

Giới thiệu Hắc Thánh Thần Tiêu

Xuân Hương cốc là nơi ẩn cư của gia đình Phạm Xuân Hoa, vốn là một nơi bình yên, bỗng dậy sóng ba đào. Phu thê họ Phạm bị thảm tử, Phạm Thiếu Hoa cũng thọ trọng thương, may nhờ Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cứu cứu thoát để "mười năm sau quyết vì cố nhân mà báo phục mối huyết cừu"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngàn dặm cầu thầy

Trong vùng Mộc Độc trấn không còn ai chẳng biết câu thơ trên là hai vế liễn dán nơi cổng nhà của Tiết thần y. Dù xuân hạ hay thu đông, hai câu liễn ấy vẫn hiện diện mãi mãi. Giấy cũ thì thay giấy mới, vẫn nét bút sắc sảo, tân kỳ tung hoành như rồng bay phượng múa.

Đôi liễn nói lên tâm chí, ý nguyện của chủ nhân suốt đời người chứ không phải ghi một cái hứng nhất thời vào dịp Nguyên Đán mỗi năm như thiên hạ dùng đỏ đen để nghênh xuân tiếp phúc.

Đôi liễn viết trên giấy hồng đơn có vẽ những đóa hoa mai vàng, thay thế cái bảng hiệu Danh y họ "Tiết" đáng lý ra phải có nơi cổng, để chỉ cho người đời biết nơi đây có bậc diệu thủ nắm cái thuật cải tử hồi sinh.

Gia cư họ Tiết được kiến trúc tại một nơi tịch mịch u nhàn, trước có khe nước trong mát, quanh có cây xanh tàng cao bóng rợp.

Cây có chim hót bốn mùa, nước có hoa trôi tám tiết đúng là một khung cảnh.

Đầu cảnh chim hót khơi tình bạn Mặt nước hoa trôi gợi ý văn Người địa phương cũng như viễn xứ muốn tìm nhà của danh y họ Tiết, cứ nhìn vào đôi liễn là biết ngay, không cần phải hỏi han đường hay nhờ ai chỉ dẫn.

Họ Tiết vốn là một danh y nổi tiếng thần thủ thành thuật của đất Tô Châu, suốt vùng Đại Giang Nam Bắc không ai chẳng biết danh. Nghề thuốc của lão gần như đoạt quyền của tạo hóa, từng cứu vớt không biết bao nhiêu mạng người trước móng vuốt Từ Thần.

Chẳng những hần được nhân gian khâm phục mà ngay cả Hắc, Bạch lưỡng đạo trong giang hồ cũng ngưỡng mộ tài chữa trị của lão, dù là bệnh trầm kha hay là bị đá thương hấp hối, một khi đến gặp lão rồi là cảm như hồi sinh phục lực.

Hôm ấy...

Vào một chiều xuân, màn đêm vừa buông xuống, gió mát lộng cảnh, lá khua xào xạc...

Nơi hiên Đông, trong một gian thờ phòng dưới ánh sáng ngọn nến đỏ, một lão nhân mặc áo màu xanh diện mạo hồng hào, đang ngồi đọc sách bên cạnh ánh thư.

Lão nhân tinh thần quắc thước ấy chính là Thần y họ Tiết. Theo thói quen sau mỗi buổi cơm chiều đều đến thư trại đọc vài trang sách rồi mới trở về phòng ngủ.

Đang ung dung chăm chú vào quyển sách, Tiết thần y bỗng buông rơi quyển sách xuống mặt bàn...

Một ngọn gió lạ từ bên ngoài cửa sổ thổi vào làm cho ngọn đèn chao chao ánh lửa.

Khi ngọn đèn đã đứng lại cũng vừa lúc lão ngược mắt nhìn lên với một trạng thái cực kỳ sùng sốt!

Vì trước mặt lão, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con người tuổi độ ngũ tuần, vận áo ngắn bằng bố màu lam, lưng thắt đai cò, giày cò, mảy rậm, mặt tía, mắt, tóc nâu, lưng đứng, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Người ấy tay trái bế một đứa bé tuổi độ 4 hay 5, tay phải còn lại đang áp chặt vào lưng nó.

Trông qua tình hình cũng biết ngay đứa bé đang trong cơn bệnh, mà người đó đến đây không ngoài mục đích nhờ Tiết thần y chữa trị cho.

Qua thoáng chốc sững sờ về sự xuất hiện quá đột ngột của người lạ, Tiết thần y lập tức lấy ngay lại được bình tĩnh. Lão nghĩ thầm :

- "Người này có thân pháp kỳ diệu như vậy, hẳn không phải là tay tầm thường!"

Lão đứng lên định hỏi, nhưng người kia đã lên tiếng trước :

- Vì sự tình cấp bách, lão phu đến không hợp lúc lại không đợi thông báo, xin tiên sinh thứ cho lỗi đường đột.

Vì đôi tay bạn giữ đứa bé không tròn lể, khách chỉ cúi nửa thân người hạ thấp dần.

Thần y vội vàng vòng tay đáp lễ, từ tốn hỏi :

- Tiết Đạo Lăng này đầu dấm cổ chấp như thế! Có lẽ linh lang bất hạnh lâm trọng bệnh nên các hạ đang đem tìm đến tại hạ để chữa trị?

Khách nhìn xuống đứa bé trên tay :

- Đây là giồng máu của một cô nhân, thọ trọng thương. Lão phu từ ngàn dặm xa xôi mang nó đến đây, hy vọng tiên sinh cứu mạng nó. Trên đời này, chỉ có tiên sinh mới làm được cái việc phi thường đó, mong tiên sinh không nỡ từ nan!

Khách thốt xong, cung kính đứng chờ.

Tiết thần y quan sát lão già áo lam một thoáng, đoạn vòng tay lướt nữa, điểm một nụ cười :

- Với thân pháp đó, các hạ đúng là người trong võ lâm. Chẳng hay cao danh đại tánh là chi? Xin cho tại hạ được biết!

Khách khiêm tốn :

- Tên hèn, hiệu mọn, nói ra thêm thẹn, xin tiên sinh miễn cho lão phu khỏi phải nhắc đến.

Tiết thần y gật đầu :

- Các hạ không muốn xưng danh tùy các hạ vậy, tại hạ không dám cưỡng ép. Song, chiếu lệ tại hạ chữa trị cho người trong võ lâm chi..

Khách biết rõ Thần y muốn nói gì, vội chặn lời :

- Lão phu mộ danh tiên sinh mà đến. Trước khi đến ít ra cũng phải biết qui củ của tiên sinh trị bệnh cho nhân vật võ lâm như thế nào. Chỉ cần tiên sinh cứu sống đứa bé thôi, lão phu có tiếc gì một chiêu thức với tiên sinh! Dù hai chiêu, ba chiêu, lão phu cũng sẵn sàng, quyết chẳng bao giờ trái lệ!

Tiết thần y nhếch mép cười nhẹ :

- Các hạ có thể cho biết trước sẽ để lại cho tại hạ chiêu thức tuyệt học nào?

Tự nhiên, khách hiểu tâm ý của Tiết thần y, bởi mình không chịu tiết lộ thần phận nên Thần y nghi ngờ cũng phải, biết đâu sau khi Thần y chữa trị cho đứa bé rồi, khách chẳng cống hiến một vài chiêu thức thông thường để tạ công ơn?

Khách nghiêm trang nét mặt, chiếu nhãn quang sáng ngời cao giọng thốt :

- Tiên sinh nghĩ lão phu là hạng người như thế nào lại không biết đạo nghĩa, xem thường một on trọng? Mạng sống của đứa bé quý hơn kỳ công tuyệt học của lão phu, chỉ mong tiên sinh tận tình cứu chữa, lão phu quyết chẳng bao giờ để sự thất vọng cho tiên sinh đâu. Chiêu thức của lão phu để lại cho tiên sinh nếu không siêu thần nhập hóa, cũng phải là hi hữu trên giang hồ, làm hài lòng tiên sinh trên chỗ tường.

Tiết thần y cười lớn một chút :

- Có thể tin được nơi các hạ đó! Vậy coi như chúng ta đã thỏa hiệp với nhau rồi. Các hạ hãy ngồi xuống ghế kia, cho tại hạ xem mạch của đứa bé.

Khách không đợi giục lần thứ hai, ngồi liền xuống ghế bên cạnh.

Tiết thần y bước tới cầm cổ tay đứa bé nghe mạch một lúc.

Sáu mạch đều trầm, nhưng chân khí của nó còn sôi động, đúng là nó nhờ vào nội lực của lão áo lam truyền sang, nhờ vậy mà nó giữ được mạng sống.

Thần y cau đôi mày, với tay lấy chiếc bình nhỏ để nơi án thư, lấy trong bình ra một viên thuốc to bằng hạt đậu nhét vào miệng đứa bé rồi bảo :

- Các hạ có thể buông tay.

Khách do dự :

- Thương thế đứa bé trầm trọng, đã mấy ngày qua lão phu không dám rời tay, sợ nó bị đứt hơi.

Thần y điềm nhiên :

- Tại hạ biết rõ, nó nhờ nội lực của các hạ mà cầm hơi đến bây giờ. Nhưng tại hạ vừa cho nó uống một viên Hộ Tâm đan, chỉ trong khoảnh khắc thuốc sẽ ngấm, tự đứa bé đủ sức chi trì. Các hạ cứ yên tâm.

Khách dẫn đo một chút rồi buông tay ra.

Tiết thân y kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với lão già áo lam, cầm tay đứa bé xem mạch thêm một lần nữa, lâu hơn lần đầu.

Lão lộ vẻ kinh dị, ngẩng mặt lên thốt :

- Đứa bé bị chưởng lực âm nhu gây nên trọng thương, chưởng lực âm nhu đó hết sức kỳ quái.

Khách gật đầu :

- Tiên sinh đoán đúng.

Tiết thân y nói tiếp :

- Điều lạ hơn hết là nó không bị trực tiếp đả thương. Chưởng lực đi qua một trung gian rồi mới chạm nó.

Khách giật mình trông thấy, vừa gật đầu vừa run giọng đáp :

- Tiên sinh không hổ danh là thần y. Người trúng chưởng là mẫu thân của nó. Lúc đó mẫu thân nó đang bế nó trên tay...

Khách lộ vẻ kích động vô cùng, khi nói đến đoạn thương tâm tưởng chừng như vừa trải qua gần gũi trước đó. Vì quá thương tâm, khách bỏ dở câu nói.

Tiết thân y không đáp, tiếp tục xem mạch đứa bé. Sau cùng lão buông tay ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi.

Khách sốt ruột hỏi nhanh :

- Có thể cứu nó không tiên sinh?

Thần y lắc đầu đáp :

- Nếu là mười hôm trước thì còn hy vọng.

Khách xanh mặt :

- Mười hôm trước? Mười hôm trước lão phu còn trên nẻo đường xa ngoài ngàn dặm...

Khách giương tròn đôi mắt tiếp lời :

- Theo khẩu khí của tiên sinh, trường hợp này kể như vô vọng.

Tiết thân y đứng lên vòng tay :

- Các hạ nên tìm người cao minh hơn tại hạ.

Không xác nhận là vô vọng mà lại vòng tay chào ra ý đuổi khách, lại bảo đi nơi khác cầu thầy. Tiết thân y đã tuyên đọc bản án tử tuyệt về sinh mạng của đứa bé rồi, còn nghi ngờ gì nữa?

Đôi mắt của khách chớp ngời ánh lệ, nhìn thẳng vào Thần y đau đớn than :

- Thảm thương thay cho gia đình cố nhân lão phu! Song song ngộ nạn bỏ lại một giọt máu rơi với thương thế trầm trọng như vậy! Tiên sinh không thể nào đem cái thuật cứu nhân độ thế phổ cập đến cái chết của cả cha lẫn mẹ này hay sao?... Tiên sinh! Lão phu sẽ thay thế đứa bé mà hàm ân trọng đại suốt đời.

Tiết thân y lắc đầu :

- Khó lắm! Sáu mạch đều trầm, nếu các hạ không phải là tay võ công thượng thừa, tiếp hơi cho nó, nó đã chết từ lâu. Tại hạ e cho sở năng của mình có hạn, không tạo được phi thường...

Khách khẽ chớp đôi mắt tỏ vẻ không tin :

- Nếu đứa bé nhờ nội lực của lão phu mà sống sót được đến ngày nay, thì điều đó chứng tỏ nó vẫn còn hy vọng được cứu sống, tiên sinh...

Tiết thân y một mực khẳng khái lắc đầu :

- Tại hạ nhận mình bất lực.

Khách tuyệt vọng dậm chân, kêu trời cổ nắn nỉ :

- Xin tiên sinh ra ơn cứu mạng nó, dù phải làm việc gì khó khăn đến đâu để đền đáp công đức của tiên sinh, lão phu cũng không từ.

Tiết thân y vẫn không thay đổi thái độ :

- Các hạ nên tìm nơi khác, càng sớm càng có lợi hơn!

Khách tự nhiên nhìn thấy chỗ thoái thác của danh y họ Tiết dựa trên một lý do nào khác hơn là bất lực, trước sau Thân y không hề nói là đứa bé vô phương cứu chữa mà chỉ nhận mình vô năng thôi, như vậy khách còn phải đi đâu nữa?

Khách thăm nghĩ :

- “Lão này thừa sức cứu chữa, song lại ngại phí công sợ lụy phiền, ta phải tìm cách nào cho lão phải chấp nhận sự thỉnh cầu của ta mới được!”

Khách thông một câu :

- Vậy là đứa bé phải chết?

Tiết thân y lại lắc đầu :

- Tại hạ không đoán như thế. Nếu các hạ tìm được bậc thánh thủ thần thuật thì đứa bé được cứu sống ngay.

Thân y vô tình nhìn nhận đứa bé vẫn còn phương thế sinh tồn, nhưng vẫn lấy cái cớ là mình bất lực để chối từ, người áo lam tội gì phải đi tìm nơi khác? Mà dù có muốn đi nơi khác thì biết đi đâu? Trên thế gian này còn ai quán thông y thuật hơn họ Tiết.

Khách bỗng bật tràng cười cuồng dại, ngẩng mặt lên không :

- Trong thiên hạ còn người thứ hai nào dám khinh đời ham danh như tiên sinh mà lão phu đi tìm?

Từ chỗ lễ độ sang chỗ khinh miệt, khách đã trải qua biết bao nhiêu lời cầu khẩn thiết tha, càng cầu khẩn Thân y càng thoái thác, bắt buộc khách phải mắng xéo Thân y là hạng mạo danh khinh đời, kém nhân thiếu đức. Mắng được mấy tiếng lại nhìn xuống đứa bé lẩm bầm :

- Hiện diệt! Hiện diệt! Bá phụ không ngại dặm ngàn hiểm trở, ngày đêm kiên trì mang hiện đệ đến đây, những tưởng Thân y thừa khả năng cứu chữa cho hiện diệt, không ngờ gặp người rồi mới biết là danh không thù với thật, làm gỗ cửa kẻ vô tài làm uổng phí thời gian quan trọng, làm cho tình trạng hiện diệt thêm khó khăn nguy hại. Giờ đây ta làm sao đi tìm nơi khác? Tánh mạng của hiện diệt cảm như vật bỏ rồi...

Tiết thân y bị mắng xỏ không giận, chỉ cười nhẹ vòng tay thốt :

- Tại hạ tự thẹn là mình bất lực, xin các hạ hãy tìm nơi khác may ra được việc hơn. Các hạ thử cho tại hạ không tiễn khách xa được.

Khách “Hừ” một tiếng khế, rút trong mình ra một chiếc Thiết Tiêu màu đen nhánh, đôi mắt bắn tinh quang chớp ngời cao giọng quát :

- Tiết Đạo Lãng!

Tiết thân y lùi lại một bước, cười khổ :

- Dù đánh chết tại hạ cũng thế thôi! Oai lực của một người không tạo được năng lực cho một kẻ khác bất tài.

Khách trầm giọng :

- Thân y xem đây.

Chiếc Hắc Thiết tiêu đảo một vòng rồi hoành ngang, hướng ra ngoài cửa quét một nhát.

Tiết Đạo Lãng chuộng võ ngay từ thuở bé, đã có căn cơ võ thuật khá vững rồi sang qua y học. Chữa trị cho hào kiệt giang hồ, mỗi người đều phải truyền cho lão một tuyệt kỹ. Trong mười mấy năm qua, lão thu thập được rất nhiều kỳ công diệu học, nghiêm nhiên trở thành một nhân vật hữu hạng trong võ lâm. Tuy nhiên lão góp mặt trong giang hồ với phương diện y thuật, chớ không hề sờ cây võ học bao giờ.

Hiện tại, lão nhận ra khách hoành ngang chiếc Thiết Tiêu quét gió vu vu, khí thế vô cùng hùng mạnh, lão giật mình kinh hãi nhảy tạt qua một bên né tránh, nở một nụ cười lạnh lùng hơn còi mớ :

- Tại hạ đã phân trần là mình bất lực, các hạ không chịu tin cho, bức bách làm chi quá độ?

Lão thốt, nhưng đôi mắt dán chặt vào chiếc Thiết Tiêu.

Thực ra, khách hoành tiêu quét tới rất nhẹ, bất quá chỉ với mấy thành công lực thôi, chiêu thức thì không có gì kỳ lạ thế mà hiệu dụng vô lường, chặn tả ngăn hữu, đón trước chặn sau, tiêu phong như dồn Tiết thân y vào bốn bức tường vững chắc. Thân y nghe tay chân bủn rủn, không còn động đậy nổi.

Lão sững sờ, thừ người ra nhìn đối tượng không chớp.

Khách nhếch một nụ cười ngạo nghễ, thu chiếc Hắc Thiết tiêu về bước tới cạnh bên áng thư, đặt chiếc Hắc Thiết tiêu lên đó.

Tiết thân y không hiểu khách làm như vậy là có dụng ý gì, lùi thêm mấy bước, đến đầu kia áng thư.

Khách ung dung với lấy cán bút cầm tay, quay nhìn Thần y điểm một nụ cười :

- Tiết Đạo Lăng! Lão phu muốn hỏi ngươi một chữ, không rõ ngươi có biết chữ đó chăng?

Đang lúc khẩn cấp vì tình trạng đứa bé, đối phương lại có thì giờ đồ chữ, không khác nào giờ một trò đùa, điều đó khiến Tiết thân y kinh dị không ít.

Lão luôn luôn chú ý đến đối phương, tự bảo đã chuẩn bị sẵn sàng phòng bị khi bất trắc. Lão không đáp.

Khách “Hừ” lên mấy tiếng, không buồn nhìn đến Thần y, toan hạ bút viết lên tờ giấy trải sẵn.

Bỗng phía bên ngoài cửa có tiếng gọi vọng vào :

- Cha! Cha!

Một bé gái vận áo lụa đỏ bước vào. Tóc ngắn của nó thắt thành hai bím nhỏ, vừa đi vừa đưa hai tay tới, chờ ôm người nó gọi.

Chân nó chập choạng như mới biết đi, nó hiện ra gần người áo lam hơn Tiết thân y. Lúc đó người áo lam đứng sát cửa.

Nó là đứa con gái yêu duy nhất của Tiết Đạo Lăng, trông thấy nó lão hoảng, vừa bước tới nó, vừa bảo :

- Châu Châu! Trở lại ngay! Ra đi.

Khách dừng tay không viết nữa, quay lại hỏi :

- Con gái ngươi đấy à? Khá lắm!

Tiết thân y bước tới thêm một bước, đột nhiên dừng lại. Không rõ người áo lam đã làm gì khi ngưng viết, đưa cao tay lên, một áp lực phát ra, chặn lão lại.

Khoảng cách giữa Thần y và Châu Châu chỉ độ ba bước, thế mà lão không nhích chân được để bế đứa bé lên tay.

Chẳng những thế, luồng áp lực đó còn đẩy lão lùi lại, lùi dần, lùi dần.

Đứa bé nhìn thấy có người lạ cao lớn trong thư phòng của cha nên kinh sợ vô cùng, nó giương tròn đôi mắt gọi nhanh Tiết thân y :

- Cha! Cha! Vô ngữ thôi. Đi cha!

Tiết thân y bị đối phương dùng cường lực đẩy lùi xa con nên bực tức hết :

- Ngươi...

Ý lão muốn nói ngươi định làm gì, song lão không dứt câu tròn ý, chỉ bảo con gái :

- Châu Châu! Đi đi con. Ra khỏi nơi này nhanh đi con.

Chạm mắt rồi.

Người áo lam đã đảo bộ bước tới, đưa tay bế xốc Châu Châu lên. Đứa bé kinh hãi giãy giụa :

- Không! Không! Ông đừng bế tôi! Tôi không muốn ông bế tôi đâu.

Tiết thân y quỳnh quáng, hét lớn :

- Buông nó ra! Ngươi có buông con ta ra không?

Hai cánh tay đưa cao, Thần y chực nhào tới.

Khách bật cười ha hả, quay lại đối diện với Thần y, ánh mắt ngời lên sáng lạnh, gằn giọng :

- Tiết Đạo Lăng!

Thần y chạm ánh mắt đó, nghe lạnh khắp người. Đừng nói là lão tự lượng sức mình, không thủ thắng nổi trước đối phương khi đứa con gái yêu ở trong

tay khách lạ, lão dù tài có kinh thiên động địa cũng không dám làm gì.

Lão rung giọng thốt gấp :

- Buông con gái ta ra đi, ta bằng lòng chữa trị cho cháu ngươi!

Khách cười lạnh :

- Ngươi đã chẳng bảo là mình bất lực à?

Tiết thân y đỏ mặt hời trán to bằng hạt đậu, áp ứng :

- Tại hạ nhận thấy đứa bé bị một môn âm công kỳ dị gây nội thương, muốn chữa lành ít nhất cũng phải mất một năm. Tại hạ sợ thời gian dài quá, không chịu nổi, nên không dám đảm đương...

Khách lạnh lùng :

- Rồi bây giờ ngươi thấy cần phải đảm đương?

Tiết thân y không lưu ý câu mỉa mai của đối phương :

- Các hạ buông con tôi ra đi, tại hạ đã hứa rồi tự nhiên phải tận tình chữa trị.

Khách đặt đứa bé lên bàn, nghiêm giọng thốt :

- Lão phu đã hiến cho tiên sinh một chiêu Thiết Tiêu rồi, nợ chưa vay đã trả trước, vậy tùy tiên sinh xử trí. Một năm sau, lão phu chờ đợi tiên sinh tại cầu Thiên Tân nơi Lạc Dương!

Một bóng người chớp lên, khách đã biến mình qua khung cửa khuất vào trong màn đêm.

Tiết thân y hoảng hốt gọi gấp :

- Để con gái ta lại! Ta đã chấp thuận giúp người rồi!

Nhưng vô ích, lão đã ra bên ngoài, nhìn vào bóng tối, còn đâu hình ảnh khách áo lam.

Lão đứt từng đoạn ruột. Lão không bỏ, bằng mình chạy đi về phía trấn Mộc Độc.

Lão đuổi theo làm gì? Lão chạy đi một lúc, biết mình làm một việc vô công, lại quay về nhà, đứa bé thoi thóp thở nằm bên cạnh chiếc Hắc Thiết tiêu.

Lão mơ màng nhớ lại thủ pháp của khách áo lam, lão không hình dung nổi chiêu thức hoành tiêu đánh tới như thế nào nữa.

Lão đứng chờ ra một lúc, đột nhiên nhớ đến một người, dĩ nhiên lão nhớ đến người đó qua chiếc Hắc Thiết tiêu, người đó chính là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, oai danh chấn động giang hồ, trong hắc bạch lưỡng đạo nghe tên đều bay hồn bạt vía.

Chợt lão nhìn lên tờ giấy trải trên mặt bàn. Không rõ khách viết từ lúc nào một chữ “Cửu” hiện ra rành rành trước mắt.

Tiết Đạo Lăng rú khẽ một tiếng hãi hùng.

Mười năm về trước lão có thọ ân một người. Người đó chỉ lưu lại cho lão một chữ “Cửu” thay cho họ tên.

Rồi người hôm nay, là người ơn năm xưa chăng? Lúc đó lão chưa hiểu rõ được người cứu lão thoát nạn là nhân vật như thế nào.

Lão ngừng mặt lên không than dài :

- Ân công! Ân công! Tại sao ngươi không chịu nói thật?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đón cây, đào tận rễ

Vàng trắng lười lười thượng tuần của Tết đầu xuân buông tỏa ánh sáng nhạt nhòa trên tòa Đặng Uất sơn, một ngọn núi có một vùng nổi tiếng nhất khắp

nước.

Ai đã chơi mai vào đầu xuân mà chưa biết đến mai ở Đặng Uất son là một khuyết điểm lớn.

Cho nên vào thời kỳ mai nở rộ, Đặng Uất son là nơi hò hẹn của mặc khách tao nhân, họ vây đoàn cùng đến đó ngâm thi nhấm rượu thánh, nhìn mai ngắm nguyệt, lâng lâng hứng ngọn gió lành.

Nhưng xuân qua đã quá nửa độ, mai vàng đã rụng, lá xanh lợt cảnh, mùa thường mai đã dứt, Đặng Uất son vắng bóng khách nhàn du.

Thế mà đêm nay vẫn có bóng người và tự nhiên người đó đến đây không thể để thờ ơ hoa, bởi hoa đâu còn nữa.

Người đó có thân hình cao lớn, tay bế một đứa bé cuộn tròn trong chăn mỏng, đến chân núi dừng lại một lúc.

Người đó không ai khác hơn là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, vừa rời gia cư Tiết thần y tại thị trấn Mộc Độc đến đây và đứa bé chính là Châu Châu, đứa con gái duy nhất của Tiết thần y.

Bóng đó dừng lại nhìn khung cảnh Đặng Uất son bất giác nhớ đến sự tình mười năm trước.

Cũng một đêm trăng mờ nhạt như đêm nay, ngẫu nhiên đi ngang qua Đặng Uất son, Hắc Thánh Thần Tiêu Tang Cửu phát hiện ra bọn Long Môn ngũ quái đang vây đánh một người.

Người bị vây chính là Tiết thần y, người nổi danh thần y trên khắp giang hồ.

Nguyên nhân cuộc xung đột đó phát xuất từ việc Tiết thần y đã chữa trị cho một nhân vật võ lâm, nhân vật này lại là thù địch của bọn Long Môn ngũ quái bị chúng đánh trọng thương may mắn chạy thoát được.

Long Môn ngũ quái căm hận Tiết thần y cứu nạn kẻ thù nên quyết hạ sát Thần y cho bằng được.

Tiết thần y dù cho võ công khá cao, nhưng một không chống nổi năm, mà dù cho một đối một, lão vẫn chưa phải là đối thủ của chúng.

Đang lúc nguy cấp, Hắc Thánh Thần Tiêu xuất hiện đánh bại bọn Ngũ quái Long Môn, giải nạn cho Tiết thần y.

Lão dùng chân vẽ một chữ “Cửu” trên mặt đất, cốt cho bọn Ngũ quái tìm đến lão mà báo thù nếu chúng muốn. Lão không cần nghe lời cảm tạ của Thần y, phóng mình đi mất. Tiết thần y thấy chữ “Cửu” đó ngẫm nghĩ mãi mà không hiểu ân nhân cứu mạng mình là ai, cho đến hôm nay gặp lại chữ “Cửu” bất quá cũng chỉ biết đó là vị ân nhân cứu mạng mình mười năm về trước vậy thôi.

Hắc Thánh Thần Tiêu nhớ lại việc xưa, điểm một nụ cười :

- Giờ thì Tiết Đạo Lăng biết ta là ai rồi!

Lão nghĩ :

- “Một năm sau! Tại Thiên Tân kiều! Ta sẽ gặp lại Thần y. Thần y sẽ vì cái ơn cứu mạng mười năm trước chiếu cố đến đứa bé, ta còn lo ngại làm gì nữa! Huống chi, con gái lão ấy hiện ở trong tay ta”.

Đứa bé bị thương chính là giọt máu duy nhất của đôi vợ chồng, bạn chí thân của Hắc Thánh Thần Tiêu: vợ chồng họ Phạm.

Nếu trên đời này không có vợ chồng họ Phạm, thì vinh viễn trên giang hồ sẽ không có Hắc Thánh Thần Tiêu.

Lão hồi ức lại những diễn tiến trong dĩ vãng, một lát lâu mới tiếp tục cuộc hành trình.

Đi chưa được bao xa, bỗng lão nghe tiếng gọi, tiếng của một nữ nhân :

- Phía trước đó có phải là Tang lão gia không? Xin đợi tiện nữ!

Giọng nói dịu dàng, trầm ấm vô cùng.

Giọng nói đó nếu thốt ra nơi hậu phòng, khi chung gối đôi đầu hoặc dưới bóng đèn đôi đầu thì sẽ trữ tình gợi cảm biết bao. Song ác thay nó lại vang lên giữa chốn núi non hoang vắng lúc đêm về, nên phát ra nghe lạnh xương sống.

Hắc Thánh Thần Tiêu giật mình quay lại...

Dưới ánh trăng huyền ảo, không biết tự lúc nào xuất hiện một cô gái đáng đáp thật yêu kiều...

Mây nàng cong vút như trăng thượng tuần, mắt xanh như điểm sao, da trắng mịn phớt màu anh đào, môi mọng đỏ như sẵn sàng hé nở một nụ cười xinh hơn khi hoa chớm nở. Nhưng khi cười nói khẽ ẩn nấp một niềm thâm kín, khiến cho toàn thể gương mặt nàng vừa sắc sảo, vừa huyền ảo.

Nàng đẹp một cách phiêu phiêu, phương phương. Dưới ánh trăng đêm mờ nhạt, nàng hiện ra như cái bóng chập chờn, như tiên nữ sau làn mây mỏng,

như hồ tinh trong lớp sương bay.

Hắc Thánh Du Long vô cùng kinh dị..

Cứ theo thân pháp đó, nữ nhân phải là một cao thủ trong võ lâm, nhưng mấy mươi năm ngang dọc trên giang hồ, lão chưa hề nghe nói đến có một cô nương nào vừa xinh đẹp vừa tài cao quán thế.

Hơn thế nữa, cho dù có một cô nương nào tài mạo lưỡng toàn đi nữa, cũng không vận công trang như thế này!

Nàng là ai? Nàng không thể là phần tử của võ lâm, nàng không thể xuất thân từ dân gian phàm tục, thì nàng là ai?

Một con người hiểu nhiều biết rộng như Hắc Thánh Thần Tiêu cũng phải lắc đầu không ước đoán nổi lai lịch của nàng.

Lão cau mày hỏi :

- Cô nương gọi lão phu?

Nữ lang cung trang cười nhẹ :

- Nơi đây ngoài Tang lão gia ra, còn ai nữa chẳng?

Hắc Thánh Du Long càng kinh ngạc :

- Cô nương nhận thức lão phu?

Nữ lang bĩu môi :

- Thanh danh trọng vọng như vậy trên đời này còn ai không biết.

Nàng không đáp ngay câu hỏi, chỉ hỏi vặn lại thôi, nhưng những lời vặn lại còn đầy đủ ý nghĩa hơn câu đáp.

Hắc Thánh Du Long lại hỏi :

- Tác phong của cô nương chứng tỏ cô nương không phải hàng phàm tục, có điều nhãn lực lão phu không được tinh vi cho nên không nhận ra được cao nhân, chẳng hay quý tánh phương danh là gì?

Nữ lang giương tròn đôi mắt nhìn lão một thoáng, đoạn điểm một nụ cười :

- Nếu Tang lão gia không hiểu thì thôi, hỏi mà làm gì!

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Cô nương không muốn nói thì đành vậy, lão phu không cưỡng ép. Nhưng, bỗng nhiên lại gọi lão phu dùng chân chắc có điều chi muốn thỉnh giáo? Tưởng cô nương cho phép lão phu hỏi câu đó chứ?

Nữ lang chớp mắt :

- À! Tang lão gia cũng biết dùng lời khéo.

Không rõ lai lịch, không biết ý tứ nữ lang như thế nào, hỏi nàng không nói, lại cốt cột với vẻ mỉa mai. Hắc Thánh Du Long cảm thấy bức rứt. Song một người cao niên kỳ không thể phần nộ dễ dàng với hậu bối, nhất là kẻ đó lại là một nữ nhân, lão cố dần lòng bình tĩnh thốt :

- Cô nương có điều chi dạy bảo, lão phu sẵn sàng nghe!

Nữ lang cung trang quắc mắt ngồi tĩnh quang kỳ dị, hỏi :

- Tang lão gia từ Xuân Hương cốc tới đây?

Hắc Thánh Du Long nghe đến ba tiếng Xuân Hương cốc giật mình biến sắc.

Xuân Hương cốc là nơi ẩn cư của vợ chồng Phạm lão đệ, một nơi cực kỳ bí mật, tận chốn núi sâu hoang vắng, chỉ có lão là người duy nhất biết được mà thôi.

Nàng... nàng là ai mà biết được Xuân Hương cốc?

Lão chú mắt cố quan sát đôi phương trầm giọng đáp :

- Phải! Lão phu từ nơi đó đến đây! Do đâu con người biết?

Nữ lang không đợi lão dứt trọn câu, bật cười lạnh :

- Xuân Hương cóc là gì? Chỗ ở của tiện tỳ mà gọi là Xuân Hương cóc được à? Phải gọi là Xuân Xú cóc mới đúng hơn!

Nàng cười lớn hơn :

- Xuân Xú cóc! Xuân Xú cóc! Ha ha...

Hắc Thánh Du Long quát mắt nhìn nữ lang. Ánh mắt của nàng ngời lên niềm oán độc hung tàn, ánh mắt đó bốc rực sát khí.

Tự nhiên, lão hiểu ngay, đối phương nói đến Xú tiện tỳ là ám chỉ vào vợ Phạm lão đệ.

Xuân Hương cóc là một sơn cóc nằm tận trong núi thẳm rừng sâu, vợ chồng Phạm lão đệ nhân đi ngang qua vùng phát hiện ra, ghép tên hai người lại đặt thành tên Cốc.

Nay nữ lang có khẩu khí đó, tức có sự hiềm khích với vợ Phạm lão đệ rồi.

Vô duyên, vô cớ, vợ chồng Phạm lão đệ bị người hạ độc thủ, chính Hắc Thánh Du Long đang truy nguyên vụ án. Bây giờ, nữ lang xuất hiện đón đường lão tỏ giọng thù hận làm cho lão nghi ngờ nàng có liên quan đến cái chết thảm của vợ chồng họ Phạm. Lão hỏi nhanh :

- Cô nương nhận thức Phạm Xuân Hoa, lão đệ của lão phu?

Nữ lang bật cười ha hả, giọng cười lạnh rợn vô cùng :

- Tự nhiên! Chẳng vậy tôi lại bỏ công thu dọn xác chết của hắn à? Vì tôi có đến đó mới thấy bút tích của Tang lão gia trên vách đá. Chắc Tang lão gia không quên mấy chữ do mình lưu lại chứ?

Mấy chữ đó là “Mười năm sau, sẽ vì cổ nhân, báo phục mối huyết cừu này”.

Dưới mấy chữ đó còn một chữ “Cừu” đứng riêng biệt, như chữ ký tên người.

Nữ lang nhìn đối phương một chút rồi tiếp nói :

- Thấy chữ “Cừu” tôi ngẫm nghĩ mãi, trên giang hồ chỉ có Tang lão gia mới có cái khẩu khí hào hiệp như thế.

Thu dọn xác chết!

Bốn tiếng đó len lỏi vào trong trí óc Hắc Thánh Du Long như bốn mũi nhọn.

Tại sao nàng biết Phạm Xuân Hoa chết mà nàng đến thu dọn xác chết?

Song, Hắc Thánh Du Long chưa vội tìm hiểu điều đó, y chỉ hỏi gọn :

- Rồi cô nương rồi Xuân Hương cóc theo dõi lão phu đến đây?

Nữ lang lạnh lùng gật đầu :

- Phải! Tôi thấy Tang lão gia đắp mộ, lập bia cho Xuân Hoa lòng tôi phần nộ. Xú tiện tỳ là ai chứ mà được táng chung với chàng? Tự nhiên tôi không thể để như vậy được, tôi đào mộ, vức xác tiện tỳ đi một nơi.

- Đồng thời, tôi không tìm được xác của đứa bé, nếu nó không được táng chung với cha nó thì nó cũng phải có một ngôi mộ riêng. Nhưng không, ngoài ngôi mộ của Phạm Xuân Hoa, chẳng còn mộ nào quanh đó. Tôi biết ngay nó chưa chết và đã được Tang lão gia mang đi rồi. Cái hện mười năm báo oán của Tang lão gia ghi nơi vách đá không ngoài sự chờ đợi đứa bé kia trưởng thành.

Nữ lang dừng một chút rồi gằn giọng nói :

- Bây giờ thì Tang lão gia đã hiểu đại khái sự tình rồi chứ! Dù tôi có theo dõi Tang lão gia đó là việc đương nhiên, bất cứ ai ở vào địa vị của tôi cũng phải làm vậy.

Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừu càng nghe nữ lang nói càng sôi giận. Nhưng bằng vào kinh nghiệm giang hồ lão phải hết sức nhẫn nại để nghe nữ lang nói nhiều hơn nữa. Càng nghe lão càng hiểu rõ sự tình, có như vậy lão mới truy nguyên ra mọi bí ẩn của cái chết thảm của vợ chồng người bạn thân.

Tuy nhiên, sức chịu đựng của con người có hạn, sau cùng lão không dần được con phần nộ dâng tràn. Lão quát mắt, dựng tóc quất to :

- Người là thủ phạm trong vụ án? Người đã hạ sát vợ chồng Phạm lão đệ của ta?

Nữ lang nhếch môi cười mỉa :

- Vợ chồng gì? Con tiện tỳ đó dụ dỗ quyến rũ Phạm Xuân Hoa, đưa nhau vào sâu trong rừng núi hú hí với nhau, có theo lễ giáo gì mà gọi là vợ chồng?

Hắc Thánh bước tới một bước, rung rung giọng vì phẫn nộ :

- Tại sao ngươi lại hãm hại vợ chồng Phạm lão đệ? Ngươi phải nói cho ta biết!

Nữ lang điểm một nụ cười quái dị, từ từ đưa nhẹ bàn tay đẹp như bạch ngọc vuốt nhẹ mái tóc, giọng nàng vẫn ôn tồn hòa dịu :

- Tôi xin nhắc đến một câu chuyện xa xưa trước khi đề cập đến việc mà ngươi đã hỏi! Ngươi có muốn nghe chăng?

Nữ lang và Hắc Thánh Thần Tiêu đã bỏ cái giọng khách sáo, họ lấy cái tư thế đối lập với nhau rõ rệt, và chắc chắn cuộc gặp gỡ này phải kết thúc bằng một trận giao đấu, có ác liệt hay không tùy vào bản lĩnh của hai bên.

Hắc Thánh lại phải dẫn con thịnh nộ, trầm nghĩ :

- Bỗng nhiên mà nàng muốn nhắc đến chuyện xa xưa, có lẽ chuyện đó có liên quan đến thảm cảnh của vợ chồng Phạm lão đệ, vậy mình cũng nên nghe nàng nói gì.

Lão gât đầu :

- Ngươi cứ nói!

Nữ lang trầm tĩnh kể :

- “Trong cung của bọn ta có trồng một cây bích đào. Trải qua nhiều năm nó không bầy giờ trổ hoa, kết trái. Rồi đến một mùa xuân, bỗng nhiên nó sanh hoa chỉ chít đầy cành và lạ lùng thay, hoa thì nhiều nhưng lại có một trái đào duy nhất.

- Ngày ngày ta ra gốc đào nhìn trái, từ lúc từ trái còn nhỏ đến lúc, từ lúc nó còn màu xanh cho đến khi nó phớt màu hồng. Trái đào no tròn bóng mượt, nhìn màu hồng của nó ai cũng muốn ăn - Quả đào thì ở tận trên ngọn cây cao mà ta thì lúc đó mới chín tuổi, thuật khinh công ta luyện mới được ba thành. Dù thèm ăn đấy, dù tham ăn đấy, dù muốn hái trộm mà ăn đấy cũng không biết làm cách nào leo đến tận ngọn cây mà hái”.

Nghe mãi những lời vòng vo không đầu của nàng Hắc Thánh Du Long đâm bực nhưng cũng cố dẫn lòng nghe tiếp.

Thiếu nữ vẫn đều đều kể tiếp :

- “Có một hôm, sư phụ ta chỉ tay hướng quả đào, bảo ta cùng một đứa sư muội nhỏ hơn ta một tuổi rằng: “Trong hai con, nếu ai nói trúng dùng thủ pháp chi để có thể hái trái đào trên cao kia xuống, thầy sẽ thưởng cho người đó ăn”.

- Ta cặn nghĩ, cho rằng sư phụ đang khảo sát học lực của hai chị em ta, bởi dù bọn ta dù ít tuổi sư phụ vẫn hàng ngày giảng giải từng môn võ học của các môn phái khác trên giang hồ, cho nên người muốn đo lường kỹ ức của bọn ta xem ai hơn ai kém. Ta đáp ngay: “Đệ từ dùng thủ pháp “Cách Không Thủ Vật” của bốn môn, tự nhiên quả đào sẽ rơi xuống”.

- Sư muội ta bĩu môi, ý chừng cho rằng nàng thừa hiểu điều đó nhưng nàng không kịp nói ra bị ta thốt chặn thành ra nàng hậm hực, còn ta nói xong đắc ý vô cùng.

- Nhưng sư phụ cười nhẹ: “Ngươi nói thì được mà làm thì chưa được, vậy nói làm gì”!

- Phái! Lúc đó ta chưa có đủ công lực để thi triển thủ pháp “Cách Không Thủ Vật”, ta chỉ muốn nói lên một phương pháp để cho sư phụ biết học lực của ta, còn thực hành thì còn lâu mới làm nổi. Ta có ngờ đâu sư phụ lại muốn thực hành ngay.

- Sư muội ta lúc đó mới cất tiếng: “Đệ từ cũng dùng thủ pháp của bốn môn như sư tỷ nhưng lại là thủ pháp “Xuyên Vân Xạ Nguyệt”, dùng đá ném trúng cành, cành rung chuyển trái đào rơi xuống. Sau đó dùng luôn thân pháp “Phân Quang Tróc Ảnh” nhảy tới nắm trái đào trong tay”.

- Phương pháp đó có gì là lạ đâu! Đứa trẻ lên ba cũng biết làm như thế, cần gì phải là người học võ công? Vậy mà sư phụ gât đầu khen ngợi...”

Hắc Thánh Thần Tiêu thoáng kinh ngạc. Nữ lang kể ra những thủ pháp, thân pháp “Cách Không Thủ Vật”, “Phân Quang Tróc Ảnh” và “Xuyên Vân Xạ Nguyệt” đều là những chiêu thức đã thất truyền từ lâu trên giang hồ. Thế mà nàng đã luyện được, vậy nàng là ai?

Nữ nhân tiếp nói :

- “Ta tức giận vô cùng, chưa kịp nói gì sư phụ lại bảo sư muội ta lấy đá làm theo phương pháp đó. Ta càng sôi giận hơn, lượm ngay viên đá to ném ngay quả đào. Đào rơi xuống đất nhưng đã tan nát không còn ăn được nữa. Sư phụ không rầy la gì hết mà sư muội cũng chẳng nói chẳng rằng.

- Vậy mà ta vẫn chưa hả giận. Đêm đó ta xách đến cây đào đốn cho nó ngã xuống, lại còn bới đất từ rễ cái đến cái rễ con. Ta nhất định tiêu diệt cây đào đến tận rễ, từ nay không còn ai ăn được quả của nó nữa.

- Ta làm xong việc đó dừng thở một một lúc rồi quay đầu nhìn lại sau hoảng sợ thất thần. Sư phụ đã có mặt có lẽ từ lúc từ khi ta mới đốn cây đào. Là làm sao, sư phụ đã không quả trách lại còn ôn tồn bảo: “Trên giang hồ nếu muốn xưng hùng xưng bá tạo thanh danh lừng lẫy tất phải tàn nhẫn ác độc, kẻ nào có tâm địa hiền lương quyết không gầy dựng được sự nghiệp nổi. Sư muội của ngươi không bù được người ở điểm này?””

Hắc Thánh Thần Tiêu lại càng kinh ngạc. Có bao giờ một vị sư phụ lại dạy cho đệ tử mình phải tàn nhẫn ác độc? Thảo nào mà nàng chẳng hung tàn như vậy!

Nữ lang kể đến đó bật cười khanh khách. Nàng chớp chớp đôi mắt, nhìn Hắc Thánh một thoáng, đoạn thốt :

- Qua việc xa xưa do ta vừa kể chắc ngươi đã hiểu rõ nhiều về việc hôm nay chứ? Ta từ ngàn dặm đến đây không ngoài mục đích hủy diệt đến rễ cái, rễ con của cây đào đó.

Nàng đưa một ngón tay chỉ vào đứa bé mà Hắc Thánh Thần Tiêu đang bế trước ngực.

Vì cơn hành đêm khuya, Hắc Thánh sợ đứa bé bị nhiễm lạnh nên lấy y phục lão trùm kín nó cho nên nữ lang không nhìn ra được nó là gái, con của Tiết thần y. Nàng thừa hiểu con của Phạm Xuân Hoa là trai, nếu nàng thấy đứa bé chắc nàng cũng không gây sự với Hắc Thánh như thế này.

Dù nàng lầm lạc, nhưng Hắc Thánh cảm phần nàng có tâm địa tàn khốc không dung tha được một đứa bé vô tội nên theo dõi lão đến đây, quyết đốn cây dứt chồi diệt hậu hoạn.

Lão tròn tròn mắt hét to :

- Liều đầu độc ác đến thế à? Ta cứ tưởng còn lâu lắm ta mới tìm ra hung thủ, không ngờ hôm nay ngươi bỗng dưng ngươi nạp mạng cho ta! Ta phải giết ngươi để báo thù cho vợ chồng Phạm lão đệ!

Nữ nhân nhướng cao đôi mày cười lớn :

- Ngươi sôi giận làm gì chứ? Bất quá ta chỉ giết có Phạm Xuân Hoa với con tiện tỳ khốn kiếp kia, nếu có tiêu diệt luôn giọt máu hôi tanh của con tiện tỳ thì cũng chỉ ba mạng người là cùng. Ba mạng người có là bao mà ngươi cho là độc ác? Còn như ngươi, suốt mấy mươi năm qua đã hạ sát bao nhiêu người rồi? Như vậy, giữa chúng ta ai tàn độc hơn ai? Tuy nhiên, ngươi đừng lo ngại, rất có thể ta tha cho ngươi đó!

Giọng nói của nàng nghe hách quá, quả quyết quá, nàng xem như mạng sống của Hắc Thánh đang ở trong tay nàng, nàng muốn làm sao thì Hắc Thánh phải làm như vậy.

Suốt mấy mươi năm tung hoành ngang dọc, Hắc, Bạch lưỡng đạo đều gồm oai nể sợ Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu chưa hề nghe một câu nói trịch thượng như vậy.

Giờ đây, một nữ nhân vô danh dám xem thường lão?

Lão thừa hiểu đối phương phải là một tay phi thường, tự tin vào bản lĩnh lắm mới dám theo dõi lão đến nơi này, bởi phần đông nhân vật trên giang hồ gặp lão còn phải tránh xa, có bao giờ tìm chạm mặt như nàng?

Lành thì không đến, đã đến hẳn không lành. Hắc Thánh vội lùi lại hai bước, đặt Tiết Châu Châu xuống dựa vào một gốc cây.

Đoạn lão quát mắt nhìn trừng nữ nhân, tinh quang chớp ngời trông khiếp đảm vô cùng. Lão cao giọng thốt :

- Ta xưa nay không thích nghe những lời khoác lác. Ngươi có bản lĩnh cứ giở ra thì thử xem có làm gì nổi ta chăng? Nếu phải bỏ tức cho đủ số bốn nạn nhân như ngươi vừa nói thì ta cũng không tiếc rẻ gì cái sinh mạng này!

Suốt đời ngang dọc, Hắc Thánh vào nguy ra tử biết bao phen, song lần nào cũng như lần nào, lão vẫn khinh thường không xem đối phương ra quái gì.

Nhưng lần này, lão thận trọng hơn bao giờ hết. Buông xong câu nói, lão ngẫm vận công tụ khí, bảo vệ các yếu huyệt trong người.

Nữ nhân cười nhạt :

- Ta có nói ra ngươi cũng không tin, thà ta không nói nữa là hơn. Nếu không nói thì phải hành động cho ngươi xem ta không khoác lác.

Thế đối lập đã thành hình rõ rệt, khi lối xưng hô đã thay đổi, cuộc giao thủ không thể nào tránh khỏi xảy ra được.

Nàng vung tay, đánh ra một chưởng.

Chưởng thế tung ra rất nhẹ nhàng, không rít gió, không biểu hiện một tiềm lực nào cả, như một kẻ vô sự đưa tay ra hứng lấy chiếc lá vàng rơi.

Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu nhìn thủ pháp của nữ nhân hết lớn :

- Khá lắm đó!

Lão dồn kinh lực vào lòng bàn tay hữu đấm ra một chưởng.

Chừng như nữ nhân không muốn chưởng lực của nàng gặp phải kinh đạo của địch, nên chiêu thức xuất phát nửa vờ nàng lập tức thu về.

Dù nàng thu về, Hắc Thánh có bao giờ chịu bỏ giờ? Lão hét lớn một tiếng đảo bộ tiến tới, bàn tay vung ra, đánh tiếp chiêu thứ hai.

Lão dùng tận lực bình sanh. Gia dĩ đang lúc phần nộ, chưởng lực mạnh vô tưởng.

Nhưng, lão bỗng cảm thấy một áp lực vô hình bức nặng nơi ngực, muốn thu chưởng về để hóa giải áp lực đó, nhưng không còn kịp nữa.

Bất buộc lão phải thoái hậu dần dần theo sức đẩy của luồng áp lực đó, đồng thời tay tả phát ra kinh đạo để chống lại.

Nữ nhân đã đoán trước, khi nào nàng rút tay về thì đối phương cũng tiến theo xuất chiêu công tới nên ngấm vận kinh đạo tạo áp lực chặn Hắc Thánh lại, đồng thời nàng nhảy tạt sang bên tránh một chiêu phách không chưởng của lão.

Nàng nhảy tạt sang bên không tránh ra xa, trái lại còn đảo bộ đến gần Hắc Thánh đánh nhanh xuống đầu lão một chưởng.

Bị phản công bất ngờ, Hắc Thánh không còn né kịp vào đầu nữa, đành vận dụng tay hữu đánh hất lên một chưởng, đón đỡ chiêu công của địch.

Bốp!

Hai chưởng lực kinh chạm nhau. Tuy tiếng vang không lớn lắm, song đôi bên dùng công lực quá dồi dào nên không khí bị dao động mạnh làm tung bay tà áo kêu “lạt phật”, không khác gì gió tạt qua tàu chuối.

Nữ lang áp dụng một bộ pháp tân kỳ, lùi lại bốn năm thước, chân nàng đảo nhanh không có vẻ gì là lúng túng hay lão đảo cả.

Hắc Thánh Thần Tiêu tự thị là công phu thâm hậu, thế mà cũng bị chặn dậm mấy bước, đầu chân lão ấn xuống đất một tấc khi lão trụ bộ lại được rồi. Râu tóc dựng đứng lên còn rung rinh một lúc lâu mới rũ xuống.

Nhận xét qua cuộc chạm lực đó, phải cho là Hắc Thánh còn kém nữ nhân một phần, song dù có vững hơn địch một chút, nữ nhân cũng phải phục lão là tay võ công thượng đỉnh.

Hắc Thánh lấy lại bình tĩnh, giương tròn đôi mắt, bật cười cuồng dại :

- Thảo nào mà ngươi chẳng có thái độ ngông cuồng cao ngạo! Ta thành thật công nhận là suốt hai mươi năm qua ta mới gặp một cao thủ như ngươi.

Lão bỗng đổi sang giọng thâm trầm lên :

- Hồn oan của Phạm lão đệ có thiên hỷ chứng giám cho ngu huynh đêm nay quyết hạ sát yêu nữ để báo thù.

Đôi mắt lão đỏ ngầu, tay tả bắt quyết, tay hữu đưa ra, thân hình bay vọt tới.

Nữ nhân cười lạnh :

- Ngươi đừng nuôi mộng!

Nàng không né tránh, ngang nhiên đảo bộ bước tới, vung tay đón chặn chiêu công của Hắc Thánh.

Tự nhiên Hắc Thánh Thần Tiêu muốn kết thúc cuộc đấu nhanh chóng nên lão giờ tuyệt học “Hắc Thánh Du Long chưởng pháp” ra thi triển, mỗi chiêu có cái áp lực như dùi son, gió rít vu vù, kẻ đứng ngoài chứng kiến cũng phải rùng mình rợn óc.

Nữ lang không nao núng, ung dung tiến thoái, đôi tay nhẹ nhàng tạt qua phát lại, thực thực hư hư ảo diệu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Năm chiếc gậy đòi hồn

Trong chớp mắt, song phương đã trao đổi nhau mười chiêu.

Nữ nhân bật cười khanh khách :

- Hắc Thánh Thần Tiêu! Tài nghệ của ngươi chỉ có bao nhiêu thôi à?

Hắc Thánh gầm lên như sấm :

- Liễu đầu nạp mạng cho ta!

Chưởng pháp của lão đột nhiên ảo diệu hơn, chiêu thức đưa ra vừa mãnh liệt vừa hiểm độc vô tương.

Nữ nhân điềm nhiên cười nhẹ :

- Đề phòng buồng ngực đấy!

Đôi tay nàng chớp lên, Hắc Thánh Thần Tiêu hoa mắt, biết nguy cơ đã đến lùi tránh cũng không kịp, bất buộc phải thu chưởng về định phong tỏa trước, song chậm mất rồi.

Một áp lực nặng như núi chạm vào ngực lão, làm lão không còn hô hấp được dễ dàng, chân khí đề tụ không được đầy đủ, đôi chân lão đảo, lão chấp choạng lùi lại một bước, rồi hai bước đến bước thứ ba, lão không còn gượng nổi đành ngã ngòai xuống đất.

Nữ nhân không cần nhìn lão, rảo bước đến gốc cây nơi đứa bé đang say ngủ.

Hắc Thánh Thần Tiêu hoảng hốt la lên :

- Ngươi không được động đến nó...

Lão cố gượng toàn lực vọt đứng lên, song lão kiệt sức lắm rồi, vừa đứng lên đã ngã xuống như cũ. Vì lão vận dụng chân khí còn lại một cách vội vàng, chân khí không tụ nổi lão ngã ngòai xuống đất, chân khí phân tán liền, cơ thể lão mất thăng bằng thành ra lão hôn mê bất tỉnh.

Nữ lang khẽ quay đầu nhìn lão, điểm một nụ cười :

- Mình còn gặp lại nhau, tội gì mà phải sôi giận đến thế!

Phất cánh tay áo đẩy ra một luồng tụ phong ngay đứa bé, nàng rút lên một tròng cười ghê rợn đoạn phi thân lẩn vào màn đêm.

Xa xa có tiếng ca vọng lại :

Bên suối Hoán Hoa có cốc Hoán Hoa,

Trong cốc Hoán Hoa có Cung Hoán Hoa,

Thiếu nữ trong Cung nhìn hoa nở rụng,

Luống hận gió xuân phủ phàng kiếp hoa!...

* * * * *

Thành Lạc Dương là nơi thắng địa cho du khách từ bốn phương đổ đến mà cũng là một yếu địa cho những tương tàn của những người dành quyền thống trị.

Giòng Lạc Thủy chảy ngang Lạc Dương, chia thành trấn làm hai phần, có cầu Thiên Tân nối liền hai bờ.

Cầu Thiên Tân đã có từ thời nhà Tùy, khởi sơ nó là một chiếc cầu nổi do nhiều chiếc thuyền kết lại giăng ngang dòng sông. Mãi đến đời nhà Tống, người ta mới thực sự kiến tạo thành cầu.

Bên bờ phía Bắc phố xá đông đúc, hành nhân tấp nập nhất là về đêm đường đi chen chân không lọt. Hàng quán mọc lên như nấm, náo nhiệt phi thường.

Song Bắc ngạn là nơi tụ tập của bọn giang hồ tứ chiến, hạ đẳng cùng lưu.

Những bậc phú thương hào hộ, quan viên thế gia quyết chẳng bao giờ bén mảng đến.

Không rõ do một duyên cớ nào, mấy lúc gần đây bờ sông Bắc bỗng nhiên lại có một lão già, trang phục theo hàng nhân sĩ. Cứ mỗi buổi chiều khi phố xá lên đèn, chợ đêm náo nhiệt là lão có mặt tại cầu Thiên Tân kiều.

Lão nhân xuất hiện tại một nơi qui tụ những người áo ôm quần bó là một điều lạ lùng, khiến cho toàn thể dân cư Bắc ngạn đều chú ý.

Chiếc áo dài màu lam của lão là cái đích của muôn ngàn cặp mắt hiếu kỳ, họ tìm hiểu lão là ai? Từ đâu đến? Đến để làm gì? Mà cứ mỗi buổi chiều khi màn đêm rủ xuống, là có mặt lão trên khắp nẻo đường, rồi từ các nẻo đường lão lại la cà đến Thiên Tân kiều, ở tại đó cho tàn canh này sang canh khác. Khi đường xá vắng tanh, đèn phố tắt ngấm lão mới quay gót.

Không có sự bí mật nào được giữ mãi với thời gian, sau đó không lâu, người ta mới khám phá ra lão nhân chính Tiết thần y.

Tiết thân y xuất ngoại là một điều lạ lùng hơn việc lão có mặt tại khu phố hỗn độn này.

Khắp thành Lạc Dương, còn ai không nghe nói Tiết thân y có cái cổ tật gần như cao ngạo là không bao giờ lão rời nhà đi đâu cả. Dù cho thế gia vọng tộc cho mang kiệu xa đến rước lão chữa bệnh cho thân nhân, lão cũng không vì nề gì mà dẫn thân đi đây đi đó.

Nhưng, bỗng dưng lão có mặt tại Thiên Tân kiều. Sự có mặt đó rất đều, mỗi buổi chiều, ngày này qua ngày khác.

Tuy mấy lúc gần đây, Tiết thân y xuất hiện đều đều tại Thiên Tân kiều, song thời gian đó kéo dài mười hai năm rồi. Từ một năm sau cuộc hội kiến với Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu.

Lão y hẹn đến đây chờ Hắc Thánh trở lại trả con cho lão, đổi lại đứa bé do Hắc Thánh lưu lại nhờ lão chữa trị nội thương.

Bây giờ, đứa bé cũng đã trưởng thành rồi. Hiện nó đã được mười tám tuổi, mà con gái của lão cũng ở vào tuổi đó.

Khi Hắc Thánh để nó lại cho lão, trong các đồ vật dụng, có một chiếc khăn choàng thêu bốn chữ “Thiếu Hoa tròn năm”.

Do đó, lão biết tên đứa bé là Thiếu Hoa, lão cứ theo đó mà gọi. Còn họ, tự nhiên nó mang họ Tiết, vì vợ chồng Tiết thân y dù không sanh vẫn có công nuôi dưỡng. Gia dĩ cả hai mất đứa con yêu, dồn tình thương vào Thiếu Hoa xem như con ruột dần dần lớn lên. Thiếu Hoa cũng định ninh vợ chồng Tiết thân y là cha mẹ thân sinh của mình, tuyệt nhiên không nghi ngờ gì cả.

Trong mấy năm đầu, vợ chồng Tiết thân y còn trông mong Hắc Thánh trở lại để trả con gái cho họ.

Nhưng dần dần, họ mền tay mền chân Thiếu Hoa, họ cũng khuấy khỏa đến niềm thương mền Tiết Châu Châu, bởi Thiếu Hoa đã lấp được khoảng trống trong tâm hồn họ.

Rồi những năm sau cùng, trong ngày Tiết thân y vẫn ngóng trông Hắc Thánh trở lại, song mục tiêu trông mong đó không phải là để đòi con mà là để điều đình thương lượng với Hắc Thánh trao hẳn Thiếu Hoa cho họ nuôi dưỡng.

Họ sẽ hoàn toàn thương yêu nó như con ruột, họ không thể nào thiếu vắng nó được nữa.

Vì quá yêu thương nó, Tiết thân y đã khổ công cho nó từ khi tuổi nó cho phép nó tập luyện.

Tiết thân y không phải là một môn đồ chánh tông của môn phái nào, song trong mấy mươi năm dài chữa trị cho nhân vật võ lâm, người này truyền cho một chiêu, người kia chỉ điểm cho một thế, góp lại lão cũng khá am tường võ thuật để trở thành một tay đáng kể trên giang hồ.

Và bao nhiêu sở đắc của lão, lão truyền hết cho Thiếu Hoa.

Tiết Thiếu Hoa càng lớn càng khôi ngô tuấn tú, vợ chồng Tiết thân y xem như châu báu. Gia dĩ chàng cứ tưởng hai vợ chồng là cha mẹ ruột nên hết lòng hiếu thuận, cả hai vô cùng mãn nguyện. Nếu Hắc Thánh chịu để chàng ở lại với họ thì niềm hạnh phúc của họ lớn lao vô cùng.

Nhà của Tiết thân y ở cuối một con đường lớn về phía Nam trong một khu đất tịch mịch.

Ngôi nhà này không phải được dựng lên từ lâu. Tiết thân y mua nó từ ngày chờ Hắc Thánh trở lại.

Trước nhà không có tre có liễu như ngôi nhà cũ, song đôi liễn muôn đời vẫn phô nét đỏ hai bên cửa sơn đen :

“Đầu cành chim hót gây tình bạn, Mặt nước hoa trôi gợi ý văn”.

Hôm nay, một ngày của tiết trong xuân, năm thứ mười hai kể từ ngày Hắc Thánh giao hẹn gặp nhau tại Thiên Tân kiều.

Cũng như mọi hôm, khi hoàng hôn rũ bóng, Tiết thân y rời nhà đến Thiên Tân kiều chờ người năm cũ.

Trăng thượng huyền không đủ ánh sáng soi khắp trần gian, gió xuân còn lạnh, càng thêm lạnh trong cảnh vật mờ nhạt.

Tiết thân y vẫn chiếc áo dài màu lam ra cổng, theo con đường lớn từ từ tiến bước.

Trong mỗi lần xuất ngoại thế này, lão thích đi bộ hơn dùng xe ngựa, hoặc kiệu. Có lẽ lão thích độc hành nên không cần có kẻ tùy tùng, nên suốt mười hai năm qua, ngày nào cũng như ngày nấy, một mình bách bộ đến Thiên Tân kiều, rồi từ Thiên Tân kiều trở về nhà dù cho đêm khuya vắng vẻ.

Đêm nay sau khi lão khuất mình sau khúc quanh đường thì có tiếng cười lạnh văng lên nơi cổng nhà lão.

Tiếng cười không lớn, song vang lên giữa chốn tịch mịch nghe rất rõ ràng, mặc dù vậy, quanh đó không người nên không làm kinh động ai cả.

Tiếng cười vừa dứt, một bóng người xuất hiện trước cổng.

Bóng đó là một quái nhân cao, ốm, vận áo đen, gương mặt dài như mặt ngựa, hai xương gò má nhô ra, đôi mắt hung tợn vô cùng. Khóe miệng tàn khốc, khi nhếch lên lộ vẻ cao ngạo đắc ý như thế gian chỉ có mình y.

Bóng đỏ đứng nhìn cổng đóng im im một hồi, đoạn giờ tay cao lên.

Từ trong tay áo bay ra một mảnh giấy vút đến cánh cửa. Khi mảnh giấy vừa chạm vào cửa, năm điểm đen kế tiếp bay tới như liên châu tiền, xé gió nghe vun vút.

Năm tiếng “Cốp, cốp” vang lên năm điểm đen đỏ đóng chặt mảnh giấy vào cửa như đóng đinh. Năm điểm đen chạm vào một chỗ nên mảnh giấy chỉ dính một khoảng vào cánh cửa, phần còn thừa bay ra phấp phật trong gió đêm.

Năm điểm đen đỏ chính là năm chiếc gậy con dài độ năm tấc bằng thép cứng, phần dính vào gỗ khoảng một tấc.

Dưới ánh trăng mờ nhìn vào mảnh giấy có mấy hàng chữ, nhưng chẳng biết là những chữ gì.

Quái nhân làm xong công việc đó, hai mắt chớp chớp hung tợn nhìn trời rồi nhìn quanh, sau cùng nhìn thẳng cửa điểm một nụ cười lạnh, tự lẩm bẩm :

- Tiết Đạo Lăng! Khi ngươi trở về, ngươi sẽ đọc mảnh giấy này, ta không cần phải gặp ngươi làm gì!

Vừa lúc đó cánh cửa vụt mở, một lão nô xách chiếc đồng ra mời gọi :

- Lại có quý khách đến à? Bệnh trầm kha? Bệnh hiểm nghèo nguy cấp? Tìm chủ nhân phải không? Xin quý khách cứ tự tiện vào nhà đợi một chút, chủ nhân của lão nô không bao lâu sẽ đến!

Quái nhân quay lưng sấp trở bước đi, nghe lão nô gọi liền dừng chân quay lại nhìn.

Khoảng cách chỗ quái nhân đứng đến cánh cửa độ chừng hai trượng, thế mà khi lão nô xuất hiện y không hay biết gì cả, điều đó làm y kinh ngạc vô cùng, bởi y tự tin là thính giác của mình tinh vi lắm. Có lẽ tại y lơ đãng không phát giác ra sự xuất hiện của lão nô hay lão nô có võ công khá cao nên xê dịch rất gần mà không gây ra tiếng động?

Y quắc mắt nhìn lão nô trừng trừng.

Lão nô già nua, già đến lom khom như không còn xách nổi chiếc đèn lồng trong tay. Lão rọi đèn hướng về y, neho neho mắt nhìn.

Bị gọi bất ngờ, quái nhân giật lắmsong khi nhận ra kẻ gọi mình là một tên nô bộc già của họ Tiết, y không thể phát tác được, bởi y tự cho mình là một nhân vật hữu danh trên giang hồ, có lý nào lại đi gây sự với hạng tôi đòi của nhà người.

Y cười lạnh, nhẹ giọng :

- Không cần!

Lão nô lấy làm lạ hỏi :

- Quý khách vừa rồi đã gõ cửa kia mà? Đã gõ cửa sao lại không cần vào? Lão nô này nghe rõ năm tiếng đúng! Trong mười năm nay, tuy không là qui củ, nhưng cách gõ cửa năm lần như thế là mang bệnh hiểm nghèo, đến đây nhờ chữa trị. Quý khách gõ năm tiếng, chắc có đồng bạn bệnh nặng chứ gì? Quý khách đừng ngại, cứ vào nhà đợi. Chủ nhân lão nô trở về, nhất định có cách giúp quý khách!

Năm chiếc gậy con cắm phập vào cánh cửa, dán mảnh giấy chặt vào gỗ gây nên tiếng động, lão nô tưởng đâu có người gõ cửa nên mới bước ra mời khách vào nhà.

Quái nhân áo đen không đáp, chỉ hừ một tiếng, quay gót bước đi.

Lão nô lại gọi :

- Sao quý khách lại bỏ đi? Quý khách phải biết dù chứng bệnh nguy hiểm thế nào, qua tay chủ nhân lão nô rồi thì chắc chắn phải lành. Chủ nhân lão nô nhân đức lắm, bất cứ ai người cũng chữa trị cả không hề từ chối, không hề để ý đến sự đền đáp khinh trọng. Lão nô nói thật, người bệnh bỏ nơi đây đi tìm thầy khác thì tốt hơn nên lo sắm hòm rương, mua đồ tắm liệm sẵn đi là vừa.

Quái nhân nghe lão léo nhéo mãi sanh bực, quay người lại giờ cao một tay, trầm giọng lạnh :

- Ngươi nói gì? Ngươi trù ai chết?

Lão nô cười toe toét :

- Lão nô nói vừa rồi quý khách gõ cửa, chắc có đồng bạn đau ốm gì nặng lắm cần phải nhờ chủ nhân lão nô chữa trị cho mới được. Hiện tại chứng ôn dịch đang lan tràn, nếu không lo mà chữa trị thì rất dễ bị nhiễm độc nhanh mà bỏ mạng.

Lão biết đối phương đang bùng bùng sát khí, y lại giờ tay cao lên sắp sửa giáng cho lão một chưởng, liệu lão có sống nổi với chưởng đó không?

Lão cứ thao thao bất tuyệt, lại tỏ ra lão rành bệnh chứng theo thời tiết. Bất quá bình nhậ nghe chủ nhân giảng giải y thuật với thân nhân người bệnh mà bép xép vậy thôi, chứ lão biết gì ngoài việc phục dịch cho chủ nhân.

Cho nên, quái nhân không nổi trị tội lão làm quấy rầy y không ít, y buông thông tay xuống hừ nhẹ :

- Ai nói với ngươi là ta đến đây cầu thầy chữa bệnh?

Lão nô trở mặt :

- Quý khách không đến đây cầu thầy chữa bệnh? Vậy có lẽ...

Lão bỗng ngừng đầu nhìn cánh cửa, chừng như lão muốn tìm hiểu nguyên nhân gây ra năm tiếng động mà lão ngỡ là tiếng gõ cửa.

Chợt lão nhìn thấy năm chiếc gậy con bằng thép cắm phập nơi gỗ, lão kêu lên kinh hãi :

- Úy! Vật gì thế? Năm chiếc “Tiểu quỷ”!

Tiểu quỷ chiếc gậy con, mà cũng đồng nghĩa với quái, thảo nào mà khách chẳng là quái nhân hung bạo ra mặt.

Lão nô một tay đưa cao lồng đèn khỏi đầu, tay kia vọt lên lấy năm chiếc tiểu quỷ và miếng giấy. Lão đọc :

“Ngũ quỷ đòi hồn, canh ba nạp mạng”

Lão “A” lên một tiếng, đoạn xoay qua quái nhân :

- Quý khách! Năm chiếc tiểu quỷ này có phải do quý khách cắm vào đây? Vậy quý khách có phải từ Long Môn sơn đến đây?

Quái nhân, dĩ nhiên là một tay cao thủ trên giang hồ, thoạt đầu không lưu ý đến đối phương, bởi có ai lưu ý đến một lão gia nô khi đối tượng mình cần tiếp xúc là chủ nhân?

Nhưng bây giờ thì y phải kinh ngạc, vì lão nô thật sự là hạng người gì mà biết lai lịch của y?

Còn một việc nữa là lão nô đã già nua, lưng còng sức mỏi, năm chiếc tiểu quỷ lại cắm cao hơn khỏi đầu lão sâu hơn một tấc, muốn nhổ ra, phải phóng mình quá tầm dùng sức thật mạnh.

Sự kiện đó, dù là một trang đại hán, cũng không chắc gì làm được, thế mà lão làm như thường, làm rất dễ dàng.

Thật sự lão nô là ai chứ?

Lão đề cập đến ngũ quỷ một cách rất tự nhiên, chứng tỏ lão rất hiểu quái nhân, hiểu đến cả thói quen sử dụng ngũ quỷ.

Bất giác, y giật mình trở mặt nhìn lão nô dè dặt hỏi :

- Bằng hữu có nhãn lực khá đó! Dám hỏi bằng hữu là ai?

Lão nô cười híp mắt :

- Quý khách làm đấy! Kẻ nô bộc này có xứng đáng gì mà quý khách gọi là bằng hữu? Bất quá trông thấy vật đó, lão nô đoán mò ra mà thôi.

Quái nhân áo đen gằn giọng :

- Đoán mò? Long Môn ngũ quỷ từ hai mươi năm nay không hề xuất hiện trên giang hồ, nhân vật trong võ lâm đã quên mất rồi, chỉ có mỗi một bằng hữu là còn nhớ đến điều đó chứng tỏ bằng hữu không thể là hạng tầm thường được.

Lão nô vẫn giữ nụ cười thích thú :

- Lão nô này làm gì biết được Long Môn ngũ quỷ là ai? Bất quá đêm qua nghe lỏm chủ nhân bảo thế!

Đêm qua? Quái nhân giật mình lần nữa :

- Đêm qua? Tiết Đạo Lăng đã nói gì với bằng hữu?

Lão nô khẽ nghiêng cái đầu ra chiều suy nghĩ một chút :

- Phải! Đêm qua đã bảo lão nô có năm vị bằng hữu từ xa đến Lạc Dương, người còn xác nhận là các vị bằng hữu đó đến trong một vài ngày.

Quái nhân áo đen biến sắc, trầm nghĩ :

- “Bọn mình năm người, vừa đến Lạc Dương hôm qua, hành tung hết sức bí mật. Tiết Đạo Lăng làm sao biết được?”

Lão nô nói tiếp :

- Chủ nhân nói, năm vị bằng hữu đó hay có tánh bông đùa, mỗi người đều có bên mình một chiếc tiểu quây, rất có thể cho ai đó đến đây báo hiệu cho chủ nhân giật mình. Do đó, chủ nhân đặc biệt dặn dò lão nô phải hết sức lưu ý, cho nên vừa rồi lão mới trông thấy năm chiếc tiểu quây nơi cửa, mà quý khách lại bảo là không đến đây với mục đích cầu thầy, lão nô mới đoán mò như vậy.

Quái nhân hỏi dồn :

- Tiết Đạo Lăng còn nói gì khác không?

Lão nô gật đầu :

- Còn! Nếu quý khách không hỏi, chắc lão nô quên mất đi rồi. Đêm qua chủ nhân còn bảo, nếu năm vị bằng hữu Long Môn sơn có đến thì lão nô chuyển cáo cho các vị ấy, cứ hẹn chỗ và thời gian gặp nhau, chủ nhân sẽ có mặt.

Quái nhân hừ một tiếng :

- Lão ấy biết bọn ta ở đâu à?

Lão nô mỉm cười :

- Chủ nhân có cho lão nô biết, hôm qua các vị nghỉ ở An Lạc Oa, đêm nay dời sang Tả Gia Ba, rồi ngày mai lại chuyển đến Bắc Mang sơn. Các vị cứ cho biết thời gian hội diện, chủ nhân sẽ đến ngay.

Quái nhân kinh hãi ra mặt. Lão nô nói rất đúng. Đêm qua họ nghỉ tại An Lạc Oa, đêm nay họ vừa dời sang Tả Gia Ba. Họ vừa dời sang Tả Gia Ba xong là quái nhân này tìm đến đây liền, y đến lúc Tiết thần y vừa rời nhà ra đi như vậy, làm sao Tiết thần y biết được chỗ trú ngụ được?

Y quắc mắt ngời hung quang nhìn trừng trừng lão nô :

- Chính Tiết Đạo Lăng bảo thế?

Lão nô khom lưng mà cười cho tiếng cười vang lên một chút :

- Không! Chủ nhân chỉ nói là các vị dời từ An Lạc Oa sang Tả Gia Ba thôi. Còn việc chuyển đến Bắc Mang sơn là ý kiến của lão nô đó.

Quái nhân áo đen sôi giận :

- Lão già muốn chết?

Lão nô khoát tay :

- Đâu có! Đâu có! Quý khách nghĩ lầm đấy! Chẳng qua lão nô ức độ mà thôi, chứ có dám xúc phạm gì đến các vị mà phẫn nộ. Các vị nghĩ xem, ngày trước ở phía Đông là An Lạc Oa, ngày sau ở Tả Gia Ba là phía Tây, thì ngày kế chắc là ở phía Bắc, mà phía Bắc thì có nơi nào ở được, ngoại trừ Bắc Mang sơn? Do đó, lão nô mới ức đoán là quý vị sẽ chuyển đến Bắc Mang sơn.

Quái nhân bỗng cười lạnh :

- Ngươi nói phải đó! Bắc Mang sơn có thể là chỗ trú tạm được đó. Ngươi có muốn đến đây trú ngụ trước bọn ta không?

Lão nô lắc đầu :

- Không! Không muốn đâu! Lão nô chỉ muốn ở đây phục dịch chủ nhân, canh nhà gác cửa, chứ đến Bắc Mang sơn làm gì? Nếu các vị cho rằng miếu Thổ Địa ở Tả Gia Ba chật hẹp không thể ở được thì canh ba đêm nay xin dời đến Bắc Mang sơn sẽ được thông thả bằng thích!

Quái nhân cười rít, hai hàm răng nghiến vào nhau nghe kèn kẹt :

- Bằng hữu có can trường lắm đó! Dám buông lời ngông cuồng trước mặt họ Hầu này kể cũng là tay khá! Bằng hữu tên họ là chỉ?

Lão nô cười đến run run đôi vai :

- Quý khách bình tĩnh chứ, giận lão nô làm gì! Lão nô chỉ nói những lời thành thực thôi, đâu dám đùa cợt với quý khách. Quý khách hỏi tên họ lão nô? Tên họ gì một tên nô bộc gánh nước tưới hoa, canh nhà gác cửa cho người? Nếu muốn gọi lão nô riêng biệt một chút thì có thể gọi là Hoán Hoa Tầu cũng đủ lắm rồi!

Lão dừng một chút, rồi tiếp :

- Mười năm nay lão nô bán hoa cho chủ nhân tại Thiên Tân kiều, khách hàng quen gọi là Diêm lão ngô! Quý khách chắc rành văn tự chứ? Họ Diêm là cái họ ghê tởm nhất bởi nói đến họ Diêm là nhớ ngay đến Diêm Vương. Ha ha! Diêm Vương thì dễ gặp chứ tiểu quý thì đừng tìm!

Rồi lão lí nhí tiếp :

- Lão nô già quá rồi, ăn nói lảm cẩm không đầu không đuôi không ý vị, xin quý khách lượng thứ cho nhé!

Phải biết Bắc Mang sơn là nơi không có gia cư, thôn xóm gì cả, nơi đó là một vùng đất hoang, mỗ mà lan tràn, có thể nói đó là một nghĩa địa của Lạc Dương thành, thế mà lão bảo năm anh em quái nhân dời cư sang đó có khác nào bảo họ sắp chết đến nơi?

Rồi bây giờ, lão xưng là Diêm lão ngũ! Diêm Vương là đáng quyết định sinh tử của loài người, lão xưng là họ Diêm thì lão có ý tứ gì?

Quái nhân cười khanh khách :

- Hay lắm! Hay lắm! Hầu lão ngũ này bỗng dừng lại gặp Diêm lão ngũ! Đòi sao lại có những tấn xảo ly kỳ.

Câu nói vừa dứt thì tay áo đưa lên, một chưởng kinh bay vút lên bay thẳng qua đầu lão nô.

Lão nô nhích động thân mình, soạt mình qua một bên hụp ngồi xuống thềm đá đúng lúc chưởng kinh của quái nhân bay vút qua trên đầu, kêu một tiếng vù.

Lão rú lên kinh hãi :

- Ấy! Ấy! Quý khách đừng đùa chứ! Chết lão nô còn gì! Đầu lão nô có phải là sắt đâu?

Quái nhân gằn giọng :

- Ai đùa với ngươi? Ta chỉ muốn giết ngươi thôi!

Tuy nói thế, quái nhân đã có ý gờm lão nô rồi. Một ngọn chưởng của y trên giang hồ không có mấy ai tránh khỏi, thế mà lão nô tránh được như thường, lại dễ dàng nhanh chóng, đó là điều y chưa bao giờ thấy từ lúc tung hoành bạo ngược đến nay.

Y thăm hỏi đối tượng là nhân vật nào lại ẩn dưới cái lớp nô bộc già của nhà họ Tiết.

Tuy nhiên, y không phải là con người khiếp nhược, dù đối phương là ai cũng mặc, bình sinh y chưa hề bị khuất phục trước một ai thì có khi nào vì một cái tránh né tài tình của đối phương mà nao núng?

Y hừ lạnh một tiếng :

- Bằng hữu thay thế Tiết Đạo Lăng xuất đấu, đừng giả vờ qua mặt ta dưới cái lớp nô bộc già đó nữa! Phàm anh hùng thì phải quang minh chính đại, nên lộ chân tướng ngay đi, cho ta biết bằng hữu là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cái hện sống chết

Lão nô ngồi yên trên thềm đá cười khỏ :

- Quý khách cứ cười mãi! Lão nô có tài cán gì mà thay thế chủ nhân xuất đấu?

Bỗng lão đứng lên, ngẩng mặt lên trời nói tiếp :

- Chủ nhân sắp về đến nơi rồi. Quý khách không vào nhà lại không có việc gì đáng nói nữa xin trở về chỗ trú ngụ đi, lão nô sẽ chuyển cáo cho chủ nhân. Canh ba đêm nay sẽ đến nơi hội kiến với các vị!

Lão bước nhanh tới nửa bước cười hi hi :

- Tại miếu Thổ Địa, các vị đã thương lượng với nhau là sẽ không để một con gà, một con chó sống sót trong căn nhà này phải không? Làm như vậy thì ác quá, bất tiện cho lão nô quá! Rồi từ đây lão nô còn ăn đâu ở đâu nữa chứ?

Lão dừng lại nhìn thẳng vào mặt quái nhân nói tiếp :

- Quý khách về đi, về bàn lại với lão đại, nghiên cứu nên phải hành động cách nào cho lão nô đừng phiền phức. Còn năm chiếc tiểu quỷ này quý khách hãy mang về.

Một tay quạt tắt ngọn đèn lồng, một tay vung lên, năm chiếc tiểu quỳ bay sang quái nhân.

Lão nô nói đúng quá.

Sau khi dời đến miếu Thổ Địa ở Tả Gia Ba, Long Môn ngũ quái đã thương lượng với nhau quyết giết hết toàn gia họ Tiết, cả người lẫn vật. Sự thương lượng đó hoàn toàn bí mật, chỉ có năm người họ biết mà thôi.

Giờ đây, lão nô nói ra vanh vách, khiến cho quái nhân kinh ngạc vô cùng.

Suy qua lời nói của lão nô, quái nhân còn mù mờ gì nữa? Đúng là lão nhất quyết đương đầu với họ, ngăn chặn mọi hành động có hại cho gia đình Tiết Đạo Lăng.

Nghĩ đến đó, quái nhân bật cười cuồng dại, nhưng tràng cười vừa vang lên phải tắt lại ngay. Năm chiếc tiểu quỳ đã bay về đến.

Nhưng, y lại hải hùng kinh khiếp một lần nữa. Gương mặt dài đã trắng xanh, giờ lại càng biến thành xanh thẫm. Đôi mắt y ngời lên sự khiếp hãi và phẫn uất đến cùng cực.

Y trừng trừng nhìn lão nô, không nói câu nào.

Năm chiếc tiểu quỳ đó, Long Môn ngũ quái đã chế luyện bằng loại thép thật cứng rắn vô cùng, dù lấy búa mà đập mạnh vào cũng không hề sòn móp. Từ bao lâu nay từng ngang dọc trên giang hồ, họ sở cậy vào năm chiếc tiểu quỳ, sử dụng như một loại ám khí rất lợi hại.

Họ nhờ tiểu quỳ mà thành danh, sau này dời đến Long Môn sơn lập căn cứ, lại đổi danh là Long Môn ngũ quái, bởi chữ quỳ đồng âm với chữ quái, chữ trước kia lúc còn bá chủ hai bờ sông là Huỳnh Hà ngũ quái.

Năm chiếc tiểu quỳ tượng trưng cho thành danh của họ, họ đặt cho nó cái tên “Sách Hồn Ngũ Quỳ”, nó có hiệu lực như tờ thiếp cầu hồn của Diêm Vương, nó xuất hiện ở đâu là người đó đừng hòng thoát chết.

Ngũ quỳ cứng rắn như vậy, qua tay lão nô, lão bóp mạnh thế nào, năm chiếc bị nhồi thành một chiếc, không khác nào bị bỏ vào lò lửa luyện thành một chiếc.

Lão nô là ai mà lại có công phu nội lực kinh thần khiếp vía như thế? Công phu nội lực đó, suốt cuộc đời ngang dọc, Long Môn ngũ quái chưa từng thấy có nhân vật nào luyện được như vậy.

Quái nhân áo đen biết lắm rồi, đêm nay y gặp phải một tay đại kinh địch.

Bất giác y vòng tay hướng về lão nô, cất giọng lễ độ :

- Tôn giá để lộ chân tướng, tiểu đệ biết lắm rồi. Dám xin tôn giá cho biết quý tánh đại danh?

Lão nô cười nhẹ :

- Lão nô đã nói cho quý khách nghe rồi. Lão nô là Diêm lão ngũ! Quý khách hãy về đi, miễn cho lão phu khỏi tiếp chuyện.

Lão bước qua ngạch cửa, cánh cửa khép lại nghe một tiếng kẹt rồi im lìm.

Quái nhân đứng lặng mở to đôi mắt dán vào cánh cửa.

Y không thể hiểu được tại sao Tiết Đạo Lăng lại có một lão nô tài nghệ cao cường như vậy?

Lão đó là ai? Y tự hỏi mãi câu hỏi đó, nhưng hỏi để mà hỏi, để mà suy nghĩ, chứ y làm sao hiểu được? Rồi y lại nghĩ đến lời ước hẹn canh ba đêm nay...

Y thấy lòng hơi bồn chồn, nhưng thời gian cấp bách lắm rồi không thể chần chờ tại đó nghĩ vẩn nghĩ vơ mãi, đành phải trở thuật khinh công quay về nơi trú ngụ.

Xa xa một bóng người lững thững bước đi dưới ánh trăng mờ nhạt.

Bóng đó là Tiết thân y từ Thiên Tân kiều trở về. Chốc chốc nhìn lên nền trời, dáng dấp ủ rũ mệt mỏi.

Lão nay đã già lắm rồi, trước kia thì còn quắc thước lắm, trải qua mười mấy năm sàu động, sức chịu đựng của con người lúc xế bóng làm sao chịu nổi với sự tàn phá không ngừng của thời gian.

Lưng lão hơi còng, chân lão yếu đuối. Lão chậm chạp bước đi, nghiền ngẫm mối u hoài.

Dĩ nhiên lão không hề hay biết sự xuất hiện của năm chiếc tiểu quỳ nơi cánh cổng, cũng như cuộc giao đàm của lão bộc và quái nhân.

* * * * *

Tà Gia Ba ở tại phía Đông bắc thành Lạc Dương, nơi đó gò cao gò thấp chen dồn, cây cao tàng lớn, một nơi tịch mịch hãi hùng.

Dù đang lúc ban ngày cũng ít có người qua lại nói chi đến đêm khuya trời vắng.

Nơi đó có ngôi miếu Thổ Địa không rộng lắm. Ngôi miếu không có tiền điện hậu điện như phần nhiều miếu khác, chỉ là một tòa duy nhất, có bệ thờ ở phía trong, còn ra thì trống trải như nền sân.

Bên trong miếu có một ngọn đèn bạch lập tỏa ánh sáng vàng mờ, một thứ ánh sáng lạnh lùng huyền ảo. Sự lạnh lùng càng tăng thêm với tiếng gió rít tàn cây xào xạc bên ngoài trong sương đêm bàng bạc.

Trước bệ thờ có năm người ngồi ngay tại nền điện. Họ ngồi im như năm pho tượng, họ không ai nói với ai tiếng nào.

Họ vào trạc ngũ tuần, gương mặt người nào cũng lộ vẻ lạnh lùng tàn khốc.

Người ngồi chính giữa vóc trung mật ồm, hàm râu dài đã ngả màu bạc, mặc chiếc áo dài, đôi mắt nhỏ mà dài có vẻ âm trầm vô tướng.

Người thứ hai có chiếc mũi sư tử, miệng rộng, thân hình cao lớn, hàm râu còn đen huyền.

Người thứ ba có gương mặt vàng, râu ngắn.

Người thứ tư có đôi mày ngắn, một con mắt chột, gương mặt đã tàn khốc lại còn tàn khốc hơn với con mắt còn lại.

Còn người thứ năm chính là quái nhân đã đến cổng nhà Tiết thần y vào lúc đầu đêm.

Họ là Long Môn ngũ quái, hai mươi năm trước đây từng gây sóng gió trên giang hồ, ác danh truyền đi khắp bốn phương.

Hai mươi năm trước họ có vây đánh Tiết thần y một lần, may cho Tiết thần y trong lúc nguy cấp gặp được Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu cứu nạn, thoát chết trong tay họ.

Hắc Thánh là một nhân vật lừng danh, Hắc, Bạch lưỡng đạo cũng phải gờm danh nể mặt. Long Môn ngũ quái chưa phải là địch thủ của lão nên đành ôm hận chạy đi.

Từ đó họ ẩn tích mai danh suốt hai mươi năm dài. Giờ đây, họ lại tái hiện trên giang hồ. Họ tái hiện để thành toàn những gì còn đọng lại ngày xưa, và cũng để tái lập lại cái oai phong đã bị mờ nhạt qua cát bụi thời gian.

Tự nhiên, cái đích cho lần tái hiện đầu tiên này là Tiết thần y. Họ phái quái nhân áo đen đến trước cổng nhà dùng năm chiếc tiểu quây để cảnh cáo Tiết thần y, hẹn canh ba đêm nay sẽ nhắc lại cừu thù.

Bất ngờ, quái nhân áo đen lại gặp lão nô bộc, dùng nội công đúc kết năm chiếc tiểu quây thành một chiếc duy nhất, thành thử họ phải lo sợ, phân vân.

Trước đó, họ định canh ba đêm nay cùng kéo đến nhà Tiết thần y tận diệt toàn gia. Nhưng hiện tại họ phải nghĩ đến sự có mặt của lão nô bộc, cho nên họ cùng bàn định lại chương trình hành động, đối phó với lão nô bộc.

Trong thâm tâm người nào cũng ưu tư nặng nề, họ tự hỏi lão nô bộc là nhân vật nào trá hình nương náu dưới mái nhà Tiết Đạo Lăng, sẵn sàng xuất đầu đối lập với họ.

Họ tự xét, trước kia họ đã là những tay ghê gớm lắm rồi. Gia dĩ gần hai mươi năm qua, họ đã khổ công luyện tập, tài nghệ hiện tại vượt tiến hẳn ngày nào. Họ không cảm thấy đáng sợ lão nô cho lắm, họ có tới năm người, mà lão nô chỉ đơn thân, chắc gì thắng được họ?

Song điều họ thắc mắc, không hiểu lai lịch lão nô. Đó là điều tối kỵ trong võ lâm khi bắt buộc phải giao chiến mà không biết mây mỵ địch là ai.

Trong khi họ suy tư thì thời gian vẫn tiến đều. Đêm xuống dần dần, canh hai tàn, canh ba đến.

Quái nhân áo đen mà cũng là quái ngũ trong Long Môn ngũ quái, ngẩng mặt nhìn ra bên ngoài buột miệng thốt :

- Thời khắc đã đến rồi!

Quái tam có gương mặt vàng, râu ngắn buông một câu :

- Tiết Đạo Lăng không đến đâu!

Quái tứ có đôi mày ngắn, chột một mắt điểm một nụ cười hung lạnh, giọng khàn khàn :

- Trước mắt bọn ta, Tiết thần y không đáng cho bọn ta quan tâm nữa, lão có chạy lên trời mới thoát khỏi bọn ta thì lão có đến hay không cũng không thành vấn đề. Việc đáng chú ý là làm cách nào để đối phó với lão nô bộc kia.

Quái tam đưa ý kiến :

- Theo tôi, mình cứ nên y theo chương trình đã hoạch định mà hành động. Dù cho lão nô thất phu đó bản lĩnh cao tuyệt như thế nào, bọn ta có năm người không thủ thắng nổi lão sao?

Quái nhị có mũi sư tử râu đen cười nhẹ lắc đầu :

- Tôi tưởng Tiết thần y ngày nay không còn là Tiết thần y ngày trước, bọn ta không thể khinh thường.

Quái tam cất tiếng cười dòn :

- Lão ta quơ quào năm ba chiêu thức của đủ hạng người, một sự phức tạp như vậy làm sao hữu dụng mà ta phải suy nghĩ.

Quái nhị rùn vai :

- Hai mươi năm không phải là một thời gian ngắn, nếu họ Tiết khổ công tập luyện thì học lực của lão phải tiến bộ vô cùng. Hai mươi năm trước đây, cái hỗn tạp của gã còn làm cho chúng ta phải vất vả thay, huống hồ chỉ ngày nay, mỗi chiêu thức đều được nghiên cứu, tập luyện tinh vi hơn. Phàm khi giao đầu, ta ít sợ một đối thủ có sở học chân truyền hơn là một địch thủ sử dụng sở học hỗn tạp, bởi chúng ta khó nhận thức được thực lực của kẻ đó.

Người ngồi chính giữa mà cũng là Quái đại trầm giọng thốt :

- Nhị đệ luận đúng. Chúng ta không nên khinh địch!

Quái ngũ dường như nóng nảy không nhịn được chặn lời :

- Đại ca! Mình nên đợi lão hay đến nhà lão?

Quái đại điềm nhiên :

- Đợi! Thế nào lão cũng đến.

Quái tam nhìn sừng quái đại :

- Đại ca tin chắc?

Quái đại gật đầu :

- Lão nô thất phu đó thay mặt Tiết thần y訂 ước với bọn ta, tự nhiên Tiết thần y không thất tín đâu. Mà dù lão có đến hay không cũng không quan hệ gì. Nếu đúng giờ hẹn mà lão không đến, mình kéo nhau đi tìm lão, liệu lão trốn đâu cho thoát.

Lão tứ phụ họa :

- Lão đại nói đúng! Đợi đến canh ba lão không đến thì mình đi.

Vừa lúc đó, trên con đường dẫn đến miếu Thổ Địa, còn xa lắm, một đóm đen nhỏ hiện ra. Đóm đen đó lớn dần tiến về phía miếu.

Quái đại nhìn sừng đóm đen một lát, tỏ vẻ kinh dị :

- Lão Tiết chỉ đến một mình?

Bốn người kia cùng kêu lên :

- Đã đến rồi à?

Quái tam nhìn đóm đen xác nhận :

- Quả nhiên chỉ có một người.

Quái tứ cất giọng khàn khàn cười lạnh :

- Lão nô thất phu cũng biết tự lượng sức mình xét người chứ! Nếu có theo Tiết thần y cũng chỉ để nạp mạng thôi.

Quái ngũ tiếp nói :

- Không phải lão thất phu sợ đâu! Có lẽ lão dự đoán bọn mình phân nhau, một nửa đón chặn Tiết thần y, một nửa kéo đến đó tận diệt toàn gia họ Tiết nên lão ở đó để phòng thủ.

Quái nhị hừ nhẹ :

- Lão sẽ đến đây như thường khi đợi mãi ở nhà mà không thấy bọn ta kéo đến.

Quái tứ điểm một nụ cười đắc ý :

- Vậy càng hay! Ta hãy đợi lão đến đây. Nhưng trước hết, thanh toán họ Tiết xong cho rồi, chừng nào lão đến thì chúng ta đối phó sau.

Đốm đen lớn dần, lớn dần, biến thành người. Đó là một người già lưng hơi cong, nhưng còn ung dung lắm. Người đó vận y phục theo hàng tấn thân nhân sĩ.

Người đó, đúng là Tiết thân y, cũng đáng đáp, cũng gương mặt của hai mươi năm về trước, song da mặt đã thêm nhiều vết nhăn hơn.

Tiết thân y đã đến cổng miếu.

Long Môn ngũ quái vẫn ngồi yên tại chỗ, chín đạo nhân quang bắn vào Tiết thân y. Họ vẫn lạnh lùng tàn khốc, không biểu lộ một nét tâm tính nào khác lạ.

Tiết thân y vừa đi vừa vuốt nhẹ chòm râu bước qua cửa.

Quái tam cao giọng hỏi :

- Tiết Đạo Lăng đến một mình à?

Tiết thân y ngẩng mặt lên thấy họ, vội vòng tay chào :

- Lão phu không hay năm vị đến Lạc Dương thành ra thất lễ nghinh tiếp, xin thứ cho lão phu vậy.

Lão tam trầm giọng :

- Ta hỏi ngươi chỉ đến một mình hay có mang ai theo tiếp tay không?

Tiết thân y kinh ngạc :

- Lục huynh đùa đấy à? Lão phu vừa nghe năm vị có lệnh đòi đến đây vội đi liền, còn mang theo ai nữa?

Quái tam, tên là Lục Hồng Phi, giương to đôi mắt cười rộ :

- Tiết Đạo Lăng! Trước mặt bọn ta nên thành thật là hơn!

Tiết thân y lại càng lộ vẻ kinh ngạc :

- Thật sự lão phu không biết Lục huynh nói gì.

Quái tam Lục Hồng Phi cười lạnh, đảo mắt nhìn xung quang, rồi nhìn đồng bọn cao giọng :

- Ngũ đệ hỏi thử lão, xem lão đối đáp làm sao!

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ gằn giọng :

- Tam ca ta muốn biết ai đã mách với ngươi là bọn ta đợi ngươi ở đây?

Tiết thân y “À” lên một tiếng nhoen miệng cười :

- Tưởng việc gì! Lão phu có nuôi một người bộc già, ngày ngày tưới hoa sau vườn. Chính Hầu huynh đã gặp người bộc già đó tại cổng tể trang, y đã thuật lại với lão phu nên lão phu tìm đến đây nhận lỗi thất lễ nghinh tiếp...

Quái tứ Đồ Minh Nghĩa chặn lại :

- Có đúng ngươi nuôi hẳn đề tưới hoa?

Tiết thân y bình tĩnh thốt :

- Đúng vậy đó Đồ huynh ạ! Y là Diêm sư phó, đảm trách việc tưới hoa cho lão phu.

Quái tứ Đồ Minh Nghĩa hỏi :

- Ngươi biết lai lịch hẳn chứ?

Tiết thân y trở mặt :

- Lai lịch một tên bộc già tưới hoa? Đồ huynh nghĩ sao mà hỏi vậy?

Quái tử Đồ Minh Nghĩa bật cười khanh khách :

- Ta muốn hỏi người thật sự có biết tên bộc già của người đó là một cao nhân trá hình không?

Tiết thân y cứ lắc đầu ngơ ngác mãi :

- Trời! Diêm sư phó mà là một cao nhân trá hình ư? Không! Không thể được! Từ ngày lão phu dời cư đến Lạc Dương thấm thoát mười hai năm rồi. Cái lão Diêm sư phó đó đã đến nhận việc nơi nhà lão phu đã mười năm rồi. Thỉnh thoảng cao hứng thì nhấp nhấp vài miếng rượu, còn ngoài ra thì chỉ có làm cái việc tưới hoa và bán hoa, có tỏ tình ý gì cho lão phu biết là y có võ công đâu?

Quái tử Đồ Minh Nghĩa xì một tiếng :

- Hân tên họ là gì?

Tiết thân y đáp nhanh :

- Lão phu cũng không biết y tên họ là gì nữa. Do sự giới thiệu của vị Phụng trọng Bạch Mã tự, lão phu nhận y vào giúp việc trong gia đình tại Bạch Mã tự. Người ta gọi y là Diêm sư phó thì lão phu cũng gọi y như vậy cho đến ngày nay.

Từ đầu đến giờ, quái đại cứ nhắm mắt ngồi im. Đến lúc đó, y mới mở mắt ra quát nhẹ :

- Tứ đệ! Hoi đâu hỏi lão.

Tiết thân y vội vòng tay hướng sang quái đại :

- Lão phu hân hạnh được quý vị đến đây, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Quái đại Tây Môn Hạo vẫn ngồi bất động, gương mặt vẫn lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tiết lão huynh thật sự không biết mục đích anh em lão đến Lạc Dương à?

Tiết thân y điểm một nụ cười :

- Lão phu đang chờ các vị chỉ giáo đây.

Quái đại Tây Môn Hạo trừng đôi mắt bắn hung quang sáng rực, bật chuối cười dài :

- Tiết lão huynh khéo giả vờ thì thôi! Không lẽ Tiết lão huynh đã quên đi cái việc hai mươi năm trước?

Tiết thân y giật mình, lùi lại ba bước, tỏ vẻ khiếp hãi :

- Hai mươi năm trước, lão phu nào có biết người thừa chết thiếu sống đó lại là cừu nhân của các vị? Và lại, làm nghề của lão phu phải giàu lòng nhân ái, thấy có kẻ sắp chết trước mắt mà mình đành làm ngơ được sao? Tự nhiên lão phu phải chữa trị cho vị bằng hữu đó.

Lão ngừng lại nhìn bọn Long Môn ngũ quái dò phản ứng, đoạn nói tiếp :

- Ngờ đâu vị bằng hữu đó, dù tình trạng chưa được khả quan, không từ biệt lão phu bỏ đi mất, lão phu còn biết y đi đâu để mà tìm giao lại cho các vị? Sự việc cách nay đã hai mươi năm dài, lão phu tưởng dù thù sâu oán nặng đến đâu các vị cũng nguội lạnh rồi, lão phu mạn phép...

Quái đại Tây Môn Hạo hét chặn :

- Câm ngay! Nếu năm xưa người đừng can thiệp chuyện cứu người, thì lão Nam Cung đã đi đời rồi, còn đâu bọn ta phải nhọc công đi tìm kiếm? Và lại, tìm Nam Cung có gì hơn là hỏi ngay người?

Quái nhị Lý Nguyên Hồng trầm giọng tiếp nói :

- Cũng như người, nếu lúc đó người bị bọn ta hạ sát thì có đỡ cho bọn ta hôm nay khỏi phải mất công đến Lạc Dương không?

Tiết thân y cười khổ đáp :

- Các vị tìm lão phu là một việc thất sách đó! Lão phu còn biết làm thế nào để các vị hiểu rõ can trường?

Quái tam Lục Hồng Phi cao giọng :

- Cần gì phải giải thích! Cứ giao cái lão tặc Nam Cung ra cho bọn ta và ngay cả Hắc Thánh Thần Tiêu, bọn ta sẽ để cho người được yên ổn.

Tiết thân y chớp ngời ánh mắt, chừng như muốn phát tác, song lão cúi gằm đầu xuống, ngăn chặn không cho con giận bùng trào lên, vòng tay thốt :

- Tam đại hiệp không còn xuất hiện trên giang hồ hơn mười năm qua, lão phu biết hấn ở đâu mà tìm giao nạp cho các vị? Cổ nhân đã nói oan gia nên cời không nên buộc, các vị dù bức chết lão phu, cũng không thu hoạch được gì hơn.

Quái tử Đồ Minh Nghĩa chớp con mắt duy nhất, chiếu hung quang thẳng vào mặt Tiết thân y, bật lên tiếng cười tàn khốc :

- Vậy là ngươi cảm chắc cái chết!

Tiết thân y hơi giận. Đôi mắt lão cũng sáng ngời lên, lão cười lạnh :

- Việc sống chết lão phu không coi trọng nữa, các vị dạy thế nào lão phu phải vâng theo thế ấy.

Quái tử Tây Môn Hạo khẽ gật đầu :

- Tội thừa hiểu Tiết lão ca hôm nay khác hẳn trước rất nhiều!

Quái tam Lục Hồng Phi cười lớn :

- Tiết Đạo Lăng! Thật sự ngươi khinh thường bọn ta.

Tiết thân y vòng tay lễ phép :

- Nào dám vậy! Chính các vị khinh thường lão phu thì có.

Quái tử Đồ Minh Nghĩa tròn tròn con mắt duy nhất :

- Ngươi không thấy quan tài là chưa nghĩ đến cái chết!

Tiết thân y thản nhiên :

- Lão phu đã từng chứng kiến bao cảnh hấp hối của bao nhiêu người rồi nên rất quen với cái chết, làm gì phải sợ cái quan tài.

Quái đại Tây Môn Hạo khẽ vuốt chòm râu thưa bạc trắng, đưa ánh mắt sang quái ngũ Hầu Ngạn Vũ, gật đầu :

- Ngũ đệ! Tiết lão ca trong hai mươi năm qua chắc đã luyện được thêm tỹ võ công tuyệt học, hãy ra mà lãnh giáo một vài chiêu của người đi!

Quái đại vốn tính âm trầm hiểm độc, thừa hiểu trong nhà Tiết thân y có cao thủ, dĩ nhiên võ công của lão tất phải luyện được đến nơi đến chốn, y muốn Quái ngũ xuất thủ giao đấu để cho y ở bên ngoài quan sát võ công Tiết thân y, xem thực lực của địch như thế nào, chứ chẳng phải là hấn tin tưởng võ công của Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ đủ sức hạ Tiết thân y.

Tiết thân y tỏ vẻ khiêm nhường :

- Tài hèn, sức mọn có đáng gì cho các vị đề cao. Thật ra lão phu nghĩ còn kém xa các vị! Huống chi lão phu cùng các vị không có thâm cừ đại oán, hà tất chúng ta phải giao đấu với nhau. Xin các vị suy nghĩ lại!

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ đứng lên, rút trong tay áo ra một chiếc đoản đao quảy cầm tay, bật cười ghê rợn :

- Tiết Đạo Lăng! Ngươi bắt tất phải nói nhiều. Ta hãy thử đo lường công lực của ngươi thử xem sao.

Tiết thân y chớp ánh mắt lạnh lùng, nhìn Long Môn ngũ quái một lượt, ánh mắt đó vụt tắt ngay, không để cho họ bắt gặp kịp. Lão vòng tay cười nhẹ :

- Hầu huynh nói thế chứ lão phu đâu phải là địch thủ của Hầu huynh! Sở học của lão phu đâu đáng để cho hàng thức giả ghé mắt? Lão phu chỉ mong Hầu huynh hãy chỉ điểm cho một vài tuyệt học, may ra có thể tự vệ được trong trường hợp nguy cấp.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ mặt đầy sát khí :

- Ngươi dùng vũ khí gì?

Tiết thân y thông thả lấy trong mình ra một ống tiêu bằng sắt màu đen, điểm một nụ cười :

- Bình sanh lão phu không hề dùng vũ khí với bất kỳ ai, nhưng bắt buộc đêm nay phải dùng đến vật này hầu bảo vệ sinh mạng trước bản lĩnh tân kỳ của Hầu huynh.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ hừ lạnh :

- Ngươi có chắc là bảo vệ được sinh mạng chăng?

Chương 5: Bình chân như vại

Quái ngu Hắc Ngạn Vũ nhồi chiếc đoản quỳ lên không. Chiếc quỳ quay một vòng rồi rơi xuống trong tay. Y đưa ánh mắt đầy vẻ khinh miệt nhìn Tiết thần y, nhếch nụ cười thách thức :

- Ta nhường cho ngươi xuất thủ trước đó.

Cách nhồi chiếc quỳ, ánh mắt, nụ cười, câu nói, tất cả đều biểu lộ cái cao ngạo tột cùng của Hắc Ngạn Vũ, y không xem Tiết thần y ra gì.

Y là một nhân vật lừng danh, có bao giờ chấp nhận một tài nghệ kết tinh bằng những môn học tạp nhạp lộn lạo kết hợp nơi người này một chiêu, nơi người khác một thức?

Tiết thần y chưa kịp nói gì, Quái đại Tây Môn Hạo đã nhanh miệng quát :

- Hãy khoan!

Quái ngu Hắc Ngạn Vũ giật mình quay lại nhìn...

Quái đại Tây Môn Hạo trầm giọng hướng sang Tiết thần y :

- Tiết lão ca! Chiếc thiết tiêu đó vì sao về tay lão ca?

Tiết thần y cúi mặt nhìn chiếc thiết tiêu một thoáng rồi cất giọng sang sang hỏi lại chứ không đáp :

- Tây Môn lão ca nhận thức nó?

Tây Môn Hạo chỉ hừ lạnh chứ không đáp.

Tiết thần y tiếp nói :

- Lão phu đã biện bạch cho các vị nghe rồi, bình sanh lão phu không hề dùng đến võ khí, bởi lão phu hành nghề nhân đạo mà võ khí là thứ giết người, một kẻ cứu người lại dùng vật giết người chẳng hóa ra mâu thuẫn sao? Chiếc tiêu này là vật của một vị bằng hữu lưu lại cho lão phu hẹn một năm sau trở lại lấy. Nhưng mười năm trôi qua kẻ từ cái ngày hẹn vị bằng hữu đó không hề trở lại, cho nên lão phu còn giữ đến giờ. Những lúc cao hứng lão phu lấy nó ra thổi, có lúc lại dùng võ khí tập múa may cho giãn gân cốt, lâu dần thành quen chứ thật sự nó không phải là vật thường dùng cần thiết của lão phu.

Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả :

- Đêm nay, nhân bộ thường trăng trở về, nghe các vị có lệnh đòi hội kiến. Lão phu tưởng đến chuyện hai mươi năm trước, nghĩ cuộc tiếp xúc này chắc không mang lại cho lão phu một hân hạnh nào cho nên lão phu đem nó theo để dùng thi triển mấy chiêu thức gả bưởi chó quào, may ra có thể kéo dài mạng sống thêm chút nữa, lão phu nào dám nhờ cậy nó để tạo sự phi thường trước các vị đâu?

Lão dừng lại một chút, rồi kết :

- Trong mấy năm qua, có mấy người không ưa thích lão phu tìm đến gây sự, song khi nhìn thấy chiếc thiết tiêu tất cả đều lặng lẽ quay về, nhờ vậy mà lão phu cũng được yên thân. Bây giờ, các vị đã nhận thấy được vật này của ai rồi thì người hiện đang cầm nó cảm thấy phần khởi vô cùng.

Quái tam Lục Hồng Phi cao giọng quát :

- Có phải chiếc thiết tiêu này là Hắc Thánh Thần Tiêu Dung Long Tang Cửu không?

Tiết thần y gật đầu :

- Phải! Phải!

Quái đại Tây Môn Hạo không lộ vẻ cảm tình nào cả, y trầm lạnh giọng thốt :

- Anh em ta tái xuất giang hồ lần này là cố tình tìm Tang Cửu hỏi tội năm xưa, dù lão ấy có mặt tại đây đêm nay cũng không thoát khỏi thảm tử với bọn ta. Một chiếc thiết tiêu có uy lực gì mà Tiết lão ca cố ý mượn nó để áp đảo tinh thần bọn ta?

Tiết thân y cười nhẹ nói :

- Rất tiếc là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừu Tang đại hiệp đã vắng bóng trên giang hồ hơn mười năm nay rồi...

Quái đại Tây Môn Hạo cười nhạt, đưa mắt sang Quái ngũ gât đầu.

Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ quét chiếc đoản quỳ thành một vòng tròn, cao giọng gọi :

- Tiết Đạo Lăng! Chuẩn bị tiếp chiêu.

Tiết thân y vừa lùi lại hai bước, vừa quát :

- Khoan!

Quái ngũ quát mắt sáng ngời hung quang :

- Ngươi muốn kéo dài thời gian?

Tiết thân y cười lạnh :

- Tây Môn lão ca bảo Hắc huynh dừng tay để hỏi lão phu mấy câu, chẳng lẽ lão phu không thể bảo Hắc huynh dừng tay đợi hỏi mấy câu được sao?

Hắc Ngạn Vũ hậm hực :

- Ngươi muốn hỏi gì thì hỏi mau đi, cho ta động thủ!

Tiết thân y nhìn khắp bọn Long Môn ngũ quái một lượt, nhướng cao đôi mày cất tiếng :

- Lão phu muốn biết các vị dùng chiến thuật chiến xa luân hay chiến thuật biển người?

Quái tam Lý Nguyên Hồng bật cười sang sảng :

- Ngươi yên trí! Long Môn ngũ quái chẳng bao giờ cạy đông mà thủ thắng đâu.

Thật ra, bản ý của họ là sẽ nhân cơ hội này cùng ồ ạt tấn công, toan áp đảo Tiết thân y nhanh chóng, như hai mươi năm về trước họ cùng đồng loạt xuất thủ dồn Tiết thân y vào chỗ nguy. Song câu hỏi của Tiết thân y chạm nặng vào danh dự của họ nên Quái tam bắt buộc phải đáp như vậy cho rạng oai danh của họ.

Quái tứ Đồ Minh Nghĩa tiếp nói :

- Ngươi muốn bọn ta dùng xa luân chiến hay cùng một lúc xuất thủ?

Tiết thân y lắc đầu :

- Lão phu chẳng có ý kiến gì cả, bởi đêm nay, dù sao lão phu cũng đã cảm chắc liều cái mạng già hầu tiếp quý vị. Chẳng qua lão phu nghĩ rằng vạn nhất...

Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ trừng mắt :

- Vạn nhất làm sao?

Tiết thân y cười nhẹ :

- Vạn nhất mà lão phu kiêu hãnh thắng được một trong các vị thì tất nhiên vị khác sẽ nhảy vào vòng chiến thay thế liền. Như vậy là xa luân chiến rồi, hơn nữa...

Lão lại nhìn Ngũ Quái mỉm cười, ngưng câu nói.

Quái nhị Lý Nguyên Hồng gằn giọng :

- Tiết Đạo Lăng! Ta xem ngươi cuồng vọng lắm đó!

Tiết thân y khoát tay :

- Không! Lão phu nào dám thế! Lão phu chỉ đặt câu giả thuyết một trong muôn phần, may mắn thủ thắng được thì cuộc chiến sẽ tiếp diễn như thế nào? Dĩ nhiên mình phải nghĩ đến điều đó cho sự việc được minh bạch hơn. Ngoài ra...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu không đạt giả thuyết đó, các vị có thể bắt thường thay đổi chiến pháp, thoát xa luân, thoát biển người, lão phu còn biết làm thế nào để đối phó? Thà rằng hiểu được trước thì có chết cũng toại nguyện, bởi được chết mình bạch đường đường, chính chính.

Long Môn ngũ quái biến sắc.

Quái đại Tây Môn Hạo quát tia nhìn hung ác vào mặt Tiết thần y, vừa gật đầu vừa gằn giọng :

- Hay lắm! Ta biết trong hai mươi năm qua Tiết lão ca có đổi khác, khác xưa rất nhiều cho nên chỉ thốt toàn lời kinh khiếp người ta không ít. Ngũ đệ đã xuất đầu trận rồi thì cứ hướng sang Tiết lão ca lãnh giáo mấy chiêu đi, xem bọn Long Môn ngũ quái này có phải là đối thủ của lão ca hay không rồi hãy quyết định chiến pháp.

Y nhấn mạnh :

- Tiết lão ca bình tâm, bọn ta biết người biết mình lắm.

Tiết thần y vòng tay :

- Như vậy kẻ như đã thỏa hiệp rồi, lão phu còn mong gì hơn!

Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ trầm gương mặt, mặt y đã dài lại càng dài hơn, y không dần được tính nóng hết :

- Họ Tiết! Người đã nói xong rồi chứ? Chúng ta vào cuộc ngay là vừa, xem ai hơn ai kém.

Tiết thần y cười dòn, vụt đứng thẳng lên.

Lưng lão cong trong lão già quá, nhưng khi lão thẳng lưng, trông lão có vẻ hùng tráng như thanh niên. Lão điềm nhiên nói :

- Hắc huynh cứ tự tiện! Lão phu sẵn sàng lắm rồi.

Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ “Hừ” một tiếng đảo chiếc đoản quỳ một vòng, rồi bất thành linh phóng ngon quỳ vào ngực Tiết thần y.

Chiếc đoản quỳ chưa đi được nửa tầm, một đạo kinh lực phát ra vút tới trước.

Không nói đến chiếc quỳ mạnh như thế nào, chỉ bằng vào lực đạo của quỳ phong cũng đủ biết công phu hàm dưỡng của Hắc Ngạn Vũ cao thâm vô tưởng.

Quỳ phong vút đi mãnh liệt, có phần lợi hại hơn chính chiếc quỳ. Quỳ phong công trước, quỳ thủ công sau, xuất một chiêu mà công được hai lần liên tục chớp nhoáng. Quái ngũ Hắc Ngạn Vũ quả không hổ là tay kiệt liệt trên giang hồ.

Tự nhiên, Tiết thần y phải biết thực lực của đối phương.

Hai mươi năm trước, lão đã thừa chết thiếu sống với họ một lần rồi. Hai mươi năm sau, dù lão có tiến bộ phần nào về võ công, thì Long Môn ngũ quái cũng luyện tập không ngừng bởi họ luôn luôn bị cái phục thù nung nấu.

Thì, trước kia cũng như hiện tại, lão chưa phải là đối thủ của một trong năm người, nói chi đến toàn thể?

Biết như vậy, tại sao lão còn dám đến đây? Lão đến có khác nào đi tìm chỗ chết? Cái khí tiết của một con người không cho phép người đó khiếp nhược, song gặp biến phải toàn quyền, không ai dám làm một việc liều lĩnh, chết như thế là ngu.

Thế tại sao Tiết thần y lại đến đây hội diện với Long Môn ngũ quái?

Lão dám làm thế, lão phải có chỗ sở cậy ở đâu, trong khi chiêu thức tử độc của đối phương đang vút tới lão?

Chỗ sở cậy chưa xuất hiện lão phải kinh hoàng, song lão có muốn lùi cũng không còn kịp nữa.

Không có dấu hiệu nào chứng tỏ quanh lão chỗ sở cậy đó đã đến, nhưng chưa xuất hiện thì lão phải tự chủ trì cuộc chiến.

Lão vội cử chiếc thiết tiêu đánh ra, đón lấy chiếc quỳ.

Coong!

Hai thanh thép chạm nhau vang lên nghe rợn lạnh người.

Tiết thần y cảm thấy cánh tay rời rã, chiếc thiết tiêu cơ hồ vọt khỏi tay.

Lão vội hóp một hơi không khí, lùi lại ba bước.

Chẳng chậm trễ, Quái ngũ đảo chiếc đoản quỳ vút tới, đồng thời soạt chân bước một bước dài thu hẹp khoảng cách. Đà quay theo bước chân tăng

thêm kinh lực mấy phần.

Hứng cái chạm đó, Tiết thần y bị chấn động toàn thân, mặt lão xám lại.

Chưa kịp định thần, lão lại thấy đoàn quây bay qua. Cấp tốc, lão ngưng tụ cương khí hét lên một tiếng, vung mạnh thiết tiêu, đánh thẳng vào chiếc đoàn quây.

Chiếc thiết tiêu theo đà tay của lão, biến thành ba, hai hư một thực, trông như ba mũi tên khép quanh chiếc đoàn quây.

Ngồi bên ngoài theo dõi cuộc chiến, Quái đại Tây Môn Hạo cười nhẹ thốt :

- Chiêu “Tàn Vương Tiên Thạch” trong Hắc Hồ tiểu pháp của Tàn gia trại.

Hầu Ngạn Vũ qua chiêu đầu đã hiểu nội lực của đối phương. Y vững tâm dốc toàn lực muốn hạ Tiết thần y nhanh chóng, bất kể chiêu “Tàn Vương Tiên Thạch” là chiêu thức gì, của ai? Cứ huy động đoàn quây đánh tới.

Thấy Quái ngũ ngang nhiên vụt quây sang, Tiết thần y không dám cho thiết tiêu chạm vào vội rút tay về nhảy vọt ra xa.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ cười lớn :

- Tài nghệ của họ Tiết chỉ có thể thôi à?

Vừa thốt, y vừa đảo bộ tiến tới, chiếc đoàn quây theo tay chớp lên liền. Lần này y không đâm thẳng mà lại do từ bên trên giáng xuống đầu lão.

Chiếc quây dài độ hai thước, nhưng quây ảnh phong trên một trượng, hiện ra chập chùng kết thành một vầng mây xoáy tròn xuống đỉnh đầu địch.

Qua hai lượt thoái hậu, Tiết thần y biết mình không thủ thắng nổi rồi. Song Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ cao ngạo buông lời xúc phạm, làm lão kích nộ, hét :

- Ta tài hèn đã đành, còn ngươi vị tất là một cao thủ?

Tay hữu vung mạnh lên, chiếc thiết tiêu bay tới đón nhận đoàn quây.

Quái đại Tây Môn Hạo vuốt chòm râu thưa, điểm một nụ cười :

- Chiêu “Nhất Trụ Kinh Thiên” của Hoa Sơn phái! Tuy nhiên công lực còn kém khuyết, nếu không chiêu này có thể dùng hóa giải chiêu “Độc Phách Hoa Sơn” dễ dàng...

Coong!

Tiếng thép chạm mạnh vang lên, át cả câu nói của y.

Thì ra, Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ sử dụng chiêu “Độc Phách Hoa Sơn”, còn Tiết thần y sử dụng chiêu phá “Nhất Trụ Kinh Thiên”, lão dốc toàn lực phát ra chiêu đó, song công phu của lão chưa đạt đến mức hòa hòa, chiêu thức không đạt như mong muốn, chẳng những không phá nổi chiêu công của địch mà lại bị chấn động mạnh.

Lão nghe khí huyết trong người dòn lại, tay phải tê chồn hẫ, đôi chân chập choạng lúi dúi, đến năm bước thì lão không còn gượng nổi nữa ngã ngồi xuống đất.

Đúng lúc đó, một đạo kinh lực từ phía hậu vụt tới, nâng lão đứng lên liền.

Đồng thời, có tiếng nói văng vẳng bên tai :

- Có ta tới đây, cứ xuất thủ đi, tấn công đi đừng sợ hãi!

Tiết thần y cả mừng, tinh thần phấn khởi vùn vụt. Chỗ sở cậy của lão đã đến đây rồi, thì lão còn sợ gì nữa?

Xuất thủ ba chiêu, Tiết thần y thoái hậu không phương phản công, Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ đắc ý vô cùng. Y ngửa mặt lên trời bật cười cao ngạo :

- Tiết Đạo Lăng đối với họ Hầu ta ngươi còn không chịu nổi ba chiêu, ngươi còn mong gì toàn bộ Long Môn ngũ quái liên thủ hiệp công nữa chẳng?

Tiết thần y bật cười ròn rã :

- Ta nhường cho mi ba chiêu đó. Bây giờ đến lượt ta đây. Cảnh cáo cho ngươi biết trước để đề phòng.

Lão nhào người tới, thiết tiêu theo chiêu “Thất Tinh Hoàn Thiên” điểm qua, một đầu tiêu biến thành bảy điểm, toàn số bảy điểm bay vút vào người Hầu Ngạn Vũ, như bảy viên phi đạn.

Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ nào xem Tiết thần y ra quái gì? Bất quá, y cho một bóng đèn cạn dầu trước khi tắt bùng cháy lóe lên vậy thôi, chứ lão còn công

lực đầu mà hòng tạo sự phi thường?

Y bật cười hắc hắc, cử đoàn quảy lên, điềm liên tiếp vào bảy đầu tiêu.

Phải nhìn nhận võ công của y quả cao tuyệt, nhãn lực tinh vi, một tiêu biến thành bảy tiêu thì một đoàn quảy cũng biến thành bảy đoàn quảy, hư chọi hư, thực chọi thực.

Luận về hình thức, y phản công như vậy là đúng lắm rồi. Song, bên trong còn có áp lực tiềm tàng, áp lực đó mạnh hay yếu là do võ công thâm hậu hay thiển bạc.

Nếu chỉ bằng vào lực của Tiết thần y, thì lão còn lâu lắm mới tạo được khó dễ cho Hầu Ngạn Vũ. Song tới đó, nội lực lão được tăng cường nghiêm trọng do kẻ bí mật chuyển sang nên Hầu Ngạn Vũ bị chấn động trở lại.

Y chưa hết kinh ngạc, một ngọn thiết tiêu bay tới đánh vào đoàn quảy, năm ngón tay y buông lỏng, đoàn quảy rơi ngay xuống đất, còn y thì loạng choạng lùi lại.

Tiết thần y không thừa thế sẵn tới, lão đứng nguyên tại chỗ, vòng tay nhoèn miệng cười :

- Đa tạ Hầu huynh nhường cho lão một chiêu!

Bốn quái biến sắc, riêng Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ thì khí uất tràn lòng toan hét lớn.

Quái đại trầm gương mặt từ từ đứng lên.

Y đứng lên, ba quái kia cũng đứng lên theo. Y nhếch môi nở một nụ cười, nhưng vành môi y xem tàn khốc quá, thành nụ cười hết sức khô khan. Y vòng tay hướng sang Tiết thần y :

- Người có tài thường đầu chân tướng. Tiết lão ca đã tiến bộ rất nhiều trong hai mươi năm qua. Chỉ nhìn vào hai chiêu thức “Thất Tinh Hoàng Thiên” của Nga Mĩ phái và “Tứ Lượng Bát Thiên Cân” của Thiếu Lâm cũng đủ biết mức tiến tu vì đến độ nào! Dù bậc chưởng môn hai phái đó xuất thủ, vị tất hai chiêu đó đã được lĩnh diệu như vậy.

Tiết thần y lúc đó lên tinh thần rất cao. Lão vòng tay đáp lễ đoạn cười nhẹ đáp :

- Tây Môn lão ca quá khen, lão phu vô cùng hổ thẹn! Qua lời ước của chúng ta vừa rồi, lão ca nghĩ sao? Lão phu có đủ sức đối phó với các vị không?

Quái đại Tây Môn Hạo mở đôi mắt, tinh quang chớp ngời, cất tiếng cười âm trầm :

- Đủ! Đủ lắm! Bọn Long Môn ngũ quái này bắt buộc phải liên thủ, may ra mới chi trì nổi với lão ca qua một vài chiêu.

Y phát nhẹ cánh áo bên hữu lên. Bốn quái kia lập tức đảo bộ bước tới, mỗi người đứng theo một phương vị, vây Tiết thần y vào giữa.

Tiết thần y thủ chắc chiếc thiết tiêu trong tay, thần sắc thản nhiên, không tỏ vẻ gì nao núng.

Tây Môn Hạo vẫn cười âm trầm :

- Có lẽ mình phải động thủ rồi đó, Tiết lão ca ạ!

Tiết thần y gạt đầu :

- Mình nên dùng vũ khí hay quyền thuật?

Tây Môn Hạo bật cười khanh khách :

- Long Môn ngũ quái, nhờ quảy mà thành danh, dĩ nhiên phải dùng quảy rồi!

Thuật xong, y rút trong tay áo ra một chiếc đoàn quảy, bốn quái kia cũng thủ sẵn vũ khí.

Đoạn Quái đại Tây Môn Hạo tiếp :

- Tiết lão ca sẵn sàng rồi chứ? Xin cứ tự tiện!

Tiết thần y khoát tay :

- Thử thả một chút.

Tây Môn Hạo nhìn sững lão :

- Tiết lão ca còn muốn nói gì thêm?

Tiết thần y nghiêm giọng :

- Dùng vũ khí đánh nhau, tất không thể tránh được điều đáng tiếc vạn nhất...

Lão lại bảo thư thả, lão lại nhắc hai tiếng “vạn nhất”, y như lão đã nói trước khi giao đấu với Quái ngũ Hầu Vạn Vũ.

Lần trước, nghe lão nói, Quái đại Tây Môn Hạo cười nhạt.

Lần này nghe lão nói, y vội gặt bưng bưng, nhưng cổ dẫn bật cười lớn :

- Tiết lão ca tận tình thi triển sở năng, dù có xảy ra sự đáng tiếc cho anh em bọn ta như thế nào, vẫn vui chịu theo thế ấy, quyết chẳng hề oán trách!

Tiết thần y nhướng cao đôi mày :

- Chúng ta không cừu không oán, tại sao Tây Môn lão ca cứ dồn lão phu vào bước đường cùng mãi! Thiết tưởng trong cuộc hội ngộ này, nếu có lỡ tay, bất quá chỉ gây thương tích nhẹ cho nhau mà thôi, đó là ý lão muốn nói thế, chứ làm gì đến nỗi phải táng mạng mà thành huyết hải thâm thù?

Lời nói của Tiết thần y có vẻ khiêm nhượng thật, song có ẩn chứa một niềm tự tin quyết thắng, tỏ rõ chủ trương của lão đêm nay không muốn tận diệt Ngũ quái Long Môn, mà chỉ ghi một vết sẹo cho mỗi người, lưu một sự chiến bại cho họ mang về căn cứ. Lời nói đó xóa bỏ thành danh Ngũ quái Long Môn, cảm họ như những phạm phu tục tử.

Long Môn ngũ quái biến sắc. Có lẽ suốt mấy mươi năm ngang dọc trên giang hồ qua hai giai đoạn, họ mới nghe câu nói đó lần thứ nhất.

Quái nhị Lý Nguơn Hồng hét lớn :

- Tiết Đạo Lăng! Cái chết đã cho ngươi rồi, còn la lối gì nữa?

Ánh mắt của Tiết thần y chớp ngời, lão cất giọng sang sảng :

- Các vị đứng là những người chưa trông thấy quan tài nên cứ tưởng mình sẽ trường sanh mãi! Đêm nay còn tìm gây sự với lão phu, hiển nhiên các vị chưa hề bỏ tính hung tàn. Đáng lẽ bài học của Hắc Thánh Tang đại hiệp năm xưa phải là một cảnh cáo cho các vị hối cải tội lỗi, không ngờ các vị vẫn ngoan cố như thường! Lão phu sẽ để cho các vị mỗi người một vết sẹo để đời, để khi nhìn vào vết sẹo đó sẽ hồi tâm hướng thiện. Như vậy, là phúc cho các vị lắm rồi sao còn muốn lão phu hạ độc thủ? Lão phu hành nghề cứu đời quyết chẳng bao giờ giết hại người đâu!

Bỗng nhiên lão giờ cái giọng đó, không khác nào do một người khác thốt ra, bỏ cái khách sáo từ trước đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Màu xanh của chàm

Long Môn ngũ quái sôi trào uất hận, muốn chụp ngay Tiết thần y mà phân thây ra từng mảnh vụn.

Đứng phía sau lưng Tiết thần y là Quái tứ Đồ Minh Nghĩa, giương tròn con mắt duy nhất ngời sát khí nhìn thần y không thốt một tiếng nào, đoạn đao bộ vọt tới, chiếc đoản quảy trong tay hướng ngọn thẳng vào hậu tâm lão.

Đoản quảy vừa lao tới, y vừa quát :

- Ngã!

Tiết thần y nghe giọng nói vắng vắng bên tai :

- Nhanh lên! Sử dụng hai chiêu Thiên Vương Tiêu Thất và Thiên Vương Tiêu Cừ!

Hai chiêu đó thuộc Thiên Vương tiêu pháp gồm mười hai chiêu Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừ.

Tiết thần y từng tập luyện thuần thục, tuy nhiên lão còn hoài tường không hiểu tại sao người ẩn mặt bảo lão sử dụng cả hai chiêu cùng lúc.

Y đẩy lùi hai quái nhân nhanh như chớp nhoáng.

Thì ra chiêu số bảy là hư chiêu, đánh ra để tạo hàn phong ngăn chặn Quái tứ Đồ Minh Nghĩa, còn chiêu thứ chín mới là thực chiêu công sang phía hữu. Đúng lúc Quái nhị Lý Nguyên Hồng thấy Đồ Minh Nghĩa phát động thể công, cũng vung đoản quảy đánh vào.

Quái tử Đồ Minh Nghĩa bị đạo hàn phong đánh trúng vào cánh tay cầm quạt, lùi lại, cùng một lúc, tiếng “Coong” vang lên, thiết tiêu chạm vào đoàn quạt của Quái nhị Lý Nguyên Hồng.

Thiết tiêu có áp lực mạnh vô cùng, làm chấn động Quái nhị Lý Nguyên Hồng. Y nghe cánh tay như tê dại, vội thoái hậu mấy bước cho xa tầm thế công của đối phương.

Quái đại Tây Môn Hạo trở mắt kinh hãi, từ từ cử cao chiếc đoàn quạt.

Quái tam Lục Hồng Phi đứng bên tả, kẻ đó là Quái ngũ Hầu Ngạn Vũ, cả hai cùng hét lên một tiếng, cùng vung đoàn quạt chia hướng tấn công.

Tiết thần y nghe có một đạo kinh lực chuyển vào mình vô cùng hùng hậu, đồng thời có tiếng nói khê bên tai :

- Chiều số năm, số mười ba, số mười rồi trở lại số chín...

Chẳng chậm trễ, Tiết thần y cứ y theo lời chỉ bảo mà xuất thủ đánh ra bốn phía.

Quạt phong rít lên vù vù, quạt ảnh chớp vụt vụt, năm chiếc đoàn quạt cùng vụt xuống đầu lão, tưởng chừng như lão không còn né tránh vào đâu được nữa.

Nhưng, tiêu pháp của lão vô cùng ảo diệu. Thoạt trước, thoạt sau, thoạt tả, thoạt hữu, hoặc đâm, hoặc chặt, đảo lộn như rồng uốn mình giỡn mây, quạt và tiêu chạm nhau bật thành tiếng kêu “Coong, coong” gọn người.

Trước hai mươi năm, Long Môn ngũ quái ngang dọc trên giang hồ chưa từng gặp đối thủ, ngoài lần đụng độ với Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, trong hai mươi năm nay họ ần tích mai danh khổ luyện võ công, tài nghệ càng ghê gớm hơn nhiều. Với sự tiến bộ đó, họ có xem Tiết thần y ra quái gì, bởi Tiết thần y bất quá chỉ là tên chiến bại ngày nào.

Thế mà giờ đây, gặp lại kẻ thừa chất thiếu sống trong tay họ năm xưa, họ không thể nào áp đảo nổi, dù họ tiến bộ kinh khủng. Họ nhận thấy Tiết thần y càng đánh càng hăng, không có vẻ gì nao núng cả.

Điều làm họ lạ lùng hơn hết là mức tiến bộ quá xa của Tiết thần y trên hẳn chỗ tưởng tượng của họ. Nếu phải chỉ một đấu một mà Tiết thần y có trên bậc thì chẳng nói làm chi, đằng này cả bọn cùng liên thủ tấn công mà còn chật vật với lão.

Hồ khẩu tay của họ bị chấn động mạnh, đoàn quạt suýt rơi mấy lần.

Tuy nhiên, Long Môn ngũ quái chỉ trì được một lúc, thế quân bình còn vững.

Bỗng Quái đại Tây Môn Hạo hú lên một tiếng, đồng thời y lùi nhanh ra xa.

Bốn quái kia lập tức ngừng tay nhảy ra ngoài vòng chiến.

Cả năm người ngưng trọng thần sắc, tay vẫn lăm lăm đoàn quạt. Họ nhìn trừng Tiết thần y không nói tiếng nào.

Qua một giây phút ngắn ngủi, họ từ từ đưa ngang ngọn đoàn quạt chong thẳng vào Tiết thần y, họ từ từ tiến tới, thu hẹp vòng vây trở lại.

Tiết thần y không rõ đối phương định làm gì, lão không dám coi thường, nắm chắc thiết tiêu trong tay, chực chờ phản công.

Tiếng người ần mặt vắng vắng bên tai lão :

- Phải hết sức cẩn thận đấy. Chúng sắp giờ tuyệt học lợi hại của chúng ra để thi triển! Đó là quạt pháp “Long Môn Ngũ Kích”! Tuy vậy, không nên nao núng, cứ áp dụng chiêu số một, số ba vừa thủ vừa công.

Câu nói vừa buông dứt, thì năm đoàn quạt đã chớp lên bay tới lão rồi. Đấu pháp hết sức kỳ lạ, họ vừa vút đoàn quạt vào trung tâm, vừa bước tới lại vừa đi quanh, không khác nào một bánh xe lăn mà Tiết thần y là cái trục, còn các đoàn quạt là các cây cắm.

Áp lực từ bên ngoài đổ vào càng lúc càng mạnh, đè nặng chiếc thiết tiêu khiến Tiết thần y khó nhọc phát xuất chiêu thức hơn trước. Tuy nhiên, tiêu phong vẫn ngăn chặn áp lực đó như thường, tạo cái thế giằng co giữa đôi bên một lúc.

Dần dần, tiêu phong lần áp được cái áp lực đó, bắt buộc năm quái phải lùi ra xa.

Họ lùi ra, nhưng họ chạy quanh nhanh hơn, họ vung đoàn quạt cũng nhanh hơn.

Chỉ trong một phút giây ngắn, họ dồn áp lực trở lại, có phần mạnh hơn trước.

Quạt ảnh chớp ngời ngời, quạt phong rít lên như sấm dậy từ xa, ào ào, ầm ầm, tưởng chừng như con trót bão đang quấn chặt Tiết thần y, sắp bốc lão quăng đi xa.

Tiếng người ần mặt lại vắng vắng bên tai lão :

- Dùng hai chiêu số một và số ba, hỗn hợp lại phản công.

Tiết thần y theo lời. Song lão cảm thấy chiếc thiết tiêu trở nên nặng nề trong áp lực của năm chiếc đoản quỷ. Dù lão tin tưởng mạnh nơi người ẩn mặt, lão bắt đầu lo sợ.

Lão lo sợ chứ tình trạng chưa đến nỗi nào, áp lực của đối phương vừa dồn vào là bị đẩy ra ngay.

Áp lực bị đẩy ra, Long Môn ngũ quái càng chạy nhanh hơn, quỷ ảnh càng chớp nhanh hơn. Họ chỉ còn là những cái bóng mờ mờ, không trông rõ hình dạng của họ được nữa.

Người ẩn mặt lại nói bên tai Tiết thần y :

- Chúng định liều mạng đó, phải cẩn thận! Chúng đang sử dụng chiêu tối hậu trong Long Môn Ngũ Kích, mãnh liệt vô cùng. Hãy giữ chiêu mười lăm chống lại.

Áp lực của năm chiếc đoản quỷ đã đến quá gần Tiết thần y, lão nghe hơi gió cuốn quanh người lão. Lão cấp tốc vận hết toàn công phu nội lực, sử dụng chiêu thức số mười lăm.

Nhưng, kinh đạo của đối phương quá mạnh, lần này lão không thể đẩy bật ra xa như mấy lần trước. Không rõ thiết tiêu và đoản quỷ chạm nhau như thế nào, tiếng coong vang lên, lão không còn nghe nữa, tai lão lùng bùng mất rồi. Hơi thở lão như đứt hẳn, chỉ có đôi mắt là chưa hoa lên thôi.

Người ẩn mặt, đánh rằng công lực rất cao, song đường trường chiến đấu thì chỗ cao diệu đó mới được hiệu dụng như ý muốn. Ở đây, bất quá người chỉ dùng phép “Cách không truyền lực” tiếp sức Tiết thần y, nên sự cao diệu chỉ hiệu dùng nửa phần, do đó không thể trong một thời gian ngắn ngùi hạ được năm tay thượng đẳng cùng liên thủ hiệp công.

Chính vì vậy mà Tiết thần y mới phải lúng túng đến kinh hãi.

Chừng như người ẩn mặt biết rõ tình trạng nguy hiểm của Tiết thần y nên hấp tấp nói, giọng đầy lo ngại :

- Giữ vững tinh thần đừng dao động hoảng hốt mà công lực tản mát. Giờ ngay thứ mười tám ra, chúng độc ác lắm, nên dùng tay trái phóng “Xuyên Vân chỉ” đâm thủng tai chúng, lưu sẹo cảnh cáo chúng.

Một đạo tiềm lực từ lưng Tiết thần y truyền vào, cuộn cuộn như thác đổ.

Tiết thần y bỗng thấy mạnh mẽ hơn thập phần. Lão biết chỉ còn có cơ hội này là hạ đối phương được thôi, bỏ lỡ thì mạng lão cũng hư hi luôn.

Lão hét lớn một tiếng, vụt đứng thẳng lên, tay vung mạnh thiết tiêu, xuất phát chiêu thứ mười tám. Đồng thời lão lướt nhanh chân một vòng, tay tả vương tới, Xuyên Vân chỉ phóng vút đi, chọc thẳng vào vành tai của Long Môn ngũ quái.

Tiêu phong đột nhiên phát mạnh. Ngũ quái bị đánh hất lên không, họ chưa kịp nhận định tình hình bỗng rú lên một tiếng, vành tai tả bị xuyên thủng, máu rỏ ròng ròng.

Khi tất cả đáp xuống đất rồi, họ đứng trơ như tượng gỗ, không rõ lúc đó họ sợ hãi, họ phần uất hay họ căm thù, chỉ thấy họ giương mắt trừng trừng nhìn Tiết thần y. Ánh mắt ngời niềm oán độc.

Lâu lắm, Quái đại Tây Môn Hạo mới cất tiếng :

- Tiết lão ca nương tình nhe tay cho anh em Tây Môn Hạo này, nếu không thì tất cả bọn ta đều táng mạng! Không ngờ đêm nay lại có hân hạnh lãnh giáo mấy chiêu cao học, bọn ta sẽ ghi nhớ mãi mãi cuộc tao ngộ này, nhưng có một điều bọn ta còn thắc mắc, chẳng hay Tiết lão ca có sẵn lòng chỉ điểm cho không?

Thật ra, Tiết thần y cũng không ngờ mình có thể đánh bại được Long Môn ngũ quái. Tuy đánh bại được họ mà lão cũng xuất hạn đàm địa, hơi thở của lão vẫn chưa được điều hòa bỗng nghe Tây Môn Hạo buông câu hỏi, lão nhìn sững y :

- Các vị muốn hỏi điều gì?

Tây Môn Hạo trầm giọng hỏi :

- Chiêu cuối cùng của Tiết lão ca có phải do Tang Cửu truyền cho chăng?

Tiết thần y cười nhẹ :

- Từ hai mươi năm nay, Tang lão tiên bối biệt tích trên giang hồ, thì làm sao người lại truyền chiêu đó lại cho lão phu được.

Gọi Tang Cửu là lão tiên bối, Tiết thần y đã nói hớ, song lỡ rồi làm sao lấy lại tiếng nói kíp? Ai lại người suýt soát tuổi mình bằng lão tiên bối được?

Tuy nhiên, lúc đó cả bọn Long Môn ngũ quái còn tâm thần nào lưu ý đến chỗ hờ đó?

Tây Môn Hạo quay nhìn bốn quái một lượt, đoạn cười lạnh :

- Nếu bọn ta nhớ không lầm thì ngày xưa, Tang Cừ đã dùng chiêu thức đó đánh bại bọn ta...

Y ngẩng đầu, vòng tay sang hướng đối phương :

- Tiết lão ca không chịu tiết lộ bí học bọn ta không thể cưỡng được, hôm nay xin tạm biệt nhau, hẹn ngày sau sẽ nhắc lại vụ xuyên thủng tai này.

Y tung mình bay vút ra khỏi cửa miếu.

Bốn quái kia không chậm trễ, vọt theo liền.

Tiết thần y nhìn theo họ, ánh mắt ngời lên niềm thích thú, lão nở một nụ cười sau tiếng thở phào.

Giọng cười của lão trong trẻo như lúc còn niên thiếu. Nhưng nụ cười vụt tắt, đôi mắt mở to, sự kinh ngạc hiện rõ trên mặt.

Bên ngoài miếu, phát sinh chuyện lạ.

Bọn Long Môn ngũ quái thoát đi kẻ trước người sau, nối đuôi nhau mà ra.

Đi đầu là Quái đại Tây Môn Hạo, y vừa qua khỏi cửa thì một đại hán trang phục như nha dịch chặn đường. Tên nha dịch đó cầm nơi tay một sợi xích sắt.

Quái đại Tây Môn Hạo trông thấy tên nha dịch liền dừng lại cúi đầu. Tên nha dịch trông sợi xích sắt vào cổ y, đoạn dẫn đi xuống chân đồi Tả Gia. Y không kháng cự chút nào.

Đến lượt Quái nhị Lý Nguyên Hồng, tên nha dịch thứ hai lại hiện ra trông xích sắt vào cổ y, dẫn đi như Quái đại. Y cũng không hề kháng cự.

Rồi Quái tam, Quái tứ, Quái ngũ mỗi người đều bị một nha dịch xích cổ dẫn đi.

Chừng như có cuộc sắp đặt từ trước, năm người đều có năm nha dịch chờ sẵn, không thiếu mà cũng không thừa.

Dĩ nhiên, Tiết thần y phải kinh ngạc vô cùng, vì bọn Long Môn ngũ quái dư sức kháng cự với võ công của họ, lại hạ bọn nha dịch quá dễ dàng. Thế sao họ lại chịu cúi đầu xích cổ như chó? Họ lại không nói năng hỏi han gì cả? Không khác nào một kẻ phạm tội? Biết rõ mình phạm tội, nạp mình cho vương pháp.

Sự kiện xảy ra ngoài ý tưởng của Tiết thần y.

Lão đứng tần ngần nhìn theo hướng bọn Long Môn ngũ quái bị nha dịch dẫn đi một lúc lâu, lòng miên man nghĩ ngợi.

Sau cùng, lão cất tiếng gọi :

- Sư phó!...

Thì ra, người ẩn mặt dùng Cách không truyền lực tiếp trợ lão, chính là Sư phó!

Có tiếng gọi lại lão :

- Cậu bé!...

Cậu bé?

Tiết thần y đã tròn hoa giáp, râu tóc bạc phơ, có lý nào người ẩn mặt lại gọi là cậu bé?

Tiếng gọi phát ra từ phía sau lưng Tiết thần y. Lão quay người nhìn lại, đã thấy sư phó ngồi trước bệ thờ, nơi bọn Long Môn ngũ quái đã ngồi thảo luận với nhau. Sư phó vận chiếc áo dài màu tro, xếp bằng tròn như một nhà sư nhập định.

Tiết thần y reo lên như một thiếu niên :

- Sư phó đã có mặt tại đây lâu rồi chứ?

Lão nói xong, đưa tay vuốt cằm. Chòm râu bạc trắng theo tay rút xuống. Tay kia lão đưa tay vuốt mặt. Một làn da mỏng như cánh ve rơi luôn theo tay, bày ra một gương mặt đẹp như ngọc, đôi mày lưỡi kiếm, hai mắt như hai điểm sao.

Con người mà bọn Long Môn ngũ quái đinh ninh là Tiết thần y đã biến thành một thiếu niên tuấn tú, thiếu niên đó không ai khác hơn là Tiết Thiếu Hoa!

Tiết Thiếu Hoa thu xếp râu và mặt nạ cất vào mình đoạn mỉm cười cất tiếng hỏi :

- Sư phụ xem đệ tử giả mạo có giống như hệt không?

Lão già áo màu tro gật đầu :

- Giống lắm, có điều cử động chưa được già dặn...

Bổng Tiết Thiếu Hoa nhìn sững lão :

- Sư phụ làm sao thế này?

Lão già điểm một nụ cười :

- Ta có làm sao đâu! Con không thọ thương thì ta thọ thương làm sao được? Bất quá ta tốn công lực hơn dự tưởng vậy thôi, bởi Long Môn ngũ quái hiện tại tiến bộ rất nhiều, chúng cao cường hơn ngày xưa lắm đó.

Tiết Thiếu Hoa hoài nghi hỏi vặn thêm :

- Sư phụ! Thật sư phụ không có sao à?

Lão già lắc đầu :

- Không có sao cả! Bất quá ta phí sức nhiều một chút và phải dùng đến phép Cách không truyền lực tiếp trợ con, phép đó đòi hỏi nhiều công lực hơn là tự mình động thủ, huống chi Long Môn ngũ quái hôm nay tinh tiến hơn xưa, trên chỗ ứ đọng của ta...

Tiết Thiếu Hoa lại hỏi :

- Tại sao sư phụ không ra mặt sửa trị chúng mà phải qua trung gian đệ tử?

Lão già mỉm cười :

- Đây là cơ hội tốt cho con thực nghiệm võ công tập luyện từ lâu. Long Môn ngũ quái toàn là tay cao thủ, cuộc thực nghiệm này sẽ hữu ích cho con nhiều hơn là giao đấu với bọn tầm thường.

Tiết Thiếu Hoa lo lắng :

- Chắc sư phụ đã tiêu hao một phần chân khí quan trọng?

Lão già ôn tồn đáp :

- Dĩ nhiên là có tiêu hao chân khí nhưng không ngại, ta chỉ cần điều tức một chút là trở lại bình thường.

Tiết Thiếu Hoa an lòng, hỏi qua việc khác :

- Vừa rồi bọn nha dịch bắt Long Môn ngũ quái xích cũi dẫn đi, sư phụ có thấy chứ?

Lão già điềm nhiên :

- Có! Dù hai mươi năm qua, bọn Long Môn ngũ quái ảm tích mai tung, song tội ác của chúng trước kia quá nhiều, vương pháp luôn để ý tìm tòi xem chúng hạ lạc nơi đâu. Mấy hôm nay, chúng lộ diện tại Lạc Dương, thành thử công môn mới tóm được chúng.

Tiết Thiếu Hoa tỏ vẻ thắc mắc :

- Đệ tử hết sức kỳ quái, chúng có võ công như vậy tại sao lại chịu bó tay cho nha dịch bắt đi? Phàm là nha dịch thì có võ công cao cường gì mà khiến nhân vật võ lâm phải ngán sợ?

Lão già lắc đầu :

- Con chưa rõ đó thôi, trên núi cao có mây, người tài giỏi có người tài giỏi hơn, thì đừng tưởng là chốn công môn không có kỳ nhân quái khách.

Tiết Thiếu Hoa cãi :

- Đành như thế, nhưng ít ra cũng phải có kháng cự, có giao đấu, rồi mới bại chứ! Đàng này, bọn nha dịch vừa xuất hiện là chúng cúi đầu chịu trời liền, không khác nào bọn trẻ nít chịu tội trước các bậc trưởng thượng?

Lão già mỉm cười nói :

- Điều đó rất dễ hiểu. Vừa rồi chúng đã giờ đến phép cuối cùng “Long Môn Ngũ Kích Quỷ” mong chuyển bại thành thắng nên khí lực tiêu tan hết thành

ra chúng không khác nào phạm phu tặc tử, bất cứ ai cũng có thể dọa nạt chúng, đợi gì mà phải cao cường hơn chúng.

Bổng Tiết Thiếu Hoa nghe một tiếng “Hừ” khẽ vang lên đầu đây, bất giác giật mình.

Nhưng, chừng như lão già không nghe tiếng “Hừ” đó, lão thản nhiên như không. Lão ngẩng mặt nhìn lên trời đêm buông gọn :

- Khuya lắm rồi, mình về thôi con ạ!

Tiết Thiếu Hoa lấy làm lạ, nghĩ thầm :

- “Công lực tu vi võ công sư phụ cao tuyệt như vậy, có lẽ nào phát hiện nổi tiếng “Hừ”? hay là mình lầm chăng?”

Chàng muốn hỏi lắm, nhưng thấy lão già ung dung quá đâm nghi ngờ mình đã nghe lầm, hỏi thì thẹn, nên thôi.

Lão già đứng lên, nắm tay Tiết Thiếu Hoa cùng rời miếu theo đường mòn xuống chân gò Tả Gia, đi về nhà.

Dọc đường hai thầy trò không nói với nhau tiếng nào nữa cả.

Khi bọn họ trông thấy cổng nhà từ xa, thì trống lầu canh đã điểm bốn tiếng.

Nhưng họ thấy cổng nhà, họ không vui mừng khoan khoái, trái lại họ lo sợ vô cùng.

Vào giờ đó còn ai thức khuya? Thế mà cửa cổng mở toang, đèn trong nhà chiếu ra sáng quắc.

Lão già dừng chân lại, giương tròn đôi mắt nhìn khu gia trang, còn Tiết Thiếu Hoa nhìn lão.

Lão buột miệng kêu khẽ :

- Không xong rồi con ạ!

Tiết Thiếu Hoa lo ngại :

- Có việc gì vậy sư phụ?

Lão già lẩm bẩm :

- Vào giờ này, phụ thân con phải ngủ say rồi chứ? Tại sao cửa lại bỏ ngõ, đèn trong lại sáng?

Tiết Thiếu Hoa càng lo sợ hơn :

- Hay là...

Lão già bảo khẽ :

- Con vòng ra phía sau tiến vào, phần ta do cửa trước tiến vào.

Lão vừa dứt lời, phi vút thân mình, phút chốc mất dạng.

Tiết Thiếu Hoa không chậm trễ, cũng giờ thuật khinh công bọc ngả hậu tiến vào. Dù còn nhỏ tuổi, chàng sử dụng thuật “Khinh thiên công” vô cùng ảo diệu, không kém những tay cao luyện trên giang hồ.

Đến cổng hậu, chàng nhảy vút qua tường rơi xuống bên trong, chàng cởi vội áo dài dẫu vào hòng giả son, đoạn chạy nhanh.

Đến cửa nhà sau, chàng đụng với một nữ tỳ tay xách đèn lồng, từ trong nhà bước ra đáng gấp rút.

Tiết Thiếu Hoa vội kêu :

- Ngọc Mai đây à? Ngươi đi đâu?

Nữ tỳ làm lui bước nhanh, nghe tiếng gọi giật mình ngẩng đầu lên trông thấy chàng, hấp tấp hỏi :

- Công tử? Trời! Công tử đi đâu mà bọn tôi tìm hoài không thấy? Phu nhân lo sợ vô cùng. Hiện nhà đang có chuyện...

Tiết Thiếu Hoa nghe nhà có chuyện giật mình, hỏi gấp :

- Việc gì?

Ngọc Mai đáp :

- Lão gia vừa bị người bắt đem đi!

Tiết Thiếu Hoa xám mặt :

- Bị kẻ nào bắt?

Ngọc Mai chưa lấy lại bình tĩnh, run run giọng :

- Tien nữ không biết được rõ lắm! Chừng như các người đó do lệnh quan phủ sai đến.

Tiết Thiếu Hoa sôi giận :

- Cha ta phạm tội gì chứ?

Ngọc Mai giục :

- Công tử mau mau vào gặp phu nhân đi, vào đây sẽ rõ!

Tiết Thiếu Hoa chạy vào sảnh đường, thấy mẹ ngồi bên ngọn đèn sáng, chốc chốc đưa khăn chấm nước mắt. Tỳ nữ Ngọc Lan đứng cạnh bên, tay cầm chén trà nóng.

Chàng xốc áo cho ngay ngắn, đoạn bước tới gọi :

- Mẹ!

Tiết phu nhân ngẩng lên, nhìn chàng qua màn lệ :

- Thiếu Hoa! Đêm hôm khuya khoắt con đi đâu mất dạng như thế? Cha con vừa bị quan phủ cho nha dịch đến bắt dẫn đi không rõ lãnh dữ thế nào? Mẹ một mình bồi rối hết sức, sai tỳ nữ tìm con khắp nơi.

Tiết Thiếu Hoa cúi đầu cung kính :

- Con luyện võ ở vườn sau!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Những chuyện phi thường

Tiết phu nhân cau mày :

- Luyện võ công phải có giờ có khắc, ai lại luyện võ công trong lúc đêm tàn canh lụn như con vậy?

Thiếu Hoa nhận cho mẹ quở xong, vội hỏi :

- Mẹ! Con nghe Ngọc Mai nói là cha bị bắt, mẹ lại xác nhận chính bọn nha dịch phủ đài đến đây, thế chúng có nói gì không?

Tiết phu nhân chan hòa lệ thảm :

- Mẹ có nghe gì đâu! Cha con đang ngon giấc, bỗng có hai tên nha dịch vượt tường vào nhà đánh thức cha con dậy bắt đi, chẳng nói tiếng gì cả!

Tiết Thiếu Hoa bỗng nhớ đến năm tên nha dịch đã bắt bọn Long Môn ngũ quái. Chàng độ chừng chúng bắt phụ thân chàng để làm một cuộc đổi chất, bất giác chàng nhủ mảy gần giọng :

- Mẹ để con đến phủ đường xem sao! Thế này có lẽ bọn chúng...

Ý chàng muốn nói là chúng làm một cuộc đổi chất, song nói như vậy là phải tiết lộ việc Long Môn ngũ quái xuất hiện tại miếu Thổ Địa nơi gò Tà gia, đồng thời chứng tỏ việc chàng nói dối với mẹ về việc luyện võ nên bỏ lửng câu nói đó, chuyển qua ý khác :

- Cáo mượn oai hùm, bọn nha dịch này lộng hành quá lắm. Chúng có quyền gì mà muốn bắt ai thì bắt một cách ngang ngược như vậy chứ?

Tiết phu nhân vội ngăn :

- Không được đâu con ạ! Đừng đến đó sanh sự mà thêm khốn! Dù sao cha con cũng đã bị chúng bắt đi rồi, mình hãy từ từ nghe ngóng tin tức xem cha con phạm pháp làm sao? Nhưng, hãy để sáng ra rồi hãy tính, hiện tại con không nên đi đâu cả.

Tiết Thiếu Hoa hậm hực :

- Thì con chỉ đi thám thính thôi, không gây sự đâu mẹ đừng lo.

Tiết phu nhân thờ dài :

- Con có đi cũng vô ích. Chôn công môn muốn vào cũng phải rải bạc mới xong cho. Ngoài ra, mình còn phải nhờ đến mấy vị tấn thân nhân sĩ làm trung gian...

Vừa lúc đó, từ bên ngoài một bóng người lướt qua vọng cửa tiến vào.

Bóng đó, chính là lão bộc của Tiết thần y, mà cũng là sư phụ của Tiết Thiếu Hoa.

Trong Tiết gia trang, lão có phận sự trông hoa, tưới hoa, dư dưng thì bán.

Người trong nhà quen gọi lão là Vưu sư phó.

Lão xưng với Long Môn ngũ quái là Diêm lão ngũ nên lão dặn riêng với Tiết Thiếu Hoa là Diêm sư phó với bọn Long Môn ngũ quái, đó là do ý muốn của lão cho bọn Long Môn ngũ quái không nghi ngờ.

Vưu sư phó xuất hạn ướt cả mặt mày, lão bước nhanh vào, vừa đưa tay áo lau mồ hôi, vừa điểm nụ cười thốt :

- Phu nhân, không có việc gì đâu, phu nhân cứ yên trí. Lão nô có tin tức về lão gia rồi.

Tiết phu nhân hấp tấp hỏi :

- Thật vậy à? Vưu sư phó có chắc là lão gia không việc gì chứ?

Vưu sư phó gật đầu :

- Phải đấy phu nhân ạ! Khi lão nô nghe nói có người trong nha môn đến bắt lão gia đem đi, lão nô nóng nảy quá không kịp thỉnh báo với phu nhân hay theo đến phủ đường. Rất may, lão nô gặp một võ sư trong phủ vốn chỗ quen thân, hỏi ra mới hay lão gia được đưa về kinh.

Tiết phu nhân kinh hãi :

- Lão gia bị đưa về kinh trong đêm à? Tội án gì mà nặng thế?

Vưu sư phó khoát tay :

- Không có tội án gì đâu, phu nhân đừng lo. Chừng như trong cung có vị Vương phi nào đó lâm bệnh hiểm nghèo, các ngự y đều vô phương cứu chữa nên triều đình ra lệnh gấp cho phủ đường thỉnh lão gia. Hai tên nha dịch hồ đồ không hiểu sự việc ra sao, nghe quan phủ truyền lệnh thỉnh giáo lão gia lại tưởng đâu sai bắt tội phạm nên hùng hăng hồ hồ như vậy. Khi lão nô đến phủ, đúng lúc phủ đài đang trị tội hồ đồ của chúng, đánh mỗi tên hai mươi roi lớn. Lão nô sợ phu nhân lo lắng, vội chạy về đây báo tin.

Tiết phu nhân thở phào nghe nhẹ nhõm cả người, điểm một nụ cười nhưng mắt chưa ráo lệ :

- A Di Đà Phật! Lão gia một đời thủ phận phụng pháp, làm gì sanh tội mà quan phủ phải sai nha dịch bắt giữa đêm khuya? Thì ra có việc khẩn cấp như vậy.

Làm cho tôi lo sợ vô cùng.

Vưu sư phó điểm một nụ cười :

- Vị võ sư đó bảo với lão nô, lão gia được triệu thỉnh về kinh chữa trị cho vương phi là một điều may mắn lắm, nếu...

Tiết phu nhân vội hỏi thêm :

- Vị võ sư đó còn nói gì thêm?

Vưu sư phó do dự một chút :

- Nếu sáng mai công tử lên đường theo đến kinh thì càng hay hơn nữa bởi lão gia đi cách vội vàng thế này có ai săn sóc cho người nơi quê xa xứ lạ?

Tiết phu nhân gật đầu, tán đồng ý kiến đó. Bà nhìn sang Tiết Thiếu Hoa, không biết bà nghĩ sao lại tỏ vẻ lo ngại, bà cau mày thốt :

- Thiếu Hoa từ nhỏ đến lớn không hề rời xa nhà, mà đường từ đây đến kinh thành thì quá xa, một mình nó...

Lão nô đã biết được ý bà, vội chặn lại nói :

- Phu nhân ngại công tử đơn độc trong lộ trình? Nếu vậy, lão nô xin phép phu nhân cho lão nô theo hầu hạ công tử.

Tiết phu nhân mừng rỡ :

- Nếu được Vưu sư phó theo kèm nó một bên, thì tôi còn sợ gì nữa. Chỉ sợ cực khổ cho sư phó thôi.

Lão nô vòng tay :

- Ân đức của lão gia và phu nhân đối với lão trên mười năm nay sâu hơn biển nặng hơn non, lão nô có nát thân cũng không đền đáp được trong muôn một, sá gì việc tùy tùng công tử đến kinh thành.

Đoạn lão điểm một nụ cười :

- Đêm đã sắp tàn, phu nhân yên trí an nghỉ đi. Ngày mai lão nô và công tử lên đường.

Tiết phu nhân nhìn Thiếu Hoa :

- Con cũng nên đi nghỉ cho khỏe, sáng mai lên đường cho sớm.

* * * * *

Sáng hôm sau, khi thái dương ló dạng phương Đông, Vưu sư phó và Tiết Thiếu Hoa đã rong ngựa lên kinh.

Vì nóng lòng theo phụ thân, Tiết Thiếu Hoa muốn giục ngựa chạy cho nhanh, song Vưu sư phó cứ từ từ cho ngựa bước đều như kẻ nhàn du dạo cảnh, thành thử chàng không dám vượt lên, cứ lẻo đẻo theo sau.

Ra khỏi thành Lạc Dương, Tiết Thiếu Hoa cứ để ý xem chừng sư phó mãi, thấy lão không có vẻ gì vội vàng gấp rút cả, chàng không dẫn được nóng nảy khê gọi :

- Sư phó!

Vưu sư phó điềm nhiên :

- Việc gì thế?

Tiết Thiếu Hoa thốt :

- Mình nên đi nhanh chứ, cứ lững thững thế này thì biết chừng nào mới tới nơi.

Vưu sư phó thoáng nhìn chàng một cái :

- Con tưởng là chúng ta thật sự đến kinh thành à?

Tiết Thiếu Hoa kinh ngạc :

- Không đến kinh thành thì đi đâu? Chính sư phó đã bảo kia mà!

Vưu sư phó gật đầu :

- Phải! Chính ta đã bảo là về kinh.

Tiết Thiếu Hoa càng kinh ngạc :

- Rồi bây giờ sư phó định đi đâu?

Vưu sư phó mỉm cười nói :

- Việc đến kinh thành là do ta bịa đặt để trấn an phu nhân tạm thời đấy thôi.

Tiết Thiếu Hoa run rẩy cả người :

- Vậy ra việc phụ thân đệ tử không được triều đình triệu thỉnh về kinh chữa trị cho vương phi.

Vưu sư phó gật đầu :

- Đương nhiên là không phải rồi!

Tiết Thiếu Hoa hấp tấp :

- Vậy là phụ thân không phải do quan phủ sai nha dịch bắt đi?

Vưu sư phó lại gật đầu :

- Đương nhiên là không phải!

Tiết Thiếu Hoa nóng nảy :

- Sư phó có biết là bọn nào lộng hành như vậy không?

Vưu sư phó lắc đầu :

- Nếu biết được thì còn nói gì. Ta đang suy nghĩ về việc đó. Việc này hết sức mờ hồ, ta không dám định ra làm sao.

Tiết Thiếu Hoa lo lắng :

- Sư phó cho rằng hai tên nha dịch là người của võ lâm cái dạng?

Vưu sư phó mơ màng :

- Rất có thể như vậy!

Tiết Thiếu Hoa trầm ngâm một chút :

- Đêm rồi nắm tên nha dịch bắt bọn Long Môn ngũ quái tại miếu thổ địa, hai tên khác lại bắt phụ thân, chúng là ai? Cùng một tổ chức hay riêng biệt?

Vưu sư phó thờ dãi :

- Cùng một tổ chức là phải hơn.

Tiết Thiếu Hoa kêu lên :

- Sư phó! Làm thế nào bây giờ? Sư phó có cách gì chăng?

Vưu sư phó do dự một chút :

- Có thể có mà cũng có thể chưa có!

Tiết Thiếu Hoa trở mặt :

- Đệ tử không hiểu gì cả.

Vưu sư phó chỉ tay về phía trước mặt :

- Tả Gia Ba ở trước kia, mình đến miếu thổ địa sẽ nói chuyện tiện hơn. Ta có việc trọng yếu nói với con.

Về hướng Tây Tả Gia Ba, là nơi trọng yếu giao thông đến Mạnh Tân, miếu thổ địa nằm giữa lãng Minh Đế và Hón Chương Đế, cách quan lộ khá xa, dù ban ngày ban mặt cũng không có người lai vãng nên nơi đó yên tĩnh vô cùng.

Hai sư đồ đến miếu, xuống ngựa cột cương vào thân cây, chưa kịp tiến vào bỗng bên trong có tiếng cười vọng ra, tiếng cười từ do một lão nhân phát xuất. Dứt tiếng cười, một giọng nói tiếp theo :

- Địa phương này kẻ ra cũng khá lắm đó. Mỗi ngày cứ vào giờ này là có người đến đây.

Tiết Thiếu Hoa giật mình quát to :

- Ai trong đó?

Giọng lão đáp vọng ra :

- Ta! Ta là một lão đạo bần cùng đây.

Tiết Thiếu Hoa do dự dừng chân lại, đưa mắt qua sư phụ thấp giọng hỏi :

- Sư phụ! Bên trong có người, mình còn vào trong đó hay không?

Vưu sư phó chưa kịp trả lời, tiếng lão lại nói vọng ra :

- Đã đến cửa thì phải vào, nếu không vào thì lão đạo lấy gì mà sống.

Vưu sư phó chớp ngời ánh mắt, nhưng chỉ một thoáng tia nhìn lại dịu lại ngay, lão gật gù đầu :

- Con ạ! Theo ta vào đi!

Lão đạo lại oang oang nói vọng ra :

- Phải đó vào đi! Vào có lợi hơn không vào! Kẻ nào có duyên mới vào đây, lão đạo sẽ hóa duyên cho mà nhờ.

Thì ra, lão già là một du phương đạo sĩ!

Vưu sư phó đi trước, Tiết Thiếu Hoa theo sau.

Thời gian lúc đó vừa quá bình minh, vầng thái dương đã lên khỏi đầu cành, chiếu nghiêng ánh sáng rọi đến nền đại điện.

Nơi góc bên tả, một lão đạo vận áo màu tro, đầu tóc bạc trắng đang ngồi tròn chân, đầu rút xuống thấp như kẻ ngủ ngời.

Đúng là một lão đạo bản cùng, mặt mày khô đét, tác độ trên bảy mươi, chiếc đạo bào rách tuơng trông thô thảm vô cùng. Lão có vẻ là một hành khát hơn là đạo sĩ.

Lão nghe tiếng chân vội mở bừng mắt. Đôi mắt lem nhem quá, lão nhìn hai sư đồ thoáng lộ vẻ hân hoan. Lão chấp hai tay trước ngực buông lời ve vuốt :

- Đúng là một vị công tử thích làm điều lành, ham việc bố thí! Vận khí của lão đồ làm sao! Vận khí công tử đồ làm sao!

Vưu sư phó trước đó nghe thanh âm của lão đã sanh nghi ngờ rồi, giờ đây lại nghe lão nói, trông thấy lão, nhận ra lão không có vẻ gì nguy dị cả, nghi ngờ tan biến mất.

Lão đạo không khác nào một đạo sĩ du phương thông thường, nhan nhản trên giang hồ nơi nào cũng có, chuyên nói khéo kiếm ăn chứ còn cái mặc thì họ chẳng cần, bởi nghề của họ bắt buộc không cho mặc tuơng tất.

Sư phó cất tiếng hỏi :

- Lão đạo trú ngụ ở đây?

Lão đạo ọ một tiếng, cười lớn :

- Thì ra đây là một lão quán gia! Lão đạo cam lỗi thất kính! Lão đạo đến Lạc Dương, trú ngụ tại miếu này đã ba hôm rồi.

Lão đạo có nói ngoa chăng? Thì mới đêm vừa rồi, hai thầy trò ở tại đây, trò chiến đấu với Long Môn ngũ quái, thầy ản nắp đầu đầy trợ lực. Mãi đến canh tư hai thầy trò mới rời miếu, họ có bắt gặp ma nào đâu? Thế mà lại bảo đã trú ngụ tại nơi này đã ba hôm rồi!

Tuy nhiên, Vưu sư phó không hề moi móc sự kiện đó, chỉ thân nhiên hỏi :

- Đạo trường pháp hiệu là chi? Tu dưỡng tại quán nào?

Lão đạo mở to mắt bật cười hắc hắc :

- Đạo, là đạo nên tu, tu cái đạo phi thường mới đáng tu. Danh là cái gì dễ đòi, nói đến danh là phải có cái danh phi thường, mà danh phi thường không phải mỗi người mỗi biết nên cầm như vô danh. Do đó, lão cần gì phải nói đến cái danh của lão? Vô danh cũng thế, danh phi thường cũng thế. Còn như am, quán thì kẻ tu đạo vân du khắp thiên hạ, đâu cũng là am, đâu chẳng lại là quán? Tại sao lại phải hạn chế trong bốn bức tường?

- Tại sao lại phải có nhất định một địa phương?

Vưu sư phó thấy lão cố mượn huyền vi để tạo cho mình một xuất xứ kỳ bí, cố tạo cho mình một phong thái đạo sĩ thoát trần không tránh khỏi cười thầm, cho rằng bất quá lão chỉ là một kẻ khoác đạo y, lê gót chân khắp giang hồ, lấy việc lừa dối thiên hạ làm phương tiện sinh nhai, chỉ có hạng ngu dân mới tin nổi lão.

Trái lại, Tiết Thiếu Hoa chưa có kinh nghiệm chút nào tự nhiên thán phục lão, xem lão là một vị thần tiên xuống trần để dạy đạo độ đời.

Đôi mắt lão lem hèm như quáng manh, song lão lại có sự nhận xét vô cùng xác đáng. Lão nhìn Tiết Thiếu Hoa một lúc, gật gù đầu nói :

- Vị công tử này cốt cách thanh kỳ, tiền trình phải rộng lớn. Gặp lão đây, đúng là cái duyên may cho công tử. Ha ha! Duyên là hương hỏa duyên, dù cái duyên đó cũng không phải dễ gặp. Lão muốn công tử đừng phụ cái duyên hương hỏa này.

Lão đạo nói đến hương hỏa duyên là muốn dò cái túi tiền của Tiết Thiếu Hoa. Chẳng có biết là lão lừa mình chẳng?

Chàng hỏi nhanh :

- Đạo trưởng muốn bao nhiêu?

Vưu sư phó cau mày, dùng phép “Truyền âm nhập mật” ngăn chàng :

- Con đừng mắc lừa lão!

Lão đạo nghe Tiết Thiếu Hoa nói thế, sáng mắt lên, cười ve vuốt :

- Không cần nhiều cũng không thể ít! Lão đạo vân du khắp chốn, gặp không biết bao nhiêu người, song đều là những kẻ vô duyên, thế mới biết người hữu duyên rất hiếm. Tuy nhiên hôm qua, có một vị tiểu cô nương, đúng là người hữu duyên, vừa gặp lão đã tặng ngay năm mươi lạng vàng, hoàn thành cái duyên hương hỏa...

Tiền! Lão mở miệng ra là nhắc đến tiền! Lão đàn cảnh để giải đôi thoại vấn đề tiền.

Lão nói bô bô, nước bọt văng tung tóe, nhiều lông thông hai bên mép. Lão đưa tay áo quệt khô, vẫn tiếp nói oang oang :

- Có kẻ cho rằng vị cô nương đó bị lão lừa. Ha, ha! Kẻ đó có biết đâu đó là một duyên pháp. Hữu duyên với vô duyên chỉ sai biệt một ly, nhưng hậu quả cách xa ngàn dặm.

Lão cười hắc hắc, cười dứt lại tiếp :

- Có gì đâu! Vị tiểu cô nương đó có việc nhờ lão, nên sẵn sàng trao cho lão năm mươi lạng vàng. Cái duyên ở chỗ có thể gặp được người mình nhờ được. Nếu không duyên dù tài bạc đi khắp trần gian, vị tất sẽ gặp người hữu ích cho mình?

Thì, số vàng năm mươi lạng tương đương không đến nỗi nhiều vậy. Công tử muốn hoàn thành duyên hương hỏa thiết tưởng nên lấy số đó làm định lệ.

Tiết Thiếu Hoa đang hồi niên thiếu, giàu tự ái một cách ngông cuồng, nghe nói có thiếu nữ tặng số vàng to, mặt chàng thoáng đỏ bừng vì thẹn, không chịu kém buột miệng thốt :

- Tại hạ xin biếu một trăm lạng bạc, tiền bối nghĩ sao?

Một trăm lạng bạc sánh sao nổi với năm mươi lạng vàng? Tự nhiên, Tiết Thiếu Hoa phải hổ thẹn. Chàng vì tự ái mà biếu bạc, dù số bạc kém xa số vàng song không phải nhỏ, chỉ một phút ngông cuồng vất một số bạc bên đường nghĩ cũng đáng thương hại cho chỗ non dại của kẻ mới tập tễnh bước vào giang hồ.

Vưu sư phó có ngờ đâu tên đệ tử lại cao hứng như thế? Sự thể đã rồi, lão làm sao ngăn chặn được nữa? Lão cau mày, nghiêng ánh mắt nhìn Tiết Thiếu Hoa trách thầm.

Lão đạo nhân khoái quá, chấp tay chữ thập luôn miệng tán :

- Lành thay! Lành thay! Quả nhiên công tử là người tuệ căn, tuệ căn tạo duyên pháp. Số bạc tặng càng nhiều, duyên pháp càng sâu dày, một trăm lạng bạc là một số đáng kể lắm.

Tiết Thiếu Hoa lấy chiếc bọc đeo bên mình mở ra, cầm một phong bạc trao cho lão đạo nhân, cung kính thốt :

- Xin đạo trưởng thu nhận!

Lão đạo vội chụp số bạc, ý chừng sợ chàng hồi tâm đổi ý chẳng?

Vưu sư phó cười lạnh :

- Có lẽ đạo trưởng tiêu dụng số bạc không mấy hôm thì hết sạch?

Lão đạo nhân chớp mắt :

- Dưới gầm trời này, không phải mỗi cái có thể mang trăm lạng bạc mua cái duyên pháp với lão được. Ha! Ha! Như vậy số bạc đó có giúp gì cho lão được bao ngày đâu? Ha! Ha! Lão quần gia ơi! Người cho là công tử bị ta lừa phải không?

Lão cười một hơi dài rồi tiếp nói :

- Vị tiểu cô nương đó trao cho lão đạo số vàng năm mươi lạng không có vẻ tiếc rẻ chút nào. Trái lại, còn hân hoan vô cùng. Đây, lão quần gia xem, sau

khi nhận số vàng, lão đạo đi thẳng đến Vinh Hoa Phú Quý Lầu chén một bữa no say, chỉ còn lại bao nhiêu đó thôi.

Lão đạo nhân với tay lấy chiếc bọc của lão, đổ ra nền miếu, vừa vàng vừa bạc, chớp chớp ngời. Đoạn lão hấp tấp hốt bỏ vào bọc trở lại, luôn cả số bạc của Tiết Thiếu Hoa.

Vinh Hoa Phú Quý Lầu là một tửu lầu dành riêng cho bậc hào phú quyền môn, danh gia vọng tộc, lão đạo không khác nào một hành khất già làm gì dám đến đây đánh chén? Lão có nói ngoa chăng? Lão kiếm tiền bằng cách nào lại thừa thãi đến độ dám chường mặt ở một nơi thiên hạ vung vãi bạc vàng như cỏ rác?

Lão cười hăng hắc :

- Công tử và lão quán gia thấy đó, lão đạo có vàng, có bạc dám ăn dám xài có nói ngoa đâu?

Vưu sư phó không tin lắm, nhưng lão đạo nhân làm gì thì làm liên quan gì mình mà tìm hiểu? Lão hỏi đạo nhân qua việc khác :

- Đạo trưởng bảo, vị tiểu cô nương nào đó có việc yêu cầu đạo trưởng?

Lão đạo nhân gật gật đầu, rồi rùn vai, rồi cười nhẹ :

- Cũng là một duyên pháp nữa đấy! Hôm qua, cũng vào giờ này, vị tiểu cô nương đó cười ngửa đến đây, trước hết nhờ ta tìm hộ cho một người...

Tiết Thiếu Hoa chặn lời :

- Cô nương đó muốn tìm ai?

Lão đạo nhân cho tay vào mình lấy ra một chiếc tiêu bằng trúc màu đỏ bóng ngời, cười tiếp :

- Chuyện hết sức tấu xảo! Đúng lúc lão túng tiền, rầu rĩ ngồi ủ rũ một xó thối mấy khúc tiêu, bỗng cô nương đó đến. Mà người cô nương muốn tìm lại là một người thổi tiêu...

Vưu sư phó chớp mắt :

- Ai? Cô nương đó tìm ai?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiêu đổi tiêu

Lão đạo nhân vuốt ống tiêu trúc đỏ, từ từ thốt :

- Nàng nói nàng tìm đã mấy hôm rồi, khắp thành Lạc Dương nhưng chẳng gặp người nào thổi tiêu cả. Chừng nàng gặp lão, nàng mừng trên chỗ tưởng tượng, nàng định ninh lão là người nàng muốn tìm Ha! Ha! Đúng là duyên pháp. Nếu vô duyên thì làm gì nàng gặp lão?

Mỗi một câu, một chuyện nào, lão đạo nhân cũng lái vào cái duyên pháp của lão cả. Lái vào đó, lão sẽ có dịp làm tiền, lái vào đó, lão sẽ có dịp ba hoa trên trời dưới đất, cho đối phương mê man rồi lão có cơ hội làm tiền. Như vậy còn ai từ khước tặng cho lão ít tiền?

Vưu sư phó nóng nảy hỏi dồn :

- Thật sự vị cô nương đó tìm ai?

Lão đạo nhân “À” một tiếng :

- Nàng bảo người nàng tìm họ Thương, lão lại có một người sư đệ họ Thương! Có phải tấu xảo không?

Vưu sư phó lăm lăm mắt :

- Thương! Thương, Tang Thương hay Tang?

Vưu sư phó giật mình, nhưng cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp :

- Cô nương vừa gặp đạo trưởng là tướng ngay lão là người nàng muốn tìm?

Lão đạo nhân cười hi hi :

- Nàng có biết mặt biết mày gì người nàng tìm đâu. Thật sự thì nàng không thể nhận thức được người nàng tìm như thế nào đúng hơn, bởi người đó biến đổi diện mạo bất thường, hôm nay thì thế này, ngày mai, ngày kia thì thế khác. Người nàng tìm có biệt tài hay cái dung mạo, đến quỷ thần cũng không biết được.

Vưu sư phó lại giật mình lướt nữa hỏi tiếp :

- Rồi sau đó?

Lão đạo nhân bình thản thốt :

- Sau đó, lão chỉ điểm cho nàng mấy điều, nàng tặng cho lão năm mươi lạng vàng rồi đi mất.

Vưu sư phó kinh dị :

- Đạo nhân làm cho nàng hài lòng mà tặng vàng, chắc cũng có căn cứ chứ?

Lão đạo nhân gật đầu :

- Dĩ nhiên là phải có! Lão đạo cho nàng biết người nàng tìm gần thì ở trước mắt, xa thì cách ngàn dặm.

Vưu sư phó lại giật mình lần thứ ba Lão đạo nhân tiếp nói :

- Bất quá lão chỉ muốn nói, nếu trước mắt mà tìm không gặp thì tìm đến chân trời mà chờ, sẽ gặp.

Vưu sư phó mỉm cười mất đi phần nào sự tự tin :

- Đạo trưởng nói như thế, nàng hài lòng được ư?

Lão đạo nhân ‘Hừ’ một tiếng :

- Nào phải chỉ có thế thôi mà nàng hài lòng tặng vàng. Lão khẽ miệng vào tai nàng rỉ một câu, nàng tin liền và vui vẻ mà đi ngay.

Vưu sư phó lấy làm kỳ :

- Đạo trưởng nói làm sao khiến cho nàng tin ngay?

Lão đạo nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Thiên cơ bất khả lậu! Lão vì thương cảm mà tiết lộ một câu với nàng là quá lắm rồi, dám đâu nói lại cho người khác nghe nữa.

Vưu sư phó trầm ngâm một lúc hỏi tiếp :

- Hình dạng nàng như thế nào?

Lão đạo chỉ Tiết Thiếu Hoa :

- Niên kỷ suýt soát công tử!

Tiết Thiếu Hoa vội kêu lên :

- Sư phụ! Người nàng tìm rất có thể là Tang lão.

Vưu sư phó khẽ ho mấy tiếng, Tiết Thiếu Hoa liền im lặng.

Lão đạo nhân đưa mắt nhìn chiếc thiết tiêu lưng lửng bên hông Tiết Thiếu Hoa, vừa chỉ vừa hỏi :

- Công tử cũng thích món tiêu khiển đó à?

Tiết Thiếu Hoa gật đầu.

Lão đạo nhân gằn giọng :

- Cứ theo chỗ lão suy đoán, thì vật đó bắt lợi cho ai đó mang nó bên mình, nó là một vật bất tường, công tử không nên mang nó bên mình.

Lão bật cười ha hả :

- Cũng là một duyên pháp nữa đấy!

Lão đưa chiếc tiêu trúc đỏ ra trước mắt Tiết Thiếu Hoa, trình trọng đề nghị :

- Chỉ bằng công tử đổi nó với chiếc tiêu của lão đi để tránh cái bất thường cho công tử. Chiếc tiêu của lão, lão mang nó bên mình bảy, tám mươi năm nay rồi, nó giúp lão gặp nhiều duyên phận tốt đẹp lắm.

Vưu sư phó hừ nhẹ :

- Đạo trưởng có biết lai lịch chiếc thiết tiêu này không?

Lão đạo nhân cười mỉm :

- Chẳng như trong bọn sư diệt tôn của lão có người có một chiếc tiêu như vậy.

Tiết Thiếu Hoa điềm nhiên :

- Chiếc thiết tiêu này là vật của một bậc cha, chú để lại cho tại hạ, tại hạ không thể rời nó được! Đa tạ đạo trưởng có nhã ý muốn tránh điều bất thường cho tại hạ, song không thể vâng lời.

Lão đạo nhân gật đầu :

- Tùy công tử! Riêng lão thì lão rất tiếc bỏ dở một duyên pháp. Lão xin cáo từ công tử và lão quán gia.

Lão đứng lên vòng tay xá hai thầy trò, cuối cùng nhìn Tiết Thiếu Hoa một thoáng rồi bước ra ngoài.

Vưu sư phó giương mắt sáng ngời nhìn theo lão đạo, trầm lặng suy tư.

Tiết Thiếu Hoa nhớ lại tiếng hừ nhẹ đêm hôm qua, hỏi :

- Sư phụ! Lão đạo ấy có phải là người trong võ lâm không?

Vưu sư phó ngưng trọng thần sắc, lắc lắc đầu :

- Không thể ứ đoán được! Lão cổ ra vẻ huyền bí, bất quá mình chỉ hiểu lão là tay lão luyện giang hồ vậy thôi.

Tiết Thiếu Hoa do dự một chút :

- Sư phụ! Đêm qua trước khi mình rời miếu, đệ tử như có nghe tiếng hừ nhẹ, không rõ sư phụ có để ý không?

Vưu sư phó nhìn sững chàng :

- Có tiếng người hừ?

Rồi lão tắc lưỡi :

- Tại sao con không nói cho ta biết?

Tiết Thiếu Hoa đáp :

- Đệ tử thấy sư phụ điềm nhiên nên tưởng mình nghe lầm. Bây giờ gặp lão đạo này, đệ tử mới chắc chắn là có nghe tiếng hừ thật.

Vưu sư phó trầm ngâm một lúc :

- Con nghe được chẳng lẽ ta không nghe được? Mà thôi, bỏ qua việc đó đi, hãy nghĩ đến việc mình. Con ngồi xuống đây nghe ta nói một điều trọng yếu.

Lão ngồi xuống trước, lấy tay chỉ chỗ bên cạnh, Tiết Thiếu Hoa ngồi theo.

Chàng nhớ đến trường hợp cha bị kẻ lạ mặt bắt mất nóng nảy hỏi liền :

- Sư phụ! Phụ thân đệ tử.

Vưu sư phó cười nhẹ :

- Đừng nóng nảy con ạ! Việc của phụ thân con đã có ta lo liệu, bảo đảm không có việc gì đáng ngại. Hiện tại, con phải khởi hành đến Trường Sa, tại Bạch Nhục Phổ một phen.

Tiết Thiếu Hoa hấp tấp chận lời :

- Đệ tử đến Trường Sa làm gì hạ sư phụ?

Vưu sư phó lấy trong mình ra một bức cảm nang cùng một tờ kê khai lộ trình trao cho Tiết Thiếu Hoa, nghiêm giọng tiếp :

- Nếu đêm qua không xảy ra việc phụ thân con bị người bắt thì ta sẽ cùng đi với con. Nhưng, sự tình đã thế ta đành phải để con đi một mình.

Lão dừng lại, đằng hắng mấy tiếng rồi tiếp :

- Con nay đã mười tám tuổi, trưởng thành rồi không còn nhỏ dại nữa, võ công lại khá cao. Trừ mấy nhân vật thượng đỉnh ra, trên giang hồ rất hiếm người địch nổi con. Do đó, ta không mấy lo ngại. Còn như đến Trường Sa làm gì thì ta có ghi rõ trong bức cảm nang này, đến nơi con mở ra sẽ rõ và dò theo lộ trình của ta mà tuần tự hành động. Cần nhớ là đến Bạch Nhược Phố rồi mới được mở cảm nang ra xem.

Tiết Thiếu Hoa tỏ vẻ lo ngại :

- Sự việc có trọng yếu lắm không, sư phụ?

Vưu sư phó lại tiếp :

- Đương nhiên là trọng yếu! Sau này con sẽ rõ.

Tiết Thiếu Hoa lại hỏi :

- Tại sao lại phải đến Bạch Nhược Phố mới được mở ra xem?

Vưu sư phó trầm gương mặt :

- Cũng phải có lý do gì mới được chứ, song con không nên tìm hiểu, cứ theo lời ta mà hành động.

Tiết Thiếu Hoa còn muốn hỏi thêm, thấy ánh mắt nghiêm nghị của sư phụ lại thôi.

Vưu sư phó điểm một nụ cười :

- Con đừng suy nghĩ viển vông, nếu bảo con đi như vậy là ta có an bài mọi việc. Về phần phụ thân con, con cứ yên tâm. Ta đã có chủ trương rồi.

Tiết Thiếu Hoa gật đầu :

- Đệ tử tuân theo lời sư phụ.

Vưu sư phó lại tiếp :

- Còn một việc này nữa, ta suýt quên mất. Từ nay, con đừng dùng tên Tiết Thiếu Hoa của con.

Tiết Thiếu Hoa lấy làm lạ :

- Tại sao thế sư phụ? Không xưng Tiết Thiếu Hoa thì xưng làm sao?

Vưu sư phó mơ màng một lúc :

- Ta đã dự liệu cho con một cái tên mới. Từ nay trở đi con cứ xưng là Thiếu Lăng.

Tiết Thiếu Hoa càng kinh dị hơn :

- Đệ tử tưởng...

Vưu sư phó chặn lại :

- Cái tên đó không tốt à?

Tiết Thiếu Hoa giải thích :

- Tốt lắm chứ! Nhưng đệ tử muốn biết lý do đổi tên này.

Vưu sư phó ngẩng mặt lên không, thần sắc dầu dàu, lâu lắm lâu gật đầu thốt :

- Phụ thân con tên Lăng, con cũng lấy tên Lăng cũng được lắm chứ? Tiết Thiếu Lăng con của Tiết Đạo Lăng... à.

Tiết Thiếu Hoa lắc đầu :

- Con không có ý phê phán cái tên như thế nào, con chỉ lấy làm lạ bỗngưng sư phụ muốn con đổi tên khác chơi. Có phải tránh sự truy tầm của địch chăng?

Vưu sư phó nhẹ đặt tay lên vai chàng cười gượng :

- Ta đã bảo con không nên nghĩ ngợi xa xôi, sự cải tên đó hẳn có một nguyên nhân trọng đại mà hiện tại con không nên tìm hiểu. Bất quá, ta chỉ có thể cho con hiểu như thế này, khi con xưng là Tiết Thiếu Lăng thì ai ai cũng biết con là giọt máu của Tiết thần y. Sau này, con có thể khôi phục lại tên cũ là Tiết Thiếu Hoa, nếu con muốn sự thay đổi tên chỉ có tính cách tạm thời thôi.

Lão lại nhắc :

- Con hãy lên đường cho sớm, cứ vững tin ở ta. Ta cầu chúc cho con được bình an.

Tiết Thiếu Hoa quẩn luyến :

- Sư phụ có thể cho con biết danh hiệu được không?

Vưu sư phó mỉm cười nói :

- Con đã hỏi ta câu đó bao nhiêu lần rồi? Không phải sư phụ cố tâm dấu diếm, chẳng qua chưa phải lúc tỏ rõ cho con biết đó thôi. Và lại từ lâu rồi ta không dùng đến danh hiệu nữa, có nói ra cũng không ích lợi gì cho con. Đến Trường Sa rồi, gặp được người con cần gặp, dù con không hỏi, người ta cũng tiết lộ ra sư phụ là ai.

Tiết Thiếu Hoa đứng lên.

Vưu sư phó nhìn lại một lượt, đột nhiên “À” lên một tiếng :

- Khoan đi con ạ!

Tiết Thiếu Hoa hỏi nhanh :

- Sư phụ có điều gì dặn thêm?

Vưu sư phó tiếp :

- Chuyến đi này đường không xa lắm mà cũng không thể gọi là gần, con lại xuất hiện lần đầu tiên trên giang hồ, vậy không nên để lộ chân tướng...

Tiết Thiếu Hoa kinh dị :

- Sư phụ muốn đệ tử cải dung mạo?

Vưu sư phó mỉm cười nói :

- Phải! Nếu không, chỉ cần nhìn thoáng qua là ai cũng biết con là con cừu non lạc lõng trên giong đời. Theo ý ta, con nên điểm tô sắc diện cho sạm hơn một chút, màu sạm của dày dạn gió sương mưa nắng con ạ!

Tiết Thiếu Hoa không tin lắm là sự cải sửa dung mạo rất cần, song không dám trái lời sư phụ, liền ngồi xuống, lấy hộp gấm đựng các vật dụng ra, bắt tay vào việc.

Sau mấy phút, từ một công tử mặt ngọc, chàng biến thành một người có da mặt tím sẫm.

Vưu sư phó gật đầu, tỏ vẻ hài lòng :

- Được lắm đó! Bây giờ thì có thể đi được rồi, ta cũng đi luôn.

Thu xếp các vật dụng xong, Tiết Thiếu Hoa cũng đứng lên theo Vưu sư phó ra ngoài đến chỗ cột ngựa.

Thấy chàng lên ngựa xong, Vưu sư phó khoác một cừ chi tay :

- Ta cũng đi ngay bây giờ, con phải nhớ lời ta dặn từ nay con là Tiết Thiếu Lăng nhé!

Lão cũng nhảy lên lưng ngựa, giục vó liền.

Tiết Thiếu Hoa nhìn theo bóng lão, lòng chàng tràn ngập muôn ngàn nghi vấn. Tại sao bao nhiêu diễn biến dồn dập? Từ cái vụ giao đấu cùng Long Môn ngũ quái, đến việc chúng bị bắt rồi phụ thân chàng cũng bị bắt, sau cùng là cuộc viễn du đến Trường Sa của chàng.

Ngần ấy việc có liên quan làm sao? Nó phát xuất từ nguyên nhân nào?

Bao năm qua, chàng từng được Vu sư phó kể cho nghe nhiều sự việc xảy ra trên giang hồ. Chàng không còn quá ngu xuẩn tưởng rằng có hạng người tài ba tuyệt đối. Cho nên chàng không lấy gì làm lạ khi bọn Long Môn ngũ quái cúi đầu chịu xích trước bọn nha dịch trá hình. Chàng tự hỏi bọn nha dịch thật sự là bọn người như thế nào mà Long Môn ngũ quái không dám kháng cự?

Chàng lặng người suy tư một chút, đoạn ra roi cho ngựa chạy nhanh theo hướng Nam.

Khi hoàng hôn rũ bóng, chàng đến Nhữ Châu. Nơi đây là chỗ giáp giới hai đường Nam, Bắc, tự nhiên khách du hành phải dừng chân lại đây lúc đêm về.

Xe ngựa dập diu, người đi đông đúc, náo nhiệt phi thường.

Tiết Thiếu Lăng cho ngựa vào thành, ven theo đường phố định tìm khách sạn để nghỉ chân.

Đến một con đường lớn, chàng thấy phía trước mặt một lão già tóc ngắn đến tai, bạc trắng, vận đạo bào rách rưới.

Chàng nhìn kỹ hết sức kinh ngạc, nhận ra đó chính là đạo sĩ du phương chàng đã gặp buổi sớm mai tại miếu Thổ địa dưới chân gò Tả Gia.

Chàng thầm nghĩ :

- “Từ Lạc Dương đến đây đường xa hơn hai trăm dặm, tự chàng có tâm sự khẩn cấp bên mình lại đi bằng ngựa thế mà phải mất trọn một ngày. Còn lão đạo, làm sao lão lại đến Nhữ Châu trước chàng? Nếu lão dùng thuật khinh công, thì thuật đó phải luyện đến mức siêu thượng mới vượt được đoạn đường dài dễ dàng như vậy.

Chàng cho ngựa đến gần lão đạo nhân, nghe lão vừa đi vừa cao giọng rao :

- Đạo sĩ Mâu Sơn ngao du thiên hạ, kẻ hữu duyên từ ngàn dặm đến, kẻ vô duyên trước mắt bỏ qua, man mác hồng trần biết ai là kẻ hữu duyên? Duyên pháp khó thành tựu thay!

À! Đúng lão là một du phương đạo sĩ, chuyên hóa duyên khắp các nẻo đường.

Lúc còn tại miếu Thổ địa, Tiết Thiếu Lăng kính phục lão bao nhiêu thì hiện tại, chàng khinh thường lão bấy nhiêu. Khinh thường vì lão khoát cái lối đạo sĩ chuyên làm tiền người trong thiên hạ.

Chàng không lưu ý đến lão nữa, chuyên lo việc mình.

Vào khách sạn, chọn phòng xong, gọi cơm nước. Chàng nghỉ ngơi một lúc, theo thường lệ, vận công phu lấy lại sức khỏe tiêu hao trên đường dài rồi lên giường đánh luôn một giấc.

Sáng ra, chàng thức dậy, tìm chiếc bọc lấy y phục thay đổi, bất giác chàng sùng sốt.

Chiếc bọc còn nguyên, tiền bạc còn nguyên, nhưng chiếc thiết tiêu đặt bên dưới chiếc bọc đã biến mất. Thay vào đó là chiếc thiết tiêu trúc đỏ của lão đạo sĩ du phương!

Chiếc trúc tiêu dài độ ba thước màu đỏ bóng, bên ngoài có chiếc bao bọc thô kệch. Tiết Thiếu Lăng vô cùng phần nộ, không còn nghi ngờ gì nữa, lão đạo sĩ đã thừa lúc đêm hôm đột nhập vào phòng, đánh tráo vật của chàng.

Chàng cầm chiếc trúc tiêu lên, thấy bên dưới có một mảnh giấy nhỏ, bên dưới có một giong chữ nhỏ :

“Người trẻ tuổi! Ngươi với ta là hai kẻ hữu duyên nên mới cùng gặp nhau tại đất Nhữ Châu này. Chiếc tiêu của ta có chỗ diệu dụng lắm đó đừng khinh thường, sánh với thiết tiêu của ngươi còn trên xa mấy bậc. Ta nào có muốn đổi chác gì đâu, chẳng qua vì cái hữu duyên với nhau nên buộc lòng ta phải rời vật quý của ta.

Ngươi hãy lượng xét, chắc ngươi muốn biết chỗ diệu dụng của nó? Đạo kiểm chém không đứt, lửa không cháy, nước không thấm, khi thổi lên, âm thanh huyền diệu khôn cùng. Nếu ngươi không tin cứ thí nghiệm xem. Trên thân tiêu có một đoạn khúc, ta soạn thành bằng tám mươi năm công phu đó. Ngươi cứ tập thổi đi sẽ thấy chỗ màu nhiệm”.

Tiết Thiếu Lăng dù tức uất cùng cực cũng phải bật cười.

Đã trộm của người lại còn khoác lác, nghĩ không còn ai trơ trên hơn lão.

Rồi chàng nghĩ :

- “Võ công của ta, gồm các tinh hoa của thân phụ, lại còn được sư phụ chỉ điểm tận tình, vậy mà không hay biết có người vào phòng đánh đổi vật dụng! Lão đạo này hẳn không phải là tay tầm thường!”

Chàng nhìn lên nóc phòng, không thấy một dấu vết khả nghi, chàng nhìn ra khung cửa, then vẫn còn cài chặt.

Chàng không khỏi kinh hãi, tự hỏi lão đạo sĩ do ngã nào vào phòng...

Chàng cầm hận lão đạo vô cùng. Vừa chen chân vào giảng hồ mới được một ngày tròn, thì đã để mất một vật phụ thân rất quý, bởi đó là vật kỷ niệm của Tang lão tiên bối.

Không còn làm gì hơn, chàng cầm trúc tiêu lên xem.

Trên thân tiêu quả có một điệu khúc, gồm chín đoạn, mỗi đoạn chín câu, chữ khắc nhỏ như hạt mè.

Nhưng, chàng còn thời giờ đâu đọc hết điệu khúc đó? Việc đến Trường Sa rất khẩn cấp, chàng thanh toán tiền nong ăn và trọ xong, mang hành trang và chiếc trúc tiêu lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhìn về thân thế

Từ đất Dư vào Sở, từ Sở vào Tương Châu, nơi nào Vu sư phó cũng có an bày nơi ăn chốn ở cho Tiết Thiếu Lăng.

Chàng cứ chiều theo tờ kê khai lộ trình đến nơi nào phải vào khách sạn nào, mỗi đoạn đường phải tạm nghỉ ở địa phương nào, làm y như vậy nên cũng đỡ vất vả.

Một hôm, vào giữa Ngọ, chàng đến phủ Trường Sa.

Trường Sa là một tỉnh lỵ của hạt Tương Nam, nơi đầu mối giao thông của cả lục và thủy đạo. Thị trấn vô cùng phồn thịnh.

Y theo lộ trình, trước hết Tiết Thiếu Lăng tìm khách sạn cất hành trang, rồi mới bóc cầm nang ra xem.

Chàng đến Tương Giang lão điểm dừng ngựa lại, thuê một căn phòng khá thanh tịnh, nghỉ ngơi.

Sau khi ăn xong bữa cơm tối, chàng không kịp đóng cửa phòng, vội vàng vắn cao ngọn đèn, mở bọc lấy bức cầm nang ra, bóc niêm bọc. Bút tích đúng là của Vu sư phó, viết theo lối thảo.

Bức cầm nang viết như sau :

“Thiếu Hoa! Trước hết sư phụ hỏi con, con có y theo lộ trình thẳng đến Trường Sa không? Đúng ra sư phụ phải đồng hành với con, nhưng phải để cho con nếm mùi tân khổ trên dặm dài, như vậy là giúp cho con thu thập thêm kinh nghiệm giang hồ đó.

Hiện tại, con đã đến nơi rồi, sư phụ đã yên tâm phần nào. Trong khi thân phụ con bị bọn ác tặc bắt đi sư phụ lại bảo con đến Trường Sa, tựa hồ ngược với đạo hiếu. Song, sư phụ tự tin mình có đủ sức cứu nạn cho người nên bất chấp tiểu tiết đó. Lúc con mở phong cầm nang này đọc thì phụ thân con đã trở về nhà rồi, con cứ tin như thế để an lòng lo việc khác”.

Tiết Thiếu Lăng sùng sốt thầm nghĩ :

- Vậy ra sư phụ sai ta đến Trường Sa không phải để tìm người trợ lực cứu nạn cho cha!

Chàng đọc tiếp :

“Con từng nghe sư phụ đề cập đến một việc trọng yếu, vì việc trọng yếu đó nên sư phụ sai con đến Trường Sa. Sở dĩ sư phụ không cho con biết nguyên nhân, sợ con hỏi mãi mà sư phụ không tiện trả lời... Bây giờ, đã đến lúc ta thổ lộ cho con biết. Việc trọng yếu đó chính là mối huyết hải thâm thù mà con cần phải thanh toán”.

Huyết hải thâm thù? Tiết Thiếu Lăng biến sắc. Nếu là huyết hải thâm thù thì chẳng hóa ra cha mẹ chàng bị sát hại rồi chăng?

Chàng lại đọc :

“Con nên dần tính nóng, phải hết sức dè dặt, tập tành kiên cường mới mong trả được mối thù không đội trời chung đó”.

Tiết Thiếu Lăng cảm chắc tờ cầm nang, tay run run, đầu chàng nhúc nhút như vừa bị một chiếc côn đập vào, có thể cha mẹ chàng đã bị hại rồi chăng?

Không thể như vậy được! Lúc Vu sư phó viết bức cầm nang này, cũng như lúc trao cho chàng thì Tiết phu nhân còn sống, dù có xảy ra điều gì bất hạnh thì chỉ xảy ra cho một mình Tiết thân y còn kẹt trong tay ác tặc, chứ mẹ chàng chưa việc gì kia mà? Và lại Vu sư phó quả quyết là hiện tại cha chàng đã được cứu thoát và đã trở về nhà rồi, thế nghĩa là gì chứ?

Tại sao Vưu sư phó lại bảo chàng có mối huyết hải thâm thù? Chàng đọc tiếp :

“Con không nên quá thương tâm bởi con không phải là giòe dôi Tiết thần y”...

Tiết Thiếu Lăng kinh dị hấp tấp xem mấy giòe chữ kể :

“Con là con trai của một vị cố nhân của Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừ. Mười hai năm trước, cha mẹ ruột con bị hạ sát, con cũng bị trọng thương. Tang đại hiệp đến nhờ Tiết thần y chữa trị cho con suốt một năm dài mới lành mạnh. Sự tình thế nào ta chỉ biết bao nhiêu đó thôi, sau này con gặp Tang đại hiệp, người sẽ thuật tận tường cho con hiểu”.

Tiết Thiếu Lăng roi lệ.

Thì ra cha mẹ ruột của chàng đã chết về tay kẻ thù, còn vợ chồng Tiết thần y là nghĩa phụ và nghĩa mẫu?

Chàng tự hỏi, cha mẹ ruột là ai? Ở đâu? Vì nguyên nhân nào có mối tử thù đến nỗi bị hạ sát?

Thời kỳ thơ ấu không còn ghi một ấn tượng nào trong tâm não chàng. Bất quá, chàng mang máng nhớ là mình ở tại một ngọn núi, chàng có lần hỏi Tiết phu nhân, phu nhân hàm hồ đáp ứng.

Chàng đọc tiếp :

“Thiếu Hoa chính thật là tên con, giờ thì có lẽ con hiểu đại khái tại sao ta bảo con đổi tên cải dụng mạo. Vô công con chưa đủ để chế ngự kẻ thù thì tốt hơn nên ẩn núp dưới danh nghĩa nhà họ Tiết tránh sự chú ý của cừu gia. Tiết thần y tinh thông võ học đã truyền hết lại cho con, ta cũng tận tình chỉ điểm cho con trong suốt mười năm qua, tuy nhiên, sở đắc của con sánh với kẻ thù còn cách xa như trời với vực, chưa chắc con tự bảo vệ an toàn nói chi đến báo thù rửa hận? Muốn cho con đủ sức trả thù, ta sai đến Trường Sa. Đến nơi rồi, liền ngày hôm sau phải đến Bạch Nhục Phổ tìm gặp Trương Quả Lão. Theo ta biết, lão Trương là chỗ quen thân với Tang đại hiệp, có điều lão ấy lạnh nhạt tính, ít giao thiệp với ai, con hãy cố mà chiêu chuộng lão. Con hãy xuất trình chiếc thiết tiêu làm chứng cứ, nói rằng vâng lệnh Tang đại hiệp đến đây nhờ lão giới thiệu con với một bậc dị nhân, có thể lão không từ chối đâu. Được bậc lão dị nhân đó thu nhận, con không còn lo sợ kém tài báo thù nhà nữa. Từ nay, con hãy khắc khổ luyện tập đừng phân tâm lo nghĩ việc nhà. Sẽ có dịp ta đến thăm con”.

Đọc xong bức cảm nang, Tiết Thiếu Lăng ngây người như tượng gỗ.

Dùng thiết tiêu làm chứng cứ? Thiết tiêu đã bị lão đạo sĩ du phương đánh tráo mất rồi, còn đâu.

Tâm thần bán loạn, trí óc quay cuồng, điều mà chàng lo ngại nhất là không có chiếc thiết tiêu, chắc chắn Trương Quả Lão không tin chàng.

Tuy nhiên trước sự việc đã rồi, chẳng còn làm sao xoay chuyển tình hình, dù sao thì chàng cũng phải thử đến Trương Quả Lão, xem thái độ lão như thế nào rồi hãy tính.

Sáng sớm hôm sau, chàng thanh toán tiền cơm tiền trọ xong, hỏi đường cười ngửa đến Bạch Nhục Phổ.

Bạch Nhục Phổ là một thôn nhỏ độ vài mươi nóc nhà về hướng Tây, dưới chân Nhạc Ly sơn. Cư dân gồm những nông phu chất phác, thật thà an phận trong cuộc sống bình tĩnh.

Tiết Thiếu Lăng đến Bạch Nhục Phổ cho ngựa đi chậm chậm, định tìm người hỏi thăm nhà.

Tại đầu đường dẫn vào thôn bên cội cây cao lớn có một lão nhân ngồi ngắm trời mây, dáng dấp ung dung nhàn hạ.

Tiết Thiếu Lăng giục ngựa đến gần, nhảy xuống đất, vòng tay cung kính hỏi :

- Kính chào lão trưởng, nơi đây có phải Bạch Nhục Phổ chăng?

Lão nhân nhướng mắt nhìn chàng :

- Đúng rồi! Khách quan muốn tìm ai?

Tiết Thiếu Lăng đáp :

- Tại hạ muốn tìm Trương Quả Lão, chẳng hay gia cư của Trương tiên sinh ở về hướng nào?

Lão nhân gật đầu :

- Tưởng khách quan tìm ai, chứ Trương Quả Lão thì dễ chỉ lắm. Lão ấy thông thạo địa lý, chuyên xem hướng xây nhà, chọn đất mộ cho người. Nhà lão ở tận cuối thôn nằm về hướng Tây, khách quan cứ đi tới là gặp. Nhưng phải nhanh chân nhé, không khéo lão lại xuất ngoại, không biết phải chờ đến bao giờ lão mới trở về, phiền lắm!

Tiết Thiếu Lăng cung kính vái chào :

- Đa tạ lão trượng!

Chàng nắm cương giắt ngựa tiến đi theo hướng lão nhân đã chỉ. Chàng thầm nghĩ :

- “Thì ra cái lão Trương này là tay địa lý”.

Nhìn theo bóng chàng, lão nhân điểm một nụ cười, tự lẩm bầm :

- Kiếm Trương Quả Lão! Ai cũng kiếm lão! Người kiếm lão sao mà nhiều quá vậy?

Nụ cười của lão có vẻ bí mật, câu nói của lão có vẻ mơ hồ, dù Tiết Thiếu Lăng có nghe cũng không hiểu nổi.

Cuối thôn nơi hướng Tây, dựa chân núi, có một ngôi nhà tường đất mái tranh.

Từ xa, Tiết Thiếu Lăng đã thấy một tấm bảng dựng cạnh cổng ra vào, nơi có bảy chữ to lớn :

“Trương Quả Lão biến lý âm dương”.

Tiết Thiếu Lăng cột ngựa vào cội cây gần đó, đoạn bước đến gần cửa gỗ nhẹ mấy tiếng rồi cất giọng cung kính :

- Có tiên sinh ở nhà không?

Bên trong có tiếng người hỏi vặn lại, vọng ra :

- Ai đấy? Cứ vào!

Cửa đóng hờ, chàng xô vệt cánh bước vào.

Bên trong cách bài trí rất đơn giản, vật dụng chỉ gồm hai cái ghế tre và một chiếc bàn gỗ tạp cũ kỹ. Ngôi nhà chia làm hai phần, phần trước làm gian tiếp khách, phía sau là ngọa phòng và gian nhà trú.

Chừng như Trương Quả Lão không hề quét dọn từ ngày dựng ngôi nhà nên rác rưởi bừa bãi khắp nơi. Rác đã lên mốc, một mùi thoang thoảng xông lên trong không gian, khó ngửi vô cùng.

Chàng vào trong đứng đợi không lâu, từ phía hậu phòng một lão nhân bước ra. Lão nhân vận áo dài bằng bố màu tro xanh, tác độ hơn sáu mươi, hình vóc khô ốm, một tay cầm chiếc đĩa bàn, tay kia cầm chiếc gậy mây.

Trông dáng điệu đó, Tiết Thiếu Lăng biết là lão sắp sửa xuất ngoại.

Lão nhìn chàng, điểm một nụ cười tươi, thốt :

- Tướng công đến kịp lúc quá, chậm một chút lão phu đã đi rồi.

Lão đặt chiếc đĩa bàn lên bàn, tay kia vẫn còn cầm gậy tiếp nói :

- Ngồi! Tướng công ngồi xuống đi.

Tiết Thiếu Lăng vòng tay nghiêng mình :

- Tại hạ đến bất ngờ làm phiền tiên sinh quá.

Trương Quả Lão cười nhẹ :

- Có gì đâu! Tướng công không nên khách sáo. Lão phu chuyên xem phong thủy cho người đời, nuôi sống qua ngày nghề buộc tiếp khách. Khách đến là có tiền ăn, tiền mặc, làm gì có sự phiền nhiễu mà tướng công ngại.

Rồi lão vào đề ngay :

- Tướng công muốn xem âm trạch hay dương trạch?

Âm là chọn phần mộ, dương là chọn nền, chọn hướng xây nhà. Song, cả hai điều đó không phải là mục tiêu của Tiết Thiếu Lăng.

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ không có ý nhờ tiên sinh xem phong thủy.

Trương Quả Lão thoáng trầm gương mặt :

- Vậy công tử đến đây làm gì?

Tiết Thiếu Lăng chính xác :

- Tại hạ từ Lạc Dương đến đây.

Trương Quả Lão trở mặt :

- Từ Lạc Dương đến đây?

Giọng lão trở nên lạnh lùng, mất hết vẻ niềm nở ban đầu :

- Từ ngàn dặm đến đây lại không phải vì mục đích xem phong thủy, hay là gia trạch bất an? Không! Lão phu không chịu đi xa đâu.

Tiết Thiếu Lăng vẫn lắc đầu :

- Cũng không phải vì việc xem gia trạch. Tại hạ vâng lệnh một vị thuộc hàng cha chú, không ngại đường xa tìm đến lão tiên bói.

Trương Quả Lão cười lạnh một tiếng :

- Ai là lão tiên bói của tướng công? Vị thuộc hàng cha chú nào đó có liên quan gì đến lão phu?

Tiết Thiếu Lăng giật mình trầm nghĩ :

- “Lão này đúng là nhìn vào sự việc gì cũng đều tưởng đến mối lợi trước tiên, nghe nói mình không xem phong thủy là thay đổi thái độ liền”.

Chàng bất mãn vô cùng, song nhớ đến lời dặn dò của Vụ sư phó bảo mình phải hết sức chiều chuộng lão, đừng làm cho lão phật ý, chàng đành phải dần tính nóng, cố dịu giọng cung kính thốt :

- Vị cha chú của tại hạ là một cố nhân của lão tiên bói.

Trương Quả Lão khoát tay :

- Lão phu chẳng hề quen biết ai cả! Lão phu ngoài cái việc xem phong thủy cho người, không giao du với ai làm gì có bằng hữu.

Tiết Thiếu Lăng ngậy người trước thái độ trắng trợn của Trương Quả Lão.

Trong lúc bần thần, chàng còn biết nói gì.

Trương Quả Lão lạnh lùng nhìn chàng một lúc lâu, rồi ngồi xuống chiếc ghế tre hỏi :

- Người tên họ là gì?

Chàng điềm một nụ cười chua chát. Thêm một lần nữa, chàng nhận xét con người đối diện nuôi dưỡng một tinh thần vụ lợi quá mạnh. Lão tưởng chàng đến xem phong thủy, chắc sẽ có món thù lao béo bở, nên gọi tăng chàng là tướng công, rồi khi biết được chàng vì mục đích khác mà đến đây, lão đổi cách xưng hô liền.

Tuy nhiên chàng thành thật đáp :

- Tại hạ tên họ là Tiết Thiếu Lăng.

Trương Quả Lão mơ màng :

- Tiết Thiếu Lăng! Từ Lạc Dương đến...

Bỗng lão vụt nhìn chàng :

- Thần Y Tiết Đạo Lăng là gì của người?

Tiết Thiếu Lăng nghiêng mình :

- Thân phụ của tại hạ.

Lão “À” lên một tiếng, gật gật đầu :

- Người là con của Tiết thần y! Người tìm ta có việc gì?

Giọng nói của lão vẫn lạnh lùng, song gương mặt đã có phần dịu lại.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Sự phụ bảo ta cái tên quả có chỗ diệu dụng”.

Chàng cung kính trình bày :

- Tại hạ đến đây quả không phải do ý thân phụ, mà là do lệnh của vị cha chú...

Trương Quả Lão gần giọng :

- Vị cha chú đó là ai?

Tiết Thiếu Lăng ngó thẳng vào mắt lão :

- Một lão tiền bối, họ Tang, tên Cửu. Giang hồ gọi là Hắc Thánh Thần Tiêu.

Trái với sự chờ đợi của Tiết Thiếu Lăng, dường Trương Quả Lão đã biết trước việc đó rồi, lão không có vẻ gì lấy làm lạ cả. Lão hừ lạnh :

- Việc của Tang lão đầu mặc lão ấy lo liệu, tìm đến ta làm gì?

Lão thốt câu đó để tự nói với mình, không phải hướng về Tiết Thiếu Lăng, nên chàng không mở miệng. Chàng tự nghĩ :

- “Đúng là lão này có quen biết với Tang lão tiền bối”.

Lão đưa tay vuốt chòm râu, nghiêng nghiêng mặt hỏi :

- Lão ấy nói gì với người?

Tiết Thiếu Lăng không dám mất lễ độ, nghiêng mình đáp :

- Tang lão tiền bối dạy tại hạ đến đây nhờ lão tiền bối thành toàn cho một việc, là giới thiệu với một vị cao nhân, thu nhận tại hạ làm môn đồ...

Trương Quả Lão chặn lại :

- Muốn lão phụ giới thiệu với ai?

Đôi mắt lão chớp chớp tinh quang sáng ngời, lão nhìn Tiết Thiếu Lăng một lúc rồi tiếp :

- Lão ấy không bảo với người là ta phải giới thiệu người với ai à? Thân phụ của người tinh thông võ học của hầu hết các môn phái sao người không học với người? Lại mang thân tìm nơi khác?

Tiết Thiếu Lăng xúc động linh cơ, tưởng rằng Trương Quả Lão và Tang lão tiền bối có chỗ giao tình thân mật. Hai người đã nói với nhau về thân thế của chàng, do đó lão Trương không tỏ vẻ gì kinh ngạc khi chàng trình bày lý do đến đây. Trái lại, dường như lão đã chuẩn bị thái độ đối phó với sự tình sẵn rồi thì phải.

Chàng cung kính thốt :

- Tang lão tiền bối từng bảo, tại hạ có mối huyết hải thâm thù, nếu không nhờ tiền bối thương tưởng đến thì suốt đời tại hạ không thể báo cừu được.

Trương Quả Lão chớp chớp mắt :

- Lão ấy đã nói rõ với người như vậy sao?

Tiết Thiếu Lăng thoáng hy vọng trầm nghĩ :

- “À! Thì ra mình đoán đúng! Lão này biết rõ thân thế của mình”.

Đột nhiên Trương Quả Lão lắc đầu :

- Không được rồi! Lúc đó thực sự lão có hứa với Tang lão đầu là sau này lão sẽ tìm cách giới thiệu với ân sư. Nhưng, mấy năm sau này, ân sư lập ý không tiếp kiến người ngoài, không buồn nghe đến việc trần gian, thành thử lão không thể giúp được...

Tiết Thiếu Lăng vỡ lẽ, vị cao nhân đó không ai khác hơn là sư phụ của Trương Quả Lão, và Tang lão tiền bối đã lo liệu cho chàng từ lâu rồi.

Bây giờ, nghe Trương Quả Lão khước từ không giới thiệu chàng với vị cao nhân, chàng nhớ đến mối thù của cha mẹ thấy không hy vọng gì báo phục mối thù sâu như biển, nặng như non đó, bất giác rơi lệ quì xuống, lạy theo lễ bái sự lạy mấy lạy :

- Văn bói có mối thù phụ mẫu, mối thù đó không thể không báo phục, xin cầu lão tiên bói thành toàn...

Trương Quả Lão vội đứng lên, tránh sang một bên :

- Ngươi đứng dậy đi.

Lão hừ một tiếng nhẹ hỏi :

- Ngươi nói Tang lão đầu sai ngươi đến đây, lão có trao cho ngươi một tín vật gì làm bằng không?

Tiết Thiếu Lăng thâm kêu khỏ ắp ứng :

- Tang lão tiên bói có trao cho văn bói một chiếc thiết tiêu làm bằng...

Trương Quả Lão chớp mắt :

- Thiết tiêu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhất bút âm dương

Trương Quả Lão vừa hỏi vừa nhìn khắp người chàng, như thể xem chàng để chiếc Thiết tiêu ở đâu, bởi lão chỉ thấy có độc một chiếc trúc tiêu lung lẳng bên cạnh sườn chàng.

Tiết Thiếu Lăng đỏ mặt phân trần :

- Vì văn bói không cẩn thận đã để mất chiếc Thiết tiêu của Tang lão tiên bói trong khách sạn tại Nhữ Châu.

Trương Quả Lão cười mỉa :

- Chiếc Thiết tiêu đã mất? Như vậy lão làm sao dám tin ngươi?

Tiết Thiếu Lăng tha thiết :

- Văn bói không dám nói ngoa, chính một lão đạo nhân đã đánh cắp Thiết tiêu và để lại chiếc trúc tiêu này cho văn bói.

Chàng vừa nói vừa chỉ vào chiếc trúc tiêu bên cạnh sườn.

Trương Quả Lão trầm gương mặt, gằn giọng :

- Người trẻ tuổi ơi! Ngươi nghe ở đâu câu chuyện đó rồi đến đây định lừa ta?

Lão bật cười ha hả, tiếp :

- Ha ha! Suýt chút nữa ta đã mắc mưu ngươi rồi.

Tiết Thiếu Lăng run giọng, khấn khoản :

- Cầu xin lão tiên bói xét lại.

Trương Quả Lão khoác tay :

- Đừng nói gì hơn! Đừng! Dù thực sự Tang lão đầu bảo ngươi đến đây, ta cũng không giúp gì được.

Lão bước tới, chụp lấy địa bàn, tay kia nện gậy xuống nền nhà cộp cộp, tỏ vẻ sắp sửa xuất ngoại.

Dù đã có lời Vu sư phó dặn dò nên chiều chuộng Trương Quả Lão, song thấy lão quá lạnh nhạt cao ngạo, vốn tánh quật cường, chàng không chịu nổi thái độ đó toan nói lời cáo từ.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên bên ngoài cửa. Tiếng chân nghe còn xa, dần dần lớn ra, chứng tỏ có người đang đi đến. Mà nơi đây là cuối thôn, người đó dĩ nhiên là tìm đến nhà Trương Quả Lão chứ chẳng còn đi đâu khác nữa.

Trương Quả Lão biến sắc thấp giọng nói :

- Người trẻ tuổi, nếu có ai đến tìm ta thì ngươi cứ bảo là ta đi vắng nhé.

Nói xong, lão nhanh chân bước vào hậu phòng.

Tiết Thiếu Lăng còn nghe lão “Hừ” một tiếng trước khi lão khuất mình sau tấm vách ngăn đôi gian nhà.

Tiếng chân người nghe mỗi lúc một gần, sau cùng dừng lại trước cửa.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- Ai đến nữa đây? Cứ theo tiếng chân, có ít nhất hơn hai người.

Bên ngoài, có giọng nói sang sảng vọng vào :

- Có Trương lão tiên sinh trong nhà chăng?

Tiết Thiếu Lăng cau mày, có ý bức tức, bỗng dừng Trương Quả Lão giao cho chàng thay lão tiếp khách trong khi chàng muốn đi ngay, nhưng đã muộn mất rồi, chàng không thể lên đi được, bất đắc dĩ chàng phải bước ra cửa.

Người cất tiếng gọi là một thiếu niên chưa quá hai mươi tuổi, vận y phục chệt màu xanh, lưng dẹt trường kiếm. Trông diện mạo cũng khá khôi ngô tuấn tú.

Tiết Thiếu Lăng vòng tay chào :

- Các vị từ xa đến đây tìm Trương lão tiên sinh, xin hỏi có điều chi chỉ giáo?

Thiếu niên vòng tay đáp lễ nói :

- Gia sư là Nam Nhạc quán chủ tại Hành Sơn, cùng với Ngọc Chân đạo trưởng Võ Đang sơn và Đại Thông thiền sư phái Thiếu Lâm, từ xa xôi ngàn dặm đến đây muốn bái phỏng Trương lão tiên sinh.

Tiết Thiếu Lăng ngẩng người kinh hãi, tưởng mình nghe lầm.

Những tên đó chàng từng nghe nói đến, họ toàn là những nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, hôm nay cùng hiệp nhau đến đây, hẳn phải có một lý do quan trọng lắm.

Nam Nhạc quán chủ là một Chưởng môn nhân phái Hành Sơn, một trong bốn đại môn phái đương thời.

Ngọc Chân Tử là sư đệ Ngọc Hư Tử, là Chưởng môn nhân phái Võ Đang, tuy cầm quyền Chưởng môn, nhưng Ngọc Hư Tử chuyên việc tu đạo, các sự vụ trong phái đều do Ngọc Chân Tử điều khiển cho nên dù Ngọc Hư Tử chấp chưởng quyền lãnh đạo song chỉ là cái danh suông, còn thực sự chính là Ngọc Chân Tử mới là người trực tiếp với giang hồ.

Còn Đại Thông thiền sư, chàng chỉ biết là tay thượng thặng trong phái Thiếu Lâm vậy thôi, chứ thân phận như thế nào không rõ lắm.

Cả ba nhân vật có thanh danh trọng vọng như vậy, lại cùng đến tìm Trương Quả Lão một lượt hẳn phải là một việc phi thường.

Nhưng, Trương Quả Lão không chịu tiếp kiến họ, thế là nghĩa làm sao? Lão biết trước mà lẩn tránh, hay là lão không biết? Vì muốn đi gấp nên không chịu tiếp bất kỳ ai, sợ dây dưa làm chậm mất thời gian?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Các vị đến chậm một chút rồi, Trương lão tiên sinh đã xuất ngoại rồi.

Đạo nhân đứng bên tả, râu còn đen, vận áo xanh lam, vóc hình cao, có lẽ là Ngọc Chân Tử, có đôi mắt sáng ngời nhìn chàng một lát rồi hỏi :

- Tiểu thí chủ cao danh quý tánh là chi?

Tiết Thiếu Lăng vội đáp :

- Tại hạ là Tiết...

Một tràng cười sang sảng vang lên, chặn ngang câu nói của chàng.

Thì ra, Trương Quả Lão phía hậu xuất hiện, vòng tay hướng từ người vái chào :

- Tam vị đến bất ngờ thành ra lão phu bất lễ nghinh tiếp, xin tha lỗi cho lão phu.

Tiết Thiếu Lăng sượng sùng thăm nghĩ :

- Lão này kỳ quái thật! Đã bảo mình thay lời tạ khách rồi bây giờ lại chường mặt.

Nhưng rồi chàng không còn lấy làm lạ nữa, lão tưởng đâu những người đến tìm lão là bọn phàm phu tục tử không đáng cho lão nghinh tiếp, khi biết khách toàn là những tay kiệt liệt trên giang hồ, tánh xu thời bưng dầy, lão không thể bỏ qua dịp tốt, vội chạy ra nghinh đón mặc cho chàng kệt cứng tại chỗ.

Trong ba vị khách, người vận áo tro, râu lõm đốm trắng, hình vóc thấp ốm, là Nam Nhạc quán chủ, cất giọng oan oan :

- Kính chào Trương đại hiệp! Bàn đạo cùng các vị đạo huynh đến đây, quấy nhiễu cảnh thanh tịnh của đại hiệp thật tội rất lớn.

Trương Quả Lão cười ha hả :

- Có gì đâu! Có gì đâu! Xin mời các vị ngồi, ngồi xuống rồi đàm đạo.

Không kể chủ nhân, số khách không phù hợp với số ghế, thì còn mời ai ngồi, ai phải đứng?

Trương Quả Lão chạy vào trong mang ra hai chiếc ghế tre, ọp ẹp hơn đặt quanh chiếc bàn.

Tiết Thiếu Lăng cảm thấy mình là người thừa, bước lại góc nhà đứng lặng.

Chàng không còn muốn bỏ đi nữa. Sự xuất hiện bất thần của ba nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ cùng một lúc, tại một nơi thanh tịnh như thế này, hẳn nhiên không phải là trường hợp thường, dù sao chàng cũng phải nán lại xem họ bàn những gì.

Nam Nhạc quán chủ điểm một nụ cười :

- Trương đại hiệp bỏ lỗi cho, bàn đạo vô cùng cảm kích.

Rồi lão quay lại giới thiệu :

- Vị này Ngọc Chân Tử phái Võ Đang, còn đây là Đại Thông thiền sư chủ trì La Hán đường trên Thiếu Lâm Tự.

Lão day qua đồng bọn :

- Chắc các vị không lạ gì Trương đại hiệp Trương Quả Lão, trên giang hồ hào kiệt tặng cho tước hiệu Nhất Bút Âm Dương.

Tiết Thiếu Lăng lại một phen kinh hãi. Chàng có ngờ đâu vị tiên sinh chuyên xem phong thủy cho người đời lại là vị đại hiệp Nhất Bút Âm Dương, thịnh danh chấn động võ lâm.

Chàng từng nghe Tiết Thần Y nói về Nhất Bút Âm Dương trong những khi rồi rảnh bàn luận về việc anh hùng trong thiên hạ. Đại hiệp Trương Quả Lão có tánh ương ngạnh, ghét ác như kẻ thù, trong giang hồ người ta xưng lão với Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu là Nam Bút Bắc Tiêu. Thảo nào mà Vụ sư phó không sai chàng vượt ngàn dặm đến đây tìm lão?

Trương Quả Lão cười khanh khách nói :

- Lão phu hằng nghe danh lớn của các vị, hằng mong có dịp diện kiến, bất ngờ hôm nay có mặt cả tại đây làm cho lão vinh hạnh vô cùng. Thẹn thay cho lão, hơn hai mươi năm qua sống ẩn một nơi như người cô lậu, không làm nên một cái gì cho chính nghĩa võ lâm.

Bên trong, một đồng tử bước ra, tay nâng một khay trà. Đồng tử tuổi độ mười lăm, mười sáu, dù y phục thô sơ bằng bố song dung mạo thanh tú lạ thường, nhìn vào dáng dấp của hắn cũng đủ biết hắn là người có võ công đáng sợ.

Tiết Thiếu Lăng lại tưởng :

- Có lẽ đồng tử là đồ đệ của Trương Quả Lão.

Đồng tử đặt trước mặt mỗi người một chén trà, còn bưng một chén đến cho Tiết Thiếu Lăng bảo :

- Uống đi!

Tiết Thiếu Lăng tiếp lấy nhoen miệng cười :

- Cảm ơn bằng hữu!

Đồng tử điểm một nụ cười ranh mãnh, lui vào một góc phòng.

Trương Quả Lão cất tiếng mời cử tọa :

- Ân cư sơn dã xa hân người đời, lão phu chẳng có món gì quý đãi khách, mượn tạm chung trà đậm bạc biểu lộ chút lòng thành mong tam vị không cười cho, lão phu hân hạnh lắm.

Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư đồng nâng chung trà uống cạn.

Trương Quả Lão tiếp :

- Tam vị quang lâm tề xá chắc có điều chỉ giáo? Lão phu xin nghe.

Nam Nhạc quán chủ chấp tay nói :

- Vô Lượng Thọ Phật! Dù Trương đại hiệp không hỏi, chúng tôi cũng phải trình bày.

Trương Quả Lão chú ý :

- Quán chủ cứ nói.

Nam Nhạc quán chủ ngưng trọng thần sắc :

- Việc nói ra rất dài, chẳng qua từ bao lâu nay đại hiệp đóng cửa nhàn cư không màng đến những diễn tiến trên giang hồ, có biết đâu một biến chuyển lớn lao vừa xảy ra, đưa võ lâm vào kiếp số vô cùng thảm khốc...

Trương Quả Lão tỏ vẻ kinh hãi :

- Có việc thế à? Hơn hai mươi năm qua, lão phu ẩn tích mai tông có hay biết gì đâu.

Câu nói đó dù khéo thốt đến đâu, cũng không giấu nổi cái nguyện ý của lão không muốn can dự vào việc giang hồ, dù có biến chuyển gì xảy ra trong võ lâm, vị tất lão chịu rồi cái võ ốc rất yên ổn hiện tại mà xuôi ngược Bắc, Nam như thời cường tráng.

Tuy nhiên, biết vậy mà Nam Nhạc quán chủ cứ lờ đi, nói tiếp :

- Nếu sự việc không trên sức mình thì bản đạo cùng hai vị đạo huynh đâu dám đến đây phiền nhiễu thanh tu của đại hiệp?

Tiết Thiếu Lăng hết sức lăm lẹ nghĩ thầm :

- Việc gì mà to tát đến thế? Cả ba đều phải tay vừa, tự họ không lo liệu nổi sao, lại còn phải đến đây bàn bạc với lão Trương?

Trương Quả Lão mỉm cười nói :

- Quán chủ không quá khách sáo. Xin cứ nói rõ cho lão phu nghe sự thế như thế nào.

Nam Nhạc quán chủ thờ dãi :

- Gần đây, trên giang hồ xuất hiện một Bang hội thần bí, người trong Bang hội ẩn ẩn hiện hiện thất thường không khác nào hình ma bóng quỷ, không ai biết rõ họ là những nhân vật ra làm sao nữa. Sáu tháng nay, một cao thủ hữu danh trong võ lâm bỗng nhiên mất tích một cách hết sức bí mật.

Tiết Thiếu Lăng giật mình chú ý lắng tai nghe.

Nam Nhạc quán chủ nói tiếp :

- Thoạt đầu, thiên hạ chỉ cho là một sự ngẫu nhiên không ai để ý tìm hiểu làm gì, bởi có chi lạ trong việc một người nào đó trong lúc cao hứng mà ẩn lánh cuộc đời, tìm thú thanh nhàn tịch mịch? Nhưng, một người biến mất, hai, ba người biến mất, rồi có đến vài mươi người, số mất tích tiếp nối nhiều lên khiến người ta phải chú ý. Nhất là ba tháng gần đây, tình trạng đó gây khủng khiếp thật sự cho khách giang hồ, như Thiết Đàm Thắng đại hiệp trong Tiêu cục Trường Thắng, như Lưu Vân Kiếm Quý đại hiệp tại Thanh Phong trấn cả hai đều mất tích. Đứng ra, cả hai bị một bọn người lạ mặt bắt đem đi, bắt rất dễ dàng như con diều hâu xốt con gà. Sau cùng, sự đệ của bản đạo là Thường Duy Nhân, ẩn cư tại Quảng Sơn, không giao du với hào kiệt võ lâm, không may mắn ân oán với giang hồ, thế mà vẫn mất tích trong trường hợp bí mật...

Tiết Thiếu Lăng hết sức hãi hùng.

Thiết Đàm Thắng Trần Sơn nào phải tay vừa? Y là Chương môn nhân của cánh tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm, thỉnh danh lừng lẫy đất Trường An.

Còn Lưu Vân Kiếm Quý Đình Phương là cao thủ phái Võ Đang, hùng cứ tại Thanh Phong trấn, cạnh chân núi Võ Đang sơn.

Thường Duy Nhân tước hiệu Nhập Vân Long, ẩn cư tại Quảng Sơn, có một thời oai trấn trường giang.

Những nhân vật này chàng thường nghe nghĩa phụ đề cập đến, xem như những cây trụ kinh thiên trong võ lâm, thế mà vẫn bị người ta bắt như thường.

Vậy ra, người trong Bang hội nào đó có bản lĩnh đáng khiếp! Chẳng bắt giác liên tưởng đến trường hợp của Long Môn ngũ quái và nghĩa phụ chàng. Có lẽ cũng do chính người trong Bang hội bí mật này gây nên.

Trương Quả Lão biến sắc :

- Sự tình nghiêm trọng đến thế à?

Ngọc Chân Tử tiếp lời Nam Nhạc quán chủ :

- Tệ phách từng phái người bí mật đi khắp sông hồ để điều tra sự thể, nhưng người có đi nhưng không có trở lại...

Đại Thông thiền sư phụ họa :

- Bản đạo trước sau phái hai nhóm đệ tử dò la tin tức chúng đến nay vẫn chưa có tên nào trở về...

Nam Nhạc quán chủ chính sắc :

- Cho nên, bản đạo hôm nay đến đây bái kiến Trương đại hiệp chỉ giáo cho một vài điều hữu ích đối phó với tình hình, cứu vãn vận kiếp võ lâm. Bởi những vụ mất tích như thế này quyết không do ân oán tình cừ thông thường mà giang hồ vấp phải. Hiển nhiên, phải có một nguyên nhân, một âm mưu, liên quan đến tiền đồ võ lâm..

Quán chủ dừng lại một chút, rồi trịnh trọng nói tiếp :

- Nói gần nói xa không qua nói thẳng, bọn bản đạo yêu cầu đại hiệp liệu cách giúp cho, được bái kiến lão sư Vô Cực lão tiền bối.

Trương Quả Lão “À” lên một tiếng, nhưng tiếng “À” của lão lại bị tiếng “À” của Tiết Thiếu Lăng to hơn lấn át mất.

Chàng hết sức kinh hãi, không dám được sự chấn động bên trong buột miệng kêu lên, may mà mọi người đều hết sức chú trọng đến vấn đề bàn bạc, không ai để ý.

Vô Cực lão tiền bối! Sư phụ của Trương đại hiệp Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão! Tại sao nghĩa phụ chàng không hề nhắc đến vị Thái Sơn Bắc Đẩu đó?

Trương Quả Lão cau mày nghĩ ngợi, đoạn vòng tay thốt :

- Các vị có lòng hạ cố, lẽ ra lão phu phải tuân mệnh. Song mấy năm sau này, gia sư nhất thiết không màng đến thế sự, chỉ sợ...

Nam Nhạc quán chủ thiết tha :

- Bản đạo thường nghe Vô Cực lão tiền bối tu chân ngộ đạo, không can sự đến việc hồng trần, nhưng việc này có quan hệ lớn lao đến an nguy của võ lâm, nên đại diện cho toàn thể hào kiệt anh hùng, mạo muội đến đây yêu cầu đại hiệp giúp đỡ...

Đại Thông thiền sư chấp tay chữ thập :

- A Di Đà Phật! Lệnh sư từng được giang hồ tôn xưng là Võ lâm Đệ nhất kỳ nhân, công lực siêu thần nhập hóa, không phải mỗi việc mà bọn bản tăng dám đến quấy rầy... Chẳng qua trước sự tình bất khả kháng, bắt buộc phải phiền đến lão nhân, dù sao cũng mong đại hiệp không từ chối.

Ngọc Chân Tử phụ họa :

- Bản đạo vâng lệnh sư huynh vượt ngàn dặm đến đây không ngoài điều ước mong đó. Nếu được đại hiệp chấp thuận cho thì võ lâm vạn hạnh mà công đức của đại hiệp to lớn vô cùng.

Trương Quả Lão lộ vẻ khó khăn ra mặt. Lão trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, đoạn gật đầu :

- Quán chủ và hai vị đạo huynh đã tận tình bày giải, lão phu còn khước từ hay sao? Nhưng, lão phu không dám tiên đoán kết quả như thế nào, chỉ xin cố gắng giúp các vị. Nếu may ra gia sư chấp thuận thì không uổng công các vị từ xa đến, riêng lão phu cũng được niềm vui là không phụ lòng chiếu cố của các vị.

Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư cùng thở phào, vẻ vui mừng lộ ra trong ánh mắt. Họ cùng đứng lên. Nam Nhạc quán chủ chấp tay vái tạ :

- Lành thay! Lành thay! Trương đại hiệp dũng khí có thừa, thấy nguy không sao ngoảnh mặt, bọn bản đạo cảm kích vô cùng.

Trương Quả Lão khiêm nhượng :

- Các vị dạy quá lời!

Lão ngẩng mặt nhìn ra bên ngoài, tiếp nói :

- Gia sư có ngôi nhà cỏ trên đỉnh Vân Nhạc, muốn gặp người chỉ có giờ Ngọ thôi. Việc khẩn cấp mình không thể chậm trễ được, lão phu xin tam vị khởi hành liền may ra còn kịp.

Lão cầm chiếc gậy lên như có ý giục đi liền.

Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư hết sức mừng rỡ.

Trương Quả Lão đưa tay ra :

- Mời tam vị đi trước.

Ba người hai đạo một tăng không cần khách khí bước ra khỏi nhà ngay, thiếu niên áo xanh theo bên gót.

Trương Quả Lão dẫn tiểu đồng :

- Giữ nhà giữ cửa cẩn thận đấy! Sư phụ xong việc là về liền.

Đồng tử nghiêng mình :

- Đệ tử tuân lệnh.

Tiết Thiếu Lăng đứng bên cạnh lấy làm khó nghĩ, Vu sư phó sai chàng đến đây cốt ý nhờ Trương Quả Lão tiến dẫn chàng với Vô Cực lão nhân, lão đã khước từ rồi, chàng nên trở lại Lạc Dương hay phải làm gì? Lưu lại đây chờ lão về khẩn cầu lão thêm lần nữa chăng?

Lão sắp sửa dẫn bọn Nam Nhạc quán chủ đi gặp Vô Cực lão nhân, dịp may như vậy mà chàng không được cùng theo thì chắc gì lần sau Trương Quả Lão chịu nhọc đưa chàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồi 11

Chàng có nên van nài lão, để lão cho đi theo chăng?

Chàng thất vọng ra mặt, đột nhiên Trương Quả Lão quay qua điểm một nụ cười bí mật, trầm giọng hỏi :

- Chú nhỏ, còn đợi gì mà không theo lão phu cho vui?

Tiết Thiếu Lăng mừng trên ý tưởng, vội buông khê mấy tiếng cảm ơn, hớn hờ đi theo Trương Quả Lão.

Ngước mắt nhìn trời, ánh mắt Trương Quả Lão sáng lên :

- May quá chưa đến giờ Ngọ! Các vị có thể vào yết kiến gia sư được. Các vị hãy theo lão phu.

Lão dẫn mọi người đi vào một ngõ hẹp, hai bên có những mô đá chấp chông.

Ngõ hẹp không dài lắm độ bốn, năm trượng. Đầu cuối là một địa diện rộng lớn bằng phẳng. Tận phía trong địa diện có một ngôi lều tranh, chính là nơi ẩn cư của Vô Cực lão tiên bối.

Trước thảo lư có mấy phiến đá, có thể tạm dùng ngồi nghỉ chân.

Trương Quả Lão đưa tay chỉ mấy phiến đá bảo :

- Các vị tạm ngồi đây, chờ lão phu vào trước xem sao.

Nam Nhạc quán chủ gật đầu :

- Trương đại hiệp cố gắng đạo đạt ý nguyện của bọn bản đạo nhé. Nếu lão sư ưng thuận, bọn bản đạo cảm kích ơn vô cùng.

Trương Quả Lão quay mặt tiến bước về phía thảo lư.

Bên ngoài, Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư ngồi xuống mỗi người một phiến đá, riêng có Tiết Thiếu Lăng nghĩ mình là kẻ hậu sanh không thể cùng ngồi với các vị tiền bối, nên đành chịu một đứng nguyên một chỗ.

Nam Nhạc quán chủ thấy thế giục :

- Ngồi đi chứ! Ngồi nghỉ một một chút, thí chủ đừng nên câu nệ.

Chàng vâng lời vòng tay xá ba người rồi ngồi xuống.

Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có Tiết Thiếu Lăng nhìn quanh quan sát địa thế.

Không bao lâu, chàng nghe một tiếng “bịch” vang lên bên cạnh. Chàng giật mình quay lại, sừng sốt trông thấy Đại Thông thiền sư ngã dài trên đất, nằm bất động.

Chàng toan đứng lên bước đến xem, song trực nhớ lại. Vưu sư phó từng căn dặn chàng, đừng bao giờ vọng động trước biến cố nào nghịch hẳn sở liệu của mình, biến cố càng quan trọng mình càng trầm tĩnh hơn. Nếu vọng động thì càng dễ sơ xuất có hại.

Chàng chưa hết hải hùng thì Ngọc Chân Tử lại ngã xuống, y như Đại Thông thiền sư, cũng nằm bất động.

Lạ hơn nữa, hai bạn đồng hành đã ngã mà Nam Nhạc quán chủ vẫn ngồi yên, không buồn day qua nhìn một thoáng xem sự thể thế nào.

Có lẽ Quán chủ không hay biết.

Tiết Thiếu Lăng còn hay biết được hướng hồ là Quán chủ là hàng lãnh đạo võ lâm, thân danh là một vị Chương môn nhân một môn phái lớn?

Quán chủ không nhúc nhích thì làm sao chàng dám nhúc nhích?

Tuy nhiên trong thâm tâm, Tiết Thiếu Lăng đã nghi ngờ có việc lạ rồi. Dù chàng chưa có dày dặn kinh nghiệm như tay lão luyện giang hồ, song thường ngày chàng được Vưu sư phó giảng giải mọi mảnh khoe, mọi cạm bẫy mà con người hành hiệp cần phải tránh cho nên trước sự tình xảy ra quá đột ngột như thế này, chàng đoán chắc phải có một nguyên nhân.

Chàng đang vận dụng trí óc tìm hiểu nguyên nhân đó, Nam Nhạc quán chủ lại ngã dài luôn, rồi nằm bất động như hai người bạn đồng hành.

Đến lúc đó, chàng bắt đầu lo cho số phận của mình. Bởi, không có lý do gì chàng được miễn trừ, nếu thực sự có biến cố xảy ra.

Bỗng, chàng sực nhớ đến mấy chung trà do Trương Quả Lão đãi khách. Ba vị tiền bối đều uống cạn, chỉ có chàng là không uống. Nếu ba vị tiền bối bị trúng độc do chung trà thì chắc chàng không đến nỗi nào. Chàng cố chờ một lúc, vẫn không thấy gì khác lạ trong người, chàng mới quả quyết ba chung trà có độc.

Nhưng tại sao Trương Quả Lão lại làm thế? Hay chính tên đồng tử thông đồng với bọn nào mà hạ thủ đoạn đến lão cũng không ngờ.

Chàng không chần chờ, vội ngã dài xuống đất nằm bất động như ba vị tiền bối, vờ bị trúng độc.

Tuy ngã xuống, chàng còn dè dặt hơn, ngấm vận công bảo trì các huyết đạo, bàn tay hữu ánh trên Trúc tiêu, nếu cần, chàng có thể sử dụng ứng phó với địch liền.

Chàng hết sức ngưng thần tịnh khí, nghe ngóng mọi tiếng động chung quanh.

Linh tính báo cho chàng biết là sự tình hiện tại có liên quan hệ trọng đối với việc thất tung của một số nhân vật trên giang hồ.

Không bao lâu, chàng nghe một tiếng “Kẹt”, cánh cửa thảo lư mở ra, tiếp theo là tiếng chân người.

Tiết Thiếu Lăng khẽ hé mắt nhìn xem người nào sắp đến nơi thì ra chính là Trương Quả Lão. Lão vừa đi vừa điểm một nụ cười quái dị, nụ cười hàm chứa một ý niệm bất thiện rõ rệt.

Chàng thầm nghĩ :

- Sư phụ bảo ta đến Trường Sa tìm lão, tưởng lão là người trong chánh đạo, ai ngờ lão chỉ là tên ác tặc không hơn không kém.

Chàng vội nhắm mắt lại, vì Trương Quả Lão đã đến bên cạnh Nam Nhạc quán chủ.

Lão cúi xuống nhìn Nam Nhạc quán chủ rồi vờ kêu lên :

- Quán chủ làm sao vậy?

Vô ích, lão không cần hỏi vờ, bởi Quán chủ cũng như Ngọc Chân Tử, Đại Thông thiền sư, có ai cử động nói năng gì được?

Trương Quả Lão đằng hắng mấy tiếng, đứng thẳng người lên đợi một lúc nữa vẫn không thấy ai nhúc nhích, lão vỗ tay lộp bộp mấy tiếng, rồi cao giọng

nói :

- Các ngươi có thể ra đây được rồi!

Tiết Thiếu Lăng cố nhắm mắt cho Trương Quả Lão không nghi ngờ, song ánh hiệu kỳ sôi động mãnh liệt, chàng không dẫn được lại hé mắt nhìn ra.

Chàng suýt bật kêu một tiếng lớn, hết sức hãi hùng.

Những người mà Trương Quả Lão vừa gọi đó là ai?

Tiết Thiếu Lăng không tin ở trước mắt mình nữa, chàng cho là mình lầm chứ làm gì có việc như thế? Nhưng không, chàng không lầm, đôi mắt chàng rất sáng.

Từ trong thảo lư, ba người bước ra, ba người đó không ai khác hơn là Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư!

Có thể như thế được sao? Ba vị còn nằm đây, còn ba vị nào đang đi đến?

Người giống người? Sao lại giống một cách kỳ lạ thế?

Tiết Thiếu Lăng không lấy làm lạ đâu, bởi chàng còn lạ gì thuật cải sửa dung mạo hiện rất được áp dụng trên giang hồ. Nếu có lạ chẳng là chàng phải nhìn nhận thuật cải sửa dung mạo tinh vi đến mức độ đó, quả thật trên chỗ tường của chàng.

Chàng trầm nghĩ :

- Âm mưu! Một âm mưu vĩ đại đang hăm dọa võ lâm.

Ba người đứng lại trong khoảng cách vừa tầm, dàn thành chữ nhất, xuôi tay thẳng người thần sắc ngưng trọng, tỏ vẻ hết sức cung kính.

Trương Quả Lão khẽ hất hàm :

- Các ngươi đi đi!

Cả ba cùng rạp lịnh :

- Thuộc hạ tuân lịnh.

Họ thoái đi như bay, xuống chân núi.

Trông thấy thân pháp họ, Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Họ có võ công như vậy, lại là thuộc hạ Trương Quả Lão thì võ công lão cao siêu đến bậc nào? Lão thực sự là ai?

Trương Quả Lão trầm giọng tiếp :

- Ra đây!

Lần này bốn người hiện ra, từ hai bên tả hữu chạy tới.

Họ là bốn trang đại hán vận áo đen mang bửu đao, họ cũng dừng chân trong khoảng cách vừa tầm, dàn thành chữ nhất, cung kính đợi lịnh.

Tiết Thiếu Lăng giật mình lần nữa :

- Bọn này cũng không phải là tay vừa.

Trương Quả Lão hất hàm :

- Điểm huyết chúng.

Tiết Thiếu Lăng lập tức vận công phong tỏa các huyết đạo, nhắm híp mắt, nín thở.

Một đại hán đến gần, điểm vào mấy huyết trên người chàng, đoạn bẻ xóc chàng lên vai.

Ba đại hán kia, mỗi tên lo một người. Chúng làm y như tên lãnh phần chàng.

Trương Quả Lão hét lớn :

- Cút đi!

Bốn đại hán lập tức phóng mình thoát đi như bay, không xem sức nặng của người chúng vác trên vai vào đầu cả. Chúng theo con đường mòn phía hậu chạy xuống.

Con đường quanh co khúc khuỷu vô cùng. Tiết Thiếu Lăng chốc chốc mở mắt nhìn, không tài nào thấy rõ một đặc điểm gì để có thể vịn vào đó hầu nhận ra nếu cản trở lại chỗ này.

Chàng ước độ bốn đại hán chạy như thế, qua một lúc, độ chừng xuống đến nửa phần núi, bỗng họ rẽ vào một khu rừng tàn cây rậm rạp che khuất hẳn ánh thái dương.

Họ xuyên qua rừng một lúc rồi dừng lại, nhún chân nhảy vọt lên cao độ hai trượng, rồi là buông mình thấp xuống.

Thì ra, họ đáp xuống bên trong khuôn tường khá cao. Họ chạy nhanh đến một gian phòng đầu giải bên tả, buông chàng và ba vị tiền bối xuống rồi trở ra.

Tên cuối cùng đóng cửa khóa bên ngoài.

Trong phòng tối đen, dù lúc đó ngày chưa tàn. Tiết Thiếu Lăng không rõ có người canh gác hay không, nên chẳng dám mở mắt vội. Đợi một lúc lâu, chẳng nghe thấy gì chàng mới mở ra quan sát.

Gian phòng không rộng lắm, ngoài khung cửa cái, ba bên vách không có một cửa sổ nào cả. Cửa cái đóng lại rồi thì bóng tối bao trùm, phải là tay có võ công cao, nhãn lực tinh luyện mới nhìn rõ xung quanh.

Theo nhận xét của Trương Quả Lão thì cả bọn bốn người đã bị nhiễm độc, ngoài ra họ còn bị điểm huyết thì còn cử động gì được nữa, cho nên chúng không cần đặt người canh gác.

Tiết Thiếu Lăng vọt đứng lên, chạy đến bên cửa áp tai vào nghe ngóng bên ngoài cho được chắc ý.

Chàng vừa áp tai vào cửa đã nghe giọng nói nữ vang lên :

- Đường chủ có lệnh thỉnh Đồng chấp pháp vào sảnh đường hội kiến.

Tiết Thiếu Lăng độ chừng tiếng nói của nữ nhân vừa phát ra cách chàng mấy trượng, nhận định phương hướng thì lúc đại hán vác chàng vượt tường vào đây, đặt chàng xuống gian nhà này, chàng ước đoán đại sảnh ở phía hậu, cách một khoảng sân lộ thiên.

Tiếp theo câu nói của nữ nhân, có người đáp :

- Được rồi!

Kể đến, tiếng chân người bước đi xa dần.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- Nữ nhân nói là vâng lệnh Đường chủ, mà Đường chủ đó là ai?

Áp giải chàng và ba vị tiền bối đến đây là Trương Quả Lão, nếu Đường chủ muốn hội kiến là hội kiến với Trương Quả Lão chứ, sao lại thỉnh Đồng chấp pháp?

Còn Đồng chấp pháp là ai nữa?

Chàng nghe Đồng chấp pháp lên tiếng :

- Thuộc hạ là Đồng Bách Xuyên tham kiến Đường chủ!

Dù đại sảnh cách gian phòng giam độ mấy trượng, song bằng vào công lực tu vi của chàng hiện tại, nhờ Tiết thần y hết lòng truyền thụ và Vưu sư phó tận tình chỉ điểm, có thể nói chàng đạt gần đến mức hỏa hầu, tuy tuổi chàng chưa được bao nhiêu.

Những câu đối đáp từ đại sảnh vọng đến chàng nghe rất rõ ràng, cho nên vừa nghe giọng nói của Đồng chấp pháp, chàng giật mình suýt kêu lên vì kinh ngạc.

Đồng chấp pháp không ai khác hơn là Trương Quả Lão!

Trương Quả Lão đột nhiên biến thành Đồng Bách Xuyên giữ chức chấp pháp trong tổ chức bí mật này, điều đó thật trên chỗ tưởng tượng của chàng. Một cô nhân của Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừu lại là thuộc viên của một tổ chức bí mật? Gì thì không biết, chứ hành động của tổ chức này nhất định là ngược với chính nghĩa rồi.

Một giọng nói âm trầm vang lên :

- Đồng chấp pháp cực khổ quá, xin cứ ngồi. Ngồi xuống đi rồi mình đàm đạo.

Giọng âm trầm đó, dĩ nhiên là của Đường chủ, giọng nói có vẻ ve vuốt nhưng nghe ra lạnh lùng lắm sao.

Đồng Bách Xuyên run sợ :

- Đường chủ ngồi trên, thuộc hạ đâu dám vô lễ?

Giọng nói của y chứng tỏ bị Đường chủ câu thúc hoàn toàn.

Đường chủ lạnh lùng tiếp nói :

- Bỏn tòa có việc muốn hỏi, Đồng chấp pháp cứ ngồi.

Đồng Bách Xuyên vâng lời, dịch chiếc ghế sang một bên ngồi xuống.

Đường chủ trầm giọng :

- Bọn Nam Nhạc quán chủ đã được đến đây rồi chứ?

Đồng Bách Xuyên gật đầu :

- Tất cả ba người Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư đều bị áp giải đến đây, riêng có tên đệ tử Quán chủ là Triệu Thế Kỳ là thuộc hạ chưa bắt hẩn.

Đường chủ vẫn với giọng âm trầm :

- Làm như vậy là phải, không ai nghi ngờ gì được.

Tiết Thiếu Lăng “À” lên một tiếng khẽ.

Đường chủ hỏi tiếp :

- Chừng như ngươi bắt tất cả bốn người? Người thứ tư là ai thế?

Đồng Bách Xuyên đáp :

- Người thứ tư là một thiếu niên. Lúc thuộc hạ vâng lệnh đến nhà Trương Quả Lão thì gặp hẩn tại đây, xem ra hẩn có ý cầu xin Trương Quả Lão việc gì đó, nên thuộc hạ bắt luôn.

Tiết Thiếu Lăng lại “À” lên một tiếng nữa. Chàng nhớ rõ lúc Trương Quả Lão vào trong đình ẩn mặt khi nghe có khách đến tìm, chàng nghe lão “Hừ” một tiếng, thì ra, lúc đó tên Đồng Bách Xuyên này bất thành linh xuất hiện chế ngự lão rồi cải biến dung mạo bước ra tiếp đón bọn Nam Nhạc quán chủ.

Như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Đồng Bách Xuyên và Trương Quả Lão là hai người chứ không phải là một. Trương Quả Lão biến thành Đồng Bách Xuyên thành ra chàng ngờ oan cho Trương Quả Lão.

Đường chủ gật đầu :

- Khá lắm! Làm được việc như vậy công lao của ngươi không nhỏ.

Đồng Bách Xuyên khiêm nhượng :

- Nếu có thành công cũng nhờ Đường chủ chỉ giáo cho cách thức hành động, chứ thuộc hạ có tài ba gì mà dám nhận khen.

Đường chủ lắc đầu :

- Không! Ta chẳng có công gì cả! Sở dĩ ta đến đây là vâng lệnh trên mà đến để đối phó với lão Vô Cực. Bất ngờ, lão đã chết rồi ta khỏi phải ra sức. Còn như bọn Nam Nhạc quán chủ có đáng kể gì, một mình ngươi cũng thừa sức đối phó với chúng. Sự việc hôm nay hoàn toàn là do công lực nơi ngươi, ta sẽ báo cáo lên Chủ thượng ghi công cho ngươi.

Tiết Thiếu Lăng bĩu môi cho là Đường chủ khoác lác, y có bản lĩnh như thế nào mà lại dám coi thường Vô Cực lão tiền bối, một đệ nhân mà bọn Nam Nhạc quán chủ kính trọng như một thần thánh?

Chàng lại nghĩ :

- Y nói vâng lệnh trên, mà người ra lệnh cho y được y tôn xưng là Chủ thượng, vậy người đó còn ghê gớm hơn y nhiều, người đó là ai?

Đồng Bách Xuyên cảm kích vô cùng :

- Mọi việc xin nhờ Đường chủ thương tình đề bạt cho.

Đường chủ ra lệnh :

- Giải bọn Nam Nhạc quán chủ ba người qua Nam Cung, còn tên thiếu niên đó hãy điều tra lai lịch hắn rồi sẽ định đoạt sau.

Đồng Bách Xuyên thốt :

- Thuộc hạ tuân lệnh...

Vừa lúc đó, có tiếng một nữ nhân vọng vào :

- Tiệp tỷ Tiểu Yên, yêu cầu bá kiến Đường chủ.

Đường chủ trầm giọng :

- Vào đây! Ngươi có vẻ hoảng hốt như vậy, chắc đã xảy ra việc gì rồi...

Tiểu Yên hết sức kinh khiếp, vừa khóc vừa trình :

- Tiệp tỷ đến đây nhận tội! Tiệp tỷ đáng tội chết! Trương Quả Lão trốn thoát rồi.

Đường chủ gằn từng tiếng :

- Lão ấy bằng cách nào trốn thoát được?

Tiểu Yên thưa :

- Trương Quả Lão đã bị Đồng chấp pháp điểm huyết giao cho tiệp nữ giữ, bất ngờ sau khi Đồng chấp pháp đi được một lúc, lão đột nhiên vùng đứng dậy.

Tiệp nữ không kịp đề phòng bị lão điểm huyết. Chừng tiệp nữ vận khí giải khai các huyết đạo thì lão đã chạy mất rồi, không rõ lão chạy về hướng nào. Tiệp nữ không biết làm sao hơn, đành phải trở về đây.

Tiết Thiếu Lăng giật mình trầm nghĩ :

- Thì ra nàng là tên đồng tử dâng trà tại nhà Trương Quả Lão! Thảo nào mà đồng tử lại có gương mặt đẹp như gái.

Đồng Bách Xuyên kêu lên :

- Thuộc hạ đã điểm huyết âm và huyết hôn mê của lão ấy, luôn cả những huyết nơi tay và chân của lão, có lẽ nào lão tự giải huyết một cách nhanh chóng như thế?

Đường chủ “Hừ” lạnh :

- Ngươi tưởng Trương Quả Lão tầm thường như vậy à?

Y hỏi Tiểu Yên :

- Ngươi có thấy ai theo dõi ngươi lúc trở về đây không?

Tiểu Yên lắc đầu :

- Tiệp tỷ dám quả quyết là không có ai cả.

Đường chủ cười lạnh :

- Đồng chấp pháp giao cho ngươi giữ lão, ngươi lại để lỏng mắt, tội ngươi đáng chết lắm. Song, ngươi có công dẫn lão đến đây, lấy công đó trừ tội, ta miễn cho truy cứu ngươi.

Tiểu Yên mừng vô tương :

- Đa tạ Đường chủ rộng dung.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ, Tiểu Yên bảo rằng không có ai theo dõi, sao Đường chủ lại nói rằng y có công dẫn đường Trương Quả Lão đến đây? Thế ra Trương Quả Lão đã đến đây thực sự à?

Cứ theo giọng nói của Đường chủ thì y khinh thường Trương Quả Lão, y cho là Tiểu Yên có công bởi y chắc sẽ bắt lại được Trương Quả Lão trong dịp này, khỏi phải chờ đợi lúc khác, khỏi phải đi tìm lão nơi khác.

Đường chủ cất cao giọng :

- Trương Quả Lão đã đến đây rồi tại sao chưa ra mặt?

Một tràng cười bật lên, Tiết Thiếu Lăng nhận ra đúng là âm thanh của Trương Quả Lão.

Một giọng nói tiếp theo tràng cười :

- Tự nhiên lão phu phải xuất hiện bái kiến Đường chủ chứ.

Đường chủ lạnh lùng :

- Được Trương đại hiệp giá lâm kẻ ra cũng là một điều đại hạnh đó chứ! Và lại, đại hiệp đến rất đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hổ huyết long đàm

Trương Quả Lão cười lớn :

- Được bái kiến Đường chủ là một vinh hạnh lớn lao vô cùng.

Lão đổi giọng day qua Đồng chấp pháp :

- Vị này có phải là Thiên Lang Trảo Đồng lão ca, năm xưa hùng cứ tại vùng Tây bắc?

Đồng Bách Xuyên điềm nhiên gật đầu :

- Chính tại hạ!

Trương Quả Lão điểm một nụ cười :

- Nếu vậy lão phu phải nghiêng mình tạ ơn đã nương tay tha chết tại thảo lư nơi Bạch Nhữc Phố.

Tiết Thiếu Lăng khoái trá vô cùng.

Đồng Bách Xuyên phải cầm hận trước câu nói móc đo, song thượng cấp hấn ngồi kia, hấn làm sao dám phát tác.

Đường chủ lạnh lùng :

- Trương đại hiệp lặn lội đến đây chắc có điều chi chỉ giáo?

Trương Quả Lão bật cười khanh khách :

- Đường chủ biết ý lão phu đó! Chúng ta là người trong võ lâm cả thì thái độ phải thạc lạt rõ ràng, không nên quanh co u uẩn mất cả thực chất hùng anh. Trong mấy tháng sau này, nhiều nhân vật võ lâm thất tung, tưởng đó là kỳ công của quý Bang hội.

Đường chủ trầm giọng :

- Trương đại hiệp đoán đúng đó, nhưng chúng tôi không phải là một Bang hội.

Trương Quả Lão không tưởng là đối phương thừa nhận mau lẹ như thế, lão sừng sốt vội hỏi :

- Các vị làm như thế có mưu đồ gì?

Đường chủ không đáp vào câu hỏi :

- Trương đại hiệp có biết là hiện tại mình bị chung một số phận chưa?

Trương Quả Lão cười mỉa :

- Đường chủ muốn lưu lão phu lại đây?

Đường chủ gật đầu :

- Không thể làm khác hơn.

Trương Quả Lão “Hừ” một tiếng :

- Chẳng như Đường chủ quá tự tin.

Đường chủ gằn giọng :

- Vào đến đây rồi chỉ còn có cách là gia nhập bốn môn, nếu không muốn chết!

Trương Quả Lão nhìn sững đối phương :

- Những người kia bị Đường chủ bắt đều gia nhập quý môn?

Đường chủ gật đầu :

- Tất cả! Đó là lẽ đương nhiên! Họ không thể làm khác hơn như đã nói.

Trương Quả Lão rùng vai :

- Rất tiếc là lão phu không thể bỏ chánh theo tà.

Đường chủ nhấn mạnh :

- Bốn tòa nghị viện đại hiệp thành tựu võ công không dễ cho nên dành một đặc huệ cho một nhân tài, nếu đại hiệp không thấy thích thì cứ hành động theo sở thích. Ở đây chỉ có hai đường, một là tự tuyệt, một là tự do. Bởi gia nhập bốn môn là được tự do, còn cự tuyệt tức là tự tuyệt.

Giọng nói vẫn lạnh lùng như ban đầu, song có phần cương quyết hơn, biến câu nói thành một cái lệnh hơn là đối đáp. Lệnh đó không ai vi phạm được, chẳng những thế mà còn phải thi hành ngay.

Trương Quả Lão cười lạnh :

- Lão phu sống đến nay kể ra cũng đã nhiều năm rồi, chưa hề có ai có cái giọng hống hách như thế đối với lão phu! Chẳng như các hạ quá cao ngạo.

Đường chủ điềm nhiên :

- Câu nói đó bốn tòa thốt ra đã quá nhiều lần, với quá nhiều người, nhưng chưa một ai dám bắt bẻ chứ đừng nghĩ là dám trái lại. Trương đại hiệp hãy quyết định đi, đừng chờ đợi bốn tòa phải nhọc công ép buộc.

Trương Quả Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả :

- Lão phu đã đến đây rồi lẽ dĩ nhiên phải đòi cho được cái hân hạnh lãnh giáo một vài tuyệt học.

Đường chủ vẫn bình tĩnh như thường :

- Vậy càng hay!

Tiết Thiếu Lăng đâu thể chần chờ được nữa. Chẳng lập tức quay mình lại bước đến bên cạnh Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư giải khai huyết đạo cho họ.

Cả ba đồng mở mắt từ từ ngồi dậy.

Tiết Thiếu Lăng thấp giọng nói :

- Tam vị hãy từ từ điều hòa khí huyết, Trương Quả Lão sắp sửa động thủ bên ngoài, mình chuẩn bị xông pha tiếp ứng.

Nam Nhạc quán chủ sững sờ hỏi :

- Tiểu thí chủ là ai? Đây là đâu?

Tiết Thiếu Lăng nhanh miệng đáp :

- Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng, tam vị đã bị trúng độc được bị bọn cướp mang đến đây. Trương Quả Lão theo dấu đã kịp đến nơi, có lẽ đang xuất thủ giao đấu bên ngoài. Tam vị gấp rút vận khí điều công, tại hạ xin làm hộ pháp bảo vệ cho!

Đại Thông thiền sư trở mặt :

- Thí chủ là người đã theo bọn bản tăng đến Nhạc Ly sơn vừa rồi?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Chính tại hạ!

Đại Thông thiền sư lại hỏi :

- Vì sao tiểu thí chủ không trúng độc?

Tiết Thiếu Lăng bực mình nghĩ thầm :

- Thời gian khẩn cấp thế mà họ còn nghi ngờ mình! Không khéo lại chậm mất cơ hội.

Chàng cau mày thốt :

- Vì tại hạ không uống chung trà như các vị. Trong chung trà có độc, các vị đã uống nên bị hôn mê.

Ngọc Chân Từ chen vào :

- Thí chủ có biết ai đã hạ độc không?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Tại hạ không rõ lắm, vì lúc đó tại hạ cũng giả vờ hôn mê như các vị rồi cũng bị mang đến đây.

Bên ngoài có tiếng cười ha hả, rồi một giọng nói oang oang tiếp nói :

- Bốn vị hộ pháp cùng lên một lúc à?

Giọng nói đó đúng là của Trương Quả Lão.

Tiết Thiếu Lăng khẩn trương ra mặt, giục :

- Ba vị...

Nam Nhạc quán chủ lấy trong mình ra một thanh tiểu kiếm màu bạc trao cho chàng, không đợi cho chàng nói hết câu :

- Tiểu thí chủ hãy ra ngoài kia trước, bọn người kia đã lợi hại đến đâu vị tất sẽ làm gì nổi Trương Quả Lão. Tiểu thí chủ hãy nhờ Trương Quả Lão cứu thoát đưa ra khỏi nơi này, đó là việc cần yếu nhất. Thanh tiểu kiếm này là tín vật của bốn phái, sau khi trốn thoát tiểu thí chủ hãy đến thẳng Hành Sơn, báo với sư đệ của bản đạo là Nam Vân Nhạc, tạm chường quân các công vụ trong phái...

Tiết Thiếu Lăng không đưa tay tiếp nhận thanh kiếm :

- Còn đạo trưởng? Đạo trưởng định làm gì?

Nam Nhạc quán chủ thở dài :

- Bản đạo đã trúng độc không còn vận khí nổi, đành làm một phế nhân.

Tiết Thiếu Lăng kinh hãi :

- Trời! Chết độc lợi hại đến thế à!

Ngọc Chân Từ và Đại Thông thiền sư cũng khó ngẫm vận công điều khí, biết mình đã bị trúng một loại độc vô cùng lợi hại. Không vận công còn dễ chịu, khi vận công lên ngũ tạng như bị đao kiếm đâm vào, đau đớn vô cùng.

Cả hai đã biết công lực của mình tiêu tan hết, họ trở thành phế nhân như Nam Nhạc quán chủ đã nói.

Ngọc Chân Từ thở dài :

- Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn ta đã trúng một loại chất độc hết sức lợi hại, không còn hy vọng gì động thủ với địch.

Tiết Thiếu Lăng toan nói gì, bỗng bên ngoài một tràng cười sang sảng vang lên, rồi một giọng nói tiếp theo :

- Tài nghệ của Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão chỉ có thể thôi ư?

Đại Thông thiền sư từ từ nhắm mắt lại :

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ đi nhanh đi thôi.

Tiết Thiếu Lăng không làm gì khác hơn được, đành đưa tay tiếp lấy thanh tiểu kiếm của Nam Nhạc quán chủ cắt vội vào người, vòng tay xá ba người :

- Tam vị bảo trọng, tại hạ xin đi đây!

Bên mình chàng chỉ có một chiếc Trúc tiêu, lúc đó chàng bất chấp là Trúc tiêu có thể thay thế vũ khí hay không, chàng cứ rút ra cầm tay, quay mình lại tung một ngọn cước, cánh cửa bật ra liền.

Bên ngoài, bốn tên đại hán áo đen canh giữ, nghe tiếng động vội chạy đến.

Tiết Thiếu Lăng tay vung Trúc tiêu, chân đá vút. Tiêu và cước chạm vào ngực hai đại hán, chúng hự lên một tiếng rồi lùi lại.

Hai tên còn lại, vung Quỷ đầu đao chém tới.

Tiết Thiếu Lăng xoay người nửa vòng, quét Trúc tiêu ngang qua. Một tiếng xoảng vang lên, Quỷ đầu đao bị Trúc tiêu chạm mạnh, vụt tay chúng bay ra xa.

Tiết Thiếu Lăng không ngờ một chiêu Trúc tiêu tầm thường như vậy lại công dụng ngang với vũ khí hữu hạng. Chàng vừa lấy làm lạ, vừa phấn khởi tinh thần, mặt cho bọn đại hán hải hùng trở mặt, phóng chân chạy như bay về phía sảnh đường.

Vừa đến bậc thềm, chàng thấy bóng một người chớp lên, tiếp theo là một tiếng quát :

- Đứng lại!

Tiếng quát vừa dứt, tiếp theo là một chưởng phong bay tới.

Tiết Thiếu Lăng không hề nao núng, vừa tiến lên thềm vừa vung chưởng đánh trả.

Bùng!

Hai kinh đạo chạm nhau. Tiết Thiếu Lăng bị chấn động mạnh, lùi xuống ba bậc thềm. Chàng hết sức hải hùng nhìn ra, thấy một lão nhân vóc ốm, vận áo màu tro đứng tại phía hữu thềm. Đôi mắt của lão nhìn trừng trừng vào chàng, trong ánh mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Lão nhân kinh ngạc vì tung ra chưởng lực đó lão cảm chắc đối phương phải trọng thương, hay ít ra cũng bị tung bay ngoài mấy trượng, thế mà chàng chỉ lùi lại mấy bước thôi.

Lão bật cười hắc hắc :

- À tiểu tử! Tưởng ai, lại chính ngươi!

Bị chấn động, Tiết Thiếu Lăng vừa thẹn vừa uất hét to :

- Xuất thủ đột kích trong khi người ta không đề phòng như vậy có đáng hành diện không? Ngươi có phải là Thiên Lang Trảo Động Bách Xuyên không?

Nhân tiếng hét chàng lướt tới, tay hữu đưa ra, Trúc tiêu chỉ ngược lên, theo chiêu thức Tiêu Chỉ Nam Thiên.

Động Bách Xuyên không thể tưởng thủ pháp của chàng linh diệu như thế, khê hóp một hơi không khí, đứng thẳng người dịch thân mình lùi lại ba bước. Lối dịch thân mình của hắn hết sức quái dị, gối không co, chân không nhích, chỉ hơi rung vai một tí, người của lão như bị một mãnh lực vô hình nâng bổng lên, đặt xuống một nơi khác.

Hắn lùi lại để tránh mũi Trúc tiêu của đối phương nhanh như chớp, đảo bộ nhào người trở lại, nghiêng người qua một bên, choàng tay tả chụp chiếc tiêu, còn tay hữu chụp xuống vai chàng.

Từng được Vưu sư phó huấn luyện tiêu pháp suốt sáu, bảy năm dài, chàng sử dụng Thập bát chiêu thức Thiết Vương Tiêu linh diệu vô cùng. Nếu chàng có công lực hùng hậu thì chẳng kém chủ nhân chiếc Thiết tiêu bao nhiêu.

Đối phương vừa nhích động thân hình, chàng chuyển biến tiêu thức ngay.

Trúc tiêu cuộn gió rít lên, tiêu ảnh chớp ngời, trong khi đó, Động Bách Xuyên không ngừng lướt tới.

Đột nhiên chàng phóng đầu Trúc tiêu điem nhanh vào huyệt Tiểu Yêu của hắn, đồng thời tràn mình qua một bên.

Hai bàn tay chụp vào khoảng không, Động Bách Xuyên giật mình nghĩ thầm :

- Hấn lợi hại thật! Ta không thể khinh thường được!

Uốn cong người như con ốc, hấn lộn mình trở lại. Đoạn vung hai cánh tay áo ra, kinh phong phát động vù vù bay tới.

Khí thể của hấn mãnh liệt phi thường, kinh phong chiếm một vòng tròn năm sáu thước, tưởng chừng như có thể hốt trọn một hòn giả sơn hất ra xa, huống hồ gì Tiết Thiếu Lăng.

Tiết Thiếu Lăng mất hết sức chú ý, theo dõi từng cử động của địch. Chàng nhận ra trong hai đạo trụ phong của y, có ẩn giấu độ năm vết sáng màu tro dài như kim tuyến, bất giác chàng lo ngại nghĩ thầm :

- Không rõ hấn dùng tà công gì?

Tuy nhiên chàng phải phản ứng cấp tốc, vung mạnh Trúc tiêu chặn hai luồng kinh đạo.

Bỗng bên tai chàng có tiếng người văng vẳng bảo khẽ :

- Người trẻ tuổi! Không được đâu! Lão tặc đã giở tuyệt nghệ Thiên Lang Trảo. Ngươi... ngươi...

Tiếng nói đó, chính là của Trương Quả Lão phát ra.

Chiêu thức do Tiết Thiếu Lăng áp dụng là chiêu thứ mười hai trong Thiên Vương tiêu pháp, khí lực mạnh mẽ vô cùng, một khi phát động không còn thu hồi được nữa. Giả dĩ chàng đang lúc khí huyết phương cương, lòng hiếu thắng bùng dậy còn gì ất nổi.

Dĩ nhiên chàng không lùi, cho dù Trương Quả Lão đã khuyến cáo.

Chát!

Chiếc Trúc tiêu tựa hồ chạm vào phiến đá, cánh tay hữu của Tiết Thiếu Lăng tê dại hấn, đôi chân loạng choạng lùi lại hai bước.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên đứng nguyên tại chỗ, nhưng bàn tay tả bị Trúc tiêu quật trúng, thương thế khá nặng.

Hấn đưa tay tay hữu nâng tay tả, mặt bừng sát khí, hung quang từ đôi mắt chiếu ra sáng ngời, tưởng chừng như hấn muốn bóp nát xác thân chàng mới hả.

Vừa lúc đó, một giọng nói âm trầm từ trong đại sảnh vọng ra :

- Đồng hộ pháp! Hãy để cho hấn vào.

Đồng Bách Xuyên có khi nào dám cãi lệnh thượng cấp. Hấn đứng qua một bên nhường lối.

Tiết Thiếu Lăng không tưởng là mình xuất thủ đã đã thương đối phương trong hai chiêu đầu, tinh thần phấn khởi, quên cả sự chấn động vừa qua, ngang nhiên vượt mấy bậc thêm tiến vào đại sảnh.

Nơi đó, ngồi tại trung ương trên chiếc giao ý, là một lão già áo trắng, tóc bạc trắng. Hai bên tả hữu, còn có bốn lão già khác vận áo xanh, đứng nghiêm.

Trương Quả Lão thì đứng tại góc hữu, vẫn với chiếc áo bó màu trúc mà chàng đã thấy lúc đến nhà lão, tay còn cầm trúc trượng song đôi mắt nhắm nghiền.

Nghe tiếng chân của chàng lão khẽ hé mắt một thoáng rồi nhắm lại như cũ.

Tiết Thiếu Lăng trong tình trạng Trương Quả Lão, nhớ giọng nói yếu ớt của lão khi dùng Truyền âm nhập mật đề cao cảnh giác cho chàng, chàng hết sức hãi hùng, định chắc lão đã thọ nội thương trầm trọng.

Chàng tiến đến gần lão, hỏi :

- Lão tiên bối làm sao thế?

Trương Quả Lão khẽ hé mắt ra nhìn chàng một thoáng, rồi nhắm lại không nói năng gì cả.

Tiết Thiếu Lăng lo ngại, chưa biết làm gì, Trương Quả Lão lại dùng thuật Truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Người trẻ tuổi! Nếu có cơ hội thì bỏ chạy nhé, đừng bận tâm vì ta.

Tiếp theo đó, một tiếng bịch vang lên, Trương Quả Lão ngã dài xuống nền nhà.

Tiết Thiếu Lăng hoảng hồn toan cúi mình xuống nâng lão lên, bỗng có một giọng nói âm trầm chặn chàng lại :

- Đừng động đến lão!

Giọng nói do lão già tóc bạc áo xanh ngồi giữa phát ra, Tiết Thiếu Lăng quay lại trừng mắt quát :

- Tại sao ngươi cản trở ta?

Lão già áo xanh nhìn chàng từ đầu đến chân, điềm nhiên thốt :

- Chân khí của lão bị dao động, nếu ngươi chạm đến người lão, chân khí bị phân tán mất nguy đến tính mạng của lão, ngươi có biết không?

Tiết Thiếu Lăng giật mình, không dám mò vào người Trương Quả Lão.

Lão già áo xanh lạnh lùng tiếp hỏi :

- Vừa rồi lão ấy đã nói gì với ngươi?

Tiết Thiếu Lăng kinh hãi, Trương Quả Lão dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói với chàng, qua phép đó, chỉ có hai người đối thoại nghe được mà thôi, tại sao lão già này biết được? Lão có bản lĩnh như thế nào mà phép “Truyền âm nhập mật” không qua nổi tai mắt lão?

Chàng điềm nhiên đáp :

- Lão có nói gì với ta đâu!

Lão già áo trắng cười lạnh :

- Ngươi cho bản tòa là hạng người gì? Trương Quả Lão bị trọng thương cũng cố tránh vận dụng chân khí, nhưng lão lại làm cái việc đó nên mới ngã xuống. Nếu không vì nói chuyện với người lão vận dụng chân khí làm gì?

Tiết Thiếu Lăng rần ròi :

- Dù Trương Quả Lão có nói gì với ta, việc đó không liên quan gì đến ngươi.

Lão già áo trắng chớp mắt ngời ánh hung quang, nhếch nụ cười mỉa :

- Trước mặt bản tòa, chưa một ai dám dùng giọng lưỡi xác xược như vậy cả. Ngươi cũng to gan đấy.

Tiết Thiếu Lăng hừ lạnh :

- Tại sao ta không dám chứ?

Lão già áo trắng gần giọng :

- Ngươi tên họ là gì?

Tiết Thiếu Lăng nhướng cao đôi mày :

- Tiết Thiếu Lăng!

Lão già áo trắng trầm ngâm rồi hỏi :

- Tiết Đạo Lăng là gì của ngươi?

Tiết Thiếu Lăng đáp gọn :

- Là thân phụ của ta.

Lão già áo trắng lại hỏi :

- Ngươi tìm Trương Quả Lão có mục đích gì?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Ngươi hỏi nhiều quá!

Lão già áo trắng thân nhiên :

- Ta phải hỏi chứ, hỏi cho biết rõ ràng để còn phát lạc về số phận của ngươi.

Tiết Thiếu Lăng bữu môi :

- Ngươi sẽ phát lạc như thế nào?

Lão già áo trắng lạnh lùng :

- Hoặc sống hoặc chết, một trong hai đường.

Tiết Thiếu Lăng bật cười sang sảng, khoa chiếc Trúc tiêu lên một vòng, chỉ ngay đối tượng tròn mắt nói :

- Ta muốn biết võ công ngươi đạt đến mức độ nào.

Suốt thời gian đôi bên đối đáp, bốn lão già áo xanh đứng lặng yên không ai thốt một lời.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên sôi giận :

- Tiểu tử! Đây là đâu ngươi có biết không? Đừng buông hùng tính khí mà chết uổng mạng!

Tiết Thiếu Lăng hoành chiếc Trúc tiêu chỉ sang hấn nói :

- Đây là đâu đối với ta có nghĩa lý gì!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bang hội thần bí

Đồng Bách Xuyên hét lớn :

- Tiểu tử ngươi muốn chết!

Lão già áo trắng khoác tay :

- Đồng hộ pháp không nên tranh luận với hấn làm gì. Hấn đã muốn khiêu chiến với bốn tòa thì hãy để cho hấn toại nguyện.

Đồng Bách Xuyên vâng một tiếng lớn, nhưng trong thâm tâm hết sức lầy lăm lạ nghĩ thầm :

- Đường chủ giết người không chớp mắt, sao hôm nay khách sáo thế?

Lão già áo trắng đưa mắt sang Tiết Thiếu Lăng :

- Ngươi muốn so võ công với bốn tòa?

Tiết Thiếu Lăng cao giọng :

- Quyền, chưởng, hay bất cứ loại võ khí gì tùy ngươi lựa chọn.

Lão già áo trắng điểm nửa nụ cười :

- Ngươi chỉ cần tiếp một chưởng của bốn tòa thôi, nếu tiếp nổi bốn tòa sẽ cho ngươi đi thông thả.

Tiết Thiếu Lăng nhấn mạnh :

- Nếu ta thắng, ngươi phải phóng thích Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiên sư, ngươi có chấp nhận điều kiện đó không?

Lão già áo trắng trầm giọng :

- Đừng có nói hồ đồ! Ba người đó đã xuống núi từ lâu rồi.

Tiết Thiếu Lăng nổi giận :

- Họ bị quản thúc trong ngôi nhà phía Tây kia, ngươi còn nói mà nói quý gì với ta?

Lão già áo trắng bình tĩnh đáp :

- Người không tin thì cứ trở lại đó xem sao.

Đoạn y vẫy tay :

- Đồng hộ pháp! Người hãy đưa hắn đến đó, nếu hắn không thấy tận mắt, hắn cứ tưởng bọn ta cưỡng ép võ lâm đồng đạo ở lại đây.

Đồng Bách Xuyên vâng lên một tiếng cung kính, đoạn quay sang Tiết Thiếu Lăng cất giọng âm trầm :

- Xin hãy theo lão phu!

Trước mặt Đường chủ, hắn phải giữ vẻ lễ độ nên cố gượng nói một câu phải chăng, chứ thâm tâm lão chỉ muốn bóp nát thân xác chàng cho hả cái hận một Trúc tiêu vừa rồi.

Có bao giờ Tiết Thiếu Lăng tin tưởng được bọn họ? Ngoài ra chàng còn muốn xem bọn Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư hiện thời ra thế nào, nên lạnh lùng thốt :

- Người cứ đi trước, ta theo sau!

Đồng Bách Xuyên quay mình bước ra khỏi tòa đại sảnh. Tiết Thiếu Lăng không chậm trễ theo liền.

Cả hai bước xuống bậc thềm tiến về phía Tây.

Đồng Bách Xuyên điểm một nụ cười nguy hiểm, đưa tay mở cánh cửa gian nhà bước vào.

Tiết Thiếu Lăng sợ hãi xuất thủ công chàng bất ngờ, tay nắm chắc Trúc tiêu, vận chân khí hộ trì quanh cơ thể rồi mới theo vào.

Chàng hết sức kinh ngạc, nhận ra tất cả đều biến đổi. Gian phòng trước đó đen tối không chứa đựng một vật gì, bây giờ lại có đủ bàn, ghế, có cắm đèn, nơi vách có một vài bức họa.

Tất cả đều huy hoàng sáng chói.

Điều chàng lưu ý nhất là có mấy chậu hoa đặt trên mấy chiếc đèn bằng gỗ đàn hương, hoa tỏa hương ngào ngạt.

Một gian phòng được trang trí thanh khiết vô cùng, nếu dùng làm nơi tiếp tân thì tuyệt!

Gian phòng vắng lặng, nào có bóng ai đâu? Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư đã biến đâu mất dạng.

Tiết Thiếu Lăng hoài nghi, tưởng mình nhận lầm gian nhà. Nhưng không, chàng xem kỹ lại, đúng là gian nhà mà chàng và ba vị tiền bối bị giam cầm trong đó.

Chàng ngơ ngác, không còn biết nói gì.

Đồng Bách Xuyên cười lạnh :

- Bây giờ người tin chưa?

Tiết Thiếu Lăng suy nghĩ mãi, tìm hiểu sự biến đổi đột ngột nơi đây. Sự biến đổi quá đột ngột vì thời gian cách đây không lâu, nếu chúng có muốn thay khung đổi cảnh cũng không thể làm kịp.

Chàng nghĩ thầm :

- Bọn này lợi hại thật. Đến Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư còn bị chúng ức chế dời đi nơi khác dễ dàng, ta phải càng thận trọng mới được.

Chàng hỏi :

- Các người đã giấu các vị đó ở đâu?

Đồng Bách Xuyên rùng vai :

- Đường chủ đã cho người biết rồi mà, bọn họ đã xuống núi từ lâu. Không ai giấu họ ở đâu!

Tiết Thiếu Lăng hừ một tiếng, quay vội người, chạy như bay trở lại đại sảnh.

Lão già áo trắng thấy chàng trở lại, lạnh lùng hỏi :

- Thế nào? Ta có nói dối người không?

Tiết Thiếu Lăng sôi giận :

- Bọn ác ma các người...

Bỗng, chàng ngưng bật câu nói. Chàng nhận ra Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão không còn nằm ở góc hữu đại sảnh nữa.

Chàng gằn giọng :

- Trương Quả Lão tiền bối đâu rồi?

Lão già áo trắng điềm nhiên :

- Lão đi rồi!

Tiết Thiếu Lăng quắc mắt bắn tinh quang sáng rực, hỏi :

- Đi lúc nào?

Lão già áo trắng hét :

- Lão đi lúc nào mặc lão, ta lại phải báo cáo với người à?

Tiết Thiếu Lăng ngẩng mặt lên bật cười ha hả :

- Ta có phải là trẻ nít lên ba đâu, đừng tưởng nói thế là ta tin ngay vào trò quỷ của các người.

Lão già áo trắng xì một tiếng :

- Bốn tòa xem thiên hạ vô lâm như thảo giới, việc gì phải tạo trò quỷ để lừa người.

Tiết Thiếu Lăng quát to :

- Người xuống đây. Ta sẽ cho người biết trên đời này còn có người cho người đáng sợ.

Lão già áo trắng từ từ rời giao ý, đứng lên :

- Người muốn động thủ với bốn tòa, vậy người không nên hối hận đấy.

Lão vừa đứng lên, bốn lão già áo xanh đứng hai bên nghiêng mình ra vẻ cung kính.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Bốn lão già đó sắc mặt âm trầm, trước sau không nói một lời. Theo chỗ xét đoán của ta thì họ còn cao cường hơn Đồng Bách Xuyên một bậc.

Họ là bốn tay đại kinh địch của chàng, nếu hôm nay không thắng nổi lão già áo trắng, thì chàng cái hậu quả tai hại vô tường.

Lão già áo trắng từ từ bước xuống bậc, tiến dần đến chàng. Đôi mắt lão nhìn sừng chàng một lúc rồi hỏi :

- Người mang mặt nạ phải không?

Tiết Thiếu Lăng chạm đôi mắt đó tâm thần giao động mạnh, chàng trấn định, chỉ thẳng mũi Trúc tiêu tới trước hét to :

- Vô khí người đâu?

Chàng vờ đi câu hỏi của lão.

Lão già áo trắng nhếch mép cười mỉa :

- Ta không có thói quen dùng vô khí.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ tiền hạ thủ vi cường, lập ý như vậy rồi nhưng chàng còn muốn tỏ rõ khí anh hùng hơn, chàng lại thốt :

- Tùy ý người vậy. Ta xuất thủ đây!

Lão già áo trắng gật đầu :

- Ngươi cứ tự tiện và nên nhớ là giờ toàn lực ra đấy nhé. Nể mặt Tiết thần y, ta nhường cho ngươi ba chiêu đầu.

Tiết Thiếu Lăng nghe lão nhắc đến nghĩa phụ, bất giác dừng tay lại. Thoạt tiên, chàng lầm tưởng đối phương là một bằng hữu của nghĩa phụ, nhưng sau chàng nghĩ, hành nghề y, nghĩa phụ chàng tiếp xúc với biết bao nhiêu người trong Hắc, Bạch lưỡng đạo? Thì hôm nay, lão già áo trắng có nhắc đến cũng là lẽ thường, bởi trên giang hồ ai không nghe danh biết mặt vị danh y.

Chàng gần giọng :

- Đón Trúc tiêu của ta!

Cánh tay hữu vươn ra, đầu Trúc tiêu chuyển động, nhắm ngay huyệt Huyền Cơ của đối phương đâm tới.

Lão già áo trắng hừ một tiếng, dịch chân lùi lại một bước tránh khỏi đầu tiêu. Lão không hoàn thủ.

Hút chiêu đầu, Tiết Thiếu Lăng nương theo đà bước lướt tới ngoắc tay quạt nghiêng chiếc Trúc tiêu đánh vào mặt của đối phương. Tiêu rít gió nghe vù một tiếng.

Lão già hóp một hơi không khí, thân hình nhẹ như chiếc lá né tạt qua một bên, mường tượng tiêu gió thổi lão qua bên.

Chiêu thứ hai lại hút.

Tiết Thiếu Lăng vừa then vừa tức, tuy biết đối phương không phải tay vừa, chàng vẫn sôi động hiếu thắng, thay vì gờm, chàng hăng tiết lên.

Cánh tay vung nhanh lên, Trúc tiêu bay vùn vụt, tiêu ảnh lợp không gian, phủ từ trên đầu lão già vụt xuống.

Tiêu phong tỏa ra một trượng tròn, lòng tiêu trống rỗng, gió rít lên theo tiếng gió vi vu réo rất.

Chiêu thức đó là một chiêu tối ư lợi hại, biến hóa vô cùng. Gia dĩ thân pháp chàng linh động phiêu phiêu phưởng phưởng, thoát tả, thoát hữu, thoát tiến phong tỏa ba mặt.

Nếu lão già áo trắng xuất thủ phản công, thì Tiết Thiếu Lăng sẽ nhận đó mà biến thế, nhưng lão đã hứa sẽ nhường cho chàng ba chiêu đầu, tự nhiên lão chỉ né tránh thôi.

Né tránh nơi đâu? Tiết Thiếu Lăng đã phong tỏa ba mặt, chỉ còn phía hậu.

Lão hóp một hơi không khí, nhấc bổng thân hình lên cao mặt đất khoảng ba tấc, vọt về phía hậu.

Nhưng, Tiết Thiếu Lăng đã dự liệu rồi, nếu chàng phong tỏa ba mặt chưa một mặt là chàng có ý tứ, nên vừa thấy lão già vừa dợm mình về phía sau chàng hét lên một tiếng lớn, vung Trúc tiêu ngang bên đầu lão, uốn cầu vòng, chúi đầu tiêu xuống cuốn ngược trở lại.

Trong tiêu ảnh trùng trùng, lão già áo trắng cười nhật thốt :

- A! Đến chiêu thứ tư rồi phải không? Vậy là bốn tòa hoàn thủ đấy nhé, phải cẩn thận đề phòng.

Tiết Thiếu Lăng đặt hết hy vọng vào chiêu đó, chàng cũng biết là đã sử dụng đến chiêu thứ tư rồi. Song, cần gì hiểu rõ? Miễn là chàng hạ được lão, lão có hoàn thủ đã chắc gì kịp thời?

Chàng nhìn chiêu thứ ba xuất chiêu thứ tư, cốt ý đốt giai đoạn.

Nhưng nghe tiếng cười, giọng nói của lão già, chàng hiểu ngay lão khinh thường thủ pháp của chàng, chàng thoáng chột dạ, do đó chàng dốc toàn lực điều khiển đường tiêu.

Chàng hét lớn :

- Ngươi cứ động thủ...

Chàng vừa buông dứt câu, trong lớp tiêu ảnh chớp ngời, một bàn tay đẹp dịu dàng như không có xương từ từ lộ ra, dài lần dài lần hướng thẳng đến chàng.

Chàng hết sức kinh hãi, không biết đối phương dùng thủ pháp gì. Chàng muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Bàn tay đó, nhắm đúng vào khoảng giữa ngực chàng, đưa tới. Bàn tay đó đi đã nửa đà, bỗng dừng lại.

Dù bàn tay dừng lại, cũng không tạo đủ cơ hội cho chàng né tránh, có lẽ chàng hết sức kinh hãi nên phản ứng kém nhanh nhẹn.

Bàn tay đó chuyển hướng dịch sang bên tả, đập nhẹ vào khoảng vú của chàng.

Cái đập rất nhẹ, vậy mà Tiết Thiếu Lăng không chịu nổi. Chàng thấy tối tăm mặt mày, thân hình lão đảo rồi ngã ngửa về phía sau luôn. Chàng hôn mê

ngay.

Chàng hôn mê không biết bao lâu, khi tỉnh lại mở mắt ra thấy mình nằm trên giường ngà màn gấm chắn bông.

Có lẽ đêm đã xuống, nơi đầu giường một ngọn bạch lạp cháy sáng, soi rọi rõ gian phòng.

Chàng thăm hỏi :

- Đây là đâu? Tại sao ta đến chốn này?

Chàng thở phào mấy lượt, chỗi tay ngồi dậy, nhưng vừa dọm mình bỗng nghe đau nhói ở ngực. Con đau quặn lên làm chàng nghẹt thở.

Chàng hết sức kinh hãi nhớ lại cuộc chiến vừa qua, một bàn tay quái dị đập vào ngực tả chàng làm chàng hôn mê.

Suy theo đó, chàng biết là mình bị thương rất nặng. Còn như tại sao chàng nằm ở đây, tự nhiên chàng không biết nổi.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, một thợ đồng vận áo xanh rón rén bước vào. Đến bên giường, thấy chàng đã tỉnh hẳn, cười nhẹ :

- À! Tướng công đã tỉnh rồi.

Tiết Thiếu Lăng nhận ra thợ đồng có gương mặt quen quen, chừng như chàng đã gặp hắn ở đâu, một vài lần nào. Chàng cất tiếng hỏi :

- Tiểu ca! Đây là đâu?

Thợ đồng điểm một nụ cười :

- Tướng công đừng vội hỏi gì cả, đã một ngày đêm qua tướng công bị hôn mê, vừa tỉnh lại phải nghỉ ngơi cho khỏe!

Tiết Thiếu Lăng nhìn nụ cười của hắn nhớ đến tên đồng tử dâng trà tại nhà Trương Quả Lão. Nụ cười hiện tại và lúc đó y hệt nhau.

Chàng nhìn sững thợ đồng :

- Ngươi là Tiểu Yến?

Thợ đồng giật mình, mặt thoáng bừng đỏ, trở mắt hỏi :

- Tướng công biết tên tôi?

Tiết Thiếu Lăng cố gượng đau, trầm giọng hỏi :

- Các ngươi âm mưu giam cầm ta định làm gì?

Vì cố gượng, chàng làm chấn động nơi bị thương, cơn đau nổi lên, mồ hôi rịn ra to bằng hạt đậu.

Vốn tính quật cường, chàng cố gắng nhịn đau không hề rên than nửa tiếng.

Tiểu Yến, tên nữ tỳ cải trang thợ đồng hoàng kinh, hấp tấp thốt :

- Tướng công đừng vọng động, thương thế còn nặng lắm. Hiện tại, Hộ Tâm đơn của Đường chủ chỉ có công hiệu ngăn chặn sự phát triển, chứ không chữa lành...

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh :

- Thương thế ta trọng khinh mặc ta, ta có cần Đường chủ ngươi chữa trị đâu?

Tiểu Yến ngậm người một lúc :

- Đường chủ vừa đến đây xem thương thế của tướng công, có truyền thỉnh một vị danh y đến đây chữa trị cho tướng công. Có lẽ ngày mai thì vị danh y đó sẽ có mặt.

Tiết Thiếu Lăng cười nửa miệng :

- Đường chủ các ngươi tốt bụng thế à?

Tiểu Yến thoáng nhìn chàng thấp giọng :

- Đường chủ bình nhật nói sao làm vậy, nơi đây không ai dám cãi lệnh. Người đối với tướng công không có chút gì ác ý.

Tiểu Yến dừng lại một chút :

- Nếu hôm qua tướng công dùng khích nộ Đường chủ thì làm gì phải mang trọng thương? Tiểu tỳ nghe Đường chủ bảo là đã nương tay rất nhiều, nếu không thì tướng công đã táng mạng rồi.

Tiết Thiếu Lăng hiểu rõ điều đó qua cái dừng tay của Đường chủ. Nhưng không phải vì thế mà chàng dịu thái độ. Chàng hừ lạnh :

- Ta có phải sợ chết đâu!

Tiểu Yến từ từ khuyên chàng :

- Tướng công không nên quá quật cường như thế, đã chẳng có lợi gì trong lúc này mà còn chuốc thêm phiền toái. Nếu có gặp Đường chủ thì hãy dịu lời một chút, vì Đường chủ cũng quật cường không kém. Hai cái quật cường gặp nhau, phải có một cái gãy là lẽ tất nhiên.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Nàng nói đúng, trong hoàn cảnh này ta uông ngành làm gì. Tốt hơn hết là nên nhẫn nại chờ thời cơ thuận tiện.

Chàng nhìn Tiểu Yến với đôi mắt trù mẫn :

- Đa tạ cô nương đã lo lắng cho tại hạ.

Tiểu Yến cười tươi :

- Vậy là hay lắm! Từ bao lâu, tiểu tỳ chưa hề thấy Đường chủ chiếu cố với ai như đối với tướng công.

Tiết Thiếu Lăng ướm thử :

- Võ công của Đường chủ cô nương cao tuyệt!

Tiểu Yến gật đầu :

- Đúng vậy! Trong võ lâm ngày nay, trừ Chủ thượng ra, không còn ai thắng nổi.

Tiết Thiếu Lăng lại nghĩ :

- Hôm qua ta có nghe Đường chủ bảo là vâng lệnh trên đến đây, lão có nói do lệnh Chủ thượng, giờ nàng này cũng nói đến Chủ thượng. Vậy Chủ thượng đó là ai?

Muốn dò hỏi điều đó, chàng vờ à lên một tiếng :

- Đường chủ cô nương lợi hại như vậy sao trên giang hồ không một ai biết tiếng?

Tiểu Yến cười nhẹ :

- Trên giang hồ làm gì biết được! Trừ ba vị Phó đường chủ ra, bọn tiểu tỳ không ai biết được mặt mày thật sự của Đường chủ ra sao cả.

Tiết Thiếu Lăng thở dài :

- Thì ra tại hạ đối diện ngày hôm qua với Đường chủ bất quá chỉ là một dung mạo nguy trang!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Con mộng tân kỳ

Tiểu Yến chớp chớp mắt cười nhẹ :

- Tiểu tỳ có chuẩn bị cho tướng công mấy món thức ăn, có lẽ tướng công đang đói, để tiểu tỳ mang vào đây cho tướng công nhé.

Nghe nhắc đến thức ăn, Tiết Thiếu Lăng thấy đói liền. Đã hai ngày hai đêm rồi chàng có ăn uống gì đâu? Dĩ nhiên là chàng không từ chối, khẽ gật đầu :

- Phiền cô nương quá!

Tiểu Yến nhoén miệng cười, quay mình bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng nàng, Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Liều đầu này khá lạnh lợi đấy, mình phải từ từ dò xét, nếu quá hấp tấp sợ nàng sinh nghi. Nàng mà nghi thì mình cảm như vô vọng”.

Vì bị thương nặng, chân khí tiêu hao phần lớn, đáng lý phải tĩnh dưỡng chàng lại nói nhiều, trong lúc nói nhờ gắng gượng nên không nghe thấy một cảm giác nào, khi Tiểu Yến bước ra rồi chàng nằm yên, ảnh hưởng của sự gắng gượng vừa qua làm chấn động toàn thân chàng, chỗ bị thương nơi ngực nhói lên đau đớn vô cùng.

Chàng nhắm mắt lại, vận công điều tức cho cơn đau lắng dịu.

Một lát sau, chàng nghe tiếng chân bước nhẹ nhàng vào phòng. Mở mắt ra, thấy Tiểu Yến mang đến cho chàng một cái mâm gỗ.

Nàng dịu giọng thốt :

- Tướng công mệt mỏi lắm phải không? Tiểu tỳ mang thức ăn đến đây, tướng công dùng cho lại sức.

Tiết Thiếu Lăng nhìn nàng :

- Làm sao ăn được?

Tiểu Yến cười nhẹ :

- Tướng công mang trọng thương không thể cử động được, tiểu tỳ vâng lệnh phục vụ tự nhiên phải làm sao cho tướng công ăn được chứ!

Nàng đặt chiếc mâm gỗ xuống chiếc ghế bên cạnh, đoạn ngồi xuống mép giường, múc từ muống canh, muống com đưa lên tới miệng chàng.

Nàng nói :

- Món canh này nấu với ngó sen tươi, không công phạt thương thế, tướng công yên trí ăn đi.

Dù muốn dù không, Tiết Thiếu Lăng cũng phải há miệng nhận những muống com canh do nàng dâng hiến.

Chàng nghĩ, muốn làm gì cũng phải có sức khỏe. Sức khỏe trên hết, có sức khỏe mới có tinh thần liệu việc chu đáo, thì tại sao chàng phải khách sáo? Giả sử trong thức ăn có chất độc đã đành, nhưng làm gì có chất độc? Ở đây chúng muốn giữ chàng thiếu gì cách, sao lại phải dùng cách đó?

Chàng cứ ăn, nữ tỳ đút cho bao nhiêu chàng ăn bấy nhiêu.

Qua một lúc, chàng ăn trọn bát canh và chén com.

Tiểu Yến nhoén miệng cười :

- Tướng công no chứ?

Tiết Thiếu Lăng đáp :

- No!

Chàng nhìn nàng cười trả :

- Đa tạ cô nương tận tình chăm sóc cho tại hạ.

Tiểu Yến chớp chớp mắt :

- Bất quá tiểu tỳ chỉ vâng lệnh chủ nhân hầu hạ tướng công, nếu tướng công muốn nói điều ân nghĩa, hãy đợi khi gặp chủ nhân hẳn nói!

Nàng đứng lên, vừa nâng chiếc mâm vừa tiếp :

- Tướng công nằm yên tịnh dưỡng đi nhé, sáng sớm mình phải lên đường rồi.

Nàng thổi tắt ngọn đèn bước ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, Tiết Thiếu Lăng tìm hiểu nguyên nhân khiến cho Đường chủ biệt đãi chàng.

Tiểu Yến đã nói, ngoài ba vị Phó đường chủ ra, không một ai trong bọn nàng biết được mặt mũi thật của Đường chủ. Vậy lão già áo xanh đó là ai?

Tại sao lão phải giữ sự thần bí tuyệt đối? Đến cả bọn thuộc hạ thân tín mà lão cũng không lộ diện?

Còn Chủ thượng? Nhân vật cao cấp này là ai?

Chàng miên man suy nghĩ một lúc, bất giác chàng thiếp đi lúc nào không hay.

Trong lúc chàng ngủ, một người xuất hiện bên cạnh giường, người đó dù xô dịch nhẹ đến đâu cũng không tránh khỏi làm kinh động chàng.

Chàng giật mình, vừa mở mắt ra thì người đó đã nhanh tay điểm vào huyệt ngủ của chàng, làm chàng thiếp lại như cũ.

Trong cảnh mộng lung như trong con mộng, chàng nghe đôi bàn tay nóng bỏng đang sờ mó vào người chàng. Bàn tay di động đến đâu chàng nghe nóng đến đấy. Dần dần, hơi nóng chuyển đến khắp các kinh mạch, hơi nóng càng lúc càng cao độ, chàng muốn kêu thét lên, nhưng tiếng kêu không thoát ra khỏi cửa miệng nổi.

Chàng ỳ ra mà chịu, qua một lúc lâu, hơi nóng dịu lại dần dần rồi dứt hẳn.

Đôi bàn tay rời mình chàng, một giọng nói nhỏ như cánh ve kêu, vắng vắng bên tai chàng :

- Hãy nhớ trong vòng sáu khắc thời gian, không được vọng động làm xáo trộn chân khí.

Tuy giọng nói rất nhỏ, song lọt vào tai chàng như chuông gió boong boong, chàng nghe rất rõ.

Rồi chàng ngủ thiếp đi, một giấc ngủ vô cùng khoan khoái.

Sáng hôm sau chàng tỉnh lại, mở mắt ra, hình bóng đầu tiên mà chàng trông thấy là Tiểu Yến, nàng đã đứng cạnh giường không biết từ lúc nào. Nàng giương tròn đôi mắt đẹp nhìn chàng điểm một nụ cười :

- Tướng công ngủ có ngon không?

Tiết Thiếu Lăng cũng cười gật đầu đáp lại :

- Ngon lắm.

Chàng chợt thấy như mình vừa trải qua một con mộng ly kỳ, khi nhớ lại sự việc hôm qua, hiện tại y phục chàng đầm ướt mồ hôi, nơi ngực không còn đau đớn nữa.

Chàng ngẫm vận khí thử nghe chân khí lưu thông như thường, không khác nào lúc chàng hoàn toàn lành mạnh. Chứng như chân khí có phần sung mãn hơn là khác.

Điều đó làm chàng hết sức lạ lùng.

Ai đã phụ nữ bảo chàng đừng vọng động hôm qua? Người đó hiển nhiên đã dùng nội lực chữa trị thương thế cho chàng.

Tiểu Yến đứng nhìn chàng, sợ chàng lại bắt chuyện hỏi dài dòng nên nhẹ nhàng khuyên :

- Tướng công nên tịnh dưỡng, chỉ độ nửa ngày nữa thôi, đến Nhạc Dương rồi sẽ có người chữa trị cho tướng công lành hẳn. Hiện giờ tuy trong người khoan khoái nhưng chưa thực sự bình phục, nếu vọng động thì thương thế sẽ hoành hành trở lại như thường.

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Tại hạ thấy khỏe rất nhiều...

Nói đến đó, một ý niệm phát sinh, nên nhân cơ hội này chúng mang chàng đến sào huyệt của chúng, chàng sẽ dò thám cho biết tổ chức của chúng như thế nào.

Nghĩ vậy, chàng thờ mạnh, thờ gấp hơn, tỏ vẻ còn mệt nhọc lắm, rồi hỏi một cách rất khó khăn :

- Lại phải đi Nhạc Dương à?

Tiểu Yến gật đầu :

- Đã chuẩn bị thuyền xong rồi, chờ tướng công tỉnh lại là khởi hành liền.

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một chút :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một điều, chẳng hay cô nương có vui lòng chỉ giáo cho chăng?

Tiểu Yến điềm nhiên :

- TƯỚNG CÔNG MUỐN HỎI ĐIỀU GÌ?

Tiết Thiếu Lăng hỏi liền :

- Trương Quả Lão có thực sự bị thương không? Lão có cùng đi với tại hạ không?

Tiểu Yến chớp mắt, nhoen miệng cười :

- Trương Quả Lão cùng nhiều người nữa đã được đưa đi ngày hôm qua, còn thuyền này chỉ được chuẩn bị dành riêng cho tướng công thôi.

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Còn Đường chủ?

Tiểu Yến vẫn cười :

- Đường chủ đã khởi hành, lưu tiểu tỳ lại đây chờ tướng công.

Tiết Thiếu Lăng ạ lên một tiếng khẽ :

- Đa tạ cô nương!

Tiểu Yến tiếp :

- Tướng công đã tỉnh rồi vậy mình nên lên đường cho sớm. Đường xa, thuyền sẽ trôi trên sông nước, có thể sẽ làm cho thương thế của tướng công bị chấn động, xin tướng công cho tiểu tỳ điem vào huyết ngủ cho mê, tướng công nghĩ sao?

Tiết Thiếu Lăng biết rõ nàng vâng lệnh chủ hành sự, không phải do bản tâm nàng muốn thế, nên thản nhiên gật đầu :

- Cô nương chu đáo lắm, mình dè dặt như vậy có lợi hơn. Tại hạ cũng thấy trong người còn yếu quá, sợ không đủ chịu nổi sóng gió.

Tiểu Yến nở một nụ cười cảm tình :

- Tướng công thành thật lắm! Vì bất buộc chứ không phải tiểu tỳ dám vô lễ với tướng công đâu.

Nàng nói xong, đưa tay điem vào huyết ngủ của chàng liền.

Tiết Thiếu Lăng cười thầm, nghĩ :

- Ta đã tinh luyện pháp vận khí hộ trì các huyết đạo, nàng dùng thủ pháp thông thường làm sao chế ngự nổi các huyết đạo của ta.

Nhưng chàng vẫn nhắm mắt vờ hôn mê thêm thút.

Tiểu Yến không chậm trễ, lấy mềm cuộn chàng lại rồi vỗ tay hai lượt. Bên ngoài cửa có tiếng chân vang lên, hai tên đại hán áo đen xuất hiện.

Tiểu Yến phân phó :

- Mang xuống thuyền ngay!

Hai tên đại hán bước đến giường.

Tiểu Yến lại tiếp :

- Hãy khoan! Vị tướng công này bị thương nặng, các người phải nhẹ tay nhẹ chân một chút. Đường chủ ân cần dặn dò nếu có điều gì sơ xuất thì các người mất mạng đấy.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Bây giờ ta không còn nghi ngờ là Đường chủ của chúng vờ vĩnh với ta nữa. Đúng là y biệt đãi ta!

Hai tên đại hán bế chàng đặt lên một chiếc cang có nệm êm, khiêng chàng ra khỏi phòng.

Vì bị mềm trùn kín từ đầu đến chân nên Tiết Thiếu Lăng không còn trông thấy gì cả.

Một lát sau, hai đại hán dừng chân lại, chàng có cảm giác như bị đưa từ trên cao xuống thấp, độ chừng hai đại hán đã ra tới bờ sông, xuống thuyền. Có lẽ thuyền trôi trên sông nên chúng bước không được ổn chân như trước.

Đặt chiếc cáng vào khoang thuyền xong, hai đại hán bước ra ngoài.

Tiết Thiếu Lăng lắng nghe không có tiếng động nào khác ngoài tiếng sóng vỗ lách chách vào mạn thuyền.

Chàng toan tốc mềm gối dậy đảo mắt quan sát, nhưng vừa lúc đó có tiếng chân người bước tới cửa khoang rồi một giọng nói ồ ồ vang lên :

- Nhỏ sào được chưa cô nương?

Tiểu Yến đáp, tiếng nói của nàng nghe rất gần chừng như nàng đang ngồi cạnh chàng :

- Lại phải hỏi! Tất cả đều xuống thuyền cả rồi, tất nhiên là phải đi chứ, hỏi làm gì?

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Thì ra liễu đầu đang ở cạnh ta, nếu ta hấp tấp hành động thì hỏng mưu đồ rồi.

Chàng nhắm mắt nằm yên.

Con thuyền chao chao dao động, Tiết Thiếu Lăng biết đã rời bến rồi. Chàng nghe trong người hơi mệt, nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.

Khi chàng tỉnh dậy, chàng nghe như mình đang bị mang đi, rồi một lát sau, như bị đưa vào một tòa nhà.

Những kẻ mang chàng tiến lên thang, lên đến tầng lầu trên đặt chiếc cáng xuống, kẻ đó có kẻ khác bế chàng đặt lên chiếc giường, cũng có nệm êm.

Chàng biết là cuộc hành trình đã chấm dứt, bọn hộ tống chàng đã đưa chàng đến địa điểm theo lệnh của Đường chủ.

Một lát sau có người đến, mở rèm ra giải khai huyết đạo cho chàng.

Chàng khẽ ho lên mấy tiếng, mở mắt ra, nhận thấy mình đang ở trong một gian phòng trang trí cực kỳ hoa lệ, bàn ghế, giường tủ đều bóng nhoáng.

Bên cạnh giường có một nữ tỳ, tuy vận áo xanh mộc mạc theo hàng nô lệ, song nhan sắc diễm kiều như một tiểu thư hàng thế gia vọng tộc.

Nữ tỳ đó chính là Tiểu Yến, chàng thấy nàng đẹp hơn mấy hôm trước, vì hiện tại bỏ lột nam trang, bận nữ phục.

Nàng ngồi lặng nhìn chàng, chàng buột miệng hỏi :

- Đến rồi sao?

Nàng gật đầu :

- Đã quá giờ Ngọ rồi còn gì, dĩ nhiên là phải đến nơi! Tướng công nhận ra tôi à?

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ :

- Thoạt tiên tại hạ không biết cô nương là ai, song nhìn lâu một chút, những nét phảng phất tại hạ ngờ ngợ, quan sát kỹ một chút nhận ra không khó.

Tiểu Yến nhẹ giọng :

- Tướng công có nghe đói không? Tôi đã ăn rồi, bây giờ tôi đi dọn bữa cho tướng công dùng nhé.

Tiết Thiếu Lăng còn bàng hoàng trước nhan sắc tuyệt vời của nàng, chàng nhớ lại hôm qua đây, chính nàng dứt từng miếng cơm, canh cho chàng ăn, lúc đó chàng không nghe một cảm giác gì khác lạ. Giờ nhìn thiếu nữ kiều diễm trước mắt, chính thiếu nữ đó đã có những cử chỉ quá thân mật với chàng, chàng thấy nao nao trong lòng.

Chàng muốn hưởng lại những giây phút đó, nên vờ bị thương thể hành hạ, không dám vọng động để nàng tái diễn lại cảnh thân mật và nhất định lần này, chàng phải kéo dài lâu cảnh đó mới được.

Nàng bước ra ngoài, một lát sau nàng mang một mâm cơm vào, rồi lấy miếng dứt từng miếng đồ ăn cho chàng.

Chừng như nàng e thẹn không được tự nhiên như lần trước, mặt ửng đỏ, đầu cúi thấp không dám nhìn chàng lâu.

Trong phòng khung cảnh êm ả khác thường, một nam ăn một nữ dứt, không khác gì đôi vợ chồng son, vợ săn sóc cho chồng trong cơn đau ốm. Nếu Tiểu Yến đổi chiếc áo xanh nô tỳ, thay vào chiếc áo sang trọng hơn thì bức tranh âu yếm đó sẽ được toàn mỹ.

Không ai nói với ai một lời, chàng âm thầm ăn, âm thầm tận hưởng sự trù mến, còn nàng thì e ấp mà làm phận sự kẻ hầu hạ. Tuy vâng lệnh chủ nhân, nhưng xem chừng thích phận sự đó lắm.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người bên ngoài cửa phòng, kế tiếp có hai tiếng gõ nhẹ vào cửa, một giọng nói vọng vào :

- Tiểu Yến cô nương! Y sư đã đến!

Tiểu Yến à một tiếng, bỗng xuất thủ nhanh như chớp, điểm vào huyệt Trung Phủ nơi vai hữu của chàng.

Đoạn nàng đứng lên dúi mâm cơm qua một bên, kéo chăn trùm kín chàng lại rồi bước ra mở cửa.

Tiết Thiếu Lăng nghe tiếng nói nhận ra là thanh âm của Đồng Bách Xuyên, thoáng giật mình nghĩ ngợi về y, không kịp đề phòng bị Tiểu Yến điểm trúng huyệt. Tuy nhiên thần trí còn sáng suốt, chàng trầm nghĩ :

- Tại sao nàng điểm huyệt ta khi nghe y sư đến?

Chàng ngậm vận công chuyển khí xung khai huyệt đạo.

Cánh cửa phòng mở, tiếng Tiểu Yến vang lên :

- Tiểu tỳ tham kiến Đồng hộ pháp!

Đồng Bách Xuyên khiêm tốn :

- Tiểu Yến cô nương lại khách khí với lão phu rồi đấy. Giữa một nhà, dùng chỉ những sáo ngữ như thế?

Y chưa vội vào phòng, quay sang y sư :

- Xin Tiết huynh vào trước.

- Đồng huynh thứ cho nhé.

Bị Tiểu Yến phủ chắn kín mặt mày, Tiết Thiếu Lăng không trông thấy gì cả.

Song âm thanh đó, chàng suyết giật mình bật dậy như có lò xo từ lưng đẩy lên. Hơn nữa, người đó lại là họ Tiết, bởi Đồng Bách Xuyên xưng hô là Tiết huynh.

Chàng than thầm :

- Nghĩa phụ Tiết thần y! Tưởng chúng thỉnh vị y sư nào thì ra lại là nghĩa phụ. Thì ra nghĩa phụ đã sa vào tay chúng! Chính chúng đã giả dạng để bắt nghĩa phụ. Thảo nào mà Tiểu Yến phải điểm huyệt ta.

Chàng muốn tốc chiều chăn ra gọi nghĩa phụ, song nghĩ sao không rõ, chàng dần lòng nằm bất động.

Tiếng chân tiến gần đến giường chàng, Tiết thần y và Đồng Bách Xuyên nhân nhượng nhau một lúc rồi cả hai cùng ngồi xuống. Tiểu Yến mang trà đến.

Tiết thần y cất tiếng hỏi :

- Đồng huynh! Người bị bệnh nằm đây thương thế ra sao?

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên đáp :

- Rất có thể là trầm trọng lắm! Nếu là bị thương xoang thì y đâu đến nỗi phải mê man ngày đêm, mà bọn tại hạ cũng không dám phiền đến Tiết huynh phải lặn lội từ xa đến đây?

Tiết thần y lại hỏi :

- Y bị thương trong trường hợp nào?

Tiểu Yến khò lấp :

- Tướng công tôi bị thương nơi ngực bên tả từ trưa hôm qua.

Câu nói của nàng không đáp đúng câu hỏi của Tiết thần y song nàng vẫn thốt để chặn lời của Đồng Bách Xuyên, sợ hấn để lộ sơ hở, vị danh y sinh nghi.

Tiết thần y gật đầu :

- Vậy là vừa tròn một ngày! Thương thế của biến chuyển gì không?

Tiểu Yến lắc đầu :

- Không! Nhờ Đường chủ tôi cho uống một viên Bảo Tâm đơn.

Tiết thân y nhìn lên giường :

- Lão phu muốn xem mạch một chút, nghe thương thế như thế nào rồi hãy liệu.

Tiểu Yến mang một chiếc ghế con đặt cạnh giường, đoạn thò tay qua mí chắn kéo cánh tay của Tiết Thiếu Lăng ra ngoài.

Tiết Thiếu Lăng lúc đó bối rối vô cùng, chàng không biết nên nhân cơ hội này tóc chần ra nhìn nghĩa phụ rồi có ra sao thì ra, hay là giữ nguyên tình trạng cũ, chờ diễn biến mới.

Nhưng rồi chàng bất động.

Tiết thân y đặt ba ngón tay lên cổ tay chàng, nghe một lúc bất giác Ạ lên một tiếng :

- Kỳ quái! Kỳ quái! Đã nói là mang trọng thương sao kinh mạch lại...

Tiết Thiếu Lăng kêu khổ, sợ nghĩa phụ nói thật ra thì mưu đồ của chàng cảm như hồng bét, tuy nhiên chàng hết sức khâm phục y thuật của ông. Biết không thể che giấu được nữa, vội dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói với ông :

- Gia gia! Con là Tiết Thiếu Hoa đây! Con đã lành hẳn rồi, hiện tại chỉ là mưu kế của con. Gia gia cứ lờ đi, đừng nói hớ để chúng sinh nghi. Cứ bảo con bị thương vì một thủ pháp thần kỳ, nặng lắm vậy thôi.

Tiết thân y giật mình, không tưởng kẻ nằm đó lại là con của lão. Lão buột miệng Ạ lên một tiếng hãi hùng, nhưng kịp biết mình hớ hênh vội cau mày, sờ râu tỏ vẻ suy nghĩ.

Nhờ lão cau mày, sờ râu suy nghĩ, Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên tưởng lão đã phát ra sự gì lạ nơi con bệnh, không nghi ngờ gì cả, hỏi :

- Tiết huynh thấy sao? Nặng lắm không?

Tiết thân y vẫn suy nghĩ, không vội đáp câu hỏi của Đồng Bách Xuyên.

Lão đang lo lắng thật sự, bởi kẻ nằm kia là con lão, nó cũng sa vào tay bọn này như lão, phần lão chưa biết phải làm sao thoát nạn, lại thêm phần con của lão nữa thì khó khăn chồng chất thêm...

Lão vờ suy nghĩ, dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói với chàng :

- Cha hiểu rồi! Con hãy tìm cách thoát khỏi nơi này gấp, cha dù bị kẹt trong tay chúng không đến nỗi nào.

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Con trốn đi rồi còn gia gia?

Tiết thân y trấn an chàng :

- Cha sẽ liệu sau! Điều cần yếu là con nên trốn đi cho sớm.

Sợ nói chuyện với nhau lâu Đồng Bách Xuyên sanh nghi, Tiết thân y thờ dài :

- Thật kỳ quái!

Tiểu Yến hỏi nhanh :

- Tiên sinh thấy làm sao?

Tiết thân y trầm ngâm một chút :

- Lão phu hành nghề này suốt mấy mươi năm, tuy không dám khoe chứ có thể bảo là đã chữa lành nhiều tật bệnh, nghi chứng. Mất từng thấy nhiều bệnh trạng lạ kỳ, nhưng chưa bao giờ thấy kỳ lạ như thế này.

Tiểu Yến điểm một nụ cười :

- Tiên sinh thấy làm sao?

Tiết thân y nghiêm giọng :

- Thương thế do một thủ pháp thần kỳ gây ra, lão phu chưa dám vội đo án.

Tiểu Yến buột miệng khen :

- Tiên sinh tài quá. Nói đúng như thấy tận mắt.

Đồng Bách Xuyên nói :

- Tiết huynh xem thử coi có chữa trị được chăng!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thiết kỵ đột xuất

Tiết thần y gật đầu :

- Đương nhiên là có thể trị được, nhưng ít nhất cũng phải một thời gian, từ mười hôm đến nửa tháng mới hoàn toàn bình phục. Người bệnh không được rời khỏi giường và cần phải giữ sự yên tĩnh tuyệt đối. Đừng làm gì phiền nhiễu đến người bệnh trong thời gian tịnh dưỡng.

Tiết Thiếu Lăng cười thâm, biết nghĩa phụ bảo thế là có ý dọn đường cho chàng thoát khỏi nơi này.

Bỗng có tiếng nữ nhân từ bên ngoài vọng vào :

- Đường chủ đến!

Tiếng chân người vang lên nơi cửa, lão già áo xanh từ từ bước vào.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên và Tiết thần y cùng đứng lên.

Lão già áo xanh vòng tay về phía Tiết thần y trầm giọng thốt :

- Bao lâu nay nghe đại danh của Tiết thần y bốn tòa hết sức ngưỡng mộ mong có dịp được thấy tôn nhan, bất ngờ hôm nay vì thương thế của vị tiểu huynh đệ này lại phải làm phiền đến bậc thánh thủ thành mất cái vẻ kính trọng, bốn tòa áy náy vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng cười thâm, nghĩ :

- Nói hay chưa? Ta đã thành tiểu huynh đệ của lão tự bao giờ?

Đồng Bách Xuyên tưởng cần phải giới thiệu một câu :

- Tiết huynh! Vị này là Lăng đường chủ, vị đứng đầu ba Đường của bốn môn.

Tiết thần y vòng tay, khẽ nghiêng mình :

- Lão phu không dám nhận sự quá tặng của Đường chủ. Đường chủ khiêm nhượng vô cùng, chứ thanh danh của Đường chủ trên giang hồ còn ai không nghe nói đến?

Lão già áo xanh vẫn với giọng nghiêm lạnh như lúc nào :

- Tiên sanh đã khám nghiệm thương thế của vị tiểu huynh đệ rồi chứ?

Tiết thần y gật đầu :

- Lão phu vừa xem mạch xong. Vị tiểu bằng hữu đó bị thương do một thủ pháp thần kỳ gây ra, lão phu bất tài nên chưa dám đoán định được tình trạng thế nào.

Lão già áo xanh gật đầu :

- Đúng vậy! Chính bốn tòa đã gây thương thế cho y.

Chẳng những Đồng Bách Xuyên giật mình, mà cả Tiết thần y cùng Tiểu Yến cũng giật mình vì lão đã không giấu diếm gì cả.

Tiết thần y kêu lên :

- Y bị Đường chủ đánh trọng thương?

Lão già áo xanh phát một cử chỉ tay :

- Tiên sanh là quý khách của bổn môn, trước hết hãy ngồi xuống rồi mình đàm đạo.

Tiết thần y lại vòng tay :

- Đường chủ lại quá lời! Lão phu đâu đáng được xem là quý khách.

Cả ba cùng ngồi xuống.

Lão già áo xanh từ từ nói :

- Trong mấy hôm nay, chắc tiên sanh phiền uất lắm?

Tiết thần y lắc đầu :

- Không! Lão phu được tiếp đãi hết sức trọng hậu, được Đường chủ hạ cố có lẽ phải cảm tạ tình đâu dám phiền uất!

Lão già áo xanh gật đầu :

- Tiên sanh không cố chấp, bổn tọa cảm kích vô cùng. Hôm nay thỉnh tiên sanh đến đây, bổn tọa có ý gì chắc tiên sanh thừa hiểu?

Tiết thần y giật mình :

- Nếu lão phu không lầm, thì ý tứ của Đường chủ không ngoài mục đích chữa trị cho vị tiểu huynh đệ kia?

Lão già áo xanh nhếch mép cười nhẹ :

- Chính bổn tọa gây ra thương thế cho y do thủ pháp độc đáo của bổn môn, dưới gầm trời này chỉ có bổn môn là có thuốc chữa trị mà thôi. Dù tiên sanh có tài siêu thần nhập thánh, cũng không thể trong một thời gian ngắn mà có thể chữa lành được...

Tiểu Yến đứng một bên chen vào :

- Phải đó! Tiết thần y vừa bảo phải ít nhất là mười hôm hay nửa tháng.

Lão già áo xanh điềm nhiên :

- Sở dĩ bổn tọa chưa cho y dùng thuốc trị thương của bổn môn là có ý muốn để Thần y xem qua tình trạng, bởi bổn tọa còn có việc thương lượng với tiên sinh.

Tiết thần y trang trọng :

- Lão phu chờ nghe!

Lão già áo xanh từ từ :

- Tiên sanh có tất cả mấy người con?

Tiết thần y lo lắng :

- Lão phu hiếm hoi, chỉ một người con trai thôi.

Lão già đưa mắt nhìn sững Tiết thần y cười lạnh :

- Bổn tọa thỉnh tiên sanh đến đây, đãi như thượng tân, tại sao tiên sanh không chịu hợp tác?

Tiết thần y bối rối vô cùng, lão hấp tấp phân trần :

- Điều đó lão phu chưa nghiên cứu kỹ.

Lão già áo xanh lại cười lạnh :

- Bổn tọa thực sự muốn thương lượng với tiên sanh, mong tiên sanh suy nghĩ kỹ lại.

Đôi mắt của lão ngời lên ánh tinh quang nghiêm lạnh, ánh tinh quang đó bắn sang chiếc giường nơi Tiết Thiếu Lăng đang nằm bất động. Trong ánh tinh quang có ẩn nấp một niềm đe dọa, đoạn lão chuyển ánh tinh quang trở lại Tiết thần y, trầm giọng :

- Tiên sanh có biết vị tiểu huynh đệ trên giường bệnh kia là ai chăng?

Tiết thần y nghe rộn xương sống, lão cố hết sức trấn định tâm thần, nhưng con tim cứ đập rộn lên, lão run run giọng :

- Là một tiểu huynh đệ của Đường chủ chứ còn ai nữa?

Lão già áo xanh phớt một nụ cười :

- Không!

Day qua nữ tỳ ra lệnh :

- Tiểu Yến! Giở chiếc chăn ra cho Tiết thần y nhìn một chút.

Chính Tiết Thiếu Lăng nghe Đường chủ uy hiếp nghiêm phụ toan tốc chặn ngồi dậy gây sự, chàng chưa kịp làm thì Tiểu Yến sắp làm, nên chàng nằm im.

Trước khi đó, Tiết thần y đã dùng phép “Truyền âm nhập mật” bảo chàng :

- Dù có việc gì xảy ra con cũng không được vọng động.

Tiểu Yến đã giở chiếc chăn, Tiết Thiếu Lăng nhắm nghiền đôi mắt, vờ thiếp ngủ.

Tiết thần y đến nỗi này không còn cách nào hơn, đã đóng kịch phải đóng luôn, vờ kêu lên :

- Trời! Con trai của lão phu!

Lão già áo xanh từ từ thốt :

- Đúng vậy, chính lệnh lang! Chỉ cần tiên sinh bằng lòng hợp tác với bốn môn thì thương thế của lệnh lang có nặng đến đâu, bốn tòa bảo đảm sẽ chữa lành.

Tiết thần y trầm ngâm một chút :

- Lão phu thật tình chưa nghiên cứu kỹ. Xin Đường chủ khoan hạn mấy hôm cho lão phu suy nghĩ kỹ lại.

Lão già áo xanh gằn giọng :

- Tiên sanh đừng quên đấy! Tuy lệnh lang đã uống một viên Bảo Tâm đơn của bốn tòa, song thuốc đó chỉ có công hiệu cầm hơi trong ba hôm thôi. Trong thời gian ba ngày đó, tiên sanh phải dứt khoát thái độ. Nếu quá hạn, dù bốn tòa có dùng linh dược của bốn môn cũng không vẫn hồi được sự thể đáng tiếc.

Tiết thần y gắng gượng gật đầu :

- Lão phu sẽ cố gắng phước lệnh Đường chủ trong ba hôm.

Lão già áo xanh cười nhẹ :

- Đồng hộ pháp hãy đưa Tiết tiên sanh xuống lầu!

Tiết thần y đứng lên cáo từ Đường chủ, khi ngang qua chiếc giường, lão lại giở “Truyền âm nhập mật” dặn dò Tiết Thiếu Lăng :

- Con hãy liệu cách nào thoát đi trong vòng ba hôm trở lại, đừng lo ngại cho cha.

Tiết Thiếu Lăng không dám nhúc nhích, nằm nghe tiếng chân Tiết thần y và Đồng Bách Xuyên xa dần, xa dần.

Trong gian phòng, chỉ còn lại lão già áo xanh và Tiểu Yến.

Bỗng, chàng nghe tiếng than khẽ phát ra từ đầu giường.

Tiếng than có âm thanh của nữ nhân mà lại không phải của Tiểu Yến. Điều nhận xét đó gây hoang mang cho chàng không ít.

Ngoài lão già áo xanh và Tiểu Yến, đâu có nữ nhân nào khác đâu?

Âm thanh đó lại vang lên, qua câu nói tiếp :

- Tiểu Yến! Lấy một viên Lưỡng Nghi đơn cho hấn uống.

Tiểu Yến hỏi lại :

- Đường chủ vừa hẹn với Tiết thần y trong ba hôm, sao bây giờ lại cho uống Lưỡng Nghi đơn?

Tiết Thiếu Lăng hết sức nghi hoặc, nghĩ thầm :

- Đường chủ trong cái lốt lão già áo xanh đó lại là một nữ nhân?

Âm thanh đó vang lên đáp lời Tiểu Yến :

- Hẳn trúng Huyền Âm chương của ta lại nhằm chỗ nhược thương thế rất nặng, dù có Bảo Tâm đơn ta vẫn ngại biến chứng xảy ra, thà mình đề phòng trước vẫn hơn.

Tiểu Yến gật đầu :

- Lưỡng Nghi đơn chỉ được uống trong hai giờ Ngọ và Tý thôi. Hiện tại, giờ Ngọ đã qua rồi, vậy tiểu tỳ đợi đến giờ Tý sẽ cho y uống.

Âm thanh đó tiếp :

- Ngươi đừng quên nhé! Hãy cố gắng chăm sóc cho hần.

Tiểu Yến cười nhẹ :

- Đường chủ yên tâm! Tiểu tỳ đã hiểu.

Có tiếng chân người bước ra khỏi phòng.

Tiết Thiếu Lăng vô cùng kinh ngạc, trong mười phần chàng nghi hết chín phần Đường chủ là nữ nhân.

Tiểu Yến đưa Đường chủ ra khỏi phòng, bước lại bên giường khẽ nói :

- Tiết tướng công! Mong tướng công đừng phụ lòng Đường chủ nhé.

Tiết Thiếu Lăng cố trấn định tâm thần, vờ thêm thiếp.

Tiểu Yến nhìn chàng một chút, cười nhẹ rồi bước ra ngoài, khóa trái cửa phòng lại đi luôn.

Vì non kinh nghiệm giang hồ, Tiết Thiếu Lăng không khỏi hoang mang, rối loạn tâm tư trước bao nhiêu biến cố dập dồn.

Từ khi hỗn chiến với Long Môn ngũ quái tại Tà Gia Ba bên ngoài thành Lạc Dương, chàng đã thắc mắc về việc Tiết thần y bị bắt bắt ngờ.

Chàng chưa có một giải đáp thỏa đáng nào cho sự thắc mắc đó, lại gặp phải thắc mắc khác nơi Vân Nhạc Phong, một tổ chức bí mật dùng mưu độc quân thức bọn Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư, chàng cũng bị kẹt luôn trong vụ này.

Sở dĩ chàng bằng lòng bị kẹt vì chàng muốn vào tận sào huyệt của tổ chức đó, mong khám phá ra những bí mật lớn lao.

Nhưng, hiện tại chàng thu hoạch được gì? Gặp được Đường chủ, biết lão họ Lăng, điều đó có giúp gì cho chàng được chi tiết quan trọng nào đâu?

Biết được Lăng đường chủ chưa đủ, phải biết Chủ thượng của chúng mới mong hoạch định được một chương trình đối phó.

Giờ đây, bản thân bị giam cầm, tù trung chàng vẫn mù mịt về lai lịch của Lăng đường chủ và vị Chủ thượng, lãnh đạo của tổ chức. Đã không biết mấy may gì về lai lịch họ thì làm sao hiểu nổi họ muốn âm mưu gì?

Chàng nhận thấy tuy mạo hiểm vào tận sào huyệt chúng, chàng gặp được trường hợp thuận lợi vô cùng, vì xem ra Lăng đường chủ và Tiểu Yến không có ác ý gì với chàng.

Chàng cứ việc vờ bệnh, vờ được lâu chừng nào hay chừng ấy, để xem chúng bày bố như thế nào, chắc chắn chàng sẽ khám phá thêm nhiều cơ mật.

Trong khi chàng nuôi nhiều hy vọng, thì đột nhiên Tiết thần y hiện đến. Rồi, trước mắt chàng, chúng bức bách nghĩa phụ chàng.

Sự việc diễn tiến như vậy, làm đảo lộn mọi dự tính của chàng.

Dù Tiết thần y dùng phép Truyền âm nhập mật khuyên nhủ chàng phải mau mau tìm cách thoát đi, mặc cho lão tùy cơ ứng phó với chúng, chàng có thể làm như vậy được chăng?

Chàng có thể dẫn giải ý chí của Tiết thần y qua hai giả thuyết.

Một là lão đã có chủ trương nên bảo chàng trốn đi trước cho lão không còn vướng bận lo nghĩ về chàng, rồi lão thực hiện chủ trương đó cho đến khi nào cần thiết, lão sẽ trốn đi sau. Nếu chàng ở lại lão sẽ không làm gì được.

Hai là, lão sợ chàng ở đây, càng lâu càng gặp nhiều bất tường, thà chàng thoát đi, ít nhất cũng trong hai người có một được an toàn, còn người ở lại mặc cho số phận dù vào tình cảnh nào, cũng cam chịu theo tình cảnh đó.

Chàng phải làm sao? Nghĩa là chàng phải đi hay ở?

Đi? Nghĩa phụ hiện ở trong tư thế kiểm chế của chúng, ông sẽ an nguy như thế nào? Chàng nữ tự mình tìm an toàn, để mặc ông với chúng sao? Hà huống bỏ đi rồi, là bao nhiêu công trình vào lọt tận sào huyệt của chúng cầm như vút theo giòng nước chảy. Chàng thấy đáng tiếc vô cùng.

Còn như không đi! Chàng sẽ tạo nhiều khó khăn cho nghĩa phụ.

Nghĩ vợ nghĩ vẫn mãi, chàng không hay là ngày đã tàn, đêm đến chàng cũng chưa dứt khoát thái độ ra làm sao.

Vừa lúc đó có tiếng gió lạ rít qua khung cửa sổ. Một bóng người từ bên ngoài lao vọt vào phòng.

Tiết Thiếu Lăng kinh hãi, giường tròn đôi mắt cố nhận xem bóng đó là ai. Bóng đó đáp xuống nền phòng, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng, vừa đáp xuống là xoay nhanh mình tiến đến cạnh giường.

Chưa nhận rõ bóng đó là ai qua ánh sáng mờ mờ của gian phòng, Tiết Thiếu Lăng nghi ngờ là người của Đường chủ sai đến do thám, chàng vội nhắm mắt lại, nằm bất động. Chàng cũng ngầm vận công hộ trì các huyệt đạo, phòng bất trắc.

Vừa lúc đó, một âm thanh già vang lên văng vẳng bên tai chàng :

- Thương thế của tiểu hữu có nặng lắm không?

Tiết Thiếu Lăng nhận ngay âm thanh đó là của Trương Quả Lão, chàng mừng rỡ vô cùng, vội mở mắt, trở dậy :

- Lão tiền bối, vậy mà tôi tưởng...

- Đừng nói nhiều! Ngươi hiện tại đi đứng được chăng?

Tiết Thiếu Lăng nhảy xuống giường :

- Tôi đã khỏi hẳn rồi, công lực hoàn toàn khôi phục.

Trương Quả Lão nhẹ giọng thốt gấp :

- Được lắm, ngươi hãy theo ta: ra khỏi nơi này ngay.

Tiết Thiếu Lăng nhìn quanh quẩn, trông thấy chiếc Trúc tiêu của chàng treo nơi vách, trên đầu giường, vội lấy cầm tay đồng thời hỏi :

- Lão tiền bối! Còn gia phụ...

Trương Quả Lão suy một tiếng :

- Khoảng hồi gì cả, hãy lo tẩu thoát cho nhanh, nếu chậm trễ thì nguy cho cả hai đấy!

Lão vừa dứt tiếng, một giọng nói âm trầm vang lên đâu đó :

- Hiện tại kẻ như nguy cho cả hai rồi!

Tiết Thiếu Lăng giật mình, quay mặt nhìn ra.

Lão già tóc bạc áo xanh đã đứng chắn nơi cửa, không rõ lão xuất hiện từ lúc nào, gương mặt lão vẫn lạnh lùng như lúc nào.

Trương Quả Lão hoành ngang trục trượng, thần sắc ngưng trọng quát khê :

- Tiểu hữu chạy đi chứ!

Lão đưa ngọn trượng chỉ ra cửa sổ, bảo chàng do theo ngã đó thoát đi

Tiết Thiếu Lăng không thể chần chờ được nữa, lập tức ngã mình tới, phóng đi như rắn vọt.

Lão già tóc bạc áo xanh, mà cũng là Lăng đường chủ, hừ lạnh một tiếng :

- Vô ích! Các ngươi đừng hòng thoát đi được!

Buông đứt câu, Lăng đường chủ nào theo liền, định chặn lối.

Nhưng Trương Quả Lão đã chuẩn bị sẵn sàng, không đợi y đến gần, vừa thấy y nhích động thân hình, lão hét lên vung trức tượng theo chiều thức “Hiệp Sơn Siêu Hài” đánh ra, tượng cuốn gió kêu vút nghe rợn người.

Y nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng, cười mỉa :

- Người bình phục nhanh chóng đấy!

Tiết Thiếu Lăng vẫn lao người vút tới, đồng thời quát lớn :

- Tránh ra kéo mất mạng!

Chiếc Trúc tiêu chớp lên, theo chiều thức thứ ba trong Thiên Vương tiêu pháp. Đầu chiếc tiêu nhắm vào huyệt Huyền Cơ nơi ngực Đường chủ, đâm vào.

Chiều tiêu đó dường tượng chiều kiếm “Thiết Kỵ Đột Xuất” của phái Côn Luân nhưng có phần linh diệu biến ảo hơn nhiều.

Tuy xuất phát nhắm huyệt Huyền Cơ làm đích, song lúc gần chạm vào người địch, lại biến ra thành chữ phẩm có tam giác đều, thành một đầu tiêu biến ba đầu, một đầu đi thẳng đến huyệt Kiết Hài, hai đầu kia điểm vào hai huyệt Tương Đài tả và hữu.

Nếu địch khinh thường, chỉ phòng thủ huyệt Huyền Cơ thì sẽ bị điểm trúng ít nhất cũng một trong ba huyệt khác. Gia dĩ, khí thế lại mãnh liệt, đầu tiêu lại rất gần, dù thân pháp có nhanh nhẹn đến đâu cũng khó tránh khỏi.

Nhưng Lăng đường chủ quả là một tay phi phàm, y không hề nhích động thân hình, chỉ khẽ vẫy cánh tay tả lên, phát tay áo rộng quét sang Tiết Thiếu Lăng!

Y phát tay như dễ thủ gọn tay áo vẫy thôi, không thành một hình thức phản công rõ rệt. Tuy nhiên một đạo kinh lực vô hình phát đi, không gây một tiếng động nào, cuốn tới chặn đầu tiêu của Tiết Thiếu Lăng.

Chính lúc chàng đang đảo đầu tiêu chuyển đi từ huyệt Huyền Cơ sang ba huyệt: Kiết Hài và tả hữu Tương Đài, chàng cảm thấy một đạo âm kinh kèm cứng đầu tiêu, dù cố lay chuyển cách nào cũng không dịch được một phân, một ly.

Đồng thời cánh tay hữu của chàng tê dại hẳn, không còn nắm chắc Trúc tiêu nữa, chàng cố gắng lắm mới giữ nó khỏi rơi xuống tiền phòng.

Chàng hết sức kinh khiếp, vội lùi lại một bước.

Trong khi chàng rút tiêu về lùi lại, không hiểu do nguyên nhân nào, ngoài chỗ tượng tượng của chàng, đầu tiêu bỗng trầm xuống độ tấc, rồi bất thình lình điểm tới, trúng ngay huyệt Chương Môn của Lăng đường chủ.

Chỉ đến lúc đó, chàng mới thu Trúc tiêu được, và lùi lại theo ý muốn. Đứng vững chân rồi chàng cũng chưa hiểu tại sao có hiện tượng quái dị đó. Chàng cũng không biết là Trúc tiêu đã điểm trúng người của địch.

Bất quá, chàng tưởng rằng chiêu công của chàng bị địch hóa giải, ám kinh của địch có hấp lực giữ đầu tiêu, đè nặng xuống, nhờ chàng cố gắng rút về, như nhổ cây đinh đóng cứng vào gỗ, phải chậm mất mấy giây mới lùi bước được.

Chàng thoáng nghe Lăng đường chủ hự một tiếng, song không hiểu tại sao y hự như vậy. Tiếp theo tiếng hự, thân hình y hơi run run, đồng thời y lùi lại ba bước, thần sắc biến đổi mặt ngời lên niềm khiếp hãi.

Dù lấy làm lạ, Tiết Thiếu Lăng không thể chần chờ tìm hiểu nguyên nhân, thừa lúc Lăng đường chủ lùi lại, nhường khoảng trống trước mặt, chàng phóng mình vượt qua cửa sổ.

Trương Quả Lão đánh hụt một trức tượng, toan tiến tới công tiếp, trông thấy đầu tiêu điểm trúng vào nách Lăng đường chủ, làm cho y thoái hậu, còn chàng thì bay vút ra bên ngoài, lão vội hóp một hơi chân khí, phóng mình theo.

Lạ thay, Lăng đường chủ đứng bất động tại chỗ không xuất thủ ngăn trở.

Trương Quả Lão trầm nghĩ :

- “Hay là hần bị đầu tiêu của Tiết Thiếu Lăng gây thương thế trầm trọng. Không thể như vậy được! Hần đã luyện chân khí hộ thân, quanh mình hần như có vách sắt tường đồng bao bọc, Tiết Thiếu Lăng chưa đủ gây thương thế cho hần đâu!”

Cả hai kẻ trước người sau ra khỏi cửa sổ, đáp xuống một mái nhà, bên dưới không có ánh đèn đuốc gì cả.

Trương Quả Lão khẽ gọi :

- Tiểu hữu! Cứ chạy đi, nơi đây còn trong vòng kiểm soát của chúng!

Tiết Thiếu Lăng hấp tấp thốt :

- Còn gia phụ? Phải cứu người thoát hiểm cùng một lượt chứ!

Trương Quả Lão khoát tay :

- Cứ chạy đi! Lệnh tôn không có tại đây đâu! Chần chờ mãi chúng theo kịp mình thì khôn!

Tiết Thiếu Lăng không dám hỏi nữa, chờ Trương Quả Lão vượt lên, chạy trước dẫn đường, chàng theo sát phía sau.

Hai người vừa chạy vừa hết sức đề phòng, nhưng chẳng thấy ma nào đuổi theo hoặc chặn đầu.

Không lâu lắm, họ đã ra đến bên ngoài vòng tường.

Trương Quả Lão quay lại :

- Người nhớ đường lối chứ?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Nhớ rõ lắm! Tiền bối yên trí.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lại vào hồ huyết

Trương Quả Lão ngược mặt nhìn trời, ước độ thời gian đoạn nói :

- Nơi đây cách Nhạc Dương không xa, mình vào thành kiếm cái gì ăn rồi hẵng tính.

Khi cả hai đến thành, trời đã sáng tỏ. Họ đi quanh quẩn một lúc theo các con đường lớn, rồi các con đường nhỏ mới tìm được một quán ăn mở cửa sớm. Trong quán, thực khách chưa được đông lắm.

Cả hai bước vào gọi mấy món điểm tâm, không quên bảo mang một bình rượu nóng.

Nhấp một hơi trà trong khi chờ đợi thức ăn, Trương Quả Lão thấp giọng gọi Tiết Thiếu Lăng :

- Tiểu hữu ạ! Vừa rồi tiểu hữu điểm trúng huyết “Chưởng Môn” của Lăng đường chủ, chừng như hấn thương thể không nhẹ đấy!

Tiết Thiếu Lăng kinh dị hỏi :

- Hấn bị tôi đã thương?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Phải đó! Thương thể không nhẹ đâu! Bởi nếu hấn còn phần nào công lực, hấn đã xuất thủ ngăn trở bọn ta rồi, đâu để cho ta tự do?

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một chút :

- Kỳ quái thật! Hấn phát tay áo lên, đẩy một đạo kinh phong trụ ngay đầu tiêu của tôi, rồi không hiểu tại sao đầu tiêu bỗng trầm xuống, lại nhích tới. Nếu quả hấn bị thương, thì quả là có người nấp đâu đó ngầm tiếp trợ.

Trương Quả Lão vuốt râu cười ha hả :

- Dĩ nhiên rồi!

Tiết Thiếu Lăng kinh ngạc :

- Lão tiền bối biết rõ? Vị cao nhân nào mà có hảo ý giúp mình?

Chàng chợt nhớ đến người bí mật chữa trị thương thể cho chàng sau cuộc giao thủ với Lăng đường chủ, liền hỏi tiếp :

- Đêm qua, lão tiền bối đã chữa trị vết thương cho tôi phải không?

Trương Quả Lão thở dài :

- Hôm qua, lão bị bọn Bạch Y tứ linh đánh trọng thương cơ hồ mất mạng, tưởng vĩnh viễn sẽ là một phế nhân rồi, may thay đêm đến có người bí mật chữa trị cho lão phu, nhờ vậy mà công lực mới khôi phục hoàn toàn. Chính lão phu cũng đang tìm hiểu muốn biết vị cao nhân đó là ai? Đã ngầm theo dõi mình để tùy cơ tiếp ứng! Có lẽ người chữa trị cho tiểu hữu cũng là vị cao nhân đó.

Tiết Thiếu Lăng không vội tìm hiểu vị cao nhân đó là ai, bởi hiện tại, chàng quá lo nghĩ về số phận của Tiết thần y. Chàng bỏ qua câu chuyện đó, hỏi qua vấn đề mà chàng đang tha thiết :

- Lão tiền bối bảo là gia phụ không có ở trong tòa nhà tôi bị giam cầm, chẳng hay hiện người ở đâu?

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Tuy lão phu đã nhờ vị cao nhân đó chữa lành nội thương, song ngọn khí tiêu hao quá nhiều, trong khoảnh khắc không thể lấy lại bình thường được. Và lại, lúc đó là ban ngày không thể ngang nhiên hành động được, lão phu phải vờ mê man bất tỉnh cho chúng không nghi ngờ. Chúng tưởng là lão phu hôn mê trầm trọng nên nói năng không dè dặt. Do đó, lão biết được chúng mời Tiết thần y đến, rồi Đường chủ lại báo Thiên Lang Trảo Động Bách Xuyên hộ tống trả về chỗ cũ. Lão chỉ biết có vậy thôi, còn như chỗ cũ ở địa phương nào lão phu không được rõ. Điều chắc chắn là Tiết thần y không bị quản thúc cùng một nơi với lão phu và tiểu hữu.

Vừa lúc đó, tiểu nhị dọn thức ăn và rượu ra.

Trương Quả Lão cầm bình rượu rót ra một chén uống cạn, đoạn lau vệt mép, nhìn Tiết Thiếu Lăng từ từ hỏi :

- Tiểu hữu có biết hiện tại lệnh sư ở đâu không?

Tiết Thiếu Lăng hỏi lại :

- Tiền bối biết gia sư?

Trương Quả Lão mỉm cười nói :

- Chắc tiểu hữu cũng đã nghe lệnh sư nói đến Nam Bút, Bắc Tiêu chứ? Lão phu cùng lệnh sư kết giao mấy mươi năm rồi, tự nhiên là phải biết lệnh sư!

Tiết Thiếu Lăng “à” lên một tiếng :

- Thì ra tiền bối hỏi đến Tang lão tiền bối!

Trương Quả Lão trở mặt :

- Thế lệnh sư không phải là Tang lão đầu?

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ :

- Không phải! Gia sư không hề xuất hiện trên giang hồ. Người là Vụ sư phó, hiện lãnh phần việc săn sóc vườn hoa của gia phụ. Còn Tang lão tiền bối trước đây mười hai năm có đến nhà gia phụ, lưu lại chiếc Thiết tiêu. Từ đó đến nay người không trở lại nữa. Gia phụ không được biết tin tức của người ra sao trong suốt thời gian qua...

Trương Quả Lão chớp chớp mắt, đột nhiên bật cười :

- Vụ sư phó đó chính là Tang lão đầu ở nhà tiểu hữu đã mười hai năm rồi, vậy mà vẫn giữ được bí mật đối với Tiết thần y và tiểu hữu, kể ra lão ấy cũng khá kín đáo cẩn thận.

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Vụ sư phó là Tang lão tiền bối?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Đúng vậy rồi! Lão tự xưng là họ Vụ, mà biệt hiệu của lão là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long. Vụ với Du đồng âm, lão lấy họ Vụ là do ẩn ý đó. Hơn nữa, tiêu pháp tiểu hữu sử dụng là tuyệt học của lão, vừa trông thấy tiểu hữu giao thủ với Lăng đường chủ lão phu nhận ra ngay, Thiên Vương tiêu pháp thất bát thức của Tang lão đầu. Cũng vì nhận ra tiểu hữu là truyền nhân của lão Tang nên lão phu dù đang bị thương nặng cần bảo dưỡng ngọn khí, bắt buộc phải dùng chân khí dùng phép “Truyền âm nhập mật” để tỉnh tiểu hữu! Tiểu hữu thấy lão phu ngã liền sau đó chứ?

Tiết Thiếu Lăng hết sức lấy làm lạ :

- Nếu đúng với lời lão tiền bối, Vụ sư phó là Tang lão tiền bối thì tại sao người không ra mặt? Cố giấu diếm chân tướng với cha con tôi?

Trương Quả Lão thở dài :

- Con người ta lắm lúc bắt buộc phải làm những việc ngược với ý muốn. Chính Tang lão đầu ở trong trường hợp đó. Tang lão đầu có điều thẹn với Tiết thần y cho nên không để lộ chân tướng. Đáng lẽ lão không đến nhà Tiết thần y, song vì có tiểu hữu ở đó, lão ta đến để truyền thụ võ công cho tiểu hữu.

Tiết Thiếu Lăng càng nghe càng mơ hồ :

- Tang lão tiền bối là vị ân nhân cứu mạng cho gia phụ, hai mươi năm qua gia phụ mãi nhắc đến người, thì có gì đâu mà Tang lão tiền bối lại thẹn gặp mặt?

Trương Quả Lão nhẹ giọng :

- Tiểu hữu không rõ lai lịch của mình sao?

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Trương Quả Lão và Tang lão tiền bối là chỗ giao tình thâm hậu, tự nhiên đôi bên có nói nhiều về ta.

Chàng đáp :

- Gia sư sai tôi đến Bạch Nhược Phố tại Trường Sa, tìm gặp tiền bối. Lúc tôi lên đường người có trao cho một cảm nang, trong đó, ngoài việc chỉ dẫn đường đi nước bước, người còn có nói là tôi có một mối huyết hải thâm thù. Người mong tiền bối thành toàn cho tôi bằng cách giới thiệu tôi với một cao nhân để học nghệ, hầu có đủ sức báo phục thù nhà. Như vậy là lão tiền bối thừa hiểu cha mẹ ruột tôi là ai?

Trương Quả Lão trầm ngâm một chút :

- Lão phu bắt quả chỉ nghe Tang lão đầu thuật lại sự tình mà thôi, chứ thật ra chẳng hiểu được gì cho nhiều! Mười hai năm trước, một người bằng hữu thâm giao của Tang lão đầu bị kẻ thù sát hại cả chồng lẫn vợ. Lúc đó, tiểu hữu được năm tuổi, tiểu hữu cũng bị thương nặng trong cuộc giao tranh, Tang lão đầu mang tiểu hữu vượt ngàn dặm đến tìm gặp Tiết thần y nhờ cứu chữa.

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Tiểu hữu cũng biết là Tang lão đầu rất tinh thông về môn cải sửa dung mạo, cho nên trên giang hồ, ngoài lão phu ra, rất ít người biết được mặt thật của lão. Tự nhiên, Tiết thần y làm gì nhận ra được ân nhân dưới một hình thức giả tạo?

Lão nâng chén rượu, nốc một hơi cạn :

- Sau khi xem xét thương thế tiểu hữu, Tiết thần y cho Tang lão đầu biết ít nhất cũng phải một năm, thương thế tiểu hữu mới lành hẳn. Trong lúc hai bên hội diện với nhau thì đứa con gái lên bốn tuổi của Tiết thần y đến gọi cha. Tang lão đầu bỗng nảy sinh một ý niệm, đặt tiểu hữu lên bàn, bế con của Tiết thần y mang đi làm con tin, dùng áp lực bắt buộc Tiết thần y phải tận tâm chữa trị cho tiểu hữu. Tang lão đầu có hẹn năm sau trở lại, gặp nhau tại Thiên Tân kiều tiếp nhận tiểu hữu, trao trả con lại cho Tiết thần y.

Tiết Thiếu Lăng trở mặt :

- Nghĩa phụ tôi có một người con gái? Thế mà sao trong mười mấy năm qua tôi không hề nghe nói đến?

Trương Quả Lão thở dài :

- Vấn đề phát xuất từ nơi đứa bé đó! Vừa mang nó ra khỏi nhà Tiết thần y, Tang lão đầu lại gặp kẻ thù hết sức lợi hại, đánh lão trọng thương thừa chết thiếu sống! Lão ngã xuống hôn mê, kẻ thù bắt luôn con gái mang đi...

Tiết Thiếu Lăng kêu lên :

- Tang lão tiền bối có võ công cao cường như vậy, còn kẻ nào lợi hại hơn đánh bại được?

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Cho đến bây giờ lão vẫn không hiểu được kẻ đó là ai? Tang lão đầu bị trúng thương nơi ngực rất nặng, nằm hôn mê một lúc lâu, tỉnh lại, thử vận khí xem tình trạng nặng nhẹ như thế nào, lão lấy làm lạ nghe trong người không còn cảm thấy quá đau đớn như trước, thương thế đã giảm đi rất nhiều. Đến lúc đó, lão mới phát giác ra con gái của Tiết thần y đã bị kẻ thù bắt mang đi...

Lão lại hớp một ngụm rượu rồi tiếp :

- Đại khái, lão phu được Tang lão đầu thuật cho nghe như thế, và lão có nhờ lão phu khi tiểu hữu trưởng thành, đưa tiểu hữu đến gặp ân sư của lão phu nhờ người truyền thụ võ công.

Lão dầu dầu nét mặt, mơ màng ánh mắt :

- Từ đó đến nay, lão phu không còn gặp Tang lão đầu nữa! Theo lão phu ước đoán, thì Tang lão đầu nương náu tại Lạc Dương, nơi nhà Tiết thần y, cam

tâm làm một tên nô bộc để chuộc lại cái tội làm mất con gái của Tiết thần y.

Tiết Thiếu Lăng thất vọng.

Thì ra Trương Quả Lão cũng không biết gì rõ rệt về lai lịch chàng, chàng trầm lặng suy tư một lúc, rồi hỏi :

- Lão tiền bối định tìm gia sư, có ý tứ gì?

Trương Quả Lão suy nghĩ một chút, buông tiếng thở dài :

- Hai mươi năm trước lão phu ẩn tích mai tung, tránh việc thị phi trong giang hồ, không ngờ mình muốn nhân mà đòi lại không cho nhân, khiến bọn Nam Nhạc quán chủ tìm đến...

Lão mơ màng nhìn ra xa bên ngoài cửa quán, lâu lắm lão mới tiếp :

- Tình hình của Nam Nhạc quán chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư ra sao tiểu hữu đã hiểu rồi, dù muốn dù không lão phu cũng bị ràng buộc vào việc đó. Sự tình vô cùng khẩn cấp, có lẽ ba tên giả mạo kia đã đến tận căn cứ của bọn Nam Nhạc quán chủ rồi... Bây giờ lão phu trước hết phải đến Nam Nhạc Quán trên Hành Sơn, phân trần cùng Nam Vân đạo trưởng...

Lão trầm ngâm, gương mặt lộ vẻ lo ngại :

- Nhưng có chắc gì Nam Vân đạo trưởng lại tin lời lão phu? Nhất là tên giả mạo Nam Nhạc quán chủ đã đến đây rồi.

Tiết Thiếu Lăng “À” lên một tiếng, đoạn đem việc Nam Nhạc quán chủ trao cho thanh tiểu kiếm làm tin vật, bảo chàng mang đến Nam Nhạc Quán tìm Nam Vân đạo trưởng, thuật lại sự tình. Thanh tiểu kiếm đó là biểu tượng quyền Chưởng môn, thấy nó thì Nam Vân đạo trưởng tin ngay.

Trương Quả Lão sáng mắt, lộ vẻ hân hoan :

- Hay lắm! Có thanh tiểu kiếm tự nhiên Nam Vân đạo trưởng phải tin ngay. Phần lão phu lo việc đó, còn sự tình tại đây lão phu sẽ nhờ Tang lão đầu đối phó.

Tiết Thiếu Lăng tiếp nối :

- Tôi muốn cùng đi với lão tiền bối đến Hành Sơn, trên đường về sẽ ghé lại Lạc Dương thăm sư phụ.

Trương Quả Lão chấp thuận liền :

- Có tiểu hữu cùng đi, lão phu còn muốn gì hơn!

Tiết Thiếu Lăng lần tay vào mình định lấy thanh tiểu kiếm trao cho Trương Quả Lão. Bỗng chàng biến sắc mặt, kêu lên :

- Trời! Thanh tiểu kiếm... Lão tiền bối ơi!

Trương Quả Lão đặt mạnh chén rượu xuống bàn :

- Việc gì thế?

Tiết Thiếu Lăng bối rối :

- Mất thanh tiểu kiếm rồi!

Trương Quả Lão xanh mặt :

- Hay là chúng lục soát trong mình tiểu hữu lấy được rồi?

Tiết Thiếu Lăng thiểu não :

- Vật gì không mất lại mất thanh tiểu kiếm, thế này thì làm sao?

Trương Quả Lão ngưng trọng thần sắc :

- Tiểu hữu ăn no đi rồi hãy tính!

Tiết Thiếu Lăng còn ăn làm sao nổi, chàng nhìn thẳng vào mặt lão :

- Lão tiền bối...

Trương Quả Lão khoát tay :

- Ăn đi! Đừng nói nhiều! Cần ăn thật no để còn hành sự!

Tiết Thiếu Lăng nghi ngờ :

- Còn lão tiền bối?

Trương Quả Lão điềm nhiên :

- Uống thôi! Uống cũng đủ, không cần ăn! Tiểu hữu để mặc lão.

Tiết Thiếu Lăng cố nuốt cho xong tô mì.

Trương Quả Lão đứng lên bước lại quầy trà tiền, rồi cùng Tiết Thiếu Lăng rời quán gấp.

Tiết Thiếu Lăng hỏi :

- Lão tiền bối định đi đâu?

Trương Quả Lão buông gọn :

- Trở về chỗ cũ.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Để tìm lại thanh tiểu kiếm?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi! Làm việc cầu may xem sao.

Không bao lâu, họ trông thấy tòa nhà cũ hiện ra xa xa.

Trương Quả Lão chậm chân lại, quay đầu nhìn chàng :

- Chắc chắn là sẽ có một trận kịch chiến với chúng rồi. Nếu tiểu hữu thấy trong người không được khỏe thì dừng chân tại đây, vận khí điều tức một lúc rồi hãy đi vào.

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không cần! Tôi đã hoàn toàn khôi phục công lực, lão tiền bối yên tâm.

Trương Quả Lão mỉm cười nói :

- Được lắm! Nhưng tiểu hữu nên nhớ mục đích của mình trở lại là tìm thanh tiểu kiếm chứ không phải so tài, nên tuyệt đối không được ham chiến đấy nhé! Gặp Tiểu Yến rồi, tiểu hữu hãy cố gắng chế trụ nàng, dù lão phu chiến đấu làm sao với chúng thắng hay bại, cứ mặc lão phu, không được can thiệp mà hỏng việc.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Tôi hiểu!

Trương Quả Lão rút trong lòng trượng trúc ra một chiếc Thiết bút dài độ một thước nhồi nhồi nơi tay, ngưng trọng thần sắc miệng lẩm bẩm :

- Hơn hai mươi năm rồi lão phu không sử dụng đến, giờ đây đã đến lúc phải cần nó!

Cả hai tiếp tục tiến dần đến tòa nhà cũ, nhưng, Trương Quả Lão không vội vàng như trước, chứng tỏ lão hết sức dè dặt.

Khoảng cách giữa tòa nhà và thành Lạc Dương không xa lắm, song những loại hành động thuộc về dọ thám thì luôn luôn phải thực hiện về ban đêm, cho nên cả hai do thời gian với tốc độ, liệu sau khi đến nơi thì trời đã tối.

Nương theo bóng trăng, cả hai tiến dần đến chân ngoài vòng tường bao bọc quanh nhà.

Tiết Thiếu Lăng khẩn trương vô cùng, lòng bàn tay đầm mồ hôi mà chàng không hay biết.

Tòa nhà không có một ánh sáng, họ đứng bên ngoài rình rập một lúc lâu, không nghe một tiếng động, không thấy một bóng người. Toàn khu viện im lặng trong đêm tối như cảnh hoang.

Trương Quả Lão thấp giọng bảo :

- Tiểu hữu theo sau lão phu, giữ khoảng cách độ một trượng nhé! Tuyệt đối không nên tụ vào một chỗ.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu.

Trương Quả Lão quắc mắt nhìn quanh một lượt, đoạn giục :

- Vào ngay!

Lão nhún chân nhảy vọt lên đầu tường, Tiết Thiếu Lăng nhảy theo liền.

Cả hai đáp xuống bên trong, kẻ sau cách kẻ trước độ một trượng, chuyển trên nóc nhà tiến sâu vào.

Họ đã vượt qua ba dãy nhà mà vẫn không thấy ánh đèn, không bóng người, không nghe thấy tiếng động.

Chợt! Trương Quả Lão dừng chân. Tiết Thiếu Lăng cũng dừng chân theo lão.

Lão đưa tay về phía sau khoác khoác, ra dấu cho chàng phải cẩn thận.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy dựa chân tường về phía Đông, có một con ngựa thuần sắc trắng, dây cương cột vào cội cây. Con tuấn mã đang ăn cỏ, đuôi quất qua quất lại hai bên mình nghe chách chách.

Cạnh con ngựa là một gian lầu, cửa sổ mở toang, ánh đèn từ bên trong chiếu rọi ra ngoài. Toàn khu trang viện chỉ có nơi đó là có ánh đèn.

Tiết Thiếu Lăng nhận ra, đó chính là gian lầu mà chàng bị giam trong đó đêm trước.

Trương Quả Lão nhún chân nhảy lên nóc lầu núp vào chỗ tối.

Tiết Thiếu Lăng không chậm trễ, nhảy theo liền.

Trương Quả Lão dùng phép “Truyền âm nhập mật” bảo chàng :

- Liệu cách nào vào bên trong, đã có lão phu phòng thủ bên ngoài.

Tiết Thiếu Lăng vội buông mình đáp nhẹ xuống bao lơn, định ghé mắt nhìn vào bên trong.

Vừa lúc đó, ba tiếng “Rẹt, rẹt, rẹt” vang lên, ba vật sáng xé gió bay đến nhắm đúng vào người chàng.

Biết là ám khí, Tiết Thiếu Lăng cấp tốc khoa tay, đón bắt. Ba vật sáng nằm gọn trong tay chàng, nhưng nội lực kẻ phóng ám khí quá mạnh, dù chàng bắt được nhưng tay cũng nghe đau nhói.

Ba vật đó là ba hạt bồ đề.

Không rõ từ đâu đến, một bóng người vút qua khung cửa sổ vào phòng trước Tiết Thiếu Lăng.

Bên tai chàng, có giọng nói gấp rút của Trương Quả Lão đưa đến theo phép “Truyền âm nhập mật” :

- Vào ngay chế ngự nạng!

Nhưng, chàng chưa kịp nhích động thân mình, ba hạt bồ đề nữa bay đến.

Đồng thời bóng đó bay vút trở ra, đúng lúc Trương Quả Lão lao mình định vào theo chàng.

Tiết Thiếu Lăng đón bắt xong ba hạt bồ đề thì có tiếng binh khí chạm nhau bên ngoài.

Thì ra, bóng đó đụng đầu Trương Quả Lão xuất chiêu ngăn chặn lão. Võ khí chạm nhau, cả bóng đó lẫn Trương Quả Lão đáp xuống đất, nơi chân lầu.

Bóng đó cất tiếng lạnh lùng nói :

- Khá đó!

Trương Quả Lão “Hừ” một tiếng :

- Chiêu kiếm phát xuất nhanh như thế, bình sinh lão phu mới trông thấy chỉ có một các hạ!

Người đó cười mỉa :

- Hai vị là ai? Vâng lệnh người nào mà nửa đêm, nửa hôm xâm nhập vào phòng ngủ của kẻ khác, định làm gì? Hãy nói thật, bằng không thì phải chết dưới lưỡi kiếm này!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Non cao muôn trượng

Trương Quả Lão một tay cầm Thiết bút, một tay cầm trúc trượng, quắc mắt nhìn vào tòa lầu đoạn hỏi :

- Bằng hữu là ai?

Người đó “Hừ” một tiếng không đáp.

Lúc đó, Tiết Thiếu Lăng đã đến bên cạnh Trương Quả Lão. Chàng khẽ hỏi :

- Lão tiên bối! Chừng như y không phải là Lăng đường chủ?

Trương Quả Lão khẽ lắc đầu :

- Không phải! Lão phu có nhìn thoáng qua gian lầu, chừng như bọn chúng đã dọn đi đâu rồi! Con người này tất không phải trong tổ chức của chúng.

Một giọng nói vang lên sau lưng lão :

- Đúng vậy! Tôi không phải là người trong tổ chức của chúng.

Cả hai cùng quay lại, trông thấy một người có dáng dấp thư sinh, đứng trên nền nhà cách họ chừng một trượng.

Thì ra, người đó dù đã đối thoại với Trương Quả Lão, dù đã xuất thủ tấn công lão ba chiêu kiếm mãnh liệt, trước sau vẫn không lộ diện chân tướng, đến lúc đó mới ra mặt.

Hắn chỉ một lớp nhu cân nơi đầu, vận chiếc áo dài màu lam, tác độ hai mươi bốn, đôi mày dài đến tận mí tóc mai, mắt sáng như hai vì sao lớn, làn da mặt hơi xanh.

Hắn có thái độ vô cùng khoan thai, hòa hớn, trông đáng điệu như con gái.

Trương Quả Lão giật mình :

- Không lẽ hiện tại mình đã quá già? Hai mươi năm nay ẩn tích, mai tung đã làm cho tài nghệ vô dụng rồi sao? Một kẻ đã xuất hiện bên mình trong khoảng cách một trượng, thế mà mình không hay biết gì cả? Nếu hắn không lên tiếng chắc mình không phát hiện hắn kịp thời? Cái tước hiệu Nhất Bút Âm Dương từ nay chắc ta không còn dám xưng ra với khách giang hồ nữa rồi!

Lão đưa mắt quan sát thư sinh áo lam một lúc, đoạn từ từ cất tiếng hỏi :

- Vừa rồi, chính các hạ đã xuất thủ ngăn chặn lão phu vào phòng?

Thư sinh áo lam nở một nụ cười, nụ cười vừa nở hắn vội đưa tay che miệng, gương mặt lộ vẻ ngượng nghịu, không khác nào một thiếu nữ thẹn thùng e ấp khi đối diện với nam giới. Hắn đằng hắng mấy tiếng đáp :

- Trừ tại hạ ra, trong tòa nhà hoang vắng rộng thênh thang này không còn ai khác nữa!

Trương Quả Lão trông thấy cử chỉ của hắn, nghe âm thanh của hắn ngỡ hắn là nữ nhân cải dạng. Nếu đúng hắn là một nam nhân thì hắn phải có một lai lịch kỳ bí, bởi hắn không để lộ chân tướng, tất nhiên cuộc đời hắn phải có nhiều bí ẩn.

Lão lại hỏi :

- Các hạ ở đây một mình?

Thư sinh áo lam ngửa mặt lên không nhếch một nụ cười mỉa :

- Ở một mình thì đã sao? Có ai ngăn cản tại hạ hành động theo sở thích? Nơi nào thích thì lưu lại, nơi nào chán thì dời đi, điều đó có liên quan gì đến lão trượng mà phải hỏi? Tại hạ xem hai vị không phải là kẻ bại hoại, tại sao đêm hôm tăm tối lại dò dẫm đến ngọa phòng của tại hạ, định làm gì chứ?

Tiết Thiếu Lăng thấy hấn quá ngạo nghễ, không dần lòng được, bữu môi vắn lại :

- Ta thích đâu thì đến đó, việc gì đến bằng hữu mà phải hỏi.

Thư sinh áo lam chớp mắt nhìn chàng, trầm giọng :

- Thật ra các vị có quyền hành động theo ý muốn, tại hạ không tìm hiểu làm gì. Nhưng, trong trường hợp này tại hạ không thể lờ đi được.

Tiết Thiếu Lăng “Hừ” một tiếng :

- Bằng hữu ý trọng vào võ công? Hay lại có mai phục đồng bạn trực tiếp trợ giúp?

Thư sinh áo lam cười nhẹ :

- Không ý trọng vào võ công mà cũng không có mai phục. Tại hạ chỉ bằng vào cái lý mà thôi!

Tiết Thiếu Lăng “Xì” một tiếng :

- Lý? Cái lý của bằng hữu là chen vào việc của kẻ khác?

Thư sinh áo lam điềm nhiên :

- Trật tự trên đời được duy trì là nhờ mọi người tôn trọng thứ tự có trước, có sau. Quyền chiếm hữu ngôi nhà phải thuộc về kẻ đến trước, các vị đến sau tự nhiên phải thuộc về kẻ đến trước. Dù muốn dù không, hiện tại tại hạ là chủ nhân, đã là chủ nhân thì tại hạ có quyền hạch hỏi những ai đến đây nhòm ngó.

Hấn “Hừ” nhẹ tiếp :

- Tại hạ nhận thấy hai vị không phải là hạng người bại hoại nên phân trần như thế, kể ra cũng kiên nhẫn lắm rồi. Xin hai vị đừng dón tại hạ vào cái thế không còn chịu đựng nổi.

Trương Quả Lão nghĩ thầm :

- Xem ra hấn không phải là Lăng đường chủ, mình còn gây sự làm gì cho mất thời gian?

Lão đằng hắng một tiếng :

- Chừng như các hạ mới đến đây đêm nay?

Thư sinh áo lam gạt đầu :

- Phải! Nhân đi ngang đây thấy tòa nhà bỏ trống nên tạm mượn làm nơi nghỉ chân!

Bỗng hấn “à” lên một tiếng, cười lạnh :

- Tại hạ hỏi mấy câu các vị chưa đáp câu nào, chính tại hạ lại nói quá nhiều về mình, thì ra tại hạ hấp tấp quá!

Trương Quả Lão lại nghĩ :

- Có lẽ hấn mới bước chân vào giang hồ, nên cử động chưa được già dặn lắm.

Lão cắt chiếc Thiết bút vào mình đoạn vòng tay :

- Đây là một sự lầm lạc, cũng may chưa có sự gì đáng tiếc xảy ra. Lão phu và vị tiểu hữu này định tìm một vật đánh rơi nên trở lại đây, chứ chẳng có ý dòm ngó gì cả, mong các hạ hiểu cho. Bọn người trong ngôi nhà này lúc trước đã chuyển cư đi nơi khác rồi, trước khi các hạ đến. Lão phu làm kinh động các hạ, mong các hạ bỏ lỗi cho.

Lão dạy qua Tiết Thiếu Lăng :

- Mình đi thôi tiểu hữu ạ!

Tiết Thiếu Lăng chưa kịp nói gì, thư sinh áo lam vội ngăn lại :

- Hãy khoan!

Trương Quả Lão nhìn hấn :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Thư sinh áo lam điểm một nụ cười :

- Do cái hân hạnh được tiếp ba chiêu vừa rồi, tại hạ thấy cần thiết phải biết cao danh quý tánh! Nhất định lão trượng không phải hạng tầm thường.

Trương Quả Lão không do dự :

- Tại hạ là Trương Quả Lão!

Thư sinh áo lam chớp ngời ánh mắt, vừa kinh hãi vừa hân hoan kêu lên :

- Lão trượng là Nhất Bút Âm Dương Trương đại hiệp?

Trương Quả Lão khiêm tốn :

- Không dám nhận hai tiếng đại hiệp của các hạ!

Thư sinh áo lam vòng tay cung kính :

- Tại hạ vô lễ mong Trương đại hiệp thứ tội cho! Tại hạ từ ngàn dặm đến Trường Sa, tìm vào Bạch Nhược Phố định bái kiến lão hiệp. Bất ngờ lão hiệp đã xuất ngoại, tưởng đâu chuyến viễn du này sẽ vô công..

Trương Quả Lão lấy làm lạ, tự hỏi hân có quen biết gì với lão? Lão hỏi liền :

- Các hạ tìm lão phu để chỉ giáo điều gì?

Thư sinh áo lam đáp nhanh :

- Tại hạ định bái kiến lão hiệp để hỏi tin tức về một người.

Trương Quả Lão chú ý :

- Ai?

Thư sinh áo lam đáp nhanh :

- Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu Tang đại hiệp! Cùng lão hiệp nổi danh là Nam Bút Bắc Tiêu, lại là chỗ thâm giao của lão hiệp!

Tiết Thiếu Lăng ngưng trọng thần sắc nhìn hân.

Thư sinh áo lam tiếp nói :

- Lão hiệp có thể cho tại hạ biết tin tức về Tang đại hiệp được không?

Trương Quả Lão nghi ngờ thư sinh áo lam muốn khám phá điều gì nên lão dè dặt từng lời nói :

- Các hạ muốn tìm Tang lão đầu?

Thư sinh áo lam gật đầu :

- Phải! Tại hạ muốn tìm Tang đại hiệp!

Trương Quả Lão vặn lại :

- Để làm gì?

Thư sinh áo lam thoáng do dự :

- Vì một việc riêng!

Đã là việc riêng thì ai hỏi nữa?

Trương Quả Lão đã có ý nghi ngờ về lai lịch của thư sinh áo lam ngay từ lúc đầu, giờ lại thấy hân hàm hồ úp mở, lão càng nghi ngờ hơn. Lão nhếch mép cười đưa tay chỉ Tiết Thiếu Lăng :

- Vị tiểu hữu này là con trai Tiết thần y từ Hồ Nam đến đây tìm lão phu để hỏi tin tức Tang lão đầu, nhưng lão phu có biết gì đâu! Lão phu cùng Tang lão đầu đã cách biệt nhau mười hai năm rồi mà cũng không nghe giang hồ nói đến tên lão ấy nữa. Chính lão phu cũng đang định tìm Tang lão đầu đây!

Tiết Thiếu Lăng thấy Trương Quả Lão bịa chuyện lại còn đề cập đến chàng, biết lão có chủ trương gì đây.

Tuy nhiên, giọng nói của lão vô cùng thành thật, nhất định đối tượng không thể nghi ngờ. Chàng cười, nghĩ lão có thừa kinh nghiệm giang hồ.

Thư sinh áo lam thở dài :

- Vậy là tìm được Trương đại hiệp không phải việc dễ dàng.

Trương Quả Lão tiếp nối :

- Việc tìm vật đánh rơi rất khẩn yếu, nếu các hạ không có điều chỉ giáo thêm, lão phu xin cáo từ.

Thư sinh áo lam tỏ vẻ thất vọng :

- Xin lão hiệp tự tiện!

Hắn khẽ nhích đôi vai, thân hình nhấc bổng lên. Thoáng mắt, hắn đã vọt qua cửa sổ vào phòng.

* * * * *

Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng cũng giờ thuật khinh công rời ngay tòa trang viện.

Dù có thanh tiểu kiếm hay không, cả hai vẫn phải đi Hành Sơn. Đến nơi rồi tùy cơ ứng biến.

Nam Nhạc quán, kiến trúc tại đỉnh Chúc Dung phong trên dãy Hành Sơn, có cái khí tượng cực kỳ hùng vĩ, gồm nhà ngang nhà dọc, điện trước điện sau, vốn là tòa nhà Nam Nhạc cung dựng lên từ triều Hán Vũ Đế được cải tổ lại.

Nơi mặt tiền, có bảy mươi hai cây cột sừng sững cao chọc trời, tượng trưng cho bảy mươi hai ngọn của dãy Hành Sơn. Trụ điêu khắc tân kỳ, chạm trổ, khảm ngọc huy hoàng tráng lệ.

Vào giữa trưa một ngày, nơi thềm đá khu toàn diện, có một già một trẻ từ xa đến. Già có vóc hình ốm yếu, vận áo bố dài cầm gậy trúc, tuy ốm yếu nhưng cước lực nhanh nhẹn phi thường. Trẻ là một thiếu niên, lưng đeo Trúc tiêu, vận áo xanh dài.

Hai đạo nhân túc trực tại lầu canh trước tám bia đá xanh to lớn. Vừa trông thấy cả hai đến cùng kêu lên :

- Đến rồi! Đến rồi!

Một trong hai đạo nhân chạy bay vào cổng.

Hai khách lữ hành đó không ai khác hơn là Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng. Họ lẳng lặng bước đều tiến dần đến khoảng đất trống trước lầu canh, họ đặt chân lên thềm.

Trương Quả Lão hướng về đạo nhân túc trực, vòng tay :

- Chào đạo hữu! Lão phu mộ danh tiếng Hành Sơn, từ ngàn dặm đến đây, muốn được bái kiến Nam Vân đạo trưởng. Xin phiền đạo hữu thông báo hộ!

Đạo nhân tỏ vẻ cung kính, vừa đáp lễ khách vừa cao giọng hỏi :

- Nhị vị có phải là Trương đại hiệp Trương Quả Lão, tước hiệu là Nhất Bút Âm Dương, và Tiết thiếu hiệp không?

Trương Quả Lão giật mình trầm nghĩ :

- Hành tung của ta đã bị bại lộ rồi sao? Vậy thì ta còn giấu diếm làm chi nữa?

Lão gật đầu :

- Lão phu là Trương Quả Lão! Đạo hữu đã biết trước rồi à?

Đạo nhân thần nhiên :

- Danh tiếng của Trương đại hiệp vang rền như sấm trên giang hồ, còn ai không biết? Sở dĩ tiểu đạo biết hôm nay có đại giá quang lâm vùng sơn cước này là vì gia sư từng phản phó mấy ngày qua, sẽ có Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp đến đây, người dặn dò tiểu đạo phải túc trực nghinh tiếp. Xin nhị vị hãy chờ một chút, sư huynh của tiểu đạo đã vào quán thông báo rồi.

Trương Quả Lão kinh ngạc hỏi :

- Lệnh sư pháp hiệu là chi?

Đạo nhân vẫn thản nhiên như thường :

- Gia sư là Chương môn nhân bốn phái, Quán chủ Nam Nhạc quán.

Trương Quả Lão giật mình thẩn ngối :

- Tặc đáng đáng sợ thật! Chúng đã dự liệu thế nào ta cũng đến đây, nên đã sai người canh chừng ta thế này!

Lão vội xua tay :

- Đạo hữu không nên làm kinh động đến Chương môn nhân, lão phu chỉ muốn bái phỏng Nam Vân đạo trưởng thôi!

Đạo nhân mỉm cười không đáp.

Vừa lúc đó, một tràng cười vang dội từ xa vọng đến, một đạo sĩ từ trong quán đi ra, đầu đội mũ ngọc như ý, mình mặc đạo bào màu thiên thanh, mặt tròn như vành trăng, râu dài đến ngực, tay cầm phát trần ngọc trắng, miệng điểm một nụ cười tươi.

Trông thấy Trương Quả Lão, đạo sĩ cúi đầu nghiêng mình vòng tay vái :

- A! Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp! Không hay hai vị giá lâm, bản đạo châm tiếp nghinh, thất lỗi quá!

Trương Quả Lão nhận ra, chính là Nam Vân đạo nhân, sư đệ của Nam Nhạc quán chủ, hết sức mừng rỡ, vội bước tới vòng tay đáp lễ :

- Chào đạo huynh! Cách biệt nhau đã lâu ngày, giờ gặp lại đạo huynh vẫn giữ được phong độ ngày nào.

Đưa tay chỉ Tiết Thiếu Lăng tiếp :

- Vị tiểu hữu này là Tiết Thiếu Lăng, con trai Tiết thần y, bậc thánh thủ mà toàn thể võ lâm vùng Cô Tô biết tiếng.

Lão hạ thấp giọng, vừa đủ cho Nam Vân đạo trưởng nghe :

- Lão phu cùng Tiết tiểu hữu đến Hành Sơn lần này, mục đích đề cập đến một việc vô cùng quan trọng.

Nam Vân đạo trưởng cười nhẹ :

- Vì tề phái mà Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp lại hao nhọc như vậy, bản đạo hết sức cảm kích!

Trương Quả Lão giật mình trở mắt nhìn đối phương :

- Vậy ra đạo huynh đã biết trước?

Nam Vân đạo trưởng không phủ nhận mà cũng không thừa nhận :

- Nơi đây không phải là nơi để mình đàm đạo. Vậy xin mời Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp vào trong kia dùng trà.

Thấy đạo nhân có ý tránh né đi sâu vào câu chuyện, Trương Quả Lão nghĩ là đạo nhân không muốn bọn môn đồ nghe, nhưng chừng như đạo nhân đã biết sự tình, lão nghĩ thầm :

- Có lẽ Nam Vân đạo trưởng đã hiểu vị Chương môn hiện tại là một tên giả hiệu rồi chăng? Nếu không, tại sao đạo trưởng lại tỏ vẻ dè dặt trước khi nghe mình tỏ bày câu chuyện?

Lão không nói gì nữa, vẫy tay sang Tiết Thiếu Lăng, đoạn bước theo Nam Vân đạo trưởng.

Tiết Thiếu Lăng không dám nói một tiếng nào, để mặc Trương Quả Lão tùy cơ đối đáp với đạo trưởng. Chẳng lảng lạng bước theo sau.

Dọc theo đường từ cổng đi vào, thỉnh thoảng có một vài đạo sĩ xuất hiện.

Những đạo sĩ đó có đeo trường kiếm bên mình, trông thấy Nam Vân đạo trưởng từ xa cùng đi với khách, vội chắp tay trước ngực, đứng thẳng người, đáp lễ hết sức cung kính.

Trương Quả Lão thán phục vô cùng, cho rằng kỷ luật trong Hành Sơn phải rất nghiêm, môn đệ người nào cũng đầy đủ lễ độ.

Đi qua hai dãy tiền điện, đến một vọng cửa hình vành trăng, bên trong là con đường hành lang, lát toàn đá trắng nhẵn bóng.

Một bên hành lang có những chậu hoa xếp thành hàng dài, hương xông bát ngát đủ sắc đủ màu.

Bên đối diện với hàng chậu hoa là cái hồ hình tròn, quanh hồ có lan can sơn đỏ, nước trong, nhìn thấy kim ngư bơi lội rõ ràng.

Nam Vân đạo trưởng đưa Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng qua khỏi vọng cửa tiến theo hành lang. Hành lang không dài lắm, đầu này có thể trông rõ đầu kia.

Vừa lúc đó, hai đạo đồng xuất hiện, dẫn đường cho một đạo nhân vận áo bổ màu xanh, từ đầu đối diện ngược chiều tiến đến.

Đạo nhân đó râu đã bạc, buồng dài xuống ngực, hình vóc ốm nhỏ nhưng tướng mạo thanh kỳ, bước đi ung dung chậm rãi.

Tự nhiên, Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng đã nhận ra đạo nhân từ xa, đạo nhân đó chính là Chương môn nhân phái Hành Sơn, Nam Nhạc quán chủ Nam Linh đạo trưởng, sư huynh của Nam Vân đạo trưởng.

Và tự nhiên cả hai cũng biết con người đó là một tên trong tặc đảng giả dạng trà trộn vào Hành Sơn phái, toan dùng quyền Chương môn, huy động toàn thể môn đồ làm hậu thuẫn cho âm mưu vĩ đại của chúng.

Trương Quả Lão khẽ cau mày nghĩ thầm :

- Cái lão Nam Vân đạo trưởng này hồ đồ làm sao? Ta đã bảo có việc hệ trọng muốn nói với một mình lão mà thôi, vậy mà lão còn đưa ta vào gặp Chương môn nhân! Chương môn nhân đối với lão chỉ là một tên tặc đảng, đối với ta không hơn không kém! Thế này thì ta còn nói gì được với lão? Tiếc thay cho cuộc viễn hành này kể như vô ích!

Nam Vân đạo trưởng vội thấp giọng gọi :

- Trương đại hiệp! Chương môn nhân đích thân ra nghênh tiếp đại hiệp kìa!

Trương Quả Lão lại trầm nghĩ :

- Thì ra lão đạo vẫn chưa biết Chương môn nhân là một tên tặc đảng.

Nơi đầu hành lang kia, lão đạo sĩ già áo xanh tiến tới, ung dung nhàn hạ.

Chợt lão ngừng mặt lên thấy Trương Quả Lão, vội bước gấp, vừa bước vừa gập đầu cười, cao giọng thốt :

- Vô lượng thọ Phật! Bần đạo biết thế nào Trương đại hiệp cũng đến tề xá, lại có cả Tiết thiếu hiệp nữa! Ha ha! Nghe môn đồ cấp báo, chưa ra kịp đến công nghinh tiếp thì hai vị đã vào rồi, thật lỗi quá!

Trương Quả Lão giật mình lại nghĩ :

- Hắn già vờ khéo quá! Giống từ tướng đi, giọng cười, tiếng nói, có đầy đủ uy nghi đức độ của một Chương môn nhân!

Lão thất vọng vô cùng toan cáo từ, song nghĩ là đã đến lỗ đây rồi cáo từ thì hẳn sinh nghi, nên miễn cưỡng vòng tay đáp lễ :

- Đạo huynh nói quá lời! Lão phu bất ngờ mà đến, quấy nhiễu sự thanh tu của hai vị, lão phu có lỗi mới đúng.

Nam Nhạc quán chủ có vẻ cao hứng quá, thẳng thẳng cười, thẳng thẳng thốt, giọng sang sảng như chuông gió.

Lão quay mình trở lại, đi trước dẫn đường, đưa Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng đến tòa đại sảnh, trang trí rất tinh khiết.

Chủ và khách vái chào lượt nữa, đoạn cùng ngồi xuống. Đạo đồng dâng trà cùng mấy món bánh trái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sương phủ ngang trời

Nam Nhạc quán chủ vòng tay mời :

- Xin hai vị giải lao!

Trương Quả Lão đưa mắt ngẫm ra hiệu cho Tiết Thiếu Lăng dùng mó tay vào món nào cả, đoạn điểm một nụ cười :

- Suốt hai mươi năm qua, lão phu ẩn cư tại vùng sơn cước Nhạc Ly, không còn tiếp xúc với hào kiệt giang hồ nữa! Bỗng dưng mấy hôm gần đây lại được cái hân hạnh đạo huynh cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư không ngại đường xa đến viếng. Bất ngờ bọn tặc đồ thừa cơ hạ thủ đoạn khiến cho các vị phí công vô ích! Lão phu áy náy vô cùng.

Lão ngừng một lát dò phản ứng đối phương, rồi tiếp :

- Tiết tiểu hữu đây, là một trong những người hằng hâm mộ thanh danh quý phái, có yêu cầu lão phu cùng làm một cuộc viễn hành phải ngang qua Hành Sơn, nghĩ là một cơ hội hi hữu bái phỏng các bậc cao tài nên nhờ lão phu đưa đường giới thiệu.

Câu nói đó, chứng tỏ cả hai thuận lộ mà đến chứ không vì một mục đích riêng nào, đến để bái kiến cho thỏa lòng ước mộ, chứ không phải đến tìm Nam Vân đạo trưởng.

Câu nói đó, cũng gián tiếp hủy bỏ cái ý định thảo luận với Nam Vân đạo trưởng về một việc trọng đại, bởi không tiện tỏ bày trước một Chương môn nhân giả hiệu. Như vậy, Nam Vân đạo trưởng không nên đề cập đến nữa.

Nhưng, Nam Vân đạo trưởng có hiểu thâm ý đó cho lão không?

Thấy Trương Quả Lão không được cởi mở tâm linh cho lắm, Nam Nhạc quán chủ thành khẩn sẵn đón :

- Hai vị vì chuyện của tệ phái chịu nhọc đến đây, thanh tình làm bản đạo hết sức cảm kích!

Trương Quả Lão kinh dị vô cùng.

Hắn chỉ là một Chương môn giả hiệu, đáng lý ra nên tránh né mọi sự có liên quan đến trường hợp của hắn, người ta không nhắc đến là may mắn cho hắn, có sao hắn lại tự mình phanh phui ra, không sợ lộ đuôi chồn?

Việc của hắn là việc gì? Nếu không phải là việc xảy ra từ lúc Nam Nhạc quán chủ đến Bạch Nhục Phố tại Trường Sa?

Lão chỉnh sắc mặt nghiêm trọng thốt :

- Lão phu cùng Tiết tiểu hữu thuận đường mà vào bái phỏng, chứ có việc gì của quý phái đâu, xin đạo hữu đừng hiểu lầm!

Nam Nhạc quán chủ cười thành tiếng :

- Trương đại hiệp không tin bản đạo à?

Trương Quả Lão chưa kịp nói gì, Nam Vân đạo trưởng tiếp :

- Vừa rồi, đại hiệp có cho bản đạo biết là có một chuyện rất là hệ trọng, bản đạo đang nóng lòng nghe. Nơi đây là vùng cấm địa, nếu không có lệnh không một môn đồ nào dám bén mảng đến. Vậy đại hiệp cứ nói cho Chương môn và bản đạo cùng biết.

Trương Quả Lão khẽ cau mày, kêu khổ thầm :

- Hồng! Hồng bát! Lão mũi trâu này hồ đồ đến thế là cùng! Kẻ đang ngồi trước mặt lão là một tên tặc đảng, lão lại cứ đinh ninh là Chương môn, là sư huynh.

Lão lại tiết lộ là ta muốn nói việc cơ mật với lão, như vậy còn bản đạo nói năng gì được nữa?

Nam Nhạc quán chủ ung dung, bình thản, điểm một nụ cười nhẹ, khoác tay về phía Nam Vân đạo trưởng :

- Sư đệ đừng lấy làm lạ Trương đại hiệp không đủ tin vào nơi bọn mình! Đến như bản đạo và sư đệ là bạn đồng môn sống cạnh nhau hơn mấy mươi năm qua mà còn suýt bị bọn gian manh lừa gạt, nếu bản đạo không kịp về đến đây thì hậu quả không biết sao mà lường!

Nam Nhạc quán chủ bật cười ha hả nói tiếp :

- Hôm đó, nếu không nhờ bản đạo sử dụng “Chức Dung chỉ pháp” thì sư đệ quyết không nhận ra vị sư huynh của mình rồi!

Nam Vân đạo trưởng có vẻ thẹn :

- Bọn gian manh có cái thuật cải sửa dung mạo thật kỳ diệu! Chỉ tiểu đệ cũng phải lầm hướng hồ người khác! Nghĩ chúng ta gan lắm mới dám giả mạo sư huynh ngang nhiên đến đây định lừa cả tiểu đệ.

Trương Quả Lão càng nghe hai sư huynh, đệ đối đáp với nhau càng kinh dị hết sức. Nếu vậy, người đối diện với lão chính là Nam Nhạc quán chủ thật sự, chứ không phải giả hiệu sao?

Tuy nhiên, vốn là tay lão luyện giang hồ, trước khi biết đích xác sự tình hư thực ra sao, lão vẫn phải dè dặt như thường. Lão chỉ lắng lắng nghe, không chen vào một câu nào.

Đồng thời còn đưa mắt cho Tiết Thiếu Lăng, đừng nên vội tin.

Tự nhiên, thái độ của Trương Quả Lão không qua lọt được con mắt của Nam Nhạc quán chủ.

Nam Nhạc quán chủ cứ lơ đi, ung dung nói tiếp :

- Bần đạo cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư vì sợ y uống phải chung trà độc, nên khi đến đình Nhạc Ly phong, chất độc phát tác không còn tự chủ được nữa, thành ra bị kèm chế...

Quán chủ dừng lại, khẽ buông tiếng thở dài :

- Sau đó, nhờ Tiết thiếu hiệp giải khai huyết đạo cho mới hay là mình bị hôn mê một lúc lâu. Chừng tỉnh lại, lắng nghe Trương đại hiệp đã động thủ ngoài đại sảnh, nhưng cả ba đều đã hết công lực, dù có muốn xông ra tiếp tay với đại hiệp cũng không làm sao được.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Hắn nói đúng sự thật quá!

Chàng ngẩng mặt nhìn sang Trương Quả Lão, thấy lão im lặng ngồi nghe, lão không hề chú ý đến chàng.

Nam Nhạc quán chủ lại tiếp :

- Biết mình hoàn toàn vô vọng, giả sử lúc đó mà thoát nạn mà cũng như là phế nhân rồi, còn trở lại Hành Sơn chấp chương quyền Chương môn thế nào được? Bần đạo nghĩ, đã có Trương đại hiệp đến đây rồi, bọn tặc đáng dù lợi hại đến đâu cũng không làm gì nổi đại hiệp, và chính là cơ hội duy nhất cho Tiết thiếu hiệp hộ cho khỏi chúng. Cho nên bần đạo mới trao thanh tiêu kiếm cho Tiết thiếu hiệp, yêu cầu thiếu hiệp đến Hành Sơn.

Tiết Thiếu Lăng lại nghĩ :

- Việc đó trừ ta ra còn ai biết? Hắn có thể là Nam Nhạc quán chủ thật sự đấy?

Quán chủ bình thân kể tiếp :

- Tiết thiếu hiệp rời nhà lao rồi, bần đạo cùng hai vị kia bị chúng điểm huyết trở lại, dò đi nơi khác. Cách đây mấy hôm, một bậc vĩ nhân xuất hiện giải cứu. Khi tỉnh lại, bần đạo mới hay là chất độc đã được giải trừ, hơn nữa, võ công lại được khôi phục trọn vẹn. Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư cũng được đồng hưởng cái may đó.

Trương Quả Lão không còn nghi ngờ gì nữa, vuốt chòm râu bạc nói :

- Đạo huynh có nhớ lúc đó mình ở đâu không?

Nam Nhạc quán chủ đáp :

- Trong một tòa nhà rộng lớn. Bần đạo và hai vị kia lục soát khắp nơi không gặp người nào, chừng đó mới hay là ngôi nhà đã bị bỏ hoang từ lâu, tọa lạc tại vùng phụ cận Nhạc Dương.

Trương Quả Lão gật đầu :

- Lão phu cùng Tiết thiếu hiệp cũng nhờ một bậc dị nhân giải cứu, nếu không thì hiện tại vẫn còn bị chúng quản thúc như thường. Kể về võ công, lão phu thấy mình còn kém chúng mấy bậc.

Bây giờ, lão tin chắc là người đối diện với lão là Nam Nhạc quán chủ thật sự, lão không còn dè dặt gì nữa, lão tiếp luôn :

- Lão phu và Tiết thiếu hiệp có trở lại ngôi nhà đó một lần, cũng trong cái đêm các vị thoát đi.

Nam Nhạc quán chủ lấy làm lạ :

- Đại hiệp trở lại đó làm gì?

Tiết Thiếu Lăng thoáng có vẻ thẹn, đáp thay cho Trương Quả Lão :

- Bị trọng thương bất tỉnh, tôi không còn biết gì nữa. Chúng lục soát trong người tôi, đoạt lấy thanh tiêu kiếm của tiền bối. Do đó, tôi yêu cầu Trương đại hiệp cùng trở lại chỗ cũ, mong tìm nòng liễu đầu có phận sự canh giữ tôi, tra gan nòng xem vật đó đã lạc về đâu? Nếu không có vật đó, dù tôi có nói gì với Nam Vân đạo trưởng, đã chắc gì người tin được tôi?

Nam Nhạc quán chủ thở dài :

- Tiết thiếu hiệp quả là người mang đầy đủ tín nghĩa, đáng khen lắm! Song, mình còn biết làm gì hơn khi sự việc đã xảy ra như thế rồi!

Nam Vân đạo trưởng hướng sang Trương Quả Lão :

- Trương đại hiệp có biết bậc dị nhân đó là ai không?

Trương Quả Lão lắc đầu cười khổ :

- Làm gì biết được! Lão phu đã bị bọn Bạch Y tứ linh hiệp công đánh cho hôn mê trầm trọng, chỉ tưởng là mình phải chết nếu không thì cũng bị tàn phế suốt đời. Chừng tỉnh lại, phát giác ra là mình đã hoàn toàn bình phục mới hay có người giải cứu, chứ nào có thấy bóng dáng ai đâu mà hồng nhập thức?

Nam Nhạc quán chủ và Nam Vân đạo trưởng đưa mắt nhìn nhau.

Quán chủ mơ màng :

- Hay vị đó là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừ, Tang đại hiệp?

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Không thể là Tang lão đầu được! Xưa kia, lão phu cùng Tang lão đầu tài nghệ tương đương nhau, dù trong mười hai năm thời gian cách biệt, lão ấy võ công dù có tiến đến đâu cũng không thể đạt đến mức độ thầy của lão phu được, mà dị nhân đó võ công vào hàng sư tôn của lão phu.

Nam Nhạc quán chủ chớp chớp mắt :

- Bần đạo không tin trên đời này lại có người cao cường hơn như đại hiệp đã nghĩ!

Trương Quả Lão cười khổ :

- Vậy mà có! Và chúng ta, ai cũng như ai, đều đã gặp một lần...

Nam Nhạc quán chủ trầm ngâm một chút, sau cùng thở dài :

- Vận kiếp võ lâm càng ngày càng đen tối hãi hùng! Bần đạo cùng Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiên sư may mắn được thoát hiểm, song còn bao nhiêu người khác hiện trong tay chúng, số phận của họ sẽ ra sao? Bọn chúng là ai? Chúng có chủ trương như thế nào?

Nam Vân đạo trưởng vụt hỏi :

- Đại hiệp đã nói là sẽ cho bần đạo biết một việc vô cùng trọng đại, có lẽ đại hiệp đã hiểu được phần nào lai lịch của chúng?

Trương Quả Lão lại lắc đầu :

- Từ vị Đường chủ đến Bạch Y tứ linh, lão phu không biết họ là ai? Chỉ có tên họ pháp là lão phu nhận ra, hẳn chính là Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên, từng xưng hùng một thời gian tại vùng Tây bắc...

Trương Quả Lão chợt nhìn Nam Nhạc quán chủ hỏi :

- Người giả mạo đạo huynh đó hiện ra sao? Đạo huynh xử trí như thế nào?

Nam Nhạc quán chủ không rõ vô tình hay cố ý, nhếch mép điểm một nụ cười âm độc :

- Bần đạo đã đánh chết y rồi!

Trương Quả Lão trở mắt :

- Đánh chết? Lão phu tưởng nên để y sống là hơn!

Nam Nhạc quán chủ trầm ngâm một chút :

- Đại hiệp nói đúng! Nhưng lúc đó, bần đạo nghĩ là nếu để y sống, câu chuyện giả mạo sẽ lan truyền khắp bọn đệ tử, sẽ có ảnh hưởng không hay cho tệ phái, thành thử bần đạo phải dùng đến tuyệt học là “Chúc Dung chỉ” hạ sát y.

Trương Quả Lão lại hỏi :

- Thi thể y đâu?

Nam Nhạc quán chủ mỉm cười hỏi :

- Trương đại hiệp muốn khám nghiệm thi thể y để tìm kiếm một nghi ngờ gì chăng?

Trương Quả Lão thành thật đáp :

- Lão phu quả có ý như vậy!

Nam Nhạc quán chủ suy nghĩ một lúc, đoạn đứng lên :

- Được! Trương đại hiệp hãy theo bản đạo.

Quán chủ từ từ bước ra khỏi khách sảnh.

Trương Quả Lão, Tiết Thiếu Lăng cùng Nam Vân đạo trưởng theo sau. Họ đi trên con đường nằm ngang, đến một dãy nhà năm gian, cũng tinh khiết như khách sảnh.

Họ bước vào một gian nhà.

Trong gian nhà đó, có một xác người vận đạo bào màu xanh, xương sọ vỡ, mặt tái mét, máu khô đen sậm.

Trương Quả Lão kêu lên :

- Chính người này?

Nam Nhạc quán chủ gật đầu :

- Bản đạo sử dụng “Chúc Dung chỉ” đánh trúng trán y thành vỡ sọ nát mặt, không còn nhận ra diện mạo được nữa!

Trương Quả Lão dù chưa thấy Hành Sơn phái thi triển Chúc Dung chỉ công, nhưng cũng biết đó là một tuyệt học do lửa tam muội luyện thành.

Hành Sơn phái sở cày Chúc Dung chỉ công, cũng như Hoa Sơn phái có Xuyên Vân chỉ, Thiếu Lâm phái có Kim Cương chỉ.

Nhưng dùng Chỉ công hạ địch thì chỉ gây ra một vết thương nhỏ bên ngoài bằng đầu ngón tay, còn bên trong thì gãy xương hoặc vỡ ngũ tạng, hoặc đứt gân mạch.

Chỉ công chẳng bao giờ làm nát gương mặt như trường hợp của xác chết này.

Trừ ra khi dùng chương hạ địch, thì địch mới bị nông nổi đó.

Theo lão hiểu, hiện tại trên giang hồ chỉ có Thiên Lô chương của Nam Hải môn là lợi hại nhất, có thể làm vỡ sọ, nát mặt địch mà thôi.

Nghĩ đến đó lão rung mình kinh hãi, lão vờ ngồi xuống quan sát xác chết một lúc, đoạn lắc đầu rồi đứng lên.

Nam Vân đạo trưởng cười nhẹ :

- Trương đại hiệp có thấy gì chẳng?

Trương Quả Lão khẽ vuốt chòm râu bạc lắc đầu.

Trong lúc lão vuốt râu, lắc đầu, lão đã dùng phép “Truyền âm nhập mật” rì bên tai Tiết Thiếu Lăng :

- Tiểu hữu ạ! Nếu tiểu hữu có khám phá ra điều gì đáng nghi ngờ, tuyệt đối phải giữ bí mật, không được khai khẩu.

Tiết Thiếu Lăng giật mình nghĩ thầm :

- Trương Quả Lão bảo thế chắc chắn lão đã khám phá ra điều gì rồi!

Trương Quả Lão giữ cái tư thế vuốt râu, lão mở miệng một chút đoạn thốt :

- Lão phu muốn nhìn mặt y để nghiên cứu thuật cải sửa dung mạo rồi nhân đó suy nghiệm ra mà suy tính, tìm hiểu những gì muốn hiểu. Nhưng Quán chủ đã dùng Chúc Dung chỉ phóng lửa Tam muội vừa đánh nát mặt, vừa đốt cháy da thịt, thành ra lão phu không khám phá ra được gì cả.

Câu nói của lão là lão tin nạn nhân bị hạ bằng Chúc Dung chỉ chứ không phải bị hạ bằng một chương pháp nào như lão đã suy tưởng, lão cốt nói lên câu đó cho Nam Nhạc quán chủ khỏi sanh nghi.

Đúng như chỗ mong muốn của lão, Nam Nhạc quán chủ đắc ý, thở phào một tiếng khẽ :

- Lúc đó, bản đạo sợ kinh động đến bọn môn đồ, đồng thời lại lo ngại nếu xuất thủ mà không hạ được ngay đối phương thì càng thêm rắc rối, cho nên bắt đắc dĩ phải giữ tuyệt học bất thành linh công vào mặt y, may thay bản đạo đã thành công.

Quán chủ bật cười ha hả nói tiếp :

- Thoạt đầu Nam Vân sư đệ có ý tiếp tay để công ngược lại bản đạo, nếu bản đạo không dùng tuyệt học của môn để thức tỉnh sư đệ, thì sư đệ đã tham gia cuộc chiến rồi.

Nam Vân đạo trưởng tỏ vẻ sợ sệt ấp úng :

- Tiểu đệ có ngờ đâu sự tình lại như thế! Thì tiểu đệ đang cùng Chương môn nhân bàn luận các việc trong phái, kể sư huynh hiện đến, tự nhiên tiểu đệ phải nghỉ ngơi. May mà tiểu đệ chưa làm điều gì đắc tội với sư huynh.

Nam Vân đạo trưởng dừng lại một chút, nói tiếp với một giọng bình tĩnh hơn :

- Tên tặc đang lúc trở về đây lại có tên sư diệt Triệu Thế Kỳ về theo, bảo sao tiểu đệ không tin được?

Trương Quả Lão thoáng nhìn sang Tiết Thiếu Lăng, đoạn vòng tay :

- Hai vị đạo huynh, lão phu xin cáo từ!

Nam Nhạc quán chủ nhìn sững lão :

- Không mấy khi Trương đại hiệp đến tệt xá, ít nhất cũng phải lưu lại một thời gian ngắn cho bản đạo được dịp làm tròn bốn phận địa chủ chứ? Hà huống bản đạo còn phải thỉnh giáo đại hiệp để có thể đối phó với tặc đảng ngày càng long hành gieo họa khắp tứ phương.

Trương Quả Lão thở dài :

- Hơn hai mươi năm qua, lão phu ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, cuộc sống nhàn hạ đã hoàn toàn làm cho lão phu nguội lạnh. Song, vì ba vị đến tệt xá mà suýt mang họa vào thân, lão phu áy náy vô cùng. Vạn nhất mà các vị có mệnh hệ nào thì lão phu dù muốn dù không cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn. Nay các vị đã an toàn trở về, lão phu như trút được gánh nặng..

Lão lại đưa mắt sang Tiết Thiếu Lăng rồi tiếp :

- Vị tiểu hữu này vâng lệnh phụ thân từ Lạc Dương đến Trường Sa là để tìm lão phu để hỏi một vị thuốc hiếm có, lão phu phải cùng tiểu hữu đến Võ Lăng sơn gấp để kiếm vị thuốc. Xong việc rồi lão phu sẽ ẩn cư như xưa, không hề tái hiện trên giang hồ nữa...

Tiết Thiếu Lăng cười thầm, chàng cho là lão viện cớ cáo từ khá vững, có thể gây niềm tin nơi đối phương.

Nam Nhạc quán chủ thấy ý chí của Trương Quả Lão kiên quyết, tỏ ý quyến luyến vô cùng, thở dài mấy tiếng :

- Đại hiệp giữ ý muốn ẩn dật nhàn cư, không mản đến thế sự, bản đạo tự nhiên không thể cưỡng ép đại hiệp làm khác đi được, nhưng tiếc thay, một bậc kỳ tài như đại hiệp lại thúc thủ bàng quan.

Trương Quả Lão cười ha hả :

- Đạo huynh có tâm ưu thời mẫn thế, quả không hổ là Chương môn một phái lớn! Đã có đạo huynh và phái Hành Sơn, đã có phái Thiếu Lâm, phái Võ Đang, phái Nga Mi và phái Hoa Sơn, thì cần gì lão phu một kẻ vô dụng?

Lão hướng sang Tiết Thiếu Lăng :

- Minh đi thôi tiểu hữu ạ!

Lão dạy qua Nam Nhạc quán chủ và Nam Vân đạo trưởng vòng tay nghiêng mình, đoạn bước ra khỏi gian nhà. Tiết Thiếu Lăng cũng vái chào hai vị đạo nhân rồi bước theo ra.

Nam Nhạc quán chủ và Nam Vân đạo trưởng đưa cả hai ra tận cổng ngoài.

Đôi bên lại vái nhau lượt nữa, Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng cùng nhau đi xuống núi.

Cả hai đi một lúc lâu, đến một vùng hoang dã, Tiết Thiếu Lăng nhìn bốn phía, không thấy bóng người nào, chàng bật cười khan :

- Đáng phục lão tiền bối vô cùng!

Trương Quả Lão dạy qua nhìn chàng :

- Phục về việc gì?

Tiết Thiếu Lăng vẫn cười khoái trá :

- Tiền bối bịa chuyện rất dễ dàng như có thật.

Trương Quả Lão nghiêm chỉnh sắc mặt, trầm giọng :

- Tiểu hữu mới đặt chân lên giang hồ cần phải dè dặt cho lắm! Trong nhiều trường hợp, mình bắt buộc phải bịa chuyện để được an toàn.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Tiền bối dạy có lý. Nhưng Nam Nhạc quán chủ không hỏi mình đi về đâu, tại sao tiền bối lại bịa là mình đi Võ Lăng sơn?

Trương Quả Lão thấp giọng :

- Hành tung của mình đã bị bại lộ rồi, bọn chúng thế nào cũng cho người theo dõi. Tuy nhiên, chúng sẽ chẳng dám theo sát mình, mà chúng theo dõi xa xa thì mình còn biết thế nào mà đề phòng? Cho nên lão phu phải bịa ngay là mình đi Võ Lăng sơn để đánh lạc hướng chúng.

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Vậy là tiền bối đã nhận ra là Nam Nhạc quán chủ là một tặc đảng giả mạo?

Trương Quả Lão hừ lạnh :

- Nào chỉ phải một mình hắn!

Tiết Thiếu Lăng giật mình lần nữa :

- Luôn cả Nam Vân đạo trưởng?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Đúng vậy!

Lão lại hỏi chàng :

- Tiểu hữu không nhận thấy điều đó à?

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một chút :

- Thật sự tôi không được rõ lắm. Tôi chỉ nhận ra xác chết đó không có hình dáng đứng như tên giả mạo Nam Nhạc quán chủ.

Trương Quả Lão chú ý :

- Xác chết giống ai?

Tiết Thiếu Lăng nói :

- Hôm đó, tôi thấy tên giả mạo Quán chủ giống Quán chủ như tạc, từ vóc dáng, cử động, diện mạo, ngôn từ nhất nhất đều không sai một chút nào. Còn xác chết này xem ra có cao hơn Quán chủ một vài phân. Bảo là giống Nam Vân đạo trưởng thì đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phong Trần tam kỳ

Trương Quả Lão gật đầu :

- Phải đó! Bảo xác chết giống Nam Vân đạo trưởng thì đúng hơn. Sư huynh đệ của họ có thân vóc suýt soát nhau, nhưng Quán chủ thì cao hơn một tí. Người có con mắt nhận xét khá lắm!

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Vậy xác chết đó không phải là của Nam Nhạc quán chủ giả mạo mà là của Nam Vân đạo trưởng?

Trương Quả Lão trầm giọng :

- Tiểu hữu còn bảo là của ai khác nữa?

Tiết Thiếu Lăng suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu :

- Đúng rồi! Thảo nào lúc đó tiền bối có bảo tôi dù có khám phá được sự gì khác lạ cũng không nên nói ra.

Tiết Thiếu Lăng nhìn sừng lão hỏi :

- Tiền bối còn khám phá ra sự gì khác lạ nữa không?

Trương Quả Lão mỉm cười :

- Còn! Còn nhiều điều khác lắm!

Tiết Thiếu Lăng kinh dị :

- Tại sao tôi không nhận thấy gì hết?

Trương Quả Lão nói :

- Chúng có âm mưu tự nhiên chúng có đề phòng, trong nhất thời mình không thấy chỗ sơ hở của chúng. Tuy nhiên, lão phu chỉ bằng vào lời nói của chúng, phối kiểm với những gì chúng đã làm là đoán được phần nào mưu mô của chúng.

Tiết Thiếu Lăng chú ý :

- Tiền bối có thể giải thích rõ ràng hơn cho tôi hiểu được chăng?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Lão phu bắt đầu từ lúc chúng ta sa vào cạm bẫy của chúng. Thoạt tiên, khi thấy lão phu và tiểu hữu thoát đi rồi, Lăng đường chủ đoán thế nào mình cũng đến Hành Sơn, do đó, y đã phái người đến đó trước mình để dàn cảnh chờ mình.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Làm sao Lăng đường chủ biết được điều đó?

Trương Quả Lão cười nhẹ :

- Tiểu hữu đã quên thanh tiểu kiếm của Nam Nhạc quán chủ rồi à? Lăng đường chủ lục soát trong người tiểu hữu bắt được thanh tiểu kiếm, biết ngay là Nam Nhạc quán chủ đã nhờ tiểu hữu mang nó đến Hành Sơn. Mà đến Hành Sơn chỉ để gặp Nam Vân đạo trưởng mà thôi, chứ không còn ai khác hơn nữa. Và lại, nếu tiểu hữu đi Hành Sơn thì thế nào lão phu cũng có đi theo.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Tiền bối sáng ý quá!

Trương Quả Lão tiếp :

- Tự nhiên Lăng đường chủ sẽ dàn cảnh chờ mình. Nếu để mình đến trước gặp Nam Vân đạo trưởng thì cơ mưu của chúng phải bị bại lộ mất. Do đó, chúng hạ sát Nam Vân đạo trưởng rồi diễn người vào thay thế. Trước sau, mình chỉ nghi ngờ Nam Nhạc quán chủ mà thôi, chứ mình làm gì nghi ngờ đến cả Nam Vân đạo trưởng? Cho nên, chúng để Nam Vân đạo trưởng giả ra mặt nghênh tiếp mình cho mình đừng sanh nghi rồi Nam Nhạc quán chủ giả mới xuất hiện, tường thuật các việc, như vậy thì mình tin ngay. Phần Nam Vân đạo trưởng thì tùy lúc, tùy việc góp lời để xác nhận. Họ dám đề cập đến việc giả mạo người là không thể nghi ngờ được nữa. Tiểu hữu phải hiểu, chính Nam Nhạc quán chủ không biết là lão bị người mạo nhận lúc chạy thoát nạn kia mà. Việc mạo nhận chỉ bị phát giác lúc lão trở về Hành Sơn thôi, chúng dàn cảnh như vậy để chứng tỏ Quán chủ thật tình không biết gì cả. Nhưng chắc gì Nam Nhạc quán chủ có trở về đây? Chúng bịa ra chuyện giết chóc, ngoài ra chúng còn mượn xác chết của Nam Vân đạo trưởng để làm bằng chứng!

Lão dừng lại, Tiết Thiếu Lăng mơ màng :

- Chúng muốn gây niềm tin nơi lão tiền bối...

Trương Quả Lão gật đầu :

- Nếu mình tin được người trên Hành Sơn thật sự là Nam Nhạc quán chủ thì mình cũng tin luôn Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiên sư giả hiệu. Sự kiện đó rất có lợi cho chúng. Vì nếu có kẻ nào nghi ngờ, chúng sẽ nhờ mình thanh minh hộ.

Lão trầm ngâm một lúc lâu rồi tiếp :

- Ngoài ra, chúng còn muốn tìm hiểu nơi mình mấy điều.

Tiết Thiếu Lăng hỏi :

- Mấy điều gì?

Trương Quả Lão đáp :

- Điều thứ nhất, chúng muốn biết vị cao nhân đã cứu lão phu và tiểu hữu là ai? Điều thứ hai, chúng muốn biết Tang lão đầu hiện hạ lạc phương nào? Điều thứ ba, chúng dò xem mình có hiểu được âm mưu của chúng phần nào chăng? Và điều cuối cùng, là chúng muốn vịn vào chánh nghĩa giang hồ khơi động lão phu xem coi lão phu có thật ý muốn qui ẩn hay lại tái xuất giang hồ đương đầu với chúng?

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười :

- Nhưng lão tiền bối đã nói rõ nguyện vọng với chúng rồi.

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Dù vậy, nhưng chắc gì chúng sẽ tin ta!

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Tiền bối còn khám phá điều gì nữa không?

Trương Quả Lão đáp :

- Tặc đảng đã dùng Chúc Dung chỉ để hạ sát đối phương, nhưng Chúc Dung chỉ đâu có thể gây nên tình trạng đó cho nạn nhân được.

Tiết Thiếu Lăng trở mặt :

- Vậy là chúng đã dùng môn công gì?

Trương Quả Lão nói nhanh :

- Thiên Lô chương!

Rồi lão nở một nụ cười đắc ý :

- Trong một âm mưu vĩ đại, dù chúng có giữ gìn bí mật như thế nào cũng không tránh khỏi có một sơ hở, chính cái sơ hở đó giúp chúng ta phanh lãn ra manh mối sự tình. Giả sử Nam Nhạc quán chủ giả chừng đứng bên cạnh xác chết đó thì ta đâu có dịp so sánh, và tự nhiên còn lâu lắm ta mới khám phá ra những việc vừa nêu...

Tiết Thiếu Lăng suy nghĩ, vụt ngẩng mặt nhìn Trương Quả Lão :

- Bây giờ mình phải làm sao đối phó với chúng đây lão tiền bối?

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Khó! Khó lắm! Kế hoạch của chúng rất bí mật, bố trí rất kín đáo mà mình chỉ có một già, một trẻ. Dù mình có tài thông thiên triệt địa cũng không mong gì ứng phó kịp mọi mặt.

Tiết Thiếu Lăng lo lắng :

- Nghĩa phụ tôi còn kẹt trong tay chúng, làm sao cứu người thoát khỏi được?

Trương Quả Lão cười khổ :

- Kẹt trong tay chúng nào có mỗi một nghĩa phụ tiểu hữu đâu!

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Lão tiền bối đã nói là tìm nghĩa phụ tôi?

Trương Quả Lão trầm ngâm một chút :

- Tìm Tang lão đầu là tìm, chứ có lão ấy cũng không mong gì thay đổi được cục diện, bất quá có lão là có thêm được một người cho cánh mình. Tài nghệ của lão vẫn chưa thấm vào đâu so với bọn Lăng đường chủ và Bạch Y tứ linh, chứ đừng nói đến Chủ thượng của chúng. Lão phu muốn tìm Tang lão đầu là để cho lão ấy biết tình hình nghiêm trọng của võ lâm như thế nào vậy thôi.

Tiết Thiếu Lăng thất vọng :

- Nếu vậy lão tiền bối đã có phương pháp gì...

Trương Quả Lão lại lắc đầu cười khổ :

- Khoan đã! Khoan nói đến phương pháp trong lúc này. Bọn chúng có hành tung vô cùng bí mật, mình có biết chúng là ai, có căn cứ ở đâu mà hòng nghĩ đến phương pháp sớm?

Lão cau mày nói tiếp :

- Sự phụ của lão phu đã từ lâu không màng đến thế sự nữa, vả lại hành tung của người vô định, ẩn hiện thất thường. Dù lão phu có muốn tìm gặp để thỉnh giáo một vài điều cần yếu cũng không thể biết chắc người ở phương trời nào... Hiện tại, chỉ còn có cách là lão phu và tiểu hữu chia nhau mỗi người đi một nơi. Lão phu đi tìm Tang lão đầu, còn tiểu hữu thì làm một chuyến viễn hành đến Cửu Nghi sơn...

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Lão tiền bối bảo tôi đến đó tìm ai?

Trương Quả Lão nhìn chàng :

- Mấy mươi năm trước đây, trên giang hồ có nói câu truyền ngôn, chẳng rõ Tang lão đầu có nói cho tiểu hữu biết không?

Tiết Thiếu Lăng chú ý :

- Câu truyền ngôn đó như thế nào?

Trương Quả Lão mơ màng, tâm tư như hướng về dĩ vãng :

- Phong Trần tam kỳ, Vô Vô Vô Nghi!

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không! Tôi không hề nghe sư phụ nhắc đến câu đó. Phong Trần tam kỳ có lẽ là ba vị kỳ nhân trong Phong Trần! Còn Vô Vô Vô Nghi xin lão tiền bối giải thích cho tôi hiểu.

Trương Quả Lão trầm giọng :

- Vô Vô Vô Nghi là danh úy của ba vị kỳ nhân đó. Một là Vô Danh Tẩu, một là Vô Cực lão nhân, sư phụ của lão phu, còn vị thứ ba là Vô Nghi Ông. Sáu mươi năm trước, ba vị đó được hầu hết nhân vật võ lâm tôn kính như bậc thánh, họ luôn luôn vân du tứ hải giang hồ, ẩn hiện vô định. Họ lưu lại trong lịch sử võ lâm biết bao nhiêu là thành tích thần kỳ. Thịnh danh họ rền vang như sấm, nhưng không một ai lúc đó được biết rõ mặt mày họ. Do đó nên người ta gọi là Phong Trần tam kỳ.

Lão dừng một lát rồi tiếp :

- Mãi đến sau này, sư phụ của lão phu dựng lều cỏ tại Nhạc Ly Phong, Vô Nghi Ông thì ẩn tích tại Cửu Nghi sơn, chỉ còn Vô Danh Tẩu thì không ngừng vân du khắp sông, núi. Vô Danh Tẩu thì lại không thu nhận đồ đệ...

Vừa lúc đó, một giọng nói vang lên :

- Ai cho rằng lão phu không có môn đồ?

Giọng nói đó đập vào tai Trương Quả Lão chất chứa, lão vội bay vọt tới hấp tấp gọi to :

- Lão tiền bối! Lão tiền bối...

Tiết Thiếu Lăng hết sức kinh dị :

- Lão tiền bối gọi ai vậy?

Trương Quả Lão nhìn quanh quẩn :

- Tiểu hữu không thấy gì à?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu.

Trương Quả Lão lại hỏi :

- Có nghe thấy gì không?

Tiết Thiếu Lăng trở mặt :

- Lão tiền bối bảo tôi nghe gì?

Trương Quả Lão chưa hết kinh hãi :

- Mình vừa nhắc đến Phong Trần tam kỳ, đột nhiên lão tiên bói Vô Danh Tẩu bay ngang trên đầu mình...

Tiết Thiếu Lăng còn kinh dị :

- Do đâu mà lão tiên bói biết được?

Trương Quả Lão thốt :

- Lão phu vừa bảo Vô Danh Tẩu không có môn đồ, thì có tiếng cãi lại từ trên không vọng xuống...

Tiết Thiếu Lăng ngậy người :

- Có việc vậy sao? Tôi chẳng thấy, chẳng nghe gì cả?

Trương Quả Lão cười khỏ :

- Buông đứt câu nói là Vô Danh Tẩu lão tiên bói đã vọt đi ít nhất một dặm đường, mình không thấy kịp là lẽ dĩ nhiên rồi.

Tiết Thiếu Lăng không mấy lưu ý đến việc đó, chàng trở lại câu chuyện vừa rồi :

- Lão tiên bói bảo tôi đến Cửu Nghi sơn có phải là để tìm Vô Nghi lão nhân không?

Trương Quả Lão lắc đầu :

- Vô Nghi lão nhân ẩn cư tại Cửu Nghi sơn là việc cách đây đã sáu mươi năm rồi, tiểu hữu đến đây là để tìm người đệ tử, giang hồ gọi Cửu Nghi tiên sanh.

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Tìm nhân vật đó để làm gì?

Trương Quả Lão từ từ nói :

- Người đệ tử đó là bậc kỳ tài hiện nay trong thiên hạ, bát cổ thông kim, biết cả thiên văn địa lý. Tiểu hữu chỉ cần phát họa tình hình là người biết ngay lai lịch của bọn tặc đảng.

Tiết Thiếu Lăng lo ngại :

- Nhưng tôi chưa từng gặp mặt tiên sanh lần nào, liệu nói ra tiên sanh có chịu tin không?

Trương Quả Lão mỉm cười nói :

- Đương nhiên là không tin rồi! Tiên sanh có tính đa nghi, nếu là người không quen biết thì đừng hòng được tiên sanh tiếp đón. Chứ phải chỉ chiếc Thiết tiêu của lão đầu chưa mất?

Tiết Thiếu Lăng cười khỏ :

- Chứ làm sao tôi tìm gặp được tiên sanh?

Trương Quả Lão mơ màng :

- Gặp được Cửu Nghi tiên sanh không phải là việc khó, có khó chăng là làm thế nào cho tiên sanh nói thật cho mình nghe!

Tiết Thiếu Lăng quả quyết :

- Chỉ cần gặp được tiên sanh thôi, tôi sẽ có cách làm cho người chịu nói.

Trương Quả Lão nghĩ ngợi một chút :

- Tiểu hữu đến Cửu Nghi sơn, lần quán ở đó cứ ngâm mãi mấy câu thì lão ấy sẽ xuất hiện liền.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Mấy câu gì?

Trương Quả Lão điểm một nụ cười :

- Ba mươi năm trước đây, sau khi chu du khắp bốn phương trời, tiên sanh trở về Cửu Nghi sơn ẩn cư trong động đá, tự xưng là Cửu Nghi tiên sanh. Bỗng một hôm, có một đạo nhân đến trước cửa động hỏi tiên sanh mấy câu...

Tiết Thiếu Lăng động tính hiếu kỳ :

- Đạo nhân đó hỏi làm sao?

Trương Quả Lão đáp :

- “Bằng vào đâu mà tiên sanh lấy hiệu Cửu Nghi?”. Tiên sanh đáp: “Đạo, càng nghi càng đạt cái lẽ huyền vi. Lý, càng nghi càng hiểu thông suốt. Cửu, là con số trong toán học, sau nó là Thập, là hoàn toàn, là không còn nghi nữa”. Lão nhân nghe xong bật cười ha hả, cao giọng: “Thiên hạ vốn không nghi, chỉ có kẻ tầm thường hay đa nghi, nghi luôn cả chính mình”.

Tiết Thiếu Lăng thích thú quá :

- Rồi tiên sanh nói làm sao?

Trương Quả Lão cũng điểm một nụ cười :

- Tiên sanh nổi giận, hỏi lão nhân là ai dám khinh miệt tiên sanh như thế? Lão nhân không đáp, vừa đi vừa nện đầu gậy xuống đất ngâm nga :

“Tôn sư đạo hiệu gọi Vô Nghi,

Thu nhận môn đồ cứ đa nghi!

Thân xác hình hài được mấy kiếp?

Ngày trời không hưởng cứ đa nghi!..”.

Lão bật cười ha hả nói :

- Tiểu hữu đã đoán được lão nhân đó là ai chứ?

Tiết Thiếu Lăng suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Có lẽ là sư phụ của Cửu Nghi tiên sanh?

Trương Quả Lão gật đầu :

- Đúng vậy! Tiểu hữu cứ y theo lời lão phu, đến Cửu Nghi sơn rồi cứ ngâm nga mấy câu thơ đó, tự nhiên Cửu Nghi tiên sanh sẽ ra mặt ngay.

Lão chỉ rõ đường lối đến động Cửu Nghi cho Tiết Thiếu Lăng rõ, rồi sau cùng thốt :

- Bây giờ tiểu hữu đi được rồi!

Tiết Thiếu Lăng vội hỏi :

- Lão tiên bối tìm sư phụ tôi rồi, tôi biết lão tiên bối ở đâu mà đến?

Trương Quả Lão mỉm cười nói :

- Lão phu vẫn chưa biết tìm gặp Tang lão đầu ở đâu mà hẹn với tiểu hữu. Song, tiểu hữu không cần phải lo ngại, nếu cần, chính lão phu sẽ đi tìm tiểu hữu.

Tiết Thiếu Lăng vẫn không yên lòng :

- Nhưng tôi vẫn không biết mình sẽ ở đâu, vào thời gian nào thì làm sao mà ước hẹn với tiên bối?

Trương Quả Lão trấn an chàng :

- Lão phu có cách, tiểu hữu cứ an lòng đi đi!

Chính lão lại phi thân vút đi trước.

Đội lão khuất dạng, Tiết Thiếu Lăng mới khởi hành. Chàng xuôi về Nam.

Chiều lại thì chàng đến Hành Dương. Chàng có cảm giác như bị người theo dõi.

Nhưng, vào lúc chiều hôm, khách lữ hành tấp nập vào thành. Giòng người cuộn cuộn như thác đổ, ai ai cũng vội vàng cho kịp giờ cổng thành đóng lại, chàng còn biết kẻ nào đang theo dõi chàng?

Chàng cười nhẹ nghĩ thầm :

- Dù các người có theo dõi vị tất sẽ làm gì ta được? Ta chỉ sợ không biết các người là ai mà tìm, nếu tự các người tự dẫn xác đến thì càng hay chứ sao.

Chàng vào thành tìm khách sạn thuê phòng nghỉ đêm. Trong khi ăn tối, chàng cho rằng đêm lại thế nào bọn tặc đảng cũng đến viếng phòng.

Song, chàng chờ suốt đêm vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Mãi đến lúc đêm tàn chàng mới chợp mắt.

Sáng ra, chàng thanh toán tiền xong rồi mới lên đường. Ra khỏi thành, chàng hết sức chú ý, trông trước, nhìn sau, ngó tả, trông hữu, đi được một quãng dài mà chẳng thấy ma nào theo dõi.

Chàng cho là hôm qua vì đa nghi mà lầm tưởng có kẻ theo dõi, chứ sự thật thì chưa hẳn tặc đảng biết được hành tung của chàng.

Đến giữa trưa, chàng trông thấy có một hòn núi ven đường. Dựa chân núi có một tòa hương đình, chung quanh tòa hương đình có mấy bộ bàn ghế thô sơ kê dưới tàn cây, có kẻ bán trà cho khách qua đường giải khát.

Chàng nhanh bước tới nơi, vừa định tìm một chỗ ngồi nghỉ chân và giải khát, bỗng nghe có tiếng gọi từ trong hương đình vọng ra :

- Lão đệ vào trong này đây mát hơn, mình làm mấy chung trà cho đỡ khát.

Tiết Thiếu Lăng giật mình, nhìn vào thấy một người ăn vận như văn sĩ, tay cầm quạt phe phẩy. Người đó nhìn chàng cười.

Người đó tác độ trung niên, mặt ốm, nơi môi trên có mấy sợi râu thưa như râu chuột, hai vai hơi nhô lên, mình vận chiếc áo màu xanh.

Vốn tính nhả nhặn, lúc nào chàng cũng muốn giữ tròn lễ độ dù không quen người đó. Tiết Thiếu Lăng vẫn bước vào hương đình, vòng tay hỏi :

- Huynh đài quý tánh cao danh là chi?

Văn sĩ nhoén miệng cười :

- Họ Hắc tên Tâm Tú!

Hắn hỏi lại :

- Còn lão đệ?

Tiết Thiếu Lăng không nghi ngờ, không do dự :

- Tại hạ họ Tiết, tên Thiếu Lăng!

Hắc Tâm Tú gật đầu :

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ, không hiểu đối phương nói thế là có ý gì?

Hắc Tâm Tú cười ha hả :

- Ngày xưa, có thi nhân tên là Đỗ Thiếu Lăng, vốn là con người thanh lịch. Ngày nay, lão đệ cũng là Thiếu Lăng, cũng thanh lịch, người đã đứng thì cái tên cũng phải đứng chớ.

Tiết Thiếu Lăng phì cười. Thấy cái ngông của hắn, chàng không còn nghi ngờ y là một tên trong tặc đảng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hắc thủ đồ phu

Hắc Tâm Tú hân hoan ra mặt, lấy quạt gỗ côm cốp xuống mặt bàn liên hồi, rồi tiếp :

- Tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thấy tòa hương đình khá mát mẻ nên vào tránh nắng một chút, tưởng đâu mình tịch tịch quá không dè lại gặp lão đệ, vậy mình nhấp nháy mấy chung trà đàm luận thi văn, nếu cao hứng hơn nữa thì mình làm mấy chung rượu, nghĩ cũng thú đấy chứ!

Vừa lúc đó, một đại hán mang đến một bình trà rót đầy vào hai chung trước mặt Hắc Tâm Tú và Tiết Thiếu Lăng. Xong hấn trở ra liền.

Tiết Thiếu Lăng trông hấn có vẻ khả nghi vô cùng.

Hắc Tâm Tú không ngừng ba hoa mồm mép nói trời nói đất một lúc rồi đột nhiên thấp giọng hỏi :

- Tiết lão đệ! Nhìn vào chung trà xem có phải là màu trà có vẻ khả nghi không?

Tiết Thiếu Lăng giật mình xem lại, nhận ra trà màu xanh, nước trong vắt, hương bóc nức nồng. Chẳng không cảm thấy có điều gì khác lạ.

Ngẩng mặt nhìn sang đối phương, chàng hỏi lại :

- Hắc huynh thấy sao?

Hắc Tâm Tú rùn vai lắc đầu :

- Tại hạ không thấy gì cả. Bất quá tại hạ nghe nói trên giang hồ có những kẻ chuyên bỏ thuốc độc vào thức ăn, thức uống để hại người, do đó mình phải dè dặt. Tại hạ sợ một mình nhận xét không kỹ nên muốn Tiết lão đệ cùng quan sát cho được chắc hơn vậy thôi.

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ :

- Hắc huynh nói phải đó, nhưng những việc như vậy chỉ có thể xảy ra ở những nơi hẻo lánh cô tịch, bọn cường đạo dựng liều lập quán để bẫy khách độc hành cướp đoạt tài vật, chứ ở đây ngay nơi Quan lộ lại giữa ban ngày ban mặt, thiên hạ qua lại thường xuyên thì làm gì có việc bỏ thuốc mê hại người?

Hắc Tâm Tú tỏ vẻ thán phục sự luận xét của chàng, hấn phe phẩy chiếc quạt gật gật đầu cười thốt :

- Tiết lão đệ nói có lý, chỉ vì tại hạ quá đa nghi chứ thật ra không có việc gì đâu. Vậy mình uống đi.

Cả hai cùng uống cạn chung trà.

Họ ngồi nói chuyện trên trời dưới đất một lúc nữa. Bỗng Hắc Tâm Tú đứng lên cau mày run run giọng :

- Sao lại thế này? Không xong rồi! Chắc trong chung trà...

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Hắc huynh thấy sao?

Hấn lại ngồi nhăng nhó mặt :

- Đột nhiên tại hạ thấy đầu nặng mắt mờ kỳ quái hết sức, Tiết lão đệ có cảm thấy như vậy chẳng?

Tiết Thiếu Lăng chưa kịp đáp thì đã nghe đầu choáng váng, mắt hoa lên, chàng thất kinh kêu to :

- Đúng rồi! Tại hạ cũng...

Chàng không nói nữa liền ngằm vận khí ngăn chặn độc được lan tràn.

Hắc Tâm Tú trông thấy chàng lim dim đôi mắt lập tức rú lên :

- Tiết lão đệ! Tiết lão đệ bị trúng độc nặng hơn tại hạ à? Làm sao bây giờ? Làm sao?

Nhưng liền lúc đó, hấn đưa tay phóng chỉ điểm nhanh vào huyệt Kỳ Môn của chàng.

Tuy có vận khí chuyển dịch huyết đạo, song đang lúc chất độc hoành hành nên chàng vẫn ngã ngồi xuống bên cạnh bàn đôi mắt tròn tròn, chàng gằn giọng quát :

- Họ Hắc! Người định làm gì ta?

Hắc Tâm Tú cười ha hả :

- Làm gì? Ta chẳng làm gì cả! Bất quá ta vâng lệnh cấp trên chế ngự ngươi mà thôi. Ta đâu có thừa thời gian đâu mà giải thích cho ngươi nghe.

Chất độc càng phút càng lan rộng, công lực của chàng càng lúc càng tiêu tan, chàng không còn động đậy gì được nữa. Chàng nhìn trừng trừng hấn hết lớn :

- Ngươi là ai?

Hắc Tâm Tú lắc chiếc quạt nghe “rẹt” một tiếng, cười nhẹ :

- Đúng là ngươi mới ra giang hồ cho nên đến ta là ai mà ngươi cũng không biết. Ngươi cứ thêm một chữ “Sĩ” vào phía sau tên ta là thành Hắc Tâm Tú Sĩ. Hắc Tâm Tú Sĩ là ta, chẳng lẽ ngươi không nghe nói đến bao giờ.

Hắc Tâm Tú Sĩ thì chàng còn lạ gì tên đó nữa! Trong lúc bất ngờ chàng không nghĩ ra đó thôi. Hấn là tay chuyên dùng độc được lừa người vào bẫy, lòng hấn đen như tên đã nêu, tay hấn độc, chiếc quạt trên tay hấn lợi hại vô cùng, chính chiếc quạt đó chứa đựng chất mê dược, mỗi lần hấn “Rẹt” nó là mỗi lần có một kẻ ngã gục. Hấn không dùng võ khí, chỉ với một chiếc quạt độc dược đó hấn đã hạ không biết bao nhiêu tay cao thủ trên giang hồ.

Tiết Thiếu Lăng gần giọng :

- Ngươi muốn gì mà làm thế?

Hắc Tâm Tú Sĩ cười lạnh :

- Ngươi đã hỏi câu đó và ta cũng đã trả lời rồi, đừng sợ ta giết ngươi, ta không giết ngươi đâu sẽ có người khác làm việc đó.

Hấn nhìn ra bên ngoài cao giọng gọi :

- Các ngươi đâu! Mang vị bằng hữu này an trí một nơi ngay.

Hai tên đại hán từ nơi lều trong bước ra ngay. Chưa kịp làm gì, bỗng có hai bàn tay đầy lông lá từ phía sau lưng Hắc Tâm Tú Sĩ đưa tới chụp vào cổ tay hấn.

Tiết Thiếu Lăng hết sức sửng sốt, nhận ra người có đôi bàn tay lông lá đó chính là một lão nhân vận áo đen ngấn. Lão từ đâu đến? Lão xuất hiện lúc nào?

Giữa ban ngày ban mặt như vậy mà không ai phát hiện nổi, thật đáng khiếp võ công của lão.

Hắc Tâm Tú Sĩ bị lão nhân chế ngự đột ngột không còn cử động gì được, đứng ngây ra đó, mắt tròn tròn, miệng há hốc.

Tiết Thiếu Lăng không thể biết lão nhân là ai bởi vì chàng còn non trên giang hồ, làm gì biết được hết tất cả các nhân vật trong Hắc đạo cũng như Bạch đạo?

Lão nhân có thân vóc bậc trung, râu xồm xoàm tua tủa như răng chiếc lược sắt, đôi mắt tròn mà nhỏ, tia nhìn đỏ rực như điểm máu tươi phản chiếu ánh dương quang.

Lưng lão có cột một sợi dây cỏ.

Lưng bàn tay lợp những lông đen, ngón dài và nhỏ, móng nhọn ló ra hơn tấc trông như móng gà cồ.

Lão đúng là một quái nhân, bình sinh chàng chưa thấy một người nào có hình dáng kỳ cục như thế.

Chàng từng nghe sư phụ tả hình dáng nhiều nhân vật trên giang hồ, trong số đó có cả người này, song trong lúc nhất thời chàng không thể nhớ ra tên hiệu.

Chế ngự Hắc Tâm Tú Sĩ xong, lão nhân cất giọng khàn khàn :

- Ta chỉ tưởng trên giang hồ vừa xuất hiện một loài yêu tinh nào có ba đầu sáu tay gì nên thỉnh thoảng có một vài nhân vật mất tích, không ngờ lại chính là bọn ngươi, thừa gió đùa sóng...

Hắc Tâm Tú Sĩ qua một phút giây kinh hãi, quay đầu lại trông thấy lão nhân, hấn khiếp sợ hơn run run giọng :

- Trời! Hắc Thủ Đồ Phu! Lão tiền bối đã đến đây!

Lão quái nhân vẫn với âm thanh khàn khàn hừ lạnh :

- Ai là lão tiền bối của ngươi? Ta là Hắc Thủ Đồ Phu thì cứ gọi ngay là Hắc Thủ Đồ Phu, ai cần ngươi tăng bốc.

Tiết Thiếu Lăng khẽ “À” lên một tiếng, thì ra lão quái nhân này là một trong Tứ đại ác nhân, có cái tên là Đồ Thiên Lý, chuyên ăn tim người.

Hắc Tâm Tú Sĩ xám mặt không còn chút máu, líu lưỡi không thốt nổi thành tiếng rõ ràng :

- Hắc... lão tiền bối...

Hắc Thủ Đồ Phu chặn ngang :

- Ngươi đã bắt tên đồ đệ của ta phải không?

Hắc Tâm Tú Sĩ kêu lên :

- Không! Không! Tại hạ không biết việc đó.

Hắc Thủ Đồ Phu gầm lên, chỉ ngay Tiết Thiếu Lăng :

- Ngươi không biết? Vậy chứ ai đây?

Hắc Tâm Tú Sĩ kêu khổ :

- Hắn là đồ đệ của lão tiền bối? Tại hạ làm! Lão tiền bối ơi, xin cho tha cho tại hạ một lần!

Hắc Thủ Đồ Phu cười lên hô hô :

- Làm? Muốn yên thì hãy hiến trái tim cho ta!

Trời! Hiến trái tim thì còn sống làm sao được? Yên thì có yên, nhưng mà sẽ yên nghìn thu, yên vĩnh viễn! Hắc Tâm Tú Sĩ van cầu :

- Đồ lão tiền bối! Xin hãy tha cho tại hạ một lần!... Tại hạ thật tâm..

Hắc Thủ Đồ Phu lại chặn ngang :

- Thật hay giả, ta moi tìm ngươi ra thì sẽ biết ngay.

Nhập hai cổ tay Hắc Tâm Tú Sĩ làm một, một tay lão giữ, còn tay kia vờn năm ngón ra, móng tua tủa.

Soạt!

Một mảnh ngực của Hắc Tâm Tú Sĩ bị banh toạt ra, da thịt nát bét, xương ngực vỡ vụn bầy lồ lộ quả tim còn nhảy xoi xói.

Lão thọc tay vào lồng ngực rút quả tim con đang nóng hổi cười lên hô hô :

- Tên là Hắc Tâm Tú Sĩ nhưng quả tim lại đỏ, đỏ đến phát thèm.

Bàn tay kia vừa đẩy tới vừa buông lỏng ra, Hắc Tâm Tú Sĩ ngã nhào xuống nền tòa nhà hương đình, máu từ ngực trào ra đọng thành vũng. Hắc Thủ Đồ Phu không ngưng tiếng cười ghê gợn, đưa quả tim còn rùng rùng máu vào miệng nhai nhóc nhách ra chiều thích thú vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng giật mình trầm nghĩ :

- Dù Hắc Tâm Tú Sĩ có làm tội ác thế nào cũng không ai nỡ áp dụng hình phạt như thế đối với hắn, lão quái nhân này tàn độc vô tường! Thảo nào mà giang hồ không liệt lão vào hạng Đại ác nhân, lão đã vậy, còn các Đại ác nhân kia thì sao?

Lão nhai, lão nuốt. Nuốt xong lão lại đưa lưỡi liếm quanh mép ra chiều tiếc rẻ từng vết máu. Rồi lão quay nhìn hai tên đại hán đang đứng đờ tại chỗ xuất thân quát to :

- Các ngươi nói mau, định mang đồ đệ ta đi đâu? Nếu dối nửa lời thì đừng trách!

Hai tên đại hán sợ quá, hai chân nhũn lại ngã quỵ xuống.

Hắc Thủ Đồ Phu nhanh tay nắm giữ lại một tên, bật cười hô hô :

- Ăn một quả tim có lẽ không đủ khoái, thế này thì ta phải ăn thêm một quả nữa mới đủ khoái.

Bỗng lão vùng mạnh tay quăng gã đại hán đó tung ra xa ngoài tòa hương đình đồng thời hét lớn :

- Khá lắm đó! Các ngươi tưởng đầu tự tử như thế rồi thì ta không thể nào tìm ra chủ nhân các ngươi là ai sao?

Thì ra hai tên đại hán trông thấy Hắc Tâm Tú Sĩ bị lão quái nhân chế ngự biết là tình hình nguy ngập đến nơi rồi nên mỗi tên lấy sẵn thuốc độc nơi mình bỏ vào miệng, định bụng nếu thoát hiểm được thì thoát, bằng không thì tự sát cho khỏi bị tra khảo.

Hiện tại chúng đã nuốt viên thuốc độc đó, thuốc ngấm vào người khi y ngã xuống. Khi Hắc Thủ Đồ Phu nắm giữ một tên cho khỏi ngã thì cả hai tên đã chết cả rồi.

Phát giác được điều đó, Hắc Thủ Đồ Phu sôi giận mới quăng xác đại hán ra ngoài.

Lão bước tới, co chân đá luôn tên kia bay theo xác đồng bạn.

Tiết Thiếu Lăng hết sức kinh hãi, nghĩ lão quái nhân quá hung hăng, võ công vô cùng lợi hại, chàng lo ngại không biết lão sẽ dành số phận nào cho chàng...

Lão quay qua chàng gần giọng :

- May mà ngươi gặp ta, nếu không thì ngươi đã bị chúng thịt rồi. Ngươi tên họ là gì?

Tiết Thiếu Lăng không giấu :

- Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng!

Hắc Thủ Đồ Phu lại hỏi :

- Ngươi bị chúng điểm huyết?

Lão không chờ chàng đáp, bước tới vỗ mạnh vào người chàng.

Thật ra, dù Hắc Tâm Tú Sĩ đã điểm vào huyết Kỳ Môn của chàng, nhưng nhờ chàng vận khí định vị trí huyết đạo sang một bên nên không việc gì, song chất độc đã làm cho chàng tê liệt cả chân tay, không cử động gì được.

Hắc Thủ Đồ Phu vỗ vào người chàng, chàng vẫn nằm ý tại chỗ không nhúc nhích.

Hắc Thủ Đồ Phu lấy làm lạ :

- Ta đã giải huyết đạo rồi sao ngươi không đứng lên?

Tiết Thiếu Lăng cười khổ :

- Tại hạ uống nhầm Mông Hãn Dược do chúng bỏ vào chung trà không cử động được.

Hắc Thủ Đồ Phu “Hừ” nhẹ :

- Sao ngươi không nói sớm?

Lão bước đến bên cạnh xác Hắc Tâm Tú Sĩ đưa tay mò mò một lúc lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng sành, mở nút đưa lên mũi ngửi đoạn gật đầu :

- Đúng rồi!

Lão nghiêng chiếc bình, đổ một phần nhỏ thuốc vào miệng Tiết Thiếu Lăng, chỗ còn lại lão rắc khắp người Tiết Thiếu Lăng.

Tiết Thiếu Lăng nghe đắng quá song cố nuốt. Chàng nhìn lão ngập ngừng hỏi :

- Lão tiên bối định xử trí tại hạ như thế nào?

Thuốc giải độc ngấm vào từ từ, chàng nghe người khoan khoái lại.

Hắc Thủ Đồ Phu không đáp, đưa bàn tay lông lá sờ lên đầu chàng, bàn tay đó mò dần xuống ngực chàng.

Lão chép miệng lẩm bẩm :

- Tốt quá! Tốt quá!

Tiết Thiếu Lăng kinh hãi quên ngay hiện trạng của mình, vụt đứng lên nhảy lùi lại. Chàng không ngờ chất Mông Hãn Dược trong người chàng lại được giải trừ nhanh như vậy, thành ra chàng thoát ra được bàn tay lông lá của lão đang vuốt ve chàng.

Lão sừng sốt nhìn chàng một lúc, đoạn hỏi :

- Ngươi làm gì thế?

Tiết Thiếu Lăng rút chiếc Trúc tiêu thủ sẵn nơi tay, nghiêm giọng thốt :

- Ôn cứu nạn tại hạ xin ghi nhận và xin ngày sau báo đáp, chứ quả tim này chưa ăn được đâu.

Hắc Thủ Đồ Phu chột hiểu, bật cười khanh khách :

- Ngươi tưởng ta định ăn tim ngươi?

Tiết Thiếu Lăng gần giọng :

- Nếu không tại sao lão tiền bối lại sờ ngực tại hạ rồi lại khen tốt?

Hắc Thủ Đồ Phu cười lớn hơn :

- Ta khen là khen cốt cách thanh kỳ của ngươi, cốt cách đó rất thích hợp với người luyện võ. Ta có ý muốn thu nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi nghĩ sao?

Không đợi chàng trả lời, lão gật gù nói tiếp :

- Ngươi có phúc lớn mới được làm đồ đệ của ta, hãy làm lễ bái sư đi!

Tiết Thiếu Lăng “À” lên một tiếng, nghĩ thầm :

- Lão khen cốt cách của ta chứ không có ý muốn ăn tim ta!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đến lượt Đồ Phu

Suy nghĩ một chút, Tiết Thiếu Lăng vòng tay :

- Lão trượng có hảo ý như vậy tại hạ cảm kích vô cùng, song tự xét phận mình không thể vâng lời bái lão trượng làm sư phụ được!

Hắc Thủ Đồ Phu lấy làm lạ :

- Tại sao? Ta không xứng đáng làm sư phụ ngươi à?

Tiết Thiếu Lăng cau mày, nếu thắng thắng từ chối thì có thể làm cho lão phẫn nộ, lão có võ công cao tuyệt lão sẽ làm khó dễ chàng thì chàng làm sao địch nổi, chỉ bằng lựa lời vuốt nhẹ là hơn. Chàng đáp :

- Được làm đệ tử lão trượng là vinh hạnh lớn lao lắm chứ, chưa chắc gì có ai van cầu mà được lão trượng đồng ý cho đâu! Huống chi lại được lão trượng tỏ cái ý nguyện, song tiếc thay tại hạ đã có sư phụ rồi!

Hắc Thủ Đồ Phu gần giọng :

- Ta lại không hiểu ngươi có sư phụ sao? Nếu không có sư phụ thì ngươi làm gì lãnh hội được mấy ngón võ công để bôn tẩu giang hồ được? Điều cần biết là sư phụ ngươi có hơn được ta không? Hơn thì không nói làm gì, còn nếu kém thì ngươi cần phải thụ giáo với hạng tay cao hơn thì mới mong thành tài. Vậy sư phụ ngươi là ai?

Tiết Thiếu Lăng điềm nhiên :

- Sư phụ tại hạ họ Tang tên Cửu, giang hồ gọi người là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu!

Hắc Thủ Đồ Phu thoáng giật mình, lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Ngươi là đồ đệ của Tang lão đâu?

Lão bật cười ha hả nói tiếp :

- Dù cho ngươi là đồ đệ của ai cũng mặc, trên giang hồ có biết bao nhiêu tay cao thủ thụ giáo từ bậc sư phụ này đến bậc sư phụ khác, có cái qui củ nào của giang hồ cấm đoán một người đã có sẵn tài nghệ rồi vẫn còn tìm học thêm tài nghệ khác đâu? Ngươi đừng ngại gì cả, cứ lạy ta làm thầy đi rồi sau này khi gặp Tang lão đâu, ta sẽ có lời giải thích với lão.

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ :

- Lão trượng hiểu cho, ít nhất thì tại hạ cũng phải trình qua với sư phụ tại hạ trước xem người định liệu như thế nào...

Hắc Thủ Đồ Phu nổi giận :

- Ta đã định như thế rồi, ngươi phải lạy ta làm thầy mới được.

Tiết Thiếu Lăng lạnh lùng :

- Nếu tại hạ từ chối?

Hắc Thủ Đồ Phu liếc nhìn chiếc Trúc tiêu nơi tay chàng cười mỉa :

- À ngươi ngoan cố phải không? Ngươi tưởng là đã học được mấy chiêu tiêu của Tang lão đầu là có thể cãi lời ta được sao?

- Được rồi! Ta phải cho ngươi thấy trời cao đất rộng một phen cho ngươi sáng mắt. Ngươi cứ giữ Tiêu pháp của Tang lão đầu ra đi, nếu động được chéo áo của ta, ta sẽ để cho ngươi được tự do. Ta nhường cho ngươi đủ mười tám chiêu nhất định không hoàn thủ, nhưng đến chiêu thứ mười chín ta sẽ tóm ngươi như thường.

Tiết Thiếu Lăng không tin là đối phương có thể chịu được mười tám chiêu của chàng, nhất là lão lại cam kết sẽ không hoàn thủ! Chàng đã được truyền thụ hết võ nghệ của nghĩa phụ, chàng lại học hết được tuyệt kỹ của Hắc Thánh Thần Tiêu, những kẻ cùng trang lứa của chàng vị tất đã là địch thủ?

Chàng không phục thái độ khoác lác của Hắc Thủ Đồ Phu, làm sao có thể hóa giải nổi tiêu pháp của chàng nếu không phản công?

Chàng nghĩ thầm :

- Bất quá ta không thắng lão, chứ làm gì đến nỗi ta bị lão tóm được trong một chiêu duy nhất?

Chàng bật cười lớn :

- Lão trượng có võ công siêu nhân nhập hóa, thanh danh vang dội trên giang hồ, tại hạ là kẻ hậu sanh đâu dám múa rìu mà đánh tội ngạo mạn? Song lão trượng đã bảo thế thì tại hạ không dám khước từ...

Hắc Thủ Đồ Phu cao giọng chặn lại :

- Ta đã muốn thế thì ngươi cứ làm thế, đừng nhún nhường khiêm tốn gì cả. Nhất định là ta sẽ không hoàn thủ trong lúc ngươi sử dụng mười tám thức của Thiên Vương tiêu pháp, nhưng ngươi hãy đề phòng, đến chiêu thứ mười chín thì ta sẽ chế ngự ngươi ngay, chỉ một chiêu thôi!

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Tại hạ xin tuân mạng!

Hắc Thủ Đồ Phu giục :

- Ngươi xuất thủ là vừa!

Tiết Thiếu Lăng vòng tay :

- Lão trượng thứ cho vậy!

Cánh tay hữu vung lên, tiêu ảnh chớp ngời, đầu tiêu bay sang Hắc Thủ Đồ Phu nhanh như chớp.

Hắc Thủ Đồ Phu không buồn nhìn đến đầu tiêu nửa mắt, chân tả khẽ nhích động một chút, toàn thân xê dịch qua một bên tránh được đầu tiêu dễ dàng.

Tiết Thiếu Lăng bước tới một bước, gác đầu tiêu điểm tiếp một lần nữa. Vẫn với thân pháp đó, Hắc Thủ Đồ Phu tránh được chiêu thứ hai.

Hạt hai chiêu đầu Tiết Thiếu Lăng vừa kinh vừa giận, vội áp dụng liền hoàn thủ pháp vũ lộng Trúc tiêu, tiêu ảnh hợp không gian bao bọc quanh mình đối phương, tiêu phong rít lên vù vù, lòng tiêu lại phát ra những tiếng tiêu êm dịu tạo thành một điệu nhạc buồn lạnh lạnh.

Tay hữu vung tiêu tay tả chẳng bỏ không, Tiết Thiếu Lăng ngậm vận cương khí phóng ra một đạo chỉ phong, tìm những chỗ yếu hại trên người Hắc Thủ Đồ Phu công vào tiếp tục với tiêu pháp.

Thần nhiên trong vùng tiêu ảnh, Hắc Thủ Đồ Phu cười lớn :

- Tiểu tử khá đấy! Lại học được luôn cả Xuyên Vân chỉ của phái Nga Mi nữa.

Tiết Thiếu Lăng dùng luôn cả chỉ công mà vẫn không làm gì được Hắc Thủ Đồ Phu liền xoay qua thủ pháp khác.

Hắc Thủ Đồ Phu vô cùng kinh dị :

- Thì ra võ công của ngươi chỉ là một sở đặc tạp nhập gồm bí học của nhiều môn phái, ngươi lại biết cả Đại Nã Vân thủ pháp của phái Tung Dương nữa à?

Lão không biết lai lịch của Tiết Thiếu Lăng, chứ nếu lão biết chàng là nghĩa tử của Tiết Thần Y thì lão không còn lấy làm lạ nữa. Bởi Tiết Thần Y được cao thủ các môn các phái mỗi người truyền cho một tuyệt kỹ, Tiết Thần Y đem sở nguyện góp nhặt truyền hết cho Tiết Thiếu Lăng, giờ trong lúc nóng nảy thảng địch, chàng một mặt hiển lộng tiêu pháp, mặt khác các tuyệt học góp nhặt, thủ pháp thay đổi liên miên thì tự nhiên Hắc Thủ Đồ Phu không tránh khỏi kinh dị.

Nhưng vô ích cho Tiết Thiếu Lăng.

Tiêu pháp dù linh diệu, Xuyên Vân chỉ, Đại Nã Vân thủ pháp dù lợi hại, nhưng trước sau chàng vẫn không động đến được chéo áo của Hắc Thủ Đồ Phu.

Hơn nữa, chàng đã khai xuất đến chiêu thứ mười tám, chiêu cuối cùng của Thiên Vương tiêu pháp của Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu.

Trước sau, Hắc Thủ Đồ Phu không hề phản công như lời lão đã cam kết. Lão chỉ nhích động thân hình hoặc tả, hoặc hữu, hoặc lùi lại, nhưng chỉ quanh quẩn trong vị trí, trong một phạm vi độ một thước mà thôi.

Chàng hết sức kinh hãi, nhận ra những chiêu công của chàng nếu không hụt đích thì cũng bị xô dịch ra ngoài, mà hụt hay xô dịch ra ngoài cũng chỉ độ một tấc khoảng cách.

Chàng nghĩ thầm :

- Hay là lão này đã luyện được có chân khí hộ thân?

Chàng khản trương ra mặt. Không thảng nổi là một cái nhục, chàng không sợ nhục cho chính chàng, mà chàng lo cái nhục vạ lây đến thính danh của sư phụ.

Bỗng nghe Hắc Thủ Đồ Phu nghiêm giọng :

- Giờ đến lượt ta đây! Hãy đề phòng! Nên nhớ là chỉ xuất thủ một lần là tóm được ngươi ngay.

Lão đưa bàn tay lông lá của lão lên bắt thần chụp xuống ngay ngực chàng.

Cái chụp đó rất bình thường nhưng thủ pháp của lão lại quá nhanh.

Gia dĩ đứng gần, Tiết Thiếu Lăng biết mình không tài nào tránh kịp.

Linh cơ xuất động, chàng nhớ lại lúc giao đấu với Lăng đường chủ chàng sử dụng chiêu thứ ba định điểm vào huyệt Huyền Cơ của đối phương, bỗng đầu tiêu nặng xuống thành ra vô ý tứ mà chàng điểm trúng vào huyệt Chương Môn. Lăng đường chủ chỉ đề phòng huyệt Huyền Cơ nên chàng thành công là sự hiển nhiên, mặc dù ngoài chỗ tưởng tượng.

Thì, tại sao trong trường hợp này chàng không rút kinh nghiệm đó, vờ đâm huyệt kia mà thực sự đâm vào huyệt nọ. Biết đâu chàng sẽ chuyển nguy thành an, chuyển bại thành thắng?

Nghĩ là làm.

Lập tức chàng hét lên :

- Thủ pháp của lão trượng khá lợi hại đó!

Theo chiêu thứ ba trong Thiên Vương tiêu pháp, chàng phóng đầu Trúc tiêu thẳng vào huyệt Huyền Cơ của Hắc Thủ Đồ Phu, nhưng, lúc đầu tiêu tới gần đích, chàng chuyển biến thế công, đảo nhanh đầu tiêu thành hình chữ Phất, mường tượng cùng lúc điểm vào cả ba huyệt Huyền Cơ và tả hữu Linh Đài.

Rồi đột nhiên chàng trầm đầu tiêu xuống, đâm mạnh vào huyệt Chương Môn của lão.

Động tác của Hắc Thủ Đồ Phu đã nhanh, động tác chàng còn nhanh hơn, gia dĩ thì dù sao Trúc tiêu cũng dài hơn cánh tay nên bàn tay lão chưa đến nơi thì đầu tiêu đã đến sát lão rồi.

Vì quá khinh địch nên Hắc Thủ Đồ Phu giật mình, rút tay về thôi chứ không hề bị tổn thương gì cả.

Điều đó rất dễ hiểu, bởi lần trước chàng kích trúng Lăng đường chủ, gây thương thế cho Lăng đường chủ là nhờ bí mật truyền lực cho chàng, còn lần này chàng chạm trúng địch, do tự lực, đường tiêu không được mạnh để chấn động Hắc Thủ Đồ Phu.

Nhưng có cần gì chàng có gây nội thương cho địch hay không? Bởi Hắc Thủ Đồ Phu chỉ thách chàng có đụng được đến chéo áo thôi, thì bây giờ chàng đã đâm trúng vào người lão một đầu tiêu, như vậy đã đủ lắm rồi, huống chi lão lại chụp hụt chàng!

Lão gương tròn đôi mắt, bắn hồng quang sáng ngời nhìn chăm chăm chàng một lúc, rồi lắc đầu thở dài :

- Nhất tiêu đó của Tang lão đầu đáng phục lắm, ta còn kém xa! Con người cỡ ngươi, ta không thu phục làm đồ đệ nổi rồi.

Nói xong, lão quay mình thoát đi nhanh như biến.

Tiết Thiếu Lăng không ngờ nhất tiêu đó có công dụng như ý muốn, chàng vừa kinh dị vừa mừng rỡ vô cùng.

Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn ra thì Hắc Thủ Đồ Phu đã biến đi đâu mất dạng.

Chàng hết sức sùng sốt.

Gió núi từng cơn nhẹ kéo đến quét tan đi cái oi bức của buổi trưa nóng. Tiết Thiếu Lăng bồi hồi đứng lặng trước sơn cước hoang vu, Hắc Thủ Đồ Phu đi rồi thì quanh mình chỉ có những thi thể nằm trong vũng máu, tạo nên một cảnh thật thê lương.

Chàng ngấm nghĩ một lúc, đoạn vắn máu vào đầu ngón tay viết trên bàn mấy chữ :

“Hắc Tâm Tú Sĩ và hai đồng bọn nuôi dưỡng ác tâm hãm hại khách lữ hành đã bị Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý hạ sát.”

Viết xong chàng đọc lại một lượt tỏ vẻ hài lòng, quét mắt quanh tòa hương đình một vòng rồi bước ra ngoài tiếp tục lộ trình.

Chàng quanh theo các con đường trong thị trấn tìm một ngôi khách sạn vừa ý thuê phòng, tắm rửa rồi thay đổi y phục đạo phở.

Vì lúc đầu đêm, thiên hạ ai ai cũng dạo chơi một vòng nên khung cảnh nhộn nhịp vô cùng. Chàng hòa mình vào dòng người đi một lúc, rồi tạt vào một túp lầu có vẻ phồn thịnh lắm.

Chàng bước lên lầu, trông thấy thực khách đã chiếm tất cả số bàn, thất vọng đang định xuống lầu đi tìm một ngôi túp quán khác nhưng tiểu nhị đã đến đón chàng đưa đến một chiếc bàn rộng, nơi đó đã có hơn hai thực khách ăn vận theo lối du thương đang ăn uống.

Tiết Thiếu Lăng kê khai mấy món ăn xong trao cho tiểu nhị. Trong lúc chờ đợi, chàng đảo mắt nhìn quanh khắp căn phòng một lượt.

Phần đông hiện diện đều là những khách thường, họ cười cười nói nói, họ thi đua cạ chén, có kẻ lắng tai nghe tiếng hát cung đàn tạo thành khung cảnh náo nhiệt tung bừng.

Nhưng Tiết Thiếu Lăng có cần gì lưu ý đến họ? Chàng đến đây là vì dạ dày đòi hỏi chớ nào phải tính hiếu kỳ, hoặc để khám phá một bí ẩn nào đó trên giang hồ?

Chàng cũng không buồn lắng nghe tiếng hát cung đàn, cũng không buồn nhìn những gương mặt trác phẫn, thân hình uốn éo của các ca nữ bán giọng mưu sinh.

Rượu thịt vừa được dọn lên bàn, chàng liền cúi gầm đầu xuống ăn liền.

Ăn uống được chừng nửa bữa, bỗng một trong hai thực khách cùng bàn nói với người bên cạnh :

- Có hai tên sai dịch đến kìa!

Đồng bạn của hắn đảo nhanh mắt nhìn ra thấp giọng :

- Quanh đây có kẻ nào phạm pháp hay sao mà chúng đến tìm?

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ ngẩng đầu lên nhìn.

Nơi đầu cầu thang có hai tên nha dịch vận đồ đen, tay cầm xích sắt giương mắt nhìn bốn phía.

Lúc đó, phần đông thực khách cũng đã phát giác ra sự hiện diện của chúng, họ không cười không nói nữa, đàn cũng ngưng hát cũng bật. Căn phòng đang vui nhộn bỗng vắng lặng như giữa bãi tha ma.

Chàng tiến tới chiếc bàn kê cạnh cửa sổ.

Thực khách ai cũng giả vờ gầm đầu như ăn kỹ, uống kỹ, nhưng tất cả đều đưa mắt len lén theo dõi hai tên nha dịch.

Tự nhiên, Tiết Thiếu Lăng cũng không làm khác hơn họ.

Nơi chiếc bàn cạnh cửa sổ, có độc một người đang ngồi. Chỉ nhìn thoáng qua thôi, dù ai có lơ đãng đến đâu cũng nhận ra người khách đó không giống như các thực khách đang hiện diện.

Người đó, có đôi mắt rất nhỏ, tia nhìn chom chớp màu hồng, ngón tay dài và nhọn như móng chân gà, lưng bàn tay phủ đầy lông lá.

Người đó, chính là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, chuyên ăn sống tìm người.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Bọn sai dịch này đúng là gặp ngày tận số, bỗng dưng lại mang xác nạp cho lão ma đầu!

Hai tên sai dịch ngang nhiên bước tới, một đứng bên tả, một đứng bên hữu kèm Hắc Thủ Đồ Phu vào giữa.

Tên đứng bên tả cầm sợi dây xích chỉ ngay vào lão :

- Ngươi là Đồ Thiên Lý?

Hắc Thủ Đồ Phu ngẩng lên cười nhẹ :

- Đúng! Lão phu là Đồ Thiên Lý đây.

Tên sai dịch hỏi tiếp :

- Sự việc tại hương đình dựa chân tòa Bái Sơn do chính ngươi gây ra?

Hắc Thủ Đồ Phu quát mắt nhìn chúng, tuy phần nộ nhưng không đáp bằng lời chỉ gật đầu.

Tên sai dịch bên hữu trầm giọng :

- Như vậy thì ngươi hãy đi theo bọn ta.

Hắn nói xong đưa xích sắt lên tròng vào cổ Hắc Thủ Đồ Phu.

Tiết Thiếu Lăng trông thấy rõ lão chớp ánh mắt đỏ ngời, gương mặt bùng bùng sát khí.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Nguy rồi, hai tên nha dịch này có biết đâu chúng đang gặp tử thần.

Đối với chúng, Hắc Thủ Đồ Phu chỉ có việc vươn tay ra là trong thoáng mắt, sẽ có hai quả tim nóng hồi ngon lành, lão rút tim chúng còn dễ hơn hái quả chín trên cây.

Nhưng trái với chỗ suy tưởng của chàng, lão không có phản ứng gì cả. Lão bất động để cho chúng xích cổ như xích chó, lão lại đứng lên phục tùng như một con cừu non dưới móng vuốt lang sói.

Hai tên nha dịch một trước một sau, dẫn lão đi đến cầu thang đi xuống.

Chúng khuất dạng rồi bọn thực khách lại nhao nhao lên bàn tán. Có kẻ cho rằng Hắc Thủ Đồ Phu là một tay lực lâm đại đạo hành vi đã thấu đến tai của triều đình nên có lệnh tróc nã, có kẻ cho lão giết người vì thù oán, thân nhân kẻ thù nhờ công quyền trả hận.

Họ nghi thế này, ngờ thế kia nhưng chẳng một ai biết được lai lịch của lão.

Riêng Tiết Thiếu Lăng hết sức kinh dị, chàng nghĩ thầm :

- Sự tình đâu có thể giản dị như vậy được? Hắc Thủ Đồ Phu là một tay chuyên ăn sống tim người, một ác nhân trong Tứ đại ác nhân, lại bất động để cho hai tên tiểu tốt vô danh xích cổ dẫn đi như một con chó vậy sao? Phàm người trong năm môn phái lớn đương thời không một ai dám trêu vào lão, sá gì một huyện quan, một phủ quan lại cả gan sai người đi bắt lão?

Dù muốn dù không chàng vẫn liên tưởng ngay đến chuyện bọn Long Môn ngũ quái, đến trường hợp của nghĩa phụ, và chàng phải nghĩ bọn sai dịch này không khác gì bọn hôm trước.

Chàng bỏ dở bữa ăn bước nhanh xuống lầu, đến quầy chi tiền rồi rời tửu quán ngay.

Bên ngoài tửu quán, khách nhàn du tụ năm tụ ba, đang bàn luận về việc sai dịch bắt người.

Tiết Thiếu Lăng nhờ họ chỉ cho chàng biết bọn họ đã bắt Hắc Thủ Đồ Phu đi về hướng nào.

Sai dịch bắt người phải đưa thẳng về nha môn mới đúng, nay lại dẫn người đi thẳng ra ngoài thành, xuyên qua đồng hoang đi mãi. Sự kiện đó càng khiến cho Tiết Thiếu Lăng càng tin bọn chúng là sai dịch giả hiệu, như những tên sai dịch giả hiệu trước kia. Chàng không thể chậm trễ nhanh chân theo liền.

Ra khỏi thành chàng giờ thuật khinh công đuổi theo, vượt độ ba dặm đường đã thấy ba bóng người xa xa phía trước.

Chàng nghĩ thầm :

- Có lẽ bọn chúng đang đưa Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý về sào huyệt chắc? Vậy mình phải kín đáo theo sau, nếu để lộ hành tung chúng sẽ đề phòng và mình cũng sẽ gặp rắc rối.

Chàng chậm chân lại, nương theo bóng cây từ từ tiến tới.

Không bao lâu, chàng thấy chúng rẽ vào con đường hẹp dựa chân núi.

Chúng đi một lát đến một tòa miếu hoang rồi dẫn Hắc Thủ Đồ Phu vào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngũ quái thần phục

Tiết Thiếu Lăng nhận định phương hướng xong liền theo con đường nhỏ đi vào khu rừng rậm, đi quanh co một lúc đã đến phía hữu tòa cổ miếu.

Đào mắt quan sát bốn phía một lượt không thấy gì khả nghi, chàng nhún chân nhảy lên tàn cây thu mình ngồi nấp, đoạn nhìn vào bên trong miếu.

Chỗ chàng nấp không xa miếu bao nhiêu nên thấy được bên trong rất rõ ràng.

Ngôi miếu không lớn lắm, chỉ gồm ba gian. Phần đại điện chiếm độ nửa diện tích, trước đại điện có một khoảnh sân hẹp.

Nơi án thờ có một ngọn đèn sáp đỏ duy nhất khá to, tỏa ánh sáng rực soi tỏ mọi đồ vật.

Trước án thờ có đặt ba chiếc ghế theo hình chữ Phẩm, nơi ghế phía hữu có một lão nhân đang ngồi nét mặt nghiêm nghị.

Lão nhân trực đầu vận chiếc áo màu tro.

Tiết Thiếu Lăng biết ngay là đêm hôm nay bọn này có một cuộc họp bàn gì đó, và lão trực áo màu tro không phải là tay đầu não bởi chiếc ghế giữa vẫn còn bỏ trống, mà kẻ chủ tọa thì không bao giờ có mặt sớm hơn ai hết.

Vừa lúc đó, một đại hán vận áo đen, loại áo của bọn sai dịch bước vào cửa điện, đi đến trước lão trực áo màu tro cúi đầu cao giọng :

- Thuộc hạ số tám trong đội Thần Sai xin ra mắt Đường chủ.

Lão trực vẫy tay :

- Miễn lễ! Còn số bảy đâu? Đã xảy ra việc gì chẳng?

Thần Sai viên số tám đứng lên, nghiêng mình tường trình :

- Số bảy và số tám vâng lệnh đến Hàm Dương, dọc đường lại gặp lão ăn mày độc ác đó, số bảy xuất thủ chiến với lão liền nhưng bất ngờ đã bị trúng phải ám khí..

Tiết Thiếu Lăng giật mình nghĩ thầm :

- Ác Cái Tiền Bình, một trong Tứ đại ác nhân đầu phải là tay vừa! Tại sao bọn này đi đến đâu cũng bắt người, đụng ai cũng bắt, bắt luôn cả Tứ đại ác nhân?

Lão trực áo màu tro điềm nhiên hỏi :

- Ác Cái Tiền Bình xưa nay không hề sử dụng ám khí, người còn thấy kẻ nào khác ngoài lão ấy không?

Thần Sai viên số tám lắc đầu :

- Thuộc hạ không còn thấy kẻ nào khác cả. Ác Cái Tiền Bình lúc đó đang ngủ tại miếu Quan Đế, số bảy chỉ có việc tròng xích sắt vào cổ lão, song lạ lùng thay, số bảy vừa cúi mình xuống, bỗng “Hự” một tiếng khê rồi ngã nhào xuống chết liền.

Lão trực lạnh lùng hỏi :

- Thi thể số bảy người xử trí thế nào?

Thần Sai viên số tám đáp :

- Thuộc hạ đã hỏa thiêu xong.

Lão trở lại hỏi :

- Còn ám khí?

Thần Sai viên số tám lấy trong người ra một bọc vải đen trao cho Đường chủ.

Đường chủ tiếp lấy mở ra, trong chiếc bọc có một mũi tên nhỏ dài độ một tấc, sáng ngời màu lam.

Lão trở ạ lên một tiếng :

- Xuy tiến! Một loại ám khí rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, người trong võ lâm Trung Nguyên không ai sử dụng.

Lão trầm ngâm nghĩ ngợi một chút đoạn gật đầu :

- Được rồi người lui ra đi.

Thần Sai viên số tám nghiêng mình chào rồi quay mặt bước đi ra.

Đến lượt hai tên sai dịch bắt Hắc Thủ Đồ Phu tiến vào.

Chúng quì xuống và cùng cất cao giọng :

- Thuộc hạ số chín và số mười trong đội Thần Sai ra mắt Đường chủ.

Dĩ nhiên, chúng cũng đưa Hắc Thủ Đồ Phu vào luôn. Nhưng chúng quì, còn lão thì đứng thẳng người, không nói một tiếng nào, xích sắt vẫn còn trong tay.

Trông thần sắc của lão, Tiết Thiếu Lăng gật mình :

- Lão đã bị chúng cho người Mê Hồn Được rồi sao?

Lão trở điểm một nụ cười thỏa mãn :

- Các người bắt được Đồ Thiên Lý công lao không nhỏ...

Vừa lúc đó, từ nơi mái sân lộ hiện trước đại điện, một bóng người bay vút xuống nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Tiết Thiếu Lăng hết sức hồi hộp, trầm ngâm :

- Tay này luyện được khinh công trác tuyệt, tưởng trên giang hồ khó ai sánh kịp.

Người mới đến vận chiếc áo xanh, đầu chít mũ cân, hông mang trường kiếm, ngang nhiên bước vào.

Lão trở khoát tay ra hiệu cho hai Thần Sai số chín và mười ra ngoài, để Hắc Thủ Đồ Phu lại đó, đoạn lão đứng lên, tiến lên mấy bước vái chào :

- Chào Tất huynh!

Người áo xanh nhìn quanh một lượt hỏi :

- Thống lĩnh chưa đến sao?

Lão trở điểm một nụ cười :

- Theo lời truyền dụ của Thống lĩnh thì đến canh một người mới đến đây, xin mời Tất huynh ngồi.

Người áo xanh ngồi xuống chiếc ghế bên tả.

Bây giờ Tiết Thiếu Lăng mới trông rõ được mặt hắn, hắn có gương mặt trắng xanh, không râu tóc độ ba mươi.

Chàng lại nghĩ :

- Thì ra chiếc ghế chính giữa là dành cho Thống lĩnh của chúng. Nhân vật đó là ai?

Người áo xanh ngồi xuống, thoáng đưa mắt nhìn Hắc Thủ Đồ Phu rồi cao giọng hỏi :

- Tàn huynh mời được Hắc Thủ Đồ Phu lúc nào thế?

Lão trọc mỉm cười nói :

- Thống lĩnh truyền dụ bảo mời cho được Tứ đại ác nhân, song tìm gặp được họ đâu phải là chuyện dễ! May thay, lão phu nghe thuộc hạ báo cáo, Hắc Thủ Đồ Phu Đồ lão ca xuất hiện tại Bái Sơn mới tìm Hắc Tâm Tú Sĩ mà ăn nên lão phu cho người theo mãi mới gặp.

Bỗng lão ọ lên một tiếng rồi nói tiếp :

- Lão phu muốn hỏi Tất huynh điều này!

Người áo xanh hỏi :

- Điều gì thế?

Lão trọc đưa chiếc bọc vải đen sang đối phương :

- Tất huynh rất rành về các loại ám khí, xin cho biết về lai lịch của mũi Xuy tiễn này.

Người áo xanh vừa mở bao vải đen ra xem liền lộ vẻ kinh ngạc :

- Đây là loại Xuy tiễn mà trong võ lâm Trung Nguyên ít có người biết sử dụng. Do đâu mà Tàn huynh có nó?

Lão trọc đáp :

- Thuộc hạ Thần Sai viên số bảy chết vì mũi tên đó. Chắc Tất huynh biết trong giang hồ có kẻ nào sử dụng nó chứ?

Người áo xanh xem kỹ lượt nữa rồi trầm ngâm một chút, đoạn đáp :

- Xuy tiễn là một loại ám khí rất được thông dụng tại Miêu Cung, sau này Bạch Cốt giáo lại biến chế thành một loại “Bạch Cốt Xuy”. Tiếng thì gọi là tiễn nhưng thật sự ra chỉ là một loại phi châm do miệng thổi ra, vì dùng miệng thổi ra nên lực đạo có hạn, hơn nữa vì phải giấu trong miệng nên hình thức của loại Xuy tiễn phải thật nhỏ và ngắn, nó được luyện thành bởi một loại thép đặc biệt vừa cứng vừa nặng.

Y tặc lưỡi nói tiếp :

- Tôi tuy biết đại khái về Xuy tiễn là thế, song chỉ mới thấy lần thứ nhất...

Đột nhiên y ngẩng mặt nhìn lên không rồi đứng phắt dậy.

Lão trọc áo màu tro cũng vội đứng lên theo.

Nấp trong tàn cây, Tiết Thiếu Lăng thấy cả hai cùng đứng lên một lượt đâm ra nghi ngờ, vội trú hết tinh thần phòng bất trắc.

Nhưng không, chẳng phải họ trông thấy chàng mà đứng lên vì họ cùng bước ra thêm đại diện, cùng nghiêng mình cung kính thốt :

- Thuộc hạ Tất Hồng Sanh, Đường chủ Thiên Long đường, và Tàn Quý Lương, Đường chủ Thần Oai đường xin nghinh tiếp Thống lĩnh giá lâm.

Tiết Thiếu Lăng kinh dị, nghĩ thầm :

- Thống lĩnh của chúng đến từ lúc nào? Do ngã nào? Tại sao ta không hay biết gì cả?

Vừa lúc đó, một lão già gầy ốm vận chiếc áo màu tro, chân trái hơi thọt, từ ngoài cổng vừa đi vào vừa cười lớn :

- Tất huynh và Tàn huynh, hai vị có chờ lâu không?

Lão đi vào đại điện, ngồi lên chiếc ghế chính giữa xong liền vẫy tay :

- Hai vị ngồi xuống đi chứ!

Tất Hồng Sanh và Tàn Quý Lương nghiêng mình cáo lỗi rồi ngồi xuống.

Lão già gầy ốm khẽ gật đầu :

- Tàn huynh đã mời được một vị trong Tứ đại ác nhân rồi à?

Tàn Quý Lương vâng một tiếng rồi tiếp :

- Hắc Thủ Đồ Phu mới đến đây, còn Ác Cái Tiền Bình thì theo lời báo cáo hẳn có xuất hiện tại Hàm Dương, nơi Quan Đế miếu, Thần Sai viên số bảy vừa xuất thủ xích cổ hắn thì bị ám khí thiệt mạng...

Lão già gầy ốm chớp mắt sáng ngời lắc đầu :

- Tiền Bình từ bao giờ chẳng hề sử dụng ám khí.

Tần Quý Lương lại vâng một tiếng :

- Ám khí có tẩm thuốc độc thuộc loại Xuy tiễn, thuộc hạ vừa nhờ Tắt huynh cho biết lai lịch của nó. Chính Tắt huynh cũng chỉ thấy nó lần đầu tiên.

Lão già gầy ốm cau mày :

- Kẻ nào dám thế? Dám đương đầu với chúng ta?

Tần Quý Lương vội thốt :

- Thuộc hạ còn có việc này muốn trình lên Thống lĩnh.

Lão già gầy ốm nhìn lão :

- Tần huynh cứ nói!

Tần Quý Lương trình trọng :

- Cứ theo lời truyền thuyết trên giang hồ thì trong vòng một tháng nay cả ba nhân vật nổi tiếng trên giang hồ bỗng dưng mất tích. Ba vị đó là Thiết Đầm Thẳng Trần Sơn, Chương môn nhân cánh Thiếu Lâm Tục Gia, trong Thẳng gia báo tại Trường An. Người thứ hai là Lưu Vân Kiếm Quý Đình Phương, một nhân vật trong phái Võ Đang ẩn cư tại Thanh Phong trấn. Người thứ ba là Thường Vân Long, ngoại hiệu Nhập Vân Long tại Quan Sơn. Hiện tại, hai phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm đã phái rất nhiều cao thủ đi khắp nơi tra xét sự tình, đúng lúc chúng ta đang nghênh đón hào kiệt. Thiết tưởng việc mất tích của ba vị đó có cái tầm quan trọng không nhỏ.

Tiết Thiếu Lăng hết sức kỳ lạ nghĩ, cứ theo khẩu khí của bọn này thì có một ban phái nào khác nữa cũng chuyên đi bốn phương bắt người. Và Thẳng Trần Sơn, Quý Đình Phương và Thường Duy Nhân không phải do họ bắt giữ?

Lão già ốm gầy gật đầu, từ từ vuốt râu thốt :

- Bốn tòa có nghe nói đến các việc đó. Chúng ta chưa hề hạ thủ với những người trong năm phái lớn vậy thì ba vị đó là do kẻ nào bắt? Sự tình có nhiều uẩn khuất, ta phải tra cứu tận tường mới được cho nên bốn tòa đã báo cáo về nội phủ rồi có lẽ chỉ trong vòng vài hôm bốn tòa sẽ có chỉ thị.

Lão day qua Đường chủ Thiên Long đường Tắt Hồng Sanh hỏi :

- Tắt huynh có đưa Long Môn ngũ quái đến đây chứ?

Tắt Hồng Sanh vòng tay :

- Tiếp được lệnh của Thống lĩnh thuộc hạ thi hành liền, dĩ nhiên là có Long Môn ngũ quái cùng đến đây.

Lão già gầy ốm gật đầu :

- Hay lắm! Hãy cho họ vào đi.

Tắt Hồng Sanh vâng một tiếng, đoạn ngẩng cao đầu lên ra lệnh :

- Đưa Long Môn ngũ quái vào!

Trong đại điện, không có một tên thuộc hạ nào túc trực, nếu Tắt đường chủ muốn gọi một tên nào y phải ra ngoài, thế mà y ngồi nguyên chỗ dùng nội lực truyền âm đưa lệnh đến tận mấy trượng xa, đủ biết y phải là tay ghê gớm lắm.

Không bao lâu một đại hán áo đen xuất hiện, theo sau hắn xếp thành hình đuôi cá là bọn Long Môn ngũ quái.

Tiết Thiếu Lăng nhận ra là bọn Tây Môn Hạo, Lý Nguyên Hồng, Lục Hồng Phi, Đồ Minh Nghĩa và Hầu Ngạn Vũ.

Cả năm người vẫn còn có phong độ ngày nào, song thần sắc thì dịu hòa như người thuần tánh không còn hung hăng như trước. Họ ngoan ngoãn như đàn cừ non, họ có cái vẻ khuất phục vô cùng.

Đại hán áo đen đến trước mặt Tắt Hồng Sanh nghiêng mình cung kính thưa :

- Thuộc hạ ra mắt Đường chủ.

Long Môn ngũ quái năm người cùng bước đến, cùng vòng tay cung kính thưa :

- Thuộc hạ ra mắt Đường chủ.

Tất Hồng Sanh khoác tay :

- Đến ra mắt Thống lãnh đi.

Đại hán áo đen quay mình lại, vòng tay cung kính thưa :

- Thuộc hạ xin ra mắt Thống lãnh!

Long Môn ngũ quái cũng quay mình, cũng nghiêng mình vòng tay :

- Thuộc hạ xin ra mắt Thống lãnh!

Tiết Thiếu Lăng lấy làm kỳ, thấy đại hán áo đen làm gì bọn Long Môn ngũ quái cũng làm theo y như vậy, chàng đoán là chúng đã bị bọn này cho uống thuốc mê làm cho mất tiêu thần khiến cho con người quên hết đi tất cả sự việc chỉ còn biết phục tùng mà thôi.

Sờ dĩ chàng phỏng đoán như vậy là vì lúc còn tại nhà chàng đã được nghĩa phụ dẫn giải cho biết đại khái tất cả các loại độc dược do bọn Hắc đạo trên giang hồ sử dụng.

Lão già gầy ốm gật đầu, lấy trong mình ra một bình nhỏ bằng ngọc xanh, nghiêng miệng bình rót ra năm viên thuốc nhỏ vừa cười vừa nói :

- Đây là loại thuốc “Duyệt Phục đơn” do Tiết thân y vừa sáng chế có công dụng giúp cho con người được phục hồi lại thần trí đã tiêu tan mất, vừa khiến cho người đó suốt đời vui lòng tuân theo mệnh lệnh không hề bội phản. Ta cũng nên nói rõ là thuốc vừa được sáng chế, lần này cho chúng uống là để xem công hiệu thế nào vậy thôi. Nếu hiệu nghiệm như mong muốn thì từ nay Tất huynh có thể dùng nó trong Thiên Long đường thay thế cho “Hương Tâm hoàn”.

Tất Hồng Sanh vòng tay :

- Nếu “Duyệt Phục đơn” có công hiệu như vậy thì hay biết mấy. Minh khỏi phải phiền phức như bao lâu nay với “Hương Tâm hoàn”.

Tiết Thiếu Lăng gật mình :

- Té ra nghĩa phụ mình bị chúng bắt để ép chế thuốc cho chúng dùng lung lạc những người sa vào tay chúng.

Chàng mừng thầm :

- Như vậy là nghĩa phụ ta vẫn còn được bình an vô sự, ta cũng nhẹ lo cho người nhiều.

Lão già gầy ốm nói tiếp :

- Loại “Duyệt Phục đơn” này là do Lăng đường chủ gởi đến, một trong nhiều loại khác, mình sẽ lần lượt thử nghiệm...

Lão nhắc đến Lăng đường chủ có vẻ trịnh trọng như vậy chứng tỏ thân phận của Lăng đường chủ còn trên lão một bậc.

Bỏ lưng câu nói ở chỗ đó, lão quan sang đại hán áo đen :

- Ngươi lại đây lấy mấy viên thuốc này cho họ uống đi.

Đại hán áo đen y lời tiếp nhận lấy năm viên thuốc, đoạn trao cho Long Môn ngũ quái mỗi người một viên. Chúng ngoan ngoãn bỏ vào miệng nuốt liền.

Tiết Thiếu Lăng chú ý theo dõi từng diễn biến trên gương mặt của chúng.

Tất Hồng Sanh và Tàn Quý Lương cũng đang nóng nảy chờ xem kết quả như thế nào.

Riêng lão già vẫn bình tĩnh như thường, vừa vuốt râu vừa cười. Có lẽ lão rất tin tưởng vào sự thần hiệu của thuốc.

Trước hết, Quái đại Tây Môn Hạo ngẩng mặt lên đảo mắt nhìn quanh đại điện một vòng rồi cúi đầu đứng lặng, cung cung kính kính.

Lão già gầy ốm ôn tồn hỏi :

- Tây Môn Hạo! Thần trí của ngươi đã khôi phục được chưa?

Tây Môn Hạo nghiêng mình :

- Thuộc hạ chưa được biết rõ như thế nào.

Lão già gầy ốm hỏi tiếp :

- Người có nhớ được những việc gì đã qua không?

Tây Môn Hạo gật đầu :

- Có!

Lão già mỉm cười hỏi :

- Người có biết là người đã gia nhập bốn môn rồi chứ?

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Lão muốn biết xem Tây Môn Hạo có nhớ rõ những việc đã xảy ra sau khi uống Hướng Tâm hoàn của Tất đường chủ.

Tây Môn Hạo đáp :

- Thuộc hạ nhờ Thần Sai viên tiến dẫn.

Lão già tiếp nói :

- Ai đưa các người đến đây?

Tây Môn Hạo không do dự :

- Đường chủ!

Tiết Thiếu Lăng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Hắn đã sáng suốt trở lại rồi? Phàm những kẻ bị tán loạn thần trí khi được sáng suốt trở lại rất khó nhớ ra mình đã làm gì trong thời gian hôn mê vì những hành động lúc đó hoàn toàn mất tự giác. Nhưng, hắn đã nhớ tất cả, như vậy nghĩa là sao? Rất có thể loại “Duyệt Phục đơn” này không phải là một loại thuốc giải, bất quá nó cũng như “Hướng Tâm hoàn”, có điều nó diệu dụng hơn, thời gian diệu dụng vĩnh cửu hơn.

Chàng thở dài :

- Trên đời này có ai có thể chế được loại thuốc diệu dụng như thế ngoài nghĩa phụ ta?

Lão già gầy ốm nhìn qua hai Đường chủ bật cười thành tiếng, vuốt râu nói :

- Các vị đã thấy công dụng của “Duyệt Phục đơn” do Tiết thần y sáng chế chứ!

Bỗng lão quắc mắt nhìn bọn Long Môn ngũ quái trầm giọng :

- Phàm gia nhập bốn môn ai ai cũng phải uống một loại mê thần trừ những người có võ công cao, có thành danh lớn được chọn làm Hộ pháp tại Tam đường, hoặc giả do các Đường chủ bảo lãnh mới khỏi phải uống Hướng Tâm hoàn. Bốn tòa hôm nay cho các người uống thuốc giải để phá cái lệ cũ đó.

Tây Môn Hạo nghiêng mình cung kính :

- Anh em thuộc hạ hết sức cảm kích tâm ý của Thống lãnh.

Lão già gật đầu :

- Tốt lắm! Các người có biết bốn tòa là ai chăng?

Tây Môn Hạo đáp :

- Quý tòa là Thống lãnh của Tam đường.

Lão già điềm nhiên bảo :

- Các người ngẩng đầu lên nhìn kỹ đi, xem có nhận ra bốn tòa là ai chăng?

Tiết Thiếu Lăng nhận thấy lão già có giọng nói êm dịu hòa hướn vô cùng, lão còn thỉnh thoảng điểm một nụ cười tươi tỏ ra có thái độ khoan dung đại lượng, vậy mà bỗng chốc lão lại nghiêm lạnh uy nghi, trông đáng khiếp qua cái quắc mắt nhìn bọn Long Môn ngũ quái.

Chàng lại nghĩ thầm :

- Lão lại có công lực tu vi vô cùng thâm hậu, có thể đạt đến mức siêu nhân nhập hóa đấy! Ta phải đề phòng cho lắm mới được.

Chương 23: Hai kẻ đại ác

Long Môn ngũ quái cùng đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn lão.

Tất cả đều giật bắn mình như chạm phải luồng điện lạnh, rồi họ bàng hoàng ngơ ngẩn, không biết mình đang ở đâu, trong thật cảnh hay mộng mơ. Rồi họ từ từ biến sắc, mặt tái như xác chết bắt đầu run lên.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm kỳ, không rõ lão già là ai? Đối với bọn Long Môn ngũ quái có thân phận, liên hệ gì mà khiến chúng kích động mãnh liệt như vậy?

Dù cho là một Chương môn nhân cũng không gây ra sự khiếp hãi quá độ cho đệ tử như thế, cho dù là có một kỷ luật nghiêm khắc đến đâu.

Lão già bật cười ha hả :

- Các ngươi đã nhận ra bốn tòa là ai rồi chứ?

Những đường gân, thớ thịt trên mặt Tây Môn Hạo giật liên tục, giật mạnh.

Chỗ nấp của Tiết Thiếu Lăng ở xa mà chàng cũng còn nhìn thấy rõ.

Hắn cố gượng lắm mà vẫn không cố trấn định được tâm thần toàn vẹn, hắn còn thở gấp, hắn còn run run giọng :

- Quý tòa... là Thiết Diện Thần Phán Nam Cung đại hiệp?

Mồ hôi đọng trên trán hắn thành hạt to bằng đầu ngón tay út chảy dài thành giòng xuống mặt, xuống mũi, xuống cằm rơi lổm đổm trên ngực áo.

Lão già gầy ốm cười lớn :

- Tây Môn Hạo ngươi quả có nhãn lực đó! Lão chính là kẻ hai mươi năm trước đây đã bị thương trong trận Long Môn của các ngươi. May mà mạng sống còn dài nên giờ đây Nam Cung Vô Kỵ ta mới có hân hạnh gặp lại các ngươi.

Tiết Thiếu Lăng ngây người sửng sốt. Thì ra lão chính là Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ, hai mươi năm trước đây lão đã bị Long Môn ngũ quái dùng Long Môn trận pháp vây hãm, đánh lão bị trọng thương thừa chết thiếu sống chạy đến công trang của nghĩa phụ chàng thì ngã nhào bất tỉnh, may nhờ nghĩa phụ chàng chữa trị qua cơn nguy hiểm. Tuy chưa được bình phục hẳn nhưng lão đã vội vàng bỏ đi không một giây từ.

Nghĩa phụ chàng vì cứu lão nên Long Môn ngũ quái mới thù hận tìm đến Lạc Dương để gây sự.

Hiện tại lão vẫn còn sống và đang sung chức Thống lĩnh Tam đường trong một Bang hội bí mật.

Thảo nào mà đêm nay lão lại có ý muốn nhìn lại tận mắt bọn Long Môn ngũ quái! Nếu kết cuộc bọn Long Môn ngũ quái phải bị thảm khốc như thế nào thì đó không phải là một việc lạ lùng.

Tây Môn Hạo không ngừng run rẩy, đột nhiên ngẩng cao mặt nói :

- Anh em tại hạ ngày nay đã sa vào tay Thống lĩnh rồi thì giết chết hay lột da băm xác tùy nơi Thống lĩnh, anh em tại hạ nào dám nói gì hơn!

Giọng nói của hắn trở nên rần rờ như ngày nào, con người ta ai cũng thế, biết mình lâm vào tình trạng vô vọng thì không còn tha thiết cầu xin, cái bản ngã cố định bùng lên dù có chết cũng không mất tư cách.

Dù sao, kẻ đáng hãnh diện đối với chúng là một thù nhân không đội trời chung, họ không thể quỳ xin tha mạng, vả lại dầu có quỳ xuống xin tha thứ vị tát kẻ thù sẽ chấp nhận sự van cầu! Do đó, Tây Môn Hạo phải tỏ ra quyết cường để giữ thanh danh của hắn.

Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ không lưu ý đến hành vi của chúng cho lắm, nhất là lão xem thường sự thay đổi thái độ của Tây Môn Hạo. Lão từ từ đứng lên, chân trái hơi thọt, lão rồi ghé đi vài bước rồi quay đầu lại cười nói :

- Cái chân trái của lão hơi thọt là do năm vị năm xưa đã ban cho.

Quái tam Lục Hồng Phi cao giọng :

- Việc đó do lỗi của một mình tại hạ, Thống lĩnh có thể lấy mạng tại hạ còn những người khác vô can...

Hắn đã thấy Quái đại khởi tánh quật cường nên hắn cũng quật cường theo.

Thiết Diện Thần Phán quát tia nhìn sắc lạnh sang hắn :

- Long Môn ngũ quái trọng nghĩa như núi tại hạ vô cùng khâm phục. Nhưng, nếu thật sự bọn tòng muốn giết các ngươi thì cần gì phải nhờ Thiên Long đường chủ đưa các ngươi đến đây? Bọn tòng chỉ cần ra lệnh là năm cái thủ cấp kia đã rơi từ lâu rồi.

Lời nói đó rất đúng. Bởi, nếu lão muốn trả thù năm xưa thì cần gì đêm nay lão ra lệnh đưa chúng đến đây?

Quái tử Đồ Minh Nghĩa cất tiếng với giọng âm trầm :

- Dù cho các hạ có xuống tay vị tất năm chiếc đầu này đã làm toại ý các hạ?

Thiết Diện Thần Phán ngửa mặt lên không bật chuỗi cười dài đoạn quan sang nhìn Tây Môn Hạo :

- Lão đại nghĩ xem lão ấy nói có đúng không?

Tây Môn Hạo gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như lão tử!

Thiết Diện Thần Phán lại bật cười :

- Nói như thế thì vĩnh viễn Long Môn ngũ quái đã không thể hiểu nổi bọn tòng rồi.

Tây Môn Hạo lạnh lùng :

- Tại hạ vẫn chưa thấy chỗ cao kiến của Thống lĩnh.

Thiết Diện Thần Phán thốt :

- Sau khi Thần Oai đường chủ mới năm vị đến đây rồi thì giao cho Thiên Long đường, bọn tòng đã hết sức tiến cử năm vị về nội phủ, hiện tại nội phủ đã chấp nhận thu nhận năm vị vào chức vị Hộ pháp, như vậy thì bọn tòng đâu có ác ý?

Long Môn ngũ quái mừng rỡ vô cùng, họ làm sao có thể tưởng tượng được kẻ thù đã quên việc xa xưa, mà còn tiến cử họ vào chức vị quan trọng?

Lâu lâu Tây Môn Hạo mới đáp ứng :

- Thống lĩnh đã cố tình đề bạt năm anh em thuộc hạ như vậy là không còn nhớ gì về chuyện hai mươi năm về trước?

Y đã đổi thái độ, không dùng tiếng tại hạ mà xưng là thuộc hạ không chút ngượng ngịu.

Thiết Diện Thần Phán cười nhẹ :

- Giữa chúng ta không còn gì đáng kể là thù hận nữa. Bọn tòng vâng lệnh trên kêu gọi hợp tác quần hào trong võ lâm. Trong khi đó được biết các vị đã thành danh trên giang hồ, võ công càng ngày càng tinh tiến, đương nhiên là những nhân vật thượng thặng trong võ lâm nên cố mời cho được để ủy nhiệm trọng vụ. Hiện tại mình đã là người một nhà thiết tưởng không nên thắc mắc thêm về chỗ hiểu lầm của ngày nào...

Giói giang hồ xem trọng chữ “Nghĩa” còn hơn sinh mạng của mình mà Thiết Diện Thần Phán lại xử sự trong phạm vi chữ “Nghĩa”, tự nhiên bọn Long Môn ngũ quái phải cảm kích vô cùng.

Tây Môn Hạo nghiêng mình cung kính thốt :

- Thống lĩnh đã không nghĩ đến thù xưa thì anh em tại hạ dù có nát thân cũng không đủ để đáp đền ân tri ngộ.

Thiết Diện Thần Phán khoát tay :

- Đừng nói đến chuyện ân nghĩa nữa, chỉ mong các vị hãy đồng tâm hiệp lực chung lo việc lớn chóng thành, chúng ta đã là người một nhà thì cũng không nên quá khách sáo làm gì.

Long Môn ngũ quái cùng rạp người thốt :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ lời vàng ngọc của Thống lĩnh!

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Cái lão Thiết Diện Thần Phán này ta không thể xem thường được.

Vừa lúc đó, bỗng nghe tiếng cánh chim quạt gió ào ào lướt qua đầu, và một bóng đen đáp xuống đại điện.

Bóng đen đó là một con chim điều lông đen mắt vàng, đáp đúng trước mặt Thiết Diện Thần Phán.

Thiết Diện Thần Phán, Tất Hồng Sanh và Tàn Quý Lương cùng đồng loạt đứng lên, thần thái cung kính tiếp đón chim điều. Người mà cung nghinh vật, đó là một điều hết sức lạ lùng đối với Tiết Thiểu Lăng.

Nhưng không, chim điều đó dù là một thần điều cũng không đáng được người tôn kính như thế, bất quá nó chỉ là một con vật thông linh, thay thế cho một con người hữu hiệu thực hiện một sứ mạng. Và cũng chính cái sứ mạng đó bắt buộc bọn Thiết Diện Thần Phán phải cúi đầu kính cẩn phục tùng như tôi thần đối với một vị khâm sai thiên sứ.

Đợi cho con chim điều khuất dạng trong trời đêm, Thiết Diện Thần Phán ngưng trọng thần sắc, không rõ vô tình hay cố ý đưa ánh mắt hướng về nơi Tiết Thiểu Lăng đang ẩn nấp.

Thần quang đôi bên chạm nhau, Tiết Thiểu Lăng giật mình nghĩ thầm :

- Không lẽ hần đã phát hiện ra mình núp ở đây?

Nhưng Thiết Diện Thần Phán chỉ nhìn về hướng chàng trong một thoáng, đoạn quay mình trở vào đại điện ngồi xuống ghế. Lão mở nắp ống đồng lấy ra một cuộn giấy trắng, gặm đầu đọc thầm.

Tiết Thiểu Lăng lại nghĩ :

- À thì ra lão chỉ vô tình nhìn về phía này làm cho ta phải một phen kinh hãi.

Thiết Diện Thần Phán xem xong, sắc vui trầm ngâm một lát rồi từ từ ngẩng đầu lên gọi :

- Tàn huynh!

Tàn Quý Lương vội nghiêng mình :

- Thống lãnh có điều chi phân phó?

Thiết Diện Thần Phán nói :

- Sắc dụ truyền cho biết việc thất tung của bọn Thiết Đàm Thảng Trần Sơn, Lưu Văn Kiêm Quý Đình Phụng và Nhập Văn Long Thường Duy Nhân là một sự kiện quan trọng vô cùng, theo sự phán đoán của thượng cấp thì hẳn có một nhóm người nào đó đang âm mưu chống lại bọn mình, chúng cố ý làm như vậy chủ ý để chuyển hướng các môn phái trên giang hồ dòm ngó đến bọn mình. Để tránh kẹt vào kế Di Oan Giá Họa của chúng, ngay từ bây giờ Thần Oai đường nên tạm thời đình chỉ mọi hoạt động.

Tàn Quý Lương cúi đầu :

- Thuộc hạ tuân theo lệnh.

Thiết Diện Thần Phán lại gọi :

- Tất huynh!

Tất Hồng Sanh nghiêng mình :

- Thuộc hạ chờ nghe Thống lãnh phân phó.

Tiết Thiểu Lăng lại nghĩ :

- Làm đến chức Thống lãnh như lão này kể ra cũng oai vệ lắm chứ.

Thiết Diện Thần Phán từ từ tiếp :

- Sắc dụ dạy rằng bọn chúng ta phải điều tra cho kỹ vụ việc thất tung của ba nhân vật đó. Bồn tào nghĩ rằng nhiệm vụ này phải do Thiên Long đường phụ trách. Hiện tại Thần Oai đường đã tạm ngưng mọi hành động thì Tàn huynh kể như rảnh rang có thể giúp Tất huynh một tay, cả hai Đường phải hợp lực truy nguyên xem sự việc như thế nào trong vòng thời hạn một tháng theo chỉ thị của thượng cấp. Điều quan trọng là phải tìm cho ra nhân vật đã chủ sự công cuộc bắt người và mục đích của nhân vật đó là gì.

Tất Hồng Sanh trầm lặng giây lát, đoạn do dự thốt :

- Tự nhiên thuộc hạ tuân lệnh, nhưng có điều...

Thiết Diện Thần Phán nhìn y :

- Có điều gì khó khăn cho Tắt huynh chăng?

Tắt Hồng Sanh nhìn sang Tàn Quý Lương một thoáng :

- Theo ý thuộc hạ, nếu mình bắt được tin tức của đối phương thì mình cứ phải một số cao thủ đến gặp chúng đánh cho một trận toi bời điều đó không khó khăn lắm, song có điều là quả thật bọn chúng có thật muốn đối địch với bọn ta không? Nếu quả thật như vậy thì chúng ở trong bóng tối mình ở ngoài sáng thì cuộc truy tầm này nghĩ ra cũng khó khăn vô cùng.

Thiết Diện Thần Phán quan sang Tàn Quý Lương :

- Tàn huynh có cao kiến gì không?

Tàn Quý Lương đáp :

- Tắt huynh xét đoán rất chu đáo. Nếu quả thật chúng có ý đồ muốn chống đối ta thì khi ta ngưng hành động chúng cũng sẽ ngưng hành động, chúng ngưng hành động rồi thì chúng ta biết dò la đâu mà tìm tung tích?

Thiết Diện Thần Phán gật đầu :

- Hai vị lo ngại thế cũng phải, song dù sao thời hạn một tháng cũng không là ngắn lắm, chúng ta cứ tận tâm tận lực thi hành nhiệm vụ cấp trên đã giao phó biết đâu mình sẽ tìm được manh mối nào khác.

Lão dừng một lúc rồi trầm giọng tiếp :

- Còn mũi Xuy tiễn kia cũng là một manh mối giúp cho ta truy tìm tung tích địch, và lại Ác Cái Tiền Bình...

Tàn Quý Lương chăm chú nghe :

- Ác Cái Tiền Bình sao hở Thống lãnh?

Một tiếng động vang lên như tiếng chẻ trúc, tiếng động vừa dứt thì có một bóng người cao lớn từ nơi mái điện bay xuống, bóng đó ngang nhiên bước vào đại điện.

Tiết Thiếu Lăng không trông rõ mặt mày người đó như thế nào, song nhìn chiếc áo rách xơ xác, dưới nách có chiếc gậy trúc, đi chân không, chàng biết ngay đó là một tên khất cái.

Trong đại điện, Thiết Diện Thần Phán, Tàn Quý Lương và Tắt Hồng Sanh nghe tiếng động cũng giật mình biến sắc.

Tắt Hồng Sanh và Tàn Quý Lương cùng đứng lên một lượt, cùng vòng tay điểm một nụ cười niềm nở :

- Nếu mỗi lần mong muốn là mỗi lần thỏa nguyện thì trên đời này còn ai là kẻ khổ nạn nữa! Chúng tôi vừa nhắc nhở đến Tiền huynh thì có Tiền huynh đến liền, thật là hữu hạnh, thật là vinh dự mới được tôn giá quang lâm một cách bất ngờ.

Thì ra người đó chính là Ác Cái Tiền Bình.

Thiết Diện Thần Phán cũng từ từ đứng lên, vòng tay cười nhẹ nói :

- Tiền huynh không đợi chúng tôi mời mà vẫn đến đủ biết có thanh tình với chúng tôi bao nhiêu.

Đôi mắt to như lục lạc đồng giương tròn bắn tinh quang chớp ngời thẳng vào Thiết Diện Thần Phán, Ác Cái Tiền Bình bật cười sang sảng :

- À! Có lẽ ta được gặp kẻ đáng nói chuyện đây! Ngươi là Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ phải không? Năm xưa, Nam Cung đại hiệp là người trong chánh đạo rất được giang hồ trọng vọng, không ngờ cách nhau một thời gian ngươi đã trở thành tay sai đắc lực cho một tổ chức có âm mưu khuyên đảo giang hồ. Ta, một kẻ hành khất sống nhờ bố thí thu lượm trên khắp nẻo đường đất nước, thân danh nào có ra gì mà ngươi lại dành cho một cuộc đón rước long trọng quá phần như thế này?

Nói xong lão bật cười khanh khách.

Giọng nói sang sảng, giọng cười đồng vọng, nghe ra chán dội cả màng tai khó chịu vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Lão này có võ công không dưới bậc Hắc Thủ Đồ Phu đâu! Tuy nhiên, không rõ bọn Thiết Diện Thần Phán, Tắt Hồng Sanh và Tàn Quý Lương có là đối thủ với lão không?

Thiết Diện Thần Phán thân nhiên cười đáp :

- Tiền huynh nhúng nhường thế chứ thanh danh của Tiền huynh cũng như Đồ huynh phạm là người bôn tẩu trên giang hồ ai không ngưỡng mộ? Bọn chúng tôi được lệnh tìm khắp bốn phương trời thỉnh cho được Tiền huynh và Đồ huynh.

Ác Cái Tiền Bình cười gằn chặn lại :

- Vậy ra Nam Cung đại hiệp cũng nhìn nhận thực sự là mình chịu sự sai khiến của người khác?

Lão cao giọng hơn :

- Cái lối mời thỉnh này Ác Cái ta cảm thấy mình vẫn chưa đủ tư cách tiếp nhận đâu.

Thiết Diện Thần Phán vòng tay diêm nhiên thốt :

- Tiền huynh không nên chấp nhất một sự bất đắc dĩ làm gì, khi đến nơi cần đến, dù muốn dù không Tiền huynh vẫn là thượng khách của chúng tôi.

Ác Cái Tiền Bình đảo mắt nhìn quanh đại diện một lượt, ánh mắt dừng lại một chút nơi Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý đang đứng đó tại góc hữu cười lạnh lắc đầu :

- Ác Cái này không chấp nhận một sự mời thỉnh quá đơn giản như cái lão mỗ lợn kia đâu!

Đột nhiên từ phía hữu một tiếng trúc phát lên cao vút, tiếp theo đó là một tràng cười rộn người, một giọng nói the thé vang lên khắp đại diện :

- Lão Ác Cái nhìn đời qua khe cửa chẳng trách chi tầm mắt quá hẹp hòi nên đánh sai giá trị con người đấy thôi chứ lão phu làm gì đến nỗi tầm thường như một tên mỗ lợn? Sở dĩ lão phu phải làm theo chúng đi đến đây vì dạ dày lão phu cần phải có thêm vài quả tim nữa mới đủ thực phần trong ngày...

Thì ra từ lúc mới đến, Hắc Thủ Đồ Phu đã đứng lặng người tại chỗ, chính Tiết Thiếu Lăng cũng tưởng lầm là lão cũng bị chúng cho ngửi phải thuốc mê như bọn Long Môn ngũ quái.

Bây giờ, nghe Ác Cái Tiền Bình mĩa một câu lão phản ứng liền, song lão không đợi dứt tròn câu đã nhanh như chớp vươn bàn tay lông lá, năm ngón tay nhọn hoắc như vuốt sắc chụp nhanh vào ngực tên Thần Sai viên số chín đang đứng bên tả.

Một tiếng soạt vang lên, ngực áo tên số chín đã rách toạt, bàn tay của lão đã chọc thủng ngực làm gãy xương y. Bàn tay đó rút ra, mang theo một quả tim còn rùng rùng máu nóng.

Đồng thời bàn tay kia cũng vươn theo ra chụp vào ngực tên Thần Sai viên số mười đứng bên phía hữu, ấn ngay mạch môn của hắn.

Đoạn lão cúi gằm đầu xuống một chút, đưa quả tim còn nóng hổi vào miệng cắn nhai ngon lành, tiếng nhai kêu nhóc nhách lạnh người, ghê gớm làm sao.

Những tên Thần Sai viên trong Thần Oai đường đều có võ công cao cường vậy mà không có một chút phản ứng nào kịp thời đối phó với Hắc Thủ Đồ Phu, đủ biết thủ pháp của lão nhanh đến bậc nào.

Tên Thần Sai Viên số mười bị lão bóp chặt đến run người lên như thần lần đứt đuôi, rồi ngã bịch xuống nền đại diện.

Hắc Thủ Đồ Phu nuốt một mảng tươi được nhai kỹ lưỡng xong nhìn tên Thần Sai Viên số mười cười hắc hắc :

- Nằm đó đợi một tí nhé! Lão làm xong quả tim này sẽ đến lượt ngươi. Tường sao chứ tài nghệ của các ngươi chỉ có đến đó thôi, lão đỡ phí công hao sức.

Ác Cái Tiền Bình cười ha hả :

- Lão Đồ khá lắm đó! Vừa xuất thủ là có lợi liền.

Dĩ nhiên ở tại nơi đây, có ai lại cho một kẻ nào lộng hành, dù kẻ đó là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, một trong Tứ đại ác nhân?

Đường chủ Thần Oai đường Tần Quý Lương trước cái xuất thủ quá bất ngờ của Hắc Thủ Đồ Phu dù có nhanh nhẹn đến đâu cũng không tài nào can thiệp kịp thời để cứu mạng thuộc hạ, y vừa kinh hãi vừa la lên :

- Đồ Thiên Lý! Ngươi không được hoành hành.

Hắc Thủ Đồ Phu bật cười sang sảng :

- Ngươi là cái quái gì mà dám gọi tên lão phu ầm lên thế?

Tiếp theo câu nói, lão vươn chân đá nhẹ vào mấy huyệt đạo của tên Thần Sai Viên số mười.

Lão đưa tay hữu tới giữ thế trước ngực, đôi mắt bắn tinh quang đỏ rực, nơi khoe miệng máu tươi hòa với nước giải chảy lòng thông, lão bước từng bước một đến bên Tần đường chủ bật cười ghê rợn :

- Quả tim của Đường chủ thể nào cũng đầy đủ hương vị hơn quả tim một thuộc viên.

Lão bước tới, mỗi lúc một thu hẹp khoảng cách.

Tần Quý Lương bắt giác lùi lại một bước, trầm giọng :

- Bỏn Đường chủ nghe giảng hồ đồn đãi Hắc Thủ Đồ Phu là tay danh vọng đương thời, mãi đến hôm nay mới có dịp lãnh giáo bậc cao tài.

Cánh tay tả vươn tới, bàn tay xòe ra, chưởng phong vũ vũ bay tới lao thẳng vào người Hắc Thủ Đồ Phu.

Hắc Thủ Đồ Phu không đương diện nghinh đón mà cũng không xuất chiêu phản công chỉ đảo bộ tránh sang một bên, song lão tránh như thế nào lại vọt đến bên Tần Quý Lương, vươn bàn tay tả có năm ngón như vuốt sắc chụp vào ba sườn của Tần Quý Lương, đồng thời lão quát lớn :

- Ta muốn nếm thử thịt của ngươi chỗ này xem có ngon như tim chẳng.

Thân pháp của lão vừa nhanh vừa quái dị, tỏ rõ lão có võ công siêu tuyệt, thảo nào lão chẳng có thái độ cao ngạo cho dù lão đã lọt vào đây, lão xem bọn Nam Cung Vô Kỵ chẳng ra gì.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Lão đã sử dụng thân pháp ảo diệu này để tránh mười tám chiêu tiêu của ta tại tòa hương đình dưới chân Bái Sơn.

Ác Cái Tiên Bình bật cười lớn :

- À đúng là cách thức của một tên đồ tể đuổi bắt lớn đó.

Nhưng Tần Quý Lương đâu phải là tay kém, dù sao thì thân danh cũng Đường chủ Thần Oai đương, dưới tay có nhiều thuộc hạ hữu hạng, y không hề nao núng chỉ khẽ lách mình sang một bên, bàn tay tả đã hất chiêu đầu y lập tức đảo ngược bàn tay đó biến chiêu ngoặt qua, kinh phong phát xuất theo Hắc Thủ Đồ Phu liền.

Đồng thời y dịch bước chuyển mình lướt tới bọc về phía hậu Hắc Thủ Đồ Phu.

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Họ Tần này có chương pháp lợi hại vô cùng, muốn thu hay phát đều theo ý muốn thật dễ dàng. Y không hổ là một cao thủ của tổ chức này, đáng sợ lắm.

Hắc Thủ Đồ Phu biết rằng mình đã gặp phải tay kinh địch, thay vì chụp tay tả tới lão xoay chiêu đón chặn chưởng thế của đối phương.

Bốp!

Hai chưởng gặp nhau, song phương hơi lão đảo thân hình nhưng cả hai đều cố giữ vững vị trí, không ai chúi lùi.

Thật ra không phải hai bên không chịu lùi bước qua song chưởng gặp nhau mà là do Hắc Thủ Đồ Phu đã nắm được cổ tay của Tần Quý Lương, giữ vững y nguyên chỗ, dù y có muốn lùi cũng không được.

Chiêu đó là một tuyệt kỹ của Hắc Thủ Đồ Phu, có cái tên là Phán Thủ Cầm Dương, lão đã nhờ chiêu đó mà hạ không biết bao nhiêu tay cao thủ trên giang hồ.

Vừa xuất thủ đã bị kèm chế ngay, Tần Quý Lương hét lên một tiếng vang như sấm, vận kinh lực vào cánh tay giật mạnh... Nương theo cái giật mạnh đó, y lật bàn tay nửa vòng nắm được lại cổ tay địch, cùng một lúc y phóng ngọn cước qua dưới hạ bộ của Hắc Thủ Đồ Phu.

Hắc Thủ Đồ Phu hóp một hơi không khí, phồng ngực ra hóp bụng vào, chân tả lùi về nửa bước, bàn tay tả còn nắm lấy nửa quả tim người, lão đưa nửa quả tim đánh vát qua mặt Tần Quý Lương, đồng thời bật cười lạnh lạnh :

- Món này xem chừng có cái mùi cũng khá đấy, ngươi hãy nếm thử đi xem ta nói có đúng không?

Cùng theo câu nói, bàn tay tả lão đột nhiên trầm xuống, năm ngón xòe ra chụp vào ngực đối phương.

Tần Quý Lương vừa nghiêng người qua một bên tránh nửa quả tim còn máu nhỏ ròng ròng, vừa vùng tay hữu lên đón chặn tay tả của Hắc Thủ Đồ Phu.

Cả hai còn kẹt nhau, tay nắm cứng tay, giao đấu trong khoảng cách không hơn ba thước. Những chiêu thức đưa ra vừa nhanh vừa biến ảo vừa tuyệt độc, đứng bên ngoài phải chú ý hết thần lực mới nhận định kịp diễn tiến của cuộc chiến.

Trong phút giây, họ đã trao đổi nhau hơn hai mươi chiêu.

Ác Cái Tiên Bình bình tĩnh đứng xem cuộc đấu, tìm hiểu lai lịch của Tần Quý Lương, tự hỏi y là ai mà có bản lĩnh tân kỳ như thế.

Một kẻ ngang nhiên ác chiến với Hắc Thủ Đồ Phu, giữ được thế quân bình quả không phải là tay vừa.

Nhưng, một kẻ như thế phải có thành danh trên giang hồ chứ? Tại sao Ác Cái Tiền Bình lại không biết? Đó là một điều hết sức lạ lùng làm hoang mang cho lão không ít. Cuộc đầu càng kéo dài, Tần Quý Lương càng tỏ ra có sức lạ lùng, lực tu vi vô cùng thâm hậu, võ công tinh luyện đến bậc thượng thừa, so với Hắc Thủ Đồ Phu tài sức tương đương nhau.

Bên kia, Thiết Diện Thần Phán lâu lâu vuốt râu cười nhẹ ra chiều đắc ý lắm.

Bọn Long Môn ngũ quái đứng lại bên thềm đại điện chờ nghe lệnh của Thống lãnh sẵn sàng tham gia cuộc chiến tiếp trợ cho Đường chủ Thần Oai đường.

Tất Hồng Sanh thân nhiên nhìn vào trận đấu, mãi không lộ ra một cảm nghĩ nào. Tuy nhiên nếu để ý, sẽ nhận ra trong ánh mắt của y có ẩn chứa niềm tin tưởng đồng bạn.

Ác Cái Tiền Bình không thể tưởng tượng được trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện những tay lợi hại vô cùng, lão suy luận sơ qua tình hình, lão biết đêm nay lão và Hắc Thủ Đồ Phu khó lòng thủ thắng rồi, nếu may mắn lắm là cả hai không rơi vào tay họ. Bất giác lão đâm lo ngại, đôi chân mày từ từ co lại.

Hắc Thủ Đồ Phu và Tần Quý Lương đã giao đấu qua lại hơn trăm chiêu mà cục diện vẫn còn quân bình chưa bên nào tạo được ưu thế. Họ vẫn giao đấu với một tay, còn tay kia vẫn nắm chắc đối phương.

Hắc Thủ Đồ Phu càng đánh càng hăng, Tần Quý Lương cũng không kém.

Họ vừa đánh vừa hét lớn, thách thức nhau, chế diễu nhau.

Nếu khoảng cách giữa nhau rộng rãi, nếu họ bay nhảy được dễ dàng thì khí thế hai bên hung mãnh là sự thường, song ở đây họ đánh chặt thủ pháp phải nhanh, chỉ cần tìm chỗ nhược của đối phương mà công vào không phải dùng sức cho lắm, thế mà chưởng phong vẫn ào ào, vù vù gây chấn động không gian như cơn gió lốc bốc lên, tung bay cả y phục của người hiện diện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hoa lệnh xuất hiện

Cuộc chiến kéo dài thêm lúc nữa, đôi bên vẫn còn trong thế quân bình.

Đôi bên, dù là những tay có bản lĩnh kinh thần khiếp quỷ, họ vẫn có con người bằng xương bằng thịt, sức lực có hạn, dù chỉ là nhảy múa quay cuồng sông họ cũng phải mệt, huống hồ họ lại dốc hết công lực tu vi ra mong hạ gục đối phương.

Dĩ nhiên phải đến lúc công lực tiêu hao và trong tiếng ào ào vù vù của chưởng phong đã xen lẫn tiếng thở mạnh của họ.

Phàm những tay có võ công cao, hơi thở của họ rất nhẹ nhàng dù đang lúc họ dùng sức quá nhiều quá mạnh, hơi thở vẫn điều hòa. Nhưng khi hơi thở bắt đầu thành tiếng từ nhỏ đến to là chân ngươn dao động, rồi những gì tiềm ẩn trong con người từ từ hiện ra.

Thoạt tiên thần sắc của họ biến đổi, mồ hôi vã ra từ đầu đến mặt rồi khắp thân người, tiếp theo đó là những sơ hở đáng tiếc.

Chiêu thức trao đổi nhau có phần nặng nề chậm chạp, tuy không kém phần lợi hại.

Tuy còn giằng co qua cái nắm tay, không bên nào chịu buông bên nào, song mỗi lần song chưởng gặp nhau họ nghe toàn thân rung động, chân họ chập choạng, nếu không kẹt trong cái thế tri kéo nhau họ đã phải lùi lại mấy bước.

Cuộc đấu đang trong giai đoạn gay go nhất. Gay go không phải vì những thế độc mà là do chân khí đôi bên bị tiêu hao, nếu một bên mất liên tục thì bị đối phương hạ độc thủ dễ dàng.

Nếu song phương còn đủ sức trì kéo nhau thêm một lúc nữa thì cả hai sẽ phải dùng đến phần chân ngươn còn lại đến điểm cuối cùng, để rồi cùng ngã quay ra vì kiệt lực. Đến lúc đó tự nhiên cuộc đấu sẽ chấm dứt không đem thắng lợi về cho bên nào.

Nụ cười trên môi Thiết Diện Thần Phán đã tắt ngấm từ khi Tần Quý Lương mồ hôi rịn ra đầu ướt trán. Lão biết rõ song phương đã đến hồi kiệt quệ nhưng không chắc gì Tần Quý Lương sẽ chậm kiệt sức hơn đối phương, bởi trong hoàn cảnh này ai kiệt quệ chậm là thắng, dù chỉ chậm hơn một giây thôi.

Như vậy, lão đâu dám tin tưởng như lúc đầu mà an nhiên tọa thị?

Không an nhiên tọa thị được thì lão phải làm sao? Can thiệp? Một bên là thuộc hạ ưu tú của lão lão không thể bỏ mà không cứu, nhưng lão lại can thiệp không tiện, bởi một bên kia là người mà tuyên bố mời đến đây, có bao giờ chủ nhân xuất thủ đối với khách chăng? Dù được việc hiện tại nhưng giang hồ còn có dư luận, rồi đây lão còn mời thỉnh ai được nữa? Không khéo lão lại làm tiêu tan cả cái uy tín đang cần trong lúc này.

Hà hướng song phương đang lúc dùng toàn lực để tử chiến, muốn hòa giải cuộc chiến của họ tất phải có thừa công lực tiếp đón thể công của cả hai bên cùng một lúc.

Lão tự hiểu sức mình vốn không thể cùng một lúc tiếp đón hai thể công của cả hai bên.

Trong lúc mọi người đang dồn ánh mắt vào cuộc đấu, đột nhiên một giọng nói vang lên :

- A! Hai người không nên giao đấu nhau trí mạng như thế.

Giọng nói đó do một nữ nhân phát xuất, nghe trong trẻo nhưng có oai lực vô cùng, dội vào tai người nghe như tiếng chuông giống át cả tiếng gió chường của song phương.

Không hiểu do một mãnh lực nào hay do tự ý họ, Hắc Thủ Đồ Phu và Tần Quý Lương cùng buông nhau ra, cả hai cùng chập choạng lùi lại hơn bảy tám thước mới gượng đứng lại được.

Thì ra, giữa khoảng cách của đội bên, một thiếu nữ vận áo màu tím, tóc buộc thành hai bím buông thông hai bên vai, xuất hiện như một bóng ma. Chính thiếu nữ đó đã phân khai họ, dạt mỗi người về một phía.

Tại cục trường, không ai biết được thiếu nữ ấy xuất hiện từ lúc nào? Và đã dùng thủ pháp gì để hóa giải cuộc đấu?

Chính Tiết Thiếu Lăng núp trên tàng cây có cái ưu thế quan sát mà cũng không phát hiện kịp thời.

Hắc Thủ Đồ Phu và Tần Quý Lương đứng vững rồi đảo mắt nhìn thiếu nữ một thoáng đoạn cả hai từ từ nhắm mắt lại.

Họ tiêu hao công lực quá nhiều, họ bất chấp cục diện chuyển biến như thế nào, chỉ nghĩ đến điều tức lấy lại công lực rồi sẽ tính sau.

Thiết Diện Thần Phán, Tất Hồng Sanh, Ác Cái Tiền Bình đến bọn Long Môn ngũ quái cùng giật mình kinh hãi, gương mặt nhìn sững thiếu nữ.

Nàng tuổi độ mười sáu, mười bảy, xinh đẹp tuyệt vời, thần thái thiên nhiên thoát tục.

Thấy mọi người chăm chú nhìn mình thiếu nữ thoáng đỏ mặt, nàng đành hắng một tiếng đoạn buông nhẹ giọng trách :

- Các người toàn là những kẻ cao tuổi cả, thế mà thấy họ đánh nhau cứ lấy mắt mà nhìn, không kẻ nào chịu can thiệp phân khai họ ra, phàm là người trong võ lâm có thái độ như vậy kẻ cũng kỳ quái thật.

Thiết Diện Thần Phán cơ hồ không thể tin tưởng nổi một thiếu nữ như vậy mà có cái công lực phân khai cao thủ có võ công thượng thừa, dù chính lão nhìn thấy sự kiện đó. Nàng phân khai họ dễ dàng, tưởng chừng như không hề dùng một tí công lực nào cả. Chính lão, lão tự lượng sức mình dù cố gắng lắm lão cũng không làm nổi, tự nhiên lão phải hãi hùng kinh khiếp. Càng hãi hùng kinh khiếp, lão càng lấy làm lạ, lão không rõ nàng là ai, từ đâu đến? Đến đây để làm gì? Mới ngần tuổi ấy mà lại có nội lực cao thâm như thế?

Lão nhìn nàng từ đầu đến chân, đoạn hỏi :

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ đáp nhanh :

- Ta là Từ Quyên.

Từ Quyên! Cái tên nêu rõ thân phận, nàng chỉ là một tiểu a hoàn.

Nghe giọng nói của nàng Thiết Diện Thần Phán biết ngay nàng không phải là người trong giang hồ, hay ít ra nàng chưa từng sống kiếp giang hồ. Lão hết sức nghi hoặc, nàng đã ghé gối như vậy thì chủ nhân nàng sẽ còn cao đến bậc nào?

Lão vòng tay thốt :

- Thì ra là Từ Quyên cô nương! Chẳng hay cô nương đến đây có việc gì?

Từ Quyên thoáng nhìn qua lão :

- Ta vâng lệnh phu nhân mà đến.

Thiết Diện Thần Phán lấy làm lạ :

- Phu nhân của cô nương là ai?

Từ Quyên thoáng trầm gương mặt :

- Phu nhân của ta nguoi là người gì mà dám hỏi đến?

Thiết Diện Thần Phán càng lấy làm lạ hơn :

- Phu nhân của cô nương bảo cô nương đến đây làm gì?

Từ Quyên xì một tiếng :

- Đến thì dĩ nhiên phải có việc chứ! Việc gì tự nhiên rồi sẽ biết, cần gì phải hỏi gấp.

Vừa lúc đó, Hắc Thủ Đồ Phu bỗng bật cười một tiếng bước đến, mở to đôi mắt đỏ ngầu, bắn tinh quang sáng rực.

Lão rít lên một tràng cười ghê rợn, đoạn trầm giọng :

- Nguoi bao nhiêu niên kỷ mà đã học được “Đạo Thực Phản Hư”? Thật ta không tưởng tượng nổi.

Bàn tay lão xòe ra án ngữ trước ngực. Động tác vừa tự vệ, vừa phản công đó không hàm súc một hảo ý nào cả.

Nhưng Từ Quyên vẫn bình thản điểm một nụ cười :

- Đồ lão quá khen chứ tôi có dám học đòi gì đâu! Bất quá, hàng ngày vì bày trò múa roi cho vui mắt phu nhân nên lâu dần thành thói quen, nên không tránh khỏi bất nhã với Đồ lão gia đó thôi.

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý trở mặt nhìn nàng, không hiểu nghĩ sao lão lại buông thõng đôi tay xuống rồi lão lại bật cười, nhưng giọng cười lần không còn ngạo mạn như trước. Lão mơ màng nói tiếp :

- Đạo Thực Phản Hư! Công phu đó đã thất truyền trong võ lâm từ lâu rồi, thế mà phu nhân của nguoi vẫn còn lãnh hội được. Vị phu nhân của nguoi hẳn phải là một nhân vật phi thường.

Từ Quyên chớp mắt :

- Đồ lão gia đoán đúng quá! Phu nhân của tôi biết cả cầm, kỳ, thi, họa, thi phú ca ngâm, môn nào cũng tuyệt diệu.

Thiết Diện Thần Phán vội chặn nàng :

- Cô nương vẫn chưa nói rõ lý đến đây?

Từ Quyên điềm nhiên :

- Phu nhân tôi sai tôi đến đây để thỉnh Tiền lão gia và Đồ lão gia.

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Bình.

Nghe nàng nói thế, Thiết Diện Thần Phán đưa mắt liếc nhìn sang Tần Quý Lương và Tất Hồng Sanh một thoáng, thấp giọng nói khẽ với hai người :

- Nàng này có lai lịch khả nghi lắm.

Tất Hồng Sanh đáp nhẹ :

- Phải! Mình nên bắt nàng cầm lại đây.

Thiết Diện Thần Phán lắc đầu :

- Đừng vội vã, hãy xem tình hình ra sao rồi sẽ tính.

Ác Cái Tiền Bình cười ha hả :

- Lão mỗ lộn ời! Bọn mình lại gặp vận đen nữa rồi đó. Hết người này mời lại được người kia thỉnh.

Từ Quyên trầm giọng :

- Ai mời các vị tôi không cần biết, tôi chỉ hiểu là một khi phu nhân tôi mời các vị không thể viện lễ vì một lý do gì mà không đến.

Hắc Thủ Đồ Phu hừ nhẹ :

- Nếu ta không đến thì sao?

Từ Quyên điềm nhiên :

- Trước khi ra đi tôi đã được lệnh phu nhân phân phó, nếu hai vị không bằng lòng đến gặp phu nhân thì...

Hắc Thủ Đồ Phu chặn lại :

- Thì sao? Có lẽ người sẽ thịt ta chăng?

Từ Quyên vừa cười vừa lắc đầu :

- Làm gì có chuyện đó! Tôi đâu phải là một gã đồ tể.

Hắc Thủ Đồ Phu há rộng cái miệng đỏ chét như chậu máu phun ra một bãi nước bọt, từ từ đưa cao cánh tay gần giọng :

- Người không là đồ tể thì ta là đồ tể.

Lão đứng rất gần Từ Quyên, chỉ cần đưa tay ra là chạm vào người nàng liền.

Thừa hiểu cổ tật của Hắc Thủ Đồ Phu, Ác Cái Tiền Bình vội hét to :

- Lão mô lộn hãy nghe nàng nói đã nào.

Hắc Thủ Đồ Phu cười gần :

- Ta thì muốn nếm thử quả tim non của nàng để xem hương vị như thế nào.

Từ Quyên bình thản như thường :

- Tôi thường nghe phu nhân nói, Đồ lão gia thích ăn tim người nhưng tôi không sợ chút nào.

Hắc Thủ Đồ Phu hỏi :

- Tại sao người không sợ?

Từ Quyên mỉm cười nói :

- Vì lão gia ăn tim ai thì ăn, có bao giờ dám mó tới tim tôi đâu mà sợ.

Hắc Thủ Đồ Phu cười ha hả :

- Dưới gầm trời này có tim ai mà ta không dám ăn.

Từ Quyên nhìn ra ngoài trời :

- Đêm sắp tàn rồi mình đi thôi, nếu để trễ phu nhân sẽ quở trách tôi đấy.

Hắc Thủ Đồ Phu trầm giọng :

- Người vẫn chưa cho ta biết nếu chúng ta không đi theo người thì người sẽ làm kia mà?

Từ Quyên gạt đầu :

- Phu nhân có dặn, nếu hai vị không khứng đi theo thì tôi phải đưa cho hai vị xem một vật, thấy vật ấy rồi thì hai vị sẽ đi liền.

Hắc Thủ Đồ Phu trở mặt :

- Vật ấy là gì thế? Là một loại thuốc mê được hay là một bảo bối gì đưa bọn ta đi chung với lũ kia?

Lão đưa tay chỉ hai xác chết của những tên Thần Sai viên khi nói đến lũ kia.

Từ Quyên cười nụ :

- Đồ lão gia đùa đấy phải không? Chúng tôi đâu phải hèn hạ như bọn ấy đâu.

Nơi đây còn bọn nào khác hơn là Thiết Diện Thần Phán, Tắt Hồng Sanh và Tần Quý Lương! Đúng là nàng đang mắng họ, đã biết như vậy nên người nào cũng giận đỏ mặt nhưng vẫn chưa lên tiếng phản ứng.

Ác Cái Tiền Bình vội hỏi :

- Vật gì đâu? Xin cô nương hãy đưa cho lão phu xem đi.

Hắc Thủ Đồ Phu vội chặn :

- Đưa cho ta xem trước mới được.

Ác Cái Tiền Bình khoác tay :

- Không được! Không được! Cô nương phải trao cho lão phu xem trước mới được.

Từ Quyên cười nhẹ :

- Không khéo hai vị lại đánh nhau bây giờ.

Hắc Thủ Đồ Phu gằn giọng :

- Ta sợ gì cái lão ăn mày hôi thúi đó.

Ác Cái Tiền Bình cười ha hả :

- Dễ thường ta lại sợ cái lão mỡ lợn tanh máu ngươi à!

Cả hai liền nắm chặt tay quyền chuẩn bị xuất chiêu.

Từ Quyên vội cười hòa giải :

- Hai vị đừng nóng, để tôi đưa cho hai vị xem cùng một lượt là công bằng rồi.

Nàng lấy trong mình ra một vật, giữ gọn trong lòng bàn tay khẽ nháng ra cho cả hai cùng xem.

Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Bình vừa trông thấy vật đó liền biến sắc mặt ngay, họ há hốc miệng ngậy người sững sờ.

Tiết Thiếu Lăng hết sức chú ý mà vẫn không nhận ra được vật đó là vật gì mà lại có uy lực làm cho hai tên đại ác giết người không chớp mắt lại phải kinh hãi như vậy?

Từ Quyên hỏi :

- Hai vị đã thấy rõ rồi chăng?

Hắc Thủ Đồ Phu vội đáp :

- Rồi! Rồi! Cô nương hãy cất vào mình đi.

Lão đã kinh hãi, lão lại đổi cách xưng hô với Từ Quyên cũng đủ biết vật đó có ảnh hưởng rất lớn đối với lão.

Từ Quyên cất vật đó xong liền hỏi :

- Bây giờ thì hai vị bằng lòng đi theo tôi rồi chứ?

Ác Cái Tiền Bình nhìn sang Hắc Thủ Đồ Phu một thoáng rồi đáp :

- Nếu có lệnh phu nhân gọi tự nhiên tên ăn mày già này phải đi theo chứ.

Hắc Thủ Đồ Phu cũng gật đầu :

- Lão ăn mày hôi thúi nói phải đó, ai dám trái lệnh của phu nhân.

Từ Quyên mừng rỡ ra mặt :

- Vậy mình nên đi ngay kéo trẻ. Tôi xin đi trước dẫn đường.

Bỗng một tiếng quát vang lên :

- Hãy khoan!

Một bóng người thoáng lên, Tần Quý Lương đã nhảy vọt tới trước mặt Từ Quyên trầm giọng bảo :

- Vật đó là vật gì? Cô nương hãy trao cho lão phu xem đi rồi hãy đi.

Từ Quyên lắc đầu :

- Đâu có được! Ngươi dựa vào đâu mà đòi xem?

Tần Quý Lương cười hiểm :

- Bỏn tòa đã nói là muốn xem thì phải xem cho kỹ được.

Hắc Thủ Đồ Phu chen vào :

- Họ Tần ơi! Ngươi ngăn trở Từ Quyên cô nương như vậy có phải muốn cùng ta tái đấu một phen nữa phải không?

Từ Quyên quay lại khoác tay :

- Không cần Đồ lão gia ra tay chuyện này, lão ngăn trở tôi là có ý muốn làm khó dễ tôi thôi. Tôi có cách đối phó với lão.

Đoạn nàng quắc đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Tần Quý Lương nghiêm giọng hỏi :

- Ngươi có tránh ra không?

Tần Quý Lương bật cười :

- Tiểu liễu đầu! Ngươi muốn giao thủ cùng ta?

Từ Quyên nhấn mạnh :

- Đã niên cao kỳ trọng như thế mà cứ hể mở miệng là buông những lời bất nhã xúc phạm đến danh dự của người khác. Phu nhân không hề cho phép ta động thủ với ai song ta phải cho ngươi một bài học để ngươi chừa cái tánh khinh người này đi.

Tần Quý Lương cười ha hả :

- Vậy càng hay!

Cánh tay hữu lão vươn ra, bàn tay lão chụp liền theo câu nói.

Từ Quyên không ngờ cái lão khiếp nhược này lại xuất thủ tấn công nhanh như thế liền sôi giận quát :

- À ngươi đánh lên!

Khê đao bộ người sang một bên né tránh chiêu công của Tần Quý Lương dễ dàng, Từ Quyên hất ngược sóng tay chắc mạnh vào cánh tay lão.

Tần Quý Lương giật mình nghĩ thầm :

- Liễu đầu này có thủ pháp lợi hại thật, mình không thể khinh thường được.

Thật ra, lão phải tự lượng sức mình sức người, đến bây giờ mới biết ra là thiếu nữ lợi hại thì kể như cũng đã muộn. Lão vô ý đến nỗi đã quên đi công phu “Đạo Thực Phản Hư” do nàng sử dụng để phân khai lão và Hắc Thủ Đồ Phu, sự việc mà ngay chính cả Thiết Điện Thần Phán cũng tự nhận là mình cũng không làm nổi.

Lão cấp tốc rút tay về rồi đưa tay kia ra đánh tới nhanh một chưởng.

Một tiếng cười lạnh vang lên, lão thấy cánh tay tê dại. Cánh tay đó vươn lên chưa được nửa tầm đã phải buông thõng xuống ngay, không còn cử động được nữa.

Lão vừa khản trương vừa phẫn nộ, vội dùng chân khí dồn vào cánh tay còn lại, định bụng đánh ra chiêu thứ ba.

Từ Quyên vội nhảy lùi lại, lạnh lùng thốt :

- Ngươi đã bị ta điểm trúng kinh mạch, nếu trong sáu khắc không được giải khai thì cánh tay tả của ngươi suốt đời sẽ bị tê liệt, giờ ngươi lại muốn cho cánh tay kia tàn phế luôn phải không?

Tần Quý Lương kinh hãi, mồ hôi rịn ra ướt cả nguyên cái đầu trọc của lão, lão thử cử động cánh tay tả xem liền cảm thấy như lời Từ Quyên nói, nửa thân mình bên tả đã bị tê cứng.

Lão phần hận vô cùng nhưng còn biết phải làm sao?

Tiết Thiếu Lăng cũng hết sức khùng khiếp nghĩ thầm :

- Tàn Quý Lương dù sao cũng là một cao thủ đồng tài đồng sức với Hắc Thủ Đồ Phu, thế mà vẫn không chịu nổi một chiêu của thiếu nữ, không rõ nàng là ai mà có thủ pháp cực kỳ lợi hại như vậy?

Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Bình cũng hãi hùng vô tưởng.

Tất Hồng Sanh thấy đồng bọn bị hạ liền bật cười một tiếng lớn, cao giọng nói :

- Tàn huynh hãy lùi lại đi, nhường cho tại hạ kết liễu tiểu liễu đầu này.

Thiết Diện Thần Phán cũng sững sốt như Ác Cái Tiền Bình và Hắc Thủ Đồ Phu, song chỉ trong một thoáng lão đã lấy lại được bình tĩnh. Lão nhận xét tình hình biết rõ Tất Hồng Sanh chưa phải là đối thủ của nàng, sợ y nóng tính sẽ chuốc lại bại nhục chứ chẳng ích gì, vội ngăn cản :

- Tất huynh hãy thư thả một chút! Tàn huynh bị thủ pháp Phát Huyết điểm trúng đó.

Từ Quyên gật đầu :

- Ngươi có nhãn lực khá đó! Ta vừa sử dụng Phát Hoa thủ pháp, một tuyệt học của phu nhân ta đó.

Thiết Diện Thần Phán gật đầu :

- Tại hạ có nghe nói kẻ nào trúng phải thủ pháp này thì huyết đạo bị phá, máu huyết bị ứ đọng, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì chết trong sáu khắc, thủ pháp là một công phu tối độc trong võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lão tiều kỳ bí

Từ Quyên hừ nhẹ :

- Ác độc thì đã sao?

Thiết Diện Thần Phán mỉm cười :

- Cô nương vừa bảo phu nhân chẳng bao giờ chấp nhận cho cô nương động thủ với bất kỳ ai phải không?

Từ Quyên gật đầu :

- Nhưng tại lão ấy xuất thủ trước, ngươi trách ta thế nào được.

Thiết Diện Thần Phán gật đầu :

- Đành rằng lỗi không phải do cô nương, song phu nhân đã ngăn cản việc động thủ thì lẽ nào cô nương lại đánh người khác mang trọng thương như vậy chứ là ác độc lắm sao?

Từ Quyên giật mình :

- Vậy đề ta giải huyết đạo cho hấn nhé!

Nàng bước đến bên cạnh Tàn Quý Lương lạnh lùng thốt :

- Ta không có ý hạ độc thủ chỉ tại ngươi sanh sự đó thôi. Lần này thì ta làm phước ta cho, lần sau thì đừng hòng.

Nàng đánh ra một chưởng nhẹ. Chưởng phong cuốn tới đập vào huyết đạo của Đường chủ Thần Oai đường.

Lão ngậm vận khí, thấy toàn thân thư thái như cũ, vừa mừng vừa thẹn, mặt lão đỏ bừng.

Thân danh là một Đường chủ, dưới tay có nhiều thuộc hạ vào hạng khá, từ bao lâu chưa hề thất bại trước một nhân vật nào, đến như Hắc Thủ Đồ Phu mà còn không làm gì được nổi lão, vậy mà lão phải thọ nhục trước một thiếu nữ tuổi chưa đầy mười bảy chỉ trong hai chiêu thôi. Nghĩ đến đó Tàn Quý

Lương phần uất vô cùng, nhưng phần uất làm gì khi tài nghệ đôi bên như trời với vực!

Lão đưa mắt nhìn trùng trùng thiếu nữ, không một lời cảm ơn.

Từ Quyên giải khai huyết đạo còn Tần Quý Lương xong trở về vị trí cũ, bảo Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Binh :

- Mình đi thôi hai vị ạ, đã muộn lắm rồi!

Thiết Diện Thần Phán vội ngăn :

- Khoan đi đã cô nương!

Từ Quyên nhìn sững lão :

- Ngươi còn muốn gì nữa?

Thiết Diện Thần Phán điểm một nụ cười :

- Đồ huynh và Tiền huynh, hai vị đó điều do bốn tòa vâng lệnh thượng cấp mời đến đây, nếu bao giờ cô nương mang họ đi thì làm sao bốn tòa giải thích với cấp trên?

Từ Quyên lạnh lùng rùn vai :

- Ngươi muốn sao?

Thiết Diện Thần Phán suy nghĩ một chút :

- Tự nhiên bốn tòa sẽ để cho cô nương mang họ đi, song ít ra bốn tòa cũng phải biết đại khái họ sẽ đi về đâu? Do ai đòi hỏi chứ? Chẳng hạn như cô nương cho bốn tòa biết vật gì đó đã làm cho họ từng phục nhanh chóng mà bằng lòng đi theo cô nương. Có như vậy thì khi bẩm báo với thượng cấp bốn tòa khỏi phải mang tiếng hành động hồ đồ. Vật đó phải là một tín hiệu, biết được tín hiệu thì biết được chủ nhân, chắc cô nương không lạ gì điều đó!

Từ Quyên gật đầu :

- Được! Ta có hẹp hòi gì mà không cho các ngươi xem vật đó. Chỉ tại cái lão kia nóng nảy hung hăng cứ nghĩ đến chuyện đánh nhau, không chịu nói rõ cho ta biết nên mới xảy ra chuyện đánh nhau, mới bị khổ như thế đấy chứ.

Nàng đưa tay vào mình lấy vật đó ra, nháng lên cho Thiết Diện Thần Phán xem.

Thiết Diện Thần Phán biến sắc mặt vội vàng quỳ xuống :

- Thuộc hạ không ngờ cô nương lại là Chấp Lệnh sứ giả nên có những lời xúc phạm, mong cô nương xá lỗi cho.

Từ Quyên ngửa lòng bàn tay đưa ngay mặt Thiết Diện Thần Phán nên chỉ có mỗi mình Thiết Diện Thần Phán trông thấy rõ vật đó mà thôi, còn Tần Quý Lương và Tất Hồng Sanh thì đứng hơi xa nên không nhìn kỹ được. Già dĩ vật đó rất nhỏ, nên cả hai đều không hiểu vật gì.

Họ thấy Thiết Diện Thần Phán quỳ xuống rồi thốt lên câu nói cung kính đó tự nhiên họ không còn cao ngạo đối với thiếu nữ nữa. Họ đứng thẳng xuôi tay, gương mặt nghiêm trọng lạ thường.

Tiết Thiếu Lăng vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm :

- Vật gì trong tay nàng thế? Bọn Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Binh hoảng sợ đã đành, đến bọn Thiết Diện Thần Phán cũng khiếp sợ nữa sao? Vậy vật đó có uy tín đối với đôi bên à? Thiết Diện Thần Phán lại còn xưng là thuộc hạ, vậy là nghĩa lý gì? Một tín vật có thể chế ngự cả đôi bên?

Từ Quyên thu tín vật về cất vào mình, đoạn cười nhẹ :

- Ngươi đã nhận ra Hoa lệnh chưa?

Tiết Thiếu Lăng lại càng kinh ngạc, không hiểu Hoa lệnh là vật gì? Tuy nhiên, oai lực của nó chắc hẳn phải lớn lắm.

Thiết Diện Thần Phán rịn mồ hôi trán, hấp tấp đáp :

- Thuộc hạ nhận ra rồi!

Từ Quyên lại hỏi :

- Giờ thì ta đi được chưa?

Thiết Diện Thần Phán kinh hãi :

- Được! Được! Cô nương cứ đi đi, không còn ai dám ngăn trở nữa đâu.

Rồi lão vòng tay nghiêng mình :

- Thuộc hạ xin đưa tiễn Hoa Lệnh sứ giả một đoạn đường.

Từ Quyên khoác tay :

- Không cần! Ta không thích những gì có vẻ khách sáo.

Thiết Diện Thần Phán đưa đẩy :

- Phu nhân chờ đã lâu, cô nương hãy mau về cho sớm.

Từ Quyên điểm một nụ cười, day qua Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Bình :

- Mình đi được rồi hai vị ạ!

Nàng bước lần ra cửa miếu.

Hắc Thủ Đồ Phu liếc mắt sang Ác Cái Tiền Bình cười mỉa :

- Đánh nhau suốt đêm rồi cuộc rồi cũng chỉ là người một nhà.

Từ Quyên quay đầu lại sùng sộ :

- Ai là người cùng một nhà với bọn ấy?

Ác Cái Tiền Bình gằn giọng :

- Lão mỗ lợn! Đi đi thì cứ đi, nhiều lời làm chi thế?

Hắc Thủ Đồ Phu hừ một tiếng :

- Tên đồ đệ của ta còn kẹt trong tay chúng...

Ác Cái Tiền Bình chặn lại :

- Gặp phu nhân rồi sẽ giải quyết chuyện đó, cần gì phải rối lên như vậy?

Trong thoáng mắt, Từ Quyên và hai Đại ác nhân đã khuất dạng trong đêm mờ.

Đến lúc đó, Thiết Diện Thần Phán mới dám đứng thẳng lưng lên thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra phương trời xa theo hướng của Từ Quyên trầm ngâm nghĩ ngợi.

Tần Quý Lương chợt hỏi :

- Thống lĩnh có cảm thấy sự tình này có nhiều uẩn khuất không?

Thiết Diện Thần Phán ngưng trọng sắc mặt :

- Sự việc này nếu đúng là người trong Cung mang tín vật đến đây thì trong sắc dụ vừa rồi phải có ghi điều đó...

Tất Hồng Sanh trầm giọng :

- Thuộc hạ thấy tiểu liễu đầu đó có vẻ khả nghi.

Thiết Diện Thần Phán lắc đầu :

- Ai lại không thấy là nàng có vẻ khả nghi, song chiếc Hoa lệnh trong tay nàng đúng là vật trong Cung, điều đó ta dám quả quyết.

Tần Quý Lương suy đoán :

- Theo thuộc hạ suy đoán thì sự việc này phải liên quan đến sự thất tung của bọn Thiết Đàm Thắng.

Thiết Diện Thần Phán thoáng giật mình biến sắc :

- Nếu vậy, ta phải cấp tốc trở về nội phủ báo cáo tình hình, lãnh chỉ thị hầu đối phó với các việc trong tương lai. Phần Tàn huynh và Tất huynh, lập tức phái người theo dõi bọn chúng xem bọn chúng đi về đâu, tuyệt đối giữ cho hành tung được bí mật cho đến khi nào có lệnh mới của thượng cấp.

Tất Hồng Sanh và Tàn Quý Lương đồng thanh nghiêng mình :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Cả hai đồng phi thân ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Tiếp theo đó, một tên đại hán túc trực bên ngoài cổng đại điện bước tới giải khai huyết đạo cho Thần Sai viên số mười, rồi cùng nhau mang xác chết của Thần Sai viên số chín ra tòa cổ miếu.

Thiết Diện Thần Phán hướng về phía Long Môn ngũ quái điểm một nụ cười :

- Kể từ nay các vị là Hộ pháp trong bốn đường, vậy phải đồng tâm hiệp lực cùng lão phu, khi nào đại cuộc hoàn thành thì cái công sẽ không nhỏ đâu.

Tây Môn Hạo nghiêng mình :

- Anh em tại hạ xin kính tuân theo lệnh dạy của Thống Lĩnh.

Thiết Diện Thần Phán gật đầu :

- Tốt lắm! Các vị hãy ra ngoài tuần sát chung quanh chờ lão phu, mình sẽ cùng về Đường sở một lượt.

Long Môn ngũ quái cúi đầu chào lão, đoạn kéo nhau ra ngoài.

Phát lạt đầu đó xong xuôi, Thiết Diện Thần Phán liếc nhìn về hướng Tiết Thiếu Lăng cất cao giọng một chút :

- Bây giờ thì người tiểu huynh đệ có thể xuống đây được rồi đó.

Tiết Thiếu Lăng gật mình :

- Lão ấy đã phát hiện ra ta? Hồi nào thế?

Người ta đã phát hiện ra chàng, người ta đã lên tiếng gọi chàng tự nhiên chàng phải xuống, và xuống đến sân lộ thiên rồi chàng trình trọng vượt lên bậc thêm bước vào đại điện.

Chàng vừa đi vừa lạnh lùng hỏi :

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Thiết Diện Thần Phán vòng tay điểm một nụ cười tươi :

- Lão phu vừa đến đây đã phát hiện tiểu huynh đệ đang ẩn núp trong tàng cây cạnh miếu.

Tiết Thiếu Lăng chưa rõ đối phương có ý tứ như thế nào đối với chàng, chàng lại thừa hiểu lão là người có võ công siêu thượng nên không dám khinh thường, ngấm vội vận khí hộ vệ toàn cơ thể, đoạn nói :

- Điều đó chứng tỏ Thống lĩnh là bậc cao minh!

Thiết Diện Thần Phán điềm nhiên :

- Tiểu huynh đệ là công tử của Tiết thần y?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Phải! Thống Lĩnh có ý tứ gì chăng?

Thiết Diện Thần Phán lại vòng tay tỏ vẻ cung kính :

- Năm xưa không may lão phu bị trọng thương nhờ lệnh tôn chữa trị mới còn sống sót đến giờ. Hai mươi năm qua lão phu không bao giờ quên được cái ơn tái sinh đó.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm :

- Nghĩa phụ của ta đã bị người cho người bắt đi quản thúc đến ngày hôm nay người còn đóng kịch với ta làm gì cơ chứ, đừng hòng ta tin được con người quá nham hiểm như người.

Chùng như Thiết Diện Thần Phán đã đoán được tâm tư của chàng liền nói :

- Tiết thế huynh vì việc của lệnh tôn mà đến đây có phải chăng?

Tiết Thiếu Lăng vẫn với giọng lạnh lùng :

- Thống lãnh đã hiểu rồi thì còn hỏi làm gì.

Thiết Diện Thần Phán dầu dầu nét mặt, thờ dài mấy tiếng :

- Tiết thế huynh đã làm một đoạn chân tình của lão phu.

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ chặn lại :

- Vậy ra thân phụ tôi không bị Thống lãnh quản thúc?

Thiết Diện Thần Phán tỏ vẻ thẹn, nhếch miệng cười khổ :

- Vì có lệnh trên nên bắt đấng dĩ lão phu phải có hành động vô lễ với Tiết thần y, nhưng lão phu xin lấy chiếc đầu để bảo kiết cho sự an toàn của lệnh tôn. Thế huynh cứ yên tâm, hiện nay lệnh tôn là một thượng khách của Nội phủ, hưởng đầy đủ mọi tiện nghi như tại nhà.

Tiết Thiếu Lăng cười lớn :

- Chứ không phải các người có ý muốn mua chuộc để lợi dụng? Nội phủ đã nhờ phụ thân tại hạ chế được mấy loại thuốc rồi?

Thiết Diện Thần Phán thoáng biến sắc :

- Lão phu thọ đại ơn của lệnh tôn nên luôn luôn tìm cách báo đáp, lẽ nào lại manh tâm hại người? Những sự việc trên giang hồ thế là thế huynh chưa hiểu được cho lắm do đó không tránh khỏi hiểu lầm.

Tiết Thiếu Lăng hừ lạnh :

- Việc gì mà tôi không được minh bạch?

Thiết Diện Thần Phán thấp giọng :

- Bất quá trong vòng hai năm đồ lại đây bốn môn sẽ thống trị toàn thể giang hồ, hào kiệt võ lâm sẽ qui tụ về một mối, ai thuận thì sống nghịch thì chết. Như lệnh tôn, nếu tận tâm cộng tác với bốn môn thì sau này sẽ được danh cao vị trọng, đó là điều tốt đẹp vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng chau mày nghĩ thầm :

- Trương Quả Lão thật đoán đúng, cái dã tâm của bọn này thật không nhỏ.

Chàng ngẩng mặt lên gần giọng :

- Các người thuộc môn phái nào?

Thiết Diện Thần Phán tỏ vẻ khó khăn :

- Hiện tại lão phu chưa thể tiết lộ cho thế huynh biết được. Đêm nay lão phu muốn gặp mặt thế huynh là cốt ý để bài tỏ hai điều...

Tiết Thiếu Lăng bĩu môi hỏi :

- Hai điều gì?

Thiết Diện Thần Phán thành khẩn ra mặt :

- Điều thứ nhất là cho dù lệnh tôn đang ở Nội phủ nhưng luôn có lão phu cạnh bên thì không có gì đáng ngại, thế huynh hãy cho lệnh đường biết để người được an lòng, phần thế huynh thì không cần phải theo dõi chúng tôi để tìm cách giải cứu lệnh tôn hoặc dò thám hành động của bốn môn.

Tiết Thiếu Lăng lại hỏi :

- Còn điều thứ hai?

Thiết Diện Thần Phán hơi do dự :

- Tiết thế huynh và Trương Quả Phụ đã biết khá nhiều về bí mật của bốn môn nên Nội phủ đã ra lệnh phải bắt cho kỳ được thế huynh. Cũng vì lẽ đó lão phu sợ thế huynh không tránh khỏi lưới rập của bốn môn đang giăng bủa khắp nơi, lão phu mong thế huynh hãy tạm thời ẩn náu, cải dung mạo, đổi họ

tên, phần lão phu thì sẽ cực lực phản trần với thượng cấp để cuộc truy nã thế huynh sẽ không ráo riết như hiện tại. Chỉ trong vòng một năm hay sáu tháng, thế huynh sẽ được an ổn như thường.

Tiết Thiếu Lăng lạnh lùng :

- Đa tạ các hạ!

Thiết Diện Thần Phán nói hết rồi mà trước sau Tiết Thiếu Lăng vẫn một mực lãnh đạm, Thiết Diện Thần Phán thở dài :

- Lão phu biết thế huynh sẽ không tin lời lão phu nhưng bốn phận mình thì mình cứ nói, sau này thế huynh sẽ hiểu rõ được nỗi khổ tâm của lão phu. Hiện tại thời gian cấp bách lão phu không thể lưu lại lâu hơn, chỉ mong từ nay thế huynh nên thận trọng.

Nói xong lão vòng tay nghiêng mình chào từ biệt. Cánh tay áo vừa phất lên, thân hình đã bay vút ra ngoài đại điện khuất dạng trong màn đêm.

Tiết Thiếu Lăng nhìn theo bóng lão thở dài :

- Một tay kinh địch lợi hại, võ công của lão không kém gì sư phụ và Trương Quả Lão.

Chàng nhìn quanh tòa cổ miếu, không gian vắng lặng đến lạnh lùng. Lòng bồi hồi một lúc, chàng lặng lẽ bước ra ngoài phi thân lao đi vùn vụt trở lại Kỳ Dương vào khách sạn nghỉ ngơi đợi sáng ngày mai sẽ lên đường.

Ba hôm sau chàng đến Cửu Nghi sơn.

Cửu Nghi sơn ngoài chín ngọn chánh còn có vô số đồi cao, đồi thấp, có khe, có suối, có rừng. Núi sâu không biết bao nhiêu dặm, rừng dày không biết bao nhiêu lớp. Đặc biệt nhất là chín ngọn chánh ngọn nào cũng như ngọn nào, hình thức giống như nhau, đến nỗi suối chảy quanh, rừng bọc đều đồng dạng đồng thể, cho nên muốn một ngọn nhất định rất khó bề nhận thức để khỏi lẫn với các ngọn khác.

Gia dĩ địa thế hiểm trở, quang cảnh hùng vĩ vô cùng, chân núi lại không có dân cư đừng mong gặp được ma nào để hỏi thăm đường.

Tiết Thiếu Lăng kêu khổ luôn miệng, nghĩ thầm :

- Như thế này thì làm sao ta biết được Cửu Nghi động ở đâu?

Chàng đánh liều đi sâu vào núi. Đi được một lúc, chàng đến được một khoảng đất rộng. Nơi đó là một khoảng đất trũng, chung quanh có núi cao bao bọc.

Trên khoảng đất rộng có một tòa cổ miếu, tuy cũ kỹ nhưng vẫn giữ được vẻ hùng vĩ uy nghi, chỉ phải cái là hoang phế lạnh lùng.

Tiết Thiếu Lăng mừng rỡ vô cùng, tự thốt :

- Ta đi cầu may như thế lại trúng đường! Trương Quả Lão có bảo là Cửu Nghi động cách lăng vua Thuần không xa, mà ngôi miếu này thuộc phạm vi lăng vua Thuần, vậy Cửu Nghi động chắc chỉ ở quanh đây.

Trước mặt chàng có một con đường mòn, chàng liền dò theo đó mà đi dần tới.

Đi không bao lâu, chàng trông thấy một cái động rất lớn, quanh động đá to đá nhỏ chập chồng.

Cửa động giống như miệng con thú dữ há rộng, thạch nhũ trên buồng xuống dưới nhô lên không khác nào những hàm răng nhọn.

Tiết Thiếu Lăng reo lên :

- A! Cửu Nghi động đây rồi!

Chàng thở phào khoan khoái, bao nhiêu sự nhọc mệt đều tan biến hết. Cố nhớ lại bốn câu thơ, chàng đọc to lên.

Trước khi ra đi chàng đã được Trương Quả Lão dặn dò, khi đến cửa động Cửu Nghi thì cứ đọc to lên mấy câu thơ đó, tức khắc có người xuất hiện đón tiếp.

Bấy giờ chàng đọc xong, dù đọc to chàng mới thức ngộ ra là mình làm chuyện vô ích.

Động đã lớn lại sâu, từ bên ngoài nhìn vào tận tầm mắt chẳng thấy được gì bởi bóng tối dày đặc.

Nếu đem chuông đồng mà gióng lên liên hồi chưa chắc gì người trong động nghe được, nói chi đến tiếng người.

Tuy nhiên, nếu không theo cách đó thì không còn phương pháp nào khác nữa đâu! Tiết Thiếu Lăng thất vọng ra mặt, chàng định đọc to lên một lần nữa xem có ứng hiện như lời Trương Quả Lão đã dặn chàng không? Đột nhiên có tiếng chân người bước trên sỏi đá rạo rạo phía sau lưng chàng.

Chàng giật mình, xoay người lại thấy một lão nhân dáng dấp như tiều phu từ từ đi đến.

Lão tiều phu nhìn chàng từ đầu đến chân, nở một nụ cười hỏi :

- Tướng công du sơn ngoạn thủy hay đi tìm người?

Tiết Thiếu Lăng vòng tay cung kính đáp :

- Tiều bói đến đây tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Viên đá mở mang

Lão tiều phu gật đầu :

- Sao, tìm Cửu Nghi tiên sinh chứ gì?

Tiết Thiếu Lăng nói :

- Tại hạ thực ý muốn tìm Cửu Nghi tiên sinh, tại sao lão trượng biết được?

Lão tiều phu cười :

- Cửu Nghi tiên sinh có danh tiếng vô cùng lớn, biết bao nhiêu người từ xa đến đây mong được tiếp kiến? Song, người đến thì đông, mà chung quy có ai gặp được tiên sinh đâu?

Tiết Thiếu Lăng lấy làm kỳ :

- Tiên sinh không muốn tiếp ai cả?

Lão tiều phu lắc đầu :

- Không phải vậy đâu. Vì tiên sinh ẩn cư trong động sâu, có ai vào được tới tận nơi mà gặp mặt.

Tiết Thiếu Lăng trở mặt :

- Cửu Nghi động lớn lắm sao?

Lão tiều phu mỉm cười :

- Trong động có gò cao, có suối trong, có sông dài, có đất bằng trồng trái, những người đến đây tìm tiên sinh mang cả lương thực theo, ăn ngủ luôn trong động. Họ chia nhau, người đi phía này, người đi phía khác, tốp này đến, tuyệt vọng mà về, rồi tốp khác lại đến, chung quy chẳng một ai tìm được tiên sinh cả. Tướng công thấy đó, động to lớn đến bậc nào!

Tiết Thiếu Lăng càng kinh dị :

- Nếu tiên sinh ở trong động, tự nhiên phải có người tìm gặp chứ, sao lại không?

Lão tiều phu lại mỉm cười :

- Cửu Nghi tiên sinh tinh thông khoa kỳ môn độn giáp. Quanh chỗ ở có bố trí một trận đồ, ai lọt vào trận rồi, mê mang không biết lối ra, như vậy thì còn tìm sao được?

Tiết Thiếu Lăng tỏ vẻ lo ngại, trầm nghĩ :

- “Không ai tìm được thì ta làm gì được? Thế này thì cảm như vô vọng rồi!”

Lão tiều phu nhìn chàng một lúc, đột nhiên hỏi :

- Tướng công tìm Cửu Nghi tiên sinh, có việc gì trọng đại khẩn cầu chăng?

Tiết Thiếu Lăng đáp nhanh :

- Tại hạ từ phương xa đến, muốn gặp Tiên sinh để nhờ chỉ điểm một điều nan giải, điều đó phải hệ trọng lắm.

Lão tiều phu suy nghĩ một chút, rồi nói :

- Nếu vậy, tướng công cứ vào động xem sao, biết đâu lại chẳng gặp may mắn hơn những người trước?

Tiết Thiếu Lăng vòng tay :

- Đa tạ lão trượng!

Chàng toan quay mình tiến bước đến cửa động.

Lão tiều phu vội chặn lại :

- Tướng công thư thả một chút Tiết Thiếu Lăng nhìn lão :

- Lão trượng có điều chi chỉ giáo?

Lão tiều phu điểm một nụ cười :

- Tướng công có biết phương pháp tiến bước như thế nào chẳng? Vào Cửu Nghi động, phải biết phương pháp đó mới được.

Tiết Thiếu Lăng giật mình, không ngờ sự việc lại rắc rối đến như vậy.

Chàng cung kính :

- Mong lão trượng dạy bảo cho, tại hạ cảm kích vô cùng!

Lão tiều phu điềm nhiên :

- Có gì mà tướng công phải cảm kích. Bất quá lão phu biết thế nào, chỉ cho tướng công làm vậy, tướng công cứ theo đó mà làm, chứ lão phu có đưa đường tiễn lối gì mà gọi là có công?

Lão hơi chệnh đầu qua một bên, nói tiếp :

- Tướng công có biết hình tượng động Cửu Nghi như thế nào không?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Tại hạ từ phương xa đến, không được rõ lắm!

Lão tiều phu giải thích :

- Động giống hình rồng. Ở đây người ta không gọi là Cửu Nghi động mà gọi là Thần Long động.

Tiết Thiếu Lăng ngẫm nghĩ :

- Phàm trên thế gian này, nơi nào có danh sơn thắng cảnh, người ta đều gắn cho một huyền thoại cả. Cửu Nghi động cũng không ngoại lệ.

Lão tiều phu nghiêm sắc mặt, trịnh trọng tiếp nói :

- Cửa động rộng độ vài mẫu, như miệng rồng há lớn, thạch nhũ lởm chởm như răng. Bên trong có một mô đá nhô ra thành hình chiếc lưỡi. Sâu hơn bên trong lòng động thì hẹp lại một chút không khác nào cổ họng rồng.

Tiết Thiếu Lăng đưa mắt nhìn vào trong động, quả đúng như lời lão nhân.

Càng nhìn, chàng càng thấy giống như hệt.

Thực ra, chàng có thấy rồng bao giờ đâu mà so sánh, dù chỉ là rồng trên giấy, cũng chẳng bao giờ há miệng cho thấy bên trong. Song đại khái, cảnh tượng trước mặt, giống miệng một con thú khổng lồ có thân hình dài vô tường, chàng nghĩ đến rồng như một con thú đứng đầu trong tứ linh mà thôi.

Chàng gạt đầu, tỏ vẻ tán đồng sự nhận xét của lão nhân.

Lão tiều phu thấy chàng đồng tình, cao hứng vô cùng, lão lại tiếp :

- Còn bên trong, có đủ thạch hình địa thế, nhất nhất đều tượng trưng bộ phận tạng phủ của rồng. Qua khỏi yết hầu, động nhỏ hẹp lại độ ba thước, cao vừa đủ cho người chui vào bên dưới yết hầu, có một khoảng rộng, nằm nghiêng, độ năm thước, phải bò mà đi xuống. Qua khỏi khoảng rộng đó, là vào

phần trong động rồi. Nơi yết hầu, mặt đá trơn trượt, khó đi vô cùng, phải cẩn thận lắm mới khỏi tuột, Lão phu sợ tướng công ốm yếu như thế này, khó lòng lọt nơi đó...

Lão nói hăng quá, bọt mồm bắn tung tóe theo từng tiếng, do đó âm thanh khó nghe. Chàng phải cố chú ý mà nghe, chốc chốc lại gạt đầu ra chiều hiểu biết.

Lão tiều phu lấy trong mình ra một chiếc bao bằng vải bố đen, đặt vào tay Tiết Thiếu Lăng, rồi cười, nói :

- Từ yết hầu đi xuống là vào trong thân rồng, trong đó bóng tối tràn ngập quanh năm suốt tháng, một nơi có đêm không ngày, khó có thể phân biệt phương hướng mà đi. Trong bao này có ngọn đèn nhỏ, lão phu tặng tướng công, dùng nó soi đường mới mong đi tới được.

Tiết Thiếu Lăng một tay tiếp nhận cái bao, tay kia mò vào bọc lấy ra một lượng bạc kính cần đưa cho lão :

- Mang ân lão trượng chi điểm, vật mọn chứng tỏ lòng thành, lão trượng cứ...

Lão tiều phu khoát tay chặn lại :

- Lão phu thực tâm giúp đỡ tướng công, nên chỉ đường, tặng đèn, chứ nếu mong cầu một lợi lộc gì, chả hóa ra mình làm một cuộc tính toán sao? Tướng công hãy thu lượng bạc đi, lão phu không nhận đâu.

Tiết Thiếu Lăng không biết làm sao hơn, đành phải cất lượng bạc vào mình, cung kính thốt :

- Lão trượng dạy thế, tại hạ phải vâng lời, nhưng dù sao thì trong lòng vẫn áy náy không yên.

Lão tiều phu mỉm cười :

- Lão phu chưa nói hết. Tướng công vào động rồi, phải đi qua mấy gò cao, mấy lạch suối rộng như sông, đến một bãi lớn, bãi đó là một thửa ruộng đá. Tương truyền xưa kia có tiên giáng hạ nơi đó, trồng trọt hoa màu, hiện nay vẫn còn dấu vết. Chính trên thạch điền đó, tại trung tâm, Cửu Nghi tiên sinh dựng lều, tiêu dao ngày tháng.

Tiết Thiếu Lăng chăm chú nghe.

Lão tiều phu tiếp tục :

- Cửu Nghi tiên sinh thường ví mình như Ngọa Long Gia Cát Lượng, song lại chê Gia Cát Lượng để cho Lưu Bị dụ hoặc rồi Ngọa Long Cưong, chen mình vào cuộc tranh đấu nhỏ nhen, chung quy không làm sao cải biến được cái thế tam phân, đem nhất thống về cho nhà Mạc Hán. Vì thế chê trách Gia Cát Lượng còn nổi chìm trong hệ lụy của phù hoa. Tiên sinh vào tận động sâu ẩn cư, không muốn tiếp xúc với người đời, thì còn ai gặp mặt?

Tiết Thiếu Lăng tán thành :

- Tiên sinh quả có ý chí thanh cao đáng phục!

Lão tiều phu bắt bình :

- Thanh cao thế nào chứ? Sư phụ của tiên sinh đem tất cả bí học truyền cho tiên sinh, mong tiên sinh mang cái sở đắc tiếp giúp người đời. Có ngờ đâu tiên sinh quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình, không lý tới đồng loại, cái tài hữu dụng lại để mai một nơi động sâu, hưởng lấy thanh nhàn trong mấy mươi năm qua rồi, thế có uống phí tâm cơ của người sư phụ đào tạo nên bậc kỳ tài, chung quy không khác nào một phạm phu tặc tử, phụ chỗ kỳ vọng của ân sư chẳng.

Tiết Thiếu Lăng giật mình, nhận thấy khẩu khí của lão nhân quả bất phàm, lão dám phê phán Cửu Nghi tiên sinh như thế hẳn lão phải là nhân vật phi thường, chứ không thể là một lão tiều phu như chàng tưởng được.

Lão tiều phu cười nhẹ :

- Nhưng mình đã đi xa rồi đó! Cái tính của mỗi người ra sao mặc họ, mình cần gì phải tha thiết, hờ tướng công?

Lão trở lại câu chuyện bỏ dở :

- Chung quanh ngôi lều ba gian, Cửu Nghi tiên sinh có bố trí một trận đồ, ai lọt vào trận rồi, đừng mong tìm được lối ra, dĩ nhiên cũng không phương đến gần lều của tiên sinh.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Trương Quả Lão từng nói, đến trước cửa động, cứ ngâm nga bốn câu thơ ấy lên, tự nhiên tiên sinh sẽ xuất hiện. Lão nói thế, có thể từ bao lâu rồi lão chưa đến Cửu Nghi động lần nào. Lão có biết đâu, từ cửa động đến ngôi lều, dù sấm nổ cũng chẳng ai nghe, rồi còn cái sự trận đồ che khuất ngôi lều, còn biết nơi đâu mà đọc lên bốn câu thơ đó?”

Tuy lão nhân bảo là không thể nào vượt qua trận đồ để vào tới ngôi lều, Tiết Thiếu Lăng vẫn không nản chí, quyết định phải vào đấy xem sao rồi hẳn

hay.

Chàng hướng sang lão tiểu phu, toan vòng tay cáo từ.

Lão tiểu phu nhìn chàng, vuốt nhẹ chòm râu bạc, gật gật đầu :

- Tướng công nhỏ tuổi mà ý chí thật đáng khen lắm. Lão phu phải liệu cách giúp cho tướng công được toại nguyện!

Đã tin chắc lão tiểu phu là một nhân vật phi thường, nghe lão nói thế Tiết Thiếu Lăng hết sức mừng rỡ.

Lão không để chàng chờ lâu, nói tiếp :

- Cửu Nghi tiên sinh án theo Cửu Cung Bát Quái, dùng toàn đá phiến, bố trí trận đồ, bằng vào sự sinh khắc của ngũ hành kiến tạo nên sự biến hóa kỳ diệu. Nếu không biết cách phá trận, thì đừng mong tìm thấy ngôi lều, bởi mây mù giăng mắc khắp nơi, quanh năm suốt tháng. Khi tướng công đến thạch điện, phải đi từ hướng Nam tiến về hướng Bắc, bước bên tả ba bước, rồi sang bên hữu bảy bước, thẳng tới trước chín bước, lùi lại một...

Thốt đến đó, lão cúi mình xuống, nhặt một viên đá to bằng nắm tay, trao cho chàng, rồi tiếp :

- Tướng công quân viên đá này tới trước, làm thế nào cho nó rơi đúng cách năm thước.

Tiết Thiếu Lăng nhận viên đá, hỏi :

- Sau đó tại hạ sẽ làm gì?

Lão tiểu phu mỉm cười :

- Tướng công đọc lên hai câu.

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm :

- Lại mấy câu của Trương Quả Lão chứ gì!

Tuy nhiên, chàng cứ hỏi :

- Hai câu gì, xin lão trượng cho biết.

Lão tiểu phu đọc lên :

- Lòng không nghi hoặc, trí chẳng hôn mê.

Lão nhấn mạnh :

- Đọc xong hai câu đó, tướng công phải hét khê: Mau!

Tiếng “Mau” buông ra không lớn lắm, song chừng như lão dùng công phu nội lực phát ra, nên Tiết Thiếu Lăng nghe chấn động màng tai, bất giác chàng ngẩn mặt nhìn lên.

Chàng hết sức hãi hùng, nhận ra lão tiểu phu đã mất dạng, chàng nhìn lên không, rồi nhìn ra bốn phía, không thấy lão đâu cả. Dù cho lão biết bay, hay nhanh như chim, cũng không thể biến dạng mau như thế được, ít ra cũng phải còn một điểm nhỏ. Com chim còn thế hướng hồ là một con người có thân vóc to gấp mấy mươi lần?

Chàng không tin trên đời này có người biến hóa như thần tiên như vậy, chàng phải nghĩ là lão nhân có thuật khinh công siêu việt.

Chàng biết mình gặp bậc cao nhân, nhưng không rõ bậc cao nhân đó có danh hiệu gì.

Đừng nói chi là chàng, đến sư phụ và Trương Quả Lão sánh với bậc cao nhân tuyệt thế đó, còn cách biệt như trời vực. Tự nhiên chàng sinh lòng cảm khái, nghĩ cõi học vô biên, tài nghệ như chàng khác nào hạt cát trên sa mạc, giọt nước giữa biển khơi? Biết đến khi nào chàng luyện võ công ngang bậc đó?

Chàng thở dài mấy tiếng, đoạn vòng tay hướng lên không trung cung kính thốt :

- Văn búi thọ ân sâu của lão trượng chi điểm, không biết làm sao đáp tạ, chỉ xin lão trượng thấu đáo tấm lòng thành kính, văn búi xin ghi nhớ công cao đức trọng của lão trượng vào phở phủ.

Chàng quay mình lại, đối diện với cửa động, đo dứ một chút đoạn mạnh dạn bước tới.

Qua khỏi cửa động, đến yết hầu, con đường hẹp lại như lão tiểu phu đã nói.

Tiết Thiếu Lăng phải cong lưng xuống, dè dặt chui qua khỏi yết hầu. Lòng động tối đen, ngửa bàn tay không thấy ngón, đường đi lại trơn trượt lạ thường.

Ta có biết đâu bồng tối nơi đây dày đặc như thế này mà chuẩn bị đèn đuốc mang theo? Nếu không may mắn gặp lão nhân, có lẽ mình đã phải trở lại rồi.

Chàng lấy chiếc bao bố nhỏ màu đen do lão nhân tặng, mở ra, đỉnh ninh bên trong có những vật đánh lửa và một chiếc đèn con, nhưng trái với sự tưởng tượng của chàng, chiếc bao chỉ chứa đựng một viên dạ minh châu to bằng quả trứng gà.

Ánh sáng từ viên dạ minh châu phát ra làm chàng chói mắt, phải nheo nheo một lúc mới quen, rồi nhìn quanh, trông thấy những vật trong phạm vi hai trượng tròn.

Nhận thức ra giá trị của viên minh châu, Tiết Thiếu Lăng nhớ lại vừa rồi chàng trao ra một lượng bạc đèn bù cho lão nhân lòng không khỏi hổ thẹn.

Qua ánh sáng của viên minh châu, Tiết Thiếu Lăng thấy trong bao còn một mảnh giấy. Chàng liền cầm lên đọc :

“Sur thúc có chút quà ra mắt nhau!”

Sur thúc?

Tiết Thiếu Lăng hết sức kỳ quái, tự hỏi lão nhân là ai lại tự xưng là sur thúc của chàng. Nhưng lúc này không phải là lúc tìm hiểu sâu xa hơn, chàng bỏ qua việc đó, tay cầm viên minh châu đưa tới, soi đường bước đều.

Đi như thế độ vài dặm đường, chàng đã đến đoạn có gò cao, có vùng thấp, có sông suối, có đất bằng.

Chàng lại đi qua gò, qua suối, qua sông, qua đất bằng, sau cùng thì đến thạch điền.

Đứng ở bờ thạch điền, Tiết Thiếu Lăng nhìn quanh bốn phía nhận định phương hướng.

Chàng dè dặt không dám bước càn, tay thủ sẵn viên đá, do dự một chút, rồi y theo bộ pháp lão tiều phu đã chỉ dẫn nhắm hướng Bắc, theo bên tả ba bước, sang bên hữu bảy bước, tiến tới chín bước, lùi lại một bước, quăng viên đá tới trước đứng năm thước. Đồng thời chàng đọc to :

- Lòng không nghi hoặc, trí chẳng hôn mê. Mau!

Rồi chàng đứng lặng người chờ xem diễn biến.

Chỉ trong phút giây, vùng sương mù tại trung tâm thạch điền tan biến mất, trước mắt chàng cách ba trượng, một tòa thảo lư, có đám trúc rào quanh, hiện ra lồ lộ.

Tiết Thiếu Lăng vô cùng mừng rỡ, không còn nghi ngờ gì nữa, tòa thảo lư đó chắc chắn là nơi ẩn cư của Cửu Nghi tiên sinh rồi!

Song Tiết Thiếu Lăng còn hoang mang quá, bởi khoảng cách từ chàng đến tòa thảo lư, dù chỉ có ba trượng, song đá phiến chất chồng, ngăn đường lấp ló, chàng đâu dám bệch chân đặt chân đó, nếu rủi đạp nhầm chỗ mấu chốt, trận thế giao động thì cảm chắc cái nguy trong tay.

Vừa lúc đó, một người trong thảo lư bước ra, trầm giọng gắt :

- Kẻ nào đó, lại dám phá trận của ta?

Tiết Thiếu Lăng nhận thấy người đó trạc độ năm sáu mươi, tướng mạo văn nhã. Vận chiếc áo nho sĩ, gương mặt bất bình, có ẩn vẻ kinh dị.

Chàng đoán người đó chính là Cửu Nghi tiên sinh chứ không còn ai khác nữa, vội vòng tay nghiêng mình hỏi :

- Tiền bối có phải là Cửu Nghi tiên sinh chăng?

Cửu Nghi tiên sinh đáp :

- Phải

Đoạn nhìn Tiết Thiếu Lăng, mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi lại :

- Chính các hạ phá Mê Tông trận của lão phu?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không! Tại hạ chỉ quăng thử một viên đá thôi.

Cửu Nghi tiên sinh cười lạnh :

- Có cần gì hơn nữa, chỉ một viên đá nhỏ cũng đủ phá trận của lão phu rồi. Các hạ đứng đúng vị trí Thiên Khu, quăng một viên đá nhỏ, là mọi cửa trận đều đổ vỡ, còn chối cãi gì nữa?

Tiết Thiếu Lăng hấp tấp nhận tội :

- Nếu vậy, tại hạ vô tình phá hủy công trình bố trí của tiền bối, dám mong tiền bối tha thứ cho.

Cửu Nghi tiên sinh lại hừ một tiếng :

- Thạch trận bị phá rồi, các hạ còn đứng đó làm chi?

Tiết Thiếu Lăng thử đưa chân tới trước, ấn mạnh chẳng thấy có biến chuyển gì, liền mạnh dạn bước tới.

Cửu Nghi tiên sinh lạnh lùng tiếp :

- Các hạ đã nhờ người chỉ điểm, lọt vào nơi đây, ý muốn như thế nào, hãy nói cho lão phu biết.

Tiết Thiếu Lăng không do dự :

- Tại hạ có việc nghi nan, mong tiên sinh chỉ điểm.

Tiên sinh gật đầu :

- Được rồi, các hạ cứ chờ đây một chút, lão phu vào trận bố trí lại như cũ, rồi mình đàm đạo sau.

Lão không cần nghe Tiết Thiếu Lăng trả lời, thốt xong liền bước vào trận, dời tảng đá này, khuôn tảng đá khác, loay hoay một lúc, trận thế được chỉnh trở lại, sương mù hiện ra dày đặc như trước.

Tiết Thiếu Lăng hết sức kinh hãi, nghĩ thầm khoa kỳ môn độn giáp quả nhiên linh diệu vô cùng.

Chỉnh xong trận đồ trở tình trạng cũ. Cửu Nghi tiên sinh từ trong đám sương mù bước ra, hai tay nâng bồng một viên đá cao khỏi đầu, tiến thẳng vào tòa thảo lư, viên đá đó do chính tay Tiết Thiếu Lăng quăng vào trận, chàng lấy làm lạ không rõ tại sao Tiên sanh quý trọng đến thế.

Chàng tự hỏi có nên đi liều theo lão vào nhà hay chờ lão gọi, đang phân vân, chàng nghe giọng nói rất nhỏ vang vọng bên tai :

- Xin tiểu huynh theo lão phu vào nhà!

Thì ra Cửu Nghi tiên sinh đã dùng pháp truyền âm nhập mật gọi chàng. Lão không dám to tiếng vì sợ thất kính đối với viên đá chẳng. Điều đó lại làm Tiết Thiếu Lăng thêm kinh dị nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lòng như rắn rết

Tiết Thiếu Lăng vội bước theo lão.

Gian nhà dọn dẹp hết sức sạch sẽ, vật dụng trang trí thì rất đơn giản, chỉ có một đỉnh lư đồng, nhang tỏa khói nghi ngút. Quanh đỉnh lư là những dụng cụ dùng trong việc bói toán, hai bên có ghế ngồi, mỗi bên hai chiếc.

Cửu Nghi tiên sinh đặt viên đá lên mặt bàn rồi quỳ xuống lạy tám lạy.

Tiết Thiếu Lăng kinh ngạc thầm nghĩ :

- “Lão này làm gì kỳ quái thế? Ai lại đi lạy một viên đá?”

Lạy xong, Cửu Nghi tiên sinh đứng lên, hướng sang Tiết Thiếu Lăng vòng tay thốt :

- Lão phu không hay tiểu huynh đệ thừa lệnh ân sư mà đến nên thất lễ nghinh tiếp mong tiểu huynh đệ tha thứ cho.

Tiết Thiếu Lăng giật mình.

Thế ra, lão tiền phu chính là Vô Nghi tẩu sao?

Cửu Nghi tiên sinh tươi hân nét mặt, điểm một nụ cười hòa dịu tiếp nói :

- Hơn ba mươi năm qua rồi lão phu không có dịp trông thấy dung nhan ân sư, bỗng hôm nay tiểu huynh đệ gặp người ở đâu? Vậy tiểu huynh đệ lãnh chỉ dụ đến đây?

Tiết Thiếu Lăng hết sức kỳ quái :

- Lão tiều phu chỉ trao cho chàng một viên đá, bảo chàng quăng vào trận chứ có dặn dò gì đâu, tại sao tiên sanh lại nói có chỉ dụ?

Chàng đem sự việc gặp lão tiều phu bên ngoài cửa động, thuật lại cho tiên sanh nghe.

Cửu Nghi tiên sinh bật cười ha hả :

- Lão phu đã bố trí thạch trận bên ngoài ngôi lều, áng theo cửu cung bát quái, âm lăng tiên thiên hậu thiên, biến hóa vô cùng, tiểu huynh đệ chỉ quăng vào trận một viên đá nhỏ, trận pháp đổ vỡ hoàn toàn, nếu không phải ân sư của lão phu thì còn ai có được cái kỹ năng làm nên việc đó? Tự nhiên lão phu phải nghĩ ngay đến ân sư!

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Nhưng Vô Nghi lão tiên bối chỉ giao cho tại hạ một viên đá thôi chứ chẳng nói gì cả thì làm sao gọi được là có chỉ dụ của người?

Cửu Nghi tiên sinh lại cười :

- Trên viên đá đó, ân sư có lưu ký hiệu, tiểu huynh đệ nhận thức thế nào được?

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một chút :

- Tiên sanh thấy ký hiệu làm sao?

Cửu Nghi tiên sinh từ từ thốt :

- Trên viên đá đó ân sư có đề cập đến tiểu huynh đệ, người bảo rằng tiểu huynh đệ là đệ tử của đại sư bá, dặn lão phu không nên lấy tư cách tiên bối đối xử với tiểu huynh đệ!

Tiết Thiếu Lăng lấy làm kỳ :

- Ân sư của tại hạ là Hắc Thần Tiêu Du Long..

Cửu Nghi tiên sinh gật đầu, chận lại :

- Thịnh danh của Tang Cửu lão hiệp vang dội khắp sông hồ, lão phu còn lạ gì con người ấy? Lão phu ở đây là muốn nói đến vị đại sư bá Vô Danh đạo trưởng.

Vô Danh đạo trưởng?

Tiết Thiếu Lăng như từ ung trắng rớt xuống. Có bao giờ chàng gặp mặt Vô Danh đạo trưởng? Bất quá, chàng chỉ nghe Trương Quả Lão nhắc lại lịch của Phong Trần tam kỳ, mà đạo trưởng Vô Danh là một.

Vừa rồi, chàng may mắn được gặp Vô Nghi Tẩu, còn vị kia mặt mũi như thế nào, chàng biết làm sao được? Như vậy bảo chàng là đệ tử ký danh của Vô Danh đạo trưởng chàng còn hiểu vào đâu được nữa?

Chàng nhớ ra, trong chiếc bao bố đen, bên cạnh viên minh châu, có mảnh giấy nhỏ, trên mảnh giấy, lão tiều phu ghi mấy chữ, tự xưng là sư thúc. Chàng nghĩ, Vô Nghi Tẩu nhận làm chàng, chứ làm gì chàng được cái hân hạnh làm đệ tử của một trong Phong Trần tam kỳ?

Chàng ngẩng mặt lên, từ từ phân trần :

- Tại hạ là kẻ chân ướt chân ráo trên giang hồ, chưa từng được Vô Danh đạo trưởng thu nhận, dù chỉ là một ký danh đệ tử.

Cửu Nghi tiên sinh đưa tay chỉ chiếc Trúc tiêu lưng lưng bên hông chàng, điểm một nụ cười :

- Thử hỏi tiểu huynh đệ, do đâu mà có chiếc Cửu Chuyển tiêu đó chứ?

Tiết Thiếu Lăng giật mình thầm nghĩ :

- Lão đạo nhân hóa duyên ta đã gặp ở góc thành Lạc Dương có tánh điên điên khùng khùng, lại là Vô Danh đạo trưởng, một trong Phong Trần tam kỳ sao?

Cửu Nghi tiên sinh tiếp :

- Chiếc Cửu Chuyển tiêu là vật tùy thân của Đại sư bá nay lại về tay tiểu huynh đệ, thì quả là phúc duyên của huynh đệ không nhỏ vậy!...

Chàng không rõ chiếc tiêu có cái tên là Cửu Chuyển tiêu, chàng đã hơn một lần dùng nó làm vũ khí, nó vừa nhẹ vừa rắn chắc, không ngại bị đao kiếm chạm trúng, chàng đã xem nó là một vật báu rồi. Giờ đây, được Cửu Nghi tiên sinh cho biết tên nó, nó lại là vật tùy thân của Vô Danh đạo trưởng, như vậy nó có giá trị tuyệt đối, có thể sánh với bảo kiếm trên giang hồ.

Nhìn chàng một thoáng, Cửu Nghi tiên sinh hỏi :

- Tiểu huynh đệ đã được Tang Lão Cửu đào tạo thành tài, hạng tuổi trẻ khó có tay nào sánh kịp, đó là một chuyện hy hữu. Đại sư bá lại thương mến, tặng cho chiếc Cửu Chuyển tiêu, thiết tưởng người học võ mà có những tào ngộ như huynh đệ, thì phúc hạnh lớn lao không biết nói sao cho hết. Lão phu nghĩ, đối với tiểu huynh đệ, còn việc gì trên đời không giải quyết nổi lại phải tìm đến đây gặp lão phu.

Tiết Thiếu Lăng đáp :

- Tại hạ đến đây là nhờ Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão chỉ dẫn, có ý tìm tiên sanh để hỏi hai điều, mong tiên sinh nhủ lòng giải thích cho.

Cửu Nghi tiên sinh lấy làm kỳ :

- Cả Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão mà cũng không giải quyết nổi nữa sao! Vậy ra việc gì hệ trọng như thế.

Tiên sanh bất giác động tính hiếu kỳ, muốn biết việc đó quan trọng như thế nào, khiến cho Hắc Thánh Du Long Tang Cửu và Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão nan giải.

Động tính hiếu kỳ, lão nôn nóng muốn nghe, lão giục Tiết Thiếu Lăng thuật nhanh, Tiết Thiếu Lăng trầm giọng đáp :

- Tại hạ đến đây, cốt ý muốn nhờ tiên sanh chỉ điểm cho hai điều. Thứ nhất, là thân thể mơ hồ của tại hạ, còn thứ hai là một biến cố lớn lao trên chốn giang hồ trong mấy tháng gần đây.

Rồi chàng thuật lại rành rẽ cho Cửu Nghi tiên sinh biết tất cả những diễn tiến trên giang hồ, từ việc thất tung của ba nhân tài kiệt liệt, đến sự giả mạo bọn Đông Thông thiên sư, việc chàng và Trương Quả Lão ngộ nạn như thế nào.

Cửu Nghi tiên sinh chú ý lắng nghe. Khi chàng dứt tiếng, lão gật đầu, nhưng không nói gì cả, chỉ nhắm mắt suy tư.

Tiết Thiếu Lăng ngồi im thin thít, không dám khuấy động sự suy tưởng của lão.

Một lúc lâu, Cửu Nghi tiên sinh từ từ mở mắt, hướng sang Tiết Thiếu Lăng, điểm một nụ cười :

- Hắc Thánh Du Long Tang Cửu cùng Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão biết rõ lai lịch của tiểu huynh đệ, song cả hai không thể tiết lộ cấp thời cho tiểu huynh đệ hiểu, hẳn phải có lý do. Lý do không ngoài cái việc chưa phải lúc tiết lộ đó thôi. Bởi cừu nhân của tiểu huynh đệ cực cao, hoặc có thể lực to lớn, hiện tại tiểu huynh đệ chưa thể đương đầu nổi, nếu biết sớm, chẳng những không làm gì nổi kẻ thù, mà còn chuốc họa vào thân, vì vậy lão Tang và lão Trương phải giấu kín, chỉ khi nào tiểu huynh đệ có thừa sức đối phó với kẻ thù, thì không đợi giục họ cũng nói cho tiểu huynh đệ hiểu. Tiểu huynh đệ phải hiểu là cừu nhân đang truy tìm tông tích của tiểu huynh đệ đó, nếu biết được tiểu huynh đệ là ai rồi, chúng sẽ không bao giờ để yên cho.

Tiết Thiếu Lăng tràn trề hy vọng mà đến, lại nghe Cửu Nghi tiên sinh nói thế, không khỏi thất vọng náo nức. Chàng tự hỏi biết đến bao giờ mới biết được lai lịch của mình? Kẻ thù là ai, ghê gớm đến bậc nào, mà luôn cả sư phụ và Trương Quả Lão cũng phải ngán?

Cửu Nghi tiên sinh cười nhẹ :

- Tiểu huynh đệ thừa lệnh ân sư vào đây, tự nhiên lão phu không thể giấu điểm điểm gì cả. Song, việc có hại cho tiểu huynh đệ thì nói làm gì? Điều mà lão phu tha thiết là tiểu huynh đệ nên ẩn nhẫn, cố luyện tập cho tài nghệ tiến triển phi thường, đến lúc đó thì có biết kẻ thù là ai cũng không đáng ngại nữa.

Tiết Thiếu Lăng còn biết làm sao hơn? Chàng thất vọng ngồi thừ ra, không nói năng gì hết.

Tuy chàng công nhận lời nói của Cửu Nghi tiên sinh có lý. Tang Cửu và Trương Quả Lão dè dặt như vật là phải, song tuổi trẻ tràn đầy huyết khí, chàng không tránh khỏi bất mãn.

Cửu Nghi tiên sinh tiếp :

- Còn việc thứ hai, thì biến cố đó bất quá chỉ còn trong vòng sơ khởi, chưa lấy gì làm nguy hại cho lắm. Tuy nhiên, cái kỳ vọng của bọn người tạo nên biến cố đó, to lớn và phức tạp vô cùng, không thể dùng một hai lời nói mà giải thích được tận tường. Lão phu chỉ có thể phớt qua ở điểm này là Tiết thân y nghĩa phụ của tiểu huynh đệ, dù hiện tại kẹt trong tay chúng, song vẫn được bình yên vô sự. Tiểu huynh đệ không nên lo ngại quá cho người.

Tiết Thiếu Lăng toan hỏi một câu, nhưng tiên sinh đã đứng lên, điểm một nụ cười :

- Gia sư rất mực quý trọng tiểu huynh đệ, nên chỉ dẫn tiểu huynh đệ vào đây, lão phu không thể không lấy tình chủ nhân đối với khách quý, hướng dẫn tiểu huynh đệ dạo quanh một vòng, cho biết tình thế Cửu Nghi động như thế nào.

Suy qua thái độ của Cửu Nghi tiên sinh, Tiết Thiếu Lăng nhận thấy lão không muốn bàn luận nhiều về biến cố vừa xảy ra trên giang hồ, lão trước sau chỉ

mơ mơ hồ hồ đối đáp, cả đến việc chàng hỏi thân thể, lão cũng không chịu giải thích tỏ tường.

Nói chưa hết, lão lại bỏ dở, để mời chàng đi một vòng viếng động, như vậy là lão cố ý tránh né câu chuyện, như vậy là lão có ý đuổi khéo chàng, chàng còn biết làm sao hơn, nên đứng lên, vòng tay thốt :

- Mong ơn tiên sinh không trách cứ tại hạ đã quấy nhiễu sự thanh tu nơi đây, tại hạ hết sức cảm kích, lẽ nào lại còn làm nhọc đến tiên sinh nữa? Tại hạ xin cáo từ!

Cửu Nghi tiên sinh bật cười ha hả :

- Cửu Nghi động là một kỳ tích, cảnh trí u nhân, không nơi nào sánh kịp. Tiểu huynh đệ đã đến đây rồi, lẽ nào lại bỏ dở dịp may hi hữu không ghé mắt một lần cho biết kỳ công của tạo hóa? Lão phu là chủ nhân, nếu không hướng dẫn tiểu huynh đệ ngoạn thưởng chốn thiên nhiên này thì chẳng hóa ra mình không làm tròn bổn phận sao! Đi! Đi! Đi một vòng tiểu huynh đệ ạ! Đừng khách sáo nữa!

Tiết Thiếu Lăng thấy không tiện khước từ, đành phải nán lại. Nếu nán lại, là phải cùng với lão đi dạo một vòng quanh động.

Cả hai bước ra khỏi thảo lư, Cửu Nghi tiên sinh đi trước dẫn đường, Tiết Thiếu Lăng theo sau, quanh co theo các khối đá.

Nhờ có Cửu Nghi tiên sinh, dời bước đến nơi nào là nơi đó tan biến hẳn sương mù, khi qua khỏi rồi, sương mù mới buông phủ trở lại như cũ.

Cửu Nghi tiên sinh vừa đi vừa giải thích từ thạch hình, địa thế, những chứng tích của thần tiên ngày xưa từng canh tác tại thạch điện cho Tiết Thiếu Lăng hiểu.

Đi như thế qua mấy dặm đường, đến một cái hang sâu tối đen, Cửu Nghi tiên sinh dừng chân lại bảo :

- Đây là Phong động, càng vào sâu, lòng hang càng nhỏ hẹp, nhưng gió thổi càng mạnh hơn bên ngoài, trong ấy khí lạnh thấu xương, người thường không ai chịu nổi. Đã có không biết bao nhiêu người thuộc môn tà đạo vào đây lợi dụng âm phong luyện tà công, sau này ân sư dùng tà công vô thượng chế ngự bớt phong thế, cho nên hiện tại gió không còn thổi mạnh như trước nữa.

Tiết Thiếu Lăng bước đến cửa động, nhìn vào, nhưng bên trong đen tối vô cùng, không trông thấy gì rõ ràng cả. Lòng hang sâu lắm, hơi lạnh bốc lên, theo gió thổi vù vù, tuy tiên sinh nói gió đã dịu bớt song khí thế vẫn như bão tố. Cửu Nghi tiên sinh lại tiếp tục đi tới, không bao lâu lại tới một cái động khác.

Từ trong động phát ra, những tiếng âm âm quái dị, mường tượng tiếng sấm nổ liên hồi. Tiết Thiếu Lăng cho là tiếng nước đổ từ trên cao xuống, nên không lưu ý cho lắm.

Cả hai tiếp tục đi tới!

Trước mặt một con suối giăng ngang, chặn đường.

Cửu Nghi tiên sinh chừng như cao hứng quá, hăng hái lướt trên mặt nước, sang bờ đối diện. Tiên sinh đã đi thì Tiết Thiếu Lăng cũng phải theo.

Cả hai du sơn ngoạn cảnh, song địa phương du ngoạn vẫn còn trong lòng Cửu Nghi động, trong Cửu Nghi động lại còn có động khác, có suối, có ruộng. Dù biết Cửu Nghi động lớn đến bậc nào, đúng là một thế giới thu hẹp trong cái thế giới rộng lớn, nhưng dân cư chỉ có một người, là tiên sinh.

Qua khỏi dòng suối, lại vào một cái động khác, tiếng vang âm âm to lớn hơn, đi một lúc lại gặp một con suối nữa. Mặt suối khá rộng, nước không sâu lắm.

Muốn qua bờ bên kia, chỉ có hai cách, hoặc bay hoặc lội.

Cửu Nghi tiên sinh có công phu tu vi rất cao, dùng khinh công dễ dàng bước đi trên mặt nước như đi trên đất bằng. Còn Tiết Thiếu Lăng, dĩ nhiên võ học kém hơn tiên sinh, không thể sử dụng nổi thuật Thủy Thường Hành, đành phải xắn quần khỏi gối, lội sang. Nước đã lạnh dòng suối lại chảy xiết, Tiết Thiếu Lăng suýt bị cuốn băng đi mấy lần.

Đi du ngoạn theo lối này thật không gây cho Tiết Thiếu Lăng một cảm hứng nào cả.

Tiếng chuyển động càng lúc càng to, đáng lý Cửu Nghi tiên sinh nên tránh qua nẻo khác cho được yên tĩnh hơn thì lão lại đi sâu vào, và càng đi sâu tiếng động càng vang to hơn, dù đứng gần nhau nhưng muốn nói một chuyện gì thì phải hét lên như đứng cách nhau hàng dặm đường.

Đi mãi như thế thì sẽ đến đâu? Tiết Thiếu Lăng động tính hiếu kỳ vội hỏi :

- Đây là đâu hở tiên sinh?

Muốn hỏi cho đối phương nghe được Tiết Thiếu Lăng phải vận dụng công phu phát âm.

Cửu Nghi tiên sinh nhìn chàng điểm một nụ cười :

- Lôi động! Tiểu huynh đệ đã mệt rồi chẳng? Mình đi tới một chút nữa đi đến con sông thứ chín sẽ dừng lại nghỉ.

Cả hai đi không bao lâu đến một dòng suối cũng khá lớn, cũng như mấy lần trước, Cửu Nghi tiên sinh thì dùng thuật Thủy Thượng Hành còn Tiết Thiếu Lăng xắn quần lội nước.

Qua đến bờ bên kia Cửu Nghi tiên sinh cười thốt :

- Tiểu huynh đệ! Giờ mình có thể nghỉ một chút đó.

Vừa buông dứt câu, lão nhanh tay điểm vào rún Tiết Thiếu Lăng.

Có bao giờ chàng tưởng được là Cửu Nghi tiên sinh bất thành linh điểm vào huyệt mình? Tự nhiên chàng không phòng bị, và tự nhiên phải sụm xuống ngay.

Chàng bị điểm trúng huyệt Khí Hải.

Tiết Thiếu Lăng vừa kinh ngạc, vừa bất bình, trầm giọng hỏi :

- Tiên sanh làm thế là có ý gì?

Cửu Nghi tiên sinh nở nụ cười nguy dị, tiếp tục xuất thủ điểm nhanh vào chín huyệt nữa trên mình chàng, đoạn thốt :

- Tiểu huynh đệ đã chẳng có ý muốn nghỉ ngơi một chút đó sao? Đây là một nơi lý tưởng, không có một bóng người qua lại, có nghỉ ngơi bao lâu cũng không có ai quấy rầy đâu.

Tiết Thiếu Lăng dù muốn vận khí phòng vệ các huyệt đạo cũng không kịp nữa. Thân hình không thể động đậy, chỉ còn hai tay là cử động được như thường.

May mắn cho chàng là tiên sanh không điểm vào á huyệt, nên chàng có thể nói chuyện.

Bây giờ, chàng mới vỡ lẽ ra. Cửu Nghi tiên sinh mượn cơ dẫn chàng đi viếng động, cố ý đưa chàng vào đây để mưu toan một việc gì, bất giác chàng sôi giận, cao giọng hỏi :

- Tại hạ cùng tiên sanh vốn không thù không oán, vì lý do gì tiên sanh lừa tại hạ vào đây để dòn tại hạ vào tình trạng này?

Chàng vận dụng công lực, bất thành linh tung lên một chưởng, nhắm đúng vào mặt tiên sanh.

Chưởng lực của chàng không còn cái khí thế hùng mạnh như chàng mong muốn, bởi các huyệt đạo bị phong bế cả rồi, dù có vận công cũng vô ích. Cho nên chưởng lực tung ra, không hơn gì một tay tầm thường, thì còn làm gì được Cửu Nghi tiên sinh?

Tiên sanh thân nhiên điểm một nụ cười :

- Lão phu có ý tứ gì? Tiểu huynh đệ đừng nghi ngờ chứ! Nếu nghi ngờ thì sanh giận vu vơ, chẳng ích gì.

Lão không né tránh, chỉ đứng một chỗ, phất nhẹ cánh tay áo. Cánh tay vừa tung chưởng của Tiết Thiếu Lăng bỗng nhói mạnh, đà chưởng chưa tới đích, cánh tay đó liền buông thõng xuống.

Chàng sôi giận hơn bèn vội cù tay kia đánh tiếp theo.

Cửu Nghi tiên sinh lùi lại một bước lắc lắc chiếc đầu :

- Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ, tại sao tiểu huynh đệ không học theo quân tử?

Trước khi lão lùi lại, lão đã xuất thủ điểm nhanh vào cánh tay của chàng, động tác đó hết sức nhanh, khi lão lùi lại xong, cánh tay của chàng lại buông thõng xuống như cánh tay kia.

Bây giờ chàng hoàn toàn không còn động thủ được nữa, chàng hoàn toàn biến thành quân tử, chỉ có thể động khẩu.

Nếu lão điểm vào á huyệt, thì chàng không khác nào một chiếc xác chưa tắt thờ thôi.

Động thủ không được, thì chàng động khẩu, chàng hét lên không còn nể nang gì nữa :

- Có ai ngờ Vô Nghi lão tiên bối lại có một môn đồ đầy dã tâm như thế này chẳng? Người muốn làm gì ta chứ?

Cửu Nghi tiên sinh từ từ bước tới cạnh chàng, cúi xuống rút lấy chiếc Trúc tiêu thân nhiên thốt :

- Từ lâu, lão phu nghe nói đến chiếc trúc tiêu của Đại sư bá, chiếc tiêu đó sản xuất tại Thiên Trúc, cứng rắn như đồng, hơn trăm năm nay, Đại sư bá thổi nó, truyền tinh khí vào, biến nó thành một vật bảo hi hữu trong võ lâm..

Lão vừa thốt vừa vuốt chiếc tiêu, ra vẻ trọng kính. Ánh mắt của lão ngời lên niềm tham lam, không còn tinh anh đáng kính nữa.

Chàng hết sức khinh bỉ, cười thật to :

- A! Thì ra ngươi có ý dòm ngó trúc tiêu! Thảo nào mà ngươi chẳng lừa ta vào đây để tìm cách cướp đoạt! Đòi đã gán cho ngươi cái tiếng thanh cao, họ làm cái dáng bên ngoài của ngươi, họ có biết đâu ngươi là một kẻ đê hèn, danh không phù thực.

Chàng dừng lại một chút, rồi bữu môi nói tiếp :

- Hôm nay ta đã thấy cái dã tâm của ngươi, thật ta lấy làm buồn cho Vô Nghi lão tiên bởi phí công đã tạo ngươi nên bậc kỳ tài, có tài cao mà ngươi không giúp đời, chỉ mang ra phục vụ cho tham vọng! Trên giang hồ có ai ngờ môn hạ của Phong Trần tam kỳ lại có kẻ tham gian như vậy.

Cửu Nghi tiên sinh cau mày :

- Tiểu huynh đệ nói chi nặng lời như thế? Dù chiếc Cửu Chuyển tiêu có là báu vật trong võ lâm lão phu cũng không cướp đoạt trên tay tiểu huynh đệ đâu!

Tiết Thiếu Lăng hừ lạnh :

- Nếu không cướp đoạt, tại sao lại điểm huyết chế ngự ta?

Cửu Nghi tiên sinh cười bí hiểm :

- Lão phu cho tiểu huynh đệ biết, phỏng cũng không ngại gì. Trước khi được ân sư thu nhận làm môn đệ, thì lão phu xuất thân từ đám bàng môn tả đạo, tự nhiên hành vi có khác phần nào so với bọn người chủ trương chánh khí. Thủ pháp lão phu vừa thi triển đối với tiểu huynh đệ, có cái tên là “Cửu âm phong huyết”. Từ lão phu ra, trên đời này không tay nào giải nổi. Chỉ trong vòng chín hôm, huyết đạo trong người bế tắc mà chết. Phàm con người lúc chết thì khí tuyệt, khí tuyệt thì kinh mạch bế tắc, chết như vậy là chết thường, như mọi người trên thế gian, còn ai biết sự thể ra sao để truy ra cái lý do?...

Tiết Thiếu Lăng hét lớn :

- Độc thật! Tàn nhẫn thật.

Cửu Nghi tiên sinh đắc ý vô cùng :

- Dù sao thì lão phu và tiểu huynh đệ có chỗ đồng môn, lão phu chờ cho tiểu huynh đệ chết rồi, chiếc tiêu sẽ trở thành vật vô chủ, lão phu cứ nhặt mà giữ làm của báu, bởi ai nỡ bỏ phí một vật báu thành vô dụng chứ? Như vậy lão phu đâu phải mang tiếng cướp đoạt? Hành động của lão phu rất hợp lý ai cũng có thể làm.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Lão này nham hiểm không thể tưởng nổi!”

Chàng phẫn nộ, gằn giọng :

- Cách cướp đoạt đó kể ra cũng chu đáo lắm, song vẫn không che giấu nổi sự vô si của kẻ bắt lương, ngươi đừng tưởng là sẽ tắt trách hành động đê hèn đối với giang hồ!

Cửu Nghi tiên sinh cười nhẹ :

- Tiểu huynh đệ thích mắng quá, mở miệng ra là mắng, mắng không tiếc lời! Được lắm! Cứ mắng cho hả, lão phu không phiền hà gì đâu. Làm, thì lão phu cứ theo ý mà làm, còn mắng, thì mặc tiểu huynh đệ cứ mắng.

Lão lại cúi mình xuống, nhặt luôn hạt minh châu, bước ra xa mấy bước, rồi ngồi lại.

Cầm viên minh châu trong tay, lão mở to đôi mắt, quan sát chiếc trúc tiêu.

Thình thoảng lão gạt đầu, ra vẻ lãnh hội một điều gì đó. Lão lầm nhảm :

- Đại sư bá đem tâm huyết suốt tám mươi năm dài, chế thành tiêu khúc, một điệu khúc vô cùng huyền diệu, rất tiếc họ Tiết là kẻ phạm phu tục tử, không thấu đáo cái giá trị hi hữu của trúc tiêu, xem nó là một vật thông thường, không hề thổi đến!

Tự nhiên, Tiết Thiếu Lăng nghe lão nói gì, và tự nhiên, chàng phải bất bình, bởi dù sao, chàng đã có chiếc Thiết tiêu, có tiêu là có thổi, nhờ nghĩa phụ huấn luyện, sư phó trau dồi, làm sao chàng lại không biết thổi tiêu, mà tiên sanh dám cho là chàng phạm phu tục tử? Bất qua chàng chưa được rành rang mà nghiền cứu tiêu khúc đã ghi trên thần tiêu đó thôi.

Hắc Thánh Du Long nhờ chiếc Thiết tiêu mà thành danh, trên giang hồ tặng cho là thần tiêu, thì môn đệ của thần tiêu há là tay hèn sao?

Chàng không dẫn nổi sự bất bình, cao giọng hét :

- Ai bảo ta không biết thổi tiêu?

Cửu Nghi tiên sinh cười mỉm :

- Ít nhất tiểu huynh đệ cũng không thổi nổi khúc tiêu này...

Đúng vậy, Tiết Thiếu Lăng chưa từng nghiên cứu khúc tiêu đó, từ lúc đạo sĩ du phương đổi Trúc tiêu lấy Thiết tiêu trong tòa khách sạn. Đã không nghiên cứu thì còn thổi làm sao được?

Cửu Nghi tiên sinh lau chùi chiếc Trúc tiêu cho bóng hơn, điểm một nụ cười nham hiểm :

- Tiểu huynh đệ từ nghìn dặm tới đây, mang chiếc tiêu tặng lão phu, cái nhĩa ý đó, lão phu ghi nhớ suốt đời. Để tỏ sự tri ân, lão phu sẽ thổi lên khúc tiêu này, cho tiểu huynh đệ thưởng thức trước khi về bên kia thế giới.

Lão bật cười thành tiếng, tiếp nói :

- Không phụ tử có nói, sớm được nghe, chiều có chết cũng vui. Tiểu huynh đệ nghe rồi, có chết cũng không tiếc hận gì nữa!

Lão đưa lưỡi liếm ướt quanh môi, rồi kề tiêu vào miệng bắt đầu thổi.

Lạ thay, tiếng động vang ầm ầm như sấm quanh đó làm chất tai, nhức óc, thế mà không át nổi giọng tiêu vừa nhỏ vừa trong, lại dịu hòa, êm ái, nhẹ nhàng.

Giọng tiêu ngân dài trong động, xuyên qua tiến vang ầm ầm, không khác nào một thanh kiếm sắc rọc phải một chất mềm, ngon đà, nhanh thế.

Tiết Thiếu Lăng nghe giọng tiêu, bất giác xuất thần, chăm chú nghe tiêu, quên cả tiếng động chuyển ầm ầm hay tiếng tiêu có cái nhiệm màu phá tan tiếng động, chàng cũng không rõ nữa.

Chàng quên đi là mình bị chế ngự ở mấy huyệt đạo, toan khoa chân múa tay, tỏ vẻ thích thú, nhưng khi sắp sửa động đậy tứ chi, mới thức ngộ mình còn bất động.

Tiêu khúc dứt, tiếng ầm ầm tiếp tục đập vào tai chàng, làm chàng bừng tỉnh con mê ly qua âm điệu huyền diệu, chàng nhận thấy tâm thần sáng khoái hơn trước. Điều đó làm chàng kinh dị vô cùng.

Cửu Nghi tiên sinh đứng lên, bước lại bên chàng, đặt hạt minh châu và Trúc tiêu về lại chỗ cũ, đoạn kéo chân chàng xếp bằng tròn thoải mái, vỗ nhẹ vào vai chàng mỉm cười :

- Lão phu đã nói không hề cướp vật trên tay tiểu huynh đệ nên trả những vật này lại cho tiểu huynh đệ đó. Chín hôm sau, lão phu sẽ trở lại đây, kẻ cũng không muộn gì. Tiểu huynh đệ trân trọng nhé! Lão phu tạm biệt vậy.

Lão rùn vai, xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xảo thành Cửu Chuyển

Nhìn vào lưng lão, Tiết Thiếu Lăng phần uất, hét to :

- Đứng lại! Nếu ngươi có thực tài, hãy giải khai huyệt đạo cho ta đi, rồi độ sức với ta thử xem!

Chàng chưa buông dứt câu, Cửu Nghi tiên sinh thoăn thoắt bước chân trên mặt nước, trở thuật Thủy Thượng Hành lướt đi.

Nhờ chàng hét to, thân hình chuyển động, tay liền được giải khai huyệt đạo, nhưng chín huyệt khác trên mình, vẫn còn bị chế ngự như cũ.

Tay cử động được, nhưng thân hình không cử động được, phỏng có ích gì?

Dù chàng có phần uất, cũng cảm như vô ích, bởi Cửu Nghi tiên sinh đã đi rồi, có mắng cũng chẳng ai nghe. Do đó, chàng lắng dịu tâm tình lại, nghĩ cách đối phó với tình hình.

Điều trước hết cần làm, là phải giải huyệt cho mình, nhưng có chắc gì chàng làm nổi việc đó không?

Cửu Nghi tiên sinh đã cho chàng biết, thủ pháp của lão, trên đời này chỉ có một mình lão là hóa giải được thôi. Bởi “Cửu âm phong huyệt” là một tà

công, chỉ có hạng người trong cánh bàng môn tả đạo mới chuyên luyện, những cao thủ chánh phái không cách gì hóa giải nổi.

Cho nên, dù hiện tại có cả Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, hay Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão, họ cũng đành bó tay, hà huống là chàng?

Cửu Nghi tiên sinh trả lại cho chàng chiếc Trúc tiêu, đủ biết lão tự tin vô cùng. Lão ấy có niềm tin như vậy là tình trạng của chàng kể như vô cứu rồi.

Song còn nước còn tát, Tiết Thiếu Lăng còn có đến chín hôm nữa kia mà!

Thời gian chín hôm dù ngắn, vẫn chưa phải là cấp bách, nếu không cấp bách thì chưa đến nỗi tuyệt vọng. Dù biết khó thành công, chàng vẫn cố làm, cố tìm mọi cách mà làm, đến giờ phút chót ra sao thì ra.

Đã học được thuật “Vận khí quá huyết” chàng cũng học luôn thuật “Vận khí xung huyết”.

Thuật trước dùng phòng vệ các huyết đạo, thuật sau dùng để xung phá các huyết đạo bị phong bế.

Có chủ định rồi chàng làm ngay theo chủ định.

Nhờ Cửu Nghi tiên sinh xếp đôi chân chàng trước khi đi, và lại chàng ngồi nên tư thế đó rất thuận tiện cho chàng vận công điều tức.

Chàng nhắm mắt lại định thần, điều hòa hơi thở, bắt đầu vận khí chuyển qua các huyết đạo.

Vô ích, chân khí đi đến các huyết đạo bị điểm liên vọi trở lại như gặp phải bức tường sắt chắn ngang, không làm sao xung phá nổi.

Tiết Thiếu Lăng thở dài :

- Lão ấy không nói ngoa! Thuật vận khí xung huyết không thể giải nổi thủ pháp “Cửu âm phong huyết” của lão!

Chàng lại mở mắt ra nhìn quanh lồi động.

Động rộng lớn vô cùng, dường như một cánh đồng hoang, nhưng sao tối như đêm dài vô tận, viên minh châu dù chiếu sáng, chỉ soi sáng được phạm vi độ hai trượng tròn thôi.

Như vậy còn mong gì quan sát cảnh vật xung quanh? Mắt không dùng được, tai lại bị tiếng động ầm ầm, không còn nghe ngóng âm thanh nào khác nữa. Mắt và tai trở thành vô dụng, chàng lại dùng tâm trí suy tư.

Suy nghĩ một lúc, chàng lại thử vận khí một lượt nữa xem, rồi ba lượt, bốn lượt, nhưng qua mỗi lượt, chân khí vừa nhóm tụ là tiêu tan liền.

Vận khí mãi vô công, chàng cảm thấy chân lực tiêu hao nhiều, tuy nhiên, chàng không nản chí, một thì nghĩ, khỏe thì vận khí, chỉ còn cách đó, làm cầu may thử xem, chứ không chắc gì được mãi nguyên, bất quá chàng nghĩ không lẽ ngồi lý chờ phút giây trôi qua, chờ cái chết?

Chàng nghĩ :

- “Có thể tại ta nóng nảy, muốn xung phá chín huyết đạo cũng một lúc nên phân tán chân khí đi chín nơi, thành ra yếu chẳng? Bây giờ, ta gom chân khí ở một chỗ, xung phá từng huyết một, áp lực tăng gấp chín lần, biết đâu ta chẳng toại ý?”

Chàng lại theo cách đó mà làm, song không thể nhóm tụ một số lượng chân khí cần thiết.

Chàng đã phí rất nhiều công phu, trải qua không biết bao nhiêu thời gian, tình trạng y nguyên không tiến chút nào.

Trong động, bóng tối phủ trùm quanh năm suốt tháng, thời gian là một đêm dài vô tận. Tiết Thiếu Lăng ức độ mình vào đây có hơn một ngày đêm rồi.

Trong khoảng thời gian dài dặc đó, chàng đã cố gắng vận công, nhưng không thu thập được một kết quả nhỏ nhất nào, đã vậy lại còn lao lực vô cùng.

Chàng không còn hy vọng gì xung khai các huyết đạo bị bế tắc, nên không cần tiếp tục vận khí nữa, chỉ điều tức để lấy lại sức khỏe được phần nào hay phần ấy thôi.

Qua một lúc, chàng nghe bụng đói như cào.

May mà lúc vào động, chàng đã chuẩn bị lương khô, hiện còn mang trong mình, chàng lấy ra ăn, ăn no rồi tinh thần sáng khoái trở lại.

Chàng nhìn quanh mình thấy chiếc Trúc tiêu và hạt minh châu còn đó, liền cầm chiếc Trúc tiêu định thổi một khúc.

Ánh minh châu chiếu soi rõ thân trúc tiêu, trong khoảnh khắc, chàng đã ghi nhận rõ ràng tiêu khúc đầu tiên.

Chàng bèn thổi lên khúc đó.

Chàng còn lạ gì nhạc khúc này, song trái với điệp khúc thông thường, điệp khúc của Vô Danh đạo trưởng có phần dồn dập hơn nhiều. Tiết Thiếu Lăng

thổi muốn đứt hơi mà không sao làm cho tròn âm điệu như ý muốn.

Chàng vừa thổi vừa nghe tiếng tiêu kỳ lạ vô tường, không thành âm điệu gì cả.

Chàng nhớ lại, trước đó Cửu Nghi tiên sinh cũng thổi tiêu khúc đó, mà sao nghe du dương vô cùng, còn chàng thì cũng không phải tay mơ, dù gì vẫn được Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu truyền dạy, há chẳng thổi được một khúc tiêu sao?

Trong động, tiếng vang âm âm như sấm dậy, song nếu là sấm thì cũng phải có lúc ngừng, còn tiếng vang âm âm này lại liên tục, bất cứ phút giây nào cũng không dứt âm âm.

Nhưng, nặc cho tiếng vang phát lên, Tiết Thiếu Lăng không cần lưu ý, chàng bắt đầu thổi lại khúc tiêu, chàng chăm chú nghe tiếng tiêu thổi.

Dần dà, chàng không còn nghe tiếng động âm âm nữa, dần dần chàng nghe tiếng lớn hơn, đến cuối cùng thì chỉ còn tiếng tiêu vang dội bên tai chàng, động đả không còn tiếng vang nào ngoài tiếng tiêu nữa. Và lạ lùng làm sao, tiếng tiêu càng lúc càng kỳ diệu vô tường, chỗ kỳ diệu đó làm cho chàng như tỉnh ngộ, như thông suốt một vấn đề nan giải...

Đột nhiên, chàng nghe trong cổ họng nhột nhột, không dần được, chàng đằng hắng lên mấy tiếng, đoạn nữa mới thổ ra một búng máu.

Hiện tượng đó do chàng chú tâm thổi tiêu, dùng làn công lực thổi tiêu, làm cho khí huyết đã bị Cửu Nghi tiên sinh điểm huyết phong bế bật ra như nước vỡ bờ.

Đồng thời chàng cảm thấy huyết Võ Long bị xung phá thành thông suốt như cũ.

Dĩ nhiên chàng phải mừng rỡ vô cùng, lập tức buông tiêu xuống vận khí xung phá tiếp huyết Linh Đài liền theo đó.

Nhưng chàng thất vọng ngay, vẫn như lần trước chân khí vận chuyển đến huyết đạo là bị bật dội trở lại liền không thể nào vượt qua nổi.

Đến lúc đó chàng mới biết vì một ngẫu nhiên may mắn huyết Võ Long bị xung khai chứ chẳng do một công phu nào của chàng cả.

Mà sự ngẫu nhiên không phải mỗi lúc mỗi có, thành ra chàng cường cầu vô ích.

Chàng chưa chịu tin như thế, cố làm mấy lượt nữa xem sao, song lượt nào cũng như lượt nào, chàng chẳng thu được một kết quả nhỏ nhất.

Chàng hết sức lấy làm lạ, đặt nhiều nghi vấn tìm hiểu nguyên nhân sự khai huyết Võ Phong.

Vừa rồi chàng chỉ thổi tiêu, có vận khí bao giờ đâu, thế mà chỉ vừa một búng máu, huyết đạo bị xung khai liền, hay là sự xung khai này có liên quan đến tiêu khúc?

Chàng đã nghe Cửu Nghi tiên sinh bảo, chiếc trúc tiêu từng được Vô Danh đạo trưởng truyền tinh khí từ hơn tám mươi năm qua, nó đã trở thành một vật báu vô giá trong võ lâm. Như vậy, nó có chỗ diệu dụng của nó từ lâu rồi chàng không hề biết đến.

Chàng biết làm sao được chỗ diệu dụng của nó, bởi chàng có hiểu chủ nhân của nó là Vô Danh đạo trưởng đâu?

Tiết Thiếu Lăng liền cầm chiếc tiêu lên, thổi lại điệu khúc đó. Cũng như lần trước, chàng hết sức chăm chú thổi, gia dĩ chàng rành sử dụng nhạc khí này nên dễ dàng đưa điệu khúc vào chỗ nhập điệu.

Nhưng thổi một lúc, chàng không thấy có sự gì khác lạ xảy ra, trừ huyết đạo bị xung khai vừa rồi, các nơi khác vẫn bế tắc như cũ.

Bây giờ chàng không còn tin tưởng chỗ liên quan giữa tiêu khúc và sự xung khai huyết Võ Long nữa.

Thất vọng Tiết Thiếu Lăng buông chiếc tiêu xuống.

Làm cái việc vô công đó chàng đã tốn hết nửa ngày, con đói lại cào cào dạ dày, chàng lấy lương khô ra ăn, ăn xong không biết làm gì cho qua thời gian, lại lấy khúc tiêu lên, nghiên cứu đến điệu khúc thứ hai, nghiên cứu kỹ một lúc lại thổi.

Thôi một lúc bất giác toàn thân rung chuyển, chàng lại vừa máu đen, huyết Linh Đài không cần chàng vận khí xung khai mà tự giải khai, thông suốt như thường.

Tiết Thiếu Lăng hoàn toàn thức ngộ lý do sự xung khai của huyết đạo, chàng mừng rỡ vô cùng.

Thì ra mỗi khúc tiêu có cái nhiệm vụ xung phá một huyết đạo. Không do dự, chàng tiếp tục thổi khúc thứ ba.

Chàng lại vừa máu đen, huyết Ngọc Châm được xung phá như hai huyết trước.

Cứ qua mỗi lượt thổi một điệu khúc thì chàng nghĩ một chút và mỗi lần thổi lên một điệu khúc là có một huyết đạo nữa bị xung phá.

Lần lượt, chàng thổi đúng bảy khúc, lần lượt bảy huyết đạo bị xung phá, sau các huyết Võ Long, Linh Đài, Ngọc Châm, đến các huyết Bách Hội, My Tâm, Toàn Cơ và Cự Quyết.

Dù bất cứ ai trong trường hợp của chàng cũng mừng rỡ không tưởng.

Còn lại hai huyết cuối cùng là Khí Hải và Trung Cực, chàng tiếp tục thổi luôn khúc thứ tám và thứ chín, kết quả y như mong muốn.

Vừa lúc đó chàng nghe giọng cười của Cửu Nghi tiên sinh vọng đến, tiếp theo là một câu nói đầy vẻ hài lòng :

- Tiểu huynh đệ quả nhiên ngộ tánh cực cao, chỉ trong một thời gian ngắn đã lãnh hội được Cửu Chuyển huyền công. Hiện tại không nên vọng động, hãy ngồi yên một chỗ thổi lại từ điệu khúc thứ nhất đến thứ chín, thổi liên tục không ngừng nhé!

Tiết Thiếu Lăng giật mình, không ngờ chín điệu khúc đó lại là bí quyết của Cửu Chuyển huyền công, thảo nào mà chiếc trúc tiêu được gọi là Cửu Chuyển tiêu.

Như vậy, rõ ràng Cửu Nghi tiên sinh điểm huyết phong bế các kinh mạch của chàng là có hảo ý thành toàn cho chàng, chàng đã không hiểu hảo ý đó, lại ngờ cho lão là có dã tâm chiếm đoạt báu vật!

Nhớ lại những lời mình sỉ vả tiên sanh thậm tệ Tiết Thiếu Lăng thẹn quá, vội quay về phía giọng nói, ấp úng :

- Tại hạ có ngờ đâu tiên sanh có nhả ý thành toàn cho, vừa rồi có thái độ hết sức thô bỉ.

Cửu Nghi tiên sinh cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ nhắc lại làm chi việc đó? Hãy luyện công đi, hiện tại chỉ mới lãnh hội được bí quyết thôi, cần phải tập luyện cho thật thuần thục thì mới có thể sử dụng.

Tiết Thiếu Lăng không dám chần chừ, bắt đầu vận nội công liền. Trước đó, thổi từng điệu khúc một rồi rẻ, chàng không thấy gì khác lạ ngoài cái việc các huyết đạo bế tắc được xung phá.

Nhưng bây giờ thổi liên tiếp trọn chín khúc không ngừng nghỉ ở chỗ nào Tiết Thiếu Lăng nghe chân khí càng lúc càng phát sang dồi dào lưu chuyển khắp cơ thể càng lúc càng mạnh.

Có lúc chàng cảm thấy thân mình như vọt bổng lên cao có lúc lại cảm thấy rơi xuống thấp, có lúc nghe lạnh lùng vô tường, liền theo đó lại cảm thấy nóng bỏng như đắm mình trong nước sôi, rồi nghe như muôn mũi nhọn đâm vào ngũ tạng.

Trong thời khắc thổi chín khúc tiêu chàng trải qua đủ mọi cảm giác, những cảm giác đó chuyển biến hết sức đột ngột, nếu chàng không dè dặt thì nguy hại đến bản thân ngay, trong võ thuật người ta gọi là “Tẩu hỏa nhập ma”.

Những cảm giác đó giao chuyển sôi động một lúc rồi đâu lại trầm lặng đó, khí huyết trở lại bình thường.

Khí huyết vận hành theo nhịp độ bình thường, là tâm thần ổn định lắng dịu hoàn toàn. Trong khi vận công mà thần định, tâm linh là đạt đến mức độ “vong ngã”. Đến mức độ đó phải dừng lại, nếu cứ tiếp tục chàng sẽ nhập hỏa mà diệt luôn.

Cửu Nghi tiên sinh lại tán :

- Hay lắm. Tiểu huynh đệ đã thành công rồi đó! Đáng mừng cho tiểu huynh đệ vậy!

Tiết Thiếu Lăng ngừng mắt nhìn ra thấy Cửu Nghi tiên sinh đã đứng trước mặt cười thoải mái.

Chàng vội vã đứng lên vòng tay cung kính thốt :

- Tiên sanh cao đức thành toàn cho, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời!

Cửu Nghi tiên sinh bật cười ha hả :

- Có gì đâu! Ân sư đã chỉ dạy bảo lão phu tiếp trợ tiểu huynh đệ luyện công, nên tìm cách đưa tiểu huynh đệ vào, lúc này có nói đến hạn định chín hôm, là dự đoán thời gian lãnh hội bí quyết của tiểu huynh đệ, không ngờ tiểu huynh đệ lại thành công sớm hơn, nhờ cái ngộ tánh cực cao, chỉ luyện trong bảy ngày là thuần thục.

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- Đã bảy ngày qua rồi?

Cửu Nghi tiên sinh cười nhẹ :

- Phải! Trong bảy hôm đó, lão phu vẫn ở quanh đây, nghe tiểu huynh đệ thổi tiêu. Có lẽ tiểu huynh đệ cho rằng chỉ vài hôm thôi à.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Đúng vậy! Tại hạ tưởng chỉ một vài hôm là cùng.

Cửu Nghi tiên sinh vẫy tay :

- Minh rời Lôi động đi thôi, tiểu huynh đệ ạ!

Cả hai lại theo đường cũ, trở lại Thạch Điện, đến trước ngôi lầu cử Cửu Nghi tiên sinh.

Tiết Thiếu Lăng vòng tay vái :

- Trong mấy hôm nay, tại hạ quấy nhiễu Tiên sanh một cách quá đáng lắm rồi, lòng không khỏi áy náy, không tiện lưu lại lâu, tại hạ xin cáo từ...

Cửu Nghi tiên sinh lắc đầu :

- Không! Không thể vội như thế được. Tiểu huynh đệ phải vào nhà...

Tiết Thiếu Lăng nhìn thẳng vào mặt tiên sanh :

- Tiên sanh còn điều gì dạy bảo?

Cửu Nghi tiên sinh cười mỉm :

- Tiểu huynh đệ đã quên là vì lý do nào mình đến đây chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Quên làm sao được? Tại hạ đến đây để thỉnh giáo tiên sanh về hai vấn đề nan giải.

Cửu Nghi tiên sinh lại cười mỉm :

- Mà lão phu đã nói đến hai vấn đề đó chưa? Lão phu đã nói như thế nào?

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Lão áy quên hết rồi chăng?”

Chàng liền thuật lại những điều tiên sanh nói. Tiên sanh gật đầu :

- Tiểu huynh đệ nhớ kỹ đó! Nhưng lại quên điều trọng yếu!

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Tiên sanh có nói đến điều trọng yếu nào đâu?

Cửu Nghi tiên sinh lại cười :

- Lão phu có nói là, tiểu huynh đệ nhờ ân sư chỉ điểm mà đến được nơi này, đó là một điều khiến lão phu không thể nào không thỏa mãn tâm nguyện của tiểu huynh đệ. Nhưng trước mắt còn nhiều sự việc, không thể nói ra sớm, lão phu phải tóm lược lại trong một phạm vi nhỏ, chắc tiểu huynh đệ không quên.

Tiết Thiếu Lăng a lên một tiếng :

- Phải rồi! Vậy mà tại hạ quên mất.

Cửu Nghi tiên sinh vuốt râu, cười :

- Bây giờ đã đến ngõ rồi, mình vào nhà, dùng cơm rồi sẽ nói chuyện tiếp.

Lão vừa nói vừa ngẩng mặt nhìn trời.

Tiết Thiếu Lăng nhìn theo, bất giác nhếch nhếch cười khổ. Ở đây, tận trong lòng Cửu Nghi động, chung quanh là vách đá, bên trên là vách đá, còn có trời mây gì mà bảo là nhìn trời? Chàng không nhìn được, nhưng tiên sanh lại nhìn được, có phải là một sự kỳ quái không?

Cửu Nghi tiên sinh đưa Tiết Thiếu Lăng vào gian phòng khách, bảo chàng ngồi đó, còn mình thì bước ra sau.

Không bao lâu, lão trở lại, hai tay khệ nệ bưng một chiếc mâm, trên mâm có cá, có thịt, có măng, có rau đặt chung quanh một nồi cơm lớn.

Món ăn không cầu kỳ, sang trọng gì, song đã bày hôm liền chỉ ăn toàn cơm khô, uống toàn nước suối, gặp một mâm cơm thế này, kể ra cũng hấp dẫn

lắm rồi, Tiết Thiếu Lăng ăn ngon lành.

Tiên sanh mỉm cười nhìn chàng :

- Tiểu huynh đệ cứ ăn no, no rồi còn phải ăn thêm vài chén nữa, dự phòng trong một đêm một ngày sắp tới không có cái gì ăn đấy.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Tiên sanh định bảo tại hạ đi đâu nữa?

Cửu Nghi tiên sinh lắc đầu :

- Không phải như vậy đâu! Lão phu nhận thấy tiểu huynh đệ dần bước trên giang hồ không hơn 3 tháng mà đã gặp nhiều biến cố suýt mất mạng mấy lần. Tiểu huynh đệ chưa chết là địch còn theo dõi mãi. Muốn tránh con mắt dòm ngó của địch, tiểu huynh đệ phải am tường thuật cải sửa dung mạo. Song hiện tại, dù tiểu huynh đệ có được Tang Cửu truyền thụ thuật đó một cách tường tận, cách sử dụng cũng vẫn còn để lộ nhiều sơ hở. Mới nhìn tiểu huynh đệ thì thiên hạ còn lầm chữ nhìn lâu thấy rõ chỗ giả tạo. Huống chi địch toàn những tay ghê gớm nhân lực hơn người?

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu huynh đệ muốn truy cứu thân thế, lai lịch mình thì phải bỏn tẩu giang hồ, và như vậy lại càng âm thầm hành động, nếu ý y vào thuật còn non nớt đó, không khéo một sớm một chiều địch sẽ phát hiện chân tướng, thì nguy với chúng. Cho nên lão phu tưởng, tiểu huynh đệ nên đổi bộ mặt khác...

Tiết Thiếu Lăng giật mình :

- “Đổi bộ mặt? Đổi như thế nào? Trên đời này có ai đổi bộ mặt được?”

Cửu Nghi tiên sinh điềm nhiên :

- Nói đổi bộ mặt, bắt quả là một cách nói mà thôi, chứ thực ra, chỉ là một phương pháp cải sửa dung mạo, có điều hơi khác biệt một chút. Chỗ khác đó, là một khi thoa thuốc vào mặt rồi, chỉ có lão phu mới có thể rửa sạch, dù năm năm, mười năm, lão phu không rửa cho, thì diện mạo vẫn y nguyên như lúc mới thoa.

Lão cười nhẹ :

- Nên nhớ là chỉ có lão phu mới có thể rửa sạch thôi nhé! Và khi thoa thuốc đó rồi, đừng mong ai phát hiện ra chân tướng nổi!

Cải sửa dung mạo! Sư phụ chàng cũng ân cần dặn dò như thế, rồi giờ đây Cửu Nghi tiên sinh cũng dặn dò như thế!

Tại sao cả hai vị tiền bối lại cùng ý tưởng với nhau như vậy? Có lẽ mặt chàng giống với mặt người nào đó, mà người đó lại bị địch theo dõi chăng?

Chàng hoang mang vô cùng, vội hỏi :

- Diện mạo của tại hạ có gì bất lợi chăng, lại cần phải biến đổi?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thay hình đổi lột

Cửu Nghi tiên sinh nhìn chàng một thoáng :

- Theo lời tiểu huynh đệ đã thuật với lão phu, thì tiểu huynh đệ đã tiếp xúc nhiều lần với người trong một bang hội bí mật nào đó, họ biết tiểu huynh đệ hiểu rất nhiều về hành vi của họ, họ chẳng khi nào buông tha tiểu huynh đệ đâu. Phần tiểu huynh đệ thì thân thể còn mù mờ, thù nhà lại chưa trả xong, nếu mang thêm cừu oán nữa thì phiền lụy vô cùng, việc cũ chưa rồi, sanh thêm việc mới, khó khăn nguy hiểm ngày một chất chồng, thiết tưởng đó không phải là một điều đáng mong muốn. Cho nên, tiểu huynh đệ cần phải cải sửa dung mạo, che giấu hành tung, có như vậy mới mong thành công được.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Tiên sanh nói đúng! Hiện tại trên chốn giang hồ, có nhiều kẻ đã nhận diện được ta, nếu ta cải sửa dung mạo, thì ta tránh được chúng gây phiền lụy, ta mới có thể tự do đi lại, tra phỏng lai lịch của ta, truy lùng kẻ thù đã sát hại cha mẹ ta”.

Chàng vòng tay hỏi :

- Tiên sanh sẽ áp dụng phương pháp nào giúp cho tại hạ?

Cửu Nghi tiên sinh mỉm cười :

- Rất dễ! Lão phu đã chuẩn bị sẵn sàng, tiểu huynh đệ hãy đi theo lão phu!

Tiên sanh đưa Tiết Thiếu Lăng vào một gian phòng bên hữu, chàng trông thấy nơi vách có một chiếc kệ bày la liệt những hũ những bình nhỏ có to có, dưới nền lại có nồi, có dao, có xén, gian phòng này là nơi tiên sanh luyện thuốc.

Lão đưa tay chỉ một chiếc giường :

- Tiểu huynh đệ lên ngồi trên đó đi.

Lão nói xong bước ra ngoài, một lúc sau khuôn một chiếc lò vào đặt trên nền phòng, sau đó mang chiếc nồi thuốc đặt lên lò, quạt lửa.

Tiết Thiếu Lăng không rõ chiếc nồi đựng loại thuốc gì, mùi thuốc bốc lên nghe đáng đáng.

Tiên sanh lại lấy một chiếc rương sơn đen, mở nắp ra, moi moi một lúc, lấy mấy chiếc bình đủ kích cỡ đặt lên mặt bàn.

Cuối cùng, tiên sanh đốt một ngọn đèn sáp, rồi lại lấy mấy thanh đao nhỏ, tất cả đều đặt lên mặt bàn. Tiên sanh quay qua chàng, điểm một nụ cười :

- Hiện tại, tiểu huynh đệ nằm xuống đi.

Tiết Thiếu Lăng lại nghĩ :

- “Lão sẽ làm như thế nào, trông lão dàn cảnh cũng công phu lắm! Phương pháp của lão phiền phức quá, khác xa với thuật của sư phụ ta!”

Nhưng chàng không hỏi gì cả, y lờ nằm xuống, nghiêng mặt nhìn lão.

Tiên sanh lấy một chiếc khăn mặt, nhúng vào nồi thuốc, lấy tay vò lại thành một khối, phồng miệng thổi vài hơi, đoạn thốt :

- Tiểu huynh đệ cố gắng chịu đựng nhé!

Lão lấy chiếc khăn nhúng thuốc đỏ, mở rộng ra, trải lên mặt Tiết Thiếu Lăng.

Tiết Thiếu Lăng cảm thấy đau đớn vô cùng, mũi chàng hít hít mấy hơi, rồi không còn cảm giác gì nữa.

Tuy nhiên, chàng lờ mờ nghe tiếng dao xát qua xát lại trên mặt, mừng mừng tiến cạo, tiếng sũa soạt soạt, rè rè.

Dần dần, chàng mê man rồi ngủ thiếp đi.

Tiết Thiếu Lăng không rõ mình thiếp đi được bao lâu, khi tỉnh lại mở mắt ra, thấy Cửu Nghi tiên sinh đứng trước mặt, lão lộ vẻ hài lòng lắm.

Dĩ nhiên, chiếc khăn thuốc đã được vứt bỏ rồi, nên chàng mới trông thấy lão được.

Thấy chàng tỉnh lại, lão hỏi :

- Tiểu huynh đệ có nghe cảm giác gì chăng?

Tiết Thiếu Lăng vừa ngồi dậy, vừa đáp :

- Tại hạ nghe da mặt căng thẳng quá, khó chịu vô cùng.

Cửu Nghi tiên sinh trấn an chàng :

- Không sao đâu, chỉ ít hôm là quen.

Lão trao cho chàng một tấm gương, bảo :

- Tiểu huynh đệ hãy soi mặt xem nhận ra mình được chăng?

Tiết Thiếu Lăng tiếp lấy tấm gương, đưa trước mặt bắt giắc sững sờ.

Mặt vẫn y nguyên hình dạng, không to hơn, không nhỏ hơn, không ốm không mập hơn, nhưng sắc thì hoàn toàn biến đổi.

Không phải biến đổi xấu hơn, đen đúa hơn, trái lại còn thanh tú hơn mấy phần, vẻ thanh tú dịu hiền, đôi mày lười kiếm mắt hấn sát khí, chàng đã hoàn toàn có một gương mặt khác lạ.

Chàng đưa tay xoa xoa da mặt, làn da vẫn mịn màng như trước không thay đổi chút nào, xúc giác vẫn y nguyên không có vẻ gì là ngụy tạo cả.

Cửu Nghi tiên sinh cười, ngăn lại :

- Đừng động mạnh, tiểu huynh đệ ạ! Phải đợi 3 hôm nữa, gương mặt mới trở thành tự nhiên, chừng đó muốn nắn nót đụng chạm thế nào cũng được.

Tiết Thiếu Lăng buột miệng khen :

- Thủ thuật của tiên sanh quả thần diệu thật! Nhưng rồi sau này, tiên sanh làm thế nào khôi phục lại sắc diện của tại hạ?

Cửu Nghi tiên sinh cầm một chiếc bình, đưa lên nói :

- Khi nào tiểu huynh đệ biết được thân thể mình, trả xong thù nhà, muốn có gương mặt cũ trở lại, thì nấu nước sôi bỏ thuốc này vào, để nóng mà rửa tức khắc được toại nguyện.

Lão trầm giọng nói tiếp :

- Tuy là gương mặt giả tạo, song nó không phải là một gương mặt giả như chiếc mặt nạ, nó là gương mặt thật song khác hơn thôi. Nó biến đổi con người thành khác lạ, một con người thật sự khác lạ chứ không phải một con người giả. Tiểu huynh đệ lại còn được cái lợi là vẫn dùng thủ thuật của Tang Cửu cải sửa dung mạo như đã làm.

Tiết Thiếu Lăng tiếp lấy chiếc bình cất vào mình.

Cửu Nghi tiên sinh lại tiếp :

- Gương mặt đổi chưa đủ, phải đổi luôn giọng nói. Ngoài ra, không nên dùng tiếng xưng hô cũ, mà phải xưng là đệ tử nhà họ Bạch tại đất Cô Tô, bởi hiện tại thân phận phải tùy theo diện mạo mà biến đổi.

Tiết Thiếu Lăng kinh dị, trầm nghĩ :

- “Tại sao phải xưng là Bạch gia đệ tử đất Cô Tô?”

Song chàng không hỏi lý do, chỉ gật đầu thốt :

- Tại hạ nhớ việc đó!

Chàng nhớ lại, tiên sanh có nói là sẽ tóm lược sự phong tra lai lịch trong một phạm vi nhỏ hẹp, bởi không tiện nói nhiều, nói nhiều thì có hại cho chàng, nên nhắc tiên sanh việc đó, nhờ lão chỉ điểm.

Cửu Nghi tiên sinh gật đầu :

- Phải, tự nhiên lão phu phải nói cho tiểu huynh đệ biết đại khái sự tình, không khác nào vẽ một con đường tắt cho tiểu huynh đệ noi theo mà hành động, tránh bớt hoang mang, mau đạt đến đích. Sở dĩ lão phu dẫn đo là vì chưa biết được làm như vậy có giúp ích gì thực sự cho tiểu huynh đệ chăng?

Lão trầm ngâm một lát rồi tiếp :

- Hiện tại là thượng tuần tháng 3, tiểu huynh đệ khởi hành từ đây thẳng tới Tử Xuyên làm thế nào cho kịp ngày rằm tháng tư đến thành đô.

Tiết Thiếu Lăng hỏi :

- Đến Thành Đô rồi, tại hạ sẽ làm gì?

Cửu Nghi tiên sinh tiếp :

- Đến lúc đó rồi tự nhiên cơ hội đưa đến, tiểu huynh đệ sẽ biết mình phải làm gì.

Tiên sanh vói tay lên bàn lấy một ống tre nhỏ trao cho chàng :

- Trong chiếc ống này, lão phu có để một mảnh giấy chỉ dẫn những điều cần thiết cho tiểu huynh đệ theo đó mà hành động, nhưng phải đợi đúng ngày mười tám tháng tư mới được mở ra xem.

Hiện tại Tiết Thiếu Lăng đã trọn lòng tin tưởng Cửu Nghi tiên sinh rồi, chàng tiếp lấy ống tre lại hỏi :

- Tiên sanh còn điều gì chỉ điểm thêm chăng?

Cửu Nghi tiên sinh gật đầu :

- Còn một điều rất trọng yếu. Lão phu đã dùng thủ thuật biến tiểu huynh đệ thành một thư sinh yếu đuối, vậy từ đây đến ngày mười tám tháng tư, tuyệt

đôi không để lộ mình là con nhà võ, bất cứ gặp trường hợp khiếu khích nào, bất cứ gặp trường hợp phải bắt buộc tự vệ như thế nào.

Tiết Thiếu Lăng lấy làm lạ :

- Rồi sau ngày mười tám tháng tư?

Cửu Nghi tiên sinh trầm ngâm một chút :

- Từ sau ngày mười chín trở đi, nếu không gặp trường hợp bất khả kháng, cũng không nên xuất thủ biểu lộ võ công. Lão phu nói “bất khả kháng” là khi nào cấp bách cần bảo vệ mạng sống, lúc đó tự nhiên mình phải động thủ rồi.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Theo khẩu khí của lão, có lẽ ngày mười chín tháng tư có đại biến gì cho ta chăng?”

Chàng muốn hỏi thêm cho rõ ràng, tiên sanh chừng như đã đoán được ý niệm đó, bật cười ha hả :

- Đừng hỏi gì hơn những điều lão phu có thể nói, tiểu huynh đệ à, bởi lão phu chỉ có thể thu hẹp phạm vi sự giải thích như đã bảo với tiểu huynh đệ trước đây, và lại nói nhiều quá thành ra vế vời. Theo lão phu nghĩ, càng biết ít việc trong chuyến viễn du này, tiểu huynh đệ càng có lợi. Hãy an tâm lên đường sớm, cho kịp thời hạn.

Tiết Thiếu Lăng biết có hỏi gì nữa, tiên sanh cũng không nói thêm, chàng vòng tay cáo biệt.

Cửu Nghi tiên sinh đưa chàng ra khỏi trận đồ, dặn dò thêm mấy câu, rồi trở lại lều.

Ra khỏi Cửu Nghi động, Tiết Thiếu Lăng tính ra, chỉ còn hơn hai mươi bốn ngày, mà con đường từ Cửu Nghi sơn đến Thành Đô, không thể bộ hành. Nếu đi theo thủy lộ thì phải mất nhiều thời gian, chàng lo ngại không đến nơi kịp ngày rằm tháng tư.

Do đó, chàng không dám trì hoãn hành trình, bỏ hẳn đường thủy, theo đường bộ, dù đường bộ có phần gian nan vất vả hơn.

Chàng cấp tốc đến Vĩnh Châu, mua một con ngựa tốt, ra roi giục vó đi liền, không cần tìm nhà trọ.

Theo ven sông Trường vào đất Sở, từ Sở vào Tứ Xuyên, chàng đi đêm đi ngày, đến mười ba tháng tư thì chàng đặt chân đến địa phận Thành Đô.

Chàng rất mừng mình không trễ hạn kỳ.

Còn thừa mấy ngày, chàng tìm khách sạn tá túc.

Lợi dụng mấy hôm rỗi rảnh, chàng đi viếng mấy chỗ hữu danh, miếu Vũ Hầu, cung Thanh Dương, chùa Chiêu Giác, chùa Thảo Đường.

Dáng dấp thư sinh thanh tú của chàng hấp dẫn nhãn quang của người địa phương không ít. Dĩ nhiên trong đó phải có bọn thiếu nữ ấp ủ mộng tình...

Ngày mười bảy tháng tư, bốn ngày sau khi chàng đến Thành Đô, thời gian vào ngõ.

Nơi đầu đường Xuân Hy, có ngôi tửu lâu, bảng hiệu Phù Dung Xuân, trong tửu lâu thực khách đã chiếm hầu hết các bàn, không khí ồn ào náo nhiệt vô cùng, với những tiếng cười nói thoát ra, đôi lấy rượu vào, với những tiếng gọi tiểu nhị vang lên ỏi ỏi từ phía.

Mùi nấu nướng từ tửu lâu bốc ra, khách bộ hành dù no bụng cũng nghe thèm.

Vừa lúc đó, trên con đường cũng nhộn nhịp không kém tửu lâu, có tiếng ngân nga vang lên, giọng ngâm ô ô như trâu rống :

- Mỗi tháng ta say độ mấy hồi?

Gặp nhau thì cứ chén mềm môi

Mặc cho thời khắc qua theo gió,

Vàng cứ tay vung mãi chẳng thôi!

Bài ca đó không theo cái ý người xưa diễn tả cái cảnh hào sảng của khách giang hồ, lời ca không thanh cao lắm, song nó ở phong độ của hạng người vung vàng qua cửa sổ để mong một cuộc tao phùng.

Lời ca dứt, một đại hán trẻ tuổi có dáng dấp ngang tàng bước vào Phù Dung Xuân tửu lâu, đi thẳng lên trên lầu.

Đại hán cao hơn tám thước, mày rậm mắt to, mặt tím xạm, lưng giắt nhuyễn tiên, tóc rối bông thồn đến ngực, chân vận giày bó trông có vẻ phiêu linh lạc phách, sớm tối chiều nào đêm rừng ngày núi.

Tuy nhiên đại hán có cái khí độ hào sảng bùng bùng, thần thái cao ngạo như xem trước mắt không người.

Hắn lên tới lầu, đảo mắt nhìn quanh các thực khách một vòng, không chờ tiểu nhị sẵn đón, chọn ngay một chiếc bàn trống kéo ghế ngồi xuống.

Ngồi xong hắn vỗ bàn kêu bốp một tiếng gọi oang oang :

- Tiểu nhị đâu! Năm cân bún, một mâm thịt trâu muối nhanh lên!

Một tiếng “Cộp” vang lên theo câu nói, hắn đặt chiếc bọc, một đỉnh vàng rơi tuột ra ngoài.

Cử động của hắn hết sức thô bạo, lời nói của hắn hết sức thô bạo.

Thực khách đã có người hướng mắt về hắn. Song hắn có ngại ngần gì?

Ngang nhiên nhìn trả lại mọi người, chợt hắn phát hiện, nơi chỗ bàn đầu, dãy phía tả, có một người nhìn hắn điểm một nụ cười.

Người đó vận y phục thư sinh, mình mặc áo xanh, lưng giắt trúc tiêu bóng loáng đỏ ngời, người đó có thần thái ôn nhu văn nhã vô cùng.

Hắn giật mình, bất giác trả lại một nụ cười, vòng tay thốt :

- Huynh đài thứ cho, tại hạ thô lỗ quen tánh, thành có vẻ khôi hài quá.

Thư sinh áo xanh vội vòng tay đáp lễ :

- Huynh đài ý khí hiên ngang, tỏ rõ phong sắc bậc hào kiệt, đáng kính phục chứ có gì khôi hài đâu? Đúng là một hạnh ngộ cho tại hạ!

Đại hán nghe mấy tiếng phong sắc, hào hùng thích lắm, cười lớn :

- Huynh đài quả là con người thanh nhã, đáng mến vô cùng! Kim Nhất Phàm này nhất định phải kết giao cho kỳ được với huynh đài!

Hắn không đợi xem thư sinh có đồng ý hay không, thốt xong liền đứng lên, xách túi bạc sang bàn thư sinh, kéo ghế ngồi.

Hắn điểm một nụ cười, tiếp :

- Người trong bốn bề, như anh em một nhà, tại hạ là Kim Nhất Phàm, còn huynh đệ quý tánh cao danh là chi?

Thư sinh áo xanh cười thẳng thắn :

- À! Ra là Kim huynh! Hân hạnh cho tiểu đệ lắm! Tiểu đệ là Bạch Thiếu Huy!

Tiểu nhị đã mang thức ăn đặt lên bàn.

Kim Nhất Phàm vẫy tay :

- Bảo nhà bếp làm thêm vài món gì nhắm rượu nhé! Càng nhanh càng hay, không cần cầu kỳ lắm đâu! Ta nhất định chén với Bạch huynh đệ hôm nay!

Kim Nhất Phàm nâng chén rượu đã rót đầy, vừa cười vừa giục :

- Cạn chén đi Bạch huynh! Bèo nước gặp nhau, tại hạ kính mời Bạch huynh một chén!

Hắn nốc cạn chén rượu, lại xoi một chén bún.

Bạch Thiếu Huy vừa nâng chén vừa thốt :

- Đáng lẽ tiểu đệ phải kính Kim huynh trước mới phải.

Và chàng uống cạn chén rượu, đặt xuống bàn.

Kim Nhất Phàm khoái trá quá, mở to đôi mắt, cười lớn.

Danh sĩ thì phải phong lưu, thư sinh rượu như Bạch huynh kẻ có mấy tay!

Bạch Thiếu Huy khiêm tốn :

- Kim huynh khen quá lời! Tiểu đệ cảm thấy thẹn vô cùng!

Kim Nhất Phàm lại ăn, lại uống, ăn to uống đậm. Hắn vừa ăn uống, vừa thốt :

- Tại hạ dù là kẻ thô bạo, song lại thích giao kết với bậc danh sĩ. Trước đây, tại hạ có kết giao với Vương công tể tướng nơi phía Tây thành, giờ lại gặp thêm

Bạch huynh nữa, đúng là một duyên may vậy.

Hắn nói đến Vương công tử nào đó, bật cười thích thú, nước bọt bắn tung tóe, lộ vẻ kính phục rõ rệt.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hắn tuy thô lỗ, song bản tánh cương trực, khí độ hào sảng, lại kết giao với Vương công tử, hẳn vị công tử đó cũng là tay phong lưu mới chịu đựng nổi tánh phóng túng ngang tàng của hắn! Nhưng Vương công tử là nhân vật như thế nào?”

Đột nhiên, Kim Nhất Phàm trở mặt nhìn đối tượng :

- Theo khẩu âm của Bạch huynh, tại hạ đoán Bạch huynh là người Giang Nam?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tổ tông tiểu đệ xuất thân tại Cô Tô!

Kim Nhất Phàm vỗ tay đôm đốp :

- Cô Tô! Một thắng cảnh vùng Giang Nam có cả Thiên Đường, có cả Tô Hàn! Rất tiếc là tại hạ chưa có dịp đến tận nơi ngoạn thưởng.

Rồi hắn a lên một tiếng :

- Bạch huynh đến Thành Đô từ độ nào?

Bạch Thiếu Huy không nói rõ thời gian đến đây, chàng chỉ đáp :

- Tiểu đệ mộ phong cảnh Tứ Xuyên, nên sang Thành Đô du học.

Kim Nhất Phàm sáng mắt :

- Bạch huynh đến đúng lúc quá!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ, trầm nghĩ :

- “Đúng lúc? Hay Cửu Nghi tiên sinh muốn cho mình đến đây, đúng lúc việc gì đó?”

Bạch Thiếu Huy, không ai khác hơn Tiết Thiếu Lăng, sau ngày đổi sắc diện, chàng đổi luôn tên họ, như Cửu Nghi tiên sinh đã dặn dò.

Tiểu nhị lại mang thức ăn đến.

Kim Nhất Phàm cùng Bạch Thiếu Huy uống thêm mấy chén rượu nữa, đoạn Kim Nhất Phàm thốt :

- Tại Thành Đô, không có dịp nào vui bằng tưới hoa hay tắm hoa cũng thế, người địa phương gọi là Hoán Hoa Nhật, ngày đó sắp đến, chẳng phải đúng lúc cho Bạch huynh sao?

Bạch Thiếu Huy vỗ trán :

- Hoán Hoa Nhật? Chừng như tiểu đệ có nghe nói đến thì phải!

Kim Nhất Phàm cười ha hả :

- Mười chín tháng tư là Hoán Hoa Nhật, tại suối tắm hoa, có vô số người đẹp, du khách mặc tình trông ngắm. Ngày đó, thiên hạ quy tụ đông đảo tại Hoán Hoa thuyền, đúng là một ngày hội tung bừng tấp nập!

Hắn kể tiếp :

- Mỗi năm vào dịp này, Vương công tử bao trọn Vọng Giang lầu để đón tiếp du khách bốn phương, dù thân, dù sơ, dù quen, dù lạ, tất cả đều được tiếp đãi trọng hậu. Nhưng đến lúc dạo thuyền thì số tân khách được mời rất ít.

Bạch Thiếu Huy thấy hắn cứ nhắc mãi đến Vương công tử bèn hỏi :

- Vương công tử là ai thế hở Kim huynh? Chừng như công tử hiệu khách lắm!

Kim Nhất Phàm búng ngón tay nghe bóc bóc, cười lớn :

- Nào chỉ hiệu khách mà thôi đâu? Nhà Vương công tử luôn luôn mở rộng cửa, vô luận là hạng người nào, ra vào cũng được, vô luận là giờ khắc nào cũng ra vào được. Vương công tử tiếp tất cả, không khước từ bất cứ một người nào. Chính Vương công tử đích thân đón tiếp, trừ trường hợp vắng mặt

hay bận việc thì mới đặt người đại diện.

Bạch Thiếu Huy nói :

- Một Mạnh thường quân đời nay!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hội tắm hoa

Kim Nhất Phàm vỗ tay :

- Đúng! Đúng! Vương công tử rất thích được so với Mạnh Thường Quân thời Xuân thu Chiến quốc!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra Vương công tử nào đó chỉ là kẻ chuộc tiếng mua danh”.

Kim Nhất Phàm thấy chàng không nói gì, hấn lại tiếp tục tán dương vị công tử của hấn :

- Vương công tử trẻ tuổi, song đã nổi tiếng là bậc danh tài, sự học văn uyên thâm vô tưởng! Bất cứ thi, từ, ca, phú, thơ, họa, cầm, kỳ, môn nào cũng tinh diệu cả. Ngoài ra lại còn sở thích săn thú bắn chim, từng tổ chức những cuộc quét núi càn rừng, rồi bày tiệc rượu cùn bằng hươu say sưa giữa cảnh thiên nhiên, cỏ nội mây ngàn, hoặc thưởng cảnh hoàng hôn, hoặc chờ trăng sáng.

Bạch Thiếu Huy không thể thần nhiên mãi, bắt buộc chẳng phải gật đầu cười như tỏ thái độ phụ họa sự ca tụng của Kim Nhất Phàm.

Kim Nhất Phàm uống mấy chung rượu nữa, đưa lưỡi quanh môi rồi tiếp :

- Chẳng những Vương công tử là một bậc kỳ tài mà chân phẩm lại phi phàm, khôi ngô, tuấn tú, ôn nhu, hòa dịu, trông thấy là mến ngay, tiếp xúc là khâm phục liền, cho nên du khách từ xa đến Thành Đô, nếu không được hội kiến với Vương công tử một lần thì trên con đường về sẽ ân hận vô cùng. Mỗi khi Vương công tử dạo thành, bao nhiêu thiếu nữ nhà lành đều không bỏ lỡ cơ hội nhìn trộm công tử, để rồi mơ mộng viễn vông!

Hấn thốt đến đó, chừng như cao hứng quá, lại rót đầy chén lớn, nốc cạn lại rót, rót đầy lại nốc. Hấn tiếp :

- Vương công tử và Bạch huynh là hai viên ngọc cùng sáng chói, nếu công tử trông thấy Bạch huynh thì không thể tưởng công tử sẽ cao hứng đến đâu!

Hấn bật cười lớn.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Có lẽ Cửu Nghi tiên sinh muốn cho ta có mặt trong ngày hội Hoán Hoa nên bảo ta phải đến Thành Đô kịp ngày rằm tháng tư! Chắc chắn trong ngày hội ta sẽ phát hiện ra nhiều điều hữu ích!”

Chàng mừng vui ra mặt, điềm một nụ cười, thốt :

- Tiểu đệ đến đây đúng kỳ thanh hội thật may mắn vô cùng!

Không rõ Kim Nhất Phàm có nghe hấn nói chẳng, đột nhiên hấn hỏi :

- Bạch huynh có muốn gặp Vương công tử chẳng?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Một nhân vật như vậy còn ai không muốn gặp? Kim huynh khéo hỏi!

Kim Nhất Phàm đứng vụt lên cười ha hả :

- Đi! Mình đi ngay! Đi gặp Vương công tử ngay!

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Đi ngay bây giờ? Như thế mạo muội lắm!

Kim Nhất Phàm cười lớn :

- Tại hạ nhận thấy Bạch huynh là người phong lưu, anh tuấn, thoát tục siêu phàm, có lẽ nào câu nệ tiểu tiết hay sao? Anh tài tương ngộ là điều hiếm có xưa nay, bỗng nhiên con mưa đưa đến khiến cho Bạch huynh có mặt ở Thành Đô, đó là một điều hi hữu cho Vương công tử nghinh tiếp khách hào hoa, thiết tưởng Vương công tử không bao giờ cho là ta đường đột cả. Tại hạ dám bảo là Vương công tử sẽ hận vì đã gặp nhau quá muộn vậy!

Hắn lấy một đỉnh vàng, đặt lên bàn, cao giọng nói :

- Tiểu nhị đâu? Trừ tiền rượu thịt, chỗ còn lại thưởng công người đó!

Hắn quay sang Bạch Thiếu Huy :

- Minh đi, Bạch huynh ạ!

Hắn nắm lấy tay của chàng, chàng nghe năm ngón tay của hắn cứng như kẹp sắt, bất giác giật mình, toan phản ứng song kịp thời nhớ lại lời dặn dò của Cửu Nghi tiên sinh trước ngày mười tám tháng tư, không được để lộ ra ngoài là mình biết võ công.

Chàng cau mày, nhắm mắt :

- Kim huynh nhẹ tay một chút chứ!

Kim Nhất Phàm ạ lên một tiếng :

- Chết chưa, tại hạ quên mất Bạch huynh là văn nhả thư sinh!

Hắn buông tay liền, nhưng rồi lại nắm nhẹ hơn đưa chàng xuống lầu.

Tiểu nhị cao giọng gọi theo :

- Đa tạ Kim gia trọng thưởng!

Ra khỏi tửu lầu, Kim Nhất Phàm vẫy tay gọi cỗ xe ngựa đỗ bên đường bảo :

- Lại đây! Đưa bọn ta đến phủ Vương công tử tại thành Tây.

Vương công tử ở thành Tây, khắp Thành Đô này ai mà không biết? Phàm những xe khách đến phủ Vương công tử đều do viên quản sự trong phủ thanh toán tiền nong, rất rộng rãi nên xe nào cũng thích đi đến đó.

Tự nhiên nghe bảo đưa đến phủ Vương công tử, phu xe mừng rỡ vô cùng, có khi nào lại dám chậm trễ!

Cỗ xe tiến tới, Kim Nhất Phàm giục :

- Bạch huynh lên xe đi!

Bạch Thiếu Huy có ý nghi ngờ :

- Họ Kim tỏ ra là một tay không vừa, hắn với ta bất quá gặp nhau như bèo với nước, có tình cảm đậm đà gì mà cố cưỡng bách ta đến phủ Vương công tử cầu giao? Lợi gì cho ta? Lợi gì cho hắn? Hay là hắn có một mưu đồ gì?

Với tuyệt học do Tiết thần y và sư phụ hắn truyền thụ, với Cửu Chuyển huyền công lãnh hội nơi chiếc Trúc tiêu do sự chỉ dẫn của Cửu Nghi tiên sinh, hiện tại Bạch Thiếu Huy chẳng sợ một nhân vật nào, thì có bao giờ chàng để cho bất kỳ ai cũng có thể cưỡng bách chàng làm một việc trái ý muốn?

Song từ ngàn dặm xa, đến Thành Đô là vì có việc quan trọng, khi công việc đó chưa hoàn thành thì chàng không thể để lộ hành tung, do đó chàng không tỏ vẻ gì phản kháng, cỗ xe đến gần, đỗ yên lại, liền bước lên ngồi.

Kim Nhất Phàm vừa bước lên theo vừa giục phu xe :

- Nhanh lên!

Không bao lâu, cỗ xe dừng lại trước một tòa nhà to lớn.

Kim Nhất Phàm nhảy xuống đất trước, chờ Bạch Thiếu Huy xuống theo xong, liền nắm tay chàng :

- Minh cứ đi vào, Bạch huynh ạ! Ở đây không có cái lệ thông báo. Thực ra, xe chưa đến nơi đã có người thông báo trước rồi.

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn lên, quả thấy cửa cổng đã mở từ lúc nào.

Một tên quân sự bước ra, gọi phu xe :

- Quý khách từ đâu đến?

Phu xe đáp :

- Tiệp nhân đón tại Phù Dung Xuân từ lâu.

Quân sự gật đầu :

- Thường cho người hai lượng bạc đây.

Trong lúc đó thì Kim Nhất Phàm đã đưa Bạch Thiếu Huy qua cổng, tiến vào.

Hắn vừa đi vừa thốt :

- Có lẽ Vương công tử đang ở tại thư phòng, mình cứ đi thẳng đến đó.

Bạch Thiếu Huy không nói năng gì, cứ đi theo hắn. Vượt qua một con đường hành lang dài, đến tòa đại sảnh có trồng đủ loại hoa, bỗng chàng nghe có tiếng nói từ nơi thư phòng đầu dãy phía Đông vọng đến :

- Kim Mao Hồng! Người đến đúng lúc quá!

Kim Nhất Phàm cất giọng ồ ồ cười vang, rồi thốt :

- Báo cho Vương huynh hay gấp! Kim tôi đã mời được vị khách quý đến đây!

Không bao lâu Vương công tử bước ra à lên một tiếng :

- Kim huynh có đưa khách quý đến? Tại hạ thất lễ quá! Tại hạ chỉ tưởng có mỗi một mình Kim huynh đến mà thôi!

Vương công tử, đúng y như Kim Nhất Phàm đã tả, là một trang thiếu niên, y phục huy hoàng, vừa bước nhanh đến đón đầu hai người, vừa vòng tay, miệng điểm một nụ cười :

- Tại hạ không hay quý khách hạ cố đến tề xá nên không kịp nghinh tiếp kịp thời, thất lễ quá! Xin mời tất cả vào thư phòng đàm đạo!

Hắn thoáng nhìn Bạch Thiếu Huy, bất giác giật mình chừng như bị ánh mắt của chàng hấp dẫn trọn vẹn, hắn vừa đi tới vừa cười, thốt :

- Vị huynh đài này hạ cố đến chơi, làm cho tề xá ngời sáng vinh quang, vậy mà Kim huynh không giới thiệu sớm cho tại hạ được hẳn hạnh kết nạp quý nhân!

Nghĩ cũng đáng trách Kim huynh mà cũng đáng hận cho tại hạ!

Kim Nhất Phàm cười lớn :

- Làm sao giới thiệu sớm hơn được? Tiểu đệ vừa gặp Bạch huynh đây tại Phù Dung Xuân từ lâu, nào phải lâu gì?

Y giới thiệu :

- Đây là Bạch Thiếu Huy, bậc danh sĩ đất Cô Tô, còn đây là Vương Lập Văn, bậc hào hoa tại Thành Đô. Hai vị đồng là phong lưu tuấn đạt, trời sinh ra để làm một đôi tương tri, chỉ sự tao phùng hôm nay hẳn đã do ý trời định vậy!

Bạch Thiếu Huy trông thấy Vương công tử quả có phong thái phi phàm, Kim Nhất Phàm khoa trương hẳn nghĩ cũng không ngoa chút nào.

Chàng thầm nghĩ :

- “Ánh mắt của hắn rực sáng như sao, chứng tỏ võ công của hắn đã đạt mức thượng thừa, con người siêu loại như thế, tâm địa ra sao?”

Chàng cùng Vương Lập Văn trao đổi mấy lời khách sáo thông thường, chàng thì dè dặt, con Vương Lập Văn thì hân hoan ra mặt.

Cả ba bước vào thư phòng, cùng ngồi xuống ghế. Thư đồng mang trà thơm đến.

Bạch Thiếu Huy quan sát thư phòng, nhận ra cách trang trí vừa chỉnh tề vừa huy hoàng, biểu lộ rõ rệt cái tánh trật tự của chủ nhân, đồng thời nói lên một tinh thần thoát tục.

Câu chuyện bắt đầu, trải qua chuyện trên trời dưới đất một lúc, Vương Lập Văn ra lệnh cho gia nhân bày tiệc khoản đãi Bạch Thiếu Huy.

Trong tiệc, Bạch Thiếu Huy và Vương Lập Văn lại đàm luận văn chương thi phú, thơ họa cảm kỳ, cả hai tỏ ra tương đắc vô cùng.

Kim Nhất Phàm không chen một lời nào cả, chỉ uống chỉ ăn, trầm lặng mà ăn uống.

Bạch Thiếu Huy nhận ra nói gì thì nói, chẳng bao giờ Vương Lập Văn nói đến võ học. Chẳng nhận thấy ngoài đôi mắt sáng ngời biểu lộ một công lực tu vi thâm hậu, hấn cử động như hạng tư văn, bạt nhược, quen sống cảnh phong lưu nhân nhả, không chịu nổi mọi tranh chấp trên giang hồ lộng xuong ngấp máu.

Dù cố gắng đến đâu, trong nhất thời chàng không thể tìm ra ở hấn một điểm nào chứng tỏ hấn là con người trong võ lâm. Vì chưa khám phá ra điều còn thắc mắc. Bạch Thiếu Huy không được thoải mái hoàn toàn.

Vương Lập Văn khác hơn chàng, cười cười, nói nói, vui vẻ ba hoa, chốc chốc lại tỏ ý hận gặp nhau quá muộn.

Tiệc rượu kéo dài đến lúc tà dương ngả bóng đầu cành, hoàng hôn sắp xuống, chờ đón đêm về.

Kim Nhất Phàm say thật sự, song ý cố sức chịu đựng nên không đến nỗi nào mất bình thường. Y cười lớn :

- Bạch huynh! Tại hạ có nói sai đâu? Hai vị mà gặp nhau rồi, nhất định phải hận biết nhau muộn! Ha ha, ngày tám hoa năm nay, các cô nương Đô Thành lại phải một phen lác mắt trước đôi danh sĩ phong lưu, trước đôi thanh niên tài xuất.

Sông Cẩm Giang cũng sẽ không dám nổi sóng, để giữ bóng hình khách hào hoa soi rọi ven toàn! Nhất định Kim Mao Hồng này chẳng bao giờ đoán lầm!

Vương Lập Văn bật cười :

- Kim huynh cũng cao hứng, càng cười nói ồn ồn, thảo nào mà thiên hạ chẳng gọi là Kim Mao Hồng! Coi chừng say khướt đấy!

Kim Nhất Phàm cười ha hả :

- Từ lúc kết giao với Vương huynh đến nay, Vương huynh có thấy tại hạ say khướt lần nào chẳng?

Vương Lập Văn điềm nhiên :

- Uống rượu mà cho là mình chẳng bao giờ say là đã say rồi đó!

Kim Nhất Phàm toan cãi, Vương Lập Văn khoát tay ngăn lại :

- Bỏ qua việc đó đi, bọn mình đêm nay phải tìm cuộc vui nhộn để đánh dấu buổi tao phùng này mới được!

Kim Nhất Phàm sáng mắt :

- Vương huynh định đến Nghinh Xuân phường?

Vương Lập Văn gật đầu :

- Kim huynh nghĩ sao?

Kim Nhất Phàm vỗ tay reo lên :

- Hay lắm! Hay lắm! Dù nơi nào khác, miễn có rượu uống là tại hạ tán đồng ngay, huống hồ Nghinh Xuân phường? Tự nhiên tại hạ thích lắm!

Vương Lập Văn cười lớn :

- Nếu tiếc ngàn vàng thì sao có được nụ cười tươi? Bạch huynh từ xa đến, phải thưởng thức những nụ cười say đắm, những ánh mắt huyền dụ của cái xứ Thành Đô này mới không bỏ công vất vả trên dặm trường! Bạch huynh ơi, tại hạ sẽ giới thiệu cho Bạch huynh một kỹ nữ còn nặng nợ phong trần, biết đâu Bạch huynh chẳng đáp đúng sở vọng của giai nhân mà cùng nhau trở thành đôi tri kỷ!

Bạch Thiếu Huy thoáng đỏ mặt, gượng điếm một nụ cười :

- Như vậy là Vương huynh đã có lần phong lối Đào Nguyên rồi chứ?

Vương Lập Văn lắc đầu :

- Tường Vân cô nương tại Nghinh Xuân phường còn treo cao giá, tuy thân lạc lõng trong kiếp phong trần, song tiết trong giá ngọc vẫn còn nguyên vẹn. Nàng học văn uyên thâm, nếu gặp người đồng thanh khí thì có thể đàm phú luận thơ thấu canh suốt sáng. Biết bao nhiêu tay trọc phú cường hào vùng vàng như lá đỏ, song chung quy mắt xanh chưa để lọt một bóng hình nào. Thích thì nàng tiếp một đôi giờ, không thích nàng khước từ, khách đừng mong cưỡng cầu!

Kim Nhất Phàm cao giọng chen vào :

- Vương huynh không cần phải giải thích dài dòng, cứ đưa Bạch huynh đến đây rồi Bạch huynh sẽ biết!

Y lại hỏi :

- Vương huynh có định mời Tiền Nhi ở thành Nam, Triệu Tam ở thành Đông và Trác lão thất ở Bắc thành chăng?

Vương Lập Văn lắc đầu :

- Ba tay đó sánh với Bạch huynh không khác nào những viên sỏi đá bên cạnh một hòn ngọc, đặt lẫn lộn vào làm sao được, tại hạ nhất định dành trọn đêm nay hầu rượu riêng Bạch huynh, không muốn danh sĩ bất buộc phải chịu đựng phạm phu, để cho cuộc vui hoàn toàn thanh nhã.

Kim Nhất Phàm cười nhẹ :

- Hai huynh đài đối ẩm với danh kỹ, dĩ nhiên Kim tôi sẽ là người thừa, mặc tình nốc rượu, không sợ ai nhìn, không sợ ai chỉnh!

Y vụt đứng lên cao giọng gọi :

- Minh kha! Bảo chúng chuẩn bị ngựa đi!

Nhà đã lên đèn, Thành Đô rực rỡ như đêm hội hoa đăng. Đặc biệt nhất là Phường Nghi Xuân, đèn màu đủ kiểu, chiếu diệu hết sức tân kỳ, khác dạ du nhộn nhịp khác thường đông hơn trên các con đường phố nào tại thị trấn.

Nghinh Xuân phường đêm nào cũng thế, chẳng đợi gì đêm trước hội rửa hoa, du khách hoặc đi ngựa, hoặc ngồi xe, hoặc bách bộ, họ rảo một vòng trước khi chọn một ngôi hàng quán vừa ý.

Lúc đèn hoa đốt cháy sáng đầy đủ mọi nhà trên con đường xuyên qua Nghinh Xuân phường, có ba con Ngựa đẹp đang ung dung nhịp vó từ từ tiến tới.

Kỵ sĩ là hai thiếu niên công tử, tuấn tú khôi ngô và một đại hán tóc bông, tà áo cột ngang bụng.

Hai công tử thanh lịch bao nhiêu thì đại hán thô kệch bấy nhiêu, bên hai khuôn mặt ngọc là một khuôn mặt tím sạm.

Khắp thị trấn Thành Đô còn ai không biết Tiểu Mạnh Thường Vương Lập Văn công tử!

Nghinh Xuân phường là tên một phố phường quy tụ những cơ sở hoạt động về nghiệp buôn hương, trong phố phường đó, có tòa Nghinh Xuân là nổi tiếng nhất với sự hiện diện của nàng danh kỹ Tường Vân, người mà Vương Lập Văn đã khoa trương là một đóa hoa sen nở giữa bãi bùn nhưng không vấy bùn.

Và nơi Nghinh Xuân các, còn ai không biết Vương công tử?

Khi ba con ngựa dừng lại, kỵ sĩ chưa xuống đất là có một lũ người từ trong Các ào ra bu quanh, tíu tít chào mừng, chẳng qua con người theo thói thừa phụng, ngày thường Vương Lập Văn cung vàng như sỏi đá, thì tự nhiên có kẻ sẵn sàng chiều chuộng để kiếm chác chỗ thái thừa.

Có tiếng hoan nghinh rập nhau trên cửa miệng hầu hết mọi người :

- Vương công tử đã đến! Vương công tử đã đến!

Vào trong viện, đầu tiên Bạch Thiếu Huy chói mắt vì ánh đèn quá sáng, chói tai vì tiếng đàn hát vang lừng.

Vương công tử quen thuộc đường lối, hướng dẫn Bạch Thiếu Huy và Kim Nhất Phàm vào thẳng hậu viện, lên thang đến gần một gian lầu.

Thang lầu lót nhung, đi không vang một tiếng động khẽ.

Lên đến gian lầu, cảnh trí biến đổi hẳn, như mình vừa rời bỏ thế giới phạm trần lạc vào động phủ thần tiên.

Trong cảnh trí huy hoàng, đại khái có nhưng phù, gấm hoa, châu ngời ngọc ánh, có một mùi hương kỳ diệu thoang thoang quanh mình, người phải nghe lâng lâng phiêu phưởng tận chín tầng mây thăm.

Một nữ tỳ vén rèm phòng khách bước ra, điểm một nụ cười chiều đãi tình tươi :

- Vương công tử đến! Xin thỉnh Vương công tử vào trong này!

Vương Lập Văn, Bạch Thiếu Huy và Kim Nhất Phàm bước vào, ngồi xuống ghế xong, có hai tỳ nữ khác vận áo xanh, dâng trà.

Vương Lập Văn hỏi :

- Cô nương các người đâu vắng?

Một tỷ nữ áo xanh đáp :

- Cô nương chúng tôi còn bận trang điểm, trong giây phút sẽ ra đây hầu công tử.

Bình sanh chưa hề đặt bước chân vào thanh lâu. Bạch Thiếu Huy cảm thấy mình lạc lõng vô cùng và khi con người cảm thấy mình lạc lõng, chẳng khác nào một vật thừa, hẳn phải mất tự nhiên.

Chàng đảo mắt nhìn lên tường thấy có khung kính, lồng một hai bài thơ thất ngôn bát cú để tặng giai nhân. Bài thơ đó chính là của Vương Lập Văn. Nét bút đẹp, văn tao nhã, ý thơ khoáng đạt, đọc xong bài thơ đó, bất giác Bạch Thiếu Huy khen thầm :

- Vị công tử này quả nhiên là một tay có thực tài đấy chứ!

Chàng nhìn sang Vương Lập Văn điểm một nụ cười :

- Vương huynh không hổ danh là bậc danh sĩ đất Thành Đô, bút tích tân kỳ, ý thơ thanh điệu, lời châu ngọc, hàng hàng gấm hoa.

Vương Lập Văn khiêm tốn :

- Cảm khái mà làm ra, làm rồi mới thẹn là mình đã phô bày cái dở trước mắt mọi người, mong Bạch huynh đừng cười.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Vương huynh khéo nhún nhường đấy thôi, chứ tại hạ tán thưởng không hết lý đâu lại chê cười?

Vừa lúc đó, có tiếng vàng ngọc khua chạm nhau, kế tiếp một giọng nói thanh tao vang lên như rót vào tai người nghe :

- Để Vương công tử chờ lâu, tôi thật có lỗi vô cùng!

Rồi một mùi hương tỏa nhẹ khắp gian phòng, chiếc rèm ngăn đôi hậu đường và tiền sảnh vang lên, một tuyệt thế giai nhân xuất hiện.

Vương công tử cười ròn :

- Tường Vân cô nương! Tại hạ đêm nay giới thiệu với cô nương một bằng hữu vừa kết giao.

Hắn chỉ tay về phía Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Đây là công tử Bạch Thiếu Huy...

Hắn lại điểm một nụ cười đưa tay chỉ Tường Vân, hướng sang Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh! Đây là Tường Vân cô nương, bậc tài tử đất Thành Đô!

Tường Vân liếc mắt nhìn chàng một thoáng, đoạn vòng tay chào :

- Bạch công tử hạ cố đến gian nhà chật hẹp bên tiện này, khiến tôi cảm kích vô cùng!

Bạch Thiếu Huy nghe nóng mặt, hấp tấp trả lời :

- Vương huynh từng cho tại hạ biết cô nương là bậc danh tài tại thị trấn hoa lệ này, tại hạ có lòng hâm mộ vô cùng, nay được diện kiến, thật là một vinh hạnh lớn lao cho tại hạ.

Tường Vân lại nhìn chàng một thoáng, nhoẻn miệng cười :

- Bạch công khen quá lời làm tôi hết sức hổ thẹn!

Vương Lập Văn chen vào :

- Một bên là danh hoa khuynh quốc, một đằng là tuần sĩ phong lưu, cả hai còn chờ gì mà cời mờ tâm tình cho lúc tao phùng kỳ ngộ?

Kim Nhất Phàm cao giọng :

- Các vị cứ đàm luận thi phú với nhau, bỏ mặc tại hạ một mình thành thái thừa trơ trên quá!

Tường Vân vội gọi to :

- Lục Châu đâu? Mau bảo nhà trù dọn tiệc cho Kim đại gia chuốc chén nhé!

Lục Châu là tên một tỷ nữ, vâng một tiếng lớn, lui vào trong liễn.

Tường Vân lại nhìn sang bên Bạch Thiếu Huy, điểm một nụ cười :

- Bạch công tử có phong nghi tuấn đạt, tài học cao siêu, không phải lúc nào tòa Nghinh Xuân các này cũng có dịp đón tiếp bậc anh tài hào hoa như thế, chẳng hay công tử có chấp thuận đề một bài thi để lưu bút tích làm kỷ niệm cho buổi tao phùng hôm nay chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không dám! Không dám! Trước mắt có thần bút, thánh thi của Vương công tử kia, tại hạ đâu dám vẽ vờ cho bản mặt cô nương!

Vương Lập Văn vỗ tay bôm bốp :

- Bạch huynh còn khiêm nhượng nữa làm gì chứ? Không khéo lại bị Tường Vân cô nương hiểu lầm là Bạch huynh cao ngạo, khinh người không thường thức nổi ý ngọc lời châu đó.

Tường Vân điểm một nụ cười, gọi :

- Lục Ngọc! Mang giấy bút đến đây ngay!

Nữ tỳ áo xanh còn lại đó là Lục Ngọc, vâng lên một tiếng vào trong mang giấy bút ra liền.

Bạch Thiếu Huy không còn khước từ được nữa, trải giấy cầm bút nhúng vào nghiêng mực, đoạn cười, thốt :

- Vương huynh và cô nương bức bách quá, tại hạ phải vâng lời, hai vị thấy thơ như thế nào, xin chỉ giáo cho nhé!

Chàng suy tư một lúc, đoạn viết nhanh một bài thất ngôn bát cú. Vương Lập Văn khen nức nở :

- Tuyệt! Tuyệt! Đúng là một bậc kỳ tài!

Tường Vân cũng hết sức khâm phục Bạch Thiếu Huy văn bút như thần, tứ thi lại cao, tỏ rõ là con người có học vấn uyên thâm.

Chính Kim Nhất Phàm, vốn chẳng biết gì về văn cả cũng buột miệng khen ròn :

- Thủ pháp của Bạch huynh linh động vô tưởng!

Lời khen tặng của Kim Nhất Phàm về lối văn bút của Bạch Thiếu Huy, y nhận ra bàn tay của chàng linh động một cách kỳ lạ, khác hẳn với lối văn bút của hàng thơ sanh yếu đuối, bàn tay đó dù muốn dù không cũng chẳng che giấu được hoàn toàn một sự tinh thuần của những kẻ từng so kiếm trên giang hồ.

Do đó y buột mồm gọi là thủ pháp, chứ không đúng cái tiếng bút pháp của giới thi văn, dù chỉ là một lối múa tay.

Khi nhắc đến thủ pháp, là phải liên tưởng đến kiếm pháp, quyền pháp, chương pháp, côn, đao, tiêu pháp, chứ có bao giờ người ta nghĩ đến bút pháp đâu, nhất là tiếng đó lại buông trước con người có võ công?

Vương Lập Văn mãi tán thưởng văn tài, chuyên chú vào văn tài của Bạch Thiếu Huy, nên không nhớ đến khía cạnh võ thuật, khi nghe Kim Nhất Phàm đề cập đến thủ pháp của Bạch Thiếu Huy, hấn chột tỉnh ngộ, hấn giật mình, nhìn kỹ chàng một lúc, đoạn gật đầu.

Bạch Thiếu Huy cũng giật mình, pháp phòng lo sợ đối phương khám phá ra chân tướng của mình, bởi lời khen tặng của Kim Nhất Phàm, có thể là ngầm bảo chàng lãnh hội kiếm pháp, mà lối văn bút đó đã biểu lộ phần nào sự tinh thông kiếm quyết của chàng.

Tuy nhiên, chàng vẫn giữ được bình tĩnh, điểm một nụ cười thốt :

- Kim huynh là tay kỳ hiệp trong võ lâm, nên nhìn đâu đâu thấy khía cạnh võ học, chứ như tại hạ thì suốt đời cầm bút đọc thơ, làm gì biết bàn tay mình linh động như thế nào. Rất tiếc ngày trước, gia phụ chỉ cho tại hạ theo văn, nếu không thì hiện giờ sẽ nhờ Kim huynh chỉ điểm cho về cái thuật tự vệ chắc chắn hữu ích vô cùng! Chắc Kim huynh là một tay kiếm hữu hạng.

Kim Nhất Phàm cười lớn :

- Bạch huynh quá khen! Kiếm là một loại vũ khí khó luyện nhất, vả lại những kẻ thô bạo như tại hạ, dù có học kiếm, cũng không làm sao đạt đến mức tinh vi được, cho nên tại hạ chỉ chuyên luyện côn đao, nếu có thể luyện thêm chùy, những loại vũ khí này rất hợp với kẻ có bả chất nặng nề, tại hạ làm gì luyện nổi kiếm pháp.

Tường Vân cười nhẹ :

- Dù đao, côn, tiêu, kiếm, ai tinh thuần môn nào cũng được nổi danh như thường. Kim đại gia biết sử dụng đao, điều đó có kém gì với kẻ sử dụng kiếm đâu.

Bây giờ mình nên bỏ qua việc bàn rộng tán dài về võ học, hãy nghĩ đến hồ rượu đang nóng kia, để nguội uống không còn thú vị nữa! Nếu sau khi chuốc

chén Kim đại gia có cao hứng, cho chúng tôi được xem một vài đường đao thì lại càng hay!

Kim Nhất Phàm khoát tay mấy lượt :

- Không! Không! Ai lại múa đao ngay nơi hương phòng của giai nhân? Làm như vậy, Kim tôi đã là con người thô bạo rồi, lại còn thô bạo hơn! Thẹn chết!

Tường Vân điểm nụ cười tươi :

- Ai không biết cái hào khí của Kim đại gia, hiệp danh chấn động khắp Thành Đô? Cái hào khí đó đủ cái chính những lời bình luận đại gia là tay thô bạo!... Không! Kim đại gia đừng từ chối, chúng tôi thực sự muốn thấy tuyệt học của đại gia, chẳng lẽ đại gia nỡ hẹp hòi không cho chúng tôi mở rộng tầm mắt nhìn thấy trời cao đất rộng?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cuốn theo chiều gió

Kim Nhất Phàm vốn tính tình hào sảng, khảng khái vô cùng, y là con người hiếu động nên khi nghe Tường Vân thổi phòng mấy tiếng thì khoái quá bèn gật đầu :

- Được, được, cô nương bắt buộc quá thì tại hạ còn biết nói sao hơn là phải vâng lời? Nhưng chẳng lẽ chỉ một mình tại hạ phải múa rối cho tất cả mua cười sao? Như vậy thì công lắm...

Tường Vân nhìn Vương Lập Văn, rồi nhìn Bạch Thiếu Huy, đoạn bật cười thốt :

- Thế theo ý Kim đại gia thì như thế nào mới gọi là công bằng?

Kim Nhất Phàm đáp liền :

- Cô nương ca một bài, Bạch huynh thổi một khúc. Vương huynh thì tùy Vương huynh xử lý, miễn sao làm cho tất cả chúng ta đây không phải so đo thì thôi.

Nếu ai tính ý một chút thì sẽ để ý thấy trong lời đề nghị của Kim Nhất Phàm có kiêm cả hai mặt văn võ. Văn đây là ca xướng, song y không nêu rõ cái ý đó ra thì có lẽ là muốn Vương Lập Văn phải chọn cái võ giống như y. Nhưng bảo Vương Lập Văn chọn mặt võ thì biết hắn có hài lòng không? Y không buộc khó cho hắn nên đành để cho hắn tự quyết định.

Tường Vân không để cho Vương Lập Văn tỏ ý kiến, vội đề nghị :

- Ở đây tôi có một cây cổ cầm, Vương huynh có thể dạo một khúc cổ cầm, như vậy không biết có được chăng?

Câu hỏi đó vừa hướng sang Kim Nhất Phàm vừa hướng sang Vương Lập Văn, không đợi Kim Nhất Phàm chấp thuận mà cũng không đòi hỏi một điều kiện nào khác. Vương Lập Văn điểm một nụ cười, gật đầu chấp thuận, nói :

- Được lắm, cho dù trình độ nghệ thuật của tại hạ chỉ ở mức mèo quào chuột cắn nhưng tại hạ cũng không dám từ chối, miễn sao tạo được cuộc vui cho quý vị mà thôi.

Kim Nhất Phàm cười ha hả nói :

- Vậy coi như là thỏa thuận với nhau rồi, cô nương ca, Bạch huynh thổi tiêu, Vương huynh đàn cổ cầm, còn tại hạ thì múa đao. Nhưng không biết ai trước ai sau đây? chẳng lẽ cùng nhau cả một lúc sao?

Vương Lập Văn suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Trong chúng ta thì Bạch huynh là người mới đến đây lần đầu tiên nên phải để cho Bạch huynh trở tài vào phiên cuối cho Bạch huynh có thời gian nhận xét lối biểu diễn của chúng ta. Tại hạ có đề nghị thế này, khi vào tiệc rượu thì tại hạ sẽ đàn một bản cổ cầm, qua vài tuần rượu thì cô nương sẽ ca một bản. Tiệc rượu được nửa chừng thì Kim huynh sẽ múa đao, khi tiệc tàn thì Bạch huynh sẽ thổi khúc “Phụng Cầu Hoàng”, rồi nhân cái ý “tiếng tiêu vừa dứt, chủ khách phân tay”, mình về luôn, các vị nghĩ thế nào?

Hôm nay có khách lạ mà Vương Lập Văn lại muốn Bạch Thiếu Huy thổi khúc “Phụng Cầu Hoàng” thì Tường Vân làm gì không hiểu ý hắn. Nàng khẽ đỏ mặt, nhìn sang Bạch Thiếu Huy.

Kim Nhất Phàm vỗ tay nói :

- Hợp lý lắm! Hợp lý lắm! Cứ thế mà thi hành.

Cả bốn vào bàn tiệc.

Tường Vân bảo Lục Ngọc vào trong nhà đem chiếc dao cầm ra, rồi nàng tự tay rút chiếc cổ cầm ra khỏi túi gấm trao cho Vương Lập Văn, sau đó đốt một nén hương cắm lên lò nơi án thư.

Người xưa có thông lệ là trước khi dạo đàn thì phải đốt hương cho không khí thanh tịnh, để lòng người lắng lại rồi mới dạo đàn. Cái thú cầm ca của người xưa tao nhã là thế, không như hiện tại, đâu đâu cũng ca hát được, bất chấp ồn ào, bất chấp thời gian.

Đưa ngón tay búng thử dây đàn, Vương Lập Văn bất giác tắc lưỡi, tán thưởng :

- Nhạc khí vô giá.

Hắn điểm một nụ cười, nhìn quanh bàn tiệc một lượt rồi nói :

- Xin các vị đừng chê cười.

Rồi hắn dạo đàn. Hắn dạo khúc “Phong Nhập Trùng” khi vi vu, lúc xào xạc, khi thoang thoang, lúc ồn ào, diễn tả đúng cái cảnh gió quét trùng trùng lúc mau lúc chậm, khi mạnh khi nhẹ, ngón đàn tuyệt diệu vô song.

Dứt khúc, hắn buông đàn, miệng nở một nụ cười, Tường Vân và Bạch Thiếu Huy đồng vỗ tay khen ngợi.

Hắn đứng lên, vòng tay thốt :

- Các vị thứ lỗi cho, tại hạ nghề mọn có đáng chi đâu.

Kim Nhất Phàm cao hứng quá, hét to :

- Rượu đâu, mang rượu ra đây, tại hạ phải rót một chén kính huynh mới được.

Lục Châu lập tức rót đầy rượu vào bốn chén.

Tường Vân đứng lên, giọng trịnh trọng nói :

- Bạch huynh hạ cố đến chơi, ban cho tôi cái vinh hạnh bất ngờ. Tôi phải kính huynh một chén rượu để đáp lại thịnh tình của khách quý.

Nói xong, nàng một hơi cạn chén, Bạch Thiếu Huy cũng cạn chén rượu của mình.

Kim Nhất Phàm nâng chén rượu của y lên, nhìn Vương Lập Văn cười lớn :

- Vương huynh, tại hạ xin mời huynh một chén.

Cả hai cùng cười vang, uống cạn chén rượu.

Kim Nhất Phàm cao giọng nói :

- Bây giờ đến lượt Tường Vân cô nương đó.

Tường Vân cả cười, lại kính cả hai một chén rượu như vừa mời Bạch Thiếu Huy, đoạn nhẹ nhàng nói :

- Ca thì đành là tôi phải ca rồi, nhưng nếu có gì thô thiển thì xin các vị đừng cười nhé.

Rồi nàng trỗi giọng ca, lời ca ngụ ý thương xót kiếp hoa, dù đẹp, dù tươi, song không kẻ đoái hoài, để cho hoa tàn, hoa rụng, nát tan trong cát bụi.

Giọng nàng ảm êm quá, lời ca thanh tao quá, làm cho Bạch Thiếu Huy và Vương Lập Văn ngồi yên lặng lắng nghe đến mê mẩn. Khi nàng dứt bài ca thì cả hai như bừng tỉnh, vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Kim Nhất Phàm cũng vỗ tay không ngừng, cười lớn nói :

- Tại hạ cũng kính cô nương một chén.

Tường Vân điểm nụ cười tươi :

- Chính tôi phải mừng Kim đại gia mới hợp lý chứ, bốn phần của chủ là phải tôn kính quý khách, có dám đâu lại để cho khách nhọc lòng.

Cả bốn người cùng cười vang, lại uống rượu, niềm vui cội mở tròn vẹn.

Lúc đó thì Kim Nhất Phàm không còn khách sáo nữa, y đòi chén lớn rồi tự mình rót, tự mình uống, không đợi mời. Y uống không biết bao nhiêu chén rồi tính hiếu động lại bộc phát, đứng lên xoa hai tay vào nhau, nói :

- Bạch huynh, Vương huynh, Tường Vân cô nương! Giờ đến lượt tại hạ múa khiêu này. Đừng nghĩ rằng tại hạ khoe khoang, tại hạ chỉ muốn góp vui mà thôi.

Nói đoạn y rút từ chiếc bao bằng da có màu xanh bên hông ra một thanh đao dài khoảng hai thước, ánh thép ngời sáng lạnh.

Thanh đao đó dĩ nhiên không giống một thanh đoản kiếm, mà cũng không giống một thanh trủy thủ, nó là đao nhưng hình thức lại khác hẳn các loại đao thông thường.

Hắn rời ghế, lui ra xa, vừa lui vừa cười nói :

- Múa đao trong khoảng không rộng không đến sáu thước này thì quả một việc khó khăn, tại hạ lại không tinh thông đao pháp lắm, nếu có gì sơ sót thì các vị xin cũng đừng chê bai nhé.

Vừa nhìn thấy đao, Bạch Thiếu Huy bất giác giật mình thốt lên :

- Quả là bảo đao.

Vương Lập Văn cười nhẹ nói :

- Kim huynh có đao pháp tinh diệu thế nào thì còn ai không biết, cần gì phải nhún nhường như vậy chứ?

Kim Nhất Phàm cười ha hả nói :

- Không dám, không dám.

Bạch Thiếu Huy có vẻ sốt ruột nói :

- Xin Kim huynh khỏi sự ngại, bọn tại hạ sốt ruột lắm rồi.

Kim Nhất Phàm càng thêm hứng chí, lại cười ha hả một tràng nữa, nói :

- Xin vâng lời.

Nói xong y nhập cuộc múa đao liền. Y khởi đầu bằng những chiêu thức nhẹ nhàng, uyển chuyển, khác hẳn với cái vóc dáng thô lỗ của mình. Và mặc dù khoảng trống nhỏ hẹp nhưng đao của hắn vẫn thi triển được những đường nét tuyệt kỹ, đủ thấy họ Kim đã phải tốn rất nhiều công khổ luyện.

Sau đó đao pháp của y dần dần biến ảo đến mức độ người ngoài chỉ còn thấy một làn ánh sáng xanh biếc bao quanh người y.

Bạch Thiếu Huy cũng như Vương Lập Văn đều chăm chú quan sát đường đao biến ảo của Kim Nhất Phàm. Chợt Bạch Thiếu Huy nhìn sang Tường Vân thì ngạc nhiên vô cùng khi thấy nét mặt của nàng vô cùng bình thản, biểu lộ ra rằng nàng không hề để ý đến đao pháp kỳ ảo của Kim Nhất Phàm, hay nói cách khác là nàng coi thường đao pháp của họ Kim.

Bạch Thiếu Huy lại liếc qua hai ả tỷ nữ thì cũng hết sức ngạc nhiên khi thấy họ cũng như chủ nhân, không coi đao pháp họ Kim ra gì, thản nhiên còn nhếch mép cười nhạt như có ý chê bai, làm cho Bạch Thiếu Huy vô cùng thắc mắc.

Nếu biết võ công thì Tường Vân và hai ả tỷ nữ kinh ngạc đao pháp của Kim Nhất Phàm cũng còn có vẻ hợp lý, đằng này.... Bạch Thiếu Huy bất giác đâm ra nghi ngờ Tường Vân có lai lịch không tầm thường, phải chen mình trong giới yêu hoa chăng qua là để thực hiện một mưu đồ nào đó mà thôi.

Đao pháp của Kim Nhất Phàm càng lúc càng linh diệu, y vừa múa vừa ca, lời ca tràn đầy khí khái, biểu lộ hàm ý trọng nghĩa khinh tài, không màng danh lợi, thích ngang tang, phiêu bạt.

Lời ca dứt, tay đao ngưng, Kim Nhất Phàm thần sắc thản nhiên vòng tay về hướng mọi người, thốt :

- Võ vẽ vài chiêu thức để góp vui, xin các vị bỏ qua cho.

Bạch Thiếu Huy khen ngợi :

- Đao pháp thần kỳ, khẩu khí lại siêu phàm, Kim huynh quả không hổ danh anh hùng, tại hạ vô cùng khâm phục.

Kim Nhất Phàm nâng chén rượu lên, một hơi cạn sạch, khiêm nhường nói :

- Bạch huynh quá khen.

Có lẽ y đắc ý tột độ nên bỏ chén nhỏ, vớ lấy chén to, tự mình rót uống luôn ba chén đầy.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy đêm đã khuya, không muốn kéo dài tiệc rượu nên lập tức rút cây tiêu sau lưng ra, cười nói :

- Giờ đến lượt tại hạ giờ chút nghề mọn, các vị bỏ quá đừng chê cười nhé.

Rồi chàng lập tức thổi khúc Tiểu Đào Hồng. Tiếng tiêu du dương trầm bổng vang lên giữa đêm khuya nghe buồn thảm vô cùng.

Dĩ nhiên dù âm điệu thế nào thì cử tọa cũng phải vỗ tay hoan nghênh, nhưng Bạch Thiếu Huy không để ý chuyện đó, mà chỉ mong bọn họ đừng nhận ra hành tung của mình mà thôi.

Tiếng tiêu vừa dứt thì đã nghe Kim Nhất Phàm oang oang :

- Hay tuyệt, hay tuyệt.

Rồi hắn nâng chén rượu tới trước mặt Bạch Thiếu Huy, cười ha hả nói :

- Xin kính Bạch huynh một chén.

Bạch Thiếu Huy nâng chén rượu lên, cả hai cùng uống cạn.

Tường Vân nhoén miệng cười nói :

- Tiếng tiêu của Bạch công tử thật tuyệt vời, đây là lần đầu tiên tôi được thưởng thức.

Bạch Thiếu Huy khiêm tốn nói :

- Xin đa tạ cô nương quá khen, tại hạ còn phải học hỏi nhiều lắm.

Tường Vân ngoảnh lại kêu tỳ nữ rót thêm rượu, mọi người lại cùng nâng chén uống cạn rất vui vẻ.

Một lúc sau thì tiệc tàn, Vương Lập Văn tỏ ý muốn phục Bạch Thiếu Huy nên ngỏ lời mời :

- Nhất định tại hạ phải mời Bạch huynh về tệt xá chơi mới được.

Kim Nhất Phàm cười lớn nói :

- Điều đó thì Vương huynh cứ yên trí, sáng mai tại hạ sẽ đích thân đến khách sạn đón Bạch huynh.

Họ tạm biệt nhau rồi ai về nhà nấy.

* * * * *

Hôm sau là ngày mười tám tháng tư, trời vừa hừng sáng thì Vương Lập Văn và Kim Nhất Phàm đã có mặt tại Phù Dung khách sạn. Trước tình thế đó, Bạch Thiếu Huy không thể khước từ, đành phải thu thập hành trang theo Vương Lập Văn về Vương phủ tại Tây thành. Vả lại cho dù là bình thủy tương phùng nhưng Bạch Thiếu Huy nhận ra Vương Lập Văn và Kim Nhất Phàm là hai người bạn tốt, họ cũng chưa có hành vi bất chính nào nên chàng cũng không dám quá cố chấp.

Vương Lập Văn đã cho thu dọn một gian phòng rất trang nhã dành cho Bạch Thiếu Huy trong những ngày chàng lưu lại tại Vương phủ.

Ngày mai, mười chín tháng tư là ngày hội Hoán Hoa hàng năm. Vương Lập Văn nổi tiếng là một hào hoa công tử, có danh hiệu Tiểu Mạnh Thường, hắn đã bao trọn tòa Vọng Giang lâu bên bờ Cẩm Giang để đón tân khách bốn phương nên phải bận rộn suốt ngày với công việc tổ chức. Do đó, Kim Nhất Phàm thay hắn bầu bạn với Bạch Thiếu Huy.

Cứ theo lời Kim Nhất Phàm thì Vương Lập Văn là một trong tứ đại công tử Thành Đô, nhưng hắn có lý do gì để vung tiền như thác tiếp đón tân khách bốn phương, bất kể thân sơ như vậy? Còn ba công tử kia sẽ đảm nhận vai trò gì trong mỗi kỳ Hoán Hoa Nhật?

Bạch Thiếu Huy xét thấy con người của Vương Lập Văn không phải là hạng vung tiền qua cửa sổ nên chàng đoán hắn phải có lợi ích gì thì hắn mới mỗi năm lại chi một số tiền lớn như thế.

Ngoài ra còn Tường Vân, danh kỹ Thành Đô thật sự là ai? Nàng và hai à tỳ nữ đã coi thường đạo pháp của Kim Nhất Phàm thì hắn phải có lai lịch không đơn giản.

Như vậy thì địa phương này hẳn phải là một nơi ngọa hổ tàng long chứ không sai.

Điều khiến Bạch Thiếu Huy thắc mắc hơn cả là thời gian Cửu Nghi tiên sinh hạn định cho chàng lại trùng hợp với kỳ Hoán Hoa Nhật, sự trùng hợp này chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Bằng cớ là Cửu Nghi tiên sinh có đưa cho chàng một cái ống trúc nhỏ, trong đó có chỉ dẫn chàng những việc phải làm, tuy nhiên chỉ được mở một đêm trước ngày mười chín, tức là đêm nay.

Xong bữa cơm chiều, Bạch Thiếu Huy lập tức về phòng, đóng cửa lại và mở ống trúc ra xem.

Trong ống trúc chỉ có một mảnh giấy nhỏ và một viên thuốc. Mảnh giấy ghi bốn chữ nhỏ “Tùy ngộ nhi an”, còn viên thuốc thì bên ngoài vỏ cũng có ghi bốn chữ “Tối lại sẽ uống”.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Chữ ngộ có phải là ám chỉ vào Vương Lập Văn hay không? Phải chăng ta phải nương vào hấn để được an toàn? Còn viên thuốc này uống vào thì có hiệu dụng chỉ?”

Càng suy nghĩ, Bạch Thiếu Huy càng đoan chắc sẽ có biến cố xảy ra vào ngày mai, đúng vào lễ Hoán Hoa Nhật. Nhưng biến cố thế nào thì chàng không thể tưởng tượng ra được.

Chàng không suy nghĩ nữa, uống ngay viên thuốc rồi lên giường nằm nghỉ.

Hoán Hoa Nhật mỗi năm có một kỳ, lưu truyền từ đời nhà Đường tới giờ. Vì nó được tổ chức tại bờ Cẩm Giang nên con sông này có tên là Hoán Hoa tuyền.

Cổ tục Hoán Hoa đã bị nhân dân quên lãng khá lâu, mãi đến mấy năm gần đây, bốn đại công tử Thành Đô đứng ra phát động trở lại nên mới có cảnh ồn ào náo nhiệt.

Hoán Hoa Nhật còn có vẻ quan trọng hơn tiết Thanh Minh, tiết Đoan Dương mấy phần. Không phải vì tính chất của nó, mà vì cách tổ chức của tứ đại công tử Thành Đô, họ đua nhau xài tiền như nước.

Vì vậy nó hấp dẫn du khách bốn phương kéo về Thành Đô, tạo thành một biển người nhộn nhịp, muôn hình vạn trạng.

Tòa Vọng Giang lâu bên bờ Cẩm Giang đã được Vương Lập Văn bao trọn gói, khách khứa bất cứ ai cũng có thể vào ăn uống thoải mái mà không phải trả tiền. Nhưng khách thì từ giờ Ngọ đã vào, còn tứ đại công tử thì đến chiều mới bắt đầu khai tiệc.

Và cũng chính vào lúc tứ đại công tử đủ mặt thì cuộc lễ mới chính thức bắt đầu.

Vào giờ Ngọ ngày mười chín tháng tư, thiên hạ đã tụ tập đông đúc trước Vọng Giang lâu, trên sông thì thuyền hoa cũng chật như nêm cối, tiếng huyên náo vang vọng xa mấy dặm đường cũng nghe rõ.

Đúng lúc đó có một đôi tuần mã từ xa chạy tới thẳng trước Vọng Giang lâu.

Đi đầu là một con Huỳnh Tông Mã có bộ lông vàng ánh, kỵ sĩ là một đại hán mày rậm, mắt to, da mặt tím bầm, áo hở nút bày ra lồng ngực xôm xòam, hông quấn một sợi nhuyễn tiên, khí khái rất hiển ngang, oai hùng.

Dân chúng Thành Đô không xa lạ gì người này. Y chính là hảo hữu của Vương Lập Văn công tử ở Tây thành, tên là Kim Nhất Phàm, nơi nào có Vương Lập Văn là có y ở đó, cứ như là cận vệ của Vương công tử vậy.

Con ngựa đi sau có sắc lông trắng như tuyết, yên bạc, đó là một con Ngân Tông Mã hi hữu trên đời, là cước lực của Vương công tử.

Nhìn thấy Kim Nhất Phàm, nhìn thấy Ngân Tông Mã thì không cần đề ý cũng biết kỵ sĩ là ai, lập tức có tiếng kêu :

- Mau tránh đường cho Vương công tử.

Lại có kẻ ngạc nhiên xì xào :

- Mỗi năm Vương công tử chỉ đến sau giờ Mùi, sao năm nay lại đến đúng giờ Ngọ?

Đám đông nhanh nhẹn dạt ra hai bên nhường đường cho hai con ngựa lướt qua.

Nhưng mọi người đều sững sốt khi nhận thấy người ngồi trên con Ngân Tông Mã không phải Vương Lập Văn công tử mà là một vị công tử mặt trắng như dồi phấn, môi đỏ như thoa son, mặc áo dài xanh, sau lưng giắt một ống trúc tiêu, thần thái phong lưu, cốt cách tân kỳ.

Lời bàn tán lại nổi lên trong đám đông :

- Ai vậy?

- Cùng đi với Kim Nhất Phàm thì chắc là thân nhân của Vương công tử.

- Người đâu mà lại xinh đẹp như một giai nhân, hay là đồng bào song sinh của Vương công tử?

Thiếu niên cười Ngân Tông Mã chính là Bạch Thiếu Huy, thượng khách của Vương Lập Văn công tử. Hôm nay vì hấn bận quá nên nhờ Kim Nhất Phàm đưa Bạch Thiếu Huy đến Vọng Giang lâu trước.

Trên đó tự nhiên đã có bàn tiệc dọn sẵn cho cả hai, được đặt ở một vị trí tốt nhất, ngồi tại đó có thể trông ra tứ phía, vừa hứng được gió mát từ dòng Cẩm Giang thổi tới, vừa tránh được cái ồn ào của biển người.

Nhìn quang cảnh tung bừng náo nhiệt, Bạch Thiếu Huy buột miệng khen :

- Hoán Hoa Nhật quả là một thanh hội, bình sinh tại hạ chưa từng thấy qua.

Kim Nhất Phàm đắc ý, cao giọng nói :

- Thế chưa là gì đâu, lát nữa Bạch huynh sẽ còn được thấy nhiều cái hay hơn nữa, khi cuộc lễ thực sự bắt đầu.

Y đưa tay chỉ ra xa, nói :

- Bạch huynh nhìn kìa, suốt mười dặm dài có hai mươi tòa hí đài, treo hoa kết lá, tất cả đều được Vương công tử dựng lên, mỗi tòa hí đài đều có một ban hát sẵn sàng phục vụ du khách tứ phương, tốn phí tất nhiên cũng do Vương công tử đảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lấy rượu tắm hoa

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Vương Lập Văn chịu bỏ ra một số tiền lớn, tô điểm cho ngày tắm hoa rực rỡ thế này là có mục đích gì?”

Chàng quay qua Kim Nhất Phàm hỏi :

- Mỗi năm đều có quang cảnh này ư?

Kim Nhất Phàm cười khoái trá nói :

- Tất nhiên là vậy, nói đúng hơn là từ ngày Vương công tử đứng ra đảm nhận mọi công việc tổ chức đến nay. Có thể nói Hoán Hoa Nhật là ngày náo nhiệt nhất tại Thành Đô, dân cư địa phương trong vòng trăm dặm đều náo nức chờ đến ngày này, quy tụ về đây để cùng vui say bằng thích.

Bạch Thiếu Huy vờ kinh dị nói :

- Vương huynh chịu tổn công tổn của một cách phi thường như vậy thì chắc cũng phải có lý do chứ?

Kim Nhất Phàm nhìn thoáng qua chàng, điểm một nụ cười :

- Có lý do gì đâu chứ, chẳng qua Vương huynh vui tính, muốn mượn cái cổ tục từ nghìn xưa để tạo nên quang cảnh này, tìm cái thích thú trong tung bừng náo nhiệt, không hơn không kém. Bạch huynh cho rằng Vương huynh hoang phí, song với chủ nhân ông của một gia tài bách vạn thì số chi phí đó có thấm vào đâu? Đó bất quá chỉ là một cách vung tiền qua cửa sổ của hạng người ngồi trên ngọc trên vàng, song được cái là mình không độc hưởng thú vui một mình mà toàn thể dân chúng đều được chia phần. Người ta quý Vương công tử là do chỗ hào tâm tráng khí đó.

Bạch Thiếu Huy kêu lên :

- Bao trọn Vọng Giang lâu, lại kiếm luôn hai mươi ban hát, kể cả trang trí hai mươi hí đài thì kể ra không phải là một số tiền nhỏ. Và lại, mỗi năm đều khai diễn một lần, tại hạ không tưởng được cái hào sảng của một con người lại vô bờ bến đến như thế.

Kim Nhất Phàm cười nói :

- Nếu chỉ có thế thôi thì nào có gì đáng nói. Bạch huynh cứ uống đi, trong chốc lát nữa đây sẽ còn nhiều tiết mục khác còn đáng giá gấp trăm ngàn lần.

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Thật thế ư?

Kim Nhất Phàm cười ha hả nói :

- Còn! Còn nhiều! Chắc chắn là ngoài chỗ tưởng tượng của Bạch huynh. Uống đi nào, rồi mình sẽ xem cho hết, coi như lần này Bạch huynh đến Thành Đô không uống công đâu.

Đột nhiên tiếng thanh la nổi lên, vang dội suốt một khoảng dài ven sông.

Nghe tiếng thanh la, Kim Nhất Phàm điểm một nụ cười, nói :

- Các hí đài đã khai tiếng trống đó.

Tiếp theo tiếng chuông rền trời, chấn động cả một vùng rộng lớn, có tiếng pháo nổ liên hồi từ nơi thành thị vọng ra. Tiếng pháo nổ ầm ầm, tưởng chừng như Thành Đô sắp sụp đổ trong giây lát.

Bạch Thiếu Huy nhìn Kim Nhất Phàm hỏi :

- Việc gì vậy nhỉ?

Kim Nhất Phàm nói :

- Tử đại công tử xuất môn.

Bạch Thiếu Huy bất giác cảm thấy kinh dị. Tử đại công tử là hạng người thế nào mà lại có nghi vệ như vua chúa hay là đại tướng quân du hành?

Tiếng pháo nổ dồn dập, ban đầu từ xa xa, dần dần thì càng lúc càng nghe gần lại, chứng tỏ tử đại công tử cũng sắp đến. Trong tiếng pháo, Bạch Thiếu Huy cũng nghe được tiếng người reo hò, cùng tiếng nhạc điệu hành.

Không lâu sau chàng đã nhìn thấy một lá cờ thêu lớn hiện ra, dài gần hai trượng, theo gió bay phấp phật. Trên lá cờ có thêu bốn chữ vàng “Long Đội Trác Phủ”.

Theo sát lá cờ là bốn cái thanh la to bằng mặt bàn, kế đó là hai mươi đại hán mặc áo gấm tay cầm nhạc khí đủ loại, cùng nổi lên những âm điệu khá du dương, nhưng vẫn không kém phần oai mãnh.

Đi sau đội nhạc công là một đại hán thân hình to lớn, đưa cao một chiếc sào dài, trên đầu cây sào có treo lủng lẳng một quả cầu do nhiều hạt minh châu kết thành, cực kỳ tinh xảo, bắn ra muôn ngàn tia sáng dưới ánh dương quang, làm chói mắt mọi người.

Sau quả cầu là một đội gồm chín con rồng, đầu và đuôi đều có gắn minh châu, mỗi con rồng được điều khiển bởi bốn lực sĩ, người nào người nấy cũng đều oai phong凛凛.

Sau long đội là một cỗ xe trang sức bình thường, trên đó có một thiếu niên mặt ồm, vận uy phục khá hoa lệ, miệng điểm nụ cười, khí khái rất cao ngạo.

Trước và sau xe có tám tên đại hán ngồi trên tám con tuần mã, vận áo chèn màu lam, lưng dắt đao, thần thái ngang tàng, có lẽ đều là võ sư cận vệ, cả đoàn dừng lại trong một bãi đất trống trước Vọng Giang lâu Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Cánh Trác công tử Bắc thành thật có oai khí”

Pháo lại nổ lên vang rền, thanh la nổi lên. Long đội cũng tham gia diễn trò hí châu một lúc, trông khá ngoạn mục.

Long đội của Trác phủ diễn xong trò thì lùi về vị trí dành sẵn trước cho mình ở Vọng Giang lâu.

Tiếng pháo lại nổ lên, dân chúng lại hoan hô chào đón đoàn người thứ hai xuất hiện từ đằng xa xa, dẫn đầu là một chiếc phướn dài độ hai trượng. Cái phướn đó kết châu ngọc, chớp sáng ngời dưới ánh dương quang đầu hạ. Lá phướn thêu rõ bốn chữ vàng vàng lò lỏ “Tiền phủ Đông thành”.

Đi sau chiếc phướn là đội cưỡi cao độ hai trượng, lêu nghêu tiến nhanh thoăn thoắt, bộ pháp của bọn họ linh diệu vô cùng, chứng tỏ đều có khinh công đáng kể.

Về nghi vệ thì đoàn người của Tiền phủ không khác mấy với Trác phủ, chỉ có khác chăng là đội diễn trò. Nếu như họ Trác có Long đội thì đội cưỡi cao của Tiền phủ diễn trò “Bát tiên quá hải”, Tề Thiên đại thánh đại náo thiên cung..

Đoàn nào cũng có trên một trăm người, mà xem cử động của chúng thì tên nào cũng có võ công thuộc loại khá. Điều này làm cho Bạch Thiếu Huy mỗi lúc mỗi nghi hoặc thêm. Chàng nhìn vào đoàn người họ Tiền thì thấy có một thiếu niên mặt trắng, có dáng dấp như một thư sinh. Hắn ngồi trên xe, luôn luôn vẫy tay ra hai bên đường, chào trả những tiếng reo hò hoan hô ầm ĩ của dân chúng.

Thanh niên đó chính là Tiền nhị công tử ở Nam thành.

Bạch Thiếu Huy quay qua Kim Nhất Phàm nói :

- Tiền công tử có lẽ đúng là một công tử chuyên văn chương luyện thi phú.

Kim Nhất Phàm gật đầu :

- Năm mươi tuổi Tiền công tử đã đỗ thi hương, ở đây bà con quen gọi là Tiền Nhị Tú Tài.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Trắc phủ có Long đội, Tiền phủ có đội cà kheo, vậy còn Triệu phủ và Vương phủ thì sao nhỉ?

Kim Nhất Phàm cười nhẹ nói :

- Bạch huynh cứ nhìn sẽ rõ.

Pháo lại nổ lên, thanh la gióng lên, tiếng reo hò lại vang lên, mười tám tên đại hán xuất hiện, mình trần, hông quấn da báo còn tay cầm cương xoa, vừa tiến tới vừa múa xoa.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Đoàn người của Triệu công tử Đông thành phải không?

Kim Nhất Phàm gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng đó chỉ khai mào thôi, đoàn chính ở phía sau.

Đúng như lời Kim Nhất Phàm nói, không bao lâu sau có một đội sư mười tám người, mỗi tên cầm một lá cờ ghi bốn chữ “Sư Đội Triệu Phủ”. Theo sau sư đội là chín con sư tử, màu sắc bất đồng, người và thú vừa đi vừa múa.

Cuối cùng là một cỗ xe, trên xe có một đại hán tướng mạo khôi ngô, mặt tím sẫm, quay bên này bên kia chào dân chúng bên đường.

Kim Nhất Phàm giải thích :

- Triệu công tử đó, công tử tên là Triệu Quân Lượng, thân phụ của công tử xuất thân là võ quan nên người trong Triệu phủ thấy đều biết võ công cả.

Sư đội cũng diễn trò trước Vọng Giang lâu như hai đội kia, cũng ngoạn mục không kém, sau đó lui về phần đất dành riêng cho mình.

Tiếng pháo lại tiếp tục vang lên, tiếng reo hò, thanh la hòa theo cảnh cực trường lại náo nhiệt lên một lần nữa.

Bạch Thiếu Huy cười nói :

- Giờ là đến lượt Vương huynh rồi nhỉ.

Kim Nhất Phàm gật đầu nói :

- Ba công tử kia theo cửa Đông đường bộ đến, còn Vương huynh thì theo cửa Tây thủy lộ. Khi Vương huynh tới rồi thì ba công tử kia phải trở về đây hội kiến.

Bạch Thiếu Huy kinh dị :

- Ba công tử kia còn đi đâu nữa chứ?

Kim Nhất Phàm mỉm cười :

- Họ sẽ kéo nhau đi qua khắp hai mươi hỉ đài trên mười dặm đường bên bờ Cẩm Giang rồi mới trở về đây. Khi cả bốn vị công tử hội họp đủ mặt thì đúng lúc ngày tàn, đêm xuống họ sẽ lên thuyền chúc chén, nhìn cuộc vui khai diễn tung bùng. Họ chịu bỏ tiền mua vạn ra chỉ để đến lúc đó mới hưởng tận lạc thú của đại hội Hoán Hoa Nhật.

Bạch Thiếu Huy ngẫm đoán đêm nay tất có biến cố xảy ra nên Cửu Nghi tiên sinh mới bảo chàng đến Thành Đô đúng kỳ Hoán Hoa Nhật. Nhìn qua cách phô trương của các công tử tuy Vương Lập Văn chưa tỏ rõ thực lực như thế nào song bằng vào sự biểu dương của ba họ Trắc, Tiền, Triệu thì Bạch Thiếu Huy cũng đoán được rằng có sự cạnh tranh giữa tứ đại công tử với nhau, và sự cạnh tranh đó đã được chuẩn bị từ lâu, vô cùng chu đáo.

Cứ theo lời Kim Nhất Phàm thì sự giao nghị giữa tứ đại công tử không có gì đáng gọi là chống đối với nhau, vì vậy mà quan địa phương mới cho họ hợp tác tổ chức kỳ Hoán Hoa Nhật này.

Nhưng có thật sự là muốn tổ chức đem lại vinh dự cho địa phương thật hay không? Hay là họ muốn liên kết chống lại một tổ chức nào khác? Bạch Thiếu Huy suy nghĩ mãi mà không tìm thấy chút ánh sáng nào trong sự kiện này cả.

Lúc đó thì đoàn thuyền rồng chín chiếc của Vương Lập Văn cũng đã đến nơi. Chín chiếc thuyền kết hoa rực rỡ, mỗi thuyền có mười sáu mái chèo, trạo phu vận y phục đen, mái chèo bằng sắt xem ra rất nặng nề mà bọn trạo phu sử dụng rất nhẹ nhàng không khác gì những mái chèo gỗ, thuyền lướt đi như bay chứng tỏ những tay trạo phu đều có trình độ võ công ghê gớm.

Sau chín chiếc thuyền rồng đó có một chiếc thuyền nhẹ, hai bên hông thuyền có hai tấm biển, mỗi tấm biển có tám chữ “lấy hoa hội bạn, lấy rượu tắm hoa”.

Nơi đầu thuyền có một cái giao ý, trên giao ý Vương Lập Văn ngồi chễm chệ, nhìn ra hai bên bờ sông, sau lưng hắn là một tên thư đồng vận áo xanh, diện mạo thanh tú.

Thuyền đến Vọng Giang lâu, Vương Lập Văn quay phải quay trái vẫy tay chào mọi người đang đứng vỗ tay hai bên bờ Cẩm Giang.

Thuyền cập bến, Vương Lập Văn lên bờ, thư đồng cũng theo bên gót. Ba công tử Tiền, Trác, Triệu cũng đã về kịp lúc.

Từ đại công tử dắt tay lên lầu, Vương Lập Văn giới thiệu Bạch Thiếu Huy với ba vị công tử kia. Những lời khách sáo được dịp phát lên một lúc, rồi tất cả đều ngồi vào bàn tiệc.

Khi tiệc rượu bắt đầu thì hoàng hôn cũng buông xuống, đèn hoa hai bên bờ Cẩm Giang suốt mười dặm dài đều được thắp lên sáng một góc trời. Tiếng cười nói, đàn ca vang lên khắp nơi, hội Hoán Hoa chính thức bắt đầu, tân khách gồm toàn những thân sĩ ở Thành Đô, do Vương công tử đặt giấy mời từ mấy hôm trước.

Ngoài bọn ca kỹ Nghinh Xuân phường, còn có cả Quân Ngọc Phường, tất cả đều tô son má phấn, kèm bên tân khách mời ăn uống. Dĩ nhiên Tường Vân cô nương cũng có mặt, và dĩ nhiên là ngồi bên cạnh Bạch Thiếu Huy, theo sự sắp xếp của Vương công tử.

Tiệc rượu kéo dài đến đầu canh một, tân khách lần lượt giải tán. Sau cùng chỉ còn lại tứ đại công tử, Bạch Thiếu Huy, Kim Nhất Phàm, Tường Vân và hai nữ tỳ Lục Châu, Lục Ngọc.

Wương Lập Văn điểm một nụ cười, nhìn khắp mọi người nói :

- Bây giờ đã đến lúc bọn mình riêng hưởng lạc thú đêm nay. Thuyền hoa của tại hạ đã sẵn sàng, xin mời tất cả các vị lên thuyền dạo sông, cho bỏ cái công đợi chờ cả năm mới đến kỳ thành hội.

Kim Nhất Phàm reo lên :

- Phải đó, phải đó! Mình lên thuyền bắt đầu cuộc rượu vui đi.

Triệu công tử mỉm cười :

- Kim huynh còn uống được nữa ư?

Kim Nhất Phàm nói :

- Còn chứ, còn uống được nhiều chứ. Đã có ai thấy Kim Nhất Phàm này say khướt lần nào chưa? Triệu huynh không tin thì có dám uống thi với tại hạ ba trăm chén không?

Triệu công tử cười lớn :

- Uống thì uống! Sợ gì mà chẳng dám thi với Kim huynh chứ?

Cả bọn xuống lầu, lên thuyền. Trạo phu mở dây, đẩy thuyền ra giữa dòng, thả trôi theo dòng nước. Tất cả mọi người đều ngồi trong khoang, chỉ có Kim Nhất Phàm và Triệu công tử thì ngồi chênh ra ngoài một chút, bắt đầu gây cuộc uống thi.

Bạch Thiếu Huy ngồi một khung cửa sổ nhìn ra xa xa, bỗng thấy một chiếc thuyền con, xuôi dòng tiến đến như bay.

Trên chiếc thuyền con đó có một thiếu niên thư sinh, đầu chít khăn, vận áo lam, tay cầm chiếc quạt phe phẩy, mày dài đến tận tóc mai, đôi mắt sáng ngời, diện mạo cực kỳ thanh tú.

Hai thuyền ngang qua nhau, bốn mắt gặp nhau, bất giác Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ :

- “Ai đây? Trông quen quá, hình như ta có gặp ở đâu rồi thì phải”.

Hai thuyền tách rời khá xa mà Bạch Thiếu Huy vẫn đưa mắt nhìn theo.

Wương Lập Văn thấy chàng chú ý đến người trên thuyền con thì hỏi :

- Vị nhân huynh đó có phong thái phiêu diêu khoáng đạt, Bạch huynh có biết y không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu nói :

- Không! Tại hạ không biết.

Vừa nói xong thì chàng chợt nhớ ra rằng thiếu niên đó chính là người mà chàng và Trương Quả Lão đã gặp trong tòa nhà bỏ hoang, lúc chàng trở lại tìm thanh Ngân kiếm của Nam Vân quán chủ.

Thuyền hoa của Vương Lập Văn xuôi dòng lơ lửng theo ven sông đến giờ Tý. Trên bờ pháo lại nổ vang, thanh la nổi lên inh ỏi, trống vang rền.

Theo sự giải thích của Kim Nhất Phàm thì lúc trưa, ba đội Cửu Long, Cửu Sư và Cà Kheo của ba vị công tử kia đã kéo đi từ Tây sang Đông theo con đường bộ, còn đội thuyền rồng của Vương Lập Văn thì di chuyển bằng đường thủy từ Đông sang Tây.

Rồi đến tối thì ba đội đi đường bộ lại từ Đông kéo sang Tây, đội đường thủy thì từ Tây sang Đông, như vậy là mỗi đội sẽ di chuyển hai lượt.

Bây giờ là lúc họ ngược đường về.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ, trầm nghĩ :

- “Cái sự di chuyển đó phải chăng là để truy tầm một điều gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hành cung trên mặt nước

Có tiếng nhạc vang đâu đây, phát ra từ một con thuyền buồm lưng mái chèo trên mặt nước, rồi một chiếc thuyền hoa kết đèn màu ngũ sắc từ từ lướt tới.

Trong khoang thuyền, đèn đuốc sáng như ban ngày, có tám cô thiếu nữ vận y phục trắng như tuyết ngồi đối diện nhau, nàng nào nàng nấy đều xinh đẹp tuyệt vời.

Mỗi nàng đều cầm một món nhạc khí, hoặc tỳ bà, hoặc tiêu sáo, hoặc dao cầm, tất cả nhạc khí cùng một lúc đều được thổi lên, tạo thành khúc nhạc du dương mỹ miều lạ lùng.

Trác công tử hết sức kinh dị, nói nhỏ với Tiền công tử :

- Tiền huynh xem kia, không biết các cô nương ấy là con gái nhà ai mà xinh đẹp thế nhỉ?

Tiền công tử nhắm nghiền đôi mắt, ngâm nga :

Gió đưa khách lạ từ đâu đến

Tường khúc “Nghê Thường” đón khách du

Bạch Thiếu Huy quay đầu nhìn lại thì thấy Vương Lập Văn đang chăm chú nhìn chiếc thuyền hoa ngũ sắc với thần thái rất kinh dị. Tường Vân ngồi lặng im cắn móng tay, có vẻ như đang để ý đến sắc mặt của Vương Lập Văn.

Chỉ có Triệu công tử và Kim Nhất Phàm lúc này đang đầu rệu với nhau là không chú tâm đến chiếc thuyền hoa ngũ sắc, mặc dù biết đến sự xuất hiện của nó. Triệu công tử cao hứng kêu lên :

- Từ phòng tri kỷ thiên bôi thiếu! Lão Kim, nào ta cùng cạn chén.

Kim Nhất Phàm cao giọng :

- Uống thì uống chứ, chỉ cần có hứng ngồi uống với tri kỷ thì cần quái gì các cô nương xinh đẹp mỹ miều làm chi?

Thuyền hoa ngũ sắc đến gần thuyền của Vương Lập Văn thì cập vào, một thiếu nữ áo xanh từ trong khoang thuyền bước ra, cất giọng dịu dàng hỏi :

- Có phải là thuyền của Vương công tử ở Tây thành đấy không?

Triệu công tử cất giọng lè nhè hỏi lại :

- Thuyền ai cũng thế, cô hỏi làm chi vậy?

Thiếu nữ áo xanh điềm nhiên mỉm cười nói :

- Không rõ vị nào là Vương công tử?

Triệu công tử hừ lạnh, nói :

- Muốn nói gì thì cứ nói với ta, cần gì phải nói với Vương công tử?

Thiếu nữ áo xanh nhìn y một thoáng rồi nói :

- Nếu tiểu tỷ không lầm thì người là Triệu công tử ở Đông thành phải không?

Triệu công tử cười ha hả nói :

- À, cô nương cũng nhận ra tại hạ hả?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu :

- Tứ đại công tử danh nổi như cồn ở Thành Đô, còn ai mà không nhận ra cơ chứ?

Triệu công tử càng cười to hơn, nói :

- Danh chấn thiên hạ thì mới đáng nói, chứ khur khur một địa phương nhỏ hẹp như Thành Đô thì đáng kể gì?

Kim Nhất Phàm chen ngang nói :

- Còn tại hạ, cô nương có nhận ra tại hạ không?

Thiếu nữ áo xanh che miệng cười :

- Tự nhiên là nhận ra được, Kim đại gia danh trấn Thành Đô với ngoại hiệu Kim Ty Miêu mà.

Kim Nhất Phàm cảm thấy như bị dội cả gáo nước lạnh, ngoại hiệu của hắn là Kim Mao Hồng, vậy mà cô gái lại sửa thành Kim Ty Miêu, hắn bắt giác sùng cồ, định nổi xung gây sự.

Đúng lúc đó, Vương Lập Văn đã từ trong khoang thuyền bước ra, nở nụ cười tươi nói :

- Tại hạ chính là Vương Lập Văn, chẳng hay cô nương có gì chỉ giáo?

Thiếu nữ áo xanh chớp chớp mắt, kéo vạt áo nghiêng mình chào :

- Tiểu tỷ vâng lệnh Công chúa đến đây nghinh tiếp Tứ đại công tử.

Rồi nàng lấy trong mình ra một tấm thiệp hồng đưa lên.

Triệu công tử đưa tay đón lấy, nhìn qua một thoáng rồi bật cười kêu to :

- Vương huynh, Hoán Hoa công chúa cho mời, chúng ta coi bộ không thể từ chối rồi.

Y hoành tay đưa tấm thiệp cho Vương Lập Văn. Tiền công tử và Trác công tử cũng đã ra khỏi khoang thuyền, đứng canh Vương công tử rồi cùng nhìn vào tấm thiệp, sau đó đọc to :

“Từ lâu đã ngưỡng mộ phong thái thanh cao của Thành Đô tứ đại công tử, hận mình vô duyên không được diện kiến dung nhan. Nay nhân kỳ Hoán Hoa Nhật, tôi có bày tiệc mọn kính phụng quý vị, xin chớ khước từ để cho tôi được cái vinh hạnh đón tiếp”.

Bên dưới tấm thiệp có ghi “Hoán Hoa Công chúa kính thỉnh”.

Tiền công tử đưa mắt nhìn Vương Lập Văn hỏi :

- Vương huynh nghĩ sao?

Trác công tử nhú mày đáp thay :

- Tự nhiên là phải đi rồi, còn nghĩ gì nữa chứ?

Y điểm một nụ cười, nói tiếp :

- Chỉ riêng bốn tiếng “Hoán Hoa công chúa” cũng đủ làm cho chúng ta say rồi, cần chi phải uống Quỳnh Tương tửu chứ?

Vương Lập Văn trầm ngâm một chút đoan nhìn thiếu nữ áo xanh nói :

- Quý Công chúa hiện ở đâu?

Thiếu nữ áo xanh đáp :

- Công chúa hiện ở Hoán Hoa cung, đang lau chén ngọc chờ quý vị.

Lại có Hoán Hoa cung nữa.

Hoán Hoa cung, Hoán Hoa công chúa, cả hai đều là những thứ mà chưa từng ai nghe qua.

Bạch Thiếu Huy và Tường Vân thấy sự tình kỳ dị nên cũng bước ra ngoài khoang thuyền theo dõi cuộc đối thoại.

Kim Nhất Phàm mở to đôi mắt, cười ha hả nói :

- Hoán Hoa cung ư? Trong vòng trăm dặm quanh Thành Đô chưa có nơi nào là tại hạ chưa đặt chân đến, vậy mà chưa hề nghe thấy địa danh nào có tên là Hoán Hoa cung cả.

Thiếu nữ áo xanh cười nhẹ nói :

- Đó là một tòa lầu thuyền, kết châu khảm ngọc, một hành cung trên mặt nước thì làm sao mà Kim đại gia biết được?

Triệu công tử vỗ tay nói :

- Tuyệt diệu, kiến trúc được một tòa hành cung trên mặt nước thì quả thật là vô cùng tuyệt diệu.

Thiếu nữ áo xanh nhìn Bạch Thiếu Huy và Tường Vân một thoáng rồi cười nói :

- Công chúa biết là Vương công tử dạo thuyền thưởng cảnh luôn luôn có bằng hữu, vì vậy Công chúa cũng đặc biệt căn dặn rằng tất cả thượng khách của Vương công tử thì cũng là thượng khách của Công chúa. Xin quý vị nể mặt cho.

Kim Nhất Phàm cười to nói :

- Hay! Hay lắm! Minh đi chứ Vương huynh?

Vương Lập Văn suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý.

Thiếu nữ áo xanh cười nói :

- Tiểu tỷ xin đi trước dẫn đường.

Nàng vừa nói xong thì trong khoang thuyền đã có hai thiếu nữ khác bước ra, mỗi người cầm một sợi dây thừng lớn, rồi buộc hai thuyền vào với nhau.

Thiếu nữ áo xanh nghiêng mình thi lễ rồi vẫy tay nói :

- Gặp chào.

Hai con thuyền lập tức rẽ sóng lướt đi. Tám thiếu nữ trong khoang thuyền đi trước lại trỗi nhạc trầm bổng du dương, tiếng nhạc cuốn theo chiều gió bay xa trên khoảng sông dài.

Du khách trên những con thuyền trên dòng Cẩm Giang nhìn theo hai con thuyền đang lướt sóng chạy đi với vẻ kinh dị, hầu hết đều cho rằng năm nay Vương công tử có cách chơi mới. Cũng có kẻ lắt đầu nói :

- Họ lấy đâu ra tiền mà hoang phí như vậy? Hay là ông cha họ đục khoét của dân nhiều quá nên họ không thể xài hết, phải làm như vậy cho tiêu bớt đi gia sản khổng lồ của dòng họ mình?

Về phần tứ đại công tử, thoạt đầu họ còn lấy làm lạ nhưng dần dần thì cũng thấy bình thường, bởi một người mời người khác đến uống rượu thì cũng có gì là lạ lắm đâu? Họ cũng không còn muốn tìm hiểu Hoán Hoa công chúa là ai nữa.

Họ thần nhiên nhưng Bạch Thiếu Huy thì không. Chẳng cho rằng phải có một lý do nào đó thì mới có một cuộc họp thần bí đột ngột đến như vậy. Huống chi theo chàng nhận xét thì tứ đại công tử này đều không phải là hạng con ông cháu cha, thừa hưởng sự sang giàu của tổ phụ, nên có thể họ đều là những tay giả công tử, mượn cái mã công tử để che giấu hành tung bí mật của mình. Chắc chắn lai lịch của họ rất phi thường, và cũng đang mưu toan một âm mưu rất phi thường, tuy bên ngoài cười nói nhưng bên trong thì âm trầm kín đáo, khó mà đoán biết được.

Tường Vân này giờ đứng kế bên Bạch Thiếu Huy nên không bỏ sót chút thay đổi nào trên gương mặt chàng, nàng thấp giọng hỏi :

- Hình như Bạch công tử có tâm sự?

Bạch Thiếu Huy giật mình, cười nói :

- Tại hạ từ xa đến đây, vô tình được dự Hoán Hoa Nhật, nên không thể bỏ lỡ dịp may mà nhìn cho thỏa thích, nghe cho khoan khoái, vì vậy có thể hơi mơ màng chút ít...

Tường Vân nhìn chàng, dịu dàng nói :

- Tôi lại nghĩ nguyên nhân khác hơn.

Bạch Thiếu Huy lại giật mình, vội nói :

- Vậy cô nương cho rằng tại hạ mơ tưởng chuyện gì chứ?

Tường Vân cười nhẹ nói :

- Tâm tư của công tử mà, làm sao tôi hiểu nổi chứ?

Triệu công tử bỗng xen vào :

- Cô nương mà còn không biết tâm sự của Bạch huynh thì còn ai biết đây?

Giọng nói của y rất khôi hài, làm cho mọi người đều bật cười vui vẻ.

Bổng Vương Lập Văn quay đầu lại, kêu khẽ một tiếng.

Thì ra thuyền đã vượt hơn mười dặm đường ra khỏi phạm vi cuộc lễ, đèn trên dòng Cẩm Giang đã mờ dần, hai bên bờ sông đen tối âm u...

Họ đã đến một nơi hoang vắng âm u, tiếng đàn hát, reo hò của dân chúng không còn vang đến tai họ được nữa, đằng sau lưng là một vùng tối hun hút, không ai có thể tưởng tượng được là con thuyền vừa ra khỏi một vùng nhộn nhịp lễ hội.

Lân thuyền của thiếu nữ áo xanh thì càng lúc càng lướt nhanh, tiếng nước rẽ dưới hai lườn thuyền kêu ro ro như vó ngựa nhịp đều. Mọi người đều lấy làm kinh dị, không ngờ trạo phu bên lân thuyền lại có công lực hùng hậu có thể đẩy mái chèo mãnh liệt như vậy.

Vương Lập Văn kêu lên một tiếng vì bất ngờ trước tình hình, nhưng ngay sau đó y đã lập tức lấy lại bình tĩnh, cười nói như không, tỏ ra chẳng quan tâm gì đến những sự việc đang diễn ra.

Bạch Thiếu Huy nhận ra rằng không chỉ có Vương Lập Văn phát giác thuyền đã đi quá xa mà ba vị công tử kia cũng biết như vậy. Nhưng chỉ có Vương Lập Văn là buột miệng kêu lên, còn ba vị công tử kia thì thản nhiên như không, đến hỏi không thêm hỏi một tiếng.

Chàng sức nhớ đến câu “tùy ngộ nhi an” mà Cửu Nghi tiên sinh đã ghi trong mảnh giấy, bất giác không còn lưu ý nữa, cứ mặc cho sự việc diễn ra như thế nào cũng vậy, rồi sau đó sẽ tùy cơ mà hành sự.

Nơi đầu thuyền, Kim Nhất Phàm lẩm bẩm :

- Muốn uống một bữa rượu ngon mà phải vượt qua cả quãng đường dài như vậy thì nghĩ cũng không mấy khoái nữa.

Qua một lúc lâu, trước mắt mọi người bỗng hiện ra một vùng sáng chói lọi.

Trong vùng sáng đó có một tòa lân thuyền to lớn, trang sức cực kỳ hoành tráng hoa lệ đang từ từ tiến tới.

Kim Nhất Phàm buột miệng kêu lên :

- Các vị xem kia, có lẽ đó là hành cung của Hoán Hoa công chúa đó.

Khoảng cách thu hẹp dần dần, song phương đã tiếp cận nhau. Bọn Vương Lập Văn nhận ra lân thuyền đó cao độ ba trượng, dài độ mười trượng, cả con thuyền đều được khảm châu ngọc đúng như thiếu nữ áo xanh đã nói, số châu ngọc đó chiếu sáng lấp lánh dưới ánh sáng của muôn ngàn ngọn đèn lồng ngũ sắc, thật là xa xỉ vô cùng.

Bọn Vương Lập Văn tuy đều là những tay vung tiền như rác nhưng cũng phải lè lưỡi lắc đầu khi nhìn thấy lân thuyền, chưa chắc gì tổng tài sản của họ có giá trị ngang với số châu ngọc gắn trên đó.

Hai thuyền cập vào nhau, tám bạch y thiếu nữ rời thuyền nhỏ sang thuyền lớn. Sợi dây bạc được mở ra, cột vào thuyền lớn rồi một chiếc cầu vàng được bắc qua thuyền của bọn Vương Lập Văn.

Một nữ tỳ áo xanh cao giọng nói :

- Xin mời các vị.

Vương Lập Văn đứng lên, nói :

- Minh sang bên đấy thôi.

Tiền công tử vẫy tay nói :

- Vương huynh và Bạch huynh cứ đi trước, bọn tôi sẽ theo sau.

Sang đến lân thuyền, mọi người đều có cảm tưởng là đang đứng trên đất liền, trong một tòa lâu đài, dù phạm vi lâu đài có nhỏ hẹp phần nào. Họ vào một gian trống, rộng rãi, có một cầu thang lát gấm hoa, trên cao treo một tấm biển đề ba chữ vàng “Hoán Hoa cung”.

Tám thiếu nữ cũng đã vào trong, bắt đầu trỗi nhạc. Nhạc vừa trỗi lên thì trên cầu thang có hai thiếu nữ vận cung trang bước xuống, đứng trước mặt bọn Vương Lập Văn rồi vòng tay nói :

- Công chúa kính thỉnh các vị lên lầu hội kiến.

Vương Lập Văn trầm nghĩ :

- “Vị Công chúa này cũng khéo bày vẽ nghi vệ thật”.

Hắn giữ tròn lễ độ, vòng tay đáp lễ :

- Xin nhờ hai vị cô nương dẫn đường.

Hai thiếu nữ cung trang điểm một nụ cười, đoạn quay mình bước lên thang.

Vương Lập Văn và mọi người cũng theo bước đi sau.

Kim Nhất Phàm đi sau cùng, vừa nhắc chân đặt lên bậc cầu thang thì một nữ tỳ áo xanh đã đưa tay chặn lại, cười nói :

- Kim đại gia xin thư thả một chút.

Kim Nhất Phàm trở mặt nói :

- Chuyện gì vậy?

Tỳ nữ áo xanh nói :

- Phàm là tân khách của Công chúa thì không một ai được mang vũ khí lên trên lầu gác, mong Kim đại gia hiểu cho.

Kim Nhất Phàm nhìn xuống sợi nhuyễn tiên quấn quanh thắt lưng, cười nói :

- Tại hạ đi khắp Bắc Nam mà chưa bao giờ chủ vật xa lạ, quy củ ở đây sao mà lạ lùng thế?

Tỳ nữ áo xanh mỉm cười nói :

- Kim đại gia đến đây dự tiệc chứ nào phải đến đánh nhau mà cần vũ khí cơ chứ? Xin ngài cứ trao nó cho tiểu tỳ giữ hộ, khi nào tiệc tàn thì tiểu tỳ sẽ trao hoàn vật về nguyên chủ.

Kim Nhất Phàm nhún vai :

- Nếu như tại hạ không bằng lòng?

Tỳ nữ áo xanh điềm nhiên nói :

- Thì bằng như Kim đại gia trái qui củ, chắc ngài không làm khó tiểu tỳ chứ?

Kim Nhất Phàm cười lớn nói :

- Cô nương muốn tại hạ rời vũ khí thì tức là có ý khinh thường tại hạ, mà đã không coi tại hạ ra gì thì tại hạ cũng không cần khách sáo nữa.

Tỳ nữ áo xanh thoáng biến sắc nói :

- Xin Kim đại gia đừng làm khó tiểu tỳ. Tiểu tỳ chỉ thừa lệnh trên hành sự mà thôi, nếu như ngài không làm thì tiểu tỳ buộc phải làm thay vậy.

Cục diện trở nên vô cùng gay gắt.

Vương Lập Văn đi đầu, nghe có tiếng cãi vã phía sau thì vội dừng chân nghe ngóng, mọi người cũng đều khựng lại, quay đầu nhìn xem.

Họ nghe tỳ nữ áo xanh đòi tước vũ khí của Kim Nhất Phàm thì hơi ngạc nhiên, không biết nàng ta sẽ làm cách nào nên không muốn can thiệp mà chờ xem thủ đoạn của nàng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tiên cảnh tại nhân gian

Chính Kim Nhất Phàm cũng muốn biết tỷ nữ áo xanh có võ công hay chăng, và nếu có thì đạt đến trình độ nào nên y ngẩng mặt lên trời cười lớn :

- Hay lắm, nếu như cô nương làm được điều đó thay tại hạ thì tại hạ sẽ tâm phục khẩu phục vô cùng.

Tỷ nữ áo xanh điềm nhiên nói :

- Kim đại gia xin tha lỗi cho tiểu tỷ vô lễ.

Kim Nhất Phàm cười nói :

- Cứ xuất thủ, tại hạ không hề phiền trách.

Tuy bên ngoài có hào khí, tỏ rõ là người đại lượng nhưng thâm tâm Kim Nhất Phàm không tránh khỏi sự bất mãn, rồi từ chỗ bất mãn sinh ra giận, y thâm nghĩ :

- “Con tiểu liễu đầu này thật coi trời bằng vung, ta phải sửa cho y thị một trận mới được”.

Y ngậm vận công, chuẩn bị song chưởng, đôi mắt sang ngời nhìn tỷ nữ áo xanh.

Tỷ nữ áo xanh điểm một nụ cười nói :

- Kim đại gia chú ý nhé, tiểu tỷ xuất thủ đây.

Nàng chồm người tới, đưa cánh tay ra chộp vào hông Kim Nhất Phàm.

Kim Nhất Phàm không nhích động thân hình, chỉ đưa cánh tay hữu lên choàng qua bên tả, chặt nhẹ xuống. Y nhắm đúng mạch cổ tay của nữ tỷ, kẻ không biết võ công mà trúng phải cú chặt nhẹ đó ít nhất cũng sẽ phải thoái hậu mấy bước, tề đại cánh tay mất một lúc.

Sờ dĩ đánh nhẹ là vì Kim Nhất Phàm e dè tỷ nữ áo xanh không biết võ công, va chạm mạnh thì quá bất tiện.

Nào ngờ bàn tay của tỷ nữ áo xanh đến cách sợi nhuyễn tiên khoảng năm tấc thì đột ngột dừng lại, thành ra cú chặt của Kim Nhất Phàm rơi vào khoảng không. Đúng lúc đó tỷ nữ áo xanh mới nhẹ nhàng móc sợi nhuyễn tiên ra, nàng nhoẻn miệng cười nói :

- Đa tạ Kim đại gia đã nhân nhượng cho tiểu tỷ.

Bạch Thiếu Huy giật mình thâm nghĩ :

- “Tỷ nữ áo xanh này thân thủ thật không thể coi thường”.

Mặt Kim Nhất Phàm đỏ bừng một thoáng rồi y bật cười ha hả nói :

- Tại hạ bình sinh chưa hề biết phục ai, nay thì phục cô nương đó.

Tỷ nữ áo xanh vội nói :

- Kim đại gia không bắt tội đã là may mắn cho tiểu tỷ lắm rồi, có đâu lại dám nhận lời khen đó.

Kim Nhất Phàm cao giọng nói :

- Chiếc nhuyễn tiên đó xin cô nương cứ giữ lấy, khi nào tại hạ tài nghệ bằng người thì mới dám đến lấy lại.

Nói xong y bước ngay lên thang lầu. Tỷ nữ áo xanh vội gọi :

- Kim đại gia xin hãy thư thả một chút.

Kim Nhất Phàm quay lại, gần giọng nói :

- Cô nương còn điều gì dạy bảo ư?

Tỷ nữ áo xanh điềm nhiên nói :

- Xin Kim đại gia hiểu cho, tiệc rượu do Công chúa mời chẳng lẽ Kim đại gia lại định phớt lờ?

Kim Nhất Phàm cau mày nói :

- Tại hạ bốn mùa trong năm, bất kể thời tiết, khi giao tiếp với ai cũng để bụng trần, vả lại bày bụng ra mà dự tiệc thì có chi sai vậy?

Tỳ nữ áo xanh mỉm cười nói :

- Kim đại gia là bậc kỳ hiệp tung hoành giang hồ, đó quả là điều đáng nể phục. Song nếu là đối với nam nhân thì Kim đại gia để mình trần cũng chẳng sao, còn chủ tiệc kỳ này lại là Công chúa, là nữ nhân, vì vậy có lẽ không được thanh nhả cho lắm. Huống chi trong Hoán Hoa cung chỉ toàn là nữ nhân..

Kim Nhất Phàm sượng sùng gật đầu ngắt lời :

- Cô nương nói phải.

Y liền cài khuy áo lại, không đợi tỳ nữ áo xanh nhắc thêm nữa.

Tỳ nữ áo xanh cười tươi nói :

- Giờ thì xin mời Kim Nhất Phàm cứ tự nhiên lên lầu.

Kim Nhất Phàm ngẩng cao mặt, cười lớn :

- Muốn uống được chén rượu đêm nay quả thật là lắm công phu, vì vậy ta phải uống cho thật đã, thật say mới được.

Bạch Thiệu Huy nhận thấy Kim Nhất Phàm thân nhiên như thường, không hề để bụng thù hằn nuôi hận với tỳ nữ áo xanh thì bất giác nể phục y có đầy đủ bản sắc anh hùng, quả xứng là hào kiệt. Bỗng chàng lại nghĩ :

- “Hành động của y tại sao lại trùng hợp vừa khéo với ý “tùy ngộ nhi an” của Cửu Nghi tiên sinh đến vậy? Thật sự là trùng hợp ư?”

Lúc này mọi người đã lên đến gian phòng trên đầu cầu thang. Đó là một gian phòng khá rộng dùng làm chỗ tiếp tân, được trang trí cực kỳ hoa lệ, nơi bàn tiệc có tám ghế.

Bạch Thiệu Huy thăm đếm đoàn người thì thấy có bảy người, vì vậy chàng đoán chiếc ghế còn lại hẳn là dành cho Hoán Hoa công chúa. Chàng lắc đầu trầm nghĩ :

- “Không thể hiểu nổi nàng Công chúa thần bí này là ai, sao có thể dự đoán đúng được số người dự tiệc? Chắc là đã theo dõi cử động của Vương Lập Văn ngay từ đầu, mà đã theo dõi thì chắc chắn là phải có âm mưu gì đó? Âm mưu đó thế nào?”

Hai thiếu nữ cung trang vòng tay nói :

- Xin mời quý vị ngồi, chúng tôi sẽ thỉnh Công chúa ra ngay.

Nói xong họ quay lưng đi ngay, bọn Vương Lập Văn vừa ngồi xuống thì đã có bốn thiếu nữ tiến ra rót trà.

Bạch Thiệu Huy vừa nhấp trà vừa liếc mắt theo dõi thái độ của tứ đại công tử. Chàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy họ có thái độ cực kỳ thân nhiên, không hề tỏ ra lo lắng chút nào, trong giờ phút này mà có được thái độ trầm tĩnh như vậy thì họ quả đã luyện được công phu hàm dưỡng cực kỳ thâm hậu.

Bỗng nghe tiếng châu ngọc khua động sau bức rèm rồi có tiếng chân bước ra, tám thiếu nữ cung trang đang ủng hộ một thiếu nữ có nhan sắc tuyệt vời xuất hiện.

Thiếu nữ đó mặc chiếc áo lông ngỗng vàng nhạt, có dáng dấp như tiên nữ giáng trần, tướng chừng như hóa công đã dành mọi chất thẩm mỹ trên đời để tạo ra một tạo vật vô cùng hoàn mỹ, đến như Tường Văn dù nổi tiếng nhan sắc khuynh thành mà cũng phải mờ nhạt trước nhan sắc của thiếu nữ đó.

Không cần giới thiệu thì mọi người cũng biết đó là Hoán Hoa công chúa, tất cả không hẹn mà đồng loạt đứng lên. Bạch Thiệu Huy ngấm quan sát sắc diện của thiếu nữ thì nhận thấy có một vầng thanh khí lơ mờ kỳ quái bao quanh gương mặt kiều diễm của nàng.

Vương Lập Văn vòng tay hướng về thiếu nữ, điểm một nụ cười :

- Nếu tại hạ không lầm thì cô nương chính là Hoán Hoa công chúa, bọn tại hạ thật vinh hạnh được cô nương mời đến đây.

Thiếu nữ áo vàng chớp chớp mắt, cười nhẹ đáp lễ :

- Từ lâu đã nghe tiếng Tứ đại công tử đất Thành Đô đều là những người phong lưu văn nhã, cứ mỗi năm đến kỳ Hoán Hoa Nhật thì lại tổ chức cuộc vui náo nhiệt bên dòng Cẩm Giang, tôi hết sức ngưỡng mộ đại danh và mơ ước được một lần diện kiến. Nay mới có dịp nên đã tổ chức một tiệc rượu nhỏ để tiếp đón cao nhân, xin mời các vị cùng ngồi xuống ta đàm đạo cho thỏa lòng.

Mọi người cùng ngồi xuống, Hoán Hoa công chúa nói :

- Tôi nghĩ rằng các vị sẽ không từ chối cho tôi được có cái vinh hạnh biết cao danh của quý vị.

Vương Lập Văn nói :

- Tại hạ là Vương Lập Văn.

Rồi quay lại chỉ vào đoàn người, hần giới thiệu tiếp :

- Đây là Tiền Xuân Lâm, Triệu Quân Lượng, Trác Duy Hòa...

Hần nói đến ai thì người đó lại vòng tay cúi đầu chào hỏi. Hoán Hoa công chúa tỏ vẻ hân hoan nói :

- Từ đại công tử đất Thành Đô đều có mặt, thật là vinh hạnh cho tôi lắm.

Nàng đảo mắt nhìn ba người còn lại đoạn nói :

- Còn các vị này thì chắc đều là bằng hữu của công tử phải không?

Kim Nhất Phàm không đợi Vương Lập Văn giới thiệu đã buột miệng nói :

- Tại hạ là Kim Nhất Phàm, một kẻ thô lỗ nhất trên đời.

Hoán Hoa công chúa cười nói :

- Nghe bọn tỳ nữ nói thì dường như các hạ còn có ngoại hiệu là Kim Mao Hồng?

Kim Nhất Phàm thoáng đỏ mặt :

- Là do mấy vị bằng hữu vui tính gán cho cái ngoại hiệu đó, mong Công chúa đừng cười cho.

Vương Lập Văn đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy nói :

- Đây là Bạch huynh, một hảo hữu mà tại hạ vừa kết giao, quê quán tại Cô Tô. Bạch huynh là một bậc tài tử, viễn du tại Thành Đô, trùng hợp lại đứng vào kỳ Hoán Hoa Nhật.

Hoán Hoa công chúa nhìn Bạch Thiếu Huy điểm nụ cười tươi nói :

- Bạch tướng công giá lâm Thành Đô, làm cho lễ Hoán Hoa thêm phần rực rỡ, mà Hoán Hoa cung cũng nhờ đó tăng thêm vẻ huy hoàng với sự hiện diện của vị thượng khách.

Nàng lộ vẻ hân hoan thật sự, đôi má thoáng ửng hồng theo niềm hân hoan bộc phát.

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn nàng, bốn mắt vừa chạm nhau thì chàng bất giác giật nảy mình, vội quay mặt qua nơi khác tránh ánh mắt đó, đoạn nghiêm trang thốt :

- Công chúa nói quá lời, tại hạ không khỏi hổ thẹn.

Hoán Hoa công chúa mỉm cười, nhìn qua Tường Vân nói :

- Vị tỳ tử này...

Vương Lập Văn vội đáp :

- Đây là Tường Vân cô nương...

Hần chưa kịp nói hết thì Hoán Hoa công chúa đã ngắt lời :

- A! Thì ra đây là Tường Vân tỳ tử, bậc đa tài đa nghệ lừng danh đất Thành Đô, thật là vinh hạnh cho tôi quá.

Tường Vân khép nép nói giọng khiêm tốn :

- Công chúa quá lời rồi.

Hoán Hoa công chúa vỗ tay ba cái, lập tức có bốn thiếu nữ cung trang bụng vào các món ăn cực kỳ hấp dẫn. Hoán Hoa công chúa đứng lên, nhìn mọi người nói :

- Xin các vị cứ tự nhiên, trong lúc vội vàng không thể chuẩn bị đầy đủ món ngon để đãi khách, nếu có gì thiếu sót thì mong các vị lượng thứ cho. Với tư cách chủ nhân, tôi xin mời quý vị cùng tôi cạn hết ly đầu tiên này.

Bốn thiếu nữ cung trang lập tức rót rượu vào các ly, mọi người lập tức nâng ly uống cạn.

Hoán Hoa công chúa vừa uống vừa đưa mắt khẽ nhìn Bạch Thiếu Huy, dường như nàng có biệt nhãn đối với chàng, hơn hẳn những người khác.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy đây là loại rượu cực kỳ trân quý, liếc sang Tứ đại công tử thì thấy họ chẳng e dè gì nên chàng cũng một hơi cạn chén rượu.

Kim Nhất Phàm uống xong thì chép miệng tán thưởng :

- Tuyệt diệu, rượu này thật như Quỳnh tương ngọc dịch, tại hạ tuy cả đời chìm đắm với rượu nhưng thật sự đây là lần đầu tiên được nếm một ly rượu ngon như thế.

Một thiếu nữ cung trang nghe thấy y nói thế liền lập tức rót thêm cho y một ly rượu, Kim Nhất Phàm cũng không ngần ngại gì, lập tức cạn hết.

Triệu Quân Lượng tiếp lời Kim Nhất Phàm :

- Kim huynh nói rất chí lý, rượu này quả thật là vô cùng quý giá.

Hoán Hoa công chúa cười nhẹ nói :

- Muốn cất rượu này thì phải tìm đủ trăm hoa, lấy nhụy sau đó dùng nước Hoán Hoa tuyền rửa cho thật sạch mà chế biến theo phương pháp đặc biệt, vì vậy nó còn có tên là Bách Hoa Quỳnh Tương.

Nàng liếc nhìn một cái, hai thiếu nữ cung trang lập tức rót đầy hai ly rượu nữa cho Kim Nhất Phàm và Triệu Quân Lượng.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hoán Hoa công chúa này quả thật có lai lịch không tầm thường, giàu sang, tỷ nữ lại có võ công cực cao, nhưng thật khó mà đoán biết được lai lịch”.

Qua ba tuần rượu, từ sau chiếc bình phong bồng vọng ra tiếng nhạc rất du dương, con thuyền cũng đã chuyển động, xuôi theo dòng lướt đi.

Triệu Quân Lượng cười to nói :

- Rượu là tiên phẩm, nhạc là tiên điệu, lân thuyền là tiên cung, quả thật trong tình cảnh này thì không thể không say cho được.

Kim Nhất Phàm nãy giờ nốc rượu tí ti nên bắt đầu chệnh choáng, y cời nút áo, phơi ra đầy ngực lông lá xồm xoàm nhìn Triệu Quân Lượng cười nói :

- Triệu huynh say chưa?

Triệu Quân Lượng lắc đầu nói :

- Say thì quả có say, nhưng mà say vì cái khác, chứ mấy giọt rượu đó sức mấy mà làm gì được ta chứ.

Kim Nhất Phàm thách :

- Vậy ta tiếp tục thì rượu được không?

Triệu Quân Lượng cười lớn nói :

- Tất nhiên.

Cả hai cùng nâng chén uống thì, chén cạn thì đã lập tức được người châm cho đầy. Họ thân nhiên so bầy tửu lượng, quên bằng mất mình chỉ là ở địa vị khách tân.

Mọi người cũng lần lượt mời rượu nhau.

Bổng nhạc khúc đăng sau tám bình phong thay đổi từ du dương từ sang dập dồn hối hả. Tiền Xuân Lâm nâng chén rượu lên, vừa nhâm nhi vừa để ý âm điệu.

Y nhìn Vương Lập Văn cười nói :

- Hình như đó là khúc Nghê Thường phải không Vương huynh? Đêm Hoán Hoa Nhật này thật là có ý nghĩa đó.

Mọi người lần lượt xóa bỏ dè dặt, uống rất nhiều, Hoán Hoa công chúa cũng luôn luôn ân cần mời mọc nên cuối cùng thì ngay cả đến hai tay đại tửu lượng là Kim Nhất Phàm và Triệu Quân Lượng cũng phải nằm ngay đơ ra. Đèn đuốc trong phòng đột nhiên tắt phụt, gian đại sảnh chìm trong bóng tối

mặt mờ.

Lân thuyền càng lúc càng lướt nhanh, tiến mãi tới, tiến mãi tới, chẳng bao lâu là mất dạng.

* * * * *

Trông điểm canh tư.

Vương công tử vẫn chưa trở về nhà, nhưng bọn gia nhân cũng không lấy làm hạ, vì thường là Vương công tử về rất khuya. mỗi lần về đều say khướt, phải có người dìu mới về được đến nhà.

Vương phủ đèn đuốc sáng choang, chỉ trừ có ngôi nhà phía đằng sau cùng là tối im im, đó là chỗ định cư của lão phu nhân.

Trong lúc mọi người còn đang ngủ thì bỗng có một bóng đen nhảy qua tường vào khuôn viên, từ từ tiến tới, là một ông già độ lục tuần, vận chiếc áo dài màu đen.

Bóng người đó vừa tới bậc thềm thì lập tức trong bóng tối có một giọng nói nhẹ nhàng vọng ra :

- Ai?

Lão già cười nói :

- Từ Quyên cô nương phải không? Lão phu là Nghê Trường Lâm có việc khẩn cấp muốn báo cáo với phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thuyền trầm đáy nước

Giọng nói dịu dàng đó tiếp lời :

- Thì ra là Nghê phó tổng giáo luyện! Hiện giờ phu nhân đang tĩnh tọa trong ấy.

Đèn trong ngôi nhà vụt sáng, một thiếu nữ áo tím bước ra điểm một nụ cười :

- Xin mời Phó tổng giáo luyện vào trong này ngồi đợi một chút, phu nhân điều tức xong sẽ ra ngay.

Nghê Trường Lâm theo thiếu nữ bước lên thềm vào nhà, lão hỏi khẽ :

- Phu nhân điều tức đến bao giờ?

Từ Quyên đáp :

- Cũng không lâu lắm đâu. Phó tổng giáo luyện có gì mà khẩn cấp thế?

Nghê Trường Lâm thấp giọng :

- Thiếu chủ thất tung.

Từ Quyên giật mình mở to đôi mắt :

- Lại có việc như thế à? Thiếu chủ đi cùng với Kim Nhất Phàm và ba vị công tử họ Tiền, họ Trác và họ Triệu kia mà?

Nghê Trường Lâm gật đầu nói :

- Đúng vậy, nhưng hiện giờ thì cả thuyền đã thất tung. Lão phu đã sai gia nhân đi khắp nơi tìm kiếm, còn mình thì lập tức trở về đây báo cáo.

Từ Quyên hết sức kinh hãi :

- Sao lại có chuyện kỳ quái thế? Bằng vào võ công của bao nhiêu người đó, nếu họ liên thủ với nhau thì trên giang hồ làm gì có ai mà đối địch nổi?

Nghê Trường Lâm lo lắng nói :

- Bọn lão phu tìm kiếm khắp nơi hơn một canh giờ qua mà không có kết quả gì. Việc này rất rất khẩn cấp, cô nương liệu cách nào báo cáo cho phu nhân hay sớm được không? Càng sớm càng có lợi.

Từ Quyên gật đầu :

- Được! Phó tổng giáo luyện hãy chờ một chút, tôi sẽ lập tức vào báo cho phu nhân hay ngay bây giờ.

Nàng quay mình đi ngay.

Không bao lâu sau, một trung niên phu nhân mặc áo xanh từ phía trong bước ra, có Từ Quyên kèm sau lưng.

Nghê Trường Lâm vội đứng lên, cung kính nghiêng mình nói :

- Thuộc hạ kính chào phu nhân.

Trung niên phu nhân sắc mặt trắng xanh, có đôi mắt sáng như điện. Bà nhìn thoáng qua Nghê Trường Lâm, gật đầu nói :

- Nghê phó tổng giáo luyện xin mời ngồi.

Bà kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện với Nghê Trường Lâm rồi hỏi :

- Có việc gì xảy ra với Lập Văn phải không?

Nghê Trường Lâm nói :

- Thuyền của thiếu chủ bỗng nhiên mất tích...

Vương phu nhân trầm tĩnh hỏi tiếp :

- Khi nào?

Nghê Trường Lâm đáp :

- Vào đầu giờ sửu.

Vương phu nhân ngẫm nghĩ một chút :

- Có gặp địch hay không?

Nghê Trường Lâm lắc đầu :

- Cái đó thì thuộc hạ không được rõ.

Vương phu nhân lấy làm lạ nói :

- Không có tín hiệu gì sao?

Nghê Trường Lâm lại lắc đầu :

- Thừa không.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hừ nhẹ :

- Đã phát giác ra việc mất tích vào đầu giờ sửu mà sao không cho ta biết?

Nghê Trường Lâm lo sợ nói :

- Thực sự lúc đó thuộc hạ không cho đó là mất tích. Chính Vạn lãnh đội...

Lão ngưng một chút rồi nói :

- Mất tích một cách vô cớ như vậy thì...

Vương phu nhân lại hừ nhẹ :

- Phó tổng giáo luyện cho là vô cớ ư? Thế người đã quên bọn ta là hạng người gì rồi sao?

Nghê Trường Lâm sợ hãi hơn :

- Thuộc hạ không dám quên.

Vương phu nhân có vẻ bất mãn :

- Vạn Sơn Thanh suất lĩnh đội thuyền rồng theo sát ngay sau thuyền của Lập Văn, vậy sao lại không phát giác kịp thời?

Nghê Trường Lâm nói :

- Sự thật thế nào thì thuộc hạ cũng không được rõ cho lắm. Ngay khi Vạn lãnh đội thông báo thì thuộc hạ đã lập tức phái người đi tìm kiếm khắp nơi. Thoạt đầu thì thuộc hạ tưởng thiếu chủ cao hứng rong thuyền đi chơi để hưởng thú yên tĩnh trời đêm sông nước, vì vậy mà không báo cáo với phu nhân.

Vương phu nhân lạnh lùng nói :

- Bọn ta hao phí bao nhiêu nhân lực, vật lực chỉ mong mỗi kỳ Hoán Hoa Nhật này, vậy mà ngươi còn để cho việc như thế này xảy ra, chẳng phải là bố trí còn sơ suất sao? Các ngươi...

Đột nhiên bà ngẩng mặt lên, quắc đôi mắt sáng nhìn thẳng ra ngoài, cao giọng hỏi :

- Kê nào đó?

Có tiếng đáp :

- Thuộc hạ là Bốc Bá Hiểu và Cao Xung.

Vương phu nhân trầm giọng nói :

- Vào đi.

Một tiếng dạ khẽ vang lên rồi hai bóng người bước vào.

Bốc Bá Hiểu là thủ lĩnh long đội, có thân hình lùn nhỏ, còn Cao Xung là thủ lĩnh sư đội, có thân hình cao, ốm. Cả hai đến trước mặt Vương phu nhân làm lễ kính chào.

Vương phu nhân hỏi liền :

- Có tin tức gì chăng?

Bốc Bá Hiểu vòng tay nói :

- Thuộc hạ nghe dân chúng hai bên bờ kháo nhau rằng thiếu chủ cho hoa thuyền kèm theo một chiếc lân thuyền.

Vương phu nhân trở mặt :

- Lân thuyền? Là những ai có mặt trên đó?

Bốc Bá Hiểu nói :

- Thuộc thành phần nào trên giang hồ thì thuộc hạ chưa rõ, có điều tất cả đều là nữ nhân.

Vương phu nhân thoáng biến sắc, à lên một tiếng.

Bốc Bá Hiểu lại nói :

- Trong lân thuyền có tám thiếu nữ áo trắng nhan sắc cực kỳ xinh đẹp, mỗi nàng thủ một món nhạc khí cùng hòa tấu một nhạc khúc.

Vương phu nhân trầm ngâm nói :

- Chắc là bọn Lập Văn đã phát hiện ra sự lạ trên lân thuyền nên mới quyết định đi theo như vậy.

Bà quay qua Cao Xung :

- Còn ngươi? Có tin tức gì không?

Cao Xung vòng tay báo cáo :

- Thuộc hạ qua cửa Đông thì thấy tòa Vọng Giang lâu đã bị phá hủy hoàn toàn.

Vương phu nhân giật mình :

- Sao lại như vậy?

Cao Xung nói :

- Theo thuộc hạ được biết thì tất cả tân khách ăn uống tại Vọng Giang lâu xong thì đều bị đau bụng quằn quại. Họ cho rằng người trong tửu lầu nấu nướng không cẩn thận nên nổi giận hợp nhau đập tan tành tửu lầu. Thuộc hạ nghi ngờ có bàn tay bí mật của kẻ nào đó muốn đầu độc trong ngày thiếu chủ tiếp đãi tân khách.

Vương phu nhân gật đầu :

- Có thể lắm.

Rồi bà lại hỏi :

- Trên thuyền của Lập Văn gồm có những ai?

Nghê Trường Lâm đáp :

- Còn có ba vị công tử kia và một thiếu niên họ Bạch, cùng với Tường Vân, danh kỹ đất Thành Đô.

Vương phu nhân nói :

- Gã thiếu niên họ Bạch hình như là người mới đến, không thể bỏ qua được.

Nghê Trường Lâm cười nói :

- Phu nhân nghi ngờ gã thiếu niên họ Bạch, còn Kim tổng giáo luyện thì lại nghi ngờ ba thầy trò Tường Vân...

Vương phu nhân gật đầu nói :

- Điều đó ta có nghe Lập Văn nói lại. Nhưng Kim Nhất Phàm đã đặt rất nhiều tai mắt quanh Nghinh Xuân phường kia mà?

Cao Xung nói :

- Kim tổng giáo luyện có phân phó thuộc hạ lưu ý đến tất cả những người ra vào Nghinh Xuân phường, nhưng thuộc hạ chưa thấy kẻ nào đáng nghi cả. Còn ba chủ tớ Tường Vân thì từ ngày vào Nghinh Xuân phường tới giờ chưa hề rời chỗ đó đi đâu nửa bước, họ cũng ít giao du.

Vương phu nhân ngồi trầm ngâm không nói gì.

Bà trầm lặng, tự nhiên bọn Nghê Trường Lâm không ai dám hé môi nói gì.

Bên ngoài bỗng có tiếng động khê vang lên.

Vương phu nhân nhìn ra ngoài nói :

- Vạn Sơn Thanh phải không? Vào đây đi.

Từ Quyên nhanh nhẹn bước ra ngoài :

- Phu nhân mời Vạn lĩnh đội vào.

Vạn Sơn Thanh, thủ lĩnh đội thuyền rồng lập tức bước vào, cúi thấp mình nói :

- Thuộc hạ xin tham kiến phu nhân.

Vương phu nhân phẩy tay :

- Có tin tức gì thì nói ngay đi.

Vạn Sơn Thanh báo cáo :

- Thuộc hạ đã tìm kiếm khắp nơi suốt hai canh giờ dọc theo hai bên bờ dòng Cẩm Giang song chẳng thấy thiếu chủ đâu cả. Chiếc thuyền của thiếu chủ không phải là nhỏ bé, lại còn có đèn đuốc sáng choang vậy mà bọn thuộc hạ không tìm được chút manh mối nào. Tuy nhiên theo lời một ngư phủ thuật lại thì vào đầu canh tư, tại bến Ngõ Gia Trường có một chiếc lân thuyền không đèn đuốc âm thầm rẽ nước xuôi về hướng Tây.

Vương phu nhân lẩm bẩm :

- Xuôi về hướng Tây...

Bà ngẩng mặt nhìn Vạn Sơn Thanh nói :

- Có phải đó là con đường đến vùng Ngang Hạp chẳng?

Vạn Sơn Thanh chưa kịp nói gì thì Nghê Trường Lâm đã biến sắc, vỗ vỗ trán nói :

- Có thể là thiếu chủ đã bị người ta bắt đi, mọi người bị dòir qua lân thuyền rồi đưa thẳng về sào huyệt của địch trong khoảng đường từ Thành Sơn đến Ngang Hạp.

Vạn Sơn Thanh cãi :

- Bảo rằng có đổi thuyền, vậy thì thuyền của thiếu chủ ở đâu?

Nghê Trường Lâm đáp :

- Chắc là địch đã đánh đắm ở giữa dòng rồi.

Vương phu nhân vụt đứng dậy nói :

- Cao lãnh đội lập tức đến Nghinh Xuân phường điều tra lai lịch ba chủ tớ Tường Vân, Bốc lãnh đội đến thành đông truy cứu sự việc đầu độc tân khách, Nghê phó tổng giáo luyện thì ở lại phòng thủ gia cư, ta sẽ cùng Vạn lãnh đội đi tuần sát.

Cả bốn tên thuộc hạ đồng thanh dạ một tiếng.

Vương phu nhân lại nói :

- Từ Quyên, mau lấy chiếc la bàn rồi đi theo ta. Vạn lãnh đội hãy chuẩn bị một chiếc thuyền, chọn tám tên thuộc hạ rành thủy tánh, giả tranh thành ngư phủ sau đó đi thuyền theo sau, sẵn sàng tiếp ứng.

Một lúc sau, từ hậu viên của Vương phủ có một chiếc thuyền nhỏ tách bến.

Trên thuyền có một bà lão già tóc bạc phơ cùng với một thiếu nữ. Lão bà vẫn khăn xanh, mặc áo bó xanh, còn thiếu nữ thì vẫn khăn lụa, ngồi nơi đầu thuyền, trước mặt là một chiếc la bàn. Cuối thuyền là một tay trạo phu trạc bốn mươi tuổi Ba người đó chính là Vương phu nhân, Từ Quyên và Vạn Sơn Thanh.

Thuyền ra cửa Tây, hướng về Ngô Gia Trường, đi phía sau khoảng ba chục trượng là bốn chiếc thuyền nhẹ khác.

Từ Quyên nhìn chăm chăm vào cái la bàn trước mặt rồi hỏi :

- Phu nhân, cái la bàn này có tác dụng gì vậy?

Vương phu nhân cười nói :

- Vạn lãnh đội, hãy giải thích cho nó biết đi.

Vạn Sơn Thanh nói :

- Từ chiếc la bàn này có thể dò ra thuyền của thiếu chủ bị đánh đắm ở đâu.

Từ Quyên tròn mắt :

- Thật vậy ư?

Vạn Sơn Thanh lại nói :

- Thuyền của thiếu chủ có gắn một trái cầu, trong đó có sức hút kim loại cực mạnh.

Từ Quyên lại ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tại sao lại gắn trái cầu đó? Chẳng lẽ thiếu chủ tiên đoán được có ngày thuyền sẽ bị đắm ư?

Vừa đẩy mái chèo, Vạn Sơn Thanh vừa đáp :

- Tất nhiên không phải rồi. Ba năm trước, cũng vào kỳ Hoán Hoa Nhật, có kẻ đã phóng một mũi độc châm vào thiếu chủ...

Từ Quyên gật đầu :

- Việc đó thì tôi có biết, nhờ thiếu chủ có mặc áo giáp hộ thân nên độc châm không xuyên qua được.

Vạn Sơn Thanh nói tiếp :

- Sau lần đó, thiếu chủ đã đề phòng và cho người gắn trái cầu đó lên thuyền, trong vòng ba trượng có thể hút hết ám khí bằng kim loại.

Từ Quyên à một tiếng :

- Bây giờ thì tôi hiểu rồi.

Thuyền từ từ xuôi dòng, một lúc sau đã đến vùng phụ cận miếu Đại Võ. Từ Quyên bỗng kêu lên :

- Phu nhân, kim la bàn rung động mạnh.

Vương phu nhân vẫn ngồi yên, hỏi :

- Nó chỉ hướng nào?

Từ Quyên đáp :

- Hướng Tây bắc.

Vạn Sơn Thanh nói :

- Đây là Đại Võ miếu, qua khỏi nơi này sẽ đến Tam Ngươn Trường.

Y bẻ tay lái cho thuyền đi về hướng Tây bắc, rồi đẩy mạnh tay chèo, thuyền lập tức lướt nhanh đi.

Từ Quyên chăm chú nhìn la bàn, một lúc sau nàng lại nói :

- Hướng Tây.

Vạn Sơn Thanh lập tức cho thuyền sang hướng Tây.

Đi được một lúc, Từ Quyên bỗng nói :

- Kim đã ngưng rồi.

Vương phu nhân gật đầu :

- Có lẽ hoa thuyền đã bị đắm nơi này.

Vạn Sơn Thanh lập tức đứng dậy, vẫy tay một cái, bốn chiếc thuyền nhẹ đi sau lập tức tiến lại gần, tám tên đại hán cùng lúc nhảy xuống sông, lặn sâu xuống đáy nước.

Vương phu nhân nhìn chăm chăm xuống mặt sông, trong lòng lo sợ hồi hộp, vì Vương Lập Văn là cháu đích tôn của bà, do chính bà nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cùng với ba vị công tử kia đều là đệ tử do bà đích thân truyền thụ võ công. Sự mất tích của một cháu cùng với ba đệ tử dĩ nhiên là làm cho bà xúc động mạnh mẽ, do đó bà phải đích thân đi tìm chứ không giao phó cho bất cứ tên thuộc hạ nào cả.

Một lúc sau, mặt nước bỗng nổi sóng lăm lăm, rồi một tên đại hán trồi lên nói :

- Đã gặp thuyền hoa của thiếu chủ bị đục thủng đáy, chìm dưới đáy sông.

Vạn Sơn Thanh vội hỏi :

- Trong thuyền có xác chết không?

Đại hán đáp :

- Có hơn mười xác chết, tất cả đều bị trói chặt hay tay ra sau lưng.

Vương phu nhân run người hỏi :

- Có bọn Vương Lập Văn không?

Vạn Sơn Thanh nói :

- Đề thuộc hạ xuống đây xem.

Vương phu nhân khoát tay :

- Người cùng với bọn chúng hãy mang tất cả các xác chết lên đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Năm ngọn phăng chồi

Vạn Sơn Thanh vâng một tiếng, ra lệnh :

- Trương lão đại, đưa thuyền của phu nhân vào bờ rồi trở xuống đáy sông với ta.

Nói xong, y nhảy xuống nước. Đại hán tên Trương lão đại thì tay nắm thuyền, chân đạp nước, đưa thuyền Vương phu nhân vào bờ.

Phu nhân và Từ Quyên cùng nhảy lên đất liền, đứng chờ kết quả.

Một lúc sau, Vạn Sơn Thanh và tám đại hán trôi lên mặt nước, mang vào bờ mười hai xác chết cho Vương phu nhân nhận dạng.

Đĩ nhiên đó không phải là xác chết của bọn Vương Lập Văn, mà là của bốn liễu đầu, hai tên nhà bếp và sáu tay trạo phu.

Vương phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bà sôi giận :

- Đúng là bọn Lập Văn đã bị bắt mang đi.

Các xác chết đã trương phình lên, thân thể không khỏi biến đổi ít nhiều, song vẫn còn nhận diện được. Vạn Sơn Thanh cúi xuống quan sát từng xác chết, lão lắc đầu nói :

- Thật là lạ, bốn liễu đầu có võ công thế nào thì thuộc hạ không rõ, nhưng còn sáu tay trạo phu thì dù sao cũng là những tay có võ công không phải là xoàng, đều được tuyển lựa kỹ lưỡng, muốn chế ngự như thế này không phải là dễ dàng.

Vậy mà không hiểu tại sao khắp người chúng không có một vết thương, chỗ tay bị trói cũng không có dấu vết gãy gĩa cho thấy có phản kháng gì cả.

Vương phu nhân gạt đầu, trầm ngâm không nói gì.

Vạn Sơn Thanh lại nói tiếp :

- Hơn nữa, trước khi xuất phát thì ai cũng biết được nhiệm vụ của mình là gì, nếu thấy có điều khả nghi thì phải lập tức đề cao cảnh giác, xảy ra giao đấu thì phải lập tức có một người nhảy xuống nước bơi về phủ báo cáo ngay. Tại sao tất cả đều bó tay chịu trói một cách dễ dàng như thế? Thật là vô cùng khó hiểu.

Gương mặt của Vương phu nhân càng lúc càng biến đổi, bà đột ngột ra lệnh :

- Từ Quyên, người tới xem xét chỗ khoảng giữa hai huyệt Ngọc Châm và Hậu Nảo của bốn liễu đầu xem, hãy cố gắng để ý một lỗ nhỏ như đầu kim nhé, xác chết đã trương lên, khó tìm lắm.

Từ Quyên dạ một tiếng, lập tức tới bên xác chết của bốn liễu đầu, cúi người xem xét. Một lúc sau, nàng bỗng run run giọng nói :

- Đúng rồi thưa phu nhân, quả nhiên có dấu vết đó.

Vương phu nhân hừ lạnh :

- Quả không nằm ngoài dự liệu của ta, đúng là do con tiện nhân đó gây ra rồi.

Bà quay đầu lại nói :

- Từ Quyên theo ta về, Vạn lãnh đội hãy ở lại, đốc thúc việc mai tang các xác chết nhanh chóng lên.

Vạn Sơn Thanh dạ một tiếng, lập tức quay người ra lệnh :

- Trương lão đại thay ta chèo thuyền đưa phu nhân và Từ Quyên cô nương về phủ, những người còn lại lập tức chuẩn bị mai táng các xác chết.

Ở phía Đông thành, trong một ngõ hẻm tại đường Xuân Giai có một dãy nhà thấp nhỏ, đó chính là xóm đồ bạc nổi tiếng nhất tại Thành Đô.

Trong mấy gian nhà đó, kê bàn có, kê phân có, ngay tại dưới nền nhà cũng có nhiều sòng bạc được gầy không biết từ lúc nào. Khung cảnh náo nhiệt vô cùng, chỉ tiếc là ánh đèn không được sáng lắm.

Trong mấy sòng bài đó có một sòng bài cầu, tay chơi đã chiếm đủ bốn cái ghế xung quanh bàn, và cuộc sát phạt đang ở hồi gay cấn quyết liệt. Những tay chơi xăn tay áo lên tận cùi chỏ, chăm chú nhìn vào từng quân bài trên bàn.

Tên ngồi nơi cửa Đông có gương mặt vàng khè với đôi bàn tay đen đúa.

Dường như y đã thua liên tiếp rất nhiều ván nên khá cay cú, cầu nhàu nói :

- Đen quá, chẳng lẽ ngươi có phép tà, ván nào cũng thắng cả hay sao?

Kẻ mà hắn nói tới là người ngồi đối diện, một con bạc có thân hình cao ốm, cứ cười hi hi mãi.

Ngồi bên trái hắn là một hán tử mặc áo ngắn, chốc chốc lại gọi hắn là Trương A Lục, hoặc lão Trương, hoặc Lục ca.

Cuộc sát phạt diễn ra một lúc nữa thì Trương A Lục thua sạch tiền, hán tử áo ngắn thò tay đưa đồng bạc của mình sang cho hắn.

Trương A Lục sững sốt, háp tấp nói :

- Tôi cùng lão ca không quen biết nhau...

Hán tử áo ngắn cười nhẹ nói :

- Không quen biết, nhưng là chỗ đồng tông. Tôi cũng họ Trương, tên là Trương Tài Bửu.

Trương A Lục ạ một tiếng, nói :

- À, thì ra là Tài Bửu ca. Nhưng tại sao Tài Bửu ca lại tốt với tôi như thế?

Trương Tài Bửu khoát tay làm một cử chỉ trọng nghĩa khinh tài, nói :

- Việc đó có quan hệ gì chứ? Cứ tự nhiên đi, khi nào thắng thì hoàn lại cho tôi cũng được mà.

Trương A Lục lắc đầu :

- Nhưng nếu tôi lại thua nữa, nếu tôi không kiếm ra tiền...

Trương Tài Bửu cười hề hề nói :

- Đừng khách khí tính toán như thế. Đã vào đây thì chúng ta đều là anh em, năm ba lượng bạc thì có ý nghĩa gì đâu chứ?

Canh bạc lại được gầy trở lại, lần này thì Trương A Lục thắng kha khá, hắn gỡ gạc lại được số thua, mà còn lãi được một khoản. Hắn hoàn tiền lại cho Trương Tài Bửu, cắt phân của mình vào túi, đoạn đứng lên, nghỉ cuộc bài bạc.

Trương Tài Bửu cũng đứng lên, cả hai cùng bước ra ngoài, đi ra đầu hẻm.

Hắn nói với Trương A Lục :

- Mình đến Gia Lăng Xuân tửu quán làm vài ly nhé.

Không có gì dễ dàng hơn là sự làm quen của những con bạc. Chỉ cần một tiếng reo, một sự cầu nhàu hợp ý thì cũng đủ cho họ làm quen rồi, huống gì ở đây còn có việc cho mượn tiền đánh bạc.

Trương A Lục vui vẻ nhận lời, họ đến Gia Lăng Xuân tửu quán, gọi rượu gọi thức ăn.

Lúc đó đêm đã buông xuống, du khách tuy không tấp nập bằng ngày hội Hoán Hoa song vẫn rộn rịp vô cùng.

Khi tửu bảo mang rượu vào thức ăn đến, Trương A Lục rót đầy một chén rượu, kính cẩn mời Trương Tài Bửu :

- Tài Bửu ca chính là thần tài của tôi hôm nay, nếu không có Tài Bửu ca thì tôi đã sạch túi rồi. Vì vậy tất nhiên là tôi phải kính thần tài một chén. Uống, uống đi Tài Bửu ca.

Trương Tài Bửu cười lớn, nâng chén uống liền, Trương A Lục cũng cạn chén theo.

Cả hai uống thêm mấy chén nữa, chợt Trương A Lục thở dài nói :

- Đêm nay gặp được Tài Bửu ca quả thật là may mắn, chỉ đáng tiếc...

Hắn bỏ dở câu nói, lại thở dài thêm mấy tiếng nữa.

Trương Tài Bửu lấy làm lạ, hỏi :

- Đã gặp thân tài, vậy còn chuyện gì tiếc thế?

Trương A Lục lắc đầu nói :

- May thì có gặp may thật, chỉ tiếc là chỉ phát tiểu tài, chưa phát nổi đại tài.

Rồi hắn lại im lặng, không giải thích gì. Điều này làm cho Trương Tài Bửu rất tò mò, hắn vội nói :

- Có việc gì thì cứ nói đi, còn ngại ngần gì nữa vậy? A Lục ca không coi tôi là bạn sao?

Trương A Lục trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vì công tử tại phủ Đài từ hai tháng nay thường lui tới với một cô nương ở Nghinh Xuân phường...

Trương Tài Bửu ra vẻ thành thạo ngắt lời :

- Là Tường Vân cô nương chứ gì?

Trương A Lục gật đầu :

- Phải. Vì công tử sau khi thấy Tường Vân cô nương thì sanh tương tư ngay, cơm không ăn, nước không uống gì cả. Cuối cùng y mang vàng đến Nghinh Xuân phường, quyết tâm chuộc Tường Vân cô nương.

Trương Tài Bửu hóp một ngụm rượu :

- Cái bọn sống dưới đống quần đàn bà đó có đáng gì cho ta để ý chứ?

Trương A Lục lại nói :

- Nào ngờ khi Vi công tử đến nơi thì Tường Vân cô nương đã hoàn lương về xứ rồi. Y thất vọng vô cùng, thuê xe của tôi, trả cho năm lượng bạc. Y có nói với tôi là nếu như tôi biết được tin tức gì của Tường Vân cô nương mà nói cho y biết thì y sẽ trọng thưởng, đặc biệt là nếu giúp y tìm ra nàng thì số tiền thưởng sẽ là tám trăm lượng. Tám trăm lượng đó Tài Bửu ca, một số tiền không phải là nhỏ đúng không?

Trương Tài Bửu chớp chớp mắt :

- Rồi lão ca có truy tầm tung tích của Tường Vân cô nương giúp cho y không?

Trương A Lục đáp nhanh :

- Tự nhiên là có rồi.

Hắn xụ mặt, nói tiếp :

- Chỉ tiếc là tôi tìm đã bấy lâu mà cứ như là tìm kim đáy bể, một người không rõ từ đâu đến thì làm sao mà tìm được chứ? Như vậy có phải là không thể phát đại tài không?

Trương Tài Bửu bỗng phì cười, vỗ vỗ lên vai Trương A Lục rồi nói :

- A Lục ca, nếu tôi giúp A Lục ca tìm ra Tường Vân thì liệu lão ca có chia cho tôi phân nửa số bạc đó không?

Trương A Lục giật mình nói :

- Tài Bửu ca nói sao?

Trương Tài Bửu mỉm cười nói :

- Lão ca ca muốn biết tung tích của Tường Vân cô nương ư? Cứ ăn đi, cứ uống cho no say đi rồi mình cùng đi với nhau.

Trương A Lục trở mặt :

- Tài Bửu ca biết ư?

Trương Tài Bửu cười lớn :

- Tại Thành Đô này thì ngoại trừ tôi ra, còn có ma nào biết được tung tích của Tường Vân cô nương chứ?

Trương A Lục tròn mắt :

- Thật vậy ư?

Trương Tài Bửu gật đầu nói :

- Chẳng lẽ là giỡn sao? Ai lại gạt lão ca làm gì cơ chứ? Lão ca có biết ai là người đầu tiên giới thiệu Tường Vân cô nương vào Nghinh Xuân các không?

Trương A Lục vội hỏi :

- Ai?

Trương Tài Bửu buông gọn :

- Má nuôi của tôi đó.

Trương A Lục thờ phào :

- Vậy là má nuôi của Tài Bửu ca phải biết rõ Tường Vân cô nương hiện giờ ở đâu phải không?

Trương Tài Bửu cười nói :

- Tất nhiên rồi.

Trương A Lục hân hoan ra mặt :

- Tài Bửu ca, mình là chỗ quen biết, vì vậy tất nhiên là số bạc thưởng đó mình sẽ chia đôi với nhau rồi.

Trương Tài Bửu khẳng khái nói :

- Đã là chỗ bằng hữu với nhau thì đừng nói đến tiền bạc lúc này, giao nghĩa bất giao tài mà.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cánh nhận ven mây

Trương A Lục nghiêm sắc mặt :

- Không! Bất cứ việc gì cũng phải giải quyết trên công bằng, có công bằng thì mới tốt đẹp trường cửu. Nhất định tôi phải chia phân nửa số bạc đó cho Tài Bửu ca mới được.

Viễn cảnh một số bạc lớn sắp về tay gọi hứng cho cả hai. Họ ăn to uống đậm, cười lớn, no say rồi họ đứng lên, ra quầy tranh nhau đòi tính tiền, cuối cùng thì Trương Tài Bửu giành được quyền trả tiền cho cuộc nhậu.

Khi cả hai bước ra khỏi tửu quán thì xa xa có một người cao ốm theo dõi phía sau. Lúc họ quẹo vào ngõ hẻm thì người đó len theo bóng tối mất dạng.

Ngõ hẻm đó tối om, mặt đường lại gồ ghề ướt át, dơ bẩn, mùi hôi thối xông lên nức nồng. Dân cư ở ngõ hẻm này phần lớn là lớp người bần cùng, nghèo đói nhất tại Thành Đô. Họ sống bằng mọi nghề, lương thiện lẫn bất lương, cả đời không thể nào ngóc đầu lên nổi.

Trong một xóm bần tiện thì dĩ nhiên không có ai thức khuya, họ phải ngủ sớm để quên đi cái chênh lệch trong xã hội, cũng như để lấy sức ngày mai lại ra vật lộn với đời.

Trương Tài Bửu đi trước dẫn đường, Trương A Lục bám sát theo sau.

Trương A Lục cầm một thanh trùy thủ nơi tay phải, còn tay trái thì để ngang ngực, lưỡi trùy thủ chỉ cách hậu tâm của Trương Tài Bửu không đầy một

thước.

Tự nhiên là Trương Tài Bửu không biết được rằng kẻ đi sau “chiếu cố” đến y như thế, y cứ đi, lòng đầy tin tưởng vào nghĩa khí giang hồ. Đến trước một ngôi nhà nhỏ, y dừng lại rồi nói khẽ :

- A Lục ca, tới rồi đó, lão ca đợi tôi chút nhé, để tôi gọi cửa. Má nuôi tôi giờ này chắc là đã đi ngủ rồi, bà có tắt ngủ sớm lắm.

Nói đoạn, y bước tới gõ nhẹ vào cánh cửa.

Trong nhà có một giọng gái ngủ vọng ra :

- Ai gọi cửa đó, có việc gì mà còn đến đây giờ này vậy?

Trương Tài Bửu ghé sát mặt vào khung cửa nói :

- Là con, Tài Bửu đây.

Lão bà trong nhà lại hỏi :

- Người đến đây làm gì? Lại trút hết tiền vào trong sòng bạc rồi phải không?

Mấy hôm nay ta không buôn bán được gì, có còn tiền đâu nữa mà người hỏi?

Bà ho húng hắng rồi nói :

- Bên Trương phủ người ta muốn một con liễu đầu đó. Sáng mai người đưa ta về thôn quê nhé, chỉ cần tìm một con tiểu liễu đầu là mình tất có tiền thù lao ngay.

Trương Tài Bửu giục :

- Má nuôi ơi, mở cửa đi, có một mối lợi lớn lắm.

Bên trong nhà, ánh đèn vụt sáng lên rồi cửa mở ra, một lão bà tóc bạc phơ bước ra ngoài, vừa nhìn thấy Trương Tài Bửu là bà đã hấp tấp hỏi :

- Việc gì?

Trương Tài Bửu bước tới, chỉ vào Trương A Lục nói :

- Má nuôi à, đây là A Lục ca, huynh ấy muốn biết tin tức của Tường Vân cô nương nên nhờ con dẫn tới gặp má nuôi đó.

Lão bà nhìn thoáng qua A Lục rồi nói :

- Vào nhà đã, có gì nói sau.

Trương A Lục lộ vẻ áy náy nói :

- Thật có lỗi, làm phiền lão bà đêm hôm khuya khoắt thế này...

Lão bà vừa quay mình đi vào vừa cười nói :

- Khách quan đừng khách sáo quá, người đến tìm già lúc nửa đêm cũng không phải là ít, già đã quen rồi.

Trương Tài Bửu đi vào sau cùng, hẩn thuận tay khép cửa, gài then lại luôn.

Chủ khách còn chưa kịp ngồi xuống thì Trương Tài Bửu đã cười hì hì, nói :

- A Lục ca, bây giờ huynh muốn nói gì thì cứ nói ra hết đi.

Trương A Lục hình như nghe ra được có cái gì đó khác lạ trong giọng nói của Trương Tài Bửu, hẩn chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe đầu nhói bên hông, huyết đạo đã bị điểm, tay chân tê dại, không còn làm gì được nữa.

Tuy nhiên Trương A Lục tỏ ra khá nham hiểm, hẩn làm ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Tài Bửu ca sao lại làm như vậy?

Trương Tài Bửu bước tới trước mặt gã, nở nụ cười gian trá :

- Người mau nói thật ra, là ai sai khiến người?

Trương A Lục mở mắt trừng trừng nhìn Trương Tài Bửu :

- Tài Bửu ca định đùa tôi phải không?

Lão bà kéo một chiếc ghế ngồi xuống, lạnh lùng nói :

- Tài Bửu, ngươi biết lai lịch của hắn chứ?

Trương Tài Bửu cười nhạt nói :

- Thoạt tiên tôi thấy hắn có vẻ hiền lương nên không nghi ngờ gì. Sau thấy hắn dò hỏi tin tức Trương Văn cô nương, lại tự xưng là kẻ đánh xe nên tôi đâm nghi, nhìn kỹ mới nhận ra hắn là một người trong sư đội của Triệu Quân Lượng công tử.

Lão bà gật đầu nói :

- Ngươi hỏi hắn xem ai bảo hắn đi dò la tin tức Trương Văn cô nương? Triệu công tử đã mất tích, còn ai khác sai hắn làm chuyện đó?

Trương A Lục thoáng rùng mình. Việc tử đại công tử mất tích hoàn toàn được giữ bí mật, cả Thành Đô chưa ai hay biết gì, vậy tại sao lão bà này lại biết được chuyện đó?

Trương Tài Bửu cười lạnh nói :

- Ngươi có nghe má nuôi ta nói gì không? Còn chưa chịu khai ra sự thật sao?

Trương A Lục biết đã bị lộ tẩy, hắn tức giận quát :

- Ta đã sa vào tay bọn ngươi thì muốn giết muốn mổ cứ tự nhiên đi, song nếu là hảo hán thì hãy xưng tên cho ta biết, đừng giả mù sa mưa ở đây nữa.

Lão bà hừ một tiếng nói :

- Ngươi là cái thá gì mà hỏi đến tên họ ta?

Trương Tài Bửu cười hi hi nói :

- Cái họ Trương của bằng hữu e cũng là họ giả. Ta nói cho ngươi biết, trước mặt má nuôi ta thì khôn hồn hãy khai thật, nếu ngươi nói láo thì chỉ tự chuốc đau khổ mà thôi.

Ở ngoài cửa bỗng có tiếng cười nhạt, rồi một giọng nói vừa lạnh lùng, vừa mai mỉa vang lên :

- Không cần bắt hắn cung khai làm gì, hắn không biết gì đâu. Sao các ngươi không hỏi thẳng ta đây?

Trương Tài Bửu giật mình, vội quay người ra phía cửa. Hắn thấy có một người cao ốm, khoảng tứ tuần, đang ung dung đứng đó, không biết xuất hiện từ lúc nào nữa.

Trông thấy người đó, Trương A Lục lộ rõ vẻ hân hoan tin tưởng, hắn gọi to :

- Cao lãnh đội!...

Dù người đó xuất hiện bất thành linh nhưng lão bà vẫn không tỏ vẻ hoảng hốt. Bà lạnh lùng nói :

- Ngươi là Cao lãnh đội ư?...

Câu nói chưa dứt thì bà đã thành linh vọt người tới, vung cánh tay ra nhanh như chớp chụp vào trước ngực Cao Xung.

Cao Xung thoáng giật mình, vội đảo người né tránh rồi cười ha hả nói :

- Ta là Cao Xung!

Lão bà hừ một tiếng :

- Ngươi đến quả đúng lúc.

Bà lại trản người tới, một trao một chưởng vung ra thật nhanh.

Cao Xung biết mình đã gặp kinh địch nên không dám chậm trễ, vội lùi lại cho chiêu trao rơi vào khoảng không, tay trái chặt mạnh xuống tay chưởng của bà lão.

Chỉ trong chớp mắt, hai bên đã giao đấu trên dưới mười chiêu, toàn là những chiêu thức ác hiểm kỳ bí.

Trong lúc đó thì Trương Tài Bửu đã bế xốc Trương A Lục lên, đưa vào trong hậu viện.

Giao đấu thêm khoảng hai chục chiêu nữa thì lão bà bất thành thay đổi lối đánh, chiêu pháp biến hóa thành cảm nã, liên tiếp chụp ra, còn thâm hậu hơn chiêu lực rất nhiều.

Cao Xung không ngờ lão bà lại có thân thủ như vậy, y định trả chiêu thì đã không còn kịp nữa, năm ngón tay của bà lão đã chụp vào mạch môn của y.

Trong con nguy cấp, y vùng cánh tay còn lại ra, dùng hết sức đánh tới một chiêu.

Lão bà không hề e dè, thẳng thắn đón đỡ chiêu chiêu của Cao Xung. Nghe “bùng” một tiếng rồi Cao Xung đã bị hất ra xa hơn năm thước, y còn chưa kịp đảo bộ thì Trương Tài Bửu đã bắt thần xuất hiện sau lưng, điểm đúng vào huyệt Chí Đường của y.

Chịu không nổi, Cao Xung lao đảo ngã ngựa ra đất.

Lão bà gật đầu nói :

- Tài Bửu, chiêu vừa rồi quả là đã chọn đúng thời cơ đó.

Trương Tài Bửu nghiêng mình, vòng tay nói :

- Cũng nhờ phu nhân chỉ điểm nên mới có lúc hữu dụng như vậy.

Lão bà gằn giọng :

- Mang hấn vào trong.

Trương Tài Bửu dạ một tiếng rồi cúi xuống bế Cao Xung lên, mang vào hậu viện, thả lão xuống ngay cạnh Trương A Lục đang nằm co quắp dưới đất.

Lão bà cầm chiếc đèn rọi vào mặt Cao Xung, lạnh lùng nói :

- Cao lãnh đội, ngươi còn gì để nói nữa không?

Cao Xung nhắm mắt không đáp.

Lão bà trầm tĩnh hỏi tiếp :

- Ai sai phái ngươi?

Cao Xung cười nhạt nói :

- Ta theo dấu A Lục tới đây, thế mà ngươi không đoán ra sao?

Lão bà cười nhẹ :

- Phải rồi, vậy mà già này lại quên khuấy đi mất.

Bỗng bà nghiêm giọng nói :

- Cao lãnh đội! bấy lâu nay chúng ta nước sông không phạm nước giếng, vậy sao hôm nay ngươi lại đến đây tìm Lục Mối Bà này?

Thì ra bà lão là Lục Mối Bà.

Cao Xung bữu môi nói :

- Bọn ta đến đây tất nhiên là muốn hỏi tin tức về Trường Vân cô nương chứ còn gì nữa.

Lục Mối Bà thân nhiên hỏi tiếp :

- Muốn biết tin tức của Trường Vân cô nương để làm gì?

Cao Xung lạnh lùng nói :

- Công tử nhà ta mất tích, Trường Vân cũng đồng hành, tự nhiên ta phải tìm tung tích thôi.

Lục Mối Bà hừ một tiếng nói :

- Là do bốn đại thế gia liên kết tìm kiếm hay chỉ là chủ ý của một mình Vương phủ?

Cao Xung im lặng một lúc, rồi bỗng lão nói lớn :

- Thật ra ngươi là ai?

Lục Mối Bà cười hắc hắc nói :

- Mạng sống của ngươi đang nằm trong tay ta, vậy mà cũng dám hỏi sao?

Cao Xung cười ha hả nói :

- Muốn làm gì thì cứ làm, việc quái gì phải đe dọa?

Lục Mối Bà trừng mắt nhìn Cao Xung rồi đưa tay lên đầu rút cây trâm cài tóc xuống, cười nhạt nói :

- Cao lãnh đội dày dặn kinh nghiệm giang hồ, vậy chắc là biết mũi trâm này chứ?

Cao Xung thấy mũi trâm dài khoảng ba tấc, thân bằng xương màu đen, mũi bạc lóng lánh thì biết ngay nó có tẩm độc. Lão thoáng biến sắc nhưng lập tức trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói :

- Một chiếc trâm thì có gì mà khoe khoang?

Lục Mối Bà chớp mắt :

- Cũng không có gì, bất quá nó chỉ tẩm một loại chất độc từ Miêu Cuồng mà thôi. Người bị nó chạm phải thì chỉ cảm thấy nhột nhột, vết thương rỉ ra nước vàng, càng nhiều nước vàng thì sẽ càng cảm thấy nhột nhột hơn. Cảm giác nhột nhột gia tăng sẽ khiến cho người bị chạm phải cuồng loạn lên mà chết. Nếu như ngươi không nói thật thì...

Lục Mối Bà nói chưa dứt câu thì chiếc đèn trong phòng bỗng vụt tắt. Vội phong bế huyệt đạo, lão bà gọi to :

- Tài Bửu, mau đốt đèn.

Tài Bửu dạ một tiếng, nhưng hần chưa kịp làm gì bỗng nghe một ngọn gió lạnh thổi tạt qua mặt, khiến hần bất giác dựng tóc gáy, nổi da gà.

Hần lập cập thò tay lấy đồ đánh lửa, vừa đốt đèn vừa nói :

- Má nuôi! Ngọn đèn tắt một cách thật kỳ quái.

Chính Lục Mối Bà cũng rung mình, vì quả thật ngọn đèn tắt trong khi không có gió, lão bà nhìn xuống đất thì thấy Trương A Lục và Cao Xung vẫn còn nằm đó nên cũng an tâm hơn, vội nói :

- Tài Bửu, mau ra kiểm tra cửa coi có cài then chưa?

Trương Tài Bửu đi liền, một lúc sau hần trở vào nói :

- Má nuôi! Cửa vẫn cài then cẩn thận...

Bỗng hần trông thấy sau lưng Lục Mối Bà có một phụ nhân áo xanh đang nhìn hần mà cười, bất giác hần hoảng hồn, trợn mắt kêu to :

- Ma! Có ma!

Lục Mối Bà quát :

- Ma ở đâu?

Trương Tài Bửu đỏ mặt hôi lạnh, đưa tay chỉ chỉ :

- Ở... ở sau lưng... sau lưng...

Lục Mối Bà gằn giọng nói :

- Từ trước tới nay ta không tin là có ma quỷ.

Lão bà hất ngược tay đánh mạnh một chưởng ra sau.

Chưởng thế theo gió phóng đi nhưng lạ một chỗ là mất tăm hơi, không có gì xảy ra cả.

Lục Mối Bà quay người lại thì không thấy ai, lão bà cười nhạt nói :

- Tài Bửu, giờ thì ngươi còn nói là có ma nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Núi mọc chân trời

Trương Tài Bửu lau mồ hôi trán rịn to bằng hạt đậu, đảo mắt nhìn quanh.

Hắn trông thấy phụ nhân áo xanh vẫn đang ngồi trên chiếc ghế mà Lục Mối Bà vừa rời khỏi, nụ cười vẫn ngạo nghễ trên môi.

Nụ cười của phụ nhân áo xanh trông cực kỳ quái dị, đáng kinh khiếp vô cùng.

Trương Tài Bửu hoảng quá, phải tựa lưng vào vách cho khỏi ngã lăn ra đất, hấn rú lên :

- Còn! Còn! Ma đang ngồi trên ghế của má nuôi đó.

Lục Mối Bà quắc mắt nhìn ra sau về phía chiếc ghế của mình thì vẫn không thấy ai, lão bà tức quá hét lên :

- Con ma đó là nam hay nữ?

Trương Tài Bửu líu lưỡi :

- Nữ! Nữ! Con ma đó mặc áo xanh! Trời ơi, ma đánh tôi rồi má nuôi ơi, nó tát vào mặt tôi rồi.

Hắn đưa tay lên bụng một bên má, thật lùi lại phía sau, rồi bỗng ngã lăn ra đất hôn mê luôn.

Lục Mối Bà có nhìn thấy gì đâu? Song nhìn một bên má của Trương Tài Bửu ửng đỏ sưng lên thì bà bắt buộc phải tin rằng có sự lạ, chẳng lẽ thật sự có ma?

Bỗng bà cảm giác lạnh phía sau gáy nên vội quay phắt người lại. Lần này thì bà đã thấy ma thật sự, con ma đó đang đứng đối diện với bà, tóc có hai màu, thân hình gầy ốm, mặc áo màu xanh.

Con ma đó là một phụ nhân, nó nhìn bà cười một nụ cười khủng khiếp.

Mặc dù có võ công khá cao nhưng Lục Mối Bà cũng sợ đến tái mặt. Không biết rõ áp lực nào đã khiến bà phải lùi lại từ từ, rồi bà chột sùi bọt mép, cũng giống như Trương Tài Bửu, ngã lăn ra đất hôn mê luôn.

Con ma áo xanh vẫn giữ nụ cười khủng bố đó, từ từ quay sang phía Trương A Lục và Cao Xung đang nằm trên mặt đất, phẩy tay mấy cái rồi nói :

- Đứng dậy đi.

Con ma đã mở miệng nói chuyện thì chắc chắn không phải là ma thật sự, mà đã không phải ma thì tất nhiên là người rồi. Đó chính là Vương phu nhân, mấy cái phẩy tay vừa rồi chính là để giải huyết cho Cao, Trương hai người.

Cao Xung và Trương A Lục đứng lên, vòng tay nói :

- Thuộc hạ bất tài, cũng may là phu nhân đến kịp lúc nên...

Vương phu nhân khoát tay nói :

- Giờ không phải lúc nói nhiều. Hai người lập tức mang hai tên này về phủ, ta có chuyện cần hỏi chúng.

Câu nói còn chưa dứt thì bà đã lướt đi nhanh như chớp. Cao, Trương hai người nhìn theo, lắc đầu thề lưỡi :

- Chủ nhân quả là có võ công cao tuyệt, trên đời này chắc không có ai là địch thủ của người nữa rồi.

Hai người không dám chậm trễ, vội vác Trương Tài Bửu và Lục Mối Bà chạy về Vương phủ.

Vương phu nhân về đến cổng Vương phủ thì đã thấy Từ Quyên đứng đợi bên ngoài, vẻ hân hoan hiện rõ trên mặt. Nàng hấp tấp báo cáo :

- Phu nhân, thiếu chủ đã thoát hiểm trở về.

Vương phu nhân giật mình nói :

- Bọn Lập Văn về rồi ư? Nó đâu?

Từ Quyên đáp :

- Thiếu chủ vừa về đã đến bái kiến nhưng phu nhân không có mặt, vì vậy đã trở về phòng mình.

Vương phu nhân lại hỏi :

- Chỉ có mình Lập Văn về hay là tất cả cùng về?

Từ Quyên cười tươi :

- Đủ cả bốn vị công tử, ba vị công tử kia đã ai về nhà nấy rồi.

Vương phu nhân cau mày nói :

- Lập Văn nó có nói gì không?

Từ Quyên lắc đầu :

- Dạ không! Tiểu ty nhận thấy thiếu chủ hơi ốm một chút, lại có vẻ uể oải, dường như đã bị nhiễm phong sương. Vả lại phu nhân không có mặt thì thiếu chủ nói với ai đây?

Vương phu nhân hừ một tiếng :

- Nghe phó giáo luyện đâu?

Từ Quyên đáp nhanh :

- Ở tại tiền viện.

Vương phu nhân hình như muốn nói gì đó, song không hiểu nghĩ sao mà bà lại thôi. Bà trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đi gọi Lập Văn tới đây cho ta.

Từ Quyên vâng lệnh đi ngay.

Còn lại một mình, Vương phu nhân nhìn đăm đăm xuống đất, nghĩ ngợi miên man, bà lẩm bẩm :

- Đúng rồi, đúng rồi, nhất định là cùng một cách thức như vậy...

Bên ngoài nghe tiếng Vương Lập Văn :

- Mẹ! Mẹ! Con đã về đây.

Âm thanh có phần khàn khàn giống như giọng của những người thức trắng mấy đêm liền để uống rượu, hần nhìn ốm hơn lúc trước một chút.

Vương phu nhân cất giọng từ hòa nói :

- Ta không phải mẹ con, mà là cô mẫu.

Vương Lập Văn thoáng giật mình, thay vì một lời thăm hỏi thì Vương phu nhân lại chính hấn trong lối xưng hô, thật là lạ thường.

Vương phu nhân tiếp lời :

- Từ nhỏ ta đã nuôi dưỡng con, xem con như con đẻ nên con gọi bằng mẹ quen miệng cũng không trách được.

Vương Lập Văn thờ dãi nói :

- Con biết...

Vương phu nhân nghiêm giọng trách :

- Tại sao con không nghe lời ta, hiệp bè hiệp đảng tổ chức cái lễ Hoán Hoa Nhật gì gì đó để làm gì? Hèn gì mà gặp tai nạn.

Giọng bà trở lại hiền hòa :

- Con bị đắm thuyền hai ngày nay làm cho ta lo sợ biết bao, mắt ăn mắt ngủ khổ sở lắm.

Vương Lập Văn nói :

- Du thuyền của bọn con gặp lân thuyền rồi sau đó đưa đến một chiếc thuyền lớn khác gọi là Hoán Hoa cung, để gặp Hoán Hoa công chúa.

Vương phu nhân chớp mắt, trầm nghĩ :

- “Quả nhiên con tiện tỳ lại tái xuất giang hồ”.

Nhưng bà không lộ một chút cảm nghĩ nào, ôn tồn hỏi tiếp :

- Hoán Hoa công chúa và Hoán Hoa cung ư?

Vương Lập Văn gật đầu nói :

- Đại khái chúng xưng là vậy đó mẹ à.

Rồi hắn kể lại mọi chuyện cho Vương phu nhân nghe.

Vương phu nhân hỏi tiếp :

- Rồi con thoát hiểm thế nào?

Vương Lập Văn đáp :

- Đến trưa hôm sau con mới tỉnh rượu và nhận ra mình đang ở trong một khách sạn ở một huyện xa.

Vương phu nhân gật đầu :

- Còn mọi người thì sao? Kim tổng giáo luyện thế nào?

Vương Lập Văn nói :

- Con chưa biết Kim huynh hiện giờ ra sao. Còn về phần ba vị công tử kia thì do lúc đó mọi người đều quá mệt mỏi, và lại về đến đây thì cũng đã khuya rồi nên con đã đề nghị họ ai về nhà nấy trước.

Vương phu nhân mỉm cười hỏi tiếp :

- Còn gã họ Bạch và Tường Văn cô nương thế nào?

Vương Lập Văn lắc đầu nói :

- Con cũng không biết họ ra sao, khi tỉnh lại thì chỉ có bốn người bọn con ở đó.

Vương phu nhân trầm ngâm nói :

- Hoán Hoa yêu nữ dám công nhiên gây sự với bọn ta thì ắt phải có một chủ trương đối đầu rõ rệt, con phải hết sức đề phòng nhé.

Vương Lập Văn giật mình nói :

- Mẹ biết lai lịch nàng ư?

Vương phu nhân cười lạnh :

- Chúng có làm trò quỷ ma gì thì cũng không qua được mắt ta đâu. Đêm nay ta đã bắt được hai tên tay sai của chúng.

Vương Lập Văn thoáng biến sắc :

- Hai tên tay sai ư?

Vương phu nhân hướng sang Từ Quyên nói :

- Người ra ngoài kêu Cao lãnh đội và Nghê phó tổng giáo luyện đưa hai tên gian tế vào đây để ta tra hỏi.

Từ Quyên vâng lệnh lui ra, không bao lâu sau Cao, Nghê hai người đã đưa Trương Tài Bửu và Lục Mối Bà vào.

Vương phu nhân nhìn Vương Lập Văn nói :

- Con hỏi tên chúng thử xem.

Vương Lập Văn vâng lời bước tới, nhìn Lục Mối Bà quát hỏi :

- Ngươi tên họ là gì, nói mau?

Lục Mối Bà nhìn Vương Lập Văn chăm chăm không nói gì.

Vương phu nhân quay mặt nhìn sang Nghê Trường Lâm chớp chớp mắt như là đang dùng “Truyền âm nhập mật” nói gì đó. Chỉ thấy Nghê Trường Lâm thoáng biến sắc, rồi lập tức cùng với Cao Xung lui ra bên ngoài.

Vương phu nhân lạnh lùng nói :

- Từ Quyên, mau hạ độc thủ.

Từ Quyên bước đến Lục Mối Bà trầm giọng nói :

- Trước mặt phu nhân mà ngươi còn ngoan cố như vậy thì đừng trách ta cho ngươi nếm mùi thủ pháp “Triệt Mạch Trừ Căn” cho biết.

Nàng vung tay ra điểm nhanh vào hai huyệt đạo trên người Lục Mối Bà.

Lục Mối Bà rú lên như heo bị chọc tiết, tay chân co rúm lại, thân hình cuộn tròn run run co giật. Mồ hôi trên trán lão bà đổ xuống từng hạt như hạt đậu, miệng cố gắng rên la rất khó khăn, đủ thấy sự đau đớn vô cùng tận.

Trương Tài Bửu ngồi bên cạnh mặt xám ngắt, cúi gầm đầu xuống không dám nhìn sang.

Đôi mắt của Lục Mối Bà đỏ ngầu, nhìn sang Từ Quyên phều phào nói :

- Tôi... tôi... nói... nói.

Vương phu nhân phẩy tay nói :

- Giải huyệt cho mụ ta.

Từ Quyên lập tức giải huyệt cho Lục Mối Bà. Lão bà ngồi dậy, không còn ngoan cố nổi nữa, nói ngay :

- Già... già tên là Lục Thất Nương.

Vương phu nhân cười lạnh :

- Thì ra ngươi là Độc Yết Lục Thất Nương, một thời hoành hành vùng Giang Bắc. Mau nói xem ngươi đã vào Hoán Hoa cung được bao lâu rồi?

Lục Mối Bà lắc đầu nói :

- Già không thật sự gia nhập Hoán Hoa cung, mà cũng không biết nó là cái gì nữa. Tất cả những gì già làm đều là bị cưỡng ép mà thôi.

Vương phu nhân lạnh lùng nói :

- Ai cưỡng ép ngươi?

Lục Mối Bà thở dài nói :

- Già cũng không biết nữa.

Vương phu nhân hừ lạnh nói :

- Ngươi nói để nghe thật nhi. Từ Quyên, mau...

Lục Mối Bà vội lết đến trước mặt Vương phu nhân, dập đầu nói :

- Tất cả đều là sự thật, mỗi khi cần già làm chuyện gì thì có kẻ mang tín hiệu hoa giấy màu xanh truyền đến cho già. Già phải nhất nhất làm theo những chỉ thị trong đó.

Vương phu nhân nhìn Lục Mối Bà nói :

- Người đến Thành Đô có nhiệm vụ gì? Đã được bao lâu rồi?

Lục Mộ Bà nói :

- Già cải trang thành một bà mối để điều tra những thế gia ở Thành Đô đã gần hai năm nay rồi.

Vương phu nhân cười nhạt nói :

- Vậy người đã điều tra tứ đại thế gia rồi phải không?

Lục Mộ Bà cúi đầu nói :

- Đúng vậy.

Vương phu nhân lại nói :

- Tường Vân đến Nghinh Xuân phường là do người giới thiệu phải không?

Lục Mộ Bà gật đầu nói :

- Tường Vân cô nương mang một tờ hoa giấy màu xanh đến nên già phải nhất nhất làm theo chỉ thị trong đó, còn thật sự lai lịch của cô ta thì già không rõ.

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Có thể y thị là do Hoán Hoa cung phái đến.

Vương Lập Văn vâng một tiếng vu vơ, lơ đãng, hẳn cũng không hiểu tại sao mình lại có thể vâng nhanh như thế.

Vương phu nhân vẫy tay nói :

- Từ Quyên! Đưa chúng ra ngoài, cắt cử người canh giữ cho cẩn thận.

Từ Quyên lập tức quay người áp giải Lục Mộ Bà và Trương Tài Bửu ra ngoài.

Vương phu nhân thở dài nói :

- Lập Văn, con nghe nói hết rồi chứ? Hoán Hoa cung đã cho người theo dõi chúng ta từ rất lâu rồi đấy.

Vương Lập Văn cau mày nói :

- Thật ra Hoán Hoa cung là bọn người nào? Tại sao lại cố ý đối đầu với chúng ta như vậy?

Vương phu nhân cười nhạt nói :

- Chúng muốn bành trướng thế lực tại Thành Đô nên trước tiên là phải loại trừ các thế gia trước đã.

Vương Lập Văn lại nói :

- Vậy tại sao lại thả con ra?

Vương phu nhân gằn giọng nói :

- Chẳng qua chúng muốn thị oai, cảnh cáo mình, nếu mình sợ thì sẽ phải để yên cho chúng hoành hành, hoặc là làm tay sai cho chúng. Như vậy thì có lợi hơn nhiều so với giết chết con. Khi nào chúng ta chống đối thì chúng sẽ thẳng tay đối phó.

Bà dịu giọng nói tiếp :

- Đêm đã khuya rồi, con đi ngủ đi, sáng mai kêu bọn Tiền Nhi, Triệu Tam và Trác Thất đến đây gặp ta vào buổi cơm trưa.

Vương Lập Văn nghiêng mình nói :

- Xin vâng lời mẹ.

Hắn bước ra ngoài, Vương phu nhân nhìn theo, nở một nụ cười bí hiểm sau đó đứng lên bước vào trong tịnh thất.

Một lúc sau bỗng có tiếng chân người vọng đến, hướng thẳng về phía tịnh thất của Vương phu nhân. Có tiếng Từ Quyên nói :

- Phu nhân, có việc xảy ra.

Vương phu nhân trầm giọng nói :

- Chuyện gì?

Từ Quyên thở hổn hển nói :

- Xuân Vũ, người đảm nhận phiên gác canh chừng Lục Mộ Bà và Trương Tài Bửu, vừa báo cáo...

Vương phu nhân cười nhạt nói :

- Có phải hai người đó bị giết rồi phải không?

Từ Quyên sững sờ :

- Phu nhân biết rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bức tranh vân cầu

Vương phu nhân bình thần :

- Ta chỉ đoán thế thôi chứ có mục kích đầu mà biết được.

Từ Quyên nói tiếp :

- Xuân Vũ cho biết vào lúc trời vừa rạng sáng thì có bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ như là do thám, nó liền bước đến nhìn ra ngoài, định lên tiếng hỏi thì...

Vương phu nhân ngắt lời :

- Thì bỗng nhiên nó nghe tiếng hự khê vang lên, Lục Mộ Bà và Trương Bửu Tài đã ngã lăn ra đất tắt thở chết rồi, cả hai đều trúng phải một loại ám khí tối độc dính vào máu là chết liền.

Từ Quyên lại trở mặt :

- Phu nhân...

Vương phu nhân lạnh lùng nói :

- Còn nữa, Nghe phó giáo luyện đã bố trí hai thuộc hạ có kinh công cực cao tuần tra bên ngoài vậy mà vẫn không thể đuổi kịp thích khách đó, có đúng không?

Từ Quyên gật đầu :

- Quả đúng là như vậy, không biết tên thích khách vào và ra thoát bằng ngõ nào.

Vương phu nhân hừ nhẹ :

- Còn ngõ nào nữa, chắc chắn là có nội gian rồi.

Từ Quyên giật mình :

- Phu nhân nói là có nội gian ư?

Vương phu nhân trầm giọng :

- Ngươi không nhận thấy à?

Từ Quyên kinh hãi nói :

- Tiệp tỷ làm sao nhận ra được? Phu nhân đã biết sao không bắt lấy hắn?

Vương phu nhân gần giọng nói :

- Dĩ nhiên là ta không dung tha, song có điều chưa cần ra tay vội, bởi ta còn muốn xem chúng sẽ giở trò gì nữa.

Khi Vương Lập Văn thức dậy thì trời đã sáng tỏ, còn đang ngái ngủ thì hắn bỗng nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng bước chân nhẹ, hắn vội khoác chiếc áo vào rồi nhảy thoát đến mở toang cửa ra, hét to :

- Kẻ nào rình mò đó?

Một tên tiểu đồng mặt mày thanh tú xuất hiện, tay cầm một chậu nước rửa mặt, cung kính nghiêng mình nói :

- Công tử ngủ ngon chứ? Tiểu nhân là Minh Cầm trước dọn dẹp sảnh đường, nay được sai phái hầu hạ công tử để thay thế cho Minh Kha đã mất tích lúc theo hầu công tử trên thuyền.

Vương Lập Văn thờ phào một hơi, gật đầu nói :

- Rất tốt.

Minh Cầm mang nước rửa mặt vào phòng xong rồi nói :

- Nghe phó tổng giáo luyện đã đến hai lần nhưng do công tử còn đang ngủ nên đành phải trở về, không dám kinh động đến công tử.

Vừa rửa mặt Vương Lập Văn vừa hỏi :

- Còn Kim tổng giáo luyện thì sao? Y đã đến chưa?

Minh Cầm thoáng giật mình, nhìn Vương Lập Văn với ánh mắt nghi hoặc nói :

- Kim tổng giáo luyện đã mất tích cùng một lượt với công tử, đến giờ vẫn chưa thấy trở về.

Vương Lập Văn làm ra vẻ kinh dị lắm bầm :

- Tại sao y chưa về nhỉ?

Hắn nhìn Minh Cầm nói :

- Được rồi, người mời Nghe phó tổng giáo luyện tới đây, ta có chuyện muốn nói với lão.

Minh Cầm dạ một tiếng đoạn xoay người bước đi ngay.

Vương Lập Văn lau mặt xong thì chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui trong thư phòng, nhìn về mặt thì cho thấy hắn đang suy nghĩ một chuyện gì quan trọng lắm.

Vàng thái dương tỏa ánh sáng vàng mát xuyên qua cửa, làm cho cảnh vật trong phòng như trang nhã hẳn ra. Nhưng Vương Lập Văn không để ý đến ngoại cảnh, cứ chốc chốc hắn lại cau mày, tâm tư như động một điều u uẩn.

Hoán Hoa Nhật năm nay gặp phải biến cố phi thường, nào là Vọng Giang lâu bị phá hủy, lân thuyền của Vương phủ bị đắm và tùy tùng bị giết hại, thật làm cho Thành Đô tứ đại công tử phải táng đờm kinh tâm. Dù hiện tại cả bốn đều đã thoát nạn trở về, song dường như mọi chuyện không dừng lại ở đó mà mới chỉ là bước khởi đầu của cơn bão táp.

Đi tới đi lui một hồi, Vương Lập Văn kéo ghế ngồi xuống tiếp tục suy nghĩ.

Nhưng hắn chưa ngồi được lâu thì đã nghe có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào :

- Trình công tử, Nghe phó tổng giáo luyện đã tới.

Vương Lập Văn chỉ quay đầu lại chứ không nói gì. Nghe Trường Lâm bước qua tấm ván Minh Cầm vén lên vào trong cửa, vừa nghiêng mình vừa nói :

- Công tử đã thức rồi ư? Sáng nay lão phu có đến hai lần nhưng không dám làm kinh động công tử nên đành quay đi.

Vương Lập Văn đứng lên, điểm một nụ cười nói :

- Mời ngồi, chúng ta sẽ nói chuyện một lúc.

Một tỷ nữ bung mâm điểm tâm vào, trên mâm có một chén cháo yến sào và một cái muống bạc, đặt lên bàn rồi nghiêng mình cung kính nói :

- Mời công tử dùng điểm tâm.

Vương Lập Văn gạt đầu, với tay lấy chiếc muống khuấy cháo ăn vài miếng rồi ngẩng mặt lên, thấy Nghê Trường Lâm vẫn còn đứng nguyên tại chỗ thì liền vẩy tay nói :

- Phó tổng giáo luyện cứ ngồi xuống đi, đừng quá thủ lễ mà mất đi sự thân mật.

Nghê Trường Lâm kéo ghế ngồi xuống ở góc phòng rồi nói :

- Lão phu quả là rất lấy làm xấu hổ, đêm rồi xảy ra một chuyện...

Vương Lập Văn vội hỏi :

- Là chuyện gì vậy?

Nghê Trường Lâm nói :

- Hai tên gian tế bị lão phu nhân bắt đã bị địch ám toán.

Vương Lập Văn biến sắc :

- Thật ư? Kẻ nào to gan đến thế?

Nghê Trường Lâm thở dài nói :

- Phu nhân đã hết sức dặn dò lão phu phải để ý trông chừng hai tên gian tế nên đích thân lão phu đêm qua đã đi tuần, còn phái hai tên thuộc hạ có khinh công giỏi nhất trong đội càn kheo canh gác vòng ngoài, có gì thì lập tức báo động, vậy mà...

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lão phu tuần tra trên nóc trang viện cả đêm không thấy có gì động tĩnh, hai tên thuộc hạ vòng ngoài cũng không báo cáo chuyện gì, thế mà bọn địch vẫn có thể lên vào ám toán được. Theo lão phu thì... thì...

Lão ấp úng không nói gì thêm nữa.

Vương Lập Văn lấy làm lạ hỏi :

- Sao Phó tổng giáo luyện không nói tiếp?

Nghê Trường Lâm đưa mắt nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói :

- Lão phu nghi rằng trong trang viện có gian tế.

Vương Lập Văn giật mình, chiếc muống trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Hắn trở mặt nhìn Nghê Trường Lâm hỏi :

- Sao Phó tổng giáo luyện lại nói vậy? Lão đã phát hiện ra được điều gì khả nghi ư?

Nghê Trường Lâm lắc đầu nói :

- Đến giờ thì chưa có gì, nhưng trang viện có rất đông thuộc hạ, chúng ta không thể biết được họ có thật sự trung thành hay không. Tiếc là Kim tổng giáo luyện vắng mặt, nếu không thì có thể phát giác ra gian tế một cách thật dễ dàng.

Vương Lập Văn gạt đầu nói :

- Ra là vậy.

Nghê Trường Lâm vuốt râu nói :

- Tuy nhiên xin công tử cứ yên tâm, vì lão phu nhân đã nói là chỉ nội trong vài ngày tới, chúng ta chắc chắn sẽ tìm ra gian tế và biết được hành động của bọn Hoán Hoa cung.

Vương Lập Văn giật mình nói :

- Không có đầu mối nào thì làm sao có thể quả quyết được như vậy.

Nghê Trường Lâm cười nói :

- Lúc công tử lên lân thuyền hội kiến với Hoán Hoa công chúa thì Vạn lãnh đội có phái hai tên thuộc hạ rành rẽ thủy tính lặn theo bám sát.

Vương Lập Văn biến sắc nói :

- Hai tên đó đã về ư?

Nghê Trường Lâm lắc đầu nói :

- Vậy thì chưa, nhưng chỉ nội trong vài ngày tới thì sẽ có tin tức của họ thôi.

Vương Lập Văn có vẻ bồn chồn nóng nảy, mặt thoáng biến sắc, trầm ngâm không nói gì.

Vừa lúc đó, Minh Cẩm bên ngoài bỗng nói vọng vào :

- Bẩm công tử và Phó tổng giáo luyện, Tiền, Triệu, Trác ba vị công tử đã đến.

Nghê Trường Lâm vụt đứng lên nói :

- Lão phu còn nhiều việc phải làm, xin phép cáo lui.

Vương Lập Văn nói :

- Ba người đó đâu có xa lạ gì, sao Phó tổng giáo luyện không ở lại nói chuyện một chút?

Nghê Trường Lâm cười nói :

- Vì Kim tổng giáo luyện vắng mặt nên mọi việc lão phu phải đảm trách cả, thật sự là không thể lơ là chút nào. Hơn nữa lão phu nhân vừa thiết lập tại trung viện một tổng đài liên lạc nhằm đón tin tức các nơi gửi về, lão phu là trưởng đài nên không dám nán ná lâu hơn. Nếu có gì cần sai khiến thì xin công tử cứ cho Minh Cẩm đến gọi.

Lão vòng tay chào từ biệt rồi xoay mình bước đi luôn.

Nghê Trường Lâm vừa khuất dạng thì Tiền Nhị, Triệu Tam và Trác Thất cũng vừa bước vào, Vương Lập Văn đứng lên hân hoan đón tiếp.

Tiền Nhị chớp chớp mắt, thấp giọng hỏi :

- Vương huynh, gia tư của ba chúng tôi gần như đã bị Nghê phó tổng giáo luyện dời về đây hết rồi, tại sao thế?

Vương Lập Văn giải thích :

- Đó là ý của gia mẫu, vì chúng ta vắng mặt trong hai hôm nên gia mẫu đã cho dọn về đây để tiện bề bảo vệ.

Triệu Tam khó chịu nói :

- Nhưng còn gia đình của chúng tôi thì sao? Bây giờ chúng tôi về nhà thì chẳng có ma nào để sai khiến cả.

Vương Lập Văn lại nói :

- Gia đình của các bạn đều đã được phái đi tìm kiếm khắp nơi, chưa có ai về cả.

Trác Thất hạ giọng nói :

- Sự tình ra sao rồi?

Vương Lập Văn khẽ cau mày nói :

- Khó khăn nhiều lắm...

Bất chợt Minh Cẩm mang trà vào, cả bốn người không ai bảo ai đều lập tức trở lại về mặt thần nhiên như không có gì xảy ra.

Vương Lập Văn khoát tay nói :

- Minh Cẩm ngươi lui ra đi, để mặc chúng ta.

Rồi hán điểm một nụ cười, hướng sang ba vị bằng hữu nói :

- Ngồi đi chứ, ngồi xuống dùng trà với tôi nào.

Sau khi Minh Cầm đi ra ngoài, Vương Lập Văn lại nói tiếp :

- Gia mẫu cho mời ba vị đến để cùng nhau thương lượng cách đối phó.

Triệu Tam liếc mắt ra ngoài, nói khẽ :

- Tôi nghĩ rằng...

Y chợt bỏ lưng câu nói, vì lúc đó màn cửa khẽ rung động, một thiếu nữ áo tím bước vào, chính là Từ Quyên, tỳ nữ thân tín của Vương phu nhân.

Từ Quyên vòng tay nghiêng mình cung kính nói :

- Phu nhân cho mời các vị công tử vào hậu sảnh gặp người.

Vương Lập Văn đứng lên nói :

- Mẹ ta đã dậy rồi ư?

Từ Quyên gật đầu nói :

- Phu nhân đã thức giấc từ lúc bình minh, vì nghe Minh Cầm thông báo là có ba vị công tử đến nên sai tiểu tỳ sang mời.

Tiền Nhị cũng đứng dậy nói :

- Bá mẫu đã có lời thì chúng ta nên sang thôi.

Triệu Tam tiếp nói :

- Phải đó, ta nên sang thôi, tối hôm qua vì vội quá nên cũng không kịp thỉnh an bá mẫu.

Từ Quyên cười giục :

- Phu nhân đang chờ, tiểu tỳ xin về thông báo trước, các vị xin đi nhanh nhé.

Rồi nàng quay mình bước đi ngay, không biết là vô tình hay cố ý mà thân pháp rất linh diệu, trừ Vương Lập Văn ra còn ba công tử kia thì khi trông thấy đều giật mình thất sắc, ngáy người nhìn theo.

Vương Lập Văn không dám chậm trễ, cùng ba vị công tử kia tiến vào hậu sảnh. Họ vừa đi vừa tỏ ý tiếc rằng thiếu mất Kim Nhất Phàm như là thiếu đi cánh tay phải vậy, làm cho họ không còn mạnh mẽ được nữa.

Tuy nhiên nếu để ý kỹ một chút thì thấy cả bốn đều có thái độ dè dặt rõ rệt, những câu chuyện họ nói với nhau quanh đi quẩn lại cũng không ngoài chuyện hoa thuyền bị mất tích, dường như chỉ nhằm mục đích cho bọn người làm trong nhà nghe. Bởi vì lúc đó ngày vừa bắt đầu nên sinh hoạt trong trang viện rất rộn rịp, người ăn kẻ ở trong nhà đều đang làm phận sự của mình, từ trong ra ngoài đâu đâu cũng thấy có người cả.

Cả bốn đi không bao lâu thì đã vào trong hậu sảnh, đến tịnh thất của Vương phu nhân. Hai tỳ nữ áo xanh đang đứng trực ngoài cổng thấy bốn người đến thì liền nghiêng mình vái chào, rồi hướng vào tịnh thất cao giọng nói :

- Trình phu nhân, bốn vị công tử đã đến.

Từ bên trong, Vương phu nhân nhẹ nhàng nói :

- Bảo tất cả vào đây đi.

Hai tỳ nữ lập tức mở cửa, bọn Vương Lập Văn cùng nhau bước vào.

Vương phu nhân đang ngồi trên chiếc cảm đơn, gương mặt trầm trầm nghiêm lạnh, đứng sau lưng bà là tỳ nữ áo tím Từ Quyên.

Trông thần thái của Vương phu nhân thì Vương Lập Văn bất giác giật mình, tâm tư rộn lên muôn vạn điều lo nghĩ. Tuy nhiên hắn cũng biết đây không phải là lúc tìm hiểu tình hình nên vội bước tới cung kính chào :

- Mẹ! Tiền huynh, Triệu huynh và Trác huynh họ đều đã tới thỉnh an mẹ đây.

Tiền Nhị, Triệu Tam và Trác Thất đồng bước tới, cúi đầu toan nói gì đó, nhưng Vương phu nhân đã lạnh lùng nói :

- Trong con mắt của các người thì chắc ta không còn là sư phó dạy dỗ các người rồi phải không, nên chỉ một cái cúi đầu là đủ rồi chứ gì?

Tiền Nhi, Triệu Tam và Trác Thất nghe vậy thì vội vã quỳ cả xuống, Vương Lập Văn cũng quỳ theo. Vương phu nhân gần giọng nói :

- Một tay ta đào tạo các người, bây giờ thành tài nên coi thường ta rồi chứ gì?

Bà dừng lại một chút rồi nói :

- Chắc các người chưa quên mục đích của chúng ta khi đến Thành Đô chứ?

Tiền Nhi vội nói :

- Chúng đệ tử không dám quên.

Vương phu nhân cười nhạt nói :

- Vậy sao lúc phát hiện ra hành tung của Hoán Hoa cung lại không phóng hỏa pháo lưu tinh báo hiệu? Các người tự cho rằng võ công đã cao cường nên thừa sức đối phó chứ gì?

Triệu Tam phân trần :

- Lúc gặp lần thuyền thì Hoán Hoa cung chưa xuất hiện, chúng đệ tử sợ rằng nếu phóng hỏa pháo lưu tinh thì sẽ bức mây động rừng nên mới tạm thời không phóng, xin sự phó tha tội.

Vương phu nhân gần giọng nói :

- Vậy sao đã lên thuyền lạ mà không đề phòng, lại ăn uống đến say khướt mê man rồi để cho người ta muốn làm sao cũng mặc? Ta nghĩ thanh danh Táng Hoa môn từ đây sẽ không còn được trọng vọng nữa rồi.

Táng Hoa môn là một cái tên rất lạ trên giang hồ, không ai biết là môn phái nào cả, vậy sao Vương phu nhân lại nói thế?

Vương phu nhân mắng như vậy thì không những chỉ có Tiền Nhi, Triệu Tam và Trác Thất, mà ngay cả Vương Lập Văn cũng bị gom vào trong đó. Cả bốn người cúi gầm mặt chịu mắng, không dám hó hé một câu.

Vương phu nhân lại tiếp tục :

- Đêm qua đã về đến đây rồi thì tại sao không cho ta hay mà lại ai về nhà nấy ngủ kỹ? Như vậy thì rõ ràng là không xem ta ra gì, vậy còn đến gặp ta làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Những nước cờ sai

Vương Lập Văn vội nói :

- Con đã trình với mẹ đêm qua rằng các vị nhân huynh không dám làm kinh động đến giấc ngủ của mẹ, và lại tất cả đều mệt phờ sau hai ngày bị quản thúc nên mới như vậy, xin mẹ lượng thứ cho.

Vương phu nhân lạnh lùng hừ nhẹ :

- Đứng cả lên đi.

Bốn vị công tử cùng đứng lên cung kính cúi đầu không dám nói gì.

Vương phu nhân nghiêm giọng nói :

- Yêu nữ Hoán Hoa cung dám trêu vào Táng Hoa môn thì chúng ta sẽ bắt chúng phải trả giá lại một lần cho nàng ta biết mình biết người. Các người hãy ngồi xuống đi, rồi cho ta biết ý kiến của mình, làm sao để đối phó?

Bốn công tử xôn xang vô cùng song không dám để lộ một phản ứng gì, đành ngồi xuống hàng ghế do các tỷ nữ mang đến, sau đó Tử Quyên ra dâng trà.

Vương phu nhân nở một nụ cười bí hiểm, quay sang Vương Lập Văn nói :

- Lập Văn, người nói trước đi.

Vương Lập Văn muốn đứng dậy nhưng không hiểu sao nhìn vào nụ cười của Vương phu nhân thì hắn không làm sao mà nhúc nhích được thân hình, hắn bất giác biến sắc, lắp bắp không nói ra câu.

Vương phu nhân khoát tay :

- Không cần đứng dậy, cứ ngồi nói cũng được. Người biết được sự tình gì thì nói ra đi.

Vương Lập Văn run run giọng nói :

- Mẹ...

Vương phu nhân cười nhẹ :

- Chẳng phải ta đã nói với người rằng ta không phải là mẹ ruột của người ư? Sao người còn gọi ta là mẹ mãi vậy?

Bồng bà hừ lạnh nói :

- Sao người đồ mồ hôi thế? Không khí buổi sáng có oi bức đâu?

Mồ hôi rịn từng hạt to trên trán của Vương Lập Văn, hắn lắp bắp :

- Bà... bà...

Vương phu nhân cười nhạt nói :

- Cậu bé ơi! Cậu không biết ý của ta sao? Cậu chỉ cần nói cho ta biết Hoán Hoa cung ở nơi nào là đủ rồi, khỏi cần phải nói thêm gì nữa cả.

Những thớ thịt trên mặt Vương Lập Văn run run như bị phong giật, hắn ấp úng nói :

- Tôi... tôi không nhớ được...

Vương phu nhân lạnh lùng nói :

- Người còn muốn lừa ta ư? Ta sống đến gần này tuổi đầu thì lẽ nào còn để cho bọn con nít như người lừa gạt? Chẳng lẽ các người không phải từ Hoán Hoa cung đến ư?

Giọng nói của bà bỗng trở nên rắn rỏi lạnh lùng kỳ lạ, chẳng những Vương Lập Văn bị chấn động, mà ba vị công tử kia cũng phải hải hùng. Cả bốn người bất động trên ghế, mồ hôi rịn ra ướt đầy mặt, nhò rùng rùng xuống áo mà không dám lau.

Vương phu nhân vẫn điểm nụ cười lạnh, ánh mắt của bà cũng sắc lạnh, giọng nói càng lạnh lùng hơn :

- Đem qua các người đồ trò quý trò ma đột nhập vào trang viện của ta, dùng ám khí sát hại Lục Môi Bà và Trương Bửu Tài. Các người tưởng rằng trời không biết quý không hay, có ngờ đâu ta ở sau lưng các người?

Bà hừ mấy tiếng rồi tiếp nói :

- Vì Lục Môi Bà là kẻ ác, và lại cũng không giúp ích cho ta được việc gì nên ta mới để yên cho các người hạ thủ mà không ra tay ngăn cản. Mụ ta làm tay sai cho Hoán Hoa cung thì cho dù bị người trong Hoán Hoa cung giết chết thì cũng là tuần hoàn báo ứng, chẳng có gì đáng thương cả. Tuy nhiên ta cũng đã cảnh cáo các người rồi, các người chắc cũng thấy vết rách trên áo chứ, có phải là không hiểu tại sao phải không?

Bà lại hừ một tiếng, rồi nói :

- Võ công của các người, hừ, thực chất còn kém Lập Văn đến mấy bậc.

Bốn công tử ngồi trên mình như bốn xác chết, không dám cự cựa gì. Vương phu nhân đảo mắt nhìn họ một lượt rồi lạnh lùng nói :

- Yêu nữ Hoán Hoa cung cho các người giả dạng làm bốn công tử để dò xét thực lực trong bốn gia đình, nhằm tìm cách đối phó. Nhưng yêu nữ đó đâu có biết rằng người trong tứ đại gia đình thấy đều là môn đệ Táng Hoa môn, mà Táng Hoa môn là tử thù của Hoán Hoa cung, đã lập thệ phải giết sạch người trong Hoán Hoa cung, không chừa một con gà con chó.

Vương phu nhân càng nói càng lộ vẻ phẫn khích, có lẽ bà căm thù Hoán Hoa cung đến cực độ, ánh mắt chiếu người ánh hung quang, tóc bạc cơ hồ dựng đứng, sát khí hùng hực.

Bốn “Công tử” ngồi bất động nghe bà trút sự căm hờn lên đầu lên cổ, không dám có một phản ứng nhỏ nhất nào.

Tình trạng bất động đó kéo dài không được bao lâu thì bỗng nghe “Bịch, bịch” mấy tiếng, rồi cả bốn thân hình ngã nhào xuống đất.

Vương phu nhân giật mình, không biết bà sử dụng thân pháp nào mà thân hình đã ngay lập tức ở bên cạnh xác của “Vương Lập Văn”. Bà cúi xuống xem sơ qua rồi cười gằn nói :

- Khá thật, chúng biết không thoát khỏi tay ta nên đã uống thuốc độc tự tử hết.

Bốn xác chết đều thất khiếu chảy máu, trong phút chốc da thịt đã đen xạm lại, co quắp biến dạng. Từ Quyên kinh hãi kêu lên :

- Lợi hại thật, chất độc quả là mãnh liệt vô cùng. Có lẽ chúng đã ngấm sẵn chất độc nơi miệng, biết rằng không thoát nên tự tử trước.

Vương phu nhân gật đầu nói :

- Đó cũng là một thủ đoạn của con yêu nữ Hoán Hoa cung để ngăn ngừa thuộc hạ khi sa lưới không bị khai thác, đáng lý ra ta phải đề phòng mới đúng.

Bà nhìn bốn xác chết rồi thở dài nói :

- Tuy ta khám phá được sự thật, nhưng vẫn thất bại.

Vì bốn tên gian tế đã chết nên tung tích của bốn vị công tử thật vẫn không biết rõ ở đâu, khi nào họ chưa về là bà vẫn xem như mình thất bại.

* * * * *

Khi tỉnh lại, Bạch Thiếu Huy nhận ra mình đang nằm trên mặt đất, đầu óc choáng váng nặng nề. Chàng cố tìm hiểu xem mình đang ở nơi đâu nhưng không được, chỉ biết rằng không còn bông bênh trên mặt nước nữa mà thôi.

Chàng hết sức kỳ quái, cố vận dụng nhãn lực nhìn quanh mới biết là mình đang nằm trong một gian thạch thất tối tăm. Nhưng đây là địa phương nào? Ở Thành Đô hay là nơi khác? Tại sao chàng lại ở đây?

Chàng toan chống tay ngồi dậy thì bỗng nghe tiếng ngáy đều đều bên cạnh mình, lại còn có mùi rượu thoang thoảng trong không khí. Từ ngày thụ nghiệp nơi Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu thì chàng đã được sư phụ dặn dò rằng bất cứ trong hoàn cảnh nào cũng phải giữ cho tâm não thanh tịnh và luôn đề cao cảnh giác, có như vậy thì mới tránh được điều đáng tiếc xảy ra.

Vì vậy chàng nhìn xung quanh một lần nữa, rồi nghĩ :

- “Xem ra gian thạch thất tối tăm này đúng là một nơi nhốt người. Mà mỗi chỗ nhốt người thì đều có canh gác, vì vậy mình không nên vọng động làm cho chúng sinh nghi. Mình phải giả vờ hôn mê, xem chúng còn dờ dờ gì nữa”.

Nghĩ vậy nên chàng nằm im lại, thở phì phì mấy tiếng rồi lẩn nhẹ sang bên trái nghe ngóng tình hình, một chút sau lại lẩn nhẹ qua bên phải dò xét.

Nhờ lãnh hội được Cửu Chuyển huyền công tại Cửu Nghi động nên Bạch Thiếu Huy có thể nhìn thấu màn đêm, bóng tối nơi thạch thất không thể che giấu chàng được.

Chàng thấy có năm người đang nằm cách mình không xa, chính là Kim Nhất Phàm và Thành Đô tứ đại công tử. Y phục của họ nhàu nát, có lẽ do lăn lộn quá nhiều trong lúc còn mê man trong men rượu. Kim Nhất Phàm phanh ngực áo như thường ngày, tiếng ngáy của y nghe ồ ồ như thác đổ.

Cái kết quả của lễ Hoán Hoa Nhật đã đưa họ từ Vọng Giang lâu đến lân thuyền của Hoán Hoa cung, rồi cuối cùng là gian thạch thất này.

Cửu Nghi tiên sinh bảo chàng đến Thành Đô vào đúng kỳ Hoán Hoa Nhật thì hẳn phải có việc đáng làm, nhưng đó là việc gì? Phải làm ra sao?

Có điều chắc chắn rằng tại Thành Đô có một tổ chức bí mật đang hoạt động ráo riết, và chàng đang kẹt trong đó.

Tùy Ngô Nhi An, như vậy chàng có thể làm gì khác hơn là nằm yên theo dõi hành động của tổ chức đó không? Có lẽ không, chàng phải nghe theo định liệu của Cửu Nghi tiên sinh, bởi cách định liệu sự việc vô cùng đúng đắn của lão.

Chàng khẽ đưa tay kiểm tra lại đồ đạc trong cơ thể thì thấy chiếc Trúc tiêu vẫn còn đeo nơi hông, bọn người Hoán Hoa cung không hề tước đoạt.

Chàng lập tức vận khí điều tức để lấy lại bình thường sau khi uống say quá độ. Khi đã bình thường trở lại thì bỗng chàng phát hiện ra hai trong số năm người kia có vẻ như đang giả vờ ngủ say.

Bạch Thiếu Huy không lấy làm lạ, vì chàng biết rằng ngay chính chàng còn dè dặt thì hai người đó cũng vậy. Chàng nằm yên bất động được một lúc sau nữa thì thấy Vương Lập Văn khẽ chồm dậy, lay nhẹ Tiền Nhị :

- Tiền huynh, tỉnh dậy đi.

Tiền Nhị khẽ mở mắt, hỏi :

- Đây là đâu?

Vương Lập Văn thấp giọng :

- Có lẽ chúng ta đang bị quản thúc trong thạch thất.

Lúc đó thì Triệu Tam, Trác Thất và Kim Nhất Phàm cũng đã tỉnh dậy. Trác Thất tỏ vẻ ngờ ngác nói :

- Chúng ta không còn trên thuyền phải không?

Triệu Tam nhìn quanh rồi nói :

- Tại sao chúng ta lại say khướt như thế này? Hay là trong rượu có chất Mông Hãn Dược?

Tiền Nhị xì một tiếng, nói :

- Còn phải hỏi nữa ư?

Kim Nhất Phàm trước sau chưa nói một tiếng nào, giờ vụt đứng lên, đi quanh quan sát một hồi rồi nói :

- Đây có lẽ là một thạch thất dưới lòng đất.

Vương Lập Văn bước tới bên cạnh Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Bạch huynh chưa tỉnh ư?

Tiền Nhị xằng giọng :

- Hắn là một thư sinh yếu đuối, tự nhiên không có sức chịu đựng được như bọn mình.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hắn nói thế tức là thừa nhận cả bọn đều biết võ công”.

Vương Lập Văn vỗ nhẹ vào vai chàng :

- Bạch huynh, Bạch huynh, tỉnh lại đi.

Bạch Thiếu Huy không rõ bốn vị công tử này có lai lịch như thế nào, tại sao họ quá phô trương trong kỳ Hoán Hoa Nhật? Còn Hoán Hoa công chúa là ai, bắt họ để làm gì?

Chàng định giả vờ ngủ say để nghe họ nói chuyện nhưng Vương Lập Văn cứ lay mãi nên bắt buộc chàng phải giả vờ mắt nhắm mắt mở, ú ớ hàm hồ một chút rồi ngồi dậy, đoạn giật mình kêu khê :

- Tại sao mình lại ở đây?

Vương Lập Văn trấn an :

- Bạch huynh đừng lo, tuy chúng ta đang bị quản thúc nhưng tình hình không đáng ngại đâu.

Bạch Thiếu Huy giả vờ kinh hãi :

- Vương huynh nói sao? Chúng ta bị cường đạo bắt đi ư?

Trác Thất cười lớn nói :

- Cường đạo thì không chắc là cường đạo, có điều hôm qua chúng ta còn là quý khách thì bây giờ chúng ta đã là tù nhân.

Bạch Thiếu Huy sùng sốt :

- Kỳ quái, không gặp cường đạo thì tại sao mình bị tù?

Vương Lập Văn chen lời :

- Sự thể chưa rõ rệt nên chúng ta chưa biết được. Nhưng Bạch huynh đừng ngại, dù sao thì cũng còn bọn tôi.

Tiền Nhị cau đôi mày :

- Mình bị tù tại đây thì gia quyến sẽ lo lắng đến đâu?

Vương Lập Văn thốt :

- Thế nào gia mẫu cũng cho người do thám khắp nơi, sớm muộn gì thì cũng có tin tức của bọn mình thôi.

Tiền Nhị gật đầu :

- Nếu bá mẫu huy động toàn thể nhân số bốn gia đình thì thế nào cũng có kết quả.

Vương Lập Văn nhìn Tiền Nhị một thoáng rồi cười nhẹ :

- Các hạ có phải đúng là Tiền huynh không?

Câu hỏi đó ngoài sức tưởng tượng của mọi người, ai ai cũng giật mình, đưa mắt nhìn Tiền Nhị.

Tiền Nhị kinh hãi, lùi một bước rồi cười gượng nói :

- Vương huynh đùa ư? Nếu tôi không phải thì là ai?

Vương Lập Văn điềm nhiên nói :

- Tôi không đùa, vì nếu các hạ đúng là Tiền huynh thì không bao giờ lại gọi gia mẫu như vậy.

Tiền Nhị biến sắc, không nói gì.

Triệu Tam cười nhẹ, giải nguy cho hắn :

- Có lẽ Tiền lão nhị chưa tỉnh rượu hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bách Hoa cốc

Đột nhiên Kim Nhất Phàm vỗ mạnh vào vai Triệu Tam gọi :

- Triệu huynh!

Triệu Tam giật nảy mình, quay đầu lại nói :

- Việc gì thế hở Kim huynh.

Kim Nhất Phàm thốt :

- Ngươi đệ có một việc cứ ôm ấp mãi trong lòng, chưa hề thổ lộ với ai. Nguyên là trong phủ của Triệu huynh có cái tên Cao Xung, thường ngày hành động của hắn không được minh bạch lắm. Ngươi đệ ngờ rằng hắn là một tên gian tế, à mà hắn đảm nhận chức vụ gì trong phủ nhỉ?

Triệu Tam giật mình lần nữa, nói :

- Có việc đó ư? Hắn chỉ là một tên nô bộc trong phủ mà thôi, chẳng có đảm nhận nhiệm vụ nào quan trọng cả.

Tại sao Triệu Tam lại hạ thấp thủ lĩnh sư đội của mình ngang với một tên nô bộc? Chẳng lẽ vì lời nhận xét của Kim Nhất Phàm ư?

Kim Nhất Phàm bật cười lớn, hắn nhìn Triệu Tam chằm chằm rồi bỗng nói :

- Vương huynh, đúng tên này là giả mạo rồi.

Rồi nhanh như chớp hắn chụp vào vai Triệu Tam.

Triệu Tam vội lách mình tránh chiêu, la lớn :

- Kim huynh đừng đùa nữa.

Kim Nhất Phàm càng cười to hơn :

- Ta đã sớm thấy ngươi có những hành động khác lạ, khi nghe Vương huynh nói ngươi lại lúng túng hơn nữa thì biết ngay ngươi là kẻ mạo danh.

Hắn lại nhảy tới đánh tiếp một chiêu.

Triệu Tam hét to :

- Kim Nhất Phàm, chớ có ý tài.

Tay hữu của hắn ngoặt lại, sử dụng một chiêu vô cùng ảo diệu đã hóa giải chiêu thức của Kim Nhất Phàm một cách dễ dàng.

Trác Thất vô cùng phấn nộ, hét lên :

- Tam đại nhà chúng nó! Đã quân thù mà còn phải gian tế trà trộn trong bọn ta ư?

Hắn bất thành linh đánh ngay vào người Tiền Nhị.

Tiền Nhị cười nhạt, thẳng thắn đón đỡ chiêu thức của đối phương.

“Bốp” một tiếng, cả hai cùng lao đảo, loạng choạng lùi ra sau.

Triệu Tam đột nhiên lộn mình ra sau, cao giọng thốt :

- Tiền Nhị, đừng ham chiến.

Tiền Nhị dường như chỉ chờ có vậy, hắn nhảy vọt ra sau rồi cả hai nhanh chóng phóng ra phía cửa.

Kim Nhất Phàm sôi giận, quát lớn :

- Chạy mà được ư?

Hắn vung tay đánh theo một chiêu.

Vương Lập Văn quát lớn :

- Kim huynh, cứ để chúng chạy, không cần cản trở nữa.

Lúc đó cánh cửa đã mở toang, Tiền Nhị và Triệu Tam cùng phóng ra ngoài.

Triệu Tam còn xoay người lại cười nhạt nói :

- Kim Nhất Phàm, ngươi cho rằng ta sợ ngươi ư?

Hắn đánh ra một chiêu, trực diện vào kinh lực của Kim Nhất Phàm.

“Bùng” một tiếng, Kim Nhất Phàm bị dội về sau hai bước. Triệu Tam thì không việc gì, hắn cười to một tiếng đoạn quay mình thoát ra.

Cánh cửa sắt đóng ầm một tiếng, căn phòng trở lại tối tăm như cũ.

Kim Nhất Phàm thấy kẻ địch đã chạy thoát thì tức giận vô cùng, hắn đứng đó chửi rủa mãi.

Bạch Thiếu Huy đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến, lòng hồi hộp vô cùng.

Thì ra Tiền Nhị và Triệu Tam là hai tên gian tế, thảo nào mà lúc nãy chàng nghe tiếng thở khác lạ.

Nhưng tại sao chúng không giết bọn Vương Lập Văn mà lại phải người trà trộn? Chúng muốn moi tin tức gì?

Thô lỗ như Kim Nhất Phàm mà còn phát hiện ra chân tướng thì chứng tỏ hai tên gian tế chưa được già dặn kinh nghiệm lắm, chỉ có điều võ công của chúng cũng khá cao.

Hiện tại thì chàng đã rõ Thành Đô tứ đại công tử đều am tường võ học, nhưng xem ra Vương Lập Văn là nổi trội hơn cả, trong hoàn cảnh này hắn vẫn còn giữ được vẻ trầm tĩnh.

Tuy nhiên song phương là những ai mà lại đối nghịch quá rõ rệt như vậy? Họ tranh chấp với nhau về việc gì?

Trác Thất gần giọng nói :

- Hai tên tặc tử đó dám giả mạo Tiền Nhị và Triệu Tam định giờ trò với chúng ta.

Vương Lập Văn trầm giọng nói :

- Chúng đã giả mạo Tiền Nhị và Triệu Tam thì không rõ hai người đó hiện giờ đang bị an trí nơi nào, có an toàn hay không? Bây giờ chúng ta cứ tĩnh tâm, chờ xem chúng giờ trò gì rồi hẵng có kế sách sau, lúc đó vẫn chưa muộn.

Bạch Thiếu Huy nghe vậy thì thầm khen Vương Lập Văn là một tay âm trầm đáng sợ, nghĩ được như vậy thì tâm cơ không phải là vừa.

Cửa thạch thất bỗng mở ra, một lão bà đầu bạc bước vào nói :

- Vương Lập Văn, Trác Dung Hòa! Hai người ra đi.

Vương Lập Văn trầm nghĩ :

- “Chỉ cho một lão bà mở cửa chẳng phải quá xem thường bọn ta ư? Chẳng lẽ chúng không sợ bọn ta chế ngự lão bà rồi trốn đi hay sao?”.

Tuy nghĩ vậy nhưng hắn vẫn quay lại nói với Trác Thất :

- Mình ra chứ Trác huynh?

Hắn cố chậm bước, chờ cho Trác Thất đến gần rồi thấp giọng nói :

- Trong hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ thì không còn tự chủ được nữa rồi, Trác huynh cố gắng nhẫn nại nhé, tuyệt đối không nên vọng động.

Trác Thất khẽ gạt đầu rồi cả hai song song bước ra ngoài.

Lão bà nhìn thoáng qua Vương Lập Văn nói :

- Người là Vương Lập Văn?

Vương Lập Văn cười nhẹ nói :

- Chính là tại hạ.

Lão bà lại nhìn qua Trác Thất nói :

- Còn người là Trác Dung Hòa?

Trác Thất xẵng giọng :

- Nếu không phải Trác Dung Hòa thì là gì?

Lão bà lạnh lùng nói :

- Công chúa bọn ta đặc biệt khoan hồng với các người nên không dùng cực hình tra khảo, các người phải biết ơn người. Giờ thì đi theo ta.

Kim Nhất Phàm bật cười lớn :

- Công chúa của bọn người quên ta rồi sao? Ta có phải đi theo không?

Lão bà nhún vai :

- Khi nào Công chúa cần thì sẽ cho đòi, người chớ vọng động mà toi mạng.

Kim Nhất Phàm xì một tiếng nói :

- Kim Mao Hồng này có coi cái chết ra gì? Người đừng hòng dọa nạt vô ích.

Lão bà không đáp, xoay lưng bước ra.

Vương Lập Văn nói :

- Nơi đây là đâu?

Lão bà tỏ vẻ bức tức, cau mày nói :

- Cứ đi đi, lẩm lờ làm gì?

Vương Lập Văn gật đầu nói :

- Lão bà đã không muốn nói thì tại hạ cũng không hỏi nữa.

Hắn và Trác Thất lặng lẽ bước ra ngoài, cánh cửa sắt lại đóng ầm lại như cũ.

Kim Nhất Phàm hét lớn :

- Thật là khinh người quá lắm. Chẳng lẽ chúng muốn hỏi cung từng người ư?

Hắn nhìn qua Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh ơi! Chúng ta bèo nước tương phùng, Kim Nhất Phàm này chỉ muốn giới thiệu Bạch huynh với Vương công tử mà ai ngờ lại làm lụy đến Bạch huynh, thực là có lỗi lắm.

Bạch Thiếu Huy vội đáp :

- Kim huynh đừng nói vậy, chuyện này có ai muốn đâu cơ chứ.

Kim Nhất Phàm khẳng khái nói :

- Nếu nàng ta tra khảo Bạch huynh thì Bạch huynh cứ nói rằng chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng chứ không có giao tình thâm hậu chi đó. Thiết nghĩ Bạch huynh chỉ là văn nhược thư sinh, không tranh chấp với ai nên chắc bọn chúng cũng không làm khó dễ Bạch huynh đâu.

Bạch Thiếu Huy thừa cơ hội hỏi :

- Mà sự tình thế nào hà Kim huynh.

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- Ngụ đệ cũng chưa biết ra sao nữa, Bạch huynh có hỏi cũng vô ích.

Bạch Thiếu Huy biết hắn không chịu nói, có cưỡng mấy cũng vậy nên đành thôi.

Đột nhiên Kim Nhất Phàm chồm tới, thấp giọng nói :

- Bạch huynh đừng sợ gì cả, cứ nhẫn nại một chút, chỉ trong vòng vài hôm thì sẽ có người tới giải cứu chúng ta mà thôi.

Bạch Thiếu Huy cười thầm trong bụng nhưng vẫn làm ra vẻ thất sắc, nhìn hắn gật gật đầu.

Vừa lúc đó, cánh cửa lại mở ra, lão bà lại bước vào nói :

- Bạch Thiếu Huy, đi ra.

Kim Nhất Phàm khẽ nói :

- Bạch huynh cứ đi, chúng hỏi thì cứ có sao nói vậy, đừng chống đối nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Chàng bước tới nhìn lão bà một thoáng rồi bỗng giật mình nghĩ :

- “Lão bà này chưa chắc thật sự là lão bà mà chỉ là một nữ nhân đeo mặt nạ mà thôi, chỉ có điều là không biết nữ nhân đó già hay trẻ”.

Sở dĩ chàng nghĩ vậy vì gương mặt của lão bà lạnh lùng không có một tí sinh khí nào, như là da mặt của xác chết vậy, chỉ cần tinh ý một chút thì sẽ biết đó chỉ là mặt nạ ngay.

Lão bà nhìn Bạch Thiếu Huy nói :

- Ngươi là Bạch Thiếu Huy?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chính tại hạ.

Đột nhiên lão bà chụp cứng cổ tay chàng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, nhưng chàng biết đây chỉ là phản ứng thăm dò nên vẫn để mặc cho bà lão muốn nắm sao thì nắm. Tuy nhiên qua cái nắm đó thì chàng cũng cảm thấy ngón tay của lão bà thật vô cùng mềm mại, như là cánh tay của xử nữ.

Lão bà chụp tay của Bạch Thiếu Huy rồi thì ngằm xem xét, thấy tay chàng yếu ớt vô lực thì ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi không biết võ công ư?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười nói :

- Tại hạ chỉ là một thư sinh yếu ớt, tất nhiên là không biết.

Lão bà à lên một tiếng, buông cổ tay chàng ra rồi bước tới đóng cửa sắt, đoạn dẫn Bạch Thiếu Huy đi luôn.

Bà hoàn toàn tin rằng Bạch Thiếu Huy chẳng biết võ công nên không cần phòng bị gì cả. Bà đi trước, chàng theo sau, những yếu huyệt nơi lưng bà phơi bày lộ lộ trước mặt chàng. Khoảng cách giữa hai người chỉ chừng ba thước, nếu Bạch Thiếu Huy ra tay chế ngự lão bà thì dễ như trở bàn tay.

Bên ngoài gian thạch thất là một con đường không rộng lắm, đầu này dẫn vào cửa sắt, còn đầu kia là bậc thềm xây bằng đá.

Khi đặt chân lên bậc thềm, chợt lão bà quay đầu lại, lạnh lùng nói :

- Trước mặt phu nhân thì ngươi phải khéo nói đấy nhé, đừng phóng túng cuồng ngạo mà có tội đấy.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Phu nhân cho đòi tại hạ ư?

Lão bà cười nhẹ nói :

- Chứ ngươi tưởng Công chúa đòi ngươi ư?

Bà luôn luôn lạnh lùng, song hiện tại lại cười một tiếng. Tiếng cười có vẻ mỉa mai, làm cho Bạch Thiếu Huy cảm thấy hơi khó chịu. Chàng hỏi tiếp :

- Phu nhân muốn gặp tại hạ có việc gì?

Lão bà nhún vai :

- Rất có thể là kén chọn rể...

Bạch Thiếu Huy cười một tiếng :

- Lão bà đùa đấy ư?

Dù biết rõ lão bà chẳng phải thực sự là một lão bà song chàng vẫn gọi như thế, để cho đối tượng không nghi ngờ mà thôi.

Lão bà hừ nhẹ :

- Ai đùa với ngươi? Bất quá ta chỉ ước đoán vậy thôi. Nhưng biết đâu phu nhân cho đòi ngươi đến để tặng cho một nhát kiếm.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Vậy hóa ra phu nhân hung dữ lắm ư?

Lão bà lại hừ một tiếng to hơn :

- Phu nhân hỏi gì thì có sao nói vậy, còn không hỏi thì đừng bép xép nói bậy nói càn. Nhất là không nên xúc phạm đến người, bằng không thì chết đấy.

Bạch Thiếu Huy ngoan ngoãn gật đầu nói :

- Đa tạ lão bà có lòng lo cho tại hạ.

Lão bà lại dặn :

- Qua khỏi địa đạo thì ngươi đừng nói gì hết nhé.

Đến bậc thềm cuối cùng thì lão bà dừng chân lại, lấy ra một chiếc chìa khóa rồi mở thêm một lần cửa sắt nữa.

Cánh cửa vừa mở rộng thì một vầng sáng đã lùa vào làm Bạch Thiếu Huy chói cả mắt. Chàng nhìn quanh thì nhận ra đó là một sơn cốc bằng phẳng, rộng

đến mấy dặm vuông, bốn phía có vách núi bao bọc. Bị giam hãm trong thạch thất mấy ngày nên giờ đây ra đến chỗ khoáng đảng là Bạch Thiếu Huy nghe khoan khoái vô cùng.

Gần cũng như xa, đông tây nam bắc như nhau, nơi nào cũng đầy đủ các loại hoa cỏ. Giữa rừng hoa đó có một tòa lầu các.

Bạch Thiếu Huy buột miệng hỏi :

- Đây là đâu mà xinh đẹp thế?

Lão bà khóa cửa xong, quay người lại cười nói :

- Đây là Bách Hoa cốc.

Bạch Thiếu Huy tròn mắt :

- Hèn gì mà có nhiều hoa như vậy, cho dù có gọi là Vạn Hoa cốc cũng không ngoa tí nào.

Chàng thực sự bị cảnh trí đẹp tuyệt vời trước mắt hấp dẫn mê ly, hay vờ quên hiện trạng cá chậu chim lồng? Chỉ biết chàng tỏ ra vô sự quá, thần thái phiêu phiêu, chẳng tỏ vẻ gì lo âu sợ hãi cả.

Trái lại lão bà thì bồn khoăn lo lắng thay chàng. Bà là con người đối lập mà tại sao lại lo lắng như vậy? Đáng lý ra bà phải mong muốn chàng khôn lớn chứ?

Lão bà trầm nghĩ :

- “Thương hại cho hán ngầy ngô chất phác làm sao! Rõ ràng là thư sinh có khác, trong cảnh thập tử nhất sinh mà cũng mơ mộng trước tình hoa của vạn vật”.

Bà nhắc nhở :

- Người đừng quên những gì ta đã căn dặn người vừa rồi nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nói :

- Đa tạ lão bà.

Lão bà chột dạm chân, gất :

- Gọi gì mà gọi lăm thế?

Bạch Thiếu Huy ngạc nhiên ngẩn mặt ra. Biết mình lỡ lời nên lão bà hét to :

- Mau theo ta.

Bạch Thiếu Huy chột nghe thấy có tiếng xì xào vang lên nơi các bụi hoa nên đoán biết rằng nhất cử nhất động của hai người đều bị theo dõi, do đó lão bà không dám nói gì với chàng nữa.

Lão bà dẫn chàng đi xuyên qua rừng hoa, một lúc sau thì tới tòa lầu các cao rộng nguy nga. Bà dừng chân, quay đầu lại nói :

- Ta vào trước thông báo, người hãy đứng yên tại đây, đừng có đi hoang. Cãi lời ta thì nguy hiểm cho tính mạng đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Bà cứ yên trí.

Lão bà vào trong một lúc thì trở ra, vẫy tay nói :

- Theo ta vào mau.

Bạch Thiếu Huy lập tức theo lão bà đi vào, qua khỏi vọng cửa ngoài là đến một gian khách sảnh trang trí cực kì trang nhã.

Có bóng một vị phu nhân đang ngồi sau một chiếc rèm mỏng buông phủ, Bạch Thiếu Huy đoán người đó là vị phu nhân mà lão bà đã đề cập trước đó. Bên cạnh bức rèm là một thiếu nữ áo xanh nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Bạch Thiếu Huy trông thấy nàng thì suýt nữa kêu to lên một tiếng. Nàng ta chính là Tường Vân, danh kỹ Nghinh Xuân các mà tiếng tăm đã lừng lẫy đất Thành Đô, nàng đã trút bỏ lớp trang phục huy hoàng ngày nào, chỉ mặc chiếc áo xanh đơn giản mà thôi.

Nàng đứng đó xuôi tay, thẳng người, cung cung kính kính, không nhìn chàng lấy một thoáng.

Bạch Thiếu Huy cố che giấu tình quang cho bớt sáng rực để chứng tỏ mình chỉ là một thư sinh thật sự, từ từ bước tới, cũng vờ như không trông thấy Tường Vân.

Lão bà quát lên :

- Đã đến trước mặt phu nhân sao còn chưa làm lễ bái kiến?

Bạch Thiếu Huy hoang mang vô cùng, tuy nhiên chàng cũng hiểu rằng đã vào đây thì phải “Tùy Ngộ Nhi An” nên ngoan ngoãn vòng tay cung kính thốt :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy xin bái kiến phu nhân.

Bên trong bức màn, phu nhân lạnh lùng nói :

- Ngươi là Bạch Thiếu Huy?

Âm thanh vang lên như thép nghiêng vào nhau, ken két nghe rợn người.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chính tặc sĩ.

Chàng trầm nghĩ :

- “Bà này cuồng ngạo thật, ta phải hết sức đề cao cảnh giác”.

Nghĩ đoạn chàng nghiêng mình nói :

- Chàng hay phu nhân cho đòi tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Giọng nói của chàng thản nhiên như không hề nghĩ rằng sẽ có sự rắc rối xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mạnh bà thang

Lão bà đứng một bên lại hét :

- Trước mặt phu nhân, không được hỏi lời thôi.

Không cho hỏi tức là bất chàng ở thế bị động, phải thỏa mãn mọi ý muốn của đối phương.

Phu nhân trầm giọng hỏi :

- Ngươi là bằng hữu của bọn Vương Lập Văn, Tiền Nhị?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên đáp :

- Tại hạ kết giao với họ chưa được ba hôm.

Phu nhân hừ nhẹ :

- Chưa được ba hôm?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tính đến hôm nay thì tại hạ ở Thành Đô vừa đúng năm ngày.

Phu nhân gần giọng :

- Mới năm ngày mà đã quen được Vương Lập Văn?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Đường như bà ta chỉ muốn tìm hiểu về Vương Lập Văn”.

Chàng đáp :

- Ngày đầu tiên đến đây, tại hạ đang dùng bữa tại Phù Dung Xuân tửu lầu thì tình cờ gặp Kim Nhất Phàm. Thấy hắn có hào khí nên tại hạ mới cùng hắn uống vài chén rượu. Hắn ca ngợi Vương Lập Văn hết lời, nói y như Mạnh Thường Quân rồi cố đưa tại hạ đến Vương phủ tại Tây thành để kết giao với vị công tử hào hoa đó. Nhân đó tại hạ biết thêm được Tiền Nhi, Triệu Tam và Trác Thất trong lễ Hoán Hoa Nhật.

Phu nhân lạnh lùng nói :

- Trước mặt ta thì khôn hồn đừng nói lời nào giả dối. Nếu ta xét ra thấy ngươi xảo ngôn loạn ngữ thì đừng trách ta độc ác.

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ không có gì phải giấu diếm phu nhân cả.

Phu nhân quay qua Tường Vân hỏi :

- Hắn nói có đúng không?

Tường Vân cung kính đáp :

- Đúng như vậy. Tiệp nữ có hỏi tên thư đồng của Vương Lập Văn là Minh Kha, y nói hoàn toàn khớp.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Một danh kỹ Thành Đô lại có liên quan mật thiết đến Bách Hoa cốc chủ, không biết bọn này tại sao lại coi Tứ đại công tử như kẻ tử thù như vậy?”

Phu nhân hỏi tiếp :

- Ngươi từ đâu đến?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tại hạ sinh trưởng tại Cô Tô.

Phu nhân trầm giọng :

- Thân thế của ngươi ra sao? Tại sao lại đến Thành Đô?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Cửu Nghi tiên sinh quả thật là lợi hại phi thường, hầu như là đoán trước hết mọi sự việc, lại còn chu đáo phòng bị đâu vào đấy, hết sức tế nhị”.

Chàng bình thản đáp :

- Gia phụ lúc sinh tiền từng thọ quan chức tại Gia Lăng. Khi người chết đi thì tại hạ còn thơ ấu, gia đình cũng định cư luôn tại đó. Ít lâu sau thì gia mẫu cũng qua đời, tại hạ trở thành kẻ cô cút, học văn không thành, học võ cũng không xong. Tại hạ lại là người thích lãng du, từng nghe vùng Tây Xuyên này là nơi thủy tú sơn kỳ nên sinh hứng tìm đến.

Phu nhân trầm ngâm một lúc rồi lại quay qua Tường Vân hỏi tiếp :

- Sự điều tra của Tổng đường như thế nào?

Tường Vân cúi đầu trình báo :

- Theo báo cáo của Tổng đường thì họ Bạch là một vọng tộc tại Cô Tô, con cháu thành đạt rất nhiều, làm quan khắp nơi. Lời nói của thư sinh này xem ra có thể tin được.

Bạch Thiếu Huy vô cùng tán phục hệ thống tin tức của đối phương, chỉ trong hai ngày mà đã điều tra được lai lịch của chàng. Chàng cũng nhận ra rằng trong hai lần phúc đáp phu nhân thì Tường Vân đều tạo cho chàng một lợi thế rõ rệt. Lợi thế đó đưa phu nhân đến chỗ tin tưởng, giúp chàng tránh được nhiều khó khăn bất ngờ mà có thể sinh nguy hại cho chàng.

Phu nhân bỗng hỏi :

- Ngươi đã từng học võ?

Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ :

- “Ta vừa nói là học võ bất thành, vậy không thể chối được rồi”.

Chàng gật đầu, cười nhẹ nói :

- Tại hạ cũng bắt chước người ta tập tễnh học cầm kiếm cưỡi ngựa bắn tên, song chỉ luống công, cuối cùng thì cũng chẳng được kết quả nào.

Lão bà vọt miệng nói :

- Có thể hẳn thực sự không biết võ công, thừa phụ nhân. Lúc này tiểu tử dùng thủ pháp cầm nã kiếm chế hấn mà không thấy có kháng cự, tay chân hẳn cũng hoàn toàn không có tí kinh lực nào.

Bạch Thiếu Huy vờ bất phục nói :

- Lão bà có dám tỷ thí cưỡi ngựa bắn tên với tại hạ không?

Bên trong bức màn, phụ nhân cười nhẹ nói :

- Hãy đưa hấn đến Sài Cô Bà, tạm thời giao cho Từ Vi đàn quản thúc.

Lão bà nghiêng mình dạ một tiếng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, một ý niệm chợt phát sinh, chàng cao giọng thốt :

- Phụ nhân đã hỏi xong, giờ đến lượt tại hạ hỏi. Chẳng hay phụ nhân quản thúc tại hạ tại Bách Hoa cốc này là có ý tứ gì?

Chàng nói xong, ngẩng mặt nhìn lên thì giật mình, vì chiếc giao y đã trống không, phụ nhân đã biến đâu mất dạng, chỉ còn Tường Vân ở đó. Nàng nghe chàng hỏi thì vụt biến sắc, nhìn quanh một lượt rồi khẽ nói với lão bà :

- Thu Vân thơ thơ hãy mang hấn đi đi.

Lão bà gật đầu, nhìn Bạch Thiếu Huy nói :

- Mau theo ta.

Bạch Thiếu Huy không còn cách nào khác là đi theo lão bà. Đi được một đoạn đường thì lão bà chợt quay đầu lại nói :

- Ta đã dặn mà sao ngươi không nghe? Ngươi hỏi này nọ như vậy không sợ mất mạng sao?

Bạch Thiếu Huy hần học nói :

- Tại hạ hỏi như vậy thì có điều gì là quá đáng? Đã bắt người ta cả lũ đến đây mà tại sao lại không cho ai hỏi gì là sao?

Lão bà khẽ thờ dài nói :

- Giờ thì cái lo đã qua rồi, chỉ còn đến hội kiến với Sài Cô Bà nữa là xong. Tuy nhiên khi ngươi gặp Sài Cô Bà thì nhớ là khéo ăn khéo nói một chút, bằng không thì đừng hòng thoát khỏi Bách Hoa cốc đấy.

Bạch Thiếu Huy vội hỏi :

- Gặp Sài Cô Bà xong thì tại hạ sẽ được phóng thích ư?

Lão bà ậm ừ mấy tiếng rồi tiếp tục đi tới. Qua một đoạn rừng hoa, cả hai đến một tòa thạch thất ba gian. Lão bà nhìn Bạch Thiếu Huy cười nói :

- Sài Cô Bà ở trong thạch thất này, ngươi cứ vào một mình đi, ta sẽ ở đây chờ ngươi.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ ta sợ ư?”

Rồi chàng ngang nhiên bước tới, đưa tay đẩy cánh cửa gỗ dày, cánh cửa theo tay chàng mở vào trong.

Không chút do dự, Bạch Thiếu Huy tiến vào. Vừa qua khỏi ngạch cửa thì cánh cửa gỗ đã đóng ầm một tiếng nghe vang dội khắp nơi, chàng lập tức chìm trong bóng tối dày đặc.

Chàng dừng lại, nhắm mắt định thần một lúc rồi mới mở mắt ra, nhìn quanh một vòng.

Gian phòng không rộng lắm, chính giữa phòng là một chiếc bàn, ở đầu bên hữu có kê hai chiếc ghế, ngoài ra không còn vật gì khác.

Bạch Thiếu Huy đang quan sát thì bỗng từ đầu phía tả vang lên một giọng cười quái dị. Tiếng cười như sắt nghiền đá mài, gây nên cảm giác rất rùng rợn, khó chịu vô cùng. Chẳng vờ giờ tay bịt tai làm như rất đau đớn, nhưng mắt lại nhìn về hướng có tiếng cười để xem có chuyện gì xảy ra.

Đứng đó là một lão bà tóc trắng như tuyết, đúng hơn là một cái đầu tóc trắng như tuyết lộ ra, ngó dáo dác rồi cất giọng ken kết hỏi bằng quơ :

- Sao chỉ một mạng đến đây thôi?

Bà nói xong thì bước hẳn ra, trên tay có cầm một chén trà, lưng cong, chân run, tựa hồ không chịu nổi do tuổi cao sức yếu.

Dù gian nhà tối tăm nhưng nhờ đã luyện Cửu Chuyển huyền công nên Bạch Thiếu Huy vẫn nhìn thấy được gương mặt của bà lão, nó nhằng nhúm như quả cam héo, hai gò má xệ xuống, đôi mắt như hai lỗ sâu hoắm có hai hòn pha lê, lẩn qua lẩn lại, ánh lên những ánh tinh quang sắc lạnh.

Sài Cô Bà bước tới hỏi :

- Ngươi tên gì?

Bạch Thiếu Huy thân nhiên đáp :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy.

Sài Cô Bà đặt chén trà lên bàn, nói tiếp :

- Vừa rồi có Vương Lập Văn đến đây, ngươi biết hẳn chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Y với tại hạ là chỗ bằng hữu.

Sài Cô Bà gật gật đầu :

- Vậy thì được...

Bỗng nhiên bà đưa tay tát vào mặt chàng.

Bị tấn công bất ngờ, theo phản xạ của con nhà võ nên Bạch Thiếu Huy ngã người ra sau, lui lại một bước, quên mất là mình phải dè dặt không để lộ chân tướng.

Sài Cô Bà cười ken kết :

- Thủ pháp linh hoạt lắm.

Bà khẽ lắc đầu, mớ tóc bạc bốc lên như bị gió cuốn, nhòai người tới vuron nhanh tay chụp vào người Bạch Thiếu Huy, thủ pháp rõ ràng là của một tay có võ công siêu hạng.

Bạch Thiếu Huy không phản công mà chỉ né tránh, trong chớp mắt Sài Cô Bà đã đánh ra năm sáu chiêu nhưng chàng đều né tránh được cả.

Sài Cô Bà cười ha hả nói :

- Võ công khá quá.

Bạch Thiếu Huy chợt giật mình tỉnh ngộ, phát hiện ra mình đã quá sơ suất, công sức giữ ý từ trước tới giờ vậy mà bây giờ đành phải bỏ phí cả, tình thế này thì đành phải cố gắng vớt vát được phần nào hay phần nấy mà thôi.

Nghĩ vậy nên Bạch Thiếu Huy vờ chậm chân một chút để cho Sài Cô Bà chụp trúng vào vai hữu.

Nãy giờ chụp hụt nên bây giờ khi chụp trúng Sài Cô Bà rất đắc ý, mụ bật cười ken kết :

- Trên giang hồ tránh nổi được năm sáu chiêu liên tiếp của ta thì cũng không có mấy tay đâu, ngươi cũng là một kẻ hữu hạng đó.

Mụ bóp mạnh tay cho hà giận làm cho Bạch Thiếu Huy đau nhói, nhưng chàng không dám vận công lực chống trả, chỉ vờ kêu than :

- Bà ơi, nói tay một chút, xương vai của tại hạ vỡ vụn bây giờ.

Sài Cô Bà cười nhạt :

- Không cho các người biết thủ đoạn thì làm sao sai khiến được?

Mụ nói như vậy thì cho thấy Vương Lập Văn cũng đã bị khống chế rồi, Bạch Thiếu Huy vờ rầu rĩ nét mặt nói :

- Lão bà bà định làm gì tại hạ?

Sài Cô Bà lạnh lùng nói :

- Người muốn chết hay muốn sống?

Bạch Thiếu Huy nhặng nhó nói :

- Đến con sâu con kiến còn muốn sống mà, bà bà hỏi câu đó chẳng phải thừa ư?

Sài Cô Bà đắc ý nói :

- Vậy thì người hãy ngoan ngoãn uống cạn chén trà đó đi, sau khi uống xong thì ta đảm bảo người sẽ sống mãi tại Bách Hoa cốc bình yên này.

Bạch Thiếu Huy vờ ngập ngừng nói :

- Trà gì thế?

Sài Cô Bà thần nhiên đáp :

- Vô Ưu tán.

Bạch Thiếu Huy cười thầm :

- “Quả là cái tên hay, chết rồi thì làm sao ưu phiền được nữa”

Nghĩ như vậy nhưng chàng lại làm như lo lắng nói :

- Không phải là độc được ư?

Sài Cô Bà đáp :

- Nó là độc được nhưng không giết người, sau khi uống vào thì sẽ nghe trong mình thư thái lắm.

Bạch Thiếu Huy nói :

- Độc được nào lại không giết người?

Sài Cô Bà hừ một tiếng :

- Vô Ưu tán không giống lại độc được nào cả. Nó vừa ngon vừa ngọt, chỉ cần uống một hớp thì sẽ muốn uống cạn cả tô, người cứ thử mà xem.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tôi không uống đâu, bà bà đừng ép buộc.

Sài Cô Bà không nói gì, chỉ cười nhạt nhìn Bạch Thiếu Huy chằm chằm.

Bạch Thiếu Huy biết đó là một loại thuốc độc làm cho con người tiêu tan lý trí, nếu là hoàn thuốc thì chàng có thể ngậm vào miệng mà không nuốt, chờ khi thuận tiện nhả ra. Nhưng đây lại là thuốc nước, ngộ nhỡ sau khi uống vào mà không bức trự vào một chỗ không cho phát tán được thì sẽ suốt đời trở thành nô lệ cho Bách Hoa cốc nên chàng không thể không cẩn thận.

Bỗng nhiên Bạch Thiếu Huy sực nhớ đến hòa thuốc mà Cửu Nghi tiên sinh đã để kèm trong cầm nang, có thể đó là thuốc giải cũng chưa biết chừng. Tuy nhiên canh bạc này là một canh bạc vô cùng mạo hiểm, thập tử nhất sinh, làm sao chàng có thể coi thường được.

Sài Cô Bà dường như không chờ được nữa, bà bắt thần điểm huyệt rồi đổ cả chén trà vào miệng Bạch Thiếu Huy.

Thật ra nếu muốn thì Bạch Thiếu Huy có thể dễ dàng né tránh, nhưng trong lúc tối hậu thì chàng đã quyết định mạo hiểm, vận khí phòng bị rồi thần nhiên uống cạn chén trà.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tùy ngộ nhi an

Vì quyết tâm mạo hiểm, Bạch Thiếu Huy áp dụng mọi phương pháp hộ trì lục phủ ngũ tạng rồi mới ực chén thuốc gọn gàng.

Đúng như Sài Cô Bà khoe khoang, Vô Ưu tán có mùi thơm và vị ngọt như mật ong, chàng uống rồi khẽ thở dài thăm nghĩ :

- “Thuốc hay đáng miệng, thuốc độc ngọt miệng”

Sài Cô Bà giải huyệt đạo cho chàng, cười hỏi :

- Ngươi thấy đó, ta nói có sai đâu, thuốc vừa thơm vừa ngọt dễ uống lắm phải không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải! Thơm và ngọt đúng như bà nói.

Sài Cô Bà đắc ý vẩy tay nói :

- Bây giờ ngươi ngồi xuống nghỉ một lúc đi.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Tôi đã uống Vô Ưu tán rồi, nó có phát tác gì không vậy?

Sài Cô Bà mỉm cười :

- Không có gì đáng lo, chỉ một lúc sau nó hành nhưc đầu tí xiu rồi thôi.

Bà quay mình vào trong, nhưng đến cửa thì lại quay đầu ra nói :

- Ta thấy ngươi có chút xiu võ công, chắc chắn tí nữa sẽ cố gắng vận công chống độc. Ta cảnh cáo ngươi biết rằng đừng hòng mà mạnh động, vì càng chống thì chất độc càng hoành hành nặng hơn đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đa tạ lão bà.

Sài Cô Bà cười hắc hắc rồi bước ra ngoài, đóng khít cánh cửa lại.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ :

- “Ta có thể tin lời mụ không? Khi chất độc phát tác thì chắc chắn sẽ hành hạ ta ghê gớm, xem ra phải ngồi vững vậy”.

Nghĩ vậy, chàng dời chiếc ghế đến sát vách, tiện tay kéo luôn chiếc bàn để có đầu gối thì có chỗ gác mặt xuống mà nhịn đau.

Chàng lại nghĩ có thể nhiệm vụ của Sài Cô Bà chỉ là cho chàng uống Vô Ưu tán mà thôi, bây giờ chàng uống rồi thì mụ sẽ không quay lại nữa.

Nhưng có chắc rằng trong phòng không có chỗ kín đáo để theo dõi mọi cử động của chàng? Tình hình này thì chàng phải hết sức cẩn thận đề phòng sự rình rập của đối phương.

Khi còn thụ nghiệp nơi Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, Bạch Thiếu Huy đã được truyền thụ các phương pháp vận khí quá huyệt và vận công bức độc nên chàng ngầm thực hiện hai phương pháp đó, dẫn chất độc vào một nơi rồi đợi khi nào thuận tiện thì phát tiết ra ngoài.

Nhưng điều cần yếu là phải làm sao để cho Sài Cô Bà tin tưởng mà lơ là canh chừng, nên một lúc sau, Bạch Thiếu Huy giả vờ như chống chọi không nổi, hai tay ôm đầu, gục xuống mặt bàn.

Lạ rằng qua một lúc lâu mà Sài Cô Bà tuyệt nhiên không xuất hiện, ngay cả lão bà đã đưa chàng đến đây cũng không vào thạch thất nữa. Trong người của Bạch Thiếu Huy cũng chưa thấy có điều gì khác lạ, chàng bắt đầu nghi ngờ lời nói của Sài Cô Bà có chỗ khoa trương quá đáng.

Chợt cánh cửa phòng bật kêu khê, Bạch Thiếu Huy vội nằm im bất động nhưng chú ý hết sức nghe ngóng, chàng chọn một tư thế gục đầu có lợi là mặt hơi chênh về phía cửa, để có gì có thể mở hí mắt nhìn khi cần thiết.

Chàng cũng ngầm vận công tụ khí, phòng vệ các huyệt đạo trên người, phòng ngừa bất trắc.

Có tiếng chân bước rồi lão bà đã đưa chàng đến khi nãy bước vào phòng, Sài Cô Bà từ trong hoi vọng ra :

- Ai đó?

Lão bà đáp gọn :

- Tôi.

Âm thanh đúng là của một thiếu nữ, trong trẻo dịu dàng và ấm áp.

Sài Cô Bà gần giọng :

- Thu Vân cô nương đến đây làm gì vậy?

Không còn nghi ngờ gì nữa, lão bà do cô nương giả dạng, và nàng ấy có tên là Thu Vân.

Thu Vân thốt :

- Lâu quá mà hấn chưa ra nên tôi vào xem tình hình ra sao.

Sài Cô Bà cười hắc hắc :

- Cô nương nóng nảy thế à? Già có ăn thịt hấn đâu mà sợ cuống lên thế?

Thu Vân xì một tiếng, đánh trống lảng :

- Lâu quá mà sao hấn chưa tỉnh lại vậy?

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Nguy, cứ theo cách nói của Thu Vân thì sau khi uống Vô Ưu tán chỉ bị hôn mê một lúc là tỉnh lại, có lẽ ta phải chuẩn bị tỉnh lại thôi”.

Sài Cô Bà cao giọng nói :

- Già đã cảnh cáo hấn không nên vận công chống độc nhưng có lẽ hấn không nghe nên mới bị như thế.

Thu Vân giật mình :

- Hấn biết võ công ư? Lẽ nào lại như thế, tôi đã thử rồi mà.

Sài Cô Bà xì một tiếng :

- Không biết võ công thì sao có mặt tại Bách Hoa cốc này?

Thu Vân giải thích :

- Hấn là một thư sinh chứ không phải trong phe cánh của Vương Lập Văn, trong ngày Hoán Hoa Nhật hấn ngẫu nhiên đi chung mà thôi.

Sài Cô Bà cười gần :

- Bây giờ người trách ta cho hấn uống quá nhiều, khi hấn tỉnh lại thì nhức đầu nhức óc chịu không nổi phải không?

Thu Vân cự nự :

- Hấn có liên quan gì đến tôi đâu mà tôi phải lo cho hấn? Tôi có trách bà bao giờ?

Sài Cô Bà lại cười hắc hắc nói :

- Không lo mà lại vào đây xem chừng ư? Ta sống đến từng tuổi này thì còn lạ gì bọn thiếu nữ các người nữa...

Bà hừ lạnh, nói tiếp :

- Người lo sợ là phải, hấn khôi ngô tuấn tú lắm đó, nếu như ta trẻ lại năm sáu mươi năm thì cũng mê hấn thôi.

Thu Vân hấp tấp gắt :

- Bà đừng ăn nói hồ đồ, không được bịa chuyện như thế nhé.

Sài Cô Bà gằn giọng :

- Ta hồ đồ? Thử hỏi có thiếu nữ nào mà không rào rạt xuân tình không? Huống chi Bách Hoa cốc là nơi có mùa xuân vô tận thì các người làm sao chịu nổi.

Bà hừ một tiếng, nói tiếp :

- Nhưng người đừng nuôi mộng vô ích, khi hấn tỉnh lại thì sẽ chẳng còn nhớ chuyện gì đâu, hấn sẽ chỉ là gỗ đá không hơn không kém.

Thu Vân bịt lỗ tai, dậm chân kêu lên :

- Bà đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe.

Nàng thoát nhanh ra cửa, Sài Cô Bà nhìn theo, lẩm nhẩm nói :

- Bách Hoa cốc! Bách Hoa cốc! Nơi đây có vạn hoa đua nở khoe sắc khoe hương, nhưng cũng là nơi chôn vùi bao nhiêu đóa hoa tươi thắm. Có hương sắc để làm gì? Tịch tịch từ ấu thơ cho đến thành lão bà, tịch tịch cho đến khi nằm trong lòng đất lạnh, ai là kẻ xót thương chứ?

Bà lắc đầu chep miệng rồi lui vào trong, khép cửa hậu lại.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra Vô Ưu tán có công dụng làm cho người ta tiêu tan ký ức, không còn nhớ gì nữa”.

Chàng trầm ước độ thời gian, thấy có thể tỉnh lại được rồi nên vờ thông tay ra, ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía xung quanh với ánh mắt vô thần, miệng rên mấy tiếng không rõ.

Nghe tiếng động, Sài Cô Bà hấp tấp bước ra, lạnh lùng hỏi :

- Người tên gì?

Bạch Thiếu Huy cười thầm, vờ đưa tay ôm đầu rên rĩ :

- Đau quá, đau chết đi thôi, người là ai?

Sài Cô Bà cười nham hiểm :

- Ta là Bạch Thiếu Huy.

Bạch Thiếu Huy trừng mắt nhìn bà, lắc lắc đầu nói :

- Ta không biết Bạch Thiếu Huy, Bạch Lão Huy nào cả. Đau quá, đau chết mất.

Chàng vờ dợm đứng lên không nổi, ngã ra đất.

Sài Cô Bà quan sát một lúc rồi mở cửa gọi to :

- Thu Vân cô nương!

Thu Vân đáp vọng vào :

- Chuyện gì nữa đó hả Sài Cô Bà?

Sài Cô Bà vẫy tay :

- Vào đây đi, tiểu tử tỉnh lại rồi.

Thu Vân bước đến, lạnh lùng nói :

- Hấn tỉnh thì sao, có liên quan gì đến tôi?

Sài Cô Bà điềm nhiên nói :

- Ta nói không sai, hấn quả nhiên đã vận công chống độc nên bây giờ độc khí hành hạ, đang muốn phát cuồng lên đó. Người vào cho hấn một chỉ, trấn an hấn đi.

Thu Vân hừ nhẹ :

- Sao bà không làm mà lại bảo tôi?

Sài Cô Bà nheo nheo mắt :

- Ta làm không tiện, người làm đi.

Thu Vân hỏi :

- Điểm huyết hần phải không?

Sài Cô Bà gật đầu, Thu Vân nhảy vào nhanh như chớp điểm huyết Bạch Thiếu Huy.

Sài Cô Bà cười nói :

- Bâu giờ người thay thế ta canh chừng hần, ta có việc phải làm. Khi nào người thấy thần sắc hần tươi trở lại thì giải huyết cho hần rồi dẫn hần đi.

Nói đoạn, bà bỏ mặc Bạch Thiếu Huy và Thu Vân ngồi đó, bước vào phía hậu rất nhanh.

Thu Vân nhìn sững Bạch Thiếu Huy một lúc rồi thở dài bước tới giải huyết cho Bạch Thiếu Huy. Chàng vờ rùng mình mấy cái rồi mở mắt ra nhìn xung quanh ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Trong ánh mắt của Thu Vân có ẩn chứa niềm luyến tiếc, nằng dịu giọng hỏi :

- Người thấy trong người thế nào?

Bạch Thiếu Huy từ từ đứng dậy, nói :

- Thưa thái giám.

Thu Vân lại hỏi :

- Người có nhớ mình là ai không?

Bạch Thiếu Huy vờ suy nghĩ, nhắm mắt ra chiều cố gắng một hồi rồi thở dài, lắc đầu nói :

- Tại hạ... tại hạ... không nhớ ra.

Thu Vân thốt :

- Người là Bạch Thiếu Huy, hãy cố gắng ghi nhớ điều đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, tại hạ là Bạch Thiếu Huy. Tại hạ sẽ cố nhớ, cố nhớ. Bạch Thiếu Huy! Bạch Thiếu Huy!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Vào sâu hang cộp

Thu Vân gật đầu :

- Người đi theo ta.

Bạch Thiếu Huy ung dung bước theo sau, vừa đi vừa suy nghĩ :

- “Căn cứ theo lời vị phu nhân nói thì nàng sẽ đưa ta đến Tử Vi đàn. Hiện tại thì ta là một kẻ không còn thần trí, vì vậy tốt nhất là không nên nói gì nhiều để cho chúng tin ta hơn”.

Đến khu rừng hoa, Thu Vân quay lại hỏi :

- Người biết ta là ai không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không!

Thu Vân đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi nhẹ nói :

- Ta là Thu Vân, người cô nhớ nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Ta nhớ rồi! Người là Thu Vân.

Ngoài miệng thì đối đáp với Thu Vân nhưng trong lòng Bạch Thiếu Huy vẫn đang miên man suy nghĩ. Từ khi chàng vâng lệnh sư phụ rời gia đình đến Nhạc Dương tìm Trương Quả Lão thì biết bao sự kiện đã dồn dập xảy ra, chàng thật không thể đoán nổi chuyện gì sẽ xảy đến nữa.

Đi được một hồi thì bỗng Thu Vân nói :

- Đến nơi rồi, người đứng đây chờ ta.

Rồi nàng bước vào trong con đường hoa. Bạch Thiếu Huy đứng lại, đảo mắt nhìn quanh thì thấy đây là mé phải của một tòa núi nhỏ, trên núi trồng toàn hoa Tường Vi tỏa mùi hương thơm ngát.

Chàng ngẫm suy nghĩ lại mọi việc, trong lòng thắc mắc vị phu nhân muốn đem chàng đến Tử Vi đàn này là có ý gì. Điều đau khổ nhất là chàng phải giả làm kẻ mất trí, để mặc cho chúng sau khiến mà không được có một cử chỉ nào nghịch ý cả, liệu chàng có thể giữ trọn vẹn được sự giả tạo đó không?

Không bao lâu thì Thu Vân xuất hiện, nói :

- Bạch Thiếu Huy! Đàn chủ gọi người vào.

Nàng lại quay mình đi trước, Bạch Thiếu Huy lễ đờ theo sau, qua khỏi vùng hoa là đến một bãi đất rộng lải lải có bậc thềm rộng đi lên phía trước. Phía đầu bãi có những gian nhà sơn màu tím, màu nhà và hoa tiếp nhau nên đứng xa khó mà nhìn cho rõ được.

Thu Vân bước lên thềm, tiến đến tòa đại sảnh, cửa sảnh đóng im ỉm, trên nóc có treo tám biển đề ba chữ vàng “Tử Vi đàn” cực lớn. Nàng hoành sang bên tả đến một căn phòng nhỏ, cung kính bẩm :

- Trình Đàn chủ, người đó đã đến đây.

Một giọng nói lạnh lạnh từ trong phát ra :

- Cho hắn vào.

Thu Vân dạ một tiếng, rồi thấp giọng nói :

- Người theo ta.

Bạch Thiếu Huy lẳng lặng theo Thu Vân vào phòng. Gian phòng sơn màu tím như toàn diện bên ngoài, tất cả vật dụng trang trí cũng một màu tím.

Trên một chiếc giao ý, một người có vóc dáng trung bình đang ngồi chễm chệ. Y vận áo dài màu tím, hông đeo trường kiếm cũng màu tím, mặt y cũng màu tím nốt.

Bạch Thiếu Huy thầm tức cười khi thấy khắp nơi màu tím như vậy. Chỉ thoáng nhìn qua thì chàng cũng nhận ra gương mặt màu tím đó là gương mặt già, nhưng chàng đặc biệt để ý đôi mắt sáng như sao của y, thầm nghĩ :

- “Tử Vi đàn chủ là y hẳn rồi, nhãn quang đó cho thấy võ công của y không phải bình thường, nội lực chắc chắn là vô cùng thâm hậu”.

Thu Vân trầm giọng nói :

- Người đến ra mắt Đàn chủ đi.

Tử Vi đàn chủ phẩy phẩy tay như ra hiệu cho Bạch Thiếu Huy đứng qua một bên, chàng không nói gì, ngoan ngoãn bước qua một góc phòng đứng lặng.

Tử Vi đàn chủ quắc đôi mắt sáng quan sát chàng một hồi lâu rồi nghiêng đầu về phía Thu Vân hỏi :

- Có phải hắn là người mà phu nhân sai đem đến bản đàn không?

Thu Vân dạ một tiếng, lấy trong mình ra một phong thư rồi hay tay trình lên :

- Xin Đàn chủ xem qua.

Từ Vi đàn chủ tiếp lấy, mở ra đọc rồi ngẩng mặt lên hỏi tiếp :

- Ngươi đưa hấn đến Sài Cô Bà rồi chứ?

Thu Vân gật đầu :

- Tôi vừa đưa hấn từ chỗ Sài Cô Bà ra.

Từ Vi đàn chủ gật đầu :

- Được rồi, phận sự của ngươi vậy là xong.

Thu Vân dạ một tiếng, nhìn Bạch Thiếu Huy một lần nữa rồi chầm chậm lui ra.

Từ Vi đàn chủ nhìn Bạch Thiếu Huy lạnh lùng nói :

- Từ nay ngươi là thuộc hạ của bản đàn, đứng hàng chữ Từ, số hiệu mười chín, hãy nhớ cho kỹ.

Bạch Thiếu Huy cúi mình :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Từ Vi đàn chủ quay mặt qua một bên nói :

- Ngươi đâu?

Có tiếng dạ từ trong vọng ra, rồi một nữ nhân vóc dáng nhỏ ốm có gương mặt tím xuất hiện. Nàng mặc áo chên, ngực áo có thêu một đóa Tường Vi, cung kính nói :

- Đàn chủ sai dặn?

Từ Vi đàn chủ chỉ Bạch Thiếu Huy nói :

- Đem hấn vào trong, thay đổi y phục và cải sửa dung mạo cho hấn.

Nữ nhân dạ một tiếng, quay sang Bạch Thiếu Huy nói :

- Theo ta.

Bạch Thiếu Huy lập tức đi theo, đến một gian phòng khác thì nữ nhân chỉ vào chiếc ghế cạnh cửa sổ, lạnh lùng nói :

- Ngồi xuống đó.

Đã nhất định là Tùy Ngộ Nhi An thì ai bảo gì Bạch Thiếu Huy cũng làm theo như vậy, huống hồ lại còn uống Vô Ưu tán rồi, còn lý trí đâu mà xét đoán để có một phản ứng nhỏ nhất nào.

Chàng lập tức ngồi xuống.

Nữ nhân lấy trong bàn ra một chai thuốc nước, thoa đầy lên mặt Bạch Thiếu Huy. Nàng còn bảo chàng thay áo dài bằng một chiếc áo ngắn, cuối cùng thì chỉ cây Trúc tiêu nói :

- Vũ khí của ngươi phải không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không có vũ khí.

Nữ nhân mỉm cười :

- Vậy thì đưa đây cho ta.

Bạch Thiếu Huy trầm kêu khổ, lại lắc đầu nói :

- Không được, đó là vật mà tại hạ thích nhất, không thể thiếu vắng nó.

Nữ nhân lạnh lùng :

- Quý củ ở đây không ai được trái lệnh.

Bạch Thiếu Huy tráo trở :

- Vậy nếu nó là vũ khí thì tại hạ được quyền giữ nó phải không?

Nữ nhân hừ lạnh :

- Tráo trở thật...

Đang nói năng bất thình lình chụp ngay vào chiếc Trúc tiêu.

Bạch Thiếu Huy giật mình, vội lách sang một bên, nhẹ vung tay hữu chụp vào cổ tay nàng. Chiêu thức của chàng có tên là Sơ Chi Tà Hoành trong Lục Hạp môn, vừa hóa giải thể công mà vừa phản công rất hữu hiệu.

Nhưng nữ nhân đã nhanh nhẹn thu tay tả về, tay hữu phóng tới điểm vào sườn Bạch Thiếu Huy, chiêu thức một thực một hư, vô cùng lợi hại.

Bạch Thiếu Huy nhận ra thủ pháp của nữ nhân chính là Lan Hoa Phát Huyết thì thầm nghĩ :

- “Không ngờ cô nương này lại có võ công cao đến vậy”.

Chàng trầm bàn tay tả xuống bảo vệ phần ngực, tay hữu hất ngược ra một chưởng, rồi xoáy một vòng từ trên xuống dưới, dùng thế Thái Cực Sơ Động trong Võ Đang bí truyền chưởng pháp hóa giải thủ pháp Lan Hoa Phát Huyết của nữ nhân một cách dễ dàng.

Đánh nhau thêm bảy tám chiêu nữa, chung quy nữ nhân chẳng làm gì được Bạch Thiếu Huy, mà Bạch Thiếu Huy thì chỉ muốn tự vệ nên cũng không xuất toàn lực thủ thắng. Nữ nhân bức tức, nhảy lùi ra sau, gằn giọng nói :

- Võ công của ngươi khá lắm.

Bạch Thiếu Huy vờ ngỡ ngác :

- Tại hạ có muốn giao đấu bao giờ đâu?

Nữ nhân cười lạnh :

- Ngươi tưởng ta không thắng nổi ngươi ư?

Bạch Thiếu Huy làm ra vẻ hoang mang :

- Tại sao các hạ lại muốn thắng tại hạ?

Nữ nhân không nói gì, bất thần nhảy tới tấn công ngay, chưởng phong rít vù vù, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Bạch Thiếu Huy nhún chân dùng thế Liên Vân Tung của Hoa Sơn nhảy lên cao tránh đòn, luôn mồm kêu lên :

- Tại hạ không muốn đánh, không muốn đánh.

Nữ nhân quát to :

- Cái đó không phải do ngươi quyết định.

Nàng lại nhào người tới tấn công tiếp, bóng chưởng bao trùm gian phòng nhỏ hẹp.

Lần này Bạch Thiếu Huy sử thân pháp Bát Quái Du Long của Bát Quái môn để né tránh, nữ nhân dù đã dồn hết sức vẫn không đánh trúng mục tiêu, nàng tức giận quát to :

- Ta sẽ chẻ xác ngươi ra, giết một kẻ mất trí như ngươi thì có khác gì giết một con chó chứ.

Bạch Thiếu Huy sôi giận khi nghe nữ nhân nói nặng như vậy, chàng thầm nghĩ :

- “Con tiểu a đầu này ngoan cố và độc ác quá lắm, xem ra phải cho thị một bài học mới được”.

Nhưng chàng lại kềm lại vì lúc này chưa phải là lúc xuất lộ hình tích. Chợt chàng nghĩ ra một cách, trừng trừng nhìn nữ nhân nói :

- Ngươi ví ai với chó?

Nữ nhân cười ghê rợn :

- Ta ví người với chó đó, rồi sao?

Bạch Thiếu Huy bỗng làm ra vẻ ngờ ngác :

- Ta là chó sao?

Rồi lại vờ như phát điên lên, quát lớn :

- Hoang đường, có người mới là chó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tử Vi đàn chủ

Nữ nhân quát to :

- Người dám mắng ta à?

Bạch Thiếu Huy bĩu môi :

- Tại sao ta không dám?

Chàng thoát xưng là thuộc hạ, thoát xưng ta, rồi lại gọi nữ nhân là các hạ, đổi lại là người, để chứng tỏ một tâm thần bất định cho hợp với tình hình.

Nữ nhân vung tay, đảo thanh kiếm vung một vòng tròn rít gió vu vu hét lớn :

- Cuồng đồ! Người có coi bỏ chiếc Trúc tiêu hay không? Người muốn ta cho người một bài học à?

Bạch Thiếu Huy lộ vẻ giận, đưa tay chụp đầu tiêu thủ thế cao giọng :

- Muốn động thủ à? Muốn động thủ thì cứ động thủ, ai sợ gì ai chứ!

Tay thủ Trúc tiêu, mắt đăm đăm nhìn đối tượng, ánh mắt ngời lửa giận, Bạch Thiếu Huy sẵn sàng ứng chiến.

Nữ nhân hừ lạnh :

- Cuồng đồ lưu ý! Ta sắp xuất thủ đấy!

Tà áo nàng phát nhẹ, thân hình nàng nhanh nhẹn chớp đã vèo đến bên chàng. Tay hữu vung lên phát xuất một độc chiêu kiếm khí bốc lạnh, kiếm ánh tỏa rộng một vòng tròn, chụp phủ xuống đầu chàng.

Khí thế vừa mạnh vừa ác tướng chừng như Bạch Thiếu Huy không còn né tránh kịp.

Lập tâm cho nàng ném khổ để nàng giảm bớt tánh hống hách khinh người.

Bạch Thiếu Huy chờ cho thế kiếm của nàng đến gần, khẽ hất chiếc Trúc tiêu lên thay vì hoành một vòng trước mặt chặn văng kiếm ánh, chàng lao thẳng đầu tiêu xuyên qua kiếm ánh.

Đánh ra chiêu đó, chàng áp dụng đúng phương thức biến hóa, qua sự chỉ điểm của người bí mật đã giúp chàng chiến thắng Lăng đường chủ trong tòa lâu vùng phụ cận Nhạc Dương, giờ thì chàng sử dụng thuần thục lắm rồi, ảo diệu lắm rồi.

Nữ nhân mặt tím xuất thủ, cảm chắc sẽ hạ được đối phương dễ dàng, chẳng những nàng cho là chiêu kiếm mười phần lợi hại mà nàng còn thấy Bạch Thiếu Huy ngang nhiên chọc đầu tiêu vào vùng kiếm ánh, không khác một ngọc từ đút đầu vào thớt cho con dao đồ tể phay xuống ngon lành nàng mỉm cười thâm nghị :

- “Có lẽ Sài cô bà đã cho hấn uống quá nhiều Vô Ưu tán làm cho hấn tiêu tan thần trí đến độ si ngốc không còn sợ chết”.

Nhưng nàng không còn đủ thì giờ để đắc ý nữa, trong khi kiếm và tiêu sắp chạm vào nhau, bỗng một giọng nói lạnh lạnh vang lên nơi phía sau lưng nàng :

- Xảo Tiên! Hãy lùi lại!

Thì ra nữ nhân tên là Xảo Tiên, dù nàng cải dạng làm một trang hán, Bạch Thiếu Huy vẫn nhận xét đúng.

Xảo Tiên cấp tốc thu kiếm, nhảy trái về phía hậu nhưng không còn kịp, Bạch Thiếu Huy đã nhất định cho nàng ném mùi thất bại, chàng phải xuất thủ nhanh, đầu để cho nàng thoát khỏi thế phản công của nàng.

Đồng thời một tiếng gọi lanh lảnh vang lên Xảo Tiên rút tay kiếm về, đầu Trúc tiêu đã điểm vào đúng cổ tay nàng.

Khi nàng trụ bộ ngoài năm thước xa, nàng cảm thấy cổ tay tê dại, năm ngón tay như rã rời, thanh đoản kiếm rơi xuống nền bật thành tiếng keng, đồng thời nàng buông lỏng cánh tay không còn cử động nổi.

Bất giác nàng biến sắc không tưởng tượng là nàng bị nhục dễ dàng như vậy, nhất là khi đó lại có mặt của vị chỉ huy của nàng.

Nàng áp ứng :

- Đàn chủ...

Không rõ xuất hiện từ lúc nào, Đàn chủ Tử Vi đàn trong chiếc áo dài màu tím, hông đeo trường kiếm cũng màu tím, đứng sừng trong gian nhà, đôi tay chắp sau lưng, nhìn đăm đăm vào Bạch Thiếu Huy.

Y khoác tay nhẹ, ra hiệu cho Xảo Tiên im lặng.

Thực sự Bạch Thiếu Huy đã nhận ra sự hiện diện của y, song chàng giả vờ như không thấy mặc y nhìn chàng, chàng ngậy ngậy ngốc ngốc nhìn Xảo Tiên, rồi cúi đầu nhìn chiếc Trúc tiêu nơi tay, tay kia vuốt chiếc Trúc tiêu, mồn lăm bầm :

- May quá! Thanh đoản kiếm sắc bén đó chưa chém trúng chiếc tiêu nếu không thì vật tùy thân của ta chứ!

Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên, làm như vừa trông thấy Tử Vi đàn chủ, chàng giật mình, vòng tay điểm một nụ cười thốt :

- Đàn chủ đã đến đây.

Tử Vi đàn chủ lạnh lùng hỏi :

- Số hiệu mười chín! Ngươi thuộc môn phái nào?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi thực sự trầm nghĩ :

- “Hắn đã có ý nghi ngờ gì ta chăng? Nếu ta không khéo đối đáp thì ngay từ giây phút này ta phải lộ chân tướng mất”.

Chàng ngờ ngợ ngắc ngắc :

- Tại hạ... tại hạ thuộc môn phái nào?

Xảo Tiên lúc đó đã tự giải khai huyết đạo, ngẩng đầu thốt :

- Võ công của hắn hỗn tạp vô cùng, không thể biết đích xác hắn thuộc môn phái nào. Vừa rồi hắn đã sử dụng các thủ pháp và thân pháp như: “Sơ Chi Tà Hoàn” của Lục Hợp môn, “Thái Cực Sơ Động” của Vũ Dương phái, “Liên Vân Tùng” của Hoa Sơn phái, Bát Quái Du Long thân pháp của Bát Quái môn.

Bạch Thiếu Huy giật mình trầm nghĩ :

- “Nàng này chưa được bao nhiêu tuổi mà xem ra võ học khá uyên thâm! Suy đó đủ biết Hoán Hoa cung có những tay ghê gớm lắm”.

Tử Vi đàn chủ cười lạnh :

- Võ công hỗn tạp thì đấu pháp không còn hình thức gì cả.

Xảo Tiên cười nhẹ :

- Do đó khi tiểu nữ rút tay về, hấn vung tiêu qua, trúng vào cổ tay làm tiểu nữ tê dại một lúc.

Bạch Thiếu Huy cười thầm, nhưng nào dám biểu lộ một cảm nghĩ gì, chàng cứ ngờ ngợ ngắc ngắc giương mắt thao láo nhìn Xảo Tiên rồi nhìn Đàn chủ áp ứng :

- Tại hạ đánh trúng tay vị huynh đài này à?

Đàn chủ quét ánh mắt ngang chàng, đoạn hỏi Xảo Tiên :

- Ngươi có nhận xét thế nào về hắn? Hắn có đối trá chăng?

Bạch Thiếu Huy sờ hải thâm nghĩ :

- “Ta có đề lộ sơ hở gì khiến hần nghi ngờ chẳng? Vô Ưu tán có công hiệu làm cho con người mê man thất trí, nhưng người mê man thất trí phải có thái độ làm sao, hành động như thế nào mới hợp nhất với tình trạng? Tên Đàn chủ này đáng sợ thật, chứ Sài cô bà và Xảo Tiên thì chắc chắn là họ tin ta hoàn toàn”.

Xảo Tiên đáp nhanh không do dự :

- Theo nhận xét của thuốc hạ thì người này bị Sài cô bà cho uống quá nhiều Vô Ưu tán! Đàn chủ cũng hiểu loại thuốc đó phải dùng đúng lượng, ít quá thì kém công hiệu, mà nhiều quá thì lại tai hại khác thường.

Bạch Thiếu Huy nghe nhẹ nhõm trong người, nhưng thâm nhủ :

- “Từ nay ta phải thận trọng hơn mới được”.

Đàn chủ khẽ gật đầu bảo :

- Đưa hần đến đây đi, cho hần nghỉ ngơi một lúc, xem hần có thay đổi gì chẳng?

Xảo Tiên vâng một tiếng, nghiêng mình chào Đàn chủ rồi day qua chàng.

- Số hiệu mười chín! Hãy theo ta.

Bạch Thiếu Huy không nói năng gì nữa, giắt chiếc ống Trúc tiêu bên mình, lặng lẽ theo sau Xảo Tiên.

Ra khỏi Từ Vi đàn, xuống đến chân hòn núi nhỏ, theo con đường hẹp xuyên qua khu rừng Tường Vi, đi một lúc nữa đến một gian nhà năm tầng, cả hai dừng chân lại.

Bạch Thiếu Huy trông thấy mỗi gian nhà đều có một vọng cửa riêng biệt cửa đóng im ỉm, song không rõ có then hay không?

Xảo Tiên thốt :

- Đến nơi rồi!

Chàng à lên một tiếng. Thì ra Đàn chủ bảo nàng đưa chàng đến chỗ này, mà nơi đây là đâu? Họ đưa chàng đến đây để làm gì?

Chàng không biểu lộ cảm nghĩ gì, đứng im tại chỗ chờ xem Xảo Tiên sẽ làm gì.

Nàng đảo mắt nhìn quanh khu vực, đoạn đưa chàng đến gian cuối ở phía Tây bảo :

- Bên trong đó có hai chiếc giường trống, có ghi số hiệu rõ ràng. Ngươi mang số mười chín, cứ chọn chiếc giường có số hiệu đó mà nằm. Vào đi ta khỏi phải theo ngươi.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đa tạ cô nương!

Xảo Tiên lườm xéo chàng :

- Trước ương ngạnh sau ngoan ngoãn, khá lắm đó.

Bạch Thiếu Huy từ từ bước đến cửa.

Xảo Tiên vội gọi lại :

- Số hiệu mười chín! Khoan vào!

Bạch Thiếu Huy dừng chân :

- Cô nương còn điều gì bảo thêm?

Xảo Tiên dặn dò :

- Quy củ ở đây là vào trong nhà rồi thì phải ở luôn trong đấy, không được tự do ra ngoài, ăn uống đã có người mang đến tận nơi. Nhớ nhé đừng vi phạm mà bị tội nặng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ sẽ nhớ.

Chàng trầm nghĩ :

- “Thảo nào mà một vùng sơn cốc rộng lớn như thế này lại chẳng có bóng dáng một người nào lai vãng. Thì ra tất cả đều bị cấm cửa, chỉ trừ những kẻ có nhiệm vụ phải xê dịch”.

Xảo Tiên thấp giọng :

- Còn điều này nữa, đừng lăm mồm lăm miệng nhé! Giữ im lặng là có lợi hơn cho ngươi!

Bạch Thiếu Huy nhận ra dù chàng đã điểm trúng nàng một đầu tiêu, nàng vẫn không oán hận chàng, lại còn ân cần dặn dò những điều nên tránh, tỏ rõ sự chiếu cố đặc biệt đối với chàng, chàng cảm kích vô cùng điểm một nụ cười gật đầu.

Nàng vẫy tay :

- Giờ thì ngươi vào được rồi.

Bạch Thiếu Huy bước tới xô nhẹ cánh cửa. Cửa mở tung ra, chàng bước vào nhìn quanh, thấy nơi giữa gian phòng, có kê một chiếc bàn, với bốn chiếc ghế. Hai bên vách mỗi bên có hai chiếc giường. Hai chiếc đã có người chiếm, mang số hiệu mười bảy và mười tám, còn hai chiếc bỏ không mang số hiệu mười chín và hai mươi.

Người chiếm chiếc giường số mười bảy có thân hình to lớn vận áo tím, dĩ nhiên gương mặt cũng màu tím đang ngồi xếp bằng vận công, mắt nhắm nghiền.

Nghe tiếng cửa kèn kẹt, hán khê mở mắt ra, rồi khép mi lại liền, tiếp tục vận công điều tức.

Người chiếm chiếc giường số mười tám cũng áo tím mặt màu tím, nằm day mặt vào vách hơi thở đều, và có vẻ ngủ say.

Nhìn người số hiệu mười tám, dù không trông rõ mặt mày, Bạch Thiếu Huy thoáng giật mình, ngờ ngợ người đó là Vương Lập Văn.

Chàng nghĩ thầm :

- “Có lẽ người này là Vương Lập Văn! Sài cô bà đã nói là Vương huynh vào trước ta một chút, chắc cũng có uống Vô Ưu tán như ta, rồi bị đưa vào đây. Số hiệu mười tám của hán không còn nghi ngờ gì nữa”.

Trông tình trạng số mười tám chàng lại nghĩ :

- “Uống Vô Ưu tán rồi phải hôn mê một lúc rồi mới tỉnh lại nhưng chất thuốc chưa tiêu tán, cần phải ngủ một giấc, sau đó thì tâm thần mới hoàn toàn mê thất, vĩnh viễn ngoan ngoãn tùy sự sai khiến của chúng”.

Chàng thân nhiên bước đến chiếc giường số mười chín cởi giày ra, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Nghĩ vẩn vơ một lúc rồi chàng thiếp đi lúc nào không rõ.

Thời khắc trôi qua bỗng chàng nghe một giọng nói oang oang :

- Com chiều đó ăn đi.

Chàng giật mình tỉnh giấc, trông thấy một đại hán vận áo màu tro, đặt một mâm com lên bàn, rồi bước ra ngoài không thốt thêm một tiếng nào.

Hán gọi to, làm cho hai người kia cũng giật mình, số hiệu mười bảy hé mở mắt ra, số hiệu mười tám ngồi bật dậy, số hiệu mười bảy nhìn chàng, khê điểm một nụ cười, chàng cũng cười gật gật đầu chào lại.

Bây giờ chàng nhìn số hiệu mười tám kỹ hơn, càng nhìn chàng càng tin chính là Vương Lập Văn.

Trên mâm có ba chén ba đôi đũa, thức ăn thì tuy không được cầu kỳ song cũng có cá có thịt khá thơm tất.

Số hiệu mười bảy cao giọng :

- Vào đây rồi mình không cần phải khách sáo, đến bữa là ăn, ăn cho no.

Bạch Thiếu Huy thấy cần phải nói một câu, vội vòng tay :

- Tại hạ mới đến chưa được hiểu rành đường lối của đông nơi đây ra sao, mong huynh đài chỉ giáo cho.

Số hiệu mười bảy chỉ gật đầu, không đáp đưa tay kéo chiếc ghế, điềm nhiên ngồi xuống.

Số hiệu mười tám vòng tay phụ họa Bạch Thiếu Huy :

- Tại hạ cũng vừa đến đây.

Nghe âm thanh đó Bạch Thiếu Huy quả quyết số hiệu mười tám chính là Vương Lập Văn, chàng tự hỏi y có mê thất tâm thần chẳng, xem ra y cũng có vẻ ngơ ngơ ngáo ngáo nhưng thực sự y có ngơ ngáo hay là giả vờ?

Chàng định hỏi song kịp nghĩ lại biết đâu số hiệu mười bảy chẳng là người của Hoán Hoa cung trá hình trà trộn với bọn chàng để dò xét mọi cử động? Do đó chàng nín lặng định bụng chờ cơ hội thuận tiện sẽ hỏi cũng không muộn.

Rồi cả ba gặm đầu ăn, không ai nói tiếp với ai câu nào.

Họ ngồi chung bàn, họ cùng ở chung phòng, nhưng không khác nào ba người xa lạ gặp nhau ở vệ đường.

Cả ba vừa ăn xong bữa cơm, bỗng bên ngoài có tiếng chân người rầm rập vang lên.

Số hiệu mười bảy vội đứng lên bước nhanh lại giường, với thanh đao trên vách, cài bên hông, đưa mắt số hiệu mười tám và mười chín thốt :

- Đàn chủ có việc làm, cho gọi tất cả đó! Những kẻ khác đã đi rồi, mình cũng không nên chậm trễ. Các vị hãy chuẩn bị vũ khí theo tại hạ, đi ngay.

Số hiệu mười tám lấy thanh trường kiếm mang trong người, còn Bạch Thiếu Huy không có vũ khí, đành xốc lại Trúc tiêu cho gọn hơn, đoạn cả ba bước ra khỏi gian nhà, theo con đường hẹp tiến tới.

Trong bóng tối nhá nhem, một đoàn người độ hai mươi người nối đuôi như cá mà đi âm thầm như những bóng ma.

Vì mang số hiệu mười chín còn số hai mươi chưa có kẻ bổ sung nên Bạch Thiếu Huy đi sau cùng.

Chàng nhận thấy mười tám người đi trước người nào người nấy cũng có thân pháp phi phàm, chứng tỏ họ là những tay cao hạng trên giang hồ.

Chàng tự hỏi bọn họ có võ công như vậy, tại sao lại để rơi vào tay bọn Hoán Hoa cung đến nỗi bị chúng làm tán loạn tâm thần để trở thành những tên nô lệ ngoan ngoãn?

Con đường hẹp đó dẫn đến một chân hòn núi nhỏ, bên trên hòn núi đó là Tử Vi đàn.

Đoàn người vượt hết đoạn đường, lên núi đến thềm Tử Vi đàn, liền đứng lại phân ra hai hàng dàn ra hai bên đứng im lặng.

Bạch Thiếu Huy đứng nơi cuối hàng bên hữu, đảo mắt quan sát từng người nhận ra ai cũng ngơ ngơ ngáo ngáo cả. Trong số đó ngoài Vương Lập Văn ra, không có ai giống tượng Kim Nhất Phàm, Tiền Nhị, Triệu Tam và Trắc Thất.

Chàng không hiểu số phận của những người đó ra sao, hết sức lo ngại cho họ, nhưng chàng lấy làm lạ, họ và Vương Lập Văn đã biết Hoán Hoa cung là tử đối đầu, tại sao họ không đề phòng, để tất cả cùng sa cạm bẫy.

Chàng biết đâu bốn công tử vốn là người thận trọng trước khi tiếp xúc với Hoán hoa công chúa họ đã uống thuốc giải độc trước đó rồi, dù cho loại độc được nào trên đời cũng không quật ngã nổi.

Song thuốc họ uống là thuốc giải độc, còn Vô Ưu tán không phải là độc dược, bất quá chỉ làm họ mê thất chứ không hại đến tánh mạng nên thuốc giải độc của họ không có công hiệu gì đối với Vô Ưu tán cả, thành thử họ bị kẹt như những trang hảo hán trước mặt chàng đây.

Trên không trung, vàng trắng non buông ánh sáng bạc xuống trần gian, gieo trải một niềm lạnh lạnh, trong khung cảnh rợn rùng uy nghiêm xung quanh Tử Vi đàn.

Nhưng khung cảnh có lạnh lùng rợn rùng đến đâu, đối với bọn người mê thất thần trí không có ý nghĩa gì.

Gió từ ngàn xa thổi về, mang theo hương hoa ngào ngạt, bên cạnh Tử Vi đàn, con suối lớn đổ nước, cuộn dòng, róc rách chạy vào những mô đá nhô ra ở những khúc quanh, tiếng động duy nhất nổi lên giữ khung cảnh tịch mịch hãi hùng.

Hai hàng mười chín người đứng nghiêm lặng như hai hàng tượng đá.

Không, mười tám tượng đá mới đúng hơn, bởi dầu sao cũng phải loại trừ chàng ra, chàng còn sáng suốt, chàng đang vận dụng lý trí xem xét mọi diễn biến chung quanh.

Chàng khần trương ra mặt bởi nếu có sự nghịch thường xảy ra, chàng chỉ đơn thân độc lực chống lại toàn thể nhân số nơi Bách Hoa cốc.

Thời khắc trôi qua, mười tám danh thủ ngơ ngẩn kia vẫn im lặng như thường, chỉ có chàng là nôn nóng.

Việc gì phải đến, sớm muộn gì cũng đến, chàng chờ một lúc lâu nữa, nơi đầu trên thềm đá một nhóm người xuất hiện từ từ đi xuống.

Dẫn đầu là Tử Vi đàn chủ, với dáng dấp người vận chiếc áo dài màu tím, chân mang giày nhẹ, hông đeo trường kiếm thần thái nghiêm nghị.

Theo sau là bốn người nhỏ thó, vận áo chèn màu tím, hông đeo đoản kiếm, ngực áo có thêu một đóa hoa tường vi sắc mặt tím.

Thoáng nhìn qua cũng đủ biết đó là thiếu nữ cải dạng nam trang.

Bốn thiếu nữ trang phục y như bọn Bạch Thiếu Huy, chỉ khác ở chỗ ngực áo có thêu đóa hoa bằng kim tuyến.

Đàn chủ đi qua, bốn thiếu nữ đi qua, rồi mới đến các danh thủ nối tiếp đi sau.

Bạch Thiếu Huy đi sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đoàn quân áo tím

Kể cả Đàn chủ đoàn người gồm hai mươi bốn mạng đi trong đêm tối, âm thầm lặng lẽ không vang lên một tiếng chân khê, đủ biết tất cả có thuật khinh công tuyệt cao.

Họ lại xuống chân núi, vòng qua hướng Nam, đi độ sáu bảy dặm đường, đến một con suối rộng. Con suối đó bắt nguồn từ bên cạnh Tử Vi đàn chảy đến đây, thẳng đến tận phương trời xa càng rộng, để trở thành một con sông, một thủy đạo ăn thông với Bách Hoa cốc.

Nơi bờ suối đã có sẵn ba con thuyền.

Đàn chủ và bốn thiếu nữ xuống con thuyền thứ nhất, còn chín người từ số hiệu thứ nhất đến số mười xuống con thuyền thứ hai, số còn lại xuống thuyền thứ ba. Bạch Thiếu Huy số hiệu mười chín cuối cùng tự nhiên trong con thuyền thứ ba.

Đoàn người xuống xong, thuyền tách bến xuôi dòng.

Cửa thuyền đóng kín, bên trong tối đen. Bạch Thiếu Huy vận dụng nhãn quang quan sát đồng bọn, nhận thấy người ngồi bên cạnh chính là Vương Lập Văn, mang số hiệu mười tám.

Tuy lấy làm lạ không rõ Đàn chủ cho thuyền chở bọn danh thủ này đi đâu, song chàng không cần tìm hiểu bởi có cố suy nghĩ cũng không hiểu được gì, chàng chỉ lưu ý đến bọn đồng hành thôi.

Thuyền đi một lúc lâu, bỗng nghe tiếng sóng vỗ nước nghe chanh chách.

Bạch Thiếu Huy giật mình đoán là thủy đạo đến chỗ hẹp, có lẽ xuyên qua lòng hang núi, thuyền rẽ nước nổi sóng đập vào đá nên có tiếng kêu như thế.

Động tách hiều kỳ Bạch Thiếu Huy vận công vào ngón tay trỏ, chọc thủng một lỗ nhỏ nơi mũi thuyền đan bằng nan tre ghé mắt nhìn ra ngoài.

Quả đúng như chàng đoán, thủy đạo xuyên qua hang đá nhưng chẳng biết sẽ đưa về đâu.

Chàng nhìn lại những người đồng hành, thấy ai ai cũng mơ màng ngủ gà ngủ gật.

Cho là một cơ hội tốt để xem số hiệu mười tám có đúng là Vương Lập Văn không, chàng đưa tay vỗ nhẹ vào vai hắn, rồi dùng phép truyền âm nhập mật gọi :

- Vương huynh! Vương huynh! Tỉnh lại chứ ngủ gì mà say thế?

Số hiệu mười tám giật mình mở mắt, nhìn chàng trừng trừng?

Bạch Thiếu Huy lại dùng phép truyền âm nhập mật thốt tiếp :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy đây Vương huynh ạ!

Số hiệu mười tám không biểu hiện một cảm nghĩ nào cả, hần nhắm mắt lại như cũ.

Bạch Thiếu Huy thăm than :

- Đúng là Vương huynh bị Vô Ưu tán làm mê thất tâm thần quá nặng, đã lâu lắm rồi mà vẫn còn mơ màng dật dờ dở tỉnh dở mê! Ghê thật! Vô Ưu tán quả lợi hại! May mà Cửu Nghi tiên sinh đã lo liệu trước, tặng cho ta viên thuốc phòng ngừa, nếu không thì giờ đây ta có khác gì bọn này đâu.

Chàng đâm lo tự hỏi, đơn thân độc lực như chàng phải làm cách nào cứu nạn cho Kim Nhất Phàm và bốn công tử Vương, Triệu, Tiền, Trác.

Chàng lại nghĩ chuyến xuất hành này sẽ đưa tất cả về đâu? Nếu cứu được Vương Lập Văn, chàng có cơ hội trở lại Bách Hoa cốc cứu cả bốn người kia chăng?

Thuyền cứ lướt đi không bao lâu ánh sáng mờ mờ rọi qua lỗ hồng do chàng dùng ngón tay chọc thủng nơi hông mũi.

Chàng ghé mắt nhìn qua lỗ hồng, nhận thấy thuyền đã ra khỏi lòng hang, trăng non chưa tắt, rải ánh sáng nhạt mờ lạnh lạnh xuống vạn vật, chính ánh sáng đó xuyên qua lỗ hồng nơi mũi thuyền rọi vào.

Thuyền lại lướt đi đi mãi như tiến về vô tận.

Không biết bao nhiêu lâu nữa, bỗng cánh cửa thuyền mở toang, ánh dương quang ủa ập vào, làm cho mọi người chói mắt bừng tỉnh.

Một đại hán áo đen mang vào một mâm thức ăn sáng cao giọng thốt :

- Các vị dùng điểm tâm

Hắn để mâm thức ăn đó, không chờ nghe ai nói gì, lùi ra ngoài đóng cửa thuyền lại.

Chín người kia và Bạch Thiếu Huy không cần ai mời ai, cầm chén cầm đũa lẳng lẳng ăn, lẳng lẳng uống.

Ăn uống xong người này nhìn người kia, không ai nói với ai một tiếng.

Rồi tất cả nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, trừ Bạch Thiếu Huy cứ trầm tư mặc tưởng mãi.

Đại hán áo đen trở lại thu dọn mâm bát lui ra.

Rồi đến bữa cơm trưa, rồi đến bữa cơm chiều, rồi đêm xuống tình trạng vẫn y như vậy, người cứ ngủ, ngủ rồi ăn, ăn rồi thuyền cứ lướt đi.

Qua một ngày, qua hai ngày, vào ngo thì thuyền đã ra đến sông lớn.

Rồi ngày thứ hai, thứ ba đến. Qua lỗ hồng Bạch Thiếu Huy trông thấy trên giòng sông, thuyền khách, du khách thương xuôi ngược dập dề.

Sau bữa cơm chiều một chút, thuyền dừng lại ở bờ sông.

Đại hán áo đen mở cửa thuyền, bảo mọi người theo lên theo số thứ tự.

Quanh chàng là một vùng hoang dã, rộng mênh mông, màn đêm đã phủ xuống khắp vạn vật.

Trong bóng đêm Từ Vi đàn chủ đứng lặng kiểm điểm số người lên bờ xong, đoạn vẫy tay ra lệnh tiến tới.

Chính Đàn chủ phóng mình đi trước, dẫn đường bốn thiếu nữ theo sát hai bên.

Mười chín danh thủ kể cả Bạch Thiếu Huy nối đuôi cá chạy theo, cùng trở thuật khinh công, thoát đi như bay, nhẹ nhàng như cánh chim không gây ra một tiếng động.

Bạch Thiếu Huy vừa chạy vừa lưu ý nhìn hai bên đường, chàng nhận ra thoát đầu đoàn người do con đường nhỏ tiến tới, dần dần ra đến đường lớn.

Chạy như thế độ ba mươi dặm, bỗng trước mặt hiện ra một tòa nhà cao rộng, có tường rào bao bọc chung quanh.

Tòa nhà đó chặn ngang lối đi.

Bạch Thiếu Huy nghi ngờ thầm hỏi :

- Đàn chủ xuất lĩnh đám danh thủ này định đi đâu? Định đánh cướp nhà giàu nào đây chăng?

Đoàn người tiến tới khi còn cách tường rào ngôi nhà đó độ hai trượng. Đàn chủ dừng lại nhún chân nhảy vọt lên không đáp xuống đầu tường.

Bốn thiếu nữ áo tím thêu hoa cũng nhún chân nhảy theo.

Đàn chủ đưa tay vẫy vẫy, đoạn nhảy xuống bên trong tường rào.

Bốn thiếu nữ cũng tung mình theo sát, mười tám danh thủ và Bạch Thiếu Huy không chậm trễ cũng vượt tường vào theo.

Vào trong rồi, Đàn chủ dẫn đầu đoàn người tiến tới.

Không bao lâu họ đến vọng cửa lớn.

Khi đến vòng tường, Bạch Thiếu Huy đã có nghi ngờ nhưng không dám quả quyết hẳn, bởi bóng đêm mờ mờ và tường rào nhà nào cũng thế, cũng cao

cũng rộng. Và lại chàng cũng chưa có dịp vào ra thường ở những nơi hào phú kể từ ngày chàng tới Lạc Dương dẫn thân vào gió bụi giang hồ.

Nhưng nhìn qua vọng cửa, chàng giật mình sững sốt, chàng đã nhận ra ngôi nhà này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là phủ trạch của Vương Lập Văn ở phía Tây Thành Đô.

Thì ra đoàn người sau ba ngày đường thủy đã đến Thành Đô và mục tiêu cuộc viễn du này là khám soát ngôi nhà Vương Lập Văn.

Nếu khám soát ngôi nhà này, chắc chắn chúng cũng viếng luôn nhà họ Tiền, họ Triệu và họ Trác.

Thời khắc lúc vào đầu canh hai, khắp năm dãy nhà trong trang viện họ Vương không có một bóng đèn. Có lẽ người trong trang viện đã say nồng trong giấc điệp.

Từ Vi đàn chủ dùng chân trước cửa tay đặt lên đốc kiếm, sắc mặt trầm nghiêm.

Bốn thiếu nữ phân đứng hai bên, trong tư thế sẵn sàng ứng biến mọi diễn biến.

Mười tám danh thủ và Bạch Thiếu Huy đứng lặng phía sau chờ lệnh.

Bạch Thiếu Huy nhìn thoáng Vương Lập Văn trông thấy hấn vẫn ngờ ngạc ngạc, chàng nhẹ thờ dài thắm than cho hấn mê thất tâm thần đến độ về đến gia cư rồi mà không may nhận thức!

Từ Vi đàn chủ ngưng thần nghe ngóng động tĩnh, đôi mắt bùng bùng sát khí, một lúc lâu đột nhiên y vẫy tay trầm giọng ra lệnh :

- Tất cả theo ta cùng vào, nếu gặp kẻ nào ngăn chặn, cứ hạ sát không cần phải hỏi han gì cả.

Bạch Thiếu Huy sôi giận trầm nghĩ :

- “À! Ra bọn này quyết tận diệt toàn gia Vương huynh đây! Hừ đã có Bạch Thiếu Huy các người đừng hòng đắc ý”.

Đàn chủ ra lệnh xong bước nhanh đến cổng.

Đoàn người phía hậu lập tức bước theo, không một ai do dự.

Hai thiếu nữ áo tím thêu hoa vượt qua Đàn chủ đẩy mạnh cánh cổng.

Một tiếng kết vang lên ròn rợn trong đêm vắng, cánh cửa mở vào trong theo đà tay hai nàng. Thì ra cánh cổng chỉ đóng hờ không cài then.

Trong bóng tối mờ mờ, không một tiếng động khê, không một bóng người ẩn hiện.

Theo chân Đàn chủ đoàn người tiến vào cánh cổng, vào đến vọng cửa thứ hai, cửa vẫn đóng hờ, theo đà tay xô là mở ra liền.

Vẫn bóng tối mờ mờ không tiếng động, không bóng người, khoảng sân rộng bên trong cửa chìm trong tịch mịch hãi hùng.

Đoàn người vượt qua khoảng sân, đến bậc thềm dãy nhà thứ nhất.

Đàn chủ quắc mắt nhìn quanh, một lượt đoạn ra lệnh :

- Vào lục soát!

Mười tám danh thủ và Bạch Thiếu Huy lập tức vâng lên một tiếng, phân ra mỗi người chạy một hướng.

Đàn chủ tay sờ đốc kiếm, đứng nghiêm tại gian giữa của dãy nhà, nơi dùng làm khách sảnh, uy nghi như viên tướng soái chờ nghe báo cáo.

Bốn thiếu nữ áo tím thêu hoa phân ra đứng mỗi nàng một góc cạnh Đàn chủ, tay thủ kiếm, ánh thép chói ngời, sẵn sàng hy sinh trong nhiệm vụ phòng vệ.

Bạch Thiếu Huy sợ bọn danh thủ mất lý trí đó hung hăng thi hành lệnh của Đàn chủ, vọng sát hại vô có, nên giờ hết tốc độ khinh công, đảo quanh dãy nhà một vòng cổ báo hiệu cho người nhà họ Vương chạy trốn trước khi đám danh thủ đến nơi.

Nhờ chàng có đến đây tạm trú một đêm nên chàng rất quen thuộc đường đi lối lại trong nhà, chàng không cần dò dẫm cứ chạy, chạy quanh dãy nhà mà không gặp một bóng người nào.

Chàng thở phào nhẹ nhõm trầm nghĩ :

- “Người nhà của Vương huynh đã bỏ đi sau khi nghe Vương huynh thất tung! Cũng may đấy! Nếu không họ sẽ lâm vào sát kiếp ghê gớm!”

Một lúc sau đám danh thủ kể cả Bạch Thiếu Huy trở về khách sảnh.

Họ đến trước mặt Đàn chủ trình :

- Bọn thuộc hạ tìm khắp các gian phòng, không gặp một người nào cả.

Đàn chủ hừ lạnh ra lệnh :

- Vào dãy nhà thứ hai tiếp tục lục soát!

Y phóng mình đi trước, bọn thuộc hạ không thu thập một kết quả nào. Dãy nhà vắng lặng như bỏ hoang từ mấy hôm nay.

Đến lúc đó Đàn chủ thoáng lộ vẻ kinh dị, y quắc mắt nhìn tả, nhìn hữu trầm lạnh giọng thốt :

- Trước khi xuất hành ta có sai phái bốn cao thủ đến đây dò thám, bốn cao thủ đó có đi nhưng chẳng có về! Rồi đến bọn Độc Yết Lục thất nương cũng mất tích luôn! Thế là nghĩa gì? Phải chăng đối phương đã có tay lợi hại chủ trì cục diện? Đã thế sao họ không chường mặt ra khai chiến với ta mà lại ẩn trốn?

Một thiếu nữ áo tím đưa ra nhận xét :

- Hay là hành động của chúng ta bị bại lộ? Đối phương đã biết được tin tức trước khi chúng ta đến đây?

Đàn chủ lắc đầu :

- Không thể có việc đó được! Kế hoạch của chúng ta vô cùng cẩn mật, làm gì có kẻ biết được mà thông tin cho chúng?

Một thiếu nữ khác tiếp nối :

- Nếu không ẩn tránh nơi khác thì chúng phải có mai phục chờ chúng ta.

Đàn chủ cười lạnh :

- Bốn tòa văng lệnh đến đây, là cốt ý để hội diện với kẻ chủ trì cuộc đối lập, xem con người ấy là nhân vật thế nào, dù có mai phục bốn tòa há sợ sao?

Rồi y đồng dặc ra lệnh :

- Vào sâu ngay! Đến dãy nhà thứ ba!

Dãy nhà thứ ba là phần trung ương của khu trong viện, muốn vào đến nơi phải qua một khoảng sân rộng, đến một vuông tường, lối ra vào vuông tường có hai cửa tiền và hậu.

Tiền môn rộng hơn hậu môn, người trong trang viện quen gọi là chánh môn.

Chính bọn Tử Vi đàn chủ tiến về chánh môn, chánh môn có hai cánh to lớn sơn đen lúc đó đóng im ỉm.

Đàn chủ và đám danh thủ đến trước cửa, chưa ai làm động tác gì, đột nhiên hai cánh cửa vụt mở toang ra.

Hai cánh cửa làm bằng gỗ dày nặng đến mấy trăm cân, dù có trận bão đùa qua vị tất đã thổi bật tung nổi. Thế mà lúc đó không có một ngọn gió nhẹ nào, đoàn quân áo tím vừa đến là nó mở thoát ra. Lạ kỳ thật!

- Có người bên trong mở ra chăng?

Không! Chẳng có ma nào bên trong cả, bởi sau vọng cửa là một khoảng sân rộng dù cho kẻ nào đó mở cửa, dù kẻ đó có thuật khinh công siêu đẳng, cũng không thể thoát được trước ánh mắt như điện của Đàn chủ.

Cửa mở ra rồi khung cảnh vẫn tịch mịch lạnh lùng. Dù thính giác linh diệu đến đâu, Đàn chủ vẫn không nghe tiếng động nào cả.

Sự tình làm cho Đàn chủ phải kinh nghi phần nào. Tự nhiên y nắm chặt đốc kiếm, sẵn sàng rút ra khỏi vỏ, giương tròn mắt nhìn qua vọng cửa.

Tuy nhiên dù sao đi nữa, Đàn chủ vốn là tay hữu hạng trong Bách Hoa cốc bản lĩnh đạt đến mức thượng thừa, và lại cái chủ tâm của y đến đây là để hội diện với người lãnh đạo của nhóm đối lập là vì một việc nhỏ nhen như vậy mà lạnh lòng sao?

Huống chi từ trước đến giờ Đàn chủ tự hào là tay vô địch trong võ lâm, thì một nhóm người tại đất Thành Đô chưa hẳn làm cho y nao núng.

Cẩn chặt đôi môi, ánh mắt lạnh lùng, Đàn chủ sau phút giây trầm lặng, ngang nhiên bước qua cửa.

Bốn thiếu nữ, mười chín cao thủ theo liền.

Bên trong chánh môn là một vuông rộng, lát đá bằng, đoàn người vừa vượt qua độ nửa khoảng sân...

Lúc đó vầng trăng non đã khuất từ lâu trong đám mây dày, lộ ra dải ánh sáng bàng bạc xuống vuông sân, soi rọi đoàn người khá rõ.

Ánh trăng chiếu trên bậc thềm, soi rõ một bóng người không biết xuất hiện tại đó từ lúc nào, vận áo dài đen, tóc độ lục tuần.

Lão nhân đó có thân hình cao lớn, ốm, hàm râu thưa bạc trắng, thanh trường kiếm đeo sau lưng lộ chuôi qua vai, dáng dấp như bức tượng đồ của vị tiên họ Lã trong số bát tiên của nước nhợc non bông.

Phải! Lão nhân giống hình họ Lã Đồng Tân vô cùng, bởi lão từng tập luyện trong vai tiên ông họ Lã trong đội cà kheo của các công tử đất Thành Đô.

Và lão là Nghê Trường Lâm lãnh đội.

Thoáng thấy lão Đàn chủ khẽ giật mình.

Nghê Trường Lâm điểm một nụ cười, vòng tay hỏi :

- Tôn giá từ Bách Hoa cốc đến?

Từ Vi đàn chủ không đáp câu hỏi, mà gằn giọng hỏi lại :

- Người là chủ nhân tòa trang viện này?

Nghê Trường Lâm lắc đầu :

- Lão phu vâng lệnh chức chờ tiếp đón người trong Bách Hoa cốc. Nếu tôn giá không từ Hoán Hoa cung đến đây xin lui ra ngay kẻo không còn kịp.

Bạch Thiếu Huy thờ phào trầm nghĩ :

- “Như vậy là gia quyến Vương huynh đã chuẩn bị chu đáo rồi!”

Đàn chủ cười lạnh xác nhận :

- Bồn tòa từ Bách Hoa cốc đến!

Nghê Trường Lâm tiếp nói, thần thái của lão bình thản vô cùng :

- Lão phu muốn biết thân phận của tôn giá tại Bách Hoa cốc như thế nào để tiện báo trình lên phu nhân!

Từ Vi đàn chủ hừ một tiếng trầm giọng :

- Đàn chủ Từ Vi đàn trong Bách Hoa cốc.

Nghê Trường Lâm lại vòng hai tay lướt nữa :

- Vậy ra chính Đàn chủ! Lão phu không được biết sớm thành cam thất lễ!

Lão không đợi nghe Đàn chủ nói gì, buông dứt câu lão liền quay mặt về phía hậu cũng thốt :

- Báo cáo với phu nhân người khách quý của chúng ta là Đàn chủ Từ Vi từ Bách Hoa cốc đến đây!

Một giọng nói lạnh lùng từ trong bóng tối phát ra, tuy không to lắm nhưng chấn động cả màng tai người nghe :

- Hãy hỏi chúng đêm tối canh khuya, kéo nhau cả đám cả lũ đến đây có ý tứ gì?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Không ngờ tại Vương phủ cũng có một vị phu nhân. Lúc ta đến đây Vương Lập Văn không đưa ta vào bái kiến, nên không rõ bà ta là nhân vật như thế nào, bà ta là chi của Vương huynh? Có lẽ võ công của bà cũng cao cường lắm, nên mới có thái độ cao ngạo như thế. Song vị phu nhân tại Bách Hoa cốc với bà ai hơn ai kém?”

Nghê Trường Lâm day lại đối diện với Đàn chủ :

- Phu nhân muốn biết mục đích cuộc viếng thăm này của Đàn chủ!

Từ Vi đàn chủ không đáp chỉ hỏi lại :

- Bồn tòa muốn biết phu nhân của người là ai?

Nghê Trường Lâm gật đầu :

- Lão phu đã bảo là nghênh đón người trong Bách Hoa cốc thì tự nhiên khi gặp Đàn chủ rồi, phải nói rõ phu nhân là ai cho Đàn chủ biết chứ.

Đoạn lão chinh sắc mặt nghiêm giọng đáp :

- Có lẽ Đàn chủ là môn hạ của Hoán Hoa phu nhân? Từ lúc Hoán Hoa phu nhân xuất hiện trên giang hồ, thì bảng danh sách võ lâm cũng ghi thêm một nhân vật Táng Hoa phu nhân.

Đàn chủ cười lạnh :

- Bồn tào có ý muốn gặp Táng Hoa phu nhân xem con người ấy là nhân vật như thế nào?

Giọng nói lạnh lạnh phát từ bóng tối vọng ra đáp lời Đàn chủ :

- Người có tư cách gì vọng tưởng hội kiến với ta?

Đàn chủ ngẩng mặt lên không trung bật cười lạnh lạnh :

- Bồn tào xem thiên hạ võ lâm như cỏ rác thì một nữ nhân, phỏng có giá trị gì mà cao ngạo đối với bồn tào?

Có tiếng quát to chặn ngay câu nói của Đàn chủ :

- Câm mồm ngay!

Quát xong Táng Hoa phu nhân trầm nghiêm giọng, tiếp nói :

- Người có khẩu khí to lớn đấy, dám mở miệng miệt thị tất cả hào kiệt giang hồ! Câu đó tưởng suốt đời sư phó người cũng không bao giờ dám nói ra!

Bà dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Nhưng ta không chấp gì một câu ngôn cuồng, ta sẽ cho người biết ta là ai, bởi ta cần hỏi người mấy câu.

Đoạn bà ta cao giọng ra lệnh :

- Đốt đèn lên!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bữa lưới bắt kinh ngư

Tiếng lình vừa buông dứt, bốn ngọn lưu ly nơi bốn góc nhà cháy vụt sáng, chiếu diện cục tỏ rõ như ban ngày.

Bạch Thiếu Huy ngưng thần chú mắt đăm đăm nhìn tới trước.

Một bậc trung niên phu nhân ngồi trên chiếc ghế giao y đặt nơi trung gian sảnh đường. Phu nhân có gương mặt trắng xanh, đầu điểm bạc, thần thái nghiêm lạnh.

Bên cạnh phu nhân có một sử nữ đứng hầu, vận áo màu tím, tuổi độ mười sáu mười bảy đôi mắt sáng lạ lùng. Sử nữ có một nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trông sử nữ mường tượng có gặp nơi đâu một lần nhưng không còn nhớ rõ.

Sảnh đường sáng như ban ngày, rộng rãi thế, song chỉ có một phu nhân và một thiếu nữ, cả hai lại không có một tác sát phòng thân, điều đó làm cho Bạch Thiếu Huy hết sức kinh dị cho rằng phu nhân quá ý tự tin, dám khinh thường một lực lượng địch gồm toàn danh thủ thượng thặng trên giang hồ.

Phu nhân bình tĩnh như không, dù đã biết trước là địch sẽ đến trong một sớm một chiều, quanh sảnh đường lại không có điểm gì khác lạ có thể chứng tỏ có bố trí giừa địch, ngoài sự hiện diện của lão nhân áo đen ở bậc thềm. Lão có mang một thanh kiếm nơi hông.

Lão nhân có vẻ ngạo nghễ cân xứng với vẻ coi thường của phu nhân cũng như thiếu nữ luôn luôn điểm nụ cười miệt thị, cả ba không xem bọn Bách Hoa cốc ra gì.

Phu nhân quắc mắt lạnh nhìn Từ Vi đàn chủ một thoáng đoạn trầm giọng thốt :

- Già này có mấy câu muốn hỏi người, nếu người thức thời vụ, cứ khai thiệt ngay, già này sẽ buông tha cho mà về thông thả, bằng không thì đừng trách

sao già quá nghiêm khắc.

Cái khẩu khí của phu nhân cũng to, cũng hách lăm song Từ Vi đàn chủ từng xem võ lâm hào kiệt như cỏ rác, có thể bảo trong đời y, y chỉ biết nhường một sư phó của y thôi, thì lời nói của phu nhân có làm y nao núng đâu.

Suy qua câu nói của phu nhân, Bạch Thiếu Huy đoán là phải có một cuộc bố trí nào quanh đây rất chặt chẽ, nếu không bà dựa vào đâu mà buông lời hăm dọa như thế?

Chàng đảo mắt nhìn quanh, từ mỗi góc sảnh đường, nơi hành lang tại sân lộ thiên, chẳng thấy bóng dáng một người nào cả. Chàng tự hỏi nếu có mai phục, thì những người mai phục ẩn ở chỗ nào?

Trong lúc chàng miên man tìm hiểu, Từ Vi đàn chủ giương tròn đôi mắt nhìn trả phu nhân. Nhưng y giật mình chạm phải ánh mắt của bà như chạm vào luồng điện mạnh. Y biết mình gặp phải tay kinh địch, y ức độ, ít ra võ công của bà này cũng đạt đến mức hóa hầu, so với sư phụ y chưa thể phân định ai hơn ai kém.

Y lấy làm lạ không hiểu vì lý do gì bà lại lấy ngoại hiệu Táng Hoa phu nhân, rồi đứng vào cái thế đối đầu với Bách Hoa cốc, chừng như có mối tử thù với Hoán Hoa phu nhân.

Sư phó tự nhiên phải biết trên đời này còn có Táng Hoa phu nhân chứ! Đã biết Táng Hoa phu nhân tại sao trước khi sai phái y đến đây, sư phó y không bảo qua y một lời?

Tuy nghĩ vậy Từ Vi đàn chủ không hề nao núng, có điều cái ý chí cao ngạo giảm đi phần nào.

Thay vì tiến tới như đã định, Đàn chủ dè dặt dừng chân lại dưới chân thềm, nơi sân lộ thiên, trầm lạnh giọng hỏi lại :

- Bà tưởng là bốn tòa phải khiếp trước câu dọa của bà?

Táng Hoa phu nhân điềm nhiên :

- Tự nhiên là người không khiếp hãi, có bao giờ khiếp hãi người lại dám đến đây? Nhưng người nên hiểu là người hay bất kỳ ai vô cớ xâm nhập vào trang viện của già. Già chỉ nói sự thật thôi, giả sử đêm nay nếu chính đích thân sư phó người đến đây, vị tất bà ấy sẽ được thông thả đi về, huống hồ người là hậu sanh môn đệ?

Từ Vi đàn chủ cười đùa :

- Chỉ sợ vị tất!

Táng Hoa phu nhân chặn ngang :

- Chúng ta không cần tranh luận về việc đó cho phí thì giờ, sự chứng minh sẽ đến trong giây phút đây, nếu người muốn thấy, hiện tại già muốn biết, câu hỏi của già vừa rồi, người có bằng lòng đáp không?

Từ Vi đàn chủ lạnh lùng :

- Bà hãy nói cho tôi nghe xem!

Táng Hoa phu nhân trầm giọng :

- Bọn Vương Lập Văn ra sao?

Đàn chủ buông gọn :

- Bình an!

Táng Hoa phu nhân hỏi tiếp :

- Hiện tại chúng ở đâu?

Đàn chủ cười mỉa :

- Bà còn phải hỏi câu đó? Tự nhiên phải là ở Bách Hoa cốc chứ còn ở đâu nữa?

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Được lắm! Sư phó người đã quản thúc chúng thì già thấy bắt buộc phải giữ người ở đây!

Từ Vi đàn chủ cười lạnh :

- Giữ tại hạ tại đây không phải là một việc làm dễ dàng đâu! Bà sẽ thất vọng đó!

Táng Hoa phu nhân bây giờ mới điểm một nụ cười :

- Phó giáo luyện! Có thể cho chúng thấy được rồi!

Nghê Trường lâm vâng to một tiếng.

Lão vung cánh tay lên một tiếng rẹt tiếp theo, từ trong cánh tay áo, bay lên một đóa hoa lửa vút thẳng lên không.

Bạch Thiếu Huy thở phào nhẹ nhõm thầm nghĩ :

- “À! Tín hiệu của họ! Thì ra họ có phòng bị!”

Hai cánh cửa to hai bên tả hữu sảnh đường vẫn đứng im im nhưng nhiều tiếng soạt soạt vang lên, rồi từ nơi chân tường Đông, Tây, Nam ba mảng lưới sắt từ lồng đất nhô lên, chiều cao lưới sắt ước độ năm trượng, chốt lưới to bằng ngón chân cái, những mảng lưới sắt đó chồng ngay lên đầu tường, tường cao độ sáu trượng, một chiều cao cả tường lẫn lưới có trên mười một trượng, một chiều cao mà những tay có thuật phi đằng tuyệt đỉnh cũng không dễ dàng thoát qua.

Sợi lưới nhuộm màu lam, thoáng nhìn qua cũng biết có tầm độc.

Ba phía bị lưới bao bọc, chỉ còn hướng Bắc là bỏ trống, mà tại hướng Bắc là đại sảnh, nơi có Nghê Trường Lâm án ngữ, hậu điện có Táng Hoa phu nhân và thiếu nữ áo tím đứng canh.

Nếu tòa đại sảnh cũng cao không kém ba phía kia, nếu muốn thoát ra lối đó, cũng khó như thường không kể sự mai phục.

Nhưng chưa hết!

Sau khi ba bức lưới sừng sững nơi đầu tường vững vàng rồi, trừ bên ngoài tả hữu đại sảnh một số đại hán độ hai ba mươi tên xuất hiện, tất cả đều kiêu hùng, oai dũng.

Số đại hán đó dĩ nhiên được chia thành hai nhóm tả hữu, mỗi nhóm có một danh thủ điều khiển, tất cả đều đặt dưới quyền của lãnh đội Long Chu đội là Vạn Sơn Thanh.

Mỗi đại hán đều có mang phác đao nơi hông, vận y phục chần.

Ngoài số đại hán mang phác đao, còn có một số người khác cũng xuất hiện liền theo đó, cũng phân ra làm hai nhóm, một nhóm thủ sẵn cung tên, tên đã lắp vào dây, hướng mũi về bọn danh thủ Bách Hoa cốc, còn nhóm kia cầm câu liêm, chực chờ bắt người.

Nơi mái sảnh một quái nhân ngồi nhìn xuống cục trường.

Quái nhân đó vận chiếc áo dài, nửa thân đen, nửa thân trắng, lưng thắt giây cỏ, râu mọc tua tủa đầy mặt, đôi bàn tay lông lá như tay vượn. Đôi mắt của y sáng lạ lùng.

Thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy nhận ra đó Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý.

- Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý ở đây thì hẳn Ác Cái Tiên Bình cũng có mặt luôn, chẳng rõ lão ấy ẩn dạng nơi đâu?

Rồi chàng nhìn lại thiếu nữ bên cạnh Táng Hoa phu nhân nhớ lại là đã gặp nàng nơi ngôi miếu cổ ngoài thành Kỳ Dương, nàng đến đây để truyền lệnh phu nhân đòi Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái yết kiến.

Lúc đó nàng xưng là Từ Quyên, chàng đã suy nghĩ rất nhiều về nàng không ngờ lại gặp nàng nơi đây.

Cùng một lượt với bọn Long Chu đội, bọn cung tiễn và bọn câu liêm, hai cánh cửa hai bên đại sảnh vụt mở toang, nhiều bóng người từ sau cửa kéo ra đứng chật sảnh đường, đứng dài ra ngoài hành lang.

Số người xuất hiện sau cùng có Cao Xung lãnh đội Vũ Sư đội và Bốc Bá Hiên lãnh đội Vũ Long đội.

Trước sự phô trương lực lượng của đối phương, Từ Vi đàn chủ giờ đây mới chịu tin là Táng Hoa phu nhân không hăm dọa tư nào.

Luận về tài nghệ chưa biết hai bên hơn kém ra sao, chứ cứ nhìn vào nhân số, thì bên Táng Hoa môn đông gấp mấy lần bên Bách Hoa cốc, đó cũng là một yếu tố làm nao núng kẻ đối đầu, ngay trước khi khai chiến.

Dĩ nhiên Từ Vi đàn chủ phải gồm!

Nhưng gồm mà làm gì? Đã vào sâu địa điểm địch, dù muốn dù không cũng phải giải quyết với nhau bằng một cuộc chiến không thể rút lui, và lại rút lui cũng không còn kịp nữa!

Y trầm nghĩ :

- “Chắc chắn hôm nay ta không thể thành công được rồi, chẳng những thế rất có thể ta nắm phần thất bại chưa cay!”

Táng Hoa phu nhân vẫn lạnh lùng, quắc đôi mắt sáng ngời sát khí, gần giọng hỏi :

- Người thấy đó chứ?

Từ Vi đàn chủ cao mặt ngạo nghễ :

- Chỉ có thể thôi à?

Táng Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Người nói sao? Người cho rằng chưa đủ? Thôi đi! Già này khuyên người nên thức ngộ có tiến thoái bảo tất cả quặng vũ khí xuống đi, rồi xuôi tay chờ trời, nếu không thì không một mạng nào được sống sót trở về.

Từ Vi đàn chủ bĩu môi :

- Bà tưởng bao nhiêu người đó lại có thể làm gì nổi quân Bách Hoa cốc chúng ta sao?

Y vẫy tay ra phía hậu.

Mười chín danh thủ kể cả Bạch Thiếu Huy cũng rút vũ khí cầm tay, chính y cũng hoành ngang thanh trường kiếm trước ngực.

Tình hình căng thẳng nghiêm trọng vô cùng, song không căng thẳng bằng tâm lý của Bạch Thiếu Huy lúc đó.

Chiến, đã đành đến đây là không thể tránh được một cuộc chiến rồi! Có chiến là chàng phải tham gia, nhưng chàng đứng về cánh nào?

Đứng về cánh Táng Hoa môn, thì chàng còn làm sao ăn nói với Từ Vi đàn chủ? Và lại Táng Hoa phu nhân có nhận ra chàng là ai mà hòng chấp nhận sự tiếp trợ của chàng?

Đứng về cánh Bách Hoa cốc, chẳng hóa ra chàng đối lập với bọn Vương Lập Văn sao?

Tuy chàng chưa biết Táng Hoa môn thực sự là môn phái nào, thuộc chánh đạo hay tà đạo, song nội cái việc họ chống đối với Hoán Hoa cung cũng đủ gây thiện cảm nơi chàng huống chi còn có Vương Lập văn là sợi dây liên lạc giữa chàng và Táng Hoa môn!

Chàng tiên liệu cuộc chiến sẽ vô cùng khốc liệt, nhất định không bên nào chịu kém bên nào, mà khí thế bên nào cũng hùng mạnh chắc chắn sẽ có nhiều xác chết lợp chiến trường.

Mười tám danh thủ đồng hành với chàng, đều mê thất tâm thần, họ đâu còn lý trí để nhận định cái cơ tiến thoái, một khi cuộc chiến khai diễn rồi, họ sẽ lao đầu vào vòng ác đấu, dù họ là những danh thủ thượng thặng trong võ lâm đã chắc gì họ không là con mồi ngon của một lực lượng đối phương vô cùng hùng hậu? Họ tránh làm sao thoát trận mưa tên sẵn sàng đổ xuống họ? Họ nhảy làm sao thoát khỏi những cây câu liềm quét dưới chân họ.

Bạch Thiếu Huy lo sợ cho họ hơn lo cho chính chàng.

Đột nhiên chàng nảy sinh một ý niệm, chàng thấy cần phải thực hiện ý niệm đó mới có thể bảo vệ phần lớn sự an toàn cho bọn danh thủ vô tội.

Cũng như mọi người chàng rút Trúc tiêu ra cầm tay.

Từ Vi đàn chủ vờn thẳng chỉ mũi kiếm hướng về Táng Hoa phu nhân lạnh lùng quát :

- Mời bà xuống đây! Tại hạ sẵn sàng lãnh giáo một vài tuyệt chiêu của bà!

Táng Hoa phu nhân bất động, điểm nhẹ một nụ cười :

- Người xứng đáng gì cho già đích thân xuất thủ?

Bà day qua một bên cao giọng :

- Từ Quyên đâu! Bắt hẩn cho ta!

Thiếu nữ đứng bên cạnh vâng lên một tiếng, đôi vai vừa nhích động, thân hình đã vọt đến sân lộ thiên rồi. Quắc ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Đàn chủ nàng hét lớn :

- Người chưa buông kiếm chịu trời, thế đợi ta ra tay phải không?

Từ Vi đàn chủ cười ha hả :

- Liễu đầu! Tự người tìm cái chết, đừng oán trách ta nhé!

Từ Quyên trầm giọng lạnh :

- Bỏn cô nương sẽ cho người biết võ học của Táng Hoa môn lợi hại như thế nào!

Nàng đảo bộ nhào người tới, vung tay hữu đánh ra một chưởng vào tay cầm kiếm của Từ Vi đàn chủ, đồng thời tay tả cũng bay theo, phát xuất ba chiêu chớp nhoáng.

Từ Vi đàn chủ giật mình, vừa khoác tay tả lên ngăn chặn thế công của đối phương, vừa lùi lại hai bước.

Bạch Thiếu Huy cũng kinh hãi thầm nghĩ :

- “Thủ pháp của Từ Quyên cô nương vừa nhanh nhẹn vừa lợi hại vô cùng”.

Tránh thế công của đối phương xong, Từ Vi đàn chủ lập tức hoành tay quét thanh trường kiếm một vòng, tạo nên màn kiếm hoa chớp sáng, dưới ánh đèn từ đại sảnh chiếu ra, đoạn đao bước tới gần hơn, đánh thốc ra một nhát.

Từ Quyên không chút bối rối, tay tả phóng nhanh ba chưởng, chặn áp lực kiếm khí đang tràn qua, đồng thời xua tay hữu rút trong mình ra một thanh ngân đao mà nàng mang rất kín đáo dưới áo, khai diễn đao pháp liên.

Tuy cuộc đấu mới bắt đầu, song phương đã sử dụng chiêu số độc ác, gương mặt người nào cũng bùng bùng sát khí, cả hai đều quyết hạ cho được đối phương trong một đường đao, một nhát kiếm.

Họ sử dụng đao pháp và kiếm pháp hãn hữu trên giang hồ, đứng bên ngoài quan chiến mà vẫn hoa cả mắt, phải cố vận dụng nhãn lực mới theo dõi cuộc đấu nổi.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy đao pháp của Từ Quyên chuyên về nhanh, đao pháp nhanh thì kém phần trầm trọng, nàng đảo lộn thanh ngân đao loang loáng, luôn luôn soán sát quanh các chỗ yếu nhược của địch.

Từ Vi đàn chủ tỏ ra có công lực trên đối phương một bậc. Trái với đao pháp nhanh nhẹ của Từ Quyên, kiếm pháp của y có vẻ trầm trọng hơn, do đó phải chậm hơn đối phương, chừng như cố thủ hơn công, nên địch phát xuất hai chiêu thì y chỉ trả lại một chiêu thôi. Nhưng chiêu phản công của y xem ra vừa lợi hại vừa tinh luyện, có đầy đủ kinh nghiệm đấu pháp.

Trong khoảng khắc cả hai trao đổi nhau độ hai mươi chiêu.

Bỗng Từ Vi đàn chủ hét lên một tiếng, thay đổi đấu pháp, từ thế thủ chuyển sang thế công.

Trường kiếm tung hoành đảo lộn trong không gian rít gió vèo vèo.

Từ Quyên bất buộc phải gia tăng tốc độ thủ pháp mới tạo được một bức tường đao ảnh bao bọc quanh người hộ trì toàn diện.

- Keng!

Kiếm và đao chạm nhau, bật thành tiếng kêu rộn người, tia lửa bắn ra tung tóe.

Công lực của Từ Quyên kém hơn Đàn chủ qua cái chạm đó, nàng không đứng vững chân, tạm lùi lại một bước, thanh ngân đao vọt khỏi tay, bay ra một góc tường.

Đàn chủ đảo một vòng kiếm, ánh thép chớp ngời, vừa đảo bộ tiến tới vừa quát :

- Tiến!

Mất vũ khí Từ Quyên mất luôn bình tĩnh, vung tay tới tấp phóng chưởng chặn khí thế đối phương, nhưng dù sao thì nàng cũng không ngăn chặn nổi áp lực địch khi công lực kém lại tay không.

Lệnh tiến vừa truyền ra, mười chín danh thủ trong số đó có cả Bạch Thiếu Huy cùng hét lên một tiếng, cùng một loạt vũ lộng vũ khí vọt mình tới.

Đã đến lúc cần phải can thiệp, Phó giáo luyện Nghệ Trường Lâm hét lên, phi thân nhảy vào vòng chiến, thanh trường kiếm quét qua một đường theo chiều thức “Hoành Tảo Thiên Lý”, đón làn sóng người đang ồ ạt tràn qua.

Đường kiếm của lão mãnh liệt phi thường, vừa loáng lên năm danh thủ áo tím đi đầu bị bức dội trở lại.

Bao nhiêu người ở dãy hành lang, hai bên sảnh đường, nhao nhao xao động, toan nhào tới tham chiến.

Thủ lĩnh Vũ Sư đội Cao Sung và thủ lĩnh Vũ Long đội Bốc Bá Hiệu quát to :

- Vào ngay!

Ba mươi người bên tả, ba mươi người bên hữu cùng rạp nhau văng một tiếng, chấn động khắp đại sảnh, cùng một loạt phi thân nhảy vọt tới cục trường tạo thành vòng vây, bao quanh đoàn người viễn chinh áo tím của Bách Hoa cốc.

Tiếng la hét, tiếng vũ khí chạm vào nhau vang lên như gió gào, bão tuyết không còn phân biệt được ai hét la, vũ khí nào chạm vào vũ khí nào.

Trận hỗn chiến khai diễn ác liệt, trong đánh ra, ngoài dồn vọt, ngoài thì quyết hạ nhanh chóng, bên trong thì bọn mất lý trí chỉ có biết văng lệnh thượng cấp từ đầu, quyết mở một con đường máu xông thẳng vào sảnh đường chế ngự luôn Táng Hoa phu nhân đang ngồi xem diễn tiến.

Bốn thiếu nữ tùy hành Đoàn chủ cấp tốc đứng theo vị trí quanh y, tạo thành một trận thế, lăm lăm trường kiếm trong tay nhưng không tham chiến. Chừng như nhiệm vụ của chúng là bảo vệ cho Đoàn chủ, hơn là tiếp viện bọn danh thủ áo tím.

Bạch Thiếu Huy không còn chậm trễ được nữa, vung chiếc Trúc tiêu bảo vệ quanh mình, đồng thời vận khí sử dụng truyền âm nhập mật đưa câu nói đến tai Táng Hoa phu nhân :

- Những người từ Bách Hoa cốc đến đây, đều mê thất tâm thần, họ là những con tốt thí của Bách Hoa cốc, họ chiến đấu là vì tà thuật sai khiến, chứ không do bản tâm của họ, mong phu nhân ra lệnh cho thuộc hạ nếu cần thì chỉ nên bắt sống họ, không nên làm tổn thương tánh mạng họ. Họ là những nạn nhân vô tội, mong phu nhân rộng lượng với họ.

Dùng pháp truyền âm nhập mật, dĩ nhiên không thể to tiếng được, có thể bảo là chuyển đưa, cái ý bằng công lực tu vi không thốt nên lời, cho nên những kẻ đứng sát bên cạnh cũng không nghe lọt.

Tuy nhiên nếu trong khung cảnh yên tĩnh, người sử dụng pháp đó không đến nỗi khó khăn lắm, bất quá bằng vào khoảng cách gần hay xa mà lượng cái lực chuyển ý đi thôi.

Nhưng ở đây cuộc ác chiến đang khai diễn với tiếng vũ khí chạm nhau với tiếng la hét chẳng khác nào giữa cơn bão tố, Bạch Thiếu Huy phải cố gắng lắm mới có thể sử dụng phép đó có hiệu quả.

Người chuyển đi đã gặp khó khăn, người nghe lại càng gặp khó khăn hơn nữa, bởi phải lắng tiếng nhỏ to trong hỗn độn.

Chàng chuyển đưa ý niệm của mình xong, vừa vung Trúc tiêu tự vệ vừa đảo mắt nhìn xem phản ứng nơi Táng Hoa phu nhân.

Gương mặt phu nhân hiện rõ vẻ kinh di, bà trầm nghĩ :

- “Người dùng phép truyền âm nhập mật nhấn nhủ ra đúng là ở trong đám đông đang giao chiến nơi sân lộ thiên kia vậy! Người đó hẳn nhiên không phải là đệ tử của Táng Hoa môn, như thế y là người trong Bách Hoa cốc chăng? Đã là người trong Bách Hoa cốc tại sao lại dạn dò như thế? Bằng vào câu nói đó, ta có thể tin y là bạn chứ không phải là thù!”

Bà trầm phục công lực của người dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với bà, cho rằng phải là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm mới làm nổi.

- Nhưng người đó là ai?

Bà quắc đôi mắt sáng ngời nhìn quanh một vòng cố tìm người đã phát ra câu dạn dò đầy nhân đạo đó.

Không rõ bà có biết được hay không, chỉ thấy bà gật gù đầu rồi trầm giọng ra lệnh :

- Các người hãy cố bắt sống bọn người trong Bách Hoa cốc nhé! Không được sát hại một ai cả!

Bà không thốt to tiếng lắm, song âm thanh vang lên lồng lộng, át hẳn cả tiếng huyên náo nơi cục trường.

Bạch Thiếu Huy hết sức hài lòng trầm nghĩ :

- “Xem ra Táng Hoa phu nhân là người trong chánh phái, không sai!”

Cuộc chiến đã khốc liệt ngay từ lúc đầu, càng phút càng khốc liệt hơn.

Bạch Thiếu Huy vừa vung Trúc tiêu đánh bật những vũ khí đổ xuống đầu chàng như mưa, vừa đảo mắt nhìn quanh nhận định tình hình tổng quát cuộc chiến.

Chàng thấy mười tám danh thủ áo tím của Bách Hoa cốc hung mãnh dị thường, khí thế của họ lấn át rõ rệt bọn người trong Táng Hoa môn.

Dù bên Táng Hoa môn có một nhân số đông gấp ba gấp bốn bên Bách Hoa cốc hoặc ba tên hoặc bốn tên vây đánh một người, song qua một lúc lâu, vẫn không chiếm được ưu thế trái lại còn nao núng.

Chàng kinh hãi trầm nghĩ :

- “Cứ như cái đà này thì không khéo rồi bọn Táng Hoa môn sẽ phải thất bại chua cay, bởi đám cao thủ áo tím mất hết cả lý trí, họ không còn biết sợ

chết là gì, trừ khi nào Đàn chủ ra lệnh ngưng chiến mới thôi, như vậy bọn Táng Hoa môn làm sao chống cự lại? Họ là những kẻ điên, mà những kẻ điên thì hành động liều lĩnh, nhờ vậy mà công lực của họ gia tăng kinh khủng, họ dốc tất cả tiềm năng vào cuộc đấu thành ra nguy hiểm cùng cực cho cả song phương, nhưng cánh sáng suốt gánh chịu hậu quả nặng nề hơn cánh mê loạn”.

Nghĩ vậy chàng quyết định ngay một chủ trương ứng phó với tình hình.

Tay hữu vung Trúc tiêu, tạo thành vầng tiêu ảnh, vừa hộ vệ quanh mình, vừa che mắt bên ngoài, đoạn vận công vào tay tả, thừa dịp thuận tiện, đảo bộ đến gần một danh thủ áo tím kín đáo phóng chỉ phong vào tên đó.

Đồng thời chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo nhẹ bốn danh thủ Táng Hoa môn đang bao vây :

- Trói hãm lại đi!

Bọn Táng Hoa môn chỉ tưởng là người nhà ngầm tiếp trợ chứ có ngờ đâu chính đối phương đã tự hạ lẫn nhau! Chúng lập tức nhào tới lấy thùng trói gô tên cao thủ đó.

Bạch Thiếu Huy vội tức giận thấy bọn mình bị bắt lồng lộn lên như con thú dữ, vừa vung Trúc tiêu tới tấp vừa đảo bộ đến gần một danh thủ áo tím khác. Chờ đúng cơ hội thuận tiện, chàng lại giở thủ đoạn cũ ra.

Xong tên thứ hai, chàng lại vọt mình đến tên thứ ba.

Lần lượt bọn cao thủ bị bắt từng tên một. Họ bị bắt thì số người bao vây bên ngoài tốp nào rảnh tay lại phân nhau tiếp trợ đồng bọn, thành ra lúc đầu thì ba bốn người trong Táng Hoa môn vây đánh một người trong Bách Hoa cốc. Qua một lúc lâu cục diện chuyển thành bảy tám người Táng Hoa môn vây đánh một người Bách Hoa cốc.

Song Bạch Thiếu Huy chẳng hề nao núng, võ học của chàng đã tiến triển rất xa mức độ từ lúc chàng lãnh hội Cửu Chuyển huyền công tại Cửu Nghi động.

Chàng thừa hiểu bọn người vây đánh chàng vẫn tưởng chàng là một cao thủ áo tím như mười tám người kia, chứ vậy chàng là địch, không hơn không kém.

Chúng đâu biết được chính nhờ chàng nên chúng mới hạ được bao nhiêu cao thủ áo tím?

Do đó chúng vẫn ác chiến với chàng như thường, quyết hạ chàng cho kỳ được như thường.

Cuộc chiến kéo dài thêm một lúc nữa, bên Bách Hoa cốc chỉ còn thừa lại một Đàn chủ, bốn thiếu nữ và hai cao thủ áo tím.

Hai cao thủ đó chính là Bạch Thiếu Huy và số hiệu mười tám tức Vương Lập Vãn.

Số người càng thu hẹp cuộc chiến càng gay go. Từ Vi đàn chủ, bốn thiếu nữ phải dốc toàn lực mới ngăn chặn nổi làn sóng người ồ ạt.

Phải nhìn nhận bọn họ có bản lĩnh phi phàm, xứng đáng là những môn đệ đắc lực của Hoán Hoa cung, không nói đến Từ Vi đàn chủ với địa vị thủ lĩnh của một đàn trong Bách Hoa cốc, hiện tại dám cầm đầu một đoàn người vượt ngàn dặm vào sâu nội địa địch, hẳn nhiên phải có tài nghệ như thế nào, tài nghệ đó đã được Hoán Hoa phu nhân tin tưởng mới giao phó một trọng vụ như vậy.

Riêng bốn thiếu nữ phòng vệ của Đàn chủ tuổi vừa độ trên dưới trăng tròn, mà kiếm pháp hết sức tinh vi của chúng ngang ngửa với kẻ khổ công học tập hàng vài mươi năm dài trở lên.

Dù bọn cao thủ áo tím đã bị bắt gần hết, số người còn lại vẫn hăng say chống trả áp lực địch không hề nao núng.

Từ nơi đám đông có tiếng quát to :

- Cố gắng lên! Đừng để cho tên nào ở Bách Hoa cốc chạy thoát!

Có tiếng quát phụ họa :

- Phải đó! Cố bắt cho được Từ Vi đàn chủ!

Từ Vi đàn chủ sôi giận, vũ lộng thanh trường kiếm vèo vèo, ánh kiếm loang loáng, đẩy bật bọn người bao vây mình ra xa, nhưng địch như lượn sóng nhôi, vừa lùi ra lại tràn tới tiếp tục vây chặt như cũ.

Vì giận, vì khẩn cấp tay kiếm của Đàn chủ có phần nào sơ hở, y suýt bị thương mấy lần dưới là đao của Từ Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một lần võ mộng

Sau cùng Từ Vi đàn chủ tự lượng sức mình, dù biết có cố gắng cách nào cũng không thể cứu vãn tình hình nổi, nếu kéo dài trận đấu, rất có thể nguy hại đến bản thân, y quyết định thoát đi, chờ dịp khác báo hận.

Lập tức y đảo lộn thanh trường kiếm một vòng, phóng ra bốn phía mấy đường tuyệt độc.

Bọn Cao Xung, Bộc Bá Hiểu, Từ Quyên cùng số người bao vây kinh hãi trước khí thế địch, tất cả cùng lùi lại mấy bước.

Đàn chủ chỉ chờ có thể, không chậm trễ y nhún chân nhảy vọt lên không.

Từ Quyên cấp tốc tung mình theo, loang thanh ngân đao quét ngang một vòng.

Nhưng đã hơi chậm một chút, rít gió kêu vu một tiếng.

Thoát khỏi đường đao của Từ Quyên trong đường tơ kẽ tóc, Từ Vi đàn chủ nghiêng đà vọt tới màn lưới, khẽ ấn mũi kiếm vào mắt lưới lấy trớn vọt lên.

Chỉ hai lần ấn mũi kiếm, Đàn chủ đã tung mình khỏi lưới cách mặt đất trên mười trượng, y chỉ đảo lộn người một vòng là ra đến bên ngoài tường.

Bất ngờ lúc đó Nghê Trường Lâm đã đuổi theo lên đến đầu lưới, lão biết không thể nào bắt kịp vội lấy trong mình ra một mũi đồng châm, dài độ tấc, vung tay phóng theo.

Thủ pháp của lão rất nhanh, giả dĩ Đàn chủ cố gắng vượt quá khỏi hiểm địa, phần quá lao nhọc qua cuộc chiến đấu ngay từ lúc đầu, nên vừa ra khỏi màn lưới Đàn chủ thờ phào một tiếng.

Chính tiếng thờ phào đó làm át cả tiếng gió nhẹ của mũi đồng châm từ phía sau bay tới.

Dĩ nhiên y không phát giác được ám khí của địch. Mũi đồng châm bắn trúng vào vai y làm y nhói đau lên, cánh tay phải tê dại một chút.

Lập tức y vận công phong bế huyết mạch, ngăn chặn máu từ vết thương chảy ra y cũng không nghĩ đến việc rút mũi đồng châm ra khỏi vai, cứ để nguyên tình trạng đó giờ thuật khinh công chạy đi.

Từ trên nóc đại sảnh một tràng cười quái dị vang lên, tiếp đó một bóng người lao vút theo sau Đàn chủ từ vi.

Vị chỉ huy thoát rồi, bốn thiếu nữ không còn ham chiến nữa.

Lập tức bốn nàng cùng vung tay một lượt ra bốn phía, phi châm từ tay chúng bay đi vèo vèo, bọn Táng Hoa môn không tài nào tránh kịp. Những tên đứng vòng đầu trúng phi châm, ngã nhào và những tên đứng vòng ngoài xa hơn, cấp tốc thoái hậu tránh đợt phi châm thứ hai.

Khoảng trống được nơi rộng, thế công của địch chậm lại mấy giây, bốn thiếu nữ không bỏ lỡ cơ hội, lại vung tay phóng ra một loạt phi châm nữa, đồng thời nhún chân nhảy vọt lên không nghiêng đà lao tới chân lưới, dùng mũi trường kiếm ấn vào mắt lưới, vọt lên, trong khoảng khắc chúng đã lên tận đầu lưới, chúng chỉ đảo lộn thân hình một vòng là rơi ra bên ngoài tường.

Động tác của chúng nhanh nhẹn dị thường, không khác nào những con vượn chuyền cành. Khi bọn Táng Hoa môn định thân trở lại sau hai đợt phi châm thì chúng đã ra đến bên ngoài rồi, có cố đuổi cũng không làm sao bắt kịp.

Còn lại cục trường chỉ có số hiệu mười tám và Bạch Thiếu Huy.

Nghe tiếng hét của Từ Vi đàn chủ, số hiệu mười tám định thoát vòng vây chạy đi nhưng bọn Táng Hoa môn bám sát quá hần không thể nào vọt đi nổi.

Hần không đi được có lẽ hần cảm phần vô cùng nên đảo lộn thanh trường kiếm trong tay rít gió vu vu, kiếm ánh lấp không gian như muôn ngàn con rồng bạc, vẩy ngang vùng dọc, khí thế của hần mãnh liệt gấp đôi, hần đã chém trúng mấy người bên Táng Hoa môn, làm bọn còn lại gùm gùm, tuy không tản ra nhưng cũng chẳng ai dám xáp lại gần.

Tuy có ưu thế phần nào, số hiệu mười tám vẫn chưa có cơ hội nhún chân vọt đi theo ý định.

Vừa lúc đó Bạch Thiếu Huy phần động hùng oai, vung Trúc tiêu đánh bật vòng vây của chàng rồi mở một lối trống tiến thẳng vào sát số hiệu mười tám.

Bây giờ tất cả bọn Bách Hoa cốc lớp bị bắt, lớp bỏ đi, không còn một mạng nào tại cục trường ngoài chàng và số hiệu mười tám ra, chàng không cần phải dè dặt cho lắm.

Chàng sắp sửa thực hiện thủ đoạn cũ, chế ngự luôn số hiệu mười tám, song chưa kịp ra tay một bóng người từ bên ngoài lao vút đến, chặn ngay mặt chàng.

Người đó chính là Phó giáo luyện Nghê Trường Lâm.

Lập tức chàng dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với lão :

- Lão trượng bất tất phải động thủ!

Câu nói chàng thốt ra hơi chậm một tí, thanh trường kiếm của Nghê Trường Lâm bỗng vút xuống đầu chàng. Nhanh như chớp chàng đảo bộ, nhích thân hình sang một bên, nhượng đường kiếm chém xuống khoảng không, tránh cái nguy trong đường tơ kẽ tóc.

Đánh hụt một tiếng, Nghê Trường Lâm toan biến chiêu xuất phát thế công thứ hai, bỗng nghe đối phương lại bảo dừng tay lão hết sức làm lạ, khẩu khí của Bạch Thiếu Huy chứng tỏ chàng là thân chứ không phải là thù, như vậy là có nghĩa gì?

Lão hoang mang dùng tay kiếm nhìn chàng dò xét!

Trong khi đó Bạch Thiếu Huy nhanh như chớp xuất thủ phóng chỉ phong điểm huyết số hiệu mười tám.

Đồng thời chàng lại dùng phép truyền âm nhập mật gọi Nghê Trường Lâm :

- Lão trượng lưu ý, hấn chính là Vương Lập Văn đấy! Hấn đã bị Bách Hoa cốc làm mê thất tâm thần rồi!

Chàng thốt xong ần đầu tiêu xuống đất, lấy đà bay vút lên không. Chàng không cần ần tiêu vào mắt lưới, vẫn vọt khỏi đầu lưới như thường, đủ biết thuật khinh công của chàng còn trên Từ Vi đàn chủ một bậc.

Vừa đảo lộn thân pháp quăng người ra ngoài tường, rơi nhanh xuống chân chưa chạm đất, đã thấy Táng Hoa phu nhân đứng lặng nhìn chàng.

Chàng kinh hãi thầm nghĩ :

- “Rõ ràng là phu nhân còn ngồi trên ghế lúc ta vọt đi, tại sao bà lại có thể có mặt tại đây được? Quả thật thuật khinh công của bà cao diệu khôn lường! Thân pháp linh hoạt như thế rất xứng đáng chấp chưởng một môn phái như Táng Hoa môn thừa sức đấu với bọn Hoán Hoa cung vậy! Ta còn kém xa bà! Kém rất xa!”

Chàng đứng vững rồi giương mắt nhìn phu nhân không nói năng gì.

Táng Hoa phu nhân cất tiếng :

- Đêm nay nhờ sự tiếp trợ của thiếu hiệp, già này mới được thành công như nguyện. Già cảm kích vô cùng chẳng biết thiếu hiệp có vui lòng cho già biết danh tánh không?

Bạch Thiếu Huy đảo mắt nhìn quanh không thấy một bóng người nào thấp thoáng vợi vòng tay đáp :

- Phu nhân thứ lỗi cho, tại hạ chưa tiện tiết lộ lai lịch.

Chàng dợm chân chạy đi.

Táng Hoa phu nhân đưa tay ngăn lại :

- Thiếu hiệp thư thả một chút!

Bạch Thiếu Huy nóng nảy hỏi nhanh :

- Phu nhân có điều chỉ chỉ bảo?

Táng Hoa phu nhân trầm tịch thốt :

- Thiếu hiệp không muốn nói, già này không dám cưỡng ép, già muốn hiểu cái lý do thiếu hiệp chế ngự mười tám danh thủ đó, giao lại cho già, chắc thiếu hiệp có dụng ý gì chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Trong số mười tám người đó có Vương Lập Văn!

Táng Hoa phu nhân cười nhẹ :

- Già đã hiểu rồi!

Bạch Thiếu Huy tiếp nói :

- Như tại hạ đã trình bày với phu nhân, tất cả đều có uống Vô Ưu tán của Bách Hoa cốc nên họ mê thất tâm thần, họ phải hành động theo mạng của Từ Vi đàn chủ, chứ thật ra không phải họ có ý đến đây tìm sanh sự với Táng Hoa môn, xin phu nhân tìm cách giải cứu họ!

Tăng Hoa phu nhân gật đầu :

- Thiếu hiệp khỏi lo nghĩ về điều đó, già này sẽ có cách đối phó với thủ đoạn của bọn Bách Hoa cốc.

Bà lại nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp :

- Chừng như thiếu hiệp có quen biết rất nhiều với bọn Vương Lập Văn! Hiện tại Vương Lập Văn đã về đây, còn Kim Nhất Phàm và ba tên kia, chúng ra sao?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Các vị nhân huynh kia đại khái còn ở lại Bách Hoa cốc song thực trạng của họ như thế nào, tại hạ chưa được rõ.

Tăng Hoa phu nhân lại hỏi :

- Bách Hoa cốc ở tại địa phương nào?

Bạch Thiếu Huy thoáng bối rối :

- Tại hạ chỉ biết Bách Hoa cốc nằm trong một vùng núi non hiểm trở về phương hướng nào thì không được rõ, nếu muốn đi từ đây đến đó, theo đường thủy phải mất ba ngày đường.

Chừng như chàng quá khẩn cấp, vừa thốt đến đó liền vòng tay chào biệt :

- Xin phu nhân thứ cho, tại hạ cần phải đi gấp.

Tăng Hoa phu nhân điểm một nụ cười :

- Thiếu hiệp định trở về Bách Hoa cốc? Xin miễn cho già đưa đón nhé!

Bà khẽ nhích chân, thân hình chớp lên thoáng đã mất dạng.

Bạch Thiếu Huy lại thăm phục một lần nữa, không phải lúc chàng suy nghĩ vơ vẩn, cấp tốc giờ thuật khinh công, chạy đi.

Ra khỏi Thành Đô, chàng chạy đi độ nửa dặm, bỗng thấy bốn xác người bên vệ đường.

Chàng hết sức kinh dị, vội dừng chân lại, bên cạnh bốn xác chết nhận ra chính là bốn thiếu nữ áo tím đã theo Tử Vi đàn chủ trong cuộc viễn chinh vừa rồi.

Chàng trầm nghĩ :

- “Võ công của mấy nàng này cũng có hạng lắm, tại phủ trạch họ Vương chúng còn xung phá vòng vây thoát đi được tại sao chúng lại bỏ mạng tại chốn này? Kẻ nào có bản lĩnh hạ chúng cùng một loạt?”

Chàng cúi xuống quan sát từng xác chết.

Có hai nàng bị võ sọ, màu đỏ hòa óc trắng quện thành một vệt bầy nhầy, trét trên đất quanh chiếc đầu bẹp dí trợn phẫn có tóc.

Bạch Thiếu Huy đoán là hai nàng đó bị đối phương dùng cầm nã thủ pháp bóp mạnh vào đầu, nên xương sọ mới vỡ vụn ra như thế.

Một nàng thứ ba nằm cách độ trượng, thì bị chưởng lực phách không đánh ngã thân xác không có thương tích gì cả.

Bạch Thiếu Huy nhớ ra lúc Tử Vi đàn chủ thoát đi, có một tràng cười quái dị phát ra từ nơi mái ngói đại sảnh mà nơi đó thì chỉ có Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý ngồi xem trận chiến.

Nhớ đến Hắc Thủ Đồ Phu, nhận định trạng thái của mấy xác chết, Bạch Thiếu Huy không còn ngờ gì nữa.

Chàng biết ngay chúng đã gặp phải Hắc Thủ Đồ Phu chỉ có lão ấy mới có thủ pháp tàn độc như vậy.

Chàng đứng lên định đến bên xác chết thứ tư.

Bỗng chàng nghe tiếng rên nho nhỏ. Tiếng rên đó phát xuất từ nơi cái xác thứ tư mà chàng chưa quan sát.

Chàng giật mình bước nhanh tới xác đó, nằm cách xa hơn trượng, thì ra trong bốn nàng ba đã tắt thở, một nàng còn thoi thóp.

Xác đó nằm nghiêng một bên, đôi mắt nhắm nghiền nơi miệng còn máu còn rỉ từng giọt.

Nạn nhân chính là nàng Xảo Tiên đã cải sửa gương mặt cho chàng trong Tử Vi đàn và có giao đấu với chàng một lúc.

Dù sao Xảo Tiên lúc đó đối xử với chàng không quá lạnh lùng như Sài cô bà nên chàng cũng còn cảm tình ít nhiều với nàng, hiện tại nàng thọ nạn nằm đây, chàng không thể làm ngơ bỏ đi.

Chàng ngồi xuống một bên cạnh, đặt một bàn tay vào lưng nàng, rồi vận công chuyển nội lực sang.

Chân khí từ người chàng cuộn cuộn dồn ra tay, chuyển vào thân thể nàng không ngừng, dần dần kích động tâm mạch của nàng.

Một lúc sau nàng mở mắt ra.

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ thấp giọng :

- Thương thể của cô nương rất nặng, không nên cử động, nói năng gì cả cứ nằm yên để tỵ chân khí, tại hạ tiếp trợ một lúc thì tình lại dần.

Xảo Tiên đưa ánh mắt lơ lơ nhìn chàng cố mấp máy môi phều phào :

- Ngươi số hiệu mười chín, ta bị thương rất nặng, không còn hy vọng gì qua khỏi, ngươi không nên uống phí tâm lực.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Dù thương thể nặng đến đâu, tâm mạch chưa đứt đoạn vẫn còn phương cứu chữa như thường, cô nương đừng tuyệt vọng, cố gắng đề tỵ chân khí đi. Nếu nói nhiều cử động mãi, chân khí sẽ phân tán hết, có hại lắm.

Đột nhiên dòng lệ từ từ trào ra nơi khóe mắt Xảo Tiên tiếp nói :

- Ta là Xảo Tiên chắc ngươi còn nhớ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ nhớ! Nhưng cô nương đừng nói nữa chứ! Hãy nghe tại hạ đi, im lặng đề tỵ chân khí, trong chốc lát con nguy sẽ qua!

Xảo Tiên nhếch môi cười ảm đạm :

- Ta vô cùng cảm kích, ngươi tốt quá, ngươi ...

Chợt nàng đổi cách xưng hô :

- Bạch... Bạch tướng công! Tôi biết tướng công không mê thất thần trí như những kẻ kia!

Bạch Thiếu Huy giật mình thăm nghĩ :

- “Thì ra nàng đã biết ta giả vờ? Đã biết vậy mà nàng không tiết lộ với ai! Hay nàng chưa có dịp tiết lộ?”

Chàng thắc mắc vô cùng.

- Đã chấp nhận thái độ “Tùy ngộ nhi an” là để che giấu hành tung giờ hành tung bị bại lộ, chàng phải đối phó như thế nào với trường hợp hiện tại? Nếu giết nàng ngay để giữ sự bí mật tuyệt đối, hay tiếp tục cứu nàng?

Nàng đang bị thương trầm trọng như vậy chàng có nỡ xuống tay hạ sát nàng chăng?

Suy tới tính lui, chàng thấy mình không thể tàn nhẫn như vậy được. Nếu cần giữ bí mật, chàng có thể dùng mọi phương pháp, nhưng phương pháp nào cũng được, trừ phương pháp giết người diệt khẩu.

Dù nàng đang lúc lành mạnh, chàng cũng không nỡ dùng võ công giết nàng, huống chi hiện tại nàng hoàn toàn bất lực không phương tự vệ! Người anh hùng không nên thừa cái nguy của người mà tạo cái an cho mình!

Chàng không đề cập đến việc đó, cứ một mực khuyên nàng :

- Tại hạ xin cô nương đừng nói gì nữa cả, hãy đề tỵ chân khí tại hạ cố gắng tiếp trợ cho.

Xảo Tiên lắc đầu :

- Đừng phí lực vô ích, Bạch tướng công! Tôi biết rõ tình trạng của tôi lắm!

Nàng đưa mắt mơ hồ lơ lơ nhìn chàng :

- Tôi có lời này xin nói với tướng công! Tướng công hãy ghi nhớ!

Nàng thờ gấp tiếp nói :

- Tướng công...

Câu nói chưa buông dứt, nàng mửa vọt ra một búng máu tươi.

- Kìa, cô nương! Đừng nói chuyện chứ!

Nhưng Xảo Tiên không chịu nghe lời chàng, mửa xong búng máu, nàng tiếp liền câu nói bỏ lửng :

- Tướng công không mê thất thần trí, đó là cái may lớn hãy lo kế thoát thân đi, đi xa vùng ảnh hưởng của Hoán Hoa môn, đừng bao giờ trở lại Bách Hoa cốc nữa!

Chừng như dùng quá nhiều sức tàn để nói hết cái ý của nàng, Xảo Tiên mệt lả, thờ gấp tắt hơi, thờ một lúc nàng nghèo đầu sang một bên, lim dầm, lịm dầm.

Cuối cùng nàng tắt thờ, đôi mắt nhắm nghiền.

Bạch Thiếu Huy thờ dài, buông tay rời lưng nàng, nhìn mặt nàng khẽ than :

- Nếu cô nương nghe lời tại hạ, đừng nói năng gì cả thì chân khí đâu có phân tán nhanh chóng đến nỗi phải nguy hại đến bản thân! Cô nương có hảo ý khuyên cáo tại hạ đừng trở lại đây, song tại hạ không thể nào không vào Bách Hoa cốc lượt nữa!

Chàng nhặt thanh trường kiếm của nàng, tìm chỗ tốt đào một cái huyết, tạm an táng thi hài nàng, rồi tức tốc chạy đi.

Thời gian lúc đó đã sang canh ba, bốn bề là đồng không trống trải, màn bóng đêm bao phủ lạnh lùng.

Vì phải chôn xác Xảo Tiên, Bạch Thiếu Huy chậm trễ lại một lúc, chàng lo ngại không thể nào theo kịp được Tử Vi đàn chủ, tuy nhiên chàng không nản chí, cứ giờ hết tốc lực chạy đi.

Chàng vượt mấy dặm đường, trông thấy trước mặt có một cụm rừng không dày lắm, nhưng chiều dài như vô tận.

Vừa đến bìa rừng bên này, bỗng nghe tiếng vũ khí chạm nhau bên bìa đối diện.

Bạch Thiếu Huy giật mình vội chậm chân lại, dè dặt len theo các cội cây đi tới, vừa đi chàng vừa lắng tai nghe.

Qua tiếng chạm vũ khí, chàng ước độ có ba người đang giao chiến, bởi tiếng vũ khí vang lên có ba loại phát ra. Những tiếng chạm lại vừa nhanh vừa mạnh chứng tỏ các đối thủ là những tay có công phu nội lực thâm hậu vô tưởng.

Chàng thầm nghĩ :

- “Không rõ bọn nào đang giao chiến với nhau thế? Họ đều là những tay ghê gớm cả, mình không nên thứ xuất hiện, nếu gặp kẻ thù thì mệt lắm!”

Chàng không dám thờ mạnh, dè dặt bước từng bước chân nhẹ tiến dần dần đến gần.

Đứng sau một gốc cây, nhờ bóng đêm che khuất, chàng nhìn ra chỗ trống, có ánh sao mờ mờ chiếu, trông thấy chỉ có hai bóng người đang vung kiếm cố hạ nhau.

Cả hai đều dùng kiếm cả, nên kiếm quanh do họ tạo nên nhập vào nhau làm một, tỏa rộng hơn trượng tròn.

Thì ra trong hai người đó, có một người dùng song kiếm nhưng một thanh trường, một thanh đoản, cho nên Bạch Thiếu Huy nghe ra như có ba tay giao đấu.

Thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy nhận ra Tử Vi đàn chủ liền, còn người kia hoàn toàn xa lạ đối với chàng.

Người đó là một lão nhân, vận áo vàng, có chòm râu bạc trắng, tay hữu cầm một thanh kiếm dài độ khoảng bốn thước bằng, kiếm rộng lớn dị thường, còn tay tả thì cầm một thanh kiếm dài độ hai thước.

Về song kiếm người ta thường dùng, hai thanh có hình thức giống hệt nhau, chế luyện cùng một lúc, nặng nhẹ như nhau, và lại chỉ có những bậc nữ hiệp mới thích luyện tập song kiếm chứ nam nhân ít có người chịu học.

Cho nên lão nhân này sử dụng song kiếm là một sự lạ rồi, càng lạ hơn nữa là hai thanh kiếm lại bất đồng hình thức.

Vũ lộng đôi kiếm có hình thức bất đồng, là một điều khó khăn, sử dụng linh hoạt đến mức tối diệu là càng khó khăn hơn nữa.

Lão nhân dùng đôi kiếm đó, chiến đấu với Tử Vi đàn chủ chàng là tay kiếm hữu hạng trong Bách Hoa cốc hẳn lão không phải là một kẻ vô danh.

Thực vậy lão là một dị nhân, một quái khách trong võ lâm hiện tại, từng gây chấn động trên giang hồ một thời gian.

Bạch Thiếu Huy bình sinh chưa gặp lão lần nào, nhưng nhờ trước đây sư phụ chàng có tả hình dạng từng nhân vật, kể luôn cả cá tính và vũ khí của từng người, cho nên chàng đã đoán ra lão là ai.

Chàng trầm nghĩ :

- Lão này hẳn là Kiếm Sát Phùng lão tà chứ chẳng còn ai khác!

Trên giang hồ khi nghe đến ba tiếng Phùng lão tà là không ai không biến sắc gặp lão, như gặp phải Diêm vương vậy.

Kiếm Sát do lão gặp người mà giết thành biệt hiệu, thoát tiên thiên hạ gọi lão là Phùng Nhân Kiếm Sát lâu dần người ta bỏ hai tiếng đầu, chỉ còn dùng lại hai tiếng cuối là Kiếm Sát mà thôi. Rồi sau đó nhận lão dùng kiếm, người ta mới đổi lại là Kiếm Sát.

Còn chữ tà là do thiên hạ gán cho lão, là tại lão giết người không cần lý do, lão không chấp nhận một lý luận nào lão chỉ hành động theo tà tâm, tà ý, nên thiên hạ gọi là Phùng lão tà.

Kiểm pháp của lão đã luyện đến mức siêu thần nhập diệu trong võ lâm không có mấy nhân vật có thể là địch thủ của lão.

Nơi chuôi thanh đoản kiếm, có một sợi dây đồng, đánh gần thì lão cầm chuôi, đánh xa thì lão dùng dây, thu phóng thanh kiếm tùy ý.

Trong vòng mười bước lão lấy đầu địch thủ dễ dàng.

Phùng lão tà nổi danh trên giang hồ, không riêng gì nhờ vào võ công cao diệu của lão mà còn do một tính quái dị vô cùng.

Về kiếm thuật lão tự cho mình là tay vô địch trong thiên hạ lão rất ghét những người cầm kiếm.

Khi lão gặp một người cầm kiếm, nhất định lão phải buộc cho được người đó giao đấu với lão, ít nhất cũng phải ba chiêu. Sau ba chiêu đó ai đó bị lão đánh bại rồi, lại bị lão mắng tiếp mấy câu sau đó đuổi đi.

Nếu kẻ nào chịu không nổi đủ ba chiêu của lão, lão không mắng tiếng nào, lão chỉ cười lạnh rồi đuổi đi.

Nhưng lão cho đi mà nào có ai chạy nổi tay lão!

Thân mình vừa quay, chân chưa chạy được mấy bước, là thanh đoản kiếm của lão đã bay tới mình rồi, thanh đoản kiếm không bay vào đầu vào cổ, vào lưng hoặc vào chân mà chỉ bay vào tay cầm kiếm, tiện hẳn cánh tay đó.

Lão không giết người lão chỉ tiện cánh tay cầm kiếm thôi.

Phàm võ học nếu mất một cánh tay nhất là cánh tay hữu quen dùng nhất thì còn mong gì lập chút sự nghiệp trên giang hồ? Do đó mà người ta sợ lão, thà lão giết chết còn hơn!

Có một độ những kiếm phái lừng danh như Vũ Dương, Nga My, Hành Sơn, Hoa Sơn, từng ước thúc bọn đệ tử, nếu ai không tiếp nổi ba chiêu kiếm của Phùng lão tà nhất định người đó không được chấp nhận hạ sơn hành sự.

Những sự việc đó thuộc về thời gian hai mươi năm trước, thời gian oanh liệt nhất của Phùng lão tà.

Nhận ra đối thủ của Từ Vi đàn chủ rồi, Bạch Thiếu Huy pháp phòng lo sợ cho Đàn chủ.

Chàng đảo mắt nhìn qua bên tả, thấy dưới một tàng cây, có hai người một ngồi một đứng.

Người đứng là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, còn người ngồi là Ác Cái Tiền Bình. Cả hai chú mắt theo dõi cuộc đấu qua từng chiêu thức một.

Bạch Thiếu Huy thấy vô cùng khủng khiếp, càng lo sợ cho Đàn chủ hơn nữa.

- Trên giang hồ có Tứ ác, mà ở đây có mặt đến ba người, cả ba người cùng đứng về một cánh chống lại Đàn chủ với lực lượng liên hiệp đó, phòng Đàn chủ có đủ bản lĩnh thủ thắng không?

Trong tình thế đó chàng có nên xông vào vòng chiến tiếp trợ Đàn chủ chăng?

Tiếp trợ Đàn chủ là tiếp trợ Hoán Hoa cung, một tổ chức có những hành động ngược lại chính nghĩa, là điều không nên làm. Và lại tiếp trợ Đàn chủ là công khai đối đầu với ba nhân vật trong tứ ác, là điều chàng càng không nên làm hơn nữa.

Nhưng không tiếp trợ Đàn chủ, thì chàng làm sao trở lại Bách Hoa cốc, tìm cách cứu nạn Kim Nhất Phàm và ba vị công tử họ Tiền, họ Trác, họ Triệu.

Đắn đo mãi cuối cùng chàng nhận thấy nên tiếp trợ Đàn chủ, dù phải đương đầu với ba tay đại ác là điều tối nguy hiểm cho chàng.

Bây giờ chàng chỉ chờ cho cuộc chiến diễn tiến thế nào rồi tùy cơ can thiệp.

Bỗng chàng giật mình lộ vẻ khủng khiếp ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thoát hiểm trong đường tơ

Chàng đã phát hiện ra Từ Vi đàn chủ bị song kiếm của địch thủ chém mấy nơi trên thân hình, riêng ở vai tả thì một mũi đồng châm còn cắm sâu vào da thịt chưa kịp rút ra.

Nhận xét kỹ chàng trông thấy Đàn chủ chiến đấu hăng say khí thế hùng dũng, song đó là khí thế của một đường dây cung kéo thẳng, chỉ cần nhích mạnh một chút nữa là đứt liền.

Cuộc chiến giữa song phương kéo dài qua mấy chiêu thức nữa, Từ Vi đàn chủ trầm giọng quát :

- Dừng tay!

Kiểm Sát Phùng lão tà liền thu song kiếm về bật cười khanh khách :

- Bé con! Ngươi đủ sức tiếp nhận một trăm hai mươi chiêu của lão phu, quả thật là một tay hy hữu trong võ lâm đó. Theo quy củ năm xưa, phạm kẻ nào chịu đựng nổi trăm chiêu của lão phu, kẻ đó được lão phu xem như một kiếm hữu.

Phùng lão tà dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng đêm nay thì tình thế đổi khác, cái quy củ năm xưa cũng đổi theo. Lão phu có ý tìm người trong Bách Hoa cốc lại gặp được người rồi, dù cho người đã tiếp hơn trăm chiêu của lão phu, người vẫn phải đi theo lão phu như thường lệ. Tuy nhiên nếu người thực hiện được điều kiện này, lão phu sẽ không buộc người buông kiếm chịu trôi, trái lại còn để cho người ra đi thong thả.

Từ Vi đàn chủ bĩu môi :

- Điều kiện đó như thế nào?

Kiểm Sát Phùng lão tà cười lớn :

- Ngươi phải tiếp đủ một trăm tám mươi kiếm của ta! Hiện tại chỉ còn sáu mươi chiêu nữa thôi! Ngươi có làm nổi điều đó chăng?

Từ Vi đàn chủ nhếch môi cười mỉa, sang kiếm qua bên tả, còn tay hữu thì đưa vào mình lấy ra một viên thuốc bọc sáp hai ngón bẻ lướt sáp bên ngoài cho viên thuốc vào miệng nuốt ngay.

Nuốt viên thuốc khỏi yết hầu, Đàn chủ lạnh lùng hét to :

- Phùng lão tà! Ngươi cứ xuất thủ.

Phùng lão tà lộ vẻ kinh dị gật đầu.

- A! Người có cảm đảm! Được rồi!

Đứng nơi cội cây gần đó, Hắc Thủ Đồ Phu đột nhiên quát lớn :

- Hãy khoan!

Kiểm Sát Phùng lão tà trừng mắt nhìn về hướng đó :

- Lão Đồ! Ngươi muốn gì?

Hắc Thủ Đồ Phu trầm giọng :

- Ngươi đã đánh nhau bằng thích rồi chứ gì? Hiện tại phải đến lượt bọn ta!

Phùng lão tà sùng sộ :

- Tại sao lại phải luân phiên đến các người? Vô lý! Đừng mong vô ích!

Hắc Thủ Đồ Phu lại quát :

- Người nói thế là nghĩa làm sao?

Phùng lão tà hừ một tiếng :

- Còn nghĩa gì nữa? Ta nói thế mà người nghe không thông à?

Hắc Thủ Đồ Phu lắc đầu :

- Thông làm sao được với câu nói hồ đồ của người?

Phùng lão tà vụt bật cười ha hả :

- Lão phu bất buộc phải giải thích cho người nghe đây! Người này đã bị chính lão phu chặn lại, mà lão phu thì có ý tìm bọn trong Bách Hoa cốc, đương nhiên y là con mồi của ta, người có tư cách gì mà ta phải luân phiên cho người chứ? Huống chi ta với y có giao ước với nhau, nếu y tiếp đủ một trăm tám mươi chiêu kiếm của ta, y sẽ được phép ra đi thông thả. Nhất định không một kẻ nào ngăn trở y được. Ngược lại nếu y không tiếp nhận đủ số chiêu kiếm, y sẽ phải theo ta mà đi bất cứ nơi nào tùy ta.

Ngồi dựa cội cây Ác Cái Tiền Bình chen lời :

- Đó có phải là một quy củ không? Ai đặt ra quy củ đó?

Phùng lão tà rùn vai :

- Quy củ hay không tùy người hiểu, có điều ta với y đã ước định như vậy rồi, không thể nào khác hơn!

Ác Cái Tiền Bình cười lớn :

- Người với y ước định, thì điều kiện chỉ ràng buộc hai người thôi, bọn ta có cần gì phải tôn trọng. Sự ước định đó không liên can gì đến bọn ta cả! Đã không tôn trọng, ta có quyền làm ngược lại ước định của hai người như thường!

Hắc Thủ Đồ Phu cao giọng phụ họa :

- Đúng vậy! Đúng vậy! Chính bọn ta cũng vì y mà đến đây, nào phải chỉ có một người đâu!

Phùng lão tà hét lớn :

- Đừng lờn thối gì cả. Ta nói thế nào là hành động thế ấy! Các người hẳn có ý muốn phồng tay trên ta phải không! Đợi ta dọn cỗ sẵn rồi là vào ăn sao chứ!

Hắc Thủ Đồ Phu cười ha hả :

- Nào ai cản gì đợi người quân y cho mệt rồi mới ra tay! Bọn ta kém người sao? Cho người biết bọn ta đã đến đây trước người lâu lắm rồi!

Phùng lão tà xì một tiếng :

- Đã đến trước sao không xuất thủ? Các người muốn xem cuộc chiến để khảo cứu kiếm pháp của ta chăng?

Hắc Thủ Đồ Phu hừ lạnh :

- Đừng khoác lác gì cả! Chúng ta cứ so tài cho biết ai hơn ai kém, nhất định con mồi đó phải về tay bọn này, lão Phùng đừng nuôi ảo mộng vô ích.

Lão vẫy tay :

- Vào! Vào đi! Ta cùng người trao đổi mấy chiêu ngay đi! Ai thì sợ người chứ ta thì chẳng xem người ra gì cả!

Ác Cái Tiền Bình vội chặn :

- Hãy khoan, lão Đồ! Cứ để cho lão Phùng chiến đấu với tên đó, đợi lúc lão bị đánh bại, lão sẽ cam hòng như thường!

Phùng lão tà bị chạm mạnh tự ái, râu tóc dựng ngược găm lên như thú bị thương :

- Bại! Ta bại thì còn trời đất gì nữa! Năm sáu mươi năm dài luyện kiếm, ta lại bị một tiểu tử vô danh đánh bại à? Đừng mong có việc đó!

Bạch Thiếu Huy nghe họ đối đáp với nhau, biết ngay họ đến đây không cùng mục đích với nhau, bất quá họ cùng đeo đuổi một mục tiêu rồi ngẫu nhiên gặp nhau tại nơi đây, gặp rồi lại không chịu nhường nhau. Rất có thể họ sẽ khai diễn ác đấu với nhau cũng nên!

Từ Vi đàn chủ thấy họ cứ lời thôi mãi, nóng nảy hét to :

- Kê nào muốn cứ vào! Bỏ tào chấp cả ba đấy, vào một lượt càng hay, bỏ tào khỏi phí công hạ từng người một!

Phùng lão tà thốt :

- Chúng nói gì mặc chúng! Ngươi đừng để ý, cứ giao đấu với lão phu! Đủ số rồi, người sẽ được thông thả ra đi, nếu kẻ nào ngăn trở sẽ có lão phu đây!

Hắc Thủ Đồ Phu cười hăng hắc :

- Vị tất người đã làm gì được bọn ta mà dám lớn tiếng đảm bảo cho y?

Phùng lão tà nghiêm giọng :

- Ta không có thì giờ tranh biện dông dài với ngươi. Nếu không phục hay chờ một chốc nữa đi, rồi có muốn trở tài cũng không muộn.

Lão hướng sang Từ Vi đàn chủ :

- Vào đi! Lão phu nhường cho người xuất thủ trước đây!

Từ Vi đàn chủ không đợi lão giục lần thứ hai, vung cánh tay quét thanh trường kiếm một vòng, bất thành linh chọc kiếm vào yết hầu Phùng lão tà.

Nhìn qua thế kiếm, Phùng lão tà nhận xét nội lực của Đàn chủ hùng mạnh vô cùng, không kém lão chút nào cả. Lão hết sức kinh ngạc thầm nghĩ :

- “Hắn đã bị một mũi đồng châm nơi vai, hắn lại bị thương nơi đùi, nơi ngực máu chảy khá nhiều, lại giao đấu với ta trên một trăm chiêu, công lực của hắn phải kém giảm quan trọng chân khí tiêu hao phần lớn, không cần kể tục như ý muốn, thế tại sao bỗng nhiên hắn lại quét khỏi mạnh mẽ như thế?”

Hai tay lão cũng vung lên, vũ lộng hai thanh kiếm một công một thủ.

Từ Vi đàn chủ vội rút thanh kiếm về đảo bộ tránh né thế phản công của đối phương, rồi hoành chân lướt tới công tiếp một chiêu thứ hai. Chiêu kiếm đó Đàn chủ quét ngang hông Phùng lão tà.

Không chậm trễ Phùng lão tà uốn người qua một bên đồng thời trường kiếm từ bên trên chém xuống, quyết đánh bật thanh kiếm của Đàn chủ vượt khỏi tay.

Nhưng Đàn chủ đã rút kiếm về, tránh va chạm vào kiếm địch đồng thời biến sang chiêu khác.

Phải công nhận kiếm pháp của Từ Vi đàn chủ đã luyện đến mức hỏa hầu, trong chớp mắt y xuất phát đúng năm chiêu, hết sức thần tốc.

Năm chiêu đó vừa trầm vừa mạnh, rít gió vu vu kiếm quang như điện nhoáng, khí thế cực kỳ ác độc.

Phùng lão tà không chịu kém vũ lộng đôi kiếm vun vút, song không sao nhượng bộ bên nào.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Từ Vi đàn chủ đã khôi phục công lực nguyên vẹn, như không hề tổn thương phần nào nhỏ nhất. Chừng như sinh lực của Đàn chủ, còn dồi dào hơn trước! Tại sao? Có một sức nhiệm màu nào đột nhiên xâm nhập vào người Đàn chủ, khiến Đàn chủ quật cường hung mãnh đến thế?

Làm lão Phùng lão tà cũng phải xám mặt và nếu sơ hở một chút là bị thương ngay dưới những thế kiếm như vũ bão của Đàn chủ.

Đứng bên ngoài, Hắc Thủ Đồ Phu cũng phải sững sốt, không thể tưởng có được sự biến đổi lạ kỳ như thế, ngồi tại gốc cây Ác Cối Tiền Bình cũng giương to mắt theo dõi diễn tiến.

Riêng Bạch Thiều Huy thoát đầu thì chàng còn lạ nhưng sau đó chàng thức ngộ được ngay.

Là đường tử của một danh y, được hắc bạch lưỡng đạo nể trọng, tuy chuyên luyện võ công, Bạch Thiều Huy vẫn được nghĩa phụ truyền cho y học, chàng biết rõ cái sức nhiệm màu hiện tại giúp cho Đàn chủ quật khỏi mãnh liệt, là do viên thuốc y vừa uống. Viên thuốc đó hẳn thuộc loại kích thích công hiệu vô cùng, biến con người đang suy nhược trở thành một tay vũ dũng phi phàm, song công hiệu đó chỉ phát hiện một thời gian ngắn, nó có lợi cấp thời, nhưng nó lại có cái hại lớn lao, làm tiêu hao phần chân khí còn lại mau chóng, khi thuốc không còn công hiệu nữa, thì con người trở lại suy nhược gấp hai có thể rất nguy hại đến cho bản thân.

Rất có thể Từ Vi đàn chủ biết vậy, đã biết mà còn dám dùng, là lâm vào bất khả kháng khi bị dồn vào cảnh chết, ai cũng phải chọn cái chết có danh dự hơn.

Thà rằng mượn chất thuốc kích thích, gia tăng nội lực xoay chiều cục diện trận chiến tạo phần thắng cho mình cứu gỡ danh dự cho khỏi hoen ố rồi sau đó có chết vì thuốc, âm thầm mà chết, cũng vui cho.

Song phương càng lúc càng hiển lộ tuyệt kỹ vung kiếm ào ào, kiếm khí bốc lạnh rợn người kiếm ảnh chớp lên như điện nhoáng liên tục, những cảnh

cây lá gần đó bị kiếm phong quét vùn vụt, cành gãy rãng rác lá đổ tả tơi.

Đánh mãi, đánh mãi Phùng lão tà vẫn không áp đảo nổi đối phương, bất giác lão sôi giận quát to một tiếng, sử dụng ngay chiêu thức “Phong Lôi Giao Kích”, trong Phong Lôi kiếm pháp của lão, đoàn kiếm tung ra trước, tiếp theo là trường kiếm từ bên trên chém xả xuống.

Từ Vi đàn chủ vội né sang một bên, tránh đường kiếm đoàn, đồng thời hất mũi kiếm lên, chặn thế kiếm của Phùng lão tà.

Xoảng!

Hai thanh trường kiếm chạm nhau, lửa bắn ánh kiếm của một vùng tại cực trường, song phương cùng lùi lại mấy bước.

Thực ra Phùng lão tà có công lực tu vi thâm hậu hơn Từ Vi đàn chủ một bậc, sở dĩ lão cũng chần dợt như Đàn chủ là vì lão từ bên trên đáp xuống, chưa đặt chân giữ tấn, trong tư thế lơ lửng, lão không thể giữ vững thân hình nổi.

Vì dùng quá sức mạnh sau khi lùi lại, Từ Vi đàn chủ đứng thờ đốc, máu lại rỉ từ những vết thương, nơi vai tả mũi đồng chằm còn cắm nguyên tại chỗ, nhói mạnh vào thịt làm y nghe đau đớn vô cùng.

Y giương mắt nhìn trừng trừng, Phùng lão tà không nghĩ sao đột nhiên vọt tới cử kiếm công liền.

Xuất phát chiêu công tối hậu đó, Đàn chủ đã làm cho Phùng lão tà kinh hãi không ít, đúng là một sự kiện hết sức lạ lùng trên chỗ trường của lão. Suốt mấy mươi năm ngang dọc trên giang hồ mỗi lần lão thi triển chiêu “Phong Lôi Giao Kích” là mỗi lần địch thủ phải mất mạng, cũng phải tiện một cánh tay. Lão có thành kiến là chiêu đó phát ra, cảm chắc là địch phải bị loại khỏi vòng chiến. Huống chi hiện tại y vận dụng đến bảy thành công lực khí thế tất nhiên phải phi thường.

Vậy mà đối phương vẫn hóa giải được, chẳng những thế lại còn phản công lại.

Đối phương không hề bị chiêu kiếm “Phong Lôi Giao Kích” làm tâm trí sôi trào đảo ngược, đối phương không cần điều tức khôi phục chân nguyên! Lão suýt mất cả tin tưởng nơi mình.

Tuy nhiên lão chưa bại thì lão còn cao ngạo, lão chỉ tưởng Đàn chủ liễu lĩnh tột độ, nên vừa vung kiếm đón chặn vừa quát :

- Tiểu tử kia! Thương thế của người ...

Từ Vi đàn chủ thu nhanh kiếm về tránh va chạm hừ lạnh một tiếng :

- Đừng nói nhiều vô ích! Còn bốn mươi hai chiêu nữa, hãy xuất phát nốt cho nhanh, người đi đằng người, ta đi đằng ta! Đây! Tiếp chiêu của ta đây!

Y lại phát kiếm sang công đối phương.

Phùng lão tà không ngờ Đàn chủ còn hung mãnh đến thế, lão bật cười hắc hắc :

- Khá lắm! Khá lắm! Ta hãy xem người còn bao nhiêu công lực cho biết!

Một tiếng xoảng vang lên, kiếm chạm ngay bật muôn ngàn tia lửa, Từ Vi đàn chủ cắn răng, vận công giữ tấn, thân hình bất động. Qua phút giây rung khiếp vừa kim hãm lại được, Đàn chủ lại nhào người tới thanh trường kiếm vút theo liền.

Cả hai quần nhau một lúc nữa, ba thanh kiếm một ngắn hai dài đảo lộn tung hoành, như ba con rồng vùng vẫy trong không gian, gió bốc thành trốt.

Một chiêu qua, một chiêu nữa qua, một lúc sau Phùng lão tà bật cười ha hả :

- Đủ số rồi! Tiểu tử! Người cứ đi! Thông thả mà đi!

Từ Vi đàn chủ không nói năng gì cả, quay người hướng ra đường cái, phóng mình vút đi.

Hắc Thủ Đồ Phu hét lớn :

- Đứng lại đó!

Vừa hét lão vừa rời tàng cây định đuổi theo.

Nhưng Phùng lão tà đã bước tới, thủ trường kiếm trước ngực trầm giọng quát :

- Lão Đồ! Đừng chọc giận ta! Hãy đứng im!

Hắc Thủ Đồ Phu rít lên :

- Phùng lão tà người định động thủ với ta?

Ác Cái Tiên Bình vớ lấy chiếc gậy đuổi chó cầm tay, đứng lên :

- Bọn ta chờ đợi hơn nửa ngày trời, phần người đã dứt khoát xong với hần, thì đến lượt bọn ta chứ? Tại sao người trở ngăn?

Phùng lão tà trầm giọng :

- Đừng nói nhảm! Ta với hần đã thỏa thuận như thế rồi, không ai được làm khó dễ hần!

Bạch Thiếu Huy thấy Đàn chủ thoát đi rồi, chàng không còn chậm trễ được nữa, len lén rời khỏi tàng cây, bất thành linh phóng chân chạy như bay.

Nhưng Phùng lão tà đã kịp trông thấy quát to :

- Kê nào đó?

Như cái móng bạc chớp lên, lão đã nhào người vung kiếm vọt tới chặn đầu chàng.

Bạch Thiếu Huy cấp tốc cử Trúc tiêu đánh thốc từ dưới lên trên.

Một tiếng xoảng rợn người vung dội trường kiếm của Phùng lão tà bật dội lại.

Nhanh như chớp Bạch Thiếu Huy né qua một bên, chạy luôn.

Tuy hất được thanh kiếm của Phùng lão tà, Bạch Thiếu Huy nghe cánh tay mình tê dại, chàng hết sức hãi hùng, thậm phục công lực của lão quả hùng mạnh vô tưởng.

Chàng giờ hết tốc lực chạy đi, không dám quay đầu lại.

Phía sau lưng chàng, có tiếng cười sang sảng vang lên, kế tiếp là tiếng quát tháo ầm ỉ, rồi tiếng vũ khí chạm nhau. Chàng biết ngay là ba tên đại ác đã khai diễn kịch chiến với nhau rồi. Họ bận giao đấu với nhau dĩ nhiên không có ai đuổi theo chàng.

Chàng thấy vững tâm phần nào, song không dám chậm chân bởi Đàn chủ đã chạy khá xa rồi, chàng sợ không theo kịp.

Trong khoảnh khắc chàng đã vượt hơn mười dặm đường, nhìn ra phía trước, chàng thấy thấp thoáng một bóng người, bóng đó cúi gằm đầu chạy đi có vẻ gấp rút lắm.

Vì khoảng cách còn khá xa, phần bóng đen lơ mơ, chàng không thể nhận định bóng đó một cách rõ rệt, nhưng chàng nghi ngờ bóng đó chính là Tử Vi đàn chủ, bởi đêm đã xuống khuya lắm rồi, còn ai bận lo việc gì mà độc hành trên đường vắng một cách khẩn cấp thế này.

Bạch Thiếu Huy vận dụng hết tốc lực đuổi theo, khoảng cách dần thu hẹp, cuối cùng chàng đã thấy rõ bóng người chạy phía trước.

Bóng đó đúng như chàng ước đoán, chính là Tử Vi đàn chủ.

Chàng mừng rỡ vô hạn vội kêu lên :

- Đàn chủ! Đàn chủ! Xin Đàn chủ chậm chân chờ tại hạ!

Tử Vi đàn chủ nghe gọi, dừng chân quay đầu lại, hoàng tay thủ trường kiếm trước ngực, quắc đôi mắt sang nhìn về phía chàng.

Có lẽ y ngờ là đối phương đuổi theo chứ không thể tin được là một kẻ trong Bách Hoa cốc gọi y, chính mắt y đã trông thấy tất cả bọn danh thủ trong đoàn quân áo tím bị địch bắt sống hết cả kia mà.

Bạch Thiếu Huy chạy trờ tới, bắt gặp ánh mắt đỏ ngầu của Đàn chủ, lộ hần vẻ căm hờn oán độc, ánh mắt đó giống như mắt thú dữ bị thương, chỉ chờ chờ tóm được kẻ địch là hạ sát mới hả.

Bạch Thiếu Huy kinh hai dưng chân trước mặt Đàn chủ vòng tay nghiêng mình thốt :

- Tại hạ tham kiến Đàn chủ!

Tử Vi đàn chủ trở mặt nhìn sững chàng một lát, đoạn hỏi :

- Ngươi là số hiệu mười chín?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chính tại hạ!

Đàn chủ buông thong tay kiếm xuống thờ dài :

- Chỉ còn một người thôi à?

Những thớ thịt trên mặt Đàn chủ giật giật, thoát đầu nhẹ, dần dần mạnh, rồi thân hình chao chao đột nhiên mửa vọt ra một búng máu, đôi chân quờ quạng chực ngã.

Bạch Thiếu Huy hoảng hồn cấp tốc bước tới, dang tay ra định đỡ lấy thân hình Đàn chủ.

Đàn chủ vừa chống kiếm xuống đất cố giữ vững thân hình vừa hét :

- Đừng động đến mình ta!

Y có tánh khí cao ngạo quá, dù đang lúc bị thương nặng, cũng không muốn tỏ ra suy nhược trước mặt thuộc hạ.

Bạch Thiếu Huy giật mình hai tay dang ra đỡ chừng chàng để nguyên như vậy, không đưa tới mà cũng không rút về.

Chừng như Đàn chủ quá kiệt sức, tay kiếm chống xuống đất quá yếu, phần gắng gượng hết lên mấy tiếng, khí lực tiêu tan, không thể trì nổi thân hình, buông kiếm ngã nhào.

Bạch Thiếu Huy chồm tới bắt chắp Đàn chủ có thuận ý hay không, đưa tay cúi xuống bế xốc Đàn chủ lên.

Đôi mắt nhắm nghiền Đàn chủ đã bất động.

Bạch Thiếu Huy giữ Đàn chủ trong tay gọi gấp :

- Đàn chủ! Đàn chủ có sao không?

Từ Vi đàn chủ đã hôn mê, còn đáp làm sao được? Nếu không hôn mê, y đã quở mắng chàng mò vào người, chàng còn hỏi gì khác?

Bạch Thiếu Huy cau mày kèm một tay giữ thân hình Đàn chủ, tay kia ấn vào cổ tay y nghe mạch.

Mạch vẫn còn nhảy nhưng rất yếu, lại không được liên tục.

Chàng chợt tỉnh ngộ :

- Đúng là hậu quả của viên thuốc kích thích đã gây ra tình trạng này, khí chất thuốc tiêu tan, thì chân khí cũng theo. Thảo nào mà Đàn chủ không đủ sức chi trì, đến nỗi phải ngã!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cân quốc anh thư

Chàng toan vận công tiếp trợ cho Đàn chủ, bỗng thấy mũi đồng châm còn cắm nơi vai, ngấp vào da thịt khá sâu, máu còn rỉ chảy.

Với Đàn chủ việc vận công phong bế huyết mạch ngăn chặn máu chảy, không phải là khó khăn gì, song y phải khổ chiến mấy lượt trong đêm, thương tích bị chấn động từng hồi, do đó chỉ ngăn chặn được một lúc thôi, qua mỗi lần bị chấn động máu lại rỉ ra như thường, và hiện tại Đàn chủ mê man, không còn kiềm giữ nổi huyết mạch nên máu lại rỉ ra là điều tự nhiên phải có.

Song máu chảy mãi thì khí lực phải suy giảm, máu mất nhiều thì nguy hại đến bản thân, cho nên điều cần yếu là phải làm sao ngăn chặn máu chảy, rồi sau đó mới có thể truyền chân khí tiếp trợ.

Phép truyền công tiếp trợ rất kỳ trường hợp máu chảy nhiều, bởi chân khí càng truyền vào, thì máu càng vọt mạnh theo vết thương ra ngoài, nạn nhân mất máu không còn tiếp nhận sự hỗ trợ nữa mà thành nguy hại.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Trước hết ta phải rút mũi đồng châm ra, điểm huyết cầm máu cho người, rồi sau đó mới truyền lực được”.

Chàng đặt Đàn chủ nằm nghiêng dưới đất, rồi dè dặt nắm mũi đồng châm rút nhẹ.

Theo mũi đồng châm một tia máu bắn vọt ra, ướt cả mặt mày chàng.

Đau quá Đàn chủ liền rú lên, mở choàng mắt ra, run run người rồi nhắm mắt lại, mê man như cũ.

Bạch Thiếu Huy không thể nghĩ đến việc lau sạch mặt mày sợ chậm trễ thời gian, cấp tốc điểm ngón tay quanh chỗ bị thương, cầm máu lại.

Hơi thở của Đàn chủ lúc đó quá nhẹ, khí lực của y kiệt quệ, tình trạng hết sức nguy hại, y có thể chết trong giây phút như vậy, làm sao Bạch Thiếu Huy dám tiếp lực?

Chàng bối rối vô cùng, phải làm sao có một quyết định nhanh chóng, có một phương pháp hữu hiệu, nếu không thì mỗi một phút giây trôi qua là Đàn chủ đi dần một bước vào tử cảnh.

Đột nhiên chàng a lên một tiếng, nghĩ ra Đàn chủ có mang thuốc kích thích bên mình, thì chắc cũng có luôn thuốc trị thương.

Không do dự chàng đưa ngay tay vào người Đàn chủ, mò mò tìm thuốc.

Nhưng vừa len tay dưới lượt áo của Đàn chủ, chàng vụt xanh mặt vội rút tay ra liền.

Trời! Đàn chủ là một nữ nhân! Tay chàng chạm phải đôi nhũ hoa ép sát trong lượt vải quần quanh ngực.

Chàng không thể tưởng tượng con người ngày thường tỏ vẻ uy nghi hùng dũng đó lại là một nữ nhân.

Tuy nhiên qua phút giây bàng hoàng sửng sốt, chàng lấy lại bình tĩnh, cho rằng sự kiện Đàn chủ là một nữ nhân cũng không phải là một sự kiện lạ, bởi người trong Bách Hoa cốc đều là nữ nhân thì Đàn chủ không thể là một nam nhân được.

Có điều chàng hết sức xôn xang là chàng đã sờ mó đúng vào chỗ kín của Đàn chủ. Một nam nhân đoan chính có thể hành động sỗ sàng như vậy được chăng?

Nghĩ cho cùng cũng không có gì đáng trách cho chàng lắm, bởi chàng thực tâm muốn cứu nạn cho Đàn chủ, và lại cử động đó chỉ là vô tình chứ nào phải chàng cố ý đâu?

Lâu lắm mặt chàng chưa hết đỏ vì thẹn!

Chàng lặng người nhìn Đàn chủ mê man trầm trọng, chàng mang máng nhớ là chàng có chạm tay vào những vật gì vụn vặt nơi ngực Đàn chủ, vì quá hấp tấp rút tay nên không kịp chộp lấy những vật đó ra xem cho biết là vật gì.

Chàng ngẫm nghĩ mãi độ chừng là trong số những vật vụn vặt đó, hẳn có thuốc trị thương, nếu đúng như chàng nghi ngờ thì kể như tình trạng của Đàn chủ có phương pháp cứu.

Nhưng chàng phải làm sao để lấy mấy vật đó ra xem? Cho tay vào ngực Đàn chủ lần nữa chăng?

Đắn đo mãi cuối cùng chàng thấy không thể tự hiềm được nữa, lúc biến phải từng quyền, nếu tránh một chi tiết thì mất một mạng người, mà người đó lại là Từ Vi đàn chủ.

Chàng run run tay lòn qua lớp áo của Đàn chủ lấy tất cả những vật vụn vặt đó ra.

Nhưng vật đó khá nhiều, có cả một mảnh gương đồng, một chiếc lược bằng răng ngựa, một chiếc khăn tay màu hồng, ba đoá hoa tường vi bằng đồng tím đầu nhọn như gai, loại ám khí độc môn của Hoán Hoa cung.

Ngoài ra còn có ba chiếc hộp ngọc.

Bạch Thiếu Huy mở nắp một chiếc bên trong có hai ngăn, đựng một chất nước sền sệt, một bên đen, một bên trắng, chàng hiểu ngay là những chất thuốc cải sửa dung mạo.

Chàng mở nắp chiếc hộp thứ hai, trong hộp có ba viên thuốc to bằng đầu ngón tay cái, óng ánh vàng, xông nức mùi thơm, ngửi mùi thơm đó, chàng biết ngay đó là loại linh dược trị thương.

Chàng vô cùng hân hoan, nghĩ rằng sự sỗ sàng liễu lĩnh của mình không đến nỗi vô ích.

Rồi chàng mở nắp chiếc hộp cuối cùng, chiếc hộp đựng thuốc bột, màu trắng, chàng nhúng đầu ngón tay đưa lên mũi ngửi, biết là loại thuốc cảm máu sanh da non, loại kim sang dược mà khách giang hồ thường dùng.

Không dám trì hoãn, Bạch Thiếu Huy cậy rằng Đàn chủ bỏ vào miệng một viên thuốc màu vàng, rồi lấy thuốc bột rắc lên mấy vết thương nơi ngực, nơi vai, nơi đùi.

Làm xong công việc cho uống thuốc viên, rắc thuốc bột, Bạch Thiếu Huy thu gọn các vật lại, lòn tay đặt vào chỗ cũ, xóa hết các dấu vết, nơi ngực Đàn chủ.

Chàng thở phào mấy lượt, rồi ngồi lặng bên Đàn chủ, như một tên vệ sĩ trung thành bảo vệ chủ nhân.

Đêm xuống dần dần, nhìn mấy vì sao, Bạch Thiếu Huy ước độ canh tư hầu tàn, canh năm sắp đến.

Qua một đêm dài lao nhọc, chàng mệt mỏi vô cùng, cảm thấy toàn thân rã rời, mi mắt nặng trĩu, cố gượng chống con buồn ngủ, nhưng chỉ một lúc thôi, sau cùng chàng khoanh tay ôm gối gục đầu ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.

Đến lúc có tiếng động bên tai, chàng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra thấy trời đã sáng tỏ.

Từ Vi đàn chủ cũng đã tỉnh lại rồi bỏ chỗ nằm, đến ngồi tựa mình vào một cội cây gần đó.

Chàng mừng rỡ đứng lên bước đến trước mặt, điểm một nụ cười :

- Đàn chủ đã khỏe trong người rồi chứ?

Từ Vi đàn chủ không đáp, giương đôi mắt nhìn chàng, trong ánh mắt ngời lên sát khí bùng bùng.

Bạch Thiếu Huy lo lắng không rõ Đàn chủ sẽ có thái độ nào đối với chàng, khiến y quá lạnh lùng đồng thời căm hờn như đối với kẻ tử thù.

Tuy nhiên chàng vẫn giữ bốn phận một thuốc viên buông lời khuyên chân thành :

- Đàn chủ bị trọng thương vừa rồi, hãy nằm tĩnh dưỡng một lúc, không nên cử động có hại!

Đàn chủ quắc mắt hỏi :

- Ngươi đã rắc thuốc cho ta?

Nhớ lại việc đã qua, Bạch Thiếu Huy đỏ mặt lúng túng không biết phải đáp làm sao.

Đàn chủ quát to :

- Nói mau! Ngươi đã lấy thuốc trong mình ta?

Bạch Thiếu Huy ấp úng :

- Tại hạ trông thấy Đàn chủ hôn mê nên...

Đàn chủ rung rung giọng :

- Ngươi đến đây!

Bạch Thiếu Huy bước đến gần hơn.

- Đàn chủ có việc gì?

Đàn chủ vụt đứng lên, vươn nhanh tay tát mạnh vào mặt chàng.

Vừa tỉnh lại công lực chưa khôi phục, song quá giận vì thế, Từ Vi đàn chủ đánh mạnh quá, đánh xong y lao đảo người đứng không vững, ngã chúi tới rơi trọn vào lòng Bạch Thiếu Huy.

Bị một tát tai đau đớn, Bạch Thiếu Huy chưa hết sung sờ, bỗng thấy Đàn chủ ngã vào lòng, vội đưa tay ôm gọn giữ cho y khỏi ngã.

Vô tình vòng tay của chàng ôm đúng ngay ngực của Đàn chủ lại chạm vào đôi nhũ hoa.

Đàn chủ hét lớn :

- Buông ta ra! Buông tay ra, rồi rút cho khuất mắt ta!

Bạch Thiếu Huy dầu sao cũng là một con người, lại là một người cao ngạo, trong lứa tuổi phượng cương, nàng không biết ơn còn khinh miệt chàng, chàng tức uất vô cùng, muốn bóp nghẹt yết hầu cho nàng chết ngay, song chàng kịp dần lòng, buông tay cho nàng ngã phịch xuống đất, đoạn lạnh lùng thốt :

- Tại hạ không thể trông thấy một người sắp chết mà không tìm mọi phương pháp cấp cứu, vì cái chỗ nhân đạo đó mà thành xúc nộ cô nương, hiện tại cô nương đã qua khỏi cơn nguy rồi, chắc không còn cần gì tại hạ nữa, vậy tại hạ xin vâng lời cáo biệt cô nương!

Chàng quay mình bước đi liền.

Từ Vi đàn chủ ngậy người một chút, bỗng gọi to :

- Số hiệu mười chín! Hãy trở lại!

Bạch Thiếu Huy dùng chân :

- Cô nương còn muốn nói gì?

Ánh mắt vẫn lạnh lùng giọng nói còn suy nhược, Đàn chủ buông gọn :

- Ta khát nước quá!

Bạch Thiếu Huy không nói năng gì cả đi tìm nước. May mắn cho chàng chỗ đó gần bờ sông, chàng đến bờ sông rồi, đứng nhìn dòng nước một chút, đoạn quay trở lại.

Chàng lạnh lùng nhìn Đàn chủ :

- Nước thì có song lấy gì chứa?

Đàn chủ gần giọng :

- Ta biết đâu! Ngươi làm sao có nước cho ta uống thì làm!

Bạch Thiếu Huy ngẫm nghĩ một chút chợt kêu lên :

- Được rồi! Cô nương trao chiếc khăn tay đây cho tại hạ!

Từ Vi đàn chủ do dự, song nghĩ không còn cách nào khác, đành đưa tay vào ngực lấy chiếc khăn tay ra trao cho chàng.

Bạch Thiếu Huy tiếp lấy khăn, trở lại bờ sông vò chiếc khăn cho thật sạch thấm nước đem về.

Chàng bảo :

- Cô nương ngửa mặt lên, tại hạ vắt từng giọt cho cô nương thấm giọng.

Đàn chủ y lời ngửa mặt há miệng.

Bạch Thiếu Huy cho ngay nước rỏ vào miệng nàng, đến giọt cuối cùng chàng lại đi nhúng nước, chàng làm đủ ba lần như vậy, Đàn chủ không còn khát nữa.

Trong khi nhỏ nước cho Đàn chủ uống, nhìn đôi môi hồng viền quanh hai hàm răng trắng như ngọc vụn Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Nàng này chắc hẳn là phải đẹp lắm! Rất tiếc là gương mặt nàng bị thuốc bôi thành tím sẫm, nếu không thì ta đã có dịp chiêm ngưỡng một dung nhan tuyệt!”

Cho Đàn chủ uống nước xong, chàng cũng trở lại bên bờ sông lướt nữa.

Đàn chủ sợ chàng bỏ đi vội gọi :

- Số hiệu mười chín người đi đâu đó?

Chàng đáp gọn :

- Tại hạ đi rửa mặt!

Một lúc sau chàng trở về.

Đàn chủ vẫy tay bảo chàng lại gần đoạn bảo :

- Ngươi tên họ gì?

Bạch Thiếu Huy giật mình vội đáp :

- Tại hạ số hiệu mười chín!

Đàn chủ cười lạnh, tuy lạnh nhưng là nụ cười đầu tiên đối với Bạch Thiếu Huy :

- Ta hỏi họ tên mà?

Bạch Thiếu Huy do dự một chút :

- Tại hạ họ Bạch tên Thiếu Huy!

Từ Vi đàn chủ tỏ ý nghi ngờ :

- Người không uống Vô Ưu tán của Sài cô bà ?

Bạch Thiếu Huy cười thầm :

- Người cho là ta không bị mê thất thần trí chắc?

Chàng gật đầu :

- Có uống! Có uống Vô Ưu tán của Sài cô bà trao cho!

Đàn chủ hừ lạnh :

- Đã uống Vô Ưu tán tức nhiên là phải quên mình có uống, tại sao người lại còn nhớ rõ? Người không mê thất thần trí à?

Bạch Thiếu Huy hận thầm :

- Hay quá ta cứu tính mạng người, người chưa trả ơn ta bằng cách hạch hỏi như vậy à?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ có nhớ gì rõ rệt lắm đâu!

Đàn chủ nghiêm giọng :

- Trước mặt ta người nên thành thật một chút! Đừng qua mắt ta được việc gì, nếu người mê thất thần trí thì làm sao người biết được tên mình là Bạch Thiếu Huy?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Thu Vân cô nương có bảo, tại hạ tên là Bạch Thiếu Huy, rồi sau đó khi tham kiến Đàn chủ rồi, Thu Vân cô nương còn cho biết tại hạ mang số hiệu mười chín.

Đàn chủ lại hỏi :

- Nhưng việc gì trước kia, người còn nhớ rõ không?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Ta đã muốn theo nàng trở lại Bách Hoa cốc tự nhiên ta phải giả vờ trạng thái hồ đồ cho nàng đừng nghi ngờ”.

Chàng vỗ trán suy nghĩ một lúc, lắc đầu đáp :

- Tại hạ chịu thôi không thể nhớ được gì cả!

Đàn chủ nhìn chàng không chớp mắt, lộ vẻ nghi ngờ bỗng hỏi tiếp :

- Võ công của người cao đến mức độ nào?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ không được rõ!

Từ Vi đàn chủ lại trầm ngâm một lát :

- Trong các môn võ học, người tinh luyện về môn nào?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Ta cùng đi với nhiều người, tất cả đều bị bắt chỉ có mình ta nhanh chân chạy thoát, vậy ta nên kể thuật khinh công”.

Nghĩ vậy chàng đáp :

- Môn khinh công!

Đàn chủ tin ngay câu nói đó, gật đầu rồi suy nghĩ một lát đoạn tiếp :

- Những người theo bọn tọ đêm nay đều bị địch bắt, còn một người chạy thoát! Từ nay người là kẻ thân tín của ta!

Bạch Thiếu Huy kính cẩn :

- Đa tạ Đàn chủ đoái tưởng!

Đàn chủ nhìn thẳng vào mắt chàng :

- Người đã biết bọn tọ là nữ nhân?

Bạch Thiếu Huy thoáng đỏ mặt gật đầu.

Đàn chủ nghiêm giọng :

- Nhưng gì xảy ra trong đêm qua, tuyệt đối người không nên tiết lộ với bất cứ người nào, người hiểu chứ?

À! Thì ra nàng vòng vo trên trời dưới đất, rốt cuộc rồi chỉ dặn chàng giữ bí mật. Dù nàng không dặn chàng cũng theo như nàng.

Chàng gật đầu ngoan ngoãn :

- Tại hạ biết.

Vừa lúc đó trên con đường xa, có bốn bóng người lao tới như gió.

Từ Vi đàn chủ thoáng biến sắc thấp giọng bảo :

- Bể ta đưa vào khu rừng bên cạnh nhanh lên!

Bạch Thiếu Huy giật mình không biết Đàn chủ là gái thì còn bóng bể được, chứ đã biết rồi ai làm như thế được?

Chàng lộ vẻ khó khăn do dự.

Đàn chủ gắt :

- Bể ta nhanh lên! Không khéo lại chậm mất!

Bạch Thiếu Huy đành phải cúi xuống, đưa hai tay lòn dưới cổ và gối nàng, bế lên ngang ngực chàng.

Đàn chủ giục :

- Chạy đi! Nhanh lên!

Bạch Thiếu Huy phóng chân chạy như bay đến khu rừng, tiến sâu vào toan đặt nàng xuống đất.

Đàn chủ khẽ bảo :

- Ngồi xuống đừng động dấy!

Chỗ đó cỏ mọc dày, lại cao, nếu chàng ngồi xuống thì bên ngoài không một ai trông thấy.

Chàng toan đặt nàng nằm xuống, bên ngoài đã có tiếng động, bốn bóng người đó đã đến nơi rồi.

Quần quá không dám đặt nàng xuống sợ làm gãy cỏ khô kêu rảng rạc, bên ngoài sẽ phát hiện bên trong có người, Bạch Thiếu Huy đành giữ gọn nàng trong lòng.

Chàng thăm phọc bọn người nào đó có thân pháp hết sức nhanh. Động tánh hiếu kỳ chàng nhìn qua lượt cỏ trông thấy bốn thiếu nữ vận áo trắng hông đeo kiếm

Chúng vắn khăn trắng, có giắt một chiếc lông chim trên khăn, chừng vào trạc mười tám mười chín.

Chàng nghĩ :

- “Bọn này có vẻ là người trong Bách Hoa cốc lắm!”

Từ Vi đàn chủ thì thăm bên tai chàng :

- Chúng là Bạch Linh tứ điệp! Chúng đến đây thì chắc cũng có tam muội của ta cùng đến!

Bạch Thiếu Huy toan hỏi :

- Nếu chúng là người trong Bách Hoa cốc thì sao Đàn chủ lại tránh chúng?

Nhưng chàng không kịp mở miệng, bên ngoài thiếu nữ đứng cuối phía tả cất tiếng :

- Kỳ quái thật! Đàn chủ của chúng ta bảo là chỉ có một người trốn thoát, tại sao chúng ta đi suốt con đường mà không gặp?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng ấy ám chi Từ Vi đàn chủ!”

Thiếu nữ thứ hai tiếp nói :

- Đàn chủ của chúng ta bảo nàng đã bị Ác Cái Tiền Bình và Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý đuổi gấp, tôi chỉ sợ nàng bị bọn họ bắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Là bạn hay thù

Thiếu nữ thứ tư hừ lên một tiếng :

- Nàng chạy ngã nào chứ? Mang theo bao nhiêu người, nàng để cho tất cả đều bị tiêu diệt, nếu không tự xử, liệu về Bách Hoa cốc phu nhân có dung thứ cho chăng?

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu :

- Không chắc như lời người đoán đâu. Rất có thể phu nhân không bắt tội, cho nên Đàn chủ chúng ta mới phân phối phải tìm gặp được nàng, chặn nàng lại không cho trở về Bách Hoa cốc.

Thiếu nữ thứ tư tiếp nói :

- Do đó tôi mới đề nghị chúng ta trở về ngay, báo cáo với Đàn chủ. Biết đâu nàng chẳng do một ngã tất nào đó về Bách Hoa cốc trước bọn mình? Nếu quả như vậy Đàn chủ sẽ trách nặng bọn mình đó!

Thiếu nữ thứ nhất gật đầu :

- Người nói có lý! Vậy mình phải về ngay!

Rồi cả bốn nàng cùng rời khu rừng, chạy như bay phút chốc mất dạng.

Bạch Thiếu Huy ôm Từ Vi đàn chủ trong lòng, lại cúi thấp đầu xuống cho bên ngoài không trông thấy, hai khuôn mặt suýt chạm nhau, chàng ngửi thấy mùi hương da thịt nàng, hơi thở thơm tho của nàng phất qua mặt chàng, khiến chàng say sưa ngây ngất, cứ ôm nàng mãi trong tay, quên cả đặt nàng xuống đất.

Nàng gất :

- Sao người không đặt ta xuống còn đợi chừng nào nữa?

Bạch Thiếu Huy gật mình a lên một tiếng, rồi đặt nàng xuống.

Từ Vi đàn chủ chỗi tay đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trời thở dài mấy tiếng tự lẩm bầm :

- Thật không ngờ tam liễu đầu có thủ đoạn tàn độc như thế!

Nàng quay lại nhìn Bạch Thiếu Huy :

- Chúng nói gì với nhau, người nghe rõ cả chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ có nghe đủ!

Từ Vi đàn chủ lại thở dài :

- Dù ta có trở về thì cũng là trở về để thọ tội, lành dữ thế nào, ta chưa được rõ được thân phận của ta, ta không thể đảm bảo, ta còn làm sao bảo hộ cho người? Cho nên ta nghĩ người đừng theo ta trở về Bách Hoa cốc nữa!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi nghĩ thầm :

- “Vậy là nàng đã biết ta cố ý theo nàng về đây sao?”

Chàng vờ không hiểu bí ẩn trong sự tình, trở mặt hỏi :

- Bọn Bạch Linh tứ điệp thực sự là những người như thế nào?

Từ Vi đàn chủ lộ vẻ căm hờn :

- Chúng là những thủ hạ tâm phúc của Tam sư muội ta!

Bạch Thiếu Huy ngơ ngác :

- Tại sao tam sư muội của Đàn chủ lại có thái độ thù nghịch với Đàn chủ như thế?

Từ Vi đàn chủ cau mày lắc đầu :

- Với một vài câu nói, ta không thể giải thích rõ cho người hiểu được...

Đột nhiên đôi mắt nàng sáng rực lên, nàng từ từ đưa tay lên dưới áo lấy chiếc hộp bằng ngọc, trao cho Bạch Thiếu Huy đoạn thốt :

- Chiếc hộp này đựng thuốc cải sửa dung mạo, màu tím dùng thoa da, màu trắng để rửa thuốc sửa, chỉ cần dùng một chút thôi, cũng đủ rửa sạch. Người hãy rửa sạch mặt người đi, trả cái nguyên trạng lại cho dung mạo.

Bạch Thiếu Huy không đưa tay đón nhận.

- Tại hạ có gương mặt như thế này, cũng được lắm rồi cần gì phải đổi dung mạo?

Từ Vi đàn chủ gằn giọng :

- Người cứ để ý như vậy, thì người trong Bách Hoa cốc sẽ dễ nhận ra người!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ là người trong Bách Hoa cốc nên bọn họ nhận ra tại hạ thì có làm sao đâu?

Từ Vi đàn chủ cười nhẹ :

- Ta đã biết người không hề mê thất thần trí, người đừng vờ vĩnh với ta vô ích. Người nên hiểu là người trong Bách Hoa cốc không hề đơn giản như người tưởng đâu! Việc gì họ đã làm một lần, quyết chẳng bao giờ làm một lần thứ hai. Cho nên người dù có trở lại đó cũng chẳng thực hiện được ý muốn, người lại còn chuốc thêm cái họa sát thân nữa.

Bạch Thiếu Huy giật mình nghĩ thầm :

- “Nàng đã hoài nghi ta từ trước! Bây giờ thì nàng đã quả quyết lắm rồi!”

Đàn chủ thở dài rồi nói tiếp :

- Sao? Ta nói đúng không? Người nên nghe lời ta khuyên, hãy lấy thuốc rửa mặt đi, rồi sớm rời nơi này!

Bạch Thiếu Huy vẫn đứng lặng.

Đàn chủ gắt :

- Sao người còn đứng đó?

Bạch Thiếu Huy nhìn gương mặt âm trầm của nàng. Trong ánh mắt của nàng, niềm u uất hiện ra rõ rệt. Hiện tại nàng đã mất hẳn oai phong khí khái trước kia, nàng chỉ là một con người đáng thương hại, nàng hoàn toàn là một nữ nhân thông thường, cũng yếu đuối, cũng sầu thương, u buồn ai oán.

Chàng nhẹ nhẹ lắc đầu :

- Tại hạ...

Từ Vi đàn chủ khoác tay, giọng hết sức thê lương :

- Đừng nói tiếp! Ta với người không còn thời gian để nói nhiều với nhau nữa! Ta cần phải điều tức một lúc, khôi phục chân nguyên, rồi còn phải trở về Bách Hoa cốc gấp, nếu không thì tam liễu đầu kia sẽ bịa chuyện vu khống với sư phụ ta! Trong chốc lát đây, tam liễu đầu thế nào cũng đến tìm ta, qua lời báo cáo của bọn Bạch Linh tứ điệp. Nếu ta không chuẩn bị đối phó tình hình, thì ta sẽ mất mạng vì nó.

Bạch Thiếu Huy tỏ ý lo lắng :

- Đàn chủ điều tức mà không có người bảo vệ, thì nguy lắm! Tại hạ tình nguyện làm hộ pháp cho Đàn chủ!

Ánh mắt của Đàn chủ ngời lên màn lệ mỏng, nhưng nàng không để lệ trào mi, cố gượng cười một nụ cười thê thảm :

- Ta là đối tượng tử thù của tam liễu đầu, người đừng vì ta mà lụy mình. Nó đến đây thấy người bên cạnh ta, nó sẽ không tha cho người đâu!

Bạch Thiếu Huy cương quyết :

- Đàn chủ không phải lo ngại cho tại hạ. Thời gian cấp bách lắm rồi, đừng phí phạm nữa. Đàn chủ nên khởi sự điều tức đi!

Từ Vi đàn chủ nhìn chàng sững sốt :

- Nếu ta nhận xét không lầm thì võ công của người cao thâm lắm, người không kém ta đâu. Nhưng tam liễu đầu là một tay kiếm phi phàm, người không nên khinh thường.

Chừng như uất hận đang dâng tràn lòng, nàng hừ lên một tiếng gần giọng :

- Nếu nó đến đây, dù ta đang mang trọng thương, cũng quyết liều sinh tử với nó. Muốn hạ được ta, nó cũng phải trả một giá đắt!

Rồi nàng ngồi xuống, xếp bằng tròn, nhắm mắt bắt đầu vận công.

Bạch Thiếu Huy thủ sẵn đoản kiếm trong tay đứng cạnh nàng. Chàng tự hỏi, cứu cánh việc đang làm đây là sao, bởi chàng chưa hiểu phải xem Đàn chủ là thân hay thù.

Thân thì có liên hệ gì với nhau đâu mà gọi là thân!

Còn thù thì cũng chưa hẳn là thù.

Nếu Bách Hoa cốc có quân thúc chàng trong mấy hôm, điều đó không phải do chàng gây sự, mà Bách Hoa cốc cũng không nhắm vào cá nhân chàng. Bất quá chúng chỉ cho là chàng với Vương Lập Văn vốn cùng một cánh mà thôi.

Bỗng dung mà chàng lọt vào vòng thị phi giữa Táng Hoa môn và Hoán Hoa cung như thế, nghĩ cũng phiền thật, rồi ra trong vụ này, chàng sẽ rút tía được gì?

Chàng suy nghĩ miên man, bất chợt giật mình. Bên ngoài rừng có tiếng y phục phát phơ theo gió.

Vội ngẩng mặt nhìn ra, chàng trông thấy một bóng trắng đang tìm lối đi vào rừng. Bóng đó là một nữ nhân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chàng biết ngay đó là tam sư muội của Từ Vi đàn chủ.

Nàng ấy không cải sửa dung mạo nên sắc đẹp lồ lộ, nàng đẹp tuyệt vời, mà thân pháp lại nhanh vô tưởng, suy qua thân pháp Bạch Thiếu Huy ước đoán võ công nàng không kém Đàn chủ chút nào.

Nếu để cho nàng vào tới tận nơi, thì nguy hại cho Đàn chủ vô cùng bởi lúc vận công hành khí, Đàn chủ rất kỵ bị quấy nhiễu.

Nghĩ thế chàng lập tức phóng mình chạy tới bìa rừng vừa lúc chặn đầu nàng vừa quát :

- Ai?

Thiếu nữ áo trắng không ngờ nơi khu rừng con này lại có người ẩn nấp nên nghe quát giật mình đứng lại.

Nàng gắt :

- Người là ai, sao thô lỗ thế? Bỗng nhiên lại quát kẻ đi đường làm cho ta giật mình suýt ngã?

Nàng quan sát chàng một thoáng chợt tỉnh ngộ :

- Ngươi là thủ hạ Tử Vi đàn chủ?

Bạch Thiếu Huy đã lấy lại chủ trương rồi, không đáp mà chỉ hỏi lại :

- Ngươi là ai?

Thiếu nữ cười mỉa :

- Ngươi chưa đáp câu hỏi của ta?

Bạch Thiếu Huy vẫn y thái độ :

- Ta muốn biết ngươi là ai trước, rồi mới đáp sau!

Thiếu nữ bĩu môi :

- Ta là Bạch Linh đàn chủ, ngươi không nhận ra ta à?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi thầm nghĩ :

- “Đúng là nàng rồi! Nhưng ta sợ gì chứ?”

Chàng lắc đầu :

- Ta không biết!

Nàng gằn giọng :

- Còn ngươi? Ngươi là ai? Thủ hạ của Tử Vi đàn chủ?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Ta là ta, không là của ai hết.

Bạch Linh đàn chủ trở mặt nhìn chàng :

- Nếu vậy người nên tránh ra, cho ta vào trong kia.

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Ngươi không được vào đây!

Bạch Linh đàn chủ vừa kinh hãi vừa sôi giận :

- Tại sao?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại ta không muốn!

Bạch Linh đàn chủ quát mắng :

- Ngươi không muốn nhưng vật này muốn.

Nàng rút thanh trường kiếm ra cầm tay.

Bạch Thiếu Huy vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay thủ kiếm chờ.

Không chậm trễ, nàng vung kiếm chém tới liền, Bạch Thiếu Huy đảo bộ sang một bên né tránh, đồng thời dùng tay đánh ra một chưởng theo chiêu thức “Xảo Đả Kim Linh”, chứ không dùng kiếm.

Không muốn phí thời gian, Bạch Linh đàn chủ nhảy tạt qua một bên tránh chiêu chưởng của chàng, rồi nhân dịp đó nhún chân nhảy vọt đi, định tiến sâu vào.

Nhưng có bao giờ Bạch Thiếu Huy lại để cho nàng xâm nhập? Nàng nhanh chàng cũng không chậm, nàng vừa đáp xuống đất thì chàng ở trước mặt nàng rồi.

Lúc đó Bạch Linh đàn chủ nóng nảy vào gấp bên trong chứ không ham chiến, bởi nàng tin chắc Tử Vi đàn chủ còn quanh quẩn trong khu rừng, mà thanh

niền mặt tím đang cầm chân nàng chính là một thuộc hạ trong Tử Vi đàn.

Nàng nhảy bên nào Bạch Thiếu Huy cũng bám theo bên ấy, cứ mãi mãi chặn trước mặt nàng.

Nàng thừa hiểu Bạch Thiếu Huy chỉ muốn nàng xuất kiếm giao chiến, có giao chiến mới dăng co lâu hơn, cầm chân nàng lâu hơn, nên nàng luôn luôn né tránh, cứ tìm cách vượt qua chàng.

Cả hai kẻ toan thoát đi, người cố chặn lại, qua một lúc vẫn còn ở tại bìa rừng.

Bỗng từ xa có bốn bóng trắng lao vút tới, nhanh như gió.

Trong phút chốc bốn bóng đó đã tới nơi.

Bạch Linh đàn chủ thoáng hiện vẻ hân hoan, thờ phào cao giọng :

- Các người cố hạ hấn cho ta!

Thì ra bốn bóng đó là bọn Bạch Linh tứ điệp theo Bạch Linh đàn chủ trở lại đây.

Lập tức bốn nàng phân ra bốn phía, bao vây chàng đồng thời rút trường kiếm công tới.

Bạch Linh đàn chủ bật cười ha hả, phi thân nhảy vọt qua một bên chạy thẳng vào rừng.

Bạch Thiếu Huy quát lớn :

- Ngươi đứng lại đó cho ta!

Chàng vừa phóng mình bay theo, một ánh thép chớp lên, ngăn chặn trước mặt, phía sau, phía hữu, ba con gió rít thổi tới.

Cùng một lúc bị bốn thanh trường kiếm vây hãm, tự nhiên chàng không thể thoát đi dưới áp lực đó.

Chàng nghĩ muốn xung phá vòng vây, trong thời gian chớp nhoáng, nếu dùng đoản kiếm tất khó tạo ra ưu thế nhanh chóng, do đó chàng dắt kiếm vào người, rút chiếc Trúc tiêu ra, vừa nhích thân hình tới, tránh ba mũi kiếm từ ba phía đồng thời thọc đầu tiêu của mình vào nàng đối diện, bức nàng thoái hậu.

Quả nhiên thiếu nữ đối diện lùi lại thật.

Chàng dậm nhún chân nhảy vọt qua đầu nàng thì ba thanh trường kiếm lại phủ xuống. Nàng đối diện cũng đã kịp thời đảo bộ bước lên vùng trường kiếm loang loáng đón đầu.

Bạch Thiếu Huy vùng Trúc tiêu loang một vòng rộng bảo vệ quanh mình đoạn bất thần quay phắt người đối diện với nàng phía sau lưng, đồng thời vận công lực đánh ra một chưởng bắt buộc nàng đó phải thoái hậu, lui vòng vây.

Lập tức chàng vọt tới định chạy đi, nhưng vô ích, nàng đó đã thoa kiếm nhào người trở lại.

Cùng lúc ba nàng khác cũng vùng kiếm từ bên trên tràn chém xả xuống.

Đã mấy lượt xung phá vòng vây, nhưng lần nào cũng vô hiệu, Bạch Thiếu Huy tức giận vô cùng. Chàng nhận ra bốn thiếu nữ tiến thoái rập ràng, đúng theo quy củ của một trận đồ, biết là chúng đã tập thao luyện thuần thục, không thể trong một lúc mà đặc ý được.

Chàng lại nóng lòng lo sợ cho Tử Vi đàn chủ vì Bạch Linh đàn chủ đã vào đấy khá lâu rồi.

Bất giác chàng hét lên một tiếng, vận dụng toàn lực bình sinh quét chiếc Trúc tiêu quanh người một vòng.

- Xoảng! Xoảng!

Bốn tiếng xoảng vang lên, Trúc tiêu đã đánh bật bốn thanh trường kiếm trở về, bốn thiếu nữ biến sắc, nghe cánh tay tê chồn, cùng lùi lại một bước, nói rộng vòng vây.

Lập tức Bạch Thiếu Huy nhún chân theo thế “Thần Long Phụng Vĩ” nhảy vọt lên không, đảo lộn một vòng, quăng mình ra xa rơi xuống, chạy bay về chỗ cũ.

Nhưng Tử Vi đàn chủ không còn ở chỗ đó luôn Bạch Linh đàn chủ cũng không có mặt.

Chàng kêu khổ :

- Trời! Thế này thì có thể là nàng đã bị Bạch Linh đàn chủ bắt đi rồi!

Chàng định ninh là Từ Vi đàn chủ đã bị người tam sư muội bắt, bởi thương thể còn trầm trọng, làm sao nàng chống cự nổi một kẻ đồng tài, còn nguyên vẹn công lực.

Chàng hết sức hối hận mình không làm tròn được sự ủy thác, để lụy cho nàng.

Sự việc đã xảy ra như thế rồi, chàng còn biết làm sao hơn.

Chàng nghĩ còn Từ Vi đàn chủ thì chàng còn có thể trở về Bách Hoa cốc, mất Đàn chủ rồi thì chàng không thể trở lại nơi đó được nữa.

Nghe tiếng động bên ngoài do Bạch Linh tứ điệp xông xao lục soát khu rừng, chàng điểm một nụ cười, giờ chiều thức “Đu Long Trầm Hả”, nhẹ nhàng hơn chiếc lá rơi, lách qua các cội cây băng mình về hướng trước mặt.

Chàng cứ chạy đi theo hướng trước mặt.

Lần đầu tiên đến Tây Xuyên, chàng có biết đường đi nước bước thế nào nên chạy là cứ chạy cũng chẳng biết mình sẽ đi về đâu.

Vượt được mười lăm mười sáu dặm, chàng trông thấy xa xa có một bóng được đứng bên vệ đường, người đó ăn vận như một nông dân có vẻ đang chờ đợi ai.

Khi chàng đến nơi, người đó bước ra đứng chắn giữa đường vòng tay hỏi :

- Tôn giá có phải là Bạch đại hiệp chăng?

Chàng kinh ngạc dừng chân lại trở mắt nhìn y.

Y điểm một nụ cười nói tiếp :

- Chủ nhân tại hạ có ý muốn hội kiến với Bạch đại hiệp, nêu sai phái nhiều người phân tán khắp nơi, tìm đại hiệp. May mắn cho tại hạ lại được gặp đại hiệp ở đây.

Bạch Thiếu Huy hoài nghi thốt :

- Bằng hữu làm người rồi!

Người đó lắc đầu :

- Nhất định không làm đâu! Xin Bạch đại hiệp theo tại hạ!

Bạch Thiếu Huy do dự một chút :

- Chủ nhân bằng hữu là ai?

Người đó lại cười nhẹ :

- Đến nơi rồi, đại hiệp sẽ rõ. Cũng không xa lắm đâu, ở phía trước mặt đây thôi.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Trong thời gian ở tại Tứ Xuyên, ta phải tùy theo câu Tùy ngộ nhi an mà xử sự, thì ta còn sợ gì chứ?”

- “Đi thì đi xem bọn này là ai, sẽ làm gì ta cho biết?”

Chàng gật đầu :

- Được rồi, bằng hữu cứ đi trước, tại hạ theo sau.

Không bao lâu cả hai đến một ngôi nhà cỏ, dựng lên bên cạnh bờ sông.

Trong nhà không có vật dụng gì ngoài dụng cụ cần thiết của nghề nông.

Người đó mời chàng ngồi xuống, đoạn cáo lỗi vào trong pha nước nấu trà.

Bạch Thiếu Huy kiên nhẫn ngồi đợi.

Một lúc lâu người đó trở ra, mang theo một bình trà và mấy cái chén, y đặt tất cả lên mặt bàn, rót trà ra chén, mời chàng dùng.

Chàng hỏi :

- Chủ nhân bằng hữu ở đâu? Sao không ra hội kiến?

Người đó điểm một nụ cười :

- Chẳng dám giấu đại hiệp, chủ nhân tại hạ bận chút việc, phải xuất ngoại, trong giây lát sẽ về tới.

Vừa lúc đó có tiếng chèo khua nước nơi bờ sông, rồi tiếng thuyền cập bến.

Người đó kêu lên mừng rỡ :

- A! Chủ nhân đã về!

Bạch Thiếu Huy quay đầu ngo ra, trông thấy một người đứng nơi mũi thuyền, sắp sửa lên bờ.

Chàng a lên một tiếng khê, tự lẩm nhẩm :

- Tưởng ai! Lại chính là lão!

Thì ra người đó là một lão đạo nhân, vận áo đen, chàng đã gặp trong trang viện họ Vương nơi cửa Tây Thành Đô.

Người đó là Phó giáo luyện Nghệ Trường Lâm.

Lão đạo nhân lên bờ, vào nhà vòng tay chào chàng :

- Đề Bạch đại hiệp chờ đợi quá lâu, thật lão phu lỗi quá!

Đoạn lão nói tiếp với giọng trầm nghiêm :

- Đêm qua, mong on đại hiệp tiếp trợ, Táng Hoa môn được thành công dễ dàng. Trông thấy chiếc Trúc tiêu của đại hiệp, phu nhân nhớ ra đại hiệp là vị bằng hữu của Vương công tử vừa kết giao, nên sai phái thuộc hạ đi tìm đại hiệp khắp nơi.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Phu nhân cho tìm tại hạ, có việc gì dạy bảo?

Nghệ Trường Lâm đáp :

- Nơi đây không phải là chỗ mình nói chuyện. Hiện phu nhân đang nóng nảy chờ gặp đại hiệp, xin đại hiệp đi theo lão phu để gặp người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bách Hoa công chúa

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Ta đang muốn hiểu lai lịch của cả song phương thì nhân dịp này ta đến hội kiến với Táng Hoa phu nhân biết đâu ta chẳng thu thập được một vài điều gì hữu ích”.

Chàng đi qua Nghệ Trường Lâm :

- Phu nhân hiện tại ở đâu?

Nghệ Trường Lâm đáp nhanh :

- Hiện tại phu nhân đã chuyển cư nơi khác, ở phía trước đây không xa lắm, mình do thủy lộ đến đó rất thuận tiện.

Bạch Thiếu Huy lẩy làm lạ :

- Vậy ra không còn ai ở trong Vương phủ ngoài cửa tây Thành Đô à?

Nghệ Trường Lâm gạt đầu :

- Không! Vì hành tung đã bị lộ rồi, không thể ở lại nơi cũ!

Lão nắm tay Bạch Thiếu Huy, đưa chàng xuống bến sông lên thuyền, vào mũi. Thuyền mở dây xuôi dòng thẳng tiến.

Ngồi trong mũi của hai bên hông đóng kín, Bạch Thiếu Huy không trông thấy gì được hai bên bờ sông.

Thuyền mở dây xuôi dòng thẳng tiến. Trong cửa hai bên hông đóng kín.

Bạch Thiếu Huy không trông thấy được gì dọc bờ sông.

Mặc dù chàng trông thấy cũng chẳng có ích lợi gì có biết địa phương nào với địa phương nào. Lần thứ nhất vào Tứ Xuyên bắt quả chàng chỉ quanh quẩn trong Thành Đô mấy hôm trước khi gặp Vương Lập Văn, chưa có dịp đi xa hơn là bị kẹt trong tay bọn Bách Hoa cốc.

Thuyền đi một lúc lâu Bạch Thiếu Huy có cảm tưởng là đi ngang qua một thị trấn nào đó nhưng thuyền không dừng.

Thuyền đi một lúc nữa vào một bến nước nơi đó tĩnh mịch vô cùng, trao nhẹ máy chèo, vài phút sau thuyền dừng lại.

Nghê Trường Lâm vừa mở cửa mai thuyền vừa cười nói.

- Đến nơi rồi! Xin Bạch đại hiệp theo lão phu lên bờ.

Đi sau Nghê Trường Lâm Bạch Thiếu Huy đảo mắt xung quanh nhận ra thuyền đậu bên nước phía bắc viên của một khu trung viên to lớn.

Khu trang viên này dường như vương phủ tại Thành Đô, có đủ đài lầu các, hòn hoa núi giả, một nơi ẩn cư của một thế gia vọng tộc.

Con đường dẫn vào trang viên lót toàn đá trắng, hai bên trồng toàn cỏ thụ, cảnh lá che rộng mát mẻ vô cùng.

Nơi cuối đường có một vọng cửa hình tròn, Nghê Trường Lâm đưa cánh tay gõ nhẹ vào cánh cửa.

Tiếng gõ dứt, cánh cửa mở ra, một lão nhân vận áo xám tro xuất hiện, trông thấy Nghê Trường Lâm lão ấy nghiêng mình chào :

- A! Phó giáo luyện đã trở về!

Lão đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp :

- Còn vị này là ai?

Nghê Trường Lâm thốt nhanh :

- Bạch đại hiệp quý khách của phu nhân đấy!

Bạch Thiếu Huy nhìn thoáng qua lão già, thấy lão tuổi tuy cao nhưng tinh thần quắc thước lạ, đôi mắt sáng ngời, chàng trầm nghĩ :

- “Một lão nhân giữ cửa mà cũng có võ công đáng khen ngợi, người trong Táng Hoa môn tay nào cũng lợi hại cả”.

Lão nhân lại vòng tay :

- Hai vị cứ vào!

Cánh cửa từ từ khép lại sau lưng Nghê Trường Lâm và Bạch Thiếu Huy., Cả hai đi một khoảng đường nữa, rẽ vào một lối nhỏ bên tả tiến vào một vọng cửa khác qua một vọng cửa đó, vào đến một tòa nhà.

Nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Huy biết ngay đó là một tòa khách sảnh.

Nghê Trường Lâm mời Bạch Thiếu Huy ngồi xuống ghế đoạn thốt :

- Cảm phiền Bạch đại hiệp ngồi chờ một lát, lão phu vào trong báo tin cho phu nhân hay rồi sẽ thỉnh đại hiệp hội kiến.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đạo trưởng cứ tự tiện!

Chàng thấy lão vận đạo bào, kêu gọi là đạo trưởng chứ thật ra chàng cũng không biết là lão có tu hành hay không ở am quán nào.

Chàng trầm nghĩ :

- “Khu trang viên này thuộc địa phương nào? Xem ra cách bố trí cũng bảo mật không kém Vương phủ tại Thành Đô, tương đương với Bách Hoa cốc. Không rõ song phương là những bang phái nào trên giang hồ? Chừng như họ chống đối nhau không khác gì kẻ thù”.

Một đồng tử vận áo xanh mặt mày sáng láng mang trà đặt lên bàn cung kính mời chàng.

- Bạch đại huynh dùng trà!

Hắn nghiêng mình chào rồi lui vào trong.

Bạch Thiếu Huy nhìn dáng dấp tiểu đồng, lại thầm khen một lần nữa, phàm người trong Táng Hoa môn, đến một đứa bé cũng tỏ ra lợi hại như thường.

Một lúc sau theo lệnh của Phó giáo luyện Nghệ Trường Lâm, hai tỷ nữ áo xanh mang thức ăn đến cho chàng dùng.

Đã đến đây rồi, Bạch Thiếu Huy không cần phải khách sáo nữa, vả lại vất vả một đêm dài, chàng cũng nghe đói nên cầm đũa ăn liền.

Sau bữa ăn không lâu, lão phu nhân đến, theo sau là Đỗ Quyên.

Táng Hoa phu nhân vẫn vận y phục bố màu xanh, Từ Quyên cũng mang y phục tím như đêm vừa qua.

Bạch Thiếu Huy vội đứng lên vòng tay cúi chào :

- Tại hạ kính chào phu nhân!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười đáp lễ :

- Thiếu hiệp cứ tự nhiên cho, xin ngồi xuống, ngồi xuống đi rồi mình đàm đạo.

Bà cũng ngồi xuống một chiếc ghế đoạn tiếp :

- Đêm qua may mắn nhờ thiếu hiệp trợ giúp một tay nên Táng Hoa môn mới thành công dễ dàng nhanh chóng như vậy, già vô cùng cảm kích ơn trọng đó, sai phái bọn thuộc hạ tìm thiếu hiệp thỉnh về đây.

Bạch Thiếu Huy chờ cho phu nhân dứt câu, mới ngồi xuống theo. Chàng khiêm tốn hỏi :

- Phu nhân cho đòi tại hạ chắc có điều chi chỉ bảo?

Phu nhân mỉm cười :

- Đêm qua sau khi thiếu hiệp đi rồi, già mới nhớ lại thiếu hiệp là Bạch công tử, bằng hữu mới kết giao của Vương Lập Văn.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy mong Vương công tử chấp nhận vào vòng thân mật!

Táng Hoa nghiêm giọng :

- Đêm qua sau khi nghe thiếu hiệp mách cho biết là Vương Lập Văn và mười bảy đại hán kia đều bị Hoán Hoa yêu nữ cho uống Vô Ưu tán mà mê thất thần trí, già còn nhờ mời một tay kỳ tài về khoa dụng độc giải cứu cho chúng. Song điều mà không ai tưởng tượng đến là có mấy tên trong bọn vừa uống thuốc giải độc xong, lại ngã lăn ra chết liền!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi kêu lên :

- Trời! Có việc như vậy sao?

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Chắc thiếu hiệp có nghe giang hồ nói đến Nhất Chi Càn Khôn Lâm Thông là một thánh thủ trong khoa dụng độc chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Hình như có nghe!

Phu nhân tiếp nói :

- Ba mươi năm trước, hào kiệt võ lâm tặng lão cái tước hiệu Mê Dược lão tổ tông, có thể nói không một loại mê dược nào, độc dược nào mà lão không biết và không có cách giải cứu. Thế mà hai đại hán vừa uống thuốc giải độc của lão là chết liền.

Bạch Thiếu Huy nóng nảy :

- Còn các người kia?

Phu nhân thốt :

- Trước cái hậu quả nghịch thường như thế, tự nhiên già phải thận trọng không dám cho mấy đại hán kia uống tiếp theo!

Bà trầm ngâm suy nghĩ sau một phút, lại tiếp nói :

- Do đó già nghĩ ngờ là trong chất mê Vô Ưu tán của Hoán Hoa yêu nữ phải có pha trộn chất độc gì, trước hết mình phải giải độc, rồi sau đó mới giải mê. Già mời được một vị có tài dụng độc khác, cho thuốc giải độc. Lần thí nghiệm này lại làm hao thêm một mạng người nữa.

Bạch Thiếu Huy giật mình thâm nghĩ :

- “Nếu vậy Vô Ưu tán là một loại mê được lợi hại vô cùng! Không rõ Cửu Nghi tiên sinh đã cho ta uống viên thuốc gì, có công hiệu vừa giải mê vừa giải độc như thế?”

Táng Hoa phu nhân tiếp nói :

- Già nhớ lại thiếu hiệp cũng đồng thọ nạn như Vương Lập Văn và các người kia cũng có uống Vô Ưu tán như bọn chúng, thế mà không việc gì...

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, cho rằng bà này có tâm cơ vừa minh mẫn vừa sâu sắc lắm, nghĩ đến việc gì là phải chu đáo, không quên một chi tiết nhỏ nhất nào.

Chàng thốt :

- Phu nhân nói đúng! Tại hạ vẫn có uống Vô Ưu tán như bọn họ.

Phu nhân giương mắt nhìn chàng :

- Rồi làm sao mà thiếu hiệp không mê thất thần trí như bọn chúng? Già muốn biết mọi sự diễn tiến như thế nào ngay từ phút giây đầu khi con thuyền lạ xuất hiện.

Bạch Thiếu Huy liền thuật lại các việc, sau cùng chàng cũng tỏ luôn là nhờ có viên thuốc ngựa độc trước, chàng giấu tên Cửu Nghi tiên sinh, chỉ nói là có một bậc dị nhân tặng chàng trong một giây phút tình cờ gặp nhau trên lộ trình đi đến Thành Đô.

Táng Hoa phu nhân trầm lặng một lúc lâu rồi hỏi :

- Thiếu hiệp có ý muốn trở lại Bách Hoa cốc nữa chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Có! Dù Vương huynh đã về đây, nhưng Kim huynh và ba vị công tử kia còn kẹt trong tay chúng, tự nhiên tại hạ phải cố gắng tìm cách cứu họ, tuy sơ giao nhưng tình bằng hữu với nhau rất đậm đà, tại hạ thực sự là không oán hận gì với Hoán Hoa cung, nếu bắt buộc phải đối lập với chúng để cứu Kim huynh và ba vị công tử, tại hạ sẽ không nao núng chút nào.

Rồi chàng hỏi lại :

- Tại hạ có một nghi vấn, dám mong phu nhân giải thích cho!

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Thiếu hiệp cứ nói già nghe!

Chàng trầm giọng :

- Giữa Táng Hoa môn và Hoán Hoa cũng có mối thù sâu nặng gì với nhau?

Phu nhân thờ dãi :

- Trước khi giải thích cho thiếu hiệp hiểu, già muốn biết sự nhận xét của thiếu hiệp đối với bốn môn như thế nào?

Bạch Thiếu Huy đắn đo một chút :

- Hiện tại những người có thành danh ít nhiều trên giang hồ, không đứng về bên này, cũng đứng về bên kia, có thể bảo võ lâm đã chia đôi cho Táng Hoa môn và Hoán Hoa cung, tại hạ chưa nắm vững tình hình nên chưa dám quyết đoán. Song dù muốn dù không, tại hạ phải nhìn nhận rằng thủ đoạn của Bách Hoa cốc có phần tàn độc hơn...

Phu nhân đưa ánh mắt mơ màng nhìn ra xa, nhớ về dĩ vãng, sau một lúc bà từ từ cất tiếng :

- Đầu tiên giả tổ chức Táng Hoa môn có mục đích báo phục mối tử thù, nhưng hiện tại thì phạm vi hoạt động đã mở rộng ra vô cùng, mà mục đích cũng biến đổi từ phục hận thù trở thành tranh chấp ảnh hưởng trên giang hồ, giả thấy càng ngày các môn phái khác lần lượt bị Hoán Hoa cung mê hoặc...

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Điều đó tại hạ cũng có biết phần nào, và hiện đang theo dõi để tìm hiểu nhiều hơn. Phu nhân có biết lai lịch của Hoán Hoa phu nhân chứ?

Táng Hoa phu nhân lắc đầu :

- Giả không được biết rõ lắm! Nhưng trên giang hồ trừ giả ra, thiết tưởng chẳng còn một ai biết được nguồn gốc chúng, dù là một cách mơ hồ!

Bà tăng háng mấy tiếng bắt đầu kể :

- “Một trăm năm trước, một nữ nhân xuất hiện trên giang hồ tự xưng là Bách Hoa công chúa. Không rõ bà ấy đã chọn Bách Hoa cốc làm căn cứ mà đặt tên như vậy, hay sau này những kẻ truyền nhân đến đây dựng sào huyệt, rồi đặt tên để tưởng niệm ân sư.

Bách Hoa công chúa có sắc đẹp tuyệt trần, võ công lại quán thế, bà có hai nữ tỳ, cũng xinh đẹp như người trời.

Công chúa dùng nhan sắc thiên kiều bá mỵ đó lụy ái không biết bao nhiêu cao thủ trong các môn phái. Ai muốn thụ hưởng những giây phút ân ái với bà, trước hết phải truyền lại cho bà những kỹ công tuyệt học bí truyền. Nhưng sau khi được thỏa mãn dục vọng rồi, những người đó đều bị bà sát hại cả”.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Việc làm của bà ấy không ai phát giác ra à?

Phu nhân tiếp nói :

- “Thoạt đầu thì không. Dần dần, số người chết càng ngày càng nhiều, thành thử giang hồ chú ý. Khám nghiệm các thi hài, không ai tìm được một vết tích gì khả nghi, chứng tỏ có bàn tay ám toán. Sau đó người ta mới tìm ra nơi huyệt Hậu Não của nạn nhân có một vết nhỏ do mũi kim đâm vào. Họ khảo sát lại các thi thể khác, nạn nhân nào cũng mang một vết kim nhỏ như nhau, ở huyệt Hậu Não cả.

Đến lúc họ điều tra ra thủ phạm các vụ án là ai, thì Bách Hoa công chúa đã vắng bóng trên giang hồ từ hai năm trước. Chẳng ai biết bà ta ra sao cả, vì từ đó bà không còn tái hiện trên thế gian nữa. Mãi đến ba mươi năm sau, một lão đạo trưởng trong phái Nga Mi vào núi sâu hái thuốc, bắt gặp hai thiếu nữ nhỏ tuổi độ mười hai, mười ba cùng nhau tỷ thí võ công dùng toàn những kỹ chiêu tuyệt thức của các môn phái. Thân pháp của chúng cực kỳ linh diệu, tuy chúng chỉ có ngần ấy tuổi, chứng tỏ ra có công phu luyện tập ngang với đệ tử các môn phái tu vi trên mấy năm dài.

Đạo trưởng hết sức ngạc nhiên, xuất hiện hỏi chúng, chúng cho biết là đệ tử của Hoán Hoa phu nhân.

Từ đó danh hiệu Hoán Hoa phu nhân mới có trong lịch sử giang hồ, người ta suy qua cái sở đắc võ công hỗn tạp của hai thiếu nữ đó mà đoán định Hoán Hoa phu nhân ba mươi năm sau và Bách Hoa công chúa ngày trước chỉ là một người”.

Phu nhân nhấn mạnh :

- Sự việc giả vừa kể, cách đây trên bảy mươi năm rồi!

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm :

- “Trên giang hồ, có một nhân vật lợi hại như vậy, tại sao sư phó ta không cho ta biết?”

Phu nhân tiếp nói :

- “Trước đây năm mươi năm, người trong Hoán Hoa cung thỉnh thoảng có xuất hiện, chúng gồm toàn những thiếu nữ, nơi ngực áo có thêu một đóa hoa, nhờ vậy nên dễ nhìn ra chúng, và cũng nhờ dễ nhìn ra, nên không ai gây sự với chúng.

Hào kiệt võ lâm đều biết chúng là những tay lợi hại, nên chẳng ai dám trêu vào, thành thử sóng gió lặng êm mãi đến nay...

Gia dĩ chúng cũng không hiếu động, tuyệt nhiên không tiếp xúc với môn phái nào, chúng lại không hề đề cập đến Hoán Hoa cung nên giang hồ xem chúng là những nhân vật trong một tổ chức thần bí, không ai biết được chúng làm gì, mà chúng cũng chẳng hề gây sự với môn phái nào...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Mối thù sát phu

Táng Hoa phu nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đệ tử trong Hoán Hoa cung đều xưng là Công chúa, chỉ có người Chưởng môn thì xưng là phu nhân, Chưởng môn có quyền chỉ định một người đệ tử nào mà mình xem là xứng đáng nhất để truyền y bát, thừa kế ngôi vị độc tôn trong Hoán Hoa cung.

Bạch Thiếu Huy chợt tỉnh ngộ :

- Thảo nào mà Bạch Linh đàn chủ chẳng đổ kỵ Tử Vi đàn chủ cố loại trừ cho kỳ được! Chẳng qua họ vì cái ngôi vị độc tôn đó mà hủy diệt tình đồng môn?

Táng Hoa phu nhân lại tiếp :

- Võ công của Hoán Hoa cung ngày dị, cao thâm vô cùng, không một nhân vật võ lâm nào dám khinh thường. Cũng may từ năm mươi năm trước, chúng không hề can dự vào những sự việc trên giang hồ, nhờ đó mà thiên hạ võ lâm được bình an vô sự. Nhưng gần đây yêu nữ thừa kế ngôi Chưởng môn quyền, nuôi tham vọng làm bá chủ võ lâm nên tình hình thay đổi hẳn. Yêu nữ đặt tai mắt khắp nơi, mua chuộc môn đệ các phái làm tay sai, những kẻ phản bội đó giúp yêu nữ thôn tính dần dần những môn phái nào tỏ vẻ chống đối.

Bạch Thiếu Huy trở lại vấn đề chính :

- Còn mối thù của phu nhân với Hoán Hoa cung như thế nào?

Táng Hoa phu nhân trầm ngâm gương mặt, buông gọn :

- Mối thù sát phu!

Thấy phu nhân có vẻ không vui khi nhắc lại mối thù đó, Bạch Thiếu Huy lảng sang chuyện khác :

- Vương huynh là lệnh của phu nhân?

Phu nhân lắc đầu :

- Nó là cháu của già!

Vừa lúc đó Trại Thuần Dương Nghê Trường Lâm hấp tấp bước vào.

Phu nhân hỏi nhanh :

- Có việc gì hờ Phó giáo luyện?

Nghê Trường Lâm nghiêng mình :

- Thuộc hạ vừa tiếp được một tin tức của Phương tổng quản từ Toại Ninh gửi về. Theo tin đó thì lão thiền sư trên Bạch Mã tự đã xuất ngoại vân du từ một tháng nay, theo lời các tăng chúng trong tự, có lẽ lão thiền sư còn lâu lắm mới trở về.

Phu nhân cau mày :

- Lão thiền sư đi đâu, Phương tổng quản có nói rõ chẳng?

Nghê Trường Lâm lắc đầu :

- Phương tổng quản không đề cập đến điều đó.

Táng Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Phương tổng quản đã bao nhiêu niên kỷ rồi, lại hành động hồ đồ như vậy? Ta bảo tìm một người, y lại dằn dả đến nay mà vẫn chưa trở về, rồi cuối cùng chỉ báo cáo gọn như thế mà cho là đủ nhiệm vụ? Vương Lập Văn và các người kia đâu có thể chịu cho cảnh điểm huyết lâu hơn?

Nghê Trường Lâm vội thốt :

- Xin phu nhân yên tâm, Phương tổng quản có nhờ thuộc hạ bám lên phu nhân...

Táng Hoa phu nhân nhướng cao đôi mày :

- Y còn nói gì nữa?

Nghê Trường Lâm trình gấp :

- Lão thiền sư vắng mặt, Phương tổng quản còn biết làm sao hơn, nhưng may thay y lại thỉnh được một vị danh sư khác...

Táng Hoa phu nhân kinh dị :

- Ai?

Nghê Trường Lâm thốt :

- Tiết thần y!

Bạch Thiếu Huy giật mình.

Chàng biết rõ nghĩa phụ chàng đang do Lãng đường chủ quản thúc. Trong trường hợp nào Phương tổng quản gặp nghĩa phụ chàng? Còn Lãng đường chủ thực sự có liên quan gì đến Bách Hoa cô chăng?

Táng Hoa phu nhân hỏi tiếp :

- Y thuật của Tiết thần y như thế nào?

Nghê Trường Lâm tán :

- Nghề thuốc của Tiết thần y nổi tiếng như cồn khắp Đại nam giang bắc, bất cứ chứng bệnh khó khăn nào đều gặp lão là lành ngay.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Hiện tại Tiết thần y ở đâu?

Nghê Trường Lâm đáp :

- Lúc thuộc hạ may mắn được quen với Tiết thần y thì lão ở tại Tô Châu, song cách đây độ mười năm, lão dời chỗ đến Lạc Dương.

Táng Hoa phu nhân trở mặt :

- Lạc Dương? Từ đây đến đó phải mất bao nhiêu ngày đường?

Nghê Trường Lâm mỉm cười :

- Minh không cần phải đến Lạc Dương phu nhân à! Dịp may đưa đến, Phương tổng quản lại gặp Tiết thần y tại Bạch Mã tự, đúng lúc lão sang thăm Thiên sư. Vì có chỗ quen biết nhau từ trước, Phương tổng quản bèn thỉnh Tiết thần y cùng đến đây.

Bạch Thiếu Huy lại giật mình trầm nghĩ :

- “Nghĩa phụ ta đã được Lãng đàn chàng phóng thích rồi sao lại ung dung có mặt tại Bạch Mã tự?”

Táng Hoa phu nhân lại hỏi :

- Phương tổng quản có nói chừng nào thì y về đến đây?

Nghê Trường Lâm ngẫm nghĩ một lát :

- Trưa hôm nay, Phương tổng quản khởi hành, chậm lắm là vào lúc hoàng hôn, y và họ Tiết sẽ có mặt!

Táng Hoa phu nhân ngẩng mặt nhìn trời gật đầu :

- Vậy thì hay lắm!

Bà quay qua Bạch Thiếu Huy :

- Thiếu hiệp sinh trưởng tại Cô Tô, có lẽ biết Tiết thần y chứ?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tệ xá ở tại nội thành, còn nhà của Tiết thần y lại ở tại Mộc Độc trấn, cách nhau cũng khá xa, nên không được biết Tiết thần y cho lắm. Bất quá tại hạ cùng con trai lão là bạn đồng song, thỉnh thoảng có đến thăm nhau, chứ không lấy gì làm thân.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Suốt đêm qua thiếu hiệp vất vả lắm phải không? Giờ nên nghỉ ngơi một lát cho lại sức.

Bà đứng lên hướng mắt sang Nghê Trường Lâm :

- Phó giáo luyện đưa Bạch thiếu hiệp đến thư phòng nghỉ ngơi đi.

Nghê Trường Lâm vâng một tiếng, đưa Bạch Thiếu Huy đi liền.

Phu nhân gọi chàng lại mỉm cười dặn dò :

- Ở đây rồi, thiếu hiệp nên rửa sạch thuốc hóa trang đó cải sửa thành một dung mạo khác nhé, còn y phục của thiếu hiệp bê bối những máu cũng phải được thay đổi luôn. Thân vóc của thiếu hiệp suýt soát với Vương Lập Văn, có thể dùng y phục của nó thay đổi.

Bạch Thiếu Huy tỏ lời cảm tạ lo liệu cho chàng, đoạn bước theo Nghê Trường Lâm.

Chàng nhận thấy nơi đây nhất nhất cái gì cũng không khác mây may tại Vương phủ nơi Đô thành. Nếu chàng không được cho biết trước, rất có thể chàng lầm ngay đây là Vương phủ cũ chứ không phải là cơ sở khác.

Nghê Trường Lâm mỉm cười :

- Đại hiệp nhận thấy nơi đây cái gì cũng giống như tại Vương phủ phải không? Thiếu chủ nhân dự liệu sẽ có ngày phải chuyển cư nơi khác, nên cho thiết lập cơ sở này từ lâu, phỏng theo quy mô cũ, để một khi sang đây ở rồi, phu nhân không phải ưu tư hoài niệm cảnh xưa...

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vương huynh biết lo xa như vậy là tốt lắm!

Cả hai đi một lúc đến thư phòng.

Thư phòng trang trí vô cùng khả khiết, giống hệt như thư phòng ngày trước của Vương Lập Văn đã dành cho chàng.

Thư đồng Minh Cầm từ trong phòng bước ra vái chào.

Nghê Trường Lâm bảo :

- Đây là Bạch đại hiệp, người hãy hầu hạ cho chu đáo nhé.

Minh Cầm vâng một tiếng, quay ra làm lễ ra mắt Bạch Thiếu Huy, Nghê Trường Lâm cáo từ lui ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười nhìn Minh Cầm :

- Hiện tại ta chẳng cần gì, người khỏi phải ở đây, khi nào cần ta sẽ gọi.

Minh Cầm cũng ra luôn.

Chàng đóng cửa phòng cời giày lên giường ngồi xếp bằng tròn, vận công điều tức.

Khi chàng mở mắt ra thì đêm đã xuống rồi.

Có tiếng gõ cửa phòng, chàng bước xuống giường ra mở thì thấy Minh Cầm mang đèn đến cho chàng. Sau lưng Minh Cầm có nàng Từ Quyên tay cầm một chiếc áo.

Nàng trao áo cho Bạch Thiếu Huy cung kính thốt :

- Chiếc áo này của thiếu chủ nhân, phu nhân sai tiểu tỳ mang đến cho thiếu hiệp thay đổi.

Bạch Thiếu Huy tiếp lấy :

- Đa tạ cô nương!

Từ Quyên lại lấy một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương, thấp giọng :

- Hộp này đựng thuốc cải sửa dung mạo, xin thiếu hiệp để cho tiểu tỳ đổi gương mặt khác, như vậy mới tránh được sự nhòm ngó của Bách Hoa cốc.

Bạch Thiếu Huy nghĩ Từ Vi đàn chủ đã mất tích rồi, chàng không thể trở về Bách Hoa cốc thì còn để gương mặt có làm da xám làm gì?

Chàng gật đầu mỉm cười :

- Cô nương hãy để chiếc hộp đó cho tại hạ, tự mình làm cũng được rồi, được dám phiền đến cô nương đâu.

Từ Quyên không dám ép, chỉ giục chàng thay áo, rồi cầm chiếc áo vấy màu ra khỏi phòng.

Loay quay một lúc, Bạch Thiếu Huy đã biến đổi thành một vị tướng công, mặt trắng xanh, trông có vẻ bệnh hoạn yếu ớt.

Khi Từ Quyên vào nàng chỉ mỉm cười chứ không lấy làm lạ tán :

- Bạch tướng công cải sửa dung mạo tuyệt khéo! Nếu không biết trước, tiểu tỳ không thể nào nhận ra đó!

Nàng thu dọn chiếc hộp, vừa bước ra ngoài thì Minh Cầm bước vào. Hắn không lấy làm lạ chút nào, hắn cũng không cần nhìn chàng, chỉ đặt bình trà lên bàn rồi trở ra.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nghĩ thầm :

- “Táng Hoa phu nhân quả có công khó huấn luyện thuộc hạ đây! Đến một tên thơ đồng ấu thơ như vậy mà còn giữ được tánh khí trầm ổn, không tỏ vẻ lạ lùng khi nhận ra ta đã đổi thành con người khác biệt”.

Chàng rót trà, nhấp nhấp vài ngụm, kể đó Nghe Trường Lâm tới.

Lão vòng tay điểm một nụ cười thốt :

- Đại hiệp à, Tiết thần y đã cùng Phương tổng quản từ Toại Ninh đến đây rồi. Hiện tại họ đang ở ngoài khách sảnh, xin mời đại hiệp ra đó luôn để cùng nhập tiệc.

Bạch Thiếu Huy vô cùng cao hứng, nhưng chàng có ý nghĩ ngờ thầm nghĩ :

- “Như vậy là thực sự nghĩa phụ ta đã được phóng thích rồi sao? Có lý nào người được phóng thích dễ dàng và nhanh chóng như thế? Dù có được phóng thích người cũng phải trở về Lạc Dương, cho nghĩa mẫu ta khuấy khoả thương nhớ chứ! Tại sao người lại đến Tứ Xuyên? Đến đây làm gì?”

Tuy nghĩ vậy, chàng đứng lên giục Nghe Trường Lâm đi liền :

- Mình đi ngay đạo trưởng ạ, đừng để bọn họ chờ mà mình thất lễ!

Nghe Trường Lâm vuốt chòm râu thưa cười nhẹ :

- Lão phu chỉ là một đạo sĩ già hiệu, Bạch đại hiệp gọi đạo trưởng mãi, làm lão phu thẹn chết!

Lão nghiêm giọng nói tiếp :

- Phu nhân muốn giữ sự tình bí mật hoàn toàn, nên bảo lão phu đến đây, thông tin trước cho đại hiệp biết, tạm thời đại hiệp nên tự xưng mình là La công tử, biểu diện của phu nhân và gọi lão phu là Phó giáo luyện nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phu nhân liệu việc chu đáo quá! Tự nhiên tại hạ phải tuân theo.

Nghe Trường Lâm mỉm cười :

- Giờ thì mình đi được rồi!

Gần đến khách sảnh, Bạch Thiếu Huy nghe giọng cười giọng nói của Tiết thần y không khác mấy mau âm thanh ngày trước, chàng nhủ thầm :

- “Tại mình đa nghi quá, chứ đúng là nghĩa phụ mình còn ai khác nữa?”

Trong khách sảnh có Phương tổng quản đang tiếp chuyện Tiết thần y.

Chàng nhận thấy Tiết thần y hơi ốm hơn ngày trước một chút nhưng tinh thần vẫn mạnh mẽ như ngày nào. Cũng đôi mắt đó, vừa sáng rực vừa từ hòa, một thứ ánh sáng ấm áp, chứ không lạnh lùng ghê rợn như một số người tàn bạo.

Gặp lại nghĩa phụ, chàng xúc động vô cùng, song biết làm sao hơn khi mình đang đóng kịch?

Nghe Trường Lâm bật cười ha hả, giới thiệu từng người.

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn qua Phương tổng quản, trông thấy con người có phong độ tỷ mỉ quá, chàng sanh ác cảm ngay.

Đoạn Nghe Trường Lâm mời tất cả sang phòng ăn, cuộc rượu đã bày sẵn rồi, Tiết thần y khoác tay :

- Rượu lúc nào uống cũng được! Cứu người là việc gấp hơn, lão phu đề nghị xem chứng bệnh của mấy vị đó trước, rồi mình sẽ nâng chén sau, các vị nghĩ thế nào?

Nghê Trường Lâm cười nhẹ :

- Tiết lão ca cứ tự nhiên! Mình ăn uống xong xem bệnh cũng không muộn. Lão phu xin báo trước cho Tiết lão ca biết bệnh nhân không phải là một vài người đâu nhé! Nếu muốn xem qua tất cả, cũng phải một thời gian lâu!

Tiết thần y kinh hãi :

- Nhiều người mang bệnh cùng một lúc? Mà bệnh gì?

Nghê Trường Lâm đáp nhanh :

- Bị đánh thuốc mê, tâm trí đều rối loạn!

Tiết thần y kêu lên :

- Trời! Lại có việc như vậy à? Tất cả là bao nhiêu người?

Nghê Trường Lâm trầm giọng :

- Mười tám. Đã chết hết ba, còn mười lăm!

Tiết thần y trầm ngâm một lúc :

- Mê dược dù có lợi hại đến đâu, cũng không thể làm chết người! Có lẽ bên trong có sự bí ẩn gì?

Rồi họ cùng nâng chén, cũng cầm đũa uống uống ăn ăn.

Trong khi uống ăn họ nói chuyện với nhau toàn chuyện trên trời dưới đất, không ai đề cập đến trường hợp những kẻ mê thất thần trí vì uống Vô Ưu tán.

Khi xong tiệc, đến tiệc trà. Tiệc trà tự nhiên qua nhanh hơn.

Tiết thần y tăng hắng một tiếng đứng lên.

- Mình đi thôi, Nghê lão ca!

Nghê Trường Lâm đứng lên :

- Tiết lão ca thông thả một tý, để lão phu vào trước xem phu nhân đã dùng xong bữa cơm chưa?

Vừa lúc đó một tỳ nữ áo tím từ hậu sảnh bước ra, hướng về Nghê Trường Lâm vòng tay thốt :

- Phu nhân đang chờ Phó giáo luyện tại hậu đường!

Nghê Trường Lâm quay qua Tiết thần y :

- Phu nhân đang đợi đó, Tiết lão ca!

Rồi bốn người theo sau tỳ nữ đi vào hậu đường.

Vượt qua không biết bao nhiêu là dãy nhà, cuối cùng đến một tòa dinh viện, kiến trúc không khác gì với dinh viện thường chỉ có nơi sân lộ thiên, còn bên trên có chằng một mảnh lưới nhỏ tao tếp với bóng đêm, nếu không để ý chắc không ai trông thấy.

Tỳ nữ xách đèn lồng vượt thềm tiến lên, đưa tay đẩy cửa bước vào. Bốn người kia không chậm trễ, theo sát bên nàng.

Nơi đó lại là một gian khách sảnh nữa, hai bên vách có kê hai hàng ghế, nhưng chẳng thấy ma nào ngồi.

Tỳ nữ không dừng chân, đi qua khỏi hai hàng ghế đó vòng quay một tấm bình phong đến bên sau.

Phía sau có một vọng cửa hình tròn, cạnh sát hai bên có hai đầu thú bằng đồng bạch.

Tỳ nữ đưa tay gõ nhẹ ba lượt.

Từ nơi đầu thú bên tả có tiếng hỏi vọng ra :

- Ai?

Tỳ nữ bước đến gần đầu thú, đáp vọng vào :

- Tỳ nữ là Từ Yến, vâng lệnh phu nhân, đưa Tiết thần y vào!

Có tiếng le te vang, hai cánh cửa sắt mở toang ra, bên trong là những bậc thềm bằng đá trắng ăn sâu vào lòng đất.

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Thì ra mình đi đến một tòa địa thất”.

Nghê Trường Lâm thấy phải giải thích một câu :

- Để bảo vệ an toàn cho bệnh nhân, phu nhân phải đưa họ xuống đây xin Tiết lão ca hiểu cho, vững tâm theo phu nhân.

Tiết thần y thân nhiên như thường, gật đầu nói :

- Những kẻ mê thất thần trí hay có những hành động vô ý thức, đem họ vào đây là đắc sách nhất, vừa an toàn cho họ vừa an toàn cho những người khác.

Tuy là người trong Táng Hoa môn, chừng như Phương tổng quản chưa từng đến những nơi vô cùng bí mật như tòa thạch thất này, nên y đi sau cùng, đảo mắt quan sát khắp nơi thạch kỷ.

Khi tất cả đều đặt chân lên bậc thềm, cánh cửa sắt vụt đóng lại làm Phương tổng quản giật mình, vọt thân tới trước tránh chạm.

Nơi đầu dưới bậc thềm là một khoảng đất rộng độ mấy trượng. Sau khoảng đất rộng là sân cánh cửa sơn màu đỏ.

Bốn cánh hai đầu đóng im ỉm, hai cánh cửa giữa mở rộng bên trong là một sảnh đường, đèn đuốc sáng như ban ngày.

Tỳ nữ dẫn lộ đứng tại vọng cửa, nghiêng mình cao giọng :

- Báo cáo phu nhân, Phó giáo luyện và Tiết thần y đã đến!

Từ trên sảnh đường, Táng Hoa phu nhân truyền lệnh :

- Hãy mời vào!

Nghê Trường Lâm đã nghe vội vòng tay hướng sang Tiết thần y :

- Xin thỉnh Tiết lão ca!

Tiết thần y ngang nhiên bước vào, không chút khách khí.

Nghê Trường Lâm, Bạch Thiếu Huy và Phương tổng quản bước vào theo.

Táng Hoa phu nhân rời ghế đứng dậy, gật đầu chào :

- Già này bấy lâu ngưỡng mộ thanh danh của Tiết thần y, mãi đến hôm nay mới được hân hạnh hội kiến, nếu có gì thất lễ mong thần y thứ cho.

Tiết thần y hấp tấp vòng tay đáp lễ :

- Phu nhân bày vẽ long trọng quá, làm lão phu áy náy vô cùng.

Nghê Trường Lâm bước tới :

- Ngồi xuống Tiết lão ca.

Tiết thần y lại thốt một câu khiêm tốn rồi mới ngồi xuống. Nghê Trường Lâm, Bạch Thiếu Huy cũng ngồi theo.

Chỉ có Phương tổng quản bài kiến phu nhân rồi, lại một góc xa xa, ngồi xuống tỏ rõ cái thân thiện ti tiện.

Từ Quyên, Từ Yến dâng trà.

Táng Hoa Phu nhân vào đề :

- Trong hào xá có mười mấy người không may bị đánh thuốc mê, thần trí hỗn loạn, mong thần y tắt lòng nhân dạ cứu họ thoát nạn.

Tiết thần y gật đầu :

- Lão phu có nghe Nghê lão ca thuật sơ qua tình hình của họ, chẳng hay lão phu nhân an trí họ nơi nào?

Táng Hoa phu nhân đưa tay chỉ vọng cửa bên hữu :

- Tất cả ở trong ấy. Vì sợ bọn họ hành động liều lĩnh, già mới cho điểm huyết bọn họ.

Tiết thân y lại hỏi :

- Nghe nói có ba người đã chết, họ đã chết được bao lâu rồi?

Nghê Trường Lâm đáp nhanh :

- Vào trưa hôm nay!

Tiết thân y trầm ngâm một chút :

- Theo chỗ hiểu biết của lão phu, thì trên giang hồ bất cứ loại mê dược nào dù lợi hại đến đâu, cũng không thể làm chết người. Có lẽ lão phu nhân đã cho bọn họ uống một loại thuốc giải độc nào, không nhằm chứng gây nên phản ứng làm cho chất mê dược biến thành độc tánh?

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Già có cho bọn họ uống thuốc giải mê, song chẳng biết có biến chứng như thân y vừa bảo đó chăng?

Tiết thân y thờ dãi :

- Gần đây trên giang hồ, người ta thường pha trộn mấy loại độc trong thuốc mê, người bị đánh thuốc mê thoát đầu chẳng đến nỗi nào nguy hại đến bản thân, chỉ sau đó dùng thuốc giải rồi lại chết liền, chẳng qua loại độc được pha trộn đó có khắc tính là gặp thuốc giải là công phạt ngay, không còn cách giải cứu kịp.

Lão lại hỏi :

- Phu nhân có biết kẻ nào ám toán những người đó chăng?

Táng Hoa phu nhân lắc đầu :

- Già chưa có đủ thời gian truy nguyên trường hợp ấy.

Bạch Thiếu Huy trách thầm :

- “Tại sao phu nhân không chịu nói thật với nghĩa phụ? Giấu một nguyên nhân phát xuất căn bệnh là làm phí rất nhiều thời giờ cho y sư phải gia công tìm tòi, tìm được thì chẳng nói làm chi, tìm không được thì dầu thang phục dược sai có hại cho người bệnh”.

Chàng nhìn thẳng lên mặt phu nhân, xem có biểu lộ gì không.

Tiết thân y tiếp nói :

- Nếu biết được môn phái nào ám toán, lão phu suy đoán họ dùng mê dược gì, sau đó mình mới chọn loại thuốc giải đúng loại.

Phu nhân không nói chỉ đến môn phái, chỉ buông gọn :

- Bọn địch thủ cho bọn họ uống một loại thuốc mê có tên là Vô Ưu tán.

Tiết thân y lắc đầu :

- Vô Ưu tán? Lão phu chưa hề nghe đến ba tiếng đó.

Lão đứng lên :

- Xin phu nhân cho phép lão phu quan sát qua tình trạng của họ xem sao! Dù thế nào đi nữa, lão phu cũng cố hết sức mình, xin phu nhân yên trí.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Vạn sự xin nhờ tiên sinh hết lòng giúp đỡ, già quyết chẳng dám quên ơn.

Bà quay qua Nghê Trường Lâm :

- Phó giáo luyện đưa tiên sinh vào xem bệnh đi!

Nghê Trường Lâm vâng lệnh đứng lên, đưa Tiết thân y tiến đến vọng cửa bên mặt thất.

Bạch Thiếu Huy không biết mình có thể đi theo được chăng, đang lưỡng lự thì phu nhân gọi :

- Biểu điệt nên vào đó xem cho biết tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Có một âm mưu

Bạch Thiếu Huy theo sau Nghê Trường Lâm và Tiết thần y liền.

Nhưng đến cửa Nghê Trường Lâm dừng chân lại.

Một tỷ nữ bước tới ấn nút cơ quan, cánh cửa mở toang ra, Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ có lẽ Nghê Trường Lâm cũng không biết cách mở khung cửa này, dù lão là một Phó giáo luyện, thuộc hạ thân tín của phu nhân.

Bên trong cửa là một gian phòng khá rộng, chỉ có mỗi một chiếc giường, trên giường số hiệu hai mươi tám tức là Vương Lập Văn đang nằm thêm thiếp.

Lúc đó gương mặt giả của Vương Lập Văn đã được rửa sạch, y phục cũng được thay đổi.

Tiết thần y đưa tay chỉ hần hỏi :

- Ai thế?

Nghê Trường Lâm đáp :

- Thiếu chủ nhân!

Tiết thần y a lên một tiếng :

- Còn các người kia nằm đâu?

Nghê Trường Lâm chỉ về phía sau :

- Ở trong ấy tất cả!

Thì ra gian phòng ngăn đôi, có cửa ăn thông vào phía sau.

Tiết thần y bước tới, trước hết quan sát sắc diện của Vương Lập Văn sau đó mới xem mạch nơi hai tay hần.

Xem mạch xong lão lấy tay bưng mí mắt của hần, nhìn trông cuối cùng lão trầm ngâm một lúc lâu...

Nghê Trường Lâm, Bạch Thiếu Huy và Phương tổng quản lặng thinh để cho Tiết thần y yên tĩnh nghiên cứu tình trạng.

Một khắc sau Tiết thần y từ từ thốt :

- Mạch đi trầm trệ, đúng là hiện tượng của một người bị đánh thuốc mê. Loại thuốc mê này vô cùng lợi hại, có công hiệu làm cho công tử mê thất tâm thần, không còn nhớ được sự việc gì cả. Loại thuốc đó uống vào một lúc thì nó hành con bệnh hôn mê bất tỉnh, một lúc sau thuốc tan, con bệnh trở lại trạng thái bình thường như người vô sự, nhưng khác họ là trí nhớ mất hẳn, tuy nhiên quên việc gì thì quên chứ võ công thì nhất định còn đầy đủ.

Nghê Trường Lâm gật đầu :

- Lão ca đoán đúng!

Phương tổng quản hỏi một câu :

- Tiết lão ca dùng phương pháp nào để chữa trị?

Tiết thần y suy nghĩ một chút :

- Theo mạch mà đoán bệnh chứng thì công tử trúng phải một loại độc dược phát chậm, mình cần phải dùng loại thuốc giải độc có công hiệu chậm mà cho họ uống. Điều cần yếu là không nên hấp tấp dùng ngay loại thuốc mạnh, chất độc bị kích thích sẽ tạo hậu quả tai hại, chứ chẳng hề tiêu tan như mình

tướng. Cho nên Nghê lão ca phải trình lại với phu nhân tránh mọi hành động tháo thủ, chỉ hại người chứ không cứu được người đâu.

Nghê Trường Lâm gật đầu, hết sức thán phục, lão hỏi :

- Tiết lão ca liệu trong mấy hôm nữa, thiếu chủ nhân có thể phục hồi nguyên trạng?

Tiết thần y ngưng trọng thần sắc :

- Điều đó rất khó liệu được, đại khái nếu đặt thang đúng chứng, thì bất quá trong vòng năm ba hôm, người bệnh sẽ lành mạnh như thường.

Lão nhìn thẳng vào mắt Nghê Trường Lâm :

- Nghê huynh! Đưa lão phu khám mạch các người khác đi!

Nghê Trường Lâm lấy làm lạ :

- Họ cùng bị một chất độc làm hại như nhau, lão phu tưởng thần y xem một người cũng đủ rồi chứ?

Tiết thần y lắc đầu cười nhẹ :

- Sai! Độc tuy cùng loại song thể chất mỗi người mỗi khác sức công phạt của thuốc không đồng đều ở mỗi người, mình phải quan sát từng tình trạng một, mới dám cho thuốc, Nghê lão ca quên mất câu sai nhất hào, xa thiên lý à?

Nghê Trường Lâm gật đầu :

- Đúng!

Lão quay qua bảo Từ Yến mở cửa hậu, đưa Tiết thần y vào trong, xem qua từng người một, cũng quan sát sắc diện, nghe mạch xem trông mắt.

Những người này còn nguyên gương mặt tím, chiếc áo tím như lúc mới bị bắt.

Qua một lúc Tiết thần y đã xem xong mạch cho cả thầy mười bốn người.

Lão kêu khẽ :

- Kỳ quái thật!

Nghê Trường Lâm vội hỏi :

- Tiết lão ca thấy sao?

Tiết thần y lẩm nhẩm :

- Độc thì cùng một loại, nhưng thời gian trúng độc thì có kẻ lâu người mau, có người trúng độc hơn một năm rồi, có người chỉ mới trúng độc vài tháng nay, còn gần nhất là công tử. Họ dĩ nhiên là cùng chung một nhóm, hành động đồng thời gian với nhau, tại sao lại có việc trúng độc cách biệt thế này?

Nghê Trường Lâm thán phục trầm nghĩ :

- “Lão này quả không hổ với cái danh Tiết thần y do giang hồ đã tặng!”

Lão Nghê phải tìm câu giải thích cho hợp với hoàn cảnh nếu không thì Tiết thần y sẽ nghi ngờ.

- Các người đó thực ra không phải đồng một thời gian trúng độc, chẳng qua từ trước không ai để ý đến hành động của họ, nên không phát giác sự kiện gì. Mãi đến sau này, thiếu chủ nhân bỗng tâm thần hoảng hốt, tánh tình biến đổi nên phu nhân với lưu tâm, nhờ vậy lại khám phá luôn tình trạng của các người khác.

Tiết thần y tỏ ý tin khẽ vuốt râu gật đầu :

- Đại khái phải như thế đó!

Nghê Trường Lâm đột nhiên hỏi :

- Chẳng biết Tiết lão ca...

- Chẳng phải nói khoe với Nghê huynh, chứ những loại mê dược này dù có ai trúng nặng đến đâu, qua tay lão phu rồi thì cảm như vô sự! Bất quá...

Lão giương mắt to hơn tăng hắng một tiếng :

- Nghe huynh, Phuong huynh cùng ba vị công tử! Lão phu muốn biết người chủ trì quý trang viện có phải xuất thân từ võ lâm chăng?

A! Lão lại giờ quy củ của lão rồi! Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ, chờ xem Nghe Trường Lâm sẽ đối đáp ra sao.

Nghê Trường Lâm không giấu :

- Những bệnh nhân là những hộ viện trong trang viện, đương nhiên người chủ trì trang viện phải xuất thân từ võ lâm rồi! Đã là người trong võ lâm, còn ai lạ quy củ của Tiết lão ca?

Tiết thần y cười giòn :

- Đêm nay dù phải xem mạch cho mười lăm người và phải trị cho mười lăm người, lão phu vẫn vì cái chỗ quen biết từ lâu với Nghe huynh và Phuong huynh, mà chỉ xem như trường hợp duy nhất! Các vị nhân huynh cứ tưởng là lão phu sẽ chữa trị một người thôi, dù thực sự là mười lăm người.

Nghê Trường Lâm cao giọng :

- Vậy là mình thỏa thuận rồi! Xin mời Tiết lão ca ra ngoài viết toa cho thuộc hạ chúng nó vào thành mua thuốc.

Táng Hoa phu nhân vừa trông thấy Tiết thần y trở vào vội đứng lên :

- Tiên sinh đã khám nghiệm xong bệnh tình rồi chứ?

Tiết thần y vuốt nhẹ chòm râu, mỉm cười :

- Phu nhân cứ yên tâm! Lão phu bảo chứng trong vòng ba hôm nữa, công tử và các người kia sẽ bình phục như thường!

Nghê Trường Lâm lược thuật cách đoán bệnh của Tiết thần y cho phu nhân nghe.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Tất cả xin nhờ Tiết thần y ra sức!

Bà gọi to :

- Từ Quyên đâu! Lấy giấy bút cho tiên sinh viết toa!

Tiết thần y ngưng trầm thần sắc, một lúc lâu mới hạ bút viết toa.

Viết xong lão trao cho Nghe Trường Lâm đoạn bảo :

- Mua đủ số lượng dược liệu này, đổ vào ba mươi chén nước, sắc còn lại mười tám chén. Sau khi họ uống thuốc xong độ ba khắc thời gian, hãy giải khai huyết đạo cho bọn họ.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Uống xong thanh thứ nhất họ không còn gây náo nhiệt nữa, bắt quá họ chỉ còn hôn mê phần nào thôi. Qua ngày sau cho họ uống thanh thứ hai, rồi sau đó cách ba khắc cho uống cho uống luôn thanh thứ ba. Người nào trúng nặng, phải mất năm ngày, người nào trúng nhẹ, phải mất ba ngày. Đảm bảo trong vòng năm hôm, lão phu sẽ trả lại cái phong quang ngày nào cho phu nhân.

Nghê Trường Lâm bước tới trao toa thuốc cho phu nhân.

Phu nhân bảo Nghe Trường Lâm đưa Tiết thần y đến phòng khách. Bạch Thiếu Huy cũng về luôn thư phòng.

Được lệnh phu nhân gọi, Nghe Trường Lâm lập tức theo Từ Yến đến một tòa đình viện, sáng phủ bên ngoài, đèn từ trong chiếu ra sáng rực.

Vượt qua tấm sáo vào trong Nghe Trường Lâm vòng tay cao giọng :

- Thuộc hạ tham kiến phu nhân!

Táng Hoa phu nhân ngồi chính giữa, gương mặt bà lộ vẻ trầm tư quan trọng.

Người ngồi bên tả phu nhân là Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông tước hiệu là Mê Dược lão tổ.

Người ngồi bên hữu là một lão nhân mày dài mắt lớn, sắc mặt hồng hào.

Người đó là Bát Diện Lung Linh Đường Thủ Càn, một nhân vật trong Tam kiệt họ Đường tại đất Tứ Xuyên. Lão đứng hàng thứ hai.

Cả hai đều là những diệu thủ về khoa giải độc, được Tang Hoa phu nhân mời đến đây chữa trị cho Vương Lập Văn và các đại hán kia. Họ có mối giao

tình rất hậu với Táng Hoa môn, có thể bảo họ là những cố vấn đắc lực của phu nhân.

Táng Hoa phu nhân chỉ chiếc ghế, bảo Nghê Trường Lâm ngồi xuống lão không đợi phu nhân mở miệng trước, lão hỏi lòng :

- Bây giờ mình mới cho sắc thuốc được chứ, phu nhân?

Táng Hoa phu nhân lắc đầu :

- Đừng vội! Ta có việc muốn hỏi Phó giáo luyện đây.

Nghê Trường Lâm cung kính chờ nghe.

Táng Hoa phu nhân tiếp nói :

- Phó giáo luyện có quen Tiết thần y từ trước?

Nghê Trường Lâm gật đầu :

- Cách đây mười lăm năm, vì bị thương ở chân nên thuộc hạ có tìm lão chữa trị. Nếu không nhờ tài năng của lão thì thuộc hạ đã là một phế nhân rồi!

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng :

- Phó giáo luyện biết lão càng hay!

Nghê Trường Lâm kinh dị :

- Phu nhân đã phát giác ra điều gì khả nghi chăng?

Phu nhân điềm tĩnh :

- Không có gì đáng nghi cả, bất quá sự xuất hiện của Tiết thần y trong trường hợp này có vẻ đột ngột.

Nghê Trường Lâm hấp tấp thốt :

- Vì lão đến Bạch Mã tự bất ngờ, vì Phương tổng quản gặp lão bất ngờ, rồi yêu cầu lão đến đây, chứ lão có tự ý đến đâu? Đó là một tấu xảo may mắn cho mình, chứ không thì cho là một sự đột ngột hữu ý của lão.

Táng Hoa phu nhân lại hỏi :

- So với mười lăm năm trước hiện tại lão ấy có thay đổi gì không?

Nghê Trường Lâm đáp nhanh :

- Mặt nhăn nhúm hơn, râu tóc trắng hơn, dáng dấp cũng đậm hơn!

Phu nhân gật đầu :

- Như vậy là đúng rồi!

Bà dừng lại một chút rồi tiếp :

- Chỉ vì toa thuốc đó theo sự nhận xét của Đường đại hiệp và Lâm đại hiệp, thì không có gì cao minh chứng tỏ lão ấy có biệt tài...

Nghê Trường Lâm thở phào nhẹ nhõm, lão tưởng đâu phu nhân đã phát hiện được sự gì quan trọng! Lão nghĩ :

- “Ai dám bảo lão Lam và lão Đường không đồ kị? Vì đồ kị mà xúc xiểm với lão phu nhân, hạ uy tín của Tiết thần y?”

Lão không nói gì cả.

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông vuốt râu cười mỉa :

- Lão phu từng nghe thính danh của Tiết thần y vang rền như sấm, cái danh đó trải qua thời gian dài, mà không suy giảm, như vậy y phải là người có thực tài. Nhưng một kẻ có thực tài lại có thể viết một toa thuốc như thế này sao? Dù cho là một y sư tầm thường, cũng có thể đầu thang như lão! Với những dược liệu đó làm thế nào có được một công hiệu như ý muốn?

Nghê Trường Lâm bất phục nghĩ :

- “Thuốc hay là đầu thang đúng chứng bệnh, chứ có phải kê toàn thuốc quý mà cho rằng hay đâu?”

Bát Diện Lung Linh Đường Thủ Càn gật đầu phụ họa với Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông :

- Đành rằng trong toa, có một vài dược liệu giải độc song toàn những dược liệu tằm thường, làm thế nào giải trừ nổi những chất kỳ độc trong người bệnh nhân?

Táng Hoa phu nhân trầm giọng :

- Theo nhị vị thì toa thuốc này sẽ không mang lại hiệu quả nào?

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông cười nhẹ :

- Cái ngu ý của lão phu là như thế, song phu nhân có muốn cho họ uống thử liệu cũng chẳng sao!

Bát Diện Lung Linh Đường Thủ Càn bật cười lớn :

- Nếu thang thuốc này mang lại một hiệu nghiệm nào, lão phu và Lam huynh cũng nên giải nghệ cho rồi!

Nghê Trường Lâm đã có chủ trương, mặc cho hai lão cần nói gì thì nói, từ từ nghiêng mình hướng về Táng Hoa phu nhân từ từ thốt :

- Thuốc hạ còn điều này muốn bẩm báo phu nhân!

- Việc gì thế hở Phó giáo luyện?

Nghê Trường Lâm trầm giọng :

- Tiết thần y có cái quy củ kỳ lạ của lão, trị bệnh cho hào kiệt giang hồ, không hề nhận tiền bạc châu báu mà chỉ đòi một chiêu võ công. Vừa rồi lão có nêu điều đó mới thuốc hạ!

Phu nhân hỏi :

- Rồi Phó giáo luyện đáp sao?

Nghê Trường Lâm gật đầu :

- Tự nhiên thuốc hạ chấp nhận! Thường thường chữa trị cho một người, lão đòi một chiêu nhưng đặc biệt hôm nay, chữa trị cho mười lăm người lão vẫn đòi một chiêu thôi. Lão nói vì cái chỗ quen biết với thuốc hạ và Phương tổng quản nên lão đặc cách phá lệ một lần.

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông bất bình :

- Tại sao Nghê phó giáo luyện lại chấp nhận?

Nghê Trường Lâm lạnh lùng :

- Vì Tiết thần y đoán chứng đúng quá.

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông xì một tiếng :

- Lão đoán như thế nào?

Nghê Trường Lâm thuật lại những lời đoán của Tiết thần y.

Nhất Chi Càn Khôn lộ vẻ kinh hãi ra mặt, nhìn sang Diệu Thủ Lung Linh một thoáng rồi kêu lên :

- Y lý của lão khá tinh vi đấy chứ?

Bát Diện Lung Linh lại cầm toa thuốc xem lại một lượt nữa kỹ hơn lần đầu :

- Lão không thể hiểu nổi rồi! Bảo lão tin vào toa thuốc này thì có khác nào buộc lão phải nhận một đứa trẻ lên ba đánh chết cộp.

Nghê Trường Lâm tiếp :

- Tiết thần y còn cho biết, ai trúng độc nặng, phải mất năm ngày, ai trúng độc nhẹ chỉ mất ba ngày, tất cả sẽ khôi phục bình thường chắc chắn lắm.

Bát Diện Lung Linh thủ lại lần đầu :

- Nếu vậy lão ấy là một thần nhân rồi!

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông dứt một câu :

- Theo ý lão phu mình cứ cho uống toa thuốc đó đi, cái hay dù còn đáng nghi ngờ, song quyết chẳng khi nào có hại, bởi các dược liệu đó rất hiền.

Táng Hoa phu nhân nhìn cả hai một thoáng :

- Vậy mình cứ thí nghiệm xem sao! Phó giáo luyện sai phải chúng làm nhanh lên nhé.

Nghê Trường Lâm vừa đưa tay tiếp lấy toa thuốc, bỗng có nhiều tiếng sanh khắc lóc cóc vang lên đến tòa đình viện.

Táng Hoa phu nhân giật mình, quắc ánh mắt chớp ngời đầy sát khí trầm giọng thốt :

- Tại trung viện, dưới tòa thạch thất.

Nghê Trường Lâm vụt quay người hướng ra sân :

- Thuộc hạ chạy đi xem sao!

Khẽ nhún chân thân hình lão đã vọt qua đầu trên chiếc bình phong.

Về phần Bạch Thiếu Huy về đến thư phòng rồi, cởi chiếc áo ngoài ra, tắt đèn lên giường đi nghỉ.

Nằm trên giường nghĩ đến toa thuốc của nghĩa phụ, chàng hết sức nghi ngờ.

Nghĩa phụ chàng có thể kê một toa thuốc quá tầm thường như vậy sao?

Phàm đã là một thánh thủ thần y, không ai có thể cho bệnh nhân uống theo một toa thuốc như vậy cả.

Trời! Nhưng sự thật đã rành rành ra đó, chính nghĩa phụ cũng tự tay viết, tự tay trao cho phu nhân! Trừ ra cái người kê toa không phải thực sự là Tiết thần y.

Nếu không thực sự thì là giả sao?

Cũng có một lý do, khiến Tiết thần y không tận tâm thi tài học. Lý do đó là Tiết thần y từ chối khéo tiếp trợ Táng Hoa phu nhân, nhưng lý do đó không vững bởi Tiết thần y thường giảng dạy cho chàng biết, phẩm hành nghề y được là phải trọn lòng nhân, đừng vì lợi mà chữa trị, đừng vì hận mà chữa trị, rồi bỏ kẻ thù, bỏ nghèo ngoảnh mặt nơi khác.

Nếu nói rằng Bách Hoa cốc bức bách nghĩa phụ chàng đến đây kết liễu mười tám đại hán mà họ cho là phản bội, cũng không có lý do nổi. Bởi Táng Hoa môn dời cư về đây cũng chưa được trọn vẹn một ngày đêm thì làm gì Hoán Hoa cung lại bắt được tin tức sớm thế?

Tùng nghi vấn nổi lên trong tâm tư chàng, vụt ngồi dậy, lấy áo mặc vào rồi thò phòng phóng chuyền lên nội nhà rồi đến thẳng phòng ngủ của Tiết thần y.

Đang đi chàng trông thấy một bóng người thoáng qua hướng mắt chàng nhanh chóng vô cùng. Chàng giật mình, thoát đầu tưởng rằng có gian tế đột nhập vào trang viện. Nhưng sau đó chàng cho là người trong trang viện tuần phòng nên bỏ qua đi thẳng đến phòng nghĩa phụ.

Đến nơi, chàng trông thấy cánh cửa khép hờ, bên trong lại không có đèn vận dụng nhãn quang nhìn vào, chàng chỉ thấy chiếc giường không, Tiết thần y biến đâu mất dạng, chiếc áo của lão còn cuộn tròn bỏ trên giường.

Không còn nghi ngờ gì nữa! Tiết thần y chỉ là một kẻ nào đó giả mạo, định vào đây mưu đồ việc gì, chàng lập tức đẩy cửa bước vào.

Chàng vợ vội chiếc áo nhảy vọt trở ra, đúng lúc tiếng sân sau có tiếng lóc cóc.

Chàng kinh hãi thầm nghĩ :

- “Chắc có biến cố gì!”

Nhận định phương hướng phát ra tiếng sanh, chàng chuyển nhanh trên nóc nhà chạy bay tới.

Chạy chưa được mấy trượng, có tiếng quát lớn phía trước mặt :

- Ai?

Tiếng quát vừa dứt, hai mái chèo bằng sắt rít gió bay vút tới, hai mái chèo không nhằm thẳng đầu chàng vút tới mà một chiếc, bên tả quét qua, bên hữu quét tới, ngang hạ bộ chàng.

Chàng lập tức phi thân nhảy vọt lên cao đồng thời hét :

- Hai vị dừng tay! Tại hạ muốn tìm Nghê phó giáo luyện.

Hai người đó khi nào chịu nghe, lập tức nhảy vọt theo vung chèo công tiếp.

Lần này đã có chuẩn bị, Bạch Thiếu Huy không né tránh chờ cho hai mái chèo đến gần vươn tay đánh vệt ra, mỗi tay chụp một mái chèo nắm cứng.

Chiêu thức đó là chiêu “Phân Quang Bỏ Ảnh”, chàng thi triển ảo diệu vô cùng.

Hai tên đại hán xám mặt, trông thấy chàng chỉ dùng ba ngón tay mà kẹp cứng một mái chèo nặng mấy mươi cân, chúng cố hết sức giật về, nhưng không làm sao vượt khỏi mấy ngón tay của chàng.

Một tên trầm giọng quát :

- Các hạ là ai lại muốn tìm gặp Nghê phó giáo luyện?

Bạch Thiếu Huy đáp nhanh :

- Tại hạ...

Chàng muốn xưng tên thật, song chực nhớ ra Táng Hoa phu nhân bảo chàng đóng vai biểu diễn họ La thành ra chàng bỏ dở câu nói định xưng tên lại.

Một đại hán thấy chàng do dự, vội tung một bàn tay lên không trung. Từ nơi lòng bàn tay một đóa hoa lửa bay vút lên không.

Vừa lúc đó một bóng người từ xa xẹt tới quát to :

- Các người lui ra! Đây là La công tử, không được vô lễ với người!

Người đó quay qua vòng tay :

- Xin công tử tự tiện!

Thốt xong hất vạt đi liền.

Không cần tìm hiểu gì hơn, Bạch Thiếu Huy buông lỏng mái chèo, phóng mình chạy thẳng về trang viện. Lần này thì không còn ai ngăn cản chàng nữa.

Từ xa chàng đã thấy ánh đèn chiếu sáng từ trong viện hắt ra. Nơi sân lộ thiên, gần bậc thềm có mấy đại hán vận áo chên đang quét dọn.

Máu! Họ dội nước quét máu roi vãi khắp sân.

Trông qua tình hình, bạch Thiếu Huy đã hiểu nơi đây vừa khai diễn một cuộc chiến khốc liệt.

Chàng vừa dừng chân nơi mái nhà, thì Từ Quyên từ trong bước ra, đứng lại thềm vòng tay về phía chàng :

- Phu nhân mời công tử vào viện.

Bạch Thiếu Huy vừa nhảy xuống vừa hỏi :

- Việc gì đã xảy ra hả Từ Quyên cô nương?

- Tất cả những người mê thất thần trí đều đã thoát đi!

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Luôn cả Vương huynh?

Từ Quyên gật đầu :

- Nếu không vương phải thiếu chủ nhân, thì bọn kia chạy đâu có thoát!

Bạch Thiếu Huy sững sờ :

- Minh không bắt lại được tên nào?

Từ Quyên lắc đầu :

- Có mấy tên bỏ xác tại đây còn lại bao nhiêu vệt cả.

Bạch Thiếu Huy dậm chân kêu khổ.

Chàng theo Từ Quyên vào trang viện, Táng Hoa phu nhân ngồi nơi trung đường thần sắc ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Trên ngã ba đường

Táng Hoa phu nhân ngồi trên giao ý, sắc mặt tái xanh, hai bên tả hữu có hai lão nhân đó là Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông và Bát Diện Linh Lung Thủ Đường Thủ Càn.

Bạch Thiếu Huy chưa từng gặp hai lão nhân lần nào nên chẳng biết họ là ai.

Ngồi trên nền trước mặt phu nhân là tỷ nữ Từ Yến, thần sắc ảm đạm, chừng như nàng bị thương khá trầm trọng.

Phu nhân ngẩng mặt nhìn chàng vậy tay :

- Bạch thiếu hiệp ngồi, đang đêm làm kinh động đến thiếu hiệp, già thấy có lỗi vô cùng.

Từ Quyên đã mang đến chiếc ghế đặt cạnh Bạch Thiếu Huy. Chàng cáo lỗi rồi ngồi xuống. Dĩ nhiên với thân phận hậu sanh chàng ngồi cuối hàng.

Phu nhân nhìn Từ Yến rồi từ từ bảo :

- Người có thể nói được rồi!

Từ Yến cất giọng suy nhược kể.

- Tiểu tỷ trông thấy cánh cửa đá, bỗng nhiên mở giật mình kinh hãi chưa kịp phản ứng gì, thì từ bên trong công tử xuất lĩnh tất số trang hán bị mê thất thần trí chạy ra. Tiểu tỷ muốn trở ngăn, song chậm mất nên không làm gì được một người trong bọn đánh một chưởng cực kỳ mãnh liệt vào đầu tiểu tỷ, làm tiểu tỷ bất tỉnh ngã xuống liền, từ đó tiểu tỷ bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Táng Hoa phu nhân đặt một nghi vấn :

- Kỳ quái thật, những người đó đều bị già điểm huyết mà tại sao lại tất cả đều tỉnh được, ngươi đã điểm lại lúc nào vậy.

Từ Yến trình :

- Phu nhân giao phó cho tiểu tỷ cứ mỗi sáu khắc thời là điểm lại cho họ một lần. Đêm nay tiểu tỷ đã điểm xong vào giờ Dậu phải đến sáng mới điểm trở lại.

Phạm những huyết đạo bị điểm qua một thời gian khí huyết trong người không lưu hành qua lọt thành ra ứ độ quanh chỗ bị điểm làm tê liệt kinh mạch.

Phải giải khai kịp thời nếu không thì nạn nhân phế suốt đời. Sau đó tìm huyết khác mà điểm, để khống chế nạn nhân theo ý muốn. Cứ lưu phiên điểm như vậy cho đến khi nào không cần thiết nữa thì thôi.

Cho nên Táng Hoa phu nhân ủy thác nhiệm vụ luân điểm huyết bọn đại hán bọn Bách Hoa cốc, phòng ngừa họ phải động, nhưng cũng tránh cho khí huyết không ứ đọng, gây tàn phế hoặc nguy hại đến bản thân họ.

Táng Hoa phu nhân lắc đầu.

- Không lẽ ngươi làm lạc khi điểm huyết họ, ngươi từng tỏ ra có thủ pháp rất thuần thục lắm mà.

Từ Yến quả quyết.

- Chẳng khi nào có việc nhầm lẫn được.

Vào lúc đó có tiếng Nghê Trướng Lâm vang lên từ bên ngoài.

- Bẩm báo phu nhân thuộc hạ đã đưa Phương Thiệu Châu đến đây, chờ lệnh phu nhân.

Táng Hoa phu nhân trầm giọng.

- Cho hắn vào.

Nghê Trường Lâm đi trước Phương Thiệu Châu theo sau đến đại sảnh, quỳ xuống dập đầu như tế sao.

- Thuộc hạ tham kiến phu nhân.

Tầng hoa phu nhân lạnh như giá băng.

- Phương Thiệu Châu, người đã hay Tiết thần y đang đào tẩu rồi chứ.

Phương tổng quản cúi thấp đầu.

- Thuộc hạ vừa được Nghê phó giáo luyện cho biết.

Tầng Hoa phu nhân trầm giọng :

- Tiết thần y đến đây, là do người tiến cử. Giờ lão ấy đã gây náo loạn và bỏ trốn, người có gì phải nói với ta chăng?

Phương tổng quản run run giọng :

- Thuộc hạ đáng tội chết! Thuộc hạ không ngờ lão ấy đã khuất thân làm tay sai của Bách Hoa cốc! Thật là hèn hạ!

Bách Thiệu Huy thấy cần phải biện hộ cho nghĩa phụ một câu, chàng sôi giận nghe Phương Thiệu Châu buông lời miệt thị nghĩa phụ trước mặt chàng.

Vụt đứng lên, chàng nghiêm giọng :

- Xin phu nhân nghe tại hạ nói một lời!

Tầng Hoa phu nhân lấy làm lạ, nhìn sững chàng một phút, đoạn cất giọng an toàn :

- Thiếu hiệp có việc gì muốn nói, hãy nói cho già nghe. Ngồi xuống đi, không nên thủ lễ như thế.

Bách Thiệu Huy buông từng tiếng :

- Tại hạ cho rằng người mà Phương tổng quản thỉnh đến đây, không phải Tiết thần y!

Phương Thiệu Châu hấp tấp kêu lên:

- Phu nhân xét lại, thuộc hạ có bao giờ nhận lầm lão tặc!

Tầng Hoa phu nhân quát :

- Im ngay! Ta chưa hỏi đến người.

Phương Thiệu Châu găm đầu im lặng.

Bách Thiệu Huy tiếp nối :

- Có ba điểm đáng nghi ngờ nơi con người đó, nên tại hạ đoán định y không phải là Tiết thần y. Điểm thứ nhất Tiết thần y ở tận Lạc Dương, làm thế nào có mặt tại đây một cách bất ngờ như thế? Nếu tại hạ còn nhớ đúng, thì Tiết thần y không có thói quen xuất ngoại vân du, nên sự có mặt đột ngột của người tại vùng Tứ Xuyên này không thể xem như là một sự ngẫu nhiên được. Đã không là ngẫu nhiên, thì phải có uẩn khúc bên trong. Điểm thứ hai, là Tiết thần y vốn tinh thông y thuật trên giang hồ ai ai cũng biết tiếng có lẽ đâu tại hạ viết một toa thuốc rất tâm thường như thế? Vì thắc mắc ở hai điểm đó, tại hạ nảy sinh cái ý do thám hành động của người. Bất ngờ khi đến phòng trọ của người, tại hạ không thấy bóng dáng đâu cả, chỉ bắt gặp một chiếc áo dài trên giường chần gối nệm màn vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ không có dấu vết gì có ai nằm trên giường. Tại hạ suy nếu đó là Tiết thần y dù có muốn đi đâu bên ngoài phòng cũng không cởi áo bỏ lại làm gì. Đang đêm lại bỏ cả áo dĩ nhiên người đó cũng rửa sạch chất thuốc cái sửa dụng mạo, có lẽ y sợ người ta nhận ra dưới cái lót Tiết thần y chăng, hỏi Tiết thần y có lý do gì bỏ đi một cách mờ ám như vậy?

Chàng lòn tay vào nách, lấy chiếc áo dài ra, đưa cao cho phu nhân xem.

Bát Diện Linh Lung Đường Thủ Càn bật cười ha hả :

- Vị thiếu hiệp này nói rất đúng, chính lão phu khi xem toa thuốc cũng có ý nghĩ ngờ lão ấy không phải là Tiết Đạo Lăng.

Nghê Trường Lâm chen vào :

- Lão đó giả mạo Tiết thần y từ diện mạo cử động đến âm thanh, nhất nhất điểm nào cũng giống Tiết thần y, thành thử không ai trong nhất thời nhận xét được chân giả. Đã có ý giả mạo tại sao kẻ nào đó lại viết toa thuốc làm gì, cho bại lộ chân tướng?

Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông nhẹ vuốt chòm râu dài điểm một nụ cười :

- Có gì đâu! Y định dùng kế hoãn binh biến toa cho mọi người nhận thấy y bất quá chỉ là một kẻ dụng tài, danh không phù hợp với thực tài, chúng ta không còn quan tâm đến y nữa, y thừa dịp mà thoát đi.

Táng Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Phải đó, y đúng là một kẻ gian tế của Bách Hoa cốc tìm cách len lỏi vào đây, giả vờ chấn mạch, để có dịp giải khai huyết đạo cho bọn danh thủ kia, rồi dùng phép truyền âm nhập mật dẫn dò chúng bất động chờ lúc thuận tiện xung phá thạch môn...

Nghê Trường Lâm vội chặn :

- Nhưng chúng làm sao phá nổi vọng cửa đá của nhà lao.

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Phó giáo luyện quên rằng trong bọn đó có Vương Lập Văn chính nó án theo cơ quan, mở cửa chính nó dẫn đầu bọn kia, vì sợ đánh chuột mà hư hại đến đồ vật nên đám thủ hạ trang viện của chúng ta không thể dờ tặn công lực ngăn trở đành để cho chúng thoát đi.

Nghê Trường Lâm cũng có một phần trách nhiệm trong việc trốn thoát của địch, bởi lẽ điều khiển hệ thống canh phòng quanh trang viện, nếu có sự sơ xuất về lỗi phân vì chỉ huy không bố trí, kiểm soát nghiêm mật lẫn vừa thẹn vừa sợ áp ứng :

- Thuộc hạ đáng tội chết! Việc như vậy mà không thể nghĩ ra để kịp thời ngăn chặn!

Táng Hoa phu nhân thở dài :

- Lỗi không chỉ do nơi Phó giáo luyện, mà già này cũng phải nhận là kém trí, cho nên bọn Bách Hoa cốc mới hạ thủ đoạn nổi!

Bổng bà quát mắt nhìn Phương tổng quản hét lớn :

- Phương Thiệu Chân! Ngươi cầu kết với Bách Hoa cốc từ lúc nào?

Phương tổng quản run bắn người lên, vấp đầu xuống nền van vỉ :

- Phu nhân xét cho thuộc hạ...

Táng Hoa phu nhân hừ một tiếng :

- Đêm qua trong cuộc chiến ác liệt với bọn Bách Hoa cốc trong trang viện tại cửa tây Thành Đô, ta đã có ý nghi ngờ rồi, bọn danh thủ kia đã bị giam cầm, còn tiết lộ sự tình được với ai bên ngoài mà lọt tin tức đến Bách Hoa cốc! Nếu người không thông đồng với địch thì còn ai khác nữa chứ?

Phương tổng quản cúi người rạp xuống đất :

- Oan cho thuộc hạ lắm phu nhân!

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng :

- Để cho địch lừa gạt một cách dễ dàng như vậy, từ nay Tang Hoa môn làm sao ngẩng mặt cao trên giang hồ? Phương Thiệu Chân! Có gan làm phải có gan chịu, thiết tưởng ta chưa từng bạc đãi ngươi, ngươi không có lý do gì oán hận ta được.

Phương Thiệu Chân rung người lên, rung vì uất hận chứ không vì sợ chết, y vọt nhìn lên rít thảm :

- Phu nhân! Phu nhân! Thuộc hạ sơ suất nhất thời, để cho bọn chúng bức bách.

Nghê Trường Lâm quát mắt hung quang chớp ngời, quát lớn :

- Phương Thiệu Chân! Vậy ra ngươi đã táng tận lương tâm phản bội phu nhân?

Táng Hoa phu nhân trầm tĩnh khoát tay :

- Phó giáo luyện hãy để cho hắn nói!

Phương Thiệu Chân khóc ồ ồ lên một lúc, đoạn vấp đầu lay mấy lay, đoạn hấn kể :

- Bốn hôm trước đây, sau khi làm xong mấy việc từ bên ngoài, thuộc hạ trở về nhà, gặp một đồng tử tuổi độ mười hai mười ba đang đứng tại cửa đón thuộc hạ, hắn bảo toàn gia của thuộc hạ gồm chín nhân khẩu đều trúng độc. Thuộc hạ tưởng hắn là một đứa trẻ hàng xóm, nên không để ý đến hắn lắm nghe báo hung tin, vội chạy vào nhà. Đúng như lời hắn nói, tất cả chín người đều hôn mê trầm trầm, hơi thở rất yếu.

Nghê Trường Lâm quát lớn :

- Chết là đáng lắm! Phưởng phản chủ, phản bạn trời nào để sống cả lũ!

Phượng Thiệu Chân không dám nói gì, tiếp tục kể :

- Thuộc hạ hoảng hốt, trong nhất thời chẳng biết phải làm sao, đồng tử lúc đó đã theo thuộc hạ vào nhà, đứng bên cạnh, hấn bảo là hấn có thuốc giải độc. Hấn trao một gói thuốc cho thuộc hạ, cùng một lúc với một đóa hoa thù màu xanh. Hấn cho biết thuốc giải độc chỉ có công hiệu tạm thời, nếu muốn trừ độc tận gốc, thuộc hạ phải thử đến đóa hoa xanh. Thốt xong hấn liền bỏ đi. Dù còn nhỏ tuổi hấn đã luyện được thân pháp hết sức nhanh nhẹn, vừa thoát ra cửa là hấn mất dạng.

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng :

- Rồi sau đó?

Phượng Thiệu Chân tiếp nói :

- Chiều qua thuộc hạ tiếp được lệnh của phu nhân đến Bạch Mã tự tìm lão thiền sư, nhưng đến nơi thuộc hạ mới hay tin là lão thiền sư vân du chưa về chùa. Bất ngờ thuộc hạ lại gặp Tiết thần y tại đó. Vốn là chỗ quen biết nhau, thuộc hạ cùng lão hàn huyên mấy câu, đột nhiên lão đưa cho thuộc hạ xem một đóa hoa xanh, loại hoa thù của đồng tử để lại, buộc tại hạ phải dẫn tiền lão hội kiến với phu nhân. Vì bị bức bách thuộc hạ phải làm theo ý của lão. Và lại thuộc hạ không thấy lão có ý gì khác để nghi ngờ.

Táng Hoa phu nhân vẫn lạnh lùng :

- Được rồi! Ngươi không cần phải nói thêm gì!

Phượng Thiệu Chân vập đầu nói :

- Vì hồ đồ thuộc hạ phạm tội chết! Chết là phận của thuộc hạ, song nghĩ tới gia đình còn chín mạng người.

Táng Hoa phu nhân gật đầu điềm nhiên nói :

- Ta sẽ chiếu cố đến gia đình ngươi, người không phải lo!

Phượng Thiệu Chân bật khóc :

- Đa tạ phu nhân! Thuộc hạ xin vĩnh biệt phu nhân!

Y đưa tay đầm mạnh vào Thiên linh cái.

Táng Hoa phu nhân phất nhẹ bàn tay, một đạo chỉ phong bắn tới, chạm vào cổ tay của Phượng Thiệu Chân, chặn cái đầm sắp giáng xuống đỉnh đầu y.

Buông lỏng cánh tay tê dại xuống, Phượng Thiệu Chân gào lên :

- Phu nhân để cho thuộc hạ...

Táng Hoa phu nhân lắc đầu :

- Không thể được! Ngươi có tội phải chết đã đành, nhưng phải chết đúng theo môn quy chứ ngươi tự quyết thế nào được!

Bà quay sang Nghê Trường Lâm :

- Phó giáo luyện mạng hấn giam vào một nơi chờ sáng ra sẽ chiếu môn quy xử tội hấn, trước mặt mọi người.

Nghê Trường Lâm cúi đầu lãnh lệnh, đoạn dẫn Phượng Thiệu Chân ra khỏi sảnh đường.

Táng Hoa phu nhân nhìn Nhất Chỉ Càn Khôn Lam Thông và Bát Diện Linh Lung Đường Thủ Càn, điểm một nụ cười :

- Đêm đã khuya rồi, nhị vị nên về phòng nghỉ ngơi!

Hai lão nhân đứng lên cáo từ lui ra ngoài.

Tại khách sảnh chỉ còn lại phu nhân, Từ Quyên, Từ Yến và Bạch Thiệu Huy.

Phu nhân nhìn chàng từ từ thốt :

- Suốt ngày qua già suy nghĩ mãi, nhận thấy nơi nào cũng có tai mắt của bọn Bách Hoa cốc, muốn đối phó với chúng phải nhờ sự tiếp trợ của nhiều người, mà hiện tại những người đáng tin cậy lại rất hiếm, cho nên già nghĩ tới thiếu hiệp, song còn ngần ngại làm phiền cho thiếu hiệp.

Bạch Thiệu Huy điểm một nụ cười chặn lời :

- Nếu thấy cần phu nhân cứ ra lệnh sai khiến tại hạ, tại hạ xin cố gắng làm tròn điều ủy thác, miễn điều ủy thác đó không trên sức mình.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Đêm nay kể cả Vương Lập Văn có năm người trốn thoát. Nếu già muốn đuổi theo bắt chúng lại, kể ra cũng không khó khăn lắm. Song phải để cho chúng đi, theo dấu thăm dò có như vậy mình mới nắm được tình hình địch. Thiếu hiệp từng cho biết là có ý định trở lại Bách Hoa cốc, thì đây là một cơ hội thực hiện ý nguyện đó.

Bạch Thiếu Huy lo ngại :

- Từ Vi đàn chủ thảm bại trong chiến dịch Vương phủ tại Thành Đô, đã bị bắt giải về Bách Hoa cốc, an nguy chưa biết thế nào, nếu tại hạ trở về Bách Hoa cốc thì niềm hy vọng gặp lại Đàn chủ rất mong manh.

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Nếu ý liệu của già không lầm, thì đã có người giả mạo Tiết thần y đến đây giải cứu cho bọn Vương Lập Văn, thì tự nhiên phải có người chờ đón chúng tiếp ứng, thiếu hiệp chỉ có việc rời khỏi thành Sùng Ninh là gặp bọn tiếp ứng đó!

Bạch Thiếu Huy mới biết địa phương này là Sùng Ninh thành.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Nếu vậy tại hạ phải khởi hành ngay.

Táng Hoa phu nhân khoác tay :

- Không phải đi gấp. Thiếu hiệp hãy trở về phòng, cải trang dung mạo lại, thay đổi y phục. Già sẽ cho người đưa thiếu hiệp rời khỏi nơi đây bằng đường thủy tránh sự nhòm ngó của tại mắt của địch.

Từ Quyên bước tới :

- Xin thiếu hiệp theo tiểu tỳ.

Bạch Thiếu Huy chào biệt phu nhân đoạn theo Từ Quyên về phòng. Từ Quyên trao hộp thuốc cải sửa dung mạo cho chàng đoạn thốt :

- Tiểu tỳ đi lấy áo cho thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Thật là phiền cho cô nương.

Không bao lâu Từ Quyên trở lại, trao chiếc áo màu tím cho chàng giải thích :

- Thiếu hiệp đừng lấy làm lạ, đáng lẽ tiểu tỳ phải giặt sạch mấy vết máu trên áo, nhưng phu nhân cho rằng biết đâu có lúc thiếu hiệp trở lại Bách Hoa cốc? Mà trở lại Bách Hoa cốc thì thiếu hiệp phải cần chiếc áo y nguyên trạng thái cũ, thiếu hiệp đừng mắng cho tiểu tỳ biếng nhác không chịu giặt sạch áo nhé.

Nàng thốt xong điểm một nụ cười duyên.

Bạch Thiếu Huy cũng cười gật đầu :

- Phu nhân cao kiến, liệu việc vô cùng chu đáo.

Từ Quyên bước ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Bạch Thiếu Huy thay áo, hi hục cải sửa dung mạo một lúc biến thành trang hán tử áo tím như cũ.

Chàng vừa làm xong việc đó, thì Từ Quyên lại vào, nàng bảo :

- Thuyền đã dọn sẵn nơi hậu viện, tiểu tỳ xin đưa đường thiếu hiệp!

Chàng theo Từ Quyên bước ra ngoài.

Táng Hoa phu nhân đã có mặt ở bên ngoài đón chàng, căn dặn mấy câu đoạn cáo từ.

Từ Quyên đưa chàng đến thuyền, rồi cũng cáo từ.

Chàng lên thuyền vào mũi, trạo phu mở dây xuôi dòng, trong thuyền có dọn sẵn mấy thức ăn, chàng biết phu nhân lo liệu những món đó cho chàng ăn,

nên thân nhiên ăn.

Thuyền đi một lúc đỗ lại, trạo phu kính cẩn báo cáo chàng biết là đã đến nơi, hấn mời chàng lên bờ.

Nơi đó là một vùng núi hoang vắng, cận trường thành chàng qua khỏi trường thành là hoàn toàn ly khai Sùng Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thiên tòng thiện nguyện

Đêm tàn bóng tối còn phủ dày, Bạch Thiếu Huy ra đến bên ngoài tường, nhìn xung quanh không thể nhận định được rõ đông, tây, nam, bắc.

Chàng cứ theo con đường phía trước đi tới mãi, chàng đi hơn mười dặm đường thì bình minh ló dạng, cảnh vật tỏ dần dần.

Chàng trầm nghĩ :

- “Chủ tâm của ta là làm sao cho bọn Bách Hoa cốc chú ý đến ta song ta biết chúng ở đâu mà đến, bẹo hình bẹo dạng cho chúng thấy? Nếu chúng thực sự đi tìm dư đảng vừa trốn thoát khỏi tay của Táng Hoa phu nhân, chúng phải lục soát khắp nơi, thế nào chúng cũng đi ngang qua nơi này. Vậy ta cứ nằm tại đây, giả vờ mê thất thần trí, nếu chúng bắt gặp, chúng không nghi ngờ gì”.

Chàng vội tìm một cội cây ôm đầu nằm nghỉ.

Trời dần dần sáng rõ, trên đường đã có khách bộ hành qua lại nhưng không một ai chú ý đến chàng. Chàng cũng không buông tay ngẩng đầu nhìn ai.

Một lát sau bỗng có kẻ kêu lên :

- Đây rồi! Ở đây rồi!

Bạch Thiếu Huy giật mình nghĩ thầm :

- “À! Chúng đến! Bọn chúng chớ chẳng còn ai khác!”

Chàng ôm cứng đầu hơn, kín hơn.

Tiếng chân người vang lên, từ xa đến gần, tiếng chân rộn rịp, và lại có tiếng kêu lên điều đó chứng tỏ có ít nhất cũng có hai người đi đến.

Rồi có tiếng gọi :

- A Phúc! Một mình người nằm đây à? Ngươi hại bọn ta đi tìm khắp nơi!

Tiếp theo tiếng gọi có bàn tay lay mạnh Bạch Thiếu Huy.

A Phúc! A Phúc là ai? Bạch Thiếu Huy cho rằng chúng nhìn lầm, và như vậy thì bọn này không phải là người trong Bách Hoa cốc.

Chàng toan buông tay chường mặt, nói cho chúng biết chàng không phải là A phúc, nhưng chợt nhớ lại là bọn Bách Hoa cốc biến trá vô cùng, biết đâu chúng nhận ra chàng rồi mà còn giả vờ như thế, để thử xem chàng có đúng đã mất thần trí không?

Chàng cũng buông tay ngẩng mặt nhưng không nói năng gì hết, chỉ giương hai mắt nhìn chúng.

Chúng là hai đại hán mặt tím sậm, màu tím đậm hơn gương mặt chàng một phần, chúng ăn vận như hai gã nông phu.

Chàng lộ mặt cho chúng thấy rõ, nếu chúng nhân lầm thì sẽ bỏ đi ngay, nhưng không chúng chẳng bỏ đi mà còn gất lên :

- Trời sáng tỏ rồi mà sao không chịu thức dậy, mà lo công việc chứ? Lợn chúng ta đã giết xong, dậy mà mang về!

Chúng đã gọi chàng là A Phúc, chúng lại bảo chàng dậy mang lợn về, thế là nghĩa gì? Nhưng chàng không cần tìm hiểu, cứ mặc nhiên xem chúng sẽ làm gì thêm.

Chàng nằm nguyên tại chỗ.

Một tên co chân đá khễ vào người chàng.

- Dậy chứ! Dậy mang lợn về!

Chàng nhìn chúng lắc đầu :

- Tại hạ không biết gì hết!

Một tên dậm chân :

- Sao lười biếng thế? Tại Tam Hòa viên người ta đang chờ đấy, nếu không mang lợn về kịp thì...

Tên kia tiếp nối :

- Để ta vác lại đây cho hần, rồi hần mang về!

Y băng vào con đường nhỏ, bước đi thoăn thoắt.

Tên còn lại sợ Bạch Thiếu Huy chạy trốn, vội bước tới gần hơn đứng án trước mặt chàng.

Lúc đó Bạch Thiếu Huy đã ngồi dậy rồi.

Chàng tự hỏi Tam Hòa viên là địa điểm gì ở nơi đâu, ở đó có ai đang chờ đợi chúng.

Một lúc sau tên thứ nhất trở lại, vác trên vai một con lợn đã mổ rồi, máu me còn chảy ròng ròng. Y bất chấp là Bạch Thiếu Huy có bằng lòng hay không ưng thuận, nghiêng vai hất con lợn sang vai chàng rồi thốt :

- Phúc ca! Đi nhanh lên! Đến Tam Hòa viên tại phố Dương Trường nhé!

Bạch Thiếu Huy cau mày :

- Tại hạ không biết gì hết!

Tên thứ hai phẩy tay :

- Đừng nói gì hết! Hãy mang đi! Nhanh lên!

Y day qua đồng bọn :

- Lão tứ chịu khó đưa y đi, hần lạc đường thì chậm trễ mất.

Máu từ con lợn chảy ra làm ướt cả chiếc áo của chàng. Chàng không lấy làm phiền, trái lại chàng còn cho là một dịp may, bởi vì những vết máu cũ nơi áo đã khô, nếu mặc một chiếc áo đầy vết máu khô đi đường thì thiên hạ sẽ dị nghị, nghi ngờ bây giờ chàng mang theo con lợn, có máu lợn chảy ra, thiên hạ sẽ cho rằng những vết máu kia cũng là máu lợn chứ chẳng phải máu người.

Tên thứ nhất đưa tay phẩy nhẹ chàng giục :

- Đi! Về cho sớm kẻo bị quở!

Y vượt mình đi trước dẫn đường, Bạch Thiếu Huy vác con lợn theo sau. Vừa đi chàng vừa quan sát tên đó. Cái đẩy của y tuy nhẹ nhưng cũng có một nội lực mạnh mẽ, chứng tỏ y cũng là một tay khá chứ không phải là một gã nông phu tầm thường như chàng tưởng qua y phục của y.

Chàng thầm nghĩ bọn này hẳn phải thuộc một tổ chức nào đó, song chưa dám quả quyết chúng là người trong Bách Hoa cốc, bởi chẳng có một điểm nào nơi chúng, xác nhận chúng là thủ hạ của Hoán Hoa cung.

Bỗng chàng lắng tai nghe, có tiếng chân người vang khê phía sau lưng.

Chàng biết chắc là tên kia không theo chàng mà đã đi nơi khác rồi, vậy kẻ theo sau kia là ai?

Kẻ đó theo dõi chàng hay theo dõi kẻ dẫn đường?

Chàng cảm thấy thích thú vô cùng, nếu đúng là kẻ đó theo dõi tên dẫn đường thì chẳng khác nào con chim sẽ đang bắt ve, có con chim ưng rình phía hậu.

Lão tứ đưa chàng vào thành, quanh đường này vào đường khác, một lúc lâu đến Tam Hòa viên.

Thì ra Tam Hòa viên là một ngôi tửu quán, nằm cuối một con đường trong thành, mà khu phố đó có tên là Dương Trường.

Lão tứ không vào cửa chánh, y vòng qua hẻm một bên đưa chàng vào cửa nhà bếp.

Buổi sáng ở nhà bếp ở bất cứ ngôi hàng quán nào cũng bận rộn công tác, vừa lo cung cấp điểm tâm cho khách hàng vừa chuẩn bị các thức ăn trưa, chiều cho có đủ bán trong ngày. Nhân công chạy tới chạy lui, lảng xảng rồi rít.

Bạch Thiếu Huy theo lão tứ vào trong, nhân lúc người đông, chàng quay đầu nhanh lại xem kẻ nào theo dõi có còn đấy không. Chàng thấy hán lách mình tiến vào cửa ngách, vọng cửa cũng thuộc cơ sở của ngôi quán này.

Chàng mỉm cười nhân đà quay đầu, chàng nghiêng vai hát con lộn xuống nền.

Lão tứ lúc đó đứng kế bên chàng nhanh như chớp đưa tay điểm vào huyệt Tiểu Yêu của chàng.

Vốn đã đề phòng từ trước, chàng lập tức vận công dịch huyệt đạo qua một bên, tuy nhiên chàng cũng giả vờ bị điểm huyệt đứng chỗ, sụn đôi chân ngã nhào xuống nền.

Lão tứ cúi xuống nắm lưng áo chàng dựng đứng lên đẩy chàng đi thẳng vào phía hậu.

Qua một vọng cửa vượt qua đoạn hành lang, bỗng chàng nghe tiếng hỏi khẽ :

- Lão tứ! Xong rồi chứ?

Lão tứ cũng thấp giọng đáp :

- Nhân lúc hán không phòng bị, ta điểm huyệt hán!

Người kia bảo :

- Đặt hán xuống chỗ đó đi!

Lão tứ đặt chàng xuống đoạn lại hỏi :

- Người đã bấm báo chưa?

Người đó gật đầu :

- Đã!

Vừa lúc đó có tiếng thiếu nữ vang lên :

- Các người vào đi. Cô nương muốn hỏi các người gì đó.

Cả hai khiêng Bạch Thiếu Huy vào một vọng cửa.

Bạch Thiếu Huy thăm hỏi cô nương của chúng là ai, chàng tự nghĩ từ lúc dần bước trên giang hồ chàng gặp quá nhiều cô nương, quá nhiều phu nhân, rồi chàng lấy làm lạ không rõ tại sao nhiều hào kiệt trong võ lâm lại cam tâm khuất phục nữ nhân làm tay sai cho họ.

Từ Lăng đàn chủ đến Hoán Hoa công chúa, Táng Hoa phu nhân rồi Từ Vi đàn chủ, Bạch Linh đàn chủ, tay nào cũng tỏ ra có bản lĩnh tuyệt vời.

Giờ đây lại một cô nương nữa! Cô nương này thuộc tổ chức nào?

Một lúc sau có tiếng bước chân nhẹ từ phía hậu đi ra.

Hai gã nam nhân vội nghiêng mình chào :

- Tiểu nhân tham kiến cô nương.

Vị cô nương đó ừ một tiếng, tiếng ừ tỏ rõ cái thân phận trên trước hán hai nam nhân đoạn nàng hỏi :

- Chính hai người đã phát hiện ra hán?

Bạch Thiếu Huy giật mình nhận ra ngay cô nương đó là ai dù chàng không dám mở mắt nhìn rõ.

Âm thanh của nàng chàng đã quen thuộc quá rồi. Nàng chính là Tường Vân, danh kỹ tại Thành Đô, nàng có mặt trong bọn chàng tại tiệc rượu do Hoán Hoa công chúa thiết đãi trên lầu thuyền, nàng ngồi bên cạnh Hoán Hoa phu nhân lúc chàng bị dẫn giải đến cho phu nhân phát lạc tại Bách Hoa cốc.

Nàng là người của Bách Hoa cốc, và hiện tại chàng lại rơi vào tay của bọn Bách Hoa cốc!

Như vậy là đúng với sở liệu của Táng Hoa phu nhân, mà cũng đúng với sở nguyện của chàng.

Hai tên nam nhân thêm thất vọng cho công cuộc bắt chàng, phải dày công phu lắm mới có kết quả.

Tường Vân gật :

- Khá lắm! Hai người đã lập được công lớn, rồi sẽ có thưởng lớn!

Hai nam nhân cung kính :

- Bọn tiểu nhân vâng lệnh hành sự, tuy may mắn được thành công song muôn việc vẫn nhờ cô nương đề bạt.

Tường Vân mỉm cười :

- Được rồi! Thôi hai người lui ra đi!

Hai nam nhân cúi đầu chào, đoạn quay mình trở ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy vẫn nằm bất động trên nền, đôi mắt nhắm híp.

Tường Vân bước đến cạnh chàng cúi xuống đẩy mặt chàng trở ra phía khác vụt kêu khẽ :

- Bạch công tử đây mà!

Không phải nàng nhìn được mặt mày hay hình vóc của chàng mà nàng chỉ nhìn chiếc Trúc tiêu bên mình chàng nên nhận ra ngay.

Nàng lại còn gọi là Bạch công tử khẩu khí của nàng ả niềm vui lẫn kinh dị.

Thiếu nữ đứng bên cạnh nàng tên Lục Châu hỏi :

- Hắn là số mười chín thuộc chữ Từ?

Tường Vân gật đầu :

- Phải. Chúng ta xuất ngoại lần này là chỉ để tìm hắn mà thôi.

Lục Châu hỏi :

- Hắn trọng yếu lắm sao?

Có tiếng chân bước gấp, từ xa đến nơi, rồi một giọng nói của thiếu nữ vang lên :

- Bẩm báo cô nương mọi việc chuẩn bị xong cả rồi, Viện chủ Tam hòa viện sai tiểu tỷ hỏi lệnh cô nương, có nên cho người hộ tống chăng?

Tường Vân lắc đầu :

- Không cần! Một mình ta cũng đủ rồi!

Nàng đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Còn một người nằm đó người bảo chúng vào mang theo luôn.

Thiếu nữ vâng một tiếng lui ra.

Một lúc sau hai đại hán khiêng một chiếc rương sơn đỏ vào phòng, mở nắp ra, đặt Bạch Thiếu Huy bên trong, đẩy nắp lại, khóa cẩn thận rồi khiêng đi.

Bạch Thiếu Huy bây giờ mới dám mở mắt, nhận ra chiếc rương có đột lỗ thông hơi khắp bốn phía, nhờ vậy chàng nằm bên trong không thấy ngạt thở chút nào. Nhưng nằm trong này chàng chỉ có thể nhìn qua lỗ thông hơi phía đó thôi, chứ không dám trở mình nằm sang hướng khác, sợ làm dao động chiếc rương, chúng dễ phát hiện ra, nhất là trong lúc khiêng đi.

Nhưng vốn tính dè dặt, chàng không vội ghé mắt nhìn cố làm động đây, do đó chàng chẳng thấy được gì bên ngoài, chàng nhắm mắt lắng tai nghe tìm hiểu qua mọi âm thanh.

Chúng khiêng chàng đi một lúc, chàng nghe có tiếng nước vỗ mạn thuyền biết là chúng sắp đái tãi theo đường thủy.

Chàng trầm nghĩ :

- “Chúng sẽ đưa mình trở lại Bách Hoa cốc? Không rõ chỉ có một mình mình, hay có Vương Lập Văn cùng bốn người kia?”

Trong khi chúng khiêng chàng xuống thuyền, thì nơi bờ có giọng già vang lên :

- Thuộc hạ là Tào Đôn Nhân tham kiến cô nương!

Bạch Thiếu Huy nhận ra đúng là âm thanh người đã giả mạo Tiết thần y.

Tường Vân đáp :

- À Tào hộ pháp! Hộ pháp vất vả quá.

Có tiếng vàng ngọc khua chạm vào nhau, Bạch Thiếu Huy biết là bon thiếu nữ xuống thuyền.

Trong một phút sau thuyền tách bến.

Đến bây giờ Bạch Thiếu Huy mới dám mở mắt cựa quậy mình, nhìn qua lỗ hồng thông hơi.

Trong thuyền cách bày trí hết sức đơn giản, có mấy chiếc ghế đặt dọc theo hai mạn thuyền, sát những khung cửa sổ. Chính giữa có chiếc bàn, trên bàn có mâm trà, đủ bình đủ chén.

Tuy đơn giản, những vật đó hết sức sạch sẽ chứng tỏ chủ nhân có tâm hồn đơn giản nhưng thanh khiết vô cùng.

Tường Vân đang ngồi, chỗi nắm tay vào má đôi mày hơi cau lại, gương mặt trầm trầm, chừng như nàng có nhiều tâm sự.

Ngồi ngay dưới sập thuyền, là Lục Châu, Lục Ngọc cả hai vận y phục chần, hông đeo đoản kiếm.

Bạch Thiếu Huy cố gắng lắm mới nhận ra được nửa phần thuyền trước, còn nửa phần sau, về phía chân chèo, chèo không thể thấy rõ, bởi muốn trông rõ thì phải xoay người hoặc ngồi dậy, điều mà hiện tại chèo không phụng làm được.

Chèo lại nghĩ :

- “Nếu Táng Hoa phu nhân không tính lầm thì phải có bọn Vương Lập Văn trên thuyền, nhưng họ ở đây? Chẳng lẽ chúng để họ ở dưới khoang thuyền? Nếu chúng để họ trong những chiếc rương khác thì những chiếc rương khác phải có lỗ thông hơi chứ? Tại sao lại bít bùng như vậy, làm thế nào cho họ khỏi ngộp?”

Chèo cứ tưởng, thuyền cứ xuôi dòng!

Thuyền tách bến một lúc, có tiếng gõ nhẹ vào cửa mũi trước :

Lục Châu vọt đứng lên hỏi nhanh :

- Việc gì thế?

Bên ngoài Tào Đôn Nhân lên tiếng :

- Bẩm báo cô nương! Có một chiếc tiểu thuyền theo sau chúng ta!

Tường Vân day qua bảo Lục Châu :

- Mở cửa cho hán vào!

Trong khi Tào Đôn Nhân nghiêng mình chào, Tường Vân hỏi :

- Tào hộ pháp có nhận rõ kẻ theo dõi trên tiểu thuyền là nhân vật như thế nào chăng?

Tào Đôn Nhân đáp :

- Một thiếu niên thư sinh vận áo lam!

Tường Vân lại hỏi :

- Chỉ một hán thôi?

Tào Đôn Nhân gật đầu :

- Chỉ có một mình hán!

Tường Vân cười nhẹ :

- Dòng sông rộng lớn, ai cũng có quyền xuôi ngược con thuyền nào phải riêng ta? Thuyền theo sau, thuyền đi trước, thuyền nghịch chiều nào phải là chuyện lạ? Đã chắc gì họ có ý theo dõi ta?

Tào Đôn Nhân cười vuốt :

- Nhưng tên này vừa rồi có mặt tại Tam Hòa viên uống trà, bên mình có thanh trường kiếm, Viên chủ có ý hoài nghi cho hắn là một tên thám tử của đối phương.

Tường Vân khẽ giật mình :

- Hắn theo ta từ phố Dương Trường đến đây?

Tào Đôn Nhân lại gật đầu :

- Phải đó! Nếu không tiểu nhân nào dám làm kinh động cô nương?

Tường Vân gật đầu :

- Hắn đơn thân độc kiếm theo dõi ta, kẻ hắn cũng có gan lắm!

Tào Đôn Nhân còn đứng buông thõng tay chờ xem Tường Vân còn phân phó điều gì nữa chẳng, nhưng nàng vẫy tay :

- Tào hộ pháp ra đi!

Tào Đôn Nhân nghiêng mình chào, rồi bước ra ngoài, y nhiên đứng tại mũi thuyền, nhìn về chiếc tiểu thuyền phía hậu.

Bạch Thiếu Huy lại suy nghĩ tìm hiểu thân phận thực sự của Tường Vân tại Bách Hoa cốc.

Không lâu sau, Tào Đôn Nhân lại gõ cửa mũi thuyền báo cáo :

- Chiếc tiểu thuyền chia mũi vào thuyền mình.

Tường Vân cau mày :

- Phiền quá! Lục Châu, người hãy bảo hắn, nếu không thấy rõ ràng thì đừng sanh sự với người ta.

Lục Châu truyền lệnh cho Tào Đôn Nhân xong, khẽ hỏi :

- Cô nương muốn mở cửa sổ nhìn xem một tý chẳng?

Tường Vân hừ lạnh :

- Nếu quả thật tên thiếu niên đó định vọt thuyền chặn thuyền mình, thì đúng là hắn chán sống rồi vậy!

Vừa lúc đó tiếng mạn thuyền rẽ nước vang lên ro ro, càng lúc càng to rồi kể đó, một giọng nói vừa lạnh vừa rõ ràng vọng đến :

- A! Các người định đi về đâu?

Không ai bên này thuyền lên tiếng đáp.

Giọng nói đó tiếp tục vang lên lớn hơn :

- A! Trong thuyền bên đó không có người sao?

Nghe âm thanh, Bạch Thiếu Huy giật mình tưởng tượng là có gặp thiếu niên đó ở đâu một lần.

Chàng đang mọi ký ức cố gắng nhớ xem mình đã gặp hắn ở đâu, bỗng Tào Đôn Nhân cất tiếng hỏi :

- Vị tướng công bên thuyền kia có việc gì thế?

Thiếu niên hừ lạnh :

- Tại hạ hỏi các người định về đâu?

Tào Đôn Nhân bật cười sang sảng :

- Mà tướng công có việc gì cần chẳng?

Thiếu niên kiên nhẫn lặp lại câu hỏi :

- Các người định về đâu?

Tào Đôn Nhân điềm nhiên :

- Tướng công từ xa sấn thuyền đến chỉ để hỏi một câu như vậy thôi à?

Thiếu niên trầm giọng :

- Ủ!

Hắn vừa buông tiếng ừ, vừa nhún chân nhảy vọt qua thuyền bên này.

Tào Đôn Nhân sôi giận :

- Người nhảy qua đây làm gì? Có muốn chết thì đừng trách!

Đôi bàn tay vuron ra định chộp vào hông thiếu niên.

Thiếu niên quát lớn :

- Lão thất phu muốn động thủ đây à?

Hắn hóp không khí, nhích người sang bên một chút, hai tay của Tào Đôn Nhân chụp vào khoảng không chạm vào nhau thành tiếng bốp.

Tào Đôn Nhân không chậm trễ, theo thế liên hoàn, đánh tiếp hai chưởng.

Thiếu niên chưa đáp xuống thuyền liền bị tấn công lần thứ hai, muốn phản ứng cũng không thể nào xuất thủ cho có hiệu lực bằng đứng trên mặt đất, mà dù tránh né cũng không phải dễ dàng.

Nhưng hắn không nao núng, hắn chỉ hừ lên một tiếng, đập nhẹ hai chân vào không khí, vọt người lên không, lộn một vòng đáp sau lưng đối phương.

Hắn quát to :

- Lão thất phu! Ngươi tài sức bao nhiêu mà dám múa may trước mặt bốn công tử! Lui ngay gọi chủ nhân người ra đây nói chuyện với ta.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Kiếm bạc áo lam

Đánh ra hai chưởng liên hoàn không trúng địch, địch lại ở sau lưng Tào Đôn Nhân hết sức hãi hùng không còn dám nghĩ gì hơn, vội nhào xuống vọt nhanh tới trước, sợ địch thủ tấn công bất ngờ.

Nhưng thiếu niên không hề xuất thủ, dù đã bị lão tấn công hai lần.

Bên trong Tường Vân đã biết rõ tình hình khê gât :

- Rõ thật là thứ vô dụng!

Nàng vội đứng lên vừa phẩy tay vừa gắt :

- Ra mau!

Lục Châu bước tới mở toang cánh cửa mui thuyền.

Thiếu niên lúc đó đứng chấp hai tay sau lưng, ung dung nhìn trời, nhìn nước tựa hồ không hay biết có kẻ mở cửa bước ra.

Còn Tào Đôn Nhân thì vừa then vừa giận, cung tay toan tiến tới, song vừa trông thấy Tường Vân vội buông thõng tay xuống đứng lặng, gương mặt hầm hầm.

Nằm trong rương lắng nghe âm thanh của thiếu niên, Bạch Thiếu Huy ngờ ngợ đã gặp hắn ở đâu rồi. Giờ hắn đã qua thuyền, cửa mui thuyền lại mở chàng nhìn qua lỗ thông hơi trông thấy hắn rõ ràng.

Chàng giật mình thảm nghĩ :

- “Thì ra chính hần! Thụ sinh áo lam mà mình và Trương Lão Quả đã gặp tại tòa trang viện bỏ hoang bên ngoài thành Nhạc Dương! Sau này mình còn gặp hần một lần nữa trên dòng Hoán Hoa khuê trong đêm gặp Hoán Hoa công chúa”.

Bên ngoài Tường Vân từ từ hỏi :

- Vô duyên vô cớ trên dòng sông lớn, tướng công lại chặn thuyền của tôi, chẳng hay tướng công có ý tứ gì?

Giọng nói có sự ngậm trách cứ một hành động sổ sàng, gần như thô bạo không hợp với phong thái của con người khiết nhĩ, tuy nhiên vẫn âm dịu như thường, chứng tỏ năng ôn hòa nhã nhận giữ cho bầu không khí khỏi phải căng thẳng với nhau.

Thiếu niên áo lam giương đôi mắt sáng ngời nhìn Tường Vân bật cười cao ngạo :

- Nếu tại hạ nhớ đúng, thì cô nương là người danh kỹ có cái tên Tường Vân tại đất Đô thành?

Tường Vân khẽ vén một chéo áo tỏ vẻ khép nép :

- Chính tôi!

Thiếu niên áo lam đảo mắt liếc nhanh sang Tào Đôn Nhân cười lạnh tiếp :

- Không ngờ cô nương lại có một tên lão nô khá như hần! Tại hạ phải nhìn nhận hần là một lão thủ trên giang hồ vậy!

Hần nhấn mạnh hai tiếng lão nô, cố ý khêu động Tào Đôn Nhân cho lão nổi xung lên.

Tào Đôn Nhân với ngoại hiệu “Trích Tinh Thủ” từng tung hoành trên giang hồ có lúc đã tạo được thanh danh khá lẫy lừng, hiện tại nghe thiếu niên liệt lão vào hạng nô dịch, dù là nô dịch của Tường Vân, kể ra cũng không đến nỗi quá nhục nhã, song dù muốn dù không lão cũng bị chạm tự ái nhiều, lão muốn một mắt một còn với hần ngại vì có Tường Vân đứng đó, lão không thể sinh cường, đành quắc mắt căm hờn nhìn hần.

Tường Vân giữ sự trầm tĩnh như thường, thản nhiên nói tiếp :

- Tướng công không đáp câu hỏi của tôi? Tướng công chặn thuyền để làm gì?

Thiếu niên áo lam cười nhẹ :

- Cô nương cũng chưa đáp câu hỏi của tại hạ! Cô nương đi về đâu?

Tường Vân điểm nụ cười :

- Chẳng như câu hỏi đó, tướng công chưa thốt ngay với tôi!

Thiếu niên áo lam lạnh lùng :

- Thì bây giờ tại hạ chuyển sang cô nương!

Tường Vân gạt đầu :

- Tướng công muốn biết! Tôi xin cho tướng công biết là tôi về quê đây!

Thiếu niên áo lam cười lạnh :

- Tại hạ chỉ sợ không phải như thế đâu!

Tường Vân cô nương vẫn điềm nhiên :

- Kỳ thật! Tôi về nguyên quán thì tôi bảo về nguyên quán, sao tướng công lại không tin tôi? Tôi nói dối làm gì?

Thiếu niên áo lam lạnh sang đề khác :

- Cô nương chờ quá nhiều rương như vậy, chẳng hay những chiếc rương này có chứa đựng những vật gì?

Tường Vân khẽ chớp mắt, nhưng lại lấy lại bình tĩnh nhoen miệng cười duyên.

- Tôi trót dần thân vào kiếp sống yên hoa, tự nhiên trong bao nhiêu năm trời có dành dụm được phần nào tài sản, thì ngày về quê phải mang theo để chi độ trọn khoảng đời thừa, tướng công vượt thuyền theo dõi chung quy cũng vì mấy rương vật dụng đó chẳng! Nếu tướng công thấy cần, xin cứ lấy mà dùng.

Bạch Thiếu Huy cười thâm :

- “À! Hẳn bị nàng gán cho một hành động của kẻ cướp! Thương hại thay cho hần!”

Thiếu niên áo lam thoáng đỏ mặt hết lên :

- Nói nhảm! Cô nương xem tại hạ là hạng người thế nào, mà dám buông lời như vậy?

Tường Vân vờ kinh ngạc :

- Thế tướng công không vì mấy rương tài sản của tôi à? Vậy thực sự tướng công muốn gì?

Thiếu niên áo lam lạnh lùng đáp :

- Đừng dài dòng lời thôi gì cả! Hiện tại trên giang hồ có nhiều hào kiệt mất tích bất ngờ, sự kiện đó làm chấn động toàn thể võ lâm, mọi người đều lo sợ. Giờ đây cô nương nói về quê, chờ quá nhiều rương to trong thuyền, ai hiểu được cô nương đòi tài những gì?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hần đúng là con người đa sự! Nếu ta không có ý trở lại Bách Hoa cốc, thì bọn Tường Vân làm sao nhốt ta nổi trong rương mà mang đi? Không khéo hần lại làm hỏng mưu đồ của ta mất!”

Tường Vân không hề nao núng, điềm nhiên điểm một nụ cười :

- Tướng công nói đùa đấy chứ? Ai mất tích thì mặc ai điều đó có liên can gì đến một người sinh sống trong giới yên hoa?

Nàng không để thiếu niên mở miệng, nghiêm giọng tiếp :

- Nhưng dù tôi nói thế nào, tướng công vẫn khẳng khái quyết tôi có hành tàng bí ẩn. Được rồi, bây giờ chỉ còn một cách là tôi bảo chúng nó mở nắp từng chiếc rương một cho tướng công khám, có như vậy tướng công mới chịu tin cho.

Nàng không đợi thiếu niên nói làm sao, vội quay đầu lại bảo bọn Lục Châu, Lục Ngọc :

- Vàng thiết không sợ lửa đỏ, các người cứ mở nắp rương cho tướng công khám xét đi.

Tào Đôn Nhân giật mình, không hiểu Tường Vân có ý tứ gì mà dám ra lệnh liều lĩnh như vậy!

Chính thiếu niên áo lam cũng kinh dị vô cùng, ý định của Tường Vân thật ra ngoài chỗ tưởng tượng của hần.

Lục Châu và Lục Ngọc bước vào mũi thuyền, khệ nệ khiêng một chiếc rương một sắp dài từ cửa vào trong, chiếc rương chứa Bạch Thiếu Huy được đặt tận trong cùng.

Tường Vân phẩy tay mời :

- Xin tướng công vào khoang thuyền, nhìn cho rõ ràng để không còn nghi ngờ gì tôi nữa!

Thiếu niên áo lam không hề sợ hãi, vừa cười lạnh vừa bước tới. Tường Vân theo sau liền, khoảng cách giữa đôi bên độ ba thước, nếu Tường Vân đưa tay tới là chạm vào lưng hần ngay.

Bạch Thiếu Huy trầm trách :

- “Thiếu niên này sơ suất đến thế là cùng! Nếu Tường Vân nhân lúc bất thần điểm vào yếu huyệt sau lưng hần, thì hần có tránh kịp chăng?”

Vào trong mũi thuyền, đến cạnh chiếc rương thứ nhất thiếu niên dừng lại.

Lục Châu và Lục Ngọc hi hục mở khóa nắp rương lôi từng món vật dụng bên trong ra, bỏ ngổn ngang trên sàn thuyền. Có một hộp phấn vuốt khỏi tay một nàng rơi ra, phấn đỏ tung ra, bụi phấn bay lên mùi thơm phùng phức.

Tường Vân cau mày tỏ vẻ tiếc rẻ, nhưng không buông lời quở trách hai nàng tỷ nữ, đẩy nắp rương lại khiêng qua một bên đẩy chiếc thứ hai tới cũng làm y như thế.

Trong khoảnh khắc cuộc khám xét đã điểm đến chiếc thứ năm.

Lục Châu ngẩng mặt nhìn Tường Vân hỏi :

- Bây giờ còn chiếc rương thứ sáu chiếc cuối cùng, có nên mở không hở cô nương?

Bạch Thiếu Huy lúc đó lo lắng vô cùng, chàng trầm nghĩ :

- “Tất cả có sáu chiếc rương, đã mở hết năm rồi, mà năm chiếc đó lại không chứa người vậy thì bọn Vương Lập Văn ở đâu? Họ bị quản thúc trên một chiếc thuyền khác chăng?”

Tường Vân điểm một nụ cười nhìn Thiếu niên áo lam :

- Tướng công đã hài lòng rồi chứ? Còn chiếc cuối cùng kia có nên mở luôn không?

Thiếu niên áo lam ngưng trọng thần sắc, nhìn quanh các chiếc rương một vòng, đoạn cười lạnh :

- Ít nhất cô nương cũng nên bảo chúng quét hốt chỗ phấn rơi vãi kia đi! Cái loại mê hồn hương phấn đó, không có hiệu quả gì đâu!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “À! hán cũng khá lắm! Ta cứ lo sợ hão cho hán!”

Tường Vân thoáng biến sắc, gượng điểm một nụ cười :

- Tướng công đa nghi có khác!

Nàng cao giọng một chút :

- Lục Châu! Hốt nhanh đi, đừng để bản mặt tướng công!

Thiếu niên áo lam ngẩng cao mặt :

- Còn chiếc rương cuối cùng kia, dĩ nhiên cũng phải làm!

Tường Vân cau mày :

- Tướng công thực sự là ai?

Thiếu niên áo lam lạnh lùng :

- Tại hạ là Phạm Thù.

Tường Vân a lên một tiếng :

- Vậy ra, tướng công là Phạm công tử!

Thiếu niên áo lam trầm giọng :

- Cô nương cố ý dần dà kéo dài thời gian, có phải cố chờ sự tiếp viện ở phía sau sắp đến chăng?

Tường Vân đã lấy lại sự bình tĩnh, mỉm cười :

- Phạm công tử đơn thân độc kiếm, đón chặn thuyền chặc tất tự cho mình là tay có tài quán thế?

Thiếu niên áo lam quay lại nhìn nàng :

- Bằng vào khẩu khí của cô nương, tại hạ tưởng cô nương muốn động thủ?

Tường Vân thản nhiên :

- Vì Phạm công tử muốn khám xét chiếc rương cuối cùng, nên tôi bắt buộc phải có ý định đó, bởi chẳng còn cách nào khác hơn!

Giọng nàng dịu nhưng thái độ nàng cứng rắn, cái dẫn chứng chính tỏ nàng bị bức mà hành động, cái vững chứng tỏ nàng không hề khuất phục trước một uy lực nào.

Thiếu niên áo lam hừ lạnh :

- Được lắm! Chỉ cần cô nương thẳng được tại hạ là tại hạ vỗ tay hoan hô mà đi ngay!

Hắn tỏ vẻ tự phụ rõ rệt!

Tường Vân nhếch mép cười mỉa :

- Phạm công tử nói sai rồi!

Thiếu niên áo lam trở mắt :

- Sai?

Tường Vân nhìn hấn :

- Tôi bại dĩ nhiên công tử tùy ý khám xét chiếc rương cuối cùng, ví dụ tôi thắng, thì rương công tử còn thông thả thế nào được mà hồng ròi khỏi thuyền?

Thiếu niên áo lam nhướng cao mày :

- Tại hạ xem cô nương có những thủ đoạn gì, dám bộc lộ niềm tin đến thế?

Tường Vân quay sang bọn nữ tỳ :

- Lục Châu mang kiếm lại đây cho ta!

Nàng cười nhẹ nói tiếp :

- Đã lâu tôi không có dịp sử dụng kiếm, hôm nay hân hạnh gặp cao nhân, cũng nên thỉnh giáo vài đường.

Lục Châu mang đến một thanh đoản kiếm cài trong chiếc vỏ bằng da cá nược.

Tường Vân vừa tiếp thanh kiếm, vừa nhìn sang thiếu niên :

- Mui thuyền chật hẹp, mình ra phía trước kia được rộng rãi hơn!

Khẽ điểm mũi chân nàng nhún mình nhảy vọt ra ngoài, thân pháp vừa nhanh vừa nhẹ, tỏ rõ một công lực tu vi khá thâm hậu.

Thiếu niên áo lam chấp tay sau lưng, ung dung bước từng bước một theo ra, hấn thông thả thốt :

- Võ công cô nương có hạng lắm đó, thảo nào mà chẳng có khẩu khí cao ngạo!

Tường Vân lạnh lùng :

- Phạm công tử rút kiếm đi thôi!

Thiếu niên áo lam đưa ánh mắt nhìn giòng nước thân nhiên đáp :

- Cô nương cứ tự tiện xuất thủ!

Hấn có cái thái độ khinh miệt Tường Vân rõ rệt, không thủ kiếm nơi tay, không buồn lưu ý đến nàng, hấn cho rằng bắt quá nàng chỉ múa rối trước mặt hấn, chứ vị tất sẽ làm gì nổi hấn.

Phần Tường Vân cũng muốn trông thấy hấn xuất chiêu, hầu nhận định thủ pháp của hấn như thế nào, nên mới nhường hấn tiến công trước, nàng quên đi chỗ tự trọng của một nam nhân chẳng bao giờ xuất thủ trước nữ nhân cả.

Nghe hấn bảo thế thấy thái độ khinh khinh của hấn, nàng tức song vẫn dần lòng buông một câu đầy khách sáo :

- Đã vậy tôi xin phô diễn tài mọn, mong công tử chỉ điểm cho nhé!

Cánh tay ngọc vung lên ánh thép chớp ngời.

Đoản kiếm bay qua vẽ thành ba điểm hoa, ba đóa kiếm hoa nhắm vào ba yếu huyệt của thiếu niên bay tới.

Thiếu niên áo lam khẽ lách mình sang một bên, nhường cho ba đóa hoa kiếm lao trượt vào khoảng không. Hấn vẫn ung dung chấp hai tay sau lưng, không hề rút kiếm ra khỏi vỏ.

Đánh hụt chiêu đầu, Tường Vân thu kiếm về nàng không tấn công tiếp gần giọng hỏi :

- Công tử không xuất thủ?

Thiếu niên áo lam lắc đầu :

- Chưa cần thiết! Cô nương cứ tự tiện đừng ngại gì cả!

Tường Vân có vẻ giận :

- Vậy công tử hãy cẩn thận đây!

Chỉ trong chớp mắt nàng đã phóng ra năm chiêu kiếm. Kiếm phong vùn vụt, kiếm ảnh chớp ngời bao quanh thiếu niên.

Thiếu niên gật gù :

- Khá đây!

Hắn đề tụ chân khí, lùi lại hai bước hừ lên một tiếng, cánh tay vung lên, trong tay đã có thanh trường kiếm, ánh kiếm chớp như sao sáng.

Hắn lùi lại, Tường Vân theo sát liền, đoàn kiếm không ngừng loang loáng quanh người thiếu niên, thân liền với kiếm, nàng luôn luôn xoắn tít bên thiếu niên, vũ lộng đoàn kiếm ào ào, khí thế hết sức hùng dũng.

Trái với lối chiến động của nàng, thiếu niên áp dụng chiến dịch, cứ đứng nguyên tại chỗ, nhận định từng chiêu số của địch, vung kiếm hóa giải kịp thời kịp lúc, tuy hắn không xuất thủ ồ ạt như địch, đường kiếm của hắn linh ảo như thường.

Trong khoảnh khắc Tường Vân đã công hơn mười chiêu kiếm, thiếu niên đều hóa giải dễ dàng.

Thấy không tạo được ưu thế, Tường Vân mất cả bình tĩnh hét to :

- Ngươi hãy tiếp thêm mấy chiêu nữa của bốn cô nương xem sao!

Nàng không còn giữ lễ độ bởi sau cuộc chiến này rồi, dù muốn dù không họ sẽ trở thành thù, nếu chiếc rương thứ sáu được mở ra, là chân tướng của bọn Tường Vân lộ rõ, nếu không mở được thì thiếu niên áo lam ân hận vô cùng.

Mở được hay không là do sự thắng bại của song phương, đã ở tư thế như vậy có khách sáo cũng bằng thừa.

Tường Vân càng vũ lộng bảo kiếm, giờ hết tuyệt học ra thi triển, tường chừng nàng quyết tử với đối phương phải nắm phần thắng mới mong bảo toàn được bí mật đang nằm trong chiếc rương thứ sáu.

Thiếu niên áo lam bật cười khanh khách :

- Khá lắm đó! Nhưng đề phòng bốn công tử phản công đây!

Hắn quét thanh trường kiếm một vòng, đánh hất lên một nhát.

Xoảng!

Hàng ngàn tia lửa lóa lên, thanh đoàn kiếm vượt khỏi tay Tường Vân bay vút đi cắm phập vào mũi thuyền, lút hơn một tấc.

Thiếu niên áo lam hoành trường kiếm ngang ngực, đứng nhìn Tường Vân thoái hậu mấy bước, nàng không ngã, đôi mắt lại nhắm nghiền ra tại chỗ đứng như tượng gỗ.

Thì ra chẳng những nàng bị chấn động đến buồng kiếm mà nàng còn bị điểm trúng vào yếu huyệt, khiến thân hình bất động, chẳng còn cử động được nữa.

Lục Châu và Lục Ngọc đứng một bên theo dõi cuộc chiến, không tài nào nhận định nổi thủ pháp thần kỳ của thiếu niên áo lam.

Thiếu niên áo lam không nhân thắng thế mà tiến công tiếp, hắn lạnh lùng nói :

- Tiếp được ba chiêu kiếm của ta, kể ra trên giang hồ cũng chẳng có mấy tay. Ta thành thật khen người luyện được kiếm pháp khá cao đấy!

Tào Đôn Nhân thoát đầu còn khinh thường thiếu niên đến đó mới hời hợt hùng thất sắc. Nhưng lão đâu có thể đứng đó khoanh tay nhìn Tường Vân uất hận với cái thảm bại vừa rồi?

Lão nhân khi thiếu niên thốt lên câu nói nhanh như chớp đảo bộ vọt tới đánh ra một chưởng vào sau lưng hắn.

Vô ích, thiếu niên dường như có phòng bị, nghe tiếng gió vừa rít lên, hắn quát to :

- Loài chuột nhắt! Đừng mong ám toán ta!

Đồng thời hắn xoay người lại, thanh trường kiếm đã quét ngang một vòng, Tào Đôn Nhân hét lên thất thanh toan rút tay về nhưng không kịp.

Cũng may thiếu niên thay vì quét bề lưỡi, lại quét bề sống, hơn nữa hắn chỉ dùng một công lực rất nhẹ nhàng thành ra sóng kiếm chạm khẽ vào cổ tay lão, lão nghe cánh tay tê dại buông thõng xuống ngay, không còn cử động được nữa.

Thiếu niên áo lam cười lạnh :

- Tạm tha cho người lần đầu.

Hắn bỏ mặt bọn Tường Vân tại đó, bước thẳng vào mũi thuyền. Nhưng Lục Châu và Lục Ngọc đã đứng chắn tại cửa.

Bạch Thiếu Huy thảm thán :

- “Vậy là mình không còn hy vọng gì trở lại Bách Hoa cốc nữa rồi! Hắn sẽ phát hiện ra mình, sẽ làm hỏng mưu đồ của mình!”

Bổng Lục Châu và Lục Ngọc quát to :

- Đứng lại!

Đồng thời hai thanh đoản kiếm từ tay hai nàng chớp ngời lên, chém xả xuống đầu thiếu niên.

Thiếu niên áo lam khẽ hất trường kiếm lên, hét lớn :

- Các người định chắn lối ta?

Xoảng! Xoảng!

Hai thanh đoản kiếm bật trở lại, Lục Châu và Lục Ngọc mỗi nàng ngã dạt sang một bên, bỏ lối trống chằng thiếu niên tiến vào.

Thiếu niên vung kiếm chém bay khóa, đưa chân hất nắp chiếc rương.

Bạch Thiếu Huy vờ bị điểm huyết nằm thu hình bất động.

Trông thấy chàng thiếu niên hừ lạnh.

- Đúng như ta dự liệu!

Hắn cử kiếm lên trong tư thế chém xuống.

Lục Châu thét hoảng :

- Ngươi không được sát hại hắn!

Nàng đỉnh ninh là thiếu niên có ý giết chàng.

Nhưng không! Làm gì thiếu niên có ý giết chàng? Bất quá hắn cử kiếm giáng xuống mượn kiếm khí giải huyết cho chàng.

Bạch Thiếu Huy biết rõ đó là thủ pháp thượng thừa giải huyết chỉ có những tay siêu đẳng trong võ lâm mới áp dụng được.

Chàng thán phục thiếu niên quả có võ công phi phàm, bây giờ huyết đạo đã được khai rồi, chàng không thể vờ nằm bất động mãi được, nên uể oải đứng dậy.

Thiếu niên áo lam nhìn chàng không chớp mắt.

- Huynh đài đã bị chúng bắt mang đi phải không?

Bạch Thiếu Huy đã cố tình trở lại Bách Hoa cốc bao giờ chịu nói sự thật, chàng làm vẻ ngơ ngơ ngạc ngạc hỏi lại :

- Tại hạ bị ai bắt mang đi?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tiếng sáo Trương Lương

Thiếu niên cau mày gần giọng :

- Huynh đài đã bị nàng danh kỹ Tường Vân đất Đô thành bắt mang!

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Tường Vân! Tường Vân là ai?

Thiếu niên áo lam chớp mắt :

- Huynh đài không biết nàng? Thế tại sao lại rơi vào tay nàng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không hiểu gì cả!

Thiếu niên áo lam lại hỏi :

- Huynh đài tên họ là chi?

Bạch Thiếu Huy ngơ ngác :

- Tại hạ! Tại hạ...

Chàng há mồm lẽ lười ngây người ra trần trời nhìn Thiếu niên áo lam.

Chợt một bóng người hiện ra tại khung cửa mũi thuyền, bóng người đó nhắc chàng :

- Ngươi số hiệu mười chín, thuộc chữ Tử.

Bạch Thiếu Huy liền đáp với thiếu niên :

- Tại hạ là số hiệu mười chín, thuộc chữ Tử.

Thiếu niên áo lam quay đầu lại nhìn bóng người vừa xuất hiện, bóng đó chính là Tường Vân. Hấn hừ lạnh :

- Tự mình giải huyệt một cách nhanh chóng như thế người cũng không phải là tay vừa.

Tường Vân cười mỉa :

- Ngươi hỏi tiếc vì đã điểm nhẹ tay phải không?

Thiếu niên áo lam xì một tiếng, đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy rồi hỏi nàng :

- Bọn người đã làm cho hấn mê thất thần tr?

Tường Vân lắc đầu :

- Hấn vẫn sáng suốt như người và ta, người cứ hỏi hấn xem!

Không chờ ai hỏi Bạch Thiếu Huy thốt nhanh :

- Tại hạ có đủ sáng suốt, tại hạ có sao đâu.

Thiếu niên áo lam đưa mũi kiếm chỉ ngay Tường Vân gần giọng :

- Các người là những kẻ bại hoại cùng cực, không có tội ác nào mà các người không dám làm. Hôm nay gặp bọn công tử rồi, thì đừng mong sống sót.

Tường Vân rùn vai :

- Gã họ Phạm kia! Ngươi hay gánh vác chuyện thiên hạ, có chết cũng đáng đời. Tại người chuốc khổ và người chứ chẳng ai gây sự với người cả. Đừng trách bọn ta tàn nhẫn nhé.

Thiếu niên áo lam cười nhẹ :

- Tien tỷ! Ngươi tài nghệ bao nhiêu mà dám lớn lối?

Tường Vân dạy lại hai nữ tỷ :

- Lục Châu! Lục Ngọc! Gọi tất cả ra đây!

Bạch Thiếu Huy giật mình nghĩ thầm :

- “À! Họ còn một số cao thủ nữa!”

Lục Châu và Lục Ngọc bước nhanh về cuối khoang thuyền, mở mui cửa ra.

Sau lớp cửa đó là một gian phòng nhỏ hẹp, trong phòng có năm đại hán mặc áo tím, da mặt tím, ngồi bất động thần sắc mơ hồ, ánh mắt ngơ ngác ngác.

Bạch Thiếu Huy nhận ra năm người đó ngay. Chính là bọn Vương Lập Văn đã trốn thoát sau khi được Tào Đôn Nhân trong cái lốt Tiết thần y giải huyết vào lúc xem mạch tại thạch thất.

Lục Châu hét :

- Đứng lên! Sứ giả gọi các người đây!

Lại một phát hiện mới cho Bạch Thiếu Huy! Tường Vân là một sứ giả trong Bách Hoa cốc!

Năm người đó thần sắc thì mơ hồ nhưng võ công lại không mơ hồ chút nào cả. Tất cả nghe gọi cùng chỗi tay xuống sàn thuyền, vọt người lên, nhảy ra ngoài.

Tường Vân phẩy tay, nơi tay nàng đã có một vật màu tím kẹp trong ba ngón tay, nàng chiếu vật đó ra trước mặt bọn Vương Lập Văn nghiêm trọng quát :

- Các anh em trong đàn hãy nghe lệnh đây!

Bạch Thiếu Huy nhận ra vật trong tay Tường Vân chính là một đoá hoa Tường vi bằng ngọc màu tím, chàng giật mình thầm nghĩ :

- “À tín vật của Tử Vi đàn chủ!”

Bọn Vương Lập Văn trông thấy đoá hoa Tường vi bằng ngọc màu tím vội ngưng trọng thần sắc, nghiêm trang chờ lệnh.

Tự nhiên Tường Vân cũng phải đảo mắt nhìn Bạch Thiếu Huy để ngầm tỏ cho chàng biết, mang số hiệu mười chính chàng vẫn phải tiếp lệnh như bọn kia. Mà chính chàng cũng không thể làm khác năm người kia nếu chàng không muốn để cho Tường Vân nghi ngờ, có điều chàng tùy cơ mà hành động thôi.

Tường Vân quát to :

- Xông vào bắt Thiếu niên áo lam kia cho ta!

Lập tức bọn Vương Lập Văn năm người cùng Bạch Thiếu Huy lăm lăm vũ khí nơi tay từ từ bước tới, định bao vây Thiếu niên áo lam.

Thiếu niên nhìn họ biết ngay họ đã mất bản tánh, có hành động như cái máy, người này người nấy có vẻ hùng hùng hổ hổ, quyết tử chiến với hấn.

Trong tình thế đó, nếu hấn nương tay thì họ sẽ hạ sát ngay, bằng nếu hấn dốc toàn lực chiến đấu thì sợ gây tổn thương cho họ, điều mà hấn không thể làm, bởi họ là những người máy không hơn không kém.

Nhận thấy mui thuyền quá chật hẹp, hấn vừa loan trường kiếm một vòng ngừa bị tấn công bất ngờ, đoạn nhún chân nhảy vọt ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ nhảy vọt ra ngay, đứng chừng thiếu niên, sợ hấn không rõ bọn Vương Lập Văn mê thất thần trí, hạ thủ đoạn thì nguy hại cho họ vô cùng.

Rồi chàng dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với hấn :

- Họ mất cả bản tánh rồi, huynh đài hãy nương tay kiếm để bảo tồn sanh mạng cho họ!

Trong lúc đó bọn Vương Lập Văn cũng theo ra đứng bao vây quanh thiếu niên áo lam. Trong số đó có hai người sử dụng kiếm, một sử dụng đao một dùng côn và người thứ năm dùng trùy thủ.

Năm môn vũ khí đã tới tập bay xuống đầu thiếu niên.

Thiếu niên áo lam nghe câu nói của Bạch Thiếu Huy giật mình sùng sốt, chỉ trong giây phút sùng sốt đó, hấn bị phân tâm lợi ý suýt bị vũ khí đối phương chạm vào người.

Nhưng hấn đâu phải là tay chịu bại một cách dễ dàng? Phản ứng của hấn thần tốc vô tường.

Nhanh như chớp hấn quét trường kiếm từ bên dưới, thốc ngược lên.

Xoảng! Xoảng! Bốp!

Một thanh kiếm, một ngọn côn, một thanh đao của địch bị đánh bật trở ra đồng thời tay tả vuron ra, hấn búng chỉ cách không đẩy bật một thanh kiếm

khác.

Thanh kiếm đó vượt khỏi tay đại hán áo tím liền.

Không chậm trễ thiếu niên nhào người tới, sè bàn tay khê điểm vào huyết đạo của đại hán đó. Đại hán hự lên một tiếng rồi ngã nhào bất động.

Bạch Thiếu Huy hết sức khâm phục thủ pháp linh diệu của thiếu niên.

Tuy nhiên chàng không thể đứng đờ ra đó, nhìn cuộc chiến dù sao chàng cũng phải tấn công, cho Tường Vân đứng ngoài xem. Lập tức chàng rung Trúc tiêu, đảo bộ bước tới. Đầu tiêu đã chọc thẳng vào người Thiếu niên áo lam.

Thiếu niên trầm mũi kiếm, chặn đầu Trúc tiêu đồng thời dùng phép truyền âm nhập mật hỏi chàng :

- Huynh đài là ai?

Bạch Thiếu Huy vừa vung tiêu vừa đáp :

- Tại hạ là La Đại Thành!

Lại một lần nữa chàng đổi tên, chàng mượn danh nghĩa biểu diệt của Táng Hoa phu nhân xưng danh mình họ La.

Thiếu niên áo lam vừa giao đấu vừa tiếp tục cuộc đàm thoại với chàng qua phép truyền âm nhập mật.

- La huynh có biết bọn chúng bắt mất nhiều cao thủ trong võ lâm là có ý tứ gì?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tình hình phức tạp lắm! Tại hạ chưa biết được gì rõ rệt cả! Hiện tại mong huynh đài nên sớm rời đi, miễn cho tại hạ phải lâm vào cảnh khó xử khó bề hoạt động!

Xoảng!

Đại hán cầm đao đã bị thiếu niên đánh bay vũ khí, tay không lại bị điểm trúng huyết đạo, buông thông xuống. Đại hán hung hăng vô cùng, tay hữu bị tê liệt, y lập tức vung tay tả, đánh tới một quyền.

Thiếu niên cười mỉm, lách mình sang một bên hoành kiếm đập nhẹ vào vai đại hán, nắm áo giờ hông y quăng ra xa.

Đại hán rơi xuống sàn thuyền nằm bất động.

Đoạn Thiếu niên áo lam tiếp tục hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Có việc gì khó xử cho huynh?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tại hạ đề cho chúng bắt đi là có ý muốn vào tận sào huyết của chúng dò xem hành động bỗng nhiên nửa đường lại bị huynh đài ngăn trở thế này, chỉ sợ mưu đồ của tại hạ phải hỏng.

Thiếu niên áo lam nói :

- Huynh đài có lý!

Rồi song phương tiếp tục cuộc đấu ác liệt. Bên cánh Tường Vân chỉ còn lại một người cầm kiếm, một người cầm trủy thủ, còn một người cầm côn và Bạch Thiếu Huy. Người cầm trường kiếm có khí thế hết sức hung mãnh.

Bạch Thiếu Huy nhận ra người đó chính là Vương Lập Văn chàng hết sức thán phục kiếm pháp của y.

Thiếu niên áo lam mấy phen bị kiếm pháp của Vương Lập Văn bức thoái, nhưng không phải chính vì hấn kém tài mà vì hấn cố ý nương tay sợ gây tổn thương cho đối phương.

Thấy Vương Lập Văn quá hùng hổ hấn sôi giận, trở đốc kiếm đánh mạnh vào mạch môn của y, đồng thời búng ra một đạo chỉ phong bắn trúng vào người Vương Lập Văn, Vương Lập Văn liền ngã nhào bất động.

Cuộc đấu chỉ còn lại ba người, Bạch Thiếu Huy không thể mượn cảnh hỗn độn để giả vờ chiến đấu, nhân số càng giảm thì chàng phải dốc toàn lực giao thủ nếu không thì Tường Vân sẽ nghỉ ngơi.

Chàng khăn trương ra mặt hấp tấp giục thiếu niên áo lam :

- Huynh đài thoát đi chứ! Nhanh lên!

Cùng theo câu nói, chàng đưa Trúc tiêu điểm nhanh vào Kỳ Môn huyết của thiếu niên. Làm như thế chàng có ý che mắt bọn Tường Vân và Lục Ngọc, Lục Châu đứng bên ngoài chăm chú hết tinh thần theo dõi cuộc đấu. Chàng thừa hiểu thiếu niên sẽ tránh được chiêu công đó dễ dàng.

Đúng như chàng dự đoán, thiếu niên khẽ nghiêng người về phía sau, phất bàn tay tả lên vệt đầu Trúc tiêu sang một bên.

Vừa lúc đó chiếc đồng côn của đại hán vút tới.

Nhanh như chớp thiếu niên quật ngược bàn tay tả lại chụp đầu chiếc đồng côn giật mạnh lấy đà, vừa đảo mắt nhìn Bạch Thiếu Huy một thoáng, vừa nhún chân nhảy vọt lên không rơi xuống tiểu thuyền của hắn còn đang trôi lơ lửng theo dòng, cách thuyền của Tường Vân hơn ba trượng.

Tường Vân đứng bên ngoài nhìn cuộc chiến, gương mặt lạnh lùng, không biểu lộ một cảm nghĩ gì cả, chừng như cuộc chiến ác liệt vừa khai diễn trước mắt nàng không mấy may liên can đến nàng.

Nhưng không nàng đang theo dõi một ý niệm, ý niệm phát sanh nơi tâm tư nàng ngay từ lúc Bạch Thiếu Huy vung Trúc tiêu điểm vào huyết Kỳ Môn của Thiếu niên áo lam.

Chính chiêu thức tiêu trúc đó làm nàng suy nghĩ đến xuất thần.

Khi Thiếu niên áo lam vọt đi, nàng bình tĩnh con suy nghĩ cấp tốc vung tay tung theo một nắm kim ngân châm.

Vô ích! Thuyền của thiếu niên lướt đi như bay nắm ngân châm hụt đích rơi xuống đất.

Tường Vân nhìn theo bóng tiểu thuyền, mơ màng lẩm nhẩm :

- Hắn là ai?

Tào Đôn Nhân bước tới khẽ hỏi :

- Cô nương xem thiếu niên đó có phải là người trong Táng Hoa môn chăng?

Tường Vân lắc đầu :

- Chúng ta chưa rõ thực lực của Táng Hoa môn thế nào. Nhưng ta nhận thấy võ công của hắn trên hãn Vương Lập Văn mấy bậc, vì thế hắn không thể là đệ tử của Táng Hoa môn.

Rồi nàng cau mày gằn giọng :

- Thủ pháp điểm huyết của hắn hết sức kỳ lạ! Ta giải khai huyết đạo rồi thế mà chân khí vẫn không lưu chuyển thoải mái như cũ.

Tào Đôn Nhân gật đầu :

- Cô nương nói đúng! Chính thuộc hạ đã giải huyết nơi cánh tay hữu mà cánh tay vẫn còn tê liệt như thường!

Ba hôm sau vào lúc hoàng hôn, thuyền về đến Bách Hoa cốc.

Tường Vân hướng dẫn nội bọn, theo đường bộ chạy đi như bay về phái căn cứ.

Vừa chạy theo bọn Tường Vân, Bạch Thiếu Huy vừa lo nghĩ về trường hợp của chàng. Dĩ nhiên lần trở lại Bách Hoa cốc này, chàng sẽ gặp đủ nhiều lãnh ít, một lẽ vì Tử Vi đàn chủ vắng bóng, không còn ai có thể che chở cho chàng lúc cần. Lẽ khác là chàng lo ngại, nếu chúng biết được hành tung lai lịch của chàng thì nhất định chúng sẽ thủ tiêu chàng.

Chàng tự hỏi trong mấy hôm rồi, chúng đã dò xét ra được những hành động phá hoại của chàng chăng?

Đã quyết tâm mạo hiểm, chàng phải hết sức đề dặt, chàng dần lòng phải luôn luôn đề cao cảnh giác, hơn nữa câu “Tùy ngộ nhi an” của Cửu nghi tiên sinh chàng còn nhớ rõ, chàng sẽ băng lòng với những diễn tiến để thực hiện mưu đồ.

Không bao lâu đoàn người đã đến trước một tòa lầu cao đèn còn sáng nhưng không có bóng người.

Thoáng nhìn qua chàng nhận ra ngôi lầu này là trụ sở của Hoán Hoa phu nhân, lòng chàng hồi hộp lạ.

Chàng thầm nghĩ :

- “Tại sao Tường Vân không đưa bọn chàng về đàn mà lại đưa sang đây? Có sự gì quan trọng khiến nàng phải dẫn tất cả đến đây tham kiến phu nhân?”

Bỗng Tường Vân cao giọng trình báo :

- Tiệp nữ Tường Vân xin phúc lệnh phu nhân!

Một sử nữ vận áo xanh xuất hiện nơi cửa, điểm một nụ cười :

- A! Tường Vân thơ thơ! Phu nhân đang chờ đấy, mau đưa số hiệu mười chín vào gặp phu nhân!

Không rõ vô tình hay có ý, thiếu nữ áo xanh khẽ liếc nhìn Bạch Thiếu Huy.

Bạch Thiếu Huy mới vỡ lẽ, sở dĩ Tường Vân và Tào Đôn Nhân không tham gia cuộc chiến là vì cả hai bị thương nơi kinh mạch.

Tường Vân hỏi :

- Tào hộ pháp đã giải khai huyết đạo cho tất cả chúng chưa?

Tào Đôn Nhân gật đầu :

- Thuộc hạ đã làm xong!

Nàng quay qua Bạch Thiếu Huy và đại hán cầm đao :

- Số hiệu mười và số hiệu mười chín! Hãy vào trong.

Bạch Thiếu Huy và đại hán vâng lệnh, vào khoang phía hậu.

Bạch Thiếu Huy nhận ra ngay thiếu nữ đó là Thu Vân đã vâng lệnh phu nhân đưa chàng đến Sài Cô Bà để bà này cho chàng uống Vô Ưu tán.

Chàng giật mình trầm nghĩ :

- “Thì ra phu nhân đã hay biết có ta trở lại đây”.

Tường Vân day qua Tào Đôn Nhân :

- Người cùng bọn kia ở đây chờ ta!

Tào Đôn Nhân gật đầu.

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy :

- Giờ thì số hiệu mười chín theo ta vào bái kiến phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Lại vào hang cọp

Nghe Hoán Hoa phu nhân ra lệnh chỉ cho một mình chàng và Tường Vân vào nhà thôi, Bạch Thiếu Huy hết sức khẩn trương.

Thu Vân vội vã bước đi trước, Tường Vân nói tiếp liền, Bạch Thiếu Huy còn biết làm sao hơn đành phải theo sau.

Chàng bước đi mà lòng còn hồi hộp, chàng nghe rõ từng tiếng đập rộn của con tim, cố gắng lắm mới trấn định được phần nào niềm xúc động.

Giữa gian nhà một ngọn đèn hồng lập cháy sáng, bốn bên nhà còn có bốn ngọn cung đăng bọc lụa mỏng, ánh đèn chiếu ra soi rõ như ban ngày, một thứ ánh sáng mát dịu chứ không chói nắng như ánh dương quang.

Trên chiếc ghế bành, một vị phu nhân đang ngồi, tư thái vô cùng nghiêm lạnh. Phu nhân vận cung trang, mặt che một vuông sa đen mỏng.

Phu nhân chính là Hoán Hoa phu nhân, là Hoán Hoa cung chủ, tử đối đầu của Táng Hoa môn.

Lần trước, Bạch Thiếu Huy cố nhìn cho biết mặt mày phu nhân như thế nào, song chàng không toại nguyện, vì phu nhân ngồi trong rèm mà đối thoại với chàng.

Lần này phu nhân đối diện với chàng, dù có một vuông sa che mặt song với công phu tu vi hiện tại chàng có nhãn lực cực cao, một lượt sa mỏng không đủ che giấu những gì mà đối tượng muốn giấu.

Từ lúc nào đến giờ, chàng đinh ninh là Hoán Hoa phu nhân ít nhất cũng có niên kỷ suýt soát Táng Hoa phu nhân, nếu không có già nua. Hiện tại chàng mới thấy rõ là mình ước đoán sai lầm.

Chàng vô cùng kinh ngạc nhận ra phu nhân chỉ vào trạc trên dưới ba mươi, nhan sắc tuyệt vời, dù tuổi đã quá thời hoa niên nhan sắc vẫn còn lộng lẫy.

Tường Vân bước tới một bước, nghiêng mình làm lễ :

- Tỳ nữ kính chúc phu nhân vạn an!

Hoán Hoa phu nhân khẽ gật đầu.

Bạch Thiếu Huy cũng làm trọn lễ như Tường Vân :

- Thuộc hạ tham kiến phu nhân!

Phu nhân điểm một nụ cười, hướng sáng Tường Vân khen một câu :

- Ngươi đã làm tròn việc ủy thác, ta hài lòng lắm.

Đoạn bà hỏi :

- Theo báo cáo thì người bị địch ngăn chặn trên đường về có phải vậy không?

Tường Vân cung kính đáp :

- Tỳ nữ đang định lược trình lên phu nhân sự tào ngộ dọc đường. Địch chỉ có một người nhưng võ công cực cao!

Phu nhân chú ý :

- Có phải là người trong Táng Hoa môn không?

Tường Vân lắc đầu :

- Không chắc là người trong Táng Hoa môn đâu!

Bạch Thiếu Huy thăm đoán :

- “À! Họ đã đề phòng Táng Hoa môn mọi mặt!”

Phu nhân cau mày :

- Không phải người Táng Hoa môn? Lại chỉ có một người? Sao ngươi không bắt hắn về đây?

Bất! Bạch Thiếu Huy cười thâm! Bà ta cho là Tường Vân có võ công siêu việt lắm hẳn. Gặp địch là bắt! Bà có biết đâu thuộc hạ của bà bị địch quản cho một trận toi bồi.

Tường Vân cúi đầu thấp giọng :

- Tỳ nữ bất tài bị địch đánh bại. Tất cả bọn tỳ nữ đều bị địch điểm thương huyết mạch, làm phân tán khí lực, không còn chiến đấu được nữa.

Hoán Hoa phu nhân thoáng giật mình, đôi mắt chớp lên nhìn nàng một chút :

- Bị điểm thương huyết mạch? Cả Tào hộ pháp và lũ Lục Châu Lục Ngọc?

Bà hỏi thế là vì bà hiểu rõ Tường Vân có võ công khá cao trong Hoán Hoa cung, nàng là tay hữu hạng, dù nàng chỉ có nhiệm vụ rất khiêm tốn là chấp chương văn từ về quản trị và liên lạc của tổ chức, nàng được phu nhân truyền cho tuyệt học cho lãnh hội của nàng không kém những Đàn chủ là đệ tử thân tín nhất của phu nhân.

Vậy mà nàng bị địch đánh bại dễ dàng, nàng bị địch điểm huyết chế ngự dễ dàng, luôn cả Tào hộ pháp và hai tỳ nữ họ Lục cũng không tiếp trợ nàng được gì cả.

Thế thì địch là ai? Hẳn là một nhân vật phi thường mới có thủ đoạn áp đảo được Tường Vân.

Bà quát mắt nhìn Tường Vân chừng như không tin thật sự là nàng bị đánh bại.

Tường Vân tiếp nói :

- Tỳ nữ bị hấn dùng sống kiếm đánh nhẹ vào huyết đạo, lập tức vận khí tự giải khai, nhưng chỉ giải được huyết đạo hết tê liệt, mà cánh tay không cử động nổi!

Hoán Hoa phu nhân trầm ngâm một lúc :

- Đó là thủ pháp mượn vật truyền lực, chỉ cần điểm vào một huyết đạo nào đó, truyền nội lực sang ngăn chặn chân khí trong người địch không để vận chuyển lưu hành theo ý muốn. Thủ pháp đó là một tuyệt học của phật môn có cái tên là Vô Tướng thần công.

Rồi bà hỏi :

- Hấn được bao nhiêu niên kỷ?

Tường Vân đáp :

- Hấn là một thư sinh vận màu áo lam, tuổi tác độ hai mươi!

Hoán Hoa phu nhân trố mắt :

- Hai mươi tuổi? Người có hỏi họ tên hấn không?

Tường Vân gật đầu :

- Hấn họ Phạm tên Thù.

Hoán Hoa phu nhân giật mình :

- Phạm Thù! Phạm Thù!

Bà lập đi lập lại mấy lượt tên thư sinh áo lam, như để nhớ lại một sự việc xa xăm...

Bạch Thiếu Huy lấy làm kỳ thâm nghĩ :

- “A! Có lẽ bà ta có một kẻ thù nào đó họ Phạm, bà ta nghi ngờ thư sinh áo lam đó có liên quan với kẻ thù của bà nên bà giật mình!”

Tường Vân chưa hề trông thấy phu nhân mất bình tĩnh một lần nào, lần này nàng nhận rõ sự thay đổi trên gương mặt bà, hết sức lấy làm lạ, lo sợ không biết mình có lời gì không hợp tính của bà, khiến bà xúc nộ nên im lặng, không dám nói thêm gì.

Phu nhân tự lẩm nhẩm :

- Vô Tướng thần công! Một môn công thất truyền từ lâu! Có lẽ nào Hắc Thánh Thần Tiêu lại lãnh hội được?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, tại sao bỗng nhiên bà đề cập đến sư phó của chàng?

Phu nhân vụt hỏi Tường Vân :

- Thư sinh đó sử kiếm?

Tường Vân gật đầu.

Hoán Hoa phu nhân chớp mắt :

- Phải, hấn sử dụng trường kiếm

- Người có nhận ra những chiêu kiếm của hấn có giống với tiêu pháp Du Long thập bát thức của Hắc Thánh Du Long Tang Cửu chăng?

Bạch Thiếu Huy lại càng kinh hãi thâm nghĩ :

- “À! Bà ta nghi ngờ thư sinh là môn đệ của sư phó! Rất may cho mình là chưa hề biểu lộ tuyệt kỹ, nếu không thì bà ta đã rõ lai lịch của mình rồi!”

Tường Vân lắc đầu :

- Kiếm pháp của hấn linh diệu vô cùng, tỳ nữ không thể nhận định từng chiêu thức một mà so sánh. Tuy nhiên theo chỗ nghĩ của tỳ nữ, thì tiêu pháp của Tang lão không thể nào nhanh nhẹn bằng kiếm pháp của hấn.

Bạch Thiếu Huy cười thầm :

- “Người đã thấy sư phó ta thi triển tiêu pháp lần nào chưa mà dám vô đoán?”

Phu nhân trầm ngâm một lúc rồi bảo :

- Ngươi thuật từng chi tiết một của sự việc đã xảy ra cho ta nghe xem!

Tường Vân vâng lệnh bắt đầu kể, từ lúc chuẩn bị khởi hành tại Tam Hòa viên đến khi thư sinh áo lam cập thuyền gây sự.

Nàng không bỏ sót cuộc chiến ngắn ngủi giữa Bạch Thiếu Huy và thư sinh, chính điều đó làm chàng lo sợ hơn hết, nếu Tường Vân nhận ra được đường tiêu cuối cùng của chàng thì triển trước thư sinh thoát đi thì lai lịch của chàng bị tiết lộ mất.

May mắn thay Tường Vân chỉ phớt nhẹ qua điểm đó.

Phu nhân đưa mắt nhìn thoáng qua chàng rồi tiếp tục hỏi Tường Vân :

- Võ công của số hiệu mười chín như thế nào?

Tường Vân ngẫm nghĩ một chút :

- Chẳng như hấn chỉ biết có một chiêu tiêu mà thôi, suốt thời gian giao đấu với thư sinh hấn chỉ dùng độc một chiêu đó!

Phu nhân lại nhìn thẳng vào mặt Bạch Thiếu Huy :

- Chiêu tiêu người sử dụng nó tên là gì?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không biết!

Hoán Hoa phu nhân gằn giọng :

- Số hiệu mười chín! Trước mặt ta ngươi phải xưng là thuộc hạ!

Rồi bà hỏi tiếp :

- Ngươi học được môn gì trong võ học?

Bạch Thiếu Huy buông gọn :

- Khinh công!

Phu nhân bảo :

- Ngươi biểu diễn tiêu pháp cho ta xem đi!

Bạch Thiếu Huy biết rõ, bà ta đã hoài nghi chàng tự nhiên chàng có dại gì mà biểu diễn tuyệt kỹ?

Chàng rút chiếc Trúc tiêu bên mình ra, múa vun vút một lúc.

Khi chàng dừng tay, phu nhân hất hàm hỏi Tường Vân :

- Có phải hấn dùng tiêu pháp đó giao đấu với thư sinh chăng?

Tường Vân gật đầu đoạn hỏi lại :

- Phu nhân đã nhận ra lai lịch của tiêu pháp của hấn chứ?

Hoán Hoa phu nhân trầm ngâm một lát :

- Hấn biểu diễn ồ ạt như vậy nhưng thực ra chỉ có một chiêu duy nhất, chiêu đó lại giống chiêu kiếm “Thiết Kỵ Đột Xuất” của phái Không Động, bất quá hấn biến đổi phương thức phân nào đó thôi...

Bỗng bà hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Ngươi có nhớ là ai truyền thọ chiêu đó cho người chăng?

Bạch Thiếu Huy vẫn nhớ mình có uống Vô Ưu tán phạm đã uống loại mê dược đó thì vĩnh viễn phải quên đi những gì trong dĩ vãng, chàng lắc đầu :

- Thuộc hạ không còn nhớ là ai!

Hoán Hoa phu nhân gật đầu tỏ vẻ tin lời chàng.

Chàng giắt tiêu vào hông, cúi đầu chào Hoán Hoa phu nhân rồi lui về phía sau Tường Vân.

Phu nhân quay sang một bên phân phó :

- Thu Vân lập tức truyền lệnh ta đến Tổng hương đường điều tra hành tung gã thư sinh họ Phạm. Ngoài ra nếu gặp hắn bằng mọi cách bắt hắn cho bằng được, đưa về đây cho ta!

Thu Vân vâng lời lui ra ngay.

Bạch Thiếu Huy dù biết thư sinh họ Phạm có võ công cao, dù hắn với chàng chưa có một đoạn giao tình nào song chàng vẫn lo ngại cho hắn, bởi qua lời thuật của Tường Vân bọn Hoán Hoa cung đã hiểu rõ hắn có võ công ra sao rồi, thì dĩ nhiên Tổng hương đường trong công tác sắp tới sẽ xuất phát ít cao thủ, liệu hắn đơn thân độc mã có thể thủ thắng nổi chăng?

Chàng đang nghĩ ngợi về những tao ngộ sắp đến của thư sinh họ Phạm, bỗng phu nhân gọi chàng :

- Số hiệu mười chín!

Chàng giật mình sửa dáng tự nhiên hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo thuộc hạ?

Hoán Hoa phu nhân nhìn chàng :

- Trong chiến dịch tập kích phủ trạch họ Vương tại Thành Đô, người có đi theo Tử Vi đàn chủ vậy người còn nhớ rõ sự tình chứ?

Chàng lấy làm khó nghĩ, không biết phải đáp thế nào cho hợp lý, bởi chàng không rõ khi uống Vô Ưu tán rồi, con người có còn nhớ được việc mình chẳng, hay cũng quên như đã quên mọi việc trong quá khứ.

Đắn đo một chút chàng cho rằng có thể nhớ được những việc làm từ lúc uống Vô Ưu tán về sau nên chàng gật đầu :

- Thuộc hạ nhớ!

Hoán Hoa phu nhân mỉm cười :

- Người nhớ làm sao, hãy thuật lại cho ta nghe!

Bạch Thiếu Huy suy qua sự việc Tường Vân chỉ chuyên tìm cho được mỗi một mình chàng đưa về Hoán Hoa cung đoán là Tử Vi đàn chủ đã về đây rồi, nàng ấy đã tường trình công tác bên phu nhân, có lẽ phu nhân chưa tin lắm nên chờ nghe chàng cung khai mà phối kiểm với lời cung khai của Đàn chủ.

Chàng thăm hỏi không rõ Tử Vi đàn chủ đã nói gì với phu nhân, nói tất cả sự thật hay đã che giấu phần nào thêm bớt chi tiết nào?

Dựa vào tình trạng mê thất tâm trí của một kẻ đã uống Vô Ưu tán, phải khó khăn lắm mới vận dụng được trí nhớ, nhưng cũng không được sáng suốt hoàn toàn, chàng vờ suy nghĩ một lúc.

Thật sự chàng cân nhắc tất cả sự việc đã diễn ra để chọn lọc việc nào nên nói, việc nào nên giấu, hoặc giả có nên thêm thắt điều gì.

Sau cùng chàng bắt đầu thuật, chàng cố ý đảo lộn thứ tự thời gian, chứng tỏ trí nhớ của chàng không có minh bạch, nhớ được việc gì nói lên việc ấy, bắt chắp là việc đó xảy ra trước hay sau.

Phu nhân lắng nghe chàng nói một lúc, đột nhiên khoác tay chặn lại hỏi :

- Lúc người xung phá vòng vây thoát đi, còn có ai theo người không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Thuộc hạ không nhớ rõ!

Phu nhân lại hỏi :

- Bên địch có người nào đuổi theo người chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Có thể có rất nhiều người, nhưng vì thuộc hạ cố chạy chết nên không để ý.

Phu nhân nhìn chàng dò xét :

- Rồi người gặp Đàn chủ của người ở đâu?

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ có lẽ Từ Vi đàn chủ không hề tiết lộ việc chàng chữa trị thương thế cho nàng nên chàng hàm hồ đáp :

- Chừng như bên cạnh một khu rừng, cách Thành Đô một khoảng đường không xa lắm. Đàn chủ truyền lệnh cho thuộc hạ đứng canh tại đó, không để cho bất cứ một kẻ nào xâm nhập vào rừng.

Hoán Hoa phu nhân gật đầu :

- Trong rừng còn có ai khác chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Thuộc hạ không được biết, bởi Đàn chủ không cho thuộc hạ bỏ chỗ canh đề vào sâu trong rừng!

Hoán Hoa phu nhân lại gật đầu :

- Có kẻ nào toan xâm nhập vào rừng chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một lúc :

- Có! Một thiếu nữ vận áo trắng!

Hoán Hoa phu nhân chú ý :

- Người biết nữ nhân đó là ai chăng?

Bạch Thiếu Huy buông gọn :

- Nàng ấy xưng là Bạch Linh đàn chủ!

Phu nhân trầm giọng :

- Người không cho nàng vào rừng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vì vậy mà nàng xuất thủ, thuộc hạ bắt buộc phải tự vệ.

Phu nhân hỏi tiếp :

- Rồi sao nữa?

Bạch Thiếu Huy vờ suy nghĩ một chút :

- Sau đó không rõ từ đâu đến, bốn thiếu nữ áo trắng khác xuất hiện bao vây thuộc hạ, thuộc hạ đơn thân độc lực không chống cự nổi bọn chúng, phải thoát chạy vào rừng, tìm Từ Vi đàn chủ nhưng không gặp người, thuộc hạ phải bỏ khu rừng..

Hoán Hoa phu nhân gật đầu.

Vừa lúc đó Thu Vân đã trở lại. Phu nhân bảo nàng đi gọi Từ Vi đàn chủ và Bạch Linh đàn chủ đến.

Bạch Thiếu Huy định ninh là Từ Vi đàn chủ thế nào cũng bị phu nhân dùng nghiêm hình trị tội chiến bại của nàng và ít ra nàng cũng bị trói tay hoặc giả cũng bị áp giải đến nơi, song trái với chỗ chàng tưởng, Từ Vi đàn chủ vẫn thông thả như ngày nào, chiếc áo tím, gương mặt màu tím.

Bất quá nàng có cúi đầu thấp hơn một chút, theo sau Thu Vân, tỏ vẻ con người thừa nhận tội lỗi đã phạm.

Vào đến nơi thoáng nhìn thấy Bạch Thiếu Huy nàng khẽ giật mình...

Chẳng những Từ Vi đàn chủ giật mình mà Bạch Linh đàn chủ cũng kinh hãi ra mặt.

Cả hai tiến đến trước mặt phu nhân cúi đầu hành lễ :

- Đệ tử bái kiến sư phó!

Hoán Hoa phu nhân quắc mắt nghiêm lạnh nhìn Từ Vi đàn chủ :

- Nghi Quân!

Từ Vi đàn chủ bước tới một bước, quỳ xuống vấp đầu sát đất :

- Người để cho bao nhiêu người chết trong chiến dịch Thành Đô, như vậy là vi phạm nặng pháp điều của Hoán Hoa cung, tội người nặng lắm. Cứ theo sự điều tra của đại sư thư người, và hồi cung khai của sổ hiệu mười chín thì người đã nói hết sự thật với ta, không giấu diếm điểm nào để chạy tội, chẳng qua có cuộc chiến bại vừa rồi, là do người quá khinh địch...

Từ Vi rung rung giọng :

- Đệ tử đã biết tội mình, xin sư phó áp dụng kỷ luật nghiêm trị!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trên chỗ suy tư

Hoán Hoa phu nhân ôn tồn thốt :

- Xét vì từ bao lâu nay, người không hề phạm một lỗi nhỏ nào, ta niệm tình gác lại việc đó, cho người tìm dịp lập công chuộc tội. Người hãy tiếp tục điều khiển Từ Vi đàn chủ lại như cũ.

Từ Vi đàn chủ lạy tạ.

- Đệ tử ghi nhớ mãi mãi ân trọng của sư phó!

Hoán Hoa phu nhân bảo Tường Vân :

- Hãy ghi chú tội lỗi của Nghi Quân vào từ chương, đợi sau này duyệt lại.

Bà hướng sang Bạch Linh đàn chủ :

- Bội Ngọc! Người biết tội mình chưa?

Bạch Linh đàn chủ sợ hãi cúi thấp đầu :

- Đệ tử không rõ mình đã phạm vào pháp điều nào, xin sư phó cho biết!

- Ta đã sai người đi tiếp ứng Nghi Quân, người đã không giúp đỡ gì cho sư tỷ của người, trái lại người còn manh tâm dồn sư tỷ người vào bước đường cùng, người đã thức ngộ điều đó chưa?

Bạch Linh đàn chủ rung rung giọng :

- Đệ tử đến Thành Đô, hay tin nhị sư tỷ bị bọn Táng Hoa môn đánh bại, các danh thủ và bốn nữ tỷ đều bị địch bắt và giết hết, chỉ còn một mình sư tỷ chạy thoát, sau đó lại bị Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý và Ác Cái Tiên Bình đuổi theo chặn đánh một trận toi bời, cuối cùng thì sư tỷ ra sao, đệ tử không được rõ nữa. Đệ tử trình bày sự thật, mong sư phó lượng tình tha thứ!

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Các người là bạn đồng môn với nhau, lại sang sự bất hòa tương đầu ta không biết gì cả sao?

Bạch Linh đàn chủ nhìn sang Từ Vi đàn chủ một thoáng đoạn thấp giọng thốt :

- Đệ tử cùng nhị sư tỷ tình như cốt nhục, có bao giờ...

Hoán Hoa phu nhân khoác tay :

- Thôi đi đừng biện hộ. Ta thừa hiểu rồi. Hiện tại Táng Hoa phu nhân đã ra mặt đối đầu với Bách Hoa cốc thực lực của họ vô cùng hùng mạnh, mình không thể khinh thường. Nếu các người không hòa thuận với nhau đồng tâm ứng phó với địch, thì làm sao giành được thế ứng phó với họ?

Trầm ngâm một chút, bà tiếp :

- Các người lui ra đi!

Từ Vi đàn chủ và Bạch Linh đàn chủ cúi đầu cáo biệt lui ra ngoài. Đi ngang qua Bạch Thiếu Huy, Từ Vi đàn chủ khẽ gật đầu ngẫm ra hiệu bảo chàng đi theo.

Bạch Thiếu Huy cúi chào phu nhân rồi bước ra theo.

Đến bên ngoài cửa viện, Từ Vi đàn chủ quắc mắt nhìn năm danh thủ mặt tím quất to :

- Các người theo bốn tọa!

Hết xong nàng bước đi thoăn thoắt.

Năm danh thủ lẳng lặng bước theo Bạch Thiếu Huy.

Bạch Linh đàn chủ thất vọng :

- Nhị sư tỷ về đàn đi nhé, tiểu muội không thể tiến xa hơn!

Từ Vi đàn chủ không đáp dẫn Bạch Thiếu Huy và năm danh thủ đi luôn.

Về đến đàn, Từ Vi đàn chủ chỉ gọi riêng một mình Bạch Thiếu Huy :

- Số hiệu mười chín! Người theo ta!

Nàng bước lên thềm

Bạch Thiếu Huy biết nàng muốn hỏi chàng về tình hình đã qua, vội bước theo liền.

Đàn chủ không dừng lại nơi khách sảnh, dẫn chàng đi luôn vào hậu viện.

Nơi đó trang trí vô nhấ khiết, nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Huy biết ngay đó là tư thất của Đàn chủ.

Đàn chủ khoác tay bảo tên nữ tỳ túc trực tại đó lui ra ngoài, đoạn chỉ một chiếc ghế nhìn Bạch Thiếu Huy :

- Xin mời ngồi!

Nàng không xưng hô ra làm sao cả, chỉ nói trống không, làm Bạch Thiếu Huy bối rối vô cùng, chàng áp ứng :

- Trước mặt Đàn chủ tại hạ đâu dám vô lễ!

Từ Vi đàn chủ khẽ điểm một nụ cười :

- Nơi đây chưa bao giờ có một ngoại nhân nào đặt chân đến! Hôm nay đúng là ngoại lệ!

Ngoại lệ! Các ngoại lệ hôm nay dành cho chàng? Và dĩ nhiên ngoại nhân như nàng vừa nói phải là nam nhân!

Thì ra chàng là nam nhân thứ nhất lọt vào tư thất của nàng?

Thấy chàng chưa chịu ngồi, Từ Vi đàn chủ nhìn qua chàng một thoáng buông gọn một cách trống không :

- Đã đến đây rồi là khách, khách thì phải ngồi, có ngồi đàm đạo mới được.

Bạch Thiếu Huy khiêm tốn :

- Đàn chủ đã dạy vậy, tại hạ xin vâng!

Chàng kéo chiếc ghế sang một bên, tránh đối diện với nàng, đoạn khép nép ngồi xuống.

Đàn chủ từ từ đưa tay tháo chiếc mặt nạ da người che mặt.

Bạch Thiếu Huy suýt nữa kêu lên một tiếng hãi hùng.

Trời! Dưới ánh đèn chiếu sáng, Đàn chủ hiện ra với gương mặt thật đẹp, đẹp tuyệt vời! Một gương mặt của lứa tuổi đôi mươi.

Vẻ đẹp của nàng khác hẳn với Hoán Hoa công chúa mà ngày nào chàng gặp trên dòng Hoán Hoa khuê, cũng khác hẳn với vẻ đẹp của Bạch Linh đàn chủ.

Hoán Hoa công chúa có một vẻ đẹp âm trầm, còn Bạch Linh đàn chủ thì sắc sảo hơn. Vẻ đẹp của cả hai mới nhìn thì lộng lẫy vô cùng, song nhìn lâu thì

thấy có một cái gì đó lạnh lạnh, ghê rợn như ẩn chứa sát khí.

Từ Vi đàn chủ vừa oai hùng, vừa ôn hòa, vừa cương nghị, vẻ đẹp đó chỉ có nơi những trang nữ trung hào kiệt.

Thành thật mà nói Bạch Thiếu Huy không khỏi sao động lòng, trước nhan sắc kiều diễm của Đàn chủ. Chàng nhớ lại lúc nào, đưa tay mò vào ngực nàng lấy các loại thuốc chữa trị thương thể cho nàng, chàng càng bị kích động mạnh.

Từ Vi đàn chủ tháo xong chiếc mặt nạ, nhẹ giọng hỏi chàng nhưng vẫn với cái lối trống không :

- Tại sao ta phải tháo chiếc mặt nạ để chường mặt thật?

Không đợi Bạch Thiếu Huy có ý kiến gì, nàng nói tiếp :

- Có hai nguyên nhân. Thứ nhất ta là chủ nhân, ta tháo chiếc mặt nạ để tỏ rõ ta không phải là Từ Vi đàn chủ khi tiếp khách, tiếp tại nơi đây. Ta là một chủ nhân, không hơn không kém, như mọi chủ nhân của bất cứ gia cư nào. Mà người khách không còn là số hiệu mười chín nữa, khách chỉ là Bạch thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng muốn dùng sắc đẹp để lung lạc ta?”

Điểm một nụ cười chàng hỏi :

- Còn nguyên nhân thứ hai?

Nàng thoáng đỏ mặt trước khi nêu nguyên nhân thứ hai, nàng cúi gằm xuống một chút, tiếp nói :

- Nguyên nhân thứ hai là...

Bỗng nàng ngẩng mặt lên, chớp đôi mắt trữ tình bắn tia nhìn nóng bỏng sang chàng, đôi mắt xưng hô :

- Mười chín năm qua chưa một nam nhân nào trông thấy gương mặt thật của tôi. Sau chiến dịch Thành Đô vừa qua, tôi bị thương nặng, may nhờ thiếu hiệp giải cứu, tôi nghĩ nên dùng mặt thật mà tiếp chuyện với thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy vội thốt :

- Việc cứu nạn chữa thương, là phận sự của khách giang hồ, ai ai cũng phải làm thế, đâu phải là một hành động đặc biệt mà Đàn chủ quan tâm?

Từ Vi đàn chủ lắc đầu từ từ đáp :

- Không! Trường hợp của tôi không thể đặt trong thông lệ, bởi tôi là một nữ nhân...

Bạch Thiếu Huy đưa đẩy :

- Thì điều đó có gì lạ đâu! Đàn chủ là bậc cân quốc anh hùng..

Đàn chủ điểm một nụ cười hàm chứa nửa phần ai oán, nửa phần thiết tha chặn lời chàng :

- Từ bao lâu qua, Chúc Nghi Quân này vốn là người lạnh lùng như băng đá, nếu cho rằng tôi không có cảm tình tôi không khan như mảnh đất cằn cỗi cũng không ngoa. Nhưng kể từ ngày đó, cái ngày thiếu hiệp cứu nạn chữa thương, tôi mới thức ngộ ra mình chung quy cũng chỉ là một nữ nhân, mình vẫn có một con tim như mọi nữ nhân trên đời.

Nàng dừng lại một chút :

- Vĩnh viễn chẳng bao giờ tôi quên cái ơn trọng của thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy tự hỏi, nàng sẽ đưa chàng đến đâu với cái lối mở đầu câu chuyện bằng cách nhắc nhở mãi chuyện mà chàng chẳng hề nghĩ đến nữa, bởi mỗi lần nghĩ đến là chàng thấy thẹn, dù hành động ngày nào rất hợp lý nhưng xét ra vẫn không ổn về mặt tình, chàng nhìn nàng dò dăm một câu :

- Đàn chủ có tâm sự gì?

Một lần nữa Từ Vi đàn chủ chặn lại :

- Tôi đã giải thích với thiếu hiệp là trong cuộc đàm đạo hôm nay tôi không lấy tư cách là một Đàn chủ tiếp xúc với thiếu hiệp, tại sao thiếu hiệp cứ gọi mãi như thế?

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười sửa chữa :

- Cô nương có điều chi chỉ giáo tại hạ?

Đàn chủ nở một nụ cười tươi, nhướn cao đôi mày một chút nghiêng mặt nhìn chàng :

- Tôi muốn hỏi thiếu hiệp mấy điều, chẳng hay thiếu hiệp có có sẵn sàng cho biết hay không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương cứ hỏi, nếu biết làm sao, tôi sẽ đáp làm vậy không dám giấu diếm một điểm nào.

Đàn chủ nghiêm giọng :

- Có đúng Bạch Thiếu Huy là tên thật của thiếu hiệp chăng?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Thế ra cô nương có ý nghi ngờ tại hạ không phải là người trong gia đình họ Bạch tại đất Cô Tô?

Từ Vi đàn chủ trầm ngâm một chút :

- Thiếu hiệp đến đây chắc có mục đích gì chứ? Từ Cô Tô đến Đô Thành không phải đi một sớm một chiều mà đến nơi và lại hành trình còn gian nan vất vả?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng?

- Tại hạ đến Thành Đô không ngoài mục đích thưởng ngoạn thủy tú sơn kỳ, vì ham vui trong ngày lễ Hoán Hoa mà thành ra chìm lòng cá chậu.

Đàn chủ mắt dò trên gương mặt chàng :

- Thiếu hiệp không phải là người trong Táng Hoa môn?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không tại hạ cùng bọn Vương Lập Văn và Kim Nhất Phàm quen nhau chưa được mấy ngày thì bị bắt về Bách Hoa cốc.

Tự nhiên Đàn chủ khó tin được những gì chàng nói, nàng điểm một nụ cười bí hiểm :

- Đã không phải là người trong Táng Hoa môn, thiếu hiệp còn trở lại Bách Hoa cốc làm gì?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Lần trước tại hạ theo bọn Vương Lập Văn vào đây là do tánh hiếu kỳ. Nhưng lần này tại hạ bày tỏ thành thật cùng cô nương, chính vì những người đẩy mà tại hạ trở lại.

Từ Vi đàn chủ giật mình :

- Thiếu hiệp muốn giải cứu họ? Thiếu hiệp quên rằng Bách Hoa cốc là nơi có muôn ngàn cạm bẫy? Theo ý tôi thiếu hiệp nên tạm thời bỏ cái ý định đó, rời khỏi nơi đây, chờ đợi có một cơ hội thuận tiện.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đa tạ cô nương đã có lòng lo cho tại hạ, song tại hạ cùng bọn Vương lập văn cùng Kim Nhất Phàn tuy là binh thủ tương phùng chứ không gọi là thanh khí tương đầu, hiện tại họ đã mê thất thần trí, có lẽ nào tại hạ nở khoanh tay để mặc họ để quân thù mãi mãi ở Bách Hoa cốc?

Đàn chủ khẽ cau mày :

- Không phải tôi dám khinh thường thiếu hiệp, nhưng dù thiếu hiệp có võ công tuyệt đến đâu, thiếu hiệp vẫn đơn thân động lực, giả sử nếu thoát khỏi nơi đây cũng là điều vô cùng khó khăn rồi, hà huống là việc cứu người rồi đưa bọn cả người thoát đi. Tôi chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội tốt cho thiếu hiệp thực hiện cái tâm nguyện đó.

Bạch Thiếu Huy cười lạnh.

- Cô nương đề cao Bách Hoa cốc thái quá.

Đàn chủ lắc đầu :

- Những gì tôi vừa nói, là tấm lòng thành đối với thiếu hiệp, chứ chẳng có gì khác cả. Thiếu hiệp không nên mạo hiểm, chứ chẳng có gì khác cả. Vạn nhất, sự tình bị phát giác thì tôi không còn cách nào giải cứu thiếu hiệp được.

Giọng nói của nàng thành thực quá, thái độ của nàng tha thiết quá, Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Nàng đã dành cho ta nhiều tình cảm đến thế à?”

Chàng khoát tay :

- Tại hạ không dám ước vọng sự tiếp trợ của cô nương, bất quá tại hạ phải hành động theo tâm nguyện, cho trọn tình bằng hữu, còn như sự thành bại ra sao, thì mặc cho định mệnh sắp bày.

Từ Vi đàn chủ u buồn ra mặt :

- Nếu tôi không tiếp trợ thiếu hiệp thì hy vọng rất mong manh.

Nàng trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Chúng ta không phải là một đôi bằng hữu giao tình thân mật, song tôi biết rõ nếu không cứu được bọn Vương Lập Văn thì chẳng khi nào thiếu hiệp chịu rời khỏi Bách Hoa cốc, mà tôi thì không hề phản bội sư phó.

Tuy nhiên tôi sẽ tìm cách giúp thiếu hiệp hoàn thành tâm nguyện. Nàng nhìn ra ngoài trời tiếp :

- Đêm đã khuya lắm rồi, thiếu hiệp về phòng nghỉ ngơi, mình sẽ bàn lại vấn đề này lại!

Bạch Thiếu Huy đứng dậy vòng tay chào biệt.

- Đa tạ cô nương!

Từ Vi đàn chủ mang chiếc mặt nạ vào như cũ, đoạn dặn dò :

- Bất cứ việc gì thiếu hiệp không nên vọng động nhé! Phải y theo sự sắp đặt của tôi mới được!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương yên trí!

Chàng bước ra ngoài, thấy hai tiểu ty đứng tại bậc thềm, chúng tỏ vẻ kinh dị khi trông thấy chàng, chàng không cần chú ý đến chúng, cứ thẳng đường bước nhanh về phòng.

Số hiệu mười tám tức Vương Lập Văn đã ngủ say.

Chàng nghe trong mình mệt mỏi, lên giường đánh một giấc đến sáng.

Ngày kế đó, là một ngày cuối tháng tư, toàn thể nhân số trong Bách Hoa cốc có vẻ bận rộn khác thường, như chuẩn bị một công cuộc gì quan trọng lắm.

Quang cảnh nơi đây cấm hãm mọi người bị quản thúc như chàng rời khỏi phòng, vì chàng muốn giữ hành tung bí mật nên không dám bước ra ngoài, chỉ nằm ý trong phòng, mà lòng thì bồn chồn lo lắng. Nếu cứ như thế này mãi thì chàng làm sao dò xét địa thế trong cốc, hoạch định chương trình giải thoát cho bọn Vương Lập Văn.

Phàm những việc như vậy phải hành động gấp, nếu dây dưa thời gian, biết đâu chẳng có những sự bất ngờ xảy ra, tạo nhiều khó khăn trở ngại?

Ngày thứ hai đã qua. Ngày thứ ba lại đến, mùng một tháng năm. Kinh nghiệm cho biết mỗi lần có tiếng động như vậy, là có cuộc tập họp tại Từ Vi đàn, và những người ở các gian phòng khác đã kéo nhau đi.

Chàng và Vương Lập Văn cũng phải đi họp như những người khác.

Mang số hiệu mười chín chàng phải đứng sau Vương Lập Văn kẻ trước người sau rời khỏi phòng đến thẳng đàn.

Sau chiến dịch Thành Đô, số danh thủ chỉ còn lại có sáu người kể cả Bạch Thiếu Huy, chàng và năm người kia phân ra đứng hai bên thềm chờ lệnh.

Không bao lâu, Đàn chủ xuất hiện, theo sau có bốn thiếu nữ vận áo tím.

Đàn chủ cùng bốn thiếu nữ xuống bậc thềm, bọn danh thủ áo tím như ngày nào nối tiếp sau bọn thiếu nữ, lặng lẽ bước đi.

Đoàn người vượt qua hai ngọn núi, đến một khoảng đất trống, nơi đó là Diễn võ trường của Bạch Thiếu Huy, bốn phía có vách đá bao bọc.

Nơi một góc diễn võ trường, có một cái đài kết hoa trang nghiêm rực rỡ, giữa đài có một bàn hương án, sau hương án có một ghế bành bọc da hổ.

Từ Vi đàn chủ tiến đến cạnh đài phía tả, dừng chân lại. Bốn thiếu nữ phân thành hàng hai, đứng phía sau, sáu danh thủ cũng phân thành hàng hai đứng phía trước.

Một lúc nữa, một đoàn người khác tiến đến, vận y phục đen, đi đầu cũng là một thiếu nữ ngực áo có thêu chim phụng hoàng, kế thiếu nữ là bốn sử nữ, sau cùng là hai mươi võ sĩ.

Đoàn người đó dừng lại bên cạnh đài về phía tả, sau đoàn người của Từ Vi đàn chủ.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng này cũng là Đàn chủ đây! Hôm nay chúng cử hành đại lễ gì mà quy tụ nhiều Đàn chủ đến thế? Xem ra long trọng quá”.

Đoàn nào cũng như đoàn nào, đến nơi rồi, đều giữ im lặng hoàn toàn, không ai nói ai tiếng nào, tưởng chừng họ là những kẻ quá xa lạ nhau.

Họ chờ đợi!

Không lâu sau, tám thiếu nữ phân làm bốn cặp, xuất hiện, chúng vận cung trang, mỗi nàng cầm một món riêng biệt, gồm lư hương, bửu kiếm, cờ lệnh, phát trần, quạt ngọc, như ý lượng thiên xích.

Chúng từ từ tiến đến diễn võ trường, dẫn đầu là một chiếc kiệu gấm màu xanh. Kèm hai bên kiệu là Thu Vân và Tường Vân.

Thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy cũng biết ngay người ngồi trong kiệu là Hoán Hoa phu nhân.

Kiệu đến trước đài, phu nhân bước xuống, Thu Vân và Tường Vân đưa bà lên đài, ngồi xuống chiếc ghế bành da hổ.

Bà ngồi xuống xong, ba đoàn người bên dưới lần lượt lạy chào ra mắt, rồi đầu gối về vị trí đó.

Kế tiếp sau đó, một đoàn thiếu nữ gồm tám người, vận áo xanh, phò một vị thiên kim tiểu thư đó chính là Hoán Hoa công chúa.

Có lẽ tất cả hội tề đông đủ, cho nên Tường Vân rời chỗ đứng, bên cạnh phu nhân, bước ra trước hương án, đồng dục truyền lệnh :

- Tấu nhạc!

Từ trong các bụi hoa quanh Diễn võ trường, tiếng nhạc khí đủ loại trỗi lên, vang dội.

Nhạc khí vừa trỗi, từ nơi cửa sơn cốc, một lão bà đầu bạc như bông, vận áo màu tro xuất hiện, thất giàu lưng ngu sắc, tay cầm trượng màu vàng, đầu trượng chạm hình chim cưu.

Sau lưng lão bà có hai đội thiếu nữ, vận áo hoa, nối đuôi cá thành hàng một, tiến đi như một con rắn dài thông thả trườn mình.

Những thiếu nữ đó vào trạc mười sáu mười bảy, nàng nào cũng xinh đẹp, nơi bờ vai nhô lên hai chuôi trường kiếm, giắt chéo nhau phía sau lưng.

Đến trước đài lão bà dừng lại.

Bọn thiếu nữ bằng một động tác cực kỳ ảo diệu, tán hàng ngay, lập thành mười tiểu đội, mỗi đội gồm mười người, dưới quyền điều động của một tiểu đội trưởng, ngực áo có thêu hoa vàng.

Tất cả hướng mặt về đài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tạm làm Hộ pháp

Lão bà đợi cho mười tiểu đội thành lập xong, liền nghiêng mình làm lễ :

- Long Cô Bà xin ra mắt phu nhân!

Hoán Hoa phu nhân khẽ nhếch mình tới trước một chút, đáp lễ :

- Long Cô Bà không nên quá thủ lễ, một năm qua Long Cô Bà vất vả lắm chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Phu nhân đối với bà này có vẻ khách khí quá! Chắc bà ta cũng là tay quan trọng lắm trong tổ chức!”

Long Cô Bà cung kính thốt :

- Già vâng lệnh phu nhân truyền thọ kiếm pháp cho chúng. May mắn cho già là chúng đã học thuần thực nhanh chóng nên hôm nay đưa chúng đến Diễn võ trường biểu diễn cho phu nhân xem!

Bà quay nhanh người lại, đối diện với mười đội thiếu nữ vùng chiếc gậy chim cu rên lên không.

Một loạt chiếc kiếm hai trăm thanh cùng vang lên rộn người, mười đội thiếu nữ phân tán ra, trong mỗi tay đã có một thanh trường kiếm tuốt vỏ, chập lại trước ngực, chéch mũi lên không trung sẵn sàng chờ lệnh.

Thủ pháp bạt kiếm trông hết sức ngoạn mục.

Long Cô Bà điểm một nụ cười đắc ý, lấy trong mình ra một chiếc còi nhỏ bằng ngọc thổi lên.

Một trăm đội viên cùng mười đội trưởng khoa kiếm vẽ lên những hoa bạc sáng ngời.

Còi thổi nhanh chúng lại múa, mỗi tiếng còi là một động tác, còi thổi nhanh, động tác nhanh, những đóa hoa bạc một thành hai, hai biến bốn, thoáng mắt hàng ngàn hàng vạn đóa hoa bạc chớp chớp trong không gian như những đàn bướm bay lượn ánh một góc trời.

Bạch Thiếu Huy hết sức thán phục kiếm pháp tân kỳ của Long Cô Bà, một kiếm pháp mà chàng chưa hề nghe sư phó hoặc nghĩa phụ nói đến lần nào.

Còi thổi càng nhanh kiếm càng loang nhanh dần dần những đóa hoa bạc kết thành một bức tường kiếm quang rộng lớn.

Bạch Thiếu Huy nhìn một lúc chợt thức ngộ ra ngay, thì ra bọn thiếu nữ này đang thi triển Bách Hoa kiếm pháp trên giang hồ ít có nhân vật nào trông thấy chứ đừng nói là hóa giải nổi. Tiếng còi ngừng, hai trăm hai mươi cánh tay cùng dừng, bức tường kiếm quang phụt tắt.

Mỗi nàng hai kiếm chong thẳng trước ngực, bất động như tượng đồng, hơi thở vẫn điều hòa không tỏ vẻ gì mệt nhọc cả.

Long Cô Bà quay người trở lại, đối diện với phu nhân nghiêng mình thốt :

- Kiếm pháp diễn xong, xin phu nhân cho biết ý kiến!

Hoán Hoa phu nhân điểm một nụ cười :

- Bọn chúng còn nhỏ tuổi, chỉ trong vòng một năm mà tập luyện thuần thực như vậy, kể ra chúng khá thông minh đấy. Với phẩm chất thiên phú, chúng có thể trở thành những tay kiếm hữu hạng trên giang hồ sau này. Song có sự thành tựu hôm nay, là nhờ cái công của Long Cô Bà giáo đạo đúng phương pháp.

Long Cô Bà khiêm tốn :

- Phu nhân quá khen làm già thêm thẹn!

Chỉ đến lúc đó những tràng vỗ tay mới nổi lên, bởi tất cả mọi người quanh cục trường dù tán thưởng một kiếm pháp tân kỳ cũng không dám biểu lộ cảm nghĩ trước khi phu nhân có ý kiến.

Long Cô Bà lại quay về bọn thiếu nữ quát :

- Lập kiếm trận Bách Hoa ngay!

Theo lệnh của bà bọn thiếu nữ di động một thoáng, lập kiếm trận.

Cùng lúc đó các nhạc khí lại trỗi lên, du dương dịu dặt lạ, một điều là các thiếu nữ tiến thoái theo tiếng nhạc, nhịp nhàng ăn khớp như một vũ điệu tân kỳ.

Chúng đang biểu diễn một thế trận động, linh hoạt vô cùng.

Qua một lúc, bỗng có tiếng một nữ đồng tử reo lên :

- A! Ngọa mục quá!

Tiếng reo của đồng tử vừa dứt, tiếng nhạc khí cũng dứt, rồi kiếm trận cũng trở về thế tĩnh. Mười tiểu đội dưới quyền điều khiển của mười đội trưởng đứng yên kiếm chong thẳng trước ngực.

Mọi người đều hướng mắt về phía đồng tử.

Hoán Hoa phu nhân quay sang Tường Vân trầm giọng hỏi :

- Nữ đồng tử đó từ đâu đến?

Tường Vân đáp :

- Nó là đứa bé gái được sư cô cô tại Thanh Tâm am nuôi dưỡng, có lẽ nó nghe hôm nay có cuộc họp tại Diển võ trường nên lên đến xem chẳng?

Hoán Hoa phu nhân gật đầu bỏ qua việc đó.

Tường Vân bước tới trước hương án cao giọng truyền :

- Phu nhân có lời thỉnh Long Cô Bà lên đài!

Không rõ từ lúc nào, một chiếc ghế đã được đặt bên hữu hương án.

Long Cô Bà khẽ điểm đầu trượng xuống đất phi thân lên đài, vòng tay cáo lỗi :

- Phu nhân cho phép, già xin vô lễ vậy

Bà ngồi xuống chiếc ghế đó.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Địa vị của bà này cao hơn bọn Đàn chủ một bậc”.

Tường Vân lại đồng đặc truyền :

- Phu nhân có lệnh bổ sung năm võ sĩ của Tử Vi đàn và mười võ sĩ của Bạch Linh đàn vào tổ chức vụ Kim Ưng vệ sĩ tại bôn cung. Còn số hiệu mười chín thì có sự bổ nhiệm riêng biệt.

Bạch Thiếu Huy giật mình, không rõ sự bổ nhiệm mới này sẽ mang đến cho chàng cái may hay cái rủi.

Tường Vân lại tiếp tục truyền :

- Trong mười đội hoa nữ do Long Cô Bà huấn luyện thuần thực, ba đội giao cho Tử Vi đàn, hai đội giao cho Bạch Linh đàn, còn lại năm đội tạm thời ủy nhiệm Long Cô Bà quản trị.

Long Cô Bà đứng lên hướng xuống đài :

- Các vị Đàn chủ hãy chờ cuộc họp chấm dứt, già sẽ điểm danh giao nạp các đội hoa nữ cho.

Tử Vi đàn chủ và Bạch Linh đàn chủ cùng cúi đầu thốt :

- Văn bổi tuân mạng!

Tường Vân bước đến hương án, lấy một phong bì màu vàng dán kín, rồi ngẩng đầu nhìn Tử Vi đàn chủ :

- Đàn chủ lên đài!

Tử Vi đàn chủ không dám phi thân vọt lên như Long Cô Bà, vòng qua chiếc thang bên hữu, lên đài tiếng đến trước bàn hương án nghiêng mình chờ lệnh.

Tường Vân trao một phong thư mật cho nàng, nàng tiếp lấy cất vào mình, đoạn cúi đầu chào, rồi xuống thang trở về hướng cũ.

Tường Vân lại lấy một phong bì khác cầm tay, nhìn xuống Bạch Linh đàn chủ gọi :

- Đàn chủ lên đài.

Bạch Linh đàn chủ làm y như Tử Vi đàn chủ.

Bạch Thiếu Huy nghi ngờ trầm hỏi :

- “Hai phong bì đó chứa đựng những mật lệnh gì? Không rõ...”

Chàng chưa kịp ước đoán gì cả, Tường Vân lại đồng đặc gọi to :

- Số hiệu mười chín, hàng chữ Tử!

Chàng hoang mang chưa biết phải đáp ứng ra làm sao, Tử Vi đàn chủ khẽ nhắc :

- Phu nhân đã gọi sao người không lên ngay?

Bất buộc Bạch Thiếu Huy phải rời hàng ngũ, theo bậc thang lên đài.

Một kẻ đã uống Vô Ưu tán, tâm thần mê thất lại được phu nhân gọi đến, là một điều hi hữu trong Bách Hoa cốc. Sự kiện đó làm cho mọi người kinh ngạc khôn cùng. Tất cả đều giương tròn mắt nhìn theo chàng.

Người lo ngại hơn hết là Tử Vi đàn chủ. Nàng không rõ phu nhân sẽ có thái độ nào với chàng, nàng lo ngại bởi nàng đã có ít nhiều tình cảm với chàng trai đã cứu nạn nàng.

Bạch Thiếu Huy đến trước bàn hương án, cúi mình làm lễ, khi chàng đứng thẳng người lên, Tường Vân trao cho chàng một viên thuốc màu trắng đoạn thốt :

- Phu nhân ban cho người một hoàn thuốc giải độc đây! Người hãy uống đi!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ tự hỏi bỗng nhiên mà phu nhân lại ban thuốc giải độc cho chàng là có ý tứ gì?

Tuy nhiên dù chàng có nghi ngờ hoàn thuốc đó là độc dược, mà phu nhân bảo chàng uống, chàng không thể làm sao mà từ chối được.

Chàng toan đưa tay tiếp nhận viên thuốc thì một giọng nói theo phương pháp truyền âm nhập mật văng vẳng bên tai chàng nhẹ hơn tiếng cánh ruồi :

- Viên thuốc trong tay Tường Vân tuy có công hiệu giúp người khôi phục ký ức nhưng nó cũng làm cho người mê thất tâm thần như thường. Người hãy vận dụng nội công bức trụ nó lại trong miệng, không nên nuốt vào bụng.

Bạch Thiếu Huy nhận ra âm thanh của Tử Vi đàn chủ cảm thấy nhẹ lo phần nào, vội đưa tay tiếp nhận viên thuốc, bỏ vào miệng ngay.

Viên thuốc đó là Duyệt Phục đơn, do nghĩa phụ chàng sáng chế, chàng đã từng chứng kiến một lần bọn Ngũ Quỷ Long Môn uống nơi tòa cổ miếu Kỳ Dương.

Chàng cũng trông rõ thần trí mê thất của bọn Ngũ Quỷ Long Môn do công hiệu của Duyệt Phục đơn gây ra.

Nhờ vậy chàng dễ dàng giả vờ cái vẻ ngơ ngác để cho Hoán Hoa phu nhân tin chàng. Hơn nữa chàng tỏ vẻ cung cung kính kính, bởi người đã uống Duyệt Phục đơn rồi thì luôn ngoan ngoãn tuân theo lệnh của thượng cấp.

Tường Vân thấy chàng uống xong viên thuốc, điểm một nụ cười nói :

- Thần trí của người bây giờ đã sáng suốt chưa?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đã sáng suốt lắm rồi!

Tường Vân lại hỏi :

- Người có nhớ họ tên chi không?

Bạch Thiếu Huy lại gật đầu :

- Thuộc hạ họ Bạch tên Thiếu Huy, sinh trưởng đất Cô Tô.

Tường Vân điểm một nụ cười :

- Quan niệm của người như thế nào đối với Bách Hoa cốc?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Phu nhân là bậc thánh minh, tại hạ được thu dụng phục vụ tại cốc là một đại vinh hạnh cho thuộc hạ.

Tường Vân ngẩng mặt khẽ nhìn Hoán Hoa phu nhân. Phu nhân gật đầu.

Bên dưới đài, Tử Vi đàn chủ thở phào như trút được gánh nặng.

Tường Vân lấy một mảnh giấy vàng trên hương án cầm tay cao giọng thốt :

- Nay tạm bổ dụng Bạch Thiếu Huy làm Hộ pháp Thanh Loan đàn lĩnh chức vụ mới đó, Bạch Thiếu Huy phải y theo mảnh giấy này hành sự, không được vi lệnh.

Hộ pháp Thanh Loan đàn? Đàn sở ở đâu? Ai là Đàn chủ? Tại sao Đàn chủ Thanh Loan đàn lại vắng mặt hôm nay nhân kỳ đại lễ bỏ dưng nhân viên?

Linh truyền ra không bằng lời nói, mà lại bằng chữ ghi trên mảnh giấy hắc có bí mật, chỉ có mỗi một mình chàng được biết, như vậy là chàng không thể hỏi gì hơn, trước đông đủ mọi người.

Chàng đưa tay tiếp nhận bức giản thiếp, cúi đầu thốt :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh day.

Chàng xuống đài.

Từ Vi đàn chủ đón chàng vòng tay chào :

- Xin mừng Bạch hộ pháp.

Bạch Thiếu Huy hoang mang đáp lễ :

- Thuộc hạ rất may được phu nhân đoái tương, giao phó một trách vụ từ nay mong Đàn chủ sẵn sàng chỉ điểm mọi lỗi lầm.

Cuộc đại lễ chấm dứt, Hoán Hoa phu nhân xuống đài bước vào kiệu. Ba Đàn chủ xuất lãnh thuộc hạ chào biệt phu nhân.

Hoán Hoa công chúa cùng tám tên sử nữ rời cục trường theo sau kiệu.

Long Cô Bà điểm danh bọn hoa nữ, phân phó cho Từ Vi đàn chủ và Bạch Linh đàn chủ, còn hai Đàn chủ cũng giao bọn dũng sĩ cho Kim Ứng đàn chủ.

Thừa lúc mọi người lộn xộn, Bạch Thiếu Huy nhả viên Duyệt Phục đơn ra ngoài.

Long Cô Bà dẫn bọn hoa nữ còn lại rời khỏi diễn võ trường trước.

Từ Vi đàn chủ nhìn Bạch Thiếu Huy bảo :

- Bạch hộ pháp tạm thời hãy về Đàn sở Từ Vi chờ ngày lên đường nhậm chức vụ mới, vì Thanh Loan đàn không ở tại địa phương này.

Nàng vừa thốt vừa đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Bạch Thiếu Huy vâng khẽ một tiếng.

Từ Vi đàn chủ cao giọng gọi thuộc hạ :

- Tất cả theo ta trở về đàn sở!

Nàng day qua chào biệt hai Đàn chủ Bạch Linh và Kim Ứng, đoạn rời diễn võ trường, bọn hoa nữ đi theo liền.

Bạch Thiếu Huy vừa đi vừa suy nghĩ, hiện tại bọn dũng sĩ đều quy tụ tại Kim Ứng đàn, sung chức vệ sĩ thì chắc chắn bọn Vương Lập Văn năm người cũng ở đó, chứ chẳng còn nơi nào khác nữa.

Chàng toan bước theo Từ Vi đàn chủ, bỗng Bạch Linh đàn chủ gọi chàng :

- Bạch hộ pháp được vinh thăng, bản tòa xin mừng cho đó. Chẳng hay Hộ pháp còn có nhớ bản tọa chăng?

Bạch Thiếu Huy khiêm tốn :

- Ngày đó thuộc hạ không biết Đàn chủ, nên có thái độ vô lễ, xin Đàn chủ bỏ qua đi cho.

Bạch Linh đàn chủ mỉm cười :

- Đã không biết thì còn phải lỗi gì? Bản tòa không hề lưu ý đến việc đó.

Kim Ứng đàn chủ thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy rồi hướng sang Bạch Linh đàn chủ :

- Tam sư thơ biết hần?

Bạch Linh đàn chủ cười nhẹ :

- Nào phải chỉ biết mà thôi đâu? Ngu thơ suýt bị Bạch hộ pháp đánh cho trọng thương đấy.

Bạch Thiếu Huy thoáng đỏ mặt :

- Thuộc hạ còn lâu mới là địch thủ của Đàn chủ, làm gì đủ sức gây khó cho Đàn chủ!

Bạch Linh đàn chủ vẫn giữ nụ cười :

- Chiêu tiêu của hộ pháp quả cao tuyệt! Thiết nghĩ trên giang hồ chẳng có mấy người đương cự nổi.

Rồi nàng a lên một tiếng nói tiếp :

- Nói mãi mà ta quên giới thiệu với Hộ pháp, vị này là tứ sư muội của ta, là Thân đàn chủ Kim Ưng đàn, chỉ huy bọn vệ sĩ tại Hoán Hoa cung.

Bạch Thiếu Huy cúi chào ra mắt :

- Thuộc hạ cúi chào Thân đàn chủ!

Kim Ưng đàn chủ lườm Bạch Linh đàn chủ :

- Tam sư thơ vui tính nhĩ!

Nàng đưa tay chào biệt :

- Bạch hộ pháp tự tiện nhé!

Nàng vẫy bọn dũng sĩ dẫn họ đi.

Thoáng nhìn qua đoàn dũng sĩ ngoài Vương Lập Văn ra, Bạch Thiếu Huy nhận ra Kim Nhất Phàm với thân hình khôi vĩ, còn bọn Tiền Nhị, Triệu Tam và Trác Thất thì không làm sao chàng nhận ra, bởi ba người này có vóc dáng bình thường, gia dĩ họ đã cải dạng, đổi y phục nên dễ hòa lẫn vào mọi người nếu không có một đặc điểm gì thì không thể phân biệt.

Ngẩng mặt nhìn lên, thấy Từ Vi đàn chủ đã đi khá xa, nên hối hả chạy theo.

Từ Vi đàn chủ chờ chàng đến gần hỏi :

- Liều đầu Thích Bội Ngọc gọi thiếu hiệp đứng lại để nói gì thế?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Bạch Linh đàn chủ hỏi tại hạ có nhận ra y chẳng?

Từ Vi đàn chủ hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp gì cả.

Về đến đàn sở Từ Vi đàn chủ bảo hai sử nữ :

- Nguyệt Tiên! Nhụy Tiên, đưa bọn chúng đến trụ sở đi!

Hai sử nữ dẫn bọn hoa nữ đi rồi, Đàn chủ hướng sang Bạch Thiếu Huy ôn tồn nói :

Bạch hộ pháp về chỗ ngụ đi, chờ lệnh khởi hành.

Nàng cúi đầu chào, đoạn đi thẳng vào hậu viện, Bạch Thiếu Huy về phòng.

Thời khắc lúc đó vào giờ ngọ, một hán tử áo đen mang cơm đến chàng vừa ăn vừa suy nghĩ về trường hợp của Vương Lập Văn và các người kia.

Hiện tại cả năm người đều được di chuyển sang Kim Ưng đàn, còn chàng thì bỏ dụng về Thanh Loan đàn, đôi bên cách biệt nhau, làm sao chàng giải cứu cho họ được?

Dù Từ Vi đàn chủ có hứa là sẽ giúp đỡ chàng nhưng nàng phải làm sao khi họ không còn thuộc quyền quản trị của nàng?

Như vậy chàng phải thúc thủ rồi chăng?

Chàng lại nhớ đến mặt lạnh ghi trong gián điệp, phu nhân giao phó cho chàng việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Bên ngoài tường tượng

Ăn cơm xong chờ cho tên áo đen đến thu dọn chén bát xong, chàng đóng cửa phòng lại, lấy bức giản thiếp ra đọc :

“Lệnh truyền cho Bạch Thiếu Huy, hộ pháp Thanh Loan đàn ngay từ hôm nay, hãy rửa sạch chất thuốc cải sửa dung mạo, trả lại gương mặt thật, dùng tên họ thật của ngươi, xuôi ngược trên giang hồ, tìm tung tích Phạm Thù, kết giao với hắn, dò xét lai lịch hắn. Ta cấp cho ngươi một chiếc Hoa Ngọc lệnh cho ngươi được tự do hành động, miễn sao thu được kết quả tường trình cho ta”.

Kèm theo giản thiếp, quả có một chiếc lệnh bài bằng ngọc.

Chàng cau mày trầm nghĩ :

- “Như vậy là lần trở lại Bách Hoa cốc này của ta, cảm như vô tích rồi! Gã thư sinh họ Phạm kia có oán thù gì với phu nhân, khiến phu nhân căm hờn đến quyết tiêu diệt cho kỳ được! Ta có nên thi hành mật lệnh của phu nhân chăng? Còn chiếc Bách Hoa lệnh này là một tín phù có quyền uy tối thượng, cảm nó là ta xuất nhập Bách Hoa cốc dễ dàng nơi nào ta cũng đến lọt. Nếu khéo lợi dụng nó thì ta có nhiều hy vọng cứu bọn Vương Lập Văn! Dù ta có ở lại Thanh Loan đàn, song ta sẽ nhờ chiếc lệnh phù này trở lại Bách Hoa cốc nếu cần gặp Tử Vi đàn chủ thương lượng”.

Đang cần yên tĩnh để suy nghĩ phương sách hành động trong những ngày sắp đến, đột nhiên có tiếng cười tiếng nói ồn ào vang lên từ những gian nhà hai bên tả hữu vọng đến.

Chàng biết là bọn hoa nữ đã chiếm những gian nhà do bọn dũng sĩ của Tử Vi đàn bỏ trống. Hiện tại chỉ có một mình chàng là nam nhân sống với bọn nữ nhân.

Chàng hơi bức mình vì điều đó, chàng càng bức thêm khi đang cần yên tĩnh để suy nghĩ lại bị tiếng cười nói quấy rầy.

Bỗng cánh cửa phòng vụt mở, một bóng hình lách nhanh qua tiến vào, rồi hoành tay cài then lại ngay.

Bạch Thiếu Huy giật mình, nhận ra bóng đó là một thiếu nữ, tuổi độ mười ba mười bốn, vận áo xanh tóc huyền bỏ xõa làn da trắng như tuyết.

Dù còn ít tuổi, thiếu nữ đã có những nét kiêu diễm mỹ lệ nếu có những nét này nở hoàn toàn, thì nàng sẽ là một giai nhân không kém gì Tử Vi đàn chủ.

Nàng nhìn chàng điểm một nụ cười.

Bạch Thiếu Huy vội thốt :

- Cô nương làm phòng rồi!

Thiếu nữ lắc đầu cười ranh mãnh.

- Làm thế nào được?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Nơi đây chỉ có mỗi một mình tại hạ thôi, các thiếu nữ kia đều ở những gian phòng kế cận.

Thiếu nữ lại bật cười sảng sặc :

- Ta có tìm bọn chúng đâu? Ta tìm ngươi mà! Ta biết ngươi ở đây, nếu không thì ta đến đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy kinh dị :

- Tìm tại hạ? Cô nương định bảo gì tại hạ?

Thiếu nữ chớp chớp mắt :

- Tìm ngươi để tiếp trợ ngươi chứ bảo gì nữa?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Tại hạ có sự gì cần ai tiếp trợ đâu?

Thiếu nữ áo xanh nghiêm giọng :

- Ta nói thật đấy, ta tiếp trợ ngươi việc gì, tự ngươi biết lấy sao lại hỏi ta?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, nhưng cố điểm một nụ cười thần nhiên nói :

- Cô nương đùa đấy chứ! Tại hạ có việc gì đâu!

Thiếu nữ xì một tiếng :

- Tâm sự của người ngoài ta ra, còn ai biết được? Thôi đi! Đừng giấu diếm vô ích!

Bạch Thiếu Huy vẫn lắc đầu :

- Thật đấy cô nương ạ! Tại hạ chẳng có tâm sự gì, chính tại hạ không biết, cô nương làm gì biết được?

Thiếu nữ hừ lạnh :

- Thế người muốn ta nói trắng ra à?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Cô nương nói thử nghe xem!

Thiếu nữ áo xanh bước tới gần một bước, gần hơn thấp giọng :

- Cái việc đó là việc cứu...

Bạch Thiếu Huy thoáng biến sắc, chẳng nghĩ là hành tung của mình đã bị bại rồi, và như vậy thì chẳng không thể lưu lại nữa rồi, nhưng trước khi rời đi, chẳng phải chế ngự thiếu nữ này nếu không thì nàng sẽ làm âm lên, kinh động toàn cốc thì khổ.

Lập tức chàng nhích đôi tay.

Nhưng thiếu nữ nhanh như chớp, thi triển một thân pháp tuyệt diệu, thoáng mắt đã chuyển bộ đến sau lưng chàng, nàng cười nhẹ :

- Người tưởng xuất thủ bất ngờ như vậy là có thể chế ngự ta hử! Vô ích! Ta bảo thật, nếu người còn cử động đôi tay ta sẽ kêu to lên cho mà xem!

Bạch Thiếu Huy bất chấp lời đe dọa của nàng, quay nhanh người lại.

Thiếu nữ lùi ra sau chiếc bàn, nhăn nhó mặt :

- Ta nói đùa đấy đừng sợ, ta không làm âm lên đâu!

Rồi nàng nghiêm giọng :

- Ta nói thật, mục đích ta đến đây, là để tiếp trợ người, người không tin à? Ta phải làm sao để người tin?

Bạch Thiếu Huy nhìn nàng sững sờ một lúc :

- Mà cô nương là ai?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười :

- Ta họ Hoa tên Tiểu Ngọc, nhưng cha và mẹ ta lại gọi là Tiểu muội, thành ra ai cũng gọi ta bằng tên đó, người cứ gọi ta như vậy đi.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Cô nương là đệ tử của phu nhân?

Hoa Tiểu Ngọc xì một tiếng :

- Làm gì có việc đó! Bọn ta theo dõi người từ lúc người mới vào đây kia mà!

Đã từ bên ngoài vào đây, thì làm sao là môn hạ Hoán Hoa cũng được?

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Bọn ta? Vậy ra cô nương không đến đâu một mình? Còn có ai đến với cô nương nữa?

Thiếu nữ lắc đầu :

- Cho ta miễn nói, sau này rồi người sẽ biết!

Nàng tiếp luôn không cho Bạch Thiếu Huy kịp thời nói tiếng nào :

- Bọn ta theo sát người mà người nào có hay? Cái hôm đó bọn ta gặp người ôm Từ Vi đàn chủ vào lòng, người còn nhớ chứ?

Nàng cười hăng hắc :

- Là nam nhân ôm cứng một cô nương vào lòng, nghĩ cũng kỳ chứ phải không?

Bạch Thiếu Huy nóng mặt, chàng chưa kịp nói gì, thiếu nữ trầm giọng :

- Minh đùa đã lâu rồi, giờ hãy nói đến việc nghiêm trọng đi!

Bạch Thiếu Huy lấy lại bình tĩnh :

- Cô nương định nói việc gì?

Hoa Tiểu Ngọc nhanh nhẩu :

- Thì việc cứu người chứ còn việc gì nữa! Bọn ta đã nghĩ kỹ lắm, chỉ cần người giả mạo một người là mọi việc đều xong và người cũng không cần làm việc gì khác.

Chàng cười nhẹ :

- Cô nương muốn tại hạ giả mạo ai?

Thiếu nữ chớp mắt :

- Người đã thấy Tường Vân, nàng sử nữ bên cạnh Hoán Hoa phu nhân chứ?

Bạch Thiếu Huy giật nảy mình :

- Tại hạ giả mạo Tường Vân?

Hoa Tiểu Ngọc cười hi hi :

- Thì đã sao? Người cứ rửa sách nước thuốc trên mặt đi, rồi cái sữa dung mạo một tý là giống một đại cô nương!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đường đường một nam tử, ai lại đi cải dạng làm nữ nhân?

Hoa Tiểu Ngọc chặn lại :

- Có quan hệ gì đâu! Bất quá người chỉ giả dạng một lần thôi, chứ đâu phải vĩnh viễn muôn đời đâu mà sợ? Và lại nam nhân biến thành nữ nhân thì có gì là nhục nhã? Thế thơ thơ ta, bọn ta đều là nữ nhân, bọn ta là những người vất bỏ cả à?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Dù gì đi nữa, tại hạ không sao làm được việc đó!

Hoa Tiểu Ngọc chừng như khá bức :

- Tại sao không thể làm được, ta hỏi người, người có muốn cứu người không? Người phải quyết định gấp! Thơ thơ ta đã ước định đêm nay, khi hoàng hôn rũ xuống, thì phải hành động ngay. Nếu người do dự mãi, thì mất cơ hội đấy!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Tại hạ giả mạo Thu Vân để làm gì?

Hoa Tiểu Ngọc đáp nhanh :

- Năm người đó bị mê thất tâm thần, cần phải có thuốc giải cho họ uống. Thuốc giải thì do Sài Cô Bà giữ, chỉ một mình Thu Vân hỏi thì bà ấy mới trao, người đã hiểu tại sao người phải giả dạng Thu Vân rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy nhận thấy Hoa Tiểu Ngọc có vẻ thành thật, chàng có thể tin nàng được, với lại chàng nghĩ chẳng có lý do gì nàng lại dối gạt chàng, bởi làm như vậy có lợi ích gì cho nàng?

Chàng nhìn nàng thầm tiếc, nàng còn nhỏ tuổi, nhỏ vóc quá! Phải chi nàng lớn hơn một chút, thì tiện biết bao? Chứ một nam nhân giả dạng một nữ nhân thì dù sao cũng có phần nào ngượng ngập.

Hoa Tiểu Ngọc nhìn chàng, điểm một nụ cười ranh mãnh :

- Ngươi nghĩ gì đó? Ngươi tưởng ta không biết à? Nếu ta lớn hơn một chút, ta tự làm cái việc đó rồi, cần gì phải bảo ngươi làm?

Nàng khuyến khích :

- Thực ra ngươi chỉ rửa mặt cho sạch nước thuốc là ngươi giống nữ nhân rồi, nếu sửa thêm một vài nét nữa là ngươi giống Thu Vân rồi, ngươi ngại gì mà do dự?

Bạch Thiếu Huy làm lạ :

- Cô nương đã thấy mặt thật của tại hạ?

Hoa Tiểu Ngọc xì một tiếng :

- Chứ sao! Vì thấy được mặt thật của ngươi, nên thơ thơ ta mới cảm mến...

Buông câu đó nàng biết là lỡ lời, vội bỏ lưng rồi gần giọng lạnh sang việc khác :

- Ngươi có chịu cải trang không? Ngươi nên nhớ là công việc bọn ta sẽ làm trong đêm nay, chỉ để giúp ngươi thôi, bọn ta chẳng có lợi lộc gì cả, vậy tùy ngươi đấy!

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút đoạn gật đầu :

- Được rồi! Tại hạ chịu cải trang làm Thu Vân! Nhưng ngoài việc gạt Sài Cô Bà lấy thuốc tại hạ còn phải làm gì khác nữa không?

Hoa Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Không!

Nàng lấy trong mình ra chiếc hộp nhỏ, trao cho chàng :

- Thuốc đây! Rửa mặt nhanh đi, đêm sắp xuống rồi đó!

Bỗng có tiếng gọi bên ngoài :

- Bạch hộ pháp mở cửa cho thuộc hạ mang cơm vào!

Hoa Tiểu Ngọc vội ẩn mình sau chiếc giường, trong khi Bạch Thiếu Huy mở cửa.

Đại hán áo đen đặt mâm cơm lên bàn rồi lui ra ngay.

Bạch Thiếu Huy đóng cửa lại, cẩn thận, rồi ngồi vào bàn mở hộp lấy thuốc ra rửa mặt.

Hoa Tiểu Ngọc ra đứng sau lưng xem chàng làm.

Chỉ vài phút sau là chàng làm xong.

Hoa Tiểu Ngọc kêu lên :

- Giống quá! Giống quá!

Nàng lại lấy một bộ y phục cuộn tròn trong mình, trao cho chàng bảo :

- Nữ thì phải mặc nữ, ai lại mặc nam! Hãy thay đổi đi!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Cô nương chu đáo quá! Cảm phiền cô nương day mặt chỗ khác, cho tại hạ thay đổi y phục!

Một phút sau chàng gọi :

- Xong rồi! Cô nương xem có giống không?

Hoa Tiểu Ngọc quay người lại nhìn sững chàng :

- Trời! Ngươi biết môn Xúc Cốt công?

Xúc Cốt công là một môn học của Ma giáo, người trong chính phái, không mấy kẻ chịu tập luyện. Hắc Thánh Du Long Tang Cửu vì không muốn ai biết được chân tướng của lão nên cần phải học môn đó để bất thường thay đổi hình dạng, khi mập khi cao, khi thấp, nhờ vậy mà trên giang hồ không ai biết lão có hình vóc như thế nào!

Lão đã biết môn công đó, tự nhiên lão truyền cho Bạch Thiếu Huy, và đây là lần thứ nhất chàng sử dụng nó.

Thực ra dù chàng có tạo một gương mặt thật giống Thu Vân chàng cũng không thể có một hình vóc tương tự, chỉ cần sai một điểm nhỏ, là Sài Cô Bà khám phá dễ dàng.

Hoa Tiểu Ngọc hỏi, chàng ngần ngại một chút rồi gật đầu.

Nàng lại hỏi :

- Ai truyền cho người môn đó?

Lần này thì Bạch Thiếu Huy bắt buộc phải giấu :

- Cô nương miễn cho tại hạ phải nói rõ ai đã dạy tại hạ!

Hoa Tiểu Ngọc mỉm cười :

- Được! Ta không cưỡng ép người phải nói!

Nàng bước ra cửa, mở hé nhìn ra ngoài giục :

- Đi, hoàng hôn đã xuống, ta phải hành động gấp!

Nàng bước ra, Bạch Thiếu Huy theo sau liền.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tựa một nhiệm màu

Khoảnh khắc sau cả hai đã đến trước thạch thất của Sài Cô Bà.

Hoa Tiểu Ngọc rí vào tai Bạch Thiếu Huy :

- Người gọi cửa đi!

Thay vì lên tiếng, Bạch Thiếu Huy đưa tay đẩy nhẹ vào cửa. Cửa không cài then hé mở vào trong. Chàng liền gọi :

- Sài Cô Bà!

Chàng giả giọng Thu Vân khéo quá, Hoa Tiểu Ngọc hết sức tán phục, tin chắc Sài Cô Bà thế nào cũng làm ngay.

Sài Cô Bà đáp tiếng :

- Ai đó?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tôi! Tôi là Thu Vân đây!

Hoa Tiểu Ngọc nhìn chàng nheo mắt, điểm một nụ cười.

Sài Cô Bà lom khom bước ra, dáng dấp của bà trông già nua quá, không có một điểm nào chứng tỏ bà có võ công cả.

Bà bước ra nhưng Bạch Thiếu Huy đã bước vào, Hoa Tiểu Ngọc thì đứng tại ngưỡng cửa.

Bà nhìn Thu Vân rồi nhìn Hoa Tiểu Ngọc đoạn hỏi :

- Thu Vân cô nương còn nàng nào nữa đây?

Hoa Tiểu Ngọc tiến tới, vọt miệng đáp chặn Bạch Thiếu Huy :

- Tòì đây Sài Cô Bà ạ!

Sài Cô Bà nhướng mắt kinh dị hỏi bằng quơ, có thể là hỏi Hoa Tiểu Ngọc mà cũng có thể hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Tòì! Tòì là ai? Lại đến đây để già cho uống Vô Ưu tán phải không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không! Nàng ấy đi theo tôi đó! Theo cho vui chân vậy mà!

Sài Cô Bà trừng mắt :

- Chỗ già ở có gì thích thú đâu mà kéo đàn kéo lũ đến chơi thế này?

Hoa Tiểu Ngọc giải thích :

- Tôi ngẫu nhiên gặp chị Thu Vân, chị ấy bảo là đến tìm Sài Cô Bà, nên tôi đi theo chị ấy đến đây cho biết chỗ bà ở.

Nàng tự giới thiệu :

- Tôi là Hoa Tiểu Muội ở tại Thanh Tâm am, chắc Sài Cô Bà biết Thanh Tâm am chứ?

Sài Cô Bà bật cười lạnh lạnh :

- Tự nhiên là phải biết rồi! Sư cô bình an chứ?

Hoa Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Đa tạ Sài Cô Bà có lòng hỏi đến gia sư! Người vẫn được bình an!

Bạch Thiếu Huy lo ngại. Nếu Hoa Tiểu Ngọc là môn đệ của sư cô thì nàng đúng là người của Hoán Hoa cung rồi. Thế tại sao nàng lại hiệp mưu giải cứu bọn Vương Lập Văn? Nàng không sợ mắc tội phải nghịch ả?

Hay nàng định lừa chàng vào tròng, bởi Hoán Hoa cung đã có ý nghi ngờ chàng rồi?

Sài Cô Bà day qua chàng :

- Thu Vân cô nương đến đây có việc gì đây?

Bạch Thiếu Huy thốt nhanh :

- Tôi vâng lệnh phu nhân đến đây tìm cô bà, lấy thuốc giải độc!

Sài Cô Bà tự lẩm nhẩm :

- Phu nhân cần thuốc giải độc để làm gì cơ chứ?

Bà xòe năm ngón tay gầy như que sắt khoa khoa lên :

- Đưa đây xem!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ không rõ bà ta đòi gì, giương mắt kinh ngạc nhìn bà :

- Cô bà hỏi gì?

Sài Cô Bà lạnh lùng :

- Phu nhân sai cô nương đến đây lấy thuốc, ít ra cũng phải có tín vật làm bằng chứng, chẳng lẽ nói miệng suông mà già tin sao?

Bạch Thiếu Huy nhìn sững bà :

- Đến tôi mà cô bà cũng nghi ngờ được nữa ả?

Sài Cô Bà cười mỉa :

- Già này chỉ biết có phu nhân thôi, còn ra thì ai cũng như nhau. Đó là quy củ của bà, muốn lấy vật phải xuất trình tín vật.

Chàng trầm nghĩ hiện tại mình có sẵn chiếc Bách Hoa lệnh chàng có nên xuất trình cho bà ấy xem chẳng?

Đưa tay vào mình nắm lấy chiếc Bách Hoa lệnh, chàng thốt :

- Cô bà không tin, thì tôi phải trình tín vật chứ sao?

Bàn tay còn lại bên ngoài, chàng ngậm vận công, dồn kinh lực vào đó, chực chờ, nếu Sài Cô Bà có hành động gì lạ, là chàng phản ứng ngay. Hãy chế ngự bà ta trước, rồi muốn làm gì thì làm.

Sài Cô Bà nhìn nắm tay của chàng, bật cười the thé :

- Tiểu nữ ương ngạnh không theo quy củ à? Quy củ của phu nhân chứ nào phải do già lập ra đâu? Già có mấy đầu mấy mình, không sợ chết mà dám trái quy củ của phu nhân chứ? Người hận già? Hận làm gì? Hận thì già lột da, xé xác người ra, xem cái hận của người lớn bao?

Hai ngón tay vươn tới chụp xuống đầu chàng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trong một thoáng bỏ dở ý định phản kháng, nhảy lùi lại mấy bước kêu lên :

- Cô bà ơi! Tôi không dám vô lễ với cô bà nữa đâu! Phu nhân đang đợi, cô bà hãy trao thuốc ngay đi, cho tôi mang về!

Sài Cô Bà nghe nhắc đến phu nhân không dám dây dưa lâu hơn vừa gật đầu vừa hỏi :

- Phu nhân có bảo là lấy bao nhiêu thuốc không?

Bạch Thiếu Huy làm gì biết được số lượng thuốc giải cần thiết cho một người!

Nhưng linh cơ xúc động chàng nói :

- Số lượng bao nhiêu tôi không nghe phu nhân nói, nhưng phu nhân bảo là cần sai phái mười vệ sĩ Kim Ưng xuất ngoại vậy Sài Cô Bà cho đủ số giải độc cho mười người thôi!

Sài Cô Bà vào trong một lúc, rồi trở ra trao một chiếc lọ bằng sành nhỏ cho chàng :

- Trong ấy có mười hai viên thuốc đủ cho mười người dùng, người cứ cầm tất cả đi!

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận chiếc lọ sành toan cáo biệt.

Sài Cô Bà vụt hỏi :

- À! Thu Vân cô nương! Nghe nói phu nhân có nhờ Tiết thần y chế luyện một thứ thuốc là Duyệt Phục đơn, thuốc đó công hiệu như thế nào?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên thốt :

- Đại khái cũng chỉ là một loại thuốc mê, nhưng đặc biệt hơn các loại mê dược khác là người nào uống nó vẫn giữ được tâm thần thanh thản, trong lòng vui vẻ mà thi hành nhiệm vụ giao phó, còn như công hiệu có ảo diệu hơn như thế nào, tôi không biết rõ lắm.

Sài Cô Bà cười lạnh :

- Già không tin nổi là có loại mê dược uống vào lại giữ được thần trí thanh sáng!

Bạch Thiếu Huy không lưu tâm đến lời phán của bà, vội cáo từ :

- Cô bà! Tôi đi đây! Phu nhân chờ đã lâu!

Hoa Tiểu Ngọc tiếp nối :

- Thu Vân thơ thơ, tôi cũng về luôn!

Cả hai rời thạch thất, trong khi Sài Cô Bà mơ màng tự lẩm nhẩm :

- Duyệt Phục đơn! Một loại thuốc mê mà không làm tiêu tan thần trí! Khó tin! Khó tin lắm! Suốt đời ta, ta chuyên dùng thuốc mê, song ta chẳng hề nghe nói đến một loại thuốc kỳ lạ như thế!

Bỗng bà bật cười tiếng cười của bà vang dội đến Bạch Thiếu Huy và Hoa Tiểu Ngọc dù cả hai đã đi khá xa.

Rời khỏi khu rừng, Bạch Thiếu Huy thấp giọng hỏi :

- Bây giờ mình phải làm gì nữa hả cô nương?

Hoa Tiểu Ngọc đáp :

- Cứ theo ta!

Họ theo một con đường mòn, đi đến chân núi, lại tiến trên một con đường rải đá trắng, thẳng lên đỉnh núi đó.

Trên đỉnh núi có một tòa lâu các nhỏ, kiến trúc khá tân kỳ, bên trong có ánh đèn, chiếu qua một vài khung cửa sổ, chưa đóng.

Hoa Tiểu Ngọc đến cửa chánh, vừa đẩy cửa vừa vẫy chàng.

Bạch Thiếu Huy thật sự hoang mang về lai lịch của Hoa Tiểu Ngọc, nàng là ai? Nàng có vẻ thông thuộc đường đi nước bước của Bách Hoa cốc như trong lòng bàn tay, nếu nàng là người trong cốc, thì đúng là có mưu mô đưa chàng vào cạm bẫy.

Bản năng tự vệ bùng dậy, Bạch Thiếu Huy soát lại chiếc Trúc tiêu bên hông, dưới tà áo đoạn bước theo nàng.

Qua khỏi vọng cửa đến chân cầu thang, bên trên cầu thang ánh đèn chiếu xuống sáng rực.

Hoa Tiểu Ngọc dừng chân lại, nhìn chàng điểm một nụ cười :

- Thu Vân chờ, mình lên thang thôi!

Nàng đi trước, chàng theo sau.

Càng đi lên Bạch Thiếu Huy càng ngửi mạnh một mùi thơm huyền diệu, chàng biết ngay mình sắp vào một cơ sở của vị đại cô nương nào đó.

Qua khỏi đầu thang Hoa Tiểu Ngọc đến cạnh tấm màn che trước gian phòng, nghiêng mình cao giọng báo cáo :

- Trình Đường chủ, gian tể Bạch Thiếu Huy đã được áp giải đến đây rồi!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi trầm nghĩ :

- “Thì ra mình bị lừa đầu lừa một cách trắng trợn”.

Bên trong một giọng nói lạnh lạnh vọng ra :

- Cho hắn vào!

Hoa Tiểu Ngọc vừa đưa tay vén tấm màn qua một bên vừa cười bảo :

- Vào đi! Đường chủ gọi người đó!

Đường chủ không ai khác chính là Kim Ưng đàn chủ.

Đã đến tình thế này, dù muốn lùi cũng không kịp nữa, Bạch Thiếu Huy ngẩng cao mặt, ngang nhiên bước vào phòng.

Gian phòng trang trí vô cùng hoa mỹ, thuộc loại thư phòng dành cho nữ nhân, có giá mộc cắm đàn, có bàn hương phấn, tỏ rõ phong độ đài các trầm anh của chủ nhân.

Đứng nơi giữa phòng, một thiếu nữ vận y phục màu huyền ngực áo có thêu hình một con phượng hoàng bằng kim tuyến.

Bạch Thiếu Huy nhận ra là Thân đàn chủ, thống suất bọn Kim Ưng vệ sĩ tại Bách Hoa cốc. Chàng nghiêng lưng đứng lặng người tại chỗ nhìn thẳng vào mặt Đàn chủ.

Ở sau lưng chàng Hoa Tiểu Ngọc vừa cười khúc khích vừa nói :

- Bạch Thiếu Huy! Trước mặt Đàn chủ, sao chưa làm quỳ xuống làm lễ bái kiến, còn đứng đờ mãi ra đó à?

Kim Ưng đàn chủ nhìn chàng trong cái lốt sử nữ Thu Vân, không nhịn được cười, song nàng hướng sang Hoa Tiểu Ngọc trừng mắt :

- Tiểu muội không được nói nhảm.

Rồi nàng điểm một nụ cười nhìn Bạch Thiếu Huy :

- Bạch thiếu hiệp có lấy được thuốc giải chứ?

Thế này nghĩa là gì? Muốn có thuốc giải, Kim Ưng đàn chủ chỉ cần hỏi phu nhân, tại sao nàng phải dùng đến giải pháp dùng chàng giả mạo làm Thu Vân để gạt Sài Cô Bà? Nàng làm như vậy là có ý tứ gì?

Chàng càng hoang mang hơn, một Hoa Tiểu Ngọc đã làm chàng hoang mang nhiều rồi, rồi lại đến lượt Đàn chủ Kim Ưng.

Chàng sững sờ đứng đờ ra đó quên cả đáp lời!

Hoa Tiểu Ngọc gọi Đàn chủ :

- Thơ thơ có biết không? Biện pháp của thơ thơ hay tuyệt! Sài Cô Bà tin phong phúc, trao thuốc liền!

Rồi nàng thấp giọng hỏi :

- Bọn chúng tại đây đã bị chế ngự hết có phải không?

Kim Ưng đàn chủ gật đầu :

- Người ở đây không đông lắm, chỉ có Thân Nhược Lan và bốn sử nữ, chúng đã ngủi Thất Bộ hương, phải đến sáng ngày mới tỉnh lại.

Thì ra nàng không phải Kim Ưng đàn chủ, nàng chỉ là một Đàn chủ giả như chàng chỉ là Thu Vân giả.

Đành rằng nàng là một Đàn chủ giả, nhưng nàng là ai? Bạch Thiếu Huy lại một phen hoang mang, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, vòng tay cho tròn lễ hỏi :

- Cô nương...

Hoa Tiểu Ngọc cười hi hi chặn lời :

- Cô nương là chị của ta!

Bạch Thiếu Huy không cảm phiền lỗi trêu ranh mãnh của nàng, chàng thốt lời cảm tạ giả Đàn chủ :

- Vì các bằng hữu của tại hạ, mà cô nương và lệnh muội phải nhọc tâm lo liệu, tại hạ hết sức cảm kích!

Hoa Tiểu Ngọc cười nhẹ :

- Thơ thơ của ta đâu cần người cảm tạ! Thơ thơ của ta chỉ muốn người...

Giả Đàn chủ thoáng đỏ mặt gất :

- Tiểu muội bếp xếp lắm đấy nhé!

Hoa Tiểu Ngọc thè lưỡi dài ra, hướng mắt sang phía Bạch Thiếu Huy nháy nháy nhó nhó.

Giả Đàn chủ trở lại việc chủ yếu :

- Đêm đã xuống khuya rồi, phải hành động gấp kéo không còn kịp nữa. Ta cần đưa các vị bằng hữu ấy ra khỏi cốc ngay. Vậy thiếu hiệp hãy trao thuốc giải và Bách Hoa lệnh cho ta hành sự. Về Bách Hoa lệnh thì ta sẽ giao hoàn trước khi trời sáng.

Đến lúc đó Bạch Thiếu Huy mới hiểu sở dĩ cô nương kia giả mạo Đàn chủ Kim Ưng là vì chỉ có Đàn chủ mới có quyền xuất phát bọn vệ sĩ rời khỏi đường sỏ, cũng như điều động họ công tác trên toàn diện khu vực Bách Hoa cốc. Còn đưa họ ra khỏi cốc thì cần phải có Bách Hoa tín phù làm tín vật mới đi lọt hệ thống canh phòng.

Tuy nhiên thực sự ra, chàng thâm cảm kích nàng có nhã ý làm việc đó thay chàng, nhưng dù sao thì chàng cũng phải chia sót một phần việc với nàng chứ lẽ nào lại để cho nàng gánh vác một mình!

Chàng thẳng thắn tỏ cái ý của chàng :

- Tại hạ đến đây mục đích là để giải cứu các bị bằng hữu té ra thì tại hạ...

Giả Đàn chủ khoác tay chặn lời chàng :

- Thiếu hiệp không phải áy náy, điều tối yếu là thiếu hiệp không lộ hành tung, nếu thiếu hiệp tham gia công cuộc giải cứu các vị bằng hữu phải vắng mặt tại phòng, nếu bất chợt chúng phát giác ra, chúng sẽ nghi ngờ, rồi nhiều khó khăn trở ngại sẽ đến cho thiếu hiệp, có phương hại cho sự thực hiện tâm nguyện.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương liệu việc rất chu đáo!

Chàng lấy Bách Hoa lệnh phù và thuốc giải độc trao cho nàng ngay.

Nhận hai món đó xong, giả Đan chủ giục :

- Bây giờ thiếu hiệp trở về phòng đi, xuống lầu rồi theo hướng Tây mà đi, ngang qua Tử Vi đàn là đến nơi. Có lẽ sáng ra thiếu hiệp lên đường công tác theo lệnh của phu nhân, có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau ở dọc đường.

Bạch Thiếu Huy vòng tay cúi chào :

- Tai hạ xin cáo từ! Chúc cô nương thành công!

Chàng bước ra cửa xuống lầu, theo hướng Tây mà đi, ngang qua Tử Vi đàn về thẳng phòng.

Việc đầu tiên chàng cần làm là thay áo, rửa mặt sau đó lên giường và vờ ngủ.

Chàng suy nghĩ mãi những việc vừa qua, cố tìm hiểu xem hai chị em Hoa Tiểu Ngọc là ai, tại sao bọn họ lại giải cứu bọn Vương Lập Văn, đành làm công việc chàng đang vận dụng tâm cơ làm, họ thành công được chăng?

Rồi chàng giật mình tự cho là mình quá khăng khải trao chiếc lệnh phù cho họ. Tin họ dĩ nhiên là chàng có thể tin được rồi, nhưng nếu họ không trao trả lại cho chàng kịp lúc như đã hứa thì sao?

Sáng ra thì chàng phải lên đường rồi, nếu không có Bách Hoa lệnh thì chàng phải làm sao?

Làm sao ăn nói với phu nhân nếu bà muốn kiểm tra?

Làm sao xuất trình với bọn tuần phòng, quanh Bách Hoa cốc nếu chúng đón chặn hạch hỏi?

Điều gây thắc mắc cho chàng nhiều hơn hết là không có Bách Hoa lệnh phù, là hai chị em Hoa Tiểu Ngọc lại lọt vào Bách Hoa cốc. Rất có thể trong dịp may nào đó, rất có thể trong một đêm nào đó, bọn canh phòng chênh mảng phận sự.

Nhưng hiện tại sau khi giao hoàn chiếc lệnh phù cho chàng rồi, thì trời sắp sáng, họ sẽ làm sao thoát đi?

Trước kia chưa có biến cố gì xảy ra, họ có thể ẩn nấp đâu đó quanh cốc, nhưng từ đêm nay sự mất tích của bọn Vương Lập Văn sẽ làm kinh động toàn cốc, bọn Hoán Hoa cung sẽ lục soát khắp nơi, nếu họ không thoát được, liệu họ có ẩn trốn kín đáo mà không bị chúng phát hiện ra chăng?

Chàng nằm trên giường miên man nghĩ ngợi từ nỗi nọ đến niềm kia chung quy vẫn không tìm được giải đáp cho những nghi vấn trùng trùng.

Bỗng có tiếng gõ cửa phòng vang lên rất khẽ.

Bạch Thiếu Huy vụt tỉnh giấc, nhảy xuống giường tìm mồi lửa đốt đèn rồi mở cửa.

Cánh cửa vừa hé ra, Tử Vi đàn chủ lách nhanh vào hoành tay cài ngay lại.

Nàng nhìn chàng, chàng nhìn nàng, như hai kẻ tử thù dò dẫm nhau từng phản ứng.

Một lúc lâu nàng cất tiếng hỏi :

- Tại sao thiếu hiệp rửa sạch thuốc trên mặt?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Đó là lệnh của phu nhân!

Tử Vi đàn chủ trở mặt :

- Thật vậy à?

Bạch Thiếu Huy gạt đầu :

- Phu nhân đã dạy như thế, trong mảnh thiếp bí mật tại hạ tiếp nhận tại buổi lễ sáng sớm hôm nay, chắc Đan chủ còn nhớ!

Tử Vi đàn chủ bỏ qua vấn đề đó.

- Thiếu hiệp biết tại sao bọn tòa đến đây không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không được rồi!

Đàn chủ trầm ngâm một chút :

- Bỏn tòa muốn biết phu nhân đã giao phó cho thiếu hiệp công tác gì qua tấm thiệp bí mật đó, đồng thời cũng cho thiếu hiệp biết là sáng mai bỏn tòa có việc phải xuất ngoại, ít nhất cũng trong vòng mười hôm, nửa tháng mới trở về đây, trong thời gian bỏn tòa vắng mặt, thiếu hiệp không nên khinh thường vọng động, để tránh mọi sự bất trắc.

Bạch Thiếu Huy lấy tấm thiệp bí mật ra trao cho Đàn chủ, đoạn cười nói :

- Đàn chủ cứ xem thi rõ, tại hạ cũng vâng lệnh xuất ngoại, nhưng ngày về thì không định hạn thời gian.

Đàn chủ đọc xong ngẩng mặt nhìn chàng :

- Thiếu hiệp định thi hành những gì đã ghi trong thiệp?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Hiện tại không thể làm khác hơn được!

Đàn chủ gật đầu :

- Thiếu hiệp nghĩ thế là phải!

Rồi nàng vụt hỏi :

- Vừa rồi Thu Vân đến đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Đàn chủ có trông thấy Thu Vân đến đây à?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cùng một chuyến đi

Từ Vi đàn chủ điềm nhiên :

- Có! Bỏn tòa trông thấy nàng có vẻ hấp tấp lắm, đi ngang qua Đàn sở Từ Vi mà nàng không dừng lại, tức nhiên nàng phải đến đây, chứ còn đi nơi nào khác nữa, trong lúc đêm khuya canh vắng.

Bạch Thiếu Huy nghĩ rằng Từ Vi đàn chủ dù không sợ bội phản sư đảng, giải thoát bọn Vương Lập Văn như vậy chứng tỏ nàng thành thật, nên không cần giấu diếm nàng, đem việc trá hình Thu Vân kể cho nàng nghe.

Đàn chủ kinh ngạc vô cùng, lẩm nhẩm :

- Chị em họ Hoa là ai? Họ làm sao có thể qua mắt được Cốc Cô Bà mà lọt vào trong cốc?

Không đợi Bạch Thiếu Huy nói gì, nàng cau mày nói tiếp :

- Như vậy là trong Bách Hoa cốc đã có người của địch trà trộn vào rồi! Hừ! Dù là bỏn tòa có biết đi nữa, nhưng thiếu hiệp liên quan với chúng, bỏn tòa làm sao dám báo cáo với phu nhân? Bỏn tòa thật thấy thẹn với phu nhân quá!

Nàng thốt xong đưa ánh mắt ăm địu nhìn chàng.

Chàng không dám tiếp nhận ánh mắt đó, cũng không nói một tiếng nào.

Cả hai im lặng một lúc Đàn chủ hỏi :

- Hoa đại cô nương bảo là sẽ giao hoàn Bách Hoa lệnh trước khi trời sáng, mà hiện giờ đã hết canh tư rồi, biết nàng có gặp trở ngại gì chăng?

Bạch Thiếu Huy cũng thấy đáng lo ngại cho chị em Hoa Tiểu Ngọc hết sức.

Đàn chủ trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Có Bách Hoa lệnh trong tay, nàng ấy đưa bọn Vương Lập Văn ra khỏi cốc cũng như nàng trở vào cốc trả lại chiếc lệnh phù cho thiếu hiệp, việc đó rất dễ dàng. Nhưng trao trả chiếc lệnh phù rồi, nàng làm sao thoát đi khỏi cốc?

Bạch Thiếu Huy nhìn sững nàng “

- Tại đây muốn ra cũng như muốn vào, đều phải có Bách Hoa lệnh làm bằng?

Từ Vi đàn chủ giải thích :

- Bách Hoa lệnh là tín phù tối thượng trong Hoán Hoa cung, chỉ có những người quan trọng trong cốc thi hành những sứ mạng quan trọng mới được phu nhân cấp cho ra thì những người khác có tín vật khác.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Bên ngoài cốc có đặt hệ thống kiểm soát nữa sao?

Từ Vi đàn chủ gật đầu :

- Có, hệ thống đó đặt dưới quyền quản trị của Cốc Cô Bà.

Nàng dẫn giải rành hơn :

- Phu nhân có tất cả bốn cô bà dưới quyền điều khiển trong bốn vị đó, Cốc Cô Bà là tay cao cường nhất.

Bạch Thiếu Huy chú ý :

- Bốn vị cô bà có thân phận và trách vụ như thế nào?

Đàn chủ liếc xéo chàng một thoáng cười nhẹ :

- Cần gì thiếu hiệp phải hỏi, tự nhiên bốn tòa phải nói cho thiếu hiệp hiểu, bốn vị cô bà đó, trước kia là những sử nữ tùy hầu của phu nhân rất được tín nhiệm. Từ khi phu nhân chấp chương quyền Hoán Hoa cung chủ, bốn vị đó được vượt dụng và mỗi vị đó giữ một trọng trách trong cốc. Sài Cô Bà chuyên quản thủ các loại độc dược, mê dược như Vô Ưu tán mà thiếu hiệp đã trông thấy rồi. Cốc Cô Bà có vụ tuần tra kiểm soát tất cả các hệ thống giao thông quanh cốc từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài. Còn một vị nữa là Thiết Cô Bà, hành sự bên ngoài cốc có nhiệm vụ tra cứu hành vi của các nhân viên trong cốc, ai làm nên công ai gây nên tội và tội nặng nhẹ như thế nào, do nguyên nhân nào. Lần này thiếu hiệp xuất cốc, nếu gặp vị cô bà cầm kiếm nơi tay ta phải lưu tâm cho lắm, tránh làm phật ý bà ta.

Bạch Thiếu Huy gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Còn vị sư cô cô bên Thanh Tâm am là ai?

Đàn chủ đáp :

- Sư cô cô là sư muội của phu nhân. Tu Phật ăn chay trường, không can thiệp đến việc đời, không màng đến việc trong cốc.

Bỗng có tiếng sanh khắc lên vang dội. Tiếng sanh nổi lên giữa đêm trường tịch mịch, làm chấn động toàn cốc.

Từ Vi đàn chủ biến sắc hấp tấp thốt :

- Tiếng sanh báo động của Kim Ứng đàn chủ! Tứ sư muội đã tỉnh lại rồi, có lẽ đã phát giác sự tình, nên báo động cho mọi người trong cốc phải chuẩn bị sẵn sàng theo vị trí phân phó. Bốn tòa phải trở về đàn sở ngay, nếu không thì bại lộ mất. Thiếu hiệp không nên ra khỏi phòng nhé!

Nàng đứng lên phóng vút mình qua cửa, biến trong đêm tối.

Tiếng sanh liên tục nổi lên chuyển từ nơi này đến nơi khác, thoạt đầu thì tại Kim Ứng đàn sở, khoảnh khắc sau vang lên khắp bốn phía.

Nơi những gian phòng tiếp cận hai đầu với phòng chàng có tiếng động lao xao một lúc rồi im bật. Chàng biết rõ bọn hoa nữ đã rời khỏi phòng, đi tập hợp tại đàn sở thuộc.

Bạch Thiếu Huy lo sợ vô cùng. Nếu có báo động là có khám xét, mà Bách Hoa lệnh thì giờ đó lại chưa giao hoàn cho chàng. Nếu phu nhân hỏi đến thì sao?

Hơn nửa đêm sắp tàn, qua cuộc khám xét này, thì trời sáng rõ, vị Hoa cô nương nào đó làm thế nào mà lọt vào cốc mà trao trả lệnh phù cho chàng.

Nếu không có lệnh phù chàng làm sao ra khỏi cốc thi hành sứ mạng của phu nhân?

Chàng cảm thấy viễn ảnh nguy cơ, vội soát lại chiếc Trúc tiêu bên mình, tự lẩm nhẩm :

- “Có lẽ đã đến lúc ta phải dùng đến vật này rồi đây!”

Tuy nhiên chàng cũng được an ủi phần lớn. Nhẩm tính thời gian chàng tin chắc chị em họ Hoa đã đưa bọn Vương Lập Văn khỏi cốc khá xa rồi. Hiện tại dù chàng có lâm vào nguy cảnh mà bọn kia đã thoát nạn được là chàng đã làm tròn lời hứa với Táng Hoa phu nhân. Chàng lại nhẹ lo hơn là chính chàng được tự do còn năm người kia vẫn kẹt mãi tại Kim Ưng đàn.

Và biết đâu nếu xảy ra cuộc chiến, chàng không đột phá nổi vòng vây mà đi?

Chàng quyết ứng phó với tình hình, dù phải chết cũng không hề nao núng.

Thực ra đó là một giải pháp duy nhất, chàng không thể nào hành động khác hơn, nếu chàng không muốn bó tay chịu trôi.

Với lại phần việc giải cứu bọn Vương Lập Văn đã giải quyết xong, chàng không có lý do gì lưu lại Bách Hoa cốc lâu hơn, dù hiện tại có bị bại lộ hành tung cũng không phải là điều quan trọng lắm.

Tiếng sanh đã ngưng bật.

Bên ngoài bầu không khí trở lại tĩnh mịch trầm trầm. Chính cái tịch tịch trầm trầm đó làm cho Bạch Thiều Huy thêm bồn khoăn hơn. Không khí càng tịch mịch chàng càng lo ngại. Mồ hôi đã khởi rịn lấm chấm khắp người chàng.

Giờ khắc trôi qua chậm chạp nặng nề, Bạch Thiều Huy nghe rõ tiếng đập của con tim, chàng nghe rõ cả tiếng thở của chàng dồn dập gấp gáp.

Không lâu lắm chàng nghe có tiếng chân người bên ngoài, đầu nhỏ dần dần lớn, tiếng chân của nhiều người hướng về phía chàng.

Như cái máy chàng đưa tay sờ chiếc Trúc tiêu, nắm chặt một đầu mắt dăm dăm nhìn ra cửa.

Tiếng chân người đã đến cửa dừng chân lại.

Chàng nhủ thầm :

- “Bình tĩnh! Hãy bình tĩnh! Để xem kẻ nào đến đây!”

Có tiếng Tử Vi đàn chủ vang lên :

- Nguyệt Tiên! Gọi cửa Bạch hộ pháp đi!

Nguyệt Tiên vâng lệnh gọi liền.

Chàng vờ ngủ say để cho Nguyệt Tiên gọi mấy lượt mới giật mình tỉnh giấc, ú ớ mấy tiếng ngái ngủ, đoạn lấy mồi lửa đốt đèn rồi bước đến mở cửa.

Ngoài Tử Vi đàn chủ và hai nàng sử nữ thân tín, chàng còn nhận ra Kim Ưng đàn chủ, và Tường Vân cô nương. Tất cả đều có tỷ nữ theo sát, tất cả đều giắt kiếm bên mình, chứng tỏ tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

Xa xa còn có độ mười tên vệ sĩ Kim Ưng những tên còn lại sau khi bọn Vương Lập Văn trốn thoát.

Bọn này cũng lăm lăm vũ khí trong tay, gương mặt lạnh lùng bốc đầy sát khí.

Bạch Thiều Huy cười thầm, vận công đề khí chuẩn bị ứng phó mọi bất ngờ.

Chàng nghiêng mình chào Tử Vi đàn chủ :

- Thuộc hạ tham kiến Đàn chủ.

Tử Vi đàn chủ đưa ánh mắt đầy ý nghĩa thăm kín sang chàng vòng tay đáp lễ.

Rồi nàng day qua một bên hướng về Tường Vân :

- Xin mời sứ giả tiến vào!

Tường Vân khiêm nhượng, vẫy tay cho Tử Vi đàn chủ vào trước. Đôi bên nhường nhau mấy lượt, sau cùng có Kim Ưng đàn chủ can thiệp, Tường Vân mới chịu vào trước.

Bất ngờ một ngọn gió lạ thổi qua, ngọn đèn nơi tay Bạch Thiều Huy vụt tắt, đồng thời chàng nghe giọng nói của Tử Vi đàn chủ theo phép truyền âm nhập

mặt bên tai chàng :

- Thiếu hiệp phải hết sức nhẫn nại, tuyệt đối không nên vọng động, nếu không đến nỗi quan ngại tính mạng.

Nàng chỉ sợ Bạch Thiếu Huy sẽ phẫn nộ nếu Tường Vân có làm điều gì chạm đến tự ái chàng rồi vọng động mà sanh rắc rối.

Dần dần như vậy là nàng có chủ ý rồi, nàng ngấm tò cho chàng hiểu là nàng có nghĩ đến cách giải cứu cho chàng nếu vạn nhất có sự bất lợi xảy ra với chàng.

Một ngọn đèn trong tay Bạch Thiếu Huy không đủ soi sáng khắp gian phòng, dù có thêm đôi ngọn cung đăng trong tay hai sử nữ, cũng không phá tan bóng tối dày đặc.

Bạch Thiếu Huy đi trước, Tường Vân bám sát bên chàng, sử nữ mang cung đăng đi kèm, số người còn lại nối đuôi cá theo sau.

Vừa vào phòng, Tường Vân đảo bộ đối diện với chàng điểm một nụ cười :

- Bạch hộ pháp có biết tôi đến đây có mục đích gì chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Thuộc hạ làm sao biết được! Nhưng đã có kim bài nơi tay chắc sứ giả mang chỉ thị của phu nhân đến cho thuộc hạ.

Tường Vân lại hỏi :

- Phu nhân có trao một giản thiếp bí mật cho hộ pháp, không rõ Hộ pháp đã mở ra xem chưa?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Thuộc hạ đã xem rồi!

Nàng nghiêm giọng :

- Cùng với giản thiếp, phu nhân có cấp cho Hộ pháp một chiếc Bách Hoa lệnh phù, để Hộ pháp tùy nghi sử dụng hành sự, Bạch hộ pháp có biết chiếc phù lệnh đó phải được sử dụng như thế nào chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Dĩ nhiên thuộc hạ không thể nào hiểu được, bởi đây là lần đầu tiên thuộc hạ tiếp nhận nó!

Tường Vân hừ lạnh một tiếng trầm giọng thốt :

- Bách Hoa lệnh phù là một tín vật tối thượng trong Hoán Hoa cung nó có giá trị vô cùng to lớn, phàm những người được ủy thác những trách vụ trọng yếu mới được cấp, thế tại sao Hộ pháp lại xem thường nó mà bạ đâu bỏ đó như vậy?

Nếu mất lệnh phù là xử tử ngay.

Bạ đâu bỏ đó?

Bạch Thiếu Huy không hiểu nàng muốn nói gì. Chị em họ Hoa chưa trả lại lệnh phù cho chàng, thì chàng có nó đâu mà vứt bỏ bừa bãi.

Hay là Tường Vân đã nghi ngờ điều gì chăng, nên tìm đến đây hạch hỏi chàng dưới một hình thức khác hơn là sự hỏi cung?

Tường Vân lại đưa tay chỉ lên mặt bàn, nơi đó chiếc Bách Hoa lệnh phù nằm lơ lửng.

Thế này là nghĩa gì? Bách Hoa lệnh phù tại đó tức nhiên là phải có người trao trả. Mà từ lúc rời Kim Ưng đàn về đây, chàng có thấy ai đến đâu ngoài Từ Vi đàn chủ, chàng phân vân quá, đưa mắt liếc nhanh Đàn chủ nhưng Đàn chủ đã nhìn nơi khác.

Chàng trầm nghĩ :

- “Hay là...”

Tường Vân day qua Từ Vi đàn chủ và Kim Ưng đàn chủ từ từ thốt :

- Theo ý tôi Bạch hộ pháp còn chưa rành quy luật của bốn cốc nên mới sơ suất như vậy. Chúng ta có thể rộng lượng một lần, hai vị nghĩ sao?

Từ Vi đàn chủ lạnh lùng :

- Bốn tòa không có ý kiến gì cả, sứ giả tùy tiện xử trí.

Tường Vân lại day qua Bạch Thiếu Huy :

- Bạch hộ pháp hãy cất chiếc lệnh phù đi, nên nhớ là từ nay về sau đừng sợ suýt như thế nữa, mà phạm quy luật tội nặng lắm đó.

Rồi nàng trở lại Từ Vi đàn chủ và Kim Ứng đàn chủ :

- Mình đi thôi hai vị ạ!

Tất cả đều kéo ra ngoài, tiếng chân của họ dần dần xa sau cùng thì im bật, bầu không khí trở nên tĩnh mịch như cũ.

Bạch Thiếu Huy thở phào, đóng cửa lại cởi áo lên giường nằm ngủ yên một giấc cho đến sáng.

Không rõ chàng ngủ được bao lâu, có tiếng gọi cửa bên ngoài, làm chàng bừng tỉnh dậy. Chàng xuống giường bước ra mở cửa trông thấy Lục Châu.

Nàng nghiêng mình thốt :

- Cô nương tôi đã chuẩn bị thuyền xong, sai tôi đến đây bảo Hộ pháp hãy sắp xếp hành lý lên đường.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Sứ giả cũng xuất ngoại hôm nay?

Lục Châu mỉm cười :

- Vì có sẵn thuyền, nên cô nương tôi thỉnh hộ pháp cùng đi một lượt!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Tường Vân vâng lệnh phu nhân xuất cốc hành sự, tại sao lại còn muốn ta cùng đi? Nàng có dụng ý gì? Bách Hoa cốc luôn luôn nghi ngờ ta sao, nên cứ cho người bám sát bên ta để dò dẫm hành động?”

Chàng điềm nhiên điểm một nụ cười :

- Tại hạ chỉ có mỗi một bộ y phục nơi mình, có hành lý gì đâu mà phải sắp xếp? Mình có thể đi ngay bây giờ!

Lục Châu chuyển mình :

- Vậy tôi xin đi trước dẫn đường.

Bạch Thiếu Huy rời phòng theo nàng ngay.

Không bao lâu cả hai đi đến chỗ thuyền đậu.

Lục Châu lên tiếng :

- Trình cô nương, Bạch hộ pháp đã đến!

Dưới thuyền Lục Ngọc thốt vọng lên :

- Cô nương thỉnh Bạch hộ pháp xuống thuyền.

Bạch Thiếu Huy không do dự xuống ngay khoang thuyền.

Tường Vân điểm một nụ cười :

- Bạch tướng công ngồi. Ngồi rồi mình sẽ đàm đạo!

Tường Vân ra lệnh cho trạo phu khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chung đường khác ý

Thuyền đi một lúc, Tường Vân mở đầu câu chuyện :

- Từ khi gặp nhau tại Nghênh Xuân phường, tôi đã biết Bạch tướng công là con người văn chất phong nhã, thông hành anh tuấn, hết lòng ngưỡng mộ. Hôm nay nhân thi hành công vụ mà được đồng thuyền, kẻ cũng là cái may tạo dịp ôn lại kỷ niệm ngày nào. Riêng tôi, tôi mừng cho tướng công được phu nhân biệt đãi tặng cho thuốc giải mê, khôi phục thần trí để cùng ra sức tạo dựng cơ đồ Bách Hoa cốc.

Trong chuyến đồng hành này tôi hy vọng sẽ được thỉnh giáo nơi tướng công nhiều điều bổ ích.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Cô nương quá khen! Chính tại hạ cần phải học hỏi nơi cô nương rất nhiều!

Tường Vân nhìn thẳng vào đôi mắt chàng đột nhiên hỏi :

- Bạch tướng công có biết việc gì đã xảy ra trong cốc đêm rồi chăng?

Bạch Thiếu Huy vờ kinh ngạc :

- Việc gì hở cô nương?

Tường Vân thông thả đáp :

- Có kẻ giả mạo Thu Vân, cầm Bách Hoa lệnh đến gặp Sài Cô Bà, gạt lấy thuốc mê rồi sau đó lại giả mạo tôi đến gặp Kim Ưng đàn chủ dùng Mê Hồn hương chế ngự Đàn chủ và bốn tỳ nữ, cứu thoát năm tên dũng sĩ.

Bạch Thiếu Huy a lên một tiếng :

- Lại có việc như thế à? Tại sao tại hạ không hay biết gì hết?

- Người đó làm cách nào đưa một lượt năm người ra khỏi cốc?

Tường Vân liếc xéo chàng một thoáng, nhếch nửa nụ cười tươi :

- Người đó có Bách Hoa lệnh phù trong tay tự nhiên là phải đi lọt hệ thống kiểm soát. Cốc Cô Bà khám nghiệm Bách Hoa lệnh phù là thật tự nhiên phải cho đi, và cũng vì thế mà đêm qua có cuộc khám xét Bách Hoa lệnh phù như tướng công đã hiểu.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Không có ai đuổi theo bắt họ lại sao?

Tường Vân lắc đầu :

- Họ đã đi vào đầu canh một đến canh tư mình mới phát giác ra, thì còn đuổi theo làm chi nữa? Và lại lúc đó phu nhân đang lúc hành công điều tức nên không ai dám báo cáo làm kinh động người!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Ghé gói thật cho chị em họ Hoa biết rõ Bách Hoa cốc như bàn tay, biết luôn cả những lúc phu nhân hành công!”

Tường Vân cười nhẹ tiếp nói :

- Bạch tướng công có biết những dũng sĩ được giải cứu là ai không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không biết nổi! Họ là những ai thế hở cô nương?

Tường Vân cười nhẹ :

- Tướng công thử đoán xem!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ đoán thế nào được bởi tại hạ có biết gì về nhân vật trong cốc cũng như những kẻ bị quản thúc tại đây? Cô nương nên nhớ tại hạ chỉ là một thuộc viên mới gia nhập, mọi việc còn lơ mờ lắm.

Tường Vân gật đầu :

- Tướng công nói phải. Nhưng năm người trốn thoát chính là bọn Vương Lập Văn, họ không xa lạ gì với tướng công.

Bạch Thiếu Huy dè dặt :

- Tại hạ với họ bất quá trong một dịp bình thủy tương phùng mà thành nhớ mặt, biết tên chứ cho rằng có giao tình với nhau e rằng quá đáng.

Tường Vân lại nhìn chàng một lúc rồi hỏi :

- Tướng công có biết tôi xuất cốc lần này là để thi hành công tác gì không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Xin cô nương nếu thấy tiện thì cho nghe!

Tường Vân chú ý đến chàng hơn :

- Theo dò tung tích năm người đó, bắt họ trở lại Bách Hoa cốc. Phu nhân hết sức phẫn nộ việc họ đào tẩu khỏi cốc, nên sai phái cả Từ Vi đàn chủ và Bạch Linh đàn chủ cùng xuất ngoại như tôi, hai vị Đàn chủ đã lên đường khi trời chưa sáng.

Thuyền đột nhiên dừng lại.

Lục Châu cho biết là Cốc Cô Bà đòi khám xét.

Tường Vân mỉm cười dặn dò Lục Châu và Lục Ngọc cứ để cho bọn tuần tra thi hành phận sự, còn nàng thì bảo Bạch Thiếu Huy thủ sẵn Bách Hoa lệnh phù rồi đưa chàng lên bờ, trình diện với Cốc Cô Bà.

Cuộc khám xét diễn ra kỹ càng hơn những lần khác, nhưng rồi Cốc Cô Bà cũng phải để họ ra đi.

Bạch Thiếu Huy để ý thay vì bỏ cửa, thì hai tỳ nữ lại đóng kín khi thuyền tách bến.

Chàng chưa kịp hỏi gì thì Tường Vân giải thích :

- Từ đây mà đi là mình đã ra khỏi lãnh vực Bách Hoa cốc rồi, bất cứ thuyền ra hay thuyền vào, đều phải đóng các cửa lại trong suốt đoạn đường từ trạm kiểm soát địa đầu này đến mấy dặm xa, phòng ngừa có gian tế quanh quẩn trong vùng dò dẫm động tĩnh trong cốc.

Bạch Thiếu Huy không tỏ lộ một cảm nghĩ nào khác lạ, sợ ánh mắt soi mói của Tường Vân đang nhìn chàng.

Không rõ vô tình hay cố ý Tường Vân tiếp :

- Bọn chúng tôi quá quen với quy củ nơi đây chẳng nói làm gì, riêng phần tướng công, dù sao thì cũng chưa được rành lắm, tôi cần phải cho tướng công biết để tướng công được an lòng. Khi nào công tác hoàn thành, tướng công trở về đây phục lệnh, tự nhiên sẽ có người đón tiếp mà đưa tướng công vào cốc.

Đón tiếp? Họ làm sao biết chàng ra về lúc nào mà chực sẵn? Hay là họ có người theo dõi chàng mà biết được thời gian?

Tường Vân mỉm cười rồi tiếp :

- Lại còn một việc này nữa, phạm người trong cốc lúc xuất ngoại hành sự có gặp nhau, nếu không cần thiết lắm, thì chẳng nên nhận nhau, và tuyệt đối không ai được hỏi đến công tác của người khác, chẳng qua biện pháp đó chỉ có hiệu dụng để phòng mọi sự tiết lộ tai hại.

Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Vừa rồi tôi đã tiết lộ phần việc của tôi sắp thi hành là tôi đã vi phạm quy luật rồi đó. Song tôi không thể giấu tướng công, bởi lẽ tôi thực sự ngưỡng mộ tướng công, muốn lấy sự chân thành đổi đãi nhau.

Nàng có ý tứ gì khi nêu lên điểm đó?

Nhưng chàng lơ đãng như không lưu tâm đến những ẩn ý của nàng nếu có, chàng cung kính thốt :

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo cho tại hạ nhiều điều hữu ích.

Có lẽ thuyền đã ra khỏi vùng cấm địa rồi, nên Lục Châu mở tất cả các cửa.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy thuyền đã đến sông lớn rồi, hai bên bờ sông có rất nhiều vàm chướng tỏ nơi đây rạch rồi chi chít.

Thuyền cặp bờ dừng lại.

Tường Vân thốt :

- Chúng ta chia tay tại đây. Tướng công hãy lên bờ. Tôi cầu chúc tướng công hoàn thành công tác sớm trở về cố phục lệnh phu nhân!

Bạch Thiếu Huy đứng lên vòng tay cáo từ :

- Xin tạm biệt cô nương hẹn ngày tái ngộ.

Chàng lên bờ, Tường Vân đưa tay qua song cửa, vẫy vẫy chào biệt, rồi thuyền tách bến xuôi dòng, lướt nhẹ như bay.

Bạch Thiếu Huy nhìn ra chung quanh, nhận thấy nơi này là một khu rừng núi hoang vu nằm dựa mé sông, không rõ bên bờ đối diện ra sao chứ bên này thì vắng vẻ lạ lùng, trông tận mắt cũng không thấy một mái nhà dân cư nào.

Chàng theo con lộ duy nhất đi tới, độ nửa dặm đường bỗng thấy một người cỡi ngựa từ trong ven rừng vọt ra lộ chạy ngược chiều về chàng.

Người đó vận y phục đen, tác độ trung niên, chò đến gần chàng xuống ngựa, nép một bên đường vòng tay cung kính :

- Xin mời Bạch hộ pháp lên ngựa!

Bạch Thiếu Huy nhìn sững hán. Hán vẫn cung cung kính kính tiếp nối :

- Thuộc hạ vâng lệnh chuẩn bị cước lực, ở đây chờ đón Bạch hộ pháp!

Chợt nhớ lại những lời Tường Vân đã nói vừa rồi, Bạch Thiếu Huy không còn nghi ngờ gì nữa, chàng điểm một nụ cười :

- Đa tạ huynh đài!

Đại hán áo đen trao cương ngựa cho chàng xong, cúi đầu chào rồi lẩn vào rừng.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, lập tức lên ngựa ra rồi hướng về phía trước mặt.

Qua hơn hai mươi dặm đường, chàng không gặp một thôn xóm nào, chàng thăm hỏi :

- “Đây là địa phương nào? Suốt cả một vùng rộng lớn thế mà không có dân cư kẻ cũng lạ!”

Chàng lại giục ngựa đi mãi không ngừng.

Không bao lâu phía trước mặt một cánh rừng hiện ra, đến ven rừng chàng chưa kịp nhận định địa hình, bỗng một giọng nói êm dịu vang lên :

- Có phải Bạch thiếu hiệp đó không?

Bạch Thiếu Huy giật mình, giật cương kim ngựa đứng lại trầm giọng hỏi :

- Ai?

Từ trong mấy hàng cây có một lão tiều phu đội nón lông chim ung còng bước ra quan sát chàng từ đầu đến chân đoán hỏi :

- Các hạ là Bạch Thiếu Huy à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy còn lão trượng?

Lão tiều phu nghiêng mình :

- Lão phu chờ đây đã lâu. Xin mời thiếu hiệp vào trong rừng, chúng mình sẽ đàm đạo sau!

Bạch Thiếu Huy sanh nghi nhưng cũng xuống ngựa, hỏi lại :

- Lão trượng có điều chi dạy bảo?

Lão tiều phu không đáp câu hỏi mà chỉ buông gọn :

- Thiếu hiệp hãy dắt ngựa theo lão phu!

Rồi lão quay mình đi liền.

Nhìn lão Bạch Thiếu Huy biết ngay đối tượng không phải là một cụ già thực sự, chàng nghĩ thầm :

- “Ai lại giả dạng tiểu phu ra đón ta thế này? Hay là người của chị em Hoa Tiểu Ngọc? Họ có bảo là sẽ gặp ta trong ngày nay kia mà”.

Không do dự được nữa chàng dắt ngựa đi theo sau liền.

Đi một lúc vào sâu trong rừng, Bạch Thiếu Huy thấy có một con ngựa cột tại một cội cây, ngựa trông đẹp đẽ hùng vĩ lắm.

Lão tiểu phu đột nhiên quay mình lại, cời chiếc nón, để lộ mớ tóc huyền đen óng mượt dịu dàng thốt :

- Tiểu tỳ vâng lệnh đại cô nương mang ngựa đến đây chờ đón Bạch thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thay áo rồi lên ngựa đi ngay.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Đại cô nương nào? Tại sao phải thay áo đổi ngựa?

Đối tượng lại phủ chiếc nón lên đầu như cũ, trở lại cái lốt tiểu phu thấp giọng đáp :

- Quanh đây trong vòng một trăm dặm nơi nào cũng có tai mắt của Bách Hoa cốc, nếu thiếu hiệp không thay áo, đổi ngựa thì chúng sẽ dễ dàng nhận ra.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Đại cô nương là ai? Hiện tại ở đâu?

- Đến đây rồi thiếu hiệp sẽ rõ! Thiếu hiệp hãy để con ngựa kia cho tỳ nữ đi, còn thiếu hiệp thì dùng con ngựa này, nhanh lên cho khỏi mất thời gian.

Bạch Thiếu Huy đã đoán đại cô nương này chắc là chị của Hoa Tiểu Ngọc chứ không còn ai khác hơn nữa, do đó chàng không ngần ngại thay áo, lên ngựa theo lão liền.

Bất giác chàng phát giác ra nơi hông áo có đeo lưng lửng một chiếc đồng bài mặt có bốn chữ: Thiên long thập nhất.

Chàng kinh dị thầm hỏi :

- “Thiên long thập nhất? Chiếc áo này là của một thủ hạ trong Thiên Long đường chăng?”

Chàng cười thầm tưởng đổi áo thì đổi luôn người không ngờ vẫn y nhiên là thuộc hạ của Bách Hoa cốc!

Đúng như lời lão tiểu phu đã thốt dọc đường, chốc chốc chàng lại gặp người của Bách Hoa cốc dưới những hình thức khác nhau, song chỉ nhìn qua là chàng nhận ra ngay.

May mà chàng có tánh phòng xa, mang một chiếc mặt nạ trước khi khởi hành nếu không thì bại lộ mất.

Nhìn ra trước mắt bất giác chàng giật mình, không rõ từ lúc nào lão tiểu phu đã mất dạng.

Thế này thì chàng còn phải đi đâu?

Chàng hoang mang vô cùng, chợt trông thấy nơi yên ngựa có một mảnh giấy nhỏ gấp làm tư, do một mũi châm cài dính, chàng vội lấy mảnh giấy ra, thấy có mấy dòng chữ :

“Theo hướng Nam đi đúng hai mươi chín dặm đến một cái gò rẽ hướng Đông, đi tám dặm nữa đến thành dừng ngựa lại”.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười cứ theo sự chỉ dẫn trong mảnh giấy mà tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Một lần tái ngộ

Đi hơn ba mươi dặm đường, Bạch Thiếu Huy chẳng thấy cái gò nào cả, nhưng lại đến một thôn nhỏ. Trong thôn cũng có hàng quán bán thức ăn thức uống như tại một thị trấn lớn.

Vì là chỗ đông người, Bạch Thiếu Huy phải cho ngựa đi chậm chậm. Ngang qua một ngôi hàng cơm chợt có một thôn nữ vận y phục bổ tử trong bước

ra, đưa tay vừa vẫy chàng vừa cười thốt :

- Khách quan! Thôn này kiến tạo trên một cái gò, khách quan nên dừng chân lại, ăn tạm cái gì cho đỡ đói rồi hãy tiếp tục cuộc hành trình.

Bạch Thiếu Huy giật mình. Thế ra đây là một cái gò! Còn thiếu nữ này là ai lại biết chàng định đi đến một cái gò đất?

Vì quá khẩn cấp, muốn đi đến nơi để chàng hội diện với chị em họ Hoa chàng lắc đầu.

Thiếu nữ nheo mắt nhìn chàng thấp giọng hỏi :

- Khách quan đi gấp thế à? Có lẽ muốn rẽ về hướng Đông chắc?

Thốt xong thiếu nữ đi vào quán bỏ mặc chàng tại lộ.

Bạch Thiếu Huy chợt tỉnh ngộ, hiểu ngay thiếu nữ này do chị em họ Hoa đặt tại đây để đón chàng chi đường.

Không do dự chàng ra khỏi thôn rẽ về hướng Đông nhưng đi được tám dặm đường, chàng chẳng trông thấy thành quách gì cả. Nơi chàng dừng lại là một vùng dựa vào chân núi, khung cảnh tịch tịch, gia dĩ cỏ mọc lan tràn, trông thê lương lạ.

Chàng lặng người nhìn quanh một lúc. Bỗng từ trong một bụi cỏ có bóng người phi vút lên cao, đáp xuống đầu ngựa chàng.

Người đó hướng mặt về chàng, nghiêng mình thốt :

- Địa phương mặt này có cái tên là Lư Hoa thành, dù không có một thành quách nào cả. Bạch thiếu hiệp xuống ngựa, vòng theo chân núi, đi phía tả, đến một con đường hẹp. Nơi đó đã có chờ thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy xuống ngựa, trao cương cho người đó, tự mình đi bộ theo con đường do hấn chỉ, còn hấn thì lên ngựa ra roi, chạy đi về một lối khác.

Thời khắc lúc đó về chiều, ánh tà dương nhuộm đỏ, mây trời lơ lửng trên không, cảnh có đẹp thật nhưng không xóa hẳn vẻ thê lương của vùng sơn dã.

Bạch Thiếu Huy đi lảo lảo, xuyên qua một thôn xóm nghèo nàn độ một trăm nóc gia, từ đầu thôn đến cuối thôn, thưa vắng bóng người, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa lên qua tiếng động của gió nhẹ lay cành.

Chàng không buồn lưu ý đến cảnh trí chung quanh, cứ thẳng đường đi tới, không bao lâu, chàng đã đến một con đường hẹp, rẽ vào con đường đó, tiếp tục đi tới.

Vừa rẽ vào đường hẹp được mấy bước, chàng nghe một giọng nói dịu dàng gọi chàng :

- Bạch tướng công!

Giật mình chàng đảo mắt nhìn qua bốn phía, không thấy một bóng người nào.

Giọng nói dịu dàng tiếp tục vang lên :

- Bạch tướng công! Đến rồi! Đến rồi!

Giọng nói lặp đi lặp lại mãi làm chàng kinh dị vô cùng, nhưng không lâu lắm, chàng thức ngộ ngay giọng nói phát xuất do một loài chim được huấn luyện khá công phu. Chàng không nhìn quanh mà lại ngẩng mặt lên, nhìn các đầu cây, quả nhiên thấy có một con anh vũ có lông trắng như tuyết đang bay lượn trên một đầu trúc.

Chim anh vũ thấy chàng nhìn nó, nó cất cánh bay đi, Bạch Thiếu Huy theo hướng bay của nó tiến tới.

Đi một lúc nữa chàng đến một trang viện.

Cửa trang viện nửa đóng nửa hở, bên trong có một thiếu phụ vận thôn trang, đầu vấn khăn bố, tay cầm then cửa, chùng như vừa mở cửa ra.

Thiếu phụ trông thấy chàng vội thấp giọng mời :

- Bạch thiếu hiệp vào trong ngay!

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Dám hỏi...?

Thiếu phụ đưa tay vẫy :

- Xin cứ vào tiểu tỳ chờ đây đã lâu, vào rồi sẽ biết chẳng cần phải hỏi.

Bạch Thiếu Huy bước vào. Thiếu phụ đóng cửa cài then cẩn thận, đoạn vượt lên trước dẫn đường.

Qua khỏi một sân vuông, đến thềm đầu thềm là một gian khách sảnh hai bên có hai gian phòng.

Thiếu phụ đưa chàng đến gian phòng phía đông, mở cửa nghiêng mình thốt :

- Thiếu hiệp vào đó thay áo đổi mặt nạ đi!

Bạch Thiếu Huy kinh dị :

- Lại phải thay áo đổi mặt nạ?

Thiếu phụ gật đầu :

- Đại cô nương đã phân phó thiếu hiệp cần phải thay đổi y phục, cải dạng ngay, bởi vì lúc trưa này bọn thám mã đã phát giác ra thuộc hạ Bách Hoa cốc có mặt quanh vùng mà y phục hiện tại trên người thiếu hiệp là của bọn chúng, do đó phải thay đổi ngay để đánh lạc hướng theo dõi của bọn chúng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu rồi hỏi :

- Đại cô nương đã đến đây từ lúc nào?

Thiếu phụ đáp :

- Quá giờ Ngọ...

Bạch Thiếu Huy bước vào phòng cải dạng xong bước ra ngoài.

Thiếu phụ điểm một nụ cười :

- Giờ thì thiếu hiệp theo tiểu tỷ vào hậu viện.

Vừa đi Bạch Thiếu Huy vừa hỏi :

- Các vị bằng hữu của tại hạ hiện giờ ở đâu?

Thiếu phụ cười nhẹ :

- Đợi gặp đại cô nương rồi, thiếu hiệp muốn hỏi gì hãy hỏi.

Biết có hỏi gì, thiếu phụ cũng chẳng chịu nói, chàng đành im lặng đi theo sau.

Đi một lúc lại đến một gian nhà, bày trí vô cùng u nhã, cả hai cùng vào.

Thiếu phụ lại nghiêng mình vòng tay thốt :

- Xin thiếu hiệp chờ ở đây. Tiểu tỷ vào sau thông báo với đại cô nương.

Nàng do cửa hậu bước đi liền.

Một lúc sau cũng từ cửa đó, một thiếu nữ vận áo hồng tóc xoắn phủ vai bước ra cúi đầu chào chàng :

- À Bạch thiếu hiệp đã đến, thật tình tôi hết sức áy náy đã làm phiền thiếu hiệp vất vả suốt ngày đường.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Cô nương cho gọi, tại hạ phải đến, có chi phiền đâu?

Thoáng nhìn qua, chàng nhận ra ngay là thiếu nữ mang mặt giả, do đó chàng không thể biết rõ nhan sắc nàng như thế nào, có điều với mái tóc đó nàng chắc phải đẹp lắm.

Thiếu nữ vẫy tay mời chàng ngồi, tỷ nữ dâng trà xong, Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Các vị bằng hữu của tại hạ hiện giờ ở đâu? Cô nương có thể cho tại hạ hội diện với họ được không?

Thiếu nữ gật đầu :

- Tự nhiên tôi phải để cho thiếu hiệp gặp họ, nhưng thư thả một chút, thiếu hiệp phải hiểu hiện tại Bách Hoa cốc đã xuất phát nhiều cao thủ theo dõi họ,

bằng mọi cách bắt cho được họ đưa về cốc. Cho nên tôi phải an trí họ tại một nơi vô cùng kín đáo, bảo vệ an toàn cho họ, mình không thể hấp tấp sợ chúng dò biết nơi họ đang được an trí.

Bạch Thiếu Huy không biết làm sao hơn, phải tùy theo ý chàng kiên nhẫn chờ đợi.

Chàng lại hỏi :

- Còn Hoa tiểu muội cô nương?

Hoa đại cô mỉm cười :

- Nó là con ngựa bất kham, có thể nào chịu đựng nhốt mình nơi đây.

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng đột nhiên hỏi :

- Thiếu hiệp trà trộn vào Bách Hoa cốc là chủ ý giải cứu bọn Vương Lập Văn hay còn mục đích nào khác nữa?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không có mục đích nào khác cả.

Hoa đại cô buông thông :

- Chẳng như thiếu hiệp với bọn họ, bất quá chỉ là chỗ sơ giao.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đúng vậy, do cái duyên bình thủy tương phù mà thành liên quan đến nay.

Hoa đại cô trầm ngâm một chút rồi lại hỏi :

- Từ ngàn dặm đến đây, chẳng lẽ thiếu hiệp chỉ có cái hứng xem lễ Hoán Hoa suông?

Bạch Thiếu Huy giật mình chàng thực tình tỏ bày :

- Cô nương nhận xét rất đúng. Tại hạ có việc cần nên từ Tô Châu vượt ngàn dặm đến Thành Đô, chính như lễ Hoán Hoa bất quá là một ngẫu nhiên của thời gian tạo nên trùng hợp mà thôi.

Hoa đại cô chớp mắt :

- Việc gì thế hở thiếu hiệp?

Bạch Thiếu Huy do dự :

- Tại hạ...

Hoa đại cô mỉm cười :

- Nếu thấy khó nói thì thôi thiếu hiệp bỏ qua đi tôi không cưỡng ép.

Bạch Thiếu Huy từ từ buông từng tiếng :

- Tại hạ truy nguyên thân thế mình.

Hoa đại cô sùng sốt nhìn chàng. Lâu lắm nàng kêu lên :

- Thì ra cái lai lịch họ Bạch đất Cô Tô là một lai lịch giả!

Bạch Thiếu Huy thoáng hối hận mình đã lỡ lời. Nhưng lỡ rồi thì biết làm sao, đành phải nhận cái lỡ mà bịa luôn :

- Giả thì không giả nhưng có phần nào mơ hồ nên tại hạ phải truy nguyên đại để sự thực như thế này, gặp hồi loạn lạc, song thân của tại hạ thất lạc, tại hạ được bà nhũ mẫu nuôi dưỡng đến lớn khôn. Ngày trước phụ thân tại hạ được triều đình bổ nhiệm đến vùng Tứ Xuyên, do đó tại hạ có ý định đến Thành Đô tìm dấu vết cũ.

Hoa đại cô gật đầu :

- À ra thế.

Bạch Thiếu Huy thừa dịp hỏi lại :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo nơi cô nương.

Hoa đại cô thấp giọng chậm :

- Tôi tên Như Ngọc.

Bạch Thiếu Huy nghiêm sắc mặt :

- Cô nương mang mặt nạ?

Hoa đại cô mỉm cười :

- Thảo nào mà tiểu muội nó chẳng thán phục thiếu hiệp, tôi hết sức hồ thẹn đấy. Chẳng qua tôi xấu quá thiếu hiệp ạ!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Người đẹp do tâm chứ đâu phải do mặt! Cô nương nói thế là sai rồi. Nếu cô nương không cho tại hạ biết rõ mặt thật là có ý khinh thường tại hạ đó.

Hoa đại cô trầm ngâm một chút, đoạn đưa tay tháo nhanh chiếc mặt nạ.

Bạch Thiếu Huy sững sờ.

Mặt thật của nàng giống tạc chiếc nạ!

Ngoài mớ tóc đẹp ra, nàng có làn da vàng mét, xương gò má lồi ra, má hóp trán vồ, xấu xí vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ma hay Đạo?

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Nàng xấu nàng phải mang mặt nạ, cho người ta tưởng là mặt thật mà nghi ngờ nàng đẹp! Có lẽ vì vậy mà nàng mang một chiếc mặt nạ khá thô sơ, thoát nhìn qua là người ta biết ngay. Cái dụng ý của nàng kể cũng hợp với thường tình, bởi có thiếu nữ nào lại không muốn mình đẹp, không thích người ta khen mình đẹp”.

Gỡ chiếc mặt nạ cho Bạch Thiếu Huy xem mặt thật rồi, nàng mang trở lại liền.

Nhưng nhìn bàn tay của nàng Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Cái người có gương mặt xấu xí như thế, sao lại có bàn tay đẹp tuyệt vời? Còn hai hàm răng của nàng không khác gì hai hàng ngọc vụn, vừa trắng vừa đều, hai hàm răng đó lại lồng trong một vành môi dày, đen thật hoải của”.

Nàng mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt Bạch Thiếu Huy :

- Chắc thiếu hiệp thất vọng?

Bạch Thiếu Huy vội lắc đầu :

- Không! Không! Tại hạ không hề có ý gì. Vả lại con người có đẹp hay không là do tâm, do hạnh chứ cái vẻ bên ngoài có giá trị gì.

Chàng nói thế chứ chàng chán quá. Mà chàng chán là phải có thiếu niên nào có cái hứng tán chuyện với một quý dạ xoa?

Vừa lúc đó thiếu phụ gác cổng bước vào :

- Trình cô nương! Tiệc rượu đã bày xong, cô nương có thể thỉnh thiếu hiệp chuốc chén!

Hoa đại cô gật đầu rồi hỏi :

- Các chánh phó trưởng lão đã đến đủ mặt chưa?

Thiếu phụ đáp :

- Các vị đó có mặt đầy đủ. Họ đang chờ cô nương.

Bạch Thiếu Huy sanh nghi, không hiểu bọn trưởng lão này là những ai, từ đâu đến và đến để làm gì?

Vẫy tay cho thiếu phụ lui ra, Hoa đại cô quay sang Bạch Thiếu Huy :

- Minh ra đây dự tiệc đi Bạch Thiếu Huy. Tôi cần dặn thiếu hiệp điều này là thiếu hiệp không nên tỏ thái độ đối lập với Bách Hoa cốc và thiếu hiệp cần mượn tạm một cái tên giả nào đó để xưng ra, nếu bắt buộc phải xưng.

Bạch Thiếu Huy cười thâm, lại một lần thay tên đổi họ nữa!

Chàng nghĩ thầm :

- “Tại sao phải đổi tên họ? Nàng sợ có kẻ nhận ra ta chăng? Nếu vậy thì ngoài bọn trưởng lão của nàng còn có kẻ nào khác trong bàn tiệc à?”

Chàng đưa ý kiến :

- Nếu cô nương thấy tại hạ không tiện giữ tên họ cũ, thì cứ thay đổi tùy theo ý kiến của cô nương. Riêng hiện tại thì tại hạ cho rằng đã ly khai Bách Hoa cốc rồi thì còn e dè làm chi nữa?

Hoa đại cô lắc đầu quầy quậy :

- Không! Không! Thiếu hiệp nghĩ sai! Hiện tại Hoán Hoa phu nhân đảm trao Bách Hoa lệnh phù cho thiếu hiệp, giao phó một nhiệm vụ quan trọng cho thiếu hiệp là phu nhân đã tin tưởng nơi thiếu hiệp rất nhiều mình phải lợi dụng thời cơ, cứ để cho người ta tin luôn, biết đâu mình không thu hoạch được vài điều hữu ích cho mình! Tôi tưởng thiếu hiệp chưa nên vội đối lập với Bách Hoa cốc rõ rệt. Chính vì vậy tôi sợ có can ngại đến hành động của thiếu hiệp sau này, nên yêu cầu thiếu hiệp thay đổi tên họ để đánh lạc hướng bọn tai mắt của Bách Hoa cốc.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương luận việc rất chính xác. Xin cô nương thử đặt cho tại hạ một cái tên đi.

Hoa đại cô trầm ngâm một chút.

- Thiếu hiệp luôn luôn mang chiếc tiêu bên mình, tôi muốn lấy vật làm họ, và mạn phép đặt cho thiếu hiệp cái tên là Văn Long! Tiêu Văn Long! Thiếu hiệp nghĩ thế nào?

Tên gì mà chẳng được cần chi phải suy nghĩ? Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Hay quá! Cái tên đẹp quá! Từ nay tại hạ là Tiêu Văn Long! Xin cáo biệt Bạch Thiếu Huy!

Hoa đại cô cũng cười :

- Tiêu Văn Long đại hiệp, chứ không còn là Bạch Thiếu Huy thiếu hiệp nữa!

Rồi nàng đứng lên :

- Xin mời Tiêu đại hiệp theo tôi đến khách sảnh dự tiệc!

Ra khỏi phòng nàng còn dặn một lần cuối cùng :

- Thiếu hiệp nên nhớ là trong buổi tiệc hôm nay, nghe nhiều có lợi hơn nói nhiều. Vậy thiếu hiệp đừng hỏi một câu gì cả!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ nhớ.

Nàng nói tiếp :

- Đã đổi tên phải đổi giọng nói, tuyệt đối không để cho những người dự tiệc nhận ra âm thanh của thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy lại gật đầu :

- Tại hạ nhớ.

Cả hai sóng bước đến thẳng tòa khách sảnh.

Nơi đó đã có mặt trên mười người. Thoáng nhìn qua Bạch Thiếu Huy nhận ra không có bọn Vương Lập Văn.

Chàng hết sức lấy làm lạ. Trước đó chàng chỉ tưởng Hoa đại cô nhân dịp này cho chàng hội diện với năm người đó, giờ đây chàng chẳng thấy một ai, thế ra nàng muốn chàng dự tiệc này để giới thiệu chàng với những ai? Bọn kia toàn là những kẻ xa lạ đối với chàng, họ thuộc thành phần nào trong võ lâm? Hoa đại cô có ý gì lại muốn chàng phải họp mặt với họ? Chàng hoang mang vô cùng!

Trưởng lão!

Trưởng lão là thành phần tiền bối trong một môn phái, một bang hội mà môn phái bang hội của họ là gì?

Nhưng khoan tìm hiểu họ xuất xứ từ đâu, hãy quan sát họ là những con người như thế nào rồi hãy liệu.

Hoa đại cô và Bạch Thiếu Huy bước vào.

Trước hết, Hoa đại cô giới thiệu chàng rồi sau đó mới chỉ danh từng người một trong bọn đó, giới thiệu chàng.

Vị thứ nhất là Văn trưởng lão râu tóc bạc trắng. Vị thứ hai trông còn quá thước, chòm râu chưa ngả màu, dài đến ngực là Không trưởng lão. Vị thứ ba có gương mặt xanh, mày rậm miêng rộng là Tổng trưởng lão. Vị thứ tư là Trần trưởng lão có bộ râu ngắn như râu rồng, sắc mặt tím sậm. Người thứ năm mày ngắn mặt vàng, mặt lại có một vết đao, là Huỳnh trưởng lão.

Còn lại mười người tác trung niên, là những vị phó trưởng lão.

Bạch Thiếu Huy vòng tay chào từng người một, trông thần thái của bọn đó, chàng biết rõ họ là những tay có võ công hữu hạng.

Làm cuộc giới thiệu xong Hoa cô nương cao giọng thốt :

- Những vị chánh phó trưởng lão này đều do Lư Hoa thành công cử lên. Tại Lư Hoa thành ai ai cũng chuyên về nông vụ, không thích can thiệp vào chuyện giang hồ. Bình thường Lư Hoa thành không hề có khách lạ, nhưng hôm nay phải phá cái công lệ đó để tiếp rước Tiêu đại hiệp, bởi đại hiệp là vị khách quý.

Rồi nàng tiếp với nụ cười tươi :

- Bây giờ xin mời các vị nhập tiệc!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ từ ngày rời biệt Cửu Nghi tiên sinh đến nay chàng đã gặp không biết bao nhiêu sự lạ, những sự lạ lùng nhất là trên giang hồ lại có Hoán Hoa cung, Táng Hoa môn, rồi bây giờ lại có Lư Hoa thành. Dĩ nhiên những tổ chức đó là những môn những phái trong võ lâm, nhưng tại sao sư phó chàng là Hắc Thánh Thần Tiêu Du long Tang Cửu lại không đề cập đến ba môn phái đó trong những khi lão giảng giải sự việc giang hồ cho chàng nghe?

Chàng thắc mắc vô cùng, song chàng giữ kín niềm thắc mắc bên trong. Còn ngoài mặt thì vẫn phải vui cười chuốc chén với mọi người.

Tuy chàng tin tưởng nơi Hoa đại cô, chàng vẫn phải đề dặt như thường, lưu ý từng chén rượu, từng món ăn, biết đâu cái hảo ý mà họ vờ vĩnh với chàng chẳng phải là những cạm bẫy?

Năm vị trưởng lão dù tuổi đã cao, nhưng tính tình hào sảng, không khác nào hạng người của lứa tuổi phương cương, rượu đầy chén thì uống cạn, rượu cạn chén thì rót đầy.

Chỉ có Hoa đại cô vì mang mặt nạ không rõ nàng có những cảm nghĩ gì trong cuộc tiếp xúc này. Đôi mắt trong sáng của nàng luôn luôn hướng về Bạch Thiếu Huy ánh mắt ấm dịu vô cùng. Bạch Thiếu Huy vừa ăn uống vừa quan sát mọi cử động bên mình. Chàng nhận ra giọng cười giọng nói của các vị trưởng lão mất hẳn vẻ tự nhiên, chứng tỏ họ biến cái khẩu âm rõ rệt.

Điều phát giác đó làm cho Bạch Thiếu Huy kinh dị vô cùng.

Bỗng có tiếng soạt vang khê lên, một bóng người từ bên ngoài vút lên đầu tường, rồi đáp xuống, chạy bay về đại sảnh.

Bóng đó là Hoa Tiểu Ngọc vận chiếc áo màu đỏ, chưa đến nơi đã cao giọng :

- Đại thơ! Bạch...

Hoa đại cô vội quay nhanh mặt đối diện với nàng quá mất ra hiệu đoạn gắt :

- Tiểu muội đi đâu thế? Mãi đến bây giờ mới dẫn xác về?

Nàng vỗ vào lưng một chiếc ghế trống bên cạnh bảo :

- Vào đây! Vào ngồi đây! Ta giới thiệu Tiêu đại hiệp cho! Có khách đến nhà mà không giữ gìn ý tứ gì cả, phỏng còn thể thống gì chẳng?

Hoa Tiểu Ngọc vào đến nơi trông thấy Bạch Thiếu Huy thoáng giật mình, song hội ý ngay qua lời mách khéo léo của Hoa đại cô, nàng tươi cười thốt :

- A! A! Tôi đã biết thế nào Tiêu đại hiệp cũng đến đây. Tôi có thấy Tiêu đại hiệp đi về hướng này.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười buông một câu lấy lệ :

- Tiểu muội ngồi xuống đi chứ!

Hoa Tiểu muội vừa cười vừa nhìn chàng dò xét, nàng ngồi xuống bên chiếc ghế đoạn hỏi :

- Đại thê có biết tại sao mãi đến bây giờ mới về đến đây chăng?

Hoa đại cô hừ nhẹ :

- Ta biết mà làm gì! Khách đến nhà người lại bỏ đi, đi biệt rồi về hỏi tại sao phải trễ ở bên ngoài! Chướng thật!

Hoa Tiểu Ngọc không giận chị :

- Chỉ vì y đã đến! Đáng lý tôi theo về từ lúc đó, song có mấy người theo dõi y nên thành thử tôi phải nán lại..

Hoa đại cô điềm nhiên :

- Mấy người?

Hoa Tiểu Ngọc đáp nhanh :

- Ba.

Hoa đại cô cau mày :

- Người lại sanh sự rồi?

Hoa Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Đại thê nói oan cho tôi! Không sanh sự với chúng chúng cũng sanh sự với mình! Bằng có là chúng bén mảng đến vùng này.

Hoa đại cô lạnh lùng :

- Chúng đến thì mặc chúng, ta đã an bài đâu đấy xong cả rồi người khỏi lo.

Hoa Tiểu Ngọc nghe bực tức :

- Đại thê an bày thỏa đáng lắm. Tôi biết đại thê ước thúc thôn dân tại Lư Hoa thành đâu đó im lìm để mặc chúng nó tự do lui tới, chúng sẽ khinh khi Lư Hoa thành, cho rằng chúng ta sợ Bách Hoa cốc.

Hoa đại cô chặn lại chuyển hướng vấn đề :

- Ba người đó người đều đuổi chúng đi rồi à?

Hoa Tiểu Ngọc gạt đầu :

- Trông thấy Tiêu đại hiệp vào thôn, tôi nghi ngờ chúng sẽ theo dõi, nên nán lại xem sao. Đúng như tôi nghi ngờ một lúc sau có hai người cưỡi ngựa từ xa xa chạy đến, nhìn quanh quanh như tìm ai. Tôi liền tặng cho mỗi tên một viên đạn, nhưng không nhắm chúng mà chỉ nhắm chân trước của đôi ngựa. Đôi ngựa ngã quỵ xuống, chúng liền vọt mình lên không, tránh khỏi ngã theo. Đáp xuống đất rồi, chúng không bỏ chạy lại sục sạo tìm, buông lời khiếm nhã mắng vu vơ, tôi sôi giận tặng thêm cho chúng mỗi tên một viên đạn nữa.

Hoa đại cô hừ lạnh :

- Vậy mà người dám cho rằng người không gây sự! Chúng làm gì mặc chúng, ai bảo người trêu chúng!

Hoa Tiểu Ngọc bắt phục :

- Đại thê cấm tôi không được gây sự trong phạm vi Lư Hoa thành tôi tuân theo, chẳng lẽ ngoài Lư Hoa thành khá xa, xa cả mấy dặm đường, tôi cũng không có quyền trêu chúng à?

Hoa đại cô cao giọng :

- Ai cấm người trêu cợt chúng đâu? Có điều người làm như thế chúng sẽ nghi ngờ, người phải biết hiện nay, chúng đang bố trí cuộc theo dõi ta từng hành

động một, người làm thế có khác nào người lên tiếng cho chúng biết ta đang ở đây?

Hoa Tiểu Ngọc chợt tỉnh ngộ kêu lên :

- A! Vậy mà tôi cũng không nghĩ đến chứ?

Hoa đại cô tiếp hỏi :

- Rồi sau đó?

Hoa Tiểu Ngọc đáp :

- Hai tên đó chạy đi, một lúc một tên khác lại đến. Tên sau này võ công khá cao, tôi bắn luôn hai viên đạn, hắn ngồi nguyên trên lưng ngựa, bắt được cả. Tôi phải dùng đến tên hắn mới chịu bỏ đi.

Hoa đại cô trầm giọng :

- Người lại dùng Lam Diên tiễn phải không?

Hoa Tiểu Ngọc gật đầu :

- Tôi giận quá nên không suy nghĩ!

Hoa đại cô thở dài :

- Người quên đi mất gia huấn của gia gia, lúc người truyền dạy Lam Diên tiễn cho người! Bây giờ thì mọi việc đã lỡ rồi! Có làm gì cũng muộn mất! Chúng đã biết hiện giờ ta đang ẩn náu tại Lư Hoa thành!

Hoa Tiểu Ngọc then thùng hành động sơ suất khiến chị phải phiền lo âu vội thốt :

- Liệu tên đó chưa đi xa lắm đâu...

Hoa đại cô lắc đầu :

- Người muốn đuổi theo bắt hắn, phải không? Vô ích.

Nàng có vẻ mơ màng như phác họa một viễn cảnh do hậu quả của hành động của Hoa Tiểu Ngọc một lúc nàng tiếp nói :

- Bắt được tên sau, còn hai tên trước thì sao? Chẳng những không diệt khẩu được mà còn thêm rắc rối!

Hoa Tiểu Ngọc hốt hân ra mặt :

- Giờ phải làm sao hả đại thơ?

Hoa đại cô thở dài :

- Đã để bại lộ hành tung rồi, chỉ còn cách là chờ chúng đến, rồi tùy cơ ứng phó chứ còn làm sao nữa!

Nàng day mặt về phía sau lưng, nói nhỏ mấy câu với thiếu phụ đứng hầu tiệc rượu.

Thiếu phụ lập tức rời sảnh, một lúc sau trở lại mang theo giấy son bút vàng.

Bạch Thiếu Huy kinh dị, không biết nàng định làm gì mà cần tới những món đó.

Hoa Tiểu Ngọc giật mình kêu lên :

- Đại thơ định...

Hoa đại cô không đáp, lấy bút chấm son vẽ loằng ngoằng lên giấy như phù thủy vẽ bùa. Trong hình vẽ có một thanh kiếm và ba đóa hoa lửa.

Đoạn nàng trao mảnh giấy cho thiếu phụ, nghiêm giọng bảo :

- Đem dán tại ngay cổng!

Xong công việc đó, nàng điểm một nụ cười, hướng về Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Tiểu muội sính cường vô tình tiết lộ hành tung, sớm muộn gì địch cũng đến phiền nhiễu, Tiêu đại hiệp là khách dù có việc gì xin cứ tự nhiên uống rượu, đã có tôi ứng phó với chúng.

Nàng day qua năm vị trưởng lão :

- Phiền các vị trưởng lão thay tôi tiếp khách hộ, các vị cứ xem như không có việc gì xảy ra.

Các vị trưởng lão gật đầu.

Cuộc rượu tiếp tục, Bạch Thiếu Huy dù không quen rượu cũng phải uống lấy lòng mọi người, thực ra thì chàng không thấy có hứng khởi trong cuộc rượu này cả.

Bất quá chàng hơi động tính hiếu kỳ, muốn hiểu rõ chị em họ Hoa thực sự là ai, và bọn trưởng lão kia là những nhân vật như thế nào, vì chàng nghi ngờ lai lịch của họ qua giọng nói trai của họ phải dùng một giọng nói khác biệt, cũng như chàng sửa là do Hoa đại cô ân cần dặn dò như vậy.

Tiệc rượu được vài tuần, bỗng có một đại hán ăn vận theo nông dân, từ ngoài cửa đi nhanh vào đến trước mặt Hoa đại cô nghiêng mình báo cáo :

- Bên ngoài có khách xưng là họ Tất, cầu kiến đại cô!

Hắn hai tay cung kính đưa tấm thiệp cho Hoa đại cô.

Hoa đại cô tiếp lấy, nhưng không xem, đặt êm xuống bàn, cốt cho Bạch Thiếu Huy đọc rõ.

Nàng nhìn đại hán điềm nhiên hỏi :

- Hắn đi một mình hay còn có ai theo?

Đại hán đáp :

- Có hai người nữa!

Hoa đại cô gật đầu :

- Được rồi! Cho họ hay ta mời vào!

Bạch Thiếu Huy nhìn tấm thiệp thấy ghi rõ ba chữ: Tất Hồng Sanh, chàng giật mình. Tưởng ai xa lạ, không ngờ là Đường chủ Thiên Long đường của Bách Hoa cốc, mà chàng đã gặp một lần trong tòa cô miếu tại Kỳ dương.

Tên đại hán ra ngoài một lúc sau đưa ba người vào đại sảnh.

Bạch Thiếu Huy thoáng trông qua, nhận ra toàn là những khuôn mặt quen cả.

Ngoài Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh, còn hai người kia là Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên, Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân.

Vì khách giữ lễ độ, đưa thiệp vào cầu kiến đảng hoàng, Hoa đại cô bắt buộc phải lấy lễ đối xử lại. Nàng đứng lên điềm một nụ cười xã giao, nhẹ nhàng thốt :

- Tất đại hiệp cùng nhị vị đến tể xá bất ngờ quá, chúng tôi không hay kịp lúc, thành thất lễ nghênh tiếp, xin các vị thứ cho!

Tất Hồng Sanh đảo mắt nhìn thoáng qua khắp tòa khách sảnh đoạn vòng tay trả lễ :

- Thì ra đây là một phân sở của quý giáo! Cô nương dạy quá lời, chứ bọn tại hạ mạo muội đến đây phiền nhiễu như thế này, đã không bị bắt tội là may lắm rồi, còn dám nghĩ gì xa hơn!

Đôi mắt của y dừng lại nơi Bạch Thiếu Huy lâu hơn một chút. Chừng như y lưu ý đến chàng hơn mọi người khác.

Hoa đại cô vẫn giữ tròn lễ độ, trong lời đối xử có phần nào lạnh lùng, điều đó thì bọn Tất Hồng Sanh vẫn thấy rõ, nhưng họ có cần gì bởi họ đã có chủ trương trước khi vào đây thì dù chủ nhân có lạnh nhạt hay vồn vã, điều đó không can hệ gì đến họ.

Hoa đại cô đưa tay mời :

- Xin ba vị ngồi!

Không khách khí bọn Tất Hồng Sanh cùng ngồi xuống.

Tất Hồng Sanh tưởng phải giới thiệu hai đồng bạn với chủ nhân, y chỉ từng người, nêu lên tên họ và ngoại hiệu cho Hoa đại cô hiểu.

Nàng gật đầu điềm một nụ cười :

- Thì ra các vị đều là những nhân vật hữu danh trên giang hồ từ lâu chúng tôi đã nghe người đời ca tụng tài cao, may mắn cho chúng tôi hôm nay được

hội kiến.

Ra lệnh cho thiếu phụ mang trà đến, Hoa đại cô nghiêm giọng hỏi khách :

- Ba vị đến đây có điều chi cần chỉ giáo chúng tôi?

Tất Hồng Sanh tăng hắng mấy tiếng vòng tay thốt :

- Tại hạ có một tên gia nhân, ngẫu nhiên ngang qua địa phương này, không rõ hắn đã làm gì đắc tội với quý giáo, mà bị thần hỏa thiêu đốt toi bời hắn đã chết vì ngọn lửa thần đó. Nhờ hắn trời trần lại, tại hạ mới biết được sự hiện diện của Quý giáo tại Lư Hoa thành này!

Y nói thần hỏa chứ thực ra làm gì có thần hỏa? Bất quá chỉ là một thứ lửa ma, song y nói thế không rõ y mĩa mai hay y tăng bốc đối phương để làm dịu bớt tình hình căng thẳng giữa đôi bên, sự căng thẳng đó không có lợi ích gì cho y trong lúc này.

Hoa đại cô không màng đến thái độ của y như thế nào, nàng lạnh lùng hỏi lại :

- Vì việc đó mà tam vị đến đây định hỏi tội chúng tôi?

Tất Hồng Sanh cười vuốt :

- Cô nương dạy quá lời! Làm gì có việc đó! Bọn tại hạ dù có gan to như núi cũng không dám vô lễ với quý giáo!

Hoa đại cô vẫn lạnh lùng :

- Vậy thì các vị đến đây với mục đích gì?

Tất Hồng Sanh điềm nhiên thốt :

- Nghe gia nhân báo cáo, tại hạ biết ra một đại giáo năm xưa từng gây chấn động trên giang hồ hiện tại ẩn tích mai tông tại Lư Hoa thành này, vì ngưỡng mộ từ lâu tại hạ không thể mắt díp may khi cái díp may đó lại ở liền kề bên cạnh nên mạo muội đến đây để cầu kiến mong hưởng chút thơm lây.

Bạch Thiếu Huy nghe Tất Hồng Sanh thốt ra những lời như thế chợt nhớ ra, sư phụ từng bảo với chàng là năm xưa có một thời Ma giáo lừng danh khắp sông hồ. Có lẽ chị em họ Hoa này là người trong Ma giáo chăng? Nếu đúng vậy thì chàng vô tình tiếp xúc với bọn người tà ma rồi!

Hoa đại cô hừ lạnh :

- Rất tiếc bốn giáo từ lâu không can dự vào việc giang hồ nên khó chấp nhận một cuộc tiếp xúc nào với nhân vật trong võ lâm cả. Xin tam vị thứ lỗi cho. Nếu chẳng còn điều chi đáng nói nữa, xin vô phép các vị vậy!

Nàng đứng lên như để tiễn khách :

- Bọn tại hạ vì một danh mà đến, cô nương lại nở cự tuyệt những tấm lòng hướng vọng từ ngàn dặm xa à? Như vậy thì còn chi là hiệp khí giang hồ?

Hoa đại cô cắn nhẹ vành môi :

- Tam vị chưa chịu cáo từ, tất đến đây có một mục đích nào khác?

Tất Hồng Sanh vòng tay :

- Cô nương hỏi mãi bắt buộc tại hạ phải phân trần, bọn tại hạ vâng lệnh trên truy tầm năm tên đào phạm, bỗng nhiên ngang qua Lư Hoa thành, trông thấy phù hiệu của quý giáo, sợ mình mang tội xâm phạm lãnh vực của quý giáo nên dừng chân lại xin vào bái phỏng...

Hoa đại cô bật cười lạnh lạnh :

- Cái chủ ý của Tất đại đường chủ là muốn lục soát khắp Lư Hoa thành?

Tất Hồng Sanh giật mình. Thế ra đối phương đã biết rõ lai lịch y rồi? Y vội cười che giấu một ý niệm riêng :

- Cô nương cứ mãi đổ tội cho tại hạ! Trong khu vực của quý giáo, bọn tại hạ đâu dám phóng túng tung hoành? Có điều mong cô nương dạy cho một lời, bọn tại hạ sẽ xin đi ngay!

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Trừ nơi đây trong khắp Lư Hoa thành đều là nhà của lương dân, an cư lạc nghiệp với nghề nông muôn thừa, họ không liên can gì đến bốn giáo cả. Nếu tam vị thấy cần, xin cứ làm theo ý muốn.

Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân nhìn quanh bàn rượu một thoáng bật cười âm hiểm :

- Cô nương có thể giới thiệu từng vị một cho bọn tại hạ biết chăng?

Hoa đại cô chớp chớp mắt hỏi :

- Tào đại hiệp chừng như có ý nghi ngờ điều gì?

Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân xoa xoa hai bàn tay cười khò :

- Không! Không! Cô nương nghi oan cho tại hạ! Tại hạ nhân thấy các vị đây, đã là khách quý của cô nương tất phải là những bậc cao nhân trong võ lâm nên có cái ý muốn cầu thân mong học hỏi những kinh nghiệm trên đường đời chứ làm gì có cái ý nghi kỵ?

Hoa đại cô khoác tay chặn lại :

- Được rồi!

Nàng giới thiệu từng vị trưởng lão, sau cùng đến Bạch Thiếu Huy nàng cao giọng thốt :

- Đây là Tiêu Văn Long đại hiệp, xuất thân từ Thiên Sơn môn!

Bạch Thiếu Huy giật mình. Đã giới thiệu chàng qua một cái tên giả rồi, còn bịa là chàng xuất thân từ Thiên Sơn môn! Thế là nàng có dụng ý gì?

Chàng chưa kịp nói gì, Hoa đại cô đã đưa mắt sang ngằm trần an chàng đồng thời dùng phép truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Mặc kệ chúng! Đừng quan tâm gì cả!

Bọn Tắt Hồng Sanh biến sắc nhìn chàng không chớp mắt. Một giây phút sau, họ vòng tay hướng về chàng cung kính thốt :

- Thì ra đây là Tiêu đại hiệp môn hạ Thiên Sơn môn! Chúng tôi hết sức hân hạnh được hội kiến!

Bạch Thiếu Huy không chào lại, không thốt một tiếng nào, mừng rỡ không thấy không nghe chúng nói.

Cả ba có ý thẹn.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên xoay người qua Hoa đại cô nhẹ giọng thốt :

- Từ lâu lão phu từng nghe uy danh Ngũ lộ trưởng lão trong quý giáo, hôm nay được gặp tất cả tại đây, phải kể như là một đại hân hạnh cho lão phu vậy! Nhưng...

Lão tăng háng một tiếng rồi nói tiếp :

- Chừng như các vị trưởng lão đều đeo mặt nạ?

Hoa đại cô gật đầu :

- Đúng vậy! Người trong giáo có cái lệ đi đến đâu cũng không chừa mặt thật!

Bạch Thiếu Huy thờ dãi thâm nghĩ :

- “Chị em họ Hoa đã thừa nhận là người trong Ma giáo rồi! Phần ta, ta sẽ làm sao đây?”

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên khẽ đưa mắt sang Thiên Long đường chủ Tắt Hồng Sanh hội ý với nhau đoạn điểm một nụ cười :

- Lão phu có điều này rất khó nói, không rõ cô nương có chấp thuận cho lão phu bày tỏ?

Hoa đại cô lạnh lùng :

- Các hạ cứ cho nghe xem sao đã?

Đồng Bách Xuyên nghiêm sắc mặt :

- Cô nương có thể chấp nhận cho bọn tại hạ thấy được mặt thật các vị đây không?

Hoa đại cô bật cười khanh khách gật đầu :

- Được lắm chứ! Nhưng trong bốn giáo có một điều kiện...

Nàng lại cười thêm mấy tiếng, rồi bỏ lưng câu nói tại đó.

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên nóng nảy.

- Điều kiện như thế nào?

Hoa đại cô nghiêm giọng :

- Phàm ai muốn trông thấy mặt thật của Ngũ lộ trưởng lão trong bốn giáo, trước hết phải khoét đôi mắt dăng lên. Không rõ ba vị có chấp nhận điều kiện đó không?

Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên bật cười khanh khách :

- Điều kiện đó đặt ra, không khác nào quý giáo không muốn cho ai trông thấy mặt thật của các vị trưởng lão!

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Nếu Đồng hộ pháp dám hy sinh đôi mắt thì các vị Ngũ lộ trưởng lão trong bốn giáo cũng không tiếc gì một chiếc mặt nạ!

Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh chớp ngời đôi mắt, nhưng Đồng Bách Xuyên đã lạnh lùng buông :

- Chừng như cô nương biết rất nhiều về lai lịch của bọn tại hạ?

Hoa đại cô cười mỉa :

- Thế ra các vị vẫn tưởng hành tung của mình là bí mật lắm!

Tất Hồng Sanh gật đầu :

- Cô nương biết được bọn tại hạ thì càng hay chứ sao! Nhưng vâng lệnh trên truy tầm bọn đào phạm, ngang qua đây trông thấy phù hiệu bọn tại hạ mới biết được quý giáo hiện có mặt tại Lư Hoa thành. Do đó bọn tại hạ tạt vào đây hội kiến với quý giáo nhằm tránh cho song phương một sự hiểu lầm mà sanh ra điều tổn thương nghĩa khí giang hồ...

Hoa đại cô rùng vai :

- Không, Ma giáo của chúng tôi đối với Bách Hoa cốc chẳng có liên can gì, thì làm gì có nghĩa khí giang hồ giữa nhau mà sợ tổn thương? Hôm nay các vị dùng lễ cầu kiến, bốn giáo phải lấy lễ nghênh tiếp. Ngoài ra, bốn giáo cũng muốn nhờ các vị mà truyền một khẩu tín về chủ nhân các vị rằng Lư Hoa thành hiện đã tái nhập giang hồ, bốn giáo tưởng rằng các vị có thể đi được rồi!

Tất Hồng Sanh giật mình, song lấy lại bình tĩnh bật cười lớn :

- Cô nương cao ngạo quá!

Hoa đại cô bĩu môi :

- Nếu Tất đường chủ biết kiên nhẫn, thì một ngày nào đó sẽ có dịp nhận thấy bốn giáo không cao ngạo chút nào. Chẳng qua sự thật làm sao, phải nói làm vậy có thể thôi.

Tất Hồng Sanh trầm ngâm một chút :

- Cô nương chỉ mượn bọn tại hạ đưa về bốn môn một khẩu tín thôi à?

Hoa đại cô gật đầu :

- Đúng vậy! Các vị cứ cho chủ nhân các vị biết là Lư Hoa thành đã tái hiện trên giang hồ! Tự nhiên chủ nhân các vị sẽ hiểu.

Tất Hồng Sanh không rõ giữa Bách Hoa cốc và Lư Hoa thành có liên can gì đến nhau nên không tự tiện quyết định một thái độ đối phó với hiện tình. Y nghĩ thà nhịn nhục trong nhất thời, trở về bẩm báo lại với Hoán Hoa phu nhân xem người định liệu ra làm sao, nếu tự mình sanh sự thì biết đâu phu nhân sẽ chẳng quờ mắng?

Y gật đầu mỉm cười :

- Được rồi! Cô nương yên trí, tại hạ xin chuyển đạt ý muốn của cô nương lên chủ nhân!

Tích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân bật cười khanh khách :

- Đường chủ hãy thư thả một chút!

Tất Hồng Sanh thấy làm lạ nhìn lão.

Hoa đại cô lạnh lùng :

- Tào hộ pháp có ý kiến gì?

Tào Đôn Nhân cao giọng :

- Tại hạ cho rằng, Tất đường chủ hơi hấp tấp một chút, khi buông lời hứa với cô nương là sẽ về bẩm báo với lệnh trên về sự tái hiện trong giang hồ của quý giáo.

Hoa đại cô vẫn lạnh lùng :

- Theo ý Tào hộ pháp thì phải như thế nào?

Tào Đôn Nhân cao ngạo :

- Nếu Tất đường chủ báo cáo thì chủ nhân sẽ tin làm vậy vì chủ nhân hoàn toàn tin nhiệm Tất đường chủ song vạn nhất...

Hoa đại cô tròn mắt :

- Tào hộ pháp cho rằng ta không thực sự là người trong Ma giáo?

Tào Đôn Nhân lắc đầu :

- Tại hạ không dám nghi ngờ cô nương là giả mạo, song bằng vào một phù hiệu mà dám quả quyết sự tái hiện của quý giáo thì tại hạ cho rằng có phần nào vội vã. Huống chi quý giáo ẩn tích mai tung từ mười mấy năm qua.

Hoa đại cô cười lạnh :

- Như vậy là Tào hộ pháp muốn có một bằng chứng xác thực hơn?

Hoa Tiểu Ngọc lo ngại có sự xô sát xảy ra vụt đứng lên :

- Đại thor...

Hoa đại cô trừng mắt nhìn nàng :

- Tiểu muội phải im! Để mặc ta xử lý!

Tào Đôn Nhân không tỏ vẻ gì nao núng cả.

- Tại hạ chỉ đưa ra một nhận xét mà thôi. Nhận xét đó dựa vào sự việc các vị như thế nào mà phân biệt được giả với chân? Dù cho ai ở vào trường hợp tại hạ cũng phải nghi ngờ, vạn nhất lời báo cáo của Đường chủ không phù với sự thật thì cái tội hồ đồ khó tránh khỏi!

Hoa đại cô hừ lạnh :

- Do đâu Tào hộ pháp dám cho rằng phù hiệu của bốn giáo không đủ tin tưởng với chủ nhân các vị?

Tào Đôn Nhân lạnh lùng :

- Một mảnh giấy vàng với mấy nét son, ai ai cũng làm được, ai ai cũng thể có! Huống chi quý giáo đã vắng bóng trên giang hồ suốt mấy mươi năm qua, thiên hạ võ lâm hầu như quên lãng, nếu bây giờ đưa ra một phù hiệu, bảo mọi người phải tin là quý giáo tái hiện trên giang hồ, thì tại hạ e ngại khó có ai tin!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chỉ đạn tiêu thần

Hoa đại cô cười lớn :

- Tào hộ pháp có kiến thức cao minh đấy!

Đột nhiên nàng quay đầu lại hướng về thiếu phụ đứng hầu bên cạnh cao giọng hỏi :

- Người trong võ lâm khinh thường phù hiệu của bốn giáo, ta phải làm như thế nào?

Thiếu phụ điềm nhiên đáp lại :

- Tò uly tín, phạt khinh ngạo.

Hoa đại cô gật đầu :

- Muốn tò uly tín thì phải làm sao? Muốn phạt khinh ngạo thì phải làm sao?

Thiếu phụ lạnh lùng :

- Biểu dương một tuyệt kỹ, chứng minh thực lực bằng cách dùng tuyệt kỹ đó cảnh cáo kẻ khinh ngạo.

Hoa đại cô lại hỏi :

- Tuyệt kỹ nào có thể áp dụng trong hiện tại?

Thiếu phụ đáp nhanh :

- Thần hòa thiêu thân!

Hoa đại cô gật đầu quay lại nhìn mọi người quanh bàn ánh mắt sắc lạnh.

Đột nhiên nàng chỉ tay thẳng vào mặt Tào Đôn Nhân, hét lớn :

- Tào Đôn Nhân! Ta nói rõ cho các người lúc mới đến chỉ vì các người dùng lễ cầu kiến, ta không thể khước từ, người không chịu hiểu cho sự nhã nhặn của ta, lại còn dám khinh thường phù hiệu của Ma giáo, nếu ta không trừng phạt người thì còn gì danh của ta? Nếu ta không cảnh cáo những kẻ ngông cuồng thì ta làm sao lập oai với giang hồ trong lần tái hiện này, sau mấy mươi năm vắng mặt?

Nàng đã thay đổi thái độ quá rõ rệt.

Tào Đôn Nhân bình tĩnh như thường, lão điểm một nụ cười đầy tự tin thông thả thốt :

- Tại hạ không hề có ý miệt thị tín hiệu của quý giáo, bất quá muốn nắm lấy một bằng cứ chắc chắn là cô nương xuất thân từ Ma giáo vậy thôi! Còn như cô nương có ý nghĩ như thế nào là quyền của cô nương vậy!

Hoa đại cô nghiêm giọng :

- Ta sẽ cho người thấy điều người muốn thấy.

Nàng ngẩng mặt lên không làm nhảm mấy tiếng như phù thủy đọc thần chú.

Rồi nàng đưa tay lên cao, khoa khoa mấy lượt như chụp một vật gì đoạn hạ ngang, phóng năm ngón về phía Tào Đôn Nhân đồng thời quát to :

- Mau!

Cử động của nàng đúng theo quy pháp của Ma giáo, dù ai cho là nàng giả mạo cũng phải tin ngay.

Tào Đôn Nhân vốn là con nhà võ, mà phạm là con nhà võ thì ai ai cũng chú trọng đến thực tế có ai tin được những sự ma giáo quái dị? Biết vậy song lão vẫn phải đề phòng.

Lão ngậm vận công tụ khí, một tay đặt ngang ngực sẵn sàng tung kín đao.

Thấy Hoa đại cô phóng ra năm ngón tay lão cũng dồn công lực ra bàn tay chò.

Nhưng ngoài cái phóng tay của Hoa đại cô chẳng có gì lạ kể tiếp xảy ra làm lão hết sức kỳ quái.

Chính đang lúc lão phân vân chưa biết đối phương sẽ làm gì sau đó, đột nhiên có tiếng lách tách lóa sáng lên rồi thì lửa bốc cháy bùng bùng quanh người lão.

Nhờ ngồi sát bên cạnh Hoa đại cô, Bạch Thiếu Huy nhận thấy một vật đen nhỏ từ tay nàng lao vút đến người Tào Đôn Nhân.

Vật đen nhỏ đó nếu không để ý chẳng ai có thể trông thấy được.

Lửa bốc cháy làm Tào Đôn Nhân vẩy mạnh hai cánh tay áo định quạt tắt, càng quạt lửa càng bốc mạnh, lão nhảy chơi chơi như gà dẫm chân vào chảo nước sôi.

Ngọn lửa bốc quanh mình lão, không đỏ như lửa thường mà lại xanh ròn, lửa càng bốc càng cháy rộng, trong phút chốc bao phủ mình lão.

Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh hét lớn :

- Tào hộ pháp! Nhào xuống đất lăn lửa tức khắc lửa tắt!

Vì quá kinh hoàng mất cả sáng suốt đến nỗi phải quên đi một sự việc rất là tầm thường là muốn trừ lửa cháy trên mình, chỉ có cách lăn tròn dưới đất, mới dập tắt được nhanh chóng, nên Tào Đôn Nhân vừa nghe Tất Hồng Sanh thức tỉnh, vội nhào xuống liền.

Trong phút giây lửa trên mình lão tắt phụt.

Lão đứng lên soát lại chân thân, nhận thấy chẳng hề hấn gì cả. Râu tóc y phục vẫn y nguyên như thường.

Không làm thương tổn lão một tí nào, ngọn lửa đó nóng như lửa thường, bởi nóng quá nên lão mới kinh hoàng, hoảng hốt.

Lão hết sức kinh hãi nhưng lão cũng hết sức thẹn thùng, thẹn thì phải phần uất, lão gằn giọng :

- Tại hạ được may mắn cô nương chi giáo, cái ơn này xin ghi đến muôn đời. Vô luận thế nào trong tương lai, cũng phải có một ngày lão phu đền đáp.

Hoa đại cô hừ lạnh :

- Cho các vị biết Ma giáo tái hiện trên giang hồ sau hai mươi năm ẩn tích không ngoài mục đích tìm chủ nhân các vị mà thanh toán sự việc xa xưa, đối với bốn cô nương chủ nhân các vị còn không sợ thì những Hộ pháp những Đường chủ như các vị có giá trị gì dưới mắt của bốn cô nương?

- Lần này thì bốn cô nương chỉ cảnh cáo thôi, chứ lần sau thì đừng mong cô nương rộng lượng tha cho cái tội vô lễ ấy! Hãy đi đi!

Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh bây giờ mới vỡ lẽ ra, Bách Hoa cốc và Lư Hoa thành có một đoạn ân oán xa xưa, song phượng đã trở thành đối lập rõ rệt lắm rồi, nhưng biết vậy mà y đâu có thể tự chuyên dù sao thì cũng phải trình báo với phu nhân, để nhận chỉ thị thi hành trong những lần gặp gỡ ma giáo sắp tới.

Y bật cười ha hả thân nhiên thốt :

- Tại hạ sẽ chuyên đạt tới phu nhân những lời cô nương vừa nói.

Đưa mắt ra hiệu cho Tào Đôn Nhân và Đồng Bách Xuyên, y đứng lên vòng tay :

- Tại hạ xin cáo từ!

Cả ba thoáng nhìn mọi người một lượt cuối cùng đoạn quay người bước đi.

Trong diễn tiến vừa qua Bạch Thiếu Huy không kinh ngạc vì ngọn lửa ma đã làm cho Tào Đôn Nhân phải một phen hoảng sợ mà chàng kinh ngạc ở chỗ bọn Ngũ lộ trưởng lão trở mặt nhìn ngọn lửa, tựa họ bình sinh chưa hề trông thấy lần nào.

Tại sao họ sững sờ nhìn?

Họ là những vị trưởng lão trong Ma giáo, họ còn lạ gì những sở năng những tuyệt học của bốn giáo? Thế tại sao họ hết sức kỳ lạ trước thủ thuật của Hoa đại cô?

Họ có vẻ quá xa lạ với Ma giáo, chính điều đó làm Bạch Thiếu Huy suy nghĩ rất nhiều.

Hơn nữa hiện tại họ đều mang mặt nạ, mà họ còn cố trại giọng nữa.

Thực sự họ là ai?

Tuy nhiên chàng cần phải giữ lễ độ của một người khách, tưởng cần tán chủ nhân một câu, chàng buông gọn :

- Cô nương xuất thủ như điện, thần hòa lại kỳ ảo làm cho bọn ấy một phen hoảng vía!

Hoa đại cô nói mấy câu khiêm nhượng, đoạn dạy qua Hoa Tiểu Ngọc định bảo nàng gì đó, song nàng đã cắt tiếng trước :

- Môn Công tu di nạp giới chúng ta dùng nó mà bắn đạn hỏa ra chỉ có những người luyện được pháp Thiên Nhân Thông mới nhận thức kịp, chẳng lẽ Tiêu đại hiệp đã luyện được phép đó?

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Công lực tu vi của Tiêu đại hiệp đâu phải như có người của người mà hiểu được! Đạn chỉ công của chị em ta qua mắt ai thì được chứ đừng hòng qua mắt Tiêu đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Cô nương quá khen!

Hoa đại cô quay lại nhìn thiếu phụ :

- Đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thiếu phụ vòng tay nghiêng mình :

- Mọi việc đều sắp đặt xong cả!

Hoa đại cô gật đầu :

- Hay lắm! Vậy mình lên đường ngay.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Cô nương...

Hoa đại cô không để chàng dứt câu, đưa mắt ra hiệu đoạn cười thốt :

- Phải đi mới được đại hiệp à! Đến nơi rồi tự nhiên đại hiệp sẽ hiểu!

Bạch Thiếu Huy trở mắt :

- Đến nơi nào mới được chứ? Tại hạ...

Hoa đại cô giải thích :

- Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ rồi, bọn Tắt Hồng Sanh về đến căn cứ, là Bách Hoa cốc sẽ phái nhiều cao thủ đến đây làm khó dễ bọn ta. Mình phải đi trước tránh một cuộc xô xát đẫm máu chưa cần thiết trong lúc này.

Bạch Thiếu Huy toan hỏi mấy câu, song thấy bất tiện lại thôi.

Hoa đại cô đứng lên nhìn sang các vị trưởng lão :

- Mình khởi hành là vừa các vị à!

Năm trưởng lão và mười phó trưởng lão cùng một loạt đứng lên.

Lúc đó mọi người trong nhà đều tề tựu đông đủ. Gia nhân không đông lắm, chỉ gồm bốn thiếu phụ trong y phục thôn nữ, theo cái vẫy tay của Hoa đại cô đồng bước ra mở rộng cửa lớn.

Hoa đại cô cao giọng :

- Xin thỉnh Tiêu đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy không đợi giục, theo chị em nhà họ Hoa bước ra.

Bên ngoài đã có sẵn hai mươi con ngựa.

Hoa đại cô truyền lệnh cho bốn thiếu phụ lập tức rời bỏ căn nhà, rồi phóng tay bắn đạn lửa thiêu hủy căn cứ đoạn nhìn sang Bạch Thiếu Huy :

- Mình lên ngựa thôi, Tiêu đại hiệp à!

Rồi nàng lên ngựa trước, Bạch Thiếu Huy và Hoa Tiểu Ngọc cũng cấp tốc lên ngựa giục vó theo liền. Các vị trưởng lão theo sau, dọc đường Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Tại sao cô nương phóng hỏa đốt nhà? Lửa đó là lửa thật hay là thứ lửa đã đốt Tào Đôn Nhân?

Hoa đại cô mỉm cười :

- Lửa thật! Tiêu đại hiệp không biết chứ những cư dân trong Lư Hoa thôn này đều là thủ hạ của gia phụ, từ ngày bốn giáo ần tích mai tung thì họ về đây an cư lạc nghiệp. Vì muốn bảo tồn sự an toàn cho họ, tôi phải đốt nhà, cho bọn Bách Hoa cốc phải tin là bốn giáo không liên can gì đến cư dân ở đây. Và bốn giáo đã thiêu hủy căn cứ, di chuyển đi nơi khác, chúng sẽ không quấy nhiễu đến họ.

Bạch Thiếu Huy xôn xang phần nào :

- Thì ra chỉ vì sự có mặt của tại hạ mà quý giáo phải chịu phiền lụy.

Hoa Tiểu Ngọc cao giọng :

- Tiêu đại hiệp không nên xem mình quá xa lạ đối với chị em tôi! Tôi yêu cầu đại ca từ nay đừng đối xử khách sáo như thế nữa!

Hoa đại cô thấy em gái quá sỗ sàng, ăn nói mất cả ý tứ, làm nằng thẹn, nằng trừng mắt gắt lên :

- Tiểu muội! Ngươi cứ nói nhảm mãi đấy nhé! Ai cho phép người dám gọi đại hiệp là đại ca tiểu ca như thế?

Nhưng Hoa Tiểu Ngọc không giận chị, trái lại nàng cười khúc khích. Điều đó khiến Bạch Thiếu Huy kinh dị vô cùng, không rõ chị em họ có ý tứ tinh quái gì mà em thì mở, chị thì úp thế kia?

Chẳng những thế nghe chị gắt Hoa Tiểu Ngọc lại nheo mắt nhìn sang Bạch Thiếu Huy có ý gọi to :

- Tiêu đại ca! Mình nhanh lên một tý đi!

Hoa đại cô trừng mắt, nhưng Hoa Tiểu Ngọc đã vọt ra xa rồi.

Bốn thiếu phụ đã chiếm bốn con ngựa, còn lại mười tám con đủ cho hai chị em họ Hoa, Bạch Thiếu Huy và mười lăm trưởng lão. Mười tám con ngựa cất vó đều đều, mười tám kỵ sĩ lặng lẽ nhìn ra phía trước, không ai nói tiếng nào.

Họ đã đi qua rừng núi hoang vu, không có thôn xóm, họ quanh co đủ chiều hướng, thành ra Bạch Thiếu Huy không còn nhận định nổi họ đang đi về hướng nào.

Đi như thế đó một lúc lâu, bỗng Hoa đại cô vung tay lên không phóng ra một lửa màu lam.

Ngọn lửa đó bay vút lên không nhanh như tên bắn.

Khi ngọn lửa của Hoa đại cô vừa tắt trên không trung thì từ nơi thung lũng phía trước mặt, một vệt sáng màu lam xẹt lên không trong thoáng chốc cũng tắt luôn.

Hoa đại cô vẫy tay ra hiệu cho cả đoàn người :

- Mình đi tới đó!

Nàng giục ngựa chạy trước, mười bảy người kia theo sau, không bao lâu họ đến nơi.

Hoa đại cô bảo mọi người dừng ngựa.

Từ nơi khu rừng bên hữu, một giọng già vọng đến :

- Đại cô nương đã đến rồi đó phải không?

Tuy người phát ra câu hỏi chưa xuất hiện, Hoa đại cô vẫn nghiêng mình đáp tỏ rõ cái cung kính :

- Văn bối đã đến.

Chỉ nghe soạt một tiếng như tiếng y phục phát gió, một cụ già đã xuất hiện trước mặt Hoa đại cô.

Cụ già có vóc người ốm, nhỏ, mặt bao kín bằng bố đen, vòng tay hỏi tiếp :

- Có trở ngại gì chẳng mà mãi đến bây giờ Đại cô nương mới đến?

Hoa đại cô đưa tay vén lại mớ tóc lòa xòa từ từ thốt :

- Chỉ vì văn bối bạn phát lạt bọn Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh trong Bách Hoa cốc nên đến trễ hơn ước hẹn!

Lão nhân bao mặt quắc ánh mắt sáng ngời trầm giọng :

- Phong Vân Khách Tất Hồng Sanh! Hắn dám đến tận Lư Hoa thành? Rồi đại cô nương đã làm gì hắn?

Hoa đại cô mỉm cười :

- Đuổi hắn đi chứ còn làm gì nữa!

Nàng tiếp :

- Đồng thời văn bối cũng đã thiêu hủy luôn trang viện!

Lão nhân có vẻ bức tức vô cùng :

- Đại cô nương thiêu hủy làm chi trang viện cho phí của? Cứ để cho chúng đến! Đến càng đông càng hay! Nhất định chúng đến được nhưng không về được! Thiết tưởng bọn ấy có can đảm bằng trời cũng không dám động đến một ngọn cỏ tại Lư Hoa thành!

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Thời cơ chưa thuận tiện, chúng ta phải tạm tránh những cuộc xung đột chưa cần thiết. Hiện tại Bách Hoa cốc đã huy động tất cả các Đàn chủ của chúng, truy tìm tung tích ta khắp nơi, riêng Thanh Loan đàn thì sai phái hết số cao thủ theo dõi ta từng bước một, có lẽ chúng hiện đã có mặt quanh vùng này.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Dù sao thì văn bối vẫn có để người tại Lư Hoa thành, án binh bất động, quan sát tình hình, nếu không gặp trường hợp bất khả kháng quyết chẳng khinh suất gây sự với chúng!

Lão nhân hỏi :

- Đại cô nương đã để vị nào tại Lư Hoa thành?

Hoa đại cô đáp :

- Không trưởng lão và Huỳnh trưởng lão.

Bạch Thiệu Huy hết sức lấy làm lạ.

Chính mắt chàng đã trông thấy đủ năm vị trưởng lão và mười vị phó trưởng lão cùng đi với chị em họ Hoa, và hiện tại thì Không và Huỳnh nhị vị trưởng lão đang ở sau lưng chàng thì tại sao Hoa đại cô lại bảo là hai vị đó lưu lại Lư Hoa thành?

Sợ mình lầm, chàng quay đầu nhìn lại, vẫn thấy hai người ở đó, bất giác chàng nhìn lại Hoa đại cô.

Lão nhân bao mặt gật đầu :

- Vầy càng hay! Thực ra thì với sự có mặt của mấy người ấy tại Lư Hoa thành thì chúng ta cũng được vững tâm lắm rồi!

Hoa đại cô lắc đầu :

- Không! Vô luận thế nào, tự chúng ta phải lo liệu lấy sự việc, đừng bao giờ làm kinh động đến các bà ấy.

Nàng lại hỏi :

- Văn đại thúc đã chuẩn bị mọi việc nơi đây xong xuôi rồi chứ?

Lão nhân bao mặt gật đầu :

- Xong cả rồi nhưng...

Hoa đại cô nhìn lão :

- Nhưng làm sao hờ nhị thúc?

Lão nhân trầm giọng :

- Tổng trưởng lão bị thương.

Hoa đại cô giật mình :

- Tổng đại thúc thọ thương?

Lão nhân gật đầu :

- Lão ấy đã gặp người bên cánh địch, cách đây độ mười dặm, trong một khu rừng tùng. Lão không trông rõ mặt mày địch ra sao, đôi bên trao đổi nhau hai chương, lúc đó lão không phát giác ra việc gì cả, khi về đến đây thì mới hay là đối phương đã dùng độc chưởng. Hiện tại lão đang vận công trừ độc.

Hoa đại cô lại hỏi :

- Còn Tra đại thúc?

Lão nhân bao mặt trả lời :

- Lão ấy đang phòng ngừa mặt Tây bắc, vì bọn địch đã xuất hiện ở hướng đó.

Hoa đại cô thấp giọng :

- Bọn nào thế?

Lão nhân trầm ngâm một chút :

- Hai tên áo đen, có vẻ võ công khá cao. Chúng chỉ thoáng qua ở mặt đó rồi biến mất liền nên chưa rõ chúng là ai.

Hoa đại cô đảo mắt nhìn mọi người rồi buông gọn :

- Mình đi thôi!

Lão nhân vẫy tay :

- Đại cô nương và mọi người vào đi, đã có lão phu án ngữ mặt này, liệu chẳng có gì đáng ngại lắm đâu.

Hoa Tiểu Ngọc thốt :

- Tôi muốn ở lại đây giúp Văn đại thúc một tay!

Hoa đại cô hừ một tiếng :

- Người còn muốn gây sự nữa sao?

Lão nhân cười nhẹ :

- Không sao đâu! Cứ để tiểu muội ở đây với lão phu!

Hoa Tiểu Ngọc mừng rỡ :

- Đa tạ Văn đại thúc!

Hoa đại cô trừng mắt :

- Có ở lại đây phải nghe lời Văn đại thúc đấy nhé. Nếu vọng động thì từ này đừng mong ta che chở cho trước mặt các bà ấy.

Hoa Tiểu Ngọc lè lưỡi :

- Đại thư đừng ác chứ? Tôi sợ nhất là các bà cứ bắt mình ở bên cạnh mãi, mà các bà thì suốt ngày cứ hành công tịch mịch quá.

Bạch Thiếu Huy càng nghe ngóng câu chuyện giữa họ càng lấy làm lạ, thế ra Ngũ lộ trưởng lão đều có mặt tại đây cả! Và như vậy là năm vị trưởng lão theo từ Lư Hoa thành theo chỉ em họ Hoa về đây đều là những người già mạp.

Trừ Hoa Tiểu Ngọc ở lại, mười bảy người kia theo con đường mòn đi quanh co một lúc. Đêm đã xuống, cảnh vật mờ mịt lung. Bạch Thiếu Huy không trông thấy gì rõ ràng cả chỉ nghe tiếng suối reo đều bên cạnh con đường.

Không bao lâu sau họ đến một ngôi nhà cổ, ba gian.

Hoa đại cô bước tới đẩy cánh cửa, rồi quay lại nhìn mấy người kia :

- Xin mời các vị vào!

Ngôi nhà ba gian khá rộng, gian giữa dùng làm khách sảnh, tại trung tâm có kê một chiếc bàn dài, hai bên có hai hàng ghế.

Trên bàn chỉ có một cây đèn, mà đèn thì có chụp bằng vải dày, che khuất ánh sáng thành ra trong phòng cũng tối như bên ngoài.

Khi tất cả đều lọt vào bên trong từ gian bên tả vọng ra một giọng nói sang sảng như chuông đồng :

- Đại cô nương đã về đây à?

Hoa đại cô hấp tấp đáp :

- Phải!

Rồi nàng hỏi lại :

- Tổng đại thúc nghe trong mình ra sao?

Giọng nói đó trở nên hần học :

- Vì sợ ý nên trúng phải độc chương của tên khốn nạn..

Câu nói buông dứt một lão già có vẻ vóc hình cao to bước ra.

Hoa đại cô vui kêu lên :

- Kìa! Tổng đại thúc hãy tiếp tục vận công...

Tổng trưởng lão cười lớn :

- Một chương độc có làm gì được lão phu mà cô nương phải lo?

Tổng trưởng lão không bao mặt như Văn trưởng lão nhưng vẫn mang một chiếc mặt nạ.

Vừa lúc đó Văn trưởng lão cũng quay trở lại, vuông khăn bao mặt không còn nữa. Lão Văn cũng mang một chiếc mặt nạ như lão Tổng nhưng lạ một điều là hai chiếc mặt nạ cùng giống nhau như hai giọt nước, nếu không lưu ý vóc hình thì dễ lầm người này với người kia.

Bạch Thiếu Huy thắc mắc vô cùng.

Từ lúc chàng gặp chi em họ Hoa đến giờ, nhiều diễn tiến dồn dập xảy ra, chàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cố tìm hiểu mãi vì hành vi của Ma giáo nhút là mối thâm thù của họ với Bách Hoa cốc.

Văn trưởng lão điểm một nụ cười :

- Những gì cô nương cần đến đã sẵn trong nhà bên hữu đó! Có phải cô nương muốn...?

Lão chỉ tay về bọn giả trưởng lão bỏ lửng câu nói, nhưng Hoa đại cô đã hiểu lão muốn nói gì, nàng lắc đầu thốt :

- Bỏ ý của tôi là muốn họ cải sửa dung mạo, nhưng cứ theo tình hình như thế này thì kế hoạch đó không còn thực hiện được nữa rồi!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hoa đại cô muốn cho bọn nào cải sửa dung mạo để xuất hành sự? kế hoạch của nàng là kế hoạch gì?”

Chàng cho rằng nếu nàng đưa chàng đến đây là có thể chàng gặp bọn Vương Lập Văn tại đây, thế tại sao năm người đó ở đây sao chẳng thấy ra mặt?

Chàng muốn hỏi một câu nhưng nhìn vào đôi mày cau lại của Hoa đại cô, chàng biết là nàng đang suy nghĩ đến việc gì quan trọng lắm, không tiện mở miệng nên đành thôi.

Lão nhân ốm nhỏ điểm một nụ cười :

- Đại cô nương thư thả nghĩ ra kế an toàn đi, lão phu trở lại ngoài ấy, không để cho Hoa tiểu muội một mình lâu!

Hoa đại cô gật đầu :

- Đại thúc cứ tự tiện!

Lão nhân ốm nhỏ vội mang chiếc mặt nạ như cụ, bước ra ngoài.

Hoa đại cô đảo ánh mắt nhìn Bạch Thiếu Huy rồi nhìn quanh năm vị trưởng lão mà chàng biết là những tên giả hiệu, đoạn bật cười ha hả :

- Minh ngồi xuống chứ các vị?

Lão nhân cao người lớn vóc, cất giọng sang sảng như chuông đồng :

- Đại cô đã nghĩ ra kế gì tuyệt diệu chưa?

Hoa đại cô trầm nghiêm giọng đáp :

- Biết người biết ta mới thù thắng được. Chiêu tình thể hiện tại mình chưa nắm được một lợi thế nào, bắt quá tiến được bước nào, nên giữ vững bước ấy, từ từ mà tiến, rồi tùy cơ ứng biến chứ chúng ta chưa thể nghĩ ra kế gì trong lúc này mà tin rằng kế đó an toàn hay tuyệt diệu!

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười đưa tay chỉ lão nhân tiếp nói :

- Bạch thiếu hiệp! Tôi xin giới thiệu với thiếu hiệp vị này là Tổng trưởng lão trong bốn giáo, tên Đại Sanh ngoại hiệu Tích Lịch Hỏa, còn vị trưởng lão vừa rồi là Văn trưởng lão tên Phụng Thảo...

Bạch Thiếu Huy giật mình.

Đúng như chàng ước đoán, năm vị trưởng lão từ Lư Hoa thành đến đây đều là những nhân vật giả mạo.

Chàng lại càng kinh ngạc hơn ở điểm nàng không gọi chàng là Tiêu đại hiệp nữa mà lại gọi là Bạch thiếu hiệp!

Năm người giả mạo trưởng lão là ai?

Tuy nhiên chàng phải giữ lễ độ, vái chào Tổng trưởng lão trước khi muốn nói gì :

- Tại hạ hết sức hân hạnh!

Tích Lịch Hỏa Tổng Đạt Sanh vòng tay đáp lễ cười lớn :

- Bạch thiếu hiệp là người tài trí kiên toàn, lão phu từng nghe Hoa đại cô ca ngợi, không ngờ hôm nay được gặp mặt, lão phu cao hứng vô cùng.

Hoa đại cô lại đưa tay chỉ năm vị trưởng lão giả mạo điểm một nụ cười bí mật thốt :

- Còn các vị này vốn là chỗ quen thuộc của Bạch thiếu hiệp tôi khỏi cần giới thiệu!

Bạch Thiếu Huy càng kinh ngạc trở mắt nhìn nàng, rồi nhìn năm người đó.

Người giả dạng Huỳnh trưởng lão có mang vết sẹo đen nơi mặt, vụt đứng lên bước vội đến gần chàng, chụp cánh tay chàng reo to :

- Bạch huynh! Bạch huynh! Tại hạ đoán không sai mà! Trông ánh mắt Bạch huynh tại hạ đã ngờ rồi!

Người đó chính là Kim Mao Hồng Kim Nhất Phàm, vị Tổng giáo luyện tại Vương phủ Thành Đô.

Kế tiếp người giả mạo Văn trưởng lão lại bước tới, nhếch nụ cười rộng vòng tay vái dài :

- Bạch huynh là bậc tài cao, bọn tôi có mắt không trông, cứ tưởng là một thư sinh bạc nhược! Thoát khỏi tay bọn nữ quái toàn là nhờ tài trí của Bạch huynh, bọn tôi dù chết cũng không đền đáp ân trọng!

Văn trưởng lão giả chính là Vương Lập Văn.

Ba người kia Không trưởng lão là Tiền Xuân Lâm, Tổng trưởng lão là Triệu Quân Lượng và Tra trưởng lão là Trác Duy Hòa.

Tự nhiên bầu không khí phải náo nhiệt lên với muôn vạn câu hỏi hân huyên.

Rồi tất cả hướng sang Hoa đại cô tạ ơn cứu nạn.

Hoa đại cô mỉm cười :

- Nếu không có Bách Hoa lệnh phù, thì sự việc cầu như hồng bết. Nếu muốn nói đến ân nghĩa, phải kể Bạch Thiếu Huy đứng đầu.

Rồi nàng đứng lên nghiêm giọng nói :

- Nơi đây còn trong vòng kiểm soát của bọn Bách Hoa cốc. Sớm muộn gì chúng cũng đến. Chúng ta không thể không phòng bị. Xin các vị cứ tự nhiên đàm đạo một lát rồi nghỉ ngơi. Tôi xin phép ra ngoài lo liệu mấy việc cần thiết.

Bọn Vương Lập Văn và Bạch Thiếu Huy tường thuật cho nhau nghe những gian khổ đã trải qua.

Họ khoái trá, họ căm hờn, họ cười vui, họ hân học, muôn ngàn ý niệm bộc lộ trên gương mặt, qua ánh mắt, thoát theo lời nói.

Bỗng Hoa đại cô trở lại, từ gian phòng bên hữu bước vào.

Nàng cao giọng nói :

- Bạch thiếu hiệp! Việc gì đã qua hãy để lúc khác mà thổ lộ với nhau, hiện tại tình hình nghiêm trọng lắm, chúng ta không thể để phí mất phút giây nào,

phải hoạch định một chương trình ứng phó vừa cấp tốc vừa hữu hiệu.

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Chúng tôi hoàn toàn vâng theo sự phân phó của cô nương.

Hoa đại cô kéo chiếc ghế ngồi xuống, thông thả thốt :

- Cái kế hoạch của tôi như thế này. Tôi đã nhờ ba vị trưởng lão họ Văn, họ Tống và họ Tra tìm năm bộ y phục của Bách Hoa cốc cho Văn huynh và các bằng hữu mặc vào. Chính tôi dẫn toàn nhân số bốn giáo tiến ra lối trước, dẫn dụ toàn lực Bách Hoa cốc về mặt đó. Rồi các vị yên lặng kéo nhau lên đi do mặt sau.

Vương Lập Văn lắc đầu :

- Kế đó rất hay song cô nương lại vì bọn tại hạ mà chạp mặt với đại địch, bọn tại hạ nữ nào tiếp nhận cái sứ mạng để cô nương phải đương đầu với cái khổ?

Hoa đại cô điểm một nụ cười :

- Thực ra cũng không có gì nguy hiểm đáng sợ bởi bọn chúng chưa được Hoán Hoa phu nhân chỉ thị phải hành động như thế nào thì quyết không bao giờ chúng dám công nhiên khai chiến với bốn giáo, bất quá chúng chỉ theo dõi, để đừng mất tung tích của bốn giáo thôi.

Nàng dừng lại một chút :

- Nhưng cứ theo sự chuyển biến của tình hình, tôi ngại rằng kế hoạch này cũng không được an toàn cho lắm. Rất có thể chúng ta không thực hiện được. Vậy tốt hơn mình phải nghĩ một phương sách khác phòng hờ.

Bạch Thiếu Huy lấy làm kỳ, không rõ nàng dựa vào đâu mà biết được tình hình biến chuyển có chiều bất lợi. Từ lúc rời Lư Hoa thành đến đây, luôn luôn chàng ở bên cạnh nàng, nàng có vắng mặt lúc nào mà có cho rằng nàng có quan sát tình hình địch. Và lại có ai bẩm báo sự gì đâu?

Hoa đại cô trầm ngâm một chút rồi tiếp nối :

- Tôi đã nghĩ đến một kế hoạch khác, có điều kế hoạch này nguy hiểm vô cùng...

Nàng chờ mọi người phát biểu ý kiến.

Bạch Thiếu Huy không do dự :

- Bọn tại hạ xin tuân theo sự phân phó của cô nương, cô nương cứ nói ra xem, nếu cần phải mạo hiểm bọn tại hạ lại sợ gì?

Vương Lập Văn phụ họa :

- Bạch huynh nói phải đấy! Cô nương cứ nói ra cho tại hạ nghe.

Hoa đại cô mỉm cười thò tay vào tay áo lấy ra một phong thư bí mật đoạn thốt :

- Trong phong bì này có hai mật giản ghi rõ giờ khắc mở xem. Bạch thiếu hiệp cứ y theo giản mà hành động, ngoài ra còn phải tùy cơ ứng biến. Tôi mong ước các vị gặp nhiều may mắn, chóng hưởng cảnh an toàn.

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận phong bì rồi hỏi :

- Cô nương cùng đi với bọn tại hạ?

Hoa đại cô lắc đầu :

- Không! Tôi và các vị trong bốn giáo phải đi theo con đường khác để phân tán sự chú ý của địch. Các vị đừng lo ngại cứ theo giản mà hành động.

Nàng đứng lên :

- Vũ khí cũng như vật dụng thông thường tôi đã chuẩn bị xong rồi, mời các vị đi theo tôi!

Nàng đưa họ vào gian nhà bên hữu.

Trên một bàn dài có hai lọ sành, một hộp gấm, một thanh đoản kiếm, bốn thanh trường kiếm, một chiếc nhuyễn tiên và một mũi trùy thủ.

Nàng chỉ chiếc lọ sành bảo Bạch Thiếu Huy :

- Chiếc bình đó đúng là thuốc giải Vô Ưu tán đã dùng năm viên cứu tính năm vị, còn lại bảy viên thiếu hiệp giữ lấy ngày sau còn có chỗ dùng, còn bình

kia thì đựng chất Tiêu Hình tán do bốn giáo chế luyện, cách dùng đã có ghi rõ trong giản.

Nàng chỉ sang chiếc hộp gấm tiếp nối :

- Trong hộp là thuốc cải sửa dung mạo, dọc đường sẽ có lúc các vị phải dùng nó.

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận mấy món đó, cất vào mình đoạn thốt :

- Kế hoạch của cô nương chu đáo vô cùng! Tai hạ hết sức khâm phục!

Hoa đại cô điểm một nụ cười :

- Thiếu hiệp đề cao tôi quá sự thật, làm tôi thẹn chết!

Rồi nàng chỉ thanh đoản kiếm bảo chàng :

- Thiếu hiệp hãy mang vật này phòng thân.

Bạch Thiếu Huy không vội tiếp lấy :

- Vũ khí của tại hạ là chiếc Trúc tiêu, có nó cũng đủ rồi, hà tất phải mang theo đoản kiếm.

Kim Nhất Phàm cười lớn :

- A! A! Thế ra chiếc Trúc tiêu là vũ khí của Bạch huynh chứ không phải là nhạc khí suông!

Hoa đại cô cũng cười :

- Tôi biết Bạch thiếu hiệp có chiếc Trúc tiêu, cũng đủ lắm rồi, song trong chuyến đi này, thiếu hiệp có đến hai thân phận nào dùng vũ khí ấy, có lúc phải dùng đến tiêu có lúc phải dùng đến kiếm, không thể nhập hai thân phận làm một mà sử dụng độc một chiếc tiêu được. Do đó tôi phải chuẩn bị thanh đoản kiếm cho thiếu hiệp.

Nàng nhìn chàng tiếp nối :

- Đang lúc mình còn cần giữ bí mật hành tung thì mình phải hết sức đề phòng, thiếu hiệp hiểu cho!

Bạch Thiếu Huy nghĩ nàng có lý, nên gật đầu với tay lấy thanh đoản kiếm giắt vào hông.

Hoa đại cô hân hoan ra mặt, có lẽ nàng hân hoan vì Bạch Thiếu Huy ngoan ngoãn vâng lời nàng, vâng lời từ lúc đầu tiên gặp nhau tại Kim Ưng đàn, chàng trao lọ thuốc của Sài Cô Bà cho nàng.

Nàng điểm một nụ cười tiếp nối :

- Chắc thiếu hiệp vẫn chưa quên cái tên giả mà tôi mượn phép đặt cho thiếu hiệp chứ? Nhân chiếc thần tiêu của thiếu hiệp mà thủ danh đấy chứ?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Cô nương đùa đấy à? Có thể nào lại gọi là thần tiêu được?

Hoa đại cô không lưu ý đến câu nói đó.

- Đã có hai tiếng thần tiêu rồi, bây giờ lại có thêm một đoản kiếm, như vậy thiếu hiệp có thể lấy ngoại hiệu là Thần Tiêu kiếm khách rồi!

Kim Nhất Phàm vỗ tay reo lên :

- Thần Tiêu kiếm khách! Ngoại hiệu đẹp quá, hợp quá!

Hoa đại cô lại hướng sang bốn công tử họ Vương, Tiền, Triệu và Trác :

- Bốn vị tinh thông kiếm pháp, xin mỗi vị tiếp lấy một thanh trường kiếm.

Mỗi người nhận một thanh gươm bên mình.

Kim Nhất Phàm nhìn chiếc nhuyễn tiên trên mặt bàn bên cạnh thanh trủy thủ cao giọng thốt :

- Còn hai vật đó chắc cô nương chuẩn bị cho tại hạ?

Y vốn tính hào phóng, cương trực nghĩ gì là nói vậy, nói nhanh, nói là làm, làm nhanh bất chấp khách sáo.

Y bước tới cầm lấy chiếc nhẫn tiên hoành ngang lưng ước thử xem có vừa vặn giắt vào không rồi lấy thanh trụ thủ giắt xuôi theo đùi đoạn hỏi :

- Tại hạ có điều này muốn hỏi cô nương, chẳng hay cô nương có chấp nhận cho tại hạ thỉnh giáo không?

Hoa đại cô điểm một nụ cười, điềm nhiên nhìn y thu nhận vũ khí sau cùng đáp :

- Nếu Kim đại hiệp nhận thấy có điều chi thắc mắc cứ hỏi, tôi sẽ tùy theo sự hiểu biết giải thích cho đại hiệp hiểu!

Kim Nhất Phàm trầm ngâm một chút :

- Tại hạ muốn hỏi tại sao cô nương lại hiểu rành thói quen của mỗi người bọn tại hạ chuyên sử dụng loại vũ khí gì?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chúc quý mưu thần

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Có gì đâu! Phàm những tay hữu danh trên giang hồ ai lại giấu cái sở trường và sở đoản của mình một cách trọn vẹn? Huống chi những người hành hiệp thì cái việc rất thông thường là sử dụng vũ khí thì ai lại giấu cái chuyện luyện, dụng đến vật mình không trình tập? Cho nên biết đến các vị là biết được vũ khí sở trường ngay. Hơn nữa Vương thiếu hiệp thích dùng trường kiếm thì trường kiếm là sở học chính yếu của môn phái, dĩ nhiên các vị Tiên thiếu hiệp, Triệu thiếu hiệp, Trác thiếu hiệp là bạn đồng môn cũng phải dùng một loại vũ khí như nhau, và kiếm pháp là một tuyệt học của môn phái các vị vậy.

Nàng dừng lại một chút :

- Còn như Kim đại hiệp, cái ngoại hiệu Bửu Tiên Ngân Dao Kim Mao Hồng thừa nói lên loại vũ khí sở trường rồi. Dù cho ai cũng biết được đại hiệp thích dùng vật gì, nói chi đến là chỗ quen biết ít nhiều đến các vị!

Vương Lập Văn kinh hãi thầm nghĩ :

- “Tại sao nàng biết ta cùng các vị nhân huynh Tiên, Triệu và Trác là bạn đồng môn? Điều này là một sự bí mật của Tảng Hoa môn nhất định không một ai ngoài môn phái biết được? Tại sao?”

Kim Nhất Phàm cao hứng quá, đối phương đã nhắc đến ngoại hiệu của y, tức nhiên là cái nhìn nhận cái thỉnh danh của y, tự nhiên y phải thích. Y bật cười ha hả :

- Đại cô nương quá khen! Tại hạ võ vẽ mấy đường roi mấy nhát đao, có xứng đáng gì góp mặt với giang hồ đâu? Thẹn chết! Thẹn chết!

Hoa đại cô thổi tắt ngọn đèn, rồi cùng sáu người bước ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Chẳng lẽ bọn tại hạ có thể khởi hành?

Hoa đại cô nhìn lên nền trời nói :

- Hiện tại đã gần canh ba rồi, tôi thì khởi hành trước, còn các vị hãy ở lại đây chờ một lúc rồi sẽ đi, mình nên tránh đi một lượt, để phần tôi cố dẫn dụ tập trung lực lượng theo dõi bỏ trống các mặt khác.

Nàng đưa tay chỉ tiếp nối :

- Nơi hướng Đông có một con đường nhỏ, các vị hãy theo con đường đó mà đi khi nào hết đoạn đường mòn hãy mở bức màn thứ nhất mà xem.

Nàng dừng lại trầm ngâm một lúc :

- Theo tôi dự đoán thì dọc theo con đường mòn đó các vị sẽ không gặp ai cả! Nhưng chúng ta phải luôn luôn đề cao cảnh giác, biết đâu chẳng có sự bất trắc gì xảy ra? Vạn nhất có kẻ ngăn chặn, các vị phải nỗ lực chiến đấu, không nên để một tên nào chạy thoát!

Bạch Thiếu Huy gật đầu!

Hoa đại cô tiếp :

- Giờ thì chúng ta chia tay, chúc gặp may mắn trên đường dài.

Nàng đảo mắt nhìn Bạch Thiếu Huy một thoáng, đoạn sửa quay mình.

Vương Lập Văn vòng tay, giọng hân rung rung vì xúc động :

- Đại ân của cô nương vinh viễn chúng tôi xin ghi tạc!

Hoa đại cô cười nhẹ :

- Đừng nói đến điều ân nghĩa! Việc hôm nay tôi làm cho các vị, biết đâu ngày sau các vị chẳng làm lại cho tôi, gấp trăm gấp mười? Chúng ta vì nghĩa khí giang hồ mà hành động có gì là ân với đức đâu?

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Bọn tai hạ sẽ gặp cô nương tại địa phương nào?

Hoa đại cô đã đi hai bước, nàng quay đầu lại đáp :

- Tương lai mờ mịt, diễn tiến nghịch thường, biết nơi nào mà nói trước? Song nếu có duyên may thì lo gì không hậu hội? Chia tay hôm nay tôi chỉ mong sớm được nghe thính danh Thần Tiêu kiếm khách chấn động giang hồ, được lấy cái vinh dự của bậc kỳ hiệp như vậy là mãn nguyện lắm rồi!

Nàng cười lên thành tiếng đoạn đi luôn!

Cả bọn đứng tại cửa nhìn theo bóng nàng khuất dần trong màn đêm mỗi người miên man theo ý niệm.

Vừa lúc đó có tiếng ngựa hí từ chân núi vọng lên, rồi có tiếng chân bước tiến dần, tiến dần, càng lúc càng nghe rõ.

Tiếng chân ngựa độ hơn mười con, nghe hấp tấp vội vàng, tiếng chân ngựa nghe gần, rồi bất thành linh lại nghe xa, mừng tượng sang lối khác.

Bạch Thiếu Huy ước đoán đoàn ngựa đó đến đón bọn Hoa đại cô và tất cả đã rời núi rồi.

Tất cả sáu người cùng trở vào ngồi quanh chiếc bàn.

Tiền Xuân Lâm thở dài cất tiếng :

- Hoa đại cô nương là ai? Nàng có cái tác phong là một kỳ nữ trong giang hồ hiện tại!

Kim Nhất Phàm gật đầu :

- Tiểu đệ nhìn ánh mắt nàng trông có vẻ quen lắm!

Bạch Thiếu Huy giật mình. Câu nói của Kim Nhất Phàm đã nhắc chàng nhớ đến một điều gì chàng thâm nghĩ?

- Ta cũng có ý nghĩ như Kim huynh! Song cố moi ký ức mãi song chẳng hiểu được nàng là ai!

Vương Lập Văn trầm ngâm một chút :

- Cứ theo nhận xét của tiểu đệ, thì chừng như Hoa cô nương có mang mặt nạ!

Triệu Quân Lượng cười lớn :

- Còn phải nói! Chính nàng vừa rồi đã nói qua người trong Ma giáo bất cứ mỗi lần xuất ngoại làm một việc gì, cũng phải mang mặt nạ kia mà.

Vương Lập Văn mơ màng :

- Mặt thật của nàng ra sao?

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn hấn đoạn đáp :

- Mặt thật với mặt nạ, giống nhau như hai giọt nước!

Vương Lập Văn trở mặt :

- Bạch Thiếu Huy có thấy rồi à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải! Khi tiểu đệ đến đây!

Kim Nhất Phàm làm gì tha thiết đến điều đó! Hắn có phải là một công tử hào hoa đâu mà cần nhận định cái đẹp cái xấu của một người? Đối với hắn giai nhân không giá trị hơn một xú phụ, chỉ có những kẻ đồng thanh khí mới đáng kể. Bởi tương tri tương đắc là do tâm, chứ không phải là do dáng vẻ bên ngoài.

Hắn buông gọn chặn luồng tư tưởng của hai kẻ đa tình :

- Chúng ta phải đợi một lúc, mới khởi hành được theo sự dẫn dò của Hoa đại cô nương! Bạch huynh hãy thuật tiếp cho bọn tiểu đệ nghe sự tình đã trải qua, từ lúc chia tay nhau tại nhà giam của bọn Bách Hoa cốc.

Vương Lập Văn gật đầu nói tiếp :

- Bạch huynh biết được Hoa đại cô nương trong trường hợp nào?

Bạch Thiếu Huy phải đem mọi việc từ lúc Hoa tiểu muội tìm chàng tại gian phòng bên cạnh Đàn sở Tử Vi đến khi trao thuốc giải độc cho Hoa đại cô, thuật lại cho mọi người nghe.

Tiền Xuân Lâm đưa ra nhận xét :

- Như vậy là chị em họ Hoa phải có mặt tại Bách Hoa cốc từ trước lâu rồi! Họ làm thế nào mà đột nhập dễ dàng vào một nơi có canh phòng quá cẩn mật như thế? Điều mà tiểu đệ lấy làm lạ hơn hết là chị em họ có thể trà trộn trong cốc để chờ giờ cử sự? Họ ẩn mình nơi đâu, tránh được dự nhòm ngó của bọn tuần sát?

Sự thắc mắc của Tiền Xuân Lâm rất hữu lý, chính Bạch Thiếu Huy cũng từng nêu lên nghi vấn đó, nhưng chung quy không làm sao tìm nổi một giải đáp thỏa đáng.

Rồi chàng nhớ lại việc giao hoàn chiếc Bách Hoa lệnh phù do Hoán Hoa phu nhân cấp cho. Ai mang đến đặt trên bàn của chàng chiếc lệnh phù đó, khiến Tường Vân trông thấy mà buông lời trách mắng?

Trong đêm đó chỉ có mỗi một mình Tử Vi đàn chủ đến với chàng trước khi bắt đầu cuộc khám xét toàn khu.

Đã có lúc chàng nghi ngờ chị em Hoa Tiểu Ngọc là người thân của Tử Vi đàn chủ và cả hai hành động theo mạng lệnh của nàng.

Nhưng đó chỉ là một giả thiết, và giả thiết đó không đứng vững được nữa rồi, bởi hiện tại chàng biết ra hai chị em họ Hoa là con của vị Giáo chủ Ma giáo, họ có lai lịch như vậy, thì họ có liên quan gì đến Tử Vi đàn chủ mà hòng đồng mưu cộng tác?

- Huống hồ họ tỏ ra là người đối lập với Bách Hoa cốc kia mà.

Kim Nhất Phàm lại lên tiếng :

- Bọn chúng ta đều do Hoa đại cô cứu thoát, hãy biết là mình thọ ơn người, lo báo đáp cái ơn trọng đó thôi, cần gì phải tra cứu lai lịch của người chứ?

Tiền Xuân Lâm mặc cho hắn nói gì thì nói, cứ theo tư tưởng của mình :

- Chẳng những tiểu đệ hoài nghi về lai lịch của Hoa đại cô nương mà tại hạ còn hết sức kỳ quái...

Triệu Quân Lượng chen vào :

- Có gì kỳ quái? Hoa đại cô nương là một vị Công chúa trong Ma giáo, mà Ma giáo là một tổ chức vô cùng bí mật, có ai tìm hiểu được gì thuộc Ma giáo đâu? Tiền huynh có kỳ quái, cũng cảm như là một việc thừa!

Vương Lập Văn sợ cả hai cãi nhau hăng quá vội khỏa lấp :

- Bạch huynh! Có lẽ mình khởi hành được rồi đó!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải! Mình có thể đi được rồi!

Sáu người cùng đứng lên, bước ra khỏi phòng, rời ngôi nhà cổ theo con đường xuống núi.

Hoa đại cô đã chuẩn bị ngựa sẵn sàng, họ chỉ có việc lên lưng thú ra rồi, theo lộ trình đã chỉ dẫn.

Đi đầu đoàn là Bạch Thiếu Huy chàng luôn luôn chú ý phía trước mặt, hai bên vệ đường. Xuống chân núi vòng theo con đường mòn đi một lúc nữa, họ trông thấy khu rừng tùng trước mặt. Ven khu rừng tùng, có một con đường mòn, dẫn về hướng Đông.

Nhưng đến đây rồi họ bỏ ngựa lại trở thuật khinh công chạy đi.

Con đường mòn đó có lẽ đã bị bỏ hoang từ lâu lắm, nên cỏ mọc tràn lan, gần che mất lối đi, nếu không có sự chỉ dẫn trước của Hoa đại cô, họ sẽ không tìm ra dễ dàng. Gia dĩ bóng đêm mờ mờ, họ khó nhận ra được.

Hoa đại cô đã bảo, dọc đường không có địch mai phục, đồn chờ, điều đó có thể đúng bởi nơi đây hoang vắng, lạnh lùng không một dấu chân người qua lại thì chúng mai phục chờ ai?

Họ đã đi được độ mười dặm đường, quanh họ toàn là rừng núi, địa thế càng khó khăn hiểm trở vô cùng. Núi thì cao vách đứng, rừng thì rậm rạp, cỏ thì mọc phủ đầu, dưới chân thì chỗ lồi chỗ lõm, do đó bước chân của họ phải chậm lại phần nào.

Họ lại vượt thêm độ tám dặm nữa. Địa thế càng khó khăn hiểm trở hơn nữa, gần như không thể tiến tới nổi.

Đến đây là chỗ tận cùng của con đường mòn.

Bạch Thiếu Huy dừng lại nhìn quanh bốn phía, trầm nghĩ :

- “Địa điểm Hoa đại cô đã nói, có lẽ là nơi này!”

Chàng cho tay vào mình, lấy bức mật giản thứ nhất.

Bức giản có mấy chữ :

“Gặp sơn cùng, cốc hoang, mở bức giản này ra xem”.

Bạch Thiếu Huy phớt điểm một nụ cười, lại nghĩ :

- “Cái nàng họ Hoa này hay làm ra vẻ huyền bí! Thảo nào mà nàng chẳng là người của Ma giáo!”

Chàng bóc phong bì, trải mảnh giấy gấp tư ra đọc :

“Điều thứ nhất chỗ các vị dừng chân có cái tên là Bạch Thạch Triều Thiên. Đi đến độ trăm bước nữa, là vùng loạn thạch đá chất như rừng, địa thế vô cùng hiểm hóc. Vương thiếu hiệp và các vị Tiền, Triệu, Trác và Kim nhân huynh hãy tạm lưu lại nơi đó.

Điều thứ hai Bạch thiếu hiệp cứ để y diện mạo của mình đi về hướng Nam, qua hai dãy núi, đến một tòa núi lớn có chín ngọn và ngôi miếu hình bát giác.

Điều thứ ba đến sáng rõ, sẽ mở bức giản thứ hai ra xem”.

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- “Thì ra cứ theo bức giản này thì bọn Vương Lập Văn phải tạm biệt chàng? Tại sao phải có sự tạm chia cách nhau như vậy? Và chàng đến ngôi miếu hình bát giác đó để làm gì? Năm người này ở lại đây để làm gì?”

Chàng lặng người suy nghĩ.

Vương Lập Văn tưởng đầu bóng đêm quá dày, Bạch Thiếu Huy không đọc được mảnh giấy, đứng thù người ra vận dụng nhãn lực dò từng chữ hẩn vội hỏi :

- Bạch huynh không có vật đánh lửa bên mình à?

Kim Nhất Phàm tặc lưỡi :

- Rủi quá! Bọn ta không có ai mang vật đó theo cả! Bạch huynh chịu khó đợi một tý! Tiểu đệ có cách!

Họ có biết đâu chàng đã luyện thành Cửu Chuyển huyền công mạch Huyền quang đã khai thông, nhãn lực của chàng nhìn đêm như nhìn ngày. Chàng mỉm miệng cười tuy nhiên chàng cũng đáp lấy lệ :

- Khỏi cần kiếm vật đánh lửa Kim huynh à! Nếu mình đánh lửa lên biết đâu sẽ chẳng có bọn gian tặc quanh quần gần đây phát giác ra mà sanh rắc rối cho mình? Cứ để tiểu đệ cố dò từng chữ mà đọc cũng xong.

Rồi chàng vờ xem một lúc đoạn đọc to lên cho mọi người nghe.

Vương Lập Văn kinh ngạc :

- Bạch huynh luyện được nhãn lực khá tinh vi đấy. Nếu là tiểu đệ thì xin chịu ngay, không thể nào đọc được.

Bạch Thiếu Huy nói mấy câu khiêm tốn cho qua.

Triệu Quân Lượng trầm ngâm một chút :

- Hoa đại cô muốn nắm người chúng ta lưu lại đây là có ý tứ gì chứ?

Tiền Xuân Lâm thốt :

- Nàng phải có một chủ trương nào đó, mới bảo như vậy. Có lẽ nàng đã sắp xếp mọi việc an toàn rồi, chỉ chờ lúc thực hiện chủ trương đó thôi. Nơi đây vô cùng kín đáo, chúng ta có thể ẩn mình mà không sợ kẻ nào theo dõi phát giác ra.

Trác Duy Hòa góp ý :

- Rất có thể như Tiền huynh ước đoán. Chắc chắn bức gián kia có ghi chú những công tác mà chúng ta phải thi hành bắt đầu ngày mai. Dù sao tiểu đệ cũng nhận thấy Hoa đại cô thích làm ra vẻ huyền bí quá.

Triệu Quân Lượng trầm ngâm một chút :

- Nàng bảo Bạch huynh đến miếu Bát giác nhưng miếu đó ở đâu?

Kim Nhất Phàm đáp :

- Bát giác miếu ở về phía Nam, tòa Cửu Đinh sơn, còn nơi đây là trung tâm Lộc Đài sơn.

Vương Lập Văn chớp chớp mắt :

- Nếu đến được La Giang thì chúng ta bắt được liên lạc với phe nhà.

Tiền Xuân Lâm gật đầu :

- Đợi khi nào Bạch huynh trở lại đây, mình sẽ nghị đến việc đó.

Vương Lập Văn đồng ý :

- Tự nhiên là phải đợi Bạch huynh rồi! Dù thế nào mình cũng cần biết bức mật gián còn lại ghi chú những gì!

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Thời gian cấp bách, chúng ta không thể chần chừ, phần các vị tạm thời lưu lại trong vùng loạn thạch còn tiểu đệ phải đi ngay đến Bát Giác miếu.

Tiền Xuân Lâm nhắc :

- Bạch huynh cỡi chiếc mặt nạ đi, giữ nguyên diện mạo mình và đeo đoản kiếm vào sườn y như Hoa đại cô đã bảo!

Bạch Thiếu Huy cỡi mặt nạ mang kiếm xong, vòng tay chào biệt :

- Tiểu đệ đi nhé.

Chàng giở khinh công theo hướng Nam mà đi.

Nhìn theo bóng chàng Vương Lập Văn thờ dài :

- Đáng dáp thì phong lưu văn nhã, bản lĩnh lại tuyệt vời! Nhìn cái vẻ bên ngoài có ai dám nghĩ Bạch huynh là một tay đại hiệp!

Kim Nhất Phàm hỏi :

- Vương huynh nhận thấy võ công của Bạch huynh thế nào?

Vương Lập Văn đáp :

- Lại còn phải hỏi! Con người có cốt như vậy, tự nhiên phải thành tựu phi thường. Trong bọn chúng ta không có ai có hy vọng gì theo kịp Bạch huynh đâu.

Tiền Xuân Lâm thốt :

- Trước mặt Thiên Long đường chủ, Hoa đại cô đã giới thiệu Bạch huynh là đệ tử Thiên Sơn phái, điều đó rất có thể lắm.

Vương Lập Văn trầm ngâm một lúc :

- Muốn biết rõ ràng phải hỏi cô mẫu tiểu đệ...

Kim Nhất Phàm giật mình :

- Chúng ta đối với Thiên Sơn phái...

Vương Lập Văn ngẩng mặt lên không thở dài não nuột :

- Tiểu đệ chỉ ước mong sao Bạch huynh không phải là người của Thiên Sơn phái...

Bạch Thiếu Huy vượt hết ngọn núi này, đến tòa núi khác qua thung lũng, qua đồi thực sự thì chẳng có lối đi nào dẫn về hướng Nam cả. Cũng may chàng tinh luyện thuật khinh công đề khí lướt nhẹ trên cành cây, trên mỏm đá, nên không vất vả lắm.

Độ nửa khắc thời gian sau, chàng đã qua hai dãy núi.

Nhìn ra trước mắt chàng thấy rõ tòa Cửu Đỉnh sơn nhô cao chín ngọn ngất trời.

Theo lời Kim Nhất Phàm thì ngôi miếu bát giác nằm ở hướng Nam, chàng liền vòng quanh theo triền núi, tiến về phía đó.

Đi độ tám chín dặm chàng lại thấy ẩn ước có bóng đền trong khu rừng trước mặt. Chàng nhìn kỹ nhận ra đó chính là một ngọn đền trời, treo trên nóc một tòa cổ miếu.

Chàng vô cùng mừng rỡ, lập tức gia tăng tốc lực chạy bay đến nơi.

Đang lúc chạy đi chàng bỗng nghe tiếng người vang lên khá lớn :

- Lư vân mẫn hà nhạc!

Bạch Thiếu Huy giật mình thềm kêu khẽ :

- “Nguy rồi! Khẩu hiệu của kẻ nào đó! Ta làm sao bây giờ?”

Chàng chưa biết phải làm sao, hai tiếng soạt soạt vang lên, hai bóng người từ ven rừng bay vút ra ngoài, y phục của họ quét gió bật kêu như tiếng chàng nghe.

Hai người đó là hai đại hán áo đen, đáp xuống trước mặt chàng, không nói năng gì hết, rút đao bên mình, một từ phía tả một từ phía hữu tiến tới chém xả vào người chàng.

Thân pháp và thủ pháp của họ linh diệu vô cùng, chứng tỏ họ là những tay khá lợi hại.

Bạch Thiếu Huy vội đảo bộ né tránh, đồng thời trầm giọng hỏi :

- Nhị vị bằng hữu là ai? Tại sao không hỏi tiếng nào, vừa gặp nhau là động thủ ngay?

Đại hán không đáp, huyệt chiêu đầu, họ tiến tới công tiếp, đao pháp của họ cũng khá lợi hại, ánh đao luôn luôn chớp ngời luôn luôn phủ trên đầu chàng, quanh mình chàng, gió đao rít vù vù nghe rợn người.

Vì Hoa đại cô bảo chàng đến đây, rất có thể quanh vùng này có thuộc hạ của nàng mai phục, chàng chưa biết rõ hai đại hán này là thân hay thù nên không tiện xuất thủ phản công, bắt buộc chàng phải né tránh mãi.

Vừa né tránh chàng vừa quát lớn :

- Hai vị hãy dừng tay! Nếu không dừng trách tại hạ vô lễ!

Hai đại hán đã xuất phát độ mười chiêu rồi, thấy không làm gì nổi Bạch Thiếu Huy họ càng hăng tiết, vung đao vùn vụt bất chấp lời chàng gọi.

Vừa lúc đó một bóng người xuất hiện, trầm giọng bảo hai người :

- Các người lui ra!

Âm thanh của người mới đến không lớn lắm, song nghe chấn động cả màng tai.

Hai đại hán lập tức rời vòng chiến lùi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trên núi có mây

Bạch Thiếu Huy nhận ra người mới đến là một lão nhân, vận áo xanh sau lưng có thanh trường kiếm, tinh thần còn quắc thước, đôi mắt sáng như ánh sao.

Lão nhân nhìn Bạch Thiếu Huy từ từ hỏi :

- Các hạ muốn lão phu động thủ chăng?

Lão nhân là người hoàn toàn xa lạ, bình sinh chàng chưa hề gặp gỡ lần nào, đã không quen không biết tức nhiên không oán không thù, tại sao lão hỏi chàng như thế?

Chàng khẽ cau mày trầm nhủ :

- “Chung quy cũng tại Hoa đại cô không chịu nói rõ cho ta biết đến để làm gì, ta sẽ gặp những ai! Thành ra bây giờ ta còn biết làm sao nhận định được những người này là thân hay thù? Ta phải có thái độ nào đối với họ?”

Lão nhân áo xanh thấy chàng không đáp, hừ nhẹ một tiếng :

- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Lão trượng là ai?

Lão nhân lạnh lùng :

- Các hạ không cần phải hỏi cả! Hãy đưa hai tay chịu trời, miễn cho lão phu xuất thủ là hơn!

Bạch Thiếu Huy dù trầm tĩnh đến đâu, cũng phải mất bình tĩnh trước cái vẻ hách của lão nhân, chàng nhướng cao đôi mày bật cười sang sảng :

- Đưa tay chịu trời? Lão trượng cho rằng sự việc rất đơn giản như vậy sao?

Lão nhân áo xanh hừ một tiếng :

- Nếu vậy là các hạ muốn cho lão phu phải động thủ?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Ít nhất tại hạ cũng phải biết danh hiệu của lão trượng chứ!

Lão nhân bĩu môi :

- Bình sinh lão phu không hề xưng tên họ với ai cả!

Soạt!

Cánh tay lão đưa lên thanh trường kiếm sau lưng đã ra khỏi vỏ, mũi chong thẳng Bạch Thiếu Huy lão hét :

- Các hạ rút vũ khí cầm tay ngay.

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên chấp hai tay sau lưng ung dung thốt :

- Tại hạ bình sinh có một quy củ bất di bất dịch, cái quy củ đó là chẳng hề dùng đến vũ khí đối với bất kỳ ai mà tại hạ chưa rõ lai lịch thân phận.

Câu nói tỏ rõ cái cuồng ngạo mà chàng cố ý biểu hiện để khiêu khích lão nhân, trả lại cái hách của lão, xem dưới mắt không người.

Lão nhân áo xanh chớp ngời ánh mắt, bật cười khanh khách :

- Các hạ cho rằng lão phu chưa xứng đáng cho các hạ phải dùng vũ khí? Hay lắm! Hay lắm!

Cánh tay hữu vuron ra, vậy mà thanh trường kiếm vẫn rít gió như thường. Mũi kiếm khẽ rung một chiếc móng bạc ngời lên, lão hét to :

- Lão phu muốn chứng tỏ cho các hạ biết rằng những người không có lai lịch thân phận vẫn lợi hại như thường!

Cánh tay hữu của lão nhích động nhanh hơn một chút, chiếc móng bạc lớn dần ra, cổ tay gác xuống chiếc móng bạc chúi đầu xuống theo, nhắm đúng

Thiên linh cái của chàng.

Bạch Thiếu Huy giật mình lùi nhanh một bước cao giọng thốt :

- “Nguyệt Khôi Hoa”?! Lão trượng là một cao thủ phái Hoa Sơn?

Đến lượt lão nhân áo xanh giật mình, sắc mặt lão càng nghiêm lạnh hơn lão trầm giọng :

- Tiểu tử! Nhất định đêm nay người phải chôn xác ở chốn này!

Lão bước tới tay vung lên. Trong chớp mắt lão đã phát xuất đúng tám chiêu kiếm.

Kiểm pháp của lão linh diệu vô tưởng, so với đao pháp của hai đại hán hơn bốn bậc.

Tám nhát kiếm của lão bức bách Bạch Thiếu Huy phải lùi lại hơn bốn bước.

Đúng như Bạch Thiếu Huy nêu lên, lão nhân áo xanh sử dụng kiếm pháp của phái Hoa Sơn, có cái tên là Thái Bạch kiếm pháp. Thái Bạch kiếm pháp gồm nhiều bộ, mà bộ do lão nhân sử dụng có tên là Thập Bát Bàn khoái kiếm, có mười tám chiêu thức đúng như cái tên của nó.

Sở dĩ chàng nhận ra được, là nhờ Tiết thần y truyền thọ lại cho chàng những môn công hỗn tạp do lão góp nhặt qua mỗi lần trị bệnh cho hầu hết những nhân vật trên giang hồ.

Thập Bát Bàn khoái kiếm là một môn tuyệt học trấn sơn, người trong phái Hoa Sơn không thể khinh suất sử dụng bất cứ trong trường hợp nào.

Trong võ lâm có những môn học mà suốt đời người ta không mang ra sử dụng, bởi không có dịp, bởi không thể khinh thường sử dụng, cho nên người có căn cơ tu vi thâm hậu rồi, bắt buộc lắm mới lấy võ công giải quyết nhiều vấn đề chứ không ai múa may nhảy nhót vì một cái hứng nhất thời cả!

Thì giờ đây giữa chàng và lão nhân áo xanh, không có thù không có oán, tại sao lão dùng một môn học phi thường đối phó với chàng? Lão quyết hạ sát chàng chăng? Tại sao lão làm một việc vô lý như vậy được? Lão hiểu sát thành tánh à?

Bất giác chàng nổi giận hét to :

- Lão trượng tưởng giờ đến Thập Bát Bàn khoái kiếm rồi làm gì nổi tại hạ à?

Đột nhiên chàng phóng ra một chi phong, điểm đúng vào cổ tay cầm kiếm của lão nhân, chi phong vút đi rít một tiếng khê!

Lão nhân giật mình vội thu kiếm về đảo một vòng, nhảy tạt qua một bên giương mắt nhìn Bạch Thiếu Huy gần giọng :

- Tiểu tử! Người học đâu ngón Xuyên Vân chỉ đó?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Còn lão trượng? Lão trượng học đâu kiếm pháp Thập Bát Bàn khoái kiếm?

Lão nhân áo xanh nổi giận hét to :

- Tiểu tử vô lễ! Sẽ chết với ta!

Lão lướt tới liền theo câu nói, thanh trường kiếm loang loáng chớp ngời, khí thế mãnh liệt hơn trước.

Lão nhân đã sử dụng đến chiêu cuối cùng của Thập Bát Bàn khoái kiếm, loại kiếm pháp này càng sử dụng đến những chiêu sau cùng, càng lộn hại vừa nhanh vừa độc, vừa mạnh.

Vì không mấy phòng bị, Bạch Thiếu Huy không phản ứng kịp thời chàng phải lùi lại.

Nhưng lùi lại là chàng chuẩn bị rồi, chàng bật cười ha hả :

- Lão trượng chỉ có Thập Bát Bàn khoái kiếm thôi à? Còn một nhát thứ mười chín nữa chăng?

Chàng vừa cười vừa thốt, vừa vung tay trả chưởng. Lần này chàng giờ chưởng pháp Phục Hổ của phái Nga My, sử dụng cái chiêu thức có tên là “Hoành Khâm Hổ Yếu”.

Lạ lùng thay chàng chỉ đánh ra một chưởng mà gió rít vù vù, gió chưởng cuốn đi trong một độ tròn rộng lớn, rồi tập trung vào thanh trường kiếm của lão nhân.

Lão nhân không ngờ Bạch Thiếu Huy mới ngần ấy tuổi mà công lực thâm hậu đến nhường ấy.

Sợ gió chưởng quét qua, đánh bật trường kiếm vượt tay, lão nhân vội thu về, toan lướt tới trở lại, phản công.

Nhưng Bạch Thiếu Huy đã có chủ trương rồi, chàng không để cho lão có đủ thời giờ xuất chiêu phản công, tay hữu đánh ra rút về, thì tay tả tiếp tục đánh tới, tay tả rút về thì tay hữu lại đưa ra, đôi tay giao chuyển như thoi dẹt.

Đã lùi về là thất thế, chưa kịp vững chân chiêu phong của Bạch Thiếu Huy lại bay vút tới với khí thế của kẻ thừa thắng, lấy cái thắng thế đầu tiên làm đà, tự nhiên phải mạnh phải ác.

Lão nhân lúng túng thấy rõ.

Chẳng những lão lúng túng vì thất thế, mà còn vì chiêu pháp của Bạch Thiếu Huy.

Chàng dùng hầu hết các loại chiêu pháp trong võ lâm, như Lưỡng Nghi chiêu của phái Võ Đang, Kim Cang chiêu của phái Thiếu Lâm, Phục Hổ chiêu của phái Nga my, Phi Vân chiêu của phái Hành Sơn, và Đường Lang chiêu của Đường Lang môn.

Dĩ nhiên mỗi chiêu thức đều có cái độc đáo của nó, làm nổi bật đặc điểm của môn phái đã luyện ra nó. Chỗ độc đáo đó phải là người trong môn phái mới khai thác triệt để nhưng Bạch Thiếu Huy sử dụng vẫn linh diệu như thường và lại có phần linh diệu hơn chính người trong phái.

Lão nhân áo xanh luôn luôn bị bức thoái, thanh trường kiếm trong tay lão kẻ như thừa, vút đi thì thành tay không, mà giữ lại thì không sử dụng được.

Vừa lúc đó có tiếng nói của một nữ nhân vang lên :

- Tuyên hộ pháp dừng tay! Vị thiếu niên đó chính là Bạch hộ pháp đó!

Lão nhân nhảy ra khỏi vòng chiến, cao giọng hỏi :

- Bạch hộ pháp! Bạch hộ pháp là hán?

Bạch Thiếu Huy quay đầu nhìn lại, thấy Lục Châu tỷ nữ của Tường Vân đứng bên cội cây cách độ ba trượng.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười, hướng sang lão nhân :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy!

Lục Châu cũng điểm một nụ cười tiếp nối :

- Bạch hộ pháp vâng lệnh phu nhân mà đến, chỉ vì các vị chưa ai biết mặt ai, thành ra sự nhầm lẫn, đưa đến cuộc ác đấu với nhau.

Lão nhân vội vàng vòng tay tạ lỗi :

- Lâm! Lâm tuốt! Lâm tại hạ! Xin Bạch huynh thứ cho nhé!

Bạch Thiếu Huy đáp lễ :

- Lão ca bất tất phải quá lời! Không biết nhau thì tự nhiên phải có những việc như vậy, lỗi gì đâu mà tha thứ chứ!

Lục Châu thông thả bước tới trước mặt Bạch Thiếu Huy nghiêng mình khê cúi đầu :

- Cô nương tôi xin mời Bạch hộ pháp vào miếu! Bạch hộ pháp hãy theo tôi!

Bạch Thiếu Huy gật mình nghĩ thầm :

- “Hoa đại cô đã biết là Tường Vân có mặt tại đây à? Nàng đã biết vậy sao lại còn sai ta đến đây? Ta gặp Tường Vân để làm gì?”

Lục Châu thốt xong đã bước đi trước rồi!

Bạch Thiếu Huy vòng tay chào lão nhân :

- Tại hạ xin tạm biệt các hạ!

Lão nhân đáp lễ :

- Bạch huynh tự tiện! Minh còn gặp nhau mà!

Chàng liền bước theo Lục Châu.

Con đường đi qua khá rộng, lát đá trắng chạy dài dưới tàng cây rậm, cành lá giao chuyển kín bít, dù giữa ban ngày ánh dương quang cũng không thể soi lọt.

Bạch Thiếu Huy vừa đi vừa suy nghĩ tìm hiểu lý do sự có mặt của Tường Vân ở tại đây, cũng như cái dụng ý của Hoa đại cô bảo chàng đến Bát Giác miếu.

Còn lão nhân kia thực sự là ai?

Chừng như nóng biết sự tình, mà chàng cố suy nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, Bạch Thiếu Huy buột miệng thốt :

- Lục Châu cô nương à! Tuyên hộ pháp có phải là người của phái Hoa Sơn không?

Lục Châu quay đầu lại lờm chàng :

- Tướng công đừng lối xưng hô đó, tôi không dám nhận đâu. Tôi là hạng tiểu tỳ, tướng công cứ xem như kẻ dưới tay, có bốn phận hầu hạ người trên. Nếu có việc cần đến tiểu tỳ cứ gọi ngay tên là đủ.

Nàng dừng lại điểm một nụ cười nói tiếp :

- Bạch tướng công có nhãn lực rất cao, nhìn qua là nhận ra ngay lai lịch, xuất xứ của đối tượng liền. Tuyên hộ pháp chính là vị sư đệ của Chương môn nhân Hoa Sơn phái đó!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi thầm nghĩ :

- “Sư đệ của Chương môn nhân Hoa Sơn phái? Tại sao lão lại khuất thân làm nô lệ cho Bách Hoa cốc? Lão có uống Duyệt Phục đơn không?”

Chàng hỏi :

- Tuyên hộ pháp thuộc đàn nào?

Lục Châu đáp :

- Tổng hương đàn. Tất cả các Hộ pháp đều thuộc Tổng hương đàn nhưng do Thanh Loan đàn quản trị. Còn Bạch tướng công do phu nhân phái đến Thanh Loan đàn, thân phận cao hơn các Hộ pháp của Tổng hương đàn một bậc.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- À ra thế! Nhưng tại Thanh Loan đàn, có tất cả mấy vị Hộ pháp?

Lục Châu cười mỉm :

- Chỉ có mỗi một mình tướng công thôi!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Còn lại Tổng hương đàn?

Lục Châu nhắm tịt một chút :

- Đại khái độ vài mươi vị, tiểu tỳ không được rõ lắm.

Họ đã đến gần miếu rồi.

Lục Châu quay người lại :

- Cô nương tôi ở phía hậu điện, nơi đây nhà hướng Đông, xin Bạch tướng công vào đó.

Nàng nói xong thẳng tiến vào miếu, bước vào.

Bạch Thiếu Huy đảo mắt quan sát qua địa thế, nhận ra Bát Giác miếu được dựng sát vách núi, chiếm một địa diện không rộng lắm, gồm hai dãy nhà tiền điện và hậu điện.

Miếu có vẻ tiêu điều vô cùng, sơn tróc loang lổ, nơi thì rêu phong bụi bám, nhện giăng. Thần tượng hương án lệch hẳn vị trí. Có lẽ đã lâu lắm rồi không ai đến đây dâng hương hiến quả, nên mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Theo chân Lục Châu, Bạch Thiếu Huy bước qua tiền điện, chàng nhìn ra phía trước, bên kia sân lộ thiên, nơi hành lang thấp thoáng có bóng nhiều người.

Nơi đầu phía tả nhà hậu điện, có bóng đèn le lói chiếu ra ngoài.

Lục Châu bước gấp về phía đó, đến bên song cửa nghiêng mình trình :

- Bạch tướng công đã đến.

Bên trong có tiếng thốt vọng ra :

- Thịnh Bạch hộ pháp vào đi!

Âm thanh đó đúng là của Tường Vân.

Lục Châu dạy lại Bạch Thiếu Huy :

- Cô nương tôi thỉnh dạy tướng công vào!

Nàng bước tới mở cánh cửa ra, rồi nhường lối cho Bạch Thiếu Huy.

Tường Vân ngồi trên chiếc ghế, tựa chõ lên thành, chõ tay vào má, có vẻ suy tư. Trông thấy Bạch Thiếu Huy nàng liền đứng lên điểm nụ cười :

- Vừa rồi nghe báo cáo là bên ngoài miếu có một thiếu niên vận áo xanh hành tung khả nghi tôi ngờ ngay là Bạch tướng công cho nên Lục Châu ra đẩy thử xem, may thay lại đúng là tướng công.

Bạch Thiếu Huy đã nghĩ sẵn những câu đối đáp trên con đường vào đây nên không do dự thốt :

- Tại hạ không thuộc đường giao thông tại địa phương cho nên lạc bước tận vùng núi sâu rừng rậm này. Có ngờ đâu giữa chốn hoang vu lại gặp cô nương!

Tường Vân cười nhẹ :

- Vất vả trong đêm khuya giữa rừng núi, chắc tướng công cần phải nghỉ ngơi một lúc. Xin mời tướng công ngồi cùng chung trà nóng cho ấm lòng.

Lục Châu đã mang trà ra.

Ngồi tại chỗ Bạch Thiếu Huy nghĩ mãi. Hoa đại cô không nói rõ cho chàng biết mục đích đến Bát Giác miếu như thế nào. Giờ đây đối diện với Tường Vân chàng phải có thái độ ra sao?

Nếu không có mục đích rõ rệt thì nàng bảo chàng đến đây làm gì? Chàng phải ở lại bao lâu? Bọn Vương Lập Văn lưu lại vùng đá loạn đội chàng mãi làm sao được? Nếu sáng ra chàng không trở lại đó thì họ lại lo sợ vô cùng, có thể họ sẽ liều lĩnh mà đến tận miếu này cũng nên, bởi Kim Nhất Phẩm biết rõ đường đi lối bước qua vùng.

Chàng nâng chung trà mờ màng xuất thần.

Tường Vân nhìn thoáng qua chàng dịu giọng hỏi :

- Dọc đường Bạch tướng công có gặp trở ngại gì không?

Bạch Thiếu Huy giật mình cố giữ bình tĩnh lắc đầu :

- Chả có gì trở ngại cả. Cô nương lo sợ có việc gì xảy đến tại hạ chẳng?

Tường Vân gật đầu :

- Nhưng hiện tại tướng công bình an vô sự đến được nơi đây rồi thì còn lo gì nữa?

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ, vội hỏi :

- Chắc có lý do gì quan trọng lắm, nên cô nương mới phải lo lắng như vậy chứ?

Tường Vân gật đầu :

- Như Bạch tướng công đã hiểu, xuất cốc lần này, là tôi vâng lệnh phu nhân truy tầm bọn Vương Lập Văn, đồng thi hành công tác này, có cả Từ Vi đàn chủ, Bạch Linh đàn chủ. Ngoài ra còn có Thanh Loan đàn chủ xuất lĩnh bọn cao thủ trong Tổng hương đường, phân tán mỏng quanh vùng, tùy thời tiếp ứng lẫn nhau. Mới đây, phu nhân lại ra lệnh hề thấy người nào khả nghi nào là cứ giết chết luôn, không cần tra hỏi. Tôi nghĩ Bạch tướng công đơn thân độc lực, còn quanh quẩn trong phạm vi lục soát của bọn tôi, mà người trong Thanh Loan đàn và Tổng hương đường lại không biết mặt tướng công, nếu chạm mặt với nhau, khó tránh những sự cố đáng tiếc xảy ra.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đêm nay, Thanh Loan đàn chủ lại thông báo trong thuộc hạ hai khẩu hiệu, nếu trong khi tuần sát, nếu gặp kẻ khả nghi hỏi khẩu hiệu mà không đáp đúng, thì đúng là kẻ nghịch rồi, cứ giết, phải giết cho kỳ được!

Bạch Thiếu Huy giật mình trầm nghĩ :

- “Có lẽ Hoa đại cô biết trước điều này, nên bảo ta đến đây để tìm hiểu hai khẩu hiệu đó chẳng?”

Chàng thừa com hỏi :

- Hai khẩu hiệu đó như thế nào?

Tường Vân đáp liền :

- Lưu Vân Mãn Hà Nhạc, Hoa Ảnh Thương Dao Đài.

Bạch Thiếu Huy ngẫm nghĩ trong tâm não hai câu đó, đoạn hỏi tiếp :

- Theo lời cô nương, thì đêm nay là phiên của Thanh Loan đàn chủ chỉ huy cuộc tuần sát?

- Chẳng những đêm nay thôi. Phàm một khi rời Bách Hoa cốc, tất cả mọi sự đều do Thanh Loan đàn chủ chủ huy, còn Tử Vi đàn chủ, Bạch Linh đàn chủ và tôi bất quá chỉ phối hợp hành động, chứ không quyết định được điều gì.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra mọi thực quyền đều ở trong tay Thanh Loan đàn chủ!”

Tường Vân tiếp nói :

- Cứ theo báo cáo của Thiên Long đường chủ, thì tại vùng phụ cận Lư Hoa thành, có bọn Ma giáo xuất hiện sau một thời gian dài vắng bóng trên giang hồ. Bạch tướng công có nghe nói đến Ma giáo chẳng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ chưa thu thập được bao nhiêu kinh nghiệm trên giang hồ, nên kiến thức còn hẹp lắm!

Tường Vân trầm ngâm một chút :

- Thực ra từ bao lâu nay, Ma giáo chưa có hành động nào tỏ ra quá tàn ác, nhưng chúng là những tổ chức kỳ bí, chúng chuyên luyện tà thuật, cho nên võ lâm chính phái không thích giao du với chúng, gọi chúng là bọn Bàng Môn Tà Đạo.

Bạch Thiếu Huy thờ dãi :

- Tại sao lại có sự phân chia chính phái và tà phái? Chánh và tà cũng đồng một gốc võ học mà ra, có khác gì đâu? Người trong chánh phái, có phải là hoàn toàn tốt cả đâu? Xấu tốt là do con người, đâu phải do là chánh phái mà thành danh? Tại hạ nghĩ, sự phân chia đó có tác dụng gây tổn thương hòa khí giữa võ lâm đồng đạo thôi!

Tường Vân sáng lên... nhìn Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Bạch tướng công muốn biện hộ cho Ma giáo đấy hử!

Vì cảm khái nhất thời, Bạch Thiếu Huy phôi lộ can trường phần nào, chùng nghe Tường Vân trách khéo như thế hết sức hời hợt, vội thốt khỏa lấp :

- Tại hạ chỉ bằng vào đồng đạo lập luận, chứ có biết Ma giáo là tổ chức nào đâu mà biện hộ?

Tường Vân chưa kịp đáp, bỗng bên ngoài có tiếng động vang lên. Tiếng động không lớn lắm, song nghe rất rõ vì khung cảnh im ắng vô cùng, đến một chiếc lá rơi cũng có thể nghe lọt.

Lục Châu khẽ quát :

- Ai?

Một giọng già từ bên ngoài đáp lại :

- Lão phu Tàn Quý Lương có việc khẩn cấp báo cáo với sứ giả!

Tường Vân cất tiếng :

- Tàn đường chủ cứ vào...

Trong thoáng mắt một bóng người lách qua cửa tiến vào. Bóng đó dĩ nhiên là Tàn Quý Lương một lão nhân trọc đầu, vận áo màu tro sặc sịt mặt nghiêm nghị.

Vừa trông thấy Bạch Thiếu Huy lão nhân giật mình sững sốt. Nhưng lão lấy lại bình tĩnh ngay, vòng tay nghiêng mình cúi chào Tường Vân :

- Thuộc hạ tham kiến sứ giả!

Tường Vân đứng lên đáp lễ, điểm một nụ cười thốt :

- Tôi xin giới thiệu với Tần đường chủ, vị này là tân Hộ pháp Bạch Thiếu Huy vừa được lệnh của phu nhân sai phái xuất ngoại công tác.

Nàng quay sang Bạch Thiếu Huy tiếp nói :

- Còn đây là lão hiệp Tần Quý Lương, Đường chủ Thần Oai đường, một trong ba bị Đường chủ ngoài Bách Hoa cốc.

Bạch Thiếu Huy đã biết rõ lão trong lần gặp gỡ tại tòa cỏ miếu ngoài thành Kỳ Dương, chàng đứng lên vòng tay chào :

- Hân hạnh được biết Tần đường chủ. Tại hạ từng nghe danh Đường chủ...

Tần Quý Lương vội chặn.

- Bạch hộ pháp quá khen! Từ nay lão phu còn nhờ Bạch hộ pháp chỉ giáo trong nhiều việc đây!

Tường Vân ngồi xuống, hai người cùng ngồi theo.

Tường Vân hỏi :

- Tần đường chủ đã phát giác ra điều gì lạ?

Tần Quý Lương trình :

- Thuộc hạ tiếp được tin của Nam Cung thống lĩnh, do bỏ câu trắng mang đến cho hay bọn Ma giáo đã rời Hùng Nhĩ sơn, đi về hướng Nhạc Hy Tử, hiện tại Nam Cung thống lĩnh đã bám sát theo chúng, giám thị từng cử động, nhờ thuộc hạ xin chỉ thị nơi sứ giả.

Tường Vân trầm ngâm một chút :

- Đầu canh một tôi có cho bỏ câu mạng về cũng tin Ma giáo tái nhập giang hồ xin phu nhân định đoạt. Trước khi tiếp nhận chỉ thị của phu nhân, chúng ta không thể làm gì khác hơn là theo dõi chúng, nếu chúng chưa chạm đến ta thì ta không nên vọng động.

Đến bây giờ Bạch Thiếu Huy mới thán phục Hoa đại cô liệu việc như thần.

Nàng tiên đoán khi chưa có lệnh của phu nhân quyết chẳng khi nào bọn thuộc hạ dám vọng động.

Tần Quý Lương do dự :

- Nam Cung thống lĩnh có cho biết đối phương gồm những tay có võ công trác tuyệt, riêng bọn Ngũ lộ trường lão thì toàn là những nhân vật thượng đẳng trên giang hồ, người bên ta vừa ít lại vừa kém tài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ai là hung phạm

Tường Vân điểm một nụ cười :

- Tôi biết rồi, Nam Cung thống lĩnh chẳng có bao nhiêu người dưới quyền điều khiển, nhưng tại đây cũng thế, thì làm sao rút bớt nhân số tặng viện cho thống lĩnh được?

Nàng đưa mắt nhìn sang Bạch Thiếu Huy tiếp nói :

- Bạch hộ pháp có nhiệm vụ riêng biệt, nhưng đã đến đây rồi, gặp tình thế này cũng có thể một tay...

Nàng lại hỏi :

- Mình có tất cả bao nhiêu người tại đây?

Tần Quý Lương không cần suy nghĩ :

- Hai mươi người!

Tường Vân trầm ngâm một chút :

- Tần hộ pháp cắt năm người giao cho Tuyên hộ pháp phòng thủ Bát Giác miếu, còn lại cắt năm người giao cho Bạch hộ pháp, tuần sát các vùng rừng núi phụ cận, còn lại mười người thì Tần hộ pháp xuất lĩnh theo tôi.

Tần Quý Lương cúi đầu :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tường Vân lại nhìn Bạch Thiếu Huy điểm một mực cười :

- Ở đây việc nhiều ít người, mong Bạch hộ pháp không từ lao khổ, tiếp trợ một tay.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương cứ phân phó, tại hạ sẵn sàng làm mọi công tác.

Chàng suy nghĩ một chút :

- Bất quá tại hạ không được rõ tình hình tại đây.

Tường Vân cười nhẹ :

- Quanh đây là vùng do tôi phụ trách, nhiệm vụ là canh phòng phía Lộc Đầu sơn. Tôi cần phải đến Nhạc Hy Tự, trong thời gian tôi vắng mặt, mọi việc ở đây xin nhờ Bạch hộ pháp chiếu liệu. Bạch hộ pháp chỉ cần lưu ý đến Lộc Đầu sơn, tuần sát những người qua lại nơi đó, là điều cần yếu nhất.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ đã hiểu!

- Bây giờ chúng ta bắt đầu vào việc là vừa.

Bạch Thiếu Huy và Tần Quý Lương đứng lên theo nàng bước ra ngoài. Lục Châu và Lục Ngọc theo sát bên nàng.

Phương đông đã sáng mờ mờ. Bình minh sắp trở về trên vạn vật, những con chim đã hót trên đầu cành, những hạt sương rơi đọng trên cành lá cây rơi lộp bộp theo cái nhún mình vỗ cánh của chúng.

Tần Quý Lương khẽ vẫy tay mười đại hán áo đen chạy đến xuôi tay, thẳng lưng cúi đầu chờ lệnh.

Tần Quý Lương cắt ra năm người bảo :

- Các người bước đến ra mắt Bạch hộ pháp, từ nay nhất thiết mọi việc đều phải tuân theo Bạch hộ pháp mà hành sự, nếu trái lệnh sẽ bị nghiêm trị.

Năm đại hán bước tới đứng thành hàng chữ nhất nghiêng mình :

- Thuộc hạ tham kiến Bạch hộ pháp.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười đáp lễ.

Tường Vân ngẩng mặt nhìn trời đoạn thốt :

- Đã sáng rồi chúng ta khởi hành kéo muện.

Nàng dặn dò Bạch Thiếu Huy lần cuối :

- Mọi việc xin nhờ Bạch hộ pháp nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương yên trí, chúc cô nương gặp may trong chuyến công tác này.

Tường Vân cười mỉm rồi cùng Tần Quý Lương dẫn mười thuộc hạ lên đường tiến tới Nhạc Hy Tự.

Còn lại một mình với năm đại hán áo đen, Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Hoa đại cô dẫn ta khi trời sáng rõ sẽ mở bức giản thứ hai xem. Hiện tại có mặt bọn này làm sao ta mở ra xem được?”

Suy nghĩ một chút chàng cao giọng nói :

- Các vị theo tôi! Chúng ta làm một cuộc tuần sát buổi sáng quanh đây!

Chàng vãng mình đi trước, năm tên đại hán không dám chậm trễ theo liền.

Chàng vòng qua một vùng sơn cước, nhìn lên thấy vầng thái dương đã chói sáng phương đông, liền lấy bức giản ra.

Hiện tại chàng là một lãnh đội, chàng không cần phải quá dè dặt trước mặt năm tên thuộc hạ nữa.

Xé phong bì đầu tiên, chàng rút ra một mảnh giấy nhỏ, ghi gọn mấy chữ :

“Hiện tại không nên mở xem! Cấp tốc trở lại vùng loạn thạch!”

Vùng đá loạn là Bách Thạch Triều Thiên, nơi bọn Vương Lập Văn đang chờ chàng.

Chàng giật mình.

Nếu trở về nơi đó, thì phải mang năm đại hán này theo! Như vậy làm sao cho ổn!

Chàng không biết làm sao hơn. Chàng không muốn tính sự trở lại vùng đá loạn với năm tên đại hán là một cái kế vạn toàn. Song những gì do Hoa đại cô sắp xếp, tiền liệu đều đúng cả, chàng không tin cũng phải tin. Chàng tự hỏi Hoa đại cô có thuật vị bốc tiên tri chăng? Tại sao năng liệu việc như thần?

Chàng dừng chân quay lại đối diện với năm đại hán :

- Các vị có biết Bách Thạch Triều Thiên nằm về hướng nào chăng?

Một tên đáp :

- Thuộc hạ biết Bách Thạch Triều Thiên ở về phía Đông bắc Cửu Đỉnh sơn cách đây độ ba mươi dặm. Nếu Bạch hộ pháp muốn đến đó, thuộc hạ tình nguyện dẫn đường.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Được!

Đại hán đó đi trước, Bạch Thiếu Huy và bốn người kia theo sau.

Con đường đi tới càng lúc càng dẫn sâu vào rừng, gĩa đi lại khó đi, năm tên đại hán vất vả vô cùng, mồ hôi đổ ra nhễ nhại. Riêng Bạch Thiếu Huy thì chàng chẳng thấy nhọc mệt gì cả.

Tuy thấy họ vất vả như vậy, Bạch Thiếu Huy phải nhìn nhận họ là những tay khá, có khá mới được tuyển dụng vào đội võ sĩ của Thần Oai đường.

Không rõ san đạo ngày xưa kỳ khu hiểm trở như thế nào, chứ Bạch Thiếu Huy cho rằng không còn một vùng núi non nào khác khó đi như thế này.

Đi mãi thì đường dài đến đâu cũng có lúc phải đến đích.

Tên dẫn đường dừng chân vòng tay hướng về Bạch Thiếu Huy :

- Bạch hộ pháp nhìn xuống phía dưới kia, nơi đó là Bách Thạch Triều Thiên!

Bạch Thiếu Huy hồi ức chỗ chia tay với bọn Vương Lập Văn bên ngoài một sơn cốc.

Hoa đại cô còn sợ năm người lộ hành tung nên bảo họ đi sâu vào cốc độ trăm thước.

Chàng quan sát sơn hình địa thế để nhận định đúng chỗ bọn Vương Lập Văn đang trú ẩn.

Lúc đó vầng dương đã lên khá cao rồi.

Chàng suy nghĩ mãi không biết phải làm như thế nào. Xuống một mình không tiện, mà dẫn bọn đại hán áo đen theo thì càng không tiện hơn.

Sau cùng chàng phải liều vẫy tay gọi họ :

- Chúng ta xuống đó đi!

Chàng phi thân bay xuống liền.

Năm đại hán cũng có thuật khinh công khá vội đề khí xuống theo.

Tất cả cùng đáp xuống đúng cửa sơn cốc.

Bạch Thiếu Huy không do dự, lấy vội bức mật giản, mở ra xem, tờ giản ghi ba tiết mục :

Thứ nhất đại hiệp nhảy lên gộp đá to, rồi đồng đặc hô to: bắt nó cho ta.

Thứ hai sử dụng đến Tiểu Hình tán.

Thứ ba thay đổi y phục đi về hướng Đông.

Xem xong bức giản, Bạch Thiếu Huy gật đầu nghĩ thầm :

- “Quả nhiên không ngoài chỗ liệu của ta”.

Chàng quay đầu lại nhìn năm đại hán áo đen, xót xa vô cùng! Dù sao họ cũng là những kẻ vô tội! Không nói chi đến họ là thuộc hạ, là kẻ tùy sai, hãy nói đến ngay những người trong Bách Hoa cốc, thực sự chưa có ai đối xử quá đáng với chàng. Và hiện tại chàng đứng vào cái thế đối lập với Hoán Hoa phu nhân là vì mục đích nào? Riêng cá nhân chàng, chàng có điều gì đáng hận họ chưa? Đứng trong phương diện giang hồ xét, chàng có nắm được chứng tích gì quan trọng để kết tội họ chưa.

Thì tại sao chàng đối lập với họ?

Tảng Hoa phu nhân có cảm tình gì với chàng, mà chàng sẵn sàng tiếp trợ?

Hoa đại cô cảm tình gì với chàng, mà chàng thực hiện một chương trình do nàng hoạch định?

Tất cả đều có những lai lịch mờ hồ, vậy mà chàng thiên bên này lệch bên kia! Giờ đây lại thêm cái vụ năm đại hán này! Chàng có thể tận diệt họ chăng?

Năm đại hán cứ ngỡ bức giản mà chàng lấy ra đọc là một mật lệnh của Hoán Hoa phu nhân họ nghiêm lặng đứng xa xa, không ai dám quay mặt nhìn, không ai dám lên tiếng hỏi.

Bạch Thiếu Huy gấp mảnh giấy lại, cất vào mình đoạn vẫy tay gọi to :

- Chúng ta đi tới!

Đại hán hướng đạo do dự một chút, nghiêng mình thốt :

- Không được đâu! Bạch hộ pháp! Bách Thạch Triều Thiên tuy xem như một sơn cốc thường song ai đặt chân vào đấy rồi thì mê muội...

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Có ta đấy! Các vị cứ vào kiểm soát xem có gì lạ chẳng! Đứng ngay!

Năm đại hán không dám trái lệnh, vội rút đao cầm tay đi vào vùng đá loạn.

Bạch Thiếu Huy nhìn theo họ khẽ thở dài.

Nhưng chàng còn biết làm sao hơn. Lập tức chàng nhún chân tung mình lên gộp đá cao độ ba trượng quát to :

- Bắt nó cho ta!

Chàng sợ bọn Vương Lập Văn ẩn náu trong sâu, thành không trông thấy chàng thành không trở kịp tay, nên vận công lực truyền âm thanh lan rộng vang to.

Kim Đại Phàm đáp ứng trước hết :

- Kim đại gia từ lâu rồi không được làm gì động đến chân tay nghe bài hoài làm sao! Hôm nay gặp các người đây kể cũng là một dịp may cho ta vận chuyển gân cốt đây!

Qua gần nửa đêm nghỉ ngơi, bọn Vương Lập Văn đã lấy lại công lực hoàn toàn. Họ đã chuẩn bị sẵn sàng ngay khi phương đông lờ mờ sáng. Họ đợi mãi vầng dương đã lên cao mà không thấy Bạch Thiếu Huy trở lại, họ lo lắng bồn chồn mãi đưa mắt ngóng về phương trời xa.

Nhìn đồi núi chập chùng, rừng cây rậm rạp che khuất tầm mắt của họ thành ra họ chẳng trông được xa.

Đến lượt Kim Đại Phàm ra ngoài sơn cốc canh chừng, thì đúng lúc Bạch Thiếu Huy đến.

Câu “Bắt nó cho ta” rất hợp cảnh Kim Đại Phàm và các vị kia vừa nghe lọt, là họ hiểu ngay ý tứ của chàng rồi.

Dĩ nhiên là một cuộc ác chiến phải diễn ra, giữa năm đại hán áo đen và bọn Vương Lập Văn.

Nói là ác chiến bởi vì cả đôi bên đều liều sinh tử quyết hạ nhau cho kỳ được càng sớm càng có lợi hơn cho họ nên họ dùng toàn lực đón chiêu, chứ thực ra tài nghệ của năm đại hán áo đen so với bọn Vương Lập Văn có thâm vào đâu.

Năm đại hán áo đen vừa giao chiến, vừa nhìn Bạch Thiếu Huy, thấy chàng bất động không can thiệp tiếp ứng chúng, chúng hết sức kinh dị, nhưng nhớ lại câu nói của chàng vừa rồi chúng chợt hiểu, chúng đã hiểu thì chúng càng sợ hãi.

Trước khi được cắt giao cho Bạch Thiếu Huy chúng có nghe Tần Quý Lương nói là chàng có võ công trác tuyệt, trong tình hình này nếu chàng có xuất thủ thì cũng chỉ tiếp trợ đối phương, chứ không gì tiếp chúng!

Không chắc gì thắng được bọn Vương Lập Văn, nếu có chàng vào cuộc nữa thì bọn chúng cầm chắc cái chết trong tay.

Do đó có người định thoát đi.

Song vô ích, bằng mọi giá, bọn Vương Lập Văn không thể để cho chúng thoát đi được. Nếu chúng chạy lọt về Bách Hoa cốc thì mưu mô của Hoa đại cô hồng bết rồi.

Chỉ trong một lúc, tất cả năm đại hán đều bị hạ.

Kim Nhất Phàm cười to gọi :

- Bạch huynh xuống được rồi! Công tác thi hành xong! Mỹ mãn! Mỹ mãn!

Bạch Thiếu Huy buông mình đáp xuống vòng tay mỉm cười :

- Các vị thu dọn chiến trường nhanh quá! Đáng phục!

Vương Lập Văn hỏi :

- Sao mãi đến giờ này Bạch huynh mới trở lại? Bọn tiểu đệ lo ngại vô cùng!

Triệu Quân Lượng cao giọng :

- Bạch huynh đừng mưu kế gì lừa được chúng đến đây chứ? Hay là có bàn tay của Hoa đại cô nhúng vào vụ?

Bạch Thiếu Huy lấy bức mật giản trao cho mọi người xem đồng thời chàng lược thuật sự tình tại Bát Giác miếu cho tất cả cùng nghe.

Tiền Xuân Lâm thờ dài :

- Mưu trí của Hoa đại cô thâm diệu vô cùng!

Trác Duy Hòa chen vào :

- Tường vớ không tường nói, cũng vô ích! Hiện tại bọn ta cứ theo kế hoạch của nàng mà hành động.

Tiền Xuân Lâm thắc mắc mãi :

- Tại sao Hoa đại cô đoán được Tường Vân cắt đứt Bạch huynh tuần sát vùng phụ cận? Tại sao lại cắt cho Bạch huynh đúng số năm người, không hơn không kém?

Kim Nhất Phàm vẫn lỗ mãng như thường :

- Chúng chỉ có hai mươi thuộc hạ, làm sao chúng cắt nhiều người hơn? Mà dù cho bao nhiêu đi nữa, mình vẫn làm cô tất cả không thừa một tên nào.

Vương Lập Văn nhắc :

- Hoa đại cô đã dặn dò chúng ta nên thay đổi y phục, rồi tiến về hướng Đông, chúng ta không nên chậm trễ.

Tất cả đều a lên một tiếng, đoạn mỗi người bước đến cạnh một xác chết, cởi y phục chúng mặc vào mình.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy khỏi làm việc đó.

Chàng lấy một chiếc lọ trong mình ra, dốc một nửa thuốc bột vào lòng bàn tay, phân ra năm phần, rắc lên xác chết. Trong khoảng khắc, năm cái xác

biến thành năm vùng nước vàng.

Tất cả đều lắc đầu là lưỡi, ghé sợ công hiệu của Tiêu Hình tán do Hoa đại cô sáng chế.

Vương Lập Văn nhìn sang Kim Nhất Phàm :

- Đi về hướng Đông có phải là về La Giang chăng?

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- La Giang ở về hướng Nam, còn đi về hướng Đông là về An huyện!

Vương Lập Văn trầm ngâm một lúc tặc lưỡi :

- Nếu chúng ta đến La Giang được...?

Bạch Thiếu Huy biết ngay tại La Giang sẽ có Phân cuộc của Táng Hoa môn, nhưng Vương Lập Văn không nói ra rõ ràng thì chàng cũng không cần hỏi.

Tiền Xuân Lâm lắc đầu :

- Khó có hy vọng đến La Giang lắm! Hoa đại cô bảo bọn ta đi về hướng Đông, tất hướng đó không có địch mai phục. Nếu chúng ta tự ý cải chuyển lộ trình, thì tai họa chẳng nhỏ, chúng ta sẽ gặp bọn Bách Hoa cốc.

Trác Duy Hòa bực mình :

- Dù có mai phục đi nữa, chúng ta há sợ sao?

Tiền Xuân Lâm trầm giọng :

- Sợ thì dĩ nhiên là không nhưng hành tung của bọn ta bại lộ mất.

Vương Lập Văn gạt đầu :

- Tiền nhị đệ nói phải đó! Dù sao chúng ta cũng phải y theo gián điệp của Hoa đại cô mà hành động. Đến An huyện rồi sẽ quyết định sau.

Kim Nhất Phàm cười hi hi trước mặt Bạch Thiếu Huy rồi vòng tay :

- Bạch hộ pháp! Minh khởi hành đi thôi! Tiểu nhân xin đi trước dẫn lộ!

Bạch Thiếu Huy đảo mắt quan sát năm người một lượt, nhận ra áo phục của Kim Nhất Phàm có một đường rách ở nách, áo của Triệu Quân Lượng thủng một chỗ ở ngực do chủ thủ và trường kiếm gây nên.

Chàng then thắm.

- “Hoa đại cô đã bảo là bắt nó cho ta là nàng muốn bắt sống chúng. Hễ bắt sống là không gây hư hại y phục chúng đang mặc, không phá hoại y phục thì làm gì có việc sát hại chúng. Bây giờ việc đã lỡ rồi! Biết làm sao!”

Chàng cười nhẹ thốt :

- Kim huynh thư thả một chút! Tất cả nên giấu trường kiếm và nhật đao của bọn chúng mà mang vào người!

Tiền Xuân Lâm sáng quắc mắt :

- Bạch huynh quả là có cao kiến! Hiện tại chúng ta đã đội cái lột người trong Bách Hoa cốc dĩ nhiên là phải mang vũ khí của chúng!

Trường kiếm giấu trong tay áo, đao dắt bên ngoài.

Vương Lập Văn thốt :

- Minh đi được rồi, Bạch huynh ạ!

Bạch Thiếu Huy gạt đầu :

- Xin Kim huynh làm hướng đạo!

Kim Nhất Phàm đi trước, năm người đi theo sau.

Vừa ra khỏi cốc, Bạch Thiếu Huy bỗng thốt :

- Kim huynh hãy khoan!

Kim Nhất Phàm dừng chân quay đầu lại :

- Bạch hộ pháp còn điều chi phân phó?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Muốn đi qua vùng kiểm soát của Bạch Thiếu Huy phải có khẩu hiệu.

Kim Nhất Phàm trở mặt :

- Khẩu hiệu như thế nào?

Bạch Thiếu Huy nhấn từng tiếng :

- Lưu vân mãn hà nhạc, Hoa ảnh thượng dao đài.

Kim Nhất Phàm gạt đầu toan bước đi, bỗng y đưa tay vỗ trán kêu lên :

- Kỳ quái! Kỳ quái! Tại sao tiêu đệ lại choáng váng mặt mày thế này?

Triệu Quân Lượng cũng kêu lên :

- Hay là chúng ta chưa khôi phục khí lực trọn vẹn?

Vương Lập Văn biến sắc :

- Các vị mau mau vận khí thử xem!

Chính y làm việc đó trước, Tiền Xuân Lâm, Trác Duy Hòa, Triệu Quân Lượng, Kim Nhất Phàm là y theo.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ nhìn họ tìm hiểu.

Bỗng Vương Lập Văn kêu lên :

- Bọn ta bị ám toán!

Tiền Xuân Lâm hấp tấp thốt :

- Đúng rồi! Có kẻ hạ độc trên thân thể bọn ta!

Trác Duy Hòa lo sợ :

- Hay là trong cốc có địch ẩn núp? Bọn ta lục soát xem?

Triệu Quân Lượng lắc đầu :

- Đi tới một bước còn không nổi, lại mong gì lục soát?

Kim Nhất Phàm bức tức :

- Ai? Ai hạ thủ đoạn với ta?

Bạch Thiếu Huy khẩn trương ra mặt :

- Các vị nghe trong người như thế nào?

Tiền Xuân Lâm rung rung giọng :

- Đúng... đúng... không vững nữa rồi!

Tất cả năm người đều ngã ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: CỬU ĐỘC NƯƠNG TỬ

Bạch Thiếu Huy bối rối kêu lên :

- Phải làm sao bây giờ?

Vương Lập Văn thở ra một hơi dài :

- Chỉ sợ chúng ta vô phương sống sót rời khỏi cốc này.

Đột nhiên từ sau lưng một cột thạch nhũ, một giọng cười trong vắt vang lên :

- Bây giờ các người còn hy vọng thoát ra khỏi cốc à?

Bạch Thiếu Huy quay phắt người lại quát to :

- Ai?

- Ta đây!

Liền theo câu nói một thiếu phụ áo đen đứng đĩnh bước ra.

Tuổi nàng độ hai mươi lăm hai sáu, tóc mượt màu hồng, mặt mịn hoa đào, điểm kiêu như tiên nữ, ánh mắt long lanh không ngớt đảo tình.

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm rằng :

- Bọn Vương huynh đều trúng độc mạnh, tất nhiên do ả quỷ cái này gây ra. Minh còn đang băn khoăn chưa tìm ra đầu dây mối nhợ tự nhiên ả chường mặt ra đây, thật là may biết mấy.

Thiếu phụ áo đen đôi môi hồng tươi, nở nụ cười :

- Còn người? Bọn họ gọi người là Bạch hộ pháp? Vậy người là người của Hoán Hoa cung?

Nàng rún rẩy bước lên, đôi gò ngực run run nghệ thuật với dáng cách thật là lôi gợi tình.

Bạch Thiếu Huy tuy kinh nghiệm giang hồ rất ít, nhưng thường được sư phụ dẫn dò qua, nếu gặp phải hạng địch thủ chuyên dùng độc, thì đừng bao giờ đứng dưới chiều gió.

Thấy thiếu phụ vừa nhón bước tiến lại, chàng lập tức lắc mình, chiếm phía trên gió và quát to :

- Đứng lại! Năm người kia phải chăng chính nàng hạ độc?

Thiếu phụ áo đen đưa đôi mắt nhưng đen đăm đăm nhìn chàng, môi dính nở nụ cười như hóa thu hút hồn tim đối thủ :

- Tại sao người cứ hỏi ta mãi thế, còn những câu ta hỏi sao người không trả lời?

Bạch Thiếu Huy trợn mắt :

- Nàng hỏi gì?

Thiếu phụ cười khanh khách :

- Người thật chẳng hề nghe ta hỏi à? Ta vừa hỏi là người có phải là người của Hoán Hoa cung?

Bạch Thiếu Huy ngẩng đầu lên :

- Phải thì sao?

Thiếu phụ áo đen vẫn giữ một thái độ dịu dàng :

- Ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, có chi phải giận?

- Người dám phản bộ Hoán Hoa phu nhân kể ra cũng to gan lắm!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Thì ra nàng không phải là người của Hoán Hoa cung, tại hạ rất y lòng, chắc nàng không đem bí mật này mách lại cho bà ta?

Ánh mắt thiếu phụ càng lẫn lộn trữ tình :

- Đúng thế, nể ở người, dù ta có muốn đi báo cáo cũng chẳng nỡ lòng.

Bạch Thiếu Huy cười sang sảng :

- Phải lắm! Dù nàng có muốn đi báo cáo, sợ rằng cũng khó rời khỏi tòa cốc này.

Kim Nhất Phàm cười nối tiếp :

- Ý của Bạch hộ pháp là muốn mời cô nương ở lại làm bạn với chúng tôi.

Thiếu phụ áo đen ném mắt nhìn sang gã trẻ môi :

- Hạng hời hám như các người mà xứng ta làm bạn à?

Kim Nhất Phàm càng cười to :

- Tất nhiên chúng tôi không xứng, nhưng năm vũng nước vàng bên kia đang thiếu một bạn.

Thiếu phụ cười ròn rã, đứng đình bước về phía Bạch Thiếu Huy mắt đắm đắm nhìn chàng :

- Như thế có nghĩa là người định giết ta để bịt miệng?

Và với một thân pháp thật khéo léo, nàng đã xoay lên phần trên gió của chàng trai họ Bạch!

Vội lùi ra sau một bước, Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Nếu cô nương còn tiến thêm một bước, đừng trách sao tại hạ vô lễ!

Thiếu phụ trẻ môi :

- Người thật khéo lo thì thôi! Nếu ta có ý hạ độc người thì mười mạng người cũng sớm đi đời rồi!

Bạch Thiếu Huy hỏi gặng :

- Câu nói ấy bằng như nàng đã thú nhận là chính tay nàng hạ độc năm người kia?

Thiếu phụ bật cười :

- Còn phải hỏi. Noi đây trừ ta ra, còn người thứ hai nào nữa?

Bạch Thiếu Huy nghiêm mặt :

- Tốt lắm! Vậy nàng đưa thuốc giải ra đây mau!

Thiếu phụ chớp mắt nhìn chàng :

- Muốn ta trao thuốc giải ra cũng chẳng khó gì!

Bạch Thiếu Huy hỏi ngay :

- Nàng muốn đặt điều kiện phải chăng?

Thiếu phụ ánh mắt ngời lên nụ cười :

- Thật ra cũng chẳng phải điều kiện chi, chỉ cần một cái gạt đầu của người là đủ!

Bạch Thiếu Huy nhú mày :

- Vậy nàng nói thử cho biết :

Thiếu phụ cười rất tươi :

- Rất đơn giản! Ta cho họ thuốc giải, người phải theo ta.

Bạch Thiếu Huy hơi sững :

- Nàng định đưa tôi về Bách Hoa cốc?

Thiếu phụ bật cười giòn :

- Ta đã nói là không đi báo cáo với Hoán Hoa phu nhân người chưa tin ta sao?

Bạch Thiếu Huy khó nghĩ :

- Vậy thì cô nương định đưa tại hạ đi đâu?

Thiếu phụ cười run cả thân hình :

- Ngươi cứ đi theo ta hỏi làm gì?

Bạch Thiếu Huy nghiêm nghị :

- Tất nhiên tại hạ cần phải hỏi rõ nơi mà cô nương định đưa tại hạ đi.

Thiếu phụ tay chỉ vào trong cốc :

- Ta muốn người theo ta vào trong đấy.

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Để làm gì?

Thiếu phụ lờ mắt nhìn chàng cười tình :

- Cứ vào đó biết ngay!

Vương Lập Văn từ nãy nhắm mắt im lìm như đang vận công đuổi độc, chợt mở choàng mắt kêu lên :

- Bạch huynh, nàng là Cửu Độc Nương Tử...

Thiếu phụ nguyền dài :

- Ai mượn người nhiều chuyện?

Và ánh mắt dời sang Bạch Thiếu Huy nàng hỏi :

- Ngươi bằng lòng hay không?

Nghe Vương Lập Văn khai rõ danh hiệu nàng chính là Cửu Độc Nương Tử, một trong bốn nhân vật âm đẳng độc ác nhất của võ lâm, Bạch Thiếu Huy không khỏi trầm rúng động.

Không ngờ Cửu Độc Nương Tử mụ quý cái mà sư phụ đã nhắc qua chính là cô ả trẻ tuổi như thế.

Một sự tính toán thật nhanh trong đầu óc, Bạch Thiếu Huy gật gật đầu :

- Thuốc giải của cô nương đâu?

Kim Nhất Phàm đang ngồi xếp bằng tròn dưới đất, nhòm ngay dậy kêu lên :

- Bạch huynh dù chúng tôi bị độc mà chết, Bạch huynh cũng đừng vì đó mà đút vào bẫy độc của ả!

Tiền Xuân Lâm tăng hắng luôn mấy tiếng, nhưng không thốt.

Cửu Độc Nương Tử mừng rỡ ra mặt :

- Ngươi thật tình bằng lòng phải không?

Bạch Thiếu Huy quả quyết gật đầu :

- Tai hạ bằng lòng! Cô nương nên đưa thuốc giải ra!

Cửu Độc Nương Tử nói ngay :

- Đưa thì đưa. Nhưng người phải để ta điểm huyệt người đã!

Bạch Thiếu Huy không chút do dự :

- Được! Cô cứ đưa ra đi!

Cậy ở phép Vận khí hoá huyết của mình, tất nhiên Bạch Thiếu Huy đâu sợ chi đối phương điểm huyệt. Nhưng Kim Nhất Phàm lo lắng kêu to :

- Bạch huynh chớ mắc vào tròng của mụ yêu phụ!

Tiền Xuân Lâm lại khúc khúc ho lên mấy tiếng, như ra hiệu báo Kim Nhất Phàm chớ có nhiều lời.

Cửu Độc Nương Tử quay sang Tiền Xuân Lâm cười nụ :

- Người so ra thông minh hơn tên bị thịt ấy rất nhiều!

Lại quay sang Bạch Thiếu Huy bằng một giọng hết sức là lời nàng nói tiếp :

- Người kể ra thật sáng khoái! Chỉ câu nói ấy thôi cũng đủ để cho ta tin tưởng mà trao thuốc giải cho bạn của người ngay.

Dứt lời nàng vén chéo áo lên lộ trong thất lưng ra một chiếc lọ sứ màu xanh, đồ lấy vài viên thuốc nhỏ.

Bằng một cái vung tay nàng ném nhanh những hoàn thuốc nọ về phía năm người.

- Các người mau nuốt vào, chỉ một thời gian tuần trà sau là vô sự.

Thủ pháp của nàng vô cùng chính xác, năm viên thuốc theo cái vung tay, phân hướng bay thẳng vào miệng năm người không chút sai lệch.

Vương Lập Văn vừa định xòe tay đón bắt nhưng viên thuốc đã chạm vào bờ răng ê ẩm cả óc, gã không sao tự chủ được, đánh há miệng viên thuốc liền chui thẳng vào nóc họng.

Thủ pháp kỳ dị của ả, Vương Lập Văn không khỏi khiếp đảm :

- “Mụ yêu phụ này quả không hổ với tiếng đồn, thủ pháp ấy ta cũng không sao kháng cự lại!”

Triệu Quân Lượng không sao dằn được kinh sợ hỏi to :

- Nương tử đó gọi là thủ pháp chi?

Cửu Độc Nương Tử trừng mắt mắng :

- Đồ khốn! Hai tiếng nương tử đó để cho mi gọi ả?

Tia mắt gọi cảm của nàng lại dời sang cho Bạch Thiếu Huy :

- Bây giờ đến phiên ta điểm huyệt của người đây!

Bạch Thiếu Huy giao hẹn :

- Được! Nhưng cô nương không được dùng độc đấy nhé.

Cửu Độc Nương Tử cười xòa :

- Tất nhiên, ta điểm huyệt người đợi chốc lát sau, chính mắt người nhìn thấy các bạn người đều vô sự, để người bằng lòng theo ta, còn thì độc trên mình người làm gì?

Tiền Xuân Lâm chột xen vào :

- Nhưng cô nương không được dùng tay điểm huyệt Bạch huynh tôi!

Cửu Độc Nương Tử hỏi ngay :

- Không được dùng tay điểm huyệt, luật lệ ở đâu thế?

Tiền Xuân Lâm không đáp vào câu hỏi :

- Có thể tùy nghi dùng gạch, dùng cành cây điểm huyết được rồi. Như vậy để mọi người tin rằng cô nương không hề dùng độc.

Cửu Độc Nương Tử bĩu môi :

- Người cho Cửu Độc Nương Tử ta là hạng gì thế? Nếu như ta muốn dùng độc, các người biết được à? Dù là gạch đá hay cành cây, vẫn có thể truyền độc qua như thường, người tin các người xem đây!

Năm ngón tay xinh xắn như búp ngà thò ra dịu dàng vuốt lên mồm thạch nhũ gần đấy.

Vì không rõ Cửu Độc Nương Tử biểu diễn cách truyền độc thế nào, mọi người cứ chong mắt chờ đợi. Nhưng vẫn thấy nàng không một cử động nào khác chi, lòng không khỏi hồ nghi.

Ngờ đâu khi ánh mắt chạm lên ngón thạch nhũ mà nàng vừa vịn đấy, hai vết ngón tay đen nhánh hiện lên vừa sâu vừa nhỏ.

Năm người cùng biến sắc khen thán :

- Cửu Độc Nương Tử quả dụng độc như thần.

Nhè nhẹ vén suối tóc huyền qua một bên, Cửu Độc Nương Tử mỉm cười đắc ý :

- Các người thấy đó chứ?

Triệu Quân Lượng le lưỡi :

- Chà! Nương tử khắp người đều là độc làm sao dám đàn ông con trai chúng tôi dám gần gũi hầu hạ đây?

Trác Duy Hòa chột lên tiếng :

- Bạch huynh đừng đi theo nàng là hơn!

Cửu Độc Nương Tử cười cười :

- Y không giống như hạng các người, nói ra chẳng giữ lời. Và lại nếu y không khứng đi, ta vẫn có thể rải độc trên mình các người như thường. Dùng độc là một chuyên môn của ta.

Dứt lời nàng đứng đỉnh cúi xuống nhặt một cành cây dài độ hai thước, ánh mắt chớp chớp nhìn Bạch Thiếu Huy :

- Ta đã hứa là không rải độc trên mình người tất phải giữ lời. Loại kiếm đao khí giới đều có thể dẫn truyền độc tố qua người. Chỉ có cành cây khô này mới không dẫn độc, người yên tâm được rồi!

Bạch Thiếu Huy nhìn thẳng vào mặt nàng nghiêm giọng :

- Cô nương định dùng cành cây khô đó điểm huyết tại hạ?

Cửu Độc Nương Tử gạt đầu :

- Phải! Như vậy các bạn người cũng đỡ lo hơn.

Cành cây trong tay nàng vun vút vung lên ba lượt chấm vào ba huyết nơi vai chàng.

Bạch Thiếu Huy đứng yên mặc cho nàng hành động.

Cửu Độc Nương Tử quăng cành cây cười nụ :

- Lối điểm huyết độc môn của ta, không một ai giải nổi trừ ta ra. Người đừng ngông cuồng mà vận khí tự giải huyết mà tổn thương đến kinh mạch. Ta chỉ điểm vào huyết đạo ở hai tay người, sau khi theo ta vào đó, ta sẽ giải huyết cho người ngay.

Vương, Tiền nhìn mọi người thoát đầu tưởng Bạch Thiếu Huy có dụng ý chi khác, kíp khi thấy chàng mặc cho Cửu Độc Nương Tử điểm huyết mình, cả bọn không khỏi rung động lo âu.

Tiền Xuân Lâm không nhin được :

- Bạch huynh thật cho nàng điểm huyết à?

Cửu Độc Nương Tử bật cười :

- Tất nhiên là thật, cành cây khô điểm huyết chẳng phải do ý kiến của người đây à?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Khắc độc chương

Bạch Thiếu Huy cười lạnh thốt :

- Tiểu đệ tuy bị điểm huyết, nhưng nàng cũng đã trao thuốc giải cho các anh em. Cuộc trao đổi ấy chẳng ai bị thiệt cả.

Kim Nhất Phàm lo lắng :

- Bạch huynh còn chưa rõ ả là một yêu phụ lòng như rắn rít sao? Biết bao nhiêu người trên giang hồ bị nàng..

Cửu Độc Nương Tử đôi mắt sắc mặt :

- Nếu người còn nhiều lời đừng trách ta sao trở mặt vô tình.

Bạch Thiếu Huy nhắc khéo :

- Cô nương chớ nhiều lời với họ, hiện giờ cũng gần thời gian tuần trà rồi đấy.

Và ngoảnh đầu sang hướng bọn Vương Lập Văn :

- Vương huynh thử vận khí kiểm soát xem độc tố trong cơ thể đã giải hết chưa?

Wang, Trác mọi người đều nghe lời, nhắm mắt điều tức vận khí kiểm tra chân thân.

Trác Duy Hòa mở choàng mắt lên tiếng trước :

- Không sai! Có lẽ vô sự rồi!

Cửu Độc Nương Tử hất hàm cười khế :

- Thế nào? Ta không gạt người chứ? Bây giờ người có thể yên tâm mà theo ta.

Bạch Thiếu Huy gạt đầu :

- Tốt lắm, mời cô nương tự tiện!

Cửu Độc Nương Tử thoáng biến sắc :

- Thế còn người?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại hạ cùng họ đến đây tất nhiên phải cùng đi với họ.

Cửu Độc Nương Tử trầm giọng :

- Người định lừa ta phải không?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ nhớ rõ là mình đã nói qua là: Cô nương cho họ thuốc giải, đổi lại ta sẽ để cho cô nương điểm huyết. Như vậy giữa hai chúng ta chẳng có ai chịu thiệt cả.

- Nhưng lúc nãy người bằng lòng hứa theo ta kia mà?

Bạch Thiếu Huy đáp ngay :

- Hình như tại hạ có hứa như thế, nhưng cô nương ngầm rải độc trên mình họ mà không báo trước, thì tại hạ dù có nói mà không giữ lời cũng như cô

nuơng ngằm dùng độc mà chẳng có nguyên nhân. Kéo lý ra, ai chẳng thua ai, tại hạ đã không trách thì chớ, tại sao cô nương cứ trách trở lại?

Cửu Độc Nương Tử cười lên ánh mắt :

- Hay lắm! Quấy một trăm phần, giao luận ra thành phải về mình hết! Trên đời này ta mới gặp người là một mà thôi! Nhưng ta cần nhắc nhở Bạch hộ pháp đừng quên rằng đã bị ta phong bế ba huyết đạo bằng thủ pháp độc môn. Khắp thiên hạ không có người thứ hai nào giải được, ngoại trừ ta.

Bạch Thiếu Huy cười lạnh nhún vai :

- Đây là chuyện của tại hạ, cô nương khỏi nhọc lòng lo.

Cửu Độc Nương Tử nghiêm mặt :

- Ngươi cho ta dọa đấy chăng? Nếu trong vòng mười hai tiếng đồng hồ không giải, chờ khi huyết mạch khô đọng, hỡi sẽ chẳng kịp?

Bạch Thiếu Huy cười vang :

- Cảm ơn sự lo lắng của cô nương. Vậy cô nương thử xem huyết mạch của tại hạ đã khô đọng chưa?

Cánh tay đang buông xuôi từ nãy giờ liền nhấc cao quá đỉnh đầu.

Kim Nhất Phàm xoa tay cười to :

- Bạch huynh khá lắm đấy.

Cửu Độc Nương Tử quả không ngờ. Nàng thất sắc tháo lui một bước :

- Quả thật không ngờ! Phép giải huyết của Bạch hộ pháp quá cao minh!

Bàn tay ngọc nàng theo đó vung lên một điểm màu xám, như hòn lưu tinh xẹt đúng vào miệng chàng trai họ Bạch.

Ngon đòn vừa rồi chính là tuyệt thủ “Khẩu Bối Thích Thủ” của Cửu Độc Nương Tử, và điểm xám nọ là hoàn độc được cực kỳ lợi hại.

Bạch Thiếu Huy mắt ngời hơn sao, hành động của nàng làm sao giấu nổi chàng?

Giữa tiếng cười lồng lộng, tay phải chàng búng nhẹ ra luồng chỉ phong đón đầu.

Điểm xám đang đà vèo vèo lướt tới, bỗng như chạm phải luồng điện vô hình bắn lộn trở lại phía sau.

Bạch Thiếu Huy đồng thời đề khí nhấc lui năm bước khẽ quát lên :

- Anh em lui ra sau!

Bọn Vương Lập Văn, Kim Nhất Phàm y lời ùn ùn thối hậu.

Biết đã chạm phải tay lợi hại, Cửu Độc Nương Tử lạnh mặt cười gằn :

- Nếu ta chẳng hạ được người, thật uổng mặt là Cửu Độc Nương Tử!

Vèo! Vèo!

Hai vàng phần trắng theo đà tay của Cửu Độc Nương Tử vùn vút cuộn ra và lan rộng bốn phía tạo thành một phương viên bảy tám trượng.

Bạch Thiếu Huy cả kinh quát to một tiếng, chưởng phải chém ra một luồng tiềm lực, nương theo đà phản dội nhanh ra phía sau xa hơn trượng.

Từ khi luyện xong Cửu Chuyển huyền công, công lực của Bạch Thiếu Huy tăng tiến đến mức độ phi thường, chính chàng cũng không tưởng tượng được.

Giữa cơn hốt hoảng vì độc phần của Cửu Độc Nương Tử rải ra tràn lan, ngọn chưởng chém ra vừa rồi tự nhiên xuất phát đến tám phần lực đạo.

Bùng!

Chưởng thế kèm theo một luồng tiềm lực với sức nặng nghìn cân tấn thẳng vào người của thiếu phụ áo đen.

Cửu Độc Nương Tử không thể ngờ chàng trai tuấn tú nho nhã trước mặt lại có một công lực thâm hậu dường ấy, độc phần của nàng tung ra, chẳng những bị thổi tạt đi mất mà một đà kinh lực như núi non đã ùn ùn đổ tới.

Đang tư thế vọt mình tới, Cửu Độc Nương Tử muốn tháo lui hay né tránh cũng vô phương chỉ có cách nghiêng rặng ra đưa đôi ngọc chưởng ra quật trả.

Chưởng kinh song phương chạm nhau, bật thành tiếng kêu chấn động cả cục trường, không gian vùng đá loạn xao dợn thành sóng.

Bạch Thiếu Huy vừa phát chưởng vừa nhảy lùi lại, chưởng kinh vừa chạm lực đạo đối phương chàng đã xa vị trí cũ mấy thước. Dù sao chàng cũng vẫn sợ độc phần, còn quỵên lẫn nơi khoảng cách giữa hai người nên cố tránh được càng xa càng hay.

Cái chạm của hai lực đạo chấn động Cửu Độc Nương Tử bật về phía hậu hơn năm thước, mặt tái nhợt hai bên khóe miệng rỉ máu tươi.

Bạch Thiếu Huy không ngờ là công lực của chàng hùng hậu đến độ đó. Cửu Độc Nương Tử là tay đại hữu danh trên giang hồ, chàng đánh trọng thương được như thế, thực sự là một chỗ trên sự tưởng tượng.

Chàng vòng tay tạ lỗi :

- Tại hạ vô lễ, mong cô nương thứ cho.

Chàng không hề tỏ lộ đắc ý với cái thắng vừa qua, luôn luôn giữ tròn lễ độ dù đối phương có oán hận đến đâu, cũng không thể phát tiết ra được.

Cửu Độc Nương Tử trở mặt nhìn chàng, nhếch nụ cười thâm, nghiêng răng rít giọng :

- Ngươi tàn nhẫn lắm! Hừ! Ta nhất định không để các người đi hơn nơi này mười dặm!

Thốt xong nàng quay người thoát đi như bay.

Trước cái thắng lợi quá dễ dàng của Bạch Thiếu Huy đối với tay độc ác nhất, lợi hại nhất trên giang hồ, bọn Vương Lập Văn hết sức thán phục.

Bạch Thiếu Huy nhìn theo bóng Cửu Độc Nương Tử nhỏ dần nơi dặm đường xa, không hề nói tiếng gì cũng không hề cản trở.

Kim Nhất Phàm búng một ngón tay cười lớn :

- Bạch huynh đúng là bậc phi thường. Trên giang hồ phỏng có mấy tay với một chiêu thức hạ nổi Cửu Độc Nương Tử?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Kim huynh quá lời! Chẳng qua vì Cửu Độc Nương Tử khinh địch, còn tiểu đệ lại bị bắt buộc phải liều tự vệ nên may mắn khỏi bị nàng đánh bại đó thôi! Chứ tiểu đệ còn lâu lắm mới dám so sánh với nàng!

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- Bạch huynh khỏi phải khiêm tốn! Đánh rằng vì cấp bách, phải dốc toàn lực để tự cứu, nhưng đổi lại bọn tiểu đệ ở trường hợp đó vị tất đã làm được như Bạch huynh!

Trong lúc đó Vương Lập Văn cau mày, chùng như đang suy nghĩ nặng về một việc gì. Bỗng y giật mình trầm nghĩ :

- “Võ công của chàng họ Bạch này ghê gớm thật! Ta hồ nghi chàng là môn hạ của Thiên Sơn phái! Nếu đúng thế thì nguy mất cho Táng Hoa môn của chúng ta rồi! Thực sự giữa Táng Hoa môn và Thiên Sơn phái có ân oán với nhau như thế nào?”

Tiền Xuân Lâm cất tiếng :

- Cửu Độc Nương Tử bảo thế, không phải là lời hăm dọa suông đâu!

Triệu Quân Lượng điểm một nụ cười :

- Nàng ở ngoài mười dặm chờ đón chúng ta chẳng?

Tiền Xuân Lâm nghiêm giọng :

- Triệu huynh đừng khinh thường nàng!

Triệu Quân Lượng cười lớn :

- Đánh rằng nàng là một tay lợi hại, song nàng làm gì biết được ta sẽ đi về Nam bắc đông tây mà chọn hướng đón chặn?

Bạch Thiếu Huy nhìn lên không giục :

- Muộn lắm rồi chúng ta phải đi nhanh mới được!

Kim Nhất Phàm bước tới :

- Tiểu đệ đi trước dẫn đường.

Đoàn người hướng lên đỉnh núi.

Nhờ người nào cũng luyện được thuật khinh công khá cao nên cuộc hành trình không vất vả lắm. Không bao lâu họ đã lên đến sơn đầu, theo sự chỉ dẫn của Hoa đại cô, họ lại tiến về hướng Đông.

Đúng như sự dự đoán của Hoa đại cô, dọc đường họ không gặp một người nào của Bách Hoa cốc cả.

Họ đi được bốn mươi tám dặm.

Thái dương đã lên cao nhà cái nóng như thiêu đốt xuống trần gian. Kim Nhất Phàm tháo mồ hôi hạt, thân ướt đầm vừa mệt vừa khát, giọng nói của y qua những câu pha trò cho vui chân bắt đầu khàn khàn.

Y quay lại nhìn thấy Bạch Thiếu Huy thân nhiên như thường, chẳng tỏ vẻ gì mệt nhọc cả, chàng bước đi như khách du nhàn dạo sơn thường cảnh.

Y hơi thẹn tự mắng thầm lấy mình :

- “Vô dụng! Vô dụng cho ta thật! Mới vượt mấy dặm đường, lại xuất mồ hôi hạt thế này, còn gì là tay võ sĩ chứ?”

Y đưa tay lau mặt rồi nhìn đến bọn Vương, Tiền, Triệu, Trác bốn công tử, thấy họ cũng đổ mồ hôi ướt mặt như y. Y không còn thẹn nữa, phải ít ra cũng có kẻ như y chứ, nào phải một mình y kém Bạch Thiếu Huy đâu?

Kim Nhất Phàm chỉ trỏ trọng về sự hơn kém võ công với nhau mà quên đi công lực giữa họ, lại giữa trưa, dù cho ai cũng thế, xuôi ngược trên đường dài làm sao khỏi xuất hăng ít nhiều?

Tuy nhiên sự xuất hăng ít nhiều đó phụ thuộc theo mức thành tựu võ công, càng cao thành tựu càng ít xuất hăng.

Chỉ có những người luyện võ công đến mức hỏa hầu, mới giữ được bình thường trong cơ thể. Người có võ công cáo, trầm trụ được huyết khí, dù bất buộc phải cử động mạnh nhanh, nặng cũng không mất thăng bằng trong mình, nhờ vậy thần thái họ mới an nhiên như vô sự.

Triệu Quân Lượng vừa đi vừa nói chuyện với Tiền Xuân Lâm :

- Tiền lão nhị thấy tiểu đệ nói có sai đâu? Cửu Độc Nương Tử có biết ta đi về hướng nào mà đón?

Tiền Xuân Lâm hừ nhẹ :

- Chắc Triệu huynh muốn nàng ấy phải đến đây hẳn?

Triệu Quân Lượng lảng sang việc khác :

- Vượt hơn hai mươi dặm đường, tiểu đệ thấy khát quá.

Trác Duy Hòa cũng kêu lên :

- Khát! Khát! Tiểu đệ cũng thấy khát vô cùng!

Kim Nhất Phàm mỉm cười :

- Khát thì có mà chịu, chúng ta không thể tự chuyên, bởi còn chờ quyết định của Bạch hộ pháp, vị chỉ huy của bọn ta chứ!

Bạch Thiếu Huy cũng cười :

- Kim huynh cứ đùa mãi! Mình có thể nghỉ chân tại đây một lát rồi hãy tìm nước mà uống.

Tất cả đều dừng chân.

Tiền Xuân Lâm chớp mắt thốt :

- Quanh đây không có khe có suối gì cả đâu. Dù có chúng ta cũng không nên uống!

Triệu Quân Lượng xì một tiếng :

- Tại sao không uống? Tiền huynh không khát à?

Tiền Xuân Lâm vừa lau mồ hôi trên trán vừa đáp :

- Đã xuất hăng thế này thì ai mà không khát chứ? Nhưng chúng ta đừng quên Cửu Độc Nương Tử bám sát theo ta, biết đâu nàng ấy...

Triệu Quân Lượng trở mặt :

- Tiền huynh nghĩ là nàng rải độc xuống suối?

Tiền Xuân Lâm gật đầu :

- Nếu nàng chọn con đường này mà đi, lúc nàng rời vùng đá loạn Bách Thạch Triều Thiên rất có thể nàng cho độc được vào nước.

Vương Lập Văn tán đồng :

- Tiền huynh luận đúng. Bọn ta hãy nghỉ cho khỏe một lúc, cố nhịn khát ra khỏi vùng rừng núi này hãy hay! Dè dặt bao giờ cũng lợi, nhịn khát chả sao chứ trúng độc thì thêm khổ!

Triệu Quân Lượng lại xì một tiếng :

- Lão đại dễ tin Tiền lão nhị thế à? Rõ ràng là ý kiến của những tên thơ sinh có khác!

Vương Lập Văn mỉm cười :

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận Kim huynh à!

Kim Nhất Phàm phanh ngực áo, bước đến gần Bạch Thiếu Huy :

- Tiểu đệ ngày thường tự khoa là mình có sức chịu đựng lắm! Thế mà vẫn không bì được Bạch huynh!

Bạch Thiếu Huy bận nhìn xa xa, không để ý đến câu hỏi của hắn, một lúc lâu chàng hỏi :

- Còn bao nhiêu đường đất nữa, chúng ta mới qua khỏi vùng rừng núi này hở Kim huynh?

Kim Nhất Phàm lấy tay vệt cỏ lấp trên một tảng đá, ngồi xuống đáp :

- Độ ba mươi dặm trở lại thôi.

Hắn giục :

- Ngồi đây đi Bạch huynh! Giả sử lúc này có một bình rượu thì tuyệt!

Rồi hắn vận lưng ngã mình xuống, tay gối đầu giường mắt nhìn trời không gọn một áng mây.

Triệu Quân Lượng bật cười :

- Rất tiếc Hoa đại cô quên mất một điểm đó!

Tiền Xuân Lâm hừ một tiếng :

- Các vị muốn uống rượu? Loại mê hồn tửu của Hoán Hoa cung hay loại gì?

Kim Nhất Phàm cười lớn :

- Mê hồn tửu hay gì gì tửu cũng được, miễn là tửu thì thôi! Tiểu đệ còn nhớ chiều hôm đó vì không có một giọt rượu thấm môi, tiểu đệ không thể nào vận công tị nổi khí!

Triệu Quân Lượng gật đầu :

- Tiểu đệ cũng thế! Không có rượu là không làm gì nên việc!

Vương Lập Văn mỉm cười :

- Cố nhịn thêm một tý, rời khỏi vùng núi này đến An huyện mặc sức mà uống!

Kim Nhất Phàm sáng mắt :

- Phải đó! Ba mươi dặm đường không là bao đối với bọn ta.

Vừa thốt đến đó, hắn ọc ọc mấy tiếng, cố ngồi dậy nhưng không làm sao ngồi dậy nổi.

Đồng thời bốn người kia cũng biến sắc như hắn, cũng ọc ọc như hắn, không một ai đứng dậy nổi.

Chỉ có Bạch Thiếu Huy vô sự, chàng biết ngay có việc lạ rồi hỏi ngay Kim Nhất Phàm :

- Kim huynh làm sao thế?

Kim Nhất Phàm cố gắng chỗi tay ngồi lên, lộ vẻ kinh dị :

- Kỳ quái thật! Bỗng dưng tiểu đệ cảm thấy buồn nôn, rồi nghe khí lực trong mình tiêu tan mất!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Dấu vết kẻ thù

Tiền Xuân Lâm cau mày :

- Đúng rồi. Bọn ta lại làm Cữu Độc Nương Tử một lần nữa! Không phải tự nhiên mà nàng cho ta uống thuốc giải độc đâu!

Vương Lập Văn trở mắt :

- Không còn nghi ngờ gì nữa! Thuốc giải độc đó bất quá chỉ chế ngự chất độc tạm thời, chứ không giải trừ hoàn toàn! Giờ thì thuốc giải đã hết công hiệu, chất độc phát tác trở lại!

Triệu Quân Lượng hét :

- Ma nữ ác độc thật! Đáng chết lắm! Bạch huynh lại tha cho nàng, tiếc thật!

Bạch Thiếu Huy cao giọng :

- Tiểu đệ thấy các vị nhân huynh giải được độc rồi, không muốn sanh thù sanh oán làm gì, nên tha nàng. Ngờ đâu nàng còn nuôi dưỡng ác ý?

Vương Lập Văn chen lời :

- Không nên trách Bạch huynh, chính bọn ta là nạn nhân mà còn làm nàng thay, huống chi Bạch huynh là người ngoài cuộc!

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Các vị có đủ sức đi nốt đoạn đường còn lại không?

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- Tay chân của bọn tiểu đệ không còn cử động nổi, công lực tiêu tan, dù cố gắng cách mấy, cũng không làm sao vượt trọn ba mươi dặm dài.

Bạch Thiếu Huy khuyến khích :

- Cứ cố gắng đi được tắc đường nào hay tắc đường ấy, miễn sao chúng ta rời khỏi vùng này càng xa càng có lợi!

Tiền Xuân Lâm gắng gượng đứng lên :

- Bạch huynh nói phải đấy! Hiện tại chúng ta còn trong vòng hiểm địa, phải rời xa được một bước nên một bước. Đi thì không hy vọng đi khỏi nhưng ở lại càng khổ, thà bọn ta cố đi đến đâu hay đến đó.

Kim Nhất Phàm can rằng đứng lên :

- Đi! Mình cứ đi! Tiểu đệ xin dẫn đầu như cũ!

Y toan nhấc chân bước tới, bỗng Bạch Thiếu Huy nắm tay y giữ lại :

- Kim huynh thư thả một chút!

Chàng ngóng mắt nghiêng tai về một hướng chừng như đã phát hiện ra điều gì.

Kim Nhất Phàm khăn trương ra mặt hấp tấp hỏi :

- Bạch huynh đã phát hiện ra vật gì phải không?

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc khẽ cau đôi mày :

- Chùng như có người đang lục soát từ trên núi lục soát dần dần xuống đây. Họ khá đông. Ít nhất cũng độ mười người trở lên.

Vương Lập Văn đưa ra nhận xét :

- Bọn này chắc chắn là người của Bách Hoa cốc rồi. Cửu Độc Nương Tử đã hạ độc thủ tất nhiên nàng trở về sào huyệt báo cáo với phu nhân.

Tiền Xuân Lâm trầm giọng :

- Theo tiểu đệ Cửu Độc Nương Tử không liên quan gì với Bách Hoa cốc cả!

Triệu Quân Lượng cãi :

- Nơi đây còn phạm vi thế lực của Bách Hoa cốc nên chúng mới tự do lục soát thế này. Cửu Độc Nương Tử ở trong vùng này, điều đó chứng tỏ nàng là người của Bách Hoa cốc rồi, còn nghi ngờ chi nữa?

Kim Nhất Phàm chấp hai tay quyền đấm vào khoảng không :

- Không cần phải nghĩ dài dòng, chúng đến thì ta cứ đánh chết là cùng chứ gì!

Tiền Xuân Lâm lắc đầu :

- Công lực của chúng ta đã tiêu tan hết, đánh nhau với chúng thế nào được mà hòng liều mạng?

Bạch Thiếu Huy dăm dăm mắt nhìn về một khoảng cây cối rậm rạp bên trên triền núi.

Không bao lâu hơn mười đại hán vận y phục chèn màu xanh xuất hiện thành hàng từ trong các bụi cây đi ra, tiến đến chỗ bọn Bạch Thiếu Huy đang nghỉ chân.

Vì chúng còn khá xa, Kim Nhất Phàm không thể nhận rõ ràng, vội hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh có biết chúng thuộc cánh nào không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Thuộc cánh nào thì không rõ, nhưng có thể chúng không phải là người của Bách Hoa cốc!

Triệu Quân Lượng nêu một nghi vấn :

- Có Cửu Độc Nương Tử trong số đó không?

Bạch Thiếu Huy không đáp câu đó :

- Phàm thuộc hạ trong Bách Hoa cốc đều mặc y phục đen, còn bọn này thì lại mặc y phục xanh.

Trác Duy Hòa vọt kêu lên :

- Y phục xanh?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đúng vậy.

Trong bọn chỉ có Bạch Thiếu Huy nhìn thấy rõ ràng còn các người khác kém nhãn lực hơn nên không thể phân biệt được màu sắc y phục, chỉ thấy lơ mơ những bóng người di động.

Vương Lập Văn chớp chớp mắt :

- Hay là người trong cánh ta?

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- Người của chúng ta làm gì lại có mặt ở đây?

Trong lúc họ đang bàn luận với nhau đoàn người đó cứ tiến tới tiến mãi mỗi lúc một gần.

Tên cầm đầu chừng như đã trong thấy bọn Vương Lập Văn vội hoành tay về phía hậu ra hiệu cho đồng bọn, vừa gọi vọng đến :

- Các vị bằng hữu nào đó? Xin cho biết lai lịch?

Bọn người phía sau qua cái vẫy tay của tên chỉ huy, lập tức phân làm hai toán, mỗi toán rẽ qua một phía, tiến tới đón chặn hai bên.

Cùng lúc đó độ sáu bảy tên đại hán khác xuất hiện từ hai bên tả hữu tiến vào.

Bọn này cũng vận y phục xanh, trông lực lưỡng vô cùng, da mặt chúng ngồi bóng như đồng đen, những thớ thịt nổi vòng, thoáng nhìn cũng đủ biết chúng là những võ sĩ hữu hạng.

Mỗi tên thủ một chiếc Côn xoa, loại vũ khí của Ngưu Đầu Mã Diện chốn Âm cung. Côn xoa chớp ngời dưới ánh sáng dương quang nóng như thiêu đốt.

Bây giờ Kim Nhất Phàm mới trông thấy rõ ràng y bật cười cuồng dại, cười dứt, y cao giọng nói :

- Cao Xung! Thì ra là các người!

Đúng như lời Kim Nhất Phàm, tên cầm đầu không ai khác hơn là Cao Xung, viên lãnh đội Sur Tử đội trong Táng Hoa môn.

Hắn giật mình giương mắt nhìn kỹ, rồi reo lên :

- A! A! Kim tổng giáo luyện!

Kim Nhất Phàm cười ha hả :

- Người nhìn xem còn nhận ra nữa chăng?

Cao Xung lại nhìn một chút nữa :

- A! Có cả Thiếu trang chủ! Có cả tam vị công tử! Trời!

Hắn mừng quá không thốt thành lời, thành câu. Hắn chạy bay tới nghiêng mình làm lễ với tiểu chủ.

Mười mấy tên đại hán áo xanh cũng rạp nhau nghiêng mình chào.

Vương Lập Văn khoác tay :

- Lúc này không phải là lúc thủ lễ. Cao lãnh đội bảo các anh em cứ tự nhiên.

Y đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy giới thiệu với Cao Xung :

- Đây là Bạch công tử!

Cao Xung lại vòng tay hướng thẳng về chàng :

- Kính chào Bạch đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy vội đáp lại :

- Cao lãnh đội bắt tất phải khách sáo.

Vương Lập Văn nóng nảy hỏi :

- Làm sao Cao lãnh đội lại tới tận chỗ này?

Cao Xung sơ lược tóm tắt :

- Sự tình khá dài dòng, đại khái thì từ lúc Thiếu trang chủ rời gian địa thất trốn đi với tên giả mạo Tiết thần y, phu nhân hạ lệnh cho bọn thuộc hạ phân tán nhau đi tìm khắp nơi, không ngờ những người được sai phái ra đi không một ai trở lại. Tại Phân trang trong thành Sùng Ninh phu nhân lo lắng vô cùng, phát lệnh toàn lực các Phân trang khác vừa tìm Thiếu trang chủ mà cũng vừa tìm bọn thuộc hạ bị mất tích.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Vừa rồi Phân trang tại La Giang cấp báo có một số nhân vật giang hồ xuất hiện trong thành, lai lịch có vẻ mờ ám. Tiếp được tin đó, tôi lập tức dẫn thuộc hạ lên đường.

Vương Lập Văn hân hoan ra mặt :

- Cô mẫu tôi hiện ở La Giang?

Cao Xung gật đầu :

- Hiện tại phu nhân ở tại Phân trang La Giang, chờ tin tức của Nghê phó giáo luyện, Văn lãnh đội, Bốc lãnh đội và thuộc hạ. May mắn hơn các vị đó, thuộc hạ lại được gặp Thiếu trang chủ ở đây.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thế ra Táng Hoa môn và Hoán Hoa cung đều phái thuộc hạ lục soát quanh vùng này! Rồi song phương sẽ gặp nhau, vùng này lại một phen náo nhiệt!”

Triệu Quân Lượng cười lớn :

- Hay quá! Sư phó đã đến đây rồi! Thế nào mấy yêu nữ đó cũng phải mất mạng!

Vương Lập Văn hỏi :

- Cao lãnh độ có đem lương khô theo đó chăng?

Cao Xung vội hỏi lại :

- Thiếu trang chủ chưa ăn gì à? Thuộc hạ có dẫn theo hơn mười tên hán tử, có mấy tên đang nấu cơm tại ngôi miếu nhỏ gần đây.

Vương Lập Văn gật đầu :

- Được lắm! Còn bỏ câu đưa tin, Cao lãnh độ có con nào đó chăng?

Cao Xung đáp nhanh :

- Có chứ! Lần xuất quân này chính phu nhân đích thân chủ trì mọi việc, ngoài ra còn có các cao thủ thượng khách của bốn trang phân tán khắp nơi, chực chờ tiếp ứng. Nếu bất được tín hiệu là đến tận chỗ liền. Tự nhiên thuộc hạ phải đem bỏ câu theo nếu cần thì báo cáo tình hình về cho phu nhân ngay!

Vương Lập Văn trầm ngâm một chút :

- Vậy là ổn lắm rồi! Riêng ta ta muốn báo tin gấp cho cô mẫu hay, bọn chúng ta năm người đều thoát hiểm cả, để cô mẫu ta yên lòng.

Cao Xung đưa tay chỉ :

- Bỏ câu có sẵn ở ngôi miếu đó, xin Thiếu trang chủ cùng các vị đi theo thuộc hạ!

Kim Nhất Phàm lắc đầu :

- Cao lãnh độ hãy thư thả một chút! Bọn chúng tôi còn đi đứng gì nữa nổi mà hòng đến đó! Phải có người công mới được!

Tiền Xuân Lâm gật đầu :

- Đúng vậy! Bọn ta vô phương cử động!

Cao Xung giật mình :

- Thiếu trang chủ và các vị thọ thương?

Kim Nhất Phàm cười khỏ :

- Thương thì không! Độc thì có!

Triệu Quân Lượng rít lên :

- Bọn ta trúng độc!

Cao Xung lo ngại :

- Có lẽ là một loại độc mãnh liệt lắm, nên các vị mới mất hết cả lực! Hiện Đường lão có mặt tại La Giang, bên cạnh phu nhân, Thiếu trang chủ và các vị đến đó, người sẽ có cách giải độc!

Kim Nhất Phàm giục :

- Đứng phí thời giờ nữa. Làm cách nào đưa bọn ta xuống miếu đi, xuống đó thì muốn nói gì thì nói.

Cao Xung bảo năm trang hán kẻ lưng cồng bọn Vương Lập Văn theo con đường mòn xuống núi.

Không bao lâu họ đã xuống đến nơi, nơi đó là một thôn xóm có một tòa cổ miếu, thờ sơn thần trong một vùng cây rậm rạp.

Cao Xung hướng dẫn nội bọn vào miếu.

Năm trang hán đặt bọn Vương Lập Văn xuống vuông nền trước bệ thờ.

Cao Xung lấy giấy bút có sẵn trên bệ thờ trao cho Vương Lập Văn. Y thảo vội mấy hàng, gấp lại cột vào chân chim bồ câu thả bay đi.

Họ khát nước từ lâu, mãi đến bây giờ mới uống, yên lòng uống là vì nước của Cao Xung, là vì họ đã rời khỏi vùng có ảnh hưởng của Cửu Độc Nương Tử, uống xong họ lại ăn!

Vừa lúc đó có tiếng la hét từ xa vọng lại vang dội.

Kim Nhất Phàm quay mặt nhìn về hướng gọi Cao Xung :

- Cao lãnh đội! Có thể là bọn người theo dấu mình đấy.

Cao Xung vội đáp :

- Tổng giáo luyện yên tâm! Thuộc hạ có bố trí quanh tòa miếu này!

Hắn chưa buông dứt câu, tiếng la hét đã nghe kể cận bên ngôi miếu rồi.

Tiếp theo đó có tiếng chân người chạy thình thịch đồng thời một tiếng hú vọng vang lên ngân dài.

Oài Cước Hồ Cao Xung biến sắc.

Một trang hán vận áo xanh chạy như bay vào trong miếu, trước mặt Cao Xung nghiêng mình báo cáo :

- Một quái nhân vận áo đen, không rõ từ đâu đến, toan xông vào miếu, bọn tiểu nhân ngăn trở nhưng quái nhân có công lực vô cùng thâm hậu, áp đảo cả bọn tiểu nhân.

Cao Xung kinh hãi vô cùng.

- Thủ hạ của hắn có trên ba mươi người người nào cũng có võ công khá, không ngăn chặn nổi một quái nhân?

Hắn hỏi gấp :

- Các người hiệp nhau bao nhiêu người mà không ngăn trở nổi hắn?

Trang hán đáp nhanh :

- Tất cả anh em túc trực tại mặt trước miếu.

Vương Lập Văn nhìn trang hán :

- Kẻ vừa đến có hình dáng ra sao?

Trang hán lắc đầu :

- Tiểu nhân không trông thấy rõ ràng, vừa nghe tin là chạy bay vào đây báo tin cho Cao lãnh đội hay liền.

Tiếng la hét càng nghe gần hơn, lớn hơn. Cuộc chiến đang di chuyển về miếu.

Trong thoáng mắt tiếng vũ khí chạm nhau xoang xoảng vang lên.

Oài Cước Hồ Cao Xung chụp lấy chiếc Cương xoa, quay lại nhìn Vương Lập Văn :

- Thuộc hạ xin ra đây xem sao!

Bạch Thiếu Huy ngăn lại :

- Cao lãnh đội bắt tất phải động thân, người ấy đang đi về phía miếu kia mà! Đội y đến là biết, bắt tất phải ra đây!

Cao Xung không cần phải đi, chẳng phải vì câu nói của Bạch Thiếu Huy mà lúc đó có bóng người xuất hiện trong tầm người của hắn rồi.

Có rất nhiều người xuất hiện chẳng phải chỉ một người.

Số người đó gồm hơn mười tên trang hán áo xanh đang vung tít cương xoa bao vây một lão nhân vận chiếc áo dài rộng màu đen, tóc xõa khuất bờ vai. Họ vừa đánh vừa di động về phía miếu.

Đúng hơn chính lão nhân di động, còn bọn áo xanh cố sức ngăn chặn lại nhưng không ngăn chặn nổi nên phải lưu chuyển theo lão dần dần, bắt quá chỉ làm chậm chân lão phần nào vậy thôi.

Nhìn thoáng qua cuộc chiến, Bạch Thiếu Huy thấy ngay lão nhân không hề xem bọn áo xanh ra gì, nếu lão không đi nhanh là do ý lão chứ bọn áo xanh chẳng làm gì chặn lão lại được.

Lão không hề hoàn thủ dù bị bao vây giữa hơn mười ngọn cương xoa ào ào giáng xuống đầu, thân pháp của lão kỳ diệu vô cùng, có lẽ bọn áo xanh đã chặn lão từ xa, và đã giao chiến một lúc lâu rồi, mà không một ai đánh trúng người lão một cương xoa.

Lão áo đen cứ ung dung tiến tới càng lúc càng gần.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Chùng như lão này có luyện được cương khí hộ thân cho nên cương xoa đến gần bị bật dội trở lại. Lão chẳng làm cử động nhỏ nào nhưng chẳng ai chạm vào người lão được”.

Kim Nhất Phàm vừa trông thấy rõ lão nhân kinh hãi kêu lên :

- Trời! Hắc Phong Quái Thân đầu đà! Nghe nói lão đã vắng bóng trên giang hồ từ nhiều năm qua, đến bây giờ mới tái hiện! Lão gia nhập Hoán Hoa cung rồi chăng?

Hắc Phong Quái Thân đầu đà!

Danh hiệu đó Bạch Thiếu Huy đã từng nghe sư phó đề cập đến. Đầu đà có võ công cực cao, môn học của lão thuộc tà công rất ít khi lão động thủ với người giang hồ, mỗi lần bắt buộc phải động thủ là đối phương phải mất mạng với lão.

Do đó trên giang hồ hào kiệt anh hùng không ai dám trêu vào lão. Được cái lão cũng không phải là người đa sự nên ân oán không lay ra giữa lão và võ lâm.

Giờ đây lão xuất hiện và tiến dần về phía tòa cổ miếu. Không rõ lão có ý tứ gì, nhưng xem ra thì lão không ác lắm. Nếu lão ác thì mười mấy tên áo xanh kia vị tất còn sống được với lão đến phút giây này.

Chàng hấp tấp bảo Cao Xung :

- Cao lĩnh đội gọi gấp đám thuộc hạ lùi ra xa ngay, để tiểu đệ đến gặp lão ấy cho.

Kim Nhất Phàm khoác tay :

- Bạch huynh yên trí! Hắn luyện được một công phu kỳ dị đặc biệt lắm, từ bao lâu nay những kẻ giao đấu với hắn đều..

Kim Nhất Phàm muốn nói đều chết không kịp lùi bước, song bỏ lửng câu tại đó, bởi biết mình lỡ lời, lỡ với một tay đại hiệp mà y từng chứng kiến bản lĩnh.

Đừng kể những gì khác, nội cái việc một chàng đánh lui Cửu Độc Nương Tử cũng đủ chứng minh tài ba siêu việt của chàng rồi.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Tuy nhiên mình cũng phải cẩn thận! Có cẩn thận thì bao giờ cũng được an toàn!

Chàng dậm bước ra ngoài miếu.

Đột nhiên trước cửa miếu, một luồng gió nhẹ vờn qua, nơi một tàng cây to lớn, cành dao động lá xạc xào, hai bóng người xuất hiện trước Hắc Phong Quái Thân đầu đà!

Trong hai bóng đó, một là lão nhân vận áo dài màu lam, thân hình cao to mặt đỏ như táo, râu bạc tóc trắng thần thái uy nghi mãnh liệt vô cùng.

Người kia vận áo đen, đeo trường kiếm chính là Phó giáo luyện Nghệ Trường Lâm.

Cao xung mừng rỡ reo lên :

- Nghe phó giáo luyện và thượng khách trang viện đã tới.

Bạch Thiếu Huy không nhận ra lão già áo lam song bằng vào khẩu khí của Cao Xung, chẳng biết ngay lão ấy hẳn có một lai lịch phi thường.

Vương Lập Văn thờ phào một tiếng gọi Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh không cần phải ra đó nữa!

Nghê Trường Lâm vừa xuất hiện liền trừng mắt nhìn bọn áo xanh đang bao vây quái nhân quát :

- Các người lui lại ngay!

Bọn trang hán áo xanh lập tức thụ cương xoa, lùi bước dạt ra hai bên.

Lão nhân tóc xõa chớp đôi mắt sáng ngời nhìn hai người mới đến giọng lạnh lùng :

- Lão phu đang buồn bực quá, hai vị đến đúng lúc đấy, thế nào cũng có một trò tiêu khiển ngoạn mục giúp lão phu giải sầu chốc lát.

Lão già áo lam gật đầu hỏi :

- Tôn giá là Hắc Phong Quái Thân đầu đà?

Quái nhân cười nửa miệng :

- Chính lão phu!

Nửa nụ cười biến mất, quái nhân càng lạnh lùng hơn trước tiếp nói :

- Bằng hữu có nhãn lực khá đó! Rất tiếc lão phu chưa được hân hạnh gặp bằng hữu lần nào! Thành ra không biết bằng hữu là ai?

Lão già áo lam cười mỉa :

- Biết cũng thế, không biết cũng thế, có gì đáng lấy làm lạ đâu?

Hắc Phong Quái gật đầu :

- Phải biết mới được! Điều đó rất cần cho lão phu, bởi lão phu bình sinh không hề động thủ với những kẻ vô danh, bằng hữu không tên thì lui lại đi để cho kẻ có tên vào cuộc, cái quy củ của lão phu là vậy, đừng bức bách lão phu phải phá lệ.

Lão già áo lam rùn vai, đứng nguyên tại giữa đường.

- Thân lão ca muốn lão nhượng bộ?

Hắc Phong Quái buông gọn :

- Lão phu không thích nói nhiều!

Lắc lắc vũ khí hình trái mật bên cạnh hông, lão già áo lam hừ lạnh một tiếng :

- Lão phu cũng muốn nhượng đường cho Thân lão ca tiến tới song oai danh lão ca to lớn quá, bạn đồng hành của lão muốn biết thực lực của bọn người có oai danh đó như thế nào, nếu không được biết chắc chắn người bạn đồng hành của lão sẽ không cho lão tương nhượng!

Hắc Phong Quái nhìn Nghê Trường Lâm một thoáng bĩu môi :

- Bạn đồng hành là con người ấy à?

Lão khinh thường Nghê Trường Lâm quá làm cho Nghê Trường Lâm đỏ mặt vì thẹn và cũng vì giận.

Lão già áo lam đưa tay tới :

- Bạn đồng hành của lão phu là vật này đây!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thiết Đảm lão nhân

Hắc Phong Quái thoáng giật mình :

- Trên giang hồ người sử dụng Thiết đảm không nhiều! Lão phu làm sao nhớ ra tất cả số cao thủ đó? Bằng hữu cứ báo danh đi! Không báo danh thì phải lui lại, tránh cho ta đi tới.

Lão nhân áo lam lắc đầu :

- Chưa bao giờ lão phu phải xưng danh với ai!

Hắc Phong Quái cười gằn :

- Bằng hữu có vẻ tự phụ quá!

Lão nhân áo lam thần nhiên :

- Thân lão ca lẽ nào không biết là đến tức không lành, lành tức không đến?

Hắc Phong Quái bật cười ha hả :

- Hay! Lão phu thích một bằng hữu vào cờ các hạ lắm!

Lão nhân áo lam điểm phốt một nụ cười :

- Nếu Thân lão ca sẵn sàng chỉ giáo thì còn gì hân hạnh cho bằng?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hai lão này tự phụ cực độ! Nếu có động thủ với nhau thì chắc chắn trận chiến phải khốc liệt vô cùng. Họ tự phụ như vậy họ phải là những tay siêu việt, nhưng chưa rõ ai hơn ai kém?”

Hắc Phong Quái Thân đầu đã cười nhẹ :

- Mời bằng hữu vào đi thôi!

Lão nhân áo lam hỏi :

- Vũ khí của lão ca đâu?

Hắc Phong Quái đưa hai tay ra :

- Có vật này cũng thừa lãnh giáo bằng hữu, cần gì phải dùng đến vật phụ?

Lão nhân áo lam có ý thẹn :

- Nhưng lỡ ra Thiết đảm của lão chạm nhầm lão ca thì sao?

Hắc Phong Quái mỉm cười :

- Vô hại! Lão phu bình sinh không hề dùng vũ khí, dù có cũng chẳng múa quen tay thành vô dụng!

Bàn tay hữu của lão từ từ cử lên cao, ngang đến ngực thì dừng lại, lão trầm lạnh giọng buông từng tiếng :

- Dưới bàn tay của lão phu, đối phương không chết cũng bị thương, bằng hữu hãy thận trọng đấy!

Lão nhân áo lam điềm nhiên :

- Thân lão ca yên trí, cứ giở toàn lực ra chỉ giáo cho nhau, chết hay bị thương là những việc phụ, không nên bận tâm nghĩ đến!

Hắc Phong Quái hừ một tiếng, bàn tay hữu đặt ngang ngực từ từ đưa ra!

Chiêu thức phát xuất hết sức chậm, bàn tay đưa ra xem rất nhẹ nhàng, chừng như không có một công lực nào cả.

Nhưng Bạch Thiếu Huy đã nhận ra chỗ ảo diệu tuyệt đỉnh của chiêu pháp, xem thì nhẹ, kỳ thực bên trong ngầm chứa một sức nặng ngàn cân có thể đập vỡ núi.

Lão nhân áo lam đứng yên tại chỗ, đợi cho bàn tay của Hắc Phong Quái vừa đến tầm, khẽ nhích thân hình qua một bên tránh chiêu chưởng đó vừa di động thân pháp đến cạnh địch thủ.

Đồng thời Thiết đảm trong tay hữu cũng bay ra, vừa mạnh vừa nhanh, nhanh như một quả Lư tinh chùy bức xích bắn tới.

Hắc Phong Quái khẽ xoay người lách qua một bên, chiêu chưởng vẫn đề nguyên theo thế phát xuất đưa tới, cùng một lúc bàn tay tả từ trên cao sè năm ngón, chụp xuống Thiết đảm.

Một tay đón chặn, một tay chụp xuống, định hững lầy Thiết đảm đang vút tới với công lực tuyệt vời, quả thật Hắc Phong Quái tự tin ở tài nghệ mình mới dám dùng tay không bắt lấy vũ khí của địch thủ.

Lão nhân áo lam không kém, bàn tay còn lại cũng tung ra đón chặn chiêu chưởng của Hắc Phong Quái.

Bốp! Bốp!

Bàn tay tả của Lão nhân áo lam chạm phải chiêu chưởng của Hắc Phong Quái, bàn tay tả của Hắc Phong Quái chụp trúng Thiết đảm của lão nhân.

Nhanh như chớp lão nhân áo lam lùi lại một bước, vung mạnh cánh tay hữu.

Một sợi dây bạc cột liền nối cổ tay dính với Thiết đảm theo đà giật mạnh tới, lời tuốt Thiết đảm rời khỏi tay Hắc Phong Quái.

Hắc Phong Quái giật mình nhìn đối phương một thoáng cười lớn :

- Lão phu cứ tưởng là ai! Không ngờ bằng hữu là Thiết Đảm Thắng Trần Sơn trong Thắng gia bảo tại Trường An! Đúng là danh bất hư truyền vậy! Hôm nay lão phu hân hạnh lắm mới được hội kiến một nhân tài lỗi lạc!

Bạch Thiếu Huy cũng giật mình khi nghe quái nhân nêu ra danh hiệu của Lão nhân áo lam.

Chàng nhớ lại lúc nghĩa phụ là Tiết thần y thất tung, thì trên giang hồ có lời đồn đại một số nhân vật khác cũng biệt tích một cách bí mật. Trong số đó có Thiết Đảm Thắng Trần Sơn trong Thắng gia bảo tại Trường An, Lư Vân Kiếm Quý Đình Phương tại Thanh Phong trấn, Nhập Vân Long Thường Duy Nhân tại Quân Sơn.

Giờ đây Thiết Đảm Thắng Trần Sơn lại có mặt trong hàng ngũ Táng Hoa môn, có thể hai vị kia cũng có mặt luôn.

Thì ra họ đã gia nhập Táng Hoa môn!

Chẳng những riêng ba vị đó đến cả Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý và Ác Cái Tiền Bình cũng chịu dưới quyền sai sử của Táng Hoa phu nhân!

Chàng trầm nghĩ :

- “Như vậy là những nhân vật thành danh trên giang hồ hiện nay đều quy thuộc Hoán Hoa cung hoặc Táng Hoa môn! Trong hai cánh đó, cánh nào chánh, cánh nào tà? Chánh tà ở đây cũng không tránh khỏi vấp và bôn ba cho Táng Hoa môn mặc dù ta chưa rõ lai lịch của họ như thế nào?”

Lão nhân áo lam trầm ngâm thốt :

- Thân lão ca có nhận lầm chăng? Lão với Thiết Đảm Thắng Trần Sơn là hai người khác biệt?

Hắc Phong Quái cười lớn :

- Nếu lão phu nhận lầm thì còn đề đổi mất này làm gì? Ha ha Thắng bằng hữu đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm, một nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, lại bỗng nhiên mang mặt nạ không dám lộ mặt thật trên giang hồ, thế là nghĩa làm sao? Lão phu buồn cười cho bằng hữu quá!

Lão nhân áo lam lạnh lùng :

- Có gì đáng buồn cười đâu? Gặp nhau không hòa thì chiến, chiến thì có thắng có bại, thắng là mạnh, bại là yếu, ngoài hai lẽ đó ra thiết tưởng chẳng có gì đáng nói.

Lão không dính chính sự nhận xét của Hắc Phong Quái nữa, như vậy là lão mặc nhận, như vậy lão đúng là Thiết Đảm Thắng Trần Sơn?

Bàn tay hữu lão lại đưa ra, một luồng kinh đạo vu vu cuốn tới đối tượng.

Hắc Phong Quái hét lên một tiếng lon, đưa bàn tay tả ra đón thế công của địch, còn bàn tay hữu tung ra một chưởng phản công.

Cả hai lại nhập làm một, khai diễn cuộc ác đấu rợn người. Họ nhập vào rồi rời ra để nhập lại, họ vọt lên cao né sang tả, tràn bên hữu nhưng chẳng một ai lùi.

Họ giữ thế quân bình chưa ai chiếm ưu thế.

Trong thoáng mắt họ đã trao đổi nhau độ ba mươi chiêu.

Bỗng có tiếng hừ vang khê lên, rồi song phương cùng rời ra ngưng cuộc chiến.

Bạch Thiếu Huy trông thấy Hắc Phong Quái Thân đầu đà có vẻ xác xơ phờ phạc hơn lúc đầu. Mớ tóc bạc của lão bông bênh lên, tuy không gió nhưng tóc vẫn lật phất không ngừng.

Lão nhân áo lam cũng không hơn gì lồng ngực của lão phồng lên xẹp xuống, ngực áo lay động, chứng tỏ lão thở gấp thở mạnh. Đôi mắt của lão sáng rực, sáng niềm cảm hờn tức uất, có ẩn ước về gờm gờm.

Cả hai giương tròn mắt nhìn nhau, sẵn sàng tiếp tục cuộc chiến, nhưng không ai chịu xuất thủ trước.

Trông tình hình Bạch Thiếu Huy biết ngay song phương đều bị chần động như nhau.

Hắc Phong Quái Thân đầu đà trầm lạnh giọng thốt :

- Cái chiêu của bằng hữu vừa rời trong thủ pháp Đại Suốt Bi đã luyện đến mức hòa hâu đó! Lợi hại lắm!

Lão nhân áo lam hừ một tiếng :

- Vàng cương khí hộ thân của Thân lão ca vững như tường đồng vách sắt, lão không làm sao chọc thủng nổi!

Họ tán sáo nhau! Họ tán đối phương không phải thần phục đối phương thực sự, mà chính để khoe biết mình hiểu rộng và dù đối phương có siêu việt đến đâu, họ cũng không ngần. Dù đó cũng là cái thói quen cao ngạo của hạng người tự phụ, với chút ít tài năng nếu họ thấp hèn hơn một chút, họ sẽ cho rằng hòa là bại, hòa là thắng, mà khi họ thắng rồi, cả thế giới đều nghe.

Ở đây may mà họ chỉ còn cái cao ngạo suông mà thôi, song điều đó chẳng trách họ được, bởi dù muốn dù không vẫn còn ít nhiều khuôn sáo giang hồ.

Hắc Phong Quái bật cười ha hả :

- Hay lắm! Hay lắm! Bằng hữu lại khen sáo mất rồi!

Lão tiến tới chưởng kinh vút ra liền.

Lão nhân áo lam đảo cánh tay hữu một vòng, Thiết đảm theo đà tay bay vút tới, nhắm thẳng vào ngực Hắc Phong Quái.

Lần tái chiến này song phương dè dặt hơn trước, cả hai cùng dốc toàn sở năng, cùng dõ dục chiêu, kỳ thực ra cốt hạ nhanh chóng một đối tượng lợi hại.

Nhìn qua cuộc chiến một lúc, Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hắc Phong Quái Thân đầu đà lợi hại thật! Thiết Đảm Thắng Trần Sơn với một vũ khí mà không làm gì được nổi lão với hai bàn tay không!”

Từ lúc rời nhà đi đến nay, Bạch Thiếu Huy mới được dịp mục kích một trận chiến hải hùng khốc liệt thế này.

Qua mười chiêu thức bỗng Hắc Phong Quái hét lên một tiếng lớn, bàn tay tả hất ra vệt bắn Thiết đảm bay trở lại, đồng thời tay hữu sẽ thẳng năm ngón cứng như dùi sắt, chọc tới ngực đối phương theo chiêu thức “Lực Phách Hoa Sơn”.

Lão nhân áo lam rút tay hữu về, thu hồi Thiết đảm, bàn tay tả đưa cao, đón chặn thế công của địch.

Một tiếng bùng vang lên, Hắc Phong Quái Thân đầu đà bật cười ha hả, lùi lại hai bước, hai tay chấp lại đưa ngang ngực, đảo đảo mấy lượt đoạn tung mạnh ra.

Một luồng khí xám từ tay lão vút tới.

Bạch Thiếu Huy giật mình trầm hỏi :

- Công phu gì kỳ lạ thế?

Lão nhân áo lam ngưng trọng thần sắc, đưa hai tay lên ngực, một bàn tay có cầm Thiết đảm, đôi mắt bắn hàn quang như hai ngọn đèn nhìn thẳng Hắc Phong Quái.

Lão nhân không dịch một bước, không phát chiêu, lão bất động thân hình song chiếc áo của lão rung rinh như có cơn gió nhẹ vờn phất.

Tuy lão bất động thực ra chính là lão đang sử dụng một môn học tối diệu tông bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm có cái tên là “La Hán Bảo Nhật” một môn công thượng thừa chuyên vận dụng khí công nên không cần xuất thủ.

Hai luồng khói xám từ tay Thân đầu đà bay tới, vừa hiện ra là tan biến ngay, không một chút âm vang, không một bóng dáng phảng phất.

Tại cục diện một tiềm lực đè nặng không gian một chu vi mấy trượng, ai đứng trong vùng tiềm lực đó, đều cảm thấy khó thở vô cùng.

Chính vừa lúc đó Lão nhân áo lam hét lên một tiếng lớn, đôi cánh tay vung ra Thiết đảm bay ra nhắm liền vào ngực đối phương bắn mạnh.

Đồng thời khí kinh cô động quanh người lão theo đà tay cũng bay vút tới hỗ trợ cho Thiết đảm thêm hùng mạnh.

Thành thử tuy Thiết đảm bay đi tấn công địch, quanh Thiết đảm còn có một vòng cương khí, tăng kinh lực độ nếu địch thủ xuất thủ phản công, bất quá chỉ giải được vòng cương khí đó là tài lắm chứ khó lòng ngăn chặn Thiết đảm.

Đĩ nhiên Hắc Phong Quái Thân đầu đà không thể khoanh tay đưa mình hứng thế công địch. Lão phản ứng ngay. Lão đề tụ chân khí dồn vào hai tay, khối xám lại bốc ra bay vút tới, tăng cường cho hai luồng khối trước, cũng tan biến, không gây âm hưởng sau khi thoát khỏi bàn tay.

Lại một tiếng bùng vang lên, dữ dội hơn mấy lần trước.

Lần này thì Hắc Phong Quái bị chấn động mạnh, không còn ung dung lùi lại nữa, chân lão chập choạng thối hậu hai ba bước mới đứng vững lại được.

Sợi xích bạc cột Thiết đảm không còn bị kiềm chế, bay vút ra xa ngoài mấy trượng rơi xuống đất.

Lão nhân áo lam cũng không khỏi chấn động, lại có phần chấn động nhiều hơn Hắc Phong Quái lùi độ ba thước, đứng lại rồi mà chân vẫn còn run, mặt lão biến sắc.

Phải! Lão biến sắc mặt vì hiện tại lão phò rõ mặt thật, chiếc mặt nạ đã bị kinh đạo của đối phương đánh bay mất. Lão phò ra một gương mặt già nua, mồ hôi từ đầu từ trán chảy xuống ròng ròng.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra Hắc Phong Quái nói Lão nhân áo lam chính là Thiết Đảm Thắng Trấn Sơn tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm!”

Trại Đồng Tân Nghệ Trường Lâm vội bước tới đưa tay giữ vững Lão nhân áo lam thấp giọng hỏi :

- Lão huynh có sao không?

Lão nhân áo lam thở gấp mấy hơi đáp khẽ :

- Lão phu...

Lão chưa dứt tròn câu, một tràng cười cao ngạo vang lên chặn lời lão, tiếp theo đó một bóng vàng từ nơi cánh rừng lao vút tới. Bóng đó vừa xuất hiện liền bật cười tiếp rồi cao giọng mỉa mai :

- Đường đường là Chương môn tục gia Thiếu Lâm phái lại đi khuất lỵ dưới gối phu nhân! Còn gì đáng thẹn hơn!

Người áo vàng vừa xuất hiện, râu còn xanh lưng giắt một thanh kiếm rộng bản dài độ bốn thước. Người đó chính là Phùng lão tà, ngoại hiệu Kiếm Sát, hung danh vang dội khắp sông hồ.

Kim Nhất Phàm vừa trông thấy Phùng lão tà giật mình lộ vẻ kinh khiếp ra mặt :

- Kiếm Sát Phùng lão tà! Lão đã vắng mặt trên giang hồ từ lâu! Mãi đến hôm nay lão mới tái hiện!

Triệu Quân Lượng cười nhẹ :

- Gần đây cục diện giang hồ không khác nào vào thời kỳ Khương Thượng lập bảng Phong Thần! Thịnh thoàng có một vài nhân vật xuất hiện, như ngày xưa đệ tử các động tiên lần lượt hạ sơn, hết đệ tử rồi đến sư tôn!

Tiền Xuân Lâm thở dài :

- Cái lão Phùng lão từ tự sát đã đến, bọn ta chuẩn bị về với tổ tiên là vừa!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Họ cho Phùng lão tà là lợi hại, đề ta cùng lão so tài một phen xem sao!”

Vương Lập Văn ngưng trọng thần sắc, hướng sang Cao Xung phân phó :

- Mau mau thả bỏ câu đi!

Cao Xung vâng một tiếng, buông con chim ra, nó cất cánh bay liền.

Hắc Phong Quái Thân đầu đà đã vận công điều tức khôi phục khí lực vụt mở mắt ra cười nhẹ :

- À! Phùng lão ca! Đến đúng lúc lắm! Hãy bắt tên Chương môn tặc gia đệ tử Thiếu Lâm ngay, bắt một lão cầm bằng chế ngự muôn người!

Kiểm Sát Phùng lão tà chớp chớp mắt cười lớn :

- Phải! Phải! Chính lão phụng mệnh Bang chủ đến đây giúp Thân huynh một tay!

Lão Phùng thốt xong, chuyển bước hướng về Lão nhân áo lam.

Trại Đồng Tân Nghệ Trường Lâm khăn trương ra mặt vội trăm giọng hét :

- Phùng lão tà! Ngươi đứng lại ngay!

Phùng lão tà liếc xéo qua Nghệ Trường Lâm một thoáng ngưng ánh mắt trên thanh trường kiếm của đối phương bất giác lão rít lên :

- Lão quái vật! Ba tiếng Phùng lão tà liệu người có tư cách gì mà dám gọi to lên như thế? Dám múa tay khua lưỡi trước mặt ta, lại còn công kênh một thanh trường kiếm! Ngươi to gan đấy! Ngươi có biết điều cấm kỵ chưa?

Điều cấm kỵ do lão vừa nhắc, là trước mặt lão không ai được mang kiếm cả, chứ đừng nói là sử dụng kiếm.

Trại Đồng Tân Nghệ Trường Lâm bật cười khanh khách :

- Nghệ tôi trên mười năm qua không hề dùng đến kiếm, hôm nay lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài thử lại xem mình còn sử dụng nó được linh diệu như ngày nào chăng?

Phùng lão tà hừ một tiếng :

- Khẩu khí của người nghe kêu lắm đó! Song thực sự như thế nào, còn phải chờ một cuộc minh chứng!

Nghệ Trường Lâm ung dung hỏi :

- Ngươi muốn có cuộc minh chứng ngay bây giờ?

Phùng lão tà cười lạnh :

- Chính ta muốn xem người có đủ tư cách mang một thanh kiếm không?

Nghệ Trường Lâm còn lạ gì đối tượng là một tay đại kinh địch bản lĩnh ghê gớm vô tưởng! Tự nhiên lão không hề khinh thường!

Soạt! Thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, chuôi kiếm nằm gọn trong tay Nghệ Trường Lâm. lão đưa kiếm ngang ngực nghiêm trang thốt :

- Mời các hạ chuẩn bị vũ khí!

Phùng lão tà cười lớn :

- Kiếm của ta ở trong tay áo, người cứ xuất chiêu đi nếu cần ta sẽ lấy ra sử dụng.

Nghệ Trường Lâm hớp một hơi dài không khí :

- Vậy tại hạ xin vô lễ!

Cánh tay hữu nhẹ đưa ra, mũi trường kiếm vút tới.

Lão sử dụng chiêu “Thiên Hạo Trung Hòa”, thế kiếm xem rất hường, nhưng hàm xúc một nội lực cực kỳ hùng hậu, ngoài ra còn có thể diễn biến sang nhiều chiêu thức khác nhanh nhẹn dễ dàng.

Kiểm pháp của lão là tuyệt học của phái Không Động, nhìn qua thì chẳng có gì kỳ ảo, nhưng chỗ kỳ ảo ẩn ước trong các diễn biến, chỉ có lúc diễn biến kiếm pháp Không Động mới lộ hẳn sự lợi hại vô cùng.

Những kiếm sĩ phái Không Động xưa này tạo thành tích trên giang hồ là nhờ kiếm thuật ngoài bình thường trong kỳ diệu đó.

Phùng lão tà thoáng nhìn qua chiêu thức của Nghệ Trường Lâm bật cười lạnh :

- Không Động môn hạ! Khá đấy, chiêu thức xem ra cũng có phần điêu luyện! Tuy nhiên người hãy đề phòng nhé!

Tay tả phát lên, cánh tay áo rẹt lên một tiếng, một luồng sáng lạnh bay ra, bắn đến Nghệ Trường Lâm nhanh như làn điện chớp.

Mũi kiếm của Nghệ Trường Lâm hoa lên như nụ hoa bạc hé nở, trường kiếm biến sang chiêu “Nginh Kích Lưu Tinh” lần này thì kiếm thế phát đi rất

nhanh.

Keng!

Trường kiếm của Nghê Trường Lâm đánh bật đoản kiếm của Phùng lão tà dịch xa năm tấc, lão bị chấn dội lùi lại một bước.

Đến đây mới thấy kiếm thuật của Phùng lão tà tuyệt diệu vô tường.

Thanh đoản kiếm đang đi thẳng bị đánh bật ra một bên, lão nhân đà đó ngoặt kiếm hoành nửa vòng cũng sang bên kia liền, rồi chém nghiêng xuống vai Nghê Trường Lâm.

Nghê Trường Lâm không hề hoang mang, cử kiếm đánh lên.

Keng!

Thanh đoản kiếm của Phùng lão tà lại bị hất ra xa.

Phùng lão tà đã tung ra hai chiêu kiếm vẫn đứng nguyên tại chỗ. Lão bật cười khảnh khách, vung nhẹ cánh tay tả lần nữa.

Thanh đoản kiếm đảo lộn chớp ngời lần này thì nhắm đủ tay hữu, tiền hậu mà kích vào.

Nghê Trường Lâm cũng như mọi người đứng bên ngoài đều lắc đầu không cảm nhận được chiêu thức ra làm sao nữa.

Nghê Trường Lâm chỉ còn loang kiếm tạo bức tường kiếm quang ngăn chặn, vừa ngăn chặn vừa lùi lại không còn cách nào hóa giải nổi.

Khi đối phương loang tay kiếm truy thủ mà chờ công, đáng lẽ Phùng lão tà chậm tay lại một chút, để nhận định thế kiếm của địch hầu hóa giải.

Nhưng không! Thủ pháp của lão lại nhanh hơn lúc đầu, lão bất chấp những chiêu kiếm của Nghê Trường Lâm cứ tới tấp tấn công luôn, không cần phải e dè phòng thủ.

Và lần này lão mới nhích động thân pháp, bởi Nghê Trường Lâm lùi một bước, lão phải bước thêm một bước. Nghê Trường Lâm tràn qua né lại, lão cũng phải đảo qua đảo lại theo sát địch.

Bỗng lão hét lên một tiếng lớn :

- Chết này!

Một vệt sáng vẽ dài từ tay lão sang Nghê Trường Lâm.

Nghê Trường Lâm luôn luôn lùi vì bị bức bách phải lùi luôn, trường kiếm lại biến hóa đến thức cuối, cũng không dám thu về đổi sang chiêu thức khác hữu hiệu hơn.

Trong trường hợp đó lão làm sao hóa giải kịp thời vệt sáng vừa bắn sang.

Thanh đoản kiếm bay nhanh, không thể để cho Nghê Trường Lâm có giây phút rảnh rang suy nghĩ, lão đành thờ dài buông thành trường kiếm nhắm mắt chờ chết.

Một tiếng quát vang lên suýt vỡ tung óc miếu, Oải Cước Hồ Cao Xung nhảy vọt ra cao giọng :

- Ta cùng người so mấy chiêu xem sao!

Cương xoa theo tiếng nói chớp lên liền.

Cao Xung đã vào cuộc, hơn mười hai đại hán tại ven rừng cũng vũ lộng cương xoa xông vào.

Trên mười chiếc cương xoa tới tấp đổ xuống đầu Phùng lão tà khí thế vô cùng hung mãnh.

Nhưng vô ích! Sự can thiệp của Cao Xung và bọn đại hán áo xanh cảm như muộn màng rồi.

Mũi đoản kiếm của Phùng lão tà thừa thời gian chờ cho mũi kiếm đâm vào ngực đối phương xong rồi rút về, ngăn chặn mười mấy mũi cương xoa.

Bọn đại hán áo xanh và Cao Xung không kịp can thiệp, thì có kẻ khác làm thay việc đó.

Keng!

Một viên đá không rõ từ đâu bay tới, chạm vào mũi kiếm của Phùng lão tà, mũi kiếm lệch qua một bên, đâm vào khoảng trống.

Tuy phóng kiếm bằng sợi dây, Phùng lão tà cảm thấy cánh tay chồn lại, như đâm mạnh vào một vật cứng.

Lão giật mình nhưng không còn thì giờ suy nghĩ, bởi mười mấy mũi cung xoa đã đến nơi rồi.

Đội vũ sư gồm những dũng sĩ được giáo luyện kỹ lưỡng, chúng phóng phi xoa rất chuẩn, có thể bảo vệ phóng xoa là tuyệt kỹ của chúng. Hiện tại có hơn mười mũi phi xoa bay vào đến Phùng lão tã cũng biết mình lâm vào tình thế rất nguy hiểm.

Nhưng sự tình không làm cho Phùng lão tã nao núng, bất quá lão chỉ vội vã hơn một chút mà thôi. Lập tức lão hét một tiếng lớn, đảo nhanh cánh tay, thanh đoản kiếm bay trở về, độ nửa đường quét một vòng trong không gian, hốt trọn số phi xoa, quăng tận ra xa...

Lão giật nhẹ cổ tay, thanh đoản kiếm bay trở lại. chui tọt vào tay áo lão.

Đoạn, lão quát mắt nhìn quanh một vòng, cao giọng hỏi :

- Bằng hữu nào đã đánh hất mũi kiếm của lão phu, xin chường mặt cho lão phu lãnh giáo!

Một âm thanh sang sảng đáp lại :

- Tại hạ!

Nơi phía tả cánh rừng, một thiếu niên tuần tú vận áo xanh thông thả tiến tới cục trường.

Thiếu niên đẹp như giai nhân, cử động khoan thai, dáng dấp chừng chạc, hông đeo một thanh đoản kiếm hình dáng hết sức kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tài không đợi tuổi

Phùng lão tã hết sức kinh ngạc. Lão chỉ tưởng người có công lực búng viên đá đánh bật mũi kiếm của lão, phải là một nhân vật hữu danh trong võ lâm, phải có niên kỷ cao mới có công phu thâm hậu như thế!

Lão quát đôi mắt sáng rực nhìn thiếu niên từ đầu đến chân, rồi ngưng ánh mắt nơi thanh quái kiếm, hết sức chú ý.

Một lúc lâu lão đưa tay vuốt nhẹ chòm râu gạt tán :

- Người bạn nhỏ có thanh kiếm rất quý!

Thiếu niên nhẹ điểm một nụ cười vòng tay thốt :

- Phùng lão tã quá khen!

Phùng lão tã trầm gương mặt :

- Người bạn nhỏ có thể cho lão phu biết lệnh sư là ai chăng? Chẳng lẽ lệnh sư không hề đề cập đến lão phu với người bạn nhỏ lần nào?

Thiếu niên điềm nhiên :

- Từ lâu lắm rồi gia sư không còn nghĩ đến sự việc trên giang hồ, còn Phùng lão tã thì cần gì phải có ai đề cập đến, tại hạ mới hiểu được? Oai danh của Phùng lão ca vang dậy như sấm rền tại kia mà? Tại hạ từ lâu rồi hết sức ngưỡng mộ!

Phùng lão tã hừ lạnh một tiếng :

- Lệnh sư và lão phu vốn là chỗ quen biết nhau ngày trước, thế tại sao người bạn nhỏ lại vô lễ với lão phu như vậy?

Thiếu niên cười nhẹ :

- Trên giang hồ theo chỗ tại hạ hiểu biết, gia sư chẳng hề có bằng hữu. Còn như tại hạ vô lễ với lão ca, xin lão ca cho biết vô lễ ở điểm nào?

Phùng lão tã là con người tự tôn tự thị thái quá, lão không tiêu được hai tiếng lão ca do thiếu niên xưng hô, lão hất nhẹ chòm râu hét lớn :

- Tuổi lão phu vào hạng cổ lai hy, người là một tên hậu sinh lại dám gọi lão ca à?

Thiếu niên a một tiếng điểm một nụ cười :

- Bốn biển một nhà, con người đều là anh em với nhau cả. Người gọi ta là người bạn nhỏ, ta vẫn có thể gọi người là người bạn già, ta gọi lão ca là trọn lòng tôn xưng người chứ có gì vô lễ đâu mà người trách cứ?

Phùng lão tà sôi giận đến dựng râu, trừng mắt nhìn thiếu niên một lúc, đoạn bật cười ha hả :

- Tiểu tử tên họ gì?

Thiếu niên thản nhiên buông gọn :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy!

Sự xuất hiện của Phùng lão tà làm cho Bạch Thiếu Huy kinh ngạc không ít.

Chàng có gặp lão một lần, sau chiến dịch với Vương gia trang tại Thành Đô. Chính lão đã chặn đường Tử Vi đàn chủ, và Đàn chủ suýt mất mạng vì lão.

Điều đó chứng tỏ lão không phải là người trong Bách Hoa cốc rồi. Giờ đây bỗng nhiên lão xuất hiện toan cứu trợ Hắc Phong Quái Thân đầu đà, đứng vào thế đối lập với Táng Hoa môn. Như vậy lão cũng không phải là người trong Táng Hoa môn.

Hai lần xuất hiện, lão tạo cái lợi cho cả hai phái Hoán Hoa cung và Táng Hoa môn, nhưng cũng đối lập luôn cả hai phái thế là nghĩa làm sao?

Rồi lão lại còn bảo là vâng lệnh Bang chủ nào đó, đến đây tiếp trợ Hắc Phong Quái!

Chàng thăm nghĩ quanh đây chỉ có Hoán Hoa cung và Táng Hoa môn, nếu không kể đến Ma giáo của Hoa đại cô, là có nhiều ảnh hưởng, thế lực. Hai phái đó đang ở trong tình trạng tương tri ác liệt, chính Hoa đại cô cũng chưa xuất đầu lộ diện hẳn thì lão vâng lệnh ai đến đây? Thế còn ảnh hưởng của một môn phái nào khác không? Và Hắc Phong Quái gây sự với bọn Táng Hoa môn này là có ý tứ gì?

Hay là Phùng lão tà và Hắc Phong Quái đều là người trong Ma giáo? Hoặc giả họ có quan hệ gì với Ma giáo?

Nếu họ là người trong Ma giáo, tất họ theo dõi chàng, phòng tiếp ứng trong mọi diễn biến bất trắc. Rồi bọn họ lại gặp bọn Cao Xung, Nghê Trường Lâm, tưởng đâu là người trong Hoán Hoa cung nên vây hãm như thế này.

Muôn ngàn giả thiết nảy sinh trong tâm tư chàng chưa biết rõ giả thiết nào đúng chẳng?

Do đó chàng xuất hiện để hỏi dò cho biết.

Khi Phùng lão tà hỏi tên chàng bày tỏ ngay, không hề giấu diếm, thốt xong chàng nhìn lão chờ đợi một phản ứng mà chàng mong thuận cho chàng. Chàng lại điểm một nụ cười tự tin.

Nhưng Phùng lão tà lại làm nụ cười đó.

Phàm trên giang hồ chỉ có những nhân vật hữu danh mới biểu lộ sự tự tin, một phong độ ung dung mỗi khi xưng tên, vì họ cảm chắc là dù đối phương không nhận diện được, ít ra cũng nghe danh hiệu họ.

Ba tiếng Bạch Thiếu Huy có nghĩa gì với một tiền bối cao ngạo như Phùng lão tà? Ba tiếng đó uy thế danh vọng gì đến nỗi Bạch Thiếu Huy phải biểu lộ một phong độ ung dung đối với lão?

Trông thấy phong độ của chàng sau khi xưng tên, Phùng lão tà lại sôi giận, lão hét lớn :

- Trước mặt lão phu, tiểu tử dám có thái độ cao ngạo đến thế à?

Lão gầm gừ mấy tiếng trong cổ họng, đoạn cười lạnh tiếp :

- Bình sinh lão phu không hề nghe nói đến Bạch thiếu hắc đa gì cả!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên điểm một nụ cười :

- Cái tên hèn của tại hạ tự nhiên Phùng lão ca không nghe nhắc đến! Nhưng nếu tại hạ nhắc đến một người chắc lão ca biết ngay!

Phùng lão tà giật mình :

- Ai?

- Hoa Như Ngọc! Hoa đại cô nương!

Phùng lão tà lại càng sôi giận :

- Cô nương gì? Lão phu không biết đại tiểu cô nương nào cả!

Đến lượt Bạch Thiếu Huy kinh ngạc buột miệng tự thốt :

- Kỳ quái thật!

Phùng lão tà quát lớn :

- Kỳ quái làm sao? Bất quá lão phu trông thấy người có mang một thanh kiếm báu nên tỏ ý ham mộ vậy thôi, chứ người thì biết gì về kiếm pháp mà hòng lên mặt lên mày? Ta muốn xem người có xứng đáng mang thanh kiếm đó hay chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Bằng vào khẩu khí của lão ta, ta tin rằng lão không phải là người của Hoa đại cô nương rồi! Vậy lão và Hắc Phong Quái thuộc tổ chức nào?”

Chàng cau đôi mày vòng tay thốt :

- Lão ca muốn xem qua cách sử kiếm của tại hạ, tự nhiên tại hạ phải vâng lời, song tại hạ có một nghi vấn..

Phùng lão tà nóng nảy :

- Việc gì?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Tại hạ muốn biết Phùng lão ca thuộc tổ chức nào?

Phùng lão tà cười mỉa :

- Lão phu cùng lão Thân kia, là Hộ pháp của Nam Bắc bang!

Bạch Thiếu Huy lại càng kinh ngạc hơn. Trong giang hồ lại có thêm một bang nữa! Nam Bắc bang!

Phùng lão tà bật cười ha hả nói tiếp :

- Trời Nam đất Bắc, đâu đâu cũng quy tụ về Nam Bắc bang! Nam Bắc bang bao gồm thiên hạ vô lâm từ cực Bắc đến cực Nam!

Lão ngưng trảng cười gần giọng hỏi :

- Đủ thỏa mãn nghi vấn của người rồi chứ? Nào tuốt kiếm ra đi!

Bạch Thiếu Huy từ từ rút thanh đoản kiếm bên mình, thủ sẵn trong tay, thanh kiếm bốc lên một vầng hào quang chói mắt rọi người.

Chính chàng cũng không biết mình có một báu vật vô giá đến thế. Từ lúc tiếp nhận nó nơi tay Hoa đại cô, có bao giờ chàng nhìn đến nó đâu!

Phùng lão tà chăm chú nhìn thanh kiếm, một lúc lão gật đầu :

- Người thanh, kiếm báu, vật và người rất hợp. Song ít nhất người cũng phải cầm cự nổi mới lão phu, độ mười chiêu!

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Chịu nổi mười chiêu rồi làm sao nữa?

Phùng lão tà rùn vai :

- Người thường ta hạn định ba chiêu. Người khá ta hạn định mười chiêu. Ta thấy người mang Thu Sương kiếm, nghĩ rằng người là người khá, trong vòng mười chiêu đó, người chỉ cần giữ mình đừng bại, là đủ rồi, không cần phải thắng ta. Sau mười chiêu người vô sự thì ta sẽ thừa nhận người có đủ tư cách mang thanh kiếm báu.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra thanh kiếm này có cái tên là Thu Sương!”

Chàng thấy phấn động hào khí, ngẩng mặt lên không bật cười dài, đoạn cao giọng thốt :

- Nếu Phùng lão tà muốn đấu một trăm chiêu, tại hạ vẫn chấp nhận như thương!

Phùng lão tà quắc mắt bắn tinh quang sáng rực, bật cười ha hả :

- Tuổi trẻ mà khẩu khí to đấy! Nếu người tiếp được trăm chiêu của lão phu, lão sẽ nhận người là một kiếm hữu!

Bạch Thiếu Huy cử cao thanh kiếm miệng điểm một nụ cười, mắt nhìn thanh trường kiếm rộng bản của Phùng lão tà thốt :

- Lão ca thủ kiếm đi chứ!

Phùng lão tà lắc đầu :

- Lão phu không hề dùng đến trường kiếm trong ba chiêu đầu!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Lão ca tự tin thái quá!

Kim Nhất Phàm vụt gọi to :

- Bạch huynh cẩn thận đấy! Lão ấy ghê gớm lắm đó, không nên khinh thường mà mắc mưu lão!

Bạch Thiếu Huy quay đầu lại :

- Kim huynh yên tâm! Tiêu đệ sẽ chú ý!

Phùng lão tà hừ lạnh :

- Ngươi dám khinh thị lão phu! Hừ! Dưới tay lão hàng trăm, hàng ngàn người đã táng mạng rồi, ta chỉ sợ người sẽ nối tiếp danh sách của những kẻ đó!

Tay tà lão vung lên, một đạo hào quang từ cánh tay áo bay vút ra, kéo theo đường dây dài. Đạo hàn quang chớp lên vẽ thành ba hoa bạc lao vào ba nơi trước ngực Bạch Thiếu Huy.

Lão đã xuất phát chiêu thứ nhất. Chiêu kiếm đầu tiên khác biệt hẳn chiêu do lão thi triển với Nghê Trường Lâm vừa rồi.

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh hãi trầm nghĩ :

- “Quả thật kiếm pháp của lão linh ảo vô tường. Thảo nào mà lão chẳng tự phụ mình là tay kiếm thượng thừa trong võ lâm!”

Chàng lùi lại nửa bước, đưa thanh kiếm ngang ngực, tiếp nhận khí thiên cương, khẽ xoay đầu đoán kiếm một vòng rồi chênh mũi kiếm một chút đâm tới.

Keng!

Thanh kiếm của Phùng lão tà bị hất sang một bên.

Chiêu kiếm do chàng xuất phát, không cần nhanh mà chỉ cốt chuẩn, đâm lên đúng lúc, nhanh thì sớm, chậm thì muộn, sớm thì không đủ cương khí, muộn thì vô ích bởi kiếm của địch đến mình rồi.

Cái lợi lớn của chiêu kiếm ung dung đó là chờ cho địch sử dụng tròn chiêu rồi, không còn biến hóa gì được nữa, bởi muốn đổi một chiêu thức thành một chiêu khác, nếu chiêu thức đã tròn rồi, phải đánh luôn, sau đó muốn biến hóa thế nào tùy ý.

Nhờ thông minh tốt độ, tuy chưa được bao nhiêu tuổi giang hồ. Bạch Thiếu Huy đã thu thập được rất nhiều kinh nghiệm, hiện tại chàng xứng đáng là một tay thiếu hiệp, hơn hẳn lớp người cùng tuổi.

Phùng lão tà nhìn chàng không chớp mắt cao giọng hỏi :

- Hay lắm! Chiêu “Nhất Nguyên Phục Thế” sử dụng được như vậy là tuyệt lắm rồi! Ngươi là môn hạ phái Vũ Đương?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không phải là người trong phái Vũ Đương!

Phùng lão tà trầm giọng :

- Tiểu tử vong bốn như vậy à? Đã khuất thân đầu phục Bách Hoa cốc lại phủ nhận luôn cái lão Trương Tam Phong! Lão Trương sẽ hỏi hận như thế nào nếu biết được đời sau có môn đồ phủ nhận Tổng sư một cách trắng trợn như ngươi!

Đoàn kiếm trong tay áo lão lại tung ra, lần này có đến hai thanh, một tả một hữu.

Bạch Thiếu Huy khoa kiếm một vòng, thân hình nhích động theo kiếm.

Keng! Keng!

Như lần trước thanh đoản kiếm của chàng từ ngang ngực đưa lên hất sang tả, quét trở lại hữu, thủ pháp nhanh như chớp, bạt hai thanh kiếm của Phùng lão tã ra xa.

Phùng lão tà trở mắt nhìn chàng.

Không phải lão kinh ngạc vì Bạch Thiếu Huy thừa sức hóa giải chiêu kiếm của lão mà vì chiêu thức của chàng sử dụng.

Lần này chàng lại dùng đến chiêu “Tả Hữu Phùng Nguyên” của phái Côn Lôn.

Đột nhiên lão bật cười lớn, đưa cánh tay cao một chút.

Thanh đoản kiếm lại bay vút ra, vùn vùn trên đầu Bạch Thiếu Huy, tỏa kiếm khí rợn lạnh phủ xuống, đồng thời lão ta hy vọng một tiếng rú thảm của địch.

Kiếm quang ngời sáng như muôn vạn đóa hoa bạc ào như thác đổ thành một chiếc tán rộng. Nhưng...

Lại một tiếng xoảng vang lên, hai thanh kiếm chạm nhau, song phương đều lùi lại, khoảng cách giữa nhau độ trượng.

Lần này Bạch Thiếu Huy lại sử dụng kiếm pháp của phái Hoa Sơn, điều đó làm cho Phùng lão tà kinh ngạc một phen nữa, lão sững sờ nhìn chàng một lúc, sau cùng từ từ thốt :

- Thì ra người am tường kiếm pháp của cả ba phái Vũ Đương, Côn Lôn và cả Hoa Sơn! Dùng ba chiêu kiếm riêng biệt hóa giải thế công của ta dễ dàng, kẻ ra người cũng có công phu tu dưỡng khá dày đó!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Lão ca quá khen! Xin tiếp tục xuất chiêu cho đủ số!

Phùng lão tà trầm giọng :

- Phải! Đủ mười chiêu rồi, sẽ nói chuyện sau!

Qua ba chiêu rồi tự nhiên Phùng lão tà sử dụng đến trường kiếm như lão đã tuyên bố.

Rút thanh trường kiếm đeo nơi lưng cầm tay lão cao giọng :

- Lão phu sử dụng cả hai thanh kiếm cùng một lúc đây. Nếu nghe tiếng gió, tiếng sấm người hãy đề phòng!

Bạch Thiếu Huy cười khanh khách :

- Lão ca chắc có lưu ý, trong ba chiêu đầu, tại hạ chỉ hóa giải thế công, chứ không hề hoàn thủ!

Hỏi như thế là ngầm cảnh cáo là từ chiêu thứ tư trở đi, chàng sẽ phản công nếu cần.

Lời nói đó cũng có thể diễn tả cái ý của chàng là ba chiêu đầu chàng hóa giải mà không phản thủ thì bảy chiêu sau, chàng cũng làm thế luôn. Dù Phùng lão tà có sử dụng cả hai thanh kiếm điều đó chẳng gia tăng lợi hại gì, đến nỗi chàng phải nao núng.

Phùng lão tà trừng mắt nhìn chàng.

- Hay, hay lắm! Người có thể là một đối thủ của ta vậy, người xuất chiêu đi!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười vòng tay :

- Tại hạ xin vô lễ!

Chàng quét ngang một nhát kiếm.

Chiêu thứ tư của chàng biểu diễn một chiêu kiếm pháp khác, kiếm pháp thứ tư! Kiếm pháp này có cái tên là Thái Cực.

Có lẽ trong mười chiêu chàng sử dụng đúng mười kiếm pháp chăng?

Phùng lão tà nhìn chàng bất động chưa chịu xuất thủ.

Đoản kiếm còn độ thước nữa là chạm đến ngực đối phương rồi, thế mà lão không hề nhúc nhích gì cả. Bạch Thiếu Huy thấy thế thầm nghĩ :

- “Lão này trầm khí rất vững, kiếm thuật cực cao. Thế công của lão phải mạnh lắm! Lão không xuất thủ sớm, chỉ chờ đúng lúc mới vung kiếm, dùng kiếm như vậy công lực mới sung mãn. Ta phải đề phòng đừng để bại dưới tay lão!”

Chàng hóp một hơi không khí, dồn châu cương tăng viện kiếm thế, đẩy nhanh mũi kiếm tới.

Phùng lão tà bật cười khanh khách, dịch bước sang bên, cánh tay hữu chớp nhẹ, toan quét trường kiếm sang chàng.

Nhưng Bạch Thiếu Huy không để cho lão có thì giờ phản công, nhanh như chớp nhân lúc lão rẽ sang một bên, chàng phóng luôn năm mũi kiếm, nhanh đến độ tuy năm mũi nhưng xem như một.

Tuy kiếm thế phát nhanh, năm nhát xem như một nhát nhưng kiếm pháp thực sự không thuộc hẳn một môn phái nào, một loại kiếm pháp của Thiếu Lâm, trường pháp Nga My, thương pháp của họ Dương, đao pháp của nhóm Lục Hạp và Quảng pháp của Lý Công.

Phùng lão tà kinh hãi thâm nghĩ :

- “Võ công của tiểu tử này sao lại hỗn tạp thế?”

Lão chần chờ một chút đã bị phân tâm, sức phản ứng chậm bị Bạch Thiếu Huy dồn lão lùi lại năm bước ngay.

Đến lúc đó lão mới hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh, vung trường kiếm tiến tới, tấn công vu vu.

Mười chiêu kiếm có là bao! Thoáng mắt đôi bên đã trao đổi đủ số, đôi bên vẫn không ai thắng ai bại!

Phùng lão tà hết sức kinh hãi, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời lão, lão không thể áp đảo một thiếu niên trong vòng mười chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nam Bắc bang chủ

Song phương cùng vung kiếm, tận dụng sở năng, thi triển tuyệt nghệ. Bất quá họ so tài với nhau, phân định chỗ hơn kém nhưng cuộc đấu giữa họ quyết liệt vô cùng, chẳng khác nào họ đang khai diễn một trường tử chiến, quyết lấy mạng nhau cho kỳ được. Trong tình hình đó một sơ hở nhỏ cũng có thể làm cho họ đi đời.

Họ trao đổi nhau hơn hai mươi chiêu nữa.

Phùng lão tà sử dụng đôi kiếm rất tài, tuy một dài một ngắn, đôi kiếm không hề vướng bận gì nhau, trái lại giao chuyển hỗ trợ cho nhau vẹn phần hữu hiệu.

Trường kiếm hóa giải chiêu thức của đối phương, thì đoản kiếm bay tới công liền. Đoản kiếm vừa công thì trường kiếm lại dọn đường cho đoản kiếm tấn công tiếp theo, chỉ nội kiếm ảnh chớp lên cũng đủ làm hoa mắt địch đừng nói là kiếm khí rợn người.

Lão càng đánh càng hăng, nội lực mỗi lúc một gia tăng, đôi kiếm tạo cái áp lực nặng như núi, mạnh như vũ bão, gió rít vu vu trong tiếng gió có lẫn tiếng âm ì như sấm vọng từ xa.

Nếu Bạch Thiếu Huy không luyện được căn cơ thâm hậu, chắc phải bị áp đảo trước khí thế hùng dũng đó rồi, đừng nói là bị hạ bởi những chiêu tuyệt độc.

Có lẽ song phương cũng đồng ý niệm là bình sinh mới gặp một đại kinh địch, cho nên họ càng phải quyết liệt giành phần chủ động.

Tuy nhiên phải nhìn nhận Bạch Thiếu Huy dù sao cũng không thể sánh ngang Phùng lão tà được.

Dù kiếm thuật ngang nhau, sự hơn kém không do tài phân định, thì công phu tu vi là yếu tố của kết quả cuối cùng. Bất quá chàng chỉ là một thiếu niên, may mắn thọ được chân truyền, bằng vào đồng khí nhất thời mà làm mưa làm gió chứ bị sao được một bậc lão thành đã trải qua quá nhiều thử thách.

Công lực tu vi quá nhiều năm tháng, vun bồi căn cơ, là yếu tố quyết định cuối cùng, cái công lực tu vi thực sự chứ không phải có nhiệm màu tạo tự một kỳ tài. Và chính sự tu vi thực tế, mới là căn cơ của võ thuật.

Phùng lão tà như một cây cổ thụ chịu nhiều gió đùa, bão cuốn, trong hiện tại không còn vuron cao tận trời xanh nữa, luôn tiến triển về mặt rắn chắc.

Còn Bạch Thiếu Huy chàng là một chồi non đang hồi sinh trưởng, tiến triển mạnh, nhanh vì chỗ mạnh nhanh đó, căn cơ phải lỏng, đến một ngày nào đó, thì sự phát triển trở lại phần rắn chắc, vun bồi căn cơ, bù đắp chỗ lỏng.

Do đó dù đồng tài mà tu vi bất đồng, cũng không giữ nổi thế tương đồng.

Bạch Thiếu Huy thâm nghĩ :

- “Kiếm thuật của lão ma đầu này quả nhiên lợi hại thật! Dù ta có áp dụng tiêu pháp Du Long thập bát thức của sư phó vị tất sẽ làm gì được lão! Nếu đánh mãi với lão như thế này chắc chắn ta sẽ bị lão hạ!”

Nhưng chẳng lẽ chàng ngưng ngang cuộc đấu? Ngưng như vậy có gì khác nhận mình kém cỏi? Vừa rồi chàng cao ngạo thách đấu đủ trăm chiêu, vậy mà cuộc đấu chưa tròn năm mươi chiêu, chàng đã thấy khó khăn cho mình rồi.

Chàng cảm thấy thẹn với lời thách thức cao ngạo đó. Bất giác chàng phấn động tinh thần, vũ lộng thanh Thu Sương, kiếm vũ vũ như gió cuốn, kiếm quang xanh biếc dợn dợn như sóng tràn chụp lên người Phùng lão tà.

Đồng thời chàng vận dụng Cửu Chuyển huyền công tiếp trợ thế kiếm. Nhờ vậy chàng tạo một áp lực mãnh liệt gấp đôi gấp ba so với lúc đầu.

Xoảng! Xoảng!

Thu Sương kiếm chạm cùng một lúc với hai thanh kiếm một ngắn một dài của Phùng lão tà. Sức chạm mãnh liệt kinh hồn, lửa thép bắn ra như ngàn muôn điểm sao bạc.

Phùng lão tà nghe tê dại ở cánh tay hữu, thanh kiếm vượt tay bay đi về thành một chiếc mỏng bạc, trút đầu tận xa ngoài cục diện.

Thanh đoản kiếm còn trong tay tả, đồng thời lúc đó xẹt thẳng vào lưng Bạch Thiếu Huy. Đà kiếm đi nhanh hơn lần chớp, những người đứng ngoài vòng chiến đều xanh mặt lo sợ cho chàng. Họ chỉ nghe một tiếng keng vang lên thôi.

Cũng không ai biết tiếng keng do đâu xuất phát, tiếp theo tiếng keng, một chiếc bạc vể lên, chớp ngời.

Thiết Đam Thắng Trần Sơn nhờ có nhãn lực cực tinh vi, nhờ đứng gần trông rõ tình hình, lão hải hùng kinh khiếp, định tung Thiết đả ra, nhưng không thể can thiệp kịp, bất giác lão hét lớn :

- Thiếu hiệp đề phòng..

Chính tiếng quát cảnh giác của lão cũng không kịp thời dừng nói chỉ là sự can thiệp của lão, bởi tại cục trường, sự việc đã diễn tiến mất rồi.

Bạch Thiếu Huy đang sùng sốt không tưởng là mình có thể đánh bay thanh kiếm bằng của Phùng lão tà, chàng còn bàng hoàng chưa lấy lại bình tĩnh, bỗng nghe tiếng gió quét tới từ phía hậu.

Nghe tiếng gió nhận định phương hướng, chàng không thể quay đầu lại nhìn, vội soạt một chân qua bên, nhún gót chân xoay người một vòng, đưa một ngón nơi bàn tay tả điểm lên.

Keng!

Chỉ phong bắn lên từ ngón tay chàng đẩy bật thanh đoản kiếm của Phùng lão tà lệch hẳn đích.

Sự việc từ lúc Phùng lão tà quật khỏi thế công đến lúc chàng hóa giải, chỉ xảy ra trong một thoáng mắt. Chàng thoát nạn qua đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Thực ra Phùng lão tà không muốn gây thương tích cho đối phương, nên khi chỉ phong đánh bật đoản kiếm rồi, lão không tiếp tục phát chiêu liên, mà vội gạt đường dây, rút thanh đoản kiếm về.

Lão nhảy vút lên không, nghiêng đà hướng theo thanh kiếm bằng đã bị đánh bay khỏi tay.

Động tác của lão nhanh vô tưởng, vừa phản công vừa thu thanh kiếm về, thanh kiếm của lão bị chụp trúng lúc còn chói với giữa không trung.

Rồi từ giữa không trung, lão lộn người một vòng nhắm đúng Bạch Thiếu Huy vọt tới.

Dù sao thì lão cũng đã nổi danh là một tay kiếm vô địch trên giang hồ, hôm nay lại bị một thiếu niên đánh vượt kiếm điều đó quả là một sỉ nhục to lớn, nếu lão không có ý ác với Bạch Thiếu Huy trước đó hiện tại lão cũng không phải thẹn, mà thẹn thì tức giận, phải nghĩ đến cách trả thù.

Lão bắt buộc phải sử dụng đến chiêu cuối cùng, một độc chiêu, bình sanh lão không hề khinh thường dùng đến.

Chiêu đó có cái tên “Nộ Long Quy Hải”, một chiêu bảo đảm cho cái danh Kiếm Sát của lão, chỉ khi nào không áp đảo nổi đối thủ lão mới mang ra thi triển.

Và mười lần như một lão phát xuất chiêu đó rồi, lão kết thúc trận đấu với cái thắng.

Dĩ nhiên chiêu thức đó vô cùng lợi hại.

Nhưng vừa lúc đó từ một tầng cổ thụ gần đó, một tràng cười âm trầm vang lên, tiếp theo đó một bóng màu tro bay vút tới, đón chặn khí thế của Phùng lão tà, ngăn đôi lão Phùng và Bạch Thiếu Huy.

Keng!

Tiếng thép chạm nhau lên tại không trung, hai bóng người bật ra xa, mỗi người một phía, khoảng cách giữa đôi bên độ hai trượng.

Cả hai cùng đáp xuống đất.

Mọi người tại cục trường đều dồn ánh mắt xem nhân vật nào vừa đến giải nguy cho Bạch Thiếu Huy.

Phùng lão tà râu tóc đều dựng đứng, thân hình lão bất động nhưng chiếc áo phấp phồng, tròn tròn mắt quát lớn :

- Xú khiêu hóa, người muốn gì?

Người mới đến có vóc dáng cao lớn, vận y phục rách nát chứng tỏ là một tên ăn mày, tay cầm gậy trúc, đang đứng thờ mạnh ngoài xa hai trượng.

Lão ăn mày cười lạnh :

- Phùng lão tà người không biết thẹn à?

Thì ra lão ấy chính là Ác Cái Tiền Bình!

Phùng lão tà sôi giận hét to :

- Tại sao ta phải thẹn?

Ác Cái Tiền Bình xì một tiếng :

- Giao đấu với người lại để vượt vũ khí, như vậy là không thẹn sao? Thế người đợi bị tước vũ khí tận tay mới đáng thẹn à? Còn hung hăng nổi gì nữa chứ?

Phùng lão tà đỏ mặt :

- Đừng nói nhảm! Ta cùng hãn giao ước đấu một trăm chiêu, chưa đủ trăm chiêu làm sao biết ai thắng ai bại mà thẹn? Dù kiếm có vượt tay, ta cũng phải tiếp tục cuộc đấu cho đủ số!

Từ nơi một tàng cây khác, có tiếng cười quái dị vang lên, tiếp theo là một câu nói đầy mỉa mai :

- Như thế tất cái lão ăn mày hôi thối kia là kẻ đáng thẹn rồi!

Tiếng nói đầu câu nghe nói tàng cây tiếng cuối câu lại vang lên ngay tại cục trường.

Không ai kịp nhận ra người đó là ai, vì họ còn bận nghe câu nói, chỉ có Ác Cái Tiền Bình là biết rõ.

Người đó từ xa lao vút đến đứng cạnh Ác Cái Tiền Bình. Tuổi tác cao niên, vận chiếc áo nửa đoạn trên đen nửa đoạn dưới trắng, thân hình ốm nhỏ, đôi mắt nhỏ, ánh mắt chớp hồng quang rặng nhọn, miệng đỏ như chấu máu. Lão đó không ai khác hơn là Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý với đôi bàn tay lông đen phủ kín, lớn như cánh quạt xè.

Bạch Thiếu Huy thừa hiểu, cả hai lão đó hiện tại đã chịu dưới quyền sai sử của Táng Hoa phu nhân, họ đến đây để phòng tiếp trợ bọn Cao Xung, họ là những vị thượng khách của Táng Hoa phu nhân và Cao Xung đã đề cập đến trước đó.

Phùng lão tà nghiêng mắt nhìn Đồ Thiên Lý một thoáng đoạn ngẩng mặt lên không bật cười dài :

- Hay quá! Hay quá! Thật ta không ngờ bọn Tứ Đại Ác Nhân từ lâu ngang dọc trên chốn giang hồ, hôm nay Sát trư lão và Ác khiêu hóa lại cam tâm làm chó săn cho Táng Hoa phu nhân! Ha ha! Bọn các người có biết thân phận của mình không? Liệu có hưởng được ân huệ gì nơi Táng Hoa phu nhân, hay chỉ được uống nước rửa chân của bà ta?

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý đã đỏ mặt lại đỏ hơn, quát to lên :

- Câm! Câm ngay! Ngươi đã vấp đầu dưới chân Hoán Hoa phu nhân rồi hử! Ngươi là thân phận gì trong Bách Hoa cốc? Một con chó giữ nhà?

Đôi bên đấu khẩu một lúc không để ý đến một bóng người từ nơi cánh rừng bên cạnh, tiến nhanh về phía Bạch Thiếu Huy, bóng đó gần đến nơi cất tiếng dệu dàng với chàng :

- Oan gia! Oan gia! Để mặc họ si và với nhau, người hãy đi theo ta!

Nghe giọng nói đó, không cần nhìn, Bạch Thiếu Huy cũng biết rõ người mới đến là Cửu Độc Nương Tử ngay. Chàng thầm nghĩ :

- “Đủ cả rồi! Hôm nay Tứ Đại Ác Nhân trên giang hồ đều có mặt đủ tại đây!”

Chàng lùi lại hai bước.

Cửu Độc Nương Tử đắm nhìn Bạch Thiếu Huy, dục vọng hiện rõ trong ánh mắt.

- Bạch hộ pháp làm gì thế? Bạch hộ pháp xem ra như rắn rít à? Ta có xoi thịt Bạch hộ pháp đâu?

Nàng uốn éo lưng ong, kiêu cách bước tới, là loi, tình tứ.

Bạch Thiếu Huy lại lùi thêm một bước, gương cao đôi mày hét to :

- Cô nương dừng lại ngay! Nếu không bắt buộc tại hạ phải vô lễ!

Cửu Độc Nương Tử nở một nụ cười duyên, đẩy về phong tình :

- Tiểu oan gia! Ngươi đã đánh ta học máu mồm, ngươi tàn độc lắm! Ngươi cứ đánh chết ta đi! Đánh đi!

Ngực áo nàng phồng lên, hụp xuống, chứng tỏ nàng thở gấp, con tim nàng xúc động mạnh, chân nàng không dừng lại, nàng nhìn chàng không chớp, chân nàng cứ bước đều.

Bỗng có tiếng gọi chàng từ phía sau lưng vọng tới :

- Thiếu hiệp bước sang một bên, để mặc lão phu đối phó với nàng!

Bạch Thiếu Huy giật mình, quay nhanh đầu lại, trông thấy một lão nhân vận áo xanh bao mặt thong thả bước tới.

Cửu Độc Nương Tử thấy lão đến gần vội hét to :

- Lão quỷ vật nào đó, ngươi là ai? Cút ngay đi kéo mất mạng!

Đột nhiên nàng vọt mình tới, xẹt ngang qua mặt lão nhân tay tả vung lên, phấn trắng bay ra tạt về phía Bạch Thiếu Huy.

Đã chuẩn bị sẵn sàng vừa trông thấy Cửu Độc Nương Tử nhích động bàn tay, Bạch Thiếu Huy đã đảo bộ tránh qua một bên, nhanh như chớp, chàng lại nương thế, đứng về phía trên gió.

Lão nhân áo xanh bật cười khanh khách, khẽ vẩy cánh tay áo tung ra một vầng phấn vàng chặn vầng phấn trắng của Cửu Độc Nương Tử.

Có tiếng tách tách vang lên rất khẽ, hai vầng phấn chạm vào nhau, cùng biến thành những đợt khói, bốc tuốt lên không theo gió cuốn đi.

Cửu Độc Nương Tử giật mình, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, nàng bật cười khanh khách :

- Phấn độc tán của Đường môn khá đấy! Ngươi là người họ Đường?

Vừa thốt nàng vừa búng nhẹ năm ngón tay, từ năm móng bay ra năm đợt khói lao vút đến ngực lão nhân áo xanh.

Bạch Thiếu Huy nghe nàng hỏi thế trầm nghĩ :

- “Phải rồi! Vậy mà ta không nhận ra Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Thủ Càn qua lượt sa che mặt!”

Lão nhân áo xanh hừ lạnh một tiếng, vẩy cánh tay áo tả, phóng ra một vật gì đó to bằng hạt bồ đề, màu đen óng chận năm đạo khói mỏng của Cửu Độc Nương Tử.

Lạ lùng thay năm đợt khói bị thu hút trọn vẹn, cùng lộn trở lại theo đà bay của vật đó, không còn tùy thuộc sự điều khiển của Cửu Độc Nương Tử lao thẳng đến ngực lão nhân nữa.

Cửu Độc Nương Tử thoáng giật mình lướt nữa, khẽ chớp đôi mắt cười ròn :

- Ta tưởng là ai! Không ngờ lại là Đường lão nhị! Dùng Thiết Hấp châu thu hút năm mũi Không Tước châm của ta! Nhưng người... người..

Bỗng nàng a lên một tiếng kinh ngạc, bỏ lưng câu nói. Nàng cảm thấy chân nàng nhói lên, như có vật gì đó lao vút tới trúng chân.

Lão nhân áo xanh cười nhẹ :

- Trước mắt lão phu ngươi lại có thể...

Lão bỏ lưng câu nói như nàng!

Khi Cửu Độc Nương Tử cúi xuống đứng soát nơi chân xem mình bị ám khí gì của đối phương thì Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Càn cũng nghe nhói ở chân.

Nàng ngã chúi xuống đất thì lão cũng ngã như nàng.

Thì ra cả hai cùng trúng độc của nhau cả hai cùng có thủ đoạn ngang nhau nên không ai thi triển tuyệt kỹ trước ai và cuối cùng thì cả hai cùng ngã gục một lúc.

Nghê Trường Lâm cấp tốc hét bọn thuộc hạ chạy đến vực Đường Thủ Càn lên, tụt lão, lão xông thẳng đến Cửu Độc Nương Tử.

Phùng lão tà một mặt chong kiếm ngang ngực chờ phản ứng mọi cuộc tấn công do Ác Cái Tiền Bình và Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, mặt khác lão ca giọng nói với Hắc Phong Quái Thân đầu đà :

- Thân lão ca hãy chiếu cổ Cửu Độc Nương Tử một tý!

Hắc Thủ Đồ Phu cười hăng hắc :

- Phùng lão tà! Ngươi tài lực bao nhiêu dám một mình chống hai? Hãy gọi Thân lão quý tiếp tay mới phải chứ?

Phùng lão tà hừ nhẹ :

- Ta sợ gì không dám chấp cả hai người? Có bản lĩnh đừng nói dài dòng!

Hắc Phong Quái Thân đầu đà dọm chân bước về phía Cửu Độc Nương Tử nhưng Thiết Đám Thẳng Trần Sơn chặn đầu liền :

- A! Thân lão ca! Minh so với nhau vài chiêu thức xem nào!

Hắc Phong Quái Thân đầu đà lạnh lùng thốt :

- Ta cũng có ý đó!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra Cửu Độc Nương Tử đứng về cánh Nam Bắc bang!”

Chàng làm một cuộc phân cân chớp nhoáng lực lượng song phương.

Về Táng Hoa môn, ngoài bọn Cao Xung và Vương Lập Văn, hiện tại có sự tăng cường của Nghê Trường Lâm, Thiết Đám Thẳng Trần Sơn, Ác Cái Tiền Bình và Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, Đường Thủ Càn!

Về phía Nam Bắc bang có Hắc Phong Quái, Phùng lão tà và Cửu Độc Nương Tử.

Táng Hoa môn có phần hùng mạnh hơn đối phương nhiều.

Chàng không phải là người thực thụ trong Táng Hoa môn chàng cũng không gây thù kết oán gì với Hoán Hoa cung hay Nam Bắc bang, như vậy chàng cần phải can thiệp bên vực cánh nào?

Chàng đứng ngoài cuộc chiến làm kẻ bàng quang?

Trúng độc, là cần phải có thuốc giải độc, và thuốc đó dĩ nhiên phải có nơi người hạ độc, cho nên Trại Đồng Tân bước thẳng đến chỗ Cửu Độc Nương Tử định tìm thuốc giải độc.

Nhưng khi Trại Đồng Tân Nghê Trường Lâm vừa đến bên cạnh Cửu Độc Nương Tử, bỗng có tiếng gió vờn nhẹ qua, một bóng người đáp xuống cục trường trầm giọng quát :

- Trở lại!

Nghê Trường Lâm chưa kịp nhìn xem người vừa đáp xuất hiện là ai, một tiềm lực không âm vang không hình thức bay đến lão liền, làm lão kinh hãi vô cùng. Cấp tốc đưa song chưởng ngang ngực, vận khí thiên cương đầy đủ, đoạn lão phóng hai tay ra ngăn chặn đạo tiềm lực đó.

Lực đạo song phương chạm vào nhau, Nghê Trường Lâm mất thăng bằng lùi lại hơn hai bước.

Đến lúc đó lão mới định thần nhìn ra, một lão già xuất hiện bên cạnh Cửu Độc Nương Tử, lão ấy ốm, nhỏ vóc vận chiếc áo đen rộng thùng thình, đầu đội một chiếc nón lá rộng vành, mặt vàng như sáp.

Dù sao Nghê Trường Lâm cũng là một nhân vật lừng danh trên chốn giang hồ, công lực tu vi đã đạt đến mức thượng thừa thế mà giờ đây bị một tu phong đánh bật về phía hậu mấy bước, đó là một điều trên chỗ ảo tưởng của lão. Lão còn kinh ngạc hơn nữa là dù kiến thức của lão rất rộng, lão vẫn không nhận ra đối phương là ai!

Lão già ốm nhỏ đó vừa xuất hiện là tạo nên sự phi thường liền.

Sự phi thường đó còn hiện lên cả mặt của Kiếm Sát Phùng lão tà và Hắc Phong Quái Thân đầu đà. Cả hai cùng rời cuộc chiến, lùi lại mấy bước, chỉnh sắc vòng tay buông nhanh :

- Bang chủ đã đến!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nam Bắc bang chủ! Hắc lão này ghê gớm lắm mới có thể gieo hãi sự khiếp hãi nơi Phùng lão tà và Hắc Phong Quái! Cả hai đối với lão cung kính như đối với sư tôn!”

Lão già ốm nhỏ nhẹ điểm một nụ cười :

- Phùng huynh! Thân huynh! Hãy lùi lại đi!

Hai lão Phùng, Thân vội tránh ra sau liền.

Thoạt đầu Bạch Thiếu Huy tưởng rằng lão gì có đeo mặt nạ song lão cười lên, da mặt nhăn lại, chàng mới biết là mình lầm. Thì ra lão có sắc da mặt vàng tự nhiên.

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý bật cười sang sảng :

- Lão phu không thể tưởng là Phùng lão tà và Hắc Phong Quái giờ đây đã thành hai tên nô lệ ngoan ngoãn, biết cúi đầu thọ mạng lệnh của một người! Ha ha! Cái oai danh hiển hách ngày nào còn ngang dọc khắp giang hồ giờ đây bỏ đi đâu rồi chứ? Bang chủ! Bang chủ người là ai?

Một bàn tay lông đen đột nhiên đưa ra, một đạo chưởng phong bay tới.

Lão già ốm nhỏ nhẹ điểm một nụ cười vòng tay thốt :

- Từ lâu hằng nghe danh Đồ huynh, mãi đến hôm nay mới có hân hạnh hội kiến!

Chưởng phong của Đồ Thiên Lý chưa đến đích, lão nghe đôi chân lỏng lẻo, rồi không còn kèm vững được nữa, bắt buộc phải lùi, lùi lại như bị một tiềm lực đẩy ngược về phía hậu, không làm sao cưỡng được.

Di nhiên mất vị trí là lão không còn điều khiển được chưởng phong nữa, tự nó tiêu tan mất.

Đồ Thiên Lý bật cười cuồng dại :

- Hay! Hay lắm!

Lão lại bước tới, phóng tiếp một chưởng kinh thứ hai. Lần này chưởng thế phải mạnh hơn.

Lão già ốm nhỏ trầm gương mặt hét lên :

- Đồ Thiên Lý, người dám vô lễ với lão phu à?

Lão vẩy ống tay áo bên hữu liền!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chiếc kiệu màu đen

Qua cái chạm đạo kinh lần thứ hai, Hắc Thủ Đồ Phu biết mình chưa phải là đối thủ của Bang chủ Nam Bắc bang.

Chưởng lực của Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý cuốn đi như tảng đá nặng ngàn cân, nếu chạm vào bức tường dày, tường sẽ đổ ngay, nhưng lạ lùng thay chưởng lực đó không chạm vào đâu cả, lại dội trở về, sức bật dội mãnh liệt gấp đôi sức phát ra, làm cho lão rung động toàn thân, lão hết sức hải hùng, trở mặt nhìn đối tượng.

Hắn không tưởng nổi luồng tự phong của Nam Bắc bang chủ lại có một tiềm lực kinh hồn, bình sinh lão từng gặp nhiều tay kinh địch song không có tay nào lợi hại bằng đối phương.

Lão thấy rõ tình hình bất lợi lắm rồi, nếu kéo dài cuộc chiến đấu chỉ chuốc lấy nhục bại, chứ không làm gì phá nổi cương khí hùng hậu của địch.

Lập tức lão ta hóp mấy hơi không khí, dồn chân cương vào Đan điền, lùi nhanh lại phía sau.

Cũng may nhờ lão vận tụ chân khí, giữ vững đôi chân, nếu không thì dư kinh của tụ phong quét đến, đẩy lão ngã nhào. Lão lại một phen kinh khiếp.

Tất cả mọi người tại cục trường, kể cả song phương, đều biến sắc, võ công siêu thượng của lão già ốm nhỏ.

Dù cho Hắc Phong Quái Thân đầu đà và Kiếm Sát Phùng lão tà là người trong Nam Bắc bang, cả hai chưa bao giờ mục kích Bang chủ thi thố sở học một lần nào. Bây giờ họ mới thấy “Lưu Vân Tụ” là một môn công lợi hại vô tường.

Về cánh Táng Hoa môn, bất quá bọn Ác Cái Tiền Bình, Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, Thiết Đám Thắng Trần Sơn, Trại Đồng Tân Nghệ Trường Lâm suýt soát tài nghệ nhau mà Đồ Thiên Lý kém địch một cách rõ rệt, thì bất cứ một người nào khác trong bọn họ cũng không thể là đối thủ của địch nổi.

Như vậy với sự xuất hiện của Nam Bắc bang chủ, cục diện song phương đã xoay chiều, đã thấy lợi nghiêng hẳn về Nam Bắc bang rõ ràng.

Nhưng Nam Bắc bang chủ là ai?

Những vị tiền bối trong cánh Táng Hoa môn, là những tay bôn tẩu giang hồ suốt thời gian dài, họ biết hầu hết những nhân vật trong võ lâm, thế mà không một ai nhận ra Bang chủ là ai được cả! Cho đến cái tên Nam Bắc bang, họ cũng chưa bao giờ được nghe nói đến!

Lão già ốm nhỏ đẩy lui Hắc Phong Quái xong, thần nhiên đảo mắt nhìn quanh mọi người một lượt, đoạn từ từ thốt :

- Trong các vị ai là người có quyền quyết định? Lão phu muốn đề nghị một giải pháp ôn hòa cho cả song phương. Hiện tại, bên nào cũng có người trúng độc, ta nên trao đổi thuốc giải độc cho nhau, cứu nạn đôi bên cho nhau. Các vị nghĩ sao?

Lão ngừng một chút đoạn nghiêm giọng tiếp :

- Các vị thấy đó lão phu muốn dùng một giải pháp ôn hòa, chứ áp lực thì lão phu có thừa, muốn bắt buộc các vị như thế nào, cũng không phải là việc khó khăn cho lắm!

Bắt buộc!

Nếu hai tiếng đó nói lên sớm hơn một chút, sẽ gây bất mãn cho tất cả các tay hào kiệt bên đôi phương. Nhưng hiện tại họ đã hiểu lắm rồi. Và họ cho rằng Bang chủ Nam Bắc bang có quyền nói hai tiếng đó. Họ đã tự lượng sức mình nhìn nhận Bang chủ có võ công cao hơn họ mấy bậc, nếu cố gắng chống đối, chỉ chuốc lấy thảm bại mà thôi.

Họ nhìn nhau chưa ai dám ứng tiếng, bởi họ dè dặt thân phận của họ.

Thực sự chỉ có Trại Đồng Tân Nghệ Trường Lâm mới là người chính thức của Táng Hoa môn, quyền quyết định thuộc về lão là điều hiển nhiên rồi. Còn các vị kia bất quá là những khách quý của Táng Hoa phu nhân thôi, cùng lắm là họ góp ý kiến, chứ họ không thể nào có ý kiến dứt khoát được.

Thiết Đám Thắng Trần Sơn nhìn sang Nghệ Trường Lâm nhẹ giọng :

- Theo ý của lão phu thì Nghệ phó giáo luyện...

Lão chưa buông tròn câu, bỗng Nghệ Trường Lâm kêu khẽ lên :

- Phu nhân đến kia!

Đúng vậy từ xa xa, dưới chân núi, một chiếc kiệu màu đen xuất hiện. Chiếc kiệu đó tiến đến cục trường, nhanh như gió.

Lão già ốm nhỏ đưa mắt nhìn về hướng chiếc kiệu, trầm trầm giọng hỏi :

- Phu nhân là ai?

Không ai đáp câu hỏi của lão.

Chỉ một thoáng sau chiếc kiệu đã đến nơi.

Chùng như người trong kiệu có nghe câu hỏi của lão già ốm nhỏ, nên kiệu vừa dừng lại, là bên trong có tiếng vọng ra lạnh lùng :

- Vị bằng hữu nào đó, muốn nói đến già này chăng? Chẳng hay bằng hữu là ai? Có điều chỉ chỉ giáo già này?

Lão già ốm nhỏ bước tới một bước, vòng tay tự giới thiệu :

- Lão phu là Bang chủ Nam Bắc bang!

Từ Quyên vội vệt tấm mạng che trước kiệu, bên trong kiệu phu nhân ngồi nghiêm trang, vẫy tay chào đáp lễ :

- Già từ lâu ngưỡng mộ thanh danh của Bang chủ, hôm nay hân hạnh được hội kiến tại đây!

Trong lúc phu nhân và Bang chủ đối đáp nhau, hai đạo ám kinh cùng cuộn đi ngược chiều, từ bên này sang bên kia, sắp sửa chạm nhau.

Bạch Thiếu Huy kinh hãi trầm nghĩ :

- “A! Họ đã xuất thủ với nhau rồi!”

Chàng nhìn Bang chủ Nam Bắc bang, thấy ánh mắt của lão chớp ngừng, tuy lão đứng một chỗ, song y phục của lão phát nghe bần bật, không khác nào có ngọn gió mạnh, quét qua.

Chàng nhìn vào kiệu thấy phu nhân vụt đứng lên, rồi ngồi xuống như cũ.

Trông tình hình đó Bạch Thiếu Huy biết rõ kinh lực của họ đã chạm vào nhau rồi, và cả hai đều bị chấn động như nhau cả.

Vì cả hai sử dụng môn công thượng thừa, trong giây phút bất ngờ Bạch Thiếu Huy không thể nhận định bên nào hơn, bên nào kém.

Chàng trầm nghĩ :

- “Có lẽ một bên tám lạng, một bên nửa cân, không bên nào kém bên nào, và bên nào cũng lợi hại cả!”

Bang chủ Nam Bắc bang hớp một hơi dài không khí, trầm giọng hỏi :

- Tại sao phu nhân không lộ mặt thật hội kiến với lão phu?

Phu nhân cười nhẹ :

- Còn Bang chủ? Chẳng lẽ Bang chủ đang phô bày mặt thật?

Nam Bắc bang chủ đưa tay vuốt chòm râu bạc cười lớn :

- Trời sanh lão phu làm sao, lão phu vẫn để làm vậy, phu nhân không tin à?

Lúc đó bọn Vương Lập Văn đã nhờ thuộc hạ diu đến cục trường, tất cả đều lạy mừng phu nhân.

Táng Hoa phu nhân khoát tay :

- Các người không cần phải thủ lễ!

Bà nhìn sang Bạch Thiếu Huy khẽ gật đầu :

- Có cả Bạch thiếu hiệp nữa! Già cảm kích cao nghĩa của Bạch thiếu hiệp vô cùng!

Bạch Thiếu Huy vội vòng tay :

- Mừng phu nhân bình an! Phu nhân quá khen, tại hạ hết sức thẹn!

Nam Bắc bang chủ cười lạnh :

- Phu nhân có thể giải quyết xong trường hợp của chúng ta rồi hãy đến việc nhà chớ?

Táng Hoa phu nhân nhìn lại lão :

- Bang chủ có điều chi chỉ giáo?

Nam Bắc bang chủ tiếp lời :

- Ý của lão phu là, hiện tại song phương đều có người trúng độc, chúng ta nên trao đổi thuốc giải độc cho nhau!

Phu nhân gật đầu :

- Già xin đồng ý với Bang chủ!

Bà dùng phép truyền âm nhập mật bảo với Nghê Trường Lâm :

- Phó giáo luyện lấy một viên thuốc giải được trong mình Đường lão, trao đổi đi!

Nghê Trường Lâm vâng lời, bước tới bên Đường Thủ Càn, mò tay trong mình lão lấy ra một chiếc bình, mở bình dốc lấy một viên thuốc cầm tay.

Bên kia Nam Bắc bang chủ cũng đang moi trong tóc của Cửu Độc Nương Tử lấy ra một chiếc thoa bằng ngọc, lắc mạnh. Chiếc thoa rỗng lòng, bên trong chứa một loại phấn trắng.

Hai bên đối thuốc với nhau.

Khoảnh khắc sau, Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Thủ Càn và Cửu Độc Nương Tử cùng tỉnh lại một lượt.

Cả hai cùng đứng lên, cùng chào chủ nhân họ.

Tiền Xuân Lâm bước đến bên cạnh phu nhân trình :

- Xin sư phó đừng buông tha yêu nữ đó! Bọn đệ tử bị nàng hạ độc toàn thân không còn điểm công lực nào cả!

Táng Hoa phu nhân gật đầu gọi :

- Từ Quyên, bảo nàng ấy trao ra thuốc giải độc ngay!

Từ Quyên lập tức bước đến gần Cửu Độc Nương Tử chìa tay ra :

- Thuốc giải độc đâu, trao đây!

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Thuốc giải độc gì?

Từ Quyên phẫn nộ :

- Có đưa hay không thì bảo?

Cửu Độc Nương Tử hừ một tiếng :

- Ngươi muốn loại giải dược nào?

Từ Quyên trầm giọng :

- Thiếu trang chủ và các vị bằng hữu, bị người hạ độc công lực hầu như tiêu tán, người đã làm nên việc đó, lại còn vờ hỏi loại giải dược nào nữa sao?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Giả như ta bảo với người rằng, hiện ta không có giải dược nơi mình, người có tin ta chăng?

Từ Quyên lắc đầu :

- Tự nhiên là không tin! Dù ai cũng không thể tin, đừng nói là ta!

Cửu Độc Nương Tử lạnh lùng hỏi :

- Ngươi có biết ta là ai không?

Từ Quyên bĩu môi :

- Ngươi là Cửu Độc Nương Tử chứ còn ai nữa mà phải hỏi gần? Ngươi tưởng ta chẳng biết ngươi à?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Đã biết ta là ai, tại sao không biết tập quán của ta? Trên giang hồ còn ai không hiểu là mỗi lần xuất môn, ta mang theo mình chín loại độc dược, nhưng chỉ có một loại giải dược. Người đời lại tặng ta thêm một câu: toàn thân đều có độc, độc nhất là tại kim thoa. Bởi lẽ chiếc kim thoa của ta là một loại ám khí độc môn, tẩm một loại độc tối lợi hại. Nhưng thực ra, tất cả đều làm, làm vì chiếc kim thoa của ta, bên ngoài có tẩm độc, dùng làm ám khí được, nhưng bên trong có chứa một loại phấn giải độc. Loại phấn đó giải dược chín loại độc dược ta mang theo mình. Không may cho ngươi chất giải dược đó đã được dùng cho Đường lão nhị rồi, còn đâu trao cho ngươi nữa chứ?

Từ Quyên nhất định không tin :

- Ngươi đừng dẫn viện vu vơ, hãy trao ngay giải dược cho ta!

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Người không tin ta à? Không tin hãy hỏi vài vị tiền bối lão luyện trên giang hồ xem, ta có nói ngoa chăng? Ta lừa người để làm gì chứ?

Nghê Trường Lâm gật đầu chen vào :

- Từ Quyên cô nương! Nàng ấy nói thật đấy! Trên giang hồ có lời truyền thuyết như thế từ lâu!

Từ Quyên giật mình :

- Vậy là không có giải dược cho Thiếu trang chủ và các vị kia?

Cửu Độc Nương Tử đảo mắt nhìn sang Đường Thủ Càn điểm một nụ cười :

- Nếu không có loại giải dược của ta, đừng mong cứu được các người đó! Dù cho có dùng tất cả các loại dược do Đường lão nhị mang theo mình kia cũng chỉ vô ích thôi. Hiện tại ta không có sẵn, nhưng ta có thể đưa đến cho các người!

Từ Quyên không còn biết làm sao hơn đành trở lại kiêu trình cho Táng Hoa phu nhân rõ.

Phu nhân bảo :

- Người hãy nói nàng, chừng nào mới đưa giải dược đến?

Cửu Độc Nương Tử không chờ Từ Quyên hỏi, đáp thẳng với phu nhân :

- Đầu canh một đêm nay, ta sẽ mang giải dược đến tại chỗ này. Nhưng người nhận thuốc phải do ta chỉ định!

Từ Quyên nhìn sững nàng :

- Người chỉ định ai đến đây tiếp nhận giải dược?

Cửu Độc Nương Tử đưa bàn tay đẹp chỉ Bạch Thiếu Huy :

- Hấn!

Từ Quyên lắc đầu :

- Bạch công tử đâu phải là người trong bốn môn!

Cửu Độc Nương Tử điềm nhiên :

- Hấn là ai cũng mặc. Ta chỉ muốn hấn đến tiếp nhận thuốc. Các người có thể nhờ hấn, hấn chấp thuận hay từ chối, mặc các người và tùy hấn!

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười lạnh :

- Tại hạ sẽ có mặt tại đây đêm nay, chờ cô nương trao thuốc!

Cửu Độc Nương Tử nheo nheo mắt :

- Như vậy là thỏa thuận rồi!

Táng Hoa phu nhân quắc đôi mắt sáng xuyên qua lượt the che mặt, nhìn Nam Bắc bang chủ lạnh lùng thốt :

- Già có một việc muốn thỉnh giáo Bang chủ!

Nam Bắc bang chủ thản nhiên :

- Phu nhân cứ nói!

Dù thân hình ốm nhỏ, lão vẫn có một phong độ Bang chủ, đáng được vị nể.

Phu nhân trầm ngâm một chút :

- Quý bang đã huy động tất số cao thủ, ý định là gì?

Bang chủ cười nhẹ hỏi lại :

- Còn phu nhân?

Phu nhân trầm giọng :

- Bang chủ từ chối chỉ giáo?

Bang chủ rùn vai :

- Phu nhân cũng từ chối giải thích?

Phu nhân điềm nhiên :

- Ý của già là mong muốn quý bang đừng va chạm đến Táng Hoa môn!

Nam Bắc bang chủ cười lớn :

- Phu nhân đã theo dõi lão phu từ xa đến đây, sự kiện đó có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ phu nhân lại cho rằng Táng Hoa môn không dòm ngó đến Nam Bắc bang?

Táng Hoa phu nhân trầm giọng :

- Nơi đây bốn môn đang có vài sự tranh chấp. Bất cứ ai đến đây, bốn môn cũng phải theo dò, chẳng đợi gì quý bang! Đó không phải là một điều đáng lạ lùng!

Bang chủ lạnh lùng :

- Câu nói đó đáng lý chính lão phu nói mới phải!

Táng Hoa phu nhân cười nhẹ :

- Xin quý Bang chủ giải thích rõ ràng hơn!

Nam Bắc bang chủ vẫn lạnh lùng :

- Trước hết chúng ta phải biết, mình là địch hay là thù với nhau, nhiên hậu mới có chỉ đi sâu vào sự việc!

Táng Hoa phu nhân lắc đầu :

- Quý Bang chủ bí mật quá, còn ai mà hiểu nổi!

Bang chủ nghiêm giọng :

- Điều cần yếu là phu nhân cho thấy mặt thật, cho lão phu biết được phu nhân có phải là người lão phu đang tìm chẳng, sau đó lão phu sẽ tỏ rõ thái độ!

Táng Hoa phu nhân quắc mắt bắn tia nhìn sáng lạng sang Nam Bắc bang chủ :

- Quý Bang chủ muốn tìm ai?

Nam Bắc bang chủ bật cười ha hả :

- Phu nhân không chịu cởi vuông sa che mặt, lão phu có nói cũng chẳng ích gì!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Bang chủ tự tin là sẽ bức bách được già?

Bang chủ lại bật cười to, tiếng cười vang như xé lụa, lạnh lùng rền vang, cười một lúc đoạn thốt :

- Phu nhân cũng vị tất thắng được lão phu!

Phu nhân bĩu môi :

- Bang chủ muốn làm một cuộc thực nghiệm?

Bang chủ gạt đầu :

- Chắc phải vậy rồi! Đêm nay vào canh hai, lão phu sẽ hầu tiếp phu nhân trên đỉnh núi!

Phu nhân cười nhẹ :

- Bang chủ yên trí! Già không để Bang chủ thất vọng!

Bang chủ hú vọng một hồi dài. Cánh tay áo phất lên, bốn bóng người cùng lao đi phút chốc rồi xa cục trường.

Bốn bóng đó là Bang chủ, Phùng lão tà, Hắc Phong Quái và Cửu Độc Nương Tử.

Nhìn theo họ đến lúc mất dạng, phu nhân quay lại bọn Hắc Thủ Đồ Phu hỏi :

- Các vị từng bốn tâu giang hồ, có khi nào nghe nói đến Nam Bắc bang chẳng?

Ác Cái Tiên Bình lắc đầu :

- Lão phu chẳng hề nghe nói có một bang hội nào trên giang hồ có mang cái tên đó!

Hắc Thủ Đồ Phu cười lớn :

- Tuy nhiên bang hội đó vẫn có thật sự và cái lão Bang chủ lợi hại vô cùng!

Thiết Đàm Thắng Trần Sơn đưa ra nhận xét :

- Theo chỗ suy đoán của lão phu, thì Tổng hương đường của Bách Hoa cốc là một cơ cấu bên ngoài. Hoán Hoa yêu nữ đặt ra để bẫy các nhân vật giang hồ, nếu Nam Bắc bang có thể là một chi hội của họ, sở dĩ mang cái tên đó là để đánh lạc hướng võ lâm mà thôi.

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Thắng đại hiệp nhận xét rất có lý. Chính già cũng có ý nghĩ như vậy!

Bạch Thiếu Huy biết rõ hơn họ, người chủ trì Tổng hương đường hiện tại là Thiết Diện Thần Phấn Nam Cung Vô Kỵ, ngoài ra còn có hai đường khác phụ tá, là Thần Oai đường và Thiên Long đường.

Thần Oai đường chủ là Tấn Quý Lương, Thiên Long đường chủ là Tất Hồng Sanh, bọn họ không hề xưng mình là người của Nam Bắc bang.

Hiện tại, nghe phu nhân tán đồng lập luận của Thắng Trần Sơn, chàng không cãi chính làm gì, bởi vì không phải lúc.

Táng Hoa phu nhân nhìn về phía chiếc kiệu nói :

- Nơi đây mình chẳng còn việc gì đáng làm nữa, các vị hãy về trang nghỉ ngơi!

Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Thủ Càn nhìn bà :

- Phu nhân đã ước đấu với Nam Bắc bang chủ vậy bọn tôi có nên theo phu nhân đến đó không?

Táng Hoa phu nhân cười nhẹ :

- Không cần thiết lắm. Già tưởng chẳng có gì đáng ngại lắm đâu!

Thiết Đàm Thắng Trần Sơn dè dặt :

- Bách Hoa cốc có trăm mưu ngàn kế, phu nhân không nên khinh thường!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Già đang muốn tìm Hoán Hoa yêu nữ, nếu có yêu nữ đến thì càng hay chứ sợ gì? Nếu yêu nữ không đến, thì dù có mai phục bao nhiêu thuộc hạ chúng cũng không làm gì nổi ta! Các vị yên trí về nghỉ!

Ác Cái Tiên Bình cầm gậy đuổi chó cúi đầu :

- Đã vậy, bọn chúng tôi xin tạm biệt phu nhân!

Mấy người kia cũng lần lượt rời khỏi cục trường!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Việc ngoài ý liệu

Táng Hoa phu nhân nhìn sang Bạch Thiếu Huy :

- Hiện tại mọi người đều phải trở lại La Giang, Bạch thiếu hiệp cũng nên đến đó để già tỏ rõ sự tri ân.

Bạch Thiếu Huy vội vòng tay thốt :

- Xin phu nhân đừng khách khí, bây giờ đang giờ thân, tại hạ phải ở đây chờ Cửu Độc Nương Tử, đi tới đi lui vô ích!

Vương Lập Văn lắc đầu :

- Từ đây đến giờ ước hội với Cửu Độc Nương Tử cũng còn lâu, Bạch huynh có thể đến La Giang dùng cơm, rồi trở lại đây cũng còn kịp chán.

Triệu Quân Lượng tán đồng :

- Phải đó! Bạch huynh nên đi cùng với chúng tôi!

Tiền Xuân Lâm đốc vô :

- Nên đến đây cùng bọn chúng tôi, Bạch huynh ạ. Nếu Bạch huynh từ chối, thì khác nào Bạch huynh xem chúng tôi không xứng đáng bầu bạn với Bạch huynh!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Các vị chiếu cố còn có gì hân hạnh cho tiểu đệ bằng? Nhưng tiểu đệ cần phải tìm một chỗ yên tĩnh, vận công điều tức chuẩn bị ứng phó với Cửu Độc Nương Tử, sau đó sẽ đến La Giang họp mặt với các vị!

Vương Lập Văn chợt nhớ ra là chàng đã ác đấu với Phùng lão tà một lúc, có lẽ chàng cũng tiêu hao công lực khá nhiều, dĩ nhiên chàng cần vận công khôi phục chân nguyên. Y cho là chàng có lý, nhưng còn lo ngại cho chàng :

- Một mình Bạch huynh ở lại đây...

Bạch Thiếu Huy không đợi y dứt câu, vừa khoát tay vừa thốt :

- Các vị yên trí, liệu chẳng có việc gì đáng ngại lắm đâu. Sau cuộc ước hội với Cửu Độc Nương Tử tại hạ sẽ có mặt tại La Giang!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Bạch thiếu hiệp có võ công cao, dù ở lại đây một mình cũng không đến nỗi nào. Chúng ta hãy về La Giang gấp, để cho Bạch thiếu hiệp được yên tĩnh điều tức kéo dài thời giờ?

Từ Quyên buông rèm xuống, kiệu phu cất bước, trở lại con đường cũ.

Cao Xung bảo bọn thuộc hạ công bọn Vương Lập Văn theo sau.

Bọn Vương Lập Văn đi rồi, Bạch Thiếu Huy thở ra mấy tiếng đoạn đi vào miếu.

Thực ra chàng đang cần một chỗ yên tĩnh vận công vì đã trải qua một ngày tròn vất vả, lại có ác đấu với Phùng lão tà, chàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Nhất là chàng buồn ngủ. Nếu ngủ được một lúc càng hay, bởi vận công điều tức cũng là một phương pháp khôi phục nguyên thần, song bất cứ phương pháp nào cũng không bằng phương pháp ngủ.

Qua mấy đêm rồi, có lúc nào chàng được chợp mắt. Nhất là từ sau đêm lửa Sài cô bà lấy thuốc giải độc trao cho Hoa đại cô, cứu bọn Vương Lập Văn.

Con người ăn uống thất thường, bỏ ngủ luôn mấy đêm liền, lại vất vả bôn ba, lại còn xuất thủ tiêu hao công lực, dù có là sắt đá, cũng phải tiêu mòn, huống hồ là bằng da bằng thịt?

Chàng đảo mắt nhìn quanh tòa đại điện, chỉ thấy có bức thờ thần, ngoài ra chẳng có vật nào nữa cả. Gian đại điện trống rỗng như một sân trường.

Chàng chọn phía hậu bức thờ, làm nơi vận công điều tức, nếu cần, cũng có thể đánh một giấc ngon lành.

Chàng tung mình nhảy lên bức thờ, ngồi vào giữa hai pho tượng từ từ nhắm mắt bắt đầu vận công.

Không lâu lắm từ trên thính điện, có gương mặt nữ nhân hiện ra, đảo mắt sáng ngời nhìn chung quanh, rồi gương mặt đó thụt vào chỗ nấp.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy không hay biết là trên chính điện có người ẩn nấp, chàng cứ theo phương pháp vận hành khí huyết xua đuổi cái mệt nhọc ra

ngoài.

Sau đó chàng ghé miệng thổi phèo phèo, cho bay sạch bụi trên bề thờ, định nắm xuống đánh một giấc.

Bỗng chàng trông thấy một vật gì thoáng hiện ra trước mắt.

Vật đó từ phía dưới bề thờ trôi lên, hình tròn, chiếu sáng chùng như bằng kim loại.

Thì ra đó là một quả thiết cầu.

Chàng đưa tay nhặt, quả thiết cầu bất động. Lấy làm kỳ lạ chàng trầm nghĩ :

- “Nửa quả thiết cầu, đột nhiên trôi lên, nằm đó rồi! Nó có liên lạc gì với bên dưới chăng, sao ta không nhặt nổi?”

Chàng lại nghĩ :

- “Hay là bề thờ này cũng bằng sắt nót?”

Chàng đưa ngón tay gõ xuống mặt bề, nghe đầu nhói ở đầu tay. Không còn nghi ngờ gì nữa, bề thờ quả là bằng kim loại tạo thành.

Động tấc hiếu kỳ, chàng vận công lực cố nâng quả cầu lên. Vô ích, nó vẫn dính liền với bề. Chàng đảo qua bên tả, nó vẫn không nhúc nhích. Chàng lại đẩy sang bên hữu, chùng như nói hơi chuyển động.

Chàng gia tăng công lực, đẩy mạnh quả cầu sang hữu, vừa đẩy vừa xoay theo chiều thuận.

Một lúc sau có tiếng lách cách vang lên, mặt vách sau bề thờ bỗng nhiên mở ra như hai cánh cửa kéo.

Sau mặt vách là một vọng cửa thực sự, màu đen xì.

Chàng hết sức kinh hãi, nhận ra đây là một nơi có đặt cơ quan và như vậy là phải có người!

Nhưng ai chủ trì cơ sở này?

Chính nữ nhân đang ẩn nấp bên trên cũng hết sức kinh ngạc. Nàng trở mắt nhìn vọng cửa vừa hiện ra.

Rồi vọng cửa đó cũng mở luôn. Bên trong cửa tối om om không có một tiếng động. Một cái hang ăn sâu vào lòng núi thì phải, nhưng sâu hay nông?

Gió từ trong động thổi ra, lạnh vô cùng!

Bạch Thiếu Huy chồm tới, nhìn lom khom vào trong động, trầm nghĩ :

- “Nửa quả thiết cầu nơi bề thờ, sáng loáng điều đó chứng tỏ có bàn tay sờ mó hàng ngày, nên không rỉ sét nổi. Nếu vậy nơi đây là một lối thông và sự xuất nhập có thể xảy ra hàng ngày, có thể nhiều lần trong một ngày!”

Chàng không do dự, đứng lên rồi khom lưng, chui qua cửa vào động.

Bạch Thiếu Huy vào bên trong không bao lâu, từ trên chính đại điện, một bóng người đáp xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá lìa cành. Bóng đó tiến nhanh đến bề thờ, chui qua cửa động theo dấu chàng.

Bên trong có bậc thềm đá, độ hơn mười bậc, ăn sâu xuống đất. Cuối thềm là một con đường hầm.

Ánh sáng bên trên, từ khung cửa chiếu vào, không rọi thấu đến đầu dưới bậc thềm, địa đạo tối đen, đứng nơi đó giữa bàn tay không nhìn thấy ngón.

Nhờ luyện được Cửu Chuyển huyền công, Bạch Thiếu Huy nhìn trong bóng tối như giữa ban ngày, chàng có cần gì ánh sáng?

Đào mắt trông quanh một lượt, chàng nhận ra vách đá hai bên địa đạo điêu khắc khéo léo vô cùng, cứ mỗi khoảng độ trượng, có treo một chiếc đèn bằng đồng. Dĩ nhiên lúc đó không có chiếc đèn nào cháy cả.

Chàng có cảm nghĩ nơi đây hẳn là có người ở, nhưng người ở thuộc hạng nào, chàng không thể hiểu được, có điều chàng chắc chắn là con người có một địa điểm ẩn cư như thế này, hẳn không thể có một tâm thiện.

Chàng đã đi được mười bước xa.

Bỗng từ phía sau lưng chàng có tiếng gọi vọng tới.

- Người anh em kia, đợi nhau với chứ!

Âm thanh vừa dịu và lắng lơ, không còn lạ gì đối với Bạch Thiếu Huy chàng hừ nhẹ một tiếng quay đầu lại :

- Cô nương trú ngụ tại đây?

Ánh sáng chợt lóe lên, một mồi lửa bật cháy nơi Cừu Độc Nương Tử, nàng gần giọng bất mãn :

- Ai nói với người thế? Ta lại ở được một nơi như thế này à?

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Vậy cô nương vào đây làm gì?

Chàng vừa hỏi vừa quay mình, tiến sâu vào trong.

Cừu Độc Nương Tử gọi gấp :

- Dừng lại đi chứ! Đi đâu mà vội thế? Ta thấy người vào đây nên vào theo, đề phòng đấy nhé! Rất có thể mỗi bước đi đều gặp nguy hiểm!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Đã sợ nguy hiểm còn theo làm chi?

Cừu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Ta sợ người chạm nhầm cơ quan!

Bạch Thiếu Huy bĩu môi :

- Đa tạ! Đa tạ!

Bỗng chân chàng nhũn lại, chỗ chàng dẫm chân là một phiến đá, phiến đá tụt theo, mang chàng theo liền.

Cừu Độc Nương Tử rú lên một tiếng hãi hùng vội nhảy vọt tới nghiêng đầu ngay lỗ hỏi ngay :

- Tại sao thế? Người có làm sao không?

Con đường đó có nhiều lỗ hổng, trên miệng lỗ có mấy phiến đá đất hờ.

Không rõ do một cơ quan hay đá trơn, phiến đá rơi tọt xuống, sâu độ ba trượng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, cấp tốc đề khí, nhún chân nhảy vọt lên, ra khỏi lỗ hổng.

Nơi mép lỗ hổng, Cừu Độc Nương Tử đang đứng nhìn chàng mặt lộ vẻ lo âu thực sự.

Nàng đặt tay lên ngực, như để đề nén niềm xúc động đang dâng, thở phào một tiếng, điểm một nụ cười :

- Người anh em làm ta sợ suýt chết!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng chuyên dùng độc hại người, song xem chừng thì nàng cũng còn thiện lương, tâm địa nàng không đến nỗi tàn khốc”.

Cừu Độc Nương Tử tiếp nói :

- Ta đã biết trước mà! Trong một tòa cổ miếu hoang vu như thế này, thế nào cũng có cơ quan mai phục, bởi khách giang hồ thường chọn những chỗ hoang vắng, đặt cơ sở cho dễ bề hoạt động. Do đó ta có thành kiến là những ngôi miếu hoang không phải là địa điểm an toàn!

Nàng lại hỏi :

- Người vào đây làm gì cho suýt mang họa?

Bạch Thiếu Huy dụ thái độ hơn :

- Tại hạ vào đây là một sự ngẫu nhiên. Thấy có cánh cửa lạ mở ra, động tánh hiếu kỳ, tại hạ muốn biết những gì ở bên trong.

Cừu Độc Nương Tử nhìn chàng điểm nụ cười duyên :

- Người ta cố tránh việc, còn người lại cố tìm việc! Người xem con đường hầm như thế này, đề y nguyên tình trạng vẫn có thể đi lại dễ dàng, tại sao lại có phiến đá lát khắp nơi? Tự nhiên kẻ lát đá phải có dụng ý mới dụng công nhọc nhằn chứ? Rồi trên vách đá này, rồi trên mặt những phiến đá này, chỗ

nào cũng có vết chạm trở nhì nhằng.

Bạch Thiếu Huy nhìn nhận nàng có lý, chàng trầm lặng một lúc rồi hỏi :

- Cô nương còn khám phá ra điều chi nữa chẳng?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Khám phá thì chưa, nhưng phải đề phòng những điều đáng phòng, chẳng hạn như ta chạm vào một cơ quan nào đó, tên độc bắn ra, châm độc bắn ra, rồi thì đạn độc, nước độc, rồi thì độc trùng, độc khí, không kể đao thương kiếm kích bất ngờ xẹt qua đầu qua cổ, rồi lại còn lưới, còn dây thừng...

Nàng gằn giọng :

- Kể làm sao cho hết những gì có thể chực chờ ta trong lòng hang này chứ? Và những đường trạm trở kia, đập vào đâu được an, dẫm vào chỗ nào gặp họa?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tuy nhiên tại hạ từ lâu rồi, đã làm việc gì thì phải làm trọn việc đó, chẳng bao giờ bỏ dở! Vào đến đây là phải vào luôn, không thể quay trở ra trong khi chưa quan sát được gì!

Cửu Độc Nương Tử hừ một tiếng :

- Nào ai bảo người bỏ dở? Bất quá ta chỉ cảnh cáo người, bất quá ta tình nguyện dẫn đường, cho người tránh qua được mọi sự nguy hiểm!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Cô nương cũng định vào xem?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Tự nhiên rồi! Có sự bí mật nào không hấp dẫn ít nhiều kẻ hiếu kỳ? Nếu có một kho tàng nào đó, ta sẽ chia cho người một nửa!

Bạch Thiếu Huy bĩu môi :

- Tại hạ không tham! Tại hạ đến đây không vì một kho tàng nào cả!

Cửu Độc Nương Tử thần nhiên :

- Trái lại, ta vì kho tàng mà đến! Và gặp được báu vật rồi, ta không đành lòng hưởng một mình!

Bạch Thiếu Huy không đáp.

Nàng lướt tới gần Bạch Thiếu Huy hơn, đôi mày nhưóng cao giọng dụ lại :

- Người anh em nhỏ ơi! Đi gần ta đây, càng gần càng có lợi, ta dẫn chân nơi nào, người dẫn chân nơi đó nhé! Đừng bao giờ dẫm sai!

Nàng cảm mùi lửa dẫn đường tiến tới.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy nàng thoát bước sang tà, thoát đảo qua hữu, bước đi rất nhẹ, rất nhanh, chàng đã có ý nghi ngờ rồi.

Vừa đi chàng vừa hỏi :

- Chừng như cô nương rất quen thuộc đường lối nơi đây!

Cửu Độc Nương Tử dầy mặt lại mỉm cười :

- Người sợ rồi à?

Bạch Thiếu Huy hừ lạnh :

- Tại hạ sợ gì?

Cửu Độc Nương Tử hừ theo :

- Không sợ thì cứ đi, cần gì phải hỏi! Minh thám hiểm mà!

Rồi không để chàng đáp, nàng tiếp tục luôn :

- Bình nhật ta ác độc thật đấy, song hôm nay người yên trí, ta chẳng hề ác độc với người đâu! Không rõ tại sao người cứ đề phòng ta mãi!

Bạch Thiếu Huy cười nhạt :

- Trên giang hồ muốn được an toàn, tất phải đề phòng đến cả những người mình có thể tin tưởng nhất! Cô nương không công nhận điều đó sao?

Cửu Độc Nương Tử thở dài :

- Chắc người đang nghĩ là ta sẽ đưa người vào một cạm bẫy nào đó? Không đâu! Người vững tâm đi! Ta cũng như người mới vào đây lần thứ nhất thôi!

Bạch Thiếu Huy thân nhiên :

- Tại hạ hãy tin như vậy!

Cửu Độc Nương Tử lại cười :

- Phải tin ta mới được! Và phải tin trước lâu kia, bây giờ thì kẻ như cô muộn phần nào!

Dọc đường cả hai không còn gặp một trở ngại nào khác.

Họ đi như thế một lúc lâu, vượt hết con đường hầm, đến một nơi trống rộng mênh mông vuông. Nơi đó mặt đất bằng phẳng, mường tượng một gian phòng.

Nơi mặt vách đối diện với đầu đường hầm, có hai vòm cửa đá, cửa đóng kín.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Tạo nên con đường hầm này, người đó đã phí không biết bao nhiêu tài lực và nhân lực! Nhưng lao phí nhân lực quan trọng như vậy, người đó có ý tứ gì? Và người đó là ai? Một cao nhân ẩn cư hay là một lão ma đầu trốn tội?”

Cửu Độc Nương Tử bước tới.

Bỗng nàng cỡi chiếc bao tay bằng da dùng ngón tay rà rà theo hình một đầu thú khắc nơi cửa. Độ một phút nàng đẩy nhẹ cánh cửa.

Cánh cửa đá nặng nề qua sức đẩy nhẹ của nàng mở toang ra.

Bên trong cánh cửa là một khoảng đất rộng độ mấy trượng vuông mới trông qua, ai cũng tưởng đó là một khoảng sân lộ thiên trong những tòa trang viện.

Nhìn lên trên, Bạch Thiếu Huy thấy sao trời lấp lánh.

Nhưng không! Đây không phải là một sân lộ thiên, bởi bên trên còn có nền đá núi che khuất có muôn ngàn hạt châu nhỏ gắn trong nền đá đó, chiếu sáng như những sao trời.

Cửu Độc Nương Tử buông tiếng thở dài :

- Kiến tạo nên địa phương này kẻ nào đó quả thật đã dùng đủ công phu! Kẻ đó có ý tứ gì?

Nàng bước vào khoảng trống, không cần chờ đợi Bạch Thiếu Huy. Qua khỏi khoảng trống, nàng đến một thềm đá có ba bậc. Bên trên bậc là một con đường hành lang dài.

Hành lang chạy dọc theo một vòm cửa to lớn, gồm sáu cánh cửa bằng đá, bốn cánh hai đầu đóng kín, hai cánh trung tâm mở rộng.

Bên trong cửa là một tòa đại sảnh, có bàn đá, có ghế đá, có những vật dụng khác cũng bằng đá. Cách bố trí không khác gì những tòa đại sảnh trên nhân gian.

Cửa đại sảnh mở, tòa đại sảnh trang trí đủ vật dụng nhưng không khí tịch lặng.

Dĩ nhiên trong thời gian Cửu Độc Nương Tử và Bạch Thiếu Huy đến, nơi đó không có một bóng người. Theo sự suy đoán của cả hai, nơi đó không phải là một chốn hoang phế hoàn toàn thì tại sao sự vắng bóng người đó tạm thời lại có thể gieo lạnh lòng cho khung cảnh như một cõi chết?

Đứng trước thềm đá, Cửu Độc Nương Tử do dự một lúc, sau cùng cỡi nốt bao tay bên hữu mở trong người lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc, mở nắp, lấy một bó hoa bằng gấm màu vàng.

Cửu Độc Nương Tử lấy hai đoá, nhét vào lỗ mũi, lại lấy hai đoá khác, trao cho Bạch Thiếu Huy bảo :

- Nhét vào lỗ mũi như ta đi! Ta đã tẩm thuốc giải độc vào những đoá hoa đó, dù bên trong đại sảnh kia, có loại hương mê lợi hại đến đâu cũng không làm gì nổi!

Bạch Thiếu Huy tuy đã thấy nàng ta làm như thế, chàng vẫn do dự chưa dám làm theo.

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Thì ra người anh em nhỏ vẫn chưa tin ta. Người hãy nghĩ xem, nếu ta muốn hại người thì dọc đường vào đây, ta thiếu gì cơ hội chứ? Dù một trăm người như người cũng không tránh khỏi thủ đoạn của ta chứ đừng nói gì người!

Bạch Thiếu Huy đỏ mặt, không còn biết làm gì hơn, đưa tay nhận hai đóa hoa, nhét vào lỗ mũi. Hoa bốc một mùi thuốc hơi nồng nồng, nhưng không gây một cảm giác khó chịu nào như những loại mê dược.

Cửu Độc Nương Tử lại cười dịu giọng :

- Bây giờ thì ngoan ngoãn theo ta nhé, đừng chạy tung tăng như con khi con mà khổ đấy!

Nàng hơi khom mình xuống, dò lần từng lát gạch, dè dặt lên thềm rồi bước vào đại sảnh.

Bạch Thiếu Huy hết sức cẩn thận theo sau.

Có thể đây là một cảnh hoang, nên không một bóng người nào xuất hiện ngăn trở họ.

Cửu Độc Nương Tử từng được liệt danh trong sổ Tử đại ác nhân trên giang hồ, lúc đó cũng cảm thấy rùng rợn vì khung cảnh còn lạnh hơn cả bãi tha ma.

Nàng trầm nghĩ :

- “Chủ nhân địa phương này, chắc hẳn là có hay biết ta với gã họ Bạch mạo hiểm vào đây, song y chưa vội ra mặt đón chặn, điều đó chứng tỏ y luyện được tính khí trầm ổn vô tường. Y phải là một nhân vật phi thường vậy”.

Cái lý do khiến nàng rùng rợn, không phải do nơi tịch mịch mà chính là do nàng nhận xét con người chủ nhân. Nàng biết chủ nhân là một tay phi phạm, chủ nhân lại ở trong bóng tối nếu có giờ thủ đoạn gì, thì chắc chắn nàng phải bị kẹt ngay.

Nghĩ đến điều đó nàng dạy lại phía sau thấp giọng nói với Bạch Thiếu Huy :

- Tình hình xem ra bất lợi cho ta rồi đó!

Bạch Thiếu Huy vội hỏi :

- Cô nương thấy sao?

Cửu Độc Nương Tử giải thích :

- Theo chỗ ta suy đoán, chủ nhân địa phương này hẳn phải có nhiều gia nhân phục vụ, một nơi có rất nhiều người cư trú lại giữ được sự yên lặng như thế này, quả thực quy củ hết sức nghiêm túc. Chúng ta đã vào sâu nơi này rồi, vẫn chưa thấy bóng người nào thấp thoáng. Như vậy là họ có chủ trương, và cái chủ trương đó không có lợi cho ta chút nào, bởi lẽ rất dễ hiểu, là họ muốn như cho ta vào bẫy.

Bạch Thiếu Huy không hoàn toàn đồng ý :

- Biết đâu nơi đây chỉ là một nơi bỏ hoang phế từ lâu?

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu :

- Không thể là nơi hoang phế được! Ta đã nhận xét kỹ rồi! Con đường hầm đó phải có người sử dụng thường xuyên!

Nàng vừa thốt vừa bước quanh theo một tấm bình phong bằng đá hoa, chắn ngang lối hậu.

Phía hậu bình phong, là một vọng cửa, sau vọng cửa lại có một vườn sân, như sân lộ thiên, nóc đã vẫn khảm châu sáng.

Khỏi vườn sân là một ngôi nhà, năm gian, có cửa cái, cửa sổ, huy hoàng như nhà hào phú.

Phía bên tả ước ánh sáng, ẩn ước có tiếng người.

Vừa bước tới, nghe có tiếng người Cửu Độc Nương Tử vội lùi lại thối tất mỗi lửa liền.

Bạch Thiếu Huy chưa phát hiện ra điều gì cả. Chàng cứ đi tới, không để ý tới Cửu Độc Nương Tử đang lùi lại, thành đâm sầm vào lòng nàng.

Giật mình chàng hấp tấp hỏi :

- Cô nương đã trông thấy gì thế?

Cửu Độc Nương Tử đáp hết sức khẽ :

- Nơi phía tả có người ở!

Bạch Thiếu Huy chớp chớp mắt :

- Thì mình cứ đến đó xem, xem là ai cho biết!

Cửu Độc Nương Tử gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi! Nhưng mình âm thầm mà đi, đừng đốt mồi lửa! Người phải hết sức chú ý nhé!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Chứ sao!

Cửu Độc Nương Tử hỏi :

- Người dám đến đó một mình?

Bạch Thiếu Huy bĩu môi :

- Sao lại không dám?

Thốt nhiên chàng hồi hận, đáng lý chàng không nên tỏ ra dững dưng, để mặc nàng làm sao thì làm, nhưng đã lỡ rồi, còn làm sao hơn?

Chàng đành đi về hướng có ánh sáng nghe ngóng.

Bên trong có giọng nói của một nữ nhân, vừa lạnh, vừa trầm, có vẻ tàn khốc lắm :

- Đã nghĩ kỹ rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người trong địa thất

Một giọng khác rần ròi hơn đáp lại :

- Tại hạ không cần suy nghĩ!

Bạch Thiếu Huy giật mình.

Giọng nói đó nghe qua rất quen thuộc. Trong phút giây bất ngờ, chàng không nhớ nổi người có giọng nói đó là ai.

Chàng bước tới gần hơn.

Giọng nữ nhân tiếp nói :

- Vậy là người muốn chết?

Bạch Thiếu Huy đã đứng sát bên cửa sổ rồi, chàng ẩn mình dưới bậc cửa chứ chưa dám nhìn vào trong.

Giọng rần ròi lại vang lên :

- Tại hạ đã không may sa vào tay các vị, thì còn đặt vấn đề sống chết làm gì nữa? Các vị cứ tùy tiện quyết định, con cá trên thớt đã biết số phận của nó rồi!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hắn là ai? Hắn tại sao lại bị bọn người này quản thúc? Mà bọn người này là bọn nào?”

Chàng khẽ nhóng đầu lên nhìn vào.

Bên trong là một gian phòng trang trí khá hoa mỹ, nơi chính giữa có một chiếc bàn tròn làm bằng gỗ tử đàn, trên bàn có một chao đèn bằng bạc nền hồng tỏa ánh sáng dịu mắt, đèn lại được bao bên ngoài bằng một cái chụp cũng màu hồng.

Nơi chiếc ghế đầu, một phu nhân tác trung niên, vận y phục màu xanh nhạt đang ngồi trầm ngâm gương mặt dù tuổi khá cao phu nhân vẫn giữ được phong độ tân kỳ của tuổi thanh xuân.

Đứng bên cạnh phu nhân là một thiếu nữ, cũng vận y phục xanh gương mặt giống tạc phu nhân, thoáng nhìn qua ai cũng biết đó là hai mẹ con, thiếu nữ lúc đó cúi gằm mặt xuống đất, chừng như vẻ sợ sệt điều gì.

Đối diện phu nhân là một thiếu niên có gương mặt thanh tú, vận màu áo lam, trông hần mất hần khí lực. Có lẽ hần đã bị phu nhân điểm huyết.

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm kêu khổ :

- Phạm Thù! Hần!

Hoán Hoa phu nhân đã trao Hoán Hoa lệnh cho chàng với sứ mệnh dò dẫm hành tung của Phạm Thù kết giao với hần, truy ra lai lịch hần.

Chàng chưa kịp làm gì trong sứ mạng đó, thì lại gặp hần ở đây.

Hần có kiếm pháp tuyệt luân, tại sao hần lại rơi vào tay phu nhân này?

Chàng miên man suy nghĩ, bên trong gian phòng phu nhân gần giọng từng tiếng :

- Tiểu tử thách ta chăng?

Phạm Thù thản nhiên :

- Tại hạ nào dám! Nhưng tại hạ thấy không thể khuất thân làm môn hạ của bà được! Vậy bà cứ hạ thủ đi!

Phu nhân quắc mắt sáng ngời sát khí :

- Vào đến đây rồi chỉ có hai con đường để chọn một: hoặc là làm môn hạ của ta, hoặc chết! Muốn chết nào có khó khăn gì!

Bà từ từ đưa tay hữu lên cao.

Bạch Thiếu Huy khẩn cấp quá, toan hét to, ngăn chặn bà ta. Nhưng thiếu nữ đã làm thay cho chàng việc đó, nàng rú lên thất thanh :

- Mẹ!

Phu nhân day qua, trừng mắt nhìn nàng nhưng không thốt tiếng nào.

Thiếu nữ lại rít lên :

- Mẹ!

Phu nhân quát :

- Hương Hương! Con muốn gì? Con định xin tội cho hần?

Thiếu nữ rung rung thấp giọng :

- Con đâu dám! Nhưng...

Phu nhân hừ một tiếng :

- Mẹ đã mở cho hần một sinh lộ, hần không theo, hần có chết đi cũng không phải lỗi của mẹ! Con người ngoan cố như vậy mình có thể dung tha chăng?

Bà lại đưa tay hữu lên cao một chút nữa, bàn tay đó sắp sửa giáng xuống đầu Phạm Thù.

Thiếu nữ vội ôm chầm lấy cánh tay mẹ, hấp tấp kêu lên :

- Mẹ! Mẹ! Minh có Thiên Mê tán, mẹ quên sao? Có thể cho chàng.

Phu nhân đưa tay kia đẩy con gái ra xa rồi trầm giọng thốt :

- Không được! Mẹ phải giết tiểu tử này! Nhất định mẹ phải giết hắn!

Thiếu nữ bị đẩy ra xa ngậy người nhìn mẹ lệ thảm bỗng nhiên trào lên khóe mắt, nhưng nàng chưa bật khóc thành tiếng.

Vừa lúc đó bỗng có tiếng cười vang lên.

Phu nhân giật mình quát :

- Ai?

Một giọng nữ nhân tiếp nối theo tiếng cười :

- Làm mẹ mà không biết tâm tình của con gái, kẻ thật đáng trách lắm!

Tấm rèm cửa lay động, Cửu Độc Nương Tử bước vào vừa cười hi hi.

Phu nhân vụt đứng dậy chỉ ngay Cửu Độc Nương Tử cao giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Nấp bên ngoài, Bạch Thiếu Huy với nhãn lực tinh vi trông rõ từ đầu móng tay của phu nhân bay ra một vật rất nhỏ màu vàng vàng xám xám. Vật đó lao vút đến Cửu Độc Nương Tử.

Chàng kinh hãi kêu lên :

- Cô nương hãy đề phòng, bà ta tung phẫn độc từ móng tay ra đó!

Cửu Độc Nương Tử quay đầu nhìn về phía chàng điểm một nụ cười :

- Nghề mọn của bà ấy chẳng làm gì được ta đâu! Ngươi yên trí!

Lỗ mũi của nàng đã có nhét đóa hoa tẩm thuốc giải độc nàng còn lo gì thuốc mê được của phu nhân? Nàng nhìn thẳng vào mặt phu nhân, chừng như đã nhớ ra việc gì, lộ vẻ kinh dị hỏi nhanh :

- Ngươi là chi của Văn Hương giáo chủ?

Phu nhân hét lớn :

- Ngươi biết lão ấy?

Bà chồm tới song chừng vút ra liền.

Dù tuyệt nghệ là dụng độc, Cửu Độc Nương Tử cũng có bản lĩnh phi phàm, một chiêu thế của đối phương, dù lợi hại đến đâu có làm gì được nàng?

Lập tức nàng phản công gần như xuất chiêu đồng thời với phu nhân!

Lúc đó nàng ở trong một tư thế cực kỳ bất lợi, bởi nàng bị hạn chế trong khung cửa hẹp, xoay trở không được như ý, cho nên nàng vừa xuất chiêu vừa lùi ra ngoài.

Nàng lùi ra phu nhân cũng tiến theo. Chân bước, tay vung bà đánh tiếp chiêu thứ hai liền không cần rút tay về.

Tấn công chớp nhoáng như thế, phu nhân bắt buộc Cửu Độc Nương Tử phải chú tâm chống đỡ, không còn kịp thời gian thoái hậu đúng tầm theo ý muốn. Thủ pháp của bà biến ảo vô lường, đến Cửu Độc Nương Tử cũng không kịp thời nhận xét để phản ứng hữu hiệu.

Nàng chỉ vung tay đánh vãi ra, đánh bất kể là đối phương đang dùng chiêu thức gì, nên không dùng đúng chiêu khắc kỵ, hóa giải. Do đó nàng thủ nhiều hơn công.

Có thể bảo tay chân của nàng đã bị phong tỏa chặt chẽ, dù sau lưng nàng chỉ có một bức màn mỏng mà thôi, vậy mà nàng không thể nào lùi khỏi bức màn đó.

Chẳng khó khăn gì nếu nàng thừa một tay, nàng chỉ có việc hoành tay đó ra sau, hất vệt tấm màn, đồng thời nhảy lùi. Nhưng nàng không làm được việc đó hai tay bị kẹt nếu nhảy thì vướng màn phải ngã thì nguy mất.

Do đó nàng lúng túng không thể thi triển hết sở năng.

Phạm Thủ bị điểm huyết, ngồi trên ghế, thân hình bất động miệng vẫn nói năng được, hắn thấy Cửu Độc Nương Tử bị kẹt trong tư thế bất lợi chứ không phải kém tài, nếu cứ kéo dài tình trạng đó, chắc chắn nàng phải bại trong tay phu nhân.

Chàng cau mày dặng háng một tiếng rồi khẽ thốt :

- Cô nương thử sử dụng chiêu “Cầm Ty Triều Uyển” qua tay tả, còn tay hữu thì đánh ra chiêu “Bắc Đầu Tà Chĩ” xem sao!

Cửu Độc Nương Tử bỗng tỉnh ngộ. Nàng vì quá bối rối, không còn nhớ đến những chiêu thức có thể vừa hóa giải thế công của đối phương vừa phản công lại.

Hơn nữa, hai chiêu thức đó là hai chiêu thông thường trong võ lâm ai ai cũng có thể sử dụng, chẳng có gì kỳ ảo cả, thế nhưng nàng lại quên mất.

Nàng không do dự.

Tay tả đưa ra cổ tay vừa uốn, mấy ngón tay chụp vào mạch phu nhân, đồng thời bàn tay hữu đưa tới, ngón cứng như dùi chọc vào bàn tay phu nhân.

Chỗ diệu dụng của hai chiêu “Cầm Ty Triều Uyển” và “Bắc Đầu Tà Chĩ” là vừa thủ, nhân thủ chuyển sang công.

Bất buộc phu nhân phải lùi lại một bước rút tay về.

Phạm Thủ lại tiếp nói :

- Tay hữu đánh chiêu “Đương Môn Cự Hồ”, tay tả phát chiêu “Quyển Tiến Phi Luân”.

Cửu Độc Nương Tử giật mình :

- Địch chưa xuất thủ có biết địch tấn công như thế nào tại sao hần lại nói lên chiêu thức hóa giải sớm. Hần đã đoán được tâm lý của bà hay sao?

Nhưng nàng cũng y theo lời của hần, sử dụng hai chiêu đó.

Nếu nàng không xuất chiêu liền theo lời Phạm Thủ, có lẽ nàng bị nguy rồi, bởi lúc nàng suy nghĩ, thì địch cũng đã nhích động đôi tay, thành thử nhờ đó mà nàng lại được đặc ý lần nữa.

Theo cái đà đó Phạm Thủ ngồi bên ngoài theo dõi cuộc chiến, mạch nước cho Cửu Độc Nương Tử, phu nhân thì dù thi thố hết trọn vẹn sở năng, cũng không áp đảo nổi đối phương.

Bất giác bà sôi giận quay lại con gái gắt :

- Liều đầu! Ngươi ý xác nó ra để mặc hần bép xép à? Sao không điểm huyết cam của hần cho ta?

Hương Hương kinh sợ vội vòng qua bên kia bàn đến gần Phạm Thủ thấp giọng hỏi :

- Ngươi bằng lòng im mồm chứ?

Nàng hỏi thế tức ngầm báo cho hần biết, nếu nàng có điểm huyết chẳng qua do lệnh của mẹ, chứ nàng không có ý đó. Như vậy hần không trách phiền nàng.

Thốt xong nàng đưa tay điểm liền.

Cửu Độc Nương Tử nhân lúc phu nhân day qua gắt con gái lùi lại một thước, hoành tay ra sau vệt nhanh bức màn nhảy nhanh ra ngoài.

Phu nhân quát lớn :

- Ngươi định chạy đi đâu?

Bà đưa tay chụp theo.

Một tiếng soạt vang lên, bức màn bị rách toạt một mảng lớn. Trong thoáng mắt, bà đã theo ra ngoài cửa phòng.

Cửu Độc Nương Tử vừa vén mớ tóc lòa xòa qua cuộc chiến, vừa bật cười khanh khách :

- Ngươi tưởng ta sợ người à? Ngươi làm rồi! Làm to!

Phu nhân lạnh lùng :

- Sợ hay không mặc người! Cứ tiếp chiêu!

Bà khẽ chớp thân hình, tay tả vừa đi ra liền thu lại, tay hữu vươn tới, năm ngón mở rộng như năm móc sắt, bàn tay xoay nửa vòng, chụp vào mạn sườn nách Cửu Độc Nương Tử.

Chiêu đó có thể là thực, cũng có thể là hư, địch không phân biệt nổi, thành ra không biết làm thế nào để hóa giải.

Gia dĩ chiêu thức còn có thể biến ra nhiều chiêu thức khác định không phương hướng trước được mà phản ứng hữu hiệu.

Cửu Độc Nương Tử trầm cánh trở tay tả xuống một chút giữ kín huyết đạo dưới nách, tay hữu sử dụng chiêu “Thuận Phong Tổng Phàm” đưa ra một đạo chỉ phong.

Một bên tấn công, một bên hóa giải rồi phản công lại, song phương quần nhau một lúc nữa.

Càng đánh phu nhân càng tỏ rõ thủ pháp cực kỳ linh ảo, trước đó Bạch Thiếu Huy không thấy song phương xuất thủ làm sao vì bị bức màn che kín, giờ cả hai ra đến bên ngoài, chàng mới nhận xét từng chiêu thức của họ.

Chàng hết sức kinh hãi vội kêu lên :

- Cô nương lui lại mau! Bà ấy sử dụng tuyệt học của Hoán Hoa cung đó!

Phu nhân giật mình, day qua thấy Bạch Thiếu Huy hỏi to :

- Người là ai? Từ đâu đến? Tại sao người lại biết ta dùng tuyệt học của Hoán Hoa cung?

Ánh mắt của bà ngời lên sát khí, bà bỏ Cửu Độc Nương Tử tiến về phía chàng.

Tự nhiên chàng ngậm vận khí, chuẩn bị ứng phó mọi cuộc tấn công bất ngờ.

Rồi chàng điểm một nụ cười hỏi lại :

- Tại hạ không nói sai chứ?

Còn cách chàng độ bốn bước, phu nhân dừng chân lại, gần giọng hỏi lại một lần nữa :

- Tại sao người nhận ra thủ pháp của ta?

Bạch Thiếu Huy thân nhiên :

- Điều quan trọng là tại hạ nói sai hay không, còn tại sao bà cần hiểu làm gì?

Bỗng phu nhân nhào tới, vờn hai tay vừa chụp bà vừa rút lên :

- Người không nói ta sẽ không tha cho người!

Nếu Bạch Thiếu Huy chậm chân một chút, chàng đã bị bà ta chụp trúng vào cái huyết trọng yếu rồi.

Chàng thầm khen :

- Thủ pháp của bà lợi hại vô cùng, có thể trên Từ Vi đàn chủ một bậc!

Chàng gỡ Du Long thân pháp ra, quần với bà một lúc.

Chàng lại hỏi :

- Chẳng lẽ bà lại không phải là người trong Hoán Hoa cung?

Phu nhân trước sau vẫn không nhìn nhận sự ước đoán của chàng, bà bật cười lớn :

- Thoát khỏi tay ta, là phúc đức của nhà người dày lắm đó! Hãy cẩn thận nhé!

Bà gia tăng công lực, quyết áp đảo chàng cho kỳ được.

Từ lúc đầu Bạch Thiếu Huy theo Du Long thân pháp, tránh né những độc chiêu của chàng, chứ chưa hề phản công.

Giờ đây chàng nhận ra nếu tránh né mãi, rất có thể chàng sẽ bị bà ta hạ trong một lúc sơ hở nào đó, do đó chàng phản công liền.

Qua một lúc, nhân chậm tay một lúc, Bạch Thiếu Huy bị bà ta chụp trúng vào mạch môn.

Chàng cấp tốc vận dụng Cửu Chuyển huyền công hộ trì nơi huyết đó, đoạn xoay nhanh bàn tay trở lên, chụp vào mạch môn của bà.

Cửu Chuyển thần công phát huy quá mạnh, phu nhân nghe có một kinh lực đẩy bật mấy ngón tay, bà cố bấm mạnh vào, càng bấm càng bị đẩy mạnh, cuối cùng bà buông luôn, lùi lại hơn hai bước.

Đột nhiên bà biến sắc kêu lên thất thanh :

- Người... người hạ độc trên mình ta?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Tại hạ không hề dùng độc!

Cửu Độc Nương Tử bật cười ha hả :

- Không! Không phải hần đâu! Chính ta đây!

Phu nhân không còn gượng đứng nổi nữa, vụt ngồi xuống cát giọng căm hờn :

- Các người định là gì ta?

Cửu Độc Nương Tử lại cười to :

- Người muốn chúng ta làm gì người?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mưu thần gặp chước quỷ

Hương Hương cấp tốc bay mình đến bên cạnh mẹ, ôm lấy mẹ gào lên :

- Mẹ! Mẹ làm sao thế?

Cửu Độc Nương Tử hừ nhẹ :

- Mẹ người chẳng có việc gì đâu! Bà ta mệt muốn ngồi xuống nghỉ một chút thôi!

Hương Hương vụt đứng dậy, rút thanh đoản kiếm bên mình vừa cầm vừa đảo bộ lướt tới vừa quát :

- Người đã làm gì mẹ ta? Người hạ độc?

Cửu Độc Nương Tử cười mỉa :

- Đừng nói oan ta chứ? Ta có hạ độc trên người bà ta bao giờ? Tại bà nắm lấy tay mà? Người có biết ta là ai không? Ta là Cửu Độc Nương Tử, toàn thân ta đều có chất độc, chín loại tất cả, ai sờ mó vào người ta là trúng độc liền! Hiện tại bà ấy đã nhiễm ít nhất cũng đã bốn năm loại đấy!

Phu nhân rung rung giọng gọi con gái :

- Hương Hương đừng vọng động con ạ! Con không phải là đối thủ của nàng đâu! Hãy lui lại bên cạnh mẹ!

Hương Hương rít lên :

- Con liều sống chết với nàng đó mẹ!

Phu nhân vừa đưa tay mò vào người vừa gọi :

- Trở lại bên cạnh mẹ, Hương Hương! Nhanh lên!

Cửu Độc Nương Tử bật cười ha hả :

- Người định làm gì đây? Ta biết người có thủ sẵn trong mình ba món báu vật của Văn Hương giáo chủ năm xưa, nhưng người chẳng làm được gì đâu, hiện tại chẳng còn một điểm khí lực nào thực hiện ý định của người được! Nếu người miễn cưỡng vận khí, chất độc sẽ phát tác mạnh và nhanh, người phải chết gấp!

Phu nhân thở dài :

- Được rồi! Ta bằng lòng theo các người trở về đó! Nhưng các người nên buông tha Hương Hương! Nó vô tội! Nó không can dự gì đến việc làm của

ta!

Hương Hương òa lên khóc :

- Mẹ! Không được đâu mẹ! Mẹ không thể theo họ đâu! Con không muốn đâu!

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh ngạc :

- Phu nhân nói gì? Theo bọn tại hạ? Theo về đâu?

Phu nhân trở mặt :

- Vậy các người không từ Hoán Hoa cung tới đây?

Cửu Độc Nương Tử cười vang :

- Ai bảo với người là bọn ta từ Hoán Hoa cung đến?

Phu nhân lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Nếu không từ Hoán Hoa cung đến, các người vào đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy phân trần :

- Phu nhân lầm rồi! Bọn tại hạ không liên quan gì đến Hoán Hoa cung cả. Bất quá trong lúc bất ngờ, lại phát giác ra địa phương này, rồi do tính hiếu kỳ, mạo hiểm vào xem cho biết!

Cửu Độc Nương Tử liếc nhanh sang chàng đoạn tiếp nói :

- Và ta, ta theo hấn vào đây, chứ chẳng do một chủ tâm nào cả!

Hương Hương cắn hờn :

- Vì hiếu kỳ mà vào sao còn hạ độc hại mẹ ta?

Cửu Độc Nương Tử cười vang :

- Tiểu muội ơi! Ta đã nói là tại bà ấy nắm lấy tay ta, nên nhiễm độc, chứ ta nào có hạ độc trên người bà ta!

Bạch Thiếu Huy day qua hỏi nàng :

- Cô nương sẵn thuốc giải độc chứ?

Cửu Độc Nương Tử cười duyên :

- Có chứ! Ta đã ước hẹn với người là mang thuốc giải độc đến trao cho người, thuốc đó dĩ nhiên có sẵn trong người ta!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ muốn thương lượng với cô nương một điều...

Cửu Độc Nương Tử nhìn chàng với ánh mắt vô cùng tình tứ :

- Người cứ nói! Ta chẳng hề từ khước nếu người có việc gì cần yêu cầu ta!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Xin cô nương trao thuốc giải độc cho bà ấy!

Cửu Độc Nương Tử không do dự, mò tay vào trong mình, lấy ra một chiếc bình ngọc, đoạn đưa tay ngoắc Hương Hương :

- Tiểu muội lại đây!

Hương Hương bước tới.

Cửu Độc Nương Tử điềm nhiên bảo :

- Tiểu muội xòe tay ra, ta rắc thuốc giải độc vào, mang cho mẹ uống!

Hương Hương xòe tay ra liền, Cửu Độc Nương Tử mở nắp rắc một phần thuốc bột vào đoạn mỉm cười :

- Cho bà uống đi. Trong khoảnh khắc chất độc trong người sẽ được giải trừ, bà ta sẽ được vô sự!

Hương Hương trở lại cạnh mẹ, toan cho phần thuốc giải độc và miệng bà.

Phu nhân tròn đôi mắt nhìn Bạch Thiếu Huy một lúc, đoạn hỏi :

- Người bảo nàng ấy trao thuốc giải độc cho ta, là có ý tứ gì?

Bạch Thiếu Huy điểm nhẹ một nụ cười :

- Diễn tiến vừa qua giữa song phương, chỉ do một sự hiểu lầm mà ra, tất phải chữa ngay những điều đáng tiếc. Đồng thời tại hạ yêu cầu phu nhân phóng thích vị nhân huynh kia!

Chàng đưa tay chỉ Phạm Thù.

Phu nhân lấy làm lạ :

- Người quen hân?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ cùng vị huynh đài đó, đã mấy lần hội ngộ với nhau!

Phu nhân không đắn đo gì cả, há miệng cho Hương Hương trút thuốc vào, rồi bà nhắm mắt lại.

Hương Hương tuốt kiếm giữ chặt một bên.

Cửu Độc Nương Tử cười lạnh :

- À nàng không tin tưởng bọn ta! Nàng sợ ta trao thuốc giả!

Qua một lúc lâu phu nhân mở mắt ra nhìn Hương Hương :

- Con vào đây giải khai huyết đạo cho hân, rồi lấy thuốc giải độc cho hân uống luôn!

Hương Hương vâng lời.

Có lẽ chất độc Phạm Thù bị nhiễm chỉ là một loại mê dược, nên Hương Hương chỉ cho hân hít thuốc giải thôi. Hân vừa hít là tỉnh trí lại ngay.

Hân làm mấy động tác, soát lại tay chân, đoạn hướng về Bạch Thiếu Huy cung kính hỏi :

- Huynh đài cho tại hạ biết quý tánh cao danh có được chăng?

Bạch Thiếu Huy đáp lễ :

- Tại hạ họ Bạch tên Thiếu Huy!

Phạm Thù có vẻ suy nghĩ :

- Bạch huynh gặp tại hạ ở nơi nào?

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Có lẽ Phạm huynh còn nhớ, mười hôm trước đây đã gặp La Đại Thành, trên một chiếc thuyền giữa dòng sông chứ? La Đại Thành đó chính là tại hạ đó!

Phạm Thù nhìn vào chiếc Trúc tiêu bên mình chàng thốt qua mơ màng :

- A! Người hôm đó là Bạch huynh..

Phu nhân quắc đôi mắt sáng ngời ánh hung quang đảo nhanh ba người một vòng, đoạn lạnh lùng cất tiếng :

- Từ hai mươi năm qua, không một bóng người nào vào tận nơi đây. Ta không muốn lưu khách, các người không còn việc gì bắt buộc phải ở lại, hãy đi ra đi!

Cửu Độc Nương Tử gật đầu :

- Chủ nhân đã đuổi khách, chúng ta hãy trở ra ngoài, còn nấn ná tại đây làm gì nữa?

Bạch Thiếu Huy, Phạm Thủ sắp sửa quay mình, cất bước, Cừ Độc Nương Tử gọi họ :

- Khoan đi, hai người anh em nhỏ ơi! Ta còn điều này muốn nhờ bà ấy giải thích...

Phu nhân trầm gương mặt :

- Người muốn hỏi gì?

Cừ Độc Nương Tử chớp mắt :

- Người nói từ hai mươi năm qua, không một người nào đến tận tòa địa thất này?

Phu nhân rùn vai :

- Người không tin ta à?

Cừ Độc Nương Tử xì một tiếng :

- Người nên nói là từ hai mươi năm qua, không một ai vào đây mà còn sống sót để thoát ra ngoài. Nói như thế mới đúng sự tình!

Phu nhân hừ nhẹ :

- Có lẽ người nói đúng! Nhưng hôm nay ta phải phá cái lệ đó, chấp thuận cho các người còn sống sót trở ra!

Cừ Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Có chắc như thế không? Ta chỉ sợ đi chưa hết con đường hầm là chúng ta đã gục ngã rồi!

Phu nhân biến sắc. Bỗng bà nhún chân nhảy vọt về phía sau, xa độ bảy tám bước.

Bà vừa trụ bộ lại, tay bà đã có một vật tròn to bằng một quả trứng ngỗng. Bà bật người ghê rợn :

- Người khéo đoán đấy! Cái động này đã bị các người phát giác ra rồi, còn để các người sống sót làm sao được? Ta phải phá hủy một nơi nào đó, để vùi chôn xác các người!

Cừ Độc Nương Tử rùn vai :

- Cho nên ta không nghĩ là nên đi đâu hết, có đi cũng chẳng thoát lọt được nào!

Phu nhân trầm giọng :

- Người tưởng ở lại đây sẽ được sống à?

Cừ Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Nếu có chết bọn ta cũng không đến nỗi chết cô đơn! Ít nhất cũng có người bầu bạn bên thế giới bên kia!

Phu nhân hét to :

- Người nhận ra vật gì trên tay ta chẳng?

Cừ Độc Nương Tử điềm nhiên :

- Huỳnh Hoắc châm có gì lạ với ta đâu?

Phu nhân giật mình, Bạch Thiếu Huy thấp giọng hỏi :

- Huỳnh Hoắc châm có lợi hại lắm không?

Cừ Độc Nương Tử rùn vai :

- Các người không nên vọng động! Huỳnh Hoắc châm trong tay bà ta kia, lợi hại vô cùng! Dùng nội lực bóp mạnh là nó sẽ nổ tung ra, bắn châm độc nhỏ như lông trâu ra xa đến ba trượng. Ai trúng châm độc là phát ngứa ngáy cùng mình rồi chết không lâu sau đó. Đó là một loại ám khí tối độc trong ba loại của Văn Hương giáo chủ ngày trước. Nhờ ba loại ám khí đó, Giáo chủ đã tạo một thế đứng vững chắc trên giang hồ, thình danh nổi dậy khắp bốn phương!

Phu nhân trừng mắt quát :

- Ta cấm người đề cập đến Văn Hương giáo chủ!

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Không cho nói đến thì thôi! Ta có lợi lộc gì phải nhắc đến lão ấy? Tuy nhiên vật ở đâu, người ở đó, Huỳnh Hoắc châm ở đây, Giáo chủ tất cũng ở đây! Thảo nào hơn hai mươi năm qua, trên giang hồ vắng bóng lão!

Phu nhân quát to hơn :

- Câm ngay!

Bà gần từng tiếng :

- Ta hỏi thật các người, có phải các người từ Hoán Hoa cung đến?

Cửu Độc Nương Tử chớp chớp mắt :

- Được rồi! Nếu ta nói thật người đừng tung Huỳnh Hoắc châm nhé!

Phu nhân nóng nảy :

- Nói mau!

Cửu Độc Nương Tử chỉnh sắc mặt :

- Chúng ta vâng lệnh Hoán Hoa phu nhân truy tìm tung tích của người! Bất ngờ gặp người tại đây!

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc trầm nghĩ :

- “Nàng muốn gì lại bịa đặt ra như thế? Không khéo lại sinh ra rắc rối đấy!”

Phu nhân giương tròn đôi mắt nhìn nàng trừng trừng :

- Người là đầu lĩnh trong bọn?

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy :

- Chính hần! Hần là Hộ pháp chỉ huy bọn ta!

Phu nhân hừ một tiếng :

- Ta biết các người từ Hoán Hoa cung đến đây mà! Nếu không là người từ Hoán Hoa cung thì làm sao nhận ra được võ công của ta? Nhưng Hộ pháp là cái quái gì?

Cửu Độc Nương Tử giải thích :

- Hộ pháp là một chức vị cao nhất của nam nhân trong cung!

Phu nhân quắc mắt nhìn Bạch Thiếu Huy căm hờn :

- Thì ra người là đại diện của mụ ấy?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Phải đó! Hần là đại diện của Hoán Hoa phu nhân, hần được phu nhân tín nhiệm nhất, hần có toàn quyền hành động!

Bạch Thiếu Huy khẽ cau mày thâm kêu khổ.

Phu nhân hét vang như sấm :

- Câm ngay! Để ta còn hỏi hần!

Bà quay sang Bạch Thiếu Huy :

- Ngoài các người ra còn có ai không?

Cửu Độc Nương Tử đáp chận :

- Không còn ai khác nữa! Phu nhân đã sai phái có ba người chúng ta thôi!

Phu nhân trầm giọng :

- Làm sao các người biết được ta ở đây?

Cửu Độc Nương Tử thần nhiên :

- Ta theo chân người anh em họ Phạm kia, hẩn lãnh nhiệm vụ hướng đạo đi đến đâu, lưu ký đến đấy!

Hung quang chớp rục trong đôi mắt, phu nhân gần giọng :

- Được lắm! Được lắm!

Bà bóp mạnh quả Huỳnh Hoặc châm trong tay.

Huỳnh Hoặc châm là một loại độc châm, chứa chất hàng trăm hàng ngàn mũi châm, một quả tròn, chỉ cần bóp mạnh vỏ sắt, một cơ quan bên trong sẽ ấn mạnh vào chất nổ, vỏ sắt vỡ tung, bắn độc châm ra, hạ địch dễ dàng. Cho nên bóp mạnh chiếc vỏ rồi, phải quăng ra liền, nếu không nó sẽ tự nổ trong lòng bàn tay, tự mình hại lấy mình.

Cửu Độc Nương Tử trông thấy mấy ngón tay của bà mấy mấy vội kêu lên thất thanh :

- Chết! Chết! Bà ta định sát hại bọn ta diệt khẩu đó!

Nàng kêu lên thất thanh nhưng không lộ vẻ sợ hãi chút nào.

Trái lại nàng còn điểm một nụ cười mỉa mai.

Nàng thần nhiên nhưng phu nhân ngạc nhiên, bà ta ngạc nhiên, rồi kinh hãi, rồi sững sờ, ngậy người đứng lặng.

Một lúc lâu bà thất vọng thốt :

- Người lợi hại đó! Người có thể quân thúc mẹ con ta mang về nộp cho Hoán Hoa cung!

Hương Hương hoảng sợ :

- Mẹ! Mẹ!

Phu nhân trầm giọng :

- Chất độc trong người của mẹ chưa được giải trừ, con ạ!

Hương Hương trừng mắt nhìn Cửu Độc Nương Tử hỏi nhanh :

- Vậy là phần đó không giải độc?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Ai bảo phần đó không thể giải độc? Ta đã nói với người, mẹ người bị nhiễm độc ít nhất cũng phải năm loại độc được, trong tất số chín loại trên người ta. Nhưng thuốc phần vừa rồi chỉ có công dụng giải trừ vài loại thôi, còn vài loại khác, phải dùng thuốc giải khác!

Hương Hương sôi giận :

- Sợ dĩ mẹ ta không chịu buông tha cho các người?

Cửu Độc Nương Tử lại bật cười khanh khách :

- Nếu ta không dè dặt, cứ nhắm mắt tin các người, thì giờ đây bọn ta có lẽ đã là những cái xác không hồn rồi! Cửu Độc Nương Tử này, từ lúc mười ba tuổi, đã dần thân vào kiếp sống giang hồ, ta còn lạ gì những mảnh khoe đó nữa chứ?

Phạm Thủ từ lúc được giải khai huyết đạo, không thốt một lời. Bây giờ hẩn mới nói :

- Do đâu cô nương biết được là bà ta không buông tha chúng ta?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Có gì đâu! Bà ta cứ chốc chốc lại nhìn lên chiếc cột thứ hai kia, ta đâm nghi ngờ, sau cùng ta hiểu là chiếc cột đó có ẩn chứa một cơ quan, liền với phần đất gần lối ra, nếu chúng ta đi đến đó, ở trong này bà ta chỉ ấn vào nút, hoặc giả chỗ đất đó sụp xuống, hoặc giả đá từ trên dè xuống, bọn chúng ta phải mất mạng tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Bạch đầu cung nữ

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Tại sao cô nương biết là có mai phục ở cơ quan dọc theo đường?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Muốn biết rõ điều đó, cần phải có con mắt nhìn sự kiện chung quanh mình. Do kinh nghiệm ta trông thấy rõ ràng những điểm khác lạ, song dọc đường chúng ta không gặp sự gì xảy ra, bởi bà ấy muốn dụ chúng ta vào sâu, đợi khi chúng ta trở ra, bà ấy mới hạ thủ đoạn!

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Người ta đã phí bao nhiêu nhân lực, vật lực tạo nên địa phương này, nếu không có cuộc bố trí phòng vệ thì cần gì phải chôn chui dưới lòng đất sâu. Đã tìm chỗ chui trốn, tất nhiên phải đề phòng chứ!

Phu nhân hét vang lên :

- Đừng nói nhiều! Các người cứ bắt mẹ con ta mang về cung lãnh thưởng!

Bạch Thiếu Huy nghiêm giọng :

- Phu nhân muốn bọn tại hạ phải làm như thế nào cho phu nhân tin là bọn tại hạ không phải từ Hoán Hoa cung tới đây?

Phu nhân tỏ vẻ nghi ngờ, đảo mắt sang Cửu Độc Nương Tử cất tiếng hỏi :

- Thì nàng ấy đã thừa nhận rồi, không lẽ nàng đùa?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Ta nói giả, người tin, hẳn nói thật người không tin! Ta còn biết làm sao bây giờ? Tùy người, người muốn tin làm sao cũng được!

Hương Hương trở mắt :

- Thực sự các người đến đây với mục đích gì?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại hạ đã trình bày lý do mấy lượt, tại sao phu nhân và cô nương cứ hỏi mãi! Lý do đó là tách hiếu kỳ, không hơn không kém!

Chàng day qua Cửu Độc Nương Tử nói tiếp :

- Cô nương hãy trao thuốc giải độc cho họ đi! Minh còn phải trở ra ngoài lo việc của mình!

Cửu Độc Nương Tử lấy trong mình ra một chiếc bình bằng ngọc, hướng sang phu nhân thốt :

- Ta trao thêm một loại thuốc giải độc nữa, nhưng ta nói trước, nó chỉ giải trừ một chất độc thôi, còn lại một chất, đợi khi nào bọn ta ra khỏi nơi này rồi, ta mới trao nốt giải được trừ nốt chất độc cuối cùng đó. Nên nhớ là chất độc tồn tại sau cùng, rất lợi hại đấy, trong ba ngày nó sẽ phát tác, và người phải chết, không ai trên đời trừ ta, cứu người thoát nạn!

Nàng mở nắp bình, rắc vào lòng bàn tay Hương Hương một ít thuốc bột.

Hương Hương cho mẹ uống xong, Cửu Độc Nương Tử bảo :

- Bây giờ người thử vận khí xem sao!

Phu nhân y lời, vận khí liền. Bà nghe toàn thân thư thái như thường. Bà nhìn Cửu Độc Nương Tử hết sức thần phục, nàng dùng độc thần diệu vô tướng, tự nhiên bà đảm sợ, có sợ mới chịu tin là bọn Cửu Độc Nương Tử không có ác ý đối với bà.

Bà dạy qua Hương Hương :

- Con đưa họ ra khỏi nơi này! Có con cùng đi họ sẽ không còn nghi ngờ gì cả!

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Phải! Có nàng ấy đi với bọn ta, tự nhiên bọn ta được vững tâm hơn! Nhưng ta xin thanh minh một lượt nữa, bọn ta không phải từ Hoán Hoa cung đến đây đâu nhé! Người yên trí đừng giờ trò gì cả, như ta đã bảo chất độc trong người của người chưa được giải trừ trọn vẹn, chỉ trong vòng ba ngày thôi, người có thể chết vì nó, nếu không có thuốc giải. Và thuốc giải đó ta chỉ trao cho Hương Hương khi nào bọn ta ra ngoài được bình an!

Phu nhân hừ một tiếng :

- Các người cứ đi, ta biết cân phân lợi hại lắm!

Bạch Thiếu Huy vụt hỏi :

- Tại hạ còn một nghi vấn, chẳng hay phu nhân có thể giải thích được không?

Phu nhân kinh dị hỏi chàng :

- Người muốn hỏi điều gì?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Phu nhân có hiềm khích gì đối với Hoán Hoa cung?

Phu nhân thoáng biến sắc, câu hỏi của Bạch Thiếu Huy làm bà suy nghĩ nhiều. Bà trầm lặng một lúc lâu không đáp.

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Nếu phu nhân thấy khó nói, thì thôi vậy! Tại hạ xin cáo từ!

Phu nhân thở dài thốt :

- Năm nay Hương Hương đã được mười tám tuổi. Trong thời gian qua, nó thường hỏi về lai lịch của ta, ta chưa hề tỏ cho nó biết!

Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nó biết đâu lai lịch của ta, là tất cả những gì thống khổ ta ôm ấp từ lâu! Từ hai mươi năm dài! Niềm thống khổ đó, vĩnh viễn không thể xoa dịu được! Ta không muốn nhắc lại làm gì, nhắc lại chỉ làm cho con ta thêm thống khổ như ta!

Bà lại dừng, dừng lại một chút rồi tiếp tục :

- Ta không nói Hương Hương tưởng đâu mẹ nó đã làm một việc gì để tiện lắm, không dám nói với ta, cũng không còn dám nhìn ai sau hành động đó! Có thể nó hận mẹ nó, nó có biết đâu mẹ nó là con người đáng thương! Mẹ nó đáng thương hơn tất cả mọi người đáng thương trên đời!

- Mẹ! Mẹ! Con đâu dám có ý nghĩ đó! Con chẳng hề có ý nghĩ đó!

Phu nhân từ từ tiếp nói :

- Mấy năm nay mẹ cam nhốt mình dưới lòng đất sâu, không dám nhìn thái dương, không dám nhìn nhân loại, chỉ vì mẹ đáng thương hại quá, chỉ vì mẹ không muốn ai biết rằng mẹ còn sống trên đời, đừng ai biết đến mẹ mà thương hại! Con xem, Hương Hương ơi! Tất cả mọi nhu cầu tại đây, mẹ đều nhờ con xuất ngoại đem về! Mẹ đâu phải là người phạm tội kinh thiên mà sợ người đời?

Bà trầm buồn ra mặt, một lúc lâu bà buông gọn :

- Mẹ muốn trốn tránh Hoán Hoa cung con ạ!

Bà hướng sang bọn Bạch Thiếu Huy vẫy tay :

- Nếu các vị có phần nào tin tưởng nơi già, xin hãy vào trong đàm đạo!

Về hung dữ không còn trên gương mặt bà nữa, hiện tại, bà là một người mẹ hiền, âm thầm thống khổ, nuôi con khôn lớn.

Bà nương mình Hương Hương trở vào nhà.

Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử và Phạm Thủ theo sau.

Phu nhân mời tất cả ngồi xuống. Bọn Bạch Thiếu Huy vì hiếu kỳ, nóng nghe câu chuyện tâm tình của bà, Hương Hương cũng nóng nghe không kém.

Nàng hỏi :

- Mẹ sắp kể lai lịch của mẹ con mình hả mẹ?

Phu nhân gật đầu :

- Phải đấy con ạ! Trước sau gì mẹ cũng phải kể cho con nghe! Nhân có mấy vị đây, mẹ không cần phải chờ đợi lâu hơn, mẹ kể cho tất cả cùng nghe, để cõi mở mọi thắc mắc giữa nhau!

Bà trầm ngâm một chút đoạn hỏi con gái :

- Con có biết họ của con là gì không?

Hương Hương lắc đầu :

- Mẹ có nói cho con nghe bao giờ đâu mà biết!

Phu nhân nhếch nhếch cười khổ :

- Con họ Hương!

- Họ Hương? Trên đời này lại có họ đó à? Vậy ra tiếng Hương đầu là họ, tiếng Hương sau là tên của con?

Phu nhân gật đầu :

- Phải. Con họ Hương, là do mẩu hệ. Từ bao lâu rồi mẹ xưng là họ Hương. Nhưng thực sự ra mẹ cũng không phải là họ Hương!

Hương Hương giật mình :

- Mẹ nói gì thế? Con chẳng hiểu làm sao cả. Tại sao họ Hương rồi lại không phải là họ Hương?

Phu nhân thở dài :

- Trước kia mẹ tên là Hương Dung. Hương không phải là một họ thực sự. Bất quá mẹ mượn tạm tên làm họ, thành thử quen đến giờ..

Bà tỏ vẻ trầm buồn nói tiếp :

- Mẹ là một kẻ mồ côi, không còn cha, không còn mẹ, ngay sau khi sanh ra trên cõi đời này. Mẹ được đưa vào Bách Hoa cốc nuôi dưỡng. Trong Bách Hoa cốc có một cơ sở chuyên nuôi những đứa trẻ mồ côi, lượm lặt từ bốn phương mang về. Cơ sở đó do một lão bà cai quản. Chỉ có những đứa trẻ mồ côi thuộc phái nữ, mới được lượm lặt mang về, con nên nhớ điều đó!

Hương Hương lấy làm lạ :

- Tại sao họ lại nuôi dưỡng toàn cô nhi nữ?

Phu nhân đáp :

- Trong Bách Hoa cốc chỉ có toàn là nữ nhân mà thôi. Những cô nhi nữ mang từ bốn phương về, được giao cho một vị bà bà nuôi dưỡng, phu nhân tuyển chọn trong số đó, những đứa có cốt cách tốt, đưa về cung nuôi, lớn lên truyền cho võ học nghiêm nhiên trở thành đệ tử của bà. Phàm đệ tử của bà đều được gọi là Công chúa. Còn các đứa trẻ kia, cũng được lão bà truyền cho võ công, nhưng được gọi là Hoa nữ, khi thành tài được đưa vào cung làm mọi tạp dịch!

Bạch Thiếu Huy a lên một tiếng khẽ trầm nghĩ :

- “Bà ấy nói đúng!”

Phu nhân tiếp nói :

- Già là một hoa nữ trong Bách hoa cung hai mươi năm về trước. Cùng lứa tuổi với già, có tất cả mười bảy người nữa hợp thành một đội, cùng lấy chữ Hương đứng đầu tên họ riêng. Lúc đó phu nhân có hai đệ tử, tức là hai Công chúa. Đại công chúa có tánh khắc bạc, lạnh lùng, tàn độc, còn Nhị công chúa lại ôn hòa, nhu dịu, không hề lên mặt với ai.

Phu nhân dừng lại một chút, như để nhớ rõ chuyện xưa rồi tiếp :

- “Vào một ngày mùa đông, bỗng nhiên phu nhân đang hành công lại bị tẩu hỏa nhập ma, không nói năng, không cử động gì được. Bệnh tình quá trầm trọng, không linh đan thần dược nào chữa trị nổi. Ba hôm sau phu nhân mửa máu mà chết!

Theo quy củ trong cung, người thừa kế ngôi vị tối cao của phu nhân, do phu nhân chỉ định trong số các Công chúa.

Lúc đó phu nhân ngoại bệnh thành linh và chết gấp, nên người thừa kế phu nhân chưa được lựa chọn. Sau khi phu nhân chết rồi, Đại công chúa tự cho mình là lớn đáng tiếp thu quyền chưởng quản toàn cung, không cần dư luận, tiếm vị liền!

Theo tập quán trong cung, mỗi vị phu nhân đều có bốn vị cô bà phụ tá.

Lúc phu nhân chết, có một cô bà không rõ vì ý tứ gì, lại tự mình đâm vỡ Thiên linh cái, chết theo. Có kẻ cho rằng vị cô bà đó bất bình vì một quyết định của Đại công chúa mà tự tử. Đại công chúa chủ trương hỏa táng, còn Nhị công chúa thì muốn tẩm liệm chôn cất. Dĩ nhiên chủ trương của Đại công chúa, vị tần Cung chủ phải được tôn trọng, và cuộc hỏa táng xác của phu nhân được cử hành ngay”.

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Hỏa táng là phải, bởi ai lại đem chôn cất một cái xác chết trúng độc, cho tang tích còn mãi?

Phu nhân trở mắt nhìn nàng :

- Cô nương nói đúng! Phu nhân trúng độc mà chết, chứ chẳng phải bị tẩu hỏa nhập ma! Và vị cô bà tự tử, chính là Hồ cô bà, người đã nuôi dưỡng già từ nhỏ, bà có ý hoài nghi phu nhân trúng độc, song không có bằng cứ gì buộc tội kẻ hạ độc mà bà biết chắc đó là Đại công chúa. Do đó bà uất hận, đến không còn thiết sống nữa!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Vị Đại công chúa đó, chính là Hoán Hoa phu nhân hiện tại! Nếu vậy bà ta cũng là tay có thủ đoạn tàn độc đó!”

Hương Hương nóng nảy :

- Rồi mẹ ly khai Hoán Hoa cung trong trường hợp nào?

Phu nhân phớt điếm một nụ cười :

- Con đừng giục để mẹ từ kể lại, cho rõ ràng hơn!

Bà tiếp :

- “Phu nhân chết không bao lâu, Đại công chúa nhân một cuộc xuất ngoại, mang về hai thiếu phụ trung niên, một họ Long, một họ Sài, thay thế Hồ cô bà nuôi dưỡng bọn hoa nữ.

Còn họ Sài thì sung vào chức Tổng quản trong cung, Đại công chúa hết sức tin dùng, nói sao nghe vậy. Nghe nói họ Sài chuyên dùng chất độc, nhất là loại mê dược, bà ấy lợi hại đến độ đi ngang qua ai, là người đó mê man liền”.

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Hai bà đó ta đã biết rồi! Sài cô bà có cho ta uống Vô Ưu tán, và Long cô bà đã thao diễn Hoa nữ một lần, vài hôm sau khi ta vào cốc”.

Phu nhân lại tiếp :

- Hoán Hoa cung có một cấm lệnh, trừ những kẻ từ nhỏ đến lớn luôn ở trong cung, tuyệt đối không một ngoại nhân nào được phép xâm nhập vào cốc. Đại công chúa bất chấp cấm lệnh đó, tự chuyên đưa họ Long và họ Sài vào, đã vậy lại còn giao phó cho họ những chức vị quan trọng, làm cho ai nấy cũng bất mãn. Nhưng đến Nhị công chúa còn không dám ngăn trở, những người khác làm gì có ý kiến.

Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ yên lặng ngồi nghe không một ai nói tiếng nào.

Phu nhân tiếp tục :

- “Từ đó Đại công chúa mỗi lần xuất ngoại, đều mang họ Sài theo. Dần dần trong cung có tiếng thầm thì bàn tán là Đại công chúa đã làm nhiều điều tội tệt bên ngoài, và tất cả những điều tội tệt đó đều do chủ ý của họ Sài.

Hai năm qua kể từ lúc phu nhân chết, cũng vào một ngày mùa đông, Đại công chúa sau một lần xuất ngoại, có đưa về cung một thanh niên họ Phạm. Thanh niên này đã bị đánh thuốc mê, cuốn tròn trong một chiếc chăn, lúc đưa vào không một ai trông rõ mặt mày”.

Phạm Thủ giật mình hỏi gấp :

- Thanh niên đó tên gì?

Phu nhân lắc đầu :

- “Già không được biết rõ. Y bị quản thúc tại một gian phòng bí mật trong cung, trừ những thiếu nữ thời thường hầu hạ bên cạnh Đại công chúa, không một ai được trông rõ mặt mày, nói gì đến biết tên? Nhưng dần dần rồi bí mật cũng phải bật mí từ trong cung, có tiếng đồn đại ra ngoài, thanh niên đó là một vị hiệp sĩ, phong độ vô cùng tuấn tú, võ công lại cao, có thình danh lừng lẫy trên giang hồ.

Đại công chúa quá say mê người đó, toan hiến thân cho người, nhưng người khinh bỉ tư cách của Đại công chúa, chẳng những từ khước mà còn mắng bả ta là một con yêu nữ.

Theo ai cũng phải thẹn, thẹn rồi giận, giận rồi thù, thanh niên phải chết.

Nhưng Đại công chúa không giận, cố thuyết phục thanh niên. Thanh niên cương quyết từ chối mối tình bất chính.

Thanh niên bị giam cầm đúng mười lăm hôm, Đại công chúa hết dùng mềm, dùng đến cứng, làm gì thì làm, nói sao thì nói, vẫn không lay chuyển nổi ý chí của thanh niên.

Sự nhẫn nại nào cũng có giới hạn. Đại công chúa không còn cách gì khuyến dụ thanh niên được, sanh hận, bắt đầu dùng biện pháp mạnh, không cung cấp thêm thức ăn thức uống nữa, dọa sẽ bỏ đói cho chết luôn.

Bất ngờ một đêm sau đó, thiếu niên trốn thoát!”

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ, tự hỏi với hệ thống canh phòng tại Bách Hoa cốc nghiêm mật như thế, thanh niên họ Phạm làm sao mà thoát đi được?

Chàng buột miệng hỏi :

- Sự canh phòng trong cung vô cùng nghiêm mật, gia dĩ thanh niên đó lại không thuộc đường đi, lối bước làm sao y trốn khỏi được Bách Hoa cốc chứ?

Phu nhân gật đầu :

- Các hạ thắc mắc rất đúng! Muốn qua khỏi Bách Hoa cốc, phải có người đưa đường, và nếu không có nội tuyến tiếp trợ, thanh niên đó hẳn phải rũ xương trong nhà giam.

Phạm Thủ kêu lên :

- A! Vậy là có người phóng thích và đưa hấn đi!

Phu nhân nhắm mắt kỹ lại, như nhìn vài ký ức. Gương mặt của bà đang trắng nhợt, vệt ửng đỏ lên, rồi bà mở mắt ra từ từ thốt :

- Đại công chúa chỉ dùng có một Hoa nữ, là Hương Lăng thơ thơ, thường ngày mang com nước vào phòng giam cho thanh niên. Đúng là một con người đẹp như ngọc, ngôn từ hiền dịu, cử động nhàn nhã, nếu ai đã trông thấy một lần, vĩnh viễn nhớ mãi.

Bà vô tình hay cố ý tỏ sự ái mộ thanh niên trước mặt con gái, trước mặt Bạch Thiếu Huy và Cửu Độc Nương Tử và Phạm Thủ! Bà say sưa tỏ sự ái mộ, không cần dè dặt điều gì cả.

Hương Hương thấp cúi đầu len lén nhìn sang Phạm Thủ.

Phu nhân thờ dãi tiếp nói :

- Chắc các vị đã đoán ra, ai tiếp trợ thanh niên trốn khỏi cung rồi!

Bà mơ màng một chút đoạn thốt :

- Thanh niên không ưa Đại công chúa, nhưng cảm thấy Hương Lăng thơ thơ, qua cái công phục dịch com nước một ngày ba lượt. Từ cảm mến đi đến tình cảm không xa, và cuối cùng Hương Lăng thơ thơ mạo hiểm cùng trốn đi với thanh niên họ Phạm.

Hương Hương thờ phào :

- Họ không bị Đại công chúa đuổi theo?

Phu nhân lắc đầu :

- Không! Họ chả sao cả, mà người chịu khổ lại chính là mẹ!

Hương Hương trở mắt :

- Tại sao? Mẹ có liên quan gì đến việc bọn họ trốn đi?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Bắt cá để trên thớt, cá sảy, chém thớt là thói thường của thiên hạ, có gì lạ đâu!

Phu nhân gật đầu :

- Phải! Đại công chúa phần nộ, hạ sát trọn số Hoa nữ có chữ Hương đứng đầu tiên. Trừ Hương Lăng thơ thơ đã trốn đi, còn lại mười bảy người, kể cả già này!

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Tàn nhẫn thật!

Hương Hương rung giọng :

- Còn mẹ! Mẹ làm sao?

Phu nhân cười thâm :

- Mẹ thoát chết, nhưng tao ngộ của mẹ còn thâm hơn cái chết!

Hương Hương giục :

- Mẹ, nói mau đi mẹ! Con nóng nghe quá!

Phu nhân tiếp nói :

- “Lúc nghe được tin cả hai trốn đi, mẹ đang ở tại nhà bếp, mẹ sợ hãi vô cùng, vội chui vào một lỗ lò không có lửa trốn ở đó, đợi cho Đại công chúa và họ Long, họ Sài dẫn thuộc hạ lục soát khắp nơi, mới dám bước ra ngoài, rồi tìm cách ly khai Bách Hoa cốc.

Nhưng ra khỏi Bách Hoa cốc không phải là việc dễ dàng! Mẹ cứ quanh quẩn mãi từ động này, đến động kia, ngày ẩn nấp đêm mò ra kiếm cái ăn uống, tình trạng đó kéo dài không rõ được bao nhiêu hôm nữa. Mẹ cũng không biết là mình còn ở trong cốc hay đã rời xa.. mãi đến một đêm, có trăng tròn mẹ rời chỗ nấp, lần ra bờ suối, định rửa mặt uống nước.

Trăng sáng nước trong, mẹ soi mặt trên nước được một lúc lâu, mơ màng đến sự việc đã qua. Bỗng giật mình trông thấy một gương mặt khác trên nước. Mẹ vội nhảy tạt sang một bên, vừa chụp thanh đoản kiếm vừa quay mình nhìn lại, hỏi nhanh :

- “Ai?”

Trước mặt mẹ một thư sinh cực kỳ tuấn nhã, đứng đó từ lúc nào không rõ.

Y điểm một nụ cười đáp :

- “Tiểu sanh!”

Y chưa xưng tên họ với mẹ liền”.

Hương Hương hấp tấp hỏi :

- Mà là ai thế hà mẹ?

Phu nhân thở dài :

- Sau này mẹ mới biết y là Văn Hương giáo chủ! Y ôn tồn hỏi mẹ, tại sao nửa đêm thơ thẩn một mình nơi bờ suối, y mời mẹ về nơi cư trú của y, hứa sẽ làm mọi cách giúp đỡ mẹ bất cứ việc gì, nếu mẹ cần nhờ tới y!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Văn Hương giáo chủ

Hương Hương mở to đôi mắt :

- Người đó tốt bụng đấy chứ, hờ mẹ?

Phu nhân thờ dài :

- Hương Hương, con nên nhớ điều này. Lời nói với tâm địa con người thường trái ngược nhau, lời nói càng đẹp, tâm địa càng xấu. Bậc anh hùng có phẩm cách nhìn vào phẩm cách là biết rõ con người. Kẻ gian hùng thường có chủ trương mà chủ trương thì tiềm tàng, nó không lộ lộ như phẩm cách, nên kẻ gian hùng dễ trang sức bằng lời hay, tiếng dịu, do đó kẻ dối thoại dễ bị quyến rũ. Cho nên đừng bao giờ tin vào lời đẹp của ai, nhất là những kẻ mà mình gặp gỡ lần đầu. Càng dè dặt hơn nữa, là những thiếu nữ có chút nhan sắc, đối với nam nhân.

Cửu Độc Nương Tử cười lớn :

- Đừng quá sợ nam nhân như thế chứ! Nam nhân là một loại động vật đáng yêu nhất trên thế giới mà!

Hương Hương lo lắng :

- Vậy ra mẹ đã gặp một kẻ xấu nhất đời? Mẹ ơi! Rồi sau đó sự việc ra sao?

Phu nhân tiếp nối :

- “Y nói gì mặc y mẹ không lưu ý, mẹ quay mình bước đi, y vội gọi mẹ lại, giọng tha thiết: “Cô nương đừng nghi ngờ, tại hạ không phải là kẻ bại hoại đâu! Đêm đã khuya rồi, cô nương lại đơn độc, còn định đi đâu nữa? Nếu có sự bất trắc gì thì sao?”

Mẹ không lưu ý cứ bước mau định tránh xa y, càng xa càng tốt, càng xa nhanh càng tốt hơn.

Nhưng một mùi hương thoảng qua mặt mẹ theo làn gió phất, y đã hiện ra trước mặt mẹ, chặn đường. Y cười hi hi tiếp nói: “Tại hạ cố giải thích với cô nương, cô nương không chịu nghe, vậy là cô nương cho rằng tại hạ không phải là người tốt rồi?”

Thân pháp của y linh diệu như thế, mẹ phải ngán, hễ ngán thì phải đề phòng, mẹ chỉ đáp gọn: “Người hãy tránh ra cho ta đi, ta có việc gấp không cần nhà người giúp đỡ gì cả!” Hân ta lại cười tiếp: “Tại hạ có hảo ý, xin cô nương đừng nghi oan”.

Y không chịu tránh qua một bên, nhường đường cho mẹ đi tới. Mẹ vừa lo sợ vừa nóng nảy hét lên: “Nếu người không tránh đường, ta sẽ vô lễ đấy”.

Mẹ không đợi y nói gì, vung tay đánh ra một chiêu “Phong Hoa Thất Chỉ”.

Chiêu đó mẹ chỉ đánh dứt thôi, bản ý không muốn sanh sự với y, bất quá mẹ mong y nhảy tạt qua một bên tránh khỏi mẹ vọt đi liền.

Y vươn ra chụp vào cổ tay của mẹ. Mẹ lật ngửa bàn tay đập khê vào tay y.

y rút tay về cười hi hi: “Cô nương ngoan cố quá, tại hạ thành thực chùng nào cô nương nghi ngờ chùng ấy! Có nói gì nữa cũng chỉ phí công thôi!”

Y liền đưa bàn tay tả lên búng một ngón. Một mùi hương nhẹ thoảng qua mũi mẹ hôn mê liền”.

Hương Hương kêu lên :

- “Thất Bộ Đàn Hương”! Trời! Rồi sao nữa hờ mẹ?

Phu nhân trầm buồn gương mặt :

- Khi mẹ tỉnh lại mới phát giác ra mình đang nằm trên một chiếc giường gấm trong một tòa thạch thất, thư sinh đứng bên cạnh, miệng điểm một nụ cười. Mẹ vừa thẹn vừa lo, nhưng mà làm gì được? Mẹ tui uất quá, bật khóc. Mẹ khóc, y cố tìm lời an ủi, sợ mẹ quẫn trí tự tử.

Bà thờ dài mơ màng nhìn ra xa.

Cửu Độc Nương Tử thần nhiên hỏi :

- Thư sinh có đụng gì đến bà chăng?

Phu nhân thoáng ửng hồng đôi má :

- Không một nam nhân nào chịu phí công đưa một thiếu nữ gặp gỡ giữa đêm khuya về nhà mà không hưởng lợi gì cả. Khi già tỉnh lại biết mình đã bị xâm phạm tiết hạnh, chỉ còn biết khóc mà thôi! Ván đã đóng thuyền thân phận cô đơn, Bách Hoa cóc lại không buông tha, trong hoàn cảnh đó, dù muốn dù không, già cũng phải nương nhờ theo y.

Phu nhân dừng lại một lúc lâu. Không ai thốt ra một lời nào, không khí có vẻ nặng nề với niềm đau khổ do phu nhân vừa kể.

Bà thuật tiếp :

- Từ đó già lưu lại trong gian thạch thất, nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân. Thờ sanh đó với gì, kể ra cũng chí tình chí nghĩa, luôn luôn chiều chuộng bà. Già được an thân trong thời gian đó. Thành thạo già lại nhớ đến Hương Lăng thờ thờ, nhớ đến thanh niên họ Phạm, tự hỏi không rõ hiện tại cả hai đưa nhau đến tận phương trời nào? Sau đó già thọ thai với y, sanh ra Hương Hương đây!

Hương Hương kêu lên :

- Con là con của Văn Hương giáo chủ?

Phu nhân gật đầu.

Hương Hương xúc động vô cùng hấp tấp hỏi :

- Mẹ! Mẹ, cha con hiện giờ ở đâu?

Phu nhân lộ vẻ căm hờn trong ánh mắt :

- Chết rồi!

Hương Hương rú một tiếng, vừa thương tiếc, vừa hãi hùng. Xưa nay nàng tự hỏi không rõ phụ thân là ai. Giờ biết được rồi thì người đã chết! Có gì đau đớn cho nàng hơn?

Phu nhân không để ý đến sự xúc động mãnh liệt của nàng, trầm giọng hỏi :

- Nơi phía hậu có một tòa thạch thất nữa, con biết chứ?

Hương Hương gật đầu :

- Biết! Mẹ thường cấm con bén mảng đến đó!

Phu nhân tiếp nối :

- Ngôi nhà đó có ba gian, gian chính giữa có tượng tổ sư, còn hai gian hai bên là nơi luyện thuốc của Giáo chủ. Giáo chủ thỏa mãn mọi ý muốn của mẹ, nhưng không chấp nhận cho mẹ vào ngôi nhà đá đó. Y bảo rằng tổ sư ngày trước, có buộc y thẻ độc, không để cho nữ nhân vào gian thạch thất đó, sợ cái hôi hám của nữ nhân làm ô trọc không khí tôn nghiêm. Y tha thiết yêu cầu già đừng vì một lý lẽ gì, vào đây cho y được giữ trọn lời thề.

Hương Hương chớp mắt :

- Thảo nào mẹ chẳng cấm con!

Phu nhân lại tiếp :

- “Cứ mỗi sáng Giáo chủ vào thạch thất, quá trưa mới trở ra, bảo rằng tham bái tổ sư, lo việc thờ phụng. Mẹ đã có ý nghi ngờ ngay từ buổi đầu! Và mẹ lập tâm khám phá những gì y làm đều đều, hằng ngày trong ngôi nhà đá đó.

Một hôm mẹ theo dõi y, y đi trước, mẹ len lén theo sau. Lạ lùng thay, y không đi vào gian giữa, nơi có thờ tượng tổ sư, mà lại vào gian bên tả. Mẹ đợi cho y khép kín cửa lại rồi mới đến cạnh bên cửa sổ, theo khe hở nhìn vào.

Mẹ hết sức hãi hùng, trông thấy những gì bên trong gian nhà đó. Qua giây phút hãi hùng, mẹ phần nộ, mẹ nóng nảy, không dẫn được lòng vội đẩy mạnh cửa tiến vào...”

Hương Hương trở mắt :

- Mẹ nhìn thấy gì?

Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ cũng hiếu kỳ, muốn biết bà ta thấy gì trong gian nhà đó đến nỗi giận sôi không dẫn được.

Phu nhân đưa tay đè ngực, chừng như bà còn sôi giận như lúc nào. Bà rung rung giọng thốt :

- Y vào trong gian nhà rồi, từ từ tháo chiếc mặt nạ nơi mặt. Trời cái gương mặt anh tuấn đêm nào, mẹ trông thấy dưới ánh trăng trên bờ suối là một gương mặt già, và hiện tại Văn Hương giáo chủ bằng mặt thật, một gương mặt già nua, với hàng ngàn nếp nhăn, chằng chịt những khối thịt to nhỏ, u nân, đen sạm, một gương mặt xấu xí ghê tởm! Một lão quái vật!

Hương Hương quên thờ nhìn mẹ không chớp!

Phu nhân bắn hung quang sáng rực, tỏ rõ bà còn căm hờn đến nay, niềm oán hận theo thời gian có tăng không giảm. Bà tiếp :

- “Khi người ta tình con ác mộng, người ta không khỏi hãi hùng. Mẹ còn hãi hùng hơn người tình ác mộng. Trong thế gian này có thiếu nữ nào không mơ được kết duyên với thanh niên tuấn tú?

Đối với họ Phạm, về anh tuấn giả mạo của Văn Hương giáo chủ còn kém xa, song mẹ không dám đặt cao vọng sánh mình với Hương Lăng thơ thơ mà chỉ mong một hoàng tử của lòng. Văn Hương giáo chủ dù kém xa họ Phạm, mẹ vẫn thấy được một người chồng như vậy, kể cũng quá phận rồi.

Ngờ đâu người chồng trẻ trung đó, giờ đây chỉ là một lão già xấu xí! Mẹ nhớ đến buổi cường ép của y buổi ban đầu, lòng mẹ sục sôi phẫn nộ, và niềm tuyệt vọng lên cao, sự sôi giận bốc mạnh, mẹ không phải đắn đo lâu, đẩy cửa bước vào nhanh”.

Cửu Độc Nương Tử chen một câu :

- Tôi chỉ nghe nói Văn Hương giáo chủ là một con người chuyên hái trộm hoa trinh, trước kia từng nổi tiếng là tay phong lưu hào hiệp trong giang hồ, dù biết y chơi hoa để tỏ mùi hoa, bất chấp hoa tàn, nhụy sẽ rữa vì y, song những thiếu nữ đã bị y cướp mất sự trong trắng rồi, không một nàng nào không mơ mộng y trở lại một lần sau, vì y có tài quyến rũ kỳ lạ. Tuyệt nhiên tôi không ngờ được y là một lão già xấu xí như quái vật!

Hương Hương hỏi dồn :

- Rồi sau đó việc gì xảy ra hở mẹ?

Phu nhân cười thầm :

- “Thói quen của lão là cứ mỗi sáng viện có tham bái tượng tổ sư, vào đây để tháo mặt nạ, sửa sang lại cho thật tươi mà cũng để cho làn da thật được mát mẻ sau thời gian dài mặt nạ che khuất.

Thấy mẹ vào lão bối rối lên, đưa tay chụp nạ nhưng mẹ đã nhanh tay hơn, mẹ đã chụp được trước rồi mẹ xé to xé nhỏ, trong khi đó lão tha thiết van cầu: “Hương Dung ơi! Hương Dung hãy ra khỏi nơi này đi, đừng nhìn ta nữa, dù ta lừa Hương Dung song ta chưa bạc đãi Hương Dung! Nếu ta lừa, là tại ta quá yêu Hương Dung, ta vì tình yêu chứ không vì ác ý!”

Lão không mở miệng mẹ còn nhần nhục được. Lão mở miệng rồi, mẹ nhớ lại giọng nói ngọt ngào của lão, gương mặt anh tuấn của lão đêm nào, giờ đây lão chỉ còn là một con quái vật, bất giác mẹ sôi giận tột độ, vội rút thanh đoản kiếm trên mình ra, lao thẳng vào người lão”.

Hương Hương rú lên :

- Trời! Mẹ! Mẹ giết cha rồi còn gì?

Phu nhân gật đầu :

- Lúc đó hai tay lão che mặt, mắt lão không nhìn thấy cử động của mẹ, ngực lão trống trải, dù cho một kẻ tầm thường cũng giết được lão huống hồ là mẹ với kiếm pháp của Hoán Hoa cung? Mẹ vừa lao kiếm, vừa hét: “Chết! Người phải chết! Người đã giết chết đời xuân của ta, ta phải giết người!”

Hương Hương bật khóc :

- Mẹ! Mẹ! Mẹ đã giết cha con rồi!

Theo tiếng khóc của Hương Hương, ngọn đèn bạch lập chao chao rồi lu mờ, không khác nào một ánh đèn ma nhấp nháy lạnh lạnh.

Nơi địa thất là gì có gió! Nếu có gió, gió thoảng qua rồi, ngọn đèn phải đứng lại, tại sao nó luôn luôn chao chao, nó nhỏ dần, xanh dần!

Hiển nhiên phải có một hiện tượng quái lạ.

Hương Hương trước hơn ai hết, khủng khiếp quá rú lên một tiếng kinh hoàng.

Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ vội quay đầu nhìn lại phía sau, thấy nơi xa xa con đường dẫn vào địa đạo ẩn ước có bóng người.

Phu nhân vì ngồi hướng mặt ra ngoài, tự nhiên nhận thấy sự xuất hiện đó trước hơn ai hết.

Thấy bóng đó mà thoáng biến sắc hỏi to :

- Ai?

Bóng đó vẫn chiếc áo dài không rõ màu gì, bởi chỗ y đứng hoàn toàn chìm trong bóng tối đôi tay y buông thõng.

Cũng không ai trông rõ mặt mày y ra sao. Y đứng đấy bất động, chừng như không nghe tiếng quát hỏi của phu nhân.

Cửu Độc Nương Tử bằng vào kinh nghiệm giang hồ, ước đoán là người đó có bản lĩnh phi phàm, mới giữ được sự trầm ổn vững như thế, có điều nàng không thể nhận ra liền lai lịch của người đó.

Không biết bóng đó là ai, tự nhiên nàng phải dè dặt, không thể vội vàng chạm mặt, động thủ, nên nàng dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói với Bạch Thiếu Huy :

- Kè mới đến chắc không có thiện ý đâu! Chúng ta đứng ra ngoài vòng xem tình hình ra sao, nếu như không bị bắt buộc, tuyệt nhiên không được xuất thủ!

Bạch Thiếu Huy gật đầu lãnh hội.

Hỏi một tiếng người đó không đáp, phu nhân nổi giận quát to hơn :

- Nếu người không mở miệng, buộc lòng ta phải khai khẩu, người đừng trách sao ta vô lễ đấy!

Người đó vẫn bất động, vẫn câm.

Ngon đèn nhỏ dần, xanh dần, mờ dần, cuối cùng phụt tắt. Cả tòa nhà chìm trong bóng tối dày đặc. Bất thần từ xa một ánh sáng u u huyền huyền, le lói nơi phía tả sân lộ thiên, ánh sáng đó đủ soi rọi người mới đến, vẫn y nguyên tại chỗ.

Phu nhân bảo khê Hương Hương :

- Con đốt đèn đi!

Hương Hương sợ quá đến nhũn người ra, miễn cưỡng đứng lên, lại sụm xuống tại cho, gương mặt lần cũng không đi được nàng ấp úng :

- Mẹ! Con sợ quá!

Phu nhân hừ mộ tiếng :

- Con sợ gì?

Hương Hương rung rung giọng :

- Người đó, người đó không giống người, người đó u u linh linh, như ma như quỷ! Mẹ ơi! Con sợ quá! Có lẽ là cha!

Phu nhân cũng rợn da gà, song cổ lấy can đảm hét :

- Nói nhảm!

Bà toan đứng lên, nhưng lạ lùng sao, bà không nhích động nổi thân hình.

Không nhích động nổi, tự nhiên bà phải ngồi tại chỗ!

Đến lúc này bà mới sợ thật sự!

Và cũng đến lúc này, người đó mới di động, đi vào. Bước chân rất chậm, rất nhẹ, như gió thoảng đưa đi, nhẹ đến độ tà áo không rung không phất.

Đôi răng hàm đánh vào nhau cầm cập, lưỡi lú lại, Hương Hương lí nhí :

- Đến! Đến rồi!

Biết rõ người đó có ý làm ra vẻ hư hư ảo ảo, dọa tinh thần người trong cuộc, Bạch Thiếu Huy sôi động hiệp khí quát to :

- Bằng hữu đừng vờ ma vờ quỷ nữa! Hãy hiện lộ chân tướng đi, cho biết ý chí như thế nào?

Bóng u linh đã đến gần, từ nơi bóng đó, phát tiết ra một loại hương hoa, theo đà di động, hương hoa tản mát trong không gian.

Bạch Thiếu Huy biết là loại mê hương, vội ngưng thở vận công toan phát tác.

Nhưng Cửu Độc Nương Tử buột miệng thở dài :

- Hôm nay bọn ta gặp một cao thủ đáng sợ, chuyên dùng loại mê hương vô cùng lợi hại!

Đứng lên không được, phu nhân biết là mình vừa bị người ám toán, giờ đây, người mùi hương có lẽ quen thuộc với bà, bất giác bà rùng mình hỏi :

- Người.. người là..

Bà không buông dứt câu cho tròn ý niềm sợ hãi dâng lên ngăn chặn yết hầu làm cho lưỡi bà cứng lại, không nói tiếp được tiếng nào.

Người đó đã đến gần, đến gần hơn và khi đến trước mặt bà, hấn dừng lại, đôi tay vươn ra nhưng không nói một tiếng nào.

Phu nhân xám mặt kêu lên :

- Văn Hương giáo chủ! Trời, Văn Hương giáo chủ!

Tiếng nói vừa thoát ra khỏi miệng bà, tất cả mọi người hiện diện đều rùng mình.

Chắc chắn là Văn Hương giáo chủ rồi, bởi vì phu nhân đã nhận thì không thể nào lầm lạc được.

Nhưng Văn Hương giáo chủ đã chết, chết độ hai mươi năm qua rồi, còn Văn Hương giáo chủ nào đây?

Âm hồn của Văn Hương giáo chủ chẳng?

Không lẽ trong thiên hạ lại có quý?

Dù quý, dù người đây vẫn là sự thật, Văn Hương giáo chủ đã xuất hiện. Dù người đó, dù bóng quý đó là ai, vẫn là Văn Hương giáo chủ, qua sự nhìn nhận của phu nhân.

Hương Hương, Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ tất cả bốn người đó, có ai biết mặt mày Văn Hương giáo chủ ra sao? Tất cả đều sợ hãi, gồm gồm, người sợ nhất là Hương Hương, mồ hôi lạnh đã toát ra ở lòng bàn tay, ở trán, ở đầu, ở lưng.

Họ có cái cảm giác không còn điểm khí lực nào. Thân hình nhũn ra, ngồi thừ tại chỗ, không còn làm một cử động nhỏ nhất nào cả. Đến hơi thở cũng ngưng lại.

Người đó nhích tới một bước, gần phu nhân hơn, đưa tay ra, nhưng không làm thêm bất kỳ động tác nào khác.

Phu nhân cất tiếng như người đang trong mộng :

- Dù người bị ta sát tử bằng một nhát kiếm, nhưng người đã sát hại một đời xuân của ta, như vậy cũng đủ bù rồi, đủ với nhau rồi, người còn hiện hồn về đây, định làm gì ta nữa?

Người đó không thốt, không cử động, cứ đứng lặng trước mặt phu nhân hồi lâu, rồi nhích thêm bước nữa.

Cứ như thế khoảng cách thu hẹp dần. Đôi cánh tay buông thõng trở xuống.

Đôi cánh tay đó lại vươn lên, mười ngón tay sè thẳng, mười ngón vươn tới yết hầu của phu nhân, trong tư thế kẹp vào.

Những loại động tác như thế, nếu mau thì chẳng có gì đáng sợ. Sợ nó là sợ nó chậm, nó từ từ gieo cảm giác rợn rùng, rợn rùng càng tăng, da mặt càng xanh.

Hai bàn tay đó không giống với tay người sống, như vậy phải lạnh.

Tim ngừng đập, mũi ngừng thở, lưỡi lú lại mặt xanh ròn, mắt mất thần phu nhân lí nhí :

- Tha! Tha cho ta! Buông ta ra! Tha cho ta!

Bàn tay đó đã dí vào yết hầu, mấy ngón tay chừng như đã động đậy. Phu nhân nghe tê lạnh yết hầu.

Bạch Thiếu Huy tự nhiên là không tin có quý, qua phút giây sững sờ chàng lấy lại bình tĩnh, ngậm vận huyền công hy vọng dùng chân khí đẩy thoát chất mê hương trong cơ thể.

Có lẽ bàn tay đó đã bóp mạnh vào yết hầu phu nhân, bà ta cố vùng vẫy, nhưng do vì quá sợ, chỉ vùng vẫy một cách yếu ớt, mồm lí nhí không biết nói gì.

Sau cùng bà chỉ rên ư ừ, tay chân rung rung, toàn thân rung rung, xương cốt như tan bột, thân hình từ từ nhũn xuống.

Hương Hương lúc đó đã hôn mê, bợt mép sùi ra, nàng còn hay biết gì?

Người đó định chừng phu nhân đã lịm, vội quay người lại bế xốc Hương Hương phóng chân chạy vào phía hậu.

Khuất dạng người đó rồi, mùi hoa lạ cũng tan biến luôn.

Bầu không khí trở lại tịch mịch, lần này đúng là một không khí từ tịch. Đến lúc đó Bạch Thiếu Huy, Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ mới cử động được.

- Một loại mê hương lợi hại thật!

Phạm thủ buông khê :

- Nếu vậy người đó đúng là Văn Hương giáo chủ!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Văn Hương giáo chủ đã chết cách đây hai mươi năm, tại hạ không tin là có quý hồn xuất hiện!

Cửu Độc Nương Tử còn lộ vẻ sợ hãi :

- Cứ theo truyền thuyết lúc sinh thời, Văn Hương giáo chủ chỉ cần đi gần một người trong vòng bảy thước trở ra, dù người có võ công cao, căn cơ thâm hậu thế nào cũng mất cả sức phản ứng.

- Trên mình lão quanh năm suốt tháng đều bốc ra một loại hương kỳ lạ, người vừa rồi cũng phát tiết ra một loại hương hoa, nếu không là Văn Hương giáo chủ thì còn ai nữa? Và lại người nào khác, muốn giả mạo Giáo chủ, hẳn có ý tứ gì?

Nàng lấy vật đánh lửa, bật lên một mồi, đốt cháy ngọn bạch lập, đoạn bước đến bên cạnh phu nhân cúi xuống quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cánh hồng vút tận chân trời

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Còn hy vọng cứu bà ta không?

Cửu Độc Nương Tử đưa tay sờ vào má bà ta nghe lạnh, nàng đặt tay trước mũi, hơi thở của bà đã ngưng. Nàng lắc đầu :

- Vô hy vọng rồi!

Phạm Thù bước tới :

- Bà ấy bị thương ở nơi nào?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Bị quý mắt thì mất hồn mà chết, chứ thương tích gì!

Nàng lại đưa tay mò mò trong người phu nhân.

Bạch Thiếu Huy hướng sang Phạm Thù :

- Phạm huynh có thể tin được rằng trên đời này có quý chẳng?

Phạm Thù lắc đầu :

- Tiểu đệ không tin điều đó!

Cửu Độc Nương Tử đứng lên lộ vẻ hài lòng, vừa cười vừa nhìn cả hai :

- Phải đó! Làm gì có quý chứ!

Bạch Thiếu Huy hừ một tiếng :

- Nhưng cô nương vừa bảo là bà ấy bị quý bắt hồn kia mà?

Cửu Độc Nương Tử cười mỉa :

- Tự nhiên là quý đã làm cho bà ấy chết khiếp, song lại là một con quý giả! Người giả quý!

Phạm Thù tròn mắt :

- Vậy ra Văn Hương giáo chủ chưa chết?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Không! Lão ấy chết từ lâu! Con người giả quý đâu phải là lão? Người không nghe là bà ấy thuật là đã phóng kiếm xuyên thủng ngực Giáo chủ chưa? Lão ấy chết rồi, sống lại làm sao được mà xuất hiện trả thù?

Nàng trầm giọng tiếp :

- Và lại nếu đúng là Văn Hương giáo chủ, tại sao lão chờ đợi suốt hai mươi năm qua cho đến nay mới báo hận?

Phạm Thù trở mặt :

- Như thế là nghĩa làm sao?

Cửu Độc Nương Tử cười ròn, day sang Bạch Thiếu Huy :

- Người có hiểu đại khái sự tình như thế nào rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ cũng như Phạm huynh chẳng hiểu gì cả!

Cửu Độc Nương Tử xì một tiếng :

- Các người đúng là vô tích sự! Người có thể giả làm quý được, tại sao không làm giả được Văn Hương giáo chủ chứ?

Bạch Thiếu Huy chợt tỉnh ngộ :

- Cô nương bảo là có thể giả mạo Văn Hương giáo chủ?

Cửu Độc Nương Tử rùn vai :

- Sao không được?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không thể tin là có thể được!

Cửu Độc Nương Tử bữu môi :

- Tại sao?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Có hai lý do. Một là giả mạo một người làm chồng, lừa một người vợ, có lý nào người vợ không nhận ra được một vài sơ hở, sanh nghi ngờ? Hai là phải có hương khí nơi mình, cái hương khí phải quen thuộc với vợ!

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Bà ấy sợ quá làm còn nhận xét gì được mà tìm thấy sơ hở? Còn như hương khí, rất dễ tạo một loại hương khí giống loại của Văn Hương giáo chủ, chỉ cần kẻ nào đó biết rõ Giáo chủ một chút là được rồi!

Nàng gần giọng hỏi :

- Người có biết vừa rồi ta mò tay trong mình bà ấy là để làm gì không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu.

Cửu Độc Nương Tử nói tiếp :

- Ta tìm quả Huỳnh Hoắc châm nơi của bà ta. Người đó đã lấy mất rồi!

Phạm Thù trầm giọng :

- Chúng ta theo dõi xem người ấy đang làm gì? Và hẳn bắt Hương Hương mang đi chắc chẳng có ý tốt gì đâu!

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười nhìn hấn :

- Người đa tình đến thế à?

Phạm Thù thoáng đỏ mặt :

- Người đó làm cho mẹ chết khiếp, rồi bắt con mang đi, ngay trước mắt chúng ta, chẳng lẽ chúng ta làm ngo?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phạm huynh nói phải đấy! Chúng ta phải truy cho ra vụ này!

Cửu Độc Nương Tử không biết làm sao hơn :

- Cũng được. Các người muốn ta phải chiều theo.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng các người phải theo sau lưng ta, bước theo dấu chân ta, đừng bước sai nhé! Và tuyệt đối không được vọng động!

Nàng vói tay cầm mỗi đánh lửa, bước đi trước, hướng về phía hậu.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ dè dặt theo sau.

Phía hậu có một vọng cửa bằng đá, qua khỏi cửa đá, đến ba dãy nhà, vượt qua ba dãy nhà, lại đến một vuông sân lộ thiên.

Sân lộ thiên cũng như các vuông sân ở phía trước, có nóc đá, nóc cần minh châu chiếu sáng như sao. Minh châu nhờ ánh lửa của Cửu Độc Nương Tử tăng cường sáng rực lên.

Đột nhiên Bạch Thiếu Huy nhớ lại thời gian chàng ước độ lúc chui xuống bực thờ là ngày đã xế chiều, vào đây cũng đã lâu rồi, có lẽ hiện tại là đầu canh một.

Cuộc ước hẹn giữa Nam Bắc bang chủ và Táng Hoa phu nhân nhận định vào đầu đêm trên đỉnh núi.

Có lẽ hiện tại họ đã gặp nhau và đã động thủ rồi.

Nghĩ đến đó chàng hơi nôn nao, không biết làm sao đến kịp được, mục kích tranh hùng giữa hai tay thượng đỉnh. Rồi chàng lại nhớ đến bọn Vương Lập Văn đang ở tại La Giang chờ chàng mang thuốc về, chàng lại càng nóng nảy hơn.

Nhưng nóng thì nóng, dù sao chàng cũng phải khám phá xong vụ này, sau đó mới lo đến các việc khác.

Qua khỏi sân lộ thiên, họ đến một tòa thạch thất ba gian, có lẽ tòa thạch thất này là nơi phu nhân hạ sát Văn Hương giáo chủ.

Không có một ánh đèn nào trong ba gian nhà đó cả.

Cửu Độc Nương Tử dè dặt từng bước một, vừa bước vừa cười thốt :

- Âm hồn của Văn Hương giáo chủ hiển linh, hiện về dẫn con đi, đó là việc của nhà người, các người muốn xem là xem làm sao chứ?

Nàng đã đến bậc thềm nhà, quay đầu lại dùng phép “Truyền âm nhập mật” bảo Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ :

- Hai người phân nhau đứng canh phòng hai bên cửa! Còn lại để mặc ta!

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ lập tức phân nhau mỗi người ẩn một bên.

Cửu Độc Nương Tử không chậm trễ, vẫy tay về phía hậu sân lộ thiên tung ra một vầng khí nhật.

Nàng ngira kẻ đó thừa cơ thoát đi nên bố trí một màn phản độc ngăn chặn lối hậu còn mặt trước thì đã có nàng chiếu liệu rồi.

Đúng như phu nhân đã thuật, trong gian đó có bực thờ, trên bực có tượng một lão nhân, hông đeo hồ lô, tay bắt quyết.

Cửu Độc Nương Tử đảo mắt nhìn quanh một lượt, nhận ra ngoài bực thờ, tượng thờ, bàn bệ, không có vật gì khác.

Nàng nghĩ thầm :

- “Ta sẽ thốt oang oang lên như vậy, đáng lẽ hần nghe lọt chứ, hần nghe lọt sao chẳng thấy động tĩnh gì?”

Cửu Độc Nương Tử sinh nghi nhưng nàng không nao núng, từ từ bước đến bực thờ cao giọng nói :

- Vị bằng hữu nào đó giả mạo Văn Hương giáo chủ có cái thuật dùng mê dược tuyệt diệu, hiện tại ở đâu xin ra mặt cho tôi được hội diện!

Không một tiếng đáp.

Cửu Độc Nương Tử đợi một chút lại gọi tiếp :

- Bể hữu có nghe tôi gọi chứ! Xin ra mặt đi, quanh đây đã có cuộc bố trí chặt chẽ rồi, đừng hòng thoát được. Cứ ra mặt, mình đường hoàng nói chuyện với nhau, có như vậy mới xứng đáng mặt là khách giang hồ!

Vẫn không một tiếng đáp như cũ.

Cửu Độc Nương Tử bật cười ha hả :

- Bể hữu đừng tưởng là bọn tôi liệng chuột sợ bể đồ! Không đâu, Hương Hương đối với bọn tôi chẳng có liên quan gì cả, nàng có số phận nào nàng cam chịu lấy, bọn tôi chẳng hề nao núng! Bể hữu mượn nàng làm tấm bình phong, là lắm, lắm lớn đó!

Rất có thể người đó không ở gian giữa, và y phải ở một trong hai gian hai bên, không bên tả thì bên hữu.

Nàng dùng phép “Truyền âm nhập mật” liên lạc với Phạm Thủ :

- Người chú ý vọng cửa bên hữu nhé, nếu cánh cửa mở ra, lập tức người nhảy sang một bên, tránh bị hấn tung độc được, đồng thời hoành kiếm ngăn hấn thoát đi!

Phạm Thủ đáp :

- Cô nương yên trí, tại hạ hết sức chú ý đấy!

Nàng điểm một nụ cười lười ra ngoài, tiến về phía tả rồi vào tai Bạch Thiếu Huy :

- Ta biết ngươi có nội lực hùng hậu, ngươi liệu xem có thể đẩy nổi cánh cửa này chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ chưa từng thử sức lần nào như vậy, song chắc cũng không khó gì!

Cửu Độc Nương Tử giục :

- Cứ thử xem! Nhưng nếu mở được cửa rồi, ngươi lập tức nhảy tạt qua một bên thật nhanh nhé!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ hiểu!

Cửu Độc Nương Tử vận công đưa tay ngang ngực, chuẩn bị sẵn sàng đoạn thét :

- Xuất chưởng ngay!

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, dùng ngũ thành công lực phục vào bàn tay, hướng về phía cửa đẩy tới.

Nào ngờ cửa không then bên trong, chỉ khép hờ thành ra chàng dụng lực vô ích!

Bùng!

Cánh cửa bật mở vào trong, bật mạnh quá đập vào vách đá vang lên một tiếng ầm, rung động cả tòa thạch thất.

Cửa vừa dao động, chàng nhún chân nhảy sang qua phía hữu.

Phản Cửu Độc Nương Tử cửa vừa mở, bàn tay đặt ngang ngực cấp tốc vung ra, ngón tay bắn ra một tiếng bốp, từ ngón tay bay tới một đợt phản hồng, đồng thời nàng đảo bộ tạt qua bên tả.

Bên trong gian nhà bóng tối dày đặc, không một bóng người chớp, không một tiếng động.

Tuy nhiên Bạch Thiếu Huy bên hữu, Cửu Độc Nương Tử bên tả, cả hai hết sức chú ý, mắt nhìn lom lom vào trong.

Lâu lắm Cửu Độc Nương Tử mới thở phào một tiếng, đoạn vừa trao cho Bạch Thiếu Huy một viên thuốc vừa bảo :

- Người hãy theo sau ta vào trong đó!

Bạch Thiếu Huy nhận viên thuốc, nhưng còn do dự chưa dám uống.

Chàng nhìn nàng hỏi khẽ :

- Thuốc gì đây cô nương?

Cửu Độc Nương Tử có vẻ không vui :

- Tại sao người chưa thể tin ta? Đó là một loại thuốc giải độc, mình phải ngửa kẻ địch ám toán. Có đề phòng cẩn thận mới dám vào trong đó chứ!

Thốt xong nàng bước đi trước.

Bạch Thiếu Huy còn do dự một chút, sau cùng đưa viên thuốc vào miệng, nuốt vội rồi bước theo nàng.

Bên trong là một gian phòng vuông, ba phía vách có kệ, trên kệ có vô số chai, lọ bình nhỏ to đủ cỡ. Những chai lọ bình đó bị đảo ngổn ngang, chính tỏ vừa trải qua một con xóc trộn lục lạo toàn diện.

Nơi vách đối diện với cửa ra vào, có một vụng cửa sổ, sát với cửa sổ có một chiếc bàn, trên bàn có dao nhỏ, có đủ chén, vật dụng linh tinh, nhìn thoáng qua cũng đủ hiểu đây là một phòng chứa dược liệu.

Không một dấu vết gì cho biết là có người lui tới trong gian phòng này! Ít nhất cũng gần đây thôi, nếu không nói là từ hai mươi năm qua.

Nhưng đã không có bóng người tại sao những chai lọ bình kia lại bị xáo trộn hoàn toàn vô trật tự? Cuộc xáo trộn đó vừa xảy ra hay đã có từ lâu, có từ lúc sanh tiền của Văn Hương giáo chủ?

Chợt Cửu Độc Nương Tử và Bạch Thiếu Huy phát giác ra nơi bên cạnh bàn có một xác người chết khô. Chiếc xác đó rất dài, vẫn còn nơi ngực áo có đốm máu ngả màu đen.

Cửu Độc Nương Tử đưa mũi lờn chiếu xuống xác đó, kêu lên một tiếng à đoạn lẩm nhẩm :

- Đúng là Văn Hương giáo chủ! Từ ngày mẹ Hương Hương giết lão ta, hai mươi năm qua, bà ấy chẳng hề bước chân vào đây!

Bạch Thiếu Huy động niềm thương cảm, tỏ ý hận phụ nhân :

- Đã thành vợ chồng với người ta, dù một ngày cũng có cái nghĩa với nhau rồi, tại sao giết người ta chết rồi lại không thu dọn thi hài cho người ta? Nuôi một con vật, nó chết đi còn lo gói ghém cái xác nó thay, huống hồ là một con người?

Tàn độc như vậy thảo nào mà chẳng gặp điều báo ứng thâm khốc!

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Người không tin có quỷ có thần, tại sao lại nói đến việc báo ứng?

Bạch Thiếu Huy đuối lý, song vẫn tin là phải có cuộc báo ứng, dù chàng không giải thích sự báo ứng đó do đâu mà có.

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười không muốn dài dòng về vấn đề báo ứng nữa, đảo mắt nhìn quanh gian phòng một lượt đoạn thốt :

- Hẳn không có ở đây. Mình nên tìm chỗ khác xem sao!

Họ ra đến bên ngoài.

Phạm Thủ trông thấy họ trở ra vội hỏi :

- Có gặp gì lạ không?

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu rồi kéo nhau đến trước gian cửa phía tả.

Cũng như lần trước nàng chuẩn bị sẵn sàng rồi bảo Bạch Thiếu Huy phá cửa.

Bạch Thiếu Huy chưa kịp ra tay, Phạm Thủ đã bước tới dùng trường kiếm chọc mạnh vào cửa.

Keng!

Cánh cửa mở liền.

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh hãi cất tiếng khen :

- Phạm huynh luyện được kiếm khí hùng mạnh thế, tại hạ vô cùng khâm phục!

Nhưng Cửu Độc Nương Tử nhanh tay hơn đã xô người này rồi tới người kia, tránh qua hai bên, đoạn nàng vung bàn tay đặt ngang trước ngực, thẳng vào gian phòng.

Từ bàn tay nàng một đợt phấn hồng bay tới.

Đồng thời nàng cao giọng gọi :

- Bằng hữu hãy nắm thử Đào Hoa chương của tôi xem có lợi hại chăng?

Nàng sợ người đó bất thành linh phóng Huỳnh Hoắc châm đã đoạt trên người phu nhân, nên vừa phóng độc phần xong, liền nhảy tạt qua một bên.

Bên trong vẫn tối đen, vẫn im lặng như hai gian bên kia.

Đợi một lúc lâu, chẳng thấy động tĩnh gì, Cửu Độc Nương Tử lại lấy một viên thuốc ra trao cho Phạm Thù, bảo nuốt, rồi cả ba cùng tiến vào gian phòng đó.

Thì ra gian phòng này là do Văn Hương giáo chủ luyện thuốc, vật dụng còn nguyên tại chỗ. Không có cuộc lục soát nào tại đây, như bên phòng được liệu.

Cửu Độc Nương Tử đảo mắt nhìn quanh lăm bắm :

- Hắn cũng không có mặt tại đây! Hắn đi đâu?

Phạm Thù thốt :

- Có lẽ hắn do một ngã nào đó thoát đi rồi?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Có thể Phạm huynh nói đúng! Hoặc có một lối bí mật nào, ăn thông ra ngoài, hoặc có một chỗ kín đáo, có thể ẩn nấp?

Cửu Độc Nương Tử cũng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, bỗng cười khan :

- Dù cho hắn là quý đi nữa, hắn biến mất được còn Hương Hương thì sao? Nàng không là quý nàng biến theo hắn thế nào được?

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Hắn là quý hay không mình không cần biết, chỉ biết hắn đã mất dạng rồi! Luôn cả Hương Hương cũng thế!

Không còn làm gì được hơn, Cửu Độc Nương Tử đành bước ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy vừa theo sau, vừa khẽ thốt :

- Chừng như phía hậu có một tòa thạch thất!

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách, không đáp.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ hỏi :

- Cô nương cười gì? Tại hạ đoán sai à?

Cửu Độc Nương Tử giải thích :

- Nếu ở một địa phương nào khác, thì rất có thể có một tòa mật thất nữa. Song ở đây nhìn vào lối kiến tạo của Văn Hương giáo chủ ta dám quả quyết là không còn một gian nhà nào khác!

Dừng lại một chút nàng nói tiếp :

- Chắc người đã đề ý, tại đây chỉ có ba dãy nhà. Dãy phía trước dùng làm khách sảnh, dãy chính giữa dùng làm cư thất, chính là nơi Giáo chủ sống với phu nhân. Còn dãy thứ ba dùng là nơi thờ phụng tổ sư và luyện thuốc chính nơi này là nơi bí mật của lão nữa, kể cả vợ lão. Đã có một nơi bí mật rồi, lão còn tạo thêm một nơi nữa ở bên cạnh để làm gì? Đây người xem!

Nàng bước tới một chiếc cột, tìm một chỗ ẩn nhẹ tay vào.

Có tiếng sè sè vang lên, cánh cửa ngăn đôi lối đi từ dãy nhà giữa đến dãy cuối cùng đóng lại, nàng ẩn nhẹ nơi khác, cánh cửa lại mở ra.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Vào đây rồi lão ấn nút cơ quan, cửa mở đóng tùy theo ý lão, điều này chứng tỏ chỗ này là cấm địa, lão được an toàn lắm rồi, còn tạo một nơi khác làm chi nữa?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương nói có lý!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Đáy nước mò trắng

Phạm Thủ trầm ngâm một chút :

- Suy qua nhận xét của cô nương, tại hạ có nghi vấn này.

Cửu Độc Nương Tử nhìn hắn :

- Nghi vấn như thế nào?

Phạm Thủ phân tích :

- Nếu tiền sảnh bị phá hủy, thì con đường rút lui qua mặt đó, cũng bị phá hủy luôn như vậy những người lưu trú tại đây bị cô lập với bên ngoài hẳn rồi, họ làm sao sống? Họ đành chết đói giữa lòng núi sâu chẳng?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Ta có nghĩ đến điểm đó. Trước khi bố trí cơ quan hủy diệt tiền sảnh, chủ nhân địa phương này thừa hiểu việc làm như thế là điều vạn bất đắc dĩ. Dù là một việc vạn bất đắc dĩ, trong một trường hợp nào đó cũng phải làm. Và nếu trường hợp đó xảy ra, họ phải có một lối ra nào khác chứ! Chẳng lẽ họ tự diệt với chính phương pháp mà họ dùng để tự cứu? Ta có nhìn qua vọng cửa bằng đá, quan sát cách đóng mở, cố khám phá ra một khung cửa khác!

Bạch Thiếu Huy đảo mắt nhìn quanh.

Cửu Độc Nương Tử lại cười :

- Không cần phải tìm! Ta đã xem kỹ rồi, chẳng có dấu vết gì cả!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Nếu có lối ra, tất phải có cơ quan đóng mở chứ? Tại sao không có một dấu vết nào? Thế là nghĩa gì?

Cửu Độc Nương Tử quả quyết :

- Quanh đây chỉ có chiếc cột là nơi có mai phục cơ quan nhưng là nơi duy nhất, điều động cánh cửa đá ngăn chặn lối ra tiền sảnh thôi!

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc :

- Cô nương có chắc thế không?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Tự nhiên là phải chắc rồi! Ta bôn tẩu trên giang hồ, suốt mấy mươi năm, từng vào nguy ra tử nhiều phen, ta còn lạ gì những phương pháp bố trí các cơ quan mai phục?

Bạch Thiếu Huy không hoàn toàn tin hẳn vào lời của nàng, chàng nhớ lại, trước vào đây, vì hiếu kỳ chàng khám phá ra được con đường hầm bí mật, và sự khám phá đó ra từ nơi bực thờ.

Ở đây cũng có bực thờ, tại sao chàng không thử tìm xem biết đâu chẳng được may mắn như vừa rồi?

Chàng hỏi :

- Cô nương có quan sát nơi bực thờ chưa?

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu :

- Chưa, nhưng có quan sát cũng vô ích. Ta biết rõ trên giang hồ, người trong bạng môn tả đạo có thể làm bất cứ điều gì ác, nhưng chẳng bao giờ dám thất kính trong sự thờ phụng tổ sư. Bực thờ tổ là nơi tôn nghiêm, có khi nào họ dám đặt cơ quan vào nơi đó? Chắc chắn là Văn Hương giáo chủ cũng không thể vượt ngoài công lệ đó!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại hạ phải soát qua nơi đó xem sao!

Chàng không cần nghe Cửu Độc Nương Tử nói gì thêm, cứ bước thẳng đến bực thờ, nhìn qua thần tượng.

Cửu Độc Nương Tử gọi với :

- Người có cần môi lửa soi sáng không?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Không cần! Tại hạ trông được rõ lắm!

Thần tượng đúc bằng đồng, bên ngoài phủ một chiếc áo bát quái rộng lớn, Bạch Thiếu Huy chui vào áo đó mò mò một lúc.

Chẳng tìm dấu vết gì khả nghi, chàng đứng lên ló ngó thế nào, cách chỗ chạm nhằm một vật nơi lưng thần tượng.

Chàng vội đưa tay sờ vật đó.

Thì ra vật đó là một quả cầu, lộ nửa phần trên lưng nửa phần kia nằm trong bụng tượng.

Quả cầu đó giống hệt quả cầu nơi thần tượng ngoài.

Chàng vô cùng mừng rỡ kêu lên :

- Đây rồi!

Cửu Độc Nương Tử háp tấp hỏi :

- Người đã tìm thấy gì?

Chàng cao giọng :

- Cơ quan nằm tại lưng tượng tổ sư! Cô nương đoán sai!

Cửu Độc Nương Tử thờ dài :

- Văn Hương giáo chủ dám vượt công lệ của bọn tả đạo bàng môn! Lão đã thất kín với tổ sư, chả trách lão chết về tay nữ nhân!

Đứng trên bực thờ Bạch Thiếu Huy y theo phương pháp xoay quả cầu bên ngoài miếu, điều động quả cầu sau lưng tượng tổ sư liền.

Một loạt tiếng xè xè vang lên, tám vách đá phía bên trong từ từ mở ra để lộ một con đường hầm tối đen hơn bóng đêm dày.

Cửu Độc Nương Tử hét :

- Người hãy tránh qua một bên! Nhanh lên! Đề phòng bị ám toán đấy!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Không sao đâu! Trong đường hầm chả có bóng người nào cả!

Chẳng những chàng không né tránh, lại còn cúi mình chui vào con đường hầm đó.

Phạm Thủ khẩn khởi tinh thần :

- Người đó cướp Hương Hương mang đi, tất đã do con đường này thoát ra ngoài rồi!

Hắn cấp tốc chui vào theo Bạch Thiếu Huy.

Cửu Độc Nương Tử gọi to :

- Hai người cẩn thận đấy!

Rồi nàng cũng phải chui vào!

Thoạt tiên họ dẫm chân lên thềm đá, thềm đá ăn thông lên độ hai mươi bậc lại có lối rẽ. Họ cứ đi tới, đi mãi, mỗi ba mươi bậc lại gặp một lối rẽ. Họ đã

qua độ mười lối rẽ rồi.

Họ càng lên cao không khí càng mát lạnh, thỉnh thoảng có một cơn gió lùa vào thổi từ trên xuống.

Có gió thổi vào là miệng hàm không xa lắm. Bạch Thiếu Huy bước gấp.

Qua một lối rẽ nữa, họ đến tận trên đầu đường hầm.

Nhìn lên họ thấy có một lỗ hồng, trong vòng lỗ hồng đó, lấp lánh một vài ánh sao.

Bạch Thiếu Huy không do dự, nhún chân nhảy vọt lên liền. Chân vừa chạm đất, bất giác chàng xanh mặt.

Trời, nếu chàng trịch thêm bước nữa, là rơi xuống vực sâu ngàn trượng rồi!

Thì ra lỗ hồng đó nằm giữa một mô đá, chung quanh mô đá là hố sâu, vì đêm hôm đen tối, trông thấy không đáy.

Thấy chàng đứng lạng có vẻ sững sốt, Cửu Độc Nương Tử lấy làm lạ :

- Tại sao người không đi tới?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đi thế nào được? Chung quanh là hố sâu vạn trượng, đâu có đường lối mà đi?

Cửu Độc Nương Tử lại hỏi :

- Còn bên trên?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Bên trên là một mô đá nhô ra, che khuất cửa hang, không thể nào mình bay lên đó nổi! Trừ ra mình có cánh bay vòng rồi uốn vòng cung đảo lên như chim.

Tầng đá cách độ năm trượng!

Cửu Độc Nương Tử bảo :

- Người nhìn qua triền núi xem sao!

Bạch Thiếu Huy nhìn sang triền núi đứng, bỗng kêu to :

- Có! Có mấy chỗ dùng làm bàn đạp, nếu mình nương theo đó, có thể lên bên trên tầng đá che cửa hang được!

Chàng lập tức phi thân sang triền núi, đạp chân vào mấy chỗ đó nương đà lần tới bên trên tầng đá!

Trong thoáng mắt chàng đã đến nơi rồi!

Cửu Độc Nương Tử và Phạm Thủ tiếp nối lên theo. Khi tất cả họp tại một chỗ, Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn lên, ức độ một hồi đoạn thốt :

- Mình có thể lên cao hơn nữa! Các vị nghĩ sao?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Các người cứ thử xem!

Bạch Thiếu Huy vội đề khí nhảy vọt lên, chỗi tay vào vách đá, lấy đà nương mình vọt thêm lần nữa, là lên đến đỉnh núi.

Phạm Thủ không chịu kém lên theo liền.

Cửu Độc Nương Tử chẳng lẽ ở lại một mình làm gì, cũng theo luôn.

Họ vất vả lên đỉnh núi rồi, chẳng thấy bóng người nào giả mạo Văn Hương giáo chủ đâu. Có thể y đã mang Hương Hương xuống núi từ lâu.

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu :

- Vô hy vọng! Mình còn biết y chạy về hướng nào mà đuổi theo? Nhưng dù có biết hướng rồi, cũng vô ích, bởi y đã đi quá lâu rồi!

Bạch Thiếu Huy cảm hận :

- Y tàn độc giết mẹ, cướp con, ta có thể dễ yên cho y à?

Cửu Độc Nương Tử hừ lạnh :

- Không muốn dễ yên cũng phải dễ yên! Y còn đâu ở đây mà người phát tiết phần uất?

Phạm Thù tán đồng ý thường của Bạch Thiếu Huy :

- Y tàn độc thật! Nếu mình không tìm cách cứu Hương Hương thì còn ai cứu nàng? Chẳng lẽ để chịu khổ trong tay y à?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Hai người cứ mỗi lúc mỗi gánh vác bất bình như thế này, ta chỉ sợ chết đi sống lại mười lần cũng không làm sao cho hết những sự bất bình! Trên giang hồ đời kiếp nào cũng thế, những việc như vậy xảy ra hàng ngày, có ai quan tâm đến đâu?

Bạch Thiếu Huy gần giọng :

- Tai nghe còn đỡ tức chứ mắt thấy nữ nào bỏ qua? Cô nương có việc riêng cứ lo cho việc riêng, tại hạ gánh vác việc gì, mặc tại hạ! Nhưng cô nương hãy trao thuốc giải độc cho tại hạ để mang về cho bọn họ Vương rồi muốn đi đâu tùy ý!

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Ta chỉ đùa một tiếng người lại phần nộ rồi à? Hai người quyết đuổi theo người đó, tại sao ta không có thể theo hai người? Nhưng trước khi đuổi theo, ta phải có một kế hoạch, một chương trình, chứ cứ nhắm mắt chạy liều còn biết chạy về hướng nào?

Phạm Thù không cần suy nghĩ :

- Chúng ta chia nhau mỗi người một hướng!

Cửu Độc Nương Tử trầm ngâm giâu lát đoạn thốt :

- Từ đây xuống chân núi, có hai lối đi, nhưng xuống đến chân núi rồi, thì con đường rẽ ra năm bảy, chúng ta lại chỉ có ba người chia ra cũng không đủ, ví bằng hợp lại, được cái lợi chiếu cố lẫn nhau, giải pháp mỗi người một hướng cảm như không tiện rồi!

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hướng chỉ người đó sau khi rời khỏi nơi này rất có thể đã thay hình đổi dạng hoàn toàn biến thành một người khác, chúng ta còn nhận ra làm sao được?

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Vậy là dù chúng ta có đuổi theo cũng vô ích?

Cửu Độc Nương Tử gật đầu :

- Do đó ta thấy mình không nên đuổi theo người đó làm gì!

Bạch Thiếu Huy rùn vai :

- Nếu cô nương nhận thấy không cần đuổi theo xin cứ tự tiện ở lại. Tại hạ đã nói rồi, cô nương không phải thắc mắc.

Cửu Độc Nương Tử liếc xéo chàng điểm một nụ cười :

- Làm gì phát cáu gấp thế? Nào ta đã nói hết lời đâu?

- Ta bảo muốn đuổi theo y, ít nhất cũng phải có kế hoạch chương trình chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm nhủ :

- “Ngoài cách chia nhau mỗi người đi một hướng, không còn cách nào khác!”

Song chàng không nói ra ý tưởng đó.

Cửu Độc Nương Tử không thấy chàng nói gì lại nói tiếp :

- Ta đã nghĩ ra một biện pháp!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Cô nương thử nói cho nghe!

Cửu Độc Nương Tử trầm giọng :

- Người đó dù giả mạo Văn Hương giáo chủ, nhưng mùi hương lạ trên người y, hẳn cùng một gốc với loại hương của Giáo chủ. Do đó ta ước đoán nếu y có thay hình đổi dạng, trở lại chân tướng của y, chắc y vẫn giữ mùi hương đó!

- Ta không cần tìm người, ta cứ tìm mùi hương, kẻ nào có mùi hương đó tức là y!

Phạm Thủ người nhẹ :

- Minh có thể gặp bất kỳ ai cũng nghĩ được sao? Không! Biện pháp đó không áp dụng được!

Hắn cười để lộ hai hàm răng vừa trắng vừa đều. Hắn cấp tốc đưa tay che miệng, sợ Cửu Độc Nương Tử và Bạch Thiếu Huy trông thấy.

Nhưng Cửu Độc Nương Tử nhanh mắt đã trông thấy được trước khi hắn che miệng, nàng thoáng giật mình tự hỏi :

- Hàm răng của hắn sao lại giống hàm răng của một thiếu nữ như thế?

Nàng điểm một nụ cười :

- Không! Có cần gì gặp ai ta cũng phải đánh hơn? Ta cứ tìm một con chó, rất thính hơi, nó làm việc đó thay thế cho ta!

Phạm Thủ lắc đầu :

- Muốn dùng đến chó cũng phải huấn luyện nó chứ? Và lại chó đâu có sẵn cho chúng ta và chúng ta phí bao nhiêu thời gian huấn luyện nó?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Nếu ta nói đến chó, tự nhiên ta có cách kiếm được chó và tự nhiên ta có thể dùng ngay, khỏi cần huấn luyện!

Phạm Thủ trở mặt :

- Cô nương định tìm chó ở đâu?

Cửu Độc Nương Tử ung dung đáp :

- Gần đây có một người nuôi đàn chó, chó lù, huấn luyện thuần phục, người đó điều khiển đàn chó rất có kỷ luật, chúng ta tìm đến đó mượn vài con!

Bạch Thiếu Huy hỏi gấp :

- Cô nương muốn nói đến Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long?

Cửu Độc Nương Tử trở mặt :

- Người biết lão ấy à?

Bạch Thiếu Huy từng nghe sư phó nói đến Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long, lão ấy là một bằng hữu của sư phó chàng có tài huấn luyện chó, lão lại giỏi võ công, rất tiếc là chàng chưa có dịp bái kiến lão.

Chàng không muốn nói thật chỉ lắc đầu :

- Tại hạ chỉ nghe nói thôi. Cô nương quen lão?

Cửu Độc Nương Tử gật đầu :

- Quen chứ! Lão ấy tùy hành Bang chủ từ phương Tây đến đây, hiện đang có mặt ở vùng phụ cận, mượn một vài con chó của lão, đối với ta không còn là vấn đề nữa!

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm, tự nghĩ :

- “Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long tính tình cổ quái, khinh người không bằng con chó, do đó ít chịu giao thiệp với người. Từ bao năm qua, không hề xuất hiện trên giang hồ, Nam Bắc bang chủ làm thế nào cho lão bằng lòng theo đến đây? Lão ấy có mặt bên cạnh Bang chủ, là một điều đáng ngại cho Táng Hoa phu nhân cũng như cho những cánh đối lập với Bang chủ vậy!”

Phạm Thủ nào biết gì đến việc, dĩ nhiên hắn không nhìn thấy viễn cảnh đó, hắn chỉ cần chó, có chó là hắn mừng, hắn reo lên :

- Cô nương mượn được chó thì hay biết mấy!

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Việc gấp lắm rồi ta phải đi ngay mới kịp!

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Độ chừng bao lâu cô nương trở lại đây?

Cửu Độc Nương Tử thốt nhanh :

- Nửa khắc thời gian thôi, hai người ở tại đầu núi chờ ta nhé!

Thốt xong nàng phi thân đi liền.

Phạm Thủ nhìn theo nàng lẩm nhẩm :

- Vị cô nương đó mau tính đấy chứ! Xem ra cũng khá nhiệt thành với lẽ phải! Không rõ tại sao lại lấy cái hiệu Cửu Độc như thế?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Chính giang hồ tặng cho, chứ nàng có tự đặt cho nàng đâu?

Phạm Thủ hỏi :

- Bạch huynh có biết tên họ của y thị chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tiểu đệ không rõ được!

Phạm Thủ nhìn sững chàng :

- Bạch huynh không quen thân với y thị?

Bạch Thiếu Huy cười nhạt :

- Tiểu đệ mới gặp nàng đêm nay! Lần đầu tiên cũng như Phạm huynh!

Phạm Thủ trầm ngâm một chút :

- Xem ra, y thị có rất nhiều cảm tình với Bạch huynh đó!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tranh hùng trên đỉnh núi

Bạch Thiếu Huy thoáng đỏ mặt, lại lắc đầu :

- Phạm huynh đang đùa đấy à! Hạng người cỡ này, ai trêu vào là khô! Tiểu đệ không hề có ý nghĩ làm thân với ả!

Phạm Thủ chớp chớp mắt :

- Bạch huynh không có thiện cảm đối với y thị à?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- ả là một nhân vật trong số Tứ đại ác nhân hiện nay, thường ngày ả không từ một hành động tàn ác nào mà không làm. Riêng về dụng độc, là sở trường của ả, và lại!....

Bỗng chàng dừng lại, bỏ lửng câu nói.

Chàng chợt nhớ ra, Cửu Độc nương tử vắng mặt, phê bình một người vắng mặt là điều không đẹp. Chàng không muốn mang tiếng là một kẻ bất nhả. Chứ chàng định bảo cho Phạm Thủ biết Cửu Độc nương tử đảm đang thành tánh.

Phạm Thủ lấy làm lạ :

- Sao Bạch huynh không tiếp?

Bạch Thiếu Huy buông gọn :

- Bất quá, tiểu đệ khuyên Phạm huynh, mỗi lần hội diện với ả nên dè dặt lắm!

Cả hai vừa kháo chuyện, vừa đi lần lên đỉnh núi. Không bao lâu sau, họ đến nơi.

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn sao trời, nhận ra đã quá canh ba rồi, chàng trầm nghĩ :

- “Có lẽ Táng Hoa phu nhân và Nam Bắc bang chủ đã gặp nhau rồi! Không rõ đánh nhau chăng? Và ai thắng ai bại?”

Chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy hai bóng người đang ngồi trên một tảng đá lớn, cách xa xa chỗ chàng đứng.

Vì đêm tối mờ mờ, vì khoảng khá xa, lại đang lúc bất thần, chàng không nhận ra hai bóng đó là ai, có điều chàng biết được là cả hai bóng đó ngồi bất động, không ai nói với ai một lời nào.

Họ dường tượng hai hình đá đặt tại chỗ đó từ lâu đời.

Nhìn một lúc, chàng giật mình, nghĩ :

- “Rất có thể hai người đó là Táng Hoa phu nhân và Nam Bắc bang chủ! Họ đang đấu nội công với nhau!”

Chàng gọi Phạm Thủ :

- Phạm huynh! Mình đi lại đó xem!

Phạm Thủ nhìn theo hướng tay chàng chỉ, lấy làm kỳ :

- Bạch huynh có nhận ra họ là ai chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Táng Hoa phu nhân và Nam Bắc bang chủ! Họ có ước đấu với nhau đêm nay, đầu canh ba trên đỉnh núi.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Cả hai đều là những nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm?

Hỏi câu đó, Phạm Thủ tỏ ra còn quá mập mờ sự việc trên giang hồ. Hắn tưởng, nếu là những nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, tất phải bồn tẩu đó đây như hăn, có can dự vào mọi việc như hăn, có mặt mọi nơi cho nhiều người biết tên, biết tiếng.

Và chỉ có những người hăn biết tên, biết tiếng mới đáng mặt lãnh tụ võ lâm.

Dĩ nhiên hăn không thể hiểu được có bao nhiêu người võ công cực cao, song họ chán kiếp sống giang hồ, tìm nơi mai danh ẩn tích. Hăn không nghe ai nói đến những vị đó, rồi đột nhiên có người đề cập đến, hăn chỉ nghĩ là những cái tên tầm thường.

Bạch Thiếu Huy nghe hỏi như vậy, biết ngay kiến thức của hăn quá hẹp hòi, toan đáp, bỗng có kẻ quát khê :

- Đứng đến đó!

Tiếp theo tiếng quát, hai đạo kinh lực rít gió vu vu bay tới, mỗi đạo nhắm một người.

Nghe tiếng gió, nhận định vị trí xuất phát, Bạch Thiếu Huy vung tay phóng chưởng phong đón nhận liền.

Nhưng, kinh lực đó chính là một viên đá nhỏ chứ không phải khí kinh. Chàng liền đổi thế chưởng, xoay qua thế cầm nã đón bắt viên đá.

Bất ngờ, viên đá bay đi mạnh quá, chạm vào tay chàng, chấn dội mãnh liệt, làm chàng phải lùi lại một bước.

- Viên đá chỉ to bằng hạt đậu!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, trầm nghĩ :

- “Công lực thâm hậu như thế, đúng là quán tuyệt vô lâm! Thật ta không tưởng tượng nổi!”

Chàng ước độ khoảng cách, ít nhất cũng trên mười trượng. Chàng nhìn viên đá trong tay lắc đầu mãi.

Phản chàng đã vậy, Phạm Thủ vừa nghe tiếng gió, vội đưa bàn tay hữu lên, búng ngón giữa, bắn viên đá bay thẳng lên không, đồng thời quát to :

- Kê nào muốn ám toán ta thế?

Không ai đáp lời hắn, nhưng một giọng già vang lên :

- Hắn là môn đệ của Thiên Sơn lão ni cô đấy!

Một giọng già khác tiếp nói :

- Có thể là như vậy, bởi chỉ có lão ni cô mới sử dụng được ngón Đa La chỉ! Tiểu tử đã luyện được ít nhất cũng ba thành hóa hầu!

Người trước hỏi :

- Còn tiểu tử kia? Ngươi có biết hắn là đồ đệ của ai chăng?

Người sau đáp :

- Biết thế nào được? Hắn có tỏ ra một chiêu số nào mà đoán được xuất xứ của hắn?

Người trước trầm giọng :

- Vậy để ta thử hắn xem sao!

Hai lão già đó, cách xa hơn mười trượng, họ lại thốt không to tiếng lắm, nhưng lời nói của họ vọng đến Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ rất rõ.

Nếu không là người có võ công trác tuyệt, quyết chẳng bao giờ truyền âm đi xa được như thế :

Phạm Thủ kinh hãi thầm nghĩ :

- “Hai người này là ai? Họ lợi hại vô cùng. Chỉ với một cái búng ngón tay của ta, họ đã đoán ra lai lịch rồi!”

Hắn nghĩ như vậy, là hắn nhận mình đồ đệ của Thiên Sơn lão ni cô?

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc thầm nghĩ :

- “Thì ra họ không phải là Táng Hoa phu nhân và Nam Bắc bang chủ! Họ là ai?”

Vừa lúc đó, ba đạo kinh phong vù vù cuốn tới, bắn thẳng vào người chàng.

Chàng đã nghe lão già đó có ý thử chàng, chàng điềm nụ cười lạnh, vờn tay xò ba ngón ra..

Chàng thực tâm muốn đùa với lão già đó, nên dùng bảy thành công lực đón chặn thế công của đối phương.

Ba đạo kinh phong, chỉ là ba viên đá, như lần trước vừa bay đến nơi, bị chỉ phong của Bạch Thiếu Huy bắn trở lộn về, bay vèo vèo qua hai lão già.

Một lão à lên một tiếng :

- Tiểu tử dùng Xuyên Vân chỉ của phái Hoa Sơn, hắn đúng là môn đệ Hoa Sơn phái rồi!

Lão kia bật cười khanh khách :

- Liên lão nhi lâm rồi! Ta ngờ hắn không phải là người trong phái Hoa Sơn đâu!

Lão trước, được gọi là họ Liên sừng sộ :

- Hắn đã dùng Xuyên Vân chỉ, nếu không thuộc phái Hoa Sơn thì hắn là người của phái nào?

Lão sau xì một tiếng :

- Ngươi không tin, cứ gọi hắn mà hỏi!

Lão họ Liên cất cao giọng gọi :

- Hai tiểu tử kia! Hãy đến đây xem nào!

Phạm Thủ nhận ra cả hai đều là nam nhân, hấn lấy làm lạ, hỏi khề Bạch Thiếu Huy.

- Táng Hoa phu nhân là nam nhân à?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu, cười khỏ :

- Không! Tiểu đệ nhìn lầm tưởng đâu hai lão ấy là Táng Hoa phu nhân và Bang chủ Nam Bắc bang.

Phạm Thủ trở mặt :

- Vậy thực sự họ là ai?

Bạch Thiếu Huy lại lắc đầu :

- Chưa biết được! Họ đã gọi mình, mình cứ đến đó thử xem.

Họ cất bước đi về hướng hai lão nhân.

Khi đến gần, cả hai nhận ra hai lão già niên kỷ cực cao, một người mặt tía, đầu trọc, râu cằm lưa thưa, bạc trắng. Người kia, tóc đã trắng phều nhưng mặt mày còn tươi trẻ.

Họ ngồi trên một tảng đá lớn, mặt bằng, chính giữa họ có một hình bàn cờ, vẽ ngay trên mặt đá, có vô số con cờ bằng đá.

Thì ra hai lão nhân đang chơi cờ.

Điều kỳ lạ là những quân cờ to nhỏ bất đồng, cùng một màu, không phân biệt đen trắng. Chừng như những quân cờ đó họ thuận tay nhặt từ đá dưới chân lên, tạm thay thế quân cờ thật.

Một bàn cờ như thế, họ chơi làm sao? Trên thế gian này sao có loại cờ kỳ lạ như vậy?

Người mặt trẻ hi hí mắt nhìn Bạch Thiếu Huy, quan sát một lúc, đoạn hỏi :

- Tiểu tử! Vừa rồi chính ngươi sử dụng Xuyên Vân chi phái không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chính tại hạ.

Chàng thoáng trông qua, đã biết ngay gặp phải bậc kỳ nhân dị khách rồi, tài nghệ dĩ nhiên trên hẳn chàng mấy bậc. Vì chưa rõ họ thuộc thành phần nào trong võ lâm, chàng phải dè dặt.

Lão già mặt tía trọc đầu chen hỏi :

- Nhưng ngươi không phải là môn đệ Hoa Sơn phái?

Bạch Thiếu Huy lại gật đầu :

- Tiền bối đoán đúng!

Lão mặt tía trọc đầu bật cười ha hả :

- Liên lão nhi! Ngươi nghe đó! Ta nói có sai đâu?

Lão mặt trẻ trầm gương mặt :

- Ngươi đã sử dụng một tuyệt học của phái Hoa Sơn, lại bảo không phải là môn đệ phái Hoa Sơn, thế là nghĩa gì?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Sự thực thế nào, tại hạ nói thế ấy, chứ nhận liêu phỏng có ích lợi gì?

Lão mặt trẻ với luận điệu cường từ đoạt lý, không chịu kém :

- Lão Cơ ơi! Dù hẳn không là môn đệ phái Hoa Sơn, ta cũng nhận ra đúng là hẳn sử dụng ngón Xuyên Vân chi! Ta không nói sai mà!

Bạch Thiếu Huy buồn cười lạ! Hai lão đã cao niên, lại vẫn còn bướng như những thanh thiếu niên, không ai chịu kém ai. Chẳng tự hỏi, họ tranh chấp với nhau về vấn đề đó với ý tứ gì.

Lão mặt tía hỏi :

- Theo ngươi, hần là môn đệ của ai?

Lão mặt trề hỏi lại :

- Còn ngươi! Nhận xét của ngươi thế nào?

Lão mặt tía quay nhìn Bạch Thiếu Huy một chút :

- Tiểu tử ngươi thụ giáo môn phái nào?

Lão mặt trề chặn lại :

- Ta hỏi ngươi, ngươi hãy ước đoán xem có đúng hay không, sao ngươi lại hỏi hần!

Lão mặt tía hừ một tiếng :

- Ai cấm ta hỏi hần chứ!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười, biết là hai lão này không ai chịu nhường ai, người nào cũng khoái biết nhiều cả, hơn được nhau là họ thích thú lắm. Đến cái việc tìm hiểu xuất xứ của chàng, họ cũng ghim nhau như tranh chấp cả một thế giới!

Chàng đáp :

- Gia sư trên hai mươi năm ẩn tích không còn chường mặt trên giang hồ, người không muốn đệ tử nhắc đến với bất kỳ ai, tại hạ xin tiên bố cảm thông điều đó.

Người mặt trề vỗ tay cười lớn :

- Ngươi nói phải! Phải lắm!

Chàng giấu, tất nhiên lão mặt tía không biết được lai lịch chàng, như vậy là lão không biết gì hơn lão mặt trề, như vậy là không ai thắng ai, cho nên lão mặt trề khoái.

Phạm Thủ thấy cuộc tao ngộ này không giúp ích gì cho cả hai cả, hần lại nóng nảy về vụ đuổi theo kẻ bí mật đã cướp Hương Hương, hần hỏi gọn :

- Hai vị thực sự muốn gì? Đã gọi chúng tôi đến đây, không chỉ giáo điều chi, chỉ đánh cuộc với nhau về lai lịch chúng tôi mà thôi à?

Lão mặt trề cười nhẹ :

- Ngươi thử đoán xem!

Phạm Thủ bực mình :

- Nào ai biết hai vị có dụng ý gì mà đoán!

Bạch Thiếu Huy sợ Phạm Thủ nóng nảy, không dè dặt lời nói, sanh ra điều đáng tiếc, bởi hai lão này không phải là những tay tầm thường, nếu họ phát cáu lên, cả hai phải khổ với họ. Chàng vội điểm một nụ cười, dẫn giải :

- Có gì đâu! Hai vị tiên bố này thấy chúng ta lên đỉnh núi, bỗng nhiên cao hứng, tìm hiểu lai lịch của chúng ta, chứ có dụng ý gì nghiêm trọng đâu?

Lão mặt tía cười khà khà :

- Tiểu tử này thông minh đấy! Nhưng ngươi chỉ nói trúng có một phần thôi!

Lão mặt trề tiếp :

- Chúng ta gầy cuộc cờ trên đỉnh núi này, đúng ba hôm rồi đấy, mãi đến bây giờ, ta mới thắng được lão một quân cờ!

Lão mặt tía sùng sộ :

- Thắng thế nào được? Ngươi định đoạt của ta một quân cờ, chứ ta có thua đâu!...

Lão mặt trề cười lạnh :

- Đúng là người thua ta một quân cờ, đừng cãi!...

Lão nhặt một viên đá bên cạnh, đưa lên :

- Đây, nếu người không thua thì sao ta lại có con cờ này?

Bạch Thiếu Huy còn hiểu trời trăng gì nữa? Chơi cờ như họ họa chẳng từ cổ chí kim, chỉ có họ mà thôi.

Bàn cờ không đường, không nét, quân cờ đồng màu nhưng lớn có, nhỏ có, đặt bừa bãi, còn biết của ai mấy con, còn biết của ai thắng trước, ai kẹt nước?

Họ cãi nhau một lúc, rồi họ lại gây cuộc.

Cách họ chơi cờ là dùng nội lực, chọt tay vào mặt đá khoét một viên đá, lấy viên đá đó đặt vào bàn cờ, đồng thời tay kia nhặt một con cờ của địch quăng ra ngoài.

Bên nào được nhiều con, là bên đó thắng.

Tay xoắn mặt đá, tay nhặt cờ, hai người bốn tay giao chuyễn thoăn thoắt, nhanh đến độ lấy mắt mà đếm những chuyễn tay cũng không kịp.

Thoáng mắt, mặt tảng đá rõ chẳng, rõ chịt, nhưng bàn cờ vẫn y số quân cờ, hàng trăm con mới thay vào, hàng trăm con cũ bay đi, đôi bên vẫn không phân thắng bại.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu, ghê sợ nội lực của hai lão nhân. Chẳng tự hỏi, họ cao hứng như thế nào, họ đưa nhau từ đâu đến đây, bày trò kỳ lạ như thế.

Phạm Thù buột miệng thốt :

- Hai vị chơi như thế, dù trăm năm cuộc cờ vẫn không kết thúc! Chỉ khổ cho tảng đá, bỗng dừng lại gặp tang thương.

Lão mặt trẻ gật đầu :

- Người nói đúng! Cho nên chúng ta đã nghĩ ra một phương pháp khác?

Phạm Thù lấy làm lạ :

- Tại sao hai vị nhất định phải hơn thua với nhau?

Lão mặt trẻ đáp :

- Chúng ta cần giải quyết cuộc tranh chấp, mượn cái thắng bại của cuộc cờ, để giải quyết cuộc tranh chấp đó.

Phạm Thù chưa kịp hỏi gì, lão tiếp nối :

- Chúng ta muốn tìm một người, lão ấy nhất định đi về hướng Đông, còn ta lại cương quyết đi về hướng Tây, không ai chịu nghe ai, do đó phải mượn cuộc cờ, dùng thắng bại làm quyết định. Người nào bại phải đi theo hướng của kẻ thắng đã chọn.

Phạm Thù cười nhẹ :

- Tại sao hai vị không phân công mỗi người đi một hướng?

Lão mặt tía lắc đầu :

- Chúng ta đồng đi, đồng đứng, đồng ờ, đồng ăn, chẳng bao giờ xa nhau nửa bước!

Lão mặt trẻ tiếp nối :

- Từ sáu mươi năm qua. chúng ta luôn luôn ở bên cạnh nhau!

Bạch Thiếu Huy lấy làm kỳ, nhưng không hỏi một tiếng nào.

Lão mặt tía tiếp nối :

- Nhưng hiện tại đã có người thay thế chúng ta, đi tìm họ.

Phạm Thù trở mặt :

- Ai thay thế?

Lão mặt tía đáp :

- Hai người đến đây, trước các người một chút.

Phạm Thù kêu lên :

- Nam Bắc bang chủ và Táng Hoa phu nhân?

Lão mặt tía nhìn sững hẳn :

- Người biết họ?

Phạm Thù đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy :

- Tại hạ chỉ nghe vị nhân huynh này bảo thế!

Bạch Thiếu Huy hết sức lo ngại, không rõ sự tình kết thúc ra sao giữa Nam Bắc bang chủ và Táng Hoa phu nhân, chàng hỏi nhanh :

- Hai vị đó ước hẹn tỉ thí võ công tại đỉnh núi này trong đêm nay, không rõ kết quả thế nào?

Lão mặt trề thốt :

- Họ đưa nhau đến đây tỉ thí võ công, đúng với chỗ mong muốn của bọn ta. Bọn ta liền bỏ cuộc cờ, chọn mỗi người một đấu thủ của ai thua là người đó thua, đấu thủ của ai thắng là người đó thắng. Nhưng họ đấu với nhau vừa được năm chiêu, bọn ta thất vọng ngay.

Phạm Thù lấy làm lạ :

- Võ công của họ rất tầm thường?

Lão mặt trề lắc đầu :

- Trái lại là khác. Họ có thể đấu với nhau năm trăm chiêu, vẫn không thắng bại.

Phạm Thù lại hỏi :

- Rồi sau ra sao?

Lão mặt trề mỉm cười :

- Cơ lão nhi bảo họ dừng tay.

Người mặt trề được gọi là lão Cơ, tiếp nối :

- Một cuộc tỉ thí võ công, đồng tài, đồng sức như vậy, nếu kéo dài cũng chẳng ích lợi gì. Ta bảo họ dừng tay để ta khảo thí họ.

Phạm Thù kinh dị :

- Khảo thí như thế nào? Động thủ với họ?

Lão mặt tía bĩu môi :

- Bọn ta chẳng bao giờ động thủ với kẻ hậu sinh. Bất quá bọn ta dùng miệng hô ra một chiêu, lập tức họ phải đáp lại một chiêu giải, ai đáp chậm là bại. Ta ra hạn năm mươi chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chọn truyền y bát

Phạm Thù càng kinh dị hơn :

- Sau cùng, hai vị thắng?

Lão mặt trẻ mỉm cười :

- Thắng, là khi nào họ cùng không nói được chiêu giải kia! Nếu họ nói được, chẳng can gì đến bọn ta, chỉ kẻ nào nói chậm là thua kẻ nói trước thôi. Họ tỉ thí với nhau, chứ bọn ta có tỉ thí với họ đâu?

Lão dừng lại một chút, rồi gằn từng tiếng :

- Nếu bọn ta thực sự động thủ, thì trong võ lâm hiện nay, có kẻ nào chịu nổi năm mươi chiêu của bọn ta?

Phạm Thủ cười thâm nghị :

- “Hai lão này khoác lác vô cùng!”

Hắn hỏi tiếp :

- Họ giải đáp được bao nhiêu chiêu?

Lão mặt tía đáp :

- Võ công của họ đã đạt đến mức siêu huyền nhập ảo, bọn ta cố tìm những chiêu độc trong các môn bí học nêu ra, chung quy họ vẫn đối đáp như thường. Đặc biệt là họ cùng ráp nhau nói một lượt, như có một cái máy điều động hai lỗ miệng cùng một lúc. Tuy nhiên họ chỉ duy trì đúng bốn mươi chín chiêu. Đến chiêu thứ năm mươi, chiêu cuối cùng của hạn số, bọn ta mới thắng thế!...

Phạm Thủ mỉm cười :

- Thắng thế chứ chưa hẳn là thắng cuộc! Như vậy có khác nào hòa? Mà hòa thì kẻ ra điều kiện kẻ như bại rồi!

Lão mặt tía lắc đầu :

- Bại thế nào được! Con người ta, ai cũng hấp tấp vội vàng trong giai đoạn kết thúc của bất cứ công cuộc nào, họ muốn biết ngay cái kết thúc đó có lợi hay hại cho họ vào trường hợp nào. Vì hấp tấp vội vàng, họ phải để lộ sơ hở, họ quên đi phần nào cảnh giác. Cho nên khi ta vừa nêu chiêu thức, thay vì họ hóa giải bằng lời nói, họ lại hóa giải bằng hành động. Cả hai cùng xuất thủ, làm như đang đối chiến với địch.

Lão bật cười ha hả, tiếp nói :

- Họ đã vượt ra ngoài ước lệ, là họ bại. Còn một lẽ này nữa, họ xuất thủ hóa giải là vì họ không kịp giải bằng lời, sự phản ứng của con nhà võ phát huy bằng hành động nhanh hơn lời nói. Có khi họ không thể hóa giải bằng lời, vì khó khăn diễn tả cho đúng một diễn biến của chiêu thức.

Bạch Thiếu Huy chen vào :

- Họ bại, tất nhiên họ phải thực hành điều kiện của nhị vị?

Lão mặt trẻ gật gù :

- Hẳn nhiên rồi! Họ phải thay thế bọn ta, đi tìm người ta muốn tìm.

Phạm Thủ trở mặt :

- Nhị vị muốn tìm ai?

Lão mặt tía đưa hai ngón tay :

- Bọn ta tìm những hai người chứ không phải một. Nếu chính bọn ta phải đích thân đi, sau khi tìm người này rồi, mới tìm đến người kia, như vậy phải mất nhiều thời gian. May thay, họ bỗngưng từ đâu đến, bỗngưng gánh vác cái việc đó, bọn ta khỏi phí công, lại khỏi chờ lâu, bởi họ chia nhau, mỗi vị tìm một người.

Bạch Thiếu Huy hỏi nhanh :

- Các vị định tìm ai?

Lão mặt tía thốt :

- Táng Hoa phu nhân hứa trong vòng ba tháng sẽ cho bọn ta biết tin tức về Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, còn Nam Bắc bang chủ cũng hứa trong thời hạn đó, sẽ cho bọn ta biết tung tích của đồ đệ ta là Phạm Xuân Hoa.

Bạch Thiếu Huy giật mình thâm nghị :

- “Họ tìm sư phó ta, để làm gì? Họ có liên quan gì đến sư phó ta?”

Chàng buột miệng hỏi :

- Chẳng hay hai vị tìm Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu là có ý tứ gì?

Lão mặt tía nhìn sững chàng :

- Ngươi biết Tang Cữu?

Bạch Thiếu Huy biết mình lỡ lời, vội chữa :

- Tại hạ chỉ nghe giảng hồ thường nhắc đến Hắc Thánh Thần Tiêu ai ai cũng ca ngợi lão có tài cải sửa dung mạo, và cũng nhờ biệt tài về thuật đó, lão giấu được mặt thật của lão như thế nào?

Chàng tặc lưỡi, tiếp nói :

- Tìm một người không ai biết mặt thật, tưởng việc đó không phải dễ dàng gì cho Táng Hoa phu nhân! Vả lại, kỳ hạn chỉ có ba tháng!

Lão mặt tía rùn vai :

- Khó hay dễ mặc cho Táng Hoa phu nhân, ta có cần biết đến làm gì? Đúng ngày hẹn, ta cứ hỏi thẳng bà ta là đủ!

Phạm Thủ lại hỏi :

- Phạm Xuân Hoa là môn đệ của nhị vị?

Lão mặt tía gật đầu :

- Phải! Hai chúng ta cùng thu nhận chung một đồ đệ, truyền trọn y bát cho hắn. Nhưng hai mươi năm qua rồi, hắn biệt tung biệt tích. Bọn ta không rõ hắn sống hay chết như thế nào. Theo lời truyền thuyết, thì sau khi hạ sơn, hắn có kết giao với Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu, gọi Tang Cữu là nghĩa huynh.

- À! Thì ra họ tìm sư phó ta để biết tin tức về Phạm Xuân Hoa.

Phạm Thủ cũng nghĩ thầm :

- “Hắc Thánh Thần Tiêu là nghĩa huynh của Phạm Xuân Hoa! Nếu ta muốn tìm Phạm Xuân Hoa, tất phải gặp Hắc Thánh Thần Tiêu trước!”

Lão mặt tía nhìn Phạm Thủ không chớp mắt. Nhìn một lúc, lão hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi biết Phạm Xuân Hoa chứ?

Phạm Thủ giật mình, hấp tấp thốt :

- Tại hạ không được biết vị tiền bối họ Phạm đó.

Lão mặt tía gằn giọng :

- Chẳng như ngươi quá chú ý khi ta đề cập đến môn đệ của ta?

Phạm Thủ phải nói thật :

- Chỉ vì, đầu đêm nay, tại hạ ngẫu nhiên nghe người nói đến lệnh đồ!

Lão mặt tía chớp chớp mắt, hỏi nhanh :

- Ai! Ai nói đến lệnh đồ của ta? Ở đâu?

Phạm Thủ vội giải thích :

- Nhưng đó là việc hai mươi năm về trước, còn hiện tại thì chẳng một ai biết gì về lệnh đồ cả.

Lão mặt tía gật đầu :

- Điều đó không quan hệ! Ngươi nghe sao, cứ thuật lại như vậy.

Phạm Thủ day qua Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh hãy thuật đi!

Lão mặt trẻ lấy làm lạ :

- Cả hai ngươi đều biết?

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ, không rõ tại sao Phạm Thu lại đổ cho chàng cái việc thuật lại câu chuyện của phụ thân trong tòa thạch thất dưới lòng đất sâu.

Tuy nhiên, chàng không thoát, từ từ thuật lại từ đầu chí cuối câu chuyện.

Nghe xong, lão mặt trẻ đập tay xuống mặt tảng đá kêu một tiếng bốp, hét lớn :

- Hay cho Táng Hoa phu nhân! Nếu biết sớm như vậy, ta đã đánh chết con tiện tỳ rồi!

Tảng đá to lớn đó bị lão đập một phát tay, vỡ vụn ra từng mảnh. Công lực của lão quả mãnh liệt trên chỗ tưởng!

Bạch Thiếu Huy thấy lão lắm, vội đứng chính :

- Lão tiên bối lắm rồi! Người gây cảnh khổ cho Phạm Xuân Hoa là Hoán Hoa phu nhân, chứ không phải là Táng Hoa phu nhân đâu!

Lão mặt trẻ sùng sốt :

- Sao lại lầm phu nhân thế? Và ai cũng thích hoa thế? Hoa gì là hoa Táng, hoa gì là hoa Hoán?

Lão mặt tía mơn mòng :

- Phạm Xuân Hoa cùng liễu đầu trốn khỏi Bách Hoa cốc sao không về núi, lại còn đưa nhau đi đâu nữa?

Lão mặt trẻ đột nhiên nổi giận :

- Còn hỏi tại sao nữa! Cơ lão nhi! Bình nhật, ngươi nghiêm khắc quá, Xuân Hoa đã cùng liễu hoàn đưa nhau trốn Bách Hoa cốc, hấn làm sao dám trở về Kỳ Liên sơn.

Lão mặt tía sùng sộ :

- Dù cho hấn có dẫn gái theo hấn, người ta có cái ơn cứu mạng với hấn, chứ phải là chuyện trên đầu trong bụng đầu mà hấn sợ? Huống chi, nếu cả hai thật sự yêu nhau, có lý do gì trách cứ hấn! Ngươi đừng đổ lỗi cho ta!

Lão mặt trẻ hừ một tiếng :

- Dù sao thì Phạm Xuân Hoa cũng không trở lại Kỳ Liên sơn! Và hấn đã biệt tích suốt hai mươi năm dài.

Lão mặt tía lắc đầu :

- Xuân Hoa không thể là con người vong bản, xuống núi rồi lại quên mất sư môn. Rất có thể bị hãm hại...

Lão mặt trẻ cao giọng :

- Môn đệ của Kỳ Liên sơn nhĩ lão, kẻ nào dám khinh thường trêu vào chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra, họ là Kỳ Liên nhĩ lão! Lại một điều là sư phó ta chẳng hề đề cập đến họ khi dẫn giải qua tất cả các nhân vật trên giang hồ!”

Lão mặt tía thở dài :

- Xuân Hoa đã biệt tích suốt hai mươi năm dài, ta chỉ sợ không hy vọng gì tìm được hấn!

Lão mặt trẻ hừ một tiếng :

- Nam Bắc bang chủ đã hứa, ta phải chờ kết quả ra sao vội gì phải thất vọng sớm?

Lão mặt tía lại thở dài :

- Bọn ta là sư phó của hấn còn tìm không được, Nam Bắc bang chủ mong gì lại thành công?

Lão mặt trẻ giật mình :

- Người nói có lẽ đúng! Sự việc đã hai mươi năm rồi, Nam Bắc bang chủ lại không biết mặt hân, chắc gì lại tìm được hân?

Lão mặt tía ngẩng mặt nhìn trời, từ từ thốt, giọng u buồn xa xăm :

- Cái ước hạn trăm năm một kiếp, thắm thoát đó lại sắp tròn vòng, chúng ta ngày nay có khác nào như ngọn đèn cao trước gió, có thể tắt trong phút giây, tìm Phạm Xuân Hoa suốt hai mươi năm rồi, không gặp hân thì cái công phu nghiên cứu của bọn ta cảm như buông trôi theo dòng đời về dĩ vãng. Nếu phải ôm ấp cái sở đắc về sâu dưới lòng đất, chẳng hóa ra đáng hận cho võ lâm chăng?

Lão cảm khái cho kiếp sống con người quá ngắn ngủi, không phải lão còn lưu luyến cuộc đời, lão chỉ lo kiếp vận võ lâm, sự cảm khái đó tỏ rõ khí phách một bậc lão anh hùng muốn góp công vào võ thuật.

Người mặt trẻ dầu dầu nét mặt :

- Đáng hận lắm!...

Phạm Thủ buông một câu :

- Hai vị chắc có một tâm sự gì...

Lão mặt tía lắc đầu :

- Ta với Liên huynh, suốt đời vui mạng trời, an thân phận còn có tâm sự gì? Ngờ đâu sắp đến lúc cuối đoạn đường trần lại có điều lo nghĩ! Lo nghĩ không vì bọn ta, mà vì tiểu đồ vì tương lai võ lâm!...

Lão mặt trẻ bồng vỗ tay kêu bốp một tiếng :

- Cơ lão nhi! Người xem hai tiểu tử này như thế nào?

Người mặt tía nhìn lại hai thiếu niên một chút, gật gật đầu :

- Khá đấy, nhưng ý tứ của người...

Lão mặt trẻ nóng tính hơn, vừa cười vừa chặn lại :

- Tự nhiên là trùng hợp ý tứ của người!

Lão mặt tía mỉm cười :

- Luận về tư chất cả hai đáng được chú ý đó! Trên đời này ít kẻ được như chúng!

Người mặt trẻ chớp mắt :

- Vậy là người đồng ý?

Lão mặt tía gật đầu :

- Đành rồi, nhưng chúng có đồng ý với ta chăng?

Người mặt trẻ chớp chớp mắt lượt nữa :

- Để ta hỏi chúng xem!

Lão nhìn thẳng Bạch Thiếu Huy, rồi nhìn Phạm Thủ, đoạn hỏi :

- Các người là anh em ruột phải không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không!

Lão mặt trẻ chen vô :

- Không là anh em ruột, thì cũng là bạn đồng môn?

Bạch Thiếu Huy lại lắc đầu!

- Cũng không nốt! Bất quá, bọn tại hạ là đôi bằng hữu, quen nhau trong một sớm một chiều!

Lão mặt trẻ trở mặt :

- Mới quen nhau?

Phạm Thù đáp thay Bạch Thiếu Huy :

- Tình bạn chưa quá một ngày...

Lão mặt tía thờ ra :

- Đáng tiếc thật!

Lão thất vọng thấy rõ.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù hết sức lấy làm lạ, cả hai cùng thầm nghĩ :

- “Hai lão này càng lúc càng tỏ ra kỳ quái! Họ tiếc gì chứ?”

Lão mặt trẻ bỗng cười một tiếng :

- Xét ra, dù chúng không là anh em ruột, không là bạn đồng môn, dù chúng là một đôi tân bằng hữu với nhau, điều đó chẳng quan hệ gì. Chứ bọn ta đây lại sao? Trên thế gian này, nào phải là đồng bào huynh đệ mới tránh được thù hận giữa nhau? Vì quyền lợi, dù thân nhau đến đâu cũng có thể trở mặt với nhau như thường. Tưởng chúng ta không nên quá cố chấp!

Lão mặt tía cười nhẹ :

- Với quan niệm đó, ta thấy không gì hơn, nếu chúng là một đôi vợ chồng! Bằng hữu, anh em có thân nhau đến đâu cũng không bằng vợ chồng! Nhưng cũng phải phân biệt loại tình duyên miễn cưỡng với ý hợp tâm đầu!

Phạm Thù thoáng đỏ mặt.

Lão mặt trẻ lắc đầu :

- Người lại cố chấp nữa rồi! Tại sao lại cần phải chúng là một đôi vợ chồng! Vợ chồng lại không thể trở mặt với nhau sao? Chúng ta đây, nào phải là vợ chồng, thế mà vẫn hòa thuận với nhau trên sáu mươi năm qua!

Lão mặt tía không tranh luận nữa.

Cả hai chừng như do dự, họ muốn nói gì đó với Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, song họ còn đắn đo.

Bạch Thiếu Huy thấy đêm xuống quá sâu rồi, chàng lại nhớ Cửu Độc nương tử, nàng đi khá lâu song chưa trở lại không rõ nàng có gặp sự gì trở ngại chăng, nên dạy qua Phạm Thù :

- Phạm huynh ạ, mình đi thôi!

Phạm Thù gật đầu, cả hai toan chào biệt hai lão nhân, nhưng lão già mặt trẻ đột nhiên hỏi Phạm Thù :

- Người họ Phạm?

Phạm Thù không dấu :

- Đúng vậy!

Lão cười một tiếng :

- Sự tình sao khéo tấu xảo thế?

Rồi lão hỏi sang Bạch Thiếu Huy :

- Còn người?

Bạch Thiếu Huy không do dự :

- Tại hạ họ Bạch tên Thiếu Huy.

Lão dạy lại lão mặt tía :

- Người nghĩ thế nào? Tẩu xảo đấy chứ!

Thấy câu chuyện của hai lão già chẳng liên quan gì đến mình cả, Bạch Thiếu Huy đưa mắt ra hiệu cho Phạm Thủ, đoạn vòng tay :

- Nếu hai vị không còn điều chi chỉ giáo, bọn tại hạ xin cáo từ.

Lão mặt trẻ hấp tấp khoát tay :

- Khoan! Các người khoan đi!

Bạch Thiếu Huy hơi bực :

- Xin tiền bồi cho biết ý tứ ngay đi cho! Tại hạ không thể nán lại lâu!

Lão mặt trẻ hỏi liền :

- Các người có nghe bọn ta vừa nói gì với nhau chứ?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tự nhiên là có!

Lão mặt trẻ gật gù :

- Bọn ta nhận thấy hai người có tư chất phi phàm, nếu là một nam một nữ, thì kết hợp với nhau thành một đôi vợ chồng lý tưởng!

Bạch Thiếu Huy cau mày :

- Xin tiền bồi cho biết ngay ý tứ!

Lão mặt trẻ mỉm cười :

- Làm gì gấp thế?

Rồi lão nghiêm giọng, tiếp nói :

- Mấy mươi năm qua bọn ta khổ công nghiên cứu thuật hiệp kích. Áp dụng thuật đó đối với địch thì công hiệu vô cùng. Có thể bảo là một môn công vô địch trong võ lâm vậy. Học môn công đó, phải cần hai người, liên thủ...

Bạch Thiếu Huy chận lại :

- Do đó tiền bồi muốn hai chúng tôi học tập môn công hiệp kích ấy.

Lão già mặt trẻ gật đầu :

- Phải!

Lão dừng lại một chút, đoạn trầm giọng :

- Pháp hiệp kích đó, anh em ta đặt cho cái tên là Kỳ Liên song thức, mỗi thức gồm năm mươi chiêu, kết quả của công phu nghiên cứu, phổ chế suốt năm dài. Anh em ta còn hưởng được bao nhiêu ngày trời nữa đâu? Bởi không muốn mang cái kết quả đó theo về lòng đất lạnh, bọn ta tìm người truyền lại. Chắc hai người đã hiểu tâm ý của bọn ta như thế nào rồi.

Lão mặt tía tiếp nói :

- Sau khi học thành môn công đó, hai người có thể sử dụng bất cứ loại vũ khí nào cũng đều thích hợp với sở đắc cả. Môn công đó là tường đồng vách sắt bảo vệ cho các người vô cùng an toàn trước một đại kinh địch, các người chỉ có thắng chứ chẳng hề bại.

Phạm Thủ nhóng ý Bạch Thiếu Huy.

Bạch Thiếu Huy nhìn Phạm Thủ do dự một chút :

- Học xong môn công của nhị vị, tất chúng tôi không thể sử dụng riêng rẽ được, bởi thiếu vắng một người là sở đắc không còn hiệu dụng nữa. Tại hạ và Phạm huynh, tuy sơ giao nhưng tình đồng ruột thịt, tuy mỗi người sinh trưởng tại một phương trời nhưng ý hợp tâm đầu, đồng thanh đồng khí, chỗ khó khăn khó vượt qua là phải luôn luôn có mặt bên nhau, vĩnh viễn không ly cách. Giả sử người này không chấp thuận theo mãi người kia, thì phí công phu để luyện tập làm gì?

Chàng hỏi Phạm Thủ :

- Phạm huynh nghĩ sao về nhận xét của tại hạ?

Phạm Thủ chừng như có ý niềm riêng, mặt nóng bừng, hấp tấp gạt đầu.

Bạch Thiếu Huy từ từ tiếp :

- Hào ý của nhị vị, rất tiếc chúng tôi không thể vâng lĩnh bởi có vâng lĩnh cũng chỉ để phụ lòng kỳ vọng của nhị vị thôi!

Lão mặt tía tắc lưỡi :

- Nhân tài không phải mỗi lúc cần mà gặp! Rất tiếc là hai người không thể vĩnh viễn bên nhau!

Lão thở dài :

- Như vậy là công phu nghiên cứu của bọn ta cảm như buông trôi theo dòng nước!

Lão mặt trẻ đột nhiên trầm giọng :

- Không! Không thể được! Xưa nay, Kỳ Liên nhị lão nói việc gì là việc đó phải được thực hiện ngay! Nhất định hai người phải học, nhất định không được từ chối!

Lão mặt tía khoát tay :

- Người không thể cưỡng ép chúng! Phạm học võ muốn có kết quả, phải do tâm nguyện, không tâm nguyện là hỏng, làm sao lĩnh hội trọn vẹn tinh hoa của môn công?

Lão mặt trẻ không đáp theo câu nói, chỉ đưa ra nhận xét :

- Cơ lão nhi! Ta xem, hai tiểu tử này có khí chất phi phàm, chúng là những nhân tài trong tương lai của võ lâm..

Lão mặt tía thở dài :

- Biết vậy, nhưng bọn ta còn làm gì hơn được?

Lão đưa ánh mắt mơ buồn nhìn qua màn đêm, như vọng về nghìn muôn năm trước :

- Dưới gầm trời này, từ bao nhiêu năm qua, những bậc vĩ nhân nghiên cứu kỳ công tuyệt nghệ, nhưng những kỳ công tuyệt nghệ đó thất truyền, chỉ vì không gặp nhân tài! Uổng thay!

Lão lại day qua đôi bạn trẻ :

- Ta tưởng, hai người nên nghĩ lại. Bọn ta tiếc cái công nghiên cứu đã đành, mà hai người cũng mất luôn một cơ hội duy nhất ngàn năm. Phạm hành hiệp trong thiên hạ, tất phải lĩnh hội kỳ công, đủ tài, đủ sức đối phó với mọi trở ngại, tạo dựng thanh bình, bảo tồn công đạo! Ta ước mong các người sáng suốt hơn!

Phạm Thủ nhìn Bạch Thiếu Huy khẽ gọi :

- Bạch huynh!...

Hắn chỉ buông hai tiếng rồi im lặng. Tuy nhiên, hai tiếng đó rất đủ để chứng tỏ hắn đã cho Kỳ Liên nhị lão có lý.

Bạch Thiếu Huy lại nhìn hắn :

- Phạm huynh có cao kiến gì?

Phạm Thủ đắn đo một chút :

- Tại hạ có cách này, bất quá ngộ việc phải từng quyền, muốn tỏ cùng Bạch huynh...

Bạch Thiếu Huy chú ý :

- Cách gì? Phạm huynh cứ nói!

Phạm Thủ trầm ngâm một lúc nữa, đoạn nghiêm giọng :

- Chúng ta kết làm một đôi bằng hữu, cùng nắm tay nhau hành hiệp khắp bốn phương trời, như vậy có lo gì không mãi mãi ở cạnh nhau?

Lão mặt trẻ cười vang :

- Hay! Hay! Ý kiến của ngươi hay lắm!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Bèo nước hóa kim lan

Bạch Thiếu Huy tán đồng ngay :

- Phạm huynh đề nghị một việc hay vô cùng! Tại hạ không mong gì hơn!

Chợt chàng nhớ lại những việc cần làm, đang dự định làm, trầm giọng tiếp :

- Chúng ta còn phải tìm Hương Hương! Nếu thọ giáo ngay với nhị vị tiền bối, tại hạ chỉ sợ...

Phạm Thủ giật mình :

- Phải đó! Chúng ta không thể bỏ mặc Hương Hương trong tay kẻ ác! Cần phải gấp tìm cách cứu nàng! Không thể chậm trễ được!

Hắn ngẩng mặt lên, nhìn hai vị lão nhân, hỏi :

- Dám mong hai vị cho biết thời gian truyền thọ thuật hiệp kích, phỏng độ bao lâu?

Lão mặt tía đáp :

- Kỳ Liên song thức là một môn công hiệp kích, tất phải có hai người liên thủ sử dụng, mỗi người một thức, nương tựa bổ khuyết lẫn nhau, mỗi thức gồm năm mươi chiêu. Luyện tinh vi năm mươi chiêu đó, phải cần nhiều năm tháng, nhưng học cho thuộc phương pháp tập luyện, bất quá chỉ độ năm sáu ngày!

Phạm Thủ lộ vẻ khó khăn :

- Nhưng bọn tại hạ còn gặp việc cứu người, làm sao lưu lại đây trong thời gian đó, dù chỉ là năm sáu hôm! Nếu có thể sau khi cứu người xong bọn tại hạ sẽ trở lại.

Lão mặt tía điểm một nụ cười :

- Ta chỉ lo không có người để truyền thụ kỳ công, nếu hai người chấp nhận rồi, là ý nguyện của bọn ta đã thành. Còn như việc tập luyện, hai người muốn khỏi sự lúc nào chẳng được! Ta đã chép sẵn thành một quyển bí lục, ta sẽ trao cho hai người, lúc nào thấy tiện, cứ y theo ghi chú chỉ dẫn mà tập luyện.

Lão rút trong tay áo một cuộn giấy nhỏ, đóng thành quyển, trao cho đôi trẻ.

Phạm Thủ đưa tay đẩy nhẹ cánh tay của Bạch Thiếu Huy :

- Bạch huynh tiếp nhận đi!

Bạch Thiếu Huy cung kính đưa hai tay ra, tiếp quyển giấy.

Lão mặt tía cười thốt :

- Ta hy vọng hai người đồng tâm hiệp lực, hành hiệp tác nghĩa, hoạn nạn tương cứu, sanh tử bất ly! Nên nhớ phải luôn sát cánh với nhau. Hiệp là vô địch trong thiên hạ, dù là quý chôn Diêm đài, cũng đừng quên điều quan trọng đó!

Lão day qua lão mặt trẻ :

- Liên lão nhi! Minh đi được rồi!

Một tràng cười vang lên, dư âm còn vương trong không gian, hai lão đã khuất dạng trong bóng đêm mờ.

Bạch Thiếu Huy tặc lưỡi :

- Người có kỳ tài, hành động cũng phải kỳ dị!

Phạm Thủ trầm ngâm một lúc, rồi thốt :

- Bạch huynh hãy cất quyền bí lục ấy đi, chúng ta bày tỏ niên kỷ của nhau, đảo cáo Hoàng Thiên Hậu Thổ, kết nghĩa kim băng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu, đoạn cả hai quỳ xuống, lạy trời lạy đất rồi lạy nhau đủ lễ. Bạch Thiếu Huy lớn hơn Phạm Thủ một tuổi làm nghĩa huynh.

Trước đó, họ cũng mến nhau thật sự, song bất quá vì thanh khí mà mến nhau, chứ không có một ràng buộc nào, xa nhau cũng được, gần nhau càng hay.

Nhưng hiện tại, có sự phát nguyện với thiên liêng, có sự nhìn nhận chính thức là nghĩa huynh, nghĩa đệ, thì sự cảm mến có phải nồng nàn hơn, họ cảm thấy giữa nhau có một tình thân thiên liêng, chẳng khác nào một đôi anh em ruột thịt.

Đôi lòng cùng cảm khái, họ nhìn nhau, ánh mắt ấm dịu vô cùng. Vô tình Bạch Thiếu Huy nắm lấy bàn tay Phạm Thủ, chàng giữ bàn tay đó trong tay mình, bóp nhẹ. Chàng nhận ra bàn tay của Phạm Thủ mềm mại, tươi mát chẳng khác nào bàn tay của một thiếu nữ. Nhưng chàng đâu lưu ý đến cảm giác đó, lòng chàng đang rạt rào với mỗi thân tình vừa kết.

Từ ngày rời nhà ra đi, bốn ba xuôi ngược trên dòng đời, vâng lệnh sư phó đem tài trai hành hiệp, lấm phen vào nạn ra tai, chàng cảm thấy cô đơn quanh quẩn vô cùng. Những khi nhìn trăng mờ soi ngọn suối lưng đồi, hay cảnh cây đình núi, những lúc với ngọn đèn xanh trong phòng trọ, chàng nghe một nỗi buồn man mác len lỏi trong tâm tư, rồi chàng nghĩ đến viễn ảnh tương lai, viễn ảnh chưa hứa hẹn một khung cảnh êm đềm, chàng càng thấm niêm cô đơn hơn bao giờ hết.

Đêm nay, một đêm mang lại tao ngộ ly kỳ, vừa được truyền thụ môn công thượng đẳng, lại vừa có bạn đường. Từ đêm nay, trên mọi nẻo đường sông núi, chàng không còn cô đơn nữa, lòng chàng được ấm dịu biết bao?

Chàng miên man với cảm khái đó, chẳng để ý đến làn da mát dịu của bàn tay nghĩa đệ. Nếu trong một trường hợp nào trước đó, chắc chàng phải lấy làm lạ rồi. Nhưng không rõ vô tình như chàng hay hữu ý, Phạm Thủ từ từ rút tay về.

Họ trầm lặng một lúc lâu, Bạch Thiếu Huy cất tiếng hỏi :

- Gia hương của Phạm đệ ở tại địa phương nào? Trong gia đình còn có ai khác chăng?

Phạm Thủ cúi mặt, một vẻ buồn thoáng hiện trong ánh mắt, nhẹ giọng đáp :

- Tiểu đệ không được rõ! Gia sư nuôi dưỡng tiểu đệ từ thuở tiểu đệ còn ấu thơ, chính cái tên Phạm Thủ này cũng do ân sư ban cho!

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc, sững sờ một lúc.

Thì ra, nghĩa đệ của chàng cũng là một kẻ lạc loài! Hẳn có khác gì chàng?

Cả hai cùng không biết lai lịch thân thế của mình ra sao!

Chàng có vẻ suy tư trầm trọng.

Phạm Thủ vội hỏi :

- Bạch huynh không tin tiểu đệ?

Bạch Thiếu Huy vội thốt :

- Tự nhiên, ngu huynh phải tin Phạm đệ chứ! Bất quá ngu huynh nghĩ rằng, có thể là lệnh sư đã hiểu lai lịch của Phạm đệ nhưng người không tỏ cho Phạm đệ biết, vì một lý do nào đó...

Phạm Thủ chớp mắt :

- Bạch huynh đoán như thế à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải!

Phạm thủ chú mắt :

- Bạch huynh có thể giải thích cho đệ nghe chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Ngu huynh dựa vào võ công của Phạm đệ mà đoán.

Phạm Thủ kinh dị :

- Dựa vào võ công của tiểu đệ, lại biết được ân sư có ẩn ý giấu lai lịch của tiểu đệ?

Bạch Thiếu Huy tiếp nói :

- Phạm đệ luyện được võ công phi phàm, tất phải có một vị sư phụ phi phàm, hàng cao nhân tiền bối sau một thời gian bôn tẩu hành hiệp trên giang hồ đều tìm nơi quy ẩn, không còn muốn tiếp xúc với người đời. Cho nên, họ rất thận trọng trong việc thu nhận môn đồ, chẳng bao giờ họ thu nhận một người mà họ không tường lai lịch. Với nhận xét đó, ngu huynh dám đoán là lệnh sư biết rõ thân thế của Phạm đệ.

Chàng nhân trường hợp của mình, suy ra trường hợp của Phạm Thù.

Nhưng, sự suy đoán của chàng làm Phạm Thù thất vọng. Hắn lắc đầu, cất giọng trầm buồn thốt :

- Bạch huynh đoán sai! Lúc tiểu đệ gặp ân sư, tiểu đệ chỉ còn thoi thóp thở, tình trạng cứu tử nhất sinh, và tiểu đệ chỉ là một đứa bé con chẳng có trí óc linh mẫn. Bất quá, tiểu đệ biết mang máng là mình mang họ Phạm vậy thôi. Ân sư chữa trị lành bệnh, đặt cho cái tên Thù...

Hắn dừng lại một chút, mơ màng nhìn ra xa xôi :

- Theo tiểu đệ hiểu, lúc đó ân sư không biết lai lịch của tiểu đệ như thế nào nếu có biết chẳng sau này, khi thu nhận tiểu đệ làm môn đồ. Còn như lai lịch của tiểu đệ, trên thế gian này chỉ có một người biết được mà thôi!

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Người đó là ai?

Phạm Thù đáp :

- Người đó chính là người Nhị lão Kỳ Liên sơn nhờ Táng Hoa phu nhân tìm. Chính là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu.

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu!

Phạm Thù gật đầu :

- Ân sư tiểu đệ bảo thế, người còn dặn dò tiểu đệ cố tìm Tang đại hiệp. Tiểu đệ đã đi khắp vùng Đại Giang Nam Bắc, song nơi nào tiểu đệ cũng được nghe là đại hiệp hơn mười năm qua, vắng bóng trên giang hồ...

Bạch Thiếu Huy cười thâm nghĩ :

- “Đừng nói là nguoi, chính ta đây, ái đồ của người, ta cũng chẳng hy vọng gì tìm ra người thay!”

Tuy nhiên chàng an ủi Phạm Thù :

- Tang lão tiền bối là người siêu thoát, luôn luôn có mặt khắp bốn phương, thỏa mộng hải hồ, song người có thuật cải sửa dung mạo rất tinh vi, cho nên dù hiện người có mặt trước mắt chúng ta, chưa chắc gì chúng ta biết được! Trên giang hồ, biết được chân tướng của người, may ra chỉ có một vài vị lão hữu của người mà thôi. Những kẻ khác không biết mặt làm sao tìm ra?

Chàng mỉm cười tiếp nói :

- Ngu huynh may mắn có quen với người đồ đệ của Tang lão tiền bối, đợi khi nào chúng ta giải thoát cho Hương Hương rồi, ngu huynh sẽ đưa Phạm đệ đến gặp đồ đệ của Tang lão tiền bối, mình sẽ nhờ y chỉ dẫn cho...

Phạm Thù cảm động vô cùng :

- Bạch huynh tốt với tiểu đệ quá! Người đồ đệ của Tang đại hiệp là ai?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tiết Thiếu Lang.

Phạm Thù tiếp :

- Ân sư có bảo cho biết, Tang đại hiệp có một đặc điểm là luôn bên mình có chiếc Thiết tiêu mà thôi. Tiểu đệ gặp biết bao người rồi song những người đó quá tầm thường, dù không nhận được Tang đại hiệp, tiểu đệ cũng rõ là trong số người mang Thiết tiêu đó, chẳng một ai có thể đáng ngờ là Tang đại hiệp cả.

Bạch Thiếu Huy thâm nghĩ :

- “Ngươi làm sao biết được chiếc thiết tiêu đó, Tang sư phó đã tặng cho ta rồi, và hiện tại thì nó ở trong tay Vô Danh đạo trưởng?”

Phạm Thủ trầm lặng một lúc, bỗng hỏi :

- Bạch huynh có gia cư tại địa phương nào? Trong quý quyền có những ai?

Bạch Thiếu Huy không do dự :

- Tổ quán tại Cô Tô, gia phụ ngày trước từng ly nhâm tại Giang Lăng. Từ khi song thân từ lạc, ngu huynh sống cảnh cô đơn.

Phạm Thủ trầm giọng :

- Dù sao, Bạch huynh còn được cái điểm phúc cha mẹ nuôi dưỡng, chứ như tiểu đệ thì...

Đôi mắt của hắn đỏ lên, những giọt lệ thấm chực chờ trào mi chảy dài xuống má.

Bạch Thiếu Huy cố tìm lời an ủi hắn.

Vừa lúc đó, Cửu Độc Nương Tử trở lại. Nàng chưa xuất hiện, giọng nói đã vang lên rồi :

- Cái lão họ Thạch không chịu cho mượn con Đại Bạch, ta phải khổ công lắm mới thuyết phục được lão bằng lòng giao con Tiểu Bạch cho bọn mình.

Bạch Thiếu Huy vội bước tới, điểm một nụ cười :

- Cô nương vất vả quá!

Cửu Độc Nương Tử nguyền xéo chàng, đoạn nở nụ cười tươi :

- Chắc các người chờ đợi lâu lắm chứ? Thật ra thì vạn bất đắc dĩ lắm mới phải tìm lão ấy. Lão xem con chó của lão quý hơn con người, ta phải nói khó mãi, lão mới bằng lòng đây!

Nàng điểm một nụ cười đắc ý, tiếp nói :

- Lão Thạch thoát đầu nhất định không cho mượn chó. Ta phải hăm dọa, nếu lão không bằng lòng, nhất định trong thời gian ngắn, ta sẽ hạ độc cho đàn chó của lão không còn một con sống sót.

Bạch Thiếu Huy tán một câu :

- Dĩ nhiên, nếu không có cô nương, bọn chúng tôi chẳng biết phải xử trí như thế nào, đối phó với tình hình!

Cửu Độc Nương Tử trao sợi dây xích Tiểu Bạch cho Phạm Thủ, đoạn bảo :

- Ta có đưa con Tiểu Bạch vào tòa thạch thất, cho nó đánh hơi mùi nương đó, người cứ mang nó theo, dĩ nhiên nó sẽ nhận ra ngay cái tên giả mạo Văn Hương giáo chủ.

Nàng trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Ta còn chút việc cần phải thanh toán, không thể theo người, người cứ yên tâm, theo dõi tên đó, cứu Hương Hương khỏi nạn.

Phạm Thủ trở mặt :

- Cô nương không đi theo, sau này tại hạ làm sao giao hoàn con Tiểu Bạch?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Vô hại! Người cứ bảo với nó là công việc đã xong, nó sẽ tự tìm đường trở về với chủ nó.

Bạch Thiếu Huy nhớ đến hoàn cảnh của bọn Vương Lập Văn vội hỏi :

- Cô nương có quên thuốc giải độc phải cấp cho bọn Vương Lập Văn chăng?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ :

- Phải đợi người hỏi à? Ta đã cho người mang đến La Giang cho họ rồi!

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc, nhưng chàng tin nàng nói thật.

Chàng tỏ lời cảm tạ, nhưng Cửu Độc Nương Tử chặn lại, nàng thốt :

- Ít nhất, ta cũng thắng ngươi một lần, chỗ thắng đó là ta có thể tạo cho ngươi một tin tưởng, tin tưởng nơi ta!

Nàng lấy trong mình ra một chiếc bình ngọc, trao cho chàng rồi tiếp nói :

- Còn đây, một loại thuốc giải độc khác, ta tặng cho ngươi, đề phòng mọi thủ đoạn của tên giả Văn Hương giáo chủ. Ngâm thuốc này nơi miệng, lấy bông tẩm nó, nhét vào lỗ mũi, nhất định loại Thất Bộ Mê Hương của Văn Hương giáo chủ không làm gì nổi ngươi.

Bạch Thiếu Huy cảm động vô cùng :

- Đa tạ cô nương!

Nàng mỉm cười :

- Lại khách sáo nữa rồi!

Nàng nghiêm giọng tiếp :

- Gặp hấn, các ngươi phải cố gắng cách nào xuất thủ thật nhanh, càng nhanh càng có lợi. Hấn sẽ không có thì giờ hạ thủ đoạn. Nếu chế ngự được hấn, phải lục soát trên người hấn tìm giải được. Rất có thể Hương Hương cần đến loại giải được đó!

Nàng trầm ngâm một chút, lại dặn dò :

- Ngoài ra, hấn còn có quả Huỳnh Hoắc châm của thân mẫu Hương Hương, nên lưu ý cho lắm nhé!

Bạch Thiếu Huy cung kính :

- Đa tạ cô nương!

Nàng cười, không trách chàng khách sáo như trước, nàng đột nhiên vẫy tay :

- Chúc các ngươi được toại nguyện, ta phải đi ngay. Bang chủ đã giao cho ta một việc vô cùng quan trọng, ta không thể dãn dã lâu hơn!

Bóng nàng chớp lên, thoáng mắt nàng đã khuất dạng.

Trước khi chia tay, ai đi con đường nấy, Cửu Độc Nương Tử điểm nụ cười dịu, hỏi :

- Các ngươi giấu ta, âm thầm kết nghĩa đệ huynh, các ngươi định bỏ ta ở vị trí nào? Các ngươi có nhận ta là người chị cả hay không?

Phạm Thủ đáp nhanh :

- Tự nhiên anh em tại hạ nhận cô nương là đại thê.

Cửu Độc Nương Tử mở to đôi mắt :

- Thật vậy à! Ngươi nhìn nhận ta là đại thê à?

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Điều đó có gì cho nhau đâu, sao tại hạ lại không thể thật sự chấp nhận?

Cửu Độc Nương Tử quay sang Bạch Thiếu Huy thấp giọng hỏi :

- Còn ngươi?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại hạ đã nhìn nhận cô nương là đại thê từ lâu rồi, tuy nhiên chưa dịp nói ra đây thôi!

Cửu Độc Nương Tử bĩu môi :

- Khẩu thị tâm phi, miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo, còn ai tin được các ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Một chút sai lầm

Nàng bật cười khanh khách liền theo đó, đoạn tiếp :

- Được rồi! Ngu thơ tạm thời cố tin hai hiền đệ thật tâm nhìn nhận như vậy đi, chờ một chứng minh sau này có đúng hay không đúng. Thôi ta chia tay nhé, hai hiền đệ hãy cẩn thận cho lắm, kẻ kia có nhiều thủ đoạn đáng ngại đó!

Thốt xong Cửu Độc Nương Tử khề nhích động thân hình, vẽ thành một vết khói mờ, vút tận phương trời xa.

Phạm Thủ day qua Bạch Thiếu Huy thốt :

- Đại ca, tiểu đệ xem Cửu Độc Nương Tử cũng không phải là con người bại hoại như giang hồ đồn đãi..

Bạch Thiếu Huy khề điểm một nụ cười :

- Muốn nhận xét tư cách một người, không phải chỉ bằng vào một cử động nào đó mà đủ. Chúng ta khoan có thái độ đối với nàng, hãy chờ một sự chứng minh cụ thể mới biết chắc được nàng là con người như thế nào.

Phạm Thủ không hoàn toàn đồng ý :

- Chừng như đại ca có thành kiến đối với nàng!

Bạch Thiếu Huy thần nhiên :

- Mình bỏ qua vấn đề đó đi, bây giờ chuẩn bị lên đường là vừa!

Rồi cả hai sánh vai nhau xuống núi.

Phạm Thủ nắm sợi xích con Tiểu Bạch, thông thả bước đi đến giữa triền núi, bỗng nhiên con chó rả mũi ngửi rồi ngẩng đầu lên ngửi, đoạn nó giật mạnh xích, vượt khỏi tay Phạm Thủ chạy như điên, vừa chạy vừa henh mũi ngửi.

Phạm Thủ cấp tốc vọt mình theo, chụp vội sợi dây giữ nó lại, nó vẫn lúi húi đi tới trước.

Bạch Thiếu Huy hấp tấp thốt :

- Hiền đệ! Buông Tiểu Bạch ra đi, chừng như nó đã đánh hơi được cái gì đó!

Phạm Thủ y lời, tháo sợi xích ra, Tiểu Bạch ăng ăng mấy tiếng phóng chạy như tên bắn.

Phạm Thủ giục :

- Đại ca! Mình đuổi theo nó chứ? Nó chạy mất hút thì sao?

Bạch Thiếu Huy gật đầu.

Tiểu Bạch đúng là một con vật thông linh, nó vừa chạy vừa ngửi, vừa ngoái đầu nhìn lại, xem hai thiếu niên có theo nó hay không, chừng thấy họ chạy phía sau, nó vững lòng lo làm cái việc trinh sát.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Con vật khôn quá, nó lại chạy nhanh, mình theo suốt không kịp! Đuổi một con chó không xong, còn bôn tẩu giang hồ làm gì nữa chứ?

Không bao lâu, vật trước người sau, người và vật cùng xuống đến chân núi.

Lúc đó trời đã sáng rõ, xa xa, nơi có những mái nhà khói sớm đã vuron nhẹ trong không gian, những tia nắng đầu ngày chiếu le lói trên đầu cỏ còn ngậm sương đêm.

Người và vật cứ chạy, độ mười dặm đường nữa đến một thôn xóm. Tiểu Bạch vẫn dẫn đầu. Nó vẫn chạy nhanh, nhưng Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ không thể giờ thuật khinh công như còn trên núi, bởi đã có nông dân ra đồng rải rác hai bên đường. Cả hai sợ họ trông thấy, đành phải chậm chân lại.

Qua hơn hai mươi dặm đường nữa, họ đến con lộ cái, Tiểu Bạch vẫn rả mũi sát đường rồi ngẩng đầu lên ngửi. Nó vừa làm công việc đó, vừa chạy không ngừng một giây phút nào.

Chạy mãi đến giờ Ty, họ trông thấy một thị trấn phía trước mặt.

Thì ra họ đến Đồng Châu. Gần đến thị trấn, khách bộ hành trên lộ mỗi phút một đông, ngựa xe dập dềnh. Không còn chạy được nữa, Phạm Thù nắm con chó, từ từ tiến tới.

Hắn gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Rất có thể tên tặc từ đó hiện lưu ngụ trong thị trấn này!

Bạch Thiếu Huy thờ phì phì, đáp :

- Rất có thể như thế lắm. Nếu không có con Tiểu Bạch, chắc chắn chúng ta không đến tận nơi đây sớm như vậy!

Phạm Thù đề nghị :

- Mình vào thành chứ?

Hắn vỗ nhẹ vào mình con Tiểu Bạch :

- Vào thành nhé, đừng chạy tán loạn lên nhé, phải ngoan ngoãn, từ từ đưa bọn ta đi, tránh gây kinh động thiên hạ, mà tặc từ cũng nghi ngờ.

Con chó ngẩng đầu nhìn hắn, ăng ăng mấy tiếng vẫy vẫy đuôi, ra vẻ hiểu biết. Qua khỏi cửa thành, hai người một chó chen theo dòng người đi tới, Tiểu Bạch không còn chạy nhảy nữa, tuy nhiên nó vẫn hênh hễ như cũ.

Ngang qua khách sạn Tam Thai, con chó lôi Phạm Thù vào.

Phạm Thù thấp giọng hướng sang Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Có lẽ tặc từ ở trong khách sạn này!

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc :

- Chúng ta cứ vào. Vào đây tự nhiên sẽ biết.

Chàng ngưng trọng thần sắc, cốt ý cảnh cáo khéo Phạm Thù không nên nói nhiều.

Tiểu nhị trông thấy họ vội chạy ra nghênh đón, vừa cười vừa thốt :

- A! Nhị vị tướng công đến! Còn nhiều phòng thơm tất lắm!

Con chó có biết gì, nó cứ lôi Phạm Thù vào sâu.

Hắn đưa mắt nhìn vào trong, không nhìn tiểu nhị, chỉ buông gọn :

- Bọn ta không muốn phòng, chỉ đến đây tìm người quen thôi!

Trông thấy nghi biểu phi phàm của cả hai, lại vận y phục thư sinh, tỏ vẻ con nhà danh vọng, tiểu nhị không dám ngăn trở, dù hắn có thất vọng phần nào. Hắn đi theo sau nhẹ giọng hỏi :

- Hai vị tướng công định tìm ai?

Bạch Thiếu Huy đáp bằng quơ :

- Tìm một vị bằng hữu, có hẹn với bọn ta, gặp nhau tại khách sạn này.

Tiểu Bạch vẫn ngời, đưa cả hai đến trước một gian phòng dừng chân lại. Nó ngẩng đầu lên nhìn cả hai, vẫy vẫy đuôi.

Phạm Thù quay lại, kín đáo đưa ánh mắt sang Bạch Thiếu Huy. Bạch Thiếu Huy cũng kín đáo gạt đầu, thò tay vào mình lấy ra một đỉnh bạc quay mình lại, định trao cho tiểu nhị, bảo hắn gọi cửa.

Tiểu nhị bước tới, nở nụ cười tươi thốt :

- Hai vị tướng công chậm chân một chút! Vị khách đó đã trả phòng, ra đi từ sáng sớm.

Bạch Thiếu Huy giật mình, song vội trấn định tinh thần, thần nhiên hỏi :

- Người nói vị tướng công thư sinh phải không?

Tiểu nhị mỉm cười gạt đầu :

- Đúng vậy! Vị khách đó cùng đi với một cô nương, nghe nói là em gái, thọ bệnh từ chiều qua, vào đây tạm tá túc qua đêm.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ cùng nhìn nhau, đoạn Bạch Thiếu Huy hỏi tiểu nhị :

- Vị tướng công đó có nói tên họ là gì chẳng?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Người không nói gì cả, mà bọn tiểu nhân cũng không dám hỏi.

Phạm Thủ nhìn Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Biết đâu hần chẳng làm?

Hần đây là ai? Tên tiểu nhị hay con Tiểu Bạch?

Tuy nhiên, Bạch Thiếu Huy đã hiểu Phạm Thủ muốn nói gì rồi, chàng chỉ gật đầu rồi trao đỉnh bạc cho tiểu nhị, lại hỏi :

- Ngươi hãy cho ta biết vị tướng công có hình dạng như thế nào?

Thấy bạc, tiểu nhị cười tí thót nhanh :

- Tướng công thưởng nhiều quá, tiểu nhân đâu dám...

Bạch Thiếu Huy khoát tay :

- Cứ cầm. Ngươi mở cửa cho bọn ta vào xem một chút đi.

Tiểu nhị nhận đỉnh bạc mở cửa liền. Hần đón đả mời :

- Xin hai vị vào, cứ tự tiện vào, tự tiện xem đề tiểu nhân đi pha trà.

Bạch Thiếu Huy chặn lại :

- Đừng vội, không cần lắm. Bọn ta tới đây chỉ tìm người thôi. Ngươi nên nói thật cho ta biết đừng giấu diếm gì cả. Vị tướng công có hình dạng ra sao?

Chàng đưa mắt quan sát quanh gian phòng. Trong không khí, còn thoang thoảng mùi hương chàng đã ngửi chiều qua.

Tiểu nhị cười tươi, đáp :

- Vị tướng công đó, tuổi độ hăm bốn hăm lăm mặt trắng, môi đỏ, cực kỳ anh tuấn, vận chiếc áo màu xanh, tay có cầm một chiếc quạt...

Phạm Thủ hỏi :

- Còn người em gái của y?

Tiểu nhị suy nghĩ một chút :

- Tiểu nhân không nhìn rõ vị cô nương đó đại khái thì vào trạc mười bảy mười tám tuổi, người rất sang, quý, toàn thân bốc một mùi thơm nhẹ dịu, suốt theo đường họ đi qua, mùi thơm đó còn thoang thoảng mãi một lúc lâu mới tan trong không khí!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Ngươi nói đúng! Nhưng ngươi có biết họ đi về hướng nào chẳng?

Tiểu nhị không đáp ngay câu hỏi, chỉ lắc đầu, thốt :

- Hai vị tướng công không thể nào theo kịp người khách đó đâu, hai anh em họ đi từ sáng sớm, mà lại đi ngựa, có lẽ giờ đây họ đã ở xa hàng trăm dặm đường!

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Họ đi ngựa?

Tiểu nhị gật đầu :

- Phải! Vì người em thọ bệnh, người anh gấp về nhà, nên bảo tiểu nhân mua hộ một con ngựa hay, tiểu nhân không biết chọn ngựa, có bảo y đến thẳng

nơi bán mà mua, nơi đó ở phía Tây thành.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Nhưng người có theo họ tới chỗ bán ngựa chứ? Người thấy họ đi về hướng nào chẳng?

Tiểu nhị suy nghĩ một chút :

- Họ mua ngựa ở thành Tây, họ trở về hướng Đông rồi đi luôn.

Phạm Thủ day qua Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Minh đi ngay bây giờ, có thể theo kịp.

Bạch Thiếu Huy lại lấy thêm một đĩnh bạc, trao cho tiểu nhị :

- Cầm thêm món tiền mọn này, tiêu pha lật vặt, nên nhớ là bọn ta chi rất rộng đấy, nếu bọn ta cần hỏi việc gì, phải nói thật cho bọn ta nghe nhé!

Rồi chàng mỉm cười, trao luôn một đĩnh bạc thứ ba :

- Còn đây, người cầm bạc này ra phố mua cho ta mấy món điểm tâm, bọn ta chưa ăn gì từ sáng.

Tiểu nhị vâng một tiếng, đi liền.

Phạm Thủ lấy làm lạ :

- Đại ca! Minh còn ở lại đây làm gì? Hắn đã bảo là tên tặc tử đã đi rồi kia mà? Y đi ngựa, mình phải theo liền may ra còn kịp, dằn dà tại đây mãi mất hút y thì sao?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Y có ngựa cưỡi, dễ thường chúng ta không biết tìm ngựa đuổi theo à?

Phạm Thủ lo ngại :

- Nếu mình dùng ngựa, con Tiểu Bạch làm sao đánh hơi?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Ngu huynh tưởng con Tiểu Bạch lần này khỏi phải đánh hơi nữa, bởi mình đã biết y ăn mặc như thế nào rồi, và lại có Hương Hương bên cạnh y, lẽ nào mình không nhìn ra sao?

Phạm Thủ bắt buộc phải chấp nhận giải pháp đó. Hắn thốt :

- Cũng được. Nhưng ăn xong mình phải đi liền.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không vội lắm. Minh đã thức trắng đêm qua, lại vượt dặm dài, công lực tiêu hao quan trọng phải nghỉ ngơi một lúc, qua Ngọ rồi mình sẽ lên đường.

Tiểu nhị đã mang thức ăn về.

Cả hai cùng con chó ăn uống xong, đóng cửa phòng nằm nghỉ. Vấn đề nằm nghỉ thật nan giải đối với Phạm Thủ, vì trong phòng chỉ có độc chiếc giường cây, mà hắn thì không thích nằm chung với ai cả. Hắn không biết tính sao, đành thốt :

- Đại ca một cứ lên giường nghỉ đi, tiểu đệ ngồi nơi ghế đây dưỡng thần cũng được, tiểu đệ không nghe một bao nhiêu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không một cũng phải nằm một lúc, nằm cho giãn gân cốt. Qua Ngọ rồi mình lên đường.

Phạm Thủ nghe nóng ở mặt, lắc đầu quảy quảy :

- Khỏi! Tiểu đệ không một tí nào, nằm làm gì! Đại ca cứ tự nhiên để mặc tiểu đệ!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Nếu không một thì thôi, ngu huynh xin phép nằm một mình vậy. Đã qua bốn đêm liền, ngu huynh không chợp mắt một phút nào cả.

Phạm Thù lo lắng cho sức khỏe của chàng :

- Vậy đại ca nghỉ đi cho khỏe.

Hắn lại chiếc ghế, ngồi dựa ngửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Thiếu Huy nằm xuống là thiếp ngay. Chàng ngủ một lúc, không rõ được bao lâu tỉnh dậy, nhìn xuống nền thấy Phạm Thù vuốt ve Tiểu Bạch. Hắn nghe chàng thức, vội đứng lên thốt :

- Đại ca tỉnh giấc!

Bạch Thiếu Huy giật đầu nhảy xuống giường hỏi :

- Bây giờ là giờ gì?

Phạm Thù cười :

- Quá Ngọ sang Mùi rồi!

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Tại sao hiền đệ không gọi ngu ca sớm!

Phạm Thù thản nhiên :

- Thấy đại ca ngủ ngon, tiểu đệ không dám kinh động. Và lại, đại ca cần phục hồi công lực...

Bạch Thiếu Huy giục :

- Mình đi ngay, nếu không e chậm mất!

Phạm Thù giật đầu :

- Trong lúc đại ca ngủ, tiểu đệ có nhờ tiểu nhị mua hộ hai con ngựa, ngựa đã có sẵn bên ngoài khách sạn kia!

Bạch Thiếu Huy sáng mắt :

- Vậy càng hay! Theo ngu huynh đoán có lẽ tên tặc tử đi đến một địa phương nào đó xa lắm, vì quá xa nên hắn mới dùng đến ngựa... Chắc chắn là mình phải đi nhiều ngày đường rồi. Có ngựa thay chân, đỡ cho mình biết bao.

Phạm Thù dắt Tiểu Bạch bước ra ngoài. Tiểu Bạch quen tánh, rả rũi theo đường ngủ, rồi ngẩng đầu lên ngủ. Bỗng nó lòi Phạm Thù đi về hướng tả, rồi nó ăng lên hai tiếng, vẫy vẫy đuôi.

Phạm Thù lấy làm kỳ, thấp giọng hỏi :

- Tiểu Bạch! Ngươi biết chúng đi ngựa chứ?

Tiểu Bạch ăng ăng mấy tiếng.

Tiểu nhị đứng một bên, bật cười :

- Con vật của tướng công có tánh thông linh đáng ngợi đấy! Chính hai anh em người khách đó, lên ngựa tại chỗ này!

Phạm Thù vỗ nhẹ vào đầu con chó :

- Tiểu Bạch ngươi nhận được dấu chân ngựa chứ?

Tiểu Bạch lại rả rũi xuống đất, đuôi vẫy vẫy, mồm kêu ăng ăng.

Phạm Thù mừng rỡ day qua Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca xem đó, Tiểu Bạch nhận được dấu chân ngựa kia!

Bạch Thiếu Huy không lạ gì điều đó, chàng thừa hiểu Hào Thiên Cầu Thạch Trung Long có thuật huấn luyện chó rất tinh vi, con Tiểu Bạch nhận được dấu chân ngựa là dĩ nhiên rồi. Huống chi Thạch Trung Long chỉ tuyển chọn toàn những con chó có tánh thông linh siêu loại?

Chàng điềm nhiên bảo :

- Hiền đệ buông nó ra đi!

Phạm Thủ liền lồng sợi xích, Tiểu Bạch ngừ ngừ mấy hơi, đoạn phóng chân chạy tới.

Bạch Thiếu Huy lấy bạc trả tiền phòng, đoạn nhảy lên lưng ngựa :

- Hiền đệ còn chờ gì nữa?

Phạm Thủ lập tức lên ngựa, rồi cả hai giật cương, ngựa phóng vó sải theo con chó.

Tiểu Bạch không chạy cách quá xa, cứ giữ khoảng cách vừa phải ở trước đầu ngựa dẫn đường. Không bao lâu, người và thú đã ra khỏi cửa thành Đông, Phạm Thủ lộ vẻ hân hoan, nhìn sang Bạch Thiếu Huy sóng ngựa bên cạnh :

- Đại ca! Có lẽ con Tiểu Bạch theo đúng dấu đấy!

Hắn không đợi Bạch Thiếu Huy nói gì, thúc gối vào hông ngựa vọt đi trước, định theo sát con chó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thiết Phiến công tử

Chiều lại Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ đến trạm Phú Thôn, thay vì chạy thẳng đường, Tiểu Bạch rẽ vào con đường nhỏ. Con đường nhỏ dẫn đến một xóm có mấy gian nhà cỏ, dừng lên cạnh một khu rừng tùng. Nơi ven đường có một ngôi lều, bán thức ăn thức uống cho khách lữ hành.

Bạch Thiếu Huy trông thấy trong ngôi lều có mấy chiếc bàn, lúc đó bàn trống không chẳng có một thực khách nào cả.

Chàng thâm nghĩ :

- “Phải rồi! Tên tặc tử đi trước ta nửa ngày đường. Có lẽ lúc trưa này, hắn dừng chân tại đây ăn uống, bây giờ hắn đã đi xa rồi, trời lại về chiều, ta làm sao đuổi theo cho tiện?”

Chàng nhìn Phạm Thủ, đề nghị :

- Hiền đệ! Mình dừng chân tại đây, nghỉ một lúc đi!

Họ xuống ngựa, trong khi đó con Tiểu Bạch chạy đến một chiếc bàn, ngừ ngừ rồi kêu lên ăng ăng.

Trong lều, nghe tiếng vó ngựa rồi nghe tiếng chó kêu, một lão nhân bước ra, cười chào :

- Hai vị tướng công từ xa đến? Xin cứ vào, chọn chỗ ngồi dùng trà cho lão phu phát tài đi!

Lão vừa thốt, vừa trở lại chiếc quầy mang bình trà đặt lên bàn, đoạn hỏi :

- Hai vị tướng công định dùng chỉ?

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Lão trượng cho mấy món ăn đơn giản, không cần phải cầu kỳ lắm. Cho con chó của anh em tại hạ một ít thịt, và mang cỏ cho hai con ngựa luôn nhé!

Lão nhân điểm một nụ cười :

- Nhị vị tướng công dùng rượu chứ?

Phạm Thủ lắc đầu :

- Tại hạ không biết uống rượu. Lão trượng cứ mang ra đây, cho đại ca tại hạ làm mấy chén giải muộn!

Bạch Thiếu Huy khoát tay :

- Khỏi! Tại hạ cũng không thích rượu. Lão trượng cứ cho thức ăn cũng đủ, khỏi cần cho thức uống.

Trong chốc lát, bữa cơm chiều đã được dọn lên bàn, lão nhân đặt chiếc bát cuối cùng xong, toan trở vào nhà trong, Bạch Thiếu Huy vội ngăn lại :

- Lão trượng khoan đi! Tại hạ muốn hỏi lão trượng mấy câu.

Lão nhìn sững chàng dò xét, hỏi lại :

- Tướng công muốn hỏi điều chi?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ muốn hỏi một người.

Lão nhân lấy làm lạ :

- Tướng công muốn hỏi ai? Người tại địa phương hay khách qua đường?

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Một khách hàng của quý quán. Tại hạ định hỏi về vị tướng công mặc áo xanh, tay cầm một chiếc quạt, tuổi độ hăm bốn hăm lăm, diện mạo anh tuấn...

Chàng chưa dứt câu, lão nhân mỉm cười :

- Chắc tướng công định hỏi Dương thiếu trang chủ?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Lão trượng biết người đó?

Lão nhân cười hì hì :

- Người trong ngôi quán này, còn ai không nhận ra Dương thiếu trang chủ? Bọn lão phu quen gọi là Thiết Phiến công tử đó!

Bạch Thiếu Huy hỏi dồn :

- Dương thiếu trang chủ thường dừng chân tại đây?

Lão nhân gật đầu :

- Thiết Phiến công tử đã chiếm chiếc bàn đó trước khi tướng công đến đây!

Bạch Thiếu Huy chú ý :

- Lúc trưa này?

Lão nhân gật đầu :

- Phải!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Còn một vị cô nương thọ bệnh nặng, ở bên cạnh Dương thiếu trang chủ nữa, phải không?

Đến lượt lão nhân giật mình :

- Quả thật có một vị cô nương cùng đi với Thiết Phiến công tử, nhưng vị cô nương đó có bệnh hoạn gì đâu?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hay là hần đã giải độc cho Hương Hương trước khi đến đây? Nhưng không chắc gì hần dám làm việc đó, bởi nếu Hương Hương tỉnh lại rồi, nhất định là nàng không chịu đi theo hần, nàng sẽ tìm cách thoát thân, hoặc kêu la gào thét, thiên hạ sẽ phát giác ra hần cướp người...”

Phạm Thủ chen vào :

- Nàng ấy thực sự không có vẻ mang bệnh hoạn, hay nàng có mang bệnh nhưng đã được thuyền giảm nhiều rồi, thành ra như người vô bệnh?

Lão nhân đáp nhanh :

- Sự thực ra sao, lão phu không thể hiểu được, có điều cô nương đó cười cười nói nói vui vẻ với Thiết Phiến công tử như thường.

Bạch Thiếu Huy sững sốt thăm nghĩ :

- “Vậy là Hương Hương đã bị hấn dụ hoặc với những lời lẽ ngon ngọt rồi! Nàng không một mảy may khinh nghiệm nhân tình thế thái, không từng lăn lộn trên giang hồ, dĩ nhiên nàng dễ bị hấn lừa gạt! Nếu nàng có bề gì, có khác nào nàng tiếp diễn cái kiếp khốn khổ của mẹ nàng!”

Phạm Thủ cũng nhận thấy có gì bất thường trong trường hợp của Hương Hương, hấn hấp tấp hỏi :

- Lão trượng có để ý là vị cô nương đó bốc một mùi hương lạ khắp toàn thân chẳng?

Lão nhân trở mặt :

- Phạm thiếu nữ đang độ xuân thì, có nàng nào lại không hương xông xạ ướp, chẳng ít thì nhiều, tự nhiên vị cô nương đó cũng bốc mùi hương như mọi thiếu nữ khác, có gì lạ đâu, lão phu chẳng để ý làm gì đến điều đó. Tuy vậy, lão phu cũng phải công nhận mùi hương từ người cô ấy bốc ra rất khác lạ, lão phu đã từng tuổi này, người phải còn mê mẩn tâm thần!

Lão tặc lười, tiếp nói :

- Lúc mang trà cho họ, lão phu đứng gần vị cô nương đó, ngửi phải mùi hương, không khỏi ngây ngất một lúc!

Phạm Thủ thoáng đỏ mặt, dù lời nói của lão nhân chỉ hướng về Hương Hương.

Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp :

- Họ đi đã được bao lâu rồi?

Lão nhân suy nghĩ một chút :

- Họ đến đây vào giờ Mùi, ở lại một chút rồi lên đường ngay, có lẽ giờ đây đã về đến gia trang!

Bạch Thiếu Huy ước độ hành trình, từ Đồng Châu khởi hành, hai người chung một ngựa, đến đây vào giờ Mùi, kể cũng đúng lắm, lão chủ quán này không nói ngoa chút nào.

Chàng hỏi :

- Lão trượng biết gia trang của Dương thiếu trang chủ ở đâu chứ?

Lão nhân gật đầu :

- Cách đây không xa, độ ba mươi dặm đường thôi. Tướng công cứ theo con đường trước mặt, đi tới độ một dặm, vượt khỏi Kim Phong tự, đến Liễu Biên thôn, bỏ Liễu Biên thôn là tới Dương gia trang.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Được rồi, bây giờ phiền lão trượng lấy cỏ cho ngựa ăn đi, nhưng cũng đừng quên con chó nhé!

Lão nhân mỉm cười :

- Tướng công khỏi lo, lão phu đã bảo người nhà làm việc đó rồi, thật con chó của tướng công tinh khôn như một con Bạch hồ ly!

Phạm Thủ vỗ nhẹ tay vào đầu con Tiểu Bạch :

- Tiểu Bạch ăn no không?

Tiểu Bạch kêu lên ăng ăng, vẫy vẫy đuôi.

Rồi lão nhân bước ra nhà sau.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ bắt đầu ăn, ăn xong lại gọi lão nhân hỏi lại đường đi lối bước một lần nữa, đoạn thanh toán tiền xong, dẫn Tiểu Bạch đi liền.

Thời tiết lúc đó vào quý hạ ngày rất dài, vàng thái dương đã chéch xuống núi Tây, song hoàng hôn chưa xuống, nắng vẫn còn gay gắt, ánh sáng vẫn còn chói lọi khắp nơi.

Theo con đường lão nhân chỉ, họ đi về hướng Đông. Họ đi không bao lâu, đã đến Dương gia trang.

Trang viện, đại khái như tất cả các trang viện khác trên khắp giang hồ, cũng nguy nga đồ sộ, cũng tường cao cửa chắc.

Trước cổng trang viện có đôi sư tử đá.

Gần đến cổng, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù xuống ngựa, tay nắm cương, từ từ tiến đến tận cổng.

Phạm Thù nhẹ giọng thốt với Tiểu Bạch :

- Người chịu phiền ở đây nhé?

Bạch Thiếu Huy bảo :

- Tìm chỗ nào cột ngựa, để con Tiểu Bạch coi chừng, chúng ta vào đây ngay.

Do dự một chút, chàng bước tới đưa tay gõ cánh cửa sơn đen to lớn.

Không lâu lắm, có tiếng mở then cài, cánh cửa mở toang ra, một hán tử vận y phục gia nhân tay cầm chiếc đèn bảo chiếu bên ngoài cổng, trông thấy cả hai, vội hỏi :

- Hai vị tìm ai?

Bạch Thiếu Huy lễ phép đáp :

- Anh em tại hạ muốn yết kiến Thiếu trang chủ!

Đại hán do dự một chút :

- Xin hai vị chờ đây, để tôi vào trình Tổng quản, sẽ có người ra nghinh đón hai vị!

Hắn thốt xong, đóng cửa lại, đi liền.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù đứng bên ngoài đợi một lúc khá lâu, mới nghe tiếng chân người từ phía trong đi ra, rồi cánh cửa mở trở lại, nơi cửa hiện ra một lão già gù lưng.

Lão già trạc độ ngũ tuần, mày rậm, râu ngắn, xem quắc thước và uy mãnh vô cùng.

Dĩ nhiên có đại hán trước đó dẫn đường. Đại hán đưa tay chỉ hai người khách lạ, nghiêng mình thốt :

- Điền tổng quản, chính hai vị đó!

Điền tổng quản quan sát hai người một thoáng, đoạn nhoèn miệng cười vòng tay chào :

- Lão phu muốn biết...

Bạch Thiếu Huy đáp lễ :

- Anh em tại hạ muốn được vào bái kiến Thiếu trang chủ.

Điền tổng quản cười nhẹ :

- Nếu hai vị là bằng hữu của Thiếu trang chủ, xin theo lão phu vào trong dùng chung trà!

Lão vừa vẫy tay vừa đứng nép qua một bên, nhường lối cho Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù nghiêng mình khiêm nhượng một chút rồi tiến vào.

Đại hán đóng cửa lại, cầm đèn bảo đi trước dẫn đường.

Vừa đi Bạch Thiếu Huy vừa hỏi :

- Dám mong lão trượng cho biết quý tánh cao danh là chi, để tiện việc xưng hô?

Tổng quản không do dự :

- Lão phu họ Điền tên Viễn, đang lãnh trách vụ Tổng quản trong trang.

Bạch Thiếu Huy tưởng cần nói một câu khách sáo :

- Thế ra, lão trượng là Tổng quản trong quý trang, anh em tại hạ thất kính, xin lão trượng thứ cho!

Lão trượng mỉm cười :

- Khách quan quá tặng! Chẳng hay nhị vị...

Bạch Thiếu Huy đáp nhanh :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, cùng đi với tại hạ là nghĩa đệ Phạm Thù.

Không rõ vô tình hay cố ý, Điền tổng quản nhìn xuống đầu chiếc Trúc tiêu lủng lẳng bên hông Bạch Thiếu Huy, rồi lão nhìn đến thanh trường kiếm, lão cười nhẹ thốt :

- A Bạch thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp!

Lão có biết lai lịch của hai người chăng? Điều đó chỉ có lão hiểu, song câu nói của lão có thể dẫn giải thông thường là lão thấy người mang vũ khí, tưởng nên tặng một câu lấy lòng.

Họ đã đi qua hai lần cửa, họ gần đến đại sảnh.

Đại hán vọt chân tới, vào đại sảnh trước, đốt ngọn bạch lạp bên tả đại sảnh.

Điền tổng quản cất tiếng mời, rồi cả ba tiến vào, họ lại khiêm nhượng một chút nữa, đoạn cả ba cùng ngồi xuống ghế.

Đại hán đã mang trà đến, rồi hán rút lui vào trong. Hán rút lui không phải do ý của hán, chính Điền tổng quản đưa mắt ra hiệu cho hán.

Bạch Thiếu Huy tinh ý, đã bắt gặp ánh mắt kín đáo của lão già, nhưng chàng bình thản, không tỏ lộ một cảm nghĩ gì.

Điền tổng quản đằng hắng một tiếng, hỏi :

- Uy danh của nhị vị thiếu hiệp, lão phu chưa từng nghe Thiếu trang chủ đề cập đến, chẳng hay nhị vị từ đâu đến?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Không dám giấu Tổng quản, anh em tại hạ nghe danh Thiếu trang chủ Thiết Phiến công tử như sấm rền tai, từ lâu hằng nuôi hy vọng được bái kiến một lần, hôm nay nhân có dịp đi ngang đây, mạo muội xin vào gặp người cho thỏa lòng mong ước.

Điền tổng quản trầm ngâm một chút :

- Đã không quen biết nhau, lại tìm đến trong lúc đêm tối, chắc cũng phải có duyên cớ gì quan trọng, chứ chẳng lẽ chỉ mong được bái kiến suông?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Lão trượng đoán đúng. Ngoài việc bái kiến Thiếu trang chủ, anh em tại hạ còn muốn thỉnh giáo một chuyện!

Điền tổng quản chú ý :

- Bạch thiếu hiệp có thể cho lão phu biết chuyện đó?

Bạch Thiếu Huy không đáp câu hỏi lại hỏi lão :

- Lão trượng có thể thông báo Thiếu trang chủ hộ anh em tại hạ?

Điền tổng quản thoáng biến sắc, trầm lạnh giọng :

- Được, lão phu sẽ cho người vào trong thông báo với Thiếu trang chủ. Tuy nhiên trong trách vụ tổng quản toàn trang viện, lão phu tưởng cần phải biết trước ý định của thiếu hiệp...

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Lão trượng đừng nghĩ lầm, anh em tại hạ đến đây, không phải ác ý đối với chủ nhân, mà chỉ muốn hỏi chủ nhân về một người!

Điền tổng quản ngưng trọng thần sắc :

- Nhị vị muốn hỏi về người nào?

Đã bắt gặp ánh mắt kín đáo của Tổng quản ngăm ra hiệu cho đại hán vừa rồi, lại nhận thấy thần sắc lão biến đổi bất thường, Bạch Thiếu Huy biết ngay nơi đây có chuẩn bị cách ứng phó với chàng. Nghĩ như vậy, chàng không chịu nói rõ với lão Tổng quản, chỉ lắc đầu thốt :

- Xin lão trượng thứ cho, tại hạ có lý do riêng biệt, không thể nói tên người đó với bất cứ ai trừ Thiếu trang chủ. Chỉ khi nào tại hạ gặp Thiếu trang chủ,

tại hạ mới dám tỏ bày!

Điền tổng quản nghiêm sắc mặt :

- Vậy là Bạch thiếu hiệp từ chối cho lão phu biết!

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên phía trong, tiếng chân rất khê, rất nhanh, tiếng chân vang rõ dần dần, rồi một thiếu niên cực kỳ anh tuấn xuất hiện, tay có cầm chiếc Thiết phiến, dáng dấp hết sức ung dung.

Điền tổng quản lập tức đứng lên cung kính thốt :

- Thiếu trang chủ ra đó!

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù không cần suy nghĩ cũng biết ngay người đó là Dương thiếu trang chủ Thiết Phiến công tử.

Thiếu niên vận chiếc áo màu xanh, đúng như lời hai chủ quán đã mách với hai người.

Thiếu niên vận áo xanh có vẻ vừa lạnh lùng, vừa cao ngạo, không hỏi ngay họ Bạch và họ Phạm vẫy vẫy tay sang lão nhân :

- Điền tổng quản! Hai người này là ai?

Điền tổng quản cung kính đáp :

- Hai người này từ xa đến, xin cầu cứu Thiếu trang chủ.

Đến lúc đó, thiếu niên mới quay nhìn họ Bạch và họ Phạm. Dù sao, y cũng phải giữ tròn lễ độ đối với khách, y vòng tay chào cả hai :

- Tại hạ là Dương Đình Phương, hai vị nhân huynh đến tìm chắc có điều chi chi giáo?

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù vòng tay đáp lễ, đoạn Bạch Thiếu Huy cất tiếng :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn đây là nghĩa đệ Phạm Thù, hai anh em tại hạ từ lâu nghe danh Thiếu trang chủ hết sức ngưỡng mộ, nên tìm đến nơi, xin được bái kiến!

Dương Đình Phương nhếch môi nở một nụ cười vừa tròn lễ độ :

- Nhị vị nhân huynh dạy quá lời!

Đoạn y vẫy tay :

- Xin nhị vị nhân huynh ngồi xuống, ngồi rồi mình đàm đạo!

Y ngồi xuống nơi chủ vị, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù lại vòng tay, khiêm tốn một lần nữa, mới ngồi theo.

Bạch Thiếu Huy nhận xét, từ ngôn từ cử động, từ dáng dấp, thần thái, chủ nhân tỏ ra vô cùng cao ngạo, trong vẻ cao ngạo đó có cái gì lạnh nhạt biểu hiện y không niềm nở đối với hai người khách bất ngờ. Đã bất ngờ, rất có thể cũng bất lợi luôn, do đó, thái độ của y nói lên một cảnh giác kín đáo, như sắp sửa đối địch với nhau.

Tại sao? Nếu y không nhận ra hai người, thì còn có lý do nào khác? Đã nhận được, nhưng phải làm mặt lạ, làm mặt lạ nhưng vẫn phải đề phòng.

Điền tổng quản đứng một bên chủ nhân trình :

- Bạch thiếu hiệp có nói với tiểu nhân, người cầu kiến Thiếu trang chủ để hỏi về một kẻ nào đó!

Dương Đình Phương thoáng biến sắc :

- Hai vị ấy muốn hỏi ai?

Điền tổng quản lắc đầu :

- Tiểu nhân có hỏi, Bạch thiếu hiệp nhất định không nói, lại bảo rằng chỉ có thể nói thẳng với Thiếu trang chủ thôi!

Dương Đình Phương day qua Bạch Thiếu Huy :

- Bây giờ thì nhân huynh có thể nói cho tại hạ biết rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Thiếu trang chủ cần phải hỏi nữa à? Thiết tưởng anh em tại hạ đến đây với mục đích gì, Thiếu trang chủ cũng thừa hiểu!

Dương Đình Phương càng biến sắc hơn :

- Kỳ quái thật! Kỳ quái hết sức! Ý muốn của nhị vị, tại hạ làm gì biết được? Tại hạ có phải là thánh đâu?

Phạm Thù cười lạnh :

- Thiếu trang chủ chưa từng gặp anh em tại hạ một lần nào sao?

Dương Đình Phương trở mặt :

- Gặp nhau? Gặp ở đâu? Trong trường hợp nào? Tại hạ thật tình không rõ hai vị muốn nói gì!

Phạm Thù trầm giọng :

- Thiếu trang chủ đã thay đổi y phục, anh em tại hạ còn nhận ra được, anh em tại hạ lại vẫn giữ nguyên y phục chiều qua, chẳng lẽ Thiếu trang chủ quên mau như thế?

Dương Đình Phương xẵng giọng :

- Hai vị muốn gì? Tại hạ gặp hai vị ở đâu?

Phạm Thù hừ một tiếng :

- Thôi đi! Thiếu trang chủ đừng vờ nữa! Anh em tại hạ muốn hỏi Thiếu trang chủ về một người. Người! Người đó là kẻ đồng hành với Thiếu trang chủ về đây.

Dương Đình Phương càng biến sắc hơn bỏ hẳn lễ độ, cao giọng hỏi :

- Hai người muốn nói ai?

Phạm Thù rùng vai :

- Thiếu trang chủ không biết, anh em tại hạ làm sao biết hơn?

Dương Đình Phương quát :

- Người nói gì?

Phạm Thù quát trả :

- Ta nói nàng ấy tên Hương Hương!

Dương Đình Phương sôi giận :

- Hương Hương nào? Có lẽ người định sanh sự tại đây chăng? Cái nàng Hương Hương nào đó, có liên quan gì đến ta?

Phạm Thù trầm lạnh giọng :

- Hương Hương đã bị người mang đi, từ nơi tòa thạch thất chứ Hương Hương nào nữa?

Dương Đình Phương từ sắc mặt xanh dòn biến sang màu đỏ, đỏ vì giận, y day qua lão nhân :

- Điện tổng quản! Bảo chúng lui ra ngay!

Y đứng lên toan quày mình bước đi vào trong.

Phạm Thù cười lớn, bước ra khỏi ghế :

- Họ Dương ơi! Vội gì rồi đại sảnh?

Dương Đình Phương nhìn Phạm Thù, cười lạnh :

- Người có biết đây là đâu chăng? Dương gia trang từ bao lâu, không hề dung túng cho bất kỳ ai ngang nhiên ra vào. Ta cho các người được ra đi thông thả, kẻ ra cũng nhân đạo lắm đó. Các người còn chờ gì chưa chịu đi?

Phạm Thù điềm nhiên :

- Giết mẹ cướp con, ngươi tránh đâu cho khỏi tội với trời? Bọn ta đã đến đây rồi, ngươi nên giao Hương Hương cho bọn ta, cúi đầu nhận tội, may ra bọn ta còn rộng lượng tha cho ngươi. Dương gia trang là cái gì, ngươi hòng mang ra dọa nạt bọn ta?

Dương Đình Phương giận quá, mặt xanh trở lại, rồi từ xanh biến sang trắng, nhợt nhạt, y hét lớn :

- Tiểu tử muốn chết! Đã vậy, ta cho ngươi chết luôn!

Khẽ chớp thân hình, bàn tay hữu phát cao, chiếc quạt sè nhanh, chiếc quạt bay sang Phạm Thù.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Một đêm dọ thám

Chiều thức phát xuất vừa nhanh, vừa độc. Và lại nhân lúc đối phương chưa phòng bị, Dương Đình Phương giành ưu thế rõ ràng.

Bạch Thiếu Huy ngồi lặng trên ghế, để mặc Phạm Thù tranh biện với Dương Đình Phương, chàng không chen một lời nào cả, tuy nhiên chàng vẫn lưu ý đến y, theo dõi từng biến chuyển thần sắc của y.

Nhờ đó, chàng trông thấy kịp thời y xuất thủ tấn công Phạm Thù. Chàng thừa hiểu Phạm Thù có võ công khá cao, song trong lúc bất ngờ, hẳn khó phản ứng hữu hiệu đúng lúc, nhưng chàng không phải lo ngại lâu, chàng cũng không cần xuất thủ hóa giải chiêu thức của địch họ Phạm Thù, bởi hẳn thấy kịp như chàng.

Hắn cười lạnh, vung cánh tay hữu ra, từ tay hắn bắn tới một đường mỏng bạc, đường mỏng đó lao vút thẳng đến chiếc quạt của Dương Đình Phương.

Thì ra, hắn đã rút thanh kiếm quanh mình, vung thanh kiếm lên, chặn chiếc Thiết phiến của địch.

Xem thì thanh kiếm nhắm chiếc quạt địch nhưng thật sự thì mũi kiếm chỉ ngay vào cổ tay cầm quạt của Dương Đình Phương.

Quạt bay ra nhanh, kiếm vung lên nhanh hơn, Dương Đình Phương bối rối liền, y từ ưu thế trở về thế thụ động.

Y thét lên một tiếng, thu chiếc quạt về, đồng thời nhảy lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên, y nhảy lùi khỏi tầm kiếm nhưng cổ tay của y bị mũi kiếm chạm nhẹ vào huyết đạo, không gây thương tích quan trọng nhưng cánh tay đó không còn cử động được nữa. Dĩ nhiên chiếc quạt rơi xuống nền đại sảnh, chiếc quạt bằng sắt rơi xuống bật thành tiếng kêu xoảng lạnh lùng.

Phạm Thù chỉ mũi kiếm vào mặt y, rùn vai hỏi :

- Thế nào? Anh em ta không phải là những kẻ nhất gan, ngươi đừng hòng dọa nạt với cái cơ sở đồ sộ, đầy ung đàn chó lũ sẵn sàng ủa theo lệnh ngươi!

Điền tổng quản đứng một bên không hiểu Thiếu trang chủ thọ thương nơi tay như thế nào, thấy chủ nhân lùi lại, vội rút trong mình ra một bàn tay sắt, đôi mắt lão tròn tròn tỏa lửa, lão hét to :

- Vào nhà người toan hành hung, có lẽ các ngươi xem Dương gia trang là chốn không người hẳn?

Bàn tay sắt chớp lên, năm đạo hắc quang nhanh như điện bay vút tới Phạm Thù.

Bỗng có giọng già, từ phía sau đại sảnh vọng ra :

- Điền Viễn không được vô lễ!

Tiếp theo câu nói, một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân vào trạc lục tuần, râu tóc điều trắng, song tinh thần quắc thước, thân vóc tráng kiện, nếu tóc và râu không ngả màu sương, chẳng ai nghĩ là lão có hơn bốn mươi tuổi.

Điền tổng quản lập tức thu bàn tay sắt về, lui lại mấy bước, nghiêng mình cung kính thốt :

- Lão trang chủ đã đến!

Lão nhân vẫy tay :

- Đình Phương hôm nay sao u ám tâm trí thế? Người đã theo ta bao nhiêu năm, xuôi ngược trên giang hồ, lại chẳng có nhãn lực nhận thức bậc anh hùng sao?

Lão buông tiếng trách cứ Thiếu trang chủ, không biết tự lượng sức mình, thì Điền Viễn can thiệp tiếp trợ chủ nhân là làm một việc thừa, nghĩ ra còn kém trí hơn chủ nhân nữa, lời trách cứ đó có thể hướng về lão lắm, lão vừa sợ vừa thẹn, lui ra xa hơn.

Lão trang chủ nhìn Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, điểm nụ cười tươi, vòng tay chào :

- Tiểu tử không biết anh hùng, thành mạo phạm hồ oai, lão phu xin nhị vị tha thứ cho nó! Lão phu là Dương Khai Thới, thân phụ của tiểu tử?

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn qua Lão trang chủ, ngờ là lão không thuộc giới Hắc đạo, nghe lão xưng danh chàng bỗng nhớ lại ngày trước, sư phó chàng từng nhắc đến vị đại hiệp tại Xuyên Trung là Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, không ngờ hôm nay chàng có dịp được thấy mặt.

Chàng hết sức kinh ngạc, vội vòng tay đáp lễ :

- Không dám! Tiền bối dạy quá lời, tại hạ vô cùng hồ thẹn với hai tiếng anh hùng! Tại hạ mạn phép hỏi lão tiền bối có phải là vị đại hiệp tại Xuyên Trung, có ngoại hiệu Càn Khôn Thủ chăng?

Dương Khai Thới mỉm cười :

- Mấy năm trước, lão phu có giao kết với một số bằng hữu, cùng nhau thỉnh thoảng góp mặt với hào kiệt giang hồ, các vị đó cao hứng gọi đùa như thế, chứ làm gì lại dám lấy ngoại hiệu lạm dụng trong hàng ngũ anh hùng hiệp khách!

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bởi mình chẳng có tài nghệ gì đáng kể nên từ mười mấy năm qua, lão phu không còn đi lại trong giang hồ, lui về ở ẩn tại đây, chờ hết chuỗi ngày tàn về với lòng đất lạnh.

Bạch Thiếu Huy cung kính đáp :

- Khi đi ngang qua Thành Đô, tại hạ có nghe giang hồ ca tụng tài đức của Dương lão anh hùng, tại hạ hết khâm phục, hôm nay lại được hân hạnh bái kiến, thật phi nguyện sanh bình!

Dương Khai Thới vừa cười vừa lắc đầu, luôn miệng thốt không dám không dám, rồi lại hướng sang Phạm Thù vòng tay :

- Thiếu hiệp xuất chiêu độc nhưng không có ý hại người, lão phu vô cùng cảm kích, không rõ tiểu tử đã làm gì vô lễ với nhị vị, khiến nhị vị phải nghiêm trách nó?

Phạm Thù cười lạnh một tiếng :

- Lão trang chủ có thể hỏi lại lệnh lang!

Thốt xong, hần nắm mấy ngón bàn tay hữu, khẽ đưa lên, đoạn búng mấy ngón tay đó nhắm vào vai Dương Đình Phương.

Dương Đình Phương bị mũi kiếm của địch điểm vào huyết đạo cánh tay tê dại, đến lúc đó, y nghe nhói nơi vai, toàn thân rung lên, huyết đạo nơi cổ tay được giải khai liền.

Chính Dương Khai Thới nhìn cánh tay buông xuôi của y cũng biết y bị điểm huyết rồi, song lão chưa vội giải cho con trai. Chợt lão trông thấy Phạm Thù búng tay, Dương Đình Phương cử động được cánh tay hữu, lão giật mình thầm nghĩ :

- “Tiểu tử này mới ngàn ấy niên kỷ mà có thủ pháp lợi hại như vậy, hần hần có võ công khá cao. Hần lại sử dụng được thủ pháp Đa La chỉ, có lẽ hần là môn đệ của Thiên sơn thần ni!”

Dương Đình Phương được giải khai huyết đạo rồi hướng sang lão nhân, vòng tay nghiêng mình thốt :

- Gia gia không biết đó thôi, chứ bọn họ đến đây định sanh sự với con đây, họ vu khống là con giết mẫu cướp nữ, họ bức bách con phải trao cho họ một thiếu nữ có tên là Hương Hương gì đó...

Dương Khai Thới trầm mặt :

- Cầm ngay tên thất giáo! Nếu người không có làm chuyện đó, thì người ta đâu đến đây tìm người? Ta biết, người cậy có chút ít võ công, sanh tánh cao ngạo sinh cường, nếu vừa rồi, thiếu hiệp này không dung tình có phải là người mất hết một cánh tay chăng?

Dương Đình Phương bị phụ thân mắng, thẹn đỏ mặt, cúi gằm đầu, lui qua một bên.

Dương Khai Thới day qua Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, vòng tay tạ lỗi :

- Ngày thường, gia pháp trong Dương gia rất nghiêm, dù tiểu tử có bất hiếu thế nào, cũng không dám làm điều gì phi nhân phi nghĩa mỗi xuất ngoại. Nhị

vị đề cập đến việc sát mẫu cướp nữ nào đó, chẳng hay đúng tiểu tử đã làm chẳng?

Phạm Thủ cười lạnh :

- Lão trang chủ tự hào là gia pháp rất nghiêm. Lão trang chủ cho là anh em tại hạ làm lạc? Không đâu! Chính mắt bọn tại hạ mục kích, và đã theo dõi hung thủ từ đêm qua! Chẳng lẽ anh em tại hạ nằm mộng?

Dương Khai Thối lộ vẻ sợ hãi :

- Hon nữa người đời giữ tánh gìn tâm, một tác chân thành đã tỏ bày cùng hai vị, nếu quả thật tiểu tử đã làm điều bất nghĩa vô đạo như thiếu hiệp đã nói, lão phu thà không người nói dối, hơn là để một đứa con bất hiếu làm bại hoại gia phong sống sót. Nhất định là lão phu phải tự tay giết nó trước mặt hai vị. Tuy nhiên,...

Lão dùng một chốc rồi tiếp :

- Lão phu thiết tưởng bên trong sự tình...

Phạm Thủ không để lão thốt dứt câu, vội chặn :

- Lão trang chủ hãy hỏi lệnh lang, đã cùng ai từ Đồng Châu về đây?

Dương Khai Thối biến sắc, song lão lấy lại bình tĩnh ngay, đôi mắt chớp lên, lão nhìn thoáng qua hai người một lượt rồi lão đưa tay vuốt nhẹ chòm râu, sau cùng thốt :

- Từ Đồng Châu về đây, tiểu tử đi cùng với một người, sự thật đúng như vậy. Nhưng người đó thuộc trong thân, nhất định không phải nữ nhân Hương Hương nào đó như thiếu hiệp đề cập! Lão phu nghĩ thiếu hiệp làm chẳng?

Phạm Thủ cười mỉa :

- Cứ như lời Lão trang chủ, thì anh em tại hạ làm. Có lẽ là kẻ nào khác chứ không phải lệnh lang!

Bạch Thiếu Huy nhận thấy Lão trang chủ dung cái nhu giấu cái cương, mượn cái phải che cái quấy, đúng là lão muốn bênh vực con trai của lão, chàng đã có ý nghi ngờ, thầm nghĩ :

- “Cứ theo lời sư phó thì Càn Khôn Thủ Dương Khai Thối năm xưa nổi tiếng là bậc hào hiệp tại vùng Xuyên Trung, nhưng đêm nay, xem thái độ của lão, ta rất ngờ cái danh đại hiệp của lão chỉ là hư danh, mà thực sự lão chỉ là một nhân vật trong Hắc đạo”.

Chàng day qua Phạm Thủ thốt :

- Hiền đệ ạ, Lão trang chủ là bậc đại anh hùng, người đã nhân danh dự bảo đảm cho hạnh kiểm của lệnh lang, chúng ta còn nói gì hơn? Có lẽ chúng ta làm người, chứ một trang nổi dòng nhà đạo đức cao thâm thế này là kẻ độc ác sao? Cứu người như cứu lửa, đã làm thì chúng ta nên tạ tội rồi đi ngay, không thể dằn dà được.

Chàng vòng tay hướng qua Dương Khai Thối thốt với giọng đầy lễ độ, khách sáo :

- Mong Lão trang chủ thứ cho chỗ nhầm lẫn của anh em tại hạ, và hiện tại anh em tại hạ xin cáo từ!

Dương Khai Thối chừng như đã đoán biết thâm ý của Bạch Thiếu Huy, nhìn thoáng qua cả hai đáp :

- Việc làm lạc kẻ như giải quyết xong rồi, nhưng hai vị thiếu hiệp đã từ xa đến đây, đó là một vinh hạnh cho Dương gia trang này, đâu có thể cáo biệt sớm thế? Ít nhất cũng phải lưu lại một phút giây cho lão phu tiếp đãi, trồn tình chủ nhân trọng khách.

Lời nói đó, còn ai không biết có cái ý sáo rở rệt? Lời nói đầy đưa, vừa cảm khách mà cũng vừa đuổi khách, bởi lưu lại dung chén rượu chung trà thì nên mời ngay từ lúc đầu, ai lại để khi khách cáo từ mới ngó ý! Tò ý như vậy là muốn khách rời mau.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đa tạ Lão trang chủ có lòng đoái tưởng anh em tại hạ. Song việc cứu người cấp bách, không thể dăm cách thời gian. Anh em tại hạ cam chịu lỗi với Trang chủ lần này, và hẹn lại khi nào có việc ngang qua quý trang sẽ vào bái kiến!

Dương Khai Thối vòng tay đáp lễ :

- Đã vậy, lão phu không dám miễn cưỡng hai vị, làm hỏng việc cứu người. Xin đưa hai vị ra cổng!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Anh em tại hạ không dám làm lão phải nhọc công đưa tiễn, xin Lão trang chủ để anh em tại hạ tự tiện.

Nhưng Dương Khai Thới nhất định đưa cả hai đến tận cổng, nên dẫn luôn Dương Đình Phương cùng đi. Ra đến nơi, lão thốt :

- Tiền trình bảo trọng, xin nhị vị thiếu hiệp thứ lỗi lão phu không thể đưa xa hơn.

Bạch Thiếu Huy vòng tay chào lượt cuối :

- Đã làm phiền Lão trang chủ trong giây lát, mong Lão trang chủ thứ cho anh em tại hạ!

Cả hai bước đến chỗ cột ngựa, mở cương nhảy lên lưng ngựa, ra rồi tiến đến con đường cái.

Dương Khai Thới đứng lại cổng trang, nhìn theo họ đến lúc khuất dạng, mới khẽ điểm một nụ cười, quay bước vào trang.

Đi được một đoạn đường, Phạm Thủ vội gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, theo đệ nghĩ, Hương Hương hiện có mặt trong trang viện đó.

Bạch Thiếu Huy lỏng buông cương ngựa, đáp :

- Huynh nhận thấy tòa trang viện đó có chứa ẩn nhiều sự đáng ngờ lắm. Chỉ vì Dương Khai Thới ngày xưa từng nổi tiếng là bậc anh hùng hào hiệp, thỉnh danh rất trọng vọng trên giang hồ, hưởng chi, lão lại thuộc chánh phái.

Phạm Thủ hừ một tiếng chận lời :

- Luận người không thể bằng vào tướng mạo. Trong thế gian ngày nay, có biết bao nhiêu người bề ngoài tỏ ra là chánh nhân quân tử, nhưng bên trong chẳng có một điểm chân giá trị nào. Minh làm sao tin tưởng được bất kỳ ai?

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Đại ca không để ý, lão ấy biến sắc khi đệ đề cập đến việc con trai lão mang người từ Đồng Châu về trang viện sao? Lão lại chống chế vu vơ. Lão còn bảo người do Dương Đình Phương đưa từ Đồng Châu về trang viện là một thân nhân, điều đó chứng tỏ lão có ý che chở cho con trai lão quá rõ rệt!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Nhất định người đó là Hương Hương rồi!

Phạm Thủ lại hừ một tiếng :

- Biết vậy mà đại ca vẫn cáo từ ra đi!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Họ không thừa nhận, mình có nói bao nhiêu cũng vô ích, chẳng có kết quả gì!

Phạm Thủ hần học :

- Minh chế ngự Dương Đình Phương, bức bách họ phải tuân theo ý mình, nghĩa là họ phải giao Hương Hương lại cho mình.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Nên nhớ là anh em ta chẳng nắm một chứng cứ gì trong tay, bắt quá mình ức độ mà thôi, thì dựa vào đâu dám vọng động? Đành rằng tại tòa thạch thất dưới lòng đất, chính Dương Đình Phương bắt Hương Hương đem đi, nhưng rất có thể hắn đã bỏ rơi nàng dọc đường, như vậy mình có lý lẽ gì buộc tội hắn? Giả sử nếu đúng là hắn có đưa nàng về trang viện đi nữa, mình vọng động e tạo thêm khó khăn trong việc giải cứu nàng. Chúng đồng, ta ít, đã chắc gì ta thủ thắng nếu xảy ra cuộc xô xát?

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chúng làm già hơn, đưa một nữ nhân nào đó ra trước mắt chúng ta bảo rằng đó chính là người do Dương Đình Phương mang về, thì mình sẽ ăn nói làm sao với chúng?

Phạm Thủ đuối lý, lẩm nhẩm :

- Như vậy mình phải hành động thế nào bây giờ đây?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm chút :

- Theo chỗ suy đoán của huynh, sau khi chúng ta rời trang viện, chúng sẽ mang Hương Hương giấu một nơi.

Phạm Thủ lo ngại :

- Nếu thế, lại càng khó khăn cho chúng ta hơn!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Hiền đệ làm gì rồi lên thế? Dưới gầm trời này, những sự kiện nào bí mật vô tường, lại là những sự kiện mà người ta dễ tìm hiểu nhất. Chỗ nào bí mật nhất, lại là chỗ dễ tìm nhất. Và dĩ nhiên, chúng ta phải trở lại trang viện.

Thốt xong, chàng nhảy xuống ngựa, buộc cương vào cột cây.

Phạm Thủ vừa làm như chàng, vừa cười :

- Phải rồi, chúng ta có con Tiểu Bạch, nó sẽ làm hướng đạo cho chúng ta. Dù họ có giấu nơi nào, nhất định Tiểu Bạch cũng đánh hơi được Hương Hương, và sẽ đưa chúng ta đến nơi đó!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu nhanh :

- Không! Không thể làm như vậy được! Chúng ta tuyệt đối không mang Tiểu Bạch theo.

Phạm Thủ lấy làm kỳ :

- Tại sao?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Chúng ta sợ thám phải hết sức nhẹ nhàng, kín đáo, càng tránh được tiếng động càng hay. Đem Tiểu Bạch theo, dễ bị lộ hành tung. Hễ bị lộ hành tung là vĩnh viễn mình không tìm lại được Hương Hương nữa. Bởi có thể chúng sẽ mang nàng giấu một nơi khác an toàn hơn, hoặc giả chúng có thể giết nàng cho chúng ta tuyệt vọng.

Phạm Thủ trở mắt :

- Đại ca đã biết chúng giấu Hương Hương nơi nào rồi chẳng?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Biết thế nào được? Bất quá huynh chỉ đoán chừng thôi. Đệ đừng hỏi gì, cứ theo huynh là hơn.

Phạm Thủ cười với tất cả tin tưởng :

- Nhất định đại ca biết gì rồi!

Cả hai quay đầu lại trông thấy Tiểu Bạch vọt đi như tên bắn đến tận đường cái đứng đó như chờ đợi họ.

Phạm Thủ vẫy tay gọi :

- Tiểu Bạch! Trở lại đây!

Tiểu Bạch phóng chân chạy trở về.

Phạm Thủ vỗ về :

- Người ở đây canh chừng hai con ngựa, anh em ta có việc phải đi một chút.

Bạch Thiếu Huy giục :

- Hiền đệ, mình đi chứ!

Không đợi Phạm Thủ đáp, chàng lập tức phi thân lao mình vọt đi trước.

Phạm Thủ đề thụ chân khí vọt theo liền.

Cả hai lao mình đi vun vút dưới ánh mờ, trong khoảng khắc đã đến trang viện. Cả hai theo phía hữu, từ một cụm xứng nhỏ vào trong.

Ánh trăng mờ ảo không soi rõ vạn vật, lại thêm cây cối um tùm thì còn ai nhận ra họ? Giả sử có người canh gác cẩn thận, cũng khó nhận thấy họ đột nhập vào.

Tòa trang viện lúc đó chẳng những im lìm, lại không có một ánh đèn.

Một tòa trang viện lớn như thế, vào giờ đó chưa hẳn là khuya lắm, song từ trước đến sau, từ tả sang hữu chẳng có lấy một bóng người.

Khung cảnh tịch mịch lạ lùng, chẳng khác nào một khung cảnh chết.

Phạm Thù lướt tới gần Bạch Thiếu Huy, khễ rĩ vào tai chàng :

- Đại ca! Họ có chuẩn bị đó!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận. Tuyệt đối đừng để chúng phát giác sự hiện diện của mình!

Họ đến dãy nhà thứ hai, chọn nóc nhà cao nhất, phi thân lên đó, đứng nhìn ra bốn phía, nhận ra nơi nào cũng thế, vẫn không bóng đèn, không bóng người, nơi nào cũng im vắng lạnh lùng, một cái im vắng nặng nề.

Phạm Thù gọi khẽ :

- Đại ca...

Bạch Thiếu Huy đưa tay làm dấu, ngụ ý cho Phạm Thù im lặng. Chàng còn lắc đầu, sợ hẳn không hiểu chỗ ngụ ý của chàng.

Cùng lúc đó, chàng khoát nhẹ bàn tay, rồi nhanh chóng ngã người nằm dài trên nóc nhà, khuất trong bóng tối.

Chàng và Phạm Thù vừa nằm khuất, từ nơi góc nhà gần đó, về hướng Nam, một bóng người vút bỗng lên cao, lao đi về hướng Bắc.

Nhân lực của Bạch Thiếu Huy vô cùng tinh diệu, chàng nhận ra ngay bóng đó chính là Điền Viễn, viên Tổng quản của Dương gia trang. Chàng bật cười gọi Phạm Thù :

- Hiền đệ, ta theo lão ấy ngay!

Cả hai vừa đứng lên, Điền tổng quản đã cách xa họ độ mười trượng rồi.

Nhưng mười trượng khoảng cách không có nghĩa gì đối với cả hai, và lại họ còn phải giữ một cách vừa tầm, phòng địch phát giác hành tung của họ. Nếu cần, họ bắt kịp bóng đó dễ dàng.

Họ không chậm trễ, vọt mình theo liền. Bạch Thiếu Huy trước, Phạm Thù sau. Kẻ chạy và người đuổi về thành một vệt dài, chuyển nhanh trên những dãy nhà.

Người đuổi không vượt lên, chỉ ở trong tầm độ năm trượng xa.

Cả ba hết chạy trên nóc nhà, lại nhảy xuống đất, chạy mãi.

Đang chạy, Bạch Thiếu Huy bỗng thấy một con chó ngao từ trong bóng tối vọt ra, chặn đầu chàng.

Chàng toan vung chưởng hạ con chó, nhưng Phạm Thù ở phía sau lướt tới, phóng ra một đoạn chi phong vào đầu con chó.

Con chó không kịp kêu lên một tiếng khẽ, thân hình nó lộn nhào, đầu nó bị chi phong bắn trúng nát bét.

Có mấy tiếng hừ nhẹ vang lên. Bạch Thiếu Huy cau mày, gọi khẽ Phạm Thù :

- Đã kinh động bọn người may phục quanh đây rồi. Chúng ta phải nhanh chóng chạy đến hòn giả sơn kia nấp tạm, không thể để chúng thấy chúng ta.

Phạm Thù gật đầu, cúi xuống nhặt xác con chó ngao lên, mang theo luôn.

Sợ đề lại đó, người trong Trang thấy sẽ sanh nghi ngờ.

Ngoài ra, cái xác của con chó ngao có một tác dụng khác cho cả hai.

Họ phóng mình về phía hòn giả sơn. Chưa đến nơi, họ vút xác con chó lên không uốn cầu vòng vượt ngang qua một hồ nước, trút xuống mấy bụi trúc ở bên kia hồ.

Từ hướng sau lưng họ, những mũi tên lao ra, nhắm vào cái xác con chó ngao.

Bọn cung thủ nấp nơi đó tưởng là một kẻ dạ hành nào đột nhập vào trang viện.

Chúng bắn rất chuẩn, mũi tên đều trúng đích xác, con chó hứng tên rơi xuống một bụi trúc.

Lừa cho bọn đó chú ý về hướng đối diện, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù nhanh như chớp, đáp xuống cạnh hòn giả sơn. Rất may, họ đáp trúng chỗ có

một cửa hang.

Không chậm trễ, họ chui vào cửa hang đó định nắp một lát, chờ cho bọn cung thủ chạy vòng quanh bờ hồ đến nơi xác con chó, họ sẽ di chuyển đến chỗ khác.

Nhưng vào trong cửa hang rồi, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ hết sức kinh ngạc, nhận ra cửa hang không phải được tạo ra cho đủ son hình thạch thể như hầu hết tất cả những hòn giả sơn của những trang viện khác, trong cửa hang này, lại có bậc thang ăn thông từ trên, nghiêng lồi lồi xuống sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tháo cũi mở lồng

Động tĩnh hiếm kỳ, cả hai theo bậc thang đi xuống. Lòng hanh tối đen, thoát đầu họ đi rất chậm, bước từng bậc thang một, đợi cho mắt quen với bóng tối rồi mới bước nhanh.

Xuống sâu độ mười lăm bậc, họ gặp một con đường hành lang, bắt đầu từ bậc thang cuối cùng uốn khúc quanh co chạy vòng theo hình tròn giả sơn.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ theo con đường hành lang đi tới.

Một lúc sau, họ đến một tòa lương đình không lớn lắm, trong tòa đình chẳng có gì quý giá, chỉ có một chiếc bàn và mấy chiếc ghế bằng đá xanh.

Đến toàn lương đình này là nơi tận cùng của con đường hành lang, không còn lối nào tiến tới nữa.

Nhìn quanh quẩn, Bạch Thiếu Huy hết sức lấy làm lạ, tự hỏi chủ nhân có cái hứng gì lại cho xây cất một nơi nghỉ mát ngay trong lòng hòn giả sơn như thế này.

Hắn chủ nhân phải có một dụng ý nào khác biệt, nhưng dụng ý đó có thể biểu hiện ở vật gì trong tòa nhà này?

Chủ nhân dùng nơi này để nhốt người chẳng? Nếu thế thì nhốt ở đâu? Nơi đây đâu phải là một chỗ bí mật kín đáo tuyệt đối? Nhưng nếu nơi đây không phải là một nơi quan trọng, tại sao họ cho mai phục cung tiễn thủ phòng, ngăn ngừa người bên ngoài đột nhập?

Bạch Thiếu Huy quan sát lại một lần nữa, chẳng tìm ra được một điểm nhỏ nhất nào khả nghi có thể hướng dẫn một cuộc truy cứu.

Chàng tần ngần đứng tại chỗ.

Chợt Phạm Thủ gọi chàng :

- Đại ca! Minh cố tìm xem có cơ quan nào trong ngôi nhà này chẳng?

Nghe Phạm Thủ gọi, chàng tỉnh ngộ.

Trước khi vào tòa thạch thất dưới lòng đất, của mẹ con Hương Hương, chàng khám phá ra lối đi bí mật sau bức thờ trong ngôi miếu, rồi lúc theo dõi kẻ giả mạo Văn Hương giáo chủ, chàng cũng khám phá ra lối đi sau tượng Tổ sư Ma giáo, rút kinh nghiệm đó, chàng bước đến chiếc bàn, cố xoay qua, xoay lại thử xem. Vô ích, chiếc bàn vẫn bất động.

Chàng xoay chiếc bàn, còn Phạm Thủ nhích động mấy chiếc ghế, hắn cũng chẳng thu được kết quả gì.

Cuối cùng, Bạch Thiếu Huy nâng bổng mặt bàn lên. Bất ngờ, mặt bàn theo tay chàng rời chân, chàng hết sức mừng rỡ, vội tốc mặt bàn khỏi chân, đặt xuống bên cạnh.

Cả hai suýt rú lên vì khoái trá.

Thì ra, chân bàn là một tảng đá to, tạc hình tròn, nhỏ hơn mặt bàn một tý, lòng rỗng, bên trong là một lỗ rộng, ăn thông xuống, vì tối quá, không rõ xuống bao sâu.

Ẩn ước, bên trong có bậc thang.

Bạch Thiếu Huy cùng Phạm Thủ đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười. Họ không nói ra, nhưng họ thầm nghĩ.

“Phải chứ! Ít nhất cũng có dụng ý gì nên Trang chủ Dương gia trang mới kiến tạo tòa lương đình này. Và chắc chắn bên dưới, có ẩn chứa nhiều bí mật”.

Bạch Thiếu Huy bảo :

- Hiền đệ đứng đây, canh chừng nhé, ngu huynh xuống dưới xem cho biết có gì bí mật chăng!

Phạm Thủ lắc đầu :

- Xuống, cả hai cùng xuống, ai lại để một mình đại ca đi! Nếu có xảy ra việc gì, tiểu đệ không tiếp trợ đại ca kịp lúc, có phải là ân hận lắm chăng? Minh có thể đẩy mặt bàn lại như cũ, giả sử có ai vào đây, cũng không phát giác ra được là mình đã xuống bên dưới.

Bạch Thiếu Huy biết hần nghi quyết có Hương Hương dưới đường hầm, hần nôn nóng xuống đẩy giải cứu nàng ngay, nên không chịu ở một mình, chàng đành chịu lòng hần, gật đầu :

- Vậy cũng được, hiền đệ xuống trước đi, ngu huynh khuôn mặt bàn đẩy lại rồi xuống theo.

Phạm Thủ không đợi giục lần thứ hai, vượt qua miệng chân bàn rồng, Bạch Thiếu Huy đưa tay nâng mặt bàn lên, hụp đầu xuống, đặt mặt bàn vào chỗ cũ, rồi xuống theo.

Phạm Thủ đưa mồi lửa, rọi đường leo xuống thật nhanh, có vẻ hần nóng nảy như Bạch Thiếu Huy đã nghĩ. Hần bỏ chàng mấy nấc thang.

Chợt, hần kêu nhỏ :

- Đại ca! Có vọng cửa đây rồi! Cửa bằng sắt.

Bạch Thiếu Huy đã đến nơi, nhìn sợi xích quấn quanh khoen cửa, chưa kịp nói gì, Phạm Thủ đã rút kiếm chém đứt sợi xích sắt.

Cả hai mở cửa bước vào.

Ánh sáng mồi lửa không tỏ lắm, song cũng đủ soi cho họ thấy những gì trong gian nhà khá rộng do họ vừa khám phá.

Gian nhà đó bằng đá, bốn phía đều có tường cũng bằng đá, chỉ trừ có vọng cửa bằng sắt. Trong gian nhà, có mấy chiếc ghế và một chiếc bàn bằng gỗ.

Tận cùng phía trong, có một đồng cỏ trải khá dày làm nệm, trên đồng cỏ đó, hiện có bảy tám người nằm thiêm thiếp như chết.

Phạm Thủ đưa mồi lửa rọi mặt từng người một, thất vọng kêu lên :

- Đại ca, toàn là nam nhân, không có Hương Hương!

Bạch Thiếu Huy bước lại gần, quan sát từng người một.

Trong số bảy người, có một lão nhân vận áo màu xanh, một đại hán râu ngắn, một đạo sĩ vận áo màu lam, hai hòa thượng vào trạc trung niên, và hai đại hán khác, vận y phục chệt màu đen.

Tất cả đều nhắm nghiền đôi mắt, trong tình trạng đó, Bạch Thiếu Huy ngờ là họ bị điểm huyết.

Phạm Thủ hỏi :

- Họ còn sống hay đã chết rồi đại ca?

Bạch Thiếu Huy không đáp lời Phạm Thủ, chàng nhìn từng các vị nằm bất động, suy nghĩ một lúc rồi bỗng vỗ tay reo lên :

- Phải rồi!

Chàng thích thú với sự khám phá của mình.

- Đại ca thấy gì?

- Những người này đều bị người trong Dương gia trang bắt đưa về đây.

Chàng chỉ lão nhân vận áo xanh, thốt :

- Lão nhân này vận chiếc áo có thêu hình bát quái, hẳn nhiên lão thuộc môn phái Bát Quái. Lại là người cao niên, có thể lão là Chưởng môn nhân Bát Quái môn, Hoàng Phủ Kinh Đình, ngoại hiệu Thần Thủ.

Phạm Thủ trở mắt :

- Đại ca biết lão?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không! Ngu huynh chỉ nghe nói đến lão thôi.

Chàng chỉ sang đạo sĩ mặc áo lam, tiếp :

- Trên giang hồ, chỉ có môn nhân phái Vũ Đương mới mặc áo màu lam, vị đạo sĩ này hiển nhiên là người trong phái Vũ Đương.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Như vậy, họ Dương không phải là người trong chánh phái rồi! À, đại ca, mình có nên giải khai huyết đạo cho mấy vị hồi tỉnh lại chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Chương môn nhân phái Bát Quái và môn đệ phái Vũ Đương lâm nạn, tự nhiên mình phải giải cứu, chứ khoanh tay lơ đi thế nào được?

Phạm Thủ bước tới một bước :

- Tiểu đệ làm cho.

Hắn cúi xuống, giải huyết lần lượt cho từng người một.

Hoàng Phủ Kinh Đình được giải khai trước hết, lão mở bừng mắt ra vọt đứng lên, nhìn thoáng qua cả hai, không nói một tiếng gì, bước vội ra cửa.

Sáu người cũng lần lượt tỉnh lại, người nào tỉnh rồi, cũng đứng lên, cũng không nói tiếng gì, như Hoàng Phủ Kinh Đình, lặng lẽ bước ra cửa.

Phạm Thủ hết sức kinh dị, càng kinh dị, hắn càng bất bình, hắn không tưởng là bảy người đó vô tình vô nghĩa đến thế, hắn quắc mắt căm hờn nhìn bọn họ khuất dạng dần dần.

Một tiếng “bình” đột nhiên vang lên, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ biết ngay họ đã lên tới đầu trên bậc thang, dùng chưởng kinh đánh bật mặt bàn bằng đá.

Phạm Thủ hần học :

- Rõ là một lũ không đầu không vị! Đến một tiếng cảm tạ suông cũng không thốt nổi.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Không nên trách họ. Phàm những ai bị tù cầm lâu ngày, tâm trí phải quẩn, họ còn suy nghĩ gì đến sự việc quanh mình, họ chỉ mong thoát khỏi cảnh lao lung, càng sớm càng hay.

Rồi chàng lo ngại :

- Họ thoát ra rồi, chắc chắn họ sẽ làm kinh động bọn người trong Dương gia trang, mình phải thoát liền mới được.

Cả hai hấp tấp theo con đường cũ trở lên hòn giả sơn, vừa chui ra cửa động, bỗng nghe tiếng gió rít vun vút, một loạt tên từ xa xé không gian bay tới.

Họ vội nằm sát xuống mặt đất, nhường cho những mũi tên bắn vào hòn giả sơn, tên chạm vào đá, bật lên những tiếng kêu bốp bốp, đá vỡ tung từng mảnh vụn, mảnh đá văng bốn phía, bụi đá bay vùn vùn.

Một loạt tên thứ hai kế tiếp, từ phía đối diện bắn qua, cũng lao đến cái đích của loạt tên trước, đá vỡ bụi bay, hai loạt tên khoét một lỗ lớn cạnh cửa động của hòn giả sơn.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ chưa dám đứng lên liền, nằm tại đó chờ một lúc, song sau hai loạt tên, không gian trở lại im vắng lạnh lùng, chừng như chúng độ chừng mà bắn mò, chứ không hẳn là đã thấy bóng dáng gì khả nghi.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Cứ theo tình hình này, thì bây giờ người đó đã chạy được rồi!”

Chàng thấp giọng, bảo khẽ bên tai Phạm Thủ :

- Hiền đệ, mình đi thôi!

Phạm Thủ chưa kịp nói gì, đột nhiên có tiếng gió rít như trước vang lên, rồi hai loạt tên cùng phát ra một lượt, từ hai phía nghịch chiều bắn dồn đến.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, vung hai tay ra, phóng hai chưởng đẩy bật hai loạt tên trở lại, đồng thời chàng lao vút mình ra khỏi cửa động vọt đi.

Phạm Thủ nhanh như chớp theo sát bên lưng chàng.

Hắn cũng không chịu kém, rút kiếm loang lên, gạt bắn những mũi tên đi chậm nên đến sau, mà cũng để ngăn chặn những loạt tên kế tiếp, nếu có.

Vừa lúc đó, một tràng cười vang như hồi chuông lớn, chấn động cả không gian, kế tiếp có tiếng y phục reo trong gió, rồi một bóng người lao vút đến, đáp xuống trước mặt họ.

Người đó chính là Trang chủ Dương gia trang, Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, hai tay để cao ngang ngực, mặt lạnh như tiền, quắc mắt sáng ngời, lão cất cao giọng hét :

- Đang đêm, lên vào vùng cấm địa, phóng thích bọn trọng phạm của ta, hai người quả thật đã chán sống rồi!

Đồng lúc Càn Khôn Thủ xuất hiện, quanh hòn giả sơn, vô số bóng người, lao nhao lối nhỏ, rồi chỗ mai phục kéo đến bao vây.

Đứng đầu toán người bên phía tả, là Thiết Phiến công tử Dương Đình Phương, vận y phục chẹt, tay thủ Thiết phiến, sau lưng y có độ mười tên đại hán, vận áo màu tro.

Đứng đầu bên hữu là Tổng quản Điền Viễn, tay cầm Từ Kim đao, sau lưng lão cũng có độ mười tên đại hán, vận áo màu tro.

Phía hậu giả sơn, có hai mươi tên cung tiễn thủ, đứng sắp hàng thành hình chữ nhất, cung thẳng dây, tên lấp sẵn, mũi tên nhắm thẳng vào Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ.

Đúng là một sự trở trêu cho họ Bạch và họ Phạm!

Mạo hiểm vào đây để giải thoát cho một người, người không gặp, địch cũng không phát giác ra họ, họ có thể an nhiên ra về, tìm phương cách khác truy tâm Hương Hương.

Nhưng không, họ không rời Dương gia trang trong lúc có thể rời, lại động tính hào hiệp, giải cứu một số người không liên quan gì đến họ, hiện tại số người đó đã thoát đi tất cả, còn lại cả hai, hứng chịu hậu quả, họ khó tránh được một cuộc ác chiến với Dương gia trang.

Luận về công lực, một Dương Đình Phương có cả sự hỗ trợ của lão Tổng quản họ Điền, không đủ làm cho họ ngán, có ngán chăng là vị Trang chủ từng nổi tiếng là bậc anh hùng đất Xuyên Trung. Trong trận chiến này, họ có thể thủ thắng chăng?

Tuy nhiên, cả hai đang trong lứa tuổi phương cương giàu tự ái, đầy hiếu thắng, có bao giờ họ nao núng dù địch quá đông nhân số?

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Cái trận thế gì các người bày ra đây?

Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới giận run, hàm râu của lão rung rung theo, lão trừng mắt quát :

- Nếu ta để các người thoát khỏi Dương gia trang đêm nay, nhất định ba tiếng Dương Khai Thới từ đây sẽ không còn nghe ai nhắc đến trên giang hồ nữa.

Phạm Thủ cười ha hả :

- Người yên trí! Nếu đêm nay không trao trả Hương Hương cho anh em bọn ta, nhất định anh em ta chẳng rời khỏi Dương gia trang đâu!

Dương Khai Thới ngậm vận công vào đôi tay, cao giọng hét :

- Nói nhảm! Hương Hương nào...

Phạm Thủ quát chặn :

- Chính người nói nhảm đây! Sự việc đến thế này, người còn muốn che đậy hành vi dâm tiện của gã con trai nữa sao?

Điền Viễn mắng to :

- Tiểu tử! Trước mặt Trang chủ, nếu người buông lời vô lễ, ta sẽ hạ sát người ngay!

Phạm Thủ quay qua lão Tổng quản, đưa bàn tay tả búng nhẹ mấy ngón, nạt lớn :

- Câm miệng lại nếu còn muốn sống nốt chuỗi ngày thừa!

Mấy luồng chi phong nhỏ như đọt khói, cuốn nhanh tới Điền Viễn.

Đã là thuộc hạ của một gia trang bí mật, có những hành động hung tàn, tự nhiên Điền Viễn từng giao đấu với nhiều nhân vật giang hồ, lão thừa kinh nghiệm ước lượng công lực đối phương, lão biết những đạo chi phong đó, tuy xem nhẹ nhàng, nhưng có áp lực mãnh liệt vô tưởng, lão không dám đường trường nghênh đón, cấp tốc lùi lại vừa tạt qua một bên. May là lão có phản ứng kịp thời, nhưng chi phong bay vút ngang vành tai, cũng đủ làm lão kinh khiếp xuất hán ướt mình.

Càn Khôn Thủ biến sắc, song lão lấy ngay bình tĩnh cười gần :

- Khá đó! Thủ pháp xem cũng có hạng lắm.

Phạm Thủ nhếch môi cười mỉa :

- Ngươi tưởng thực sự ta xuất thủ hạ tên chó săn của ngươi à? Lắm! Hạng như lão ấy, nếu ta muốn giết, dù có cánh bay cũng không thoát khỏi tay ta. Đừng nói là một lão, đến mười người như lão, ta chỉ dùng một ngón tay thôi, cũng thừa quét tất cả.

Dương Khai Thới trầm giọng :

- Khẩu khí nghe to quá, nhưng thực lực thì sao? Ta chỉ sợ rồi ngươi phải van xin dung tha mạng sống trong phút giây này.

Phạm Thủ khích :

- Được lắm. Ta hãy xem ngươi còn giữ được ngoại hiệu Càn Khôn Thủ, hay phải đổi sang Thúc Thủ.

Bạch Thiếu Huy từ lúc đầu, vẫn để cho Phạm Thủ mặc tình đối đáp với Lão trang chủ, đến lúc đó chàng mới chen vào :

- Hiền đệ hãy khoan!

Chàng bước tới hai bước, vòng tay hương sang Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, thốt giọng đầy lễ độ :

- Anh em tại hạ, đến đây chỉ với mục đích giải cứu một vị cô nương có tên là Hương Hương, chứ chẳng hề có ý xúc phạm đến bậc tiền bối lão anh hùng. Nếu Lão trang chủ nhất định che chở cho linh lang, tại hạ nghĩ rằng sự tôn kính của tại hạ đối với Lão trang chủ sẽ kém giảm, và thanh danh hào hiệp của Lão trang chủ trên giang hồ cũng kém giảm. Tại hạ mong rằng, Lão trang chủ không bắt buộc anh em tại hạ phải vô lễ với bậc trưởng thượng.

Dương Khai Thới sôi giận tràn lòng, giương tròn đôi mắt, hét to hơn sấm :

- Câm! Câm ngay! Ta chẳng cần biết Hương Hương là cái gì, ta chỉ hỏi tội các ngươi, đang đêm đột nhập vào gia trang, đánh tháo trọng phạm của ta, các ngươi phải đền tội!

Bạch Thiếu Huy ung dung quay qua Phạm Thủ :

- Hiền đệ bắt tên công tử cầm Thiết phiến, để lão già này cho ngu huynh.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Dương Khai Thới, nghiêm giọng :

- Nếu có sự đáng tiếc xảy ra, xin đừng trách ta đấy!

Dương Khai Thới thừa hiểu hai thiếu niên đối tượng có võ công cao tuyệt, họ đã nhận thức ra lão rồi, mà họ vẫn ung dung, thản nhiên như thường, điều đó chứng tỏ họ tự tin mãnh liệt, nếu không có tài, dĩ nhiên họ đâu dám quá tự tin?

Nếu một cuộc chiến thực sự khai diễn, lão sẽ thủ thắng chăng? Phải như lúc nào, lão đã dẫu dụi rồi, nhưng hiện tại, tình hình căng thẳng quá, cung đã kéo đầy rồi, không buồn không xong, lão hét to :

- Được rồi, không ai than oán cả. Chuẩn bị đấy, ta xuất thủ.

Song chưởng phóng nhanh ra, chưởng phong cuốn đi vù vù.

Xuất chưởng với toàn công phu nội lực, đã mãnh liệt rồi, xuất chưởng với tất cả niềm phẫn nộ, công lực có thể tăng gấp đôi, với một thể công trí mạng, chiêu thế của Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới dĩ nhiên phải lợi hại vô cùng. Gia dĩ, ngoại hiệu của lão là Càn Khôn Thủ, thì thủ pháp của lão phải có cái gì đặc biệt hơn người, cho nên chiêu công của lão đáng sợ thật.

Bạch Thiếu Huy gật gù, trầm nghĩ :

- “Quả là danh bất hư truyền! Lão rất xứng với ngoại hiệu Càn Khôn Thủ!”

Chàng không xuất chưởng nghinh đón, chỉ nhẹ lách mình sang một bên, nhường chưởng kinh quét qua.

Hạt hai chưởng, Dương Khai Thới thu tay về trở mắt nhìn trừng trừng Bạch Thiếu Huy, quát hỏi :

- Ngươi dùng thân pháp Du Long, vậy ngươi là đệ tử Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cừ?

Bạch Thiếu Huy giật mình, không tưởng lão họ Dương nhãn lực cao như thế, nhưng có khi nào chàng dám nhận?

Chàng điểm nhẹ một nụ cười :

- Chắc Lão trang chủ nhận lầm!

Bên kia, Phạm Thù và Dương Đình Phương sắp sửa vào cuộc.

Phạm Thù cử kiếm, chong mũi thẳng tới Dương Đình Phương, hét :

- Ngươi chưa khoanh tay chịu trói sao? Liệu ngươi chịu nổi một nhát kiếm của ta chẳng, lại dám ương ngạnh?

Dương Đình Phương tuy lùi lại, nhưng cũng cố làm dạn :

- Tiểu tử, ta nhất định sống chết với ngươi.

Thực tình, thì y gồm Phạm Thù, song trước mặt cha, không lẽ y tỏ ra khiếp nhược?

Y cũng như cha, bất quá bị bức bách mà khai chiến, chứ thâm tâm không có muốn xảy ra chút nào.

Do đó, vừa lùi lại, y tiến lên liền, chiếc quạt đã xòe ra, mặt quạt đã đập tới.

Phạm Thù cười lạnh, loang kiếm một vòng, hất chiếc quạt trở về, kiếm và quạt cùng bằng kim khí, tiếng chạm vang lên xoang xoảng, quạt nhiều nang, mỗi nang vang một tiếng, tiếng vang nghe êm tai vô cùng.

Hất chiếc quạt trở lại, Phạm Thù toan vung kiếm lên tiến công, bỗng từ không trung một bóng người lao vút xuống.

Chân chưa chạm đất, bóng đó đã cất tiếng oang oang :

- Tất cả dừng tay!

Bạch Thiếu Huy giật mình, nghe giọng nói quá quen thuộc, mừng tượng âm thanh của Cửu Độc Nương Tử, không hẹn mà cùng, cả hai không màng đến đối phương, lập tức quay mặt về hướng vừa phát ra giọng nói.

Cần Khôn Thủ Dương Khai Thới và Dương Đình Phương cũng rời cục trường, lùi lại mấy bước.

Thì ra, người mới đến chính là Cửu Độc Nương Tử!

Phạm Thù reo lên :

- Thơ thơ! Thơ thơ đến kịp lúc quá!

Cửu Độc Nương Tử vừa thở vừa đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, gằn giọng :

- Các ngươi đi tìm Hương Hương, sao chẳng tìm nơi nào khác, lại vào đây mà tìm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ngàn dặm tìm nhau

Đặt một tay lên ngực, Cửu Độc Nương Tử thở dài, đôi mắt ướt át hướng sang Bạch Thiếu Huy, Phạm Thù, cất giọng ai oán :

- Các ngươi đi tìm Hương Hương, sao lại đến chốn này?

Nàng lặp lại câu nói đó mấy lượt, trong giọng nói, có vẻ trách phiền mà cũng có phần lấy làm lạ.

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Hương Hương bị vị Thiếu trang chủ ở đây cướp đi, bọn tại hạ theo dấu đến trang..

Cửu Độc Nương Tử không đợi chàng dứt câu, dặm chân nói :

- Thế ra các ngươi đã để sống người trong địa thất rồi! Các ngươi làm cho ngu thơ khổ lắm đó!

Cần Khôn Thủ Dương Khai Thới nhìn sững Cửu Độc Nương Tử :

- Cô nương biết họ?

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Nào chỉ biết mà thôi à? Hai vị này là em kết nghĩa của tôi đó!

Nàng quay lại nhìn Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ :

- Các ngươi đã có biết Tiểu Bạch giúp sức, tại sao lại lạc lõng đến chốn này? Vì lý do gì, lại bảo Thiếu trang chủ cướp người?

Nghe nàng nói, Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Minh có làm chẳng? Làm thế nào được? Minh từ Đồng Châu, theo dõi mùi hương lạ do con Tiểu Bạch phát giác, đi thẳng đến đây, có lẽ nào làm?”

Chàng đem sự tình từ lúc chia tay với nàng, thuật lại cho Cửu Độc Nương Tử nghe.

Cửu Độc Nương Tử thở dài :

- Lầm! Lầm rồi! Từ Đồng Châu, theo Thiếu trang chủ về đây, chính là ngu thơ, chứ chẳng còn nữ nhân nào khác!

Phạm Thủ trở mặt :

- Kỳ quái thật! Suốt con đường, anh em tại hạ chỉ do con Tiểu Bạch dẫn dắt, nếu có lầm, thì chính con Tiểu Bạch lầm. Mà con Tiểu Bạch là con vật thông linh vô tướng, làm thế nào lầm được? Nếu nó không hữu dụng, có bao giờ chủ nhân nó cho thơ thơ mượn?

Cửu Độc Nương Tử trầm ngâm một lúc :

- Theo ta nghĩ, rất có thể tên tặc tử cướp Hương Hương cũng từ Đồng Châu đi cùng một con đường với các ngươi, nhưng đến quán cơm bên đường, các ngươi bị lão già nào đó, lừa các ngươi, thành thử theo đúng con đường của tên tặc tử, các ngươi lại rẽ sang hướng này!

Phạm Thủ nhớ ra, có một lúc Tiểu Bạch định rẽ vào con đường nhỏ, song chính hấn lại lỗi nó trở lại con đường lớn, thành ra cả hai đi đến Dương gia trang.

Nếu có sự lầm lẫn, thì sự lầm lẫn bắt đầu từ đó.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Còn thơ thơ? Tại sao thơ thơ cũng có mặt tại đây?

Cửu Độc Nương Tử đáp nhanh :

- Ngu thơ vâng lệnh Bang chủ tới đây. Trong khi hành sự quanh vùng Từ Đồng, ta cùng Bang chủ có bắt được một số người có lai lịch hết sức mờ ám, đáng lẽ ta và Bang chủ phải đưa họ về Bang hội tra hỏi cho rõ ràng, song Bang chủ có việc khẩn cấp, không thể quay trở lại Bang Hội được, nên sai ta áp giải bọn người đó đến đây, gởi tại Dương gia trang, chờ người xong việc trở về, sẽ định đoạt sau.

Bạch Thiếu Huy chớp mắt :

- Thơ thơ nói số người nào? Có lẽ là những người bị nhốt trong hầm bên dưới hòn giả sơn?

Cửu Độc Nương Tử kêu lên :

- Ngươi biết?

Bạch Thiếu Huy tiếp nối :

- Trong số các người đó, có một vị, tại hạ nhận ra như Hoàng Phủ Kinh Đình, ngoại hiệu Thần Chương, Chương môn nhân Bát Quái môn. Ngoài ra còn có môn hạ phái Vũ Dương..

Cửu Độc Nương Tử chặn lại :

- Đúng vậy! Hoàng Phủ Kinh Đình, là chỗ cựu giao của Bang chủ, trong bọn đó, chẳng những có môn hạ phái Vũ Dương, mà còn có hòa thượng Thiếu Lâm, và những đệ tử các môn phái khác!

Nàng dừng lại một chút rồi giải thích :

- Tất cả như mất hết thần trí, không còn giữ trọn vẹn bản tánh, chỉ cần điểm nhẹ vào huyệt đạo họ rồi bỏ họ vào một xó nào đó, chẳng sợ họ thoát chạy đi đâu cả. Bất ngờ, các ngươi lại mò vào tận nơi, phóng thích họ!

Nàng thờ dài :

- Như thế này, ta còn làm sao phục lệnh Bang chủ! Các người hại ta! Hại nặng!

Bạch Thiếu Huy nghe nàng bảo là những người đó đều mất cả bản tánh, mê mang thần trí, bắt giết mình :

- Thợ thợ đừng buồn trách bọn tại hạ. Bọn tại hạ nào có biết những người đó liên quan đến thợ thợ đâu. Nếu sau này Bang chủ có trách cứ thợ thợ, bọn tại hạ xin đảm nhận tội tình, thay thế cho thợ thợ.

Chàng nghiêm giọng tiếp nói :

- Khi nào cứu được Hương Hương rồi, bọn tại hạ sẽ đích thân đến Bang hội báo kiến Bang chủ, trình bày sự việc tạ tội.

Cửu Độc Nương Tử liếc xéo chàng, điểm một nụ cười :

- Sự việc đã rồi, bổn phận ta là thợ thợ...

Nàng định tiếp: “Ta là thợ thợ, ta phải đảm nhận mọi tội lỗi, ta nhờ nào để các người hứng chịu thay ta?” Nhưng nàng nhớ lại ý niệm trước đây, sẽ giới thiệu hai người vào Bang hội, nếu để cho hai người tự dẫn đến nơi tạ tội, thì nàng sẽ khỏi phải làm cái việc thuyết phục cả hai chịu đến gặp Bang chủ, nên thôi, bỏ qua đoạn cuối câu nói, đổi sang đề tài khác :

- Vậy càng hay! Chờ khi nào các người cứu xong Hương Hương, ngu thợ sẽ chuẩn bị cho các người đến gặp mặt Bang chủ.

Bạch Thiếu Huy hướng sang cha con Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, vòng tay tạ tội :

- Anh em tại hạ trong lúc lầm lẫn, xâm phạm quý trang vô lễ với tiền bối và công tử, thật hổ thẹn cho mình hành động hết sức hồ đồ, dám mong nhị vị thứ lỗi cho, và tiện đây xin cáo từ, ngày sau có dịp ngang qua đây sẽ vào báo kiến.

Dương Khai Thới bật cười ha hả :

- Lão đệ không phải bận tâm đến chuyện nhỏ mọn như thế làm gì. Phạm ỏ đời, có ai tránh khỏi một vài lần lầm lạc? Lão đệ là bậc thiếu niên anh hùng, lão phu hết sức khâm phục. Khi nào có dịp ngang qua đây, xin cứ vào trang, lão phu luôn mở rộng cửa đón tiếp.

Dừng lại một chút, lão nhìn hai người, gương mặt biểu lộ niềm chân thành, tiếp nói :

- Bây giờ, đã hiểu nhau rồi, hai lão đệ hãy ở lại đây đêm nay, cho lão phu được hân hạnh tiếp đãi bậc niên thiếu kỳ tài, cho trọn tình chủ khách. Sáng sớm mai lên đường cũng không muộn.

Bạch Thiếu Huy không tiện lưu lại, vì sự tình khẩn cấp nếu chậm trễ thì tên tặc tử sẽ có rộng thời gian cao bay xa chạy, chàng đành từ chối :

- Được lão tiền bối không bắt tội xâm phạm quý trang, kể ra cũng là cái may rất lớn cho anh em tại hạ rồi, dám đâu lại phiền nhiễu thêm nữa? Thịnh tình của lão tiền bối, anh em tại hạ xin báo kiến, và hẹn một ngày nào đó, sẽ trở lại hầu chuyện cùng lão tiền bối, cho thỏa lòng ngưỡng mộ bậc đại anh hùng, khét tiếng vùng Xuyên Trung.

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười chen lời :

- Hai người khẩn cấp về việc cứu người, không thể lưu lại đây được, xin Trang chủ hãy để cho họ đi, đừng buộc họ làm việc bất đắc dĩ!

Bạch Thiếu Huy quay qua Phạm Thủ :

- Mình đi thôi!

Chàng vòng tay xá cha con trang chủ lượt nữa, đoạn cùng Phạm Thủ phi thân vút đi, vượt khỏi đầu tường, biến mình trong đêm tối.

Về đến chỗ cũ, Tiểu Bạch kêu lên gấu gấu vẫy đuôi mừng rỡ.

Phạm Thủ vỗ nhẹ vào đầu nó, an ủi mấy tiếng đoạn điểm một nụ cười, nhìn Bạch Thiếu Huy thốt :

- Đại ca có nhớ không? Chính con Tiểu Bạch đòi rẽ sang một con đường nhỏ, tại anh em ta kéo nó lại, thành ra có sự nhầm lẫn đáng tiếc như thế!

Bạch Thiếu Huy thờ phào :

- May là chưa có việc gì xảy ra, nếu không thì chúng ta sẽ phải hối hận vô cùng!

Chàng tặc lười tiếp nói :

- Tên tặc tử ghé quán lúc trưa, mình lại ghé vào lúc chiều, thời gian cách hơn nửa ngày, nếu đừng bị lão già chủ quán bịa chuyện lừa chúng ta, có thể là

chúng ta đã theo kịp rồi.

Phạm Thù nhìn chàng :

- Giả sử chúng ta đi ngay từ lúc vào quán, thì có nhiều hy vọng theo kịp, nhưng hiện tại có lẽ đã quá trễ rồi, và lại đuổi theo người lúc ban đêm, còn biết tìm đâu có dấu vết? Đã trễ rồi thì đành vậy, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ tạm qua đêm nay, sáng ra hẵng hay.

Phạm Thù dắt ngựa lại, hấn lại vỗ vào đầu con Tiểu Bạch bảo :

- Người chạy trước đi, mình tìm nơi tạm nghỉ đêm nay.

Tiểu Bạch lập tức phóng chân chạy đi ngay.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù so ngựa theo sau.

Vì là con đường cái, họ không phải cẩn thận cho lắm, cứ rong ngựa sai nhanh, đi đến độ nửa trống canh, họ đến địa phận huyện Nam Bộ.

Trước mặt họ, con sông Gia Lăng chắn ngang. Tiểu Bạch chạy đến bờ sông, đưa mũi ngửi, rồi cất tiếng kêu gâu gâu.

Con sông khá rộng, sóng vỗ trập trùng, không một bóng thuyền nào thấp thoáng, bờ sông vắng vẻ vô cùng.

Đến đó rồi, tự nhiên hai anh em phải xuống ngựa.

Phạm Thù cau mày :

- Đại ca! Có thể là tên tặc từ qua sông rồi! Chúng ta làm sao đây?

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt lên không, nhìn sao trời phỏng độ thời gian :

- Đêm đã quá khuya rồi, còn biết làm sao? Làm sao thì cũng phải đợi đến sáng ngày, mới có thuyền qua sông. Đành là chúng ta phải ngồi lại đây chờ sáng.

Chừng như đã nghĩ ra được điều gì, Phạm Thù bỗng kêu lên :

- A! Đại ca! Nếu tặc từ dùng đường thủy, chúng ta dù có Tiểu Bạch giúp sức cũng không thể đuổi theo hấn được.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không thể có việc đó đâu! Nếu hấn dùng đường thủy, tại Đồng Châu hấn cũng thuê thuyền, tội gì lại mua ngựa cho phí tiền?

Chàng giục :

- Đệ tìm chỗ nào khuất gió, tạm nghỉ qua đêm đi!

Cả hai dắt ngựa và Tiểu Bạch đến ven cây gần đó, tìm một chỗ rậm rạp, ngồi xuống.

Phạm Thù định nói chuyện cho qua thì giờ, song nhìn sang Bạch Thiếu Huy thấy chàng đã nhắm nghiền đôi mắt, hấn cũng dựa mình vào thân cây, nhắm mắt dưỡng thần, bất giác ngủ luôn.

Hấn không rõ ngủ được bao lâu, bỗng nghe tiếng Bạch Thiếu Huy gọi văng vẳng bên tai :

- Mau thức dậy! Đã có thuyền qua sông kìa!

Hấn mở mắt ra thấy trời sáng rõ, vội đứng dậy, cùng Thiếu Huy dắt ngựa và Tiểu Bạch ra bờ sông.

Lúc đó có một con thuyền, không lớn lắm, sắp sửa cập bến.

Cả hai gấp bước đến bến.

Chủ thuyền là một lão nhân trông thấy cả hai đến bến đò, vội điểm một nụ cười hỏi :

- Hai vị tướng công đến sớm thế? Ất hấn có việc gấp cần sang sông? Xin bước xuống thuyền!

Dắt ngựa dắt chó cả hai xuống thuyền xong, thuyền tách bến liền.

Tiểu Bạch xuống thuyền, không ngừng đưa mũi ngửi khắp nơi.

Phạm Thù thấy con vật không quên phần việc của nó, hấn thầm nghĩ :

- “Chùng như nó đã đánh hơi được rồi thì phải! Nếu vậy, tên tặc tử quả đã qua sông bằng chiếc đò này”.

Hắn định tỏ ý đó với Bạch Thiều Huy, quay qua thấy chàng tựa vào mạn thuyền, nhìn ra phương trời xa xăm xuất thần. Hắn thừa hiểu, chàng đang nghĩ ngợi về một chuyện gì quan trọng, không tiện cắt đứt dòng tư tưởng của chàng, hắn quay lại lão chủ đò, gọi chuyện :

- À! Lão trượng! Tiểu sinh muốn hỏi lão trượng một việc chẳng hay lão trượng có vui lòng chỉ bảo tiểu sinh chăng?

Lão đò vừa đẩy mái chèo, vừa mỉm cười đáp :

- Được lắm chứ! Tướng công cứ hỏi, biết thì lão nói, không biết thì thôi, có gì đâu phải ngại?

Phạm Thủ trầm ngâm một chút :

- Tiểu sinh hỏi về tin tức...

Lão đò vẫn giữ nụ cười :

- Suốt ngày, lão phu cứ qua lại hai bờ sông linh đình trên dòng nước, còn biết tin tức gì?

Phạm Thủ làm ra vẻ thần nhiên :

- Nếu là việc trên trời dưới đất, bốn biển năm hồ, thì tiểu sinh nào dám hỏi lão trượng? Tin tức đấy, thuộc về một người, người đó đã qua sông ngày hôm qua, cũng trên chiếc thuyền này!

Lão chủ thuyền thoáng giật mình, rồi lão cau mày, sau cùng lại cười nhẹ :

- Bến sông này, không thể sánh với Bồng An mà cũng không so với bến Nam Sung, hai nơi đó là chỗ giáp giới của những con đường cái, khách bộ hành qua lại dập dìu, còn đây là chỗ sơn cùng thủy tận, một nơi gần như vắng dấu phàm nhân, còn có ai sang sông mà tướng công hỏi? Thành thoảng mới có một khách gọi đò, nhưng là địa phương, cho nên nghề sinh hoạt của lão phu không được phát lắm!

Lão đò dừng lại một chút, dáng mơ màng :

- Chẳng hạn, như hôm qua, lão phu chỉ làm được ba chuyến, nếu đúng là người trong ba chuyến đó, lão phu có thể nhớ.

Lão không chờ Phạm Thủ hỏi, cứ tiếp tục thốt :

- Sáng sớm, có một toán độ năm sáu người gì đó, họ có vẻ như những tay săn bắn, mang theo độ mười con chó, đến trưa, có mấy lão già, rồi chiều lại, có một nam một nữ, nhưng hai người chỉ có một ngựa.

Lão nhìn Phạm Thủ, hỏi :

- Trong ba toán người đó, tướng công có nhận ra có thể có người mình muốn hỏi chăng?

Phạm Thủ trầm ngâm một chút :

- Chỉ có mấy toán người đó thôi sao?

Lão lại suy nghĩ một chút :

- Còn. Lão phu quên! Đến tối, có bảy tám người tìm lão phu tại nhà, lúc đó, lão phu đang ngủ. Họ đánh thức lão phu dậy, bảo lão phu đưa họ sang sông dù đêm đã xuống từ lâu. Vì chuyến đưa đó, lão phu quá nhọc, ngủ đến sáng ra mới đến bến đò, chứ thường thường lão phu có mặt tại chỗ khi vừa tàn canh năm.

Bạch Thiều Huy nghe lão thuật đông dài, trầm nghĩ :

- “Lão nói toán người thứ nhất, có một đàn chó, hay là toán người ấy của Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long? Còn toán kẻ đó, có một nam một nữ, một ngựa, biết đâu lại không phải là tên tặc tử và Hương Hương? Và toán cuối cùng, cần phải qua sông gấp trong đêm, rất có thể là bọn mà mình đã giải thoát tại Dương gia trang...”

Tuy nhiên, chàng không mở miệng hỏi một tiếng gì.

Lão đò lại tiếp :

- Tướng công muốn biết về người quá giang ngày hôm qua, chẳng hay trong số hành khách đó, có người nào đáp đúng ý muốn của tướng công chăng?

Phạm Thủ đắn đo một chút :

- Lão trượng nói vào buổi chiều, có một nam một nữ dắt một ngựa qua sông, có phải nam vận chiếc áo lụa màu xanh, tay cầm chiếc quạt, tuổi độ hai mươi bốn hai mươi lăm, người đó...

Lão không chờ hần dứt câu, vội gật đầu :

- Phải! Phải! Vị tướng công đó có dáng dấp anh tuấn khôi ngô, phong độ hết sức hào hiệp, vung tay không cần đếm tiền. Giá đó qua sông một, vị tướng công đó dám cho trăm, cho ngàn, cho mà vui, bởi người nói rằng, lão phu già cả, làm cái nghề mệt nhọc, phải giúp đỡ hơn là đền công.

Lão cười tươi, như còn khoái trá được một cái lợi vô tương :

- Suốt cuộc đời đưa rước khách sang sông, đó là lần đầu tiên lão mới gặp một người thơm tho như thế! Phải chi mỗi ngày lão mới gặp được một vị khách như vậy, hiện tại, lão xây nhà ngang nhà dọc, sống cuộc đời sung túc, bỏ hẳn cái nghề vô mái chèo đối lấy áo com...

Phạm Thủ thăm nghĩ :

- “Lão gặp kẻ cướp, lão có biết gì đâu! Tướng đâu là người hào hiệp!”

Hần hỏi :

- Còn vị cô nương theo cạnh tướng công đó. Chừng như nàng có bệnh? Nàng không cử động được?

Lão đồ giật mình :

- Tướng công nói sao? Bệnh? Chắc tướng công lầm! Cô nương đó là sư muội của vị tướng công kia, hai người đứng trước mũi thuyền, trông mây, ngắm nước, cười cười nói nói, làm gì có bệnh?

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ ngây người, không biết phải nghĩ làm sao nữa!

Nếu đúng vị tướng công đó là tên tặc tử, thì chẳng bao giờ Hương Hương cười nói vui vẻ được. Nữ nhân đã cười nói vui vẻ được, hẳn không phải là Hương Hương, và người kia cũng không phải là tên tặc tử.

Nhưng giả sử, vị tướng công đó đúng là tặc tử, và vị cô nương kia đúng là Hương Hương, mà Hương Hương lại vui cười được với hắn, thì sao?

Cả hai không hiểu nổi!

Có một điều, Bạch Thiếu Huy nhận ra, là lão đồ có vẻ thành thật hơn lão chủ quán.

Theo lão đồ tả hình dạng, thì vị tướng công đó đúng là tên tặc tử rồi. Nhưng nếu nữ nhân theo cùng hắn, cười nói vui thích như tương đắc lắm, nhất định là nữ nhân đó không thể là Hương Hương vậy?

Thế thì nữ nhân đó là ai? Còn Hương Hương nàng ở đâu?

Phạm Thủ vội hỏi :

- Lão trượng có nghe một mùi hương kỳ lạ xông lên từ người của nữ nhân đó chẳng?

Lão đồ gật đầu :

- Có! Vị cô nương đó, đứng tại mũi thuyền, gió lại lộng ngược, thổi từ mũi đến lái, lão phu giữ tay lái thuyền, nghe rõ một mùi hương kỳ lạ. Ngửi phải mùi hương đó, lão phu cảm thấy mình suýt hôn mê!

Lão mỉm cười tiếp nói :

- Bọn tìm com áo qua mái chèo đẩy nước như bọn lão phu, còn biết mùi vị gì ngoài cái mùi tanh tanh của đồng tiền, ngoài cái cảm giác lạnh lạnh của đồng tiền? Cho nên bảo lão phu phân tích mùi hương đó, lão phu xin chịu ngay!

Lão lại cười, cười mấy tiếng rồi lại tiếp :

- Nhò vị tướng công đó, cho lão phu ngửi một loại phấn gì đó, lão phu hết hôn mê liền!

Phạm Thủ quay đầu lại nhìn Bạch Thiếu Huy, buột miệng :

- Có lẽ đó, đại ca!

Bạch Thiếu Huy chú ý đến lão đồ nhiều hơn là những gì lão nói, chàng muốn tìm hiểu trong cái nghe, chàng nhận ra lão đồ vừa nói vừa cười, như ra vẻ khôi hài, như có ý khiêu gợi hiếu kỳ của đối thoại.

Thái độ đó, chẳng bao giờ có nơi những người thuật một chuyện không liên quan đến mình.

Thì tại sao lão dò lại thích thú kể rõ những chi tiết đó? Phàm chủ dò, mỗi ngày mỗi có khách sang sông, còn thì giờ đâu để ý đến tất cả những người lão đưa rước, mà thêm thất như thế?

Chàng đã nghi ngờ lão từ đầu câu chuyện.

Chàng trầm nghĩ :

- “Hương Hương có thể nào quên được mối thù của mẹ nàng? Tại sao nàng có thể cười cợt được với kẻ thù? Nàng bị hấn cho người phải mê được chăng? Nàng bị hấn dụ hoặc chăng? Và lại, đã chắc gì nam và nữ đó đúng là tên tặc tử giả mạo Văn Hương giáo chủ và Hương Hương?”

Bình thường, chàng rất linh mẫn, ứng biến rất hợp lúc, hợp việc, nhưng hiện tại, chàng đành chịu không thể tìm thấy một điểm sáng nào.

Chàng trầm lặng, suy tư mãi về tình hình.

Phạm Thủ không tịnh như chàng, hấn luôn luôn động, và động là phải hỏi, hấn cất tiếng :

- Lão trượng có nghe họ nói gì với nhau chăng?

Lão dò lắc đầu :

- Lão phu nghe không được rõ lắm, đại khái họ bảo với nhau, qua sông rồi, con đường đi, thế nào cũng chậm trễ hành trình. Họ còn do dự giữa hai con đường, một về Bình Xương, một rẽ qua Tuy Định...

Lão dò thốt đến đó, nhìn cả hai thoáng, đoạn hỏi :

- Nhị vị tướng công có quen biết với vị tướng công đó?

Phạm Thủ gật đầu :

- Bọn văn bối đều là bằng hữu với nhau, hiện tại hai anh em văn bối định sang thăm vị tướng công đó. Đáng lẽ phải cùng đi với nhau một lượt, song vì người em gái của y sanh bệnh bất ngờ, y phải về trước, anh em tại hạ theo sau.

Rồi hấn cũng nhìn lão dò một thoáng, hỏi lại :

- Chẳng hay con đường nào dẫn đến Tuy Định?

Lão dò há miệng bày hai hàm răng vàng khè, cười toe toét :

- Về Tuy Định phải rẽ sang Đông, còn vị tướng công đó khi lên bờ rồi, chừng như ngược về Bắc, mà con đường đó lại đưa đến Bình Xương...

Lão chỉ tay về phía lão vừa nói, cho hai người được hiểu hơn.

Chèo dò, lão phải dùng hai tay, lúc đó, lão chỉ một tay còn một tay cầm chèo, thành thử tay lái không kèm vững, mũi thuyền đảo qua một bên.

Vốn đứng tại mũi thuyền, trên gió, bấy giờ thuyền đảo mũi hướng về phía khác, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ nghiêng nhiên đổi thành dưới gió.

Lão dò cười khanh khách, tiếp nói :

- Hai vị muốn tìm vị tướng công đó, lão phu xin dẫn lộ!

Buông xong tiếng cuối lão vung nhẹ bàn tay, từ bàn tay bay ra một đợt khói vàng, khói theo chiều gió cuốn tới Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ.

Tuy tuổi giang hồ chưa được bao nhiêu, song Bạch Thiếu Huy là con người thông minh xuất chúng, dần thân trên mọi nẻo đường đời, chàng thu thập một số kinh nghiệm đáng giá, có nhãn lực nhìn người, nhìn việc, con thuyền đảo là chàng nghĩ ngay đến chỗ dụng ý của lão chèo dò.

Chàng nghĩ, một con người chuyên nghề đưa rước khách sang sông suốt mấy mươi năm dài, có thể nào non tay chèo đến độ thuyền đảo dễ dàng như thế? Người quen chèo thuyền, dù chỉ có một tay, vẫn giữ vững con thuyền như thường.

Thế tại sao, lão còn một tay cầm chèo mà con thuyền lại đảo? Nếu lão không có ý, thì làm gì con thuyền quay mũi, rất có thể lão nạy mái chèo, đổi hướng con thuyền, trên gió trở thành dưới gió để dễ bề gỡ thủ đoạn, chứ quyết nhiên lão không sơ xuất được.

Do đó, khi thuyền vừa đảo, chàng đã nghi ngờ rồi, nghi là có đề phòng. Rồi nghe khẩu khí của lão sẽ đưa cả hai đến gặp tên tặc tử, chàng càng chú ý hơn.

Kịp đến lúc thấy lão vung tay, đợt khói vàng vừa bay ra, chàng cấp tốc tung một chưởng, ngược về phía lão lái dò.

Kinh đạo vừa xuất phát, chàng nhảy vọt lên không gọi gấp Phạm Thủ :

- Hiền đệ mau chế ngự lão! Lão là đồng đảng của tên tặc tử đó!

Dù xuất chưởng cấp bách, kinh đạo vẫn mạnh như thường, kinh đạo cuốn tới, quét đợt khói vàng, tản mát ra hai bên, bay tuốt mất.

Phạm Thủ sôi giận, khễ nhún đôi chân, từ mũi thuyền vọt ngang qua mũi, đến lái quát lớn :

- Lão tặc! Đừng tưởng bỏ, toan vuốt râu hùm!

Thân hình chưa tới nơi, một đạo chỉ phong đã bắn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Dừng chân trấn nhỏ

Bị Bạch Thiếu Huy chưởng phong đánh bay phần thuốc mê hồn, lão đó kinh hãi, vội buông chèo, nhảy xuống dòng sông.

Nhưng lão quên rằng có con Tiểu Bạch trên thuyền, lão nhanh nhưng con Tiểu Bạch còn nhanh hơn lão một phần, nó phóng mình theo, ngoạm trúng đuôi tả của lão.

Lão dò càn hoang mang hơn, cố gượng đau, nhào lộn xuống nước. Nếu lão lặn trong nước con Tiểu Bạch sẽ buông tha lão ngay, ý lão như thế.

Khi Phạm Thủ đáp xuống lái thuyền thì lão đó đã chìm lìm trong nước. Nơi lão nhảy xuống bọt nước chưa tan. Những vòng nước tròn tròn thuận theo dòng nước trôi đi, nhưng không rõ lão lội xuôi ngược hoặc giả rẽ vào bờ.

Thuyền không chèo, quay quay, trôi theo dòng sông, may lúc đó chẳng có sóng to nên không lật úp, tuy nhiên vẫn trôi tròn trĩnh. Phạm Thủ cấp tốc vớ tay chèo nhưng hần nào có biết chèo, vì quỳnh quáng mà vớ lấy, chứ có biết gay, biết nạy như thế nào để giữ thuyền cho vững?

Bạch Thiếu Huy cũng đáp xuống một lượt với hần, thấy thế liền bước tới, mỉm cười :

- Nhường tay chèo cho ngu huynh đi!

Phạm Thủ trở mặt :

- Đại ca biết chèo? Tập lúc nào thế?

Bạch Thiếu Huy cầm tay chèo, nạy mấy cái cho thuyền chong mũi vào bờ, cười nhẹ thốt :

- Nào ngu huynh có tập lúc nào? Bất quá chỉ thử lái thuyền một vài lần lúc nhỏ. Rất may, thuyền không xa bờ lắm!

Rồi chàng cố gắng đưa thuyền vào bờ.

Đột nhiên, nước từ đáy sông xị lên ừng ực, lão dò nhô đầu lên, bơi theo phía sau.

Phạm Thủ chỉ tay thẳng vào mặt lão, gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca xem kìa, lão ấy còn chưa ngán, còn lội theo đấy!

Bạch Thiếu Huy cứ nạy mái chèo, không buồn nhìn về phía hậu :

- Lão ấy, bất quá là một tay sai hạ cấp, chẳng xứng đáng gì cho chúng ta phải lưu ý. Để mặc lão.

Không bao lâu, thuyền cập bờ đối diện.

Cả hai dắt ngựa, dắt chó lên đất liền, đứng nhìn ra xa, thấy núi non trập trùng, đỉnh cao, đỉnh thấp bất đồng nối dài thành một dãy vô tận.

Họ đã đến vùng Đại Ba sơn.

Phạm Thủ mở dây, cho con Tiểu Bạch được tự do, nó vọt tới trước liền, mũi hình hình theo dọc đường. Còn hần và Bạch Thiếu Huy lên ngựa, chạy theo sau.

Cả hai dò theo hướng Đông, đi mãi, ngày đi, đêm tìm nơi tá túc, một ngày qua, hai ngày qua, đến ngày thứ ba, họ đến một tiểu trấn, không rõ trấn đó tên

gì, nơi đó có một khách điểm, bảng hiệu: Xuyên Tâm khách điểm..

Địa điểm của khách điểm khá đẹp, đối diện với mười hai ngọn núi thuộc dãy Vu Sơn.

Trong ba ngày qua, họ đã vượt hơn tám trăm dặm đường, vẫn không tìm ra một dấu vết nhỏ nào của tên tặc tử và Hương Hương.

Họ dừng chân tại tiểu trấn, nhưng không vào khách điểm Xuyên Tâm, chỉ đến một ngôi hàng quán nhỏ, gọi mấy thức ăn lót dạ rồi dắt Tiểu Bạch theo hướng Tây đi luôn.

Thời gian lúc đó vào hoàng hôn, họ không chịu nghỉ đêm tại trấn, định đi thẳng tới một hòn núi nhỏ phía trước mặt cách không xa lắm.

Lúc đó, mây đen theo gió lộng từ bốn phương kéo tới, giăng mắc khắp nơi, che kín cả nền trời, mây càng dày gió càng mạnh, một cơn mưa to sắp đổ xuống trần gian.

Dậm văng đường dài, ngày tàn đêm xuống, ngang trời lại có mây vẩn, không gian gió lộng, trước cái cảnh gần như bão bùng, giông tố, lòng lữ khách cảm thấy phần nào xao động đến hải hùng. Càng hải hùng hơn nữa, trước mắt núi non ngăn trở, quanh mình hoang dã mông lung, gần không cây, xa không nhà, lui thì uống phí công trình, tiến thì đêm về mưa đổ...

Nhưng lui thì cũng bị mưa, tiến cũng bị mưa, thà tiến còn hơn. Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ theo chân con Tiểu Bạch chạy mãi.

Tiểu Bạch chạy nhanh, độ vài dặm đường, họ trông thấy một mái nhà tranh dựa ven rừng.

Không còn chọn lựa, họ gọi Tiểu Bạch rồi rẽ ngựa hướng về ngôi nhà đó.

Một ngôi nhà cô lập quanh vùng chẳng có một ngôi nhà nào khác, có vẻ bỏ hoang từ lâu.

Phạm Thủ gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Rất có thể tặc tử đã ẩn trú trong ngôi nhà này!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Rất có thể hấn tạm thời dừng chân tại đây nghỉ, ngu huynh xem ngôi nhà này chẳng có kẻ ngụ cư, dù sao, ta cũng vào đây xem có dấu vết gì hữu ích chẳng. Hiền đệ hãy ở bên ngoài phòng thủ, ngu huynh vào trong đây nhé!

Chàng vừa thốt đến đó, mấy giọt nước mát tạt vào chàng. Thì ra, mưa bắt đầu đổ, rồi sấm chớp sét nổ ầm ầm, vũ trụ như sắp vỡ tan dưới giông mưa to lớn.

Bạch Thiếu Huy không do dự nữa, vung tay đẩy chướng bạt cánh cửa mở tung, nhảy vọt vào nhà.

Bên trong chẳng có vật gì cả, ngôi nhà trống trải lạ lùng, không khí hết sức ghê rợn trong bóng tối vừa âm u vừa lạnh.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Một ngôi nhà như thế này, chắc chắn là tặc tử không thể dùng làm nơi tạm trú được, trong khi hấn có Hương Hương bên cạnh, bởi họ nằm đâu?”

Mưa càng đổ ào ào, gió càng phút càng thổi vù vù, Bạch Thiếu Huy chán nản, trở ra ngoài, gọi Phạm Thủ :

- Hiền đệ dắt ngựa và Tiểu Bạch vào đây trú mưa!

Phạm Thủ vừa dắt thú tới vừa hỏi :

- Nhà không có người?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Dù có thì chúng cũng đã đi rồi! Hiện tại, chẳng có ma nào trong nhà ấy cả!

Phạm Thủ hấn học :

- Chúng ta đã vượt bao nhiêu ngày đường, không theo kịp hấn!

Một ánh chớp lóe lên, chiếu sáng cả khung trời, kế tiếp một tiếng nổ vang, chấn động cả không gian. Phạm Thủ vừa đưa tay chụp vọi chiếc cột, bỗng thấy một bóng người chạy nhanh dưới cơn mưa, về phía ngôi nhà.

Trong chớp mắt, bóng đó đã đến trước cửa nhà.

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Người này có lẽ lỡ độ đường như mình, nhân chớp sáng, trông thấy ngôi nhà, nên chạy bay đến, định trú mưa chốc”.

Người đó bước nhanh qua cửa, vừa giữ những hạt mưa trên y phục, vừa nhìn cả hai, lạnh lùng hỏi :

- Hai vị tên họ chỉ?

Vì bóng tối khá dày, Phạm Thủ không trông rõ mặt mũi người đó ra sao, bất quá hẳn chỉ thấy y cử động chân tay, tuy nhiên hẳn nghi ngờ, tự hỏi :

- Y bao mặt? Tại sao mặt y đen quá như thế? Dù đêm tối thế nào, da mặt người cũng không đen như vậy. Tại sao y lại bao mặt? Y là ai?

Bạch Thiếu Huy không đáp, lại hỏi y :

- Các hạ là ai?

Người đó đứng lặng, ngoài cử động giữ nước mưa trên y phục, y tro tro như tượng trống, gương mặt lạnh như tiền, y nhìn đối tượng, buông gọn :

- Theo dõi nhau đã ba ngày trời, lúc gặp nhau lại hỏi vớ vẩn thế à?

Bạch Thiếu Huy giật mình! Thế này nghĩa là gì?

Chàng nhìn thẳng vào mặt người đó, lại hỏi :

- Lão trượng có phải là Hoàng Phủ đại hiệp Chương môn nhân Bát Quái môn chăng?

Chàng đã nhận ra đối phương, cho nên chàng lấy làm lạ trước câu hỏi của lão.

Vì người đó bao mặt, cả hai không thể nhận được thần sắc như thế nào, chỉ thấy được đôi mắt sắc và lạnh.

Người đó trầm giọng :

- Đúng vậy! Lão phu là Hoàng Phủ Kính Đình. Còn hai vị?

Bạch Thiếu Huy không giấu :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn thiếu niên kia là nghĩa đệ Phạm Thủ.

Chừng như Hoàng Phủ Kính Đình chưa hề nghe nói đến tên của họ, nên có ý khinh thường :

- Hai vị theo dõi lão phu suốt ba hôm rồi, do bản ý hay do lệnh của ai khác?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Lão trượng lầm rồi!...

Hoàng Phủ Kính Đình chặn lại :

- Đứng! Không ai dối trá được với lão phu cả! Các vị theo dõi lão phu suốt ba hôm nay, tưởng lão phu không hay biết gì hay sao?

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Nếu anh em tại hạ cùng lão trượng đồng đi chung một con đường, kẻ trước người sau, bất quá thì là một cuộc tẩu xảo, anh em tại hạ chẳng những không có ý theo dõi lão trượng, mà cũng chẳng tuân lệnh ai sai sử cả. Xin lão trượng đừng lầm!

Hoàng Phủ Kính Đình khoát tay :

- Lão phu tưởng các vị nên tỏ thật đi, tỏ thật là có lợi hơn, lão phu không dư thời giờ nhiều cùng các vị tranh biện!

Phạm Thủ đã sôi giận từ lâu, nhưng thấy Bạch Thiếu Huy điềm nhiên, hẳn phải dẫn lòng cười lạnh chen vào :

- Ai cần tranh biện với lão trượng? Chính lão trượng theo dõi anh em tại hạ, rồi trở lại cho người ta theo dõi mình! Không có thì giờ thì cứ đi lo việc của lão trượng, có ai cầm chân ở đây đâu?

Hoàng Phủ Kính Đình phẫn nộ, quắc mắt sáng ngời, gằn giọng :

- Ngươi ăn nói với ai thế? Ngươi có biết là đang đối diện với ai đây chăng?

Phạm Thủ bủi môi :

- Đối diện với ai thì đã sao? Tại hạ chẳng bao giờ sợ oai của ai cả. Thiết tưởng nếu anh em tại hạ không mở cửa nhà lao, không giải huyệt cho lão trượng, thì giờ này lão trượng còn chờ cơm chực nước của Dương gia chủ!

Hoàng Phủ Kinh Đình giật mình, trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Phải! Nếu không có hai vị giải thoát cho, lão phu còn phải chịu tù lâu tại Dương gia trang, không biết đến bao giờ mới trông thấy ánh mặt trời! Chỉ vì việc đó, lão phu mới dầm mưa chạy theo hai vị hỏi cho rõ sự tình!

Hoàng Phủ Kinh Đình dừng lại một chút, rồi hỏi tiếp :

- Chẳng hay hai vị mạo hiểm vào tận thạch lao của họ Dương để làm gì?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Anh em tại hạ tìm một người.

Hoàng Phủ Kinh Đình lại hỏi :

- Ai thế? Rồi vì tìm một người nào đó trong thạch lao, các vị mới rong ruổi đường dài mấy hôm nay?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đúng như lời lão trượng nói, vì tìm không gặp, nên anh em tại hạ phải bốn ba đến đây. Người đó, anh em tại hạ cũng chẳng rõ tánh danh thực sự là chi, người đó là một thiếu nữ, bị kẻ hung ác giết mẹ, rồi bắt luôn nàng mang đi mấy hôm nay, cứ theo sự dò xét của tại hạ, kẻ hung ác đã do hướng Đông thoát đi.

Phạm Thủ tiếp nói :

- Anh em tại hạ từ Đồng Châu, theo đường bộ tiến tới, vì có sự ngộ nhận nên tạt vào Dương gia trang, nhờ đó mới có dịp giải cứu cho lão trượng!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Chỉ vì chiếc quạt tai hại!

Rồi chàng thuật sơ lược tình hình cho Hoàng Phủ Kinh Đình hiểu, đại khái tại sao chàng lâm lấn đến độ phải náo loạn Dương gia trang.

Hoàng Phủ Kinh Đình lắng nghe, chừng như lão hết sức chú ý đến vị công tử có chiếc Thiết phiến, lão trầm ngâm một lúc lâu, đoạn hỏi :

- Có đúng là chiếc quạt sắt không? Đó là một loại vũ khí đặc biệt, người sử dụng loại vũ khí đặc biệt, hẳn phải có một lai lịch đặc biệt, chẳng hay hình dáng của hắn như thế nào?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Cứ theo kết quả đã điều tra của tại hạ, người đó trạc hai mươi lăm tuổi, thường mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt, gương mặt khôi ngô tuấn tú có vẻ phong lưu...

Hoàng Phủ Kinh Đình nóng nảy :

- Các vị có biết hắn đi về hướng nào chẳng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Bọn tại hạ không thể hiểu được điều đó, bắt quả tại hạ bằng vào khứu giác của con linh khuyển này mà đi như vậy đã ba hôm rồi.

Hoàng Phủ Kinh Đình lại trầm ngâm một lúc :

- Hai vị đã có cái ơn cứu mạng cho lão phu, không thể không lấy lời thành thật khuyên cáo các vị..

Bạch Thiếu Huy nhìn thẳng vào mặt lão :

- Lão trượng có điều chi dạy bảo, tại hạ thành kính chờ nghe!

Hoàng Phủ Kinh Đình hơi do dự một chút :

- Con đường trước mặt vô cùng hung hiểm, lão phu khuyên hai vị nên trở về, bỏ qua việc truy tầm người đó là hơn!

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm lặng suy tư qua lời nói của lão già họ Hoàng Phủ. Chàng luôn luôn dè dặt thận trọng, không biểu lộ thái độ quá vội vàng,

nhưng bạn đồng hành của chàng là Phạm Thủ lại nóng tính, hấn nghĩ gì là tỏ lộ liền, nghe lão già khuyên bỏ cuộc theo dõi tên tặc tử giả mạo Văn Hương giáo chủ, hấn bắt mất thốt :

- Anh em tại hạ là những phần tử trong võ lâm, hành đạo trên giang hồ, giúp yếu trừ mạnh, cứu nguy diệt bạo, tuy thiếu nữ đó không liên quan gì đến anh em tại hạ, nhưng giữa đường thấy sự bất bình, kẻ sĩ có bao giờ bỏ qua không ra tay giải cứu? Dù cho kẻ kia có ẩn nấp trong đầm rỗng hang hồ, anh em tại hạ nhất định phải tìm đến tận nơi, trừng trị hấn mà cũng để cứu thiếu nữ!

Hoàng Phủ Kính Đình thờ dài :

- Lão phu dầm mưa mà đến, cốt ý khuyên cáo hai vị tỵ nguy, tìm an, cảm tình giữa nhau nếu còn hay dứt là tùy nơi hai vị. Nếu hai vị lui về, thì chúng ta còn cười vui với nhau trong những lần hậu hội, nếu hai vị cứ giữ ý chí tiếp tục theo dõi người đó, chúng ta sẽ trở thành đối lập trong những ngày sắp đến!

Thốt xong, lão quay mình bước ra ngoài cửa.

Bạch Thiếu Huy hiểu ngay lão già họ Hoàng Phủ có liên quan mật thiết với tên tặc tử cướp Hương Hương vội gọi to :

- Xin lão trượng dừng chân một chút!

Hoàng Phủ Kính Đình không quay đầu lại, chừng như lão không nghe tiếng chàng gọi, cứ băng mình dưới cơn mưa như trút nước. Bóng lão khuất nhanh trong đêm tối.

Phạm Thủ lấy làm lạ :

- Đại ca gọi lão lại làm gì?

Bạch Thiếu Huy nhìn ra ngoài trời, thông thả thốt :

- Ngươi huynh ngờ là lão ấy biết rõ lai lịch tên tặc tử. Hoặc giả lão có liên quan mật thiết với hấn...

Phạm Thủ giật mình :

- Thảo nào mà lão chẳng khuyên cáo mình nên trở về! Đúng lão ấy là đồng đảng của tên tặc tử rồi vậy!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Tuy nhiên, rất có thể lão ấy có hảo ý đến đây cảnh cáo bọn mình. Lão ngại bọn mình không phải là địch thủ của tặc tử, lão muốn mình bỏ qua cuộc truy tầm, tránh cho mình cái thảm bại trong tay địch...

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Hảo ý? Lão ấy hăm dọa mình đấy chứ, hảo ý gì?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Hoàng Phủ Kính Đình bị Nam Bắc bang chủ chế ngự, ký thác tại Dương gia trang, mình bất ngờ mà gặp, rồi giải cứu lão, lại tẩu xảo làm sao mình đi cùng một con đường của lão thành ra lão nghi ngờ mình là người trong Nam Bắc bang, cố ý thả lão ra rồi âm thầm theo dõi lão, để biết căn cứ tổ chức trong đó có lão, và dĩ nhiên cũng có tên tặc tử. Vì lão chỉ nghi ngờ thôi, không quả quyết lắm, nên lão mới nhận mình là có thi ân với lão, lão tưởng nên dành một hảo ý cảnh cáo cho mình, cho lương tâm lão không thắc mắc.

Phạm Thủ hần học :

- Con người đa nghi quá! Người ta đã thành thật cứu nạn cho, lại còn không biết ơn, còn nghi kỵ! Nếu biết vậy, mình phóng thích họ làm gì?

Đột nhiên, con Tiều Bạch gừ gừ mấy tiếng, nhảy vọt ra ngoài.

Nhanh như chớp, Bạch Thiếu Huy phi thân theo sát bên nó. Thân pháp đã nhanh, thủ pháp còn nhanh hơn, vừa thoát ra ngoài cửa chàng đưa tay hữu chụp tới trúng một người lúi vào nhà.

Người đó là một hán tử vận y phục chệt màu xanh.

Phạm Thủ vừa kinh hãi vừa thán phục Bạch Thiếu Huy, thầm nghĩ :

- Đại ca võ công cao, cơ trí lại linh mẫn, ta còn kém xa lắm!

Người áo xanh phẫn nộ, gằn giọng :

- Các ngươi có ý tứ gì lại bắt ta như thế?

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng hỏi lại :

- Bằng hữu đến đây định làm gì?

Người áo xanh cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi sự kèm thúc của Bạch Thiếu Huy, hắn càng phẫn nộ :

- Mưa to gió lớn như thế, dù cho ai cũng vậy, đã lỡ độ đường tất phải tìm nơi ẩn trú, ta vào đây trú mưa, có gì lạ lắm đâu các ngươi lại hỏi lời thôi? Thiết tưởng các ngươi không nên có hành động thô bạo với kẻ qua đường như thế này!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Buông bằng hữu ra thì dễ lắm. Nhưng buông ra rồi, làm sao hỏi bằng hữu những điều cần hỏi? Có chắc gì bằng hữu chịu nói sự thật đâu? Trong tình thế này, bắt buộc tại hạ vô lễ với bằng hữu, nhưng chỉ trong thời gian thôi. Thời gian đó, dài hay ngắn là do bằng hữu.

Hán tử áo xanh nhìn chàng :

- Các ngươi là ai?

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Hãy đáp những câu hỏi của tại hạ, đừng mở miệng hỏi tại hạ gì cả, bằng hữu không nên ngoan cố!

Hán tử gằn giọng :

- Ngươi muốn hỏi gì?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Câu thứ nhất đây: Bằng hữu đến đây làm gì?

Hán tử áo xanh bĩu môi :

- Ta đã nói rồi! Vì cơn mưa mà đến!

Phạm Thủ gằn giọng :

- Ngươi lại toan dở thái độ ngoan cố phải không?

Hán tử áo xanh lại bĩu môi :

- Các ngươi chẳng lạ gì, nam tử dù chết cũng không để mất danh dự! Đừng mong ta khuất phục trước bất cứ một uy vũ nào!

Bạch Thiếu Huy hỏi mãi, hỏi gì hắn cũng chẳng đáp đúng theo ý muốn của chàng, chàng chẳng biết làm sao hơn, trầm lặng một lúc lâu, đoạn cất tiếng :

- Bằng hữu có thể cho tại hạ biết môn phái của bằng hữu chẳng?

Hán tử áo xanh buông gọn :

- Hành Sơn!

Bạch Thiếu Huy chợt nhớ lại, lúc đến tìm Trương Quả Lão, chàng có gặp một thiếu niên vận áo xanh, đứng sau lưng Nam Nhạc quán chủ, Chương môn nhân phái Hành Sơn, thiếu niên đó tên gọi Triệu Thế Kỳ.

Triệu Thế Kỳ vận áo màu xanh, hán tử này cũng mặc áo màu xanh, có lẽ màu xanh là màu đặc biệt của phái Hành Sơn, rất có thể hán tử nói thật, tuy nhiên Bạch Thiếu Huy muốn thử xem có đúng như thế không, nếu hán tử thật sự là người trong phái Hành Sơn, hán tử phải biết Triệu Thế Kỳ..

Chàng điểm một nụ cười, hỏi :

- Thế ra, bằng hữu là người trong phái Hành Sơn! Tại hạ muốn biết tin tức một người trong phái đó, chẳng hay bằng hữu có thể giúp chăng?

Đại hán điềm nhiên :

- Ngươi cứ hỏi.

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Năm trước, tại hạ vâng lệnh gia sư đến Nam Nhạc cung bái kiến Quán chủ tại Hoa Sơn, có gặp một vị bằng hữu họ Triệu, tại hạ cùng Triệu bằng hữu rất tương đắc trong lần hội ngộ đó, rất tiếc tại hạ không rõ được Triệu bằng hữu tên chi..

Đại hán áo xanh thốt nhanh :

- Có lẽ người muốn nói đến tiểu sư đệ Thế Kỳ, hán...

Bạch Thiếu Huy không đợi hán dứt câu, thở phào một tiếng, cười nhẹ :

- Bằng hữu đúng là môn đệ phái Hành Sơn không còn nghi ngờ gì nữa!

Đại hán nhận thấy Bạch Thiếu Huy luôn luôn giữ tròn lễ độ, giờ chàng còn quen biết với sư đệ hán, đôi giọng liền :

- Các vị là cao đồ môn phái nào, có thể cho tại hạ biết được chăng?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Bọn tại hạ là những kẻ vô danh, có xưng lai lịch, vị tất các hạ biết được?

Đại hán áo xanh gật đầu :

- Các vị không tiện nói ra thì thôi, tại hạ không dám cưỡng ép!

Bỗng nhiên, hán xoay mình lại, phóng chân chạy bay ra cửa...

Phạm Thủ vội kêu lên :

- Tiểu đệ nghi ngờ tên đó quá! Tại sao đại ca lại...

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Hán là đệ tử phái Hành Sơn, mình đã biết như vậy rồi thì thôi, hỏi nữa làm gì, hỏi thêm vị tất hán đã chịu nói những điều mình muốn hiểu?

Phạm Thủ trầm ngâm :

- Chương môn nhân Bát Quái môn! Hòa thượng Thiếu Lâm! Đạo sĩ Võ Đương! Họ đã theo con đường này mà đi, giờ mình lại phát hiện thêm đệ tử phái Hành Sơn! Tất cả đều qua đây, họ đi về đâu? Họ sẽ làm gì?

Bạch Thiếu Huy bước đến một góc nhà, ngồi xuống, gọi hán :

- Hiền đệ hơi đâu lo nghĩ viễn vông? Hãy ngồi xuống dưỡng sức một lúc đi!

Phạm Thủ vừa ngồi xuống cạnh chàng, vừa thốt :

- Mấy tháng nay, tiểu đệ có ý tìm tông tích Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu lão tiền bối, đã tìm không gặp người lại trải qua nhiều tao ngộ hải hùng có, bí hiểm có, thật tình tiểu đệ không còn biết trên chốn giang hồ, các môn các phái đang chuẩn bị công cuộc gì? Tất cả đã làm gì? Những việc họ đã làm, sẽ làm, những việc đó đưa họ về đâu? Dù đưa về đâu, mọi việc đều có vẻ huyền bí cả, lịch sử vũ lâm từ bao giờ rồi, chưa hề trải qua một giai đoạn nào lạ lùng như hiện tại. Chúng ta không thể nhận định rõ rệt, môn phái nào thật sự đồng sinh với môn phái nào! Phức tạp vô cùng, chớ hạn, nội cái việc tên tặc tử giả mạo Văn Hương giáo chủ, cướp Hương Hương mạng đi! Đề làm gì chứ? Và hán đã ẩn nấp nơi đâu?

Tại sao mãi đến hôm nay, sau bao nhiêu ngày truy tìm tông tích hán, chúng ta không thu lượm được một tin tức gì cả?

Bạch Thiếu Huy cũng đồng cảm nghĩ như hán, luôn luôn chang tìm hiểu tên tặc tử thuộc môn phái nào trên giang hồ, mục đích cướp Hương Hương...

Đột nhiên chàng nhớ đến lời nói của lão lái đò tại bến Gia Lăng, vào sáng sớm ngày trước, có một toán người dắt một đàn chó sang sông. Theo sự mô tả của lão, thì toán người đó, hẳn do Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long điều động.

Toán người đó đi đâu?

Hiện tại, có suy nghĩ gì cũng thế, không tìm thấy bất cứ ánh sáng trong sự việc nào, chang bỏ qua tất cả, nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục nguyên khí, chuẩn bị chịu đựng cho ngày mai.

Phạm Thủ không ngủ. Hán nghe một giọt mưa rơi trên mái lá, lắng nghe tiếng gió lay động cành lá xa xa. Mưa bắt đầu thưa lại, gió bắt đầu dịu lại, một ánh sáng bàng bạc mỏng lung bao trùm vạn vật do vầng trăng mờ tỏa xuống.

Hán định đứng lên bước ra ngoài, nhìn quanh một lượt quan sát động tĩnh, chợt nghe tiếng chân người vang lên từ xa vọng lại, càng lúc càng gần, chứng tỏ có người nào đó đang tiến về phía nhà cỏ.

Tiểu Bạch đứng lên, nhảy vọt ra cửa.

Phạm Thủ búng ngón tay kêu bocc một tiếng gọi con chó, nó quay mình trở vào, ngồi bên cạnh hắn.

Bạch Thiếu Huy mở mắt ra hỏi :

- Lại có người đến phải không hả hiền đệ?

Phạm Thủ lấy làm lạ :

- Vậy ra đại ca không ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Trở lại Hành Sơn

Bạch Thiếu Huy chưa kịp đáp, một bóng người đã xuất hiện trước cửa, rồi tiếp theo có mấy bóng khác đến nơi. Người đầu tiên cất tiếng hỏi :

- Có phải ở trong nhà này chăng?

Một người khác đáp :

- Phải!

Người trước trầm giọng :

- Vào trong gọi chúng ra đây!

Người sau ứng tiếng :

- Vâng!

Rồi hắn cao giọng gọi :

- Hai vị bằng hữu nào ở trong đó, xin bước ra đây!

Nghe qua giọng nói, Bạch Thiếu Huy nhận ra ngay hắn là tên đệ tử Hành Sơn vừa rồi.

Chàng nghĩ thầm :

- “Hắn trở lại đây để làm gì? Có lẽ hắn đưa bọn nào đó đến để toan sanh sự! Đáng lý mình không nên buông tha cho hắn sớm!”

Chàng thấp giọng bảo Phạm Thủ :

- Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng rồi bước ra xem họ định làm gì mình đây!

Chàng đứng lên đi trước, Phạm Thủ theo sau liền.

Bên ngoài có tất cả năm người, cùng đứng chặn nơi cửa. Trừ người đứng đầu không có vũ khí mang nơi hông, trông rất rõ.

Tất cả đều vận màu đen, mặt bao kín chỉ chừa lại hai lỗ mắt để nhìn. Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy không thể nhận diện.

Người đứng trước là một lão nhân vận chiếc áo dài màu xanh, râu chưa bạc, dài đến ngực và đeo trường kiếm, chuôi ló khỏi bờ vai, còn bốn người kia y phục cũng chẹt màu xanh, người nào cũng mang trường kiếm.

Nhìn thoáng qua năm người, Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Họ là những ai? Còn đại hán áo xanh trước đây, hắn có gia nhập vào một bang hội nào khác hay còn là đệ tử Hành Sơn! Hắn cũng vận y phục xanh, hắn có trong số năm người này chăng? Vì tất cả họ đều bao mặt, ta không thể nhận ra được!”

Lão già quắc đôi mắt quan sát Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ một lúc, đoạn trầm giọng hỏi bốn người kia :

- Phải hai người này chăng?

Tên đứng cuối phía tả nghiêng mình đáp :

- Chính họ!

Lão già hừ một tiếng hướng sang đối tượng, trầm giọng hỏi :

- Các nguoi tên họ chi?

Bạch Thiếu Huy điểm phốt một nụ cười hỏi lại :

- Các hạ đến đây chỉ để hỏi một câu như thế thôi à?

Lão nhân thoáng giật mình, song lấy lại bình tĩnh ngay, lạnh lùng thốt :

- Hỏi lai lịch các nguoi trước, rồi sau cuối nói đến những điều cần nói!

Bạch Thiếu Huy cười lớn :

- Anh em tại hạ bất quá là những kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, nào có xứng đánh gì cho quý vị phải quá lưu ý! Tuy nhiên các vị muốn biết tên họ nguoi trước hết phải cho nguoi biết lai lịch của mình như thế nào, có vậy mới hợp lý chứ!

Phạm Thủ nói với giọng đầy mai mỉa chặn lời :

- Đại ca! Đừng hoài công lưu ý đến họ làm gì. Thiết tưởng họ không dám để lộ mặt thật nhìn đời thì họ có lai lịch gì đánh kẻ mà phải hỏi!

Lão già quát to một tiếng :

- Câm ngay! Trước mặt lão phu, bọn hậu sanh không được ăn nói vô lễ! Lão phu sôi giận lên là cơ khổ đấy.

Phạm Thủ cười lạnh :

- Khổ như thế nào? Bọn ta ở trong nhà tránh mưa tránh gió, có liên can gì đến nguoi, sao nguoi lại sôi giận? Các nguoi đang đem mang vũ khí tìm nguoi sanh sự, bọn ta không sôi giận đó là lễ độ lắm rồi, sao lại cho là vô lễ? Trước khi bắt lỗi nguoi, hãy tự xét mình trước!

Lão già càng phẫn nộ hơn, cao giọng :

- Lão phu muốn các nguoi nói lý do từ xa đến đây, hãy đáp câu hỏi đó, đừng dài dòng gì cả!

Phạm Thủ bĩu môi :

- Đây không phải là vùng cấm địa mà các nguoi cũng chẳng phải chủ nhân, tại sao bọn ta lại nêu lý do?

Lão già hừ một tiếng :

- Đánh là thế, nhưng lão phu cũng phải biết kẻ đến đây là ai!

Phạm Thủ xì một tiếng :

- Biết để làm gì? Non sông đất nước là của mọi nguoi nào phải của riêng ai mà không cho kẻ khác xuôi ngược? Nguoi có quyền gì bắt buộc bọn ta phải cung khai lai lịch với nguoi? Nguoi có quyền gì hạch hỏi lý do sự có mặt của bọn ta?

Lão già cười lạnh :

- Đây là vùng hoang vắng, không thuộc trục lưu thông công cộng, nguoi nào vào đây hẳn phải có lý do riêng biệt, lão phu muốn biết lý do đó, nhất định như vậy. Các nguoi hãy nói thật cho lão phu biết, nếu không sẽ gặp rắc rối đấy!

Phạm Thủ bật cười ha hả :

- Các nguoi là quan quyền địa phương, chặn khách lữ hành xét hỏi lai lịch, hay là phường lục lâm cường đạo toan cướp đoạt tài vật của dân lành?

Bạch Thiếu Huy để mặc Phạm Thủ cãi lý với họ, chàng kín đáo quan sát họ, tìm hiểu họ là ai, thuộc tổ chức nào trên giang hồ.

Đột nhiên chàng nhớ lại, lúc theo Trương Quả Lão đến Hành Sơn, chàng có gặp Nam Vân đạo trưởng. Vị đạo sĩ này tuy niên kỷ hơi cao nhưng râu chưa bạc cũng như râu của lão nhân đối diện hiện tại. Thân vóc của hai nguoi cũng mừng tượng nhau và lại lão già này vận áo màu xanh, màu đặc biệt của phái Hành Sơn.

Chàng trầm nghĩ :

- “Nếu đúng những người này thuộc phái Hành Sơn thì lão nhân đúng là Nam Vân đạo trưởng vậy, nhưng theo sự nhận xét của Trương Quả Lão, Nam Vân đạo trưởng đã thọ hại, như vậy lão nhân này nếu là Nam Vân đạo trưởng thì cũng là giả hiệu! Có lẽ ta đã đoán đúng, chứ người trong phái Hành Sơn làm gì lại có mặt ở đây?”

Chàng ngẩng đầu lên, hướng sang lão già, nghiêm giọng thốt :

- Lai lịch của các vị, tại hạ đã biết rồi!

Lão già chớp mắt cười nhẹ :

- Người cứ nói cho lão phu nghe!

Bạch Thiếu Huy nhìn thẳng vào mặt đối phương :

- Nếu tại hạ không lầm thì các hạ là Nam Vân đạo trưởng trong phái Hành Sơn!

Lão già ngửa mặt lên không, cười một thôi dài, đoạn hỏi :

- Do đâu người biết được lai lịch của bản đạo?

Lão vừa hỏi, vừa đưa tay tháo vuông khăn mặt.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Tại hạ từng đến Nam Nhạc cung và hân hạnh được trông thấy đạo trưởng một lần.

Bỗng chàng nhớ ra, lần đến Hành Sơn chàng chưa cải sửa dung mạo, lúc đó chàng mang tên Tiết Thiếu Lăng, còn hiện tại, chàng có một bộ mặt khác với cái tên khác, tự nhiên Nam Vân đạo trưởng không hề nhận ra chàng, dù chàng có xưng tên cũng thế!

Nam Vân đạo trưởng chăm chú nhìn chàng, đổi ngay thái độ :

- Các hạ xưng hô như thế nào?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ có trình bày với các hạ rồi, anh em tại hạ là những kẻ vô danh tiểu tốt, có xưng tên các hạ cũng chẳng hiểu được là ai!

Nam Vân đạo trưởng bật cười quái dị gật đầu :

- Càng hay!

Đột nhiên lão phất cánh tay áo quét to :

- Bắt cả hai cho ta!

Bốn đại hán đứng sau lưng lão vang một tiếng lớn, cùng lướt tới, vung bốn thanh kiếm ngời lên.

Phạm Thủ vốn không có cảm tình gì với bọn họ, trông thấy họ giở thái độ, hần mím cười, nhích bước khỏi Bạch Thiếu Huy nghênh đón tên đi đầu.

Thanh trường kiếm trong tay hần chớp lên một đường sánh bạc chiếu xuống đầu đối tượng.

Đại hán không chậm trễ, cử kiếm phản công liền.

Nhưng kiếm pháp của y còn kém, thanh kiếm vừa cử động, sống kiếm của Phạm Thủ đã giáng xuống vai y kêu một tiếng bốp.

Phạm Thủ không muốn hạ sát y, nên chỉ dùng sống kiếm phát động chiêu thức, nếu hần dùng lưỡi kiếm chém tới thì y đã bị xé làm hai mảnh rồi.

Đại hán hứng sống kiếm bị chấn động mạnh, không kiềm nổi thân hình, nhào tới một bước rồi ngã nhào xuống đất.

Ba tên đồng bọn của y kinh hãi, vừa sôi giận, cùng một loạt vung kiếm lướt tới quyết trả thù.

Phạm Thủ cười lạnh đảo bộ sàng qua một bên, cánh tay lại vươn ra, thanh trường kiếm chớp ngời, tiếp theo đó là một tiếng rú thẳm thoát ra từ miệng một đại hán, y buông ngay vũ khí ngã xuống như tên trước.

Bạch Thiếu Huy thầm khen :

- Xuất kiếm rất chuẩn, Phạm đệ quả có thủ pháp linh diệu vô cùng! Xem ra bọn này chưa phải địch thủ của Phạm đệ đâu!

Hai đại hán còn lại không kịp làm một phản ứng nhỏ, cũng bị Phạm Thủ đâm trúng một kiếm chế ngự luôn, cùng buông roi vũ khí, cùng xuôi tay, chẳng còn cử động được nữa.

Phạm Thủ xuất thủ nhanh quá, qua bốn lần chớp kiếm, loại cả bốn đệ tử phái Hành Sơn khỏi vòng dễ như bốn.

Nam Vân đạo trưởng hết sức kinh hãi trước thủ pháp điểm huyết của Phạm Thủ, giương tròn đôi mắt nhìn hấn, một lúc lâu, lão hừ lên một tiếng, vói tay lên vai, rút phát thanh trường kiếm cầm tay, nhếch môi điểm một nụ cười lạnh :

- Kiếm pháp của tiểu bằng hữu khá lắm đó! Lão phu lãnh giáo vài chiêu!

Phạm Thủ cười mỉa :

- Ta đã cảnh cáo trước, chạm vào ta! Ngươi cũng muốn ném cái khổ như mấy tên oắt con kia sao? Nếu thích ném, cứ vào.

Nam Vân đạo trưởng sôi giận :

- Hay lắm! Hay lắm! Lão phu xin mời cả hai cùng vào cuộc một thử, tránh cho lão phu phải phí công xuất thủ nhiều lần!

Phạm Thủ cười ha hả :

- Làm gì có việc đó? Chỉ qua một vài chiêu là ngươi ngồi xuống như bọn đồ đệ kia, đâu cần phải đến đại ca ta xuất thủ?

Hấn trầm giọng tiếp nói :

- Ta hạn cho ngươi trong vòng mười chiêu thôi đấy, nhất định ngươi sẽ không thể duy trì lâu hơn.

Nam Vân đạo trưởng ngẩng mặt lên không, bật cười nghe lạnh vô cùng.

Đoạn lão chông mũi kiếm ra quát :

- Trẻ con! Xem kiếm đây!

Kiểm quang vụt chớp bay thẳng đến Phạm Thủ, đường kiếm nhắm vào vai tả của hấn.

Phạm Thủ dịch bước nhanh sang một bên khỏi vị trí mấy bước, cười nhẹ :

- Khác đấy. Một người bậc sư của bọn vô dụng kia, ít ra cũng phải có đường kiếm ngoạn mục chứ! Nhưng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Đừng vội đắc ý!

Câu nói chưa dứt hấn đã vung tay lên, trường kiếm đảo một vòng rồi bất thành linh chiếu thẳng tới nhanh như một làn chớp.

Dù sao, Nam Vân đạo nhân cũng là một tay kiếm được chân truyền, với kiếm pháp của Ly Hỏa vô địch của phái Hành Sơn, lão đã tạo được thành danh trên giang hồ, và từ lúc hạ sơn hành đạo, lão chưa hề bị thất bại trong tay đối thủ nào.

Cái kinh nghiệm của lão, giúp lão rất nhiều trong cuộc chiến hiện tại với Phạm Thủ, một kẻ còn non tuổi đời cũng như trên giang hồ, dù hấn có bản lĩnh siêu việt bao nhiêu cũng thiếu kinh nghiệm, cái kinh nghiệm rất cần cho mọi cuộc tranh hùng sống mái.

Cho nên kiếm pháp của hấn có ảo diệu thực sự nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hấn không thừa, cục diện được chi trì qua hơn hai mươi chiêu thức.

Tuy nhiên Phạm Thủ có phần thắng thế rõ rệt, luôn luôn hấn bức thoái đối phương, hấn xoắn tít quanh đạo nhân, bắt lão phải thủ nhiều hơn công, mỗi lần thủ là mỗi lần thoái hậu.

Bạch Thiếu Huy đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến giữa song phương qua từng chiêu thức, chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi :

- “Nam Vân đạo trưởng dù sao cũng là sư đệ của Chương môn Nam Nhạc quán chủ, luyện tập kiếm pháp ít nhất cũng phải suốt mấy mươi năm dài, có lẽ nào lại quá thấp kém như vậy? Khí thế xem ra thì rất mạnh chứng tỏ người có công lực rất dồi dào, nhưng chiêu thức thì quá bình thường, chỉ ngang một tay kiếm trung đẳng. Như thế nghĩa là gì? Phái Hành Sơn chỉ ở mức độ đó sao? Nếu vậy còn đứng vững trên giang hồ làm sao được nữa?”

Sự kiên đó làm chàng nhớ lại một việc...

Trong cuộc chiến, Phạm Thủ vẫn luôn luôn bức thoái đối phương, đạo nhân đã đến lúc miễn cưỡng xuất chiêu chỉ để hóa giải thế công của địch, chứ không mấy may phản công. Trong tình hình đó, lão cảm chắc thất bại trong tay, và cái bại sẽ đến trong phút giây.

Nhưng Bạch Thiếu Huy lầm. Lão đạo nhân chưa chịu sử dụng tuyệt học, có lẽ từ đầu cuộc chiến đến giờ, lão chỉ cầm cự để xem xét kiếm pháp của địch, và khi lão có nhận định rõ rệt rồi lão mới quật thế khởi công.

Khi chẳng còn chỗ lùi nữa, bỗng đạo nhân quát to một tiếng, thanh kiếm đối đầu pháp liên, ánh thép chớp ngời, kiếm quang tỏa rộng, trong vòng kiếm quang có muôn điểm sao lấp này sa xuống lớp khác hiện ra, kiếm quang càng lúc càng biến hóa điệp điệp trùng trùng, kiếm khí bốc lên trong nội một khu

rộng hơn trượng tròn lanh rợn.

Bạch Thiếu Huy kinh hãi nghĩ thầm :

- “Thì ra lão không vội thi triển tuyệt học. Đến bây giờ lão mới giờ kiểm pháp Bách Hoa ra đối phó”.

Song, Phạm Thủ cũng không phải tay vừa, thấy đối phương thay đổi kiểm pháp, hấn cười lớn, vũ lộng thanh trường kiếm nhanh hơn.

Không gian vang lên những tiếng keng keng liên tục chứng tỏ đôi thanh kiếm chạm nhau hải hùng.

Qua một lúc lâu, vầng kiếm quang của Nam Vân đạo trưởng bỗng dung tắt lịm, trong khi đó kiếm quang của Phạm Thủ xẹt thẳng đến lão.

Lão nằm trong mộng cũng không tưởng nổi là đối phương phá hủy kiểm pháp của lão quá dễ dàng đến thế, nhưng lão đâu còn đủ thì giờ để suy nghĩ vẩn vơ, kiếm quang của địch đã vút đến nơi rồi, lập tức lão loan tròn kiếm một vòng, hộ vệ phần trước ngực, đồng thời đảo chân trích thân hình qua một bên nhảy lùi về phía hậu.

Chậm mất rồi!

Một tiếng bốp vang lên, sống kiếm của Phạm Thủ đã giáng xuống vai của lão, lão nghe toan thân nhói lên, thanh kiếm rời khỏi tay, rơi xuống đất, lão có cảm tưởng bị một kinh lực nhất bỗng lão khỏi mặt đất, rồi quật lão ngã nhào xuống.

Phạm Thủ dừng tay, dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt lão :

- Đạo sĩ! Ta nói có sai chăng? Chạm đến ta là phải khổ với ta! Tài nghệ ngươi chỉ có thể thôi mà dám khoác lác làm chói tai ta vô cùng!

Bạch Thiếu Huy nhận thay đạo nhân sử dụng Ly Hỏa kiểm pháp không được thuần thực tinh vi cho lắm đó là một điều lạ, bởi lão đạo là một vị sư chấp chương trong một môn phái, một lãnh tụ thừa tài thay thế Chương môn, bằng cớ là Nam Nhạc quán chủ từng nhờ chàng mang thanh tiểu, biểu hiện tín phù của phái Hành Sơn đến tận tay lão kia mà, tại sao lão có võ học quá tầm thường như vậy?

Đã vậy lão đột nhiên thay đổi kiểm pháp, không sử dụng kiểm pháp của phái nhà, lại giờ tuyệt kỹ của Hoán Hoa cung là kiểm pháp Bách Hoa, điều đó càng làm cho chàng lấy làm lạ hơn là tài nghệ thấp kém của lão.

Chàng trầm nghĩ :

- “Như vậy nhận xét của Trương Quả Lão đúng với sự thật rồi! Nam Vân đạo trưởng hiện tại chỉ là một tên giả hiệu!”

Bốn tên đệ tử phái Hành Sơn trông thấy sư thúc bị địch chế ngự, dù tay hữu bị điểm huyết thành tê liệt, chúng dùng tay tả vớ lấy kiếm rơi ngay bên cạnh, đồng một loạt quật to :

- Dừng tay lại! Ngươi không được chạm đến sư thúc của bọn ta!

Bạch Thiếu Huy cao giọng gọi :

- Phạm đệ dừng tay ngay! Không nên gây thương cho người!

Chàng bước tới, đưa tay điểm nhanh vào huyết đạo của Nam Vân đạo trưởng.

Phạm Thủ tra kiếm vào vỏ rùn vai :

- Ai cần giết bọn người như các người? Có giết cũng chỉ bản kiếm báu của ta thôi chứ ích gì?

Hắn hướng sang Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca thử hỏi hắn mấy câu, nếu hắn không bằng lòng đáp thì cứ xuống tay độc, xem hắn có chịu nổi chăng?

Bạch Thiếu Huy nhìn khắp bốn tên đệ tử một lượt đoạn trầm giọng hỏi :

- Các vị đều là môn đệ phái Hành Sơn?

Một tên đáp thay đồng bạn. Lắng nghe thanh âm của hắn, Bạch Thiếu Huy nhận ra ngay hắn chính là tên đã vào nhà trước đó và đột nhiên bỏ chạy đi.

- Nếu là môn đệ phái Hành Sơn thì sao?

Bạch Thiếu Huy điềm đạm hỏi tiếp :

- Các vị đều trong lứa tuổi trên dưới ba mươi, chắc đã nhập môn từ lâu?

Đại hán đó gật đầu :

- Phải!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Tốt lắm! Các vị thử nhìn kỹ xem, người kia có đúng là sư thúc của các vị chăng? Dĩ nhiên các vị đã hiểu Nam Vân đạo trưởng có ngôn từ, cử động và hình dáng như thế nào chứ?

Đại hán đó sôi giận :

- Thế ngươi cho rằng sư thúc của bọn ta là giả à? Giả thế nào được? Giả ở điểm nào?

Bạch Thiếu Huy không đáp, cúi mình xuống quan sát đạo nhân một lúc, chàng vừa làm công việc đó vừa cười lạnh.

Sau cùng chàng cho tay vào mình lấy ra một chất thuốc có hiệu dụng xóa tan những thuốc thoa trên mặt người cải sửa dung mạo, chàng chà tay lên mặt đạo nhân một lúc, đoạn quay lại nhìn bọn đệ tử phái Hành Sơn hỏi :

- Bây giờ các vị thử nhìn xem lão đạo là ai? Có phải đúng vị sư thúc của các vị chăng?

Dĩ nhiên với chất thuốc riêng biệt của chàng, đạo nhân phải hiện rõ gương mặt thật. Và gương mặt đó, nào phải là gương mặt của Nam Vân đạo trưởng.

Bốn tên đệ tử kinh hãi, biến sắc mặt xanh dòn, cùng kêu lên thất thanh :

- Y... y không phải là sư thúc của bọn ta! Vậy y là ai?

Phạm Thủ cũng kinh ngạc không kém chúng, hấn háp tấp hỏi :

- Đại ca! Nguyên nhân nào giúp đại ca có sáng kiến khám phá ra sự giả tạo của hấn?

Bạch Thiếu Huy thần nhiên :

- Ngươi bằng vào mức độ võ công của hấn mà nhận xét!

Bỗng người đó biến đổi thần sắc. Chàng hấp tấp giải huyết cho hấn, đoạn buông gọn :

- Hấn đã uống thuốc độc tự tử rồi.

Miệng của y rỉ máu ra hai bên mép, máu đen bầm, thân hình rung rung, chỉ một phút sau y nằm bất động.

Y đã chết! Y chết, mang theo bí mật Bạch Thiếu Huy chưa kịp khai thác.

Một đại hán tương đối lùn thấp hơn các đồng bạn trầm giọng :

- Nhị sư huynh! Tên đó giả mạo sư thúc, sự tình quan trọng lắm đây, chúng ta phải cấp tốc trở về sơn môn, trình lại sư tôn...

Đại hán đầu tiên là vị sư huynh thứ hai trong bọn gật đầu :

- Tam sư đệ nói phải đó, sư thúc...

Một đệ tử khác tiếp nói :

- Sư thúc của chúng ta có thể bị hại rồi!

Tên lùn thấp gật đầu :

- Vì vậy chúng ta phải về núi gấp, càng sớm càng hay!

Rồi hấn quay qua tên cuối cùng :

- Ngũ sư đệ hãy quán xác tên đó lại, chúng ta mang về sơn môn!

Tên cuối cùng làm theo lời người đó.

Đoạn tất cả bốn người bước ra khỏi ngôi nhà cỏ không nói một lời nào từ giả bọn Bạch Thiếu Huy.

Chàng thầm nghĩ :

- “Các ngươi nóng về căn cứ, nhưng Chưởng môn nhân các ngươi cũng là một tên giả hiệu nốt, các ngươi còn mong tìm hiểu được gì? Không khéo các

ngươi lại bị mưu hại để che giấu sự tình!”

Chàng gọi to :

- Các vị khoan đi, tại hạ còn điều này muốn nói cho các vị biết!

Tên đệ tử lùn thấp, chúng gọi là tam sư huynh quay đầu cao giọng :

- Người còn muốn nói gì nữa?

Bạch Thiếu Huy không lưu ý đến thái độ vô lễ của hắn :

- Tại hạ muốn biết các vị cùng tên đó có mặt tại địa phương này với mục đích gì?

Tên nhị sư huynh có lễ độ hơn đáp :

- Bọn sư huynh đệ tại hạ vâng lệnh hạ sơn với sư thúc, không rõ tên này làm cách nào hạ sát được sư thúc rồi mạo nhận người, nghiễm nhiên trở thành sư thúc của bọn tại hạ, dẫn nhau đến địa phương này. Như vậy còn biết mục đích gì?

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Các vị đến đây được bao lâu rồi?

Tên nhị sư huynh trầm ngâm một lúc :

- Bọn tại hạ ở tại cái thôn Xuyên Tâm điểm độ mười hôm rồi.

Tên lùn thấp dường như nôn nóng trở về núi, vội gạt nhanh :

- Nếu các hạ không có việc gì đáng nói, xin để cho bọn này đi sớm, dần dà mất cả thời giờ!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười vòng tay thốt :

- Xin các vị tự tiện!

Bốn tên đệ tử lập tức phóng chân chạy đi, trong chớp mắt đã khuất dạng.

Bạch Thiếu Huy tặc lưỡi :

- Thêm điều bí mật! Khám phá một chuyện, nhiều chuyện khác sanh ra!

Không lâu lắm, cả hai bỗng nghe tiếng rú thảm từ xa vọng lại nghe rợn người.

Bạch Thiếu Huy giật mình, hấp tấp nói với Phạm Thủ :

- Không xong rồi! Bốn người đó bị ám toán mất! Chúng ta phải đến nơi ngay!

Chàng phóng chân chạy đi trước, Phạm Thủ và con Tiểu Bạch theo sau.

Qua khỏi một vòng núi, đến một khu rừng, cả hai trông thấy bốn người nằm sóng soài trên mặt đất, Bạch Thiếu Huy lập tức dừng chân lại, nhận ra có bốn người, kể cả tên giả mạo Nam Vân đạo trưởng, còn tên thứ năm biến mất dạng.

Chàng quan sát kỹ, thấy cả ba tên đệ tử phái Hành Sơn trúng ám khí, họ đã chết.

Chàng thở dài lẩm nhẩm :

- Tên lùn thấp đó đúng là đồ đảng của chúng trà trộn trong đám đệ tử Hành Sơn, có lẽ hắn là thuộc hạ của tên giả mạo!

Phạm Thủ đề nghị :

- Hắn vừa đi đấy, chắc cũng chẳng chạy xa lắm, chúng ta đuổi theo có thể kịp!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Vô ích! Dù có theo kịp bắt hắn, chúng ta cũng chẳng khai thác được gì. Đến vị Chuông môn nhân phái Hành Sơn hiện tại cũng là một tên giả hiệu, chúng ta có tìm ra bí mật, liệu kết quả đó sẽ đưa đến sự kiện nào?

Phạm Thủ trở mặt :

- Đại ca nói gì? Chương môn nhân Hành Sơn phải cũng là người giả?

Bạch Thiếu Huy cười không đáp câu đó, chỉ buông gọn :

- Chúng ta hãy mai táng những xác chết này đi, đừng để họ bộc lộ thi hài mà thương tổn tình đồng đạo. Kể cả kẻ đã giả mạo Nam Vân đạo trưởng, dù sao y cũng đã chết rồi, chết là hết, chúng ta không nên quá cố chấp!

Cả hai nhặt trường kiếm của họ, hì hục đào mấy huyệt, tạm mai táng các thi thể, xong xuôi lại trở về ngôi nhà cỏ.

Phạm Thủ vẫn còn thắc mắc về lời tiết lộ của Bạch Thiếu Huy liên quan đến Chương môn nhân phái Hành Sơn, yêu cầu chàng giải thích rõ ràng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Khó đến Thiếu Lâm

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Sự thật là như thế. Chính ngu huynh đã mục kích tận tường!

Rồi chàng bắt đầu kể mọi việc từ lúc đến Bạch Nhược phổ tìm Trương Quả Lão, gặp Nam Mạc đạo trưởng là Chương môn nhân phái Hành Sơn, có cả Ngọc Chân Tử trong phái Vũ Đương cùng Đại Thông thiền sư trong phái Thiếu Lâm, đến lúc cùng nhau đi tìm sư phụ Trương Quả Lão bị hãm hại như thế nào, sau cùng lên Nam Nhạc cung, phát giác ra cả Chương môn và Nam Vân đạo trưởng đều là những người giả mạo.

Phạm Thủ chú ý theo dõi câu chuyện của Bạch Thiếu Huy kể, sau cùng hần hỏi :

- Bọn giả mạo đó, thực sự là những ai?

Bạch Thiếu Huy đáp gọn :

- Hoán Hoa cung!

Phạm Thủ cau mày :

- Lại có bàn tay của Hoán Hoa cung?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Suy theo đó, chúng ta có thể ước đoán Hương Hương cũng bị bọn Hoán Hoa cung bắt đi, hoặc giả người bắt Hương Hương có liên quan đến Hoán Hoa cung.

Phạm Thủ trầm giọng :

- Hoán Hoa cung là một tổ chức như thế nào? Chẳng lẽ bọn ta lại sợ chúng?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Hiền đệ, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta nên cải trang đi, như vậy chẳng còn sợ ai nhìn ra chúng ta nữa!

Đĩ nhiên, Phạm Thủ chẳng hề biết hiện tại Bạch Thiếu Huy là một vị hộ pháp trong Thanh Long đàn của Hoán Hoa cung, và chàng lãnh mật lệnh truy nguyên tông tích của hắn, hắn không nghi ngờ gì chàng cả, nghe bảo cải trang, hắn lấy làm lạ, hỏi :

- Tại sao chúng ta cần phải giấu mặt? Chúng ta sợ gì ai theo dõi chứ?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Chúng ta không sợ gì ai cả, nhưng nếu bọn tặc biết được chúng ta rồi, chúng sẽ chuẩn bị, đề phòng...

Chàng mỉm cười, tiếp nói :

- Như vậy, biết đến lúc nào mình mới thành công? Và lại, rất có thể chúng tìm mọi cách lừa mình vào cạm bẫy.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Đại ca mang theo mình đủ loại thuốc cái dung mạo, chắc đại ca rành thuật đó lắm?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Không dám khoe rành, có điều cũng biết được phần nào cách sử dụng...

Phạm Thủ hân hoan ra mặt :

- Đại ca truyền thuật đó cho tiểu đệ nhé?

Bạch Thiếu Huy không nói gì, chàng nhìn ra ngoài trời thốt :

- Đêm khuya quá rồi, mình nghỉ một lúc đi, hiền đệ ạ!

Từ đó đến sáng, chẳng còn việc gì xảy ra cho cả hai nữa.

Sớm hôm sau, khi rửa mặt mày xong rồi, Bạch Thiếu Huy cải sửa dung mạo cho chàng và cho Phạm Thủ, họ biến thành hai chàng văn sĩ trạc trung niên, rồi họ dắt Tiểu Bạch cỡi ngựa tiếp tục cuộc hành trình.

Qua con sông Đại Ninh, họ tiến sâu vào vùng thê lương lạ lẫm, quanh họ nếu không là hoang dã, thì cũng có núi non trập trùng.

Suốt một vùng hoang vu hiểm trở như vậy, lại chỉ có một con đường giao thông, con đường rất hẹp, quanh co khúc khuỷu khó vượt vô cùng.

Nhưng họ cứ đi, Tiểu Bạch trước, hai ngựa sau, chỗ nào sườn sề thì đi nhanh, chỗ nào khó khăn thì chậm lại.

Đi độ mấy dặm đường, họ đến một sơn cốc, lối đi bằng phẳng hơn khoảng đã vượt qua, bỗng họ thấy hai tăng nhân, vận áo màu tro, thân hình to lớn, tay cầm thiền trượng bằng sắt, hướng ngược chiều.

Cả hai đưa mắt ngẫm ra hiệu cứ tiến tới.

Không bao lâu, hai tăng nhân đến trước đầu ngựa của họ. Tăng nhân bên tả hoành ngang thiền trượng chắn đường, một tay đưa lên ngang ngực niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật! Xin hai vị thì chủ dừng chân lại.

Bạch Thiếu Huy gò cương, cho ngựa đứng lại, vòng tay đáp lễ :

- Hai vị sư phụ chặn đường anh em tại hạ chắc có điều chi cần chỉ giáo?

Nhà sư bên tả hỏi lại :

- Thí chủ từ đâu đến, và định đi về đâu?

Phạm Thủ vội đáp :

- Anh em tại hạ từ đâu đến và đi về đâu, thiết tưởng điều đó chẳng liên quan gì đến các vị.

Nhà sư đối thoại có vẻ bất mãn :

- Con đường này không thông thương sườn sề, vào sâu một chút là cùng rồi, hai vị thí chủ trở về đi!

Phạm Thủ quay lại nhìn Bạch Thiếu Huy một thoáng, đoạn cười lạnh :

- Mình là người xuất gia tu đạo, sao lại bịa chuyện làm gì? Có đường, là có thông thương, bất quá dễ đi hay khó đi mà thôi, sao gọi là cùng? Nếu cùng thì ai lại xẻ đường mở lối?

Nhà sư bên tả vẫn giữ thái độ vô tư :

- Bản tăng nói thật, xin các vị đừng nghĩ lắm, kẻ xuất gia nào dám vọng ngữ?

Bạch Thiếu Huy sợ Phạm Thủ sinh sự, vội hòa giải :

- Anh em tại hạ có việc khẩn cấp, cần phải mượn con đường này, mới có thể kịp thời gian hành động, nếu con đường này có cùng hay không cùng anh em tại hạ cũng vẫn phải vượt qua, được đoạn nào hay đoạn ấy, hai vị sư phụ bỗng nhiên chặn lại như thế này, ý hẳn chẳng muốn cho anh em tại hạ vào sâu hơn, có phải vậy chăng? Nếu không theo đường này đi, anh em tại hạ còn biết rẽ sang hướng nào khác? Xin hai vị chỉ cho đi!

Nhà sư bên tả trầm ngâm một chút :

- Quả đúng như thí chủ vừa nói, bọn bản tăng vâng lệnh thủ hộ khoảng đường này, không được để cho bất kỳ ai tiến tới. Xin hai vị thí chủ lượng hiểu cho!

Phạm Thủ hừ lạnh :

- Làm gì có việc chặn đường khách bộ hành qua lại? Đường là của chung, ai ai cũng có quyền qua lại, quan địa phương không viết bằng cấm, tư nhân nào có quyền cấm? Dám hỏi sư phụ từ ngôi chùa chiền nào đến đây?

Nhà sư bên tả đáp :

- Bản tăng chỉ biết tuân lệnh trên hành sự. Bồn phận là ngăn chặn đoạn đường này, ngoài ra không có việc phải cung khai lai lịch.

Phạm Thủ bĩu môi :

- Cũng được đi, bọn tại hạ không cần tìm hiểu lai lịch hai vị làm gì. Nhưng các vị có biết mục đích của anh em tại hạ đến đây chăng?

Đến lúc đó, nhà sư bên hữu mới cất tiếng :

- Bọn bản tăng không cần hiểu mục đích của các vị thí chủ!

Phạm Thủ cười mỉa :

- Không cần biết, anh em tại hạ đây cần phải nói cho biết, các vị không nghe, cứ bịt tai lại! Sở dĩ anh em tại hạ đến đây, và còn phải vượt qua đoạn đường này, cốt là theo dõi một tên tặc tử giết người, cướp gái mang đi, bọn tại hạ phải bắt cho được tên dâm tặc đó trị tội. Nếu các vị không tránh đường, là các vị có ý ngăn chặn hành động của bọn tại hạ, che chở cho dâm tặc, phạm người tu hành có thể a tòng theo bọn cướp gái, sát nhân chăng?

Hai vị sư biến sắc. Nhà sư bên tả trầm giọng :

- Thí chủ nên nhẹ lời nói một chút.

Phạm Thủ nhấn mạnh :

- Tại hạ nói thế, không hợp lý sao? Dâm tặc cướp gái, giết người, theo con đường này thoát đi, các vị lại ngăn chặn không cho bọn tại hạ đuổi theo như thế là có ý tứ gì, nếu không phải để che chở cho kẻ ác?

Nhà sư đối thoại gần giọng :

- Thí chủ dựa vào đâu quả quyết dâm tặc đã theo đường này chạy đi?

Phạm Thủ cười nhạt, đưa tay chỉ con Tiểu Bạch :

- Tại hạ dựa vào con vật này! Sư phụ cũng biết nó là loại đánh hơi tài hơn các con vật khác chứ?

Cả hai nhà sư cùng nhìn Tiểu Bạch, cùng im lặng, có vẻ nhìn nhận Phạm Thủ hữu lý.

Bạch Thiếu Huy vòng tay, cất tiếng với đầy đủ lễ độ :

- Hai vị được lệnh ngăn chặn đoạn đường này, nếu ai muốn đi qua, phải xuất trình vật của quý tự?

Nhà sư bên tả gật đầu :

- Thí chủ nói đúng!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tín vật như thế nào? Guom, kiếm, giấy chứng, hay gì gì khác?

Nhà sư lạnh lùng :

- Bản tăng cũng chẳng biết nữa, bởi tùy nơi cấp trên, muốn trao vật gì cho kẻ cần đi ngang đây thì trao, làm sao bản tăng có quyết định về việc đó?

Phạm Thủ nóng nảy :

- Giả sử anh em tại hạ không có tín vật, lại muốn đi qua? Nhất định phải đi qua thì sao?

Nhà sư càng lạnh lùng hơn :

- Các vị quyết đi qua, bọn bản tăng quyết chặn lại, trong trường hợp đó, chắc chắn phải xuất thủ rồi! Võ công sẽ giải quyết mọi thắc mắc!

Nhà sư gần giọng tiếp nói :

- Kẻ nào ngoan cố vượt một tắc đường, kẻ đó phải gặp tai họa!

Phạm Thủ cười ha hả :

- Anh em tại hạ đã qua hơn hai mươi dặm rồi vẫn được an toàn như thường, nào có gặp tai họa gì đâu?

Nhà sư lùi lại mấy bước, trầm giọng :

- Hai vị thí chủ hãy suy nghĩ cho kỹ, hành động liều lĩnh sẽ đưa đến tai họa lớn lao đấy! Hiện tại, các vị nên trở ra đi, bằng cái lời nhích tới một bước, bọn bản tăng bắt buộc không lượng tình cho các vị đó!

Phạm Thủ càng cười lớn :

- Nào ai van xin các vị lượng tình? Không lượng tình thì liệu các vị làm gì được bọn này chứ?

Bạch Thiếu Huy nhận ra hai vị sư này có vẻ thiện lương, không thuộc thành phần hung ác, nên chàng không nỡ dùng nghiêm giọng đối thoại với họ, khi thấy Phạm Thủ sắp sửa động thủ, chàng ngăn chặn liền :

- Đừng nóng, hiền đệ! Để mặc ngu huynh xử trí!

Chàng nhảy xuống ngựa, rút thanh kiếm Thu Sương bên hông cầm tay, vừa cười vừa thốt :

- Các vị đã nói đến việc dụng võ, vậy xin các vị cho tại hạ được lãnh giáo mấy chiêu!

Nhận xét qua thân pháp của chàng từ trên ngựa nhảy xuống, hai vị sư thừa hiểu chàng không phải tay vừa, hơn nữa thanh kiếm ngời lên một ánh sáng xanh dòn, lạnh rợn, họ biết ngay là một thanh kiếm báu, cả hai có ý gờm, vội lùi lại thêm mấy bước nữa, đoạn nhà sư bên hữu hoành ngang thiết trượng, một tay đưa lên ngực, thốt :

- Xin mời thí chủ!

Trông thấy nhà sư hoành trượng, Bạch Thiếu Huy biết ngay đối phương sử dụng trượng pháp Phục Hổ của phái Thiếu Lâm, và chiêu thức đó có tên là “Tứ Bì Vi Hoàĩ”.

Chàng cau mày trầm nghĩ :

- “Quả đúng như chỗ ta dự đoán!”

Chàng vờ kêu lên kinh hãi :

- Trời! Đại sư phụ là cao tăng Thiếu Lâm tự!

Nhà sư bên hữu lạnh lùng :

- Xin thí chủ cứ động thủ, có nói nhiều cũng vô ích!

Bạch Thiếu Huy thần nhiên :

- Nếu tại hạ đoán không lầm, đại sư là một cao tăng của La Hán đường!

Nhà sư bên tả bực dọc :

- Phạm môn đệ phái Thiếu Lâm xuất ngoại hành hiệp đều thuộc La Hán đường, điều đó chẳng có chi là lạ, xin thí chủ xuất chiêu đi!

Bạch Thiếu Huy vẫn thần nhiên, cố trì hoãn phút giây so tài :

- Tại hạ cùng vị chủ trì La Hán đường có quen biết nhau, tại hạ muốn hỏi các vị, hiện tại vị cao tăng ấy có mặt tại đây chăng?

Nhà sư bên hữu rùn vai :

- Vị cao tăng đó hiện được thăng nhậm chức vụ Giám tự, không xuất ngoại, làm gì có mặt tại đây được?

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Đại Thông thiền sư cùng Nam Nhạc quán chủ và Ngọc Chân Tử còn kẹt trong tay bọn ác gian kia, làm thế nào có mặt tại Thiếu Lâm tự mà được

thắng nhậm? Nếu có trường hợp đó, thì quả đúng là bọn ác gian kia có người mạo nhận Thiền sư, vào tận sơn môn làm nội tuyến, chờ dịp thuận tiện hạ thủ đoạn! Chứ Giám tự chỉ dưới Phương trượng một bậc, như vậy toàn thể môn đồ đều bị tên giả mạo Thiền sư ức chế cả rồi! Nguy hiểm thật!”

Nguy hiểm đây, chẳng những chỉ riêng một Thiếu Lâm phái, mà còn cho cả võ lâm, nhưng ngoài chàng và Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão ra, còn ai hiểu được sự tình?

Bất giác chàng nhớ đến Trương Quả Lão, thầm hỏi không biết từ lúc chia tay đến nay, vị tiền bối đó có gặp sư phó của chàng chưa?

Rồi chàng nghĩ, đại cuộc giang hồ đã khai diễn như vậy, dù có gặp được sư phó của chàng, chưa chắc gì Trương Quả Lão và Du Long Tang Cửu có đủ sức văn hồi tình hình nguy khốn của cả ba phái Vũ Dương, Thiếu Lâm và Hành Sơn.

Nhà sư bên hữu thấy chàng trầm ngâm, chưa chịu động thủ liền niệm Phật hiệu rồi giục :

- Nếu thí chủ không xuất thủ, bản tăng xin vô phép ra tay trước vậy!

Nói là làm, nhà sư đưa bàn tay tả lên, một đạo tiềm lực từ bàn tay đó xuất phát, lao vút đến Bạch Thiếu Huy.

Phạm Thủ trước sau không thấy Bạch Thiếu Huy đối địch, cứ đứng ý tại chỗ, mơ mơ màng màng, như tưởng nhớ đến chuyện gì xa xôi quan trọng lắm, hần kinh hãi khi thấy nhà sư phát chiêu vội kêu to :

- Đại ca, đối phương đã xuất chiêu rồi đó.

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc, như đã có một quyết định quan hệ lắm, khẽ nhích chân đảo bộ thân hình dịch qua một bên, cách vị trí độ hai thước, đoạn vùng Thu Sương kiếm một vòng rồi phóng tới.

Nhà sư bên hữu vùng trượng đón liền.

Trượng pháp Phục Hồ của phái Thiếu Lâm danh chấn giang hồ, khí thế vô cùng mãnh liệt, ảo diệu vô lường, một trượng biến mười, mười trượng biến trăm, vừa vùng lên là không gian đầy trượng ảnh, hư hư thực thực, từ bốn phía công vào, từ bên trên phủ xuống bao bọc quanh mình địch.

Bạch Thiếu Huy bị bức thoái mấy bước, nhưng chàng không còn nhân nhượng nữa, dù sao cũng phải dẫn mặt nhà sư nên vừa lùi lại, chàng tiến lên ngay, vùng kiếm đánh ra một chiêu “Phân Vân Thủ Nguyệt”, với chiêu đó, chàng tập trung công lực đánh thẳng vào vùng trượng ảnh.

Kiểm báu và trượng sắt chạm vào nhau bật thành một tiếng keng vang dội.

Tiếng keng vừa dứt, trượng ảnh cũng biến mất luôn, không gian chỉ còn ánh kiếm Thu Sương chớp ngời, thân kiếm đề xuống thân trượng, áp lực ngang hòn núi.

Bên trên ép xuống, bên dưới cổ vùng lên, song phương tương trì một lúc.

Thực ra, lúc xuất chiêu đánh hất thiết trượng, Bạch Thiếu Huy dùng công lực quan trọng, nhưng hiện tại lấy kiếm đề trượng chàng đã giảm công lực một phần, cốt thử xem công phu hàm dưỡng của đối phương đến độ nào, hiểu được điều đó, chàng dễ dàng nhận ra thân phận nhà sư cao thấp trong La Hán đường.

Chứ nếu chàng tận dụng khí lực, thì ít nhất chàng cũng đề thiết trượng sát đất rồi, nếu không đánh vượt khỏi tay nhà sư!

Nhà sư cố gắng vùng trượng lên quá rõ rệt, gân xanh hằn vòng nơi trán chẳng chịt, mồ hôi to bằng hạt đậu.

Nhà sư bên tả biết bạn đồng môn kém địch rất xa, vội quát lên :

- Sư đệ lui lại!

Đoạn y xách thiết trượng bước tới.

Bỗng nhà sư kia hét to lên một tiếng, nhún chân nhảy vút lên không, qua cái vọt đó, y đã rút được ngọn thiết trượng khỏi áp lực của thanh kiếm.

Nhưng y giật mình, nghe ngọn thiết trượng nhẹ hơn trước rất nhiều còn lơ lửng trên không, y nhìn xuống phát giác ra thiết trượng cụt mất một phần. Phần trượng bị tiện rơi trên mặt đất.

Thiết trượng bị tiện đúng lúc y cố vùng lên theo cái vọt của y, trượng bị kiếm gạt mạnh, chịu không nổi với cái sắc bén của Thu Sương kiếm.

Y vừa đáp xuống, vừa phẫn nộ quát lớn :

- Thí chủ ý vào thanh kiếm sắc bén mà thù thắng, chứ tài nghệ chắc gì đã cao siêu?

Thực ra Bạch Thiếu Huy không có ý hủy hoại vũ khí của đối phương, nếu đã muốn vậy chàng có đợi gì lúc y vọt lên mới chặt mạnh? Bất quá tại y nóng lòng thoát khỏi áp lực của chàng, nên để cho thiết trượng chạm mạnh vào lưỡi kiếm.

Giờ nghe y bảo là chàng ý vào thanh kiếm sắc bén, chàng cười nhẹ, thốt :

- Tại hạ biết rõ, trong tay có bảo vật, nên cố tránh và chạm vào thiết trượng của đại sư, không ngờ đại sư vùng mạnh, tự nhiên thiết trượng phải bị tiện, tại hạ đâu có ý hủy hoại vũ khí của đại sư? Nếu đã có ý đó, thì lúc đầu tiên, tại hạ không dùng sống kiếm đánh hất thiết trượng của đại sư trở về, và lúc đề thiết trượng, tại hạ chỉ cần ấn mạnh tay một chút là ngọn trượng bị chặt đứt rồi!

Nhà sư kia vội gạt ngang :

- Sư đệ lui lại đi, để mặc ta đối phó!

Y cũng hoành trượng đưa tay ngang ngực như đồng bạn, nhìn thẳng sang Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Xin mời thí chủ!

Lần này, Bạch Thiếu Huy không dùng kiếm mà chỉ lấy chiếc Trúc tiêu cầm tay, điềm nhiên thốt :

- Nếu tại hạ dùng kiếm, đại sư lại nói là tại hạ nhờ kiếm báu mới thủ thắng nổi, vậy tại hạ xin dùng tiêu để lãnh giáo vài chiêu thức của đại sư!

Dĩ nhiên nhà sư khinh thường chiếc Trúc tiêu của chàng, bởi một chiếc Trúc tiêu thì làm sao chịu nổi một ngọn thiết trượng? Y khinh thường, nhưng y sôi giân cho rằng chàng miệt thị y chẳng xứng đáng cho chàng dùng kiếm, nên gần giọng :

- Tài nghệ của thí chủ có cao siêu, nên sư đệ của bản tăng mới thảm bại, và thí chủ mới dám miệt thị tăng nhân Thiếu Lâm tự!

Buông xong câu nói, y xuất thủ liền!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kiếm phá Đồng bát

Bạch Thiếu Huy sớm biết hai hòa thượng là những cao thủ tại La Hán đường trong Thiếu Lâm tự, võ công cao, tu vi thâm hậu, vừa rồi, nhà sư thứ nhất, trượng bị chàng dùng kiếm đề bởi quá khinh địch chứ chẳng phải tài hèn.

Giờ đây, chàng phải giao đấu với người thứ hai, sư huynh của người thứ nhất, tài nghệ trên một bậc, chàng không dám khinh thường, thấy thiên trượng bay sang, lập tức chàng thoái hậu ba thước.

Nhường đối thủ xuất chiêu đầu, chàng vùng chiếc tiêu chọc tới.

Nhà sư nhanh nhẹn vô cùng, không để cho chàng phản công, hừ một tiếng loan thiên trượng tiến theo, luôn tay quét tả hoành hữu, giáng xuống hoặc ngược lên, gió trượng vù vù, sóng trượng chớp ngời.

Trượng, là một loại vũ khí dài, đánh rộng, rất thích hợp với những cuộc giao đấu có khoảng cách xa, còn Trúc tiêu, một vật ngắn, bất quá dài độ thước, chỉ hữu dụng trong khoảng cách gần, cho nên Bạch Thiếu Huy luôn luôn thoái hậu, thành thử chàng bị đối phương dồn mãi.

Phạm Thủ ngồi trên lưng ngựa, nhìn vào trận đấu hết sức lấy làm lạ tự hỏi :

- “Tên này quả có võ công khá, cao tăng Thiếu Lâm tại La Hán đường! Tại sao đại ca cứ nhường mãi, không chịu phản công? Nếu đổi là ta, ta đã cho lão ta roi trượng từ lâu!”

Hắn không phải bức tức cho Bạch Thiếu Huy lâu hơn, tại cuộc chiến, đột nhiên Bạch Thiếu Huy hét lên một tiếng, kẻ đôi vũ khí chạm nhau thành một tiếng cốp, kinh hồn, hai bóng người vừa xáp vào nhau, lại dang ra liền. Thì ra Bạch Thiếu Huy đã nhập nội đứng lúc, Trúc tiêu đánh hất thiên trượng trở lại.

Kinh lực chạm, gây chấn động cho song phương, Bạch Thiếu Huy lùi lại nửa bước, hòa thượng lùi lại ba bước.

Tường mình có thể áp đảo đối thủ dễ dàng, bất ngờ bị đối phương phản công, bức thoái lão không khó khăn lắm, nhà sư kinh hãi cả việc loạn trượng lao tới, lão thầm nghĩ :

- “Hắn còn nhỏ tuổi quá, võ công lại cao, công phu hàm dưỡng vô cùng vững chắc, chỉ dùng một ống tiêu trúc, đánh bại được thiên trượng của mình, hắn quả là một tay đáng sợ!”

Bức thoái hòa thượng Bạch Thiếu Huy lập tức tiến lên vùng trúc đánh ra tới tấp.

Giờ thì chàng nhập nội, không để rộng khoảng cách nữa, Trúc tiêu thuận lợi, thì thiên tượng mất hẳn chỗ hữu dụng, vì làm cho hòa thượng bắt đầu lúng túng.

Tiêu pháp của chàng nhanh nhẹn dị thường, biến ảo vô lường, một đầu tiêu điểm ra xem như hàng chục hàng trăm ngọn, điểm đủ mọi nơi, hư hư thực thực, địch không biết phải phòng thủ mặt nào, hóa giải chiêu nào cho đúng.

Hay ở chỗ cùng lúc công ra mười tám chiêu, xem thì dường tượng là một, mà biến hóa hơn trăm, hơn ngàn, hoặc tụ hoặc phân tán ảo diệu hết sức.

Hòa thượng giật mình trầm nghĩ :

- “À! hán là đệ tử phái Hoa Sơn!”

Chàng mượn kiếm pháp phái Hoa Sơn, phổ qua tiêu, bởi chàng chẳng thể dùng tiêu pháp chính tông của Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu, sợ bại lộ hành tung. Do đó, hòa thượng lầm nên tưởng chàng là đệ tử phái Hoa Sơn. Và vì khoảng cách quá hẹp, lão không còn sử dụng được trượng pháp theo ý muốn được nữa.

Đánh rộng không được. Lão phải đánh hẹp thay vì cầm nơi đầu trượng, lão lại phân trượng ra làm hai, cầm nơi trung tâm, đánh cả hai đầu như sử dụng một đôi roi đoản.

Vô ích, chừng như lão không sở trường về vũ khí ngắn, hơn nữa một vũ khí bất đắc dĩ nên không gọn chút nào, do đó lỗi phản công của lão kém hiệu năng rõ rệt.

Chẳng những lão không hóa giải nổi những chiêu thức của địch, lão còn thoái hậu, tránh né luôn luôn thoái hậu, lão lùi đến sáu bảy bước rồi, và còn lùi mãi?

Lão lùi tự nhiên Bạch Thiếu Huy tiến theo, cố giữ khoảng cách hẹp, không cho lão có đất dụng võ.

Tiêu pháp càng lúc càng biến ảo phi thường.

Đột nhiên chàng thay đổi đấu pháp, đảo lộn Trúc tiêu, quét một vòng tròn, bất thành linh phóng ra ba ngọn, vừa công tả công hữu lại vừa nhắm ngực lão.

Chiêu đó có tên là “Nhất Khí Hóa Tam Thanh”, một chiêu kiếm tuyệt độc của phái Côn Lôn.

Chiêu thức đó, nếu được thi triển với một thanh trường kiếm, thì chỗ hiệu dụng không thể tương tượng nổi. Kiếm phát ra một đạo bạch quang, uốn như cái mỏng dài, đầu bắn tới, tuy cùng nhắm ba nơi, nhưng thật sự chỉ có mỗi một nơi, ác nhất là địch chẳng biết nơi bị nhắm thực mà hóa giải, nếu ngựa bên tả sẽ bị bên hữu, ngựa bên hữu lại bị bên tả, ngựa tả lại bị trung tâm, trừ ra loạn vũ khí làm tấm bình phong che đầy cả mặt trước nhưng làm như vậy thì hiệu năng phản công mất hẳn, địch thủ sẽ thừa cái nhận phản công mà tiến tới đánh bại liền.

Chàng dùng Trúc tiêu thay kiếm, vẫn lợi hại như thường, đầu tiêu chớp lên như ba đóa hoa, vút tới cùng nhắm vào ba nơi một loạt, chẳng khác nào chàng đánh một lúc ba chiếc Trúc tiêu.

Trong phái Thiếu Lâm, chỉ có bọn tăng đồ tại La Hán đường mới được phép hạ sơn hành sự, do đó những tay nào được sai phái xuất ngoại đều được chọn lọc kỹ càng, cho nên khách giang hồ thường bị bọn Thiếu Lâm đánh bại là vì họ gặp toàn cao thủ của phái này.

Đã là cao thủ, họ phải có kiến thức hơn người nên họ nhận dễ dàng đấu pháp của địch.

Vừa phát giác ra Bạch Thiếu Huy sử dụng kiếm pháp Hoa Sơn, giờ chàng giờ đến kiếm pháp Côn Lôn, hòa thượng hết sức hoang mang, vì hoang mang nên thủ pháp hơi chậm một chút, Bạch Thiếu Huy lợi dụng ngay cơ hội đó, chàng cười lớn một tiếng :

- Tại hạ muốn đại sư dừng tay lại.

Câu nói vừa buông dứt, một tiếng bốp vang lên, chiếc thiên tượng bị đánh văng tuốt lên cao, đồng thời, đầu tiêu trúc đã chọt đến nơi cánh tay cầm trượng của nhà sư.

Bị cái chọt đó, nhà sư tê dại khắp người, năm ngón tay lỏng lẻo, chiếc thiên tượng theo đà Trúc tiêu quất mạnh, bay bổng luôn trên không, bắn ra xa, rơi xuống ngoài một trượng.

Bạch Thiếu Huy thu chiếc Trúc tiêu về, chưa kịp nói gì, bỗng từ bên cạnh rừng có bốn bóng người lao vút đến cục trường.

Bốn người đó tuy cùng xuất hiện một lượt nhưng không cùng một chỗ, họ ẩn áp rải rác trong khu rừng, có lẽ họ cùng một ý niệm lo ngại cho vị sư chùa Thiếu Lâm, nên không hẹn mà cùng nhau hành động.

Họ là bốn hòa thượng, có thân hình khô vữa, vận tăng bào màu tro, mỗi hòa thượng cầm một đôi bạt bằng đồng, đường kính độ thước.

Giương mặt người nào cũng lộn về cầm hận.

Họ xuất hiện rồi, phân đứng theo vị trí tứ tượng, không nói năng gì cả, oai nghiêm như bốn pho tượng Kim Cang, trông họ thật đáng khiếp.

Họ vào trạc ngũ tuần trở lên, tất cả đều ngưng trọng thần sắc, nhìn qua cũng thừa hiểu họ là những tay có võ công cao tuyệt.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ :

- “Ngày trước mình từng được sư phó cho biết, trên Thiếu Lâm tự, ngoài bọn cao thủ một trăm lẻ tám người tại La Hán đường, chuyên dùng La Hán trận, trận lớn thì cần đủ một trăm lẻ tám, còn có một số cao thủ khác sở trường về Đồng Bạt trận, do bốn người lập thành. Giờ đây, các hòa thượng này đều cầm Đồng bạt, lại có đủ số người, có lẽ họ sắp bố trí Kim Cang Đồng Bạt trận, định vây hãm mình đây!”

Trông thấy bốn hòa thượng xuất hiện tại cục trường, Phạm Thủ lập tức ấn nhẹ một bàn tay xuống lưng ngựa lấy đà, cứ nguyên cái tư thế đang ngồi vút lên không, tròn như một quả cầu, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Bạch Thiếu Huy.

Hắn gấp giọng gọi to :

- Đại ca! Bây giờ đến lượt của tiểu đệ đó! Đại ca phải nhường cho tiểu đệ nhé! Nhất định không cho đại ca dành nữa đâu!

Từ chỗ dùng ngựa đến cục trường khoảng cách ba trượng, lại đang ngồi, chân rút khỏi bàn đạp, vắt vào nơi lưng ngựa, rồi từ cái tư thế đó vọt mình lên cao, uốn vòng đáp xuống gọn gàng nhẹ nhõm, dùng thuật khinh công linh diệu như Phạm Thủ, kể ra trên giang hồ chẳng có mấy tay.

Sự kiện đó khiến cho bọn hòa thượng vừa đến phải kinh khiếp, họ cùng đưa mắt nhìn nhau, như ngầm bảo nhau phải thận trọng, bởi họ gặp phải thứ lợi hại.

Chận Bạch Thiếu Huy bằng một câu rồi, Phạm Thủ hướng sang bọn hòa thượng, đồng thời kiếm đã tuốt khỏi vỏ, trường kiếm lăm lăm nơi tay, sẵn sàng vung lên, không cần nhân nhượng.

Hắn cao giọng thách thức :

- Các vị còn bao nhiêu nữa, hãy gọi tất cả ra đây, cho tại hạ xuất thủ một lần để đỡ phí công!

Hòa thượng đứng phía hữu trầm giọng :

- Thí chủ ngông cuồng quá!

Phạm Thủ cười ha hả :

- Có cuồng hay chẳng, trong phút chốc các vị sẽ thấy, riêng tại hạ thì bao giờ cũng thích nói sự thật, thích sự thật!

Hòa thượng đối thoại sôi giạn :

- Thí chủ...

Hòa thượng đứng phía tả lắc đầu, chận bạn đồng môn :

- Sư đệ không nên nói nhiều, hãy để ngu huynh hỏi các vị thí chủ mấy tiếng!

Lão hướng sang Bạch Thiếu Huy, vòng tay chữ thập, nghiêng mình hỏi :

- Thí chủ là người trong phái Hoa Sơn hay phái Côn Lôn?

Phạm Thủ sợ Bạch Thiếu Huy dùng lời đối đáp nhả nhận với bọn hòa thượng này, thành ra hấn mất dịp giao thủ, vội đáp :

- Hoa Sơn cũng tốt, Côn Lôn cũng hay, muốn động thủ cứ động thủ, hà tất phải đông dài?

Hắn dạy lại Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca hãy lui ra đi, phần việc này là của tiểu đệ, đại ca không được can dự!

Bạch Thiếu Huy còn lạ gì kiếm pháp tuyệt diệu của người nghĩa đệ? Nhưng trước mặt chàng, địch thủ là những cao tăng trong La Hán đường trên Thiếu Lâm tự, họ đâu phải là những tay vừa, dù tin nơi tài nghệ của Phạm Thủ, chàng cũng không khỏi lo cho hắn. Huống chi địch thủ lại không dùng võ công mà dùng thất trận, phá trận không chỉ bằng võ công mà phải có trí, có mưu, mà Phạm Thủ trẻ tính, nóng nảy, kém xét suy, biết đâu hắn không ý tài rồi lại mắc vào tay chúng?

Hơn nữa, địch đông, Phạm Thủ thì đơn thể độc lực, một chống bốn cũng phải vất vả lắm mới thắng nổi, nếu không thảm bại.

Tuy nhiên, trông thấy vẻ cương quyết của Phạm Thủ chàng nhận ra hắn chỉ muốn mỗi một mình hắn đối chiến với địch, chàng phải làm sao? Thật là khó xử cho chàng.

Do đó chàng do dự, chưa biết phải đứng tại chỗ, phòng hờ xuất thủ tiếp trợ Phạm Thủ hay lùi lại, mặc cho hắn chiến đấu với bọn hòa thượng.

Phạm Thủ đoán được thâm ý của chàng, điểm nhẹ một nụ cười thốt :

- Đại ca yên tâm đi, nghe theo tiểu đệ, lùi lại đi, khur khur chỉ có mấy tên trọc Thiếu Lâm, có đáng gì phải lo chứ? Một mình tiểu đệ thừa sức hạ chúng, hạ dễ như trở bàn tay!

À! Hấn cao ngạo quá, hấn xem thường bốn cao tăng La Hán đường, hấn lại xem thường cả uy danh của chùa Thiếu Lâm! Tự nhiên bọn hòa thượng dù trăm tinh đến đâu cũng sôi giận, và họ sôi giận thì nhất định có ác chiến rồi. Từ cái chỗ so tài cao thấp song phương phải đưa nhau đến chỗ ác đấu sanh tử!

Bạch Thiếu Huy thoáng đưa mắt nhìn qua các hòa thượng.

Chàng thấy lầm lạ, nhận ra bốn người đều nhắm mắt, nhưng gương mặt của họ lộ rõ vẻ phẫn nộ. Họ bất động như tượng thờ. Chàng thầm nghĩ :

- “Bọn này cũng ghê gớm lắm đấy, họ quá tin ở tài nghệ họ nên không may may đề phòng Phạm Thủ! Có lẽ họ đang vận tụ chân nguyên, sắp sửa xuất thủ!”

Chàng cho là họ dù có lợi hại đến đâu, dù Phạm Thủ có kẹt vào còng chế ngự của họ vẫn có thể giải thoát như thường với kiếm pháp tuyệt luân của hấn, không thủ thắng được là một sự trên chỗ tưởng rồi, nhất định không thể nào hấn bị hạ.

Giả sử, nếu hấn có bề nào đi nữa, chàng vẫn có thể can thiệp như thường, tốt hơn nên để hấn thỏa nguyện.

Chàng gật đầu :

- Được rồi, ngu huynh lui lại đây, đứng bên ngoài, quan sát trận chiến, hiền đệ cứ xuất thủ đi!

Chàng còn dặn dò thêm :

- Hiền đệ lưu tâm nhé, bốn hòa thượng đó sắp sửa bố trí Kim Cang Đồng Bạt trận đấy, trận pháp lợi hại không kém La Hán trận đâu!

Phạm Thủ cười mĩa :

- Tiểu đệ đã bảo, đại ca cứ yên trí, dù cho Đồng bạt hay Thiết bạt gì đi nữa, tiểu đệ vẫn xem thường, trận pháp gì đối với tiểu đệ cũng cảm như trò đùa trẻ nít!

Bốn hòa thượng nghe rõ tiếng mai mỉa của hấn, song họ không dám phân tán tâm thần đang lúc vận chân nguyên nên tất cả cùng lắng đọng thần sắc, cùng mở mắt ra, hai tay chấp lại, đứng bất động.

Phạm Thủ nhẹ một nụ cười, đảo mắt nhìn quanh bốn hòa thượng hét :

- Các ngươi dựng xác chết lên đó làm gì? Có muốn động thủ thì cứ giở tuyệt nghệ ra, còn chờ gì nữa?...

Cùng một loạt bốn hòa thượng mở mắt, mắt vừa mở vừa giương tròn, tám đạo tinh quang sáng rực chiếu thẳng đến Phạm Thủ mừng tượng bốn vị Kim Cang dọa oai với quý sư.

Nhà sư đứng góc tả trầm giọng thốt :

- Nếu thí chủ còn buông lời thất kính, bản tăng sẽ cam bẻ thất lễ đó!

Phạm ngữ vang lên khắp bốn phía, đồng lúc bốn hòa thượng nhích đến một bước, tám chiếc Đồng bạt cùng đưa ra, tuy cử động của nhà sư không mạnh, không nhanh, nhưng công lực tiền tàng của họ rất thâm hậu, phát huy đầy đủ qua đôi bạt, bạt ngân lên boong boong, tiếng ngân xao dợn không gian thành gió, gió không cuốn, chỉ xoáy tròn, rít lên từng tiếng âm u, rùng rợn.

Phạm lập ra một trận thế, người thủ trận phải có vũ khí, nếu không thì là vật bèn nhọn, thì cũng phải đánh được, đập được, hoặc ít nhất cũng phải là cung tiễn, nỏ, chứ có vũ khí nào lại là những chiếc bạt, nó sẽ làm gì được địch? Huống chi những chiếc bạt của bốn hòa thượng này lại to lớn khác thường?

Các hòa thượng sẽ sử dụng Đồng bạt như thế nào? Chẳng lẽ họ có pháp lực nhiệm màu như những vị tiên, hành giả ngày xưa, từ thiên đình đến hay từ Tây phương đến?

Tuy nhiên, Phạm Thủ cứ mặc cho họ thi triển công lực, pháp lực gì, hấn cứ bằng vào sở học của hấn, quyết tâm phá vỡ trận cho kỳ được mà thôi.

Hấn điểm một nụ cười, đảo mắt nhìn quanh. thấy bốn phía đều có người án ngữ, bốn người có tám cánh tay, mỗi tay đều có một chiếc Đồng bạt tạo thành một hình bát quái.

Từ tám nơi chiếc Đồng bạt, tám lực đạo kinh phát ra, tất cả đều đổ dồn về hấn, là trung tâm điểm.

Đứng bên ngoài, Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ, chẳng biết làm cách nào Phạm Thủ phá được thế trận. Thực ra chàng cũng chẳng hiểu một thế trận như vậy có công hiệu như thế nào?

Theo chàng nghĩ, phá trận đó phải giết tất cả các hòa thượng hoặc uy hiếp họ chạy đi, nếu không thì vòng vây của thế trận cứ từ từ khép lại người bị vây sẽ lúng túng trong vòng vây của tám chiếc bịt, và cuối cùng phải chịu dồn ép giữa đồng bịt đến bẹp đi.

Chàng chăm chú nhìn vào cục diện xem Phạm Thủ sẽ làm cách nào để phá trận.

Trong khi đó bốn hòa thượng tiến tới một bước. Vòng vây thu hẹp hơn. Đồng bịt xếp thành hình bát quái bớt loi lổng rồi rạc hơn, tiếng boong boong lại lớn hơn.

Phạm Thủ bịt cười ha hả, vung thanh trường kiếm loang loáng một vòng trước mặt, đột nhiên hấn xoay vòng như chong chóng, người xoay thì kiếm xung xoay theo luôn, ánh thép chớp ngời, mũi kiếm biến ra muôn ngàn đóa hoa bạc, ào ào tán mát trong không gian, như mưa sao từ trên trời đổ xuống.

Trong tiếng ào ào của trận mưa sa đổ xuống có thoang thoang tiếng xoảng xoảng như tiếng thép chạm vào nhau.

Bốn hòa thượng chẳng biết đối phương loang kiếm để làm gì mà Bạch Thiếu Huy đứng ngoài cũng không nhận định kịp Phạm Thủ đã làm gì trong vòng quay chong chóng đó.

Bốn hòa thượng cùng nhích đến một bước nữa, cùng đưa tay đẩy tám chiếc bịt đồng đến gần hơn.

Bất ngờ tám chiếc bịt cùng rã ra, mỗi chiếc làm hai phần, cộng thành mười sáu mảnh, do một đường kính xuyên ngang chỗ tay cầm.

Thì ra trong lúc vung kiếm tạo thành trận mưa sao, Phạm Thủ bằng một thân pháp và một thủ pháp cực kỳ ảo diệu, đã cho mũi kiếm viếng thăm qua đủ tám chiếc bịt, rọc mỗi chiếc một đường kính, mũi kiếm chỉ chạm sâu vào bịt đồng ba phần tư, còn lại một phần tư không đứt tiện. Nhờ đó hai mảnh bịt còn dính lại.

Bốn hòa thượng không hề hay biết cái chạm của mũi kiếm vào bịt đồng, tưởng đâu Phạm Thủ múa kiếm tạo hoa dạng mà thôi, nên cùng một loạt bước tới, đẩy bịt đồng bức dồn hấn.

Nào hay, sức đẩy của họ mạnh quá, bịt đồng bị không khí ngăn cản phản lực chấn dội, làm cho phần dính của hai mảnh bịt tiện lìa.

Phạm Thủ khéo tính toán làm sao, chẻ một đường kính như vậy, hấn phân ra mỗi phần còn một nửa tay nắm, thành thử bịt rã ra làm đôi, song vẫn còn kẹt trong tay của các hòa thượng.

Bịt bị chẻ, tay phải loi lổng, thẳng bằng phải mất, bốn hòa thượng chấp choạng một lúc, cổ gượng lắm mới đứng vững liền, mỗi tay cầm hai mảnh nhưng đưa ra vô ích, họ cùng thông tay xuống, thoáng nhìn nhau, rồi nhìn đối tượng.

Bạch Thiếu Huy trở mặt, mà hai lão hòa thượng đứng bên ngoài cũng trở mặt, không ai tưởng tượng được cảnh trạng vừa diễn ra.

Nhìn Phạm Thủ một lúc, bốn hòa thượng lặng lẽ quay mình, mang mỗi người bốn mảnh bịt bước vào ven cây, phất chốc mắt dạng, chẳng nói năng tiếng nào.

Phạm Thủ gọi với theo :

- Các người còn đồng bọn, cứ gọi hết ra đây, ta sẵn sàng chấp nhận mọi cuộc báo hận!

Bạch Thiếu Huy quay qua hai lão hòa thượng, từ từ hỏi :

- Giở thì các đại sư có thể để cho anh em tại hạ tiến tới chứ?

Hai nhà sư lạnh lùng :

- Bản tăng cản trở hai thí chủ, là do ý tốt, chứ chẳng phải muốn làm hỏng sự việc của hai thí chủ đâu! Nếu các vị muốn đi, cứ đi!

Cả hai quay mình tiến vào rừng, nhường lối cho Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ tiến tới.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ mỉm cười, lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình.

Họ theo những lối mòn, quanh co xuyên rừng, khi lên đồi, khi xuống thung lũng, một lúc khá lâu, mới đến một sơn thôn, nằm dựa chân núi Vu Sơn.

Sơn thôn gồm độ vài mươi nóc nhà, dĩ nhiên dân cư chẳng có bao nhiêu người, họ sống về nghề nông hơn là săn bắn và đồn củi.

Thực ra, những dân cư này, trước kia sống bằng nghề hướng đạo, lúc du khách bốn phương còn đổ xô về đây để lên tận đỉnh Thần Nữ Phong xem cho biết di tích một chuyện tình nửa tiên nửa tục.

Thời gian qua, du khách lần lần thưa thớt, nghề hướng đạo không còn nuôi sống số dân cư, họ xoay qua nghề nông.

Vì là nơi quy tụ du khách, tất nhiên phải có hàng quán, bán cái ăn uống, cho thuê chỗ trọ. Cũng như nghề hướng đạo, hàng quán lần lần suy giảm, cuối cùng thì ngưng thế hẳn, thỉnh thoảng mới có một vài du khách tìm đến, nhưng rất bất thường, thành ra thức ăn, thức uống nếu có, cũng chỉ với tính cách tạm bợ thôi, chẳng còn tươm tất như ngày xưa.

Trong sơn thôn, có một ngôi quán, hiện tại thì ngôi quán đó quá tiêu điều, khi Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù tới nơi, thì vị chủ quán già nua đang ngồi ngáp ruồi nơi quầy.

Ngôi quán chỉ có vài chiếc bàn cũ kỹ với mấy chiếc ghế ọp ẹp, nếu còn hình thức một ngôi quán, là do mấy chiếc bàn ghế kê theo lối sẵn sàng tiếp khách, có ống đũa đặt giữa bàn, mặt bàn còn hoen ố những vết sạm mờ dầu. Tất cả được điểm xuyết thêm bằng một chiếc quầy dùng làm nơi ngả lưng cho người trong quán khi uể oải, hoặc những lúc mỏi mòn chờ khách từ cung trăng rớt xuống.

Và, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù hiện ra, đứng là từ cung trăng rơi xuống.

Lão chủ quán hết sức hân hoan, chạy ra sân nghinh đón cả hai, tiếp tay với họ, cột ngựa vào cột cây, rồi mời cả hai vào trong ngôi.

Lão xuyết xoa mấy tiếng chiêu đãi, rồi vào trong mang bình trà, hai cái chén rót đầy mời họ.

Một ngôi quán như thế, tự nhiên chẳng có tiểu nhị, và kẻ phục dịch hẳn gồm những thân nhân lão chủ.

Chừng như lão quý khách lắm, nên cố mời cả hai uống cho kỳ được chén trà.

Cả hai nâng chén trà lên đưa vào môi, nhấp thử một chút, nghe đắng và chát vô cùng, lại chẳng có một chút hương gì cả, mừng rỡ tưởng là nước lá cỏ lá cây hái vội cho vào nước đun sôi, có chút màu xem được vậy thôi.

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn qua lão già, dùng mắt một giây nơi chiếc áo màu đất bằng bố của lão, một màu đậm bạc nhưng cũng là một màu nghi trang thông dụng nhất ở những nơi hắc điểm, nhưng chẳng không đề cập đến hương vị của trà, điềm nhiên thốt :

- Anh em tại hạ là những kẻ du sơn, muốn có cái gì ăn tạm để còn thời gian lên đỉnh Thần Nữ Phong, lão trượng tùy tiện cho vài món, không cần cầu kỳ lắm, miễn có ăn nhanh chóng thì thôi!

Lão nhìn hai người một chút, nghe họ nói định lên đỉnh Thần Nữ Phong ngấm cảnh, thoáng lộ vẻ kinh dị, song vội cười, phân trần :

- Không dám giấu nhị vị, lúc này không phải mùa du sơn thưởng cảnh, khách du rất ít, cuộc sinh hoạt của lão phu phải thu gọn phần nào, nên không có gì xứng đáng cho các vị dùng, chỉ có mỗi một món mì là sẵn sàng, còn các thức ăn khác, nếu các vị muốn dùng, tất phải đợi lâu một chút.

Bạch Thiếu Huy khoát tay :

- Lão trượng không phải ngại, có mì càng tốt, ăn mì cũng đỡ đói được vậy chứ, cần gì phải bày vẽ thêm ra cho mất thì giờ? Xin lão trượng cho ăn liền đi!

Lão chủ do dự một chút :

- Nhị vị có muốn uống một chút rượu chăng? Rượu của lão phu cất rất ngon đấy, tuy ở chốn cô tịch hoang vu, lão phu vẫn phải nghiên cứu cách cất rượu rất công phu, vì khách du có người khó tánh, họ đòi cho được rượu ngon, không có là họ la hét ầm lên, lão phu đến khổ với họ!

Phạm Thù gật đầu :

- Nếu có rượu ngon, lão trượng cứ cho một bình, anh em tại hạ uống thử xem sao, nếu hợp khẩu vị thì kêu thêm.

Lão chủ vâng một tiếng đoạn quay mình trở vào trong.

Đợi lão khuất dạng sau tấm vách ngăn rồi, Bạch Thiếu Huy cho tay vào mình, lấy ra hai viên thuốc do Cửu Độc Nương Tử trao cho ngày trước, chia cho Phạm Thù một viên bảo hắn uống nhanh.

Phạm Thù lấy làm lạ, dùng phép truyền âm nhập mật hỏi :

- Đại ca phát hiện điều gì khả nghi?

Tuy hỏi thế, hắn vẫn uống như thường.

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Hiện đệ chẳng để ý sao, chén trà có hương vị rất lạ kỳ, mình nhấp một chút rồi không uống nữa, lão chủ quán sinh nghi nên quay qua mời rượu, mình bằng lòng gọi rượu, lão hớn hờ ngay. Như vậy là đáng ngờ rồi!

Phạm Thù cảm hận :

- Lão già khả ố!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tuyệt đối không nên tỏ lộ cảm nghĩ gì cả, để xem lão ấy còn giở trò gì thêm!

Vừa lúc đó, lão chủ quán trở ra, mang rượu và thức nhắm đặt lên bàn, xoa xoa hai tay vào nhau, lí nhí :

- Hai vị tạm dùng, lão phu mong hai vị không đến nỗi mất hứng!

Bạch Thiếu Huy cầm chiếc bình, rót đầy một chén, không do dự uống cạn, khà khà mấy tiếng, khen :

- Khá đấy, rượu này có hạng lắm đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Nhân cơ tỵ kế

Phạm Thủ cũng làm ngay một chén như chàng, nhưng hấn vờ nhăn mặt, phun phèo phèo, nói :

- Tiểu đệ không quen rượu, uống vào nghe đắng và cay quá, nóng cả lưỡi rồi đây này!

Lão già không rõ hấn nói thật hay giả vờ, hơi biến sắc mặt, hấp tấp giải thích :

- Rượu của lão phu cất đã lâu, có trên trăm năm rồi đó, tánh rất dịu, người không quen uống, uống cũng chẳng say, hai vị cứ nhâm nhi đi, trong giây phút sẽ có mùi. Để lão phu vào hối thúc người nhà gấp tay chút cho các vị dùng!

Phạm Thủ vội dặn vớ theo lão :

- Luôn tiện, lão trưng cho một đĩa thịt trâu nhé!

Lão chủ gật đầu.

Phạm Thủ hất phần rượu còn lại trong chén xuống đất. Bạch Thiếu Huy sợ hấn nóng tính, là hồng mư đồ, vội bảo khẽ :

- Đừng hấp tấp, hiền đệ nhé. Chúng ta đang đói, phải chờ ăn xong một vài tô mì đỡ dạ, rồi muốn làm gì hãy làm.

Một lúc sau, lão chủ mang thịt trâu ra, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ vừa ăn, vừa nói chuyện trên trời dưới đất, ba hoa huyền thuyên, như chẳng hề lưu ý đến ngôi quán này là hắc điểm hay bạch điểm. Họ không quên bảo chủ quán cho một đĩa thịt trâu, cho con Tiểu Bạch đớp.

Một lúc lâu nữa, lão chủ mới mang mì ra. Lão vừa đặt hai tô mì lên bàn, vừa liếc bình rượu, thấy rượu đã vơi, lão thoáng lộ vẻ đắc ý. Nhưng lão không đắc ý lâu, khi thấy thần sắc của cả hai còn tỉnh táo như thường, lão vội hỏi :

- Hai vị có cần thêm rượu nữa chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không cần, anh em tại hạ rất kém tửu lượng, cạn một bình như vậy là nhiều lắm rồi đấy. Và lại, ăn xong anh em tại hạ còn lên núi, uống thêm sợ đi đường không tiện!

Chàng gặm đầu, xoi mì. Ăn một tô mì, chẳng phải lâu, trong phút giây là xong.

Theo chủ trương đã định sẵn, Bạch Thiếu Huy đứng lên vờ đập choạng đôi chân, bắt buộc phải đưa một tay vịn mép bàn, tay kia thò vào mình lấy bạc, cất giọng hơi lè nhè, dứt quãng :

- Lão... lão trưng tính xem bao nhiêu tiền cả thấy.

Rồi chừng như không gượng nổi, chàng lại ngã ngổ xuống ghế, chiếc ghế ọp ẹp suýt gãy dưới sức nặng của chàng. Ngồi xuống rồi, hai cánh tay tì lên mép bàn, bất động.

Phạm Thủ cũng gật gật gù gù, cũng lè nhè như chàng :

- Đại ca say rồi phải không?

Hấn cũng dợm đứng lên, được nửa vời lại ngồi xuống, ngoẻo đầu lên mép bàn, bất động.

Lão chủ nhìn cả hai một lúc, chờ xem quả thật họ bị rượu quật ngã, hay họ dờ trò gì, lão cười, cười đến rung chuyển cả vai :

- Có lẽ hai vị không quen rượu thật đấy, chứ một bình rượu chia cho cả hai, làm gì vật ngã các vị nổi trong lúc khí huyết còn phương cương?

Lão bước tới, đưa tay xoa nhẹ lên vai Bạch Thiếu Huy :

- Khách quan có muốn lên núi ngoạn cảnh chăng? Nếu muốn thì lão phu cho người khiêng lên đấy cho!

Rồi lão bước sang Phạm Thủ, cũng xoa nhẹ vào vai hắn, lão lắc vai người này, đến một lúc sau lão lắc đầu :

- Say thật rồi, say như chết, không còn nghĩ ngợi gì nữa!

Lão vỗ tay ba lượt.

Từ phía sau, ba đại hán bước ra, người đi đầu vận chiếc áo xanh, vóc dáng hơi lùn, đôi mắt sắc vô cùng. Y hỏi :

- Xong rồi đấy chứ?

Hai người đi sau y, tay cầm đao, tướng mạo khá dữ dằn.

Lão chủ vội xua tay nghiêng mình :

- Báo cáo Lục đầu đội, may mắn được thành công mỹ mãn!

Lục đội trưởng lạnh lùng xoa nhẹ chiếc cằm, gật gật đầu :

- Tốt lắm! Ta sẽ ghi công trình lên Đường chủ, ngươi cảm chắc được trọng thưởng đó!

Lão chủ cười mon :

- Tuy nhiên cũng nhờ rất nhiều nơi Đội trưởng mới được thành công như thế này, và còn phải nhọc đội trưởng đề bạt lên cấp trên, tôi hết sức cảm kích! Hai người này, xem có vẻ cổ quái vô cùng...

Lục đội trưởng giương tròn mắt :

- Cổ quái làm sao?

Lão chủ thốt :

- Chất thuốc mê của tôi, bất cứ ai nếm một chút là bị nhiễm liền, nhưng hai tên này, uống cạn một bình rượu, lâu lắm mới thấm thuốc, thực là một sự kiện tôi chưa từng thấy từ khi tôi bắt đầu sử dụng loại mê dược bí chế này!

Lục đội trưởng vẫn lạnh lùng như thường :

- Có gì kỳ lạ đâu! Bất quá chúng có nội công khá thâm hậu, chúng vận khí bức trụ chất thuốc, thành ra thuốc ngấm chậm trễ hơn như với những người khác.

Lão chủ cười nhẹ :

- Lục đội trưởng không biết đó thôi, chứ loại thuốc gia truyền nhà tôi...

Lục đội trưởng càng lạnh lùng hơn, không muốn kéo dài câu chuyện để mãi nghe cái lão chủ quán khoe trương tài hạ mê dược của lão, y quay lại phía sau, vẫy tay phân phó hai tên kia :

- Mang chúng đi!

Thấy vẻ mặt của Lục đội trưởng hơi khác thường, lão chủ quán không nói thêm gì nữa, im lặng nhìn hai đại hán bước đến gần Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ.

Tự nhiên, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ nghe chúng nói với nhau, không sót một tiếng, nhưng cả hai vẫn vờ mê man như trước, mắt nhắm nghiền, bất động, mặc cho hai đại hán khiêng vào trong.

Nhưng vốn tính trẻ con, khi bị khiêng ngang qua lão chủ quán, Phạm Thủ đưa chân khoèo lão, làm lão ngã nhào, va vào mình đại hán công hán.

Đại hán mắng lão chủ quán :

- Thế ngươi mù rồi chắc? Sao không tránh cho người ta làm phận sự?

Lão chủ quán lóp ngóp bò dậy, biết thân, bỏ đi nơi khác.

Công Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ vào trong, hai đại hán bỏ xuống đất.

Lục đội trưởng bảo một tên :

- Từ Vinh hãy đi thông báo cho các trạm canh phòng, lập tức trở về đây, để cùng nhau kéo về Phân cung.

Một đại hán vâng lệnh đi liền.

Phạm Thủ khẽ hé mí mắt, nhìn qua cục diện, nhận thấy lúc đó chỉ còn có tên Đội trưởng và một đại hán, nhưng tên Đội trưởng chấp tay sau lưng, đứng tại khung cửa. Hắn bỗng nảy ra một ý niệm, vội dùng phép truyền âm nhập mật gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca liệu cách chế ngự tên Đội trưởng nhé!

Hắn giả vờ rên khẽ một tiếng cho đối phương lưu ý đến hắn.

Lục đội trưởng nghe hắn rên, vội quay người lại hất hàm hỏi đại hán :

- Tên đó làm gì thế?

Đại hán cúi xuống, nhìn thoáng qua cả hai, đoạn chỉ Phạm Thủ đáp :

- Tiểu tử này rên ư ư, nhưng hắn vẫn mê mang, chừng còn say nặng!

Lục đội trưởng từ từ bước tới cạnh Phạm Thủ, đột nhiên xuất thủ điểm nhanh vào huyệt đạo của hắn.

Nhưng trước khi hắn xuất thủ, Bạch Thiếu Huy đã nhanh tay hơn phóng một đạo chỉ phong, nhắm đúng vào yếu huyệt của y, y lao đảo một chút, rồi ngã quỵ.

Phạm Thủ không chậm trễ, vọt đứng lên, điểm nhanh vào huyệt đạo của đại hán. Rồi hắn hỏi :

- Bây giờ mình làm sao đây đại ca?

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Họ Lục có hình vóc giống hiền đệ, hãy mượn y phục hắn mặc vào đi!

Chàng tự mình cũng mượn y phục của đại hán mặc vào. Cả hai thay đổi y phục xong, nghiễm nhiên trở thành của phe đối lập và hai tên kia trở thành tội phạm.

Phạm Thủ nhìn Bạch Thiếu Huy, rồi nhìn mình, trong lớp y phục vừa đổi, mỉm cười hỏi :

- Đại ca muốn trà trộn với chúng, định làm gì chứ?

Bạch Thiếu Huy thấp giọng :

- Đối phương đã chuẩn bị chu đáo, mình không thể dùng vũ lực, tất nhiên phải dùng mưu, trước hết trà trộn vào sào huyệt của chúng, do xét tình hình rồi sẽ tùy cơ hạ thủ đoạn.

Chàng lấy thuốc cải sửa dung mạo, sửa gương mặt cho Phạm Thủ trước, rồi sửa cho mình.

Nhờ quen tay lại phải tranh thủ thời gian, chỉ trong thoáng mắt chàng đã hoàn thành công tác đó rất mỹ mãn, đúng lúc bên ngoài có tiếng chân người vang lên.

Bạch Thiếu Huy vội bước tới đón chặn, trông thấy bảy tám đại hán vận y phục chet, xuất hiện ló nhỏ trước ngôi lầu.

Chàng cao giọng ra lệnh :

- Đội trưởng đang khám soát hai tên đó, các ngươi không được vào, khi cần đến ai, người sẽ cho gọi.

Bảy tám đại hán đó vâng một tiếng rồi tản mát trước sân quán, tìm chỗ ngồi tán chuyện với nhau.

Bạch Thiếu Huy vào trong, cải sửa dung mạo hai tên đó cho giống chàng và Phạm Thủ.

Phạm Thủ nhìn chúng gật đầu khen :

- Đại ca khéo tay vô cùng! Nhất định phải truyền lại cho tiểu đệ cái thuật này mới được.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Phạm đệ muốn học tự nhiên ngu huynh phải truyền cho, nhưng cũng phải chờ lúc rỗi rảnh!

Chàng rút soạt thanh đoản kiếm cầm tay, tay kia điểm khai huyết cầm của đại hán, lạnh lùng dọa :

- Nếu ngươi la lên một tiếng thì đừng trách ta sao tàn nhẫn!

Đại hán được giải khai huyết đạo, tỉnh lại thấy một người giống mình không sai một điểm, người đó lại lăm lăm thanh đoản kiếm chớp sáng trong tay, mũi kiếm chong thẳng nơi ngực của hắn, hắn hết sức kinh ngạc chẳng hiểu sự tình ra làm sao cả.

Đến lúc hắn nghe Bạch Thiếu Huy cất tiếng đe dọa hắn mới phát hiện ra là bị kẹt vào tay địch, biến hắn sắc mặt rung rung giọng thốt :

- Đại hiệp... dung tha sanh mạng cho tiểu nhân... Tiểu nhân chẳng dám...

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vậy là bằng hữu thức thời vụ đó. Bây giờ tại hạ hỏi gì, bằng hữu cứ thật tỏ bày, nhất định tại hạ không làm gì thương tổn đến bằng hữu!

Đại hán hấp tấp đáp :

- Đại hiệp cứ hỏi, miễn điều đại hiệp hỏi không nằm ngoài chỗ hiểu biết của tiểu nhân, tiểu nhân xin nói cho đại hiệp tường, quyết chẳng dám giấu!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Trước hết, hãy cho tại hạ biết, bằng hữu thuộc về đường nào và tên họ là chi?

Đại hán không do dự :

- Tiểu nhân là Dao Năng, vệ sĩ Đệ nhất đội trong Thần Long đường.

Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp :

- Sào huyết của chúng ở đâu? Nơi đó gọi là gì?

Đại hán thốt :

- Tại Vu Sơn, nơi đó có một Phân cung!

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Mình chưa hề nghe nói đến Phân cung tại Vu Sơn!”

Chàng nhìn thẳng vào mắt đại hán :

- Nhân vật nào chủ trì Phân cung?

Đại hán đáp :

- Phân cung chủ.

Bạch Thiếu Huy gất :
gắt :

- Nhưng Phân cung chủ là ai?

Đại hán sợ hãi :

- Tên họ, thực sự tiểu nhân không được biết, chỉ hiểu Phân cung chủ là nữ nhân, mặt luôn luôn có khăn vuông che khuất, do đó tiểu nhân cũng chẳng hiểu được Phân cung chủ ở vào lứa tuổi nào!

Bạch Thiếu Huy tỏ vẻ thông cảm :

- Dưới Phân cung có cả thầy được mấy đường?

Đại hán thốt :

- Hai đường, Thần Long và Thần Cơ.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hoán Hoa cung có một Tổng hương đường, dưới Tổng hương đường có hai đường là Thiên Long và Thần Oai, nay ta lại được biết tại Vu Sơn có Phân cung, dưới Phân cung có hai đường tùy thuộc là Thần Long và Thần Cơ, tổ chức giống nhau, chừng như Phân cung này là một cái tên ngụy trang cho Tổng hương đường thì phải!

Chàng hỏi lại Dao Nặng :

- Bằng hữu biết Đường chủ là ai chứ?

Dao Nặng đáp :

- Thần Long đường chủ tên là Hàn Khuê, ngoại hiệu Ngọc Phiến Lang Quân, còn Đường chủ Thần Cơ đường thì tiểu nhân chỉ biết y họ Đường, chứ chẳng hiểu tên họ và ngoại hiệu là chi.

Nghe đại hán nói đến hai tiếng Ngọc Phiến, bất giác Bạch Thiếu Huy giật mình, lại nghĩ :

- “Có lẽ Hàn Khuê là kẻ cướp Hương Hương mang đi sau khi hạ sát mẹ nàng! Chỉ có Hoán Hoa cung mới thù hận mẹ Hương Hương, mà Hàn Khuê thì mừng tượng là người của Hoán Hoa cung, ta nghi ngờ quá!”

Chàng lại hỏi :

- Trong Thần Long đường có mấy đội?

Dao Nặng đáp :

- Hai đội, mỗi đội gồm hai mươi tám người. Đội trưởng đội thứ nhất là Lục Trường Sanh ngoại hiệu Thiên Lang Sát. Đội trưởng kia là Tôn Nhất Phương, ngoại hiệu Tam Nhãn Thần.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Bằng hữu đối đáp nhanh thực đó, tuy nhiên tại hạ còn phải làm nhọc bằng hữu một lúc nữa, xin cảm phiền nhé!

Thốt xong chàng đưa tay điểm huyết Dao Nặng trở lại, đoạn day qua Phạm Thủ :

- Phạm đệ có theo dõi cuộc hồi cung của ngu huynh chứ? Chắc không quên một chi tiết nào?

Phạm Thủ gật đầu :

- Nhớ rõ lắm! Có bao nhiêu chi tiết đó lại quên đi thì còn làm ăn sao được nữa?

Bạch Thiếu Huy bước tới khung cửa cao giọng gọi :

- Từ Vinh, bảo lão già ấy vào đây!

Từ Vinh và Dao Nặng là hai tên đệ tử thân tín của Lục đội trưởng, luôn luôn túc trực quanh quần cấp chỉ huy, kẻ nào tán mác đi đâu thì đi, hấn vẫn ở trước sân chờ lệnh.

Nghe tiếng gọi, hấn cao giọng quát :

- Vương lão đầu đâu? Đội trưởng đòi người đấy!

Lão chủ quán là Vương lão đầu trong tổ chức của chúng vâng một tiếng lớn, theo sau Từ Vinh tiến vào.

Bạch Thiếu Huy khoát tay về hướng Từ Vinh :

- Đội trưởng phân phó, người phải đứng bên ngoài canh phòng cho cẩn mật, đừng để kẻ nào vào ngang, người muốn được yên tĩnh để tra khảo hai tên tội phạm.

Vốn là tay sai, bảo đâu làm đó, Từ Vinh có cần gì suy nghĩ viên vông, nghe đồng bạn nói thế, liền gật đầu trở ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy day qua Vương lão đầu hét :

- Theo ta vào trong cho Đội trưởng hỏi!

Phạm Thủ đóng vai Đội trưởng lúc đó chấp tay ra sau lưng, đứng cạnh hai tên “tội phạm” chẳng hiểu Bạch Thiếu Huy gọi Vương lão đầu vào đây là có ý gì, vội đưa mắt ngăm hỏi chàng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nhẹ, ra vẻ bảo hấn yên trí, đoạn nhìn thẳng vào mắt Vương lão đầu :

- Vương lão đầu! Thuốc mê của ngươi còn nhiều đấy chứ? Đội trưởng cần dùng thuốc đó, ngươi còn bao nhiêu, trao ra bấy nhiêu.

Wương lão đầu không kịp đáp, lặng lẽ bước đến góc vách, moi dưới nệm cỏ của chiếc giường ọp ẹp, lấy ra một cái bao bằng giấy chắc, trao lại cho Bạch Thiếu Huy, đoạn lí nhí :

- Bao nhiêu thuốc trong bao có thể dùng độ mười lần, cứ bỏ vào rượu vào trà cho uống, lập tức có công hiệu, không sai!

Bạch Thiếu Huy vừa đưa tay tiếp nhận vừa hỏi :

- Có thuốc giải chứ?

Wương lão đầu cười vuốt :

- Chẳng có thuốc giải, thuốc này bạo phát bạo tàn, chỉ có công hiệu làm mê man trong bảy tám khắc thời gian là tan ngay chẳng cần giải. Tuy nhiên nếu muốn người bị đánh thuốc mau tỉnh lại, cứ dùng nước mát dội lên đầu là chất thuốc mất công hiệu ngay.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thảo nào mà hấn chẳng đặt cho loại thuốc này cái tên Nhập Khẩu Mê, vào miệng là làm người mê ngay, được cái là không nguy hại lắm!”

Chàng vẩy tay :

- Được rồi, ngươi hãy ra ngoài đi, khi nào cần ta gọi!

Wương lão đầu toan quay mình bước đi, Phạm Thủ đột nhiên thốt :

- Hãy khoan!

Wương lão đầu vội dừng chân :

- Đội trưởng còn điều chi phân phó cho thuộc hạ?

Phạm Thủ nghiêm lạnh giọng :

- Sự việc hôm nay, ngươi phải tuyệt đối giữ kín, đối với bất cứ ai, ngươi không được phép bép xép đấy!

Wương lão đầu cười mơn :

- Tự nhiên! Tự nhiên! Đội trưởng dạy sao, thuộc hạ thi hành y như vậy. Đội trưởng cứ yên trí, ngày trước thuộc hạ có tánh vui mồm miệng thật đấy, cho nên bằng hữu thường gọi là lão Thổ, thổ là thổ tả ấy mà, biết được gì là tìm người thổ lộ ngay, cái hiệu đó nghe không khoái chút nào. Mãi đến bây giờ thuộc hạ đã sửa tánh lại dè dặt kín đáo lắm chứ, mà bằng hữu vẫn gọi là lão Thổ, thật lắm lúc cũng bực mình!

Lão rùn vai tiếp nói :

- Dù sao cái tánh nhậy miệng của thuộc hạ cũng đem lại lợi ích phần nào cho thuộc hạ. Nhờ tánh nhậy miệng đó, thuộc hạ được lão chủ nhân truyền cho phương thức chế loại thuốc Nhập Khẩu Mê. Lão chủ nhân bảo, người nhậy miệng chỉ nên dùng Nhập Khẩu Mê thôi, không thể dùng các loại mê được khác...

Lão rùn vai tiếp nói với giọng căm hờn :

- Tuy được truyền tiểu kỹ đó, nhưng để làm gì? Ai ai cũng cho rằng cái tánh nhậy miệng của thuộc hạ rất nguy hiểm, với tánh đó thuộc hạ có thể tiết lộ nhiều việc trong tổ chức cho người ngoài nghe, nếu có người biết chạm vào chỗ nhược của thuộc hạ. Học được tiểu kỹ đó rồi, thuộc hạ cũng chẳng được trọng dụng, cho nên dù Đường chủ hiện tại ngay từ lúc nhỏ, do thuộc hạ nuôi nấng, dạy từ bước đi, từ tiếng nói, thế mà khi cầm quyền, lại an trí thuộc hạ tại quán này, ngăn cấm thuộc hạ bén mảng đến Đường sở trên núi!

Lão tỏ vẻ trầm buồn lạ! Lão bất mãn vô cùng.

Bạch Thiếu Huy giật mình trầm nghĩ :

- “Lão chủ nhân của hấn là ai? Chỉ truyền cho hấn loại Nhập Khẩu Mê mà không truyền những loại mê được khác? Thế ra lão chủ nhân của hấn là tay chuyên hạ mê được? Hấn lại còn tiết lộ, lúc nhỏ, Đường chủ do lão ẵm bồng, dạy đi dạy đứng, có lẽ hấn đề cập đến Thần Long đường chủ Ngọc Phiến Lang Quân Hân Khuê!”

Chàng nhìn Phạm Thủ rồi Phạm Thủ nhìn chàng, đoạn chàng cất tiếng hỏi :

- Lão chủ nhân của ngươi là ai?

Vương lão đầu không nghĩ ngờ gì cả, đáp nhanh :

- Lão chủ nhân của thuộc hạ rất có thanh danh trên giang hồ, được nhiều người ngưỡng mộ. Tuy có bản lĩnh cao siêu, lão chủ nhân lại không thích lợi danh, nên chẳng hề can thiệp vào sự việc giang hồ, sống ẩn cư ở một nơi như hàng cao sĩ...

Lão day qua Phạm Thủ, chép chép miệng rồi tiếp nối :

- Đội trưởng hiện tại, tuổi trên tứ tuần, có lẽ cũng nghe nói đến một người, cách đây rất nhiều năm, từng nổi danh về sử dụng mê dược, người đó là Văn Hương giáo chủ...

Phạm Thủ giật mình buột miệng ả lên một tiếng khê.

Vương lão đầu không để ý đến vẻ kinh ngạc của hắn, cứ tiếp nối :

- Văn Hương giáo chủ là đồ đệ của lão chủ nhân thuộc hạ!

Phạm Thủ vờ thản nhiên :

- Còn Đường chủ của chúng ta?

Vương lão đầu bỗng thấp giọng :

- Đường chủ cũng là một đồ đệ của lão chủ nhân. Lão chủ nhân không con, một hôm, sau khi xuất ngoại trở về, có mang theo một đứa bé...

Chừng như lão thấy mình lỡ lời nên biến sắc mặt hấp tấp thốt :

- Chết! Thuộc hạ đáng tội chết! Nếu Đường chủ nghe được, thuộc hạ mất mạng liền!

Phạm Thủ trấn an lão :

- Ngươi đừng lo, ta chẳng nói gì cả với Đường chủ đâu.

Rồi hắn hỏi :

- Văn Hương giáo chủ đã xuất hiện trên giang hồ hơn hai mươi năm trước, có lẽ lúc đó Đường chủ còn nhỏ lắm?

Vương lão đầu đáp :

- Cũng chẳng nhỏ gì cho lắm, lúc Đường chủ được mười bốn mười lăm tuổi rồi, còn họ Hầu thì trưởng thành, lớn hơn Đường chủ rất nhiều, họ Hầu là Văn Hương giáo chủ đấy!

Lão nhắc đến họ Hầu, giọng lão không được chút cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Ngọc phiến lang quân

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Thế mới được chứ! Chẳng lẽ bao nhiêu ngày theo dõi lại chẳng thu được kết quả nào sao? Ngọc Phiến Lang Quân! Một nam tử có chiếc quạt ngọc! Lần này thì không còn lăm lặc như tại Dương gia trang nữa!”

Hắn vờ vẻ thản nhiên buông gọn một tiếng ả, như để tỏ cho lão già biết hắn chú ý nghe câu chuyện của lão, lão mới thấy hứng, tiếp tục kể.

Vương lão đầu không cần ai hỏi cứ kể luôn :

- Tiểu tử họ Hầu đó, bề ngoài thì trông như người vào trạc hai mươi hơn, nhưng thật ra hắn còn lớn tuổi hơn thuộc hạ vì hắn luôn luôn mang mặt nạ da người, vì hắn có dáng dấp của hạng thanh niên, nên ai ai cũng lầm tưởng hắn trẻ trung lắm! Đến lão chủ nhân cũng phải lầm, hà huống kẻ khác? Có một hôm hắn sơ suất thế nào quên mang mặt nạ, thuộc hạ mới bất ngờ trông thấy gương mặt thật của hắn. Trời! Một gương mặt đáng tửm lạ! Không thể đếm tắt cả những vết sẹo chằng chịt trên gương mặt của hắn! Thuộc hạ thoáng trông thấy liền rùng mình không dám nhìn nữa!

Bạch Thiếu Huy hỏi gấp :

- Lão chủ nhân của người không biết lai lịch hẳn?

Vương lão đầu đáp :

- Ban sơ, lão chủ nhân chẳng biết gì về hẳn. Mãi đến sau này, người mới khám phá ra hẳn là một tên dâm tặc, vì cái tánh dâm dật đó bị người khác hủy diệt dung mạo, cho nên hẳn luôn mang mặt nạ thành thử ai cũng lầm hẳn là một trang thanh niên, gia dĩ hẳn cũng cùc xung tận tụy nên có vẻ khả ái lắm! Sau khi bị thuộc hạ bắt gặp hẳn trong thực trạng rồi hẳn sợ thuộc hạ mách lại với lão chủ nhân, lập tức trốn khỏi sơn môn, trước khi trốn, hẳn có lấy trộm mấy pho sách quý dạy cách chế luyện độc dược cũng như giải dược. Lão chủ nhân vì cái việc đó, tức uất, sanh bệnh, người nằm liệt giường đến lúc chết! Bắt đầu từ ngày họ Hầu rời sơn môn, giang hồ có thêm một nhân vật vừa xuất hiện, lấy ngoại hiệu là Văn Hương giáo chủ!

Phạm Thủ lại hỏi :

- Rồi Đường chủ chúng ta bỏ qua, không đi tìm hẳn?

Vương lão đầu tiếp :

- Năm năm sau, khi Đường chủ luyện thành bản lĩnh hữu dụng thì Văn Hương giáo chủ bỗng dưng mất tích, không còn ai gặp lại hẳn trên giang hồ nữa.

Phạm Thủ liền nghĩ :

- “Có lẽ chính là lúc Văn Hương giáo chủ gặp mẹ Hương Hương, cùng nhau ẩn nấp trong tòa địa thất! Cũng vì vậy mà giang hồ cho là lão mất tích!”

Hắn vờ gạt đầu :

- À! Sự tình là như thế! Dĩ nhiên lão ấy mất tích rồi Đường chủ làm sao tìm được!

Vương lão đầu bước đến gần Phạm Thủ một chút, thấp giọng hỏi :

- Đội trưởng có biết võ công của Đường chủ do ai truyền dạy chăng?

Phạm Thủ ngạc nhiên :

- Ta làm gì biết được tường tận như người?

Vương lão đầu càng hạ giọng thấp hơn :

- Chính vị Tổng giám Phân cung truyền cho Đường chủ đó!

Tổng giám Phân cung? Chức vị này hẳn phải cao hơn Phân cung chủ, nhưng nhân vật nào đảm nhiệm chức vụ đó?

Bạch Thiếu Huy muốn biết lắm song nghĩ khó mở miệng hỏi, chàng sợ Vương lão đầu nghi hoặc. Thế để lão cao hứng nói ra, chứ hỏi nhiều quá lão sẽ có cảm tưởng là bị hỏi cung dâm nghi ngờ, rồi không chịu khai sự thật.

Vương lão đầu cười mon, tiếp :

- Còn một việc nữa, có lẽ Đội trưởng chưa được biết!

Phạm Thủ lắc đầu :

- Tự nhiên rồi! Ta không rành việc trong Phân cung bằng người, người biết gì cứ nói ta nghe, đừng ngại!

Vương lão đầu làm ra vẻ thần bí, lắc lắc đôi vai rồi thấp giọng thốt :

- Nghe nói, Đường chủ của chúng ta là nghĩa nữ của Tổng giám Phân cung, từ ngày lập ra Phân cung này. Tổng giám đưa Đường chủ đến đây trao trọng trách cai quản mọi việc lớn nhỏ.

Phạm Thủ biết lão đã nói hết những gì lão hiểu về Đường chủ của lão rồi, hẳn khoát tay :

- Được! Ta hứa không hề thuật lại với Đường chủ những gì người đã nói với ta. Cứ yên trí, hiện giờ người hãy ra ngoài kia, khi nào cần, ta gọi!

Vương lão đầu miệng thì vâng mà chân còn dấn chặt tại chỗ, chưa chịu quay mình bước đi, lão còn dận dò :

- Xin Đội trưởng nhớ nhé, thuộc hạ xem Đội trưởng như người rất thân mới dám thổ lộ can trường, nếu Đường chủ hay được, thuộc hạ sẽ không còn đất dung thân đây!

Phạm Thủ mỉm cười :

- Yên trí, ta đã hứa là giữ lời, và lại có việc gì quan trọng lắm, đâu cần phải mách lại với Đường chủ?

Hắn vỗ vào vai Vương lão đầu, cười tươi tiếp nối :

- Người đã có nhã ý xem ta như người thân, ta lại xem người như người ngoài được sao? Lần này, bắt được hai tên gian tế, ta sẽ ghi công trọn vẹn cho người, và hết lòng van xin Đường chủ cất nhắc cho người nhờ!

Wương lão đầu cúi rạp mình xuống :

- Mọi sự xin nhờ Đội trưởng đề bạt, thuộc hạ quyết chẳng quên ơn.

Rồi lão điểm một nụ cười bước ra ngoài.

Loại thuốc mê của Vương lão đầu, không làm bằng chất bột thuốc đó đặt trong những bao nhỏ, dùng bao nhúng luôn trong rượu, thuốc ngấm ra nhờ vậy mà rượu không biến màu, mỗi bao nhúng được mười lần. Hiện tại Bạch Thiếu Huy lấy bao thuốc, nhúng vào một chén rượu chàng vừa rót ra, rồi cạy miệng Lục đội trưởng, đổ vào một nửa chén còn nửa chén chàng đổ vào miệng Dao Năng.

Xong việc đó, chàng nhìn Phạm Thủ mỉm cười :

- Giờ thì mình đi được rồi!

Phạm Thủ cười khổ :

- Kế của đại ca tuyệt vời thật, rất tiếc chúng ta chẳng hiểu gì về đường đi nước bước, luôn cả những người ở đây, tiểu đệ chỉ sợ mình bị lộ hình tích mất!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Điều đó chẳng quan hệ gì cả. Chúng ta chỉ cần lưu ý, đề dặt từng việc, nhận xét kỹ rồi tùy cơ hành sự, thiết tưởng chúng ta cũng có thể đối phó với mọi diễn tiến bất ngờ!

Chàng bước đến cửa cao giọng nói :

- Các anh em vào đây, mang hai tên này cùng đi!

Mang hai người chỉ cần bốn đại hán cũng đủ làm công việc đó, bốn tên vâng một tiếng bước vào nhà, chia nhau khiến Lục đội trưởng và Dao Năng ra khỏi quán.

Phạm Thủ sửa dáng cho thật oai, bước theo chúng. Hắn liếc mắt xem con Tiểu Bạch đang ở đâu, nhận ra nó vẫn còn ngồi nguyên dưới chiếc ghế của hắn lúc đầu, không hề bỏ đi đâu cả. Hắn khen thầm con chó rất khôn, hắn vô cùng khâm phục Hạo Thiên Cầu có tài huấn luyện chó, biến con vật thành một cộng sự viên rất đắc lực, tiếc một điều là nó không nói được tiếng người. Nhưng không nói được, lắm lúc cũng là một cái hay chứ nói được mà bép xép như Vương lão đầu chỉ hại cho chủ nhân chứ ích gì?

Hắn khen nó thông linh vô cùng, vì vừa rồi trước khi giả vờ bị mê mang vì độc dược, hắn đã dặn nó, bất cứ sự tình xảy ra như thế nào, chỉ nằm im đừng kêu la nhúc nhích. Nó đã làm đúng như hắn dặn dò.

Hắn bước đến bên cạnh con chó, cao giọng thốt :

- Con vật này xem ra có chỗ dùng được, vậy ta mang nó cùng theo luôn về Phân cung!

Hắn vừa thốt vừa cúi xuống, xoa tay lên mình Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngẩng cao đầu vẫy đuôi, như mừng rỡ với đề nghị của Phạm Thủ.

Phạm Thủ mỉm cười, quay lại phía sau, gọi to :

- Dao Năng đâu? Hãy dắt con chó này theo ta!

Bạch Thiếu Huy cười thầm, trông thấy Phạm Thủ đóng kịch cũng khá lắm, chàng vâng một tiếng, bước tới trông sợi dây da vào cổ dắt đi.

Phạm Thủ hết sức khó khăn, thầm nghĩ :

- “Đi, là phải về Phân cung, nhưng Phân cung ở đâu? Làm sao đi được?”

Bạch Thiếu Huy trông thần sắc Phạm Thủ, biết hắn đang lo lắng gì rồi, định thốt mấy tiếng trấn an hắn, song hắn cũng có tài ứng biến đúng lúc, hắn vẫy tay cho bọn đại hán đang chờ lệnh.

- Các anh em cứ đi trước, ta và Dao Năng đi sau, phòng ngừa bất trắc!

Tám tên đại hán vâng một tiếng, bốn tên khiêng hai mạng, bốn tên kia đi kèm hộ tống, phía sau có Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù đoạn hậu, Tiểu Bạch đi kèm.

Từ Vinh và Dao Năng là đôi vệ sĩ của Lục đội trưởng, Dao Năng đầu thì Từ Vinh đẩy, nên lúc đó Từ Vinh đi bên cạnh Dao Năng.

Loanh quanh từ chân núi theo các con đường mòn, khi lên cao, khi xuống thấp, lần lần đoàn người lên tới đỉnh.

Phạm Thù trầm nghĩ :

- “Đỉnh này có thể là Thần Nữ Phong đây!”

Con đường này phải trải qua một cây cầu trúc, qua khỏi cầu trúc, có bốn đại hán vận y phục xanh, mang đao đứng gác trông thấy Lục đội trưởng, nghiêng mình cung kính chào.

Phạm Thù nhận ra, y phục của bốn đại hán này, đồng dạng với bọn đi theo hấn, chúng cũng có mang đỉnh bài thêu hai chữ Thần Long như bọn đi với hấn, nhưng chẳng biết chúng thuộc đội một hay đội hai.

Hấn chỉ gật đầu chào rồi đi qua luôn.

Từ đó đi tới, con đường không còn khúc khuỷu nữa, cát trải đều, chân bước rất êm, rộng vừa đủ cho hai con ngựa sổng vó cùng chạy, con đường cát rất dài, dài từ đỉnh núi xuống chân dĩ nhiên là phía đối diện.

Đi không bao lâu, đoàn người tiến đến một khu đất rộng, có cây cao, có nhà ngang dãy dọc. Nơi đó là Phân cung Vu Sơn.

Tám đại hán đi trước, không dừng chân nơi nào cả, cứ đi thẳng đến một tòa kiến trúc to lớn.

Phạm Thù và Bạch Thiếu Huy nhận ra tòa kiến trúc đó là một ngôi miếu cổ, được sửa sang lại làm cơ sở của chúng.

Mặt trước tòa kiến trúc có ba khung cửa, khung giữa lớn hơn hai khung bên, sơn màu đỏ, lúc đó cửa đóng kín.

Cửa bên tả có hai võ sĩ vận áo xanh đứng canh, mang đao sắc, cửa bên hữu cũng có hai võ sĩ mang đao, nhưng lại vận y phục đen.

Phạm Thù a khẽ một tiếng trầm nghĩ :

- “Trông ra tình hình, thì bọn đứng bên tả thuộc Thần Long đường, bọn đứng bên hữu thuộc Thần Cơ đường”.

Hai võ sĩ đứng bên cửa tả, trông thấy Phạm Thù liền nghiêng mình chào cực kỳ cung kính.

Thế là đoàn người đã đến Phân cung Vu Sơn rồi. Đã đến nơi tất phải vào, vào là cả một vấn đề, rất có thể Phạm Thù và Bạch Thiếu Huy bị lộ hành tích.

Phạm Thù bối rối vô cùng. Nhưng chẳng lẽ về đến “nhà” lại không vào?

Hấn cố lấy can đảm, ngang nhiên bước qua ngưỡng cửa.

Bên trong là một con đường hành lang, bên tả có một dãy phòng độ bảy tám gian, có lẽ phòng ngủ của bọn thuộc hạ Thần Long đường.

Tận đầu hành lang có một cửa ngách, qua khỏi cửa ngách đó, đến một tòa tiểu viện, đến tận thềm tòa tiểu viện, tám tên đại hán mang hai tội phạm là Lục đội trưởng và Dao Năng thật dừng chân lại.

Phạm Thù dù sao cũng còn non tuổi giang hồ, chưa thuộc rành quy củ của các Bang, Hội, hiện tại hấn chẳng biết xử trí như thế nào cho hợp tình hợp lý.

Nhưng đã có Bạch Thiếu Huy, chàng nhanh mắt trông vào tiểu viện, trông thấy nơi đầu trong đại sảnh có một chiếc ghế bành, trước ghế bành có hai ghế nhỏ, trên cao một chút tại trung ương có một tấm biển nêu lồng lộng ba chữ Thần Long đường.

Nhìn tấm biển, nhìn chiếc ghế bành, chàng biết ngay nơi đây là cơ sở trị sự của Đường chủ.

Chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Phạm Thù :

- Hiện đệ bước tới thềm, xưng tên, tuyệt đối không nên ngang nhiên bước vào.

Phạm Thù cảm thấy thẹn vì kiến thức không bằng Bạch Thiếu Huy. Hấn y lời chàng bước đến gần thềm tiểu viện, cao giọng báo trình :

- Thuộc hạ là Lục Trường Sinh, xuất ngoại hành sự, nay trở về Phân cung, xin phục lệnh Đường chủ!

Hấn vừa buông dứt câu nói, từ bên trong một thiếu nữ vận áo xanh bước ra thốt :

- Lục đội trưởng hãy vào đại sảnh chờ một chút, cho tiểu tỳ thông báo với Đường chủ.

Phạm Thù bước vào đại sảnh, vòng tay :

- Làm nhọc cô nương, tại hạ hết sức áy náy!

Thiếu nữ áo xanh rót một chén trà, mang đến, đoạn tiếp :

- Lục đội trưởng dùng trà, chờ một chút nhé!

Thiếu nữ đặt chén trà lên bàn, trước chiếc ghế thứ nhất.

Chàng trầm nghĩ :

- “Nàng đặt chén trà nơi đó, tức là mình thuộc đội thứ nhất, và chiếc ghế đó hẳn là dành cho mình. Mình cứ ngồi, chắc chắn chẳng sai lầm đâu!”

Hắn liền ngồi vào chiếc ghế đó.

Hắn ngồi xuống xong, thiếu nữ lại cúi đầu chào và lui vào trong.

Không lâu lắm, một người từ trong bước ra, người đó có gương mặt dài, ốm, vận chiếc áo xanh tay cầm một chiếc quạt nan bằng ngọc, thần thái hết sức văn nhã.

Phạm Thù đã nghe Dao Nặng tiết lộ tại quán, Đường chủ họ Hàn, tên Khuê, ngoại hiệu Ngọc Phiến Lang Quân, hiện tại người này cầm chiếc quạt, như vậy đúng là Đường chủ rồi, mà Đường chủ là Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê rồi!

Hắn đứng lên, nghiêng mình cung kính thốt :

- Thuộc hạ xin bái kiến Đường chủ!

Song phương đứng cách nhau không xa lắm, Phạm Thù nhận thấy đôi mắt của Đường chủ sáng lạ lùng, ẩn ước có sát khí lạnh lạnh.

Hắn lại nghĩ :

- “Tên này không phải tay hiền, mình phải cẩn thận mới được!”

Ngọc Phiến Lang Quân đưa mắt nhìn ra bên ngoài một thoáng đoạn cất giọng lạnh lùng :

- Lục đội trưởng tân khổ quá! Có lẽ đã bắt được hai tên đó rồi chứ?

Y vừa thốt vừa bước đến chiếc ghế bành, ngồi xuống.

Phạm Thù vâng một tiếng :

- Thuộc hạ may mắn thành công trong sứ mạng do Đường chủ giao phó!

Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê tiếp :

- Ngươi có hỏi tên họ chúng chẳng?

Phạm Thù lắc đầu :

- Không. Chúng chỉ cho biết là thừa lúc rối rãnh, đến đây với mục đích du sơn ngoạn cảnh, chúng muốn lên đỉnh Thần Nữ Phong, sau đó chúng bị đánh thuốc mê, đến bây giờ chưa tỉnh!

Ngọc Phiến Lang Quân rùn vai :

- Chúng bị hạ mê được dễ dàng như thế à?

Phạm Thù cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ở lòng bàn tay, tuy nhiên hắn bình thản đáp :

- Thoạt đầu, bọn thuộc hạ ần mật, để cho một Vương lão đầu tiếp chúng, hạ Nhập Khẩu Mê vào trà, cho chúng uống, chất trà đắng quá, chúng không uống, bắt buộc Vương lão đầu phải thuyết phục chúng dùng rượu, đến lúc đó mới bị hạ mê được.

Hắn nhờ Bạch Thiếu Huy chỉ dạy cách thức biến giọng nói và nhại đúng với người mình giả mạo, nên hắn đóng vai Thiên Lang Sát Lục Trường Sinh cũng khá lắm, dù sao thì hắn cũng thấy khó khăn vô cùng, vì phải giữ gìn ý tứ từng ly từng chút.

Ngọc Phiến Lang Quân hừ lạnh :

- Bảo chúng đưa hai tên đó vào đây!

Phạm Thủ kêu khổ, thảm nghĩ :

- “Nguy rồi! Y muốn tự hồi cung, như vậy tất phải làm cho hai tên đó tỉnh lại, chúng tỉnh lại là hấn và Bạch Thiếu Huy lộ hình tích mất! Thế này mình phải tiên hạ thủ vi cường rồi!”

Nghĩ như vậy rồi, Phạm Thủ liền quay mình ra hướng bên ngoài đồng dục gọi :

- Các anh em đâu, mang chúng vào đây!

Vừa lúc đó Bạch Thiếu Huy dùng phép truyền âm nhập mật bảo hấn :

- Phạm đệ hãy bình tĩnh! Nếu chưa phải lúc cần thiết tuyệt đối không nên vọng động!

Bốn đại hán, theo lệnh của Phạm Thủ, khiên Lục đội trưởng và Dao Năng vào, đặt chúng xuống nền, nghiêng mình chào Đường chủ rồi lui ra ngoài!

Ngọc Phiến Lang Quân quát mắt nhìn cả hai nằm bất động, lâu lắm không nói tiếng nào.

Phạm Thủ biết Đường chủ là tay lợi hại, ngầm chuẩn bị, đôi tay nắm chặt gấu trong hai ống tay áo, mặt ngoài giữ vẻ trầm tĩnh, bên trong ngưng tụ chân khí, vận dụng đủ mười thành công lực, sẵn sàng ứng phó mọi diễn tiến.

Thời khắc trôi qua, trầm trọng, không gian lắng đọng khó thở vô cùng.

Đường chủ nhìn cả hai một lúc, tự lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật, ta chưa từng trông thấy hai tên này!

Phạm Thủ thốt nhanh :

- Chúng từ Xuyên Tân đến đây, thuộc hạ theo sát, tuyệt đối không làm người!

Ngọc Phiến Lang Quân trầm giọng :

- Dù chúng là ai cũng mặc, đã lọt vào vùng Thần Nữ Phong là phải bị xử tử.

Đột nhiên y đưa tay lên, phóng ra hai đạo chỉ phong, nhắm đúng tử huyệt của Lục đội trưởng và Dao Năng.

Phạm Thủ ghé sợ sự tàn ác của Đường chủ, giết người không chớp mắt, không lý do chính đáng, nhất là không hỏi han một lời!

Nếu y muốn hỏi, cứ làm cho cả hai tỉnh lại, điều đó có khó khăn gì?

Tuy nhiên, y giết chết Lục Trường Sanh và Dao Năng, là có lợi cho hấn và Bạch Thiếu Huy, hấn phải mừng hơn là tiếc thương cho chúng.

Hấn vờ kinh hãi, hỏi một câu :

- Đường chủ không hỏi cung chúng!

Chừng như Ngọc Phiến Lang Quân không thích nói nhiều, y không lưu ý đến câu hỏi của Phạm Thủ, lạnh lùng thốt :

- Bảo bọn thuộc hạ mang hai xác chết đó ra ngoài. Còn các người, chắc phải nhọc mệt lắm, phần việc tuần phòng đêm nay, hãy để cho bọn nhị đội Tôn Nhất Phương làm cho!

Buông dứt câu nói, y đứng lên lui vào hậu sảnh.

Phạm Thủ thở phào nhẹ nhõm, việc lo ngại đầu tiên tại Phân cung, kể như đã qua rồi, hấn vâng một tiếng với theo Ngọc Phiến Lang Quân, đoạn bước ra cửa quát :

- Vào đây mấy tên mang chúng đi!

Bốn đại hán bước vào khiêng hai xác chết trở ra.

Phạm Thủ vẫy tay cho bốn đại hán còn lại ra lệnh :

- Đường chủ cho phép, các người hôm nay nghỉ ngơi, còn Dao Năng và Từ Vinh thì theo ta, ta có việc sai khiến!

Đội cho bốn đại hán đi rồi, Bạch Thiếu Huy nhìn Từ Vinh trầm giọng :

- Đi chứ! Đội trưởng có việc phân phó chúng ta thi hành, sao người còn đứng đó?

Cả hai không biết đường, tự nhiên phải để cho Từ Vinh đi trước.

Từ Vinh cấp tốc chuyển mình, bước đi ngay. Bạch Thiếu Huy theo sát hần, Phạm Thủ đoạn hậu.

Ra khỏi Thần Long đường, theo con đường hành lang thẳng đến cửa tả, ra ngoài cũng theo hướng tả, đến một tòa tiểu viện khác, tòa tiểu viện đó có ba gian phòng, không rộng lắm.

Phạm Thủ lại nghĩ :

- “Nơi đây là cơ sở của Thiên Lang Sát Lục Trường Sanh nếu y có vợ con thì thật là khó xử!”

Phía trước Từ Vinh và Bạch Thiếu Huy đã vào nhà rồi. Bỗng từ bên hữu, một giọng nói nhỏ khô khan vọng ra :

- Lục lão ca đã về đây à?

Tiếp theo câu nói, một gương mặt vàng xuất hiện có đôi mày ngắn lông, giữa đôi mày có vết sẹo đao trông như một con mắt thứ ba, vận chiếc áo màu xanh.

Phạm Thủ chợt tỉnh ngộ, chưa kịp nói gì, Từ Vinh đi đầu đã cất tiếng chào :

- Thuộc hạ kính mừng Tôn đội trưởng.

Thì ra Phạm Thủ nhận được đối phương là Tôn Nhất Phương, ngoại hiệu Tam Nhân Thần, Đội trưởng đệ nhị đội trong Thần Long đường, dưới quyền sai khiến của Ngọc Phiến Lang Quân.

Bạch Thiếu Huy đóng vai Dao Nặng cũng nghiêng mình chào như Từ Vinh đã làm.

Phạm Thủ bước tới vòng tay điểm nụ cười, thốt :

- Tiểu đệ đã về đây, Tôn huynh vẫn ăn ngon ngủ kỹ chứ!

Tôn Nhất Phương bật cười ha hả :

- Tự nhiên rồi! Đệ ăn ngon ngủ kỹ, trong khi Lục huynh tân khổ, kể ra cũng chẳng khoái gì! Huynh xuống núi lần này, học đâu được cái lối khách sáo hơi lạ đây? Chừng như ăn nói văn hoa hơn trước!

Y không đợi Phạm Thủ đáp tiếng nào, tiếp nói ngay :

- Lão ca xuất ngoại hành sự lại trở về nhanh thế, chắc đã thành công chứ?

Phạm Thủ giật mình, đoán là đối phương có nghi ngờ gì đấy, nên mới hỏi như vậy, hần gật đầu thốt :

- Mọi việc đều nhờ Vương lão đầu làm hộ, thành ra khỏi phí lực và phí thì giờ nên trở về sớm!

Giọng nói của Lục Trường Sanh nghe ồ ồ như tiếng thác nước đổ xuống triền. Phạm Thủ cố gắng nhại theo, nhưng khó làm cho giống hệt nổi.

Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương đưa tay vỗ vai Phạm Thủ, cười lớn :

- Nghe nói hai tên đó đã đánh bại bọn hòa thượng Thiếu Lâm, vậy mà lão ca bắt được chúng, đáng phục lắm!

Phạm Thủ nghe cái vỗ vai đó khá mạnh, hần cau mày, nhưng lấy lại thần nhiên liền, cười nhẹ đáp :

- Thì... mình cứ cố gắng hết sức mình, thi hành lệnh thượng cấp, may mà thành công..

Hần đôi dề, đôi luôn giọng :

- Đường chủ vừa bảo, việc tuần phòng đêm nay, do Tôn huynh đảm nhận đấy!

Tam Nhân Thần kinh ngạc :

- Lục lão ca đừng đùa chứ! Đêm nay đúng là phiên của lão ca mà!

Phạm Thủ chỉnh sắc mặt :

- Đường chủ vừa đích thân bảo với tiểu đệ như vậy! Đêm nay, đệ nhất đội được nghỉ, bù lại công tác vừa rồi, để cho đệ nhị đội của Tôn huynh thay thế. Nếu Tôn huynh không tin, cứ hỏi Đường chủ.

Tam Nhân Thần cười khanh khách :

- Được rồi, được rồi! Nếu có lệnh Đường chủ tiểu đệ phải tiếp phiên chứ sao! Đệ nhất đội cực khổ, vất vả, thì đệ nhị đội phải thay, đó là lẽ đương nhiên mà!

Y dợm quay mình bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Mê nữ

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Phiến Tôn huynh khó nhọc một đêm nhé!

Thốt xong câu đó hắn phát giác ra mình đã tỏ lộ chất tư văn quá, không hợp với cái giọng ồ ồ thô tục của con người mà hắn đang giả dạng. Nhưng đã lỡ rồi thì biết làm sao hơn? Và lại Tôn Nhất Phụng đã đi xa rồi, rất có thể là y không nghe được câu nói của hắn.

Cứ theo tình hình thì Đệ nhị đội trưởng cư trú trong gian nhà bên hữu, vậy thì gian nhà bên tả này thuộc về Đệ nhất đội trưởng.

Từ Vinh đi trước, kế đến là Bạch Thiếu Huy trong lốt Dao Nặng, sau cùng là Phạm Thủ trong lốt Lục Trường Sanh, cùng bước vào gian phòng bên tả.

Đưa mắt quan sát một vòng quanh gian phòng, Phạm Thủ nhận ra nơi đây đúng là chỗ cư ngụ của Lục Trường Sanh, với nhiều vật dụng có dấu hiệu của họ Lục. Phía sau gian phòng có một vuông sân lộ thiên nhỏ, cạnh vuông sân có một dãy nhà nhỏ hơn dãy trước, cũng có ba gian phòng. Nơi đó là chỗ cư ngụ của hai vệ sĩ của Lục Trường Sanh và hai vệ sĩ của Tôn Nhất Phụng.

Từ Vinh đã lên đèn trong phòng rồi.

Đèn lên là đến bữa ăn tối, Từ Vinh và Dao Nặng ăn bên ngoài, còn phần Lục Trường Sanh thì có một lão bà mang thức ăn vào tận phòng.

Phạm Thủ vừa ăn vừa suy nghĩ về những hành động sắp tới, lúc bà lão dọn đồ ra thì Từ Vinh và Bạch Thiếu Huy bước vào. Phạm Thủ vẫy tay :

- Ta chẳng còn việc gì cần các người, cứ đi nghỉ đi.

Cả hai nghiêng mình chào, đoạn bước ra ngoài. Đêm vừa qua Phạm Trù thức trắng nên bây giờ hắn nghe một mồi lạ lùng, lập tức ngồi xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Đêm xuống dần dần, canh một qua, canh hai đến. Ngồi trong phòng, Phạm Trù bỗng thấy Bạch Thiếu Huy lách vào rồi nói :

- Phạm đệ, dậy thôi, chúng ta còn phải tìm Hương Hương chứ.

Phạm Trù nhảy xuống giường hỏi :

- Mình tìm chỗ nào đây đại ca?

Bạch Thiếu Huy nói :

- Ngọc Phiến Lang Quân bắt nàng đi, dọc đường còn xưng nàng là em gái để đánh lạc hướng của chúng ta, cũng là che mắt tổ chức. Huynh trông thấy phía sau có một tòa lầu màu hồng, có thể y an trí nàng trong đó.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Thế là mình phải hành động ngay trong đêm nay?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm :

- Ý của ngu huynh muốn như vậy, nhưng chúng ta chưa thuộc đường nên huynh định đi làm cuộc dò thám trước, quan sát địa thế xong thì cứu nàng cũng không muộn. Vì nếu hắn muốn hại nàng thì đã hại từ lâu rồi chứ không để đến bây giờ đâu.

Phạm Thủ gật đầu :

- Tính như đại ca thật là chu đáo, còn Từ Vinh?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Huỳnh đã điểm huyết ngù của hấn, hấn còn ngủ say dài dài.

Cả hai ra khỏi phòng, dè dặt tung mình lên mái nhà, đưa mắt nhìn ra bốn phía thì chỉ thấy một bầu không khí yên tĩnh, dường như chẳng có ai tuần tra xung quanh cả.

Nhưng ở phía sau tòa tiểu viện Thần Long dường thì dường như có bóng người.

Phạm Thủ nói :

- Người trên lầu kia chưa ngủ, hay là mình đợi thêm một lúc nữa?

Bạch Thiếu Huy cười :

- Nếu đợi mãi mà trời sáng thì sao? Hiện tại đã gần canh ba rồi, thời gian còn lại cho chúng ta rất ngắn nên phải hành động gấp thôi. Đèn sáng như vậy thì ta ở trong tối nhìn ra càng rõ.

Dứt lời, chàng vọt mình nhảy vào một góc tối tăm trong Thần Long đường, Phạm Thủ thấy thế cũng bám sát theo sau.

Lại nghe ngóng một lúc, cả hai bò lén đến chỗ có bóng đèn, nhún chân nhảy lên đứng vào thành cửa sổ, chọc thủng lớp giấy bồi rồi nhìn vào trong.

Bên trong là một gian phòng trang trí cực kỳ hoa lệ, có một thiếu nữ đang ngồi xem sách, chính là Hương Hương.

Phạm Thủ quay mặt lại nhìn Bạch Thiếu Huy như ngầm hỏi phải làm sao.

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút rồi nói :

- Phạm đệ cứ vào đi, xem kỹ xem có phải là nàng không? Nhớ dò xét thái độ của nàng nữa nhé.

Phạm Thủ trở mặt :

- Tiểu đệ vào ư?

Bạch Thiếu Huy cười :

- Chứ còn ai nữa? Nàng có cảm tình với Phạm đệ, nếu đệ vào thì nàng sẽ không kêu la làm kinh động mọi người. Còn nếu không phải nàng thì ngu huynh sẽ có cách.

Phạm Thủ đỏ mặt :

- Đại ca cứ đùa tiểu đệ mãi.

Bạch Thiếu Huy nghiêm sắc mặt :

- Ngu huynh nói thật đó. Thần sắc của nàng không giống như bị mê dược, chỉ có Phạm đệ xuất hiện thì nàng mới chịu tỏ lộ tâm tư mà thôi.

Chàng đưa ra một viên thuốc sửa sắc diện, nói :

- Mau đổi gương mặt lại như cũ đi rồi vào, thời gian không còn nhiều đâu.

Phạm Thủ chụp lấy viên thuốc chà sát khắp mặt mày, tuy nhiên hấn còn ngần ngại, hỏi :

- Biết nói gì với nàng đây?

Bạch Thiếu Huy cười :

- Thì tùy cơ mà nói, đôi trai gái yêu nhau thì cần gì ai dạy cách nói chuyện thế nào?

Rồi chàng nghiêm giọng :

- Cần nhất là phải hỏi nàng tại sao nàng lại tin Ngọc Phiến Lang Quân là bảo huynh?

Phạm Thủ gật đầu, lập tức nhảy vào trong. Bạch Thiếu Huy cũng tìm chỗ ẩn thân, chuẩn bị đối phó với mọi tình huống bất lợi.

Thấy có người nhảy vào phòng, thiếu nữ ngẩng mặt lên nhìn, Phạm Thủ nhận ra đó quả là Hương Hương. Nàng nháu mày nhìn hấn một lúc rồi mới hỏi :

- Ngươi... ngươi là...

Phạm Thủ nói :

- Tại hạ là Phạm Thủ, cô nương quên tại hạ rồi sao?

Hương Hương cắn môi suy nghĩ :

- Ta quên mất rồi... dường như là ta đã từng gặp ngươi...

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Cứ tình hình này thì có thể nàng đã trúng mê dược của Ngọc Phiến Lang Quân, chứ không tỉnh táo như đại ca suy đoán. Nhưng lạ thật, nếu trúng mê dược thì tại sao sắc mặt nàng vẫn thanh thản như vậy?”

Hắn kiên nhẫn nhắc lại :

- Mười hôm trước đây, cô nương xuất ngoại, mua sắm các vật dụng. Tại hạ động tính hiếu kỳ nên theo dõi vào tận thạch thất, gặp lệnh đường nên bị lệnh đường chế ngự...

Hương Hương mỉm cười, ngắt lời :

- Ta nhớ ra rồi, nhưng việc đó cách đây mấy năm rồi mà.

Phạm Thủ trầm kêu khổ, cách đây mới có mười hôm mà nàng nghĩ là đã mấy năm. Hắn thở dài :

- Rồi cô nương sao lại ở đây?

Hương Hương đỏ mắt rơi lệ, nói :

- Năm đó mẹ ta bị cừu nhân sát hại, ta lại bị người cướp đi, may nhờ gặp lại bào huynh nên người cứu ta về đây.

Phạm Thủ lại lắc đầu kêu khổ.

Hương Hương lại hỏi :

- Còn ngươi? Sao ngươi lại ở đây?

Phạm Thủ làm ra vẻ thần nhiên :

- Xuôi ngược giang hồ mãi nên tại hạ đâm chán, cuối cùng về đầu dưới trướng của bào huynh cô nương. Đêm nay nhân rồi rảnh nên thăm viếng cô nương vậy mà.

Hương Hương thoáng thẹn thùng nói :

- Hay lắm! Vậy ngày mai ta sẽ nói với đại ca ta...

Phạm Thủ gạt mình khoát tay :

- Đừng! Tại hạ lén đến thăm cô nương mà cô nương nói với lệnh huynh thì khác nào tố cáo tại hạ? Đường chủ mà nổi giận lên thì sẽ đuổi tại hạ mất.

Hương Hương gạt đầu :

- Cũng được, ngươi không muốn thì ta không nói đâu.

Phạm Thủ nghiêng mình :

- Đêm đã khuya rồi, tại hạ xin cáo từ.

Hương Hương thoáng buồn :

- Ngươi vẫn đến thăm ta chứ?

Phạm Thủ gạt đầu :

- Nếu có dịp thì tự nhiên tại hạ sẽ đến ngay.

Hắn quay mình vọt qua cửa sổ.

Hương Hương nhìn theo, gương mặt trầm trầm như có chiều suy nghĩ.

Vì nàng mở cửa rộng nên ánh sáng bên trong hắt ra ngoài khá nhiều, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ sợ lộ nên dè dặt len lén theo vùng tối mà đi. Đến bờ tường, cả hai dừng lại nghe ngóng, không dám vượt lên ngay.

Phạm Thủ thấp giọng nói :

- Đại ca, anh nghe hết rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu, chàng đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho Phạm Thủ im lặng.

Từ nơi chân tường, cả hai còn nhìn rõ khung cửa sổ của Hương Hương, ánh đèn hắt ra sáng rực.

Lâu lắm nàng mới đóng cửa sổ lại, rồi một lúc sau nữa thì đèn cũng tắt.

Trong thời gian dừng lại nơi chân tường, Bạch Thiếu Huy đã lại cải trang cho Phạm Thủ thành Lục Trường Sanh. Cả hai tung mình qua bờ tường, nhưng chưa kịp đáp xuống thì đã thấy có một vệt sáng xanh từ mặt đất xẹt thẳng lên không trung, cao hơn bảy tám trượng.

Đã có kinh nghiệm giang hồ nên Bạch Thiếu Huy biết ngay Phân cung đang bắn tín hiệu báo động. Lập tức chàng nắm tay áo Phạm Thủ, cả hai dè dặt đáp xuống cạnh một ngôi nhà vùng phụ cận.

Phạm Thủ hỏi :

- Lừa gì vậy đại ca?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Phân cung có tín hiệu, dường như có kẻ đang đột nhập vào đây.

Phạm Thủ giục :

- Vậy thì ta nên trở về gấp.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không vội! Nơi này cũng gần phòng chúng ta, nếu có gặp bọn người trong Phân cung thì Phạm đệ có thể nói là vì thấy báo động nên vội vã đến đây. Phạm đệ vẫn đang trong vai Đội trưởng mà.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Đại ca nói phải.

Bạch Thiếu Huy nói khẽ :

- Cẩn thận, có người.

Một bóng người từ đầu tường lao ra. Bạch Thiếu Huy không chờ cho đối phương đáp xuống đất đã tung mình lên vuron tay ra chụp lấy, chiêu thức đó là “Vân Long Tam Chiết” của Côn Lôn, Phạm Thủ vô cùng thần phục.

Bạch Thiếu Huy lướt đến cạnh Phạm Thủ nói :

- Theo cách ăn mặc của người này thì dường như hắn không phải là người trong Phân cung. Hắn bị thương khá nặng đó.

Phạm Thủ hỏi :

- Mình có nên cứu hắn không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cứu người trong lúc lâm nguy là việc của chúng ta mà, đưa hắn về phòng rồi hãy tính.

Cả hai cùng chạy về phòng. Đặt người bị thương lên giường, Phạm Thủ nói :

- Đại ca, đệ có mang thuốc Kim Sang.

Bạch Thiếu Huy nói :

- Phạm đệ hãy ra ngoài, nhảy lên nóc nhà quan sát chung quanh. Người trong Phân cung thấy đệ đứng trên nóc nhà thì sẽ nghĩ rằng đệ đang tìm gian tế mà không lục soát phòng của mình.

Phạm Thủ gật đầu bước ra.

Bạch Thiếu Huy nhìn xuống nạn nhân, thấy y vận y phục màu tro, tuổi độ ngũ tuần, vừa ốm vừa nhỏ, mặt biến màu đất, răng cắn chặt.

Nơi vai tả của cô dính một con hồ điệp cánh vàng, chế tạo cực kỳ tinh xảo, máu bê bết đầy mình.

Bạch Thiếu Huy nhìn qua lác đầu lăm bằm :

- Âm khí của Đường gia ở Tứ Xuyên, thật là cực độc, xem ra nếu không có thuốc giải thì trong vòng nửa khắc người này phải chết.

Chàng trầm nghĩ :

- “Thì ra trong Vu Sơn phân cung có cả cao thủ Đường gia”.

Chàng chợt nhớ lại lời tiết lộ của Dao Năng, vị Đường chủ Thần Cơ đường cũng mang họ Đường.

Chất độc do Đường gia chế ra thì chỉ có họ Đường mới có thuốc giải, trên giang hồ ai trúng phải thì chỉ biết bó tay chờ tắt thở mà thôi. Người này còn thoi thóp, xem ra chỉ vừa mới trúng âm khí, chỉ tiếc là chàng lực bất tòng tâm.

Đột nhiên có tiếng gió lạ nổi lên, rất nhẹ, mừng rỡ tựa như có người vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Vì nghĩa cứu người

Bạch Thiếu Huy kinh hãi quay nhanh mặt nhìn ra ngoài cửa, trông thấy Phạm Thủ tiến vào.

Hắn vừa đi vừa cười thốt :

- Đại ca nói đúng đấy! Tiểu đệ lên nóc nhà đứng một lúc, thấy bốn năm võ sĩ Thần Cơ đường từ xa chạy đến, chúng gặp tiểu đệ cúi đầu chào rồi bỏ đi liền.

Bạch Thiếu Huy gật đầu thở dài :

- Không sợ chúng lục soát nữa, nhưng lại sợ cho tánh mạng nạn nhân.

Phạm Thủ trở mặt :

- Hắn đã sao? Chết rồi?

Bạch Thiếu Huy lại thở dài :

- Chết thì chưa chết, nhưng không phương cứu chữa, tình trạng của hắn gần như tuyệt vọng.

Phạm Thủ hỏi gấp :

- Hắn bị thương chỗ nào?

Bạch Thiếu Huy vẫn thở dài :

- Cần gì phải bị thương ở chỗ nhức? Trúng phải âm khí có tẩm độc của họ Đường thì cảm như quỷ vô thường đã trao lệnh truy hồn của Diêm chúa rồi, còn trông mong gì nữa? Trừ khi tìm được thuốc giải của chính họ Đường chế luyện.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Tưởng sao, chứ như thế thì đại ca cứ yên trí đi, nếu còn hơi thở là tiểu đệ cứu được.

Bạch Thiếu Huy nhìn sững hắn :

- Phạm đệ có thuốc giải?

Phạm Thủ điểm một nụ cười :

- Làm gì có thuốc giải? Tiểu đệ có quen biết gì đến người trong họ Đường mà có thuốc giải? Lúc tiểu đệ hạ sơn, gia sư có tặng cho một chiếc vòng bằng sừng con tê ngưu, vòng đó có hiệu năng tiêu trừ bách độc trên giang hồ, đặt chiếc vòng nơi vết thương, dù chất độc có mãnh liệt đến đâu thì cũng chỉ trong vòng một khắc thời gian sẽ bị chiếc vòng sừng tê hút trọn. Sau đó dùng Kim Sang được đắp lên chỗ vết thương, rồi cho uống thêm mấy viên thuốc nữa là không còn lo ngại gì cả.

Phương pháp chữa trị theo hần vừa nói giản dị quá, Bạch Thiếu Huy mừng rỡ vô cùng.

Chàng cười nhẹ :

- Vậy thì Phạm đệ hãy bắt tay vào việc ngay đi! Tranh thủ được phút giây nào, có lợi trong phút giây đó.

Phạm Thủ lấy chiếc vòng bằng sừng ra cầm một tay, bấm xé một chéo áo của nạn nhân, cột quanh chiếc ám khí hình hồ điệp, giật mình.

Ám khí theo đà tay của hần bật khỏi lớp da thịt, bày ra một mũi châm to bằng sợi lông đuôi trâu, dài độ bốn phân, màu xanh.

Nơi trúng ám khí, máu đen rỉ ra, chảy thành dòng nhỏ như đường chỉ.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu lè lưỡi :

- Máu biến màu đen là chất độc rất mạnh. Đường gia dụng độc quá là lợi hại bậc nhất giang hồ.

Phạm Thủ đặt chiếc vòng quanh chỗ bị thương rồi đứng lên, uốn cơ lưng một chút, nói :

- Trong một khắc thời gian, chất độc bị chiếc vòng hút hết thì tự nó sẽ nhả vết thương ra, rồi xuống. Khi đó ta hãy dặt thuốc và cho uống mấy viên tự bên trong là khỏi hần.

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút :

- Độc dược của họ Đường, trừ họ ra trên thế gian này không ai có thuốc giải. Chạm phải độc của họ là cảm chắc mạng vong, không phương cứu chữa. Chiếc vòng Ty Độc Tê của Phạm đệ quả là một thần vật vô giá.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Năm xưa gia sư vân du đến vùng Tây Tạng gặp một vị Đại Lạt Ma tặng cho chiếc vòng này. Cách sử dụng đại ca đã biết rồi, còn phương pháp giải trừ chất độc do nó hút thì cũng chẳng khó khăn gì lắm, chỉ cần tìm một chén sữa người, ngâm nó trong sữa, một khắc thời gian sau thì nó sẽ nhả hết chất độc, mình dùng lại được như thường.

Bạch Thiếu Huy mơ màng :

- Sữa người đâu có sẵn nơi này.

Phạm Thủ cười mỉm :

- Cần gì phải gấp, khi nào xong công việc nơi này, ta lại ra đi, dọc đường lưu ý tìm một sản phụ nào đó, mua lại một tý sữa rồi ngâm nó, đề phòng còn có dịp dùng đến.

Rồi hần trầm giọng hỏi :

- Việc cứu Hương Hương thì đại ca đã có chủ ý gì chưa?

Bạch Thiếu Huy thổi tắt ngọn đèn, thấp giọng :

- Việc đó nghĩ cũng khó khăn lắm..

Phạm Thủ lo ngại :

- Phải! Không dễ dàng như mình tưởng, cứ trông vào tình trạng của nàng thì dù thấy nàng không có vẻ gì khác lạ nhưng tiểu đệ tin chắc nàng đã bị Ngọc Phiến Lang Quân hạ mê dược. Hiện tại nàng mất cả ký ức, mơ mơ hồ hồ những việc đã qua, chẳng khác nào người từ cung trăng vừa mới rơi xuống.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Lại một vấn đề thêm cho chúng ta nữa đó. Chúng ta phải tìm cách giải trừ mê dược trong người nàng, cho nàng phục hồi ký ức, sau đó mới có thể thương lượng với nàng. Mà thuốc giải thì chỉ có Ngọc Phiến Lang Quân có thôi.

Phạm Thủ trầm ngâm một lúc :

- Khó! Khó thật! Nhưng nếu cần thì chúng ta bắt buộc phải dùng đến biện pháp chế ngự Ngọc Phiến Lang Quân, bức bách y trao thuốc giải cho chúng ta...

Bạch Thiếu Huy cười khổ :

- Sự tình đâu có đơn giản như Phạm đệ tưởng. Theo ngu huynh nhật xét thì Ngọc Phiến Lang Quân không phải tay vừa, muốn chế ngự y thì phải vất vả lắm. Và lại một khi xuất thủ rồi, ta sẽ làm kinh động toàn thể nhân số tại Phân cung, là điều mà ta cần tránh, tránh đến lúc không thể nào tránh được nữa mới dám thực hành. Hơn nữa dù chúng ta may mắn chế ngự được y nhưng y không bằng lòng trao ra thuốc giải thì làm sao? Giết y ư? Y chết đi, không có thuốc giải thì đời của Hương Hương cảm như vứt đi rồi.

Chàng nói tiếp :

- Sư phó của y là tay chuyên dụng độc, có thể bảo là kẻ đối đầu lợi hại của họ Đường, loại độc nào của y dùng chỉ có một mình y là có phương pháp giải trừ mà thôi. Do đó chúng ta không thể bạo động.

Phạm Thủ ngây người :

- Vậy mình phải làm sao? Đại ca hẳn có chủ trương chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Thoạt tiên ngu huynh chỉ tưởng Ngọc Phiến Lang Quân là một tên dân tộc, thấy Hương Hương có nhan sắc thì động tà niệm nên bắt nàng hầu thỏa mãn dục tánh. Nhưng thực ra thì y có một mưu đồ khác biệt.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Đại ca thấy thế nào?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Ngọc Phiến Lang Quân có tâm cơ sâu hiểm vô cùng, chỉ nhìn vẻ lạnh lùng tàn khốc của y cũng đủ hiểu y cướp Hương Hương đưa về đây, bịa chuyện anh em cho nàng tin dĩ nhiên phải có một ẩn ý gì đó. Do vậy muốn cứu Hương Hương thì mình phải tìm hiểu mục đích của y.

Phạm Thủ chú ý :

- Mình làm sao biết được?

Bạch Thiếu Huy tiếp nói :

- Không khó khăn gì cả, đã gọi huynh muội với nhau thì tất họ sẽ nói với nhau đủ chuyện không giấu diếm gì. Y sẽ nhân lúc nói chuyện với nàng mà tìm hiểu lần lần những điều muốn biết, có lẽ y định khai thác nơi nàng một điều cơ mật nào đó.

Phạm Thủ gật đầu :

- Đại ca có lý.

Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Làm cái việc khai thác đó thì y không thể vội vàng, y phải từ từ tiến hành, mỗi ngày một chút cho đến khi nào Hương Hương hoàn toàn tin tưởng thì y mới đặt vấn đề then chốt hỏi nàng. Mà anh em trong một nhà không lúc nào thân mật với nhau bằng trong lúc ăn tối. Sau bữa, anh em nói chuyện với nhau trước khi đi ngủ. Cho nên ngu huynh định tìm cách nào dự thính được câu chuyện giữa họ sau bữa cơm tối. Nếu biết được một mình có thể đoán mò, biết được ẩn ý của y rồi mình sẽ tru liệu việc giải cứu Hương Hương.

Phạm Thủ bắn khoăn :

- Vậy là mình phải ở lại thêm một vài ngày ư? Cái vai trò Đội trưởng này tiểu đệ chẳng thấy thích tí nào cả.

Cả hai bàn luận thêm một lúc nữa.

Phạm Thủ đốt ngọn đèn lên rồi bước lên giường, nhìn chỗ thương tích của lão nhân, thấy chiếc Ty Độc Tê đã rớt xuống một bên mình lão. Hắn lấy Kim sang được dịt vết thương rồi cho lão uống thêm mấy viên thuốc.

Không lâu lắm lão già ốm nhỏ mở đôi mắt ra.

Phạm Thủ mừng rỡ gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, lão đã tỉnh lại rồi.

Bạch Thiếu Huy tặc lưỡi :

- Phạm đệ thấp giọng một chút chứ.

Lão nhân nhìn cả hai, cất giọng hết sức yếu ớt :

- Hai vị đã cứu lão phu? Lão phu trúng độc rất nặng, tưởng đã táng mạng rồi.

Phạm Thủ cười :

- Chết độc đã trừ rồi, chỉ trong khoảnh khắc thôi các hạ sẽ khôi phục bình thường.

Lão nhân nhìn y phục của cả hai, hỏi :

- Các vị là người trong Phân cung?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải, tại hạ là Dao Năng, còn vị này là Lục đội trưởng của bọn tại hạ. Bằng hữu tên họ là chỉ?

Lão nhân biến sắc mặt, mấy sợi râu chuột của lão rung rung, lão chỗi tay ngồi dậy nhếch nhếch cười lạnh :

- Lão phu đi không giấu tên, về không giấu họ, có ngại gì chẳng dám cho các vị biết. Lão họ Đài tên Lương, giang hồ tặng cho ngoại hiệu Phi Thủ. Các vị cứu tinh lão có lẽ định khai thác một sự gì chăng? Điều đó thì các vị đừng vọng tưởng.

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Đài bằng hữu là người trong Nam Bắc bang. Bằng hữu cứ yên trí, bọn tại hạ không có ý hỏi cung bằng hữu đâu.

Đài Lương chớp chớp đôi mắt :

- Nếu không định hỏi cung lão phu thì hai vị còn cứu làm gì?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Chẳng có dụng ý nào cả, thấy người lâm nạn thì động lòng trắc ẩn mà tự nhiên cứu, không hơn không kém. Hiện tại bằng hữu đã trở lại trạng thái bình thường rồi đó, không tin thì hãy thử vận khí mà xem.

Đài Lương cử động chân tay, ngấm vận chân khí chuyển qua các kinh mạch, thấy khoan khoái như cũ thì vụt nhảy xuống giường, gật đầu thốt :

- Đúng là chất độc đã được giải trừ trọn vẹn.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Nếu Đài bằng hữu có ý nghi ngờ thì có thể ra đi thông thả ngay bây giờ, không ai ngăn cản đâu.

Đài Lương sững sốt, trở mắt nhìn chàng nói :

- Các vị nói thật ư?

Phạm Thủ nóng nảy :

- Chúng ta đã nói rõ như vậy thì bằng hữu còn hỏi gì nữa? Chúng ta không hề có ẩn ý, bằng hữu cứ yên trí ra đi, có điều nên lưu tâm dè dặt bên ngoài, nếu đề họ gặp lại thì phiền lắm đấy.

Đài Lương lại nhìn cả hai, đoạn vòng tay, nghiêng mình :

- Vậy lão phu xin vô phép.

Thốt xong lão quay mình, từ từ đi ra cửa, bất thành linh vọt vào khoảng đêm mờ.

Phạm Thủ sôi giận :

- Minh ra công cứu lão thể mà lão bỏ đi không một tiếng tạ ơn, con người vô tình đến thế là cùng.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười :

- Lão sẽ trở lại, Phạm đệ đừng lo.

Phạm Thủ ngạc nhiên :

- Lão trở lại làm gì?

Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Nhìn thần sắc lão thì ngu huynh biết lão có tính đa nghi, phạm đa nghi là phải tìm hiểu. Hiện lão đang thắc mắc về hành động của anh em ta đó, thế nào lão cũng quay trở lại, hỏi cho ra lẽ.

Đúng vậy, bên ngoài có tiếng gió lạ phát qua, Phi Thủ Đài Lương đã trở lại, lão tiến thẳng vào phòng.

Phạm Thủ trầm giọng :

- Đài bằng hữu trở lại chắc có điều gì muốn chỉ giáo.

Đài Lương dặng háng mấy tiếng, vòng tay hướng thẳng đến cả hai :

- Lão phu chỉ muốn lãnh giáo hai vị một điều chứ nào dám chỉ giáo điều chi.

Phạm Thủ hỏi :

- Bằng hữu nói đi, tại hạ sẵn sàng giải thích nếu không ngoài tri thức của tại hạ.

Đài Lương chỉnh sắc mặt :

- Vừa rồi lão phu trúng phải loại ám khí “Hồ Điệp Hồi Phong” phi tiêu của Đường Trần Cần, mà độc được do họ Đường chế ra thì chỉ có họ mới biết phương pháp giải trừ, chẳng hay hai vị làm cách nào cứu được lão phu?

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Thế ra bằng hữu nghĩ ngờ là tại hạ vâng lệnh họ Đường, vờ phóng độc rồi giải độc để mua chuộc cảm tình chứ gì?

Phi Thủ Đài Lương lắc đầu :

- Lão phu không có ý đó.

Phạm Thủ lại lấy chiếc Tỳ Độc Tê ra, đưa cho Đài Lương thấy đoạn lạnh lùng thốt :

- Tại hạ dùng chiếc vòng sừng này trừ độc cho các hạ, chứ có cần gì đến thuốc giải của họ Đường?

Đột nhiên Đài Lương bật cười, vòng tay hướng sang :

- Nếu lão phu đoán không lầm thì hai vị không phải là người trong Phân cung Vu Sơn.

Phạm Thủ thoáng giật mình :

- Các hạ bằng vào đâu mà dám quyết đoán như thế?

Đài Lương cười lớn :

- Nếu là người trong Phân cung thì nhất định không cứu lão phu.

Phạm Thủ hừ lạnh :

- Các hạ trở lại đây chỉ để hỏi mỗi việc đó thôi sao?

Đài Lương thoáng đỏ mặt :

- Lục đội trưởng đừng lầm. Cứ theo chỗ lão phu nhận xét thì hai vị không phải là người trong Phân cung, vì vậy lão phu trở lại, tỏ cho hai vị biết một việc khó khăn vừa vấp phải, tự mình không giải quyết nổi.

Lão dừng lại một chút rồi nghiêm giọng tiếp :

- Hai vị có sẵn sàng giúp lão phu giải quyết việc khó khăn đó chăng?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên thốt :

- Xin các hạ cho nghe, nếu có thể giúp được thì tại hạ sẽ không từ khước.

Đài Lương đã hai lượt đề quyết họ không phải là người trong Phân cung mà họ không phủ nhận cũng không thừa nhận, vậy đúng là họ mặc nhận rồi. Lão thấy phần khởi hơn nên giải bày liền :

- Không giấu gì hai vị, vâng lệnh thượng cấp đến Phân cung Vu Sơn, lão phu cùng đi với một người bằng hữu họ Tôn tên Tra Quý ngoại hiệu Địa Hành, không ngờ vào đến Thần Cơ đường thì anh em lão phu bị lộ tung tích. Tôn Tra Quý bị bắt, còn lão phu tuy chạy khỏi nhưng cũng trúng phải một mũi Hồ Điệp Hồi Phong châm của Đường Trần Càn...

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Các hạ vào Phân cung để làm gì?

Đài Lương đáp :

- Mang bức thư của Quân sư trao tận tay một người trong đây.

Phạm Thủ nóng nảy :

- Các hạ định nhờ anh em tại hạ việc gì?

Đến bây giờ hẳn mới dùng hai tiếng anh em, bởi đôi phương đã biết rõ cả hai không phải là người trong Phân cung.

Bạch Thiếu Huy cũng nói :

- Có lẽ các hạ muốn nhờ anh em tại hạ giải cứu cho người bằng hữu?

Đài Lương lắc đầu :

- Không hẳn đúng như vậy, nhưng nếu giải cứu cho Tôn Tra Quý được thoát nạn thì càng hay. Tuy nhiên việc đó không cần thiết lắm, bởi Tra Quý vốn có quen biết với Đường Trần Càn, chắc lão ấy không xử ác với họ Tôn đâu.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Vậy thực sự các hạ muốn anh em tại hạ tiếp trợ như thế nào?

Đài Lương tiếp :

- Phong thư dĩ nhiên anh em lão phu đã trao tận tay người nhận, nhưng vì sự tình diễn biến cấp bách quá nên không thể chờ đợi lấy thư hồi âm, mà không có thư phúc đáp thì làm sao phục lệnh Quân sư khi trở về căn cứ? Muốn có thư phúc đáp thì phải trở lại tìm người đó, nhưng toàn Phân cung đã được báo động rồi, làm thế nào lão phu trở lại Thần Cơ đường cho lọt?

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phu nghĩ đến hai vị, bởi ngoài hai vị ra, còn ai giúp được lão phu?

Phạm Thủ nhìn Bạch Thiếu Huy một thoáng rồi hỏi :

- Người nhận thư là ai?

Đài Lương đáp :

- Phó đường chủ Thần Cơ đường, họ Tiết tên Đạo Lăng.

Bạch Thiếu Huy tưởng mình nghe một tiếng sấm nổ ngang đầu, chàng trầm nghĩ :

- “Nghĩa phụ làm sao lại đảm nhận chức vị Phó đường chủ tại Phân cung Vu Sơn?”

Chàng giữ vẻ thần nhiên, hỏi :

- Có phải là Tiết thần y không?

Đài Lương mỉm cười :

- Chính lão! Tiết thần y vốn là một lão hữu của Bang chủ, gần đây Bang chủ được tin, hiện họ Tiết ở tại Phân cung Vu Sơn, đảm nhận chức vị Phó

đường chủ Thần Cơ đường. Bang chủ lấy làm lạ, cho người tìm hiểu nguyên nhân thì mới biết Tiết phu nhân đã bị chúng quân thúc làm con tin, bắt buộc Thần Y phải gia nhập tổ chức để bảo toàn an ninh cho phu nhân.

Bạch Thiếu Huy nghe nghĩa mẫu bị kẹt trong tay chúng thì lo lắng vô cùng, chàng vội hỏi :

- Quý Bang chủ sai phái các hạ và Tôn bằng hữu mang thư tới chắc có cái ý muốn cứu Tiết thần y thoát khỏi nơi này, nhưng chẳng hay quý Bang chủ có nghĩ tới số phận của Tiết phu nhân chăng?

Đài Lương lắc đầu :

- Điều đó thực tình lão phu không được rõ. Lão phu chỉ biết Bang chủ và Tiết thần y là chỗ quen thân nhau từ nhiều năm trước, còn như việc mang thư đến đây là do lệnh của Quân sư. Giả sử có việc cứu người thì chỉ có Quân sư được biết mà thôi. Các hạ có thể tìm gặp Tiết thần y hỏi lại việc đó xem thế nào, có lẽ trong thư có đề cập đến.

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút đoạn gật đầu nói :

- Các hạ muốn có thư phúc đáp, thiết tưởng cũng không khó khăn gì, anh em tại hạ sẽ giúp cho.

Đài Lương vòng tay đáp tạ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Dùng giả phá chân

Lão già tuổi giàing hồ thừa kinh nghiệm nên chỉ nhìn thoáng qua cả hai là biết họ không phải người trong Phân cung, lại còn biết được Phạm Thủ tuy đóng vai Đội trưởng như vẫn phải theo tên vệ sĩ mà hành động.

Lão thăm hỏi cả hai là ai, có lai lịch thế nào, lão muốn hỏi tận tường, song thấy bất tiện quá đành thôi.

Lão nhìn ra ngoài cửa nhưng cửa đóng, lão ước độ thời gian, nghĩ có lẽ đêm đã xuống khuya rồi nên vòng tay cáo biệt, hẹn đêm mai trở lại lấy thư phúc đáp.

Lão tha thiết khẩn cầu Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ cố gắng giúp lão cho được việc.

Bạch Thiếu Huy vội khoát tay :

- Các hạ hãy khoan! Sự cạnh phòng trong Phân cung rất nghiêm mật, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, huống chi các hạ vừa làm kinh động chúng, chúng càng tăng cường hệ thống phòng thủ đêm nay. Nếu các hạ trở ra rất có thể bị chúng ám hại. Chỉ bằng các hạ tạm thời cứ ở đây với anh em tại hạ, đợi một hai ngày, chúng ta cùng hoạch định phương pháp giải cứu bằng hữu họ Tôn, xong việc của các hạ rồi, anh em tại hạ cũng rời khỏi nơi này luôn.

Đài Lương giật mình :

- Hai vị...

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Các hạ đã tỏ ra thành thực, anh em tại hạ còn dám giấu diếm lai lịch sao? Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn đây là nghĩa đệ của tại hạ, tên Phạm Thủ. Sở dĩ anh em tại hạ đến được nơi đây là nhờ người trong quý bang là Hạo Thiên Cầu Thạch tiên bối cho mượn con chó rất tinh khôn, nó đã dẫn đường cho anh em tại hạ.

Chàng thuật lại tình hình đã qua cho Đài Lương rõ.

Vừa đến lúc đó, có tiếng chân người vang lên bên ngoài.

Bạch Thiếu Huy cấp tốc đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, thấp giọng nói :

- Có người đến.

Bên ngoài, Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương cất tiếng oang oang :

- Lục huynh đã đi ngủ chưa?

Bạch Thiếu Huy dùng Truyền Âm Nhập Mật, bảo Phạm Thủ :

- Phạm đệ cứ gọi hấn vào đây.

Chàng đưa tay chỉ về phía sau giường, bảo Đài Lương :

- Các hạ chịu phiền ần mình nơi đó một lúc.

Đài Lương gật đầu, bước đi liền.

Phạm Thủ cao giọng :

- Tôn huynh tuân phòng cực khổ quá! Mời Tôn huynh vào phòng đàm đạo.

Hấn quát :

- Dao Năng ra mở cửa mau lên.

Bạch Thiếu Huy vâng một tiếng, bước đến rút then, kéo cánh cửa vệt qua một bên.

Tôn Nhất Phương bước vào, nhìn Dao Năng hỏi :

- Ngươi cũng chưa đi ngủ à?

Bạch Thiếu Huy nghiêng mình :

- Vừa rồi Lục đội trưởng trông thấy tín hiệu, sợ Đường chủ đòi đến dạy việc bất ngờ nên bảo tiểu nhân ở đây chờ sai khiến.

Tôn Nhất Phương cười khanh khách :

- Lục lão ca khéo sốt sáng thái quá, đó không phải là tín hiệu khẩn cấp thì mình cần gì phải chuẩn bị.

Thì ra ở đây có nhiều loại tín hiệu, chỉ vì cả hai không biết rõ nên lo ngại, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó mọi diễn biến.

Phạm Thủ hỏi :

- Có việc gì thế hở Tôn huynh?

Tôn Nhất Phương mỉm cười :

- Thần Cơ đường phát hiện hai tên gian tế, một tên bị bắt, còn tên kia chạy thoát nhưng trúng phải ám khí của Đường lão, như vậy là xong rồi, thế mà họ vẫn phóng tín hiệu thông tri toàn Phân cung như thường.

Y bước đến chiếc bàn đặt tại trung tâm.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Tôn huynh có biết người bị bắt là ai không?

Tôn Nhất Phương cau nhàu :

- Nào ai biết được? Cái lão họ Đường tóm được rồi thì chẳng nói năng gì cả, còn muốn xua đuổi bọn đội viên của của tiểu đệ đi nơi khác.

Phạm Thủ chú ý :

- Rồi người đó bị giữ tại Thần Cơ đường?

Tôn Nhất Phương nhìn Phạm Thủ cười ha hả :

- Lục huynh quá chén rồi sao? Có lẽ say lắm nên mới quên hết quy củ của Phân cung. Phàm những kẻ đột nhập vào Thần Nữ Phong, trừ ra bị giết tại chỗ không nói, chứ đã bị bắt thì đều bị nhốt tại Thiên Lao...

Một tiếng bịch vang lên, chặn ngang câu nói của y. Tiếng bịch đó do thân hình y ngã xuống nền, phát ra không lớn lắm.

Phạm Thủ giật mình, trở mắt trông thấy Bạch Thiếu Huy đứng cạnh y, lúc đó mới hay chính chàng đã hạ thủ.

Tuy nhiên hấn vẫn hỏi :

- Đại ca chế ngự y?

Bạch Thiếu Huy gật đầu, gọi :

- Đài bằng hữu có thể ra đây được rồi.

Đài Lương bước ra, nhìn Tam Nhân Thần, bắt giặc mình kêu lên :

- Các hạ chế ngự hần vô ích...

Phạm Thủ chớp mắt, điểm một nụ cười, day qua Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca định tạo thêm một việc giả mạo nữa?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đài bằng hữu sẽ biến thành hần, như chúng ta đã trở thành Lục đội trưởng và Dao Năng. Hần có hai mươi tám võ sĩ tùy sai, biết sử dụng chúng sẽ là một sự viện trợ rất đắc lực cho ta, không biết sử dụng chúng thì sẽ là một trở ngại lớn...

Đài Lương giờ đây đã thấu đáo tâm tư của Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ nên không còn khách sáo nữa, lấy giọng thân mật thốt :

- Bạch lão đệ có ý kiến tuyệt diệu đó! Nếu lão phu giả mạo Tam Nhân Thần thì chúng ta nắm trọn thực lực của Thần Long đường.

Phạm Thủ nhìn xuống Tôn Nhất Phương :

- Minh sẽ an trí hần ở đâu đây?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Hần là một ác tinh trên giang hồ, giết người không tanh máu nên ngu huynh đã điểm vào tử huyết của hần.

Phạm Thủ thoáng giật mình :

- Nhưng ít nhất mình cũng phải giấu xác hần ở nơi nào chứ?

Trong khi đó, Đài Lương không để mất một phút nào, côi y phục của Tôn Nhất Phương ra mặc vào mình, vất bỏ y phục của lão.

Bạch Thiếu Huy lấy chiếc lọ đựng Tiêu Hình tán do Hoa Đại Cô trao cho chàng ngày trước, rắc trên người Tam Nhân Thần một nhúm nhỏ, không đầy một khắc thời gian, xác của hần đã hóa thành một vũng nước vàng sền sệt.

Phạm Thủ chẳng hiểu chất bột đó là loại thuốc gì, lấy làm lạ hỏi :

- Thuốc gì mà lợi hại vậy đại ca?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Đó là Tiêu Hình tán, một loại thuốc bí chế của Ma giáo.

Rồi chàng lại lấy thuốc cải sửa dung mạo, sửa cho Đài Lương biến thành Tôn Nhất Phương, đoạn mỉm cười :

- Bây giờ thì bằng hữu có thể trở về phòng mình an nghỉ được rồi. Chúc bằng hữu làm một giấc yên lành.

Đài Lương lấy gương soi mặt, buột miệng tán :

- Bạch lão đệ có cái thuật cải sửa dung mạo khéo thật. Có thể nói là về thuật này thì Hắc Thánh Du Long Tang đại hiệp cũng không hơn Bạch lão đệ nổi.

Bỗng lão giật mình trầm nghĩ :

- “Hay là thanh niên này chính là môn đệ của lão Tang?”

Bạch Thiếu Huy điểm nhẹ một nụ cười :

- Nghề mạo, bắt quá chỉ tập tành cho có với người đời, đáng gì đâu mà Đài bằng hữu quá khen.

Đài Lương trầm ngâm :

- Bạch lão đệ cải sửa dung mạo ta, biến thành Tôn Nhất Phương thế này thì chắc có chủ trương gì rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không! Chưa có chủ trương gì cả, bắt quá ngộ biến phải từng quyền, tạo một đảm bảo nhất thời cho Đài bằng hữu lưu lại đây mà không phải đáng ngại lắm

Chàng dặng háng một tiếng rồi tiếp :

- Tại hạ từng gặp Tiết thần y một vài lần, giữa hai bên tuy không thân nhưng cũng chẳng sợ. Ngày mai chúng ta sẽ tìm cách gặp lão, chứ bây giờ thì khuya rồi, không còn làm gì kịp nữa, mình nên nghỉ là hơn. Phải giữ gìn công lực đầy đủ hầu ứng phó với địch hữu hiệu.

Đài Lương dưới cái lốt mới, bước sang phòng Tôn Nhất Phương.

Phản Bạch Thiếu Huy chàng trở về nơi ngủ của chàng, nhẹ nhàng giải khai huyết đạo cho Từ Vinh rồi tự chàng cũng cởi bỏ áo ngoài lên giường nằm nghỉ.

Nhưng chàng không ngủ được như dự định.

Ngủ sao được khi biết Tiết thần y đang ở quanh đây, và nghĩa mẫu còn bị chúng quân thúc làm con tin để ức chế nghĩa phụ cam tâm phục vụ chúng? Sự quân thúc nghĩa mẫu chắc chắn sẽ làm đau lòng bà không ít. Đừng nói chi chúng đối xử tốt hay xấu, chỉ cần biết là xa nhà, xa chồng nhớ con thì bà đã khổ đến bậc nào rồi.

Chàng tui hận đã học một thân võ công mà chỉ có hai vị nghĩa phụ, nghĩa mẫu cũng không bảo hộ được vẹn toàn, để đến nỗi ngày tàn của hai người thân yêu phải nhuộm màu đen tối.

Xúc động tâm tình chàng khóc, chàng đau buồn, thao thức mãi đến khi bình minh. Chàng nhìn sang Từ Vinh, thấy hấn còn thêm thiếp trong giấc mộng nên nhắm mắt cho tâm tư lắng đọng, giấu cái vẻ bi thương qua một đêm dài.

Qua một lúc thì Từ Vinh thức dậy, nhảy xuống giường bận áo rồi gọi :

- Dao Năng! Ngủ gì mà như chết thế? Thức dậy đi, chuẩn bị đổi ban, hôm nay đến phiên Đệ nhất đội chúng ta đấy nhé, có lẽ đội trưởng đang chờ anh em ta đó.

Bạch Thiếu Huy vờ ứ ớ nãy tiếng, ngáp dài tỏ ý còn ngái ngủ rồi mới nhảy xuống giường bận áo, đoạn theo Từ Vinh đến phòng Phạm Thủ.

Có lẽ Phạm Thủ cũng thức trắng đêm như Bạch Thiếu Huy, lúc đó hấn đang ngồi nơi bàn.

Bạch Thiếu Huy sợ Phạm Thủ chưa biết lẽ lối tại đây nên vội lên tiếng nhắc khéo :

- Đội trưởng có muốn đích thân điều khiển cuộc tuần tra quanh căn cứ chăng?

Chàng lại còn chớp mắt ra hiệu thêm.

Phạm Thủ gật đầu :

- Ta phải đi quan sát một vòng mới được chứ.

Hấn vẫy tay :

- Các người đi trước đi.

Bạch Thiếu Huy và Từ Vinh bước ra, Phạm Thủ theo sau. Dĩ nhiên Từ Vinh là tên hướng đạo trong những cuộc tuần sát khu vực.

Bên ngoài đã có hai mươi sáu võ sĩ xếp thành hàng chờ đợi, tất cả đều dắt đao nơi hông, thấy Đội trưởng đến vội nghiêng mình chào.

Phạm Thủ gật đầu rồi nhìn qua Dao Năng và Từ Vinh, khoát tay.

Từ Vinh thâm nghĩ :

- “Ngày thường Đội trưởng luôn đi trước, sao hôm nay lại sai ta và Dao Năng mở đường?”

Bất giác hấn ngẩng mặt nhìn Bạch Thiếu Huy, chàng lập tức ra hiệu cho hấn cứ tiến tới, đừng hỏi han thắc mắc gì cả.

Phạm Thủ lấy dáng điệu ung dung theo sau cả hai, hai mươi sáu võ sĩ đoạn hậu.

Vừa đi Bạch Thiếu Huy vừa nghĩ :

- “Bọn võ sĩ này xem ra tên nào tên nấy cũng có thân pháp nhanh nhẹn, hấn chúng đã được huấn luyện hết sức thuần thục”.

Đi đến đầu Bạch Thiếu Huy cũng lưu ý ghi nhớ mỗi đoạn đường. Chàng nhận ra Thần Long đường ở về phía tả Phân cung, vậy thì dĩ nhiên phía hữu thuộc về Thần Cơ đường.

Nhưng bên tả, quyền hạn tuần sát của Đệ nhất đội cũng như Đệ nhị đội chỉ nằm trong vòng ba dãy nhà, còn dãy thứ tư và thứ năm thì đã có một đội khác, vận y phục vàng đảm nhận phần canh phòng.

Suy theo tình trạng đó, Bạch Thiếu Huy biết ngay vùng phụ trách của bọn áo vàng là nơi trú ngụ của Phân cung chủ.

Chẳng rõ bên trong có mai phục cơ quan nào, hay có một cuộc bố trí ngầm, chứ trông bên ngoài thì sự canh phòng nơi đây chẳng có gì cần mật cho lắm, bất quá chỉ lựa thưa vài tên võ sĩ đi tới đi lui vậy thôi.

Với một hệ thống canh phòng như vậy thì nếu có cuộc đột nhập nào vào Phân cung, chắc chắn trong Phân cung chẳng thể trở tay kịp. Mấy tên võ sĩ lựa thưa kia có làm gì ngăn chặn nổi một cuộc đột nhập?

Tuy nhiên, làm gì có kẻ gan lỳ dám vào đây? Bởi còn ai không nghe cái oai của Hoán Hoa cung mà dám tìm đến gây sự?

Vả lại muốn vào Phân cung phải vượt qua bao nhiêu đường dài, trải qua nhiều khu rừng, nhiều ngọn núi dọc đường, lại có bọn cao thủ Hành Sơn và Thiếu Lâm trấn giữ tại những nơi hiểm yếu, có chắc gì qua lọt nổi mấy nơi đó mà hòng tiến vào Phân cung?

Đi quanh một vòng trong phạm vi phụ trách, Phạm Thủ trở về gian nhà dành cho Đội trưởng.

Đài Lương, trong cái lốt Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương, bước ra đón hấn, lão bật cười ha hả :

- Lục lão ca đã về?

Phạm Thủ cười, chào lại.

Họ dắt tay nhau cùng bước vào nhà.

Bạch Thiếu Huy và Từ Vinh chưa được lệnh cho vào hay trở về phòng nên còn đứng tại ngưỡng cửa.

Một lúc lâu, Phạm Thủ lên tiếng :

- Dao Nặng vào đây.

Bạch Thiếu Huy vâng một tiếng, bước vào trong nhà, cao giọng nói :

- Đội trưởng có điều chi phân phó?

Phạm Thủ thấp giọng hỏi :

- Minh làm sao hờ đại ca?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Khó khăn bao nhiêu mình cũng phải có kế hoạch. Bây giờ Đài bằng hữu hãy mô tả sơ lược tình thế nơi cư ngụ của Tiết thần y, tự nhiên tại hạ sẽ có cách đến đó, và có thể đi ngay bây giờ.

Tiếng tại hạ của chàng dĩ nhiên hướng về Phi Thử Đài Lương.

Phạm Thủ mừng rỡ :

- Thì ra đại ca đã có chủ trương rồi.

Đài Lương tả rõ nơi cư ngụ của Tiết thần y cho Bạch Thiếu Huy nghe.

Chàng chú ý nghe, không bỏ sót một chi tiết nhỏ, sau cùng bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ, lấy giấy bút thảo ngay một phong thư.

Phạm Thủ gật đầu cười nhẹ :

- Đại ca có sáng kiến đó.

Bạch Thiếu Huy cũng cười :

- Ngoài phương cách đó chẳng còn gì khác hơn được.

Chàng lấy một phong bì, viết bên ngoài mấy chữ “Tiết phó đường chủ tự tay mở xem”.

Đoạn chàng bỏ thư vào phong bì, dán lại, đưa tay vào trong mình lấy ra một chiếc bình sành. Cầm chiếc bình và phong thư nơi tay chàng hướng sang Phạm Thủ nói :

- Ngu huynh đi đây. Đã có Đài bằng hữu bên cạnh, Đài bằng hữu là người lão luyện giang hồ, thừa tâm cơ đối phó với mọi bất trắc, chẳng có gì đáng ngại lắm xảy ra trong lúc ngu huynh đi vắng đâu.

Đài Lương vòng tay hướng sang Bạch Thiếu Huy :

- Vạn sự xin nhờ Bạch lão đệ lo liệu.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Đài bằng hữu lại khách sáo nữa rồi.

Chàng bước đi liền.

Đã thuộc đường, chàng đi thẳng tới một tòa nhà ở tận phía Tây rồi dừng chân lại.

Nơi đó có hai đại hán vận áo màu tro, hông dắt đao, trông thấy chàng thì cùng nhau bước ra nói :

- Dao lão ca, có việc gì không?

Bạch Thiếu Huy vòng tay chào, đoạn điểm một nụ cười :

- Tiểu đệ vâng lệnh thượng cấp đến cầu kiến Tiết phó đường chủ.

Một trong hai đại hán hỏi :

- Dao lão ca có lệnh bài không?

Bạch Thiếu Huy giật mình, song làm tỉnh mỉm cười đáp :

- Lệnh bài thì không, nhưng có thư của Đường chủ đây, các đại huynh nhìn bút tích Đường chủ cũng có thể tin được tiểu đệ chứ?

Chàng đưa cao phong thư lên.

Một đại hán có vẻ nghi ngờ :

- Dao lão ca cầm cái bình gì đó?

Bạch Thiếu Huy nhún vai :

- Đường chủ chỉ phân phó tiểu đệ mang thư và chiếc bình này đến cho Tiết phó đường chủ, còn như bình đựng gì hay để làm gì thì tiểu đệ biết sao được?

Tên đứng bên trái nhìn những vật trong tay chàng một thoáng rồi mỉm cười nói :

- Theo quy củ thì phải có lệnh bài chiếu khán mới được cho vào, nhưng Dao lão ca có thư tín của Hân đường chủ thì tưởng cũng nên hưởng ngoại lệ.

Bạch Thiếu Huy thần nhiên :

- Nếu hai đại huynh muốn có lệnh bài thì để tiểu đệ trở về lấy lệnh bài, có điều phí thì giờ thôi.

Đại hán bên tả cười :

- Chỗ anh em với nhau, hỏi một chút cho có lệ vậy mà, xin đừng giận nhau nhé. Dao lão ca cứ vào đi.

Bạch Thiếu Huy vờ nghiêm giọng :

- Đại huynh nói thế cũng có lý, mà cũng chẳng có lý. Anh em là anh em, nhưng ở đây tiểu đệ vì nhiệm vụ mà đến chứ có phải vì việc riêng tư của chúng ta mà đến đâu?

Thốt xong chàng ngang nhiên bước vào.

Sự canh phòng bên Thần Cơ đường có phần nghiêm mật hơn bên Thần Long đường, cứ mỗi góc nhà, mỗi khúc quanh, hành lang, đoạn đường lại có các đại hán áo tro đứng canh. Tuy nhiên chàng cũng qua lọt được mấy chỗ có võ sĩ túc trực.

Qua khỏi ngưỡng cửa đó, chàng phải đi một đoạn đường nữa mới đến một tòa nhà khác.

Trước cửa tòa nhà đó có hai võ sĩ cũng mặc áo tro đứng canh, trông như hai vị môn thần ở những ngôi đền miếu.

Bạch Thiếu Huy tiến thẳng đến, điềm nhiên nói :

- Tiểu đệ vâng lệnh thượng cấp đưa thư đến đây.

Hai võ sĩ đó không biết mặt Dao Nặng nên bảo :

- Đưa thư đây cho bọn ta mang vào.

Bạch Thiếu Huy bình tĩnh nói :

- Hàn đường chủ dặn trao tận tay Tiết phó đường chủ, tiểu đệ chẳng dám phiền hai đại huynh đâu.

Vũ sĩ bên tả lắc đầu :

- Thế thì không được! Ngươi hãy để phong thư lại đây, bọn ta mang vào cho. Không có lệnh của Đường chủ thì dù cho là ai cũng không được ngang nhiên vào đây.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Thì ra bọn các ngươi vâng lệnh túc trực tại đây để giám thị nghĩa phụ ta”.

Chàng trầm mặt, cười lạnh :

- Thư do Hàn đường chủ thảo ra, người bảo tiểu đệ mang đến đây, dặn dò phải diện kiến Tiết phó đường chủ. Nếu các vị không cho tiểu đệ vào là các vị có ý khinh rẻ tiểu đệ quá, nhưng khinh rẻ tiểu đệ cũng chẳng nói làm chi, các vị cũng không tránh khỏi cái tội khinh rẻ luôn Thần Long đường chủ.

Võ sĩ bên tả lạnh lùng :

- Bất cứ ai cũng chẳng được vào nếu không có lệnh của Đường chủ, đó là quy củ, bọn ta chẳng thể bỏ quy củ đi mà dành ngoại lệ cho ngươi được. Bọn ta cứ lệnh mà thi hành, ngoài ra có lỗi phải gì thì chẳng cần biết đến.

Bạch Thiếu Huy sôi giận, hét lên :

- Các ngươi thật to gan, dám miệt thị Đường chủ của ta? Ta sẽ tìm gặp Đường chủ của các ngươi mà hỏi cho ra lẽ.

Chàng cố ý hét to, cốt gây kinh động đến bên trong nhà.

Quả nhiên từ bên trong có bốn võ sĩ áo tro khác lao ra, trầm giọng gắt :

- Kẻ nào ở đâu đến gây huyên náo?

Bạch Thiếu Huy nhìn qua bọn chúng trầm nghĩ :

- “Thì ra bọn chúng mai phục rất đông người ở đây, thảo nào mà Phi Thử Đài Lương và Địa Hành Tôn Tra Quý chẳng thất bại”.

Tên võ sĩ bên tả đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy nói :

- Tên ấy! Hắn nói vâng lệnh Hàn đường chủ mang thư đến cho Tiết phó đường chủ.

Trong bốn tên võ sĩ mới xuất hiện, một tên cười lạnh :

- Nếu là người trong Thần Long đường thì làm gì lại đứng đây hét vang lên thế?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Vì các vị này không cho tiểu đệ vào, tiểu đệ vâng lệnh Hàn đường chủ mang thư đến, phải trao tận tay Tiết phó đường chủ mới được.

Vừa lúc đó, một giọng lạnh lạnh vang tới :

- Kẻ nào đó?

Bốn võ sĩ mừng rỡ nói :

- Hay quá! Hay quá! Cam quân sự đã ra đây, hãy để cho người quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Một cuộc trung phùng

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn lên, trông thấy một lão nhân vận một chiếc áo dài màu tro đang từ từ bước tới.

Hai võ sĩ cản cửa vội nghiêng mình, thốt :

- Thần Long đường sai người mang thư tới.

Bạch Thiếu Huy bước tới, nghiêng mình trước lão nhân :

- Tiểu nhân Dao Năng, vâng lệnh Đường chủ mang thư tới trao tận tay Tiết phó đường chủ, hai vị này cố tình ngăn trở không cho tiểu nhân vào.

Cam quán sự lạnh lùng nhìn Bạch Thiếu Huy một lúc rồi trầm giọng nói :

- Thư đâu?

Thoáng nhìn qua lão nhân, Bạch Thiếu Huy biết ngay lão được sai phái đến đây để đảm nhiệm giám sát nghĩa phụ chàng, dưới tay lão có một số võ sĩ tùy sai, như vậy hẳn lão đủ thẩm quyền định đoạt mọi việc tại đây. Chàng lấy phong thư đưa ra trước mặt lão nhưng không buông tay, nói :

- Xin Cam quán sự hiểu cho, Đường chủ phân phó, phong thư này phải được chính Tiết phó đường chủ mở ra đọc.

Cam quán sự đưa ánh mắt nghiêm lạnh nhìn lên phong bì, thấy rõ hàng chữ bên ngoài, nhận đúng là tự tích của Hàn đường chủ nên khẽ gật đầu nói :

- Theo ta.

Lão quay mình trở vào trong.

Bạch Thiếu Huy đắc ý, bước theo lão liền.

Vừa đi, lão nhân vừa hỏi :

- Chiếc bình trên tay người đựng thuốc gì thế?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tiểu nhân có biết gì đâu? Đường chủ trao phong thư và chiếc bình, bảo mang đến cho Tiết phó đường chủ. Tiểu nhân cứ mang đi chứ chẳng nghe Đường chủ nói gì thêm.

Lão nhân không hỏi nữa, đưa Bạch Thiếu Huy qua khỏi khách sảnh, đến tận một gian phòng êm tĩnh, đứng bên ngoài cửa cao giọng thốt :

- Tiết phó đường phủ! Có người từ Thần Long đường vâng lệnh thượng cấp mang thư đến đây.

Bên trong, một giọng già thốt ra :

- Cam huynh cứ tự tiện vào.

Bạch Thiếu Huy nghe đúng là âm thanh của nghĩa phụ Tiết thần y thì xúc động vô cùng.

Cam quán sự kính cẩn đẩy nhẹ cửa bước vào, Bạch Thiếu Huy theo sát phía sau.

Trong phòng, trên một chiếc ghế bành, một lão nhân vận áo màu lam có dệt hoa đang ngồi nghiêm chỉnh, trông thấy Cam quán sự bước vào vội đứng lên.

Cam quán sự bước tới, nghiêng mình chào :

- Thuộc hạ xin bái kiến Phó đường chủ. Vì Hàn đường chủ sai Dao Năng mang thư đến đây nên thuộc hạ mạn phép đưa hấn vào, cho hấn trao thư tận tay Phó đường chủ.

Tiết thần y bình tĩnh hỏi :

- Cam huynh đã xem qua rồi chứ?

Cam quân sự cung kính lắc đầu :

- Hàn đường chủ dặn dò rằng thư này phải được chính tay Phó đường chủ mở xem, thuộc hạ đâu dám vô lễ?

Trông thấy Tiết thần y, Bạch Thiếu Huy xúc động vô cùng. Đã hơn nửa năm rồi còn gì, giờ đây chàng nhận ra nghĩa phụ có vẻ già hơn trước nhiều, tóc điểm sương đã ngả màu bạc, chùng như lưng còng hơn một chút, nét mặt vẫn từ tường như lúc nào nhưng thoang thoảng có nét buồn man mác.

Chàng bước tới, kính cẩn dâng thư :

- Bỏn đường Hàn đường chủ sai tiểu nhân đến đây, trước hết hỏi thăm sức khỏe của Tiết phó đường chủ, sau dâng một phong thư, xin Phó đường chủ thu nhận.

Tiết thần y tiếp phong thư, từ từ mở phong bì, rút ra một mảnh giấy, trên giấy có mấy hàng chữ :

“Trong lần xuất ngoại vừa qua, tiểu đệ vô ý nhặt được một chiếc bình, chùng như chiếc bình đựng một loại thuốc giải mê thì phải. Theo cuộc thí nghiệm của tiểu đệ thì loại thuốc giải mê có phần công hiệu hơn thứ giải dược của tiểu đệ, nhưng cố nghiên cứu mãi tiểu đệ cũng chẳng biết thứ giải dược đó chế luyện bằng dược thảo nào. Vì vậy tiểu đệ mạo muội gởi một viên đến đại huynh nhờ nghiên cứu xem. Sự tình này cần được giữ gìn hết sức bí mật, xin đại huynh hiểu cho”.

Bên dưới có ghi “Hàn Khuê dâng hoàn”.

Nét bút đẹp tuyệt vời, như rồng bay phượng múa.

Cam quân sự đứng bên cạnh Tiết thần y, tuy cách xa xa nhưng vẫn đọc rõ được như thường.

Khi lão đọc đến đoạn “phải hết sức giữ gìn bí mật”, lão giật mình nghĩ thầm :

- “Hàn đường chủ tâm tách độc ác, lại được sự chở che của Tổng giám, mình dù tiếp được mật lệnh của cấp trên giám thị Tiết thần y song đã lỡ phát giác ra điều bí mật này, nếu vạn nhất Hàn đường chủ phát giác ra thì chắc mạng mình không còn nữa”.

Lão không dám nhìn vào phong thư nữa, đưa mắt nhìn sang Bạch Thiếu Huy.

Lúc đó Bạch Thiếu Huy đang cúi gằm đầu chờ lệnh Tiết phó đường chủ, nhờ vậy mà Cam quân sự không trông thấy thần sắc của chàng buồn khổ vì nghĩa phụ.

Bạch Thiếu Huy cúi gằm đầu, tất nhiên không trông thấy Cam quân sự đọc trộm thư, như vậy Cam quân sự nhẹ lo rồi, lão thở phào mấy lượt.

Tiết thần y đọc xong thư, thần sắc có vẻ khác thường. Lão đọc qua mấy lượt nữa rồi khẽ cau mày ngẩng mặt nhìn lên hỏi :

- Hàn đường chủ bảo người mang thuốc đến?

Trong giọng nói của Tiết thần y dường như ông đã phát giác ra điều gì rồi.

Bạch Thiếu Huy mừng thầm, cung kính hai tay trao chiếc bình ra.

Tiết thần y lại hỏi :

- Hàn đường chủ còn dặn dò điều gì riêng chăng?

Bạch Thiếu Huy nghiêng mình :

- Hàn đường chủ chỉ dặn dò tiểu nhân trao tận tay Phó đường chủ những vật này, ngoài ra còn bảo tiểu nhân chờ lấy thư hồi âm.

Cam quân sự thấy đã đến lúc mình rút lui nên vội nghiêng mình nói :

- Nếu Tiết phó đường chủ không còn gì phân phó thì thuộc hạ xin cáo từ.

Tiết thần y gật đầu :

- Cam huynh tự tiện!

Cam quân sự nghiêng mình chào lượt nữa, đoạn lui ra ngoài.

Đợi lão khuất dạng, Bạch Thiếu Huy bước tới gần Tiết thần y hơn, kêu khẽ :

- Gia gia! Con là Thiếu Hoa đây.

Tiết thân y biến sắc :

- Ngươi! Ngươi đừng lên tiếng nữa, bên ngoài chúng nghe đấy.

Lão dặng hắng mấy tiếng, khỏa lấp câu đối đáp của hai cha con, đoạn cao giọng :

- Hàn đường chủ muốn có thư hồi âm thì ngươi hãy theo lão phu vào trong phòng đợi một chút, để lão phu làm một chút thực nghiệm. Lão phu chỉ sợ mình không thu thập được kết quả gì.

Lão cầm phong thư và chiếc bình quay mình trở vào phía hậu.

Bạch Thiếu Huy vừa vâng một tiếng lớn vừa bước theo sau lão. Nơi Tiết thân y đưa chàng vào chính là gian phòng luyện thuốc của lão, có đủ dụng cụ như tại một nhà bào chế chuyên nghiệp.

Sau khi đóng cửa phòng lại rồi, Tiết thân y thờ phào mấy tiếng đoạn thốt :

- Không ngờ con lại tìm đến tận nơi này, con can đảm quá.

Bạch Thiếu Huy quỳ xuống lạy đồ dầm dề :

- Gia gia! Nhìn thấy cảnh gia gia bị chúng uy hiếp như thế này, con đau lòng vô cùng.

Dù đã biết Tiết thân y không phải cha thân sinh song tình thương không kém ruột thịt, chàng vẫn giữ được sự kính yêu như ngày nào. Và lại muốn xưng hô khác ngày xưa cũng chẳng biết xưng hô làm sao cho gói ghém trọn tình thương sanh dưỡng đạo đồng.

Tiết thân y âm đạm giọng điểm một nụ cười :

- Đứng lên đi con, con nghe ai nói là ta đang ở đây? Ta vẫn được họ đối xử tử tế, có ai hà hiếp ta đâu?

Bạch Thiếu Huy đưa mắt kinh ngạc nhìn lão, lão gật đầu tiếp nói :

- Đứng vậy con ạ, chẳng có ai uy hiếp ta hết, con khéo tin lời đồn đại trên giang hồ thì thôi vậy. Song ta không trách, vì con còn nhỏ tuổi, tánh tình nông nổi, nghe ai nói cũng dễ tin lắm. Con quá tin rồi mạo hiểm, xem cái chết như không, chính điều đó làm ta lo ngại cho con sau này.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Phong thư của Hàn đường chủ khỏi nói ta cũng biết là công tác của con. Con đã làm một việc mạo hiểm trên chỗ tường của ta, vậy hiện giờ khi sự việc còn chưa bị phát giác thì con hãy mau mau rời khỏi nơi này, nếu chậm trễ thì hậu quả không biết như thế nào mà lường được.

Bạch Thiếu Huy cũng biết là nghĩa phụ sợ chàng lưu luyến ở lại rồi bị chúng hãm hại nên mới tìm lời trấn an, còn giục chàng mau mau rời khỏi Thần Nữ Phong, vì chàng đã lọt vào sào huyệt của bọn lợi hại. Nhưng chàng đến đây có mục đích riêng, rồi nhân gặp Đài Lương mới biết chuyện nghĩa phụ chứ đâu phải đến đây tìm nghĩa phụ? Bây giờ lão khuyên chàng nên đi gấp, chàng chưa đạt được mục đích thì làm sao mà đi được?

Chàng hỏi :

- Thế gia gia chưa biết tin là mẫu thân cũng bị chúng bắt rồi sao?

Tiết thân y làm gì không biết việc đó? Vì có biết, vì lo sợ cho sự an toàn của vợ mà lão mới tạm thời chấp nhận chức vị hữu danh vô thực này, cho chúng an tâm mà không làm khó dễ vợ lão.

Tiết phu nhân đã bị chúng quản thúc từ lâu, vì bà mà lão bằng lòng chế luyện Duyệt Phục đơn cho chúng chứ chẳng phải bà bị bắt một sớm một chiều đây.

Lão hỏi :

- Con nghe ai nói thế?

Bạch Thiếu Huy kêu lên :

- Gia gia không nên giấu con, con đã biết hết rồi. Bây giờ con chỉ muốn biết mẹ con hiện bị giam cầm ở nơi nào rồi sẽ liệu cách cứu mẹ con thoát khỏi sự quản thúc của chúng.

Tiết thân y thờ dài :

- Con đã gia nhập Nam Bắc bang?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không, chừng như gia gia có biết Bang chủ Nam Bắc bang?

Tiết thân y không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ nói :

- Đêm qua có người mang đến cho ta một phong thư nói là của Nam Bắc bang chủ. Trong thư, người viết bảo rằng ba hôm nữa sẽ sai Quân sư đến nghinh đón ta, người lại nhắc nhở đến đoạn giao tình giữa ta và người hai mươi năm trước. Nhưng theo ta nghĩ thì điều đó khó tin lắm

Bạch Thiếu Huy vội hỏi :

- Gia gia nghỉ ngơi ở điểm nào?

Tiết thân y đáp :

- Trên giang hồ thiên hạ lừa gạt nhau thì nhiều chứ ít có việc đối xử thành thật với nhau lắm. Dù người nào có quen biết với ta nhưng chắc gì đã thành thật ra tay giải cứu ta một cách vô tư? Có lẽ họ định lợi dụng ta để chế luyện cho họ một loại thuốc gì nên mới tranh giành chiếm đoạt ta chứ tự nhiên thì chẳng ai lại nghĩ đến ta một cách quá tha thiết như vậy.

Bạch Thiếu Huy giục :

- Thì giờ cấp bách lắm, con phải tạm cáo biệt gia gia, gia gia cho con biết hiện giờ mẹ con bị giam tại địa phương nào đi?

Tiết thân y trầm buồn, thấp giọng :

- Con hãy nghe lời ta, mau mau rời khỏi Thần Nữ Phong, còn việc của mẹ con thì chẳng có gì đáng ngại lắm đâu. Ta biết mẹ của con được đối xử tử tế lắm, còn phần ta thì cũng thế, chúng hết sức kính trọng ta, ta muốn gì chúng cũng chiều theo. Dù sao đi nữa thì ta cũng đủ sức chu toàn cho bản thân và mẹ con, con hãy thận trọng phần con, chỉ cần con được an toàn thì chúng ta vui rồi. Con xảy ra điều gì thì đúng là con gây ra ân hận tui buồn cho chúng ta đó.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Nhưng gia gia sẽ ở lại đây bao lâu nữa?

Tiết thân y đáp :

- Chúng có giao hẹn với ta rằng khi nào ta chế luyện xong cho chúng ba loại thuốc thì chúng sẽ để ta ra đi thông thả. Cho đến nay thì ta đã luyện xong Duyệt Phục đơn, còn hai loại nữa. Hiện tại chúng an trí ta tại đây với cái danh vị hờ là Phó đường chủ để ta nghiên cứu chế luyện hai loại thuốc còn lại cho chúng.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Gia gia có thể tin tưởng nơi chúng chẳng?

Tiết thân y cười khỏ :

- Dù không tin tưởng cũng chẳng biết làm sao hơn. Minh đã ở trong tay người ta rồi, người ta nói sao mình phải nghe vậy, con ạ.

Bạch Thiếu Huy mơ màng :

- Rất có thể mẹ con hiện giờ đang bị giam tại Thiên lao trong Phân cung này...

Tiết thân y lắc đầu :

- Mẹ con không có mặt ở đây đâu, gia gia thường tiếp nhận thư của mẹ con, từ ngày thư được viết đến khi thư đến tận tay ta phải trải qua ít nhất cũng trên mười hôm.

Lão giục :

- Nhưng thôi, chúng ta đã nói nhiều rồi, con hãy liệu rồi gấp nơi này.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ, có lẽ nghĩa phụ chàng không muốn nói sự thật, tuy nhiên theo tình hình thì chàng có thể đoán được là nghĩa phụ ít nhất cũng trong thời gian chế thuốc, vẫn được chúng để cho an toàn. Còn như việc tìm tung tích nghĩa mẫu chắc cũng không khó khăn gì. Vì chàng hiện là một Hộ pháp trong Hoán Hoa cung, lại có Phù lệnh của Hoán Hoa cung chủ, có nơi nào thuộc quyền chi phối của Hoán Hoa cung mà chàng chẳng vào lọt bằng cách này hoặc cách khác?

Chàng yên trí phần nào với suy luận đó, liền thốt :

- Gia gia an lòng, sá gì một khu vực nhỏ mọn như Phân cung Vu Sơn này mà gia gia lo ngại cho con. Con muốn vào lúc nào, ra lúc nào tùy ý gia gia ạ. Còn một điều này, con xin tỏ với gia gia...

Tiết thân y chưa biết rằng trong thời gian xa nhà Bạch Thiếu Huy đã học được Cửu Chuyển huyền công, hiện võ công của chàng tinh tiến ngoài chỗ tưởng của lão, nên khi nghe chàng nói lớn lối quá, lão giật mình, song cũng không trách chàng đại ngôn, chỉ hỏi :

- Con còn điều gì muốn nói?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Theo ý con, gia gia nên kéo dài thời gian luyện thuốc cho chúng, càng lâu càng có lợi. Con xin hứa là trong vòng một tháng, con sẽ có cách cứu mẹ con thoát khỏi sự quản thúc của chúng.

Tiết thân y càng giật mình, bán tín bán nghi, lão thờ dài :

- Chúng bảo chế luyện thuốc cho chúng, lại toàn thứ thuốc hại người, ta thành tâm chế luyện thì có khác nào ta làm ác cho chúng? Do đó ta đã trì hoãn đến ngày nay, nếu không thì đã hoàn thành từ lâu rồi.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Gia gia làm vậy là phải lắm.

Chàng nhìn lão lưu luyến vô cùng :

- Gia gia bảo trọng, con xin tạm biệt.

Nhớ ra điều gì, Tiết thân y khoát tay :

- Con khoan đi đã.

Rồi lão hỏi :

- Ta muốn biết chủ trương của con thế nào?

Bạch Thiếu Huy lộ vẻ quả quyết :

- Con chỉ xin gia gia hãy đặt trọn niềm tin nơi con, thế nào con cũng cứu được mẹ thoát nạn. Nếu không có chủ trương thì làm sao con dám khoe khoang với gia gia chứ? Hiện tại thời gian cấp bách nên con không thể đắn đo cho gia gia hiểu được, bởi muốn rành rẽ thì ít nhất cũng nửa hôm, một ngày, con xin gia gia cứ yên tâm là được.

Tiết thân y trầm ngâm nói :

- Thực lực của Hoán Hoa cung không phải tầm thường, con lại đơn thân độc thế, làm sao đối phó với chúng nổi?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Dù chúng có lợi hại gấp mấy lần đi nữa, con cũng có cách cứu mẹ như thường, gia gia yên trí.

Tiết thân y trầm ngâm một chút :

- Được rồi, ta tin con, tuy nhiên cũng phải hết sức cẩn thận con ạ. Bây giờ con chờ ta viết thư hồi âm nhé.

Viết xong lão trao cho Bạch Thiếu Huy, đưa chàng ra ngoài khách sảnh rồi cao giọng thốt :

- Người về trình lại với Hàn đường chủ, ta sẽ cố gắng làm việc đó, xin Đường chủ an tâm chờ đợi ít hôm.

Bạch Thiếu Huy nghiêng mình, cũng cao giọng :

- Xin cáo biệt Tiết phó đường chủ, tiểu nhân sẽ trình lại với Hàn đường chủ những gì Tiết phó đường chủ dặn dò.

Chàng bước ra ngoài.

Cam quân sự đón sẵn, gặp chàng lão nở một nụ cười, vẫy vẫy tay :

- Người anh em họ Dao, hãy thư thả một tí.

Bạch Thiếu Huy vẫy vẫy bức thư nơi tay, cốt cho mọi người trông thấy rồi nói :

- Cam quân sự gọi tiểu nhân, có ý muốn xem bức thư hồi âm của Tiết phó đường chủ chăng?

Cam quân sự khoát tay :

- Không! Không cần! Tại hạ nào dám xem nhưng loại thư như thế?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Vậy Cam quân sự muốn gì?

Cam quân sự dặng háng mấy tiếng :

- Người anh em trở về đó, nếu Hàn đường chủ có hỏi thì xin nói rằng tại hạ vừa trông thấy bút tích của Hàn đường chủ liền đưa người anh em vào gặp Tiết phó đường chủ ngay, lúc Tiết phó đường chủ đọc thư thì tại hạ đứng bên ngoài rất xa nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cam quân sự đã dạy, tiểu nhân nào dám chẳng vâng.

Cam quân sự vỗ vỗ vai chàng, điểm nụ cười ve vuốt, thốt :

- Tại hạ biết người anh em rất được Hàn đường chủ tín nhiệm, từ nay về sau tại hạ còn nhờ đến người anh em rất nhiều.

Bạch Thiếu Huy vờ giật mình :

- Tiểu nhân đâu dám nhận sự khen tặng quá đáng của Cam quân sự?

Rồi chàng mỉm cười, tiếp :

- Xin Cam quân sự cho phép tiểu nhân về, có lẽ Hàn đường chủ đang đợi tiểu nhân đấy.

Cam quân sự gật đầu :

- Được! Được! Người anh em cứ đi, mình còn gặp nhau nữa mà.

Bạch Thiếu Huy nghiêng mình chào lão rồi phóng chân bước nhanh. Dĩ nhiên lướt về thì chẳng có ai dám ngăn đón cả.

Về gần đến phòng chàng đã thấy Từ Vinh và hai võ sĩ áo xanh đeo đao đang đứng xuôi tay tại thềm. Hai võ sĩ áo xanh này thuộc Đệ nhị đội của Tôn Nhất Phương.

Chàng đi tới, gật đầu chào cả ba rồi bước thẳng vào phòng Phạm Thù.

Phạm Thù nghe tiếng chàng từ bên ngoài vọng vào khi chàng chào bọn Từ Vinh nên lên tiếng hỏi to :

- Phải Dao Năng đã về đấy chẳng?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Vâng, tiểu nhân đã về đây.

Rồi bước vào phòng, trong phòng Phạm Thù và Đài Lương đang đàm đạo.

Phạm Thù thấp giọng :

- Sao đại ca đi lâu thế, tiểu đệ và Đài bằng hữu hết sức lo sợ.

Đài Lương hấp tấp hỏi :

- Bạch lão đệ có gặp Tiết thần y chẳng? Lão có thái độ như thế nào?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tiết thần y cho tại hạ biết Nam Bắc bang gửi thư, báo tin là trong ba hôm trở lại sẽ sai vị Quân sư của quý Bang đến nghinh đón lão...

Đài Lương lộ vẻ mừng rỡ :

- Thật vậy hờ Bạch lão đệ?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ chỉ nghe Tiết thần y bảo thế, chứ chẳng hề trông thấy bức thư mà biết sự tình thế nào.

Đài Lương cười tươi :

- Ba hôm nữa, hôm qua là một, hôm nay là hai, ngày mai là ba rồi.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Chắc Tiết thần y không đi được đâu, vì hiện tại người đảm nhận chức vụ Phó đường chủ là vì Tiết phu nhân đang bị chúng quân thúc. Nếu người bỏ đi thì phu nhân sẽ bị chúng sát hại...

Đài Lương quả quyết :

- Nếu Quân sư đến đây thì bất cứ sự gì quan trọng đến đâu cũng không thành vấn đề. Đừng nói là một Tiết thần y, một Tiết phu nhân, cho dù mười, trăm, ngàn Tiết thần y, Tiết phu nhân thì Quân sư cũng cứu thoát được như thường.

Phạm Thủ trở mặt :

- Quân sư của bang hữu lợi hại đến thế à?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Vào tận Thiên lao

Đài Lương ngẩng cao mặt :

- Có thể bảo Quân sư là một kỳ nhân trong thiên hạ, đệ nhất kỳ nhân.

Phạm Thủ hỏi :

- Như vậy hẳn có thính danh to lớn? Chẳng hay Quân sư tên họ là chi?

Đài Lương lắc đầu :

- Thực sự tại hạ không biết được tên họ Quân sư, nhưng cứ theo lời đồn đãi thì Bang chủ và Tiết thần y đã thành tâm mời người ra giúp sức, cũng như ngày xưa Lưu Bị thỉnh Khổng Minh vậy. Sự hiểu biết của Quân sư vô lường, tại hạ bình sinh chưa hề gặp một người nào thông đạt như Quân sư cả.

Bạch Thiếu Huy tặc lưỡi :

- Đài bằng hữu không biết được tên họ vị Quân sư của mình, kể ra cũng là một điều lạ.

Đài Lương mỉm cười :

- Quân sư lấy hiệu Trại Gia Cát, trừ Bang chủ và Phó bang chủ ra thì tuyệt nhiên không một ai trong Bang biết được lai lịch của Quân sư.

Có khi nào Bạch Thiếu Huy tin tưởng được những lời tâng bốc như thế?

Chàng khẽ nhếch một nụ cười, thốt :

- Dù vị Quân sư của Đài bằng hữu thừa tài giải cứu Tiết thần y, đã chắc gì Thần Y chịu để phu nhân trong tay chúng mà theo về Bang sở?

Đài Lương vợ bình rượu rót đầy chén, nốc một hơi cạn rồi điểm một nụ cười :

- Đừng lo, việc lo của chúng ta không thành vấn đề, Quân sư sẽ có biện pháp. Chúng ta cứ yên trí chờ xem sự việc diễn biến, tại hạ đoán chắc là đâu rồi cũng sẽ vào đây như dự tính.

Lão có vẻ tin tưởng vị Quân sư của lão vô cùng, lão cho rằng vị Quân sư của lão là tay vạm vỡ, bất cứ việc gì khó đến đâu cũng đều trở thành trò chơi đối Quân sư của lão.

Nhưng lão nói gì mặc lão, Bạch Thiếu Huy chỉ hỏi qua loa cho xuôi việc chứ lòng chàng đang lo nghĩ về nghĩa mẫu của chàng thì còn lưu luyến gì đến những lời khoa trương của lão?

Chàng nhắm tính thời gian một bức thư từ nghĩa mẫu đến tay nghĩa phụ, độ hành trình theo thời gian đó để ước đoán hiện nay nghĩa mẫu chàng đang bị quản thúc tại địa phương nào.

Tuy nhiên chàng không tin là nghĩa mẫu bị quản thúc tại một nơi xa Thần Nữ Phong. Chàng luôn có cảm tưởng bà đang bị giam tại Thiên lao, mà Thiên lao thì ở ngay trong Phân cung, như vậy chàng phải làm một cuộc do thám tận nơi đó.

Chàng ước mớm thử Đài Lương :

- Trong cuộc hội kiến vừa rồi với Tiết thân y, tại hạ nhận thấy người không ưng thuận theo vị Quân sư của bằng hữu rời khỏi Phân cung Vu Sơn, ít nhất trong lúc này, không rõ người vì phu nhân còn bị kẹt trong tay địch hay vì một lý do nào khác. Tại hạ nghĩ chi bằng trước khi vị Quân sư của bằng hữu đến đây mình nên tìm cách đến Thiên lao, dò ý của phu nhân xem sao. Mình sẽ tìm lời nói khéo cho phu nhân nhắn tin, thuyết phục Thân Y tin tưởng như vậy là ổn nhất.

Chàng tiếp nói :

- Rất có thể Tiết phu nhân bị giam cầm nơi đó, dù không thực sự là bà có mặt tại Thần Nữ Phong thì mình cũng biết chắc được điều đó, rồi biết đâu lại có thể giúp ích cho vị Quân sư của bằng hữu khi cần tìm hiểu phu nhân hạ lạc nơi nào cũng nên.

Đài Lương trầm giọng :

- Bạch lão đệ muốn đến tận Thiên lao?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải.

Đài Lương suy nghĩ một chút, chưa đáp vội.

Bạch Thiếu Huy lại tiếp :

- Rất có thể Địa Hành Tôn Tra Quý cũng bị giam tại đó.

Đài Lương sáng mắt :

- Hay lắm! Hay lắm! Luôn tiện mình quan sát địa hình địa thế, chuẩn bị làm nội ứng cho Quân sư.

Rồi lão hỏi :

- Chừng nào mình khởi sự?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Việc đó mình phải thương lượng với nhau cho thật chu đáo mới được.

Đài Lương đưa ra ý kiến :

- Theo tại hạ nghĩ, bất cứ nơi nào cuộc canh phòng lúc ban ngày cũng không được nghiêm mật vào ban đêm. Hiện tại chúng ta là những Đội trưởng rồi, chúng ta sẽ nhân chức vụ đó mà làm một cuộc tuần sát ngay từ bây giờ đến thẳng Thiên lao, thiết tưởng cũng chẳng lấy gì làm khó khăn cho lắm.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ cũng có ý tưởng đó, nhưng...

Đài Lương hỏi gấp :

- Nhưng sao?

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Muốn vào Thiên lao thì phải có lệnh bài...

Đài Lương nhấn trán :

- Chúng ta thuộc Thần Long đường, tất phải có lệnh bài của bốn đường...

Lão mân mê chòm râu một lúc rồi nói :

- Nếu là buổi chiều thì tại hạ có thể tìm ra lệnh bài, song hiện tại đang giữa trưa thì tại hạ không thấy có biện pháp nào ổn cả.

Thì ra với ngoại hiệu Phi Thử, lão chỉ có thể hoạt động vào thời khắc đó, chẳng khác nào đàn chuột chờ bóng tối rồi hang kiếm miếng ăn.

Phạm Thù bàn :

- Không có lệnh bài thì mình không vào, bắt quá mình đến đó quan sát chung quanh trước.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không được. Đừng tưởng mình có thể đột nhập vào Thiên lao nổi, ngoài sự canh phòng chặt chẽ còn có sự kiên cố của kiến trúc. Một chốn quan trọng như vậy chúng phải gia tâm phòng thủ về mọi mặt, có thể tường bằng đá, cửa bằng sắt, chỉ nội cái việc công phá cũng đủ làm kinh động hệ thống phòng thủ của chúng rồi, nếu vọng động thì mình sẽ lộ hình tích mất.

Bổng Đài Lương cất tiếng gọi to :

- Từ Vinh đâu?

Từ Vinh còn đứng bên ngoài, vâng một tiếng rồi bước vào, nghiêng mình nói :

- Tôn đội trưởng có điều chi phân phó?

Đài Lương hỏi :

- Hai tên vệ sĩ của ta có đây không?

Lão làm gì biết hai tên vệ sĩ của lão, bắt quá lão hỏi thế hy vọng Từ Vinh nói ra.

Đúng như lão nghĩ, Từ Vinh đáp :

- Trương Long và Vương Hổ còn đứng bên ngoài.

Đài Lương khoát tay :

- Giờ này rồi mà sao chúng còn chưa đi dùng bữa?

Từ Vinh thốt :

- Đội trưởng chưa cho phép thì họ đâu dám bỏ đi?

Đài Lương hừ một tiếng, thốt :

- Ta đã hỏi thế tất nhiên là chúng có thể đi rồi, còn đợi ta phân phó nữa sao?

Phạm Thù trầm nghĩ :

- “Cái lão Đài này giả mạo Tôn Nhất Phương khá thật, chỉ gặp họ Tôn một chút mà lão đã học được thái độ như hệt”.

Từ Vinh nghiêng mình, toan bước ra thì Đài Lương bỗng gọi giật lại :

- Hãy khoan, bảo chúng ăn xong thì trở lại ngay nhé, ta có việc sai khiến chúng.

Từ Vinh dạ một tiếng rồi ra ngoài. Được một chút Đài Lương lại gọi :

- Từ Vinh vào đây ta bảo!

Từ Vinh trầm nghĩ :

- “Cái lão Tôn hôm nay kỳ quái thật, đã cho vệ sĩ của lão đi ăn cơm rồi nên cứ đẩy dọa mình mãi”.

Tuy bực mình nhưng hắn không dám ương ngạnh, bước vào nghiêng mình hỏi :

- Đội trưởng có điều chi phân phó?

Đài Lương quay sang Bạch Thiếu Huy :

- Dao Năng, ngơoi ra đứng gác cửa.

Bạch Thiếu Huy không hiểu lão có ý tứ gì, song chắc là lão có một sáng kiến gì đó nên không cần nghĩ thêm, bước ra cửa ngay.

Từ Vinh hết sức nghi hoặc, đưa mắt nhìn Phạm Thủ như ngầm kêu gọi sự can thiệp của Đội trưởng nếu có việc không hay xảy ra.

Đài Lương quắc mắt nghiêm nghị nhìn Từ Vinh hỏi :

- Người có biết lệnh bài của bốn đường như thế nào chứ?

Từ Vinh giật mình, không rõ ý tứ của Tôn đội trưởng như thế nào nên ấp úng đáp :

- Tiểu nhân... tiểu nhân có biết.

Đài Lương trầm giọng hỏi :

- Hình dáng ra sao?

Từ Vinh tả :

- Lệnh bài hình chữ Vu, bên trên có sợi dây màu tía.

Đài Lương lại hỏi :

- Mặt phải?

Từ Vinh thốt :

- Mặt phải có chạm hình mười hai đỉnh núi, giữa hình núi non có khắc chữ “Linh”.

Đài Lương hỏi tiếp :

- Còn mặt trái?

Từ Vinh đáp :

- Mặt trái có hình đầu rồng, từ một vầng mây ló ra.

Đài Lương gật đầu :

- Người tả đứng.

Lão lấy trong người ra một lọ thuốc bột, rắc một chút thuốc gì đó vào chén rượu đoạn trao cho Từ Vinh, bảo :

- Người uống đi!

Từ Vinh nhìn qua Phạm Thủ, do dự :

- Đội trưởng..

Đài Lương gắt :

- Bốn tòa bảo người uống, người dám cãi lời ư?

Từ Vinh thấy Phạm Thủ không hề lên tiếng, chẳng biết làm sao nên đành phải nâng chén lên uống cạn.

Đài Lương cười nhạt :

- Người có biết người vừa uống rượu gì đó không?

Từ Vinh run run giọng :

- Tiểu nhân không biết.

Đài Lương điềm nhiên :

- Trong rượu có chất Tý Ngọ Xuyên Trường do bốn tòa đặc chế, uống vào giờ Tý thì giờ Ngọ chết, uống vào giờ Ngọ thì không sống qua nổi giờ Tý.

Từ Vinh biến sắc mặt xám xịt, vội quì xuống van cầu :

- Tôn đội trưởng, xin người khoan dung cho tiểu nhân...

Đài Lương vậy tay :

- Người đứng lên, nghe bọn tôi nói đây.

Từ Vinh run giọng :

- Nhưng tiểu nhân đã uống độc dược...

Đài Lương hừ một tiếng :

- Bọn tôi cho người uống, tất nhiên phải có thuốc giải chứ?

Từ Vinh đập đầu lạy :

- Tiểu nhân xin Đội trưởng rủ lòng thương...

Đài Lương hừ giọng :

- Người cứ quỳ mãi ở đó thì làm sao ta trao thuốc giải ra?

Từ Vinh hoảng sợ, vội đứng lên.

Đài Lương tiếp :

- Tuy người đã uống độc dược nhưng chưa đến thời hạn thì quyết chẳng sao cả. Nhưng người nên nhớ rằng người cần thuốc giải vào cuối giờ Hợi, đầu giờ Tý, nếu không thì...

Từ Vinh lại quỳ xuống van cầu :

- Đội trưởng muốn sai tiểu nhân làm gì thì tiểu nhân cũng làm cả, miễn trao thuốc giải cho tiểu nhân là được.

Đài Lương gật gù :

- Tốt, hãy đi theo ta.

Lão ra ngoài về phòng mình, Từ Vinh lèo đèo theo sau.

Phạm Thủ nhìn theo nghi hoặc, không rõ lão định giờ trò gì.

Không bao lâu Trương Long và Vương Hồ đã ăn cơm xong, trở lại đứng tại thềm.

Phạm Thủ thấy chúng đến thì cố ý sai Bạch Thiếu Huy vào phòng, nói là để sai chàng mang cơm cho hắn.

Một lúc sau Đài Lương từ trong phòng đi ra, trông thấy bọn Trương Long, Vương Hồ thì gật đầu thốt :

- À! Các người đã ăn xong, vậy chúng ta đi ngay thôi.

Tuy nói vậy nhưng lão lại bước vào phòng Phạm Thủ, cao giọng hỏi :

- Giờ này là giờ gì rồi nhỉ Lục huynh?

Phạm Thủ chẳng hiểu ý tứ lão ta thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn lão.

Đài Lương thấp giọng, cười nói :

- Các vật dụng đã đủ rồi, mình khỏi sự là vừa.

Phạm Thủ kinh ngạc :

- Đài bằng hữu nguy tạo lệnh bài?

Đài Lương nghĩ thầm :

- “Cái gã họ Phạm này còn non thật, thế mà cũng còn phải hỏi”.

Lão cười hì hì :

- Làm gì có ai nhận ra giả hay thật, nếu không quyền biến thì làm gì có vật thật mà sử dụng?

Rồi cả hai bước ra khỏi phòng, bọn Dao Năng, Từ Vinh, Trương Long và Vương Hồ cũng đi theo.

Thoạt đầu họ chỉ đi trong khu vực Thần Long đường nên chẳng gặp sự trở ngại nào, dần dần thì cũng đến dãy nhà thứ ba.

Dao Năng và Từ Vinh sánh vai đi đầu, trước mặt cả hai là bức tường cao gạch đỏ, bên cạnh dòng suối xanh. Nơi tường có hai cánh cửa lớn sơn đen đang đóng kín.

Trên đầu cửa có một lỗ tròn, cũng có cánh, đang đóng kín bỗng vụt mở ra, rồi một chiếc đầu thò ra hỏi :

- Ai?

Từ Vinh lên tiếng :

- Thông báo ngay cho Hồ quân sự là có Lục đội trưởng và Tôn đội trưởng trong Thần Long đường đến.

Người vừa thò nhận được hai Đội trưởng thì nhoèn miệng cười :

- Cảm phiền hai vị Đội trưởng và Từ lão ca đợi một chút, tôi đi báo ngay cho Hồ quân sự.

Hắn đóng cánh cửa lại.

Không lâu lắm, hai cánh cửa sơn đen mở ra, một đại hán mặt vàng xuất hiện, vòng tay chào :

- Lục huynh, Tôn huynh, xin mời hai vị vào trong.

Phạm Thủ và Đài Lương vòng tay đáp lễ rồi bước theo y vào trong, mọi người vừa qua khỏi cánh cửa thì hai cánh cửa lập tức được đóng lại ngay.

Thượng cấp vào đại sảnh, thuộc hạ đứng tại thềm.

Phạm Thủ đưa mắt nhìn quanh, thấy nơi trung gian, ở trên cao có một tấm biển khắc ba chữ “Thiên Tù Đường”, chữ to, sơn màu vàng.

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Thì ra trong Phân cung này có tất cả ba Đường, và Thiên Tù đường lại ở bên cạnh Thần Long đường”.

Hắn nhìn sang vách bên cạnh, thấy có bức họa Đơn Phụng Triều Dương, gian đại sảnh có hai hàng ghế, mỗi hàng bốn chiếc.

Nơi đây chỉ không có một chiếc ghế bành nào dành cho Đường chủ giống như tại Thần Long đường vậy, Phạm Thủ tình ngộ :

- Thì ra Đường sở này được cải tạo thành Thiên lao nên không có Đường chủ mà mọi việc đều do Hồ quân sự chủ trì.

Ngồi xong, Hồ Quân sự nở một nụ cười hỏi :

- Hai vị nhân huynh cùng một lúc đến đây, chắc có điều gì phân phó?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thiên Tù đường chủ

Nghe khẩu khí của Hồ quân sự, Đài Lương đã đoán ra quy củ ở đây là phạm giải tội phạm đến, thường chỉ một Đội trưởng đảm nhận nhiệm vụ đó, chứ chưa hề có lần nào mà hai Đội trưởng cùng đến một lượt. Cho nên hiện tại y thấy cả hai Đội trưởng cùng đến một lượt, tất phải lấy làm lạ.

Lão ngưng trọng thần sắc, đưa tay vào mình lấy chiếc ngân bài, thốt :

- Tại hạ và Lục huynh vâng lệnh Đường chủ, đến Thiên Lao tra khảo tội phạm.

Hồ quân sự lộ vẻ kinh dị, hỏi :

- Hàn đường chủ sai phái nhị vị tra khám Thiên Lao?

Giọng nói của y biểu lộ một sự nghi ngờ rõ rệt, không phải nghi hai người là giả mạo, mà nghi ngờ về công tác của họ. Y cho rằng công tác đó không thể do Hàn đường chủ phát động được.

Đài Lương gật đầu :

- Phải, nếu Hồ huynh không tin thì cứ khám nghiệm lệnh bài.

Hồ quản sự miễn cưỡng điểm một nụ cười :

- Cần gì phải khám nghiệm lệnh bài?

Đài Lương tiếp nói :

- Hàn đường chủ vừa tiếp nhận được một tin tức hãi hùng, theo tin tức đó thì rất có thể sẽ có biến tại Thiên Lao.

Hồ quản sự giật mình :

- Thật như vậy sao?

Đài Lương nhẹ điểm một nụ cười :

- Việc mười phần cơ mật nên Hàn đường chủ mới đặc biệt sai phái cả hai anh em tại hạ cùng đến đây, quan sát qua một lượt.

Hồ quản sự hơi do dự :

- Chuyện này...

Đài Lương đứng lên, chặn lời y :

- Anh em tại hạ vâng lệnh hành sự, không thể trì hoãn công việc được, cảm phiền Hồ huynh mở lao cho anh em tại hạ vào xem qua một lúc.

Hồ quản sự chớp chớp mắt, song kịp lấy lại bình tĩnh, cười nói :

- Tôn huynh đã nói thế thì tại hạ xin dẫn đường.

Y bước tới bên vách, đưa tay ấn nhẹ vào một nơi.

Mấy tiếng lạch cạch vang lên, bức họa Đơn Phụng Triều Dương từ từ phân hai, mỗi phần dạt về một phía, bày ra một cánh cửa. Đằng sau cửa là một con đường hơi lồi lõm đi xuống.

Đài Lương vẫy tay :

- Vào đi.

Bốn vệ sĩ lập tức bước vào đại sảnh.

Đài Lương phân phó :

- Dao Năng đi theo bọn ta, còn Từ Vinh, Trương Long và Vương Hổ ở lại đây canh chừng, không được bỏ đi đâu cả.

Bốn tên vệ sĩ cúi đầu vâng một tiếng. Dao Năng bước đến gần Đài Lương và Phạm Thù, còn Từ Vinh, Trương Long và Vương Hổ cùng đặt tay lên chuỗi đao, phân vị trí đứng hai bên khung cửa.

Hồ quản sự thấy tình hình có phần nghiêm trọng thì biến sắc, song y cũng chẳng dám nói gì, cười thốt :

- Mời Tôn huynh và Lục huynh theo tại hạ vào trong.

Y bước qua khung cửa, Đài Lương, Phạm Thù và Dao Năng cũng bước theo sau. Mọi người vừa đi qua thì cánh cửa lập tức đóng lại.

Con đường không tối lắm, do cứ cách khoảng độ trượng là lại có một ngọn đèn, đặc biệt là những ngọn đèn phía trước không cháy, chỉ khi nào đi ngang qua mới cháy lên, qua khỏi rồi đèn lại tắt như cũ, thành thử có rất nhiều ngọn đèn, nhưng chỉ có mỗi một ngọn đèn cháy thôi.

Họ đi được chừng mười trượng, đường đi càng lúc càng lồi lõm xuống. Đến cuối thì gặp một bậc thềm, thềm lại dốc lên, hai bên thềm có lan can cao độ ba thước, trên đầu lan can có chạm chín đầu sư tử.

Nơi đầu thềm có bốn cái trụ đá có treo mấy cái liên chữ vàng, vì có việc khẩn cấp nên bọn Đài Lương chẳng ai nghĩ đến việc đọc những chữ vàng trên mấy tấm liên đó.

Khi bốn người đến hành lang đầu thềm thì đèn dọc đường đều tắt hết. Trước mặt họ dường như là một tòa đại điện nóc cao, từ nóc thông xuống một ngọn đèn lưu ly, ánh đèn màu xanh nhạt, âm đậm vô cùng.

Hồ quân sự vượt lên, đưa bàn tay búng ra ba viên sỏi, lập tức có ba tiếng bung bung bung vang lên, thì ra y bắn ba viên sỏi vào mặt trống treo bên tả.

Tiếng trống vừa dứt thì hai bên tả hữu phía hậu điện có tám đại hán vận áo đen bước ra. Mỗi tên thủ một thanh quý đầu đao, bước đến chiếc bàn chính giữa đại điện, chia thành hai cánh nhận đứng nghiêm.

Chúng dàn cánh như vị đại lão gia sắp sửa thẳng đường, đưa mắt trùng trùng nhìn bọn Đài Lương làm cả ba đột nhiên chột dạ.

Vừa lúc đó, từ trên điện có một giọng nói khàn khàn vọng xuống :

- Hồ Kỳ Cẩm vào đây.

Bọn Đài Lương kinh hãi, nhìn lên đại điện trông thấy một bóng người đang đứng sau chiếc bàn, không rõ người đó xuất hiện từ khi nào nữa.

Người đó gọi Hồ quân sự rồi liền ngồi xuống chiếc ghế đặt sau bàn.

Khoảng cách còn xa, bóng đèn lại lờ mờ nên bọn Đài Lương không thể trông rõ người đó mặt mũi thế nào, chỉ thấy y mặc chiếc áo đỏ, có rất nhiều râu, vì râu mọc xồm xoàm nên càng khó nhận diện.

Bọn Đài Lương ngạc nhiên thầm hỏi người đó có lai lịch thế nào trong Phân cung Vũ Sơn mà kiểu cách xem chừng cũng hách dịch như thế.

Hồ quân sự quay ra sau bảo khẽ :

- Lục huynh và Tôn huynh cảm phiền đứng đây đợi một chút nhé.

Rồi y trình trọng bước vào đại điện, đến trước mặt người áo đỏ nghiêng mình nói nhỏ mấy tiếng. Giọng nói của y nhỏ quá, bọn Đài Lương chẳng thể nghe được tiếng nào.

Người áo đỏ nghe Hồ quân sự nói xong thì cao giọng bảo :

- Gọi chúng vào đây.

Hồ quân sự vâng một tiếng, quay mình trở ra, điểm một nụ cười :

- Đường chủ đang đợi Tôn đội trưởng và Lục đội trưởng trong đó.

Đường chủ? Vậy người áo đỏ chính là Đường chủ Thiên Từ đường?

Đài Lương thì thầm bên tai Phạm Thủ :

- Lúc đối đáp với hần, Phạm lão đệ phải hết sức cẩn thận nhé.

Phạm Thủ gật đầu, rồi cùng Đài Lương sóng vai vào đại điện. Bạch Thiếu Huy, bất kể là mình có được phép hay không, cũng bám sát cả hai.

Đến trước chiếc bàn, Phạm Thủ và Đài Lương cùng nghiêng mình thốt :

- Lục Trường Sanh và Tôn Nhất Phương tại Thần Long đường xin tham kiến Đường chủ.

Người áo đỏ mở to đôi mắt sáng nhu hai ngọn đèn, cất giọng khàn khàn hỏi :

- Hàn đường chủ sai hai người đến tra khám Thiên Lao?

Đài Lương đáp :

- Phải, bọn tại hạ vâng lệnh Hàn đường chủ vào Thiên Lao tra xét một lượt.

Người áo đỏ lại hỏi :

- Ta vừa nghe Hồ quân sự báo cáo lại việc đó, có thật là trong Thiên Lao sẽ xảy ra biến cố chăng?

Đài Lương gật đầu :

- Chắc chắn là như vậy, cũng vì chuyện đó nên Hàn đường chủ mới sai bọn tại hạ đến đây.

Người áo đỏ gật đầu :

- Được lắm.

Rồi y hỏi :

- Các người có lệnh bài chứ?

Đài Lương không do dự lấy tấm lệnh bài trao ra :

- Xin Đường chủ khám nghiệm.

Người áo đỏ tiếp lấy lệnh bài, lật qua lật lại xem một lúc rồi bỗng bật cười lớn, giọng nói của y khàn khàn nhưng khi y cười thì giọng cười lại mường tượng như tiếng lụa xé vậy.

Đài Lương giật mình trầm nghĩ :

- “Không xong, chẳng lẽ hán phát giác ra lệnh bài là giả?”

Tuy nhiên lão vẫn trấn định tâm thần, hỏi :

- Đường chủ cười việc chi?

Người áo đỏ từ từ thốt :

- Đây là lệnh bài của Thần Long đường?

Đài Lương giật mình, cổ trấn tĩnh, con tim suýt nhảy vọt khỏi lồng ngực :

- Đường chủ thấy có gì khác lạ ư?

Thực ra lão chưa hề trông thấy lệnh bài của Thần Long đường mà chế tạo chỉ hoàn toàn dựa vào lời miêu tả của Từ Vinh, chỉ có Từ Vinh quả quyết là giống thật, chứ lão cũng không dám chắc.

Hỏi xong câu đó, Đài Lương hết sức khẩn trương, định quyết thể nào cũng phải có sự bất tường xảy ra, và lão lập tức chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Người áo đỏ cất giọng :

- Không có gì bất thường, nhưng có phải đích thân Hàn đường chủ giao lệnh bài cho các người không? Lão có còn nói thêm gì nữa chăng?

Đài Lương nhẹ nhõm cả người, nhưng lão vẫn làm vẻ thần nhiên, bịa :

- Hàn đường chủ chỉ căn dặn bọn tại hạ phải chuyên tâm tra khám Thiên Lao nhằm tìm điểm khả nghi, ngoài ra không còn gì khác.

Người áo đỏ gật đầu, hỏi tiếp :

- Hàn đường chủ đã trình qua Phân cung chủ chưa?

Đài Lương đáp :

- Điều đó tại hạ không được rõ.

Người áo đỏ bỗng lộ vẻ phẫn nộ, vỗ tay mạnh xuống mặt bàn, hét :

- Giỏi cho Hàn Khuê, hán là gì mà dám miệt thị bản tọa đến thế?

Bạch Thiếu Huy giật mình, thức ngộ ngay, cũng là Đường chủ thì người này sao có thể bị ức chế của người kia chứ? Thiên Tù đường chủ có bản phận của y, nếu muốn tra khám Thiên Lao thì Hàn đường chủ không thể tự ý sai thuộc hạ đến tùy ý hành sự, ít ra cũng phải trình qua Phân cung chủ mới được chứ?

Đài Lương đã làm một việc sơ ý hết sức, không khéo có thể sẽ sanh biến, tai hại không nhỏ.

Trong khi Bạch Thiếu Huy lo sợ thì Thiên Tù đường chủ gằn giọng, thốt :

- Ta cũng không muốn làm khó dễ các người, bất quá chỉ tạm thời quân thúc các người tại đây, sau đó cho người đến thông báo với Hàn Khuê, bảo hán đến gặp ta, có chuyện gì thì cứ nói thẳng với ta là được.

Y quay mặt về phía hậu, nói :

- Bắt chúng lại, an trí đâu đó, chờ lệnh của ta.

Tám đại hán áo đen dạ một tiếng, cùng nhào tới.

Đài Lương lùi hai bước, khoát tay lia lịa :

- Đường chủ hãy thư thả.

Người áo đỏ vẫy tay, ngăn chặn bọn áo đen rồi nhìn Đài Lương nói :

- Tôn Nhất Phương, bốn tòa hứa là chẳng làm khó dễ các ngươi, bắt quả chỉ là giữ các ngươi ở đây một lúc, ngươi còn gì muốn nói?

Đài Lương trầm giọng :

- Đường chủ muốn bắt thì bọn tại hạ nào dám kháng cự, song chẳng biết bọn tại hạ đã đắc tội với Đường chủ chỗ nào mà Đường chủ lại muốn thị oai với bọn tại hạ như vậy?

Thiên Từ đường chủ cười ha hả :

- Hồi như vậy là có khí phách đó, biết mình có tội gì thì mới chịu tội, quả là có cá tính. Quy củ ở đây, phạm giải tội nhân đến Thiên Lao thì chỉ cần trình lệnh bài là đủ, nhưng dùng lệnh bài để đòi hỏi tra khám Thiên Lao là phi phạm. Các ngươi có thể bằng vào một tấm lệnh bài có quyền uy giới hạn để đòi hỏi làm một việc ngoài giới hạn quyền uy đó chẳng?

Bạch Thiếu Huy và Đài Lương thăm kêu khổ, Phạm Thủ cũng chẳng biết phải xoay trở làm sao cho xuôi việc.

Họ cùng nảy sinh một mối sợ hãi, địch đông người, còn họ bắt quả chỉ có ba mạng, lại ở trong tay chúng thì dù có thắng những người tại Thiên Lao, họ cũng phải chạy ra ngoài, và từ Thiên Lao đến tường ngoài còn bao nhiêu trạm canh gác?

Huống chi sự tình bại lộ, toàn thể Phân cung được báo động thì liệu có bao nhiêu cao thủ sẽ bao vây họ? Hơn nữa vùng ảnh hưởng của Phân cung lan rộng ngoài Vu Sơn đến mấy trăm dặm xa, nơi hiểm yếu nào cũng có chúng mai phục cả.

Đài Lương áp ứng :

- Việc đó...

Thiên Từ đường chủ cười nhẹ, chặn lời lão :

- Hàn Khuê không đợi lệnh của Phân cung chủ, tự ý dùng lệnh bài của hắn sai các ngươi đến đây thì hiển nhiên không xem ta ra gì. Ta bắt các ngươi cầm giữ lại cũng chỉ muốn hắn đích thân đến đây mà lãnh các ngươi về chứ chẳng làm khó dễ gì các ngươi cả.

Phạm Thủ tức quá, vô tình tay hắn rờ vào đốc kiếm. Thiên Từ đường chủ bắt gặp cử chỉ đó của hắn, trầm giọng nói :

- Lục Trường Sanh, bốn tòa biết rõ ngươi ý Hàn Khuê tín nhiệm nhưng nên nhớ Thiên Từ đường không phải là giang sơn của ngươi đâu, đừng vọng động mà bốn tòa bắt buộc phải trừng trị ngươi theo quy củ.

Bỗng Bạch Thiếu Huy bước tới trước một bước nói :

- Việc này không thể trách Hàn đường chủ được.

Thiên Từ đường chủ quát mắt nhìn Bạch Thiếu Huy, đoạn day mặt qua Hồ quản sự, hỏi :

- Tên này là ai?

Hồ quản sự nghiêng mình đáp :

- Hắn là Dao Năng, vệ sĩ của Lục Trường Sanh.

Rồi quay sang Bạch Thiếu Huy, quát :

- Ngươi là cái thá gì mà dám vô lễ trước mặt Đường chủ?

Bạch Thiếu Huy bất chấp Hồ quản sự, nhìn thẳng vào mặt Thiên Từ đường chủ, thản nhiên nói :

- Đường chủ chẳng cần biết tôi là ai, hãy nghĩ đến cái tin quan trọng về việc xảy ra biến cố trong tù. Chính tôi đưa tin tức này cho Hàn đường chủ, yêu cầu Hàn đường chủ sai phái hai vị Đội trưởng đến đây tra khám, sự việc là do chủ ý của tôi.

Chàng gằn giọng tiếp :

- Đúng vậy! Chính tôi đưa ra chủ ý đó, Hàn Khuê chỉ là tin lời tôi, còn Lục Trường Sanh, Tôn Nhất Phương chỉ là vâng lệnh hành sự.

Đài Lương và Phạm Thủ xanh mặt, không hiểu Bạch Thiếu Huy làm vậy là có ý gì, vì trong lốt Dao Nặng, một tên vệ sĩ thì không thể nào dám gọi tên Đường chủ và Đội trưởng thẳng ra như vậy được.

Thiên Từ đường chủ trở mắt nhìn chàng, kinh dị vô cùng, một lúc lâu sau y mới nói :

- Ngươi không phải là Dao Nặng.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Tôi đã nói Đường chủ không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết rằng tôi có đủ thẩm quyền để tra khám tù nhân, nếu không thì khi nào Hàn Khuê lại chịu đưa lệnh bài và sai phái hai tên Đội trưởng đưa tôi đến đây chứ?

Thiên Từ đường chủ càng kinh dị hơn, y cau mày suy nghĩ một chút, dường như muốn hỏi Bạch Thiếu Huy thật sự là ai, nhưng chàng đã hai lần nhấn mạnh là y không cần biết thành thử y phải bỏ ý định đó. Nhưng y vẫn lặng lẽ giương mắt quan sát chàng.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười, đưa tay vào mình lấy ra một chiếc ngọc phù, ngẩng cao mặt nói :

- Ngươi thân là Đường chủ, hẳn đã nhìn qua vật này chứ?

Sự cấp quá Bạch Thiếu Huy sực nhớ ra tấm ngọc phù mà Hoán Hoa phu nhân đã đưa cho mình ngày trước, chàng nghĩ lúc này có thể lấy ra giải nguy nên lập tức đưa ra.

Thiên Từ đường chủ trông thấy ngọc phù thì vụt biến sắc, vội đứng lên bước tới bên cạnh Bạch Thiếu Huy, cung cung kính kính nói :

- Thuộc hạ là Lộ Triệu Đường, không hay sứ giả đến đây nên thất lễ nghinh tiếp, tội rất đáng chết.

Y vừa nói vừa cúi đầu, nói xong mà vẫn chưa dám ngẩng đầu lên, chứng tỏ là đã quá sợ.

Đài Lương, Phạm Thủ ngây người, chẳng hiểu sự tình ra sao cả.

Hồ Kỳ Cẩm cũng xanh mặt, lập tức quỳ xuống tại chỗ, run run giọng :

- Thuộc hạ đáng tội chết, đáng tội chết!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Đứng dậy hết đi.

Thiên Từ đường chủ và Hồ quân sự lí nhí mấy tiếng đa tạ rồi đứng sang hai bên, chấp tay vô cùng cung kính.

Bạch Thiếu Huy cất tấm ngọc phù vào mình đoan nghiêm mặt, cao giọng thốt :

- Tại hạ vâng lệnh phu nhân đến đây tra cứu một việc vô cùng bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài...

Chàng cố ý bỏ lửng câu nói, chỉ đưa mắt nhìn đối phương.

Thiên Từ đường chủ hiểu ngụ ý của chàng, vội gật đầu nói :

- Thuộc hạ đã biết, sứ giả không cần dặn dò thêm.

Y quay mình sang một bên, quát :

- Hồ Kỳ Cẩm, nếu sự việc hôm nay mà tiết lộ ra ngoài thì người đầu tiên bôn tòng nhấm đến chính là ngươi đó.

Hồ quân sự cúi đầu :

- Thuộc hạ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Thử bàn quả Diệc

Bạch Thiếu Huy giục :

- Công việc khẩn cấp, xin Đường chủ giúp cho.

Người áo đỏ lại nghiêng mình :

- Tại hạ xin hướng dẫn sứ giả ngay.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Chỉ một nơi giam tù mà chúng còn đặt ra một Đường sở, có Đường chủ hẳn hoi thì đủ biết số tù nhân không phải là ít, và dĩ nhiên là có nhiều nhân vật có danh trên giang hồ.”

Chàng vụt thốt :

- Đường chủ hãy mang danh sách theo để tiện việc tra khảo.

Người áo đỏ gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi, dù sứ giả không nhắc ti chức cũng phải mang theo, nếu không thì làm sao tra khám cho mình bạch?

Y day qua Hồ quản sự ngẫm ra hiệu.

Hồ quản sự lập tức lấy quyển sổ bọc da dê trao cho người áo đỏ, người áo đỏ lại trao lại cho Bạch Thiếu Huy, đoạn bước đến ấn tay vào một chỗ.

Bức vách lập tức phân làm hai, bày ra một khung cửa.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Đây là vọng cửa thứ ba, chúng kiến tạo nơi này kiên cố hết sức, chẳng biết chúng giam cầm những nhân vật nào trong này mà tỏ ra dè dặt cực độ.”

Thiên Tù đường chủ lại nghiêng mình :

- Xin mời sứ giả vào.

Bạch Thiếu Huy đưa tay :

- Đường chủ vào trước.

Chàng day lại phía sau :

- Lục đội trưởng và Tôn đội trưởng hãy theo ta.

Cả bốn người cùng bước vào, Thiên Tù đường chủ dẫn đầu, riêng Hồ quản sự thì ở lại đại sảnh.

Thoạt đầu họ xuống bậc thềm, thềm có hai mươi bậc, đến cuối lại rẽ làm hai lối, uốn vòng quanh như khoảng giữa có đặt một cơ quan nào đó. Hai lối rẽ gặp lại nhau bên phía đối diện, rồi xuống thêm mười bậc nữa, đến tận cùng bậc thềm. Nơi đó có một vọng cửa cũng bằng sắt như ba vọng cửa trước, cửa có dây xích khóa chặt.

Thiên Tù đường chủ mở khóa xô cửa, cả bọn lại đi qua vọng cửa đó.

Bên trong cửa có bốn con đường, mỗi đầu đường ngay trên vách có ghi “Ngươn Tự Lao”, “Hanh Tự Lao”, “Lợi Tự Lao” và “Trình Tự Lao”, tên cửa lấy tên theo quê Diệc.

Bạch Thiếu Huy day qua Thiên Tù đường chủ hỏi :

- Dùng tên quê Diệc mà đặt cho Lao thế là có ý nghĩa gì?

Thiên Tù đường chủ giải thích :

- Ngươn Tự Lao là nơi giam tù phạm của Tổng cung, Hanh Tự Lao giam tù phạm do Phân cung Động Đình hồ gọi đến, Lợi Tự Lao nhốt tù của Hoán Hoa cung, còn Trình Tự Lao nhốt tù phạm của Phân cung Vu Sơn và các thuộc hạ vi phạm quy củ.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vậy là rành rẽ lắm rồi.

Chàng trầm nghĩ :

- “Thảo nào mà Thiên Từ đường chủ lại chẳng xem Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê ra gì, xem ra quyền uy của hắn rất lớn, không lệ thuộc vào Phân cung Vũ Sơn. Chưa chắc Phân cung chủ đã đủ quyền lực bức bách nổi ý chứ đừng nói đến Hàn Khuê.”

Thiên Từ đường chủ rẽ vào con đường dẫn đến Ngươn Tự Lao, đi thêm một chút lại thấy một vọng cửa nửa bằng sắt. Trên cửa có treo một tấm mộc bài, đề mấy chữ “Từ chuyển vào đây, sẽ bị xử tử”.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Đây là vọng cửa thứ năm rồi.”

Thiên Từ đường chủ mở cửa xong, quay lại nhìn Đai Lương và Phạm Thủ, trầm giọng nói :

- Ngươn Tự Lao là nơi giam giữ tù phạm của Tổng cung, được xem như cấm địa, xin hai vị Đội trưởng đứng ngoài, chờ đợi sứ giả trở ra.

Bạch Thiếu Huy thấy y có vẻ trịnh trọng quá, sanh nghĩ, trầm nghĩ :

- “Dù ngươi có quý kẻ, há ta sợ ngươi sao?”

Chàng gật đầu :

- Lộ đường chủ nói rất phải, hai vị Đội trưởng hãy chịu khó đứng đây chờ vậy.

Phạm Thủ và Đai Lương ngẫm đưa mắt hỏi ý nhau rồi cùng nghiêng mình vâng một tiếng, đứng lại tại chỗ.

Thiên Từ đường chủ nép mình qua một bên, nhường cho Bạch Thiếu Huy vào trước, y vào sau, thuận tay đóng luôn cánh cửa lại.

Đoạn y lấy trong mình ra một ống đồng, có mũi có dầu, dùng làm đèn rọi. Y đốt lên rồi bước tới trước, dẫn đường.

Đường đi không dài lắm, chỉ một lúc sau cả hai đã đến một tòa thạch thất có độ mười gian, mỗi gian có một vọng cửa sắt. Thoáng nhìn qua, Bạch Thiếu Huy nhận ra trong mười gian đó có bốn gian hiện đang bỏ trống.

Mục đích là vào đây tìm nghĩa mẫu nhưng với thân phận là sứ giả Hoán Hoa cung, Bạch Thiếu Huy không dám hồ đồ, chàng phải tỏ ra mình thi hành phận sự nghiêm chỉnh, rồi trong khi thi hành phận sự, chàng sẽ tùy cơ tra khám.

Dở quyền sở ra, vừa ghé mắt nhìn vào chàng đã giật mình, suýt buông rơi quyền sở.

Sở tù ghi :

- Những tù phạm bị nhốt tại Ngươn Tự Lao, vĩnh viễn không được tha, có sáu người: Thiếu Lâm Đại Trí, Thiếu Lâm Đại Thông, Võ Đương Ngọc Hư, Võ Đương Ngọc Chân, Hành Sơn Nam Linh và Hình Ý môn Thiệu Ngươn Xung.

Thiếu Lâm Đại Trí chính là Chương môn Thiếu Lâm tự Đại Trí thiền sư, Võ Đương Ngọc Hư là Chương môn Võ Đương Ngọc Hư Tử, Hành Sơn Nam Linh không ai khác chính là Chương môn Hành Sơn phái Nam Nhạc quán chủ, còn Thiệu Ngươn Xung chính là người đứng đầu của Hình Ý môn vậy.

Đại Thông và Ngọc Chân chính là sư đệ của hai vị Chương môn nhân Thiếu Lâm và Võ Đương.

Bị giam vĩnh viễn!

Bốn Chương môn nhân thật bị giam vĩnh viễn tại đây, người của Hoán Hoa cung thì giả mạo họ nắm quyền điều hành Tứ đại môn phái. Trên thực tế thì bốn môn phái tuy còn nhưng có khác nào đã bị tiêu diệt? Từ nay cánh đối lập với Hoán Hoa cung đã mất đi sức mạnh của Tứ đại môn phái, địch yếu đi còn Hoán Hoa cung thì mạnh lên.

Nghĩ ra, cơ mưu của Hoán Hoa cung thật vô cùng thâm độc.

Ngoài ra còn có danh thủ Hoa Sơn hiện cũng là nội tuyến cho Hoán Hoa cung, như vậy thì kể như năm đại phái đã không còn chống lại Hoán Hoa cung rồi.

Bạch Thiếu Huy rất hãi hùng, nhưng vẫn trấn định tâm thần, quan sát Ngươn Tự Lao.

Đại Trí thiền sư vận áo đen của nhà tù, đầu bù tóc rối, râu mọc tua tủa, thần sắc chao đảo, nằm trên chiếc giường ọp ẹp như gãy như đại. Đại Thông thiền sư cũng chẳng hơn sư huynh của lão chút nào.

Những người còn lại cũng chẳng khá hơn, Bạch Thiếu Huy nhìn qua mà thầm kêu khổ, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài mặt, sợ Thiên Từ đường chủ sanh nghĩ.

Chàng cho rằng cả sáu người đều đã bị ép uống Vô Ưu tán nên tâm thần hôn mê đến độ không còn nhận ra ngay cả chính mình là ai nữa.

Thiên Tù đường chủ đưa chàng đến Hành Tự Lao, nơi đây giam cầm tù phạm do Phân cung Động Đình Hồ gửi đến, gồm có mười bốn người, đều là những nhân vật danh trấn võ lâm.

Qua hai nhà lao rồi mà Bạch Thiếu Huy vẫn chưa thấy nghĩa mẫu.

Lợi Tự Lao có độ hai mươi hai, hai mươi ba tù phạm, nam có, nữ có, do các phân chi của Hoán Hoa cung gửi đến, chàng kiểm tra một loạt nhưng vẫn không thấy Tiết phu nhân.

Hiện tại chỉ còn Trinh Tự Lao mà thôi, nhà lao cuối cùng. Bạch Thiếu Huy bồn chồn hết sức, nếu không thấy nghĩa mẫu tại đây thì chàng biết tìm bà nơi nào bây giờ?

Trinh Tự Lao cũng có mười gian như Ngươn Tự Lao, nhưng có đến chín gian bỏ trống, gian duy nhất có người giam giữ Địa Hành Tôn Tra Quý, danh thủ trong Nam Bắc bang.

Tôn Tra Quý có thân hình lùn nhỏ, đầu trọc, mặt đen, có nhiều nốt ruồi. Y mặc chiếc áo tù màu đen quá dài, phủ cả chân y.

Trông thấy Thiên Tù đường chủ bước vào, y hét lên :

- Họ Lộ đi đâu đây, vào đây thăm viếng tổ tông ngươi phải không?

Thiên Tù đường chủ cười lạnh :

- Tra Quý, đừng có cuồng loạn, dù ta không có quyền giết ngươi nhưng vẫn có thể khiến ngươi khốn khổ, có muốn chết cũng chẳng chết được đâu.

Thiên Tù đường chủ chỉ ngăn chặn Đài Lương và Phạm Thủ vào Ngươn Tự Lao, vì là nơi giam giữ tù phạm quan trọng, còn các lao khác thì hấn vẫn cho họ theo như thường. Trông thấy tình trạng của Tôn Tra Quý, Đài Lương khẽ cau mày, bước tới đưa lưng ánh trước mặt Thiên Tù đường chủ, dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Lão Tôn, hãy bình tĩnh một chút.

Tôn Tra Quý nhận ra thanh âm của Đài Lương thì giật mình, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn lão, chẳng nói thêm tiếng nào nữa.

Thiên Tù đường chủ không để ý đến chuyện đó, quay sang Bạch Thiếu Huy, cười nói :

- Sứ giả đã xem qua các lao rồi, chắc cũng thấy rõ là với sự kiên cố của nhà lao, cùng sự canh phòng cẩn mật do ti chức kiểm soát thì mọi biến cố đều rất khó có thể xảy ra. Nếu sứ giả đồng ý với ti chức thì xin ghi chú vào quyển sổ này, lưu bút tích cho cuộc tra khám hôm nay.

Bạch Thiếu Huy đã có chủ trương từ lúc vào đây, chàng từ từ đáp :

- Tại hạ có chỗ không đồng ý với Đường chủ.

Thiên Tù đường chủ giật mình :

- Ý kiến của sứ giả như thế nào?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Đường chủ không nhận ra được chỗ sơ suất à?

Thiên Tù đường chủ biến sắc, sợ hãi nói :

- Xin sứ giả chỉ điểm cho, thuộc hạ hết sức tri ân.

Bạch Thiếu Huy cười nhạt :

- Chỗ sơ suất ở đây chính là Đường chủ, tại hạ vâng lệnh đến đây tra khám là muốn quan sát Đường chủ chứ không phải là quan sát nhà lao.

Thiên Tù đường chủ xám mặt, trở mặt nhìn chàng nói :

- Quan sát ti chức? Hoán Hoa phu nhân có gì nghi ngờ ti chức?

Bạch Thiếu Huy không nói không rằng, bất ngờ nhanh như chớp phóng một ngón chỉ điểm vào huyệt Kỳ Môn của Thiên Tù đường chủ.

Thiên Tù đường chủ Lộ Triệu Đường khiếp hãi, dù có muốn né tránh cũng chẳng còn kịp nữa.

Song đã là Đường chủ trong Phân cung thì y cũng chẳng phải là tay vừa, y lập tức vận khí dịch chuyển huyệt đạo sang một bên, vừa đúng lúc chỉ phong của Bạch Thiếu Huy bắn tới, nghe một tiếng bịch.

Thiên Từ đường chủ hự lên một tiếng, nghiêng răng kèn kẹt, thu mình lại bắn lùi ra sau như con tôm bung nước, vọt ra xa hơn một trượng, đoạn xoay người chạy bay theo con đường hầm.

Bạch Thiếu Huy không tưởng nổi là y đã dính một chỉ của chàng mà còn đủ công lực chạy đi, lập tức hét lớn :

- Chặn y lại!

Đài Lương không hổ danh với ngoại hiệu là Phi Thủ (con chuột bay), lão lập tức phóng theo, nhanh hơn Thiên Từ đường chủ một bậc, chặn đầu y lại, tung ra một chưởng, nhằm ngực y đánh tới.

Từ sau lưng, Bạch Thiếu Huy vừa phóng mình tới vừa đánh một chưởng vào hậu tâm y.

Thiên Từ đường chủ quả là một tay võ công phi phàm, nghe tiếng gió phía sau, biết là bị đánh lên, y lập tức tràn sang một bên, đồng thời tung chưởng đánh chặn chưởng kinh của Đài Lương.

Bị phản công, Đài Lương dù xuống tấn rất vững nhưng cũng không sao chịu nổi hậu kinh, bị chưởng phong của Thiên Từ đường chủ hất ngược ra đằng sau bốn, năm thước.

Không chậm trễ, Thiên Từ đường chủ vọt mình bay qua, chạy luôn.

Nhưng Phạm Thủ đã như từ trên trời rơi xuống, từ trên cao uốn mình đập mạnh trúng lưng Thiên Từ đường chủ, y hự lên một tiếng, ngã nhào.

Bạch Thiếu Huy nhảy vút tới, điểm nhanh vào tử huyệt của Thiên Từ đường chủ, y không kịp kêu lên một tiếng đã tắt thở chết ngay. Chàng mò tay vào trong mình hắn, lôi ra xương chìa khóa đưa cho Đài Lương, bảo :

- Mở cửa buồng giam, thả Tôn bằng hữu ra mau đi.

Đài Lương không đợi giục lần thứ hai, chụp lấy xương chìa khóa rồi lập tức mở buồng giam thả Tôn Tra Quý ra.

Địa Hành Tôn Tra Quý bước ra, cười hi hi :

- Ta nhận ra đúng thanh âm của lão Đài mà.

Rồi cả hai bước tới bên cạnh Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ, Đài Lương giới thiệu :

- Đây là hai lão đệ Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ, chính hai người họ đã cứu nạn cho ta và bày kế vào đây giải thoát cho người đó.

Tôn Tra Quý vòng tay :

- Đa tạ nhị vị trọng nghĩa khí giang hồ, bày mưu cứu nạn, Tra Quý này hết sức cảm kích.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ vội đáp lễ, Bạch Thiếu Huy nói :

- Thời giờ khẩn cấp, vả lại hiện còn là ban ngày, chúng ta phải tính kế an toàn. Theo ngu ý của tại hạ thì Tôn bằng hữu nên cải dạng Thiên Từ đường chủ...

Đài Lương khoái quá, reo lên :

- Hay lắm, hay lắm, như vậy chúng ta có đủ bộ với nhau rồi. Đường chủ có, Đội trưởng có, vệ sĩ có, hành động của chúng ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tôn Tra Quý cấp tốc lột y phục của Thiên Từ đường chủ, đổi y phục với hắn.

Trong khi Bạch Thiếu Huy cải sửa dung mạo cho Tôn Tra Quý thì Phạm Thủ và Đài Lương bàn bạc với nhau, Phạm Thủ nói :

- Không ngờ Lộ Triệu Đường võ công cũng khá như vậy.

Đài Lương gật đầu :

- Y vốn là một tay hữu danh trên giang hồ ngày trước, ngoại hiệu là Nhất Điện Diêm La, thủ pháp của y vô cùng tàn độc. Hôm nay nếu không có hai vị lão đệ thì chưa chắc hai người bọn ta đã làm gì y nổi.

Cải sửa dung mạo cho Tôn Tra Quý xong, Bạch Thiếu Huy cũng thay đổi dung mạo cho Lộ Triệu Đường thành tù phạm Tôn Tra Quý rồi cùng Phạm Thủ khiêng xác y bỏ vào nhà giam. Chàng không quên lấy một chiếc khăn lớn phủ lên trên xác chết đoạn ra ngoài, khóa cửa lại.

Bạch Thiếu Huy nói :

- Hiện tại thì Tôn bằng hữu đã thành Thiên Từ đường chủ rồi, tạm thời công việc của chúng ta kể như cũng ổn định phần nào về mặt an ninh cá nhân. Nhưng tại hạ còn muốn Tôn bằng hữu với danh phận Thiên Từ đường chủ giúp tại hạ giải cứu mấy người nữa.

Phạm Thủ lấy làm lạ, hỏi :

- Đại ca có bằng hữu bị giam trong lao ư?

Bạch Thiếu Huy nói :

- Ngu huynh chỉ biết mặt mấy người thôi, nhưng mấy người đó có thân phận rất cao trong võ lâm, số phận của họ có liên quan rất nhiều đến kiếp vận võ lâm trong tương lai nên mình phải cứu họ, để họ góp công trong cuộc chiến bảo vệ chánh nghĩa, duy trì công đạo trên giang hồ.

Đài Lương trở mặt :

- Ai thế hờ Bạch lão đệ?

Bạch Thiếu Huy kể :

- Thiếu Lâm Đại Trí thiên sư, Võ Đường Ngọc Hư Tử, Hành Sơn Nam Nhạc quán chủ và Hình Ý môn Thiệu Nguơn Xung...

Đài Lương giật nảy mình, tròn xoe mắt nhìn chàng, cơ hồ lão không tin vào tai mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Quyết tâm gỡ rối

Đài Lương dù có nằm mộng cũng không ngờ Chương môn tứ đại phái lại bị giam cầm ở Thiên Lao này. Qua một lúc lâu, lão vẫn còn sững sờ, hỏi :

- Bạch lão đệ nói sao chứ?

Bạch Thiếu Huy lấy quyển sổ tù, lật nơi ghi chú đạo hiệu các vị đó rồi chỉ cho Đài Lương xem, đoạn nói :

- Đài bằng hữu chắc không còn nghi ngờ gì nữa? Và lại chính mắt tại hạ trông thấy họ rõ ràng.

Đài Lương nhìn mấy dòng chữ, nhìn mãi rồi lắc đầu :

- Không tưởng tượng nổi.

Địa Hành Tôn Tra Quý cũng kinh hãi không kém, hấn tiếp lời Đài Lương :

- Nếu không có Bạch lão đệ xác nhận là chính mắt trông thấy họ thì chắc chắn không ai có thể tin nổi những gì ghi chú trong này là sự thật.

Bạch Thiếu Huy thở dài :

- Sự tình nằm trong một âm mưu hết sức thâm độc do Hoán Hoa cung hoạch định, hiện tại chúng đã cho người giả mạo Đại Thông thiên sư, Nam Nhạc quán chủ và Ngọc Chân Tử len lỏi vào môn phái của họ để thao túng môn đồ, làm nội tuyến cho họ thực hiện âm mưu đó. Chính tại hạ cũng có lần bị kẹt như họ, song may mắn được dị nhân giải thoát, còn ba vị kia thì bị chúng quản thúc đến ngày nay.

Rồi chàng thuật lại cuộc hành trình cùng Trương Quả Lão đến Hành Sơn tìm Nam Vân đạo trưởng cho cả bọn nghe.

Đài Lương kêu lên :

- Ghê gớm thật, vậy mà trên giang hồ chẳng một ai mảy may nghe đến sự việc quan trọng này.

Tôn Tra Quý trầm ngâm một chút rồi nói :

- Rất có thể Quân sư của chúng ta đã biết rõ chuyện này không chừng.

Đài Lương gật đầu :

- Rất có thể! Thường ngày Quân sư vẫn thở than với Bang chủ rằng trong tương lai không còn có thể mong chờ một môn phái nào trên giang hồ cả. Có lẽ người đã biết trong các môn phái đó có người bên phe địch trà trộn vào rồi.

Lão suy nghĩ một chút rồi tiếp :

- Hiện tại chúng ta phải do Bạch lão đệ chỉ huy hành động, chẳng hay Bạch lão đệ đã có chủ ý gì chưa?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Anh em tại hạ đến đây với mục đích giải cứu một thiếu nữ tên Hương Hương, nàng ấy bị Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê ức chế mang về Phân cung Vu Sơn này. Hàn Khuê còn hạ sát mẹ nàng trước khi cướp nàng mang về đây...

Chàng ngừng lại một chút rồi thở dài :

- Bất ngờ khi đến đây lại phát hiện ra các vị đó bị giam cầm tại Thiên Lao, đã phát giác ra rồi thì tự nhiên mình phải lo giải cứu họ. Nếu chỉ có một hai người thôi thì chúng ta còn có thể lừa bọn chúng rồi thoát ra khỏi Phân cung, khổ nỗi là lại có đến sáu người. Và lại nếu cứu thì chúng ta phải cứu một lúc cả sáu người chứ không thể cứu từng người được, vì nếu cứu xong một người mà sự tình bại lộ thì những người sau sẽ cảm như không còn hy vọng gì thoát khỏi tay chúng, hoặc là chúng sẽ thủ tiêu, hoặc là đem đi giam cầm nơi khác...

Đài Lương bàn :

- Sáu người kể ra cũng chẳng nhiều cho lắm, chúng ta thử tìm biện pháp đưa họ ra ngoài thử xem sao...

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đánh rằng trong Ngươn Tự Lao chỉ có sáu nhân vật quan trọng, song chẳng lẽ ta chỉ cứu sáu người đó rồi thôi sao? Trong Hạnh Tự Lao còn có mười bốn người nữa, mà cũng là đồng đạo vô lâm cá, ta phải nghĩ cách nào cứu thoát hết những người đó. Như vậy ít nhất cũng có đến hai mươi người chúng ta cần giải thoát...

Đài Lương lộ vẻ khó khăn ra mặt :

- Một vấn đề nan giải, đưa một lúc những hai mươi người ra khỏi Phân cung thì có khác nào chúng ta làm cái việc cướp ngục, và như vậy là công khai tấn công Phân cung rồi.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Dù có phải tấn công Phân cung thì cũng chẳng sao, bởi chúng ta sợ gì một nhóm người không quan trọng tại Vu Sơn này chứ?

Hắn dạy qua Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca nghĩ sao? Đã muốn cứu họ thì tự nhiên mình phải có biện pháp, không dùng biện pháp nhẹ thì mình dùng biện pháp mạnh, sợ gì chúng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Đó là biện pháp cuối cùng, nếu cần chúng ta cũng phải áp dụng, nhưng trước khi áp dụng thì mình cũng nên tìm xem có biện pháp nào khác ổn thỏa hơn chẳng?

Đài Lương tán đồng :

- Bạch lão đệ nói phải, càng tránh xung đột với chúng thì càng hay cho ta.

Phạm Thủ hẳn học :

- Thiết tưởng ngoài cách tấn công Phân cung ra thì chúng ta chẳng còn biện pháp nào hay hơn.

Bạch Thiếu Huy cười :

- Chỉ cần bắt được một người thì sự việc sẽ diễn ra theo ý muốn của chúng ta.

Phạm Thủ trở mặt :

- Đại ca muốn bắt ai?

Bạch Thiếu Huy đáp gọn :

- Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê.

Phạm Thủ mỉm cười :

- Bắt hắn thì có khó khăn gì chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Luận về võ công thì việc bất hắc chẳng có khó khăn gì, song ở đây mình cần dùng trí chứ không nên dùng vũ lực.

Phạm Thù chớp mắt :

- Đại ca có chủ trương rồi ư?

Bạch Thiếu Huy gật đầu, kẻ sát bên tai Phạm Thù thì thầm mấy câu. Tuy chàng nói rất khẽ nhưng cũng để cho hai người kia nghe luôn cả.

Phạm Thù cười tươi :

- Nếu đại ca không nói ra thì chắc tiểu đệ chẳng bao giờ nghĩ đến.

Đài Lương cũng cười :

- Lấy cái đạo của chúng quật lại chúng, tuyệt diệu ở chỗ đó.

Bạch Thiếu Huy đưa tay vào trong người lấy ra một chiếc bình sành cho Tôn Tra Quý, nói :

- Các vị trong Ngươn Tự Lao đều ngây ngây dại dại, đúng là họ đã uống phải loại Vô Ưu tán của Hoán Hoa cung, những viên thuốc trong bình này là giải dược, Tôn bằng hữu hãy giữ lấy.

Tôn Tra Quý tiếp nhận chiếc bình cất vào người, đoạn cả bọn trở lại đại sảnh Thiên Tù đường, ở ngoài đã có Hồ quân sự nghinh đón.

Bạch Thiếu Huy hướng sang Tôn Tra Quý, vòng tay chào :

- Vì công việc quá khẩn cấp nên tại hạ không thể ở đây lâu hơn, xin cáo từ Đường chủ.

Tôn Tra Quý vòng tay nghiêng mình thi lễ :

- Rất tiếc không thể lưu sứ giả ở lại lâu hơn, xin cho ti chức dâng chén rượu nhạt, mong sứ giả nể tình cho.

Bạch Thiếu Huy day qua Phạm Thù và Đài Lương, nghiêm giọng :

- Thi hành công tác này, tại hạ hết sức giữ bí mật, phiền hai vị Đội trưởng khi rời Thiên Tù đường vẫn cứ đi trước dẫn đường để những kẻ khác không nghi ngờ.

Phạm Thù và Đài Lương cùng vâng một tiếng, Bạch Thiếu Huy gật đầu, phẩy tay :

- Chúng ta đi!

Tôn Tra Quý cung kính đưa cả ba ra ngoài, đoạn thốt :

- Xin sứ giả miễn thứ ti chức không thể đưa xa hơn...

Hồ quân sự bước tới đốt ngọn đèn tại đầu đường, mở cửa sắt, nhường cho ba người tiến vào đường hầm.

Ra khỏi con đường hầm, đến gian phòng khách của Hồ quân sự, nơi đó Từ Vinh, Trương Long và Vương Hồ đang chực chờ từ lâu.

Đài Lương vẫy tay cho bọn vệ sĩ đi trước đoạn quay mình lại chào biệt Hồ quân sự, sau đó lại theo con đường cũ trở ra gian nhà dành cho họ trong khu vực Thần Long đường.

Đài Lương gọi Trương Long và Vương Hồ lại bảo :

- Hai người cứ về phòng nghỉ, khi nào có chuyện ta sẽ lại cho người đến gọi.

Phạm Thù gọi Từ Vinh :

- Còn người thì xuống nhà trù dọn nhà bếp chuẩn bị bữa tối trước khi đêm xuống nhé.

Trương Long, Vương Hồ và Từ Vinh cúi đầu chào chủ rồi ai lo việc nấy, quay lưng đi ngay.

Bạch Thiếu Huy hấp tấp vào phòng, lấy một chiếc bao giấy trao cho Đài Lương, nói :

- Bao Nhập Khẩu Mê này có thể dùng cho mười người đó, chính lão nhân nơi quán đã nói với tại hạ như thế.

Đài Lương mỉm cười :

- Không giấu Bạch lão đệ, về môn dụng độc thì ta cũng biết chút ít.

Để tránh sự dòm ngó của những tên vệ sĩ khác, Bạch Thiếu Huy lập tức ra khỏi phòng, đứng tại cửa như chờ lệnh của thượng cấp.

Không lâu sau, Từ Vinh đã quay lại, theo sau là một bà lão, là người phụ trách việc nấu ăn, mang bữa ăn đến cho hai Đội trưởng.

Bà đặt món ăn lên bàn, nói :

- Xin hai vị Đội trưởng dùng bữa, vì hai vị đòi ăn sớm nên nhà bếp không kịp chuẩn bị nấu nướng tươm tất như mọi ngày, hai vị miễn chấp cho.

Đài Lương khoát tay :

- Được rồi, bà cứ để kệ hai anh em ta.

Lão bà nghiêng mình chào, bước ra ngoài. Phạm Thủ và Đài Lương cùng ngồi vào bàn.

Phạm Thủ gọi to :

- Dao Năng và Từ Vinh đâu? Hãy vào đây cùng ăn với bọn ta luôn đi.

Dao Năng và Từ Vinh vâng một tiếng, cùng bước vào. Từ Vinh vừa vào đến nơi thì lập tức quỳ xuống trước mặt Đài Lương, khẩn cầu :

- Ăn uống là chuyện nhỏ, vả lại tiểu nhân đâu dám ngồi chung bàn với hai vị Đội trưởng. Chỉ mong Tôn đội trưởng thương tình ban cho giải được thì tiểu nhân cảm kích vô cùng.

Đài Lương trừng mắt hét :

- Làm gì mà ngươi gấp thế? Có muốn chết thì cứ giục ta đi, ta đang bức mình lắm đây. Ta đã hứa thì có khi nào nuốt lời với ngươi chưa? Ngươi còn nhắc nữa là coi khinh ta đó.

Đoạn lão nghiêm giọng nói :

- Ta bảo ăn thì cứ ăn đi, ăn xong còn có công việc phải làm nữa, chưa đến giờ Tý thì đừng rồi rít lên như vậy. Nhớ là phải làm tròn công việc thì ta mới trao thuốc giải cho ngươi đó.

Dao Năng khuyên :

- Từ Vinh ngươi cứ đứng lên, ngồi vào bàn ăn đi. Tôn đội trưởng đã hứa thì quyết không quên đâu.

Từ Vinh thở dài, đứng lên rồi cùng Dao Năng ngồi vào bàn ăn qua loa cho xong bữa.

Thời gian qua mau, họ dùng cơm xong thì đêm đã xuống, màn đen bao phủ vạn vật rồi.

Phạm Thủ gọi Từ Vinh :

- Đêm nay đến phiên tuần canh của Đệ nhất đội, ngươi hãy thông báo cho tất cả anh em phải hết sức cẩn thận, không ai được rời khỏi cương vị của mình. Nếu không có lệnh ta thì bất luận là có sự việc gì phát sinh cũng không được vọng động.

Từ Vinh do dự :

- Đội trưởng không đích thân kiểm soát cương vị của từng người?

Phạm Thủ lắc đầu :

- Không cần, ngươi có thể thay ta làm việc đó, nếu có điều gì khẩn cấp thì ta sẽ kêu Dao Năng liên lạc với ngươi.

Từ Vinh cúi đầu lãnh lệnh, dợm bước đi, Đài Lương gọi lại :

- Hãy khoan!

Từ Vinh quay lại nói :

- Tôn đội trưởng có điều gì phân phó?

Đài Lương thốt :

- Ngươi bảo Trương Long và Vương Hồ thông báo cho các đội viên của ta được biết rằng tất cả được đặt trong tình trạng báo động, khi nào có lệnh ta gọi đến thì ai nấy phải sẵn sàng xuất lực, tuyệt đối không được rời vị trí nếu không có lệnh ta.

Từ Vinh vâng một tiếng rồi bước ra ngoài.

Đội hấn đi khuất, Đài Lương đứng lên, thấp giọng nói :

- Mình có thể hành động được rồi.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ gật đầu, cùng đứng lên, cả ba bước ra ngoài.

Họ theo con đường nhỏ đi thẳng đến một bức tường, chính là nơi mà Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ đã gặp Đài Lương bị thương tích lúc trước, cách đường sỏ Thần Long đường không xa lắm.

Nhìn trước nhìn sau không thấy bóng ai, Đài Lương nhún chân nhảy lên đầu tường rồi lao vút vào bên trong.

Bạch Thiếu Huy lo ngại một mình lão gặp trở ngại ngăn trở thì không xoay trở kịp nên vội ra hiệu cho Phạm Thủ, cả hai cùng nhảy vọt lên đầu tường, đáp xuống bên trong, tìm nhanh chỗ tối tăm, ẩn nấp.

Bên trong là tòa viện, một tòa kiến trúc thuộc quần hạt của Thần Long đường. Chỗ cả hai ẩn nấp là phía hậu, sát tòa viện có hành lang, trọn khu đất chung quanh trồng toàn hoa đủ loại.

Thì ra đó là một hoa sảnh, có lẽ là nơi thư giãn của Đường chủ sau những giờ lao nhọc vì công vụ. Tòa viện không có một ánh đèn.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Giữa Đường chủ và Đội trưởng cách biệt chỉ có một bậc mà tại sao chỗ ở của Đội trưởng thì sơ sài còn Đường chủ thì lại tráng lệ như thế này?”

Chàng vận dụng nhãn quang nhìn quanh bốn phía, chẳng thấy bóng dáng Đài Lương đâu cả, đang hoang mang lo ngại thì bỗng nghe hai tiếng tắc lười nhỏ, mừng rỡ như tiếng chuột kêu.

Phạm Thủ mỉm cười, nghĩ thầm :

- “Cái lão họ Đài này xem ra cũng là một tay gan lỳ lắm đây”

Hắn day qua Bạch Thiếu Huy thì thầm :

- Đại ca, lão Đài gọi chúng ta đó.

Bạch Thiếu Huy xua tay bảo hắn im, rồi dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói :

- Phải rồi, mình đi thôi.

Bên phía hữu hành lang có một con đường, cũng có lan can sơn đỏ, hai bên đường có trồng hoa, vì đêm tối nên không thể thưởng thức, nhưng cũng có thể ngửi mùi hoa ngào ngạt.

Cả hai vận dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh lướt đi, không gây một tiếng động khẽ, vòng qua hoa sảnh đến phía trước. Họ trông thấy ánh đèn le lói từ bên song cửa chiếu ra.

Bạch Thiếu Huy vội dừng chân lại, khoát tay ngăn chặn Phạm Thủ, sợ hắn lướt tới mà lọt mình vào vùng sáng của ánh đèn.

Chàng ngó quanh quẩn, không thấy Đài Lương đâu cả, đang lầy lăm lã không biết lão ở nơi nào thì bỗng thấy có bóng đen nhỏ đang lấp ló trong bụi hoa gần đó lù lù bò tới.

Bạch Thiếu Huy nhận ngay ra bóng đen đó chính là Phi Thủ Đài Lương.

Hiện tại lão đã biến thành một con chuột rút rít bò đi ăn đêm, lão không đến gần mà từ xa xa đã vẫy tay ra hiệu cho cả hai bước tới.

Như hai con chim đêm lướt nhẹ, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ vọt mình tới, chui vào bụi hoa.

Bạch Thiếu Huy khẽ hỏi :

- Đài huynh có phát giác được gì không?

Đài Lương mỉm cười, gật đầu :

- Cạnh đây là thư phòng của Hàn Khuê, bên phía hữu thư phòng có một gian phòng khác, chính nơi đó Hàn Khuê thường dùng bữa. Hiện tại thì bữa chén đã được dọn ra, có lẽ trong chốc lát bữa cơm tối của y sẽ bắt đầu.

Phạm Thủ vội hỏi :

- Đài huynh có trông thấy Hàn Khuê không?

Đài Lương lại gật đầu :

- Có! Trong thư phòng còn có một nữ nhân nữa, có lẽ đó là Hương Hương cô nương..

Bạch Thiếu Huy hấp tấp hỏi :

- Đài huynh có nghe họ nói gì với nhau chứ?

Đài Lương cười nhẹ :

- Họ có vẻ thân thiết với nhau lắm, gọi nhau bằng huynh muội nghe hết sức triu mến...

Phạm Thủ bắt giắc đỏ mặt :

- Hương Hương đã bị họ Hàn đánh thuốc mê, thần trí không còn bình thường như trước nữa.

Đài Lương lắc đầu :

- Không, không, nàng chẳng có vẻ gì mê loạn cả, mà trái lại còn bình tĩnh hơn người thường là đằng khác.

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Điều đó cũng chẳng lạ gì, bởi Hàn Khuê là tay sành mê dược, tự nhiên y phải biết chế tạo một chất thuốc có công hiệu kín đáo. Bất quá chất thuốc chỉ làm cho Hương Hương quên đi những gì thuộc về dĩ vãng mà thôi, ngoài ra chẳng phương hại gì đến sức khỏe của nàng cả.

Đài Lương ngẫm nghĩ một chút :

- Hàn Khuê đang hỏi nàng về quyền Mê kinh nào đó...

Bạch Thiếu Huy kêu lên :

- Mê kinh?

Đài Lương gật đầu :

- Y hỏi nàng có biết quyền sách đó hiện thất lạc nơi nào không...

Bạch Thiếu Huy nhớ lại lão nhân chủ quán từng cung khai với chàng rằng chủ nhân của lão có sao chép một quyển bí kíp, trong đó ghi chú phương pháp chế luyện tất cả các phương độc dược.

Chàng vỡ lẽ Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê bắt Hương Hương về không ngoài mục đích dụ dẫn nàng chỉ rõ quyền bí kíp đó hiện ở đâu. Khi nào Hương Hương chưa chỉ chỗ cho y thì y còn khuyến dụ, nuông chiều nàng, nhưng có lẽ sau này khi tìm ra quyền bí kíp rồi thì Hương Hương sẽ bị y thủ tiêu cũng nên.

Bỗng Đài Lương kêu khẽ :

- Nằm sát xuống đất, có người đến đó.

Từ nơi đầu kia hành lang có bóng đèn chiếu sáng, hai tỷ nữ vận áo xanh xuất hiện. Nàng nhỏ đi trước tay xách đèn, còn nàng lớn đi sau tay bưng mâm, trong mâm có rượu, có thức nhắm, chúng vừa đi vừa khéo chuyện với nhau.

Nàng đi đầu thốt :

- Lệ thơ! Đường chủ của chúng ta vừa được Phân cung chủ cho nghỉ phép một thời gian, có lẽ ngày mai người lên đường rồi đó.

Nàng đi sau hỏi :

- Người nghe ai nói thế?

Nàng đi trước đáp :

- Xảo nhi hầu hạ Hương Hương tiểu thơ nghe được việc đó, mách lại với tôi.

Chừng như Hương Hương tiểu thơ cũng đi theo Đường chủ.

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Đúng là Hàn Khuê đưa Hương Hương đi tìm quyển Mê kinh bí kíp, có lẽ họ sẽ trở về tòa thạch thất dưới nền miếu”.

Đài Lương dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Bạch lão đệ chuẩn bị nhé, chờ qua khúc quanh trước mặt là mình xuất thủ liền. Cố gắng hành động cực nhanh, đâm vào huyệt mê của chúng, đâm rồi lập tức giải khai...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Giữa bại và thành

Hai tên tỳ nữ đi dần đến gần, rồi vượt ngang qua họ, chuẩn bị đến khúc quanh.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, đưa tay bắn ra một đạo chỉ phong, nhắm đúng nàng đi sau.

Đài Lương cũng nhanh không kém, cấp tốc lướt ngang qua chàng, vọt mình tới, nhúng gói Nhập Khẩu Mê vào bình rượu, xong rồi lão thoái hậu ngay.

Bạch Thiếu Huy lại bắn ra một đạo chỉ phong thứ hai, giải huyệt cho tỳ nữ.

Hành động của cả hai nhanh hơn một thoáng mắt. Nàng tỳ nữ chỉ thấy mắt hoa lên một cái, chẳng hề có cảm giác nào khác lạ, vẫn ung dung bước theo đồng bạn.

Phạm Thủ cố chú ý nhìn nhưng vẫn chẳng thấy Đài Lương hành động như thế nào, vội hỏi :

- Đài huynh có thành công không?

Đài Lương nhếch một nụ cười :

- Phạm lão đệ không trông thấy à?

Phạm Thủ nhún vai :

- Chẳng thấy gì cả.

Đài Lương cười :

- Nếu để cho Phạm lão đệ nhìn kịp thì còn gì gọi là tài ba nữa?

Phạm Thủ tán :

- Thân pháp và thủ pháp tuyệt diệu, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Đài Lương lắc đầu :

- Đùa với lão đệ cho vui thôi chứ có gì tài ba đâu, trên giang hồ còn nhiều tay giỏi hơn huynh lắm.

Lão vậy tay :

- Mình đi là vừa.

Lão giờ tuyệt kỹ, mọp mình lủi như một con chuột giữa các luống hoa, tiến dọc theo hành lang. Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ cũng theo sát lão.

Tận đầu hành lang có một tòa tiểu viện, trước viện cũng có bồn hoa, ao cá, cầu nhỏ, giả sơn. Diện tích khuôn viên tòa tiểu viện không rộng lắm, song cách bố trí cực kì tân kỳ, biến nơi này thành một nơi vô cùng trang nhã.

Mặt tiền tòa tiểu viện là một gian khách sảnh, hai tỳ nữ đã đến đó rồi và đang sắp đặt các món ăn lên bàn.

Bên tả khách sảnh có khung cửa sổ, màn che màu vàng nhạt, có lẽ bên kia cửa sổ là thư phòng của Hàn Khuê. Vì gian khách sảnh ngăn chặn nên ba người Bạch Thiếu Huy không thể nghe rõ cuộc đàm thoại đang diễn ra nơi thư phòng giữa Hương Hương và Hàn Khuê được.

Bạch Thiếu Huy day qua phía Đài Lương định hỏi gì đó, nhưng chợt phác giác ra lão đã biến đầu mắt dạng.

Phạm Thủ nóng nảy, không cần hỏi ý Bạch Thiếu Huy đã vội len theo các khóm hoa, đến cạnh thơ phòng áp tai nghe ngóng.

Nơi khách sảnh, dọn thức ăn lên bàn xong, một tỳ nữ sang thơ phòng nghiêng mình cung kính nói :

- Bàn đã dọn xong, xin mời công tử và tiểu thơ dùng bữa.

Thì ra trước mặt Hương Hương bọn tỳ nữ không gọi Hàn Khuê bằng Đường chủ mà chỉ gọi là “công tử”, có lẽ đó là do lệnh của Hàn Khuê, bởi y muốn giấu thân phận mình, mà cũng muốn giấu luôn địa phương này là Phân cung của một tổ chức trong võ lâm.

Hàn Khuê gật đầu, đoạn đứng lên từ từ bước ra cửa, ra ngoài phòng ăn.

Hương Hương cũng đi theo y, hôm nay nàng mặc chiếc áo màu hồng, trông đẹp lạ lùng.

Họ sang phòng ăn, kéo ghế ngồi đối diện nhau, hai tỳ nữ phân ra đứng hầu hai bên.

Hương Hương không biết uống rượu nên chỉ ăn, Hàn Khuê thì vừa ăn vừa uống, vừa vui vẻ nói chuyện với nàng. Y nói :

- Trưa hôm nay mẹ nuôi đã về đến, người nghe nói ngu huynh đã tìm ra hiền muội nên có bảo ngu huynh sau bữa cơm tối này đưa hiền muội vào cho người biết mặt.

Hương Hương hỏi :

- Đưa vào đâu?

Hàn Khuê mỉm cười :

- Vào Cung chứ còn vào đâu nữa?

Hương Hương trố mắt :

- Vào Cung? Mẹ nuôi ở trong Cung?

Hàn Khuê gật đầu :

- Phải, đây là Phân cung Vu Sơn, tùy thuộc Hoán Hoa cung.

À! Bây giờ y lại tiết lộ địa phương này với Hương Hương, có lẽ để gây áp lực tinh thần cho nàng.

Hương Hương càng kinh ngạc :

- Hoán Hoa cung?

Rồi nàng nghiêng đầu, suy tư một chút :

- Chừng như tiểu muội có nghe mẹ nói đến Hoán Hoa cung một lần...

Hàn Khuê chú ý :

- Bà mẫu nói thế nào?

Lúc đó Bạch Thiếu Huy đã đến bên cạnh Phạm Thủ, cũng áp tai nghe ngóng, nghe đến đó chàng giật mình thầm nghĩ :

- “Không xong, dường như Hàn Khuê đã có vẻ nghi ngờ gì rồi...” Hương Hương cố nhớ, nhưng ký ức của nàng mờ lung quá, cuối cùng lắc đầu thoát :

- Chịu thôi, tiểu muội chẳng nhớ nổi mẹ nói về Hoán Hoa cung thế nào, bất quá tiểu muội chỉ nghe ba tiếng “Hoán Hoa cung” quen quen vậy thôi.

Hàn Khuê dịu giọng :

- Nếu đã không nhớ rõ thì thôi, cần gì hiền muội phải nhọc lòng suy nghĩ?

Đợi khi gặp mẹ nuôi thì hiền muội sẽ biết ngay.

Hương Hương hỏi :

- Mẹ nuôi là người thế nào hả đại ca?

Hàn Khuê điểm một nụ cười :

- Hiền muội đừng sợ, mẹ nuôi rất hiền, thấy người một lần rồi thì hiền muội sẽ mến liền, mến mãi, người sẽ dành cho hiền muội tất cả cảm tình...

Y nâng chén rượu, uống cạn, cử động đó dường như để che lấp một ý niệm gì mà y sợ hiển lộ ra trên gương mặt y, Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Cứ uống đi, uống càng nhiều càng tốt! Ta chẳng mong gì hơn cả”

Hàn Khuê uống xong, vừa đặt chén rượu xuống thì tỳ nữ đã lập tức châm đầy, hần cũng chẳng suy nghĩ, lại cầm lên uống cạn.

Vừa lúc đó, đang nấp trong bụi hoa, Đài Lương vụt đứng dậy, nhún chân nhảy lên nóc nhà, đảo lộn thân hình, đầu xuống chân lên, móc nơi mái ngói, đưa tay chụp mép lỗ thông gió, chui mình vào.

Bạch Thiếu Huy khen thầm :

- “Thuật khinh công của lão thật tuyệt diệu, nhưng vào lúc này là sớm, e rằng có hại hơn là có lợi. Tại sao lão gấp thế?”

Theo kế hoạch do Bạch Thiếu Huy chỉ định thì chàng phải giả mạo Thần Long đường chủ, đích thân hộ tống những nhân vật mà họ sắp giải thoát ra khỏi Thiên Lao, muốn giả mạo Đường chủ thì đương nhiên phải ức chế y. Vì sợ dùng vũ lực sẽ làm kinh động Phân cung, xảy ra xung đột thì bất lợi nên họ mới phải dùng kế, và cái kế đó đang được thực hiện với loại thuốc Nhập Khẩu Mê làm phương tiện.

Phản Đài Lương thì lo giải cứu Hương Hương, muốn giải cứu nàng thì phải có thuốc giải mê của Hàn Khuê, do đó lão định đột nhập vào thư phòng của hần tìm thuốc giải trước khi hạ thủ...

Nhưng thư phòng cách khách sảnh bằng một khung cửa sổ, cửa sổ lại chỉ có mỗi tấm màn mỏng che hờ, từ bên đại sảnh nếu có ai để ý thì tất sẽ nhìn được những gì xảy ra bên thư phòng.

Đài Lương dám vào thư phòng trong lúc Hàn Khuê còn đang ngồi ăn uống bên kia thì kẻ ra cũng là gan dạ lắm.

Theo ống thông phong chuyển vào phòng, Đài Lương buông mình đáp xuống nhẹ nhàng, nhón gót đi khắp gian thư phòng lục soát. Tìm mãi chẳng thấy gì, lão dừng chân nơi góc phòng giương mắt chuột nhìn tả ngó hữu.

Bỗng lão thâm cầu nhàu :

- À! Thì ra hần mạng giải dược bên mình, thảo nào mà ta không tìm ra. Được rồi, vậy thì không cần lấy bây giờ, chốc nữa lấy cũng chẳng muộn.

Bên ngoài phòng ăn bỗng có tiếng Hương Hương kêu :

- Đại ca say rồi phải không?

Đài Lương hết sức mừng rỡ, cho rằng Nhập Khẩu Mê đã phát công hiệu.

Lão bước đến gần khung cửa ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy Hàn Khuê mặt đỏ bừng bừng, gục đầu nơi mép bàn ngất lịm.

Một tỳ nữ cũng kêu lên :

- Lạ thật, công tử là tay có tửu lượng khá, tại sao hôm nay lại dễ say như thế?

Nàng kia thốt :

- Lệ thơ và tiểu thơ diu công tử vào thư phòng đi, tôi đi lấy khăn ướt lau mặt cho công tử.

Đài Lương có khi nào để Hàn Khuê bị đưa đi nơi khác? Lão lấy trong mình ra một hoàn sáp, dùng ngón tay bóp vỡ lớp vỏ bên ngoài rồi búng thẳng về phía Hương Hương và hai tỳ nữ.

Đồng thời tay kia vén bức màn rộng ra một chút, tỳ nữ trông thấy lão, kêu thất thanh :

- Có người! Có người bên thư phòng...

Vật mà Đài Lương búng vào phòng là Mê đạn, chỉ nghe một tiếng nổ khẽ rồi trong khoảnh khắc khói nhạt đã bốc lên tỏa rộng khắp gian phòng, Hương Hương và hai tỳ nữ ngửi phải hơi khói lập tức hôn mê ngay.

Đài Lương chờ một chút rồi lấy một hoàn thuốc giải mê ngâm trong miệng, đoạn vén màn bước vào.

Nhìn Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê gục đầu cạnh mép bàn, Đài Lương nhếch nụ cười khoái trá :

- Cuối cùng thì người cũng chẳng thoát được khỏi tay ta.

Lão đưa tay mò mò trong người Hàn Khuê.

Đột nhiên có một tiếng cười lạnh nổi lên, Hàn Khuê đang gục đầu cạnh mép bàn đã vụt ngẩng mặt lên, một bàn tay đưa ra nhanh như chớp, năm ngón đã chụp trúng Mạch môn của Đài Lương.

Đài Lương hoảng hồn, đưa cao bàn tay kia định đánh thẳng xuống đỉnh đầu Hàn Khuê với hết sức bình sanh, nhưng Hàn Khuê đã cười nhạt bóp mạnh năm ngón tay, Đài Lương chỉ thấy toàn thân run rẩy, buông thõng tay không còn khí lực gì nữa.

Hàn Khuê đứng thẳng người lên, trầm giọng :

- Tôn Nhất Phương, ngươi to gan thật, dám mang thuốc mê định hại bốn tòa, ngươi có biết là ngươi đã làm việc quá ngu dại không? Ngươi làm thế thì có khác gì múa búa trước cửa Lô Ban?

Bị đối phương nắm chặt Mạch môn, Đài Lương không còn một điểm khí lực, mồ hôi đổ thành hạt to chảy xuống mặt, rơi trên áo. Lão cắn răng, im lặng.

Hàn Khuê khẽ lỏng năm ngón tay, tiếp nói :

- Bốn tòa niệm tình ngươi dù sao cũng là một thủ hạ đắc lực trong nhiều năm qua nên có thể tha cho ngươi một lần đại đột, song ngươi phải cung khai ra đồng đảng còn có những ai.

Đài Lương vẫn im lặng.

Vừa lúc đó, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ xuất hiện, cả hai chưa vào phòng mà chỉ đứng yên nơi thềm khách sảnh, khẽ hắng giọng.

Hàn Khuê nghe thấy, giật mình hết lớn :

- Kê nào đó?

Phạm Thủ lên tiếng :

- Thuộc hạ là Lục Trường Sanh, có việc khẩn cấp muốn báo cáo với Đường chủ.

Hàn Khuê trầm gương mặt, chớp mắt nhìn cả hai người. Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ, trong lốt Lục Trường Sanh và Dao Năng, đứng nghiêm, buông thõng tay, ra dáng vô cùng cung kính. Tuy nhiên cả hai thở mạnh hơi bình thường một chút, chứng tỏ cho Hàn Khuê thấy rằng sự việc mà cả hai sắp báo cáo là vô cùng nghiêm trọng.

Hàn Khuê lạnh lùng hỏi :

- Việc gì?

Phạm Thủ đáp :

- Tôn đội trưởng bị ám sát, hiện thi thể đang nằm trên vũng máu trong phòng..

Hàn Khuê thoáng biến sắc, day qua Đài Lương :

- Người không phải là Tôn Nhất Phương?

Phạm Thủ nhìn Đài Lương, vờ kêu lên :

- Đường chủ! Người này....

Qua một thoáng sửng sốt, Hàn Khuê lấy lại bình tĩnh, lập tức chế ngự huyết đạo của Đài Lương rồi bảo Phạm Thủ :

- Ngươi hãy mang hấn đi giam vào Thiên Lao, tra nghiệm lai lịch của hấn, ta sẽ đích thân hỏi cung sau.

Y trầm ngâm một chút, lẩm bẩm :

- Tặc nhân sát hại Tôn Nhất Phương, lại còn giả mạo đột nhập vào đây thì tất phải có một mưu đồ gì đó quan trọng lắm, và chắc chắn phải có đồng đảng, nếu không thì chẳng khi nào hấn dám đơn phương thâm nhập nội địa của chúng ta đâu.

Y day qua Phạm Thủ, nói tiếp :

- Lục đội trưởng, ngươi hãy lập tức phóng tin hiệu báo động khắp Phân cung, cho mọi trạm canh phòng bị, đồng thời tuần tra truy tìm đồng đảng của gian tặc. Nhất định chúng còn lảng vảng đâu đây để chờ tên này.

Phạm Thủ vâng một tiếng, bước tới bế xốc Đài Lương lên mang ra hành lang.

Bạch Thiếu Huy tới gần, khẽ vung tay mấy lượt, chỉ trong thoáng chốc đã giải khai huyết đạo cho lão.

Lúc này Hàn Khuê đã xoay mặt qua phía Hương Hương, chuẩn bị giải cứu nàng nên không thấy được hành động của Bạch, Phạm hai người. Chỉ khi hắn nghe có tiếng động sau lưng, giật mình quay đầu lại thì mới thấy Đài Lương đã được giải huyết và đang đứng lên.

Vốn có nhiều kinh nghiệm giang hồ, y biết ngay mình đã bị địch lừa, chỉ khẽ phất tay áo, một chiếc quạt đã nằm gọn trong bàn tay y. Hàn Khuê nhếch môi cười lạnh, trầm giọng nói :

- Sát hại Tôn Nhất Phương có phải chính là do các người chủ động không?

Phạm Thủ mỉm cười :

- Đường chủ nói không sai.

Hàn Khuê lạnh lùng nói :

- Các người có biết rằng hành động đó sẽ đưa các người đến chỗ chết không?

Phạm Thủ cười ngạo nghễ :

- Vì tự tin rằng mình không thể chết nên chúng ta mới làm như thế.

Hàn Khuê cười mỉa :

- Còn lâu các người mới có hy vọng thoát khỏi nơi này.

Phạm Thủ ngẩng cao đầu :

- Chúng ta vâng lệnh hành sự, có ai dám cản trở mà không thoát ra khỏi nơi này được?

Hàn Khuê trở mặt :

- Các người vâng lệnh ai?

Phạm Thủ day qua Bạch Thiếu Huy, nghiêng mình như thuộc cấp đối với cấp trên, cung kính nói :

- Sứ giả hãy đưa phù lệnh cho hắn xem.

Bạch Thiếu Huy từ từ đưa tay vào mình lấy ra chiếc ngọc bài, đưa cao lên, hét lớn :

- Hàn Khuê, người đã thấy phù lệnh của Phu nhân, sao còn chưa chịu đưa tay cho ta trói?

Hàn Khuê nhận ngay ra đúng là Bách Hoa phù lệnh của Hoán Hoa Phu Nhân, y biến sắc, nhưng đột nhiên lại ngẩng mặt lên không cười dài, mắt chớp chớp đầy tia sáng lạnh lùng tàn khốc. Y nói gần từng tiếng :

- Các người tưởng rằng bốn tòa dễ mắc mưu lắm sao?

Phạm Thủ quát to :

- Người dám kháng cự lệnh trên?

Hàn Khuê không đáp, chỉ trầm giọng nói theo ý của y :

- Trước hết ta sẽ bắt các người, tra tấn cho đến khi nào các người chịu cung khai ra kẻ chủ sự.

Phạm Thủ hừ lạnh :

- Người tự tin là làm được điều đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Nhất kiếm thanh trừng

Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê chỉ quạt ngay Phạm Thủ nói :

- Cứ xuất thủ, bốn tòa trong vòng hai mươi chiêu sẽ bắt sống tất cả các người.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Ta thì chỉ cần trong vòng mười chiêu sẽ chế ngự người như thường.

Hàn Khuê nhìn Phạm Thủ kỹ hơn một chút rồi chợt nói :

- Người chẳng phải là Lục Trường Sanh.

Phạm Thủ vừa bật cười nhẹ, điều mà chẳng bao giờ Lục Trường Sanh, dù lộ vẻ khinh khinh trước bất cứ việc gì, cũng chẳng bao giờ làm, do đó Hàn Khuê lập tức nhận ra chân tướng, hơn nữa thính âm lại hoàn toàn khác biệt.

Phạm Thủ hừ một tiếng, bữu môi :

- Ta có phải Lục Trường Sanh hay không, điều đó chẳng quan trọng gì.

Hàn Khuê trầm nghĩ :

- “Cả ba tên này đều là giả mạo, nhưng xem ra tay đầu não chính là kẻ giả trang Dao Năng. Chế ngự được Dao Năng tức là chế ngự được cả bọn, nhưng Dao Năng chưa đối chiến, ta phải hạ nhanh tên này rồi hẵng hay.”

Y là con người thâm trầm, trước khi làm việc gì đều đắn đo cân nhắc rất kỹ.

Nghĩ như thế, y lập tức hét lên một tiếng, tà áo xanh phất lên, vọt mình đến trước mặt Bạch Thiếu Huy trầm giọng hỏi :

- Các người thực sự là ai?

Bạch Thiếu Huy trầm tĩnh hỏi lại :

- Tại sao người cứ muốn biết lai lịch bọn ta? Thiết tưởng dù người có bắt được bọn ta rồi dùng nghiêm hình tra tấn vị tất bọn ta đã khai, huống hồ bây giờ khi song phương còn đang ngang ngửa?

Hàn Khuê phẫn nộ cùng cực, hét lớn :

- Đã vậy thì ta bắt người trước rồi thanh toán bọn kia sau.

Y đưa cao cánh tay hữu lên, chiếc quạt trong tay quét ra một vòng rồi điểm đầu sang Bạch Thiếu Huy, thủ pháp nhanh vô cùng.

Bạch Thiếu Huy chẳng chút nao núng, khoát một vòng tay, phong trụ đầu quạt của đối phương liền, đồng thời phóng tay tả theo chiêu “Xích Thủ Nhược Long” chụp xuống vai hữu của y.

Chàng vừa sử một chiêu tuyệt học trong thủ pháp Thập nhị Cầm Long của Thiếu Lâm, cũng nhanh không kém chiêu công của Hàn Khuê vậy.

Hàn Khuê kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Hôm nay ta gặp phải tay đại kinh địch rồi đây.”

Y khẽ nghiêng mình né tránh cái chụp đó, chiếc quạt lại đảo nhanh trước mặt, vì là quạt ngọc nên ánh ngọc chớp ngời ngời như ngàn điểm sao rơi.

Phạm Thủ đứng bên ngoài rút kiếm cầm tay, quát lớn :

- Đại ca xin hãy nhường hấn cho tiểu đệ.

Hắn vọt mình tới, vung kiếm chém xuống một nhát.

Hàn Khuê hừ lạnh một tiếng, quạt ngược chiếc quạt từ dưới lên trên, ngọc và thép chạm nhau, kiếm kêu leng keng, ngọc kêu cộp cộp. Nhanh như chớp, Hàn Khuê đã rút chiếc quạt về rồi lại phóng ra liền.

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Thảo nào mà hấn chẳng cao ngạo, võ công của hấn cũng có hạng lắm, cơ trí lại linh mẫn, đúng là người tài trí lưỡng toàn.”

Hắn cũng không chịu kém, vũ lộng thanh kiếm vu vu, luôn luôn áp đảo đối phương.

Ánh thép chớp lên, tạo thành một nguồn sáng bạc từ không trung chảy xuống không ngừng, chừng như Thiên Hà đang nghiêng dòng nước đổ xuống trần

gian.

Dù quen chiến đấu đến đâu thì Hàn Khuê cũng phải khiếp hãi trước một kiếm pháp kỳ ảo như vậy, y nhận ra mình đã đánh giá quá thấp những người đang đứng trước mặt y nên giờ đây giật mình, chẳng còn dám khinh thường nữa.

Trong những chiêu đầu, y còn hoang mang chưa thi triển toàn bộ sở học nên chỉ thủ mà không công, lắm lúc phải nhảy lùi lại để tránh những nhát kiếm tối độc.

Phạm Thủ càng đánh càng hăng, ánh kiếm càng lúc càng tỏa rộng, bao phủ khắp người Hàn Khuê.

Bỗng Hàn Khuê thét lên một tiếng, xoay người nửa vòng, lách vào vùng kiếm quang, vọt chân tới, đồng thời chĩa hai ngón tay trỏ và giữa điểm sang Phạm Thủ.

Phạm Thủ chỉ nghe một tiếng vù thì đã thấy một đạo chỉ phong lao vút tới, nhắm thẳng vào huyệt Thái Khảm của hắn. Đạo chỉ phong đó do hai ngón tay cùng đưa ra, hợp nhất chân khí lại mà phóng đi nên mãnh liệt hơn một đạo chỉ phong thông thường, và dĩ nhiên chỉ có những tay có võ công cao tuyệt mới phát động nổi.

Huyệt Thái Khảm là một yếu huyệt, nằm giữa ngực, vì nóng lòng kết thúc trận đấu nên Hàn Khuê phải hạ độc chiêu. Nhưng vô ích, vì dù sao Phạm Thủ cũng không tầm thường đến độ phải bại trong tay y với chiêu đó.

Nhân thế, Phạm Thủ chỉ nghiêng mình qua một bên, vừa đủ nhường cho chỉ phong vút qua rồi thuận tay quét thanh kiếm từ trên ngoặt xuống.

Bộp!

Bị sóng kiếm chặt xuống đầu vai, cánh tay hữu của Hàn Khuê lập tức tê dại, buông thõng xuống, năm ngón tay lỏng lẻo, chiếc quạt ngọc rớt xuống nền.

May mà Phạm Thủ chỉ chặt bằng sóng kiếm nên y chỉ bị thương như thế thôi, chứ nếu hắn trở lưỡi làm sóng thì với nhát kiếm đó trọn cánh tay hữu của y kể như bị tiện lìa.

Cúi nhanh mình xuống nhặt chiếc quạt lên bằng tay tả, Hàn Khuê bật tràng cười cuồng dại, y quắc mắt hét lớn :

- Tiểu tử, đã đến lúc ngươi phải nạp mạng cho ta.

Đào bộ lướt tới, y vung chiếc quạt đánh ra liên tiếp ba chiêu. Chiếc quạt thoát xòe thoát khép, xòe hay khép đều rít gió, đủ biết chân khí của y dồn ra cánh quạt hùng hậu vô cùng, quạt lại đảo lộn như bánh xe chớp ngừng.

Phạm Thủ nằm mộng cũng không ngờ đã bị điểm huyệt tay hữu mà y còn hùng hổ như thế, bởi tay tả dù sao cũng kém lợi hại bằng tay hữu, nhưng Hàn Khuê lại sử dụng linh diệu vô cùng, làm hắn hết sức hải hùng.

Trong phút giây bất ngờ, hắn không phản ứng kịp, vội lùi lại ba bước.

Hàn Khuê hừ lạnh, vọt theo liền. Y đã dài người, lại vọt dài tới rồi tay vung quạt chỉ thẳng, thành ra toàn thân như chiếc sào dài đâm thẳng tới, thu hẹp khoảng cách rất nhanh.

Đầu chiếc quạt nhắm đúng ngực Phạm Thủ.

Lúc đầu cuộc chiến, Bạch Thiều Huy nhận thấy chỉ một mình Phạm Thủ cũng đủ đối phó với Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê nên để cho Phạm Thủ giao chiến mà ra đứng án ngữ trước cửa, tránh không cho cuộc chiến gây kinh động toàn Phân cung, và cũng để phòng có người bên ngoài xông vào tiếp trợ cho Hàn Khuê hoặc Hàn Khuê đánh không thắng mà toan trốn chạy.

Điều tối yếu là làm sao hạ gập Hàn Khuê để còn kịp thời giờ làm những chuyện khác, và lại Địa Hành Tôn Tra Quý cũng đang chờ cả bọn tại Thiên Lao.

Nào ngờ giờ đây khi thấy Hàn Khuê vọt chiếc quạt sang Phạm Thủ thì mới biết rõ y quyết liều sinh tử với hắn, và nếu liều thì tự nhiên y phải giờ thủ đoạn cuối cùng, một thủ đoạn tàn độc vô tướng. Chẳng kinh hãi, hét lớn :

- Phạm đệ đề phòng!

Sự tình diễn tiến nhanh quá, Phạm Thủ vừa vọt về phía hậu, chân hắn chưa chạm đất thì chiếc quạt ngọc đã bay vù đến nơi. Hắn giật quá, cau đôi mày quát lên :

- Ngươi muốn chết?

Cánh tay hắn vung lên, thanh kiếm lóe sáng, chặt mạnh vào chiếc quạt.

Một tiếng vang kinh khủng chấn động căn phòng, hai bóng người vừa nhập lại đã phân ra, mỗi người thoái hậu mấy bước.

Nhưng nhanh như chớp Phạm Thủ đã tiến lên, không để cho đối phương đủ thì giờ phản công, tung kiếm đánh ra.

Trái với chỗ tưởng của Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, dù biết lưỡi kiếm tàn độc nhưng Hàn Khuê vẫn không lùi lại, cứ đứng nguyên tại chỗ xoay tròn chiếc quạt, thẳng thắn đón đỡ.

Cả hai lại đấu với nhau một lúc nữa, cục diện chỉ gom lại trong một gian phòng nhỏ hẹp, mà cả hai lại dùng vũ khí nên rất khó tung hoành theo ý muốn.

Nhưng họ vẫn tiến thoái như thường, xáp lại rồi tách ra, mỗi lần như vậy là một lần nguy hiểm không ít, một sơ hở nhỏ cũng đủ làm cho họ mất mạng dễ dàng.

Họ trao đổi nhau hơn hai mươi chiêu rồi mà trận thế vẫn quân bình, chưa bên nào nắm vững cơ thắng lợi.

Bạch Thiếu Huy đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến, cau mày nghĩ :

- “Gã Đường chủ này sử dụng hai tay linh hoạt như nhau, đáng sợ lắm đây. Nếu Phạm đệ khinh địch thì phải bị gã đánh bại”.

Lúc đó, Đài Lương đã đưa Hương Hương đến một góc phòng, lão có vẻ khẩn cấp vô cùng, đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Huy ngăm ra hiệu giục chàng hãy mau mau xuất thủ, nếu dây dưa mãi thì sự tình sẽ bại lộ. Và khi toàn lực Phân cung kéo đến đây thì chẳng những mưu đồ không còn hy vọng thực hiện, mà còn nguy hại đến bản thân là khác.

Biết ý lão và như có chủ trương sẵn, Bạch Thiếu Huy lắc đầu.

Bỗng bên trong phòng, Phạm Thù quát lớn :

- Buông tay!

Liên theo tiếng quát của hắn, một tiếng keng vang lên, chiếc quạt hứng lưỡi kiếm của hắn bị rọc tuốt xuống chỗ tay cầm, lưỡi kiếm chạm vào bàn tay tả của Hàn Khuê.

Nhát kiếm đi nhanh quá, nếu Hàn Khuê không kịp xuôi tay thì bàn tay tả của hắn có nguy cơ bị tiện lia.

Trong cơn nguy cấp vạn phần, Hàn Khuê vẫn bình tĩnh như thường, y lỏng năm ngón tay bật cười ghê rợn :

- Bỏn tòa tặng ngươi đó.

Y lỏng tay, nhưng không phải buông luôn chiếc quạt xuống nền mà bằng một thủ pháp vô cùng tinh diệu, y hất ngón tay thế nào mà chiếc quạt bắn vọt sang hướng Phạm Thù, đầu chiếc quạt nhắm thẳng vào bụng hắn.

Khoảng cách giữa song phương rất gần, Phạm Thù không thể khoa kiếm gạt bắn chiếc quạt ra ngoài nên phải nhún khễ một chân, lấy đà vọt ra xa hơn một thước.

Hàn Khuê bật cười khanh khách, bàn tay đang lỏng ra đó vẫn luôn theo hướng Phạm Thù, từ bàn tay của y một đạo khói vàng bay ra, thoáng mắt đã tỏa rộng quanh mình Phạm Thù.

Thì ra lúc hất ngón tay cho chiếc quạt bay đi, y đã rũ tay áo cho rơi ra một viên thuốc bột màu vàng, y bóp nát viên thuốc bột đó rồi bất thành linh tung sang đối phương.

Trước khi vào đây hội diện với Hàn Khuê, Phạm Thù đã lấy hai hoàn thuốc ngừa độc do Cửu Độc Nương Tử giao cho Bạch Thiếu Huy nhét vào hai lỗ mũi nên hắn ý vào hai viên thuốc ngừa độc đó mà chẳng sợ gì vàng khói vàng của địch, ngang nhiên lướt tới.

Ánh thép chớp lên, một tiếng rú thảm vang theo, máu vọt lên không, bắn ra bốn phía. Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê đã bị nhát kiếm của Phạm Thù tiện lia cánh tay tả tận đầu vai.

Hàn Khuê chấp choạng lùi lại, gương mặt trắng nhợt nhăn nhó trông thê thảm vô cùng, đôi mắt y đỏ ngầu, niềm căm hờn bốc mạnh làm rung động toàn thân. Y giương tròn đôi mắt nhìn trừng trừng Phạm Thù rồi bất thành linh bỗng hét lên một tiếng, tung bỗng người lên nghiêng mình vọt tới, đôi chân theo thế song phi cước thốc vào mặt Phạm Thù.

Nhưng khi còn đủ đôi tay y đã chẳng làm gì được Phạm Thù thì lúc này chỉ còn đôi chân, y mong gì xoay chuyển được tình thế? Bất quá y chỉ đánh ra một thế công cho hả sự căm hờn chứ chẳng mấy may hy vọng hạ được địch.

Phạm Thù cười lạnh, dịch người sang một bên vừa đủ tránh nhát cước của y rồi thuận tay lia sang một kiếm.

Bạch Thiếu Huy hấp tấp gọi :

- Đủ rồi, Phạm đệ đừng giết y.

Phạm Thù khễ ngoặt bàn tay, thay vì đâm, hắn dùng sống kiếm quạt ngang, đẩy Hàn Khuê ngã nhào xuống nền.

Vì máu ra nhiều quá, và cũng có thể do bị sống kiếm của Phạm Thù chạm trúng yếu huyệt nên vừa ngã xuống, Hàn Khuê đã hôn mê ngay.

Phạm Thủ thu kiếm về, con giận còn sôi sục, hấn trừng mắt nhìn Hàn Khuê hừ một tiếng :

- Cho người biết tay ta, tha cho người sống đó, từ nay thì chừa thói hống hách nhé.

Hắn day qua Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, có lẽ đại ca có chỗ dùng hắn nên mới bảo tiểu đệ nương tay phải không?

Về mặt của hắn còn hầm hầm, nhưng tại sao hắn giận quá chừng như thế? Vì Hàn Khuê cướp đoạt Hương Hương mang đi, làm cho hắn và Bạch Thiếu Huy phải vất vả mấy ngày theo dõi đến đây? Hắn hận gì? Tình? Hắn có tình ý gì đối với Hương Hương chăng?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên thốt :

- Hắn đã giết chết thân mẫu của Hương Hương thì tất nhiên phải có lý do gì đó mới tạo nên mối thâm cừu huyết hải này. Ai vay nấy trả, không phải việc của chúng ta gánh vác chuyện người.

Phi Thử Đài Lương bước tới cúi xuống lục soát trong mình Hàn Khuê, lấy ra độ sáu bảy chiếc lọ bằng ngọc trắng, hình thức đồng đều nhau.

Chiếc lọ nào cũng như lọ nào, làm sao phân biệt được? Đài Lương ngẩn người, nhìn Bạch Thiếu Huy nói :

- Làm sao bây giờ đây Bạch lão đệ? Đành rằng những lọ này có thể đều chứa thuốc giải, song cũng phải tùy theo chất độc mà cho thuốc chứ? Nếu chọn không đúng thì chẳng những không cứu được mà còn có khi hại người nữa, mình không thể coi thường được.

Lão lẩm nhẩm, tiếp nói :

- Cần nhất là phải biết Hương Hương cô nương bị hắn đánh loại độc nào mới được, nhưng làm sao biết đây?

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Trên mấy chiếc lọ đó có dán nhãn hiệu gì chăng?

Đài Lương lắc đầu :

- Không có!

Phạm Thủ đang đứng bỗng lão đảo thân hình, ngã sụm xuống. Bạch Thiếu Huy kinh hãi, vội bước tới nâng hắn lên, hỏi gấp :

- Phạm đệ làm sao thế?

Đài Lương thở dài :

- Nguy nữa rồi, Phạm lão đệ đã trúng thuốc của tên Đường chủ này rồi, chính là vàng khói vàng vừa rồi đó. Giờ mình làm sao đây, thuốc của y quả là lợi hại hết sức.

Dù có trong mình sáu bảy loại thuốc giải độc nhưng lão cũng chẳng biết làm sao.

Phạm Thủ từ từ nhắm mắt, nói khẽ :

- Đại ca đừng lo, tiểu đệ chẳng đến nỗi nào đâu. Chỉ vì vừa rồi tiểu đệ quá ỷ y vào hai viên thuốc giải của Cửu Độc Nương Tử nên mới trúng phải thuốc của hắn. Bất quá để tiểu đệ hành công một lát, xua độc ra ngoài là khỏi ngay.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vậy Phạm đệ hành công gấp đi, thời gian khẩn cấp lắm rồi đó.

Chàng diu Phạm Thủ đến một chỗ an tĩnh, có chỗ dựa lưng cho hắn điều tức.

Đài Lương thốt :

- Bây giờ mình hãy lo cứu Hương Hương cô nương trước rồi tính đến những chuyện khác sau.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải!

Đài Lương lại lục soát tiếp trong mình Hàn Khuê, lấy ra ba ống đồng bạch, một chiếc lọ bằng mã não, một hồ lô bằng ngọc phi thúy, lão lắc đầu thốt :

- Hắn mang quá nhiều vật dụng bên mình.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hương Hương bị gã hạ độc làm mê loạn thần trí, giải được tất được giấu trong chiếc bình được tìm thấy sau cùng, nếu không thì chẳng khi nào hấn dấu kỹ đến thế”.

Chàng toan cất tiếng thì Đài Lương đã nói trước :

- Bạch lão đệ, thời giờ cấp bách lắm rồi, trong khi chờ đợi Phạm lão đệ xua đuổi khí độc xong, phần ngu huynh giải cứu cho Hương Hương, còn lão đệ hãy cải sửa dụng mạo đi, nhanh lên nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu, ngồi xuống lấy vật dụng cần thiết, bắt đầu cải trang.

Không bao lâu, chàng đã nghiêm nhiên trở thành một Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê, nhưng còn thiếu một chiếc áo, chàng không thể dùng chiếc áo Hàn Khuê đang mặc, vì nó vấy bết máu, hơn nữa một nửa cánh tay đã bị tiện lia.

Chính điều đó làm chàng phân vân khó nghĩ, dù mặt mày có giống như hai giọt nước nhưng thiếu chiếc áo thì người ta vẫn có thể nghi ngờ như thường.

Đài Lương thốt :

- Bạch lão đệ yên trí, để ta chạy đi tìm cho lão đệ một chiếc.

Lão bước nhanh ra cửa.

Nhưng bên ngoài bỗng có giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Khỏi cần đi làm chi.

Đài Lương vừa thò mình ra khỏi cửa, tai nghe tiếng nói thì đã cảm thấy có một đạo âm kinh bức tới. Lão kinh hãi, không còn phản ứng kịp được nữa, vội đưa tay ngang ngực hộ vệ phía trước rồi vừa dịch sang một bên, vừa lùi vào.

Vô ích, đạo âm kinh vút tới, đẩy bật lão nhào trở lại, lão hự lên một tiếng, lăn tròn mấy vòng mới đứng lên được.

Vừa lúc đó, một lão bà cụt một tay, vận áo đen xuất hiện nơi khung cửa.

Gương mặt của bà hung dữ vô cùng, đôi mắt sắc lạnh nhìn trừng trừng Bạch Thiếu Huy, miệng điểm nụ cười lạnh.

Bà gằn giọng :

- Cải dạng được như thế này cũng khá lắm.

Bạch Thiếu Huy cũng quắc mắt nhìn trả, chàng giật mình trầm nghĩ :

- “Lão bà này công lực cao thâm vô cùng, mình phải hết sức dè dặt, không nên khinh thường.”

Buông dứt câu nói, lão bà áo đen bước nhanh đến cạnh Hàn Khuê, đưa tay lật ngửa gã lên, trong lúc lật ngửa bà đã giải khai huyết đạo cho gã.

Bà hét lên :

- Mau vận công điều tức đi.

Rồi bà day qua Đài Lương, buông lạnh giọng, nhấn từng tiếng :

- Ngươi có biết là phản bội bốn môn sẽ chịu cực hình thảm khốc không? Thấy mặt ta rồi còn đứng đó làm gì nữa? Hãy bước qua một bên chờ ta thanh toán xong tiểu tử này rồi sẽ phát lạc trường hợp của ngươi sau.

Thì ra bà chưa nhận ra Đài Lương, cứ ngỡ lão là Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương. Bà day qua Bạch Thiếu Huy trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Trong lúc này khi Phạm đệ chưa tỉnh thì mình không nên vọng động. Tốt hơn mình nên đối đáp vu vơ kéo dài thời gian cho đến khi Phạm đệ bình phục rồi thì lúc đó sẽ có thái độ cứng rắn với bà ta cũng chẳng muộn. Hoặc giả nếu bà ta nóng nảy xuất thủ gấp thì mình cũng cố gắng cầm chân bà.”

Chàng đáp :

- Tại hạ là Dao Năng.

Lão bà áo đen lại hỏi :

- Ngươi từ đâu đến?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ ở tại Phân cung này từ lâu.

Đài Lương chen vào :

- Hắn là vệ sĩ trong Đệ nhất đội.

Lão bà áo đen lạnh lùng nói :

- Thế ra ngươi đã đột nhập vào đây từ lâu, ẩn mình trong cái lót vệ sĩ này để tùy cơ hạ thủ đoạn. Ai sai ngươi đến đây? Ngươi giả dạng Hàn Khuê với dụng ý gì?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Chẳng có ai sai sử cả, tại hạ giả dạng Hàn Khuê chẳng qua muốn làm Đường chủ trong một thời gian vậy thôi.

Đài Lương tiếp :

- Đường chủ đã hạ độc tại hạ và gã kia.

Lão bà áo đen hừ lạnh, nhìn thoáng qua Đài Lương đoạn quay qua Bạch Thiếu Huy nói :

- Chính ngươi đã chặt đứt cánh tay của Hàn Khuê?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Việc đó có sao không?

Lão bà áo đen rít lên :

- Vậy thì ta cho là ngươi có võ công khá! Và gặp ta rồi thì ngươi phải tự xử, đừng để ta nói nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đường tiêu kỳ ảo

Bạch Thiếu Huy thần nhiên :

- Giả sử tại hạ không chịu tự xử?

Lão bà áo đen hừ một tiếng :

- Thế ngươi nhất định chờ ta ra tay à?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Nếu tự xử tức là phải chết, là không hy vọng sống sót. Còn như bà xuất thủ thì rất có thể tại hạ thoát chết, dĩ nhiên tại hạ phải chọn giải pháp có nhiều hy vọng hơn chứ.

Lão bà áo đen cười lạnh :

- Ngươi tưởng ta xuất thủ rồi sẽ nương tay tha thứ cho hắn?

Đài Lương vọt miệng thốt :

- Hắn muốn nói bà không giết nổi hắn đâu.

Lão bà áo đen gần giọng :

- Người tự xử hay ta xuất thủ thì giải pháp nào cũng đưa người đến cái chết cả, bất quá chỉ sai biệt một vài phút giây mà thôi, đừng hy vọng vô ích.

Rồi bà tung chưởng liền.

Chưởng kinh của bà tung ra, không rít gió ào ào, tay bà vẩy nhẹ như để xua đuổi một con ruồi, một con muỗi, không thấy bà dùng một điểm khí lực nào cả.

Nhưng Bạch Thiếu Huy đã biết chiêu thế đó cực kỳ lợi hại. Chàng ngưng trọng thần sắc, lách thân hình qua một bên, vừa tránh trọng lực của chưởng kinh mà cũng để che chở cho Phạm Thủ, bởi biết đầu lão bà áo đen lại chẳng dịch chiêu chưởng đột ngột tập kích hãn? Đoạn chàng ngấm vận nội công, dồn chân khí ra lòng bàn tay, giữ tấn vững, đẩy chưởng đón liền.

Bốp!

Bạch Thiếu Huy cảm thấy chiêu công của lão bà vững như núi, qua cái chạm đó chàng phải lùi lại một bước, nhưng chẳng hề hấn gì cả.

Trong thấy chàng đương diện tiếp chưởng, lão bà cũng phải kinh ngạc, bà hừ khê một tiếng.

Chừng hai kinh đạo chạm nhau rồi, thấy Bạch Thiếu Huy chỉ lùi lại một bước rồi đứng vững như thường thì bà lại càng khiếp hãi hơn, ý bà tưởng là ít nhất chàng cũng phải ngã nhào, thọ thương trầm trọng, còn không là chết ngay tại chỗ.

Nhưng chàng chẳng bị sao cả, trái lại bà vì khinh địch, có lẽ bà không dùng đủ số thành lực cần thiết nên bị kinh đạo của đối phương đẩy bật bà dội lại đến bảy bước.

Sự kiện đó trên chỗ tượng tượng của lão bà áo đen, trong phút giây đầu bà sững sốt ngầy người nhìn chàng.

Một lúc lâu, bà cười gằn, thốt :

- Không ngờ người cũng có chút bản lĩnh, thảo nào mà người chẳng dùng giọng cứng đối đáp với ta.

Bạch Thiếu Huy ngẩng cao mặt, nhẹ điểm một nụ cười :

- Tại hạ có nói rằng nếu bà xuất thủ thì tại hạ có cơ hội thoát chết, chứ bảo tại hạ tự xử thì oan uổng biết bao.

Lão bà áo đen không đáp, bước tới mấy bước, vung cánh tay độc nhất tung ra ba chưởng liên tiếp.

Lần này thì bà phải dùng tận lực bình sanh, cổ thẳng chàng để chuộc lại cái nhục thất bại vừa rồi.

Ba đạo chưởng kinh nhắm ba chỗ khác biệt trên người Bạch Thiếu Huy vút tới, nhắm vào vai hữu, sườn tả và ngực.

Bạch Thiếu Huy dù tự tin đến đâu cũng phải kinh hãi, thầm nghĩ :

- “Lão bà áo đen áo đen này có thân phận thế nào trong Phân cung mà võ công lại ghê gớm đến thế?”

Bên trong chàng thận trọng nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ khinh khinh, bật cười ha hả :

- Khá lắm! Khá lắm!

Chàng lách một đầu vai, đảo bộ qua một bên, lùi lại một chút, tay tả giữ quyết, đặt ngay nơi ngực rồi khoa lên nửa vòng.

Chàng vừa sử dụng một chiêu thức của phái Võ Đang, có tên là “Thái Cực Sơ Động”.

Từ bàn tay tả của chàng chỉ phong vút ra ngoài, rồi chàng đưa tay hữu tới, dùng hai ngón trỏ và giữa điểm nhanh sang lão bà áo đen.

Lão bà áo đen không tưởng rằng đối phương còn nhỏ tuổi mà lại ứng chiêu cực kỳ tinh xảo như vậy. Bà vội thu tay về, đồng thời lui một bước tránh hai ngón tay của chàng.

Nhưng song phương không để phí một giây, thoát tán ra liền xáp lại, họ trao đổi nhau toàn những chiêu tuyệt độc, thủ pháp của họ còn nhanh hơn điện, mắt thường không thể nhận định kịp.

Họ có thể chết với nhau trong đường tơ kẽ tóc nhưng họ chẳng hề lùi bước, càng lúc họ càng hăng say. Một bên quyết kết thúc cuộc chiến càng sớm càng hay để còn thời gian thanh toán các việc khẩn bách khác, bên kia cũng quyết hạ cho được kinh địch để giữ an toàn cho Phân cung, bởi một tay lợi hại như Bạch Thiếu Huy giả sử còn sống sót thì đúng là một cái họa cho Phân cung, và lại nếu bà không hạ được chàng thì uy tín sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Đài Lương đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến, thầm nghĩ :

- “Ghe gớm thật, nếu ta ở vào địa vị Bạch lão đệ thì chắc đã bị bà ta hạ từ lâu”.

Bổng lão bà áo đen lùi lại một bước, cao giọng hỏi :

- Người là môn đệ Vô Đang? Ai sai người đến đây làm nội tuyến?

Bạch Thiếu Huy hừ lạnh :

- Ngọc Hư Từ và Ngọc Chân Từ đều bị bà quản thúc tại đây, trên núi Vô Đang hiện tại chính là người trong phe bà nắm quyền điều khiển toàn phái, như vậy còn ai sai tại hạ phản ngược lại bà?

Lão bà áo đen biến sắc, hấp tấp hỏi :

- Người nghe được ở đâu sự việc đó mà dám buông lời vô căn cứ trước mặt ta?

Bạch Thiếu Huy bĩu môi :

- Nếu muốn người đừng biết thì tốt hơn đừng làm, để cho người biết. Hiện tại trên giang hồ đều rõ thủ đoạn của bà chứ đâu phải chỉ riêng mình tại hạ?

Lão bà áo đen rít lên tròng cười ghê rợn :

- Nói ra câu đó là đủ tội chết cho người rồi.

Bà vung cánh tay duy nhất tấn công tới.

Bạch Thiếu Huy không nao núng, ngang nhiên nghênh đón.

Bên tám lạng, bên nửa cân, cục diện vẫn ở trong cái thế quân bình. Nếu lùi, đôi bên cùng lùi, nếu bị chấn động, đôi bên cùng bị lao đảo như nhau.

Đột nhiên lão bà thay đổi đấu pháp. Bà áp dụng ngay bộ pháp Phiêu Hoa, xoay mình như chong chóng, chân không chấm đất, mường tượng phiêu phiêu chưởng, nhưng chẳng phải vì phiêu chưởng mà chiêu thức kém mãnh liệt đi.

Bạch Thiếu Huy phải giữ hết sở đắc ra thi triển với cảm cực nổi với bà một lúc lâu. Mười chiêu qua, rồi hai mươi, ba mươi chiêu, song phương vẫn còn giữ cái thế quân bình.

Đài Lương nóng nảy vô cùng, mấy lần toan xông vào trợ chiến, nhưng nghĩ lại bản lĩnh còn kém, nếu có vào cũng chẳng giúp ích Bạch Thiếu Huy được gì.

Bạch Thiếu Huy vừa nghênh chiến vừa đắn đo, chàng đã sử dụng tất cả những gì được nghĩa phụ truyền dạy nhưng rốt cuộc vẫn không thể thủ thắng nổi, hiện tại chỉ còn tiêu pháp của sư phụ mà thôi, mà nếu mang tiêu pháp ra sử dụng thì đối phương sẽ khám phá ra hành tung...

Từ lúc rời nhà hành hiệp trên giang hồ chàng đã chạm trán rất nhiều nhân vật, nhưng chàng phải thừa nhận là chưa có ai trên bậc bà này.

Tuy nhiên, dù không thủ thắng được chàng cũng không đến nỗi bại trước đấu pháp huyền diệu của lão bà, nhờ chàng lĩnh hội được Cửu Chuyển huyền công, môn công phu đó đã giúp chàng ngang nhiên nghênh chiến với lão bà mà không chút gì núng thế.

Lão bà áo đen hết sức kinh dị, trầm nghĩ :

- “Tiểu tử này võ công tuy tạp nhạp nhưng nội lực lại hùng hậu vô cùng, không rõ tay nào đã huấn luyện gã thành hữu dụng như thế?”

Bổng vừa lúc đó có hai tiếng rẹt rẹt vang lên như tiếng lụa xé, rồi từ dưới đất vọt lên không hai vệt sáng, lên đến trên cao rồi lại nổ tung ra, bắn những tia lửa tím.

Đài Lương biết ngay đó là tín hiệu trong Phân cung, lão khẩn trương ra mặt, trầm kêu khổ :

- “Không xong rồi! Phân cung báo động! Một lão bà còn ghe gớm thế này, nếu tất cả cùng kéo đến đây thì cả ba làm sao địch nổi?”

Lão hét to :

- Bạch lão đệ, tại sao chưa dùng đến vũ khí, phải kết thúc trận đấu gấp chứ?

Trong lúc khẩn cấp, lão quên cả dè dặt mà hét lên như vậy, chẳng khác nào tự nhận mình không phải Tam Nhân Thần Tôn Nhất Phương mà chỉ là con người già dạn. Nhưng lão cần gì đóng kịch nữa? Bạch Thiếu Huy chợt tỉnh ngộ, vội rút chiếc Trúc tiêu, thủ thế liền.

Lão bà áo đen thấy tín hiệu thì hừ lạnh một tiếng :

- À, tiểu tử giỏi đấy, vào lọt trong này tự tung tự tác, không những thế còn để đồng bọn bên ngoài, chờ đúng lúc mới xông vào.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Đừng làm! Tại hạ chẳng bao giờ ước hẹn với ai đến đây cả, có lẽ những tay đối đầu nào đó của bà bắt ngờ lại đến cùng một lúc với tại hạ đấy thôi.

Lão bà áo đen nhìn chiếc Trúc tiêu của chàng, gần giọng :

- Được lắm, kẻ nào vào đây rồi đừng hòng sống sót mà trở về. Ta giết ngươi trước rồi sẽ tính đến những kẻ khác sau.

Bà rút trong mình ra một thanh đoản kiếm hình thức hết sức kỳ dị, dài độ năm thước rộng bằng bàn tay, hét to :

- Có tài gì cứ giờ hết ra rồi chết không hối tiếc.

Bạch Thiếu Huy sực nhớ lời Từ Vi đàn chủ :

- “Nếu có gặp một lão bà nào cụt một tay, chỉ còn tay tả, lại sử dụng kiếm thì phải thận trọng cho lắm, lão bà đó là Thiết Cô Bà đó, là tay lợi hại bậc nhất trong Hoán Hoa cung”.

Hiện tại lão bà áo đen này cũng cầm kiếm tay tả, cũng thuộc Hoán Hoa cung, vậy thì đúng là Thiết Cô Bà rồi.

Trước đó bà chưa dùng kiếm nên chàng chưa để ý, nhưng bây giờ thì chàng quả quyết lắm rồi.

Chàng nghĩ ngợi mông lung nên tâm thần có phần nào phân định. Cầm kiếm hờn sẵn đáng lẽ lão bà áo đen xuất thủ ngay, nhưng bà ta lại có khí độ hơn người, không chịu thừa lúc đối phương không phòng bị mà hạ thủ đoạn, bà hét to :

- Tiểu tử hãy chuẩn bị, ta khỏi thể công đây.

Bạch Thiếu Huy giật mình, buột miệng hỏi :

- Bà có phải là Thiết Cô Bà không?

Đến lượt lão bà áo đen giật mình, trừng mắt nhìn chàng, hỏi lại :

- Sao ngươi nhận ra ta?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Tại hạ nghe mô tả mà phỏng đoán vậy thôi.

Thiết Cô Bà trầm giọng :

- Đã nghe nói đến ta tất phải biết ta lợi hại thế nào, từ xưa đến nay khi ta tuốt kiếm ra là chẳng một ai sống sót.

Bà vung tay liền theo câu nói, ba đóa hoa bạc ngời lớn, to bằng miệng bát, bay vút đến Bạch Thiếu Huy.

Bạch Thiếu Huy lùi lại mấy bước, dịch thân hình thay đổi vị trí, vung chiếc Trúc tiêu lên theo chiều thức “Bạch Long Điểm Tĩnh” điểm sang Thiết Cô Bà.

Thiết Cô Bà thu nhanh thanh kiếm về, khoa một vòng tròn trước mặt, tạo ra ngàn vạn đóa hoa bạc, nhỏ hơn ba đóa hoa trước, tỏa rộng phủ trùm Bạch Thiếu Huy trong đường kính năm thước tròn.

Bạch Thiếu Huy không hề nao núng, từ chiêu trước biến sang chiêu “Thần Long Đầu Giáp”, nghênh đón vàng hoa kiếm của đối phương.

Trận chiến có vũ khí vừa khai diễn liền hiển lộ khốc liệt hơn trước nhiều.

Kiếm quang chớp chớp, tiêu ảnh ngời ngời, hai bóng người giao chuyển lại như hai chiếc thoi, vừa đan vào nhau liền tách rời ra để rồi lại nhập lại.

Tiêu ảnh và kiếm quang xoắn tít, không còn phân biệt được đâu là tiêu, đâu là kiếm nữa. Tiếng chạm vang lên chí chát, tiếng gió rít vù vù, đúng là một trường hồ đấu long tranh.

Dù chỉ còn một tay song Thiết Cô Bà vẫn tỏ ra vô cùng lợi hại, con người đó nếu còn đủ hai tay hẳn phải là một nhân vật siêu việt trên đời.

Họ trao đổi nhau hơn ba mươi chiêu nữa.

Dần dần Bạch Thiếu Huy chậm tay, trong khi đó Thiết Cô Bà vũ lộng thanh kiếm vù vù như vũ bão, chàng bị thanh kiếm của bà bức chế rõ ràng.

Thiết Cô Bà bật cười, giọng cười vang lên kèn kẹt hơn tiếng thú dữ gầm gừ, bà hét to :

- Thì ra ngươi là đệ tử của Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu.

Rồi bà cười lên ha ha :

- Du Long thập bát chiêu! Ha ha! Tưởng sao, không ngờ chỉ có thể thôi!

Kiểm pháp của bà càng lúc càng lợi hại, kiếm khí tỏa rộng, tạo một áp lực mãnh liệt chẳng khác gì núi đổ biển tràn, chưa lần nào Bạch Thiếu Huy phải hãi hùng như lần này.

Bổng linh cơ phát động, chàng nhớ đến chiêu thức kỳ quái do quái nhân ngầm truyền dạy trong một đêm ngoài thành Nhạc Dương, ở một tòa dinh thự hoang phế. Chàng lập tức thi triển ra, chiêu đó là nhân song phương cùng xuất thủ mà bất thành linh đảo nhanh tiêu, điểm vào huyết Chương Môn, địch dù tài giỏi đến đâu cũng không thể nào tránh kịp.

Theo chiêu thức kỳ lạ đó thì thoát xuất phát xem như nhắm vào huyết Huyền Cơ, nhưng độ nửa tầm đầu tiêu chuyển hướng, đâm thẳng vào huyết Chương Môn, cho nên địch tưởng mình bị công vào huyết này mà không phòng huyết khác.

Thiết Cô Bà thấy chiêu thức thì cũng phải thầm phục chàng có thủ pháp lợi hại, bà cũng như mọi người, chỉ phòng bị huyết Huyền Cơ mà thôi. Cái gì đến phải đến, một tiếng bạch vang lên, đầu tiêu của Bạch Thiếu Huy đã điểm trúng huyết Chương Môn của Thiết Cô Bà như chàng đã dự tính.

Thiết Cô Bà hự lên một tiếng, lão đảo lùi lại mấy bước, bị thương khá nặng.

Lần này cũng như bao lần qua, Bạch Thiếu Huy không ngờ rằng mình có thể thành công dễ dàng như vậy, và trước sự đắc thủ bất ngờ đó, chàng ngây người ra, sững sờ.

Lúc đó Hàn Khuê đã tỉnh lại, y vùng đứng lên. Song y chưa kịp làm cử động hoặc nói năng gì thì hai tiếng rẹt rẹt đột ngột vang lên, có hai bóng người xé gió từ ngoài cửa lao vào.

Một trong hai người vừa xuất hiện liền quát lớn :

- Lão yêu bà, đại thể của ngươi đã hỏng rồi, hãy đưa tay cho ta trói lại.

Hai người đó một người cầm thiết trượng, người kia cầm chiếc quạt, cả hai bước tới trước mặt Thiết Cô Bà.

Thiết Cô Bà đứng nguyên tại chỗ, chừng như thương thế đang phát tác mạnh nên bà không làm một cử động nhỏ nào được. Bà phải vận công gấp, ngăn chặn cơn đau đốn hành hạ, vì vậy không để ý gì đến hai kẻ vừa xuất hiện, mặc cho họ nói gì thì nói, làm gì thì làm.

Hai người đến gần Thiết Cô Bà, cử cao vũ khí lên làm như sắp sửa giáng xuống đầu bà ta.

Nhưng Hàn Khuê đã tỉnh rồi thì có khi nào để cho Thiết Cô Bà hứng chịu thế công của địch? Y vọt mình tới đứng chắn phía trước bà, vung chiếc quạt lên nghênh đón chiêu thức của hai người lạ mặt.

Coong! Coong!

Vũ khí chạm nhau, Hàn Khuê lấy sức một chọi hai, vả lại vừa tinh công lực chưa khôi phục hoàn toàn thì dĩ nhiên không duy trì nổi, phải lùi lại mấy bước.

Nghe tiếng chạm của vũ khí, Thiết Cô Bà mở choàng mắt ra, quát to :

- A! Đường Trần Càn! Ngươi bội phản ư?

Đường Trần Càn? Đường chủ Thần Cơ đường?

Bây giờ Bạch Thiếu Huy mới nhìn rõ hai người mới tới.

Trong hai người có một người tuổi độ năm mươi, mặt đỏ như trùng tảo, chàng nhận ra ngay đó là Đường Trần Càn.

Còn người cầm quạt mặt dài và ốm, vận áo xanh, đúng là Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê, Đường chủ Thần Long đường.

Kỳ quái! Kỳ quái!

Sao lại có lăm Hàn Khuê đến thế? Một Hàn Khuê bị Phạm Thủ chặt đứt tay, một Hàn Khuê giả là chàng, giờ đây lại có thêm một Hàn Khuê nữa.

Hàn Khuê cụt tay thờ một hơi dài, nói :

- Càn nương! Hai kẻ đó là những kẻ giả mạo.

Càn nương? Là mẹ nuôi của hần? Như vậy đúng Thiết Cô Bà là Tổng giám Phân cung Vu Sơn này rồi. Bạch Thiếu Huy nghĩ thế thì giật mình, thảo nào mà bà chẳng có quyền oai điều khiển toàn thể thuộc hạ nơi đây. Chỉ có bà là trên hết, cai quản tất cả ba đường Thần Long, Thần Cơ và Thiên Từ.

Hàn Khuê còn đủ hai tay cười ha hả nói :

- Người là ai mà dám cho rằng ta giả mạo? Một kẻ cụt tay, suýt què tay lại dám mạo nhận là Đường chủ Thần Long đường ư?

Bạch Thiếu Huy không hiểu nổi lai lịch của hai Hàn Khuê này thì còn làm sao biết ai thật, ai giả? Do đó chàng không tham dự vào việc tranh chấp của họ, chỉ hoành ngang Trúc tiêu, đứng yên theo dõi diễn biến.

Đài Lương đứng bên ngoài nhìn sững hai người mới đến, cố tìm hiểu xem họ là bạn hay thù.

Vừa lúc đó Phạm Thủ cũng đã điều tức xong, hấn đứng lên, bước đến cạnh Bạch Thiếu Huy, ngoác hỏi :

- Sao lạ vậy đại ca?

Đường Trần Càn hét lớn :

- Thiết yêu bà, Phân cung Vu Sơn đã bị phá hủy không còn một cơ cấu nào, phỏng một người có thể xoay chuyển cục diện được chăng? Hãy nhận tội đi, đừng cưỡng lại vận số.

Trừ hai người này đột nhập, trừ hai đạo tín hiệu vừa rồi còn thì chẳng có ai khác, toàn diện Phân cung lại im lặng hãi hùng, như vậy là có đại biến cố xảy ra, và Phân cung đã rơi vào thảm cảnh nên mới chẳng có một sự náo nhiệt nào cho thấy có phản công lại. Vậy thế ra địch nhân đã hoàn toàn làm chủ tình hình rồi chăng?

Thiết Cô Bà lo sợ, song ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh, bả đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn hét :

- Khuê nhi, mau theo ta ra ngoài.

Khê nhích đôi vai, cánh tay độc nhất vung lên, thanh kiếm vừa chớp thân hình đã vút theo, Thiết Cô Bà nhảy vọt ra cửa, Hàn Khuê cụt tay cũng cấp tốc theo sát bên bà.

Đường Trần Càn nhìn theo bóng họ điếm nụ cười lạnh, day sang Hàn Khuê lành tay thốt :

- Hàn huynh, mình đi thôi.

Hàn Khuê lành tay cười nhẹ :

- Đường huynh nói phải đấy.

Rồi cả hai ngang nhiên bước ra cửa.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Chùng như hai người này đều là giả cả”.

Ra đến thềm nhà, bỗng Hàn Khuê lành tay day mặt trở vào, quát lớn :

- Đài Lương, Tôn Tra Quý, sao các người chưa đến ra mắt Quân sư?

Đoạn cả hai lướt nhanh đi.

Bạch Thiếu Huy vỡ lẽ, mỉm cười trầm nghĩ :

- “À, thì ra họ là người trong Nam Bắc bang”.

Đài Lương nghe gọi thì hết sức mừng rỡ, reo lên :

- Quân sư đã đến, Bạch lão đệ, Phạm lão đệ, chúng ta ra đó ngay đi, Quân sư đến thì không cần lo gì số phận của Hương Hương nữa rồi.

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Quân sư của lão là ai? Cứ theo lời lão thì đó là một kẻ vạn năng, toàn trí, cái gì cũng làm được, cái gì cũng biết trước cả”.

Chàng hỏi :

- Đài huynh có nhìn ra hai người vừa rồi không?

Đài Lương đáp nhanh :

- Trong bốn bang có rất nhiều Hộ pháp, ngu huynh không thể biết mặt hết được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 111: Tảo diệt Phân cung

Phạm Thủ thốt :

- Bọn ta có hẹn với Tôn Tra huynh canh hai hợp mặt tại Thiên Tù đường này, bây giờ cũng gần canh hai rồi.

Đài Lương mỉm cười :

- Hành tung của chúng ta hoàn toàn bại lộ, tình hình đã chuyển biến khác rồi, mưu kế cũ không còn thực hiện được nữa. Hiện tại Quân sư của ngu huynh đã đến đây, tốt hơn hai lão đệ nên ra đó hội kiến với người rồi mình định liệu sự việc sau.

Bạch Thiếu Huy nghĩ lão nói có lý, gật đầu :

- Đúng đây, Thiết Cô Bà và Ngọc Phiến Lang Quân đã thoát đi, tự nhiên toàn Phân cung đã được báo động, tình hình có chuyển biến, chúng ta có vào Thiên Tù đường cũng vô ích thôi. Bây giờ mình nên kéo ra đại sảnh gặp vị Quân sư của Đài huynh rồi tính sau.

Đài Lương thấy chàng chịu đi thì hân hoan ra mặt, hấp tấp nói :

- Hai lão đệ đừng lo, nhất định Quân sư phải có kế hay.

Bạch Thiếu Huy day qua Phạm Thủ :

- Phạm đệ hãy chịu khó công Hương Hương nhé.

Phạm Thủ vâng lời bước tới cạnh Hương Hương, lòn tay qua lưng nàng bế lên.

Đài Lương cười nhẹ :

- Khi nào thấy mọi tay thì cứ gọi ngu huynh đến bế hộ một lúc nhé.

Rồi cả ba chạy thẳng ra đại sảnh.

Vừa chạy Bạch Thiếu Huy vừa đưa mắt quan sát bốn phía, nhưng đâu đâu cũng vắng lặng lạ lùng, chừng như nơi này chẳng còn một bóng người nào của Phân cung cả.

Giả sử nếu có xảy ra cuộc chiến thì dù gần, dù xa vẫn phải có tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng người la hét. Hoặc giả nếu Phân cung án binh bất động thì cũng phải có người canh gác những nơi hiểm yếu, nhưng tại sao đâu đó đều vắng lặng như thế này? Cả ba đã đi qua nhiều nơi chàng nghĩ phải có người canh gác mà cũng chẳng thấy bóng dáng ai.

Bạch Thiếu Huy hết sức phân vân, càng phân vân chàng càng giới bị.

Phạm Thủ đi bên cạnh, buột miệng hỏi :

- Đại ca, nơi này chính là địa phận của đệ nhất đội tuần tra, sao lại chẳng thấy một tên nào giữ cương vị cả thế?

Đài Lương cũng tỏ vẻ lo ngại :

- Có thể sự tình chuyển biến nghiêm trọng lắm, chúng ta cứ đến đại sảnh thử xem.

Vượt hết đoạn đường dài thì họ đến một khung cửa hồng, qua khung cửa hồng này là đến hành lang của đại sảnh.

Từ đó họ có thể nhìn thông suốt tận đầu hành lang, thấy rõ nơi vuông sân lộ thiên, đèn đuốc sang choang, một đoàn dũng sĩ đang tập hợp tại đó, đao tuốt trần ánh thép sáng ngời, nhưng tất cả đều im phăng phắc.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra tất cả đều tụ họp nơi này”.

Chàng nhìn kỹ một chút, nhận ra đội bên tả vận áo xanh, đúng là màu áo của hai đội trong Thần Long đường, đứng đầu đám đó chính là Từ Vinh.

Cũng về bên tả, song tại trung gian có hai đội người vận áo tro, đứng đầu hai đội đó là Hồ quân sự của Thiên Từ đường.

Đối diện với hai đội người của Thiên Từ đường là hai đội khác vận áo nhà tù, áo cột lên gọn ghẽ, tay người nào cũng có một thanh cương đao, gồm hơn bốn mươi người.

Bạch Thiếu Huy nhìn rõ nhận ra họ chính là số tù phạm tại Thiên Lao, họ cũng có một người cầm đầu, nhưng chàng lại không quen mặt.

Bên hữu có hai hàng người vận y phục đen, nhìn thoáng qua chàng biết ngay đó là bọn dũng sĩ của Thần Cơ đường, đứng đầu là Cam quân sự.

Chàng không hiểu tại sao họ lại tập trung tất cả nhân số trong ba Đường lại đây, kể cả những người bị giam cầm. Ý nghĩ đầu tiên của chàng là rất có thể họ tập trung lực lượng lại hầu nghênh địch, còn bọn bị giam cầm kia cũng được động viên nốt buộc tất cả phải gắng sức lập công chuộc tội.

Phạm Thủ nghỉ ngơi dừng chân lại ở tai Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca thấy sao, tiểu đệ e rằng tình hình bất lợi rồi đó.

Đài Lương cả quyết :

- Dù họa, dù phúc thì chúng ta cũng đã đến đây rồi, không còn lùi được nữa, cứ tiến vào đại sảnh rồi tùy cơ ứng phó vậy. Phạm lão đệ hãy đưa Hương Hương cho ngu huynh giữ, người rút kiếm ra đi.

Phạm Thủ không đợi giục lần hai, lập tức làm theo.

Bạch Thiếu Huy mở đường, Phạm Thủ bám sát theo, Đài Lương đi đoạn hậu, vừa đi lão vừa nghĩ :

- “Chẳng rõ Quân sư có thật sự đến đây hay không, nếu không thì cả ba tự đem mình cho cộp vô rồi”.

Rồi họ cũng đến đại sảnh, vừa ngừng đầu nhìn vào trong thì bất giác cả ba đều sửng sờ.

Đại sảnh chứa toàn người trong Phân cung, những người đó phân ra hai bên, bên nào cũng như bên nào đều có một người y hệt bên kia cả.

Trời, thế này nghĩa là gì? Người trong Phân cung biết phép phân thân? Thì đây, đầu hàng bên tả một Thiết Cô Bà độc tỳ, cạnh bà có một nữ lang vận áo lông ngỗng, mặt có vuông sa che lại. Kế bên Thiết Cô Bà là một lão nhân vận áo màu vàng, râu dài đến bụng, mặt mày hung ác phi thường, chính là Kiểm Sát Phùng lão tã, tay lão cầm một thanh kiếm dài bốn trượng, bản kiếm rộng trên hình thức thông thường.

Kế đến là một lão nhân khác, tóc bỏ xõa phủ đầu vai, vận áo đen, chính là Hắc Phong Quái Thân đầu đà.

Kế đến nữa là một lão nhân đội chiếc nón rộng vành, vận áo ngắn màu lam, lưng thắt dây cò, sau lưng có hai con chó ngao. Không nhận người, chỉ nhìn hai con vật cũng đoán ngay là Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long.

Kế Thạch Trung Long là sáu người vận áo nhà tù, là Đại Trí, Đại Thông nhị vị thiền sư phái Thiếu Lâm, Ngọc Chân Từ và Ngọc Hư Từ phái Võ Đang, Nam Nhạc quán chủ Nam Linh đạo trưởng và cuối cùng là Chương môn Hình Ý môn Thiệu Nguơn Xung.

Người nào cũng biến đổi sắc mặt, thoáng nhìn qua chẳng ai nhận rõ họ là những ai, người nào cũng có thủ kiếm hoặc đao.

Dưới sáu người đó là Thiên Từ đường chủ, dĩ nhiên hiện tại là Địa Hành Tôn Tra Quý, cùng Đường chủ Thần Cơ đường là Đường Trấn Càn và Ngọc Phiến Lang Quân.

Hàng người bên tả cũng có y bao nhiêu nhân vật đó, chỉ trừ các tội phạm, và Ngọc Phiến Lang Quân thì bê bết những máu, một bên tay bị tiện lìa.

Đài Lương thì thăm bên tai Bạch Thiếu Huy :

- Hàng bên tả là phe người nhà đấy.

Cần gì Đài Lương phải giải thích thì Bạch Thiếu Huy mới nhận ra điều đó? Chàng cười nhẹ, quay qua Phạm Thủ lúc đó đang ngơ ngác định hỏi, cười nhẹ nói :

- Phạm đệ đừng hỏi gì cả, cứ theo ngu huynh tiến vào.

Chàng ngang nhiên tiến vào đại sảnh trước những ánh mắt kinh dị đang đổ dồn vào chàng, nhưng chẳng một ai mở miệng nói gì cả.

Phạm Thủ và Đài Lương cũng theo vào, Phạm Thủ tiến lên đứng ngang hàng, còn Đài Lương thì đứng phía sau.

Bạch Thiếu Huy đoán chắc nữ lang mặc áo lông ngỗng chính là Công chúa Phân cung, dù chưa gặp mặt lần nào, và dù hiện tại nàng có vuông sa che mặt.

Chàng cũng thăm phục vị Quân sư của Nam Bắc bang quả là một tay có thần mưu diệu trí, không cần phải tạo ra một trường lưu huyết mà cũng có thể

bắt trọn toàn bộ nhân số trong Phân cung.

Nhưng nếu không có chàng và Phạm Thủ mạo hiểm vào Phân cung từ mấy hôm nay, hạ hai tên Đội trưởng, hạ luôn Thiên Từ đường chủ, Hàn Khuê và Thiết Cô Bà thì vị tất Nam Bắc bang đã có được thành công dễ dàng? Dù họ có cả Kiểm Sát Phùng lão tà, Hắc Phong Quái Thân đầu đà và Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long thì cũng chưa chắc gì họ áp đảo nổi cánh Phân cung Vu Sơn.

Rồi chàng lại nghĩ, hay là vị Quân sư đó có tài vị bốc tiên tri, biết chàng đã dọn cỗ sẵn mà đến xoi?

Thiết Cô Bà bên hữu trầm giọng hỏi :

- Quân sư của các người chừng nào mới đến nơi?

Thiết Cô Bà bên tả cười mỉa đáp :

- Người cần gì phải vội chứ? Đợi một chút thì đã sao? Quân sư của chúng ta đến rất đúng lúc, chưa phải lúc thì chẳng bao giờ đến cả.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Âm thanh sao nghe quen quen, hay là nàng...?”

Thiết Cô Bà bên hữu hừ một tiếng :

- Sẽ có một ngày các người rơi vào tay ta, chừng đó thì đừng kêu van tha mạng.

Thiết Cô Bà bên tả bĩu môi :

- Người sắp chết một sớm một chiều đây mà còn hăm dọa ngày mai hậu ư?

Lần này thì Phạm Thủ dường như cũng đã nhận ra thành âm đó, thốt khẽ bên tai Bạch Thiếu Huy :

- Chừng như nàng cái dạng Thiết Cô Bà đó đại ca ạ.

Bạch Thiếu Huy gật đầu, công nhận hẳn đoán đúng, rồi chàng lại khẽ lắc đầu, ngầm bảo hẳn đừng nói gì nhiều cả.

Thiết Cô Bà bên hữu cao giọng :

- Người có dám cùng ta giao đấu không?

Thiết Cô Bà bên tả cười :

- Người nóng nảy làm chi thế? Giả sử người có thể sống sót thì dĩ nhiên chúng ta sẽ có dịp gặp nhau, chừng đó thì lo gì người có tài mà không thi thố được?

Phùng lão tà hừ một tiếng :

- Thiết yêu bà, người kiếm pháp có ra gì mà đòi khoe khoang trước mặt ta?

Thiết Cô Bà bên hữu thét lên :

- Phùng lão tà, nếu dùng công phu chân học thì nhất định ta sẽ hạ người trong vòng trăm chiêu.

Phùng lão tà duỗi thanh kiếm trong tay :

- Người cứ bước ra, chúng ta thử so vài chiêu xem sao.

Hạo Thiên Cầu nắm áo Phùng lão tà kéo lại, cười ha hả nói :

- Phùng huynh đừng gấp, mụ yêu bà đó đã ra thân tàn phế rồi thì công lực còn có bao nhiêu, bắt quá mụ chỉ khoe khoang lỗ miệng cho hả vậy thôi. Thẳng một kẻ tàn phế thì phỏng Phùng huynh có danh vọng gì mà phải tranh chấp với mụ?

Thiết Cô Bà bên hữu tức uất người lên, song nghĩ Công chúa Phân cung còn kẹt trong tay địch, sợ liệng chuột bẻ đồ nên cũng chẳng dám vọng động.

Có tiếng xe lăn kéo kẹt, không lâu sau một cỗ xe nhẹ lướt tới thềm, kèm theo hai bên xe là hai tiểu đồng mặt mày vô cùng xinh đẹp.

Ngồi trên xe là một người đầu chít khăn tròn, tay cầm quạt lông, mặc áo bát quái, mặt tròn như trăng rằm, râu dài đến cằm, miệng điểm mụ cười nhẹ.

Đài Lương rí tai Bạch Thiếu Huy :

- Quân sư đã đến.

Bạch Thiếu Huy cười thâm, nghĩ :

- “Lão ấy trang phục chẳng khác nào phượng tuồng, đóng vai Khổng Minh trên hí trường, cái tục khí bốc ra lồ lộ như vậy thì làm sao là một bậc kỳ tài?”

Vừa lúc đó thì vị Quân sư cũng đã xuống xe, hai tiểu đồng đi trước dẫn đường, còn lão thì luôn phe phẩy quạt lông, dáng điệu đường bệ hết sức.

Bước lên mấy bậc thềm, lão ung dung tiến vào đại sảnh.

Trong sảnh, mọi người im lặng như nín thở, một cây kim rơi xuống thềm cũng có thể nghe thấy rõ.

Trại Gia Cát đảo quanh ánh mắt, trước hết dừng lại nơi các vị Chương môn bốn phái lớn, vòng tay kính cẩn thốt :

- Tại hạ phụng lệnh Bang chủ, đến đây nghinh đón các vị.

Đại Trí thiên sư vòng tay đáp lễ, buông gọn :

- Chẳng dám.

Vì chưa biết rõ lai lịch của đối tượng, cũng như chẳng biết lão đại diện cho bang phái nào nên các vị Chương môn nhân không dám nói nhiều, bởi họ còn phải giấu thân phận mình.

Trại Gia Cát cười nhẹ, quay qua Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, cũng vòng tay nhưng lại điểm một nụ cười khoan khoái thốt :

- Cục diện đêm nay được kết thúc mỹ mãn thế này thì toàn nhờ vào công sức của hai vị lão đệ.

Bạch Thiếu Huy giật mình, thâm nghĩ :

- “À thì ra lão này đã biết tất cả.”

Chàng đáp lễ :

- Quân sư quá khen, anh em tại hạ nào có công lao gì.

Trại Gia Cát bước tới mấy bước bật cười sang sảng :

- Các vị Hộ pháp lao nhọc quá.

Bọn Phùng lão tà hấp tấp nghiêng mình :

- Quân sư quá lời, bất quá bọn tại hạ chỉ làm đúng bổn phận của mình mà thôi.

Thiệt Cô Bà bên hữu trông thấy lão đến gần, ung dung thân nhiên chẳng hề tỏ vẻ phòng bị gì thì thâm nghĩ :

- “Nếu mình chế ngự được lão này thì chắc chắn cục diện sẽ xoay chiều, những kẻ kia sẽ chẳng dám vọng động nữa.”

Bà ngẫm vận công, sẵn sàng chồm tới nếu lão đi vừa tầm tay.

Nhưng Trại Gia Cát đột nhiên day qua bà, cười lạnh :

- Phân cung chủ còn nằm trong tay bốn sơn nhân, nếu ngươi vọng động thì đừng trách chúng ta hạ độc thủ đó.

Giọng nói trầm trầm, không hấp tấp vội vàng nhưng lại có oai khí khiếp người.

Hai tiểu đồng trong tay mỗi tên đều có một ống sắt, không rõ chứa chất gì.

Chúng chỉ ngay vào Thiệt Cô Bà làm bà ta sợ hãi, biến sắc mặt.

Thiệt Cô Bà bên tả cười lạnh :

- Lão yêu bà, chỉ cần ngươi nhích động đôi tay thì ta sẽ lập tức sát hại Cung chủ Phân cung ngay.

Liền đó bà đưa tay ẩn sau lưng nữ lang.

Nữ lang bị điểm huyết chẳng còn nói năng cử động gì được, nhưng có vẻ cái ấn tay làm nàng quá đau, mặt nhăn nhó đến thảm hại.

Thiệt Cô Bà bên hữu rít lên :

- Người không được lắng nghe người.

Thiếu Cô Bà bên tả cười lớn :

- Đừng lo, ta chỉ là cảnh cáo người qua Phân cung chủ của người thôi, biết điều thì ngoan ngoãn bắt động đi.

Trại Gia Cát đã đi đến tận đầu kia, đứng tại nơi trung gian giữa hai hàng người, có hai tiểu đồng kèm hai bên.

Lão hướng mắt sang Thiếu Cô Bà, trầm giọng hỏi :

- Người là Tổng giám trong Hoán Hoa cung, tình hình như thế nào thì chắc người cũng thấy rõ rồi chứ?

Thiếu Cô Bà bên hữu hừ lạnh :

- Còn người, chống lại Hoán Hoa cung thì hậu quả như thế nào chắc người cũng biết rõ rồi chứ?

Trại Gia Cát không vì lời châm chọc đó mà giận, trái lại lão còn cười ha hả :

- Hoán Hoa phu nhân chứa cái tâm ác độc, tàn ngược khách giang hồ, điều đó ta đã biết quá rõ.

Thiếu Cô Bà bên hữu quát lên :

- Người chế ngự Phân cung chủ, định làm gì người?

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Ta không làm hại gì Phân cung chủ đâu, người đừng nên lo rồi.

Thiếu Cô Bà hừ lạnh :

- Chẳng làm hại gì thì quân thức với mục đích chi?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nam Bắc bang chúng ta là vì cái họa của võ lâm mà phải đối phó với con người tàn độc như Hoán Hoa phu nhân, chứ một Phân cung chủ thì có nghĩa lý gì mà chúng ta phải quan tâm đến? Chẳng qua bắt giữ nàng để các người rối loạn lên như rắn mất đầu, chứ giết nàng thì chúng ta có được cái lợi gì?

Thiếu Cô Bà bên hữu cao giọng :

- Thế thì người sẽ phóng thích người? Có điều kiện gì mau nói ra.

Trại Gia Cát lắc đầu :

- Chẳng có điều kiện gì cả.

Lão chợt nghiêm giọng, tiếp nói :

- Ta muốn người quay về Hoán Hoa cung mà nói với Hoán Hoa phu nhân rằng nếu cứ buông lung tính khí hung tàn thì sẽ có ngày mất mạng đó. Từ nay nên cải thiện hồi đầu, may ra còn giữ trọn được chuỗi ngày tàn.

Lão hướng qua Thiếu Cô Bà bên tả, ra lệnh :

- Thả người ra đi.

Thiếu Cô Bà bên tả lập tức xuất thủ nhanh như chớp, giải khai huyết đạo cho Phân cung chủ, nàng ta rên ư ừ mấy tiếng rồi ngã sụm xuống.

Thiếu Cô Bà bên hữu hấp tấp vọt mình tới nâng Phân cung chủ lên, hỏi :

- Phân cung chủ có sao không?

Phân cung chủ cất giọng suy nhược đáp :

- Từ chi rồi, không còn một điểm khí lực nào cả.

Trại Gia Cát cao giọng :

- Phóng thích tất cả, lập tức rời khỏi nơi này, ở đây chẳng còn gì nữa cho chúng ta lưu lại.

Thiết Cô Bà bên hữu trừng mắt :

- Sẽ có ngày các ngươi thấy rõ Hoán Hoa cung lợi hại như thế nào.

Bà day qua bọn người nhà :

- Đi thôi.

Bọn người nhà của bà còn những ai? Bất quá danh thủ chỉ còn một Hàn Khuê, mấy tên tỷ nữ của Phân cung chủ và chừng hơn mười võ sĩ. Họ kéo nhau đi liền.

Đáng lẽ mấy đội võ sĩ đứng tại sân cũng đi theo, nhưng chẳng hiểu tại sao tất cả đều đứng lại tại chỗ.

Thấy chúng còn đứng đó, Trại Gia Cát hỏi :

- Tại sao các ngươi không đi theo Thiết Cô Bà? Các ngươi muốn về nguyên quán hay gia nhập bốn bang? Nếu muốn gia nhập bốn bang thì ta sẵn sàng chấp nhận, còn nếu muốn về nguyên quán thì hãy thu xếp hành trang, mỗi người lãnh hai trăm lượng bạc tại Phân cung rồi lập tức lên đường.

Tất cả cùng hô to :

- Chúng tôi xin gia nhập quý bang.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Một cuộc phân công

Trại Gia Cát gật đầu :

- Vậy càng hay, ta sẽ nhờ hai vị Hộ pháp đưa các ngươi rời ngay khỏi chốn này. Ta có một phong giản thiếp, hai vị Hộ pháp cứ y theo sự chỉ dẫn trong giản mà thi hành.

Lão lấy trong mình ra một phong giản thiếp.

Hai vị Hộ pháp không ai khác hơn là hai người đã giả dạng Đường Trần Cần và Hàn Khuê. Cả hai nghiêng mình lãnh lĩnh, một vị đưa tay tiếp nhận cảm nang rồi bước ra kiểm điểm số người, đoạn dẫn tất cả xuống núi.

Từ Vinh rời đồng bọn, chạy đến trước mặt Đài Lương quỳ xuống van xin :

- Tôn lãnh đội, hiện tại tiểu nhân đã là người trong quý Bang, xin lãnh đội ban cho thuốc giải độc.

Đài Lương sực nhớ ra, bật cười :

- Ngươi đừng lo ngại gì nữa, đã là người một Bang với nhau thì ta chẳng đối gạt ngươi, khiến ngươi phải khổ. Viên thuốc ta cho ngươi uống lúc đó chẳng qua chỉ là một viên thuốc bổ, có điều ta bịa chuyện cho ngươi cố gắng giúp ta thôi. Hãy yên trí theo đồng bọn về Bang sở đi.

Từ Vinh thở phào, đứng lên chào Đài Lương rồi chạy theo đoàn người.

Lúc đó Thiết Cô Bà bên tả cũng từ từ gỡ mái tóc giả, rồi đưa tay vuốt mặt một cái. Đúng như dự đoán của Bạch Thiếu Huy, chính là Cửu Độc Nương Tử giả dạng ra.

Trại Gia Cát hướng sang Kiểm Sát Phùng lão tà và Hắc Phong Quái Thân đầu đà, điểm nhẹ một ngụm cười, nói :

- Chúng đã đi rồi, nhưng nhân số khá đông, sợ khó che giấu tai mắt của Bách Hoa cốc. Vậy phiền nhị vị lãnh bức cảm nang này, y theo đó hành sự, tùy tiện cứu trợ cho họ. Công cuộc hộ tống chúng về căn cứ hoàn toàn bằng vào nhị vị đó.

Lão lại lấy ra một tấm giản thiếp trao cho hai người.

Cả hai tiếp nhận mặt giản đoạn cương quyết đáp :

- Quân sư khỏi phải lo ngại, bọn tại hạ nhất định chu toàn mọi việc, dù cho Hoán Hoa phu nhân có đích thân ngăn trở bọn tại hạ cũng sẽ cố gắng đánh bại bà ta.

- Được vậy thì càng hay, chúc hai vị lên đường may mắn.

Cả hai nghiêng mình chào tạm biệt rồi ra cửa xuống núi liền.

Trại Gia Cát liếc nhìn sang Đài Lương và Tôn Tra Quý, lúc đó đã xóa bỏ lượt thuốc cải trang, gọi :

- Đài, Tôn nhị vị xin qua đây.

Đài Lương và Tôn Tra Quý vâng một tiếng đoạn tiến tới nghiêng mình chờ lệnh.

Trại Gia Cát trao cho hai mỗi người một bức giản thiếp, dặn :

- Hai người lập tức lên đường, ai lo công việc này, y theo giản thiếp của ta mà thi hành.

Cả hai tiếp nhận giản thiếp xong, lui ra. Đài Lương lấy những chiếc lọ lục soát được trên người của Hàn Khuê trao cho Bạch Thiều Huy, dặn :

- Bạch lão đệ cứ hỏi Quân sư, người sẽ có cách giải độc cho Hương Hương cô nương. Quân sư rất kính trọng nhị vị lão đệ, chắc chắn người sẽ sẵn sàng giúp đỡ, đừng áy náy gì cả.

Rồi lão vái chào cả hai, đoạn bước theo Tôn Tra Quý.

Trại Gia Cát lại day sang Cửu Độc Nương Tử và Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long, thốt :

- Sự tình khẩn cấp, bản sơn nhân không thể nán ná lâu được, mọi việc tại đây xin nhờ nhị vị Hộ pháp lo liệu hộ.

Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long nghiêng mình :

- Quân sư yên tâm, bọn tại hạ sẽ cố gắng hết sức mình hoàn thành nhiệm vụ được giao phó.

Bạch Thiều Huy thấy Trại Gia Cát phân công thác lạc, lại mục kích những nhân vật kiệt xuất như Phùng lão tà, Thân đầu đà, Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long một lòng khuất phục, nghe theo lệnh răm rắp thì hết sức khâm phục, chàng phải công nhận hẳn lão phải có một tài năng vững chắc mới sai khiến được bao nhiêu nhân vật thừa sức khuấy nước chọc trời. Từ giờ trở đi, chàng không dám khinh thị lão là một phùng tuồng nữa.

Cửu Độc Nương Tử tỏ vẻ lo ngại :

- Đường Trần Càn còn trong khu rừng, không rõ sự tình thế nào.

Trại Gia Cát điềm nhiên thốt :

- Lão ấy chuyên dùng độc, mang trong mình ít nhất cũng mấy mươi loại ám khí, loại nào cũng đều tẩm độc, không phải dễ dàng mà hạ lão trong chốc lát được. Điều tối yếu là phải làm sao cho lão sử dụng hết số ám khí đó, nhiên hậu mình mới có thể xáp lại gần rồi hạ bằng võ công được. Bản sơn nhân đã lo liệu trước nên có bố trí mấy hình nhân bằng cỏ, làm cho lão tưởng là địch mà dùng hết ám khí. Bất quá đến khi trời sáng ra là mình có thể chế ngự lão được, lúc đó thì phải nhờ đến Thạch hộ pháp rồi.

Bạch Thiều Huy lại một phen nữa phải khâm phục tài liệu địch chu đáo của lão.

Cửu Độc Nương Tử cười khanh khách :

- Gia Cát ngày xưa dùng thuyền cỏ mượn tên Tào Tháo, Gia Cát ngày nay thì dùng người cỏ thu nhận ám khí của họ Đường, người nay có thua kém gì người xưa?

Chưởng môn nhân Hình Ý môn Thiệu Nguơn Xung hỏi :

- Huynh đài định đưa bọn tại hạ đến nơi nào?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nơi đây chẳng phải là chốn chúng ta đàm thoại, xin hẹn với các vị lên thuyền rồi tại hạ sẽ giải thích những gì còn thắc mắc.

Thiệu Nguơn Xung nhìn sang các vị kia, hỏi :

- Ý các vị thế nào?

Nam Nhạc quán chủ đáp :

- Quân sư đã nói thế thì chắc có gì chỉ giáo chúng ta, mình phải nghe theo.

Ngọc Hư Từ gật đầu :

- Phải đấy.

Trại Gia Cát day qua Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù :

- Xin mời hai vị cùng xuống thuyền, bốn sơn nhân còn phải nhờ đến hai lão đệ giúp một vài chuyện quan trọng.

Bạch Thiếu Huy vội đáp lễ :

- Quân sư có điều cần thì anh em tại hạ nào dám chẳng vâng?

Phạm Thù nhớ đến Tiểu Bạch còn tại phòng, toan đi tìm nói thì Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long đã ngăn lại, bảo là lão gặp nó rồi, và hiện đã giao cho nó một công tác khác.

Cửu Độc Nương Tử cũng tới chào mừng hai vị nghĩa đệ rồi cùng nhau chia tay, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù theo Trại Gia Cát xuống bờ sông, còn Cửu Độc Nương Tử thì ở lại cùng Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long thi hành nhiệm vụ do Quân sư vừa giao phó.

Mọi người cùng nhau xuống núi, vì có mấy vị Chương môn nhân, muốn giữ cho tròn lễ nên Trại Gia Cát cũng bỏ xe, xuống đi bộ với mọi người.

Khi đoàn người xuống đến chân núi thì Cửu Độc Nương Tử và Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long đã nổi lửa đốt Phân cung Vu Sơn, cháy rực sáng một góc trời.

Trong lúc đi đường, Bạch Thiếu Huy vọt lên trên, đang định hỏi Trại Gia Cát về trường hợp của Tiết thần y thì lão đã cất tiếng trước :

- Lão đệ định hỏi tin tức về một người thân? Không có gì đáng ngại cả, rồi lão đệ sẽ rõ.

Bạch Thiếu Huy đến lúc đó mới thật sự tin tưởng rằng Trại Gia Cát có tài liệu việc như thần, lão biết rõ ý tứ của mọi người thì còn lăm lăm trong mọi kế hoạch sao được?

Khi đến bờ sông, Bạch Thiếu Huy thấy có hai chiếc thuyền đã đậu ở đó chờ sẵn.

Đạo đồng bước xuống trước, mở cửa khoang, Trại Gia Cát mời tất cả cùng xuống thuyền vào khoang xong hai đạo đồng mới đốt đèn lên.

Bạch Thiếu Huy nhận ra khoang thuyền bốn bên đều kéo màn đen che bóng đèn chiếu rọi ra ngoài. Chàng gật đầu, thầm nghĩ Trại Gia Cát sắp đặt hết sức chu đáo.

Trại Gia Cát phân phó hai đạo đồng, bảo trạo phu khai thuyền.

Bên trong, Phạm Thù lo ngại về tình trạng của Hương Hương, đem sự việc trình bày với Trại Gia Cát.

Trại Gia Cát mỉm cười nói :

- Lão đệ cứ yên trí, đã có thuốc giải thì còn lo gì nữa? Song giải mê cho cô nương đó chẳng phải là việc vội vã, bây giờ lão đệ cứ đưa nàng vào khoang trong, cho nàng nằm nghỉ, đợi sáng ra bốn sơn nhân sẽ liệu cách chữa trị cho nàng. Hiện tại bốn sơn nhân có nhiều việc quan trọng cần khẩn cấp bàn với các vị Chương môn đây, xin lão đệ hiểu cho.

Bạch Thiếu Huy hiểu ngay rằng vị Quân sư này chưa muốn cứu tính Hương Hương ngay vì sợ nàng nghe ngóng được câu chuyện lão sắp nói với các vị Chương môn. Có lẽ câu chuyện đó quan trọng vô cùng nên lão cần phải giữ bí mật tuyệt đối.

Trại Gia Cát day qua các vị Chương môn, cười nhẹ thốt :

- Bốn sơn nhân có chuẩn bị y phục cho các vị, xin cứ tự tiện thay đổi rồi mình đàm đạo.

Hình Ý Chương môn nhân Thiệu Ngươn Xung trước sau vẫn không chịu nhận hai tiếng Chương môn, đáp :

- Hào ý của các hạ anh em tại hạ xin nhận lãnh, còn hai tiếng Chương môn đó xin các hạ đừng dùng gọi anh em tại hạ nữa, e không đúng sự thật.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Thế ra đạo huynh chẳng phải Chương môn nhân của Hình Ý môn ư?

Thiệu Ngươn Xung lắc đầu.

Ngọc Hư Từ cũng từ chối thân phận, các vị kia cũng một mực không thừa nhận mình là Chương môn nhân.

Trại Gia Cát điểm một nụ cười nói :

- Các vị còn nghi kỵ điều gì mà chẳng dám thừa nhận? Hiện tại trong môn phái của các vị, Hoán Hoa phu nhân đã cho người mạo nhận, đảm trách công việc trong môn phái, nghiêm nhiên là một Chương môn nhân thật sự, điều đó trên giang hồ ai cũng nghĩ như thế, chỉ có điều các vị Chương môn nhân thật bị quân thú thì chẳng ai hay biết tí nào. Bốn Bang chủ đã biết các vị bị nạn, nhưng tìm mãi chẳng hiểu Hoán Hoa cung giam cầm các vị ở nơi nào để bày mưu giải cứu các vị. Sau này bốn sơn nhân mới nghĩ ngờ rằng rất có thể các vị bị chúng giam cầm tại Tổng hương đường này.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tổng hương đường là một cơ sở chi nhánh của Hoán Hoa cung, chuyên lo đối ngoại. Nơi đây trước kia chúng quy tập vô số cao thủ, lực lượng hết sức hùng mạnh, bốn sơn nhân mấy lần toan sai thuộc hạ đột nhập, nhưng nghĩ lại chưa thể thắng nổi chúng nên dần dà mãi đến khi chúng cải tổ Tổng hương đường thành Phân cung Vu Sơn, rút bớt cao thủ đi nơi khác, bốn sơn nhân mới trừ liệu một cuộc đánh úp...

Lão chỉ tay sang Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ, đoạn tiếp nói :

- Bất quá bốn sơn nhân chỉ suy đoán các vị bị giam cầm ở đây thôi, còn người phát hiện ra sự thật chính là hai vị lão đệ này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Câu chuyện trên thuyền

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Cái lão Quân sư này ý chừng thấy các vị Chương môn không chịu thừa nhận thân phận nên định nhờ mình và Phạm đệ chứng minh chắc?”

Thiệu Ngun Xung nhìn thoáng qua hai anh em, hỏi :

- Hai vị là ai?

Bạch Thiếu Huy vòng tay đáp :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy, còn đây là nghĩa đệ Phạm Thủ.

Thiệu Ngun Xung lại hỏi :

- Trong trường hợp nào hai vị phát hiện được bọn lão phu?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Anh em tại hạ thấy trong quyển danh sách phạm nhân của Thiên Từ đường có ghi ngoại hiệu của các vị, lòng hăng mớ ước có ngày được diện kiến...

Thiệu Ngun Xung lạnh lùng nói :

- Danh sách đó ghi như thế nào?

Bạch Thiếu Huy lấy trong mình ra quyển danh sách phạm nhân trao cho Thiệu Ngun Xung, nói :

- Xin các vị tiền bối cứ đọc là biết.

Thiệu Ngun Xung chỉ liếc mắt qua mấy dòng chữ, không lưu ý lắm, lão cười lạnh, thốt :

- Chúng ghi gì thì mặc chúng, ai ngăn cản được chúng làm cái việc đó chứ? Một sự ghi chú như vậy làm sao chứng minh được thân phận thật sự của một con người? Bọn lão phu không ai có thân phận cao được như vậy đâu.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Trong số các vị Chương môn, chỉ có ông này là khó thuyết phục nhất”.

Chàng cười nhẹ :

- Tại hạ cũng chẳng lấy làm tin tưởng lắm vào quyển danh sách này, song mấy tháng trước đây tại hạ có nghe một vị bằng hữu nói chính mắt y trông thấy Nam Nhạc quán chủ, Đại Trí thiền sư và Ngọc Chân đạo trưởng bị người khác mạo nhận để thay quyền điều khiển môn phái.

Nam Nhạc quán chủ vội hỏi :

- Người bằng hữu đó là ai?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Tiết Thiếu Lăng.

Nam Nhạc quán chủ thoáng giật mình :

- Vị thiếu hiệp họ Tiết đã nói những gì?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên nói :

- Tiết Thiếu Lăng kể lại rằng từng được Nam Nhạc quán chủ ủy thác một thanh tiểu kiếm bằng ngọc, là phù hiệu của phái Hành Sơn, nhờ y trao lại cho Nam Vân đạo trưởng. Y cùng với Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão đến Hành Sơn, nào ngờ lại phát hiện ra đã có người mạo nhân Nam Nhạc quán chủ nắm quyền Chương môn phái rồi, luôn cả Nam Vân đạo trưởng cũng bị hãm hại giấu mất xác, và vị đạo trưởng có đạo hiệu Nam Vân hiện tại cũng là người giả nổi.

Phạm Thủ hết sức kinh dị, thẩn ngẩn :

- “Đại ca đã nói với mình là chính đại ca cùng với Trương Quả Lão đến Hành Sơn, sao bây giờ lại đổ hết cho Tiết Thiếu Lăng nào đó?”

Nam Nhạc quán chủ biến sắc mặt, chẳng nói được tiếng nào.

Thiệu Nguon Xung vòng tay hướng qua Trại Gia Cát, nói :

- Quý Bang trọng nghĩa cứu người trong cơn hoạn nạn, bọn lão phu sẽ ghi nhớ ân trọng đó muôn đời. Song rất tiếc bọn lão phu lại chẳng phải là những người có thân phận cao như các hạ gán cho, thành thử không thể thừa nhận, chứ chẳng phải là dám dối trá nhằm làm phật ý các hạ, xin các hạ hiểu cho.

Trại Gia Cát bật cười ha hả :

- Các vị không do bốn bang cứu nạn, vậy cái sự tri ân đó xin không dám nhận lãnh.

Đại Trí thiền sư hỏi :

- Nếu không do quý bang cứu nạn thì xin hỏi là nhân vật nào trọng nghĩa ra tay?

Trại Gia Cát vẫn cười lớn, nói :

- Công lao thuộc về hai vị lão đệ họ Bạch và họ Phạm kia. Lúc phát hiện ra các vị rồi, Bạch lão đệ hạ sát ngay tại chỗ Thiên Từ đường chủ là Lộ Triệu Đường, sau đó bảo người trong bốn bang là Tồn Tra Quý giả mạo họ Lộ tạm thời xử lý sự vụ trong Thiên Từ đường.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tuy nhiên các vị đã bị người trong Hoán Hoa cung cho uống Vô Ưu tán, chính Bạch lão đệ lại là người lấy thuốc giải giải mê cho các vị đó.

Đại Trí thiền sư day sang Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ, vòng tay cung kính thốt :

- Ân trọng của hai vị thiếu hiệp, bọn lão phu xin ghi nhớ suốt đời.

Bạch Thiếu Huy thăm hỏi chẳng rõ Trại Gia Cát trút tất cả công lao cứu người cho hai anh em chàng là có ý gì, chàng vội hấp tấp đáp lễ Đại Trí thiền sư :

- Tiền bối quan trọng hóa sự việc làm cho tại hạ hồ thẹn vô cùng, thực ra thì chẳng có gì đáng kể lắm đâu.

Trại Gia Cát phe phẩy chiếc quạt lông, từ từ nói :

- Các vị cứ khẳng khẳng không thừa nhận thân phận mình thì thôi vậy, bốn sơn nhân chẳng dám nói thêm, nhưng..

Lão hơi trầm buồn một chút :

- Cái hy vọng của Bang chủ là muốn liên kết các đại môn phái để đồng tâm hiệp lực đối phó Hoán Hoa cung, cứu vãn kiếp vận vô lâm, nhưng xem ra không thể thực hiện được rồi.

Lão dừng lại chút nữa, đoạn buông gọn :

- Vậy thì cứu người là do hai vị lão đệ cứu, hai đảng liên quan với nhau, bốn Bang vô công, dù có nói nữa thì cũng bằng thừa, các vị hãy đợi thuyền đến vùng Tam Hiệp, bốn sơn nhân sẽ dùng thuyền lại cho các vị lên bờ.

Mọi người đều im lặng, không khí trở nên nặng nề.

Các vị Chương môn nhân chưa biết rõ lai lịch của Nam Bắc bang như thế nào nên không muốn hợp tác, và vì không muốn hợp tác nên họ không chịu thừa nhận thân phận thật của họ.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thế là Trại Gia Cát đành bó tay, không thể thuyết phục họ nổi”.

Thuyền cứ trôi theo dòng nước, trong khoang thuyền lâu lắm rồi mà vẫn không có ai nói với nhau một tiếng nào.

Sau cùng Trại Gia Cát cất tiếng, phá tan sự im lặng :

- Không phải bốn sơn nhân khoe khoang, dù không có sự trợ giúp của sáu đại môn phái thì chỉ trong vòng ba tháng thôi Nam Bắc bang cũng sẽ san bằng Bách Hoa cốc thành bình địa, hạ sát Hoán Hoa phu nhân dễ như bỡn. Việc đó thế nào rồi cũng đến, và dành cho số phận của kẻ tạo oan nghiệt. Nhưng đáng tiếc là chỉ trong vài năm sau người trong sáu đại môn phái sẽ chẳng còn ai sống sót.

Thiệu Nguơn Xung cười lạnh :

- Huynh đài nói thế nghĩa là vài năm sau sáu đại môn phái sẽ bị quý Bang tận diệt?

Dù cho ai có chất phác đến đâu cũng phải có tư tưởng giống như Thiệu Nguơn Xung, bởi lời nói của Trại Gia Cát rất dễ bị hiểu lầm như vậy.

Trại Gia Cát phe phẩy chiếc quạt, cười nhẹ :

- Các hạ có ý nghĩ thế à?

Thiệu Nguơn Xung trầm giọng :

- Thế ngươi nghĩ rằng lão phu nghĩ sao?

Trại Gia Cát mỉm cười, giọng xa xôi :

- Nam Bắc bang quy tụ đồng đạo võ lâm diệt trừ bọn gian. Diệt trừ xong thì trách nhiệm đã tròn, Nam Bắc bang sẽ giải tán, sau ngày Bách Hoa cốc bị tận diệt thì Nam Bắc bang sẽ không còn nữa.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Lão này hay tỏ vẻ bí mật quá, dường như lão nắm trọn huyền cơ trong tay, biết được việc ngàn năm trước cũng như ngàn năm sau, không ai đoán được gì qua lời nói của lão cả”.

Ngọc Hư Tử thốt :

- Huynh đài có cao kiến thì xin cứ giải thích cho bọn lão phu nghe, chứ cứ mơ hồ mãi thì bọn lão phu không làm sao thấu đáo được.

Đại Trí thiền sư cũng muốn biết Trại Gia Cát ám chỉ điều gì, lão nói :

- Tiên sinh cứ nói ra cho bọn lão phu nghe.

Trại Gia Cát điểm một nụ cười :

- Tận diệt Bách Hoa cốc thì bất quá chỉ là phá hoại những gì đã thành hình, còn những gì tiềm tàng nơi góc rẽ thì chưa hẳn đã bị loại trừ, chúng sẽ lớn mạnh lên, lớn mạnh với ý chí phục thù...

Nam Nhạc quán chủ vận lại :

- Hoán Hoa phu nhân mà bị sát hại thì sau bà ta còn ai đâu mà huynh đài lo ngại có cuộc quật khởi báo thù cho Bách Hoa cốc?

Trại Gia Cát cười mỉm :

- Sự tình quan trọng, xin các vị miễn cho bốn sơn nhân không thể nói ra, chỉ khi nào bốn sơn nhân gặp được các vị Chương môn thật sự thì mới có thể tỏ bày rõ được.

Bạch Thiếu Huy cười thầm, nghĩ :

- “Thì ra lão tạo cái vòng luẩn quẩn, đưa các vị Chương môn vào thế bất buộc phải thừa nhận thân phận mình, nếu không thừa nhận thì đừng mong lão nói thêm”.

Thiệu Ngươn Xung cười lạnh :

- Rất tiếc huynh đài đã phí tâm cơ, điều đó bọn lão phu thông cảm lắm, song biết sao hơn khi bọn lão phu chẳng phải là những nhân vật đó.

Trại Gia Cát gật đầu :

- Bốn sơn nhân có cường bức các vị những điều không thể nhận đâu? Nhưng dù sao đi nữa thì bốn sơn nhân cũng xin thành thật trình bày với các vị gọi là cho có chuyện để nói trong khi chờ thuyền đến Tam Hiệp.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp :

- Sáu đại môn phái bị tận diệt thì nhân số phải trên mấy ngàn người, mất đi một số lớn nhân sĩ như vậy thì vô lâm cảm như điều tàn rồi. Nhưng trong số mấy ngàn người đó, Hình Ý môn xem ra là tổ chức ít bị thiệt hại nhất, vì Hình Ý môn chỉ gồm mấy mươi đệ tử mà thôi, còn các môn phái khác thì đại họa thật là khủng khiếp, thật là thảm thương cho họ.

Thiệu Ngươn Xung biến sắc :

- Chẳng như huynh đài muốn khích chạm đến lão phu?

Tại sao lão lại nói câu nói mà hầu như đã tiết lộ thân phận đó? Nếu lão không phải là Chương môn Hình Ý môn thì tại sao lại nao núng khi nghe Trại Gia Cát nói lên sự thiệt hại của môn phái đó ngày mai hậu?

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Không, các hạ nói sao thì bốn sơn nhân nghe vậy, còn như ý của bốn sơn nhân thì bất quá liên hệ đến các đại môn phái chứ nào dám xung phạm các hạ? Câu nói đó đúng ra là phải được phát xuất từ miệng của Thiệu chương môn Hình Ý môn chứ các hạ có liên quan gì đến môn phái đó mà trách cứ bốn sơn nhân?

Thiệu Ngươn Xung đuối lý, chỉ cảm hận trong lòng chứ không biết tranh biện thế nào.

Nam Nhạc quán chủ cất tiếng :

- Bỏ qua cái việc bọn lão phu có là những nhân vật như huynh đài nói hay không, thử hỏi nếu mấy ngàn nhân mạng lâm nguy chẳng lẽ huynh đài tọa thị bàng quan mà không bày mưu giải cứu ư?

Trại Gia Cát cười lớn :

- Các hạ nói phải, phạm ai khuôn phù chính nghĩa cũng không thể tọa thị điềm nhiên nhìn mấy người đi dần vào chỗ chết. Nhưng có hai lý do khiến bốn sơn nhân tọa thị bàng quan, dù là bất đắc dĩ. Thứ nhất là khi về hợp tác với Bang chủ và Phó bang chủ, bốn sơn nhân chỉ hứa là giúp đỡ diệt trừ Hoán Hoa cung mà thôi, sau đó khi trách nhiệm xong thì bốn sơn nhân sẽ trở về thảo luận mai danh ẩn tích. Thứ hai là đại kiếp của sáu đại môn phái phải do các vị Chương môn quyết định phương sách đối phó, bốn sơn nhân không thể tự tiện làm cái việc của người khi người không quan tâm đến. Trừ phi các vị Chương môn có lời kêu gọi thì bốn sơn nhân mới có thái độ thích đáng.

Bạch Thiếu Huy lại cười thâm, nghĩ :

- “Lão lại đưa các vị Chương môn vào vòng luẩn quẩn nữa rồi”

Thiệu Ngươn Xung cười lạnh :

- Huynh đài dè dặt như thế là phải.

Nhưng Đại Trí thiền sư đâu thể lạnh lùng mãi như họ Thiệu? Lão lập tức đứng lên, vòng tay cung kính nói :

- Vì bị bức bách vào cái thế chẳngặng đứng nên bản tăng mới phải vọng ngữ, thật tội lỗi vô cùng. Giờ đây bản tăng chẳng dám giấu diếm nữa, bản tăng chính là Đại Trí của Thiếu Lâm, xin hết sức mong mỏi Quân sư chỉ giáo những điều hữu ích cho bốn phái.

Ngọc Hư Từ thấy Đại Trí thiền sư thừa nhận rồi thì cũng tiếp luôn :

- Và bản đạo chính là Ngọc Hư Từ của Võ Đang.

Nam Nhạc quán chủ cũng chẳng thể làm khác hơn.

Cuối cùng, và khổ sở nhất là Thiệu Ngươn Xung cũng phải thừa nhận thân phận mình.

Trại Gia Cát chẳng hề lộ vẻ đắc chí, lập tức đứng dậy vòng tay đáp lễ :

- Bốn sơn nhân đã biết rõ lai lịch các vị, bất quá chỉ muốn chính các vị tự thừa nhận mà thôi chứ chẳng phải định buộc điều gì khó khăn cả.

Bạch Thiếu Huy lại một phen cười thâm, nghĩ :

- “Bây giờ mới chịu thừa nhận, nhìn thì trông ra họ quá đa nghi và cố chấp nhưng chung quy cũng tại cái lão họ Thiệu kia ngoan cố chứ chắc gì các vị kia kiên trì lâu thế?”

Trại Gia Cát dạy qua Thiệu Ngươn Xung, vái dài :

- Vừa rồi nếu bốn sơn nhân có lời xúc phạm đến huynh đài thì xin huynh đài bỏ qua cho.

Tuy đã thừa nhận thân phận nhưng Thiệu Ngươn Xung vẫn còn nghi ngờ, vì bình sanh lão chưa hề nghe qua cái tên Nam Bắc bang, tự nhiên lão không thể đặt trọn niềm tin vào vị Bang chủ mà lão chưa hề biết đến lai lịch.

Lão vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, xa vắng, cười nhạt nói :

- Bọn lão phu đã thừa nhận thân phận rồi thì thiết tưởng huynh đài cũng không còn lý do để từ chối chỉ giáo cho bọn lão phu biết những điều hay nhằm giúp ngăn ngừa hậu họa chứ?

Trại Gia Cát nghiêm giọng :

- Sự tình liên quan đến đại kiếp võ lâm, bốn sơn nhân nào dám giấu diếm những gì mình biết chứ?

Lão nói tiếp :

- Như bốn sơn nhân đã nói, từ ngày các vị bị quân thúc đến nay thì tại môn phái địch đã cho người mạo nhận các vị, điều hành sinh hoạt. Không nói chắc các vị cũng thừa hiểu là địch đã cho những nhân vật quan trọng trong môn phái uống thuốc độc, chất độc đó dĩ nhiên có dược tính phát tác chậm, vì chỉ khi nào địch nhân muốn họ chết thì chất độc mới phát tác. Khi chất độc phát tác rồi thì thần y thánh thủ cũng phải bó tay, không phương chữa trị.

Mọi người đều giật mình, Đại Trí thiên sư chấp tay niệm Phật hiệu, háp tấp nói :

- Tiên sanh có phương pháp giải độc chứ?

Trại Gia Cát lắc đầu :

- Trừ Hoán Hoa phu nhân ra thì trên đời này chẳng có ai có thể giải trừ nổi.

Ngọc Hư Từ trầm ngâm :

- Bản đạo còn một việc này chưa được rõ lắm...

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Đạo huynh cứ nói, giả sử bốn sơn nhân hiểu được quyết chẳng tiếc gì mà không giải bày ra.

Ngọc Hư Từ trầm giọng nói :

- Bất bôn bản đạo giam cầm, lại còn cho thuộc hạ giả dạng thao túng toàn phái thì địch hiển nhiên đã nắm quyền sinh sát đối với nhân mạng trong các đại môn phái rồi, chúng muốn gì thì thuộc hạ của bọn bản đạo làm sao dám chống đối, vì vậy sao còn hạ độc được?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Đạo huynh thắc mắc rất phải, nhưng chỉ đúng khi Hoán Hoa phu nhân còn sống mà thôi, nếu bà bị diệt trừ thì phỏng còn ai sai sử người của các đại môn phái được nữa chứ? Bà đã không sai sử được thì bà quyết tiêu diệt, đó là lẽ tất nhiên. Như bốn sơn nhân đã nói, độc được chỉ mình bà mới biết cách giải, khi bà sống thì nếu cần bà giải độc, khi bà chết thì tất cả cảm như vô vọng, chỉ còn chờ giờ khắc mà về với tổ tiên thôi.

Đại Trí thiên sư niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật, Hoán Hoa phu nhân có thủ đoạn thật tàn độc thay.

Thiệu Ngươn Xung lại hỏi :

- Cứ theo lời huynh đài thì thuộc hạ của Hoán Hoa phu nhân đều bị bà ta hạ độc phòng hậu hoạn sao?

Trại Gia Cát nghiêm giọng :

- Bốn sơn nhân cũng nghĩ như huynh đài, nhưng chưa dám quả quyết lắm.

Thiệu Ngươn Xung sôi giận :

- Mụ ấy đúng là con người tàn độc! Mụ ấy có thâm thù đại hận đối với khách giang hồ mà muốn tàn diệt cả võ lâm như vậy?

Trại Gia Cát cười lớn :

- Dù bà ta có tàn độc đến đâu thì mưu thâm của bà cũng không làm sao thực hiện nổi! Dù hiện tại bà nắm quyền thao túng sáu đại môn phái với những thủ hạ dưới lốt Chương môn nhân nhưng vẫn còn hai lực lượng đáng kể đối lập với bà, nhờ hai lực lượng đó mà võ lâm mới có thể tồn tại được đến nay.

Nam Nhạc quán chủ trở mặt :

- Hai lực lượng nào vậy huynh đài?

Trại Gia Cát cười :

- Bốn Bang và Táng Hoa môn.

Nam Bắc bang đã là một sự lạ đối với các vị Chương môn, giờ lại có thêm một Táng Hoa môn nữa, tất cả đều sừng sốt như từ trên cung trăng vừa rớt xuống.

Trại Gia Cát tiếp nối :

- Bang chủ và Phó bang chủ định diệt trừ dần dần vây cánh địch, tránh một cuộc xô xát lớn lao gây đổ máu, làm thiệt hại nhiều nhân mạng, do đó phải từ từ hành động..

Đại Trí thiền sư gật đầu :

- Bang chủ và Phó bang chủ quý Bang có từ tâm như thế là đáng kính lắm. Rút từng que củi dưới nồi thì lửa sẽ nguội dần, nồi sẽ nguội dần, nhưng làm thế nào để rút dần củi cháy?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Các vị ai về môn phái nấy, loại trừ những phần tử giả mạo, củng cố thực lực, đồng tâm hợp tác, đó chính là rút dần củi cháy.

Nam Nhạc quán chủ trầm ngâm, lộ vẻ khó khăn :

- Làm sao phân biệt được chân giả cho bọn đệ tử đừng nghi nan? Huống chi dung mạo của bọn bản đạo hiện giờ đã hoàn toàn biến đổi do thủ đoạn tàn khốc của Hoán Hoa cung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Ba bức cấm nang

Trại Gia Cát bật cười khanh khách :

- Bốn sơn nhân đã có kế sách giải quyết trường hợp đó. Điều quan trọng là các vị phải hết lòng tín nhiệm bốn sơn nhân.

Bạch Thiếu Huy cũng nhận thấy sự việc hết sức khó khăn, bởi hiện sáu đại môn phái đều có người chấp chương quyền lãnh đạo cả, và lại các vị Chương môn thật sự hiện giờ đều biến đổi dung mạo cả rồi, môn đồ có khi nào lại công nhận họ nữa?

Việc phục vị các Chương môn nhân cảm như vấn đề nan giải, chẳng rõ Trại Gia Cát có diệu kế thể nào mà lại dám long trọng hứa rằng sẽ thành công như thế.

Các vị Chương môn nhân đều nửa tin nửa ngờ, lâu lắm Đại Trí thiền sư mới nói :

- Bọn bản tăng muốn nghe tiên sinh giải thích về diệu kế đó.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Các vị khỏi cần thắc mắc, bốn sơn nhân đoan chắc nhất định sẽ thành công, nếu thật tình các vị hợp tác với bốn Bang.

Đại Trí thiền sư đưa ánh mắt nhìn quanh các vị Chương môn còn lại một lượt rồi nghiêm giọng đáp :

- Bọn bản tăng xin trọn tín nơi tiên sinh, dù tiên sinh có bảo bọn này nhảy vào đầu sôi lửa bỏng cũng quyết chẳng dám từ.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Các vị dạy quá lời.

Lão day qua Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, hỏi :

- Trong ba hôm trở lại, bốn sơn nhân có việc thỉnh cầu nơi hai lão đệ, chẳng hay hai lão đệ có thể giúp chăng?

Bạch Thiếu Huy lễ phép vòng tay :

- Xin Quân sư cứ phân phó, anh em tại hạ xin cố gắng hết sức mình, làm tròn vẹn sự ủy thác của Quân sư.

Trại Gia Cát vuốt chòm râu dài :

- Lão đệ khiêm nhường quá.

Lão nghiêm sắc mặt, nói tiếp :

- Bốn sơn nhân cần thương lượng với các vị Chương môn về kế hoạch sắp thi hành, thời gian cần thiết ít nhất cũng ba hôm. Hiện tại Phân cung Vu Sơn đã bị phá tan rã, chậm nhất là sáng ngày mai Hoán Hoa cung sẽ tiếp nhận được hung tin đó, và cũng chậm nhất vào giờ Ngọ, đoàn quân tiếp viện của Hoán Hoa cung sẽ kéo đến Vu Sơn quan sát tình hình và theo dõi thuyền của chúng ta, chúng sẽ chặn thuyền, sinh sự báo thù. Bốn sơn nhân bận thương lượng với các vị Chương môn đây nên không thể đương đầu với chúng, vì vậy muốn nhờ hai vị lão đệ đảm nhận việc nghênh địch.

Lão không đợi Bạch Thiếu Huy nói gì, cứ tiếp nói :

- Tuy nhiên cuộc xô xát với chúng có thể tránh khỏi xảy ra, nếu hai vị lão đệ cứ theo lời chỉ dẫn của bốn sơn nhân mà hành sự.

Lão lấy trong tay áo ra ba chiếc cảm nang trao cho Bạch Thiếu Huy, rồi dặn :

- Ba chiếc cảm nang có ghi đủ mọi chi tiết cùng thời gian mở ra, nếu thi hành đúng theo ba bức cảm nang thì hai vị lão đệ có thể không cần động thủ mà địch nhân cũng sẽ tự nhiên triệt thoái.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù không tin tưởng lắm vào việc Hoán Hoa cung có thể bỏ mối thù, không khai trường huyết chiến mà bỏ đi, chính bọn Đại Trí thiên sư cũng nghi ngờ như vậy.

Tuy nhiên Bạch Thiếu Huy không nói gì cả mà chỉ đưa tay tiếp nhận ba chiếc cảm nang, đoạn điềm nhiên thốt :

- Anh em tại hạ sẽ tuân theo diệu kế của Quân sư mà hành động.

Trại Gia Cát điểm một nụ cười :

- Bây giờ hai vị lão đệ hãy ra nơi khoảng trước ngôi nghỉ, trong vòng ba hôm thì an toàn của con thuyền này do hai vị lão đệ đảm trách đó. Bốn sơn nhân sẽ ra lệnh cho những người trong thuyền không ai được quấy nhiễu hai vị lão đệ.

Phạm Thù bất bình, trầm nghĩ :

- “Lão làm như anh em mình là thuộc hạ của lão không bằng vậy”.

Hắn đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Huy, nhưng chàng cũng đưa mắt ra hiệu cho hắn cứ an tâm, mọi việc đã có chàng lo liệu.

Phạm Thù hỏi nhỏ :

- Còn Hương Hương thì đại ca tính sao? Minh thử hỏi Quân sư xem..

Bạch Thiếu Huy lấy mấy chiếc lọ ra cầm tay, chưa kịp mở miệng thì Trại Gia Cát đã nói :

- Hàn Khuê dù thiện dụng mê dược thì cũng không thể nào làm cho vị cô nương đó mê thất tâm thần trong một thời gian vô giới hạn như vậy được, bởi chẳng có một loại mê dược nào thần hiệu đến thế. Chẳng qua hắn có thủ thuật chuyên gia thành thử cô nương ấy phải mất cả ký ức mà thôi.

Lão giải thích :

- Muốn cho mê dược còn công hiệu mãi mãi thì khi hạ độc rồi phải có cách dồn độc tấp vào một kinh mạch nào đó, sau đó phong bế kinh mạch làm cho chất độc không tản mát, chất độc còn thì người bị hạ độc còn mê thất tâm trí như thường.

Phạm Thù hỏi :

- Như vậy là nàng đã bị điểm huyết?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nói điểm huyết thì e cũng không đúng lắm, bởi muốn điểm huyết như vậy thì phải điểm nơi hệ thống kinh mạch của khối óc. Trong võ lâm từ xưa đến nay chưa có một cao nhân nào dám liều lĩnh điểm vào hệ thống kinh mạch đó, vì lỡ mạnh tay một chút là sát hại mạng người, Hàn Khuê có một lối phong bế kinh mạch riêng biệt, sau này có dịp bốn sơn nhân sẽ giải thích cho hai vị lão đệ hiểu.

Lão lấy mấy lọ thuốc trong tay Bạch Thiếu Huy xem qua một lúc rồi chọn lọ bằng mã não mở nắp ra ngửi, xong đẩy nắp lại, trao cho Bạch Thiếu Huy, thốt :

- Bạch lão đệ hãy cầm lấy lọ này, đó là thuốc giải cho vị cô nương đó, chỉ cần theo phương pháp của bốn sơn nhân thì nàng sẽ tỉnh lại như thường.

Lão lại lấy một mảnh giấy trong mình ra trao luôn cho chàng, tiếp nối :

- Trong mảnh giấy này có ghi phương pháp cứu trị, Bạch lão đệ cứ theo phương pháp ấy mà làm.

Phạm Thủ thăm nghĩ :

- “Giải độc cho một người thì có gì là bí mật đâu mà lão chẳng nói thẳng ra, lại còn bày vẽ cái chuyện ghi chép ấy? Rõ ràng lão này luôn muốn chứng tỏ mình là con người thần bí mà thôi”.

Bạch Thiếu Huy nhận luôn mảnh giấy, cất vào mình rồi vòng tay nói :

- Nếu như Quân sư không còn gì phân phó thì anh em tại hạ xin đi nghỉ.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Còn các lọ thuốc còn lại, nếu Bạch lão đệ không dùng đến thì xin cứ đưa bốn sơn nhân giữ cho.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Nếu Quân sư có chỗ dùng thì xin cứ cất giữ.

Trại Gia Cát tiếp :

- Khi vị cô nương đó tỉnh lại rồi thì bốn sơn nhân xin nhờ nàng ta một việc. Thuyền này có ba khoang, từ khoang trước đến khoang giữa chỉ cách nhau một vọng cửa, xin nhờ cô nương đó canh giữ nơi cửa, nhất định không để cho ai xâm nhập vào khoang này. Nếu hai vị lão đệ có gì cần thì xin gõ nhẹ vào cửa ba tiếng, tức khắc bốn sơn nhân sẽ ra tiếp xúc với hai người.

Phạm Thủ bước vào khoang sau, bé Hương Hương mang ra khoang trước.

Khoang trước dĩ nhiên hẹp hơn khoang giữa, hai bên vách khoang có hai bậc ván, trên có chăn nệm đàng hoàng.

Phạm Thủ đặt Hương Hương xuống một bậc ván, đoạn lách đầu thốt :

- Tiểu đệ thấy vị Quân sư đó cứ tỏ ra bí mật mãi, chừng như lão không hoàn toàn tin nhiệm chúng ta.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Phạm đệ đừng lầm, Quân sư hành sự thạc lạc lắm, tỏ ra là một con người có thực tài, đáng phục. Phạm đệ không thấy rằng lão không bao giờ chịu nhận công lao, thọ sự tri ân của ai ư? Con người như vậy thật là hiếm có trong võ lâm lắm.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Gì thì gì chứ tại sao cái việc giải độc cho Hương Hương cũng phải ghi ra giấy? Điều đó có gì bí mật mà lão phải giấu mọi người, chẳng chịu nói thẳng ra? Lão bày vẽ như vậy thì có ích gì chứ?

Rồi hấn gục :

- Đầu đại ca lấy ra xem xem lão dặn dò làm sao?

Bạch Thiếu Huy lấy mảnh giấy ra, thăm đọc :

- Muốn giải cứu thì trước hết lấy một chút thuốc bột trong lọ rắc nơi mũi, sau đó dùng bàn tay ấn vào huyệt Vĩ Long của nàng, truyền chân khí dồn ngược chiều mạch Đốc, rồi từ Nảo Hộ huyệt đưa trả lại thuận chiều. Như vậy chất độc dồn trữ trong huyệt Nảo Hộ sẽ được phát tiết toàn vẹn, nàng sẽ phục hồi ký ức, trở nên sáng suốt như cũ.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Huyệt Vị Long nằm tại lỗ tròn, làm sao ta sờ vào đó được mà truyền chân khí cho nàng? Nam nữ thọ thọ bất thân, phải mà nơi khác thì không sao.... trừ ra có là vợ chồng với nhau thì mới đặt tay vào đó mà chẳng ngại gì...”

Bây giờ chàng mới hiểu tại sao Trại Gia Cát chẳng chịu nói thẳng ra mà lại biên chép trên giấy tờ, lão quá tế nhị, không muốn nói ra trước mặt các vị Chương môn nhân.

Chàng day qua Phạm Thù, trầm giọng :

- Muốn cứu Hương Hương thì chúng ta không nên tự hiềm việc nam nữ đụng chạm nhau, việc này ngu huynh nhờ tiểu đệ...

Phạm Thù đỏ mặt :

- Không tự hiềm thì sao đại ca lại bảo tiểu đệ làm?

Bạch Thiếu Huy bối rối :

- Vì ngu huynh bất tiện...

Phạm Thù gằn mạnh :

- Nếu bất tiện cho đại ca thì cũng bất tiện cho tiểu đệ vậy chứ?

Bạch Thiếu Huy càng bối rối :

- Nhưng... nhưng...

Phạm Thù cắt lời :

- Chẳng nhưng gì cả, nếu đại ca muốn tiểu đệ làm thì tiểu đệ cũng chẳng từ chối, song chỉ e sợ công lực của mình kém..

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ, nói :

- Được, được! Phạm đệ đừng lo, ngu huynh có cách tiếp sức nếu cần. Tuy nhiên cũng cần chờ trời sáng rồi mới bắt tay vào việc như Quân sư đã dặn.

Phạm Thù gật đầu, hẩn hỏi :

- Còn ba bức cảm nang kia, lão ghi chú đến lúc nào thì mở ra?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Vào đầu giờ Ngọ ngày mai mở bức thứ nhất.

Phạm Thù nhảm tính :

- Bây giờ là giờ Tý, đợi đến trước khi gà gáy sáng cũng còn lâu, mà nơi đây chỉ còn độc một bậc ván, vậy đại ca nghỉ trước đi.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Quân sư đã biết chúng ta ba người, lại chỉ có hai chỗ nằm mà một thì để cho Hương Hương, tất nhiên là lão ngầm bảo chúng ta luân phiên người ngủ người thức canh phòng. Bây giờ Phạm đệ ngủ trước đi, chừng nào thức dậy ngu huynh sẽ đi nghỉ.

Phạm Thù lắc đầu :

- Không được đâu, đại ca phải đi nghỉ trước...

Bạch Thiếu Huy nhìn thấy hẩn vừa nói vừa gáp thì mỉm cười :

- Phạm đệ còn khách khí với ngu huynh nữa ư?

Phạm Thù không biết nói sao hơn, đành bước đến bậc ván ngồi xuống. Thực sự thì hẩn đã mệt là người, cần phải nằm nghỉ, nếu không thì tinh thần sẽ suy giảm không ít.

Hẩn mở tấm chăn ra, bỗng thấy trong chăn có ba chiếc áo xanh thì lấy làm kỳ lạ, hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Ba chiếc áo này dành để cho ai đây đại ca? Sao lại cất chỗ này?

Bạch Thiếu Huy sực nhớ ra cả hai còn đang mặc y phục của Phán cung, mỉm cười đáp :

- Chắc Quân sư đã chuẩn bị cho chúng ta đó.

Phạm Thù cau mày :

- Nhưng tại sao lại có ba chiếc? Không lẽ lão muốn Hương Hương cũng cái nam trang?

Hắn bỗng dừng lại, mặt thoáng đỏ.

Bạch Thiếu Huy không để ý đến sự thay đổi thần sắc của hắn, chỉ gật đầu :

- Chắc vậy rồi, Quân sư tiên liệu việc rất chu đáo, đã làm như thế hắn có đạo lý của lão.

Phạm Thù mỉm cười.

Cả hai lấy thuốc rửa mặt, cởi bỏ y phục Phán cung, vận chiếc áo xanh, và đều hết sức kinh dị khi nhận thấy rất vừa tầm vóc của họ.

Không còn gì để nói với nhau nữa, Phạm Thù để nguyên áo mới thay, nằm dài xuống bậc ván. Bạch Thiếu Huy đưa tay quạt tắt ngọn đèn rồi ngồi xếp bằng tròn ngay khoảng giữa hai bậc ván, nhắm mắt vận công điều tức.

Chàng mông lung một lúc bỗng nghe có tiếng gà gáy sáng, vội bừng tỉnh, lấy mũi lửa đốt đèn lên.

Phạm Thù nghe tiếng động thì giật mình tỉnh dậy, hấp tấp hỏi :

- Gà gáy rồi hờ đại ca?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Mình bắt tay vào việc đi.

Phạm Thù đã ngồi dậy rồi, hắn bước sang bậc ván đối diện điểm huyệt Hương Hương. Phần Bạch Thiếu Huy thì mở nắp lọ thuốc, chờ cho Phạm Thù ấn tay trên huyệt Vị Long rồi mới rắc một ít thuốc vào mũi nàng, đoạn đặt tay lên lưng Phạm Thù, vận công truyền chân khí tiếp trợ cho hắn.

Y theo phương pháp của Trại Gia Cát, Phạm Thù truyền chân khí sang Hương Hương, đưa từ mạch Đốc lên huyệt Não Hộ rồi thuận chiều trả lại như cũ.

Hương Hương khẽ giật mình, rồi hắt hơi mấy lượt. Đến lúc đó cả hai mới buông tay ra, Phạm Thù giải huyệt cho nàng liền.

Nàng mở mắt ra, trông thấy họ thì mặt ửng đỏ, vội ngồi dậy vén áo che kín đáo, nhìn chung quanh rồi hỏi :

- Đây là đâu? Ta có nằm mộng chăng?

Phạm Thù mỉm cười :

- Không phải nằm mộng đâu, hiện tại cô nương đang ở trên thuyền.

Hương Hương định thần nhìn hắn, hỏi :

- Người họ Phạm?

Phạm Thù gật đầu :

- Tại hạ là Phạm Thù.

Hương Hương lại nhìn sang Bạch Thiếu Huy, dò hỏi :

- Các người bắt ta định làm gì?

Bạch Thiếu Huy muốn thử xem nàng có thật tinh trí hay chưa nên mỉm cười nói :

- Cô nương lầm rồi, bọn tại hạ vâng lệnh của lệnh đường tìm cô nương, vì cô nương đã bị kẻ ác bắt mang đi mất.

Hương Hương mở tròn đôi mắt :

- Mẹ ta? Mẹ ta hiện ở đâu?

Bạch Thiếu Huy mừng thầm, nghĩ :

- “Trại Gia Cát quả là một kỳ nhân, sở học rất rộng, xem ra nàng đã tỉnh hẳn rồi đó”.

Chàng hỏi lại :

- Cô nương có nhớ những gì xảy ra trong đêm đó tại tòa thạch thất dưới đất sâu không?

Hương Hương trầm ngâm một chút :

- Nhớ chứ! Đêm đó người và một nữ lang chuyên dụng độc đột nhiên xâm nhập vào tòa thạch thất của mẹ ta, rồi người cùng mẹ ta giao thủ. Sau đó mẹ ta mời người vào khách đường tiết lộ lại lịch cho người biết, rồi... sau đó... ta chẳng còn nhớ rõ nữa.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Cô nương cố nhớ lại xem, lúc đang đàm đạo thì đèn trong nhà bỗng vụt tắt, rồi có một bóng quỷ xuất hiện...

Hương Hương lộ vẻ sợ hãi, gật đầu :

- Nhớ rồi! Ta nhớ ra rồi! Ta hoảng sợ quá nên hôn mê liền, từ lúc đó chẳng còn nhớ gì nữa.

Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp :

- Cô nương có biết con quỷ đó thực sự là ai không?

Hương Hương còn sợ hãi ra mặt :

- Chừng như cha ta...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Thi hành theo cấm nang

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Người chết rồi, sống lại sao được mà cô nương cho là lệnh nghiêm?

Hương Hương trở mặt :

- Vậy là ai?

Phạm Thủ mau miệng đáp :

- Là một tên hung ác, cướp cô nương mang đi ngay trong đêm đó!

Bạch Thiếu Huy sợ hãi hấp tấp hơn, tiết lộ cái chết của mẹ nàng sớm hơn lúc cần nói, có thể nói mà nàng đủ sức chịu đựng được hung tin, vội thốt :

- Phải, hẳn là Ngọc Phiến Lang Quân, họ Hàn tên Khuê, hẳn là bạn đồng môn mới lệnh tôn...

Hương Hương dựng cao đôi mày, trầm tư một lúc :

- Hàn Khuê? Chừng ta có nghe cái tên đó! À! Phải rồi! Ta nằm mộng thật mà! Chừng như chừng như...

Mặt nàng thoáng bừng đỏ, nàng còn muốn nói thêm, nhưng nói chẳng nên lời.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Trong giấc mộng đó, Hàn Khuê là đại ca của cô nương phải chăng?

Hương Hương cơ hồ nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn Bạch Thiếu Huy, hỏi :

- Tại sao người biết?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Vì đó là sự thật, nên tại hạ biết rõ!

Hương Hương hỏi gấp :

- Sự thật như thế nào, người nói cho ta nghe xem?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Cô nương cứ bình tĩnh đi, tự nhiên tại hạ sẽ nói cho cô nương rõ.

Chàng dừng lại một chút rồi từ từ thốt :

- Nhân vị sư phó có một quyển bí lục về các loại độc dược và mê dược mà quyển bí lục đó lại ở trong tay lĩnh tôn. Ngọc Phiến Lang Quân muốn chiếm đoạt, mới tìm đến thạch thất, bất ngờ nghe lĩnh đường nhắc lại sự việc ngày xưa, hắn mới giả làm quý, cướp đoạt cô nương mang đi...

Hương Hương trở mắt :

- Rồi mẹ ta đánh không thắng hắn à?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Hắn không dụng võ công, hắn chỉ dụng thuốc mê, đem đó tất cả mọi người đều bị hắn tung phấn mê thành bất động, hắn thân nhiên mang cô nương đi, trước mắt mọi người những có ai còn khí lực ngăn chặn hắn? Khi tỉnh lại mọi người mới phát giác ra là hắn đã đi xa rồi! Không ai đoán được là hắn đi về hướng nào.

Hương Hương lại hỏi :

- Rồi sau đó?

Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Lĩnh đường cấp tốc đi tìm, anh em tại hạ cũng cấp tốc đi tìm. May mắn cho anh em tại hạ, dọc đường gặp được Hạo Thiên Cầu, cho mượn chó linh, nhờ con chó đó, nó đánh hơi đưa anh em tại hạ đến đây...

Chàng thuật sơ tình hình tại Phân cung Vu Sơn cho nàng nghe, song giấu nhẹm việc cứu nạn mấy vị Chương môn cũng như việc chữa trị cho nàng.

Hai việc đó, việc trước thuộc về bí mật của võ lâm, việc sau có liên quan đến danh dự nàng, nên bắt buộc chàng phải lờ đi.

Hương Hương cảm kích vô cùng, nàng đổi cách xưng hô liền :

- Như vậy hai vị không rõ mẫu thân tôi hiện giờ ở tại địa phương nào?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Hiện tại thì không, nhưng chắc chắn có ngày anh em tại hạ sẽ gặp lại lĩnh đường.

Phạm Thủ thâm nghĩ :

- “Giấu nàng hôm nay, rồi ngày mai, ngày kia thì sao? Giấu mãi thế nào được? Lúc nàng biết ra, nàng sẽ trách như thế nào?”

Hương Hương buồn thảm vô cùng :

- Hai vị cứu tôi thoát khỏi tay kẻ hung dữ, điều đó là một đại hạnh cho tôi, song nhìn quanh quẩn, tôi cảm thấy bơ vơ đơn độc quá!

Nàng mơ màng tiếp nói :

- Phải chi hai vị nhận tôi làm em nuôi.

Phạm Thủ cười tươi :

- Tại hạ có khác gì cô nương đâu? Lênh đênh cơ khổ suốt bao năm, may mắn gặp được đại ca, cùng nhau kết nghĩa đệ huynh sớm tối có anh, có em, cuộc đời ấm áp biết bao! Rồi bây giờ lại có thêm một người nghĩa muội, thì còn gì hân hạnh hơn chứ!

Hương Hương vừa mừng vừa thẹn :

- Phạm thiếu hiệp chấp nhận phải không?

Phạm Thủ mỉm cười gật đầu :

- Kể từ hôm nay, cô nương gọi tại hạ là nhị ca, và cô nương trở thành tam muội! Hiện tại tam muội hãy bước đến ra mắt đại ca đi!

Hương Hương vâng lời bước tới một bước, cúi đầu trước Bạch Thiếu Huy :

- Xin đại ca nhận một lạy của tiểu muội!

Bạch Thiếu Huy thấy nàng long trọng quá vội đáp lễ :

- Cô nương đừng làm quá bốn phần như vậy, mình nên lấy sự thành thật đối xử với nhau tốt hơn, chứ khách sáo mà làm gì?

Phạm Thủ hừ nhẹ :

- Người ta đã xưng tiểu muội, lại gọi mình là đại ca, lại cứ mãi xưng cô nương, có phải làm cho người ta ngớ ngàng chẳng?

Hương Hương thốt :

- Tiểu muội tên Hương Hương, xin đại ca và nhị ca cứ gọi Hương, hà tất phải gọi là tam muội?

Bạch Thiếu Huy chẳng thể từ chối, đành cười nhẹ, thốt :

- Ngươi huynh có phản kháng đâu? Bất quá, ngươi huynh chỉ muốn chúng ta đừng quá thủ lễ với nhau là được rồi.

Hương Hương chớp mắt :

- Hai vị ca ca có võ công trác tuyệt, xin vui lòng truyền dạy cho tiểu muội phòng thân!

Phạm Thủ mỉm cười :

- Tự nhiên rồi. Đợi ít hôm nữa, đại ca rảnh việc rồi sẽ bắt đầu truyền dạy cho tam muội.

Hương Hương nhìn sang Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca bằng lòng chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tam muội muốn học võ công, ngươi huynh lẽ nào chẳng chỉ điểm? Song tài nghệ của ngươi huynh chẳng được siêu việt lắm, biết thế nào truyền lại thế ấy, e tam muội chẳng được tiến bộ bao nhiêu!

Hương Hương rào lên :

- Đại ca dạy sao, tiểu muội học vậy, miễn đại ca có dạy thì thôi, cần gì phải giỏi với dở?

Trời đã sáng rõ.

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Quân sư muốn tiểu muội canh phòng nơi cửa khoang, có dành sẵn cho tiểu muội một chiếc áo kia, hãy lấy mặc vào đi, rồi ngươi huynh sẽ cải dạng cho tiểu muội.

Khoảng khắc sau, chàng biến nàng thành một trang thiếu niên thư sinh, dung mạo khôi ngô tuấn nhã.

Phạm Thủ vỗ tay cười lớn :

- Hay quá! Giờ thì không được gọi là tam muội, phải gọi là tam đệ mới đúng!

Bạch Thiếu Huy lại lấy thanh Thu Sương kiếm, vừa trao cho nàng vừa thốt :

- Giữ cửa, tất phải có vũ khí, tam đệ hãy tạm cầm thanh kiếm này, tuy nó ngắn một chút, song rất bén đấy!

Hương Hương tiếp nhận thanh kiếm, giắt vào hông liền.

Vừa lúc đó cửa khoang thuyền phía trước mở ra, một đạo đồng đưa thức ăn sáng đến. Dù Hương Hương lúc đó đã biến nữ thành nam, hấn chẳng tỏ vẻ gì lạ lẫm cả, hấn thản nhiên đặt các thức ăn lên bàn rồi lặng lẽ lui ra.

Con thuyền bắt đầu đi vào chỗ hơi hẹp, ngồi trong thuyền có thể nghe rõ tiếng động ở hai bên bờ.

Thời gian cũng gần đến giờ ngo.

Chùng như con thuyền đi chậm lại, rồi dừng hẳn một chỗ. Phạm Thủ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lộ vẻ khẩn trương, gọi gấp :

- Đại ca! Đã đến lúc mở cảm nang rồi đó!

Lấy bức cảm nang thứ nhất ra, Bạch Thiếu Huy đọc :

“Thiết Quan ngăn đường, vừa khó vừa nguy, làm sao giải vây, tùy mình định liệu”.

Phạm Thủ trở mặt :

- Cái gì kỳ thế? Như vậy mà lại gọi là cảm nang sao?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Phạm đệ đừng nóng, còn hai hàng chữ nhỏ bên dưới hãy đọc nốt mới hiểu sự tình như thế nào chứ!

Chàng đọc luôn :

“Hôm nay vào giờ ngo, thuyền đến Thiết Quan Hiệp, nơi đây địa thế cực kỳ nguy hiểm, đoàn quân tiếp viện thứ nhất của Hoán Hoa cung đã mai phục sẵn sàng chờ ta. Nên dùng trí mà thủ thắng, đừng dùng vũ lực. Phần cái việc giải vây, thoát nạn, là do ở sự tùy cơ ứng biến, lão đệ hãy thận trọng. Chỉ một mình lão đệ được lên bờ thôi, còn Phạm lão đệ và Hương Hương cô nương phải ở lại thuyền, đóng các cửa lại, tuyệt đối không nên chường mặt ra ngoài”.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Tại sao Quân sư chẳng chỉ điểm cho ta một phương pháp nào thoát địch cả mà lại bảo ta tùy cơ ứng biến? Lại bảo một mình ta lên bờ, thế là có ý tứ gì?”

Phạm Thủ cũng cau mày hỏi :

- Tại sao chỉ một mình đại ca đối phó? Tại sao tiểu đệ và tam muội lại phải giấu mặt?

Bạch Thiếu Huy cười khỏ :

- Làm sao ta biết được ý tứ của Quân sư? Ta cứ y theo cảm nang hành sự thôi! Hẳn phải có đạo lý gì chứ!

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Tiểu đệ chẳng thấy đạo lý gì cả.

Hắn chẳng bao giờ trọn vẹn sùng kính lão Quân sư Trại Gia Cát này, tuy nhiên hắn chẳng dám tỏ bày điều đó, sợ phạt ý Bạch Thiếu Huy, xem chừng chàng khâm phục lão vô cùng.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Không phải lúc chúng ta tìm hiểu cái đạo lý đó. Cứ đợi một lúc nữa, rồi sẽ thấy lời Quân sư tiên đoán có đúng hay không.

Hương Hương tỏ vẻ lo ngại :

- Đối phương đã đông, lại chắc chắn là gồm những cao thủ, còn đại ca chỉ có một mình, làm thế nào đối phó?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Cũng chẳng hại gì, bởi Quân sư đã dự liệu tình hình rồi, chắc chắn không đến nỗi nào đâu.

Từ trên bờ, có giọng nói lạnh lạnh vọng xuống thuyền :

- Đàn chủ chúng ta muốn thỉnh vị Quân sư Nam Bắc bang là Trại Gia Cát lên bờ đối thoại!

Phạm Thủ thấp giọng :

- Đúng là chúng đến!

Bạch Thiếu Huy đứng lên, soát lại Trúc tiêu, toan bước ra ngoài.

Hương Hương kêu lên :

- Khoan! Đại ca! Hãy xem chúng có đông lắm không?

Khép hờ cửa thuyền, nàng nhìn ra bên ngoài, nàng chẳng thấy một bóng người nào thấp thoáng trên bờ ngoài một lão bà có làn da mặt nhăn nheo, vận chiếc áo màu tro.

Nàng gọi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, chỉ có một lão bà thôi ạ!

Phạm Thủ mỉm cười :

- Chúng mai phục, làm gì mình nhìn thấy được tất cả? Bất quá, chúng chỉ để một người ra mặt tiếp xúc với bọn mình.

Trên thuyền chẳng ai đáp lại. Lão bà chừng như sốt ruột, trầm lạnh giọng gọi lượt nữa :

- Trại Gia Cát có nghe tiếng ta gọi chẳng? Đàn chủ của ta mời người lên bờ đối thoại, chúng ta lấy lễ đãi người, người chẳng đáp ứng, thế đợi chúng ta phải dùng biện pháp mạnh à?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Đàn chủ nào đang có mặt trên đó?”

Chàng đẩy cửa, bước ra thuyền nhìn lên bờ, thấy hai bên vách núi đứng sừng sững, ven bờ chỉ có từng và cỏ chẳng chít.

Hai chiếc thuyền hiện đã neo lại dựa bờ, trước mũi thuyền của chàng, cách xa xa, lão bà đang đứng nhìn xuống phía chàng.

Chàng thăm hỏi, chiếc thuyền kia có những ai, sao Trại Gia Cát chẳng hề đề cập đến?

Chàng hỏi một hơi dài không khí, nhún chân nhảy vút lên không, tà tà đáp xuống trước mặt lão bà.

Lão bà giật mình, lùi lại hai bước hết to :

- Người là Trại Gia Cát?

Bạch Thiếu Huy nhận xét qua cử động của lão bà biết ngay chính là một thiếu nữ cải dạng, âm thanh của bà ta cổ sù sà cho có vẻ già nhưng làm gì gạt được chàng?

Chàng cười nhẹ không đáp, chỉ hỏi lại :

- Đàn chủ của các vị ở đâu?

Lão bà đảo đôi mắt lông đen nhiều hơn lông trắng, đôi mắt sáng rực, ánh thu ba chớp chớp trông hết sức trữ tình, nhìn trừng trừng Bạch Thiếu Huy.

Bà không tưởng là một mỹ thiếu niên ứng tiếng, lên bờ đối thoại với bà, trong khi bà định ninh sẽ tiếp xúc với Trại Gia Cát, một lão già đạo mạo, huyền bí thôi.

Chàng xuất hiện đột ngột quá, làm bà ta sững sờ, quên mất đối đáp kịp lúc.

Có lẽ bà ta cho đối tượng là Trại Gia Cát chăng? Nên sau phút giây kinh hoàng, bà thấp giọng :

- Người theo ta!

Bà quay mình bước đi thoăn thoắt trên các mô đá loạn ổn như đi trên đất bằng. Bạch Thiếu Huy ung dung đi theo sau.

Vượt qua một đoạn đường độ mấy trượng, bỗng lão bà áo màu tro dừng lại, đoạn nghiêng mình, hướng vào khoảng không, cung kính thốt :

- Trình Đàn chủ, vị Quân sư Nam Bắc bang là Trại Gia Cát đã đến!

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy thừa hiểu sau những mô đá loạn hằn có người mai phục, còn như có bao nhiêu người thì chàng không thể đoán được. Chàng dừng chân lại, khoanh tay trước ngực, mình hơi uốn ra, đầu ngả về phía sau, đứng lặng chờ xem chúng sẽ làm gì.

Liền theo đó, từ phía hậu một tảng đá lớn, một người đứng lên vận chiếc áo dài, rộng màu tía, hông có đeo trường kiếm.

Bạch Thiếu Huy sực kêu lên một tiếng kinh ngạc, vì chàng đã nhận ra người đó là ai rồi!

Từ Vi đàn chủ! Học Chúc, tên Nghi Quân!

Chàng trầm nghĩ :

- “Tại sao Trại Gia Cát biết chính nàng điều động đoàn quân tiếp viện này ở đây đón chờ, mà bảo ta chường mặt đối thoại? Lão nghĩ gì giữa ta và nàng?”

Từ Vi đàn chủ cũng nhận ra chàng, nàng cũng giật mình run run người, vì mặt bao kín, nên chẳng rõ lúc đó thần sắc nàng như thế nào.

Nhưng, trong ánh mắt của nàng, có biểu lộ sự kinh ngạc lẫn niềm hoan hỉ.

Bạch Thiếu Huy vòng tay, điểm phốt một nụ cười!

- Kính chào Đàn chủ!

Từ Vi đàn chủ vẫy tay, lão bà áo màu tro bèn lui ra, thoáng mắt đã biến mất sau những mô đá.

Nàng thấp giọng :

- Lại người...

Phải nhìn nhận nàng cố gắng lắm mới buông hai tiếng gọn đó.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Chính tại hạ cũng chẳng ngờ gặp Đàn chủ trong trường hợp này!

Từ Vi đàn chủ với giọng oán hờn :

- Ta có bao giờ tưởng được, vị Quân sư trong Nam Bắc bang có ngoại hiệu là Trại Gia Cát, lại chính người!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Đàn chủ đã lầm!

Từ Vi đàn chủ nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Ta làm làm sao?

Bạch Thiếu Huy cười thâm :

- Tại hạ nào có phải là Trại Gia Cát?

Từ Vi đàn chủ lấy làm lạ :

- Vậy người không làm Quân sư trong Nam Bắc bang?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không! Trại Gia Cát là một con người khác, hoàn toàn khác lạ đối với tại hạ.

Từ Vi đàn chủ hỏi :

- Nhưng dù sao người cũng là người trong Nam Bắc bang chứ?

Bạch Thiếu Huy lại lắc đầu :

- Cũng không phải nốt!

Từ Vi đàn chủ kinh ngạc :

- Vậy người đến đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy buông gọn :

- Thay mặt Trại Gia Cát, thi hành một sự việc.

Chàng tiếp luôn :

- Trại Gia Cát đoán định là các vị thế nào cũng mai phục tại Thiết Quan Hiệp này, nên nhờ tại hạ lên bờ, xem cho rõ thực hư.

Từ Vi đàn chủ thờ dài :

- Rồi ngươi còn làm gì nữa?

Nàng gằn giọng tiếp nói :

- Lão ấy lợi dụng ngươi! Lão ấy sai ngươi đến chỗ nguy, lãnh cái chết thay cho lão!

Bạch Thiếu Huy kêu lên :

- Trời! Nguy hiểm đến thế à? Lại có chuyện phải chết?

Từ Vi đàn chủ hừ một tiếng :

- Ngươi không tin? Hai bên bờ có ít nhất cũng hơn trăm Hoa nữ mai phục, chúng đã được Long Cô Bà huấn luyện thuần thục, chúng chuyên dùng trận pháp Bách Hoa kiếm..

Nàng dừng lại một chút, rồi trầm giọng tiếp :

- Chúng lại ngằm mang theo hỏa khí và ám khí, chúng chỉ chờ ta ra lệnh, là ngươi cầm chắc cái chết trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Lấy tình giải vây

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng chẳng có lý do gì bịa chuyện dọa ta đâu, nếu bọn Hoa nữ hạ thủ đoạn, thì người trong hai chiếc thuyền khó tránh được cái họa diệt vong! Ám khí dù tránh được, nhưng hai thuyền phát hỏa lên rồi, còn làm sao chịu đựng nổi?”

Thấy chàng trầm lặng, Từ Vi đàn chủ hỏi :

- Trại Gia Cát có ở trên thuyền chăng?

Biết không có cách nào ẩn giấu, chàng gật đầu.

Từ Vi đàn chủ lại hỏi :

- Chắc cũng có luôn sáu tên tù phạm bị giam cầm tại Phân cung Vu Sơn nữa chứ?

Chàng không thể công nhiên nhìn nhận là có biết mặt mấy người đó, nên hàm hồ đáp :

- Chừng như có, song tại hạ chẳng biết mặt một ai, nên không dám quả quyết lắm.

Từ Vi đàn chủ cười lạnh :

- Việc đó rất bí mật, tự nhiên Trại Gia Cát chẳng khi nào tiết lộ với ngươi.

Rồi nàng hỏi :

- Có Tiết Đạo Lãng trên thuyền chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ, rất có thể nghĩa phụ đang ở trên thuyền, nhưng lại là chiếc thuyền khác. Nhưng chàng lắc đầu :

- Tại hạ chẳng thấy Tiết thần y.

Từ Vi đàn chủ cười nhẹ :

- Trại Gia Cát chẳng cho ngươi biết đó thôi! Theo ta hiểu thì tất cả tội đồ bị giam cầm tại Phân cung hiện tại có mặt đầy đủ trên thuyền.

Bống nàng hỏi :

- Thiết Cô Bà có cho ta biết, tại Phân cung có một người giả mạo Hàn Khuê, dùng Trúc tiêu điểm trúng bà bị thương nặng, người đó chắc là người, ta muốn hiểu người làm cách nào từ Bách Hoa cốc lại đến tận Vu Sơn? Người đến đây để làm gì?

Bạch Thiếu Huy thân nhiên đáp :

- Ngẫu nhiên cùng người nghĩa đệ trên con đường xuôi ngược giang hồ mà đến, chứ chẳng có mục đích gì cả. Và lại tại hạ nào biết nơi đó có một Phân cung của Hoán Hoa cung?

Chàng trầm ngâm một chút, rồi tiếp :

- Nói rằng không mục đích, thì không đúng lắm. Tại hạ đến đó để cứu một vị cô nương.

Từ Vi đàn chủ trở mặt :

- Cô nương? Ai thế?

Bạch Thiếu Huy không dấu :

- Dọc đường, tại hạ và nghĩa đệ trông thấy Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê giết mẹ của vị cô nương đó, rồi cướp nàng mang đi luôn, vì phần hận trước hành động tàn bạo của Hàn Khuê, tại hạ theo dõi đến Vu Sơn...

Từ Vi đàn chủ thở ra, hừ lạnh một tiếng :

- Ta biết từ lâu, Hàn Khuê chẳng phải là con người tốt!

Rồi nàng điểm nhẹ một nụ cười :

- Trại Gia Cát sai người lên bờ, xem cho biết hư thực, lão ấy có ý muốn người chịu chết thay cho lão! Nhưng lão có ngờ đâu từ cái chết, người lại được sống!

Bạch Thiếu Huy hỏi gấp :

- Đàn chủ nói thế là có nghĩa gì?

Từ Vi đàn chủ thốt với giọng u buồn :

- Nếu như người không lên bờ, thì làm gì ta biết được người có mặt trên thuyền? Giả sử ta ra lệnh cho bọn Hoa nữ khai hỏa, có phải người sẽ cùng chết với chúng chăng?

Nàng thốt câu đó, đầy cảm tình, giọng u buồn nhưng đượm vẻ tha thiết.

Dù sao Bạch Thiếu Huy cũng phải xúc động, nhưng chàng còn dám nói gì hơn, ngoài sự cảm kích hảo ý của nàng?

Chàng nghĩ, hiện tại chàng đã lên bờ rồi rất có thể nàng sẽ hạ lệnh hủy diệt hai chiếc thuyền đó.

Chàng chưa kịp hỏi gì, Từ Vi đàn chủ gấp giọng giục :

- Theo ta mau, vào trong này ẩn nấp!

Đột nhiên, nàng vói tay lấy một ống trúc đặt gần đó, đưa lên miệng thổi ba tiếng.

Tiếng ống trúc vừa vang lên, từ hai bên vách đá có vô số bóng người dao động, những bóng đó dần dần khép chặt vòng vây quanh hai chiếc thuyền.

Bạch Thiếu Huy đưa mắt nhìn thoáng qua, phỏng đếm có trên trăm người vận áo tía, tay cầm hỏa tiễn, hỏa dược, cùng các loại ám khí.

Chàng khăn trương ra mặt, hét lên :

- Đàn chủ khoan ra lệnh!

Từ Vi đàn chủ giục :

- Mau ẩn nấp phía sau ta đây!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Đàn chủ không thể ra lệnh tấn công!

Từ Vi đàn chủ giật mình :

- Tại sao?

Dĩ nhiên, Bạch Thiếu Huy không thể nại lý do sự có mặt của các vị Chương môn, cũng như chàng không thể viện cớ rất có thể nghĩa phụ chàng ở trên thuyền mà yêu cầu Đàn chủ ngưng ra lệnh, bắt buộc chàng phải nêu Phạm Thù, chàng hấp tấp thốt :

- Trên thuyền còn có người nghĩa đệ của tại hạ, tình đồng sanh tử, không thể để hấn chết được...

Từ Vi đàn chủ nhìn chàng trừng trừng :

- Nghĩa đệ ngươi là ai?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Họ Phạm, tên Thù!

Từ Vi đàn chủ kinh ngạc :

- Có phải hấn là người mà sư phó sai ngươi hạ sơn tìm đó chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Phải! Chính hấn!

Từ Vi đàn chủ trở mặt.

Bạch Thiếu Huy nghe giọng lạ của nàng, ngẩng mặt lên hỏi lại :

- Kết nghĩa với hấn, là việc không nên làm chăng?

Từ Vi đàn chủ nghiêm giọng :

- Ngươi không hay là gần đây, sư phó có ra hiểu dụ cho tất cả thuộc hạ, phải tìm bắt cho được, áp giải về Cung à?

Bạch Thiếu Huy sửng sốt :

- Tại sao lại có hiểu dụ đó?

Từ Vi đàn chủ đáp :

- Thoạt đầu ta cũng chẳng hiểu lý do, nhưng sau đó nghe Long Cô Bà nói lại, mới biết Phạm Thù là tay tử đối đầu của Phu nhân! Hay đúng ra, hấn là con ruột của kẻ tử thù ngày trước của phu nhân!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Rồi Đàn chủ định bắt người nghĩa đệ của tại hạ đưa về cung?

Đàn chủ lắc đầu :

- Ta có thể lờ đi việc bắt Phạm Thù, bởi lần này xuất ngoại, ta chỉ vâng lời theo dõi bọn Nam Bắc bang thôi. Theo dõi để bắt lại bọn tù phạm vượt ngục, công tác này chẳng liên quan đến trường hợp của Phạm Thù.

Bạch Thiếu Huy gằn giọng :

- Nhưng Đàn chủ sắp sửa ra lệnh cho bọn Hoa nữ tấn công?

Từ Vi đàn chủ buông gọn :

- Tấn công là việc nhất định phải làm, không thể bỏ qua được. Vậy ngươi cứ gọi nghĩa đệ ngươi lên bờ với ngươi đi!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Đàn chủ có thể nương tình tại hạ một chút chăng?

Từ Vi đàn chủ mỉm cười :

- Ta đã nói rồi, ta sẽ lờ đi việc của nghĩa đệ ngươi, ngươi không tin ta sao?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Chẳng phải việc đó đâu!

Đàn chủ thấp giọng, hỏi gấp :

- Chứ còn việc gì nữa?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Xem ra nàng có ý nể ta đấy!”

Chàng đứng hắng mấy tiếng, đoạn thốt :

- Tại hạ định yêu cầu Đàn chủ bỏ qua vụ tấn công hai chiếc thuyền này!

Từ Vi đàn chủ sững sờ, một lúc lâu, mới hỏi :

- Ngươi muốn ta tha cho chúng?

Bạch Thiếu Huy chính sắc mặt :

- Phải! Bởi vì sự việc hôm nay, có liên quan rất lớn với cục diện võ lâm..

Từ Vi đàn chủ cười khỏ :

- Ta tha cho họ, ai tha cho ta? Ta không bắt được họ, ta sẽ nói gì với sư phó? Huống chi, bọn Hoa nữ kia chẳng phải là những kẻ thuộc hạ trực quyền của ta, nếu chúng về Cung, báo cáo lại với phu nhân, thì ta còn gì tánh mạng?

Bạch Thiếu Huy nghiêm giọng :

- Cô nương thừa hiểu, chánh khác với tà, mà đạo thì trường tồn, ma thì tiêu diệt, kẻ nào làm quấy, sớm muộn gì cũng phải đền tội. Cô nương có phẩm cách như vậy, sao cứ mãi khuất mình trong chỗ tối, để lấy họa diệt vong với chúng?

Từ Vi đàn chủ rung rung người, thấp giọng chặn lại :

- Đừng nói nữa! Ngươi phải biết, buông lời xúc phạm đến phu nhân, dù cho ngươi có trốn tận ven trời, góc biển, ngươi cũng không thoát chết!

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Vậy là cô nương chẳng chịu phóng thích hai con thuyền?

Từ Vi đàn chủ buông giọng oán hờn :

- Ngươi đừng bức bách ta!

Bạch Thiếu Huy đột nhiên lấy chiếc Bách Hoa phù lệnh ra cầm tay, trứ mắt nhìn Đàn chủ :

- Cô nương biết rõ là thấy phù lệnh như thấy phu nhân chứ?

Từ Vi đàn chủ giục :

- Cát đi! Cát mau đi!

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Tại sao?

Từ Vi đàn chủ thốt gấp :

- Ngươi giả dạng Hàn Khuê, đánh bại Thiết Cô Bà, gây trọng thương cho bà ta, dù ngươi không hiện lộ chân diện mạo song người ta nghi ngờ rất nhiều, nếu ngươi còn xuất chiếu phù lệnh, tức là ngươi thừa nhận những hành động đó!

Bạch Thiếu Huy hừ một tiếng :

- Thừa nhận như thế nào được?

Từ Vi đàn chủ đáp :

- Dùng phù lệnh, xin phóng thích bọn Nam Bắc bang và các tù phạm, là có ý tứ gì? Mà việc hôm nay là do những biến cố tại Phân cung Vu Sơn mà ra. Tại đó, người đã tự tung tự tác, sát hại bao nhiêu người? Tự người cũng hiểu cần gì ta phải giải thích? Giả sử phu nhân hỏi, tại sao ta phóng thích bọn chúng, tự nhiên ta phải khai là vì người dùng phù lệnh can thiệp, ta nào dám nói khác hơn?

Nàng trầm giọng, tiếp :

- Dùng kinh thường trong mỗi xuất chiếu, hãy dành lại lúc nguy cấp tối hậu mà dùng, may ra mới có thể thoát nạn.

Bạch Thiếu Huy đã hiểu, nhưng cô nài :

- Nhưng cô nương cũng nên nể tình cho tại hạ lần này...

Từ Vi đàn chủ thờ dài, một lúc lâu, thốt :

- Ta tha thì được rồi, nhưng phía hậu, còn nhiều đoàn quân truy nã khác...

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ, đáp :

- Miễn cô nương phóng quá lần này thôi, còn việc khác, đến đâu hay đến đó!

Từ Vi đàn chủ thờ dài lượt nữa, đoạn buông gọn :

- Được!

Rồi nàng bảo :

- Người đưa cao phù lệnh lên, rồi đồng dục truyền lệnh đi!

Bạch Thiếu Huy đưa chiếc Bách Hoa lệnh lên cao, cho bọn Hoa nữ trông thấy, đoạn hô lớn :

- Bốn sứ giả vâng lệnh phu nhân, truyền Từ Vi đàn chủ triệt thoái!

Từ Vi đàn chủ nghiêng mình, vòng tay :

- Tệ chức tuân lệnh!

Nàng rút trong tay áo ra một lá cờ tam giác màu tía, đưa cao lên, phất mấy lượt.

Đoàn người bao quanh hai chiếc thuyền từ từ rút lui vào các hốc đá.

Cất lá lệnh kỳ xong, Từ Vi đàn chủ nhìn Bạch Thiếu Huy, nhẹ giọng thốt :

- Tiền đồ bảo trọng! Ta đi đây!

Khẽ nhún chân, nàng vọt đi, thoáng mắt đã khuất dạng.

Nàng vút đi, có nhiều bóng người vút theo. Bọn Hoa nữ cũng rút lui.

Bạch Thiếu Huy đứng nhìn theo bóng nàng khuất dần, lòng man mác buồn...

Dưới thuyền, Phạm Thủ trông thấy bọn người trong Bách Hoa cốc kéo đi hết, hết sức khâm phục đại ca, chẳng rõ chàng nói gì khéo mà chúng bỏ dở cuộc tập kích.

Hắn mở cửa thuyền, ra mũi, nhảy vọt lên bờ, đáp xuống cạnh Bạch Thiếu Huy, cười nhẹ, hỏi :

- Đại ca thuyết phục chúng làm sao?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Nào có gì nhiều, bất quá nhờ chiếc Bách Hoa phù lệnh dọa Đàn chủ thôi!

Phạm Thủ ạ lên một tiếng :

- Thì ra lão Trại Gia Cát biết đại ca có chiếc phù lệnh? Lão lợi dụng vật đó, chứ nào có định mưu thiết kế gì?

Rồi hần hỏi :

- Mà làm sao đại ca lại có vật đó được?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Chuyện dài dòng lắm, thừ thả rồi, ngu huynh sẽ thuật cho Phạm đệ hiểu.

Cả hai nhảy vọt xuống thuyền. Hương Hương nghênh đón :

- Có việc gì nguy hại cho đại ca chăng?

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười, lắc đầu :

- Chẳng có chi cả.

Khi họ vào thuyền xong, Phạm Thù lại hỏi :

- Còn bức cẩm nang thứ hai? Bao giờ mới mở ra?

Bạch Thiếu Huy lấy ra, xem ngoài phong bì, có mấy chữ :

“Mừng cho lão đệ chỉ cười nói suông mà thoát ịch được. Chờ đến giờ Tý, hãy mở bức cẩm nang này!”

Bạch Thiếu Huy hết sức khâm phục tài liệu việc của Trại Gia Cát.

Nhưng, Phạm Thù cứ khinh thường :

- Tiểu đệ nhận ra, chưa hẳn lão là con người đáng phục. Bất quá lão biết được đại ca có chiếc phù lệnh thôi!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Phạm đệ có thành kiến với Quân sư rồi đó. Và lại, ịch sẽ chặn đón chúng ta ít nhất cũng hai lượt sau, nhất định là chúng ta chẳng thể dùng đến Bách Hoa lệnh rồi! Như vậy, còn gì rõ rệt hơn cho chúng ta thấy cái tài của Quân sư?

Phạm Thù trở mặt :

- Tại sao không còn dùng được phù lệnh nữa?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Vì Đàn chủ đã trông thấy phù lệnh, lúc trở về Cung sẽ báo cáo với phu nhân, và phu nhân sẽ ra lệnh cho thuộc hạ đừng tuân theo phù lệnh của ta!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Rời thuyền lên bộ

Phạm Thù hỏi :

- Chiếc phù lệnh của đại ca là vật thực hay giả đấy?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Giả thế nào được?

Vừa lúc đó, một tên đạo đồng mang bữa ăn đến.

Phạm Thù thấp giọng hỏi :

- Quân sư đang làm gì?

Tiểu đồng nhìn hần một thoáng, cung kính đáp :

- Tôi cũng chẳng được biết, vì Quân sư đã ra nghiêm lệnh, nếu người không gọi thì chẳng ai được vào.

Đáp xong, không đứng lâu, tiểu đồng nghiêng mình chào, lui ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Dù hấn có biết đi nữa, Trại Gia Cát không cho nói gì với chúng ta thì tự nhiên hấn chẳng thể nói, Phạm đệ còn hỏi làm gì?

Phạm Thù hừ một tiếng :

- Thầy nào trò nấy có khác! Chẳng hiểu tại sao họ cô làm ra vẻ thần bí như thế? Thần bí từ việc lớn xuống việc nhỏ.

Cả ba vây quanh chiếc bàn con, dùng bữa. Chừng như tiểu đồng chực chờ sẵn đầu đó, họ vừa ăn xong thì đã thấy hấn bước vào thu dọn mâm bát ngay.

Phạm Thù chưa hiểu rõ về xuất xứ phù lệnh của Bạch Thiếu Huy, lại hỏi.

Bất buộc Bạch Thiếu Huy phải đem sự tình tường thuật cho hấn rõ.

Phạm Thù reo lên :

- Hay quá! Thì ra đại ca là một sứ giả của Hoán Hoa phu nhân, vâng lệnh tra phòng tiểu đệ. Thảo nào mà ngày nọ Thiên Từ đường chủ vừa trông thấy phù lệnh là cung cung kính kính tôn xưng sứ giả.

Bỗng hấn trầm giọng hỏi :

- Vì lý do gì mà Hoán Hoa phu nhân lại tra phòng lai lịch của tiểu đệ?

Hấn không hiểu, nhưng Bạch Thiếu Huy hiểu, xuyên qua sự tiết lộ của Từ Vi đàn chủ, và chàng đoán hấn là hậu thân của hiệp sĩ Phạm Xuân Hoa, người đã được phu nhân yêu cuồng nhiệt song lại phủ phàng tình yêu của bà để cùng một thiếu nữ khác đưa nhau đi tận phương trời xa xây tổ uyên ương.

Vì từ thuở ấu thơ Phạm Thù đã xa rời gia đình, nương nhờ nơi sư phó nên hấn chẳng biết được nguồn gốc.

Có thể song thân hấn đã bị Hoán Hoa phu nhân tìm ra tung tích và hạ thủ đoạn sát hại cả hai từ lâu rồi.

Bởi chưa nắm được bằng chứng đích xác nên Bạch Thiếu Huy chưa thể tiết lộ sự tình với Phạm Thù, tuy nhiên chàng hằng để tâm truy nguyên sự việc giúp cho người nghĩa đệ của chàng biết được thân thế.

Chàng phải bịa một lý do để trấn an hấn :

- Có lẽ Hoán Hoa phu nhân nghe Tường Vân thuật lại rằng Phạm đệ đã dùng thủ pháp tuyệt diệu điểm huyết người trên thuyền của bà ta độ nọ, trong Hoán Hoa cung chẳng ai giải khai được nên bà muốn biết Phạm đệ là ai, để rồi truy nguyên sư môn của đệ cũng nên.

Phạm Thù cười nhẹ :

- Đó là một thủ pháp độc môn của sư phó tiểu đệ, làm gì bà ta khám phá nổi.

Lúc đó thuyền đã mở dây, nhưng lòng sông rất hẹp, không thể chèo chống được nên trạo phu phải lên bờ dùng dây kéo.

Suốt ngày đó chẳng có chuyện gì xảy ra nữa. Bọn Bạch Thiếu Huy ngồi trong khoang thuyền cửa đóng kín chẳng nhìn thấy cảnh vật hai bên bờ ra sao. Họ chẳng có gì để làm ngoài thay phiên nhau kẻ ngồi nhường chỗ cho người khác nằm.

Thuyền cứ từ từ đi mãi, sóng nước vỗ bờ thoạt đầu nghe lớn, dần dần nhỏ lại. Bạch Thiếu Huy biết là thuyền đã vượt qua khoảng non trùng điệp mà tiến ra đến sông lớn.

Đến hoàng hôn thì thuyền đã hoàn toàn vượt qua đoạn Vu Hiệp, ra khỏi vàm sông, thuyền xuôi về hướng Bắc rồi vào dòng Ngươn Đô đi tới.

Đêm dần dần xuống, không lâu đã đến canh một. Phạm Thù nóng nảy giục Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, mình mở bức cẩm nang thứ hai đi chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ, nếu đêm nay còn chạm trán với bọn Hoán Hoa cung thì chắc chắn chàng phải đương đầu với một số người đông gấp mấy lần đoàn người của Từ Vi đàn chủ, và số đó sẽ gồm toàn cao thủ Bách Hoa cốc. Cuộc kịch chiến khó tránh xảy ra, vậy không gì hơn là ngay từ bây giờ chàng phải chuẩn bị chu đáo để đối phó với chúng.

Chàng nghe lời Phạm Thù, lấy bức cẩm nang thứ hai ra xem, chỉ thấy mấy chữ vẫn tắt :

“Tới chỗ gặp giới hai con sông thì bỏ thuyền lên bộ”.

Chàng giật mình, thăm nghĩ :

- “Chỗ giáp giới hai con sông có cái tên là Lưỡng Hà Khẩu, ta phải bỏ thuyền lên bộ ư? Nhưng sau đó phải làm gì kế tiếp?”

Phạm Thủ hỏi :

- Đại ca biết địa phương đó chăng?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Trại Gia Cát bảo ta đợi đúng giờ Tý rồi mở bức cấm nang, thì mình cứ đợi giờ Tý xem thuyền đi đến khoảng đường nào, có lẽ nơi đó cách Lưỡng Hà Khẩu không xa lắm. Bình sanh ngu huynh chưa hề đi đến vùng này nên chẳng biết địa phương đó thực sự ở đâu.

Hương Hương vụt hỏi :

- Còn tiểu muội thì đại ca tính sao? Có cùng lên bờ với đại ca không?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Dĩ nhiên là tam muội cùng Phạm đệ phải lên bờ với ngu huynh chứ! Bởi Quân sư đã bảo chúng ta bỏ thuyền kia mà.

Phạm Thủ hần học :

- Cái lão Trại Gia Cát khả ố thật, chúng ta đã giúp lão bao nhiêu việc mà sao lão cứ giữ về thần bí đối với chúng ta mãi thế? Bảo gì thì cứ bảo thẳng đi, lại bày trò cấm nang, rồi còn úp mở, tưởng chừng lão ban cho chúng ta một vài quyển thiên thư để chúng ta nghiên cứu ấy. Lần này lên bờ rồi chúng ta cứ đi theo ý mình, mặc lão đi đâu thì đi, tội gì phải nghe theo lời lão?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Phạm đệ sai rồi! Lão ấy dù chưa phải bậc thần tiên song lão đoán việc rất đúng, đại khái lão áp dụng một số sách lược đối phó với địch chứ làm gì lão biết được việc gì sẽ xảy ra thực sự? Vì chẳng biết nên lão không nêu ra, có gì lạ mà Phạm đệ hần học.

Phạm Thủ bĩu môi :

- Đã không biết được việc gì sắp đến thì đừng xưng là Trại Gia Cát.

Hương Hương cất tiếng :

- Tiểu muội chưa thấy lão lần nào, chẳng biết hình dạng lão ra sao?

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Tam muội có khi nào xem phùng tuồng diễn trò chưa? Nếu có thì tam muội sẽ hiểu tướng mạo của lão ra sao ngay. Lão chẳng khác nào vai Gia Cát Không Minh trên sân khấu cả.

Hương Hương cười :

- Gia Cát Lượng cầm chiếc quạt, ngồi xe nhẹ hai bánh, phải vậy chăng?

Phạm Thủ gật đầu :

- Tự nhiên...

Hắn chưa kịp tiếp mấy tiếng “là phải có những vật đó” thì đột nhiên cửa khoang thuyền phía trước vụt mở.

Hương Hương giật mình, tay sờ đốc kiếm, quát :

- Ai?

Nửa chiếc đầu thò vào, một giọng nói vang lên :

- Đến Lưỡng Hà Khẩu rồi!

Người vừa thò nửa chiếc đầu vào buồng xong câu nói thì lùi lại liền, rồi nhảy ùm xuống nước.

Bạch Thiếu Huy cao giọng :

- Chúng ta lên bờ ngay!

Chàng vọt ra cửa, đứng tại mũi thuyền, nhận thấy thuyền đang chuyển hướng đâm thẳng vào bờ với tốc độ rất nhanh.

Chàng nhìn sang chiếc thuyền kia thì nhận thấy thuyền trống không, chẳng còn một bóng người nào, luôn cả bọn trạo phu cũng mất dạng.

Không chậm trễ, chàng nhún chân phóng mình lên bờ liền, Phạm Thủ và Hương Hương cấp tốc bám sát theo.

Một loạt tiếng lao xao vang lên, hai chiếc thuyền không lướt trên cỏ lau, cỏ chen thuyền, một lúc sau thì thuyền dừng hẳn lại.

Phạm Thủ chưa nhận ra tình hình thế nào, gọi khẽ Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca, bọn Trại Gia Cát không lên bờ à?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Họ đã bỏ thuyền trước chúng ta rồi!

Phạm Thủ kinh ngạc :

- Họ đi từ lúc nào?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Lúc trưa Phạm đệ có thấy đoàn trạo phu lên bờ dùng dây kéo thuyền tại Vu Hiệp chăng? Họ trà trộn trong đám trạo phu đó.

Phạm Thủ phẫn nộ :

- Tại sao họ làm thế? Trại Gia Cát lừa chúng ta, bỏ mặc chúng ta với địch còn họ thì ung dung tìm chỗ an toàn ư?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Lão dùng kế Kim Thiên Thoát Xác, nếu không thì làm sao qua mắt Bách Hoa cốc?

Phạm Thủ nghiêng rằng :

- Lão lợi dụng chúng ta rõ ràng rồi.

Hương Hương vọt hỏi :

- Bây giờ mình đi đâu đây hả đại ca?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Đi đâu? Còn biết đi đâu? Cứ đi tới trước, ngu huynh nghĩ rằng trong phút chốc bọn Bách Hoa cốc sẽ đến gấp nơi này, mình phải nhanh chân may ra mới khỏi chạm mặt với bọn chúng.

Đêm tối quá, trông trước mặt chẳng thấy gì rõ ràng, xa xa những ngọn núi cao thấp bất đồng phơi mình đen sì, chung quanh lại toàn là rừng rậm, chẳng có lối đi, đúng là một vùng hoang vắng hãi hùng.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Đại ca, nếu đúng là bọn Hoán Hoa cung mai phục ở đây thì chúng ta cảm như chim sa lưới rập.

Bỗng có giọng lạnh lạnh vang lên :

- Đúng vậy, nơi nào có chim thì thợ săn phải chăng lưới. Hoán Hoa cung ở đây chăng lưới chờ chim đã lâu.

Phạm Thủ giật mình, quát :

- Ai?

Từ nơi cánh rừng bên tả có ba người bước ra.

Người đi giữa là một lão bà vận áo màu tro, tay cầm trượng đầu chim cưu sơn màu vàng, đôi mắt sáng lạ lùng.

Bên tả lão bà là một đại hán mặt tía, vận áo tía, hông mang trường kiếm cũng màu tía. Còn bên hữu là một thiếu nữ trạc đôi mươi, vận y phục lam, hông đeo trường kiếm như đại hán.

Bạch Thiếu Huy cau mày, chưa kịp nói gì thì Phạm Thủ đã dạy qua hỏi :

- Đại ca! Có phải lão bà đó là Hoán Hoa phu nhân không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu, đáp khẽ :

- Không! Đó là Long Cô Bà, thiếu nữ bên tả là Từ Vi đàn chủ, Phạm đệ đừng lầm là một đại hán, còn thiếu nữ bên hữu là Tường Vân cô nương.

Vừa lúc đó, từ nơi cánh rừng bên hữu cũng xuất hiện một đoàn người, có tiếng quát to :

- Tiểu tử họ Bạch, đòi người tàn trong đêm nay rồi đó.

Đứng đầu đoàn người là một lão bà cụt tay, vận y phục đen, không cần giới thiệu cũng biết đó là Thiết Cô Bà, Tổng giám Phân cung Vu Sơn, kế bên bà ta là Hoán Hoa công chúa trong bộ y phục màu vàng, cùng tám tên xử nữ vận y phục đồng màu.

Cuối cùng là Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê với cánh tay hữu độc nhất, y xuất lĩnh mười sáu tên võ sĩ hoàng y, tên nào cũng thủ phác đao, tất cả đều xếp thành cánh nhọn, dàn ra hai bên.

Thiết Cô Bà quát đôi mắt sắc lạnh, đưa tay chỉ về hướng bờ sông, cao giọng ra lệnh :

- Hàn Khuê! Đến thuyền bắt bọn Trại Gia Cát cho ta! Kẻ nào kháng cự thì cứ hạ sát, không cần tranh luận.

Hàn Khuê nghiêng mình lãnh lệnh, dẫn mười sáu tên võ sĩ bước đến bờ sông.

Bạch Thiếu Huy vận dụng nhãn lực nhìn ra phía trước, thấy rõ có người mai phục trong các hang động, xem chừng khá đông. Trông qua tình hình, chàng biết ngay là bọn Bách Hoa cốc đang bố trí trận pháp Bách Hoa kiếm vây hãm bọn chàng.

Chàng trầm nghĩ :

- “Dù chúng không bố trí trận pháp thì với bao nhiêu cao thủ hiện diện, ta chỉ có ba mạng cũng khó lòng địch lại chúng. Trại Gia Cát nghĩ sao lại để cho bọn ta đương đầu với chúng? Lão ấy chẳng cần phân thực lực song phương ư?”

Chàng đang suy nghĩ về tình hình thì đã nghe Tường Vân cao giọng nói :

- Bạch Thiếu Huy, ngươi đã biết tội chưa?

Bạch Thiếu Huy dáng vẻ kiêu hùng, ngẩng cao mặt đáp :

- Tại hạ có làm gì nên tội mà phải biết với chẳng biết?

Bỗng bên tai chàng nghe văng vẳng giọng nói của Từ Vi đàn chủ do phép Truyền Âm Nhập Mật vọng đến :

- Ngươi đã rơi vào trận thế của Long Cô Bà, dù cho ngươi có võ công cao diệu đến đâu cũng chẳng thoát khỏi, ta tuy có ý muốn tiếp trợ ngươi song đành cam bất lực. Ta khuyên ngươi hãy tạm thời nhận tội đi, cho họ quân thức rồi tùy cơ hội ta sẽ giải cứu cho, tuyệt đối không nên cậy tài sức mà chống cự để nguy hiểm đến bản thân.

Giọng nói của nàng có vẻ khẩn cấp lắm, chừng như sự tình sẽ diễn tiến trong chớp nhoáng, không để cho chàng có phút giây do dự.

Tường Vân lại giục :

- Ngươi từng thọ ơn Phu nhân tướng niệm, đặc cách bổ dụng ngươi vào chức vụ Hộ pháp Thanh Loan đàn. Nhưng ngươi không lo điều đáp lại mà còn cấu kết với ngoại nhân chống lại Bách Hoa cốc, tội phản nghịch đã rõ ràng, còn toan chối cãi nữa sao?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Cô nương nói phải!

Tường Vân tiếp nối :

- Phu nhân có lệnh cách chức Hộ pháp của Bạch Thiếu Huy, loại khỏi Thanh Loan đàn, bắt hẩn giải về Bách Hoa cốc chờ xử quyết.

Nàng đưa tay lấy ngọc phù giờ lên cao rồi cất trở lại trong mình.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Được vậy càng hay, tại hạ cũng chẳng màng chức Hộ pháp đó, còn Bách Hoa phủ lệnh do tại hạ cất giữ từ bấy lâu, nay cũng chẳng có chỗ dùng, vậy xin giao hoàn.

Chàng lấy chiếc phù lệnh trong mình ra, quăng sang Tường Vân.

Tường Vân tiếp đón phù lệnh, đồng dục thốt.

- Bạch Thiếu Huy, chức đã cách, phù lệnh đã thu hồi, hãy quỳ xuống cho thuộc hạ của ta trói lại giải về cung.

Bạch Thiếu Huy bật cười khanh khách :

- Tại hạ đã giao hoàn phù lệnh, giải trừ chức vụ thì đâu còn là người của Bách Hoa cốc, lý do gì phải tuân lệnh Hoán Hoa cung?

Long Cô Bà ngưng trọng thần sắc, chuẩn bị ra tay.

Vừa lúc đó, Hàn Khuê và mười sáu tên võ sĩ hoàng y hấp tấp chạy về, nghiêng mình trước Thiết Cô Bà nói :

- Trình Tổng giám, chẳng có một người nào trên cả hai chiếc thuyền.

Thiết Cô Bà biến sắc :

- Chúng đi đâu?

Hàn Khuê hàm hồ đáp :

- Có lẽ bọn Trại Gia Cát đã bỏ thuyền lên bộ từ lâu, thuyền cứ buông trôi theo dòng để dẫn dụ chúng ta...

Thiết Cô Bà sôi giận :

- Thì bọn ta vẫn có người tuần sát dọc đường mà, có lý nào lại chẳng một ai trông thấy chúng? Bọn tuần sát của chúng ta chết cả rồi ư?

Hàn Khuê không dám nói gì thêm, chỉ cúi đầu lặng thinh.

Tường Vân nghiêng mình, thốt :

- Tien nữ vâng lệnh Giám cung Long Cô Bà tuần sát dọc đường, từ Vu Hiệp đến Ngươn Độ Hà, thẳng đến Lưỡng Hà Khẩu này chẳng hề thấy hai chiếc thuyền cặp bờ lẩn nào cả.

Thiết Cô Bà bùng bùng uất hận :

- Không lẽ bọn Trại Gia Cát có cánh bay đi ư?

Tường Vân lạnh lùng đáp :

- Điều đó thì xin Thiết tổng giám hỏi lại Hàn Khuê, tien nữ chỉ nghe Từ Vi đàn chủ nói rằng vì thấy phù lệnh của Phu nhân nên phải triệt thoái thủ hạ, kể đó lại gặp Thiết tổng giám chạy đến nói rằng có sự giả mạo, còn như việc theo dõi bọn Trại Gia Cát đến đây thì chính Thiết tổng giám đảm nhận kia mà?

Thiết Cô Bà hét to :

- Ngươi cho là chính ta phóng thích chúng?

Tường Vân lạnh lùng :

- Thế Thiết tổng giám cho rằng là tien nữ buông tha chúng?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Lão bà đầu bạc trắng

Thiết Cô Bà rút lên :

- Liều đầu! Ngươi dám khiêu khích ta?

Tường Vân điềm nhiên :

- Tịen nữ chỉ nói sự thật, nào dám khiêu khích Thiết tổng giám? Tuy nhiên, Tổng giám cũng phải hiểu cho, dù tịen nữ thân phận thấp hèn song công tác này do Phu nhân sai phái, ít nhất hiện tại thì tịen nữ cũng là một sứ giả của Phu nhân...

Thiết Cô Bà phẫn hận cực điểm, hét lên :

- Tịen tỷ cảm ngay, người dám mượn lệnh Phu nhân bắt nạt ta?

Thấy nội bộ của đôi phurong bắt đầu tranh chấp với nhau, Bạch Thiếu Huy cười thầm.

Phạm Thủ buột miệng thốt :

- Đúng là chó cùng nhà cắn nhau.

Long Cô Bà cũng nhận ra mình phải lên tiếng, day qua Tường Vân :

- Tường Vân, Thiết tổng giám cũng chẳng nói gì nặng cho người lắm mà.

Rồi day qua Thiết Cô Bà :

- Lão muội! Cũng chẳng nên nói gì nữa!

Thiết Cô Bà hàm hàm gương mặt :

- Lão thơ thơ nghĩ xem, chị em ta theo Phu nhân lập nên bao nhiêu công lao, phúc hạnh lắm mới còn sống sót đến ngày hôm nay, vậy mà tịen tỷ là kẻ hậu sanh, cậy Phu nhân sủng ái dám khinh miệt hàng tiền bối, thiết tưởng nhờ ai vào sinh ra tử tạo cái cơ nghiệp sẵn cho nàng hưởng mà nàng vênh vào chứ?

Tường Vân vờ cao ngạo, day mặt nhìn về phía khác chẳng thèm tranh biện với bà ta nữa. Nàng nhìn xa xa, bỗng thấy một đốm lửa xanh chớp chớp, mặt nàng lộ vẻ hân hoan rõ rệt.

Cổ giấu niềm hân hoan vừa hiện, nàng nghiêm sắc mặt day lại Thiết Cô Bà, xẵng giọng nói :

- Thiết tổng giám, bình thường thì tịen nữ hết sức tôn kính Tổng giám, song một người muốn cho những kẻ chung quanh mình tôn kính mãi mãi thì phải luôn tỏ ra mình là con người đáng kính...

Long Cô Bà quát :

- Tường Vân! Ta bảo im!

Bà ngẩng mặt lên, nhìn sang Bạch Thiếu Huy trầm lạnh giọng :

- Bạch Thiếu Huy, ta hỏi người mấy câu này, nếu người đáp đúng sự thật thì rất có thể ta châm chước cho người con đường sống.

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Bà cứ hỏi!

Phạm Thủ tức uất, xì một tiếng dài :

- Bà nói dễ nghe nhỉ? Bà cảm như bọn này phải chết đến nơi rồi, không chết không được vậy.

Long Cô Bà chuyển mắt sang Phạm Thủ, nhìn hẩn một lúc rồi gật đầu :

- Sự thật là thế, bị Bách Hoa kiếm trận vây hãm rồi thì cho dù là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ có chấp cánh mà bay cũng đừng hòng thoát khỏi.

Phạm Thủ cười mỉa :

- Còn lâu lắm ta mới tin được lời bà.

Long Cô Bà nhìn hẩn một lượt nữa :

- Người có phải họ Phạm chăng?

Tường Vân đáp trước khi Phạm Thủ mở miệng :

- Đúng vậy, chính là hẩn đó.

Bạch Thiếu Huy sợ Long Cô Bà tiết lộ thân thế của Phạm Thủ nên vội tìm cách ngăn không cho hẩn khích nộ bà ta, chàng bảo khẽ :

- Phạm đệ đừng nói gì thêm nữa, hãy nghe xem bà ta muốn hỏi gì rồi tính sau.

Long Cô Bà gần giọng :

- Bọn Trại Gia Cát đi đâu?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Đúng là Từ Vi đàn chủ có giấu diếm cho ta phần nào sự tình, nàng không hề đề cập với bà ta một chi tiết nhỏ nào về bọn Trại Gia Cát cũng như về trường hợp của Phạm đệ”.

Chàng ngẩng mặt lên không, bật chuỗi cười dài, như muốn cười mãi trước câu hỏi ngỡ ngàng của đối phương. Một lúc lâu chàng mới ngưng cười, nghiêm giọng nói :

- Bà đến đây vì anh em tại hạ hay vì Nam Bắc bang vậy? Nếu vì anh em tại hạ thì bà còn hỏi làm gì cho đông dài? Còn nếu vì bọn người trong Nam Bắc bang thì bà cứ tìm bọn họ mà hỏi, sao lại hỏi tại hạ?

Long Cô Bà hét lớn :

- Nói nhảm! Bọn Trại Gia Cát rõ ràng là ở trên thuyền với các người, họ đi đâu thì các người hẳn phải biết.

Bạch Thiếu Huy thấy rõ Từ Vi đàn chủ nhìn mình gật đầu kín đáo thì biết ngay mình đoán không sai. Chàng bật cười lớn, át cả tiếng quát của Long Cô Bà :

- Bà hãy nghe đây! Anh em tại hạ đến Vu Sơn duy nhất với mục đích cứu nạn người con gái yếu đuối này, thoát đầu cũng không biết nơi đó là Phân cung của Hoán Hoa cung. Còn bọn người Nam Bắc bang đến Vu Sơn là do chủ trương riêng biệt của họ, hành động của họ chẳng liên quan gì đến tại hạ cả, chính anh em tại hạ cũng không biết sự có mặt của họ tại nơi đó.

Chàng cao giọng hơn, tiếp nói :

- Trên thuyền kia ngoài ba anh em tại hạ ra thì chẳng còn một người thứ tư nào nữa.

Long Cô Bà nửa tin nửa ngờ, day qua Từ Vi đàn chủ hỏi :

- Tại Thiết Quan Hiệp người có trông thấy Trại Gia Cát không?

Từ Vi đàn chủ đáp :

- Văn bối chỉ trông thấy mỗi Bạch hộ pháp mà thôi chứ chẳng hề trông thấy Trại Gia Cát.

Long Cô Bà hướng sang Thiết Cô Bà, nhấn mặt trách cứ :

- Cứ theo sự tình thì rất có thể thủ hạ của lão muội hành động hồ đồ khiến cho tất cả chúng ta đều lầm mưu Trại Gia Cát.

Thiết Cô Bà tức khí có thể chết đi được, đáng lẽ bà hét to lên, song bà lại bật cười rợn :

- Lão thơ thơ nghe nàng ta nói mà tin được ư? Ta cứ bắt họ Bạch về cung tra tấn, cho dù hấn có gan to bằng trời cũng phải cung khai sự thật.

Long Cô Bà nhìn thoáng qua bọn Bạch Thiếu Huy, từ từ thốt :

- Các người hãy theo ta về cung rồi tùy Phu nhân phát lạc, ta không làm khó dễ gì các người đâu.

Tường Vân bỗng cao giọng :

- Bạch Thiếu Huy, trước mặt Giám cung Long Cô Bà, các người không đưa tay chịu trói mà còn dợi chừng nào nữa?

Vừa lúc đó, từ phía hữu, trong đám loạn thạch bỗng có một giọng già nua phát lên, vọng đến cực trường :

- Hay quá! Ta đang tìm họ Bạch, bắt ngờ lại gặp hấn ở đây.

Tiếp theo câu nói, một bóng người thấp bé vệt cò bước tới. Người đó xuất hiện quá đột ngột, làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Càng kinh ngạc hơn nữa là Long Cô Bà và Thiết Cô Bà cả hai đều có công lực tu vi vô cùng thâm hậu, thế mà vẫn chẳng phát giác ra sự hiện diện của một đệ tam nhân cách họ không xa.

Người vừa xuất hiện đã nhỏ vóc dáng, lưng lại còng, thành ra càng nhỏ hơn, chỉ thấy mớ tóc bạc trắng, tóc dài quét đất, tay nương chiếc trượng, chùng như chỉ cần buông trượng ra là có thể ngã chúi liền.

Vì bóng đêm khá dày nên chẳng ai trông rõ người đó là nam hay nữ. Người đó bước đến một phiến đá cách cực trường không xa, ngồi xuống.

Long Cô Bà quát hỏi :

- Người là ai?

Người đó từ từ nói :

- Người chẳng cần hỏi ta là ai, ta không va chạm gì đến người thì người cũng chẳng nên khiêu động đến ta làm gì. Ta đến đây chỉ tìm gã họ Bạch mà thôi.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Người này xuất hiện đúng lúc quá, hay cũng do Trại Gia Cát sắp bày?”

Phạm Thủ nhích lại gần Bạch Thiếu Huy, thấp giọng hỏi :

- Đại ca nhận ra y?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu, chưa kịp nói thì Thiết Cô Bà đã hét oang oang :

- Khuê nhi! Bắt kẻ đó cho ta.

Hàn Khuê vâng một tiếng, bước tới.

Long Cô Bà cau mày, dùng pháp Truyền Âm Nhập Mật nói với Thiết Cô Bà :

- Lão muội vẫn chưa bỏ được cái tính nóng thuở nào, phải biết người đó võ công ít nhất cũng ngang hàng chị em ta, Hàn đường chủ thì làm được cái gì mà bảo hần kinh động chứ?

Thiết Cô Bà giật mình, vội gọi giật :

- Khuê nhi, trở lại mau.

Tự nhiên Hàn Khuê phải trở lại.

Người lạ vẫn ngồi nguyên trên phiến đá, thản nhiên như chẳng để tâm gì đến việc đó, ngẩng mặt hỏi bằng quơ :

- Ai là Bạch Thiếu Huy?

Bạch Thiếu Huy vòng tay đáp :

- Chính là tại hạ!

Người đó gật đầu :

- Bước lại đây!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên bước lại gần hơn, vòng tay lướt nữa :

- Lão tiên bối gọi tại hạ chẳng hay có gì dạy bảo?

Phạm Thủ đưa mắt ra hiệu cho Hương Hương, cả hai cùng bước theo sau Bạch Thiếu Huy.

Người lạ giương đôi mắt sáng như sao, quan sát Bạch Thiếu Huy từ đầu đến chân đoạn gật gù hỏi :

- Người là Bạch Thiếu Huy?

Đến lúc đó Bạch Thiếu Huy mới trông thấy rõ dung mạo của người lạ, chàng thoáng giật mình, nghiêng người đáp :

- Tại hạ vừa xác nhận với lão bà!

Thì ra người đó là một lão bà.

Lão bà tóc bạc như tuyết, nhưng gương mặt còn trẻ quá, trẻ hơn mặt thiếu nữ, đúng như câu hồng nhan bạch phát mà người đời thường tặng những kẻ biết giữ gìn dung mạo bất di dịch qua lớp tuổi chất chồng.

Lão bà tóc trắng gật đầu lướt nữa, lại hỏi :

- Người cải sửa dung mạo?

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Không lẽ bà này khám phá ra được thuật cải sửa dung mạo của Cửu Nghi tiên sinh?”

Chàng điềm nhiên :

- Cha mẹ sanh sao, tại hạ để ý vậy, cải sửa để làm gì?

Lão bà không nói gì, nhìn chàng một lúc rồi bỗng thấp giọng nói vừa đủ cho một mình chàng nghe :

- Người là đệ tử của Vô Danh đạo trưởng?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, trầm nghĩ :

- “Bà này lợi hại thật, đã nhận ra được chiếc Trúc tiêu của ta”.

Chàng lặng thinh không đáp.

Lão bà cười nhẹ :

- Được rồi, người thấy khó trả lời thì thôi ta cũng không ép, nhưng ta mãi nguyện lắm...

Bà gật đầu luôn luôn, tỏ vẻ thích thú lắm.

Bạch Thiếu Huy làm gì mà hiểu nổi ý tứ của bà? Bởi không biết nên chàng đâm ra hoang mang, thành ra không có thái độ nào dứt khoát đối với bà ta.

Lão bà đưa tay chỉ Phạm Thu và Hương Hương, hỏi :

- Chúng là chi của người?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Là nghĩa đệ và nghĩa muội của tại hạ.

Lão bà nắm chiếc trượng chỏi xuống đất, từ từ đứng lên :

- Cũng được, tất cả hãy theo ta.

Bà hướng sang bọn Hoán Hoa cung trầm giọng nói :

- Các người ai là Long Cô Bà, ai là Thiết Cô Bà? Hãy bước sang đây cho ta bảo.

Thiết Cô Bà hừ một tiếng :

- Người là ai? Lấy tư cách gì mà sai sử bọn ta?

Long Cô Bà bình tĩnh hơn, lạnh lùng đáp :

- Ta là Long Cô Bà, người có việc gì cứ nói.

Lão bà thốt :

- Về bảo với Phu nhân các người rằng ta dẫn ba tiểu tử này theo ta.

Long Cô Bà trợn mắt :

- Đâu có dễ dàng như vậy?

Lão bà thần nhiên :

- Hơn mấy mươi năm rồi ta chẳng hề can thiệp đến sự việc giang hồ, người đừng tưởng vì thế mà ta thành vô dụng. Trận Bách Hoa kiếm của các người đối với ta bất quá chỉ là một trò chơi con trẻ, chẳng cần chân nổi ta đâu mà cao ngạo.

Long Cô Bà quan sát lão bà tóc trắng một lượt, chừng như sức nhớ ra điều gì, trầm nghĩ :

- “Hôm nay ta gặp kẻ tử đối đầu rồi đây, sự tình không thể kết thúc êm đẹp như ta tưởng được rồi”.

Bà trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai? Hãy xưng danh hiệu rồi chúng ta giải quyết trường hợp giữa hai chúng ta sau.

Lão bà thân nhiên :

- Dù ngươi chưa gặp ta lần nào thì có lẽ cũng từng nghe nói đến ta chứ? Hà tất ta phải nói với ngươi.

Long Cô Bà trầm ngâm :

- Ngươi là Bạch Phát Long Nữ?

Lão bà cười lớn :

- Đã biết ta là ai thì tốt rồi.

Bạch Thiều Huy kinh hãi, trầm nghĩ :

- “Bạch Phát Long Nữ là một nhân vật tuyệt đỉnh trong Ma giáo, trước đây bốn mươi năm từng gieo khiếp đảm trong võ lâm. Người trong Hắc Bạch lưỡng đạo nghe nói đến danh hiệu bà ta thì đều kinh hồn lạc phách, không ngờ bà còn sống sót đến bây giờ”.

Chàng còn biết hơn thế, sau này bà tham hành công mà bị tẩu hỏa nhập ma rồi ẩn tích luôn, chẳng còn ai trông thấy bà ta xuất hiện trên giang hồ nữa, do đó có lời truyền thuyết rằng bà đã chết, từ đó Ma giáo cũng vắng bóng luôn.

Thiệt Cô Bà hừ một tiếng :

- Bạch Phát Long Nữ trước đây bốn mươi năm đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết rồi, ngươi là ai sao dám mạo xưng người chết? Mà dù ngươi có là Bạch Phát Long Nữ thực sự đi nữa thì cướp tội phạm của Hoán Hoa cung cũng sẽ phải bị xử tử, điều đó là chắc chắn rồi.

Bạch Phát Long Nữ cười lạnh :

- Ngươi cho là ta giả mạo?

Thiệt Cô Bà rùn vai :

- Dù giả, dù thật cũng mặc ngươi, ta muốn thấy tài ngươi như thế nào mà dám lớn tiếng khoa trương nghe chừng tai quá.

Bạch Phát Long Nữ đảo mắt nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói :

- Ngươi muốn ta phá tan cái Bách Hoa kiếm trận của các ngươi?

Thiệt Cô Bà xóc thanh kiếm trong tay, cười lớn :

- Điều đó cũng chưa cần thiết lắm, chúng ta cứ thử so tài một đối một cái đã.

Phạm Thủ đứng sau lưng Bạch Thiều Huy, bất bình quá, bước tới trước cao giọng quát :

- Mụ già họ Thiệt kia, nếu muốn so kiếm thì ta đây cũng thừa sức tiếp ngươi vài chiêu, cần gì phải để lão bà xuất thủ.

Bạch Phát Long Nữ khoát tay :

- Đứng! Đã có ta thì anh em các ngươi khỏi cần xuất thủ.

Long Cô Bà thận trọng hơn, đắn đo mãi. Bà nghĩ nếu đúng Bạch Phát Long Nữ sống được đến nay thì ít nhất cũng trên chín mươi tuổi, mà người này có tướng mạo rất giống, chẳng hiểu có đúng là Bạch Phát Long Nữ thật sự hay là giả mạo đây.

Mấy lúc gần đây, bà thường nhận được tin tức rằng bọn Ma giáo đã tái xuất giang hồ, chừng như lần tái xuất này chỉ để đối đầu với Hoán Hoa cung. Nhưng nhiều ban trình sát đã được tung ra khắp nẻo đường mà vẫn chưa dò xét được tung tích của họ.

Hoán Hoa phu nhân đã lo ngại rất nhiều về sự tái xuất của Ma giáo, bà khuyến cáo thuộc hạ phải đề tâm dò xét, cố tìm cho được sào huyệt của họ để nghiên cứu kế hoạch mà diệt trừ. Nhưng trước khi biết đích xác sự tình thì phải cố gắng tránh xung đột được lúc nào hay lúc đấy.

Tuy nhiên giờ đây khi bà chưa biết rõ đối tượng là con người giả hay thật thì làm sao có thể dẹp bỏ kiếm trận mà nhượng bộ dễ dàng được? Và lại nếu nhượng bộ thì tất nhiên phải để mặc cho bà ta mang ba tên tội phạm đi mất, như vậy thì làm sao phúc đáp với Phu nhân khi về cung?

Nghĩ vậy, bà hướng sang Bạch Phát Long Nữ nói :

- Bách Hoa cốc cùng quý giáo từ bao nhiêu năm qua chưa hề có sự hiềm khích, ngày nay há vì mấy tên tội phạm mà sanh ra xô xát nhau sao? Xin tiền bối hãy nghĩ lại, tránh làm thương tổn quy củ giang hồ.

Long Cô Bà đã gỡ cái khách sáo giang hồ, không còn dùng thái độ hằn học như lúc đầu nữa. Một nhân vật trong Hoán Hoa cung mà xử nhữn như thế thì kẻ cũng là một việc hi hữu, phải gặp trường hợp khó khăn lắm thì họ mới uyển chuyển như vậy.

Bạch Phát Long Nữ cười nhẹ :

- Bốn mươi năm trước đây lời nói của ta là một mạng lệnh, chẳng lẽ bốn mươi năm sau cũng cùng một người mà nó trở thành vô giá trị ư?

Long Cô Bà trầm giọng :

- Thế là tiền bối quyết ý dồn chúng tôi vào chỗ khó rồi đó.

Bạch Phát Long Nữ thần nhiên :

- Chính các ngươi làm khó ta thì có. Sao các ngươi không về cung trình với Phu nhân các ngươi rằng ta đến chỉ với một việc là dẫn ba tên tiểu tử đi theo, ngoài ra chẳng có va chạm gì các ngươi cả? Tại sao các ngươi cứ phải đòi ta giao trả chúng chứ?

Long Cô Bà cau mày :

- Tiền bối nhất định chống lại Hoán Hoa cung?

Bạch Phát Long Nữ khẽ gằn giọng :

- Chống đối hay không các ngươi muốn hiểu thế nào cũng được. Ta làm gì cũng có chủ trương, nay ta đã muốn dẫn ba tên tiểu tử này đi thì hậu quả thế nào ta cũng mặc.

Thiệt Cô Bà cao giọng :

- Giám cung còn nói nhiều với mẹ ta làm gì? Cứ hạ quách mẹ ta rồi bắt mấy tên tiểu tử mang về Cung là xong. Kẻ nào chống đối Hoán Hoa cung thì kẻ đó phải chết.

Bạch Phát Long Nữ gạt đầu :

- Phải đó! Như vậy dễ giải quyết sự tình hơn. Xưa kia ta cũng có quy củ như vậy, kẻ nào trái ý ta thì kẻ đó phải chết.

Long Cô Bà trầm ngâm một lúc, không phải bà quá ngán đối tượng mà chỉ sợ nếu xuất thủ rồi từ nay giữa Hoán Hoa cung và Ma giáo sẽ gây thù kết oán, mà chính bà là người phát động niềm thù oán đó nên tất nhiên phải gánh trách nhiệm và hậu quả, trong khi Hoán Hoa cung còn phải đương đầu với nhiều lực lượng khác nữa.

Bà chưa kịp dứt khoát thái độ thì Thiệt Cô Bà đã cử cao lá cờ đen trong tay, giục :

- Lão thơ thơ, đừng phí thời gian nữa. Thanh toán mẹ già này xong thì mình còn phải đuổi theo bọn Nam Bắc bang, mất Trại Gia Cát là mình có tội nặng đó.

Bạch Phát Long Nữ cười nhẹ :

- Ngươi nói đúng, ai cũng có việc gấp, ta thanh toán các ngươi rồi còn phải cùng mấy tiểu tử đi ngay, không thể chậm trễ được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Lửa ma phá kiếm trận

Trong tình thế đó, Long Cô Bà chẳng còn biết làm sao nữa, đành lấy trong mình ra một lá cờ màu đỏ như máu, Từ Vi đàn chủ và Hoàn Hoa công chúa cũng lấy ra mỗi người một lá cờ nhỏ hình tam giác.

Thiệt Cô Bà trầm giọng :

- Công chúa còn chờ gì chẳng đứng theo vị trí?

Hoàn Hoa công chúa cấp tốc lùi lại.

Long Cô Bà đứng góc Nam, Thiết Cô Bà đứng góc Bắc, cả hai chẳng cần bước đi đâu cả, chỉ có Từ Vi đàn chủ đang Đông, Hoàn Hoa công chúa sang Tây, cả bốn ánh mắt bốn góc một khuôn viên rộng độ trượng, nhưng lạ lùng ở chỗ khuôn viên đó không bao trùm Bạch Phát Long Nữ và bọn Bạch Thiếu Huy. Bầy kiếm trận, nhưng chẳng bao vây địch, thế là nghĩa gì?

Tuy nhiên, Bạch Thiếu Huy thừa hiểu, họ không bao vây nhưng bên ngoài, đã có bọn Hoa nữ, cục trường ba phía do núi bao bọc, còn một phía thì hướng ra sông, tất cả bốn phía đều có bọn Hoa nữ mai phục, chỉ chờ chờ lệnh phát lên là cùng xuất hiện. Như vậy, bọn họ cần gì phải bao vây?

Biết là cục diện đã xoay chiều căng thẳng tốt độ rồi, Bạch Thiếu Huy rút chiếc Trúc tiêu cảm tay.

Phạm Thủ thấy thế, cũng rút trường kiếm thủ sẵn, Hương Hương không chậm trễ, nắm chặt đốc đoản kiếm, hòm hòm

Phạm Thủ bảo khẽ Hương Hương :

- Tam muội đứng sát phía hậu đại ca, đừng rời xa nhé!

Bạch Phát Long Nữ nhìn cả ba một thoáng, điểm nhẹ một nụ cười :

- Ta đã bảo, các người không cần phải xuất thủ. Đã có ta rồi, các người việc gì phải khấn trương?

Hương Hương ngây thơ hỏi :

- Giả sử bọn mai phục kia cùng xuất hiện một lúc, chúng tôi cũng chẳng động thủ nữa sao?

Bạch Phát Long Nữ gật đầu :

- Không cần!

Rồi bà bảo :

- Các người đứng đây, đừng bỏ đi đâu nhé, để ta dạo một vòng, quan sát chúng bố trí như thế nào.

Bà thốt xong, chống trường đi liền, vừa đi vừa lấy trong mình ra một chiếc lược gỗ, chải vuốt tóc bạc trắng buông dài chấm đất.

Bà chải tới đâu, những đóm lửa xanh bắn ra tới đó, như những điểm sao trời, song rơi đến đất rồi liền tắt phụt.

Bà đi vòng quanh bọn Long Cô Bà, cách họ xa xa.

Trong lúc đó, Long Cô Bà phát lá cờ màu đỏ lên, hơn ba mươi Hoa nữ từ trong cánh rừng chạy ra, đứng ánh mắt phía chánh Nam, nàng nào cũng thủ song kiếm

Hướng chánh Nam nhìn ra sông, nơi đó chẳng có chỗ thuận tiện cho các Hoa nữ nấp, nên chúng phải mai phục trong rừng, còn ba phía Tây, Bắc và Đông đều là cách núi, cây cối rậm rạp, bọn nào nấp tại ba phía đó, cứ theo cờ lệnh, xuất hiện ngay tại chỗ.

Thiết Cô Bà dao động cờ đen, điều khiển bọn chánh Bắc, Từ Vi đàn chủ cờ xanh chủ trì chánh Đông, Tường Vân cờ trắng, chuyên mặt chánh Tây, phía nào cũng đồng nhân số, cũng sử dụng song kiếm

Hoàn Hoa công chúa phát cờ vàng, có bốn đội Hoa nữ khác mỗi đội gồm mười tám nàng, nàng nào cũng thủ song kiếm từ bốn phía xuất hiện, ánh theo Đông nam, Tây nam, Đông bắc và Tây bắc.

Chu viên vòng vây rộng trên mười mấy mẫu, tám toán người bao vây dĩ nhiên không giáp liền với nhau được; nhưng đó là lúc tĩnh, khi trận thế phát động rồi, tám toán đó di chuyển theo phương pháp đã tập luyện trước, phân tán mỏng ra, tạo thành vòng vây rất kín đáo.

Cho nên, kẻ nào bị bao vây rồi, đừng tưởng là những khoảng cách đó dễ dàng qua lọt, trái lại vẫn chặt chẽ như thường, không kể bốn cao thủ bên trong sẵn sàng can thiệp nếu cần, không kể Hoàn Hoa công chúa chừng như là tay kém nhất, còn Ngọc Phiến Lang Quân với mấy tên võ sĩ.

Tám toán Hoa nữ trông thấy Bạch Phát Long Nữ vừa bước vừa chải tóc, rải lửa xanh khắp nơi, hết sức kỳ dị, nhìn bà ta trên trời, quên hẳn là chúng đang thủ trận.

Hương Hương cũng lấy làm lạ, hỏi khẽ Bạch Thiếu Huy :

- Bà ấy làm gì thế hở đại ca?

Tuy không hiểu tường tận, Bạch Thiếu Huy cũng biết đại khái là bà đang áp dụng một ảo thuật độc đáo nào đó của Ma giáo, ứng phó lại thế trận Kiếm hoa, chàng đắm đắm mắt theo dõi bà ta từng cử động một, không đáp câu hỏi của nàng.

Phạm Thủ kỳ dị như Hương Hương, lăm lăm :

- Bà ấy đang giờ pháp thuật gì đấy chắc!

Thiết Cô Bà cao giọng cảnh cáo toàn diện thế trận :

- Hãy đề phòng! Mụ già đó tinh thông thuật pháp lắm nhé, đừng để mắc mưu bà ta.

Bạch Phát Long Nữ đi chẳng bao lâu, đã gặp một vòng, tuy không rời xa bọn Long Cô Bà bao nhiêu, nhưng thực sự thì bà đã ra đến sát bọn Hoa nữ đi vòng quanh đủ bốn hướng, gặp trọn chu viên hơn mười mẫu, bà đi như thế chỉ phí một thời gian ngắn độ mấy phút, trở về đến chỗ cũ.

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Bà ta dùng phép “Xúc Địa Thành Thốn”, rút ngắn một chu viên hơn mười mấy trượng, đáng sợ thật!”

Đoạn, bà ta cao giọng :

- Các ngươi dàn thành trận thế rồi, sao chưa phát động?

Rồi bà dạy qua bọn Bạch Thiếu Huy :

- Giờ mình có thể đi được rồi!

Câu nói của bà vừa buông dứt, đột nhiên lửa bốc lên, lửa xanh dòn, càng lúc càng cao ngọn, lửa bốc nơi khoảng cách giữa bọn Long Cô Bà và Hoa nữ, nhưng lửa chưa chạm đến người nào.

Bên trong, bọn Long Cô Bà cũng như bên ngoài, bọn Hoa nữ, tất cả đều xám mặt, lo sợ vô cùng. Võ công dù có cao đến đâu cũng chỉ đối chiến với người chứ làm sao đấu với lửa? Huống chi lại là lửa ma, dĩ nhiên phải độc hơn lửa thường.

Bạch Thiếu Huy lo sợ cho Tử Vi đàn chủ, háp tấp hỏi :

- Lão bà ơi, bà định đốt cháy hết cả bọn sao?

Bạch Phát Long Nữ mỉm cười :

- Ta đã bố trí theo ý muốn, lửa chẳng bén vào người kẻ nào cả, nhưng chúng chẳng nên vọng động, trong nhào ra, ngoài ào vô, kẻ nào chạm phải là tuyệt mạng. Lửa chỉ cháy độ một lúc rồi tự nó tắt, chẳng cần ai chữa dập cả.

Thiết Cô Bà vừa sợ, vừa giận hỏi gấp :

- Lão thơ thơ, thơ thơ chưa phát động trận thế à?

Long Cô Bà lắc đầu :

- Chịu thôi! Có ra lệnh bọn Hoa nữ cũng chẳng trông thấy hiệu lệnh đâu, vì lửa ngăn chặn tầm mắt của chúng rồi. Và lại, chính mình cũng chẳng dám chạm vào lửa, còn bảo chúng hy sinh vô ích nữa sao?

Bạch Phát Long Nữ vẫy tay gọi bọn Bạch Thiếu Huy :

- Đi chứ! Đi theo ta!

Bà đi trước, băng mình ngang qua vùng lửa, ung dung đi như thường.

Bạch Thiếu Huy, Phạm Thủ và Hương Hương chẳng dám chậm trễ, bám sát phía sau.

Bọn Long Cô Bà giương tròn mắt nhìn, chẳng ai dám đuổi theo cả.

Ra khỏi vùng lửa, Bạch Phát Long Nữ vẫn bước đầu, nhắm vào bọn Hoa nữ đi tới, bất chấp chúng đang giăng ngang chặn bà.

Vô ích, bà làm y như trước, vừa bước vừa lấy lượt chải tóc, lửa xanh bắn ra tung tóe, làm bọn Hoa nữ hoảng sợ, phải tránh dạt qua hai bên, nhường lối cho bà và bọn Bạch Thiếu Huy đi thông thả.

Không bao lâu, họ ra khỏi sơn cốc.

Bạch Phát Long Nữ dừng chân, cất lược, đưa tay chỉ xuống chân núi, thốt :

- Từ đây xuống phía dưới, dọc đường ta đã bố trí sẵn lửa ma, các ngươi cứ đi đừng sợ chúng đuổi theo. Phía dưới, có người đang đón các ngươi đấy. Thôi, hãy đi đi, ta có việc gấp, không đưa các người xa hơn nữa được!

Bạch Thiếu Huy toan cất tiếng cảm tạ ơn bà cứu nạn, một cơn gió nhẹ thoảng qua, bà biến mất dạng.

Chàng lắc đầu buột miệng khen :

- Thân pháp nhanh đến thế là cùng! Thiết tưởng trên giang hồ chẳng tay nào luyện được thuật khinh công bằng bà ta nổi!

Bà đã khuất dạng, nhưng một giọng nói văng vẳng vọng trở lại tai chàng :

- Tiểu tôn nữ của ta có mắt chọn người đấy, ta mong người sau này đừng lạnh nhạt với nó!

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Cháu nội gái của bà là ai?”

Phạm Thủ gọi, làm chàng bỏ dở dòng suy tưởng :

- Đại ca, mình đi đâu đây?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Còn phải chọn đường nào nữa? Lão bà đã bảo là dưới chân núi có người chờ đón chúng ta, biết đâu chẳng phải do Trại Gia Cát sai đến?

Phạm Thủ trở mặt :

- Còn lão bà? Bà ta cũng do Trại Gia Cát sai đến giải cứu chúng ta?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Lão bà đó có thân phận cực cao, chắc chẳng phải người trong Nam Bắc bang đâu.

Cả ba theo đường mòn đi xuống, chẳng bao lâu, đến gần chân núi.

Phạm Thủ nhìn quanh lại, hỏi :

- Đại ca! Có ai ở đây đón chúng ta đâu?

Một tiếng cách vang lên, như tiếng cành khô gãy, tiếp theo đó, một bóng người từ nơi phía hậu một thân cây xuất hiện, cất giọng dịu dàng nói :

- Các người làm gì chậm đến thế? Làm ta chờ đây muốn tê dại cả đôi chân!

Người đó chính là Cửu Độc Nương Tử.

Phạm Thủ reo lên :

- Đại thơ! Có một mình đại thơ thôi à?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Dù có thiên quân vạn mã kéo tới đây, một mình ta cũng đủ đánh lui, cần gì phải có ai nữa?

Bạch Thiếu Huy nghiêm trang hơn, vòng tay chào Cửu Độc Nương Tử :

- Tại sao đại thơ biết bọn tôi sẽ đến đây mà chờ?

Cửu Độc Nương Tử cười khanh khách :

- Các hiền đệ quên là đêm đó, trên Vu Sơn, Quân sư có trao cho ta một bức cảm nang đó sao? Trong cảm nang, Quân sư bảo ta đúng giờ này, đến đây đón các người, phòng tiếp ứng.

Phạm Thủ trở mặt :

- Trại Gia Cát đã biết trước việc gì phải xảy ra ngay trong đêm nay, biết từ đêm đó à? Thế thì tài quá!

Hắn hỏi :

- Quân sư ghi những gì trong cảm nang?

Cửu Độc Nương Tử đáp :

- Quân sư căn dặn ta ở đây chờ, đừng đi đến sườn núi, nguy hiểm lắm.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Không có đề cập đến bọn tôi à?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Có chứ! Quân sư có nói, các ngươi sẽ gặp nguy hiểm nơi sườn núi, cho nên chờ đợi lâu quá chẳng thấy các ngươi đến đâu, suýt mấy lần ta toan rời chỗ nấp đi tiếp viện; nhưng rồi lại nghĩ, Quân sư liệu việc như thần, nên thôi. Cuối cùng thì đúng như Quân sư dự đoán, các ngươi đến!

Phạm Thủ lại hỏi :

- Mà Quân sư ghi làm sao trong cảm nang chứ?

Cửu Độc Nương Tử thốt :

- Tiền sơn mai nhẫn, thiên đao phân thân!

Phạm Thủ trở mặt :

- Tiền sơn mai nhẫn, thiên đao phân thân? Một bài sấm? Bí mật thế cơ à?

Cửu Độc Nương Tử lắc đầu :

- Không phải sấm, Quân sư chỉ chép y lời quẻ thôi. Mỗi lần giao cảm nang cho ai, luôn luôn Quân sư gieo quẻ. Lời quẻ làm sao, Quân sư ghi làm vậy, chẳng phải người bịa đặt ra đâu!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Xem ra, người trong Nam Bắc bang, ai cũng kính phục Trại Gia Cát. Nếu lão chẳng có thực tài, thì làm gì tất cả đều sùng kính lão như thần thánh?”

Cửu Độc Nương Tử hỏi :

- Các ngươi đã tạo ngộ những gì, hãy cho ta biết, thú thật chờ đợi các ngươi mãi, ta nôn nóng lạ!

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Sự tình dài dòng lắm, thư thả rồi ngu đệ sẽ tường thuật cho đại thơ nghe. Hiện tại ngu đệ xin hỏi, Quân sư bảo đại thơ chờ đón tại đây, gặp nhau rồi chúng ta sẽ phải đi về đâu?

Cửu Độc Nương Tử gật đầu :

- Dĩ nhiên, Quân sư có dự liệu việc đó. Các hiền đệ cứ đi theo ta, đến một chỗ nhất định rồi tức khắc sẽ biết là nên đi về đâu.

Bạch Thiếu Huy giục :

- Vậy cảm phiền đại thơ đi trước dẫn đường, mình vừa đi vừa đàm đạo với nhau.

Cửu Độc Nương Tử tán đồng :

- Đúng vậy, chúng ta đi ngay!

Nàng đi trước, bọn Bạch Thiếu Huy theo sau.

Vừa đi, Bạch Thiếu Huy vừa tóm lược sự tình, thuật cho Cửu Độc Nương Tử nghe.

Cửu Độc Nương Tử trở mặt :

- Các ngươi đã gặp Bạch Phát Long Nữ? Bà ấy là một vị tiên bối, thuộc Ma giáo, nghe nói đã chết từ lâu, không ngờ lại còn sống đến nay!

Đi được năm sáu dặm đường, Phạm Thủ bỗng hỏi :

- Chưa đến nơi sao đại thơ?

Cửu Độc Nương Tử đưa tay chỉ về trước mặt :

- Phía trước là cánh đồng Toàn Bửu, đi bộ một khắc nữa thôi sẽ đến nơi.

Vừa lúc đó một tiếng vút vang lên.

Bạch Thiếu Huy đưa tay đón bắt, một mũi tên ngắn có chùm lông trắng nằm gọn trong tay chàng. Nhìn mũi tên, chàng chau mày, lẩm nhẩm :

- Bạch Linh đàn chủ đã đến!

Phạm Thủ nhìn ra chung quanh, thấy thế núi hai bên không cao lắm, nhưng cây cối rậm rạp, dù có trăm người ngàn người nấp trong những hàng cây đó, nhất định không trông rõ được. Huống chi thời gian lại vào lúc đêm khuya?

Hắn tặc lưỡi :

- Chắc chúng nấp sau những rặng cây đó!

Cửu Độc Nương Tử thốt :

- Địa phương này có tên là Tam Lý Đường, núi hai bên ép lại , lối đi rất hẹp, nhưng chỗ hẹp chỉ dài độ một dặm thôi. Nếu chúng mai phục tại đoạn đường này, thì thật là mình xui xẻo lắm đó! Các người cứ đi tới, nhưng từ từ, đừng đi vào sâu lắm, khi đến cốc khẩu rồi, dừng chân lại đó chờ ta, để ta đi trước quan sát tình hình như thế nào.

Rồi nàng nhún chân nhảy vọt lên cao, nghiêng mình tả tả chụp một cành cây, từ cành cây đó chuyển sang cành cây khác, tiến đi. Trong khoảnh khắc, nàng mất dạng trong bóng đêm mờ.

Bạch Thiếu Huy dạy lại Phạm Thủ và Hương Hương :

- Hiền đệ và Tam muội theo ta!

Cả ba cứ đi, một lúc sau, đến gần cốc khẩu.

Bạch Thiếu Huy dừng chân, cao giọng hỏi :

- Có phải Bạch Linh đàn chủ ở trong cánh rừng đấy chăng?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Đến Cử Đạo Lương thối tiêu

Từ nơi đầu rừng phía tả, một giọng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo đó có tiếng chân người bước đi rất nhẹ, bước đi nói lên một dáng dấp dịu dàng, yêu điệu, rồi một bóng trắng xuất hiện trong tầm mắt cả ba.

Bóng trắng tiến dần, tiến tới dần, cuối cùng hiện ra với một nhan sắc diễm lệ, tân kỳ.

Dĩ nhiên, bóng trắng đó là một thiếu nữ, một giai nhân đúng hơn, huyền ảo trong bóng đêm với chiếc áo tha thướt màu trắng, bóng trắng đó, như Bạch Thiếu Huy dự đoán, chính là Bạch Linh đàn chủ Thích Bội Ngọc.

Sau lưng Đàn chủ có bốn tỳ nữ mang kiếm, bốn nàng là Bạch Linh tứ điệp, luôn luôn theo sát Đàn chủ bất cứ nơi nào, trong trường hợp nào.

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Xin chào Đàn chủ!

Bạch Linh đàn chủ nở nụ cười tươi như hoa, đôi mắt long lanh chớp nhìn Bạch Thiếu Huy, cất giọng trầm ấm hỏi :

- Bạch hộ pháp đã biết bốn tọa có mặt tại đây?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Mũi tên lông trắng thừa tiết lộ sự hiện diện của Đàn chủ tại đây, tại hạ dù ngu xuẩn đến đâu cũng phải hiểu!

Bạch Linh đàn chủ nhướng cao đôi mày :

- Thế ra, Bạch hộ pháp vẫn nhớ Thích Bội Ngọc này...

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Đại ca đi đến đâu, lưu tình đến đó, rõ đúng là một phong lưu tài tử”.

Bạch Linh đàn chủ dừng lại một chút, rồi thấp giọng hỏi tiếp :

- Hộ pháp có biết tại sao bổ tọa phải phát mũi tên đó chẳng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ!

Bạch Linh đàn chủ nheo mắt :

- Hộ pháp thử đoán xem!

Bạch Thiếu Huy lại lắc đầu :

- Tại hạ chịu thôi, chẳng thể đoán nổi!

Bạch Linh đàn chủ thấp giọng hơn :

- Bổn tọa vâng lệnh Giám cung, suất lĩnh Hoa nữ thuộc quyền, mai phục tại Tam Lý Đường, chúng đều thủ sẵn ám khí tẩm độc, ba người dù có võ công cao đến đâu, cũng không thể nào qua lọt...

Nàng trầm giọng một chút, tiếp nói :

- Bây giờ Bạch hộ pháp đã hiểu chưa?

Bạch Thiếu Huy vòng tay, nghiêm giọng :

- Tại hạ hết sức cảm kích Đàn chủ có hảo ý cảnh giác!

Bạch Linh đàn chủ nhìn Phạm Thủ và Hương Hương một thoáng, đoạn thốt rất khẽ, chừng như chỉ muốn cho một mình Bạch Thiếu Huy nghe :

- Cảnh tình hiện tại hết sức nghiêm trọng, sự sống chết cách nhau bằng một đường tơ, dù bổn tọa có ý riêng tư với Bạch hộ pháp, cũng chẳng làm sao cứu vãn được! Chỉ bằng nhân lúc đối thoại như thế này, Hộ pháp cứ dùng chiêu thức cũ, vờ đánh bổn tọa trọng thương, rồi vượt khỏi vòng vây, còn lại hai người, tạm thời giao cho bổn tọa.

Bạch Thiếu Huy giật mình, song chàng kịp lấy lại bình tĩnh vòng tay cung kính đáp :

- Một lần nữa, tại hạ xin đa tạ thanh tình của Đàn chủ!

Bạch Linh đàn chủ dùng pháp truyền âm nhập mật, giục chàng :

- Bạch hộ pháp xuất thủ gấp đi!

Bạch Thiếu Huy cười lớn :

- Đàn chủ biết hai người đó là chi của tại hạ chẳng?

Bạch Linh đàn chủ cười tươi :

- Hộ pháp cứ nói cho nghe đi!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Là nghĩa đệ và nghĩa muội của tại hạ đó! Làm thế nào tại hạ bỏ họ tại đây để mong thoát đi một mình?

Bạch Linh đàn chủ lắc đầu :

- Hộ pháp muốn bổn tọa tha luôn họ? Việc đó, bổn tọa không thể vâng theo rồi!

Phạm Thu sôi giận, nhấn mạnh :

- Ai muốn nguoi tha? Hừ! Nguoi thì tài ba gì lại nói lớn lối chứ?

Bạch Linh đàn chủ trầm gương mặt, cười lạnh :

- Ta biết ngươi là Phạm Thủ, kẻ đã được sư phó ta ra lệnh bắt cho kỳ được bằng mọi thủ đoạn! Ta có thể nào thả ngươi qua lọt nơi đây?

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy, dùng pháp Truyền âm nhập mật mà giục :

- Hộ pháp quyết định gấp đi, bốn tọa không thể duy trì được!

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Ý tốt xin lĩnh, lời trái xin khước từ. Đàn chủ cứ ra lệnh cho bọn Hoa nữ làm công việc của chúng!

Phạm Thủ bật cười ha hả :

- Đâu dễ dàng như thế? Làm gì để cho nàng tự do ra lệnh được chứ?

Vọt nhanh mình tới, tay hữu vươn ra, trường kiếm chớp lên liền, đồng thời hấn hét to :

- Ném thử nhất kiếm này xem!

Hắn đã cảm phần trông thấy đối tượng đưa mắt tổng tình với Bạch Thiếu Huy, dĩ nhiên thể công xuất phát phải nhanh phải mạnh.

Bạch Linh đàn chủ khẽ nhit đôi vai, nhảy về phía hậu, xa hơn năm thước.

Phạm Thủ cười ghê rợn, toan nhún chân vọt theo, nhưng Bạch Linh tứ điệp lướt tới, lấp khoảng trống cho Đàn chủ vừa bỏ, theo một chiến pháp tuần thực, phản công áng theo vị trí, vây Phạm Thủ vào giữa.

Vừa tạo vòng vây xong, bốn nàng cùng vung kiếm, cùng một loạt chém vào trung tâm.

Bạch Linh đàn chủ đưa tay vào mình lấy ra một lá cờ hình tam giác, màu trắng, vẫn dùng Truyền âm nhập mật, bảo Bạch Thiếu Huy :

- Bạch hộ pháp, nếu chẳng chạy đi, e không còn kịp nữa!

Bạch Thiếu Huy vội gọi :

- Phạm đệ lui lại ngay, chúng đang lập Tứ Diệp kiếm trận đấy!

Phạm Thủ vừa vung kiếm nghênh địch vừa quay đầu lại, đáp :

- Đại ca yên trí, một mình tiểu đệ cũng thừa đối phó với chúng.

Một bóng trắng chớp lên, một thanh đoản kiếm đã bay đến mặt hắn.

Hắn không hoang mang, không né tránh, quét ngang trường kiếm, chặt mạnh vào đoản kiếm.

Thiếu nữ đó không dám nghênh đón thanh trường kiếm, trích đoản kiếm ở ngoài vòng, đồng thời nhảy tạt qua một bên.

Nàng phía trước vừa tránh qua, hai nàng phía hậu và phía hữu vung kiếm quét tới.

Phạm Thủ sôi giận, hoành tay chém trả về phía sau, bất ngờ hai chiêu kiếm đó là hư chiêu, chỉ chớp lên rồi tắt liền, khi trường kiếm của Phạm Thủ quét đến, hai thanh đoản kiếm đã được rút về, thành ra Phạm Thủ lại đánh vào khoảng không lướt nữa.

Kế tiếp, hai đạo bạch quang xẹt tới, một bên tả một bên hữu, hai bên bắn vào người hắn.

Phải biết, bọn Bạch Linh tứ điệp sử dụng đoản kiếm, có cái lợi là vũ khí gọn, thủ pháp nhanh và lại cả bốn nàng chỉ thi triển toàn hư chiêu, nên không phí công lực bao nhiêu, còn Phạm Thủ dùng trường kiếm và với bất cứ nhất kiếm nào, hắn cũng dốc toàn lực, dĩ nhiên hắn phải mau thấm mệt hơn đối phương. Cũng may là hắn dày công tu vi, nếu phải tay nào, chắc chắn bị bốn nàng đánh bại rồi.

Chính Bạch Thiếu Huy cũng đã niếm mùi trận thế Tứ Diệp của họ một lần trong cánh rừng, khi đóng vai trò hộ pháp cho Tử Vi đàn chủ điều tức vận công chữa trị thương thế.

Qua một lúc Phạm Thủ nhận ra kiếm pháp của bốn nàng quả là lợi hại, những chiêu đưa ra hoặc thực hoặc hư, chiêu nào cũng tuyệt độc, nếu hắn không sử dụng tuyệt kỹ, ắt khó hạ được họ, lập tức hắn thét lên một tiếng, thay đổi đấu pháp liền.

Thanh trường kiếm hiện tại linh ảo vô tường, một biến mười, mười biến trăm, biến ngàn, kiếm quang ngời sáng trong bóng đêm, kiếm ảnh trùng trùng, kiếm phong rít lên rào rào như trút lốc Bạch Thiếu Huy thâm nghĩ :

- “À! Phạm đệ đã giờ đến Phán Quang kiểm pháp rồi!”

Bạch! Bạch!

Bốn thiếu nữ không tránh né kịp trước kiểm pháp kỳ diệu của hắn, bị hắn dùng sống kiếm đánh trúng vào huyết đạo, họ vẫn còn cảm đoàn kiếm, nhưng ai ở trong tư thế nào, cứ giữ nguyên tư thế đó, chẳng còn nhút nhát được, mừng rỡ là bốn hình gỗ.

Phạm Thủ thu kiếm, ngẩng mặt nhìn Bạch Linh đàn chủ, cười lạnh :

- Bây giờ thì ngươi bằng lòng cho bọn ta đi qua chưa?

Bạch Linh đàn chủ nằm mộng cũng không tưởng là phạm Thủ có tài nghệ siêu việt như vậy, nàng kinh hãi, vội nhảy lùi về phía hậu, xa hơn trước, hét lớn :

- Bạch hộ pháp bốn tọa dùng lời phải khuyến cáo, Hộ pháp chẳng nghe sao? Phải để gã họ Phạm lại đó, cấp tốc chạy đi, như vậy sẽ được an toàn, bằng cường lý, đừng mong sống sót.

Phạm Thủ bật cười ha hả :

- Chắc như vậy chăng? Có sở trường sở đoản cứ giờ ra đi, nhân dịp này ta cho ngươi một bài học đích đáng, từ nay đừng quen thói cao ngạo với bất kỳ ai!

Bạch Linh đàn chủ nhìn Bạch Thiếu Huy một chút, bất thành linh đưa cao lá cờ trắng trong tay lên, phát ba lượt.

Cờ phát là lệnh phát động thể trận, màn ác chiến đã cuốn cao. Bạch Thiếu Huy ngẫm ra hiệu cho Phạm Thủ và Hương Hương cùng chuẩn bị nghinh địch.

Nhưng một phút trôi qua, rồi hai phút rồi ba phút. Không có một động tĩnh nào xảy ra trong hai cánh rừng.

Bạch Linh đàn chủ nóng nảy, phát cờ trắng liên hồi, đồng thời quát :

- Bọn Hoa nữ chết rí ở đâu hết rồi? Sao chẳng xuất thủ?

Từ trong cánh rừng, có tiếng cười hăng hắc vọng ra, tiếng cười dứt, một thiếu phụ vận y phục đen xuất hiện, hướng Bạch Linh đàn chủ, cúi đầu chào mĩa :

- Bọn Hoa nữ đã ngủ say hết rồi, còn đâu mà hạ thủ, hờ Đàn chủ?

Bạch Linh đàn chủ biến sắc, hét to :

- Ngươi là ai?

Thiếu phụ áo đen cười khanh khách :

- Ngươi nghĩ ta là ai?

Nàng đưa tay chỉ bọn Bạch Thiếu Huy, tiếp nói :

- Ta với họ chẳng phải xa lạ gì, ta là thơ thơ của họ đấy!

Ngón tay đó, đột nhiên chuyển hướng, chỉ thẳng Bạch Linh đàn chủ, làm Đàn chủ kinh hãi, lùi lại một bước.

Nàng mở miệng định quát mắng, nhưng một mùi hương thoang thoang theo gió cuốn tới, một loại phấn hoa tản mát trong không gian, nàng hít phải mùi hương đó, cấp tốc đề tỵ chân khí, dòn ngay mùi hương đó ra ngoài, đồng thời quát :

- Ngươi đã làm gì bọn Hoa nữ?

Thiếu phụ áo đen vừa đưa tay vuốt lại mái tóc, vừa cười, đáp :

- Tôi làm gì chúng? Đàn chủ hỏi nghe hay quá, chúng buồn ngủ, chúng ngủ, có can gì đến tôi mà Đàn chủ sùng sộ chứ.

Thiếu phụ lại cười, cười rồi tiếp :

- Nghĩ cũng tội cho chúng, đêm hôm khuya khoắc, Đàn chủ ác làm chi, chẳng để cho những con người xinh đẹp tự hoa tự ngọc đó ngủ yên lành, giữ gìn sắc hương, hầu ngày nào đó tìm được tấm chồng xứng đáng, bắt họ thức làm chi thâu đêm suốt sáng, thần sắc phờ phạc tiêu tụy?

Bạch Linh đàn chủ giận quá, hoành ngang trường kiếm quát lớn :

- Ta giết ngươi!

Lập tức nàng vun kiếm lướt tới.

Phạm Thủ cũng đảo bộ bước ra, định chặn lại.

Nhưng Bạch Thiếu Huy đã ngăn hấn :

- Phạm đệ thư thả!

Thay vì vung kiếm, Bạch Linh đàn chủ thu tay về, rồi nhanh như chớp đưa tay kia ra, chụp nhanh vào cổ tay của Cửu Độc Nương Tử.

Cửu Độc Nương Tử để mặc cho đôi phương chụp vào huyết mạch, cất giọng âm dịu thốt :

- Ngươi làm gì thế? Ngươi chẳng có chút tình nghĩa gì với người anh em họ Bạch kia sao? Ta là thơ thơ của họ Bạch, ngươi không nên vô lễ với ta, họ Bạch sẽ hận ngươi đấy!

Nương tử vừa thốt vừa nheo nheo mắt hướng nhìn Bạch Thiếu Huy.

Bạch Linh đàn chủ đỏ mặt, quát át :

- Nói nhảm!

Cửu Độc nương tử bật cười khanh khách :

- Ta chẳng nói nhảm đâu! Tâm sự ngươi, ta hiểu rõ lắm rồi, ta biết, có thiếu nữ nào lại chẳng có lúc rung động xuân tình?

Bạch Thiếu Huy cũng thẹn đỏ mặt như Bạch Linh đàn chủ, không dám nhìn thẳng vào cục diện.

Cửu Độc nương tử tiếp nói :

- Đêm sắp tàn rồi, ngươi hãy ngủ một giấc đi, ngủ cho khỏe, còn tâm sự của ngươi, thơ thơ xin bảo đảm cho, đừng lo ngại mất Bạch lão đệ của thơ thơ!

Đang nắm cổ tay Cửu Độc nương tử, Bạch Linh đàn chủ từ từ lỏng ngón tay rồi buông thõng tay xuống, mí mắt nghe nặng cổ nhướn lên song không làm sao nhướn nổi.

Cửu Độc nương tử diu nàng đến sát cạnh rìng đặt nàng ngồi xuống, đưa tay xoa xoa trên gương mặt nàng, cười nhẹ, thốt :

- Gương mặt đẹp thế này, ai thấy chẳng yêu? Nhưng đang tiếc cho nàng là gặp phải Bạch lão đệ! Thành nàng mãi mãi ôm mối tình si, khóc hận muôn đời!

Phạm Thủ thấy Cửu Độc nương tử chế ngự xong Bạch Linh đàn chủ hết sức mừng rỡ, vội hỏi :

- Thơ thơ, đã hạ độc?

Cửu Độc nương tử cười hi hi :

- Gặp thơ thơ rồi, mười nàng cũng phải gục ngã nói gì một nàng? Nàng có trường kiếm, ta chỉ có một ngón tay thôi! Ngón tay tuy ngắn nhưng hữu dụng hơn trường kiếm của nàng!

Rồi nàng nheo nheo mắt, nhìn sang Bạch Thiếu Huy buông tiếp :

- Tuy nhiên, ngón tay ta đâu lợi hại bằng ánh mắt nụ cười của Bạch lão đệ!

Bạch Thiếu Huy thẹn quá, day mặt chỗ khác ấp ứng :

- Đại thơ trên mãi!

Cửu Độc nương tử nhìn lên nền trời, thốt :

- Thời gian cấp bách, ta phải đi ngay!

Hương Hương hỏi :

- Còn những người này?

Cửu Độc nương tử mỉm cười :

- Sáng ra, khi ánh dương quang bùng chiếu, tất cả sẽ tỉnh lại như thường. Ngươi sợ chúng bị lang sói ăn thịt chắc?

Nàng rào chân bước đi trước, bọn Thiếu Huy theo sau.

Qua khỏi Tam Lý Đường, họ đi một lúc nữa, đến chân núi nhỏ dựa vào chân núi là một cánh đồng bằng cuối cánh đồng là dòng sông, đồng không lớn lắm, trên cánh đồng đó có một ngôi nhà cỏ, cửa bằng cây kết lại, trong nhà có ánh đèn le lói chiếu ra ngoài.

Lúc đó, thời khắc đã đến canh hai, mảnh trăng đã chênh chênh về Tây, ánh sáng nhạt nhạt, không khí bắt đầu lạnh với sương đêm xuống nặng hạt.

Bạch Thiếu Huy nhìn quanh cất tiếng hỏi :

- Đến nơi rồi phải chăng đại tho?

Cửu Độc nương tử lại nhìn chàng mỉm cười :

- Tới rồi! Minh vào nhà đi thôi!

Nàng xô vệt cánh cửa, bước vào trước, ba người kia theo liền.

Gian nhà chẳng có vật gì nhiều, trung gian kê một chiếc bàn, có mấy cái ghế bao quanh, trên bàn có bình trà và mấy cái chén.

Cửu Độc nương tử thốt :

- Minh ngồi nghỉ một lúc, ai khát cứ uống!

Phạm Thủ hỏi :

- Còn Trại Gia Cát và các người kia? Họ ở đâu?

Cửu Độc nương tử lắc đầu :

- Ta cũng chẳng rõ. Từ lúc rời Vu Sơn hiện nay, ta chưa gặp người nào cả.

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Cái lão đó chỉ thích làm ra vẻ huyền bí mãi? Thật là khó chịu!

Hương Hương hương sang bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! còn bức cảm nang thứ ba, chừng nào đại ca mới mở ra?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Trên phong bì có ghi, khi nào đến Cửu Đạo Lương, sẽ mở ra xem.

Cửu Độc nương tử ạ lên một tiếng :

- Cửu đạo lương? Thì địa phương này là Cửu Đạo Lương đây.

Phạm Thủ giục :

- Vậy Đại ca mở gấp đi, xem lão ấy còn bày trò gì nữa?

Bạch Thiếu Huy lấy bức cảm nang mở liền. Trong cảm nang, có một mảnh giấy nhỏ, thoát tiên có năm chữ :

“Cửu Đạo Lương thổi tiêu”

Thiếp theo đó, có mấy giòng chữ nhỏ :

“Tất cả đều lưu lại ngôi nhà, cứ ngủ yên, chỉ mình Bạch lão đệ lên núi, đổi vàng trắng khuya thổi tiêu, tiêu tiêu sẽ vọng đến thuyền! Nhờ tiếng tiêu Cửu Khuyết...”

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Tiêu đệ biết lắm! Lão vẫn giả giọng thần bí, chẳng ai hiểu lão muốn nói gì!

Bạch Thiếu Huy lập đi lập lại những chữ trong cảm nang do Trại Gia Cát sắp xếp theo vần thi thất ngôn tứ cú, chàng trầm nghĩ :

- “Tại sao lão biết ta thổi được tiêu? Lão lại còn hiểu là Tiêu Âm Cửu Chuyển!”

Chàng ngẩn mặt nhìn mọi người, điểm một nụ cười thốt :

- Vậy ý tứ của trại Gia Cát rõ rệt lắm đó chứ, có gì bí ẩn đâu. Phạm đệ phải hần học? Lão ấy bảo ngu huynh đến Cửu Đạo Lương rồi thì thôi tiêu lên!

Phạm Thủ xì một tiếng không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Tiếng sáo Trương Lương

Phạm Thủ cảm bức cảm nang, đọc to :

“Nguyệt Lạc Tham Hoàng Lô Mãn Thiên

Đồng Lai Nhân Tại Ốc Trung Miên

Phiền Quân Độc Tại Cô Phong Tọa

Cửu Khuyết Tiêu Thỉnh Đáo Khách Thuyên”

Hắn buông bức cảm nang xuống, cười mỉa :

- Lại một bài thơ tứ cú, phỏng theo âm vận của bài thi xưa, tả cái cảnh đậu thuyền bên sông Cô Tô nghe tiếng chuông chùa Hàn San! Tiểu đệ chẳng rõ cái lão Quân sư này có dụng ý gì lại luôn luôn cầu kỳ, cố tạo bí mật, chừng như muốn tỏ là lão nắm trọn thiên cơ trong tay!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại Phạm đệ không hiểu đó thôi, chứ Quân sư đã chỉ dạy rõ ràng, câu thứ nhất, hoạch định thời gian, câu thứ hai là bảo một mình ngu huynh đi, còn Phạm đệ và tỷ tỷ với tam muội ở lại đây...

Phạm Thủ bùi môi :

- Nhưng còn cái vụ lên núi thổi tiêu để làm gì? Tại sao lão chẳng giải thích lý do?

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Điều đó ngu huynh chẳng biết chút nào mà nói tuy nhiên hai bức cảm nang trước đều dự đoán trúng việc, mình phải tin tưởng nơi bức thứ ba này! Phạm đệ chờ xem.

Cửu Độc Nương Tử bước tới gian phòng bên tả, vừa nhìn vào, vừa cười cất tiếng :

- Quân sư đã an bày chu đáo thật! Ở đây có cả chăn màn, lại đứng hai chiếc giường, ai đi đâu thì đi, người nào ở lại cứ vào đây, ngủ một giấc ngon lành!

Phạm Thủ hần học :

- Ngủ làm sao được khi một mình đại ca lên đỉnh thổi tiêu? Vạn nhất có điều gì xảy ra, thì chúng ta làm sao hay kịp để tiếp trợ?

Hắn gấn từng tiếng :

- Ai muốn ngủ, cứ ngủ, tiểu đệ không ngủ được đâu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Quân sư đã bảo, tất cả nên ngủ, biết đâu chẳng có lý do trong cái việc tất phải ngủ?

Cửu Độc Nương Tử tán đồng :

- Bạch lão đệ nói phải đó. Mình cứ đi ngủ!

Nàng đi trước, Hương Hương theo sát bên. Nàng đặt chiếc đèn xuống, nắm tay Hương Hương cười thốt :

- Tiểu muội hãy lại đây, nằm chung giường với ngu tử!

Phạm Thủ day qua qua Bạch Thiếu Huy :

- Đêm chưa tàn, đại ca hãy ngồi nghỉ một lúc rồi, cũng không trễ đâu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Không cần lắm. Phạm đệ cứ ngủ, bất quá ngu huynh chỉ ngồi điều tức một chút cũng đủ.

Phạm Thủ vẫn không chịu ngủ :

- Tiểu đệ không mệt nhọc chi cho lắm, dù có thức đến sáng cũng chẳng sao.

Cửu Độc Nương Tử trầm nghĩ :

- “Phạm lão đệ có những hành động khác thường, ta xem như hắn không phải là một nam nhân!”

Nàng bật cười khanh khách thốt :

- Cứ ở đó mà nương giường nhau mãi! Ai mệt thì cứ nằm, khách sáo với nhau chỉ làm mất thì giờ!

Phạm Thủ thoáng đỏ mặt, bước đến mép giường ngồi xuống, chứ không nằm.

Cửu Độc Nương Tử lại nghĩ :

-“ Ai thì không rõ, chứ Cửu Độc Nương Tử vẫn thấy như ban ngày! Được lắm, khi có cơ hội rồi, ta cất ván cho mà xem, còn giấu ta nổi chăng!”

Qua một lúc lâu, Bạch Thiếu Huy mở mắt, đứng lên thốt :

- Đã đến lúc rồi, các người cứ ngủ ngon đi nhé, tôi đi đây!

Phạm Thủ lo lắng ra mặt :

- Đại ca, nếu gặp cường địch, đại ca hãy hú lên một tiếng lon nhé, chúng tôi sẽ đến nơi lập tức!

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười :

- Phạm lão đệ không phải lo rồi lên như thế, cứ yên trí đi, Quân sư đã sắp bày rồi, nhất định chẳng bao giờ có sự sơ thất!

Bạch Thiếu Huy đưa tay quạt tắt ngọn đèn, từ từ bước ra ngoài, khép cánh cửa lại, rồi nhắm đỉnh núi tiến lên.

Núi không cao, song đường đi bất bình, lại hẹp, chàng phải dè dè từng bước một, len theo những cội tùng, tiến tới.

Gió đêm từng cơn lộng về, quạt cành, khua lá, rì rào, nghe buồn thảm làm sao!

Rồi chàng cũng lên đến đỉnh, chàng chọn một tảng đá bằng phẳng, ngồi xuống lấy chiếc tiêu ra.

Ngồi nơi đó, dưới bóng trăng, chàng còn thấy rõ ngôi nhà cỏ, chàng thấy giải trường giang với sóng nhấp nhô chiếu ngời ánh bạc, lòng miên mang nghĩ ngợi, tự hỏi chẳng biết chốc lát nữa đây, những gì diễn ra, lành hay dữ...

Bỗng từ nơi hương Tây nam, chừng như có bóng đen phiêu phưởng bay về phía chàng. Vì chẳng nhận định rõ ràng, chàng chưa hiểu bóng là một con chim lớn hay con người, nhưng bóng đó bay rất nhanh, bóng đó càng lúc càng lớn, lớn dần, cuối cùng hiện rõ một bóng người.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Người đó là ai, có thuật khinh công kỳ diệu quá!”

Bóng đó đến bờ sông, dừng lại.

Bạch Thiếu Huy đã ngờ, người đó hẳn là thuộc phe địch vì người đó mặt hướng sông, đưa lưng lại chàng, nên chàng không nhận diện được.

Chàng chỉ thấy thân vóc người đó rất nhỏ thó, dường tượng một nữ nhân.

Người đó đứng cạnh sông, nhìn quanh quẩn một lúc. Chừng như tìm tòi nhưng nơi đó có gì khác lạ ngoài mấy hàng cây rậm rạp?

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Đêm gần tàn, y từ đâu, mò mẫm đến đây, định làm gì? Hay là y tìm thuyền của Trại Gia Cát? Có đạo quân nào của lão mai phục nơi đây chăng? Rất có thể Quân sư nhờ chàng ngồi trên cao này, quan sát bên dưới, rồi thổi tiêu lên, tiếng tiêu sẽ báo hiệu cho đạo quân mai phục biết chăng?”

Không do dự chàng lấy tiêu đưa lên miệng.

Vừa lúc đó, người đứng cạnh sông đột nhiên quay mặt lại, y đã thấy ngôi nhà cỏ rồi.

Đôi mắt y mở to, nhìn tròng ngôi nhà cỏ, một tiếng hừ khẽ thoát ra từ cửa miệng y, rồi đôi chân từ từ bước tới.

Mặt người đó có lượt sa đen che khuất, nhưng đôi mắt có tinh quang đó chẳng xa lạ gì đối với chàng.

Chàng giật mình khi nhận ra người đó là ai, suýt bật kêu to.

Trời! Người đó chính là Hoán Hoa phu nhân!

Đúng rồi, Quân sư nhờ chàng dùng tiếng tiêu báo hiệu sự hiện diện của Hoán Hoa phu nhân, bây giờ phu nhân đã xuất hiện, chàng không thổi còn đợi lúc nào?

Lập tức, chàng lắng động bao nhiêu tạp niệm cho lòng thanh tĩnh, từ từ thổi điệu du dương.

Hoán Hoa phu nhân đã đi gần đến nhà cỏ, nghe tiếng tiêu, đột nhiên dừng chân lại, ánh mắt ngời lên vẻ kinh dị, ngẩng mặt nhìn quanh, tìm hướng phát ra tiếng tiêu.

Bạch Thiệu Huy càng thổi, Hoán Hoa phu nhân càng ngưng trứ tâm thần, lắng nghe.

Chàng thổi xong một khúc, chẳng thấy bóng người nào xuất hiện như đã dự đoán, chung quanh vẫn im lặng như thường thường Hoán Hoa phu nhân cũng đứng nguyên tại chỗ, lắng nghe xuất thần.

Cửu Chuyển tiêu, có cái sức hấp dẫn lạ lùng, vừa cho người nghe vừa cho người thổi, thổi một khúc rồi, vẫn phải thổi luôn, chẳng dừng lại được, dù muốn dừng.

Giọng tiêu khi trầm khi bổng, khi trượt khi thanh, khi buồn vui khi oán hờn, khi phẫn nộ, khi khoan khoái, bất thường có lúc vút ca như chuông ngân dài, có lúc hạ thấp như gió thoảng.

Hoán Hoa phu nhân dần dần bị tiếng tiêu mê hoặc, ánh mắt biến đổi theo âm điệu, nóng giận buồn thương đều hiện rõ, nhưng xem chừng ba ta sợ hãi đề phòng...

Bỗng phu nhân ngẩng cao mặt, nhìn lên đỉnh núi hỏi :

- Có phải Vô Danh đạo trưởng đây chăng?

Dù tiếng tiêu đang dịu dặt, ngân vang trong không gian tiếng gọi của phu nhân vẫn vọng đến tai Bạch Thiệu Huy, bởi dùng nội công thâm hậu truyền đi.

Dĩ nhiên, Bạch Thiệu Huy chẳng hề ứng tiếng, cứ tiếp tục thổi.

Đợi một lúc, phu nhân lại thốt :

- Vì kính nể đạo trưởng, tạm thời tôi buông tha chúng một phen.

Thốt xong, bà dậm chân, cầm hòn bỏ đi, trong thoáng mắt đã khuất dạng.

Bạch Thiệu Huy không ngờ Hoán Hoa phu nhân bỏ đi dễ dàng như vậy, lòng chàng khoan khoái vô cùng.

Dù bà đã đi rồi, chàng tiếp tục thổi cho dứt khúc.

Phương đông đã rạng màu da cá, trong rừng chim sớm đã líu lo, mặt sông đã có khói sương bay.

Tiếng tiêu dứt, một con thuyền từ trong đám khói sương vọt ra, từ từ cập bờ.

Bạch Thiệu Huy hết sức kinh hãi, nhận ra người đứng trên mũi thuyền chính là Trại Gia Cát, lão nhìn về hướng chàng tay vòng lại, điểm nhẹ nụ cười :

- Đa tạ Bạch lão đệ dùng tiếng tiêu thoái địch, xin xuống thuyền với lão phu!

Thì ra, lão Quân sư này là một thần nhân, biết trước mọi việc như lòng bàn tay!

Không đợi giục chàng đứng lên, gấp bước xuống chân núi.

Khi chàng đến nơi, Trại Gia Cát cùng Đại Trí thiền sư, Ngọc Hư Từ, Nam Linh đạo trưởng, Thiệu Nguơn Xung và các vị kia đã lên bờ.

Bọn Cửu Độc Nương Tử, Phạm Thủ và Hương Hương nghe tiếng động, cũng chạy đến.

Cửu Độc Nương Tử bước tới, nghiêng mình kính cẩn chào Quân sư :

- Thuộc hạ xin tham kiến!

Trại Gia Cát vội vàng đáp lễ :

- Hộ pháp thân khổ quá, xin đừng thủ lễ như vậy!

Phạm Thủ đến cạnh Bạch Thiếu Huy, hỏi khê :

- Có gì lạ không đại ca?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Lạ và nguy hiểm! Hoán Hoa phu nhân xuất hiện.

Phạm Thủ giương tròn mắt :

- Bà ấy và đại ca động thủ? Tại sao bọn tiểu đệ chẳng hay gì cả?

Bạch Thiếu Huy cười khô :

- Nếu đã động thủ, chắc ngu huynh bị bà ta hạ rồi. Bà bước đến gần nhà, bỗng nghe tiếng tiêu, tướng đầu chính là sư phó ký danh của ngu huynh, nên bỏ đi.

Phạm Thủ muốn hỏi nữa, Trại Gia Cát đã bước đến, cười tươi thốt :

- Một mình bạch lão đệ phá trọn ba cửa ải, thoát địch dễ dàng, giờ thì chẳng còn gì đang lo sợ nữa, hôm nay chúng ta có thể nghỉ tại đây một lúc.

Lão vậy tay gọi các vị tiền bối, rồi cùng nhau vào trong nhà.

Phía sau nhà, còn ba gian phòng, đám tiền bối không muốn để lộ hành tung, tạm trú trong ba gian đó, nhường phần ngoài cho bọn trẻ.

Cửu Độc Nương Tử lãnh phần việc canh phòng bên ngoài, chẳng người nào thấp thoáng dòm ngó.

Lúc còn tại Lưỡng Hà Khẩu, có tất cả hai chiếc thuyền, hiện tại chỉ còn một chiếc, vậy chiếc kia ở đâu? Còn nghĩa phụ chàng ở đâu? Bạch Thiếu Huy hết sức lo ngại, chàng muốn hỏi ngay Trại Gia Cát, nhưng Cửu Độc Nương Tử khuyên ngăn chàng, thành ra phải nhẫn nại.

Ngày đó tất cả nghỉ chân tại Cửu Đạo Lương, chẳng gặp điều gì nguy hại cả.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người mới khởi hành. Họ xuống thuyền đi luôn hai ngày, chẳng hề lên bộ. Trừ Trại Gia Cát ra, tất cả chẳng hiểu mình đi đến đâu, và lúc nào thì tới nơi.

Qua ngày thứ ba, thuyền đến Khảm Dục Hà, họ bỏ thuyền lên bộ.

Đoàn người do Ngọc Chân Tử dẫn đầu, đi mãi hết ngày, sang đêm, đầu canh một, đến một ngọn núi cao, trong bóng tối mờ mờ, họ trông thấy một tòa miếu cổ.

Ngọc Chân Tử dừng chân lại, vòng tay thốt với mọi người :

- Trước mắt chúng ta là Bạch Kê quán, bần đạo xin đưa các vị đến đó.

Lão nhân hướng ngôi miếu đi tới.

Phạm Thủ đi kèm bên Bạch Thiếu Huy, thấp giọng hỏi :

- Đây là địa phương nào hở đại ca?

Bạch Thiếu Huy chẳng hiểu gì hơn hẳn, lắc đầu, và lại chàng biết rõ Trại Gia Cát muốn giữ hành tung bí mật, nên suốt đường dài, lão chẳng hề nói tiếng gì, do đó chàng ra hiệu cho Phạm Thủ không nên hỏi gì nữa, cứ nhẫn nại mà đi.

Khi đoàn người đến quán, bên trong có một lão đạo sĩ bước ra, âm thầm vẫy tay chào, âm thầm ra dấu mời tất cả vào. Tuyệt nhiên, song phương chủ khách chẳng ai nói với ai một tiếng.

Qua khỏi đại điện, dọc theo hành lang, hướng về bên tả, một lúc sau, họ đến hậu viện.

Ngôi miếu được dựng lên chỗ tịch tịnh, chung quanh toàn trồng ngô đồng, đúng là nơi lý tưởng cho ai muốn ẩn dật.

Trong miếu có mấy con chó lớn, chó trông thấy người lạ, vẫn không sủa chúng nằm bất động như chó đất.

Chàng trầm nghĩ :

- “Có lẽ đàn chó này là những con vật của Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Ngọc đây!”

Chừng như người trong miếu hay trước đoàn lữ hành sắp đến, nên khi nội bọn vào hậu viện, một tiệc chay tươm tất được dọn lên bàn sẵn sàng.

Khi sâu trong miếu rồi, lão đạo trưởng mới cất tiếng :

- Đệ tử chẳng hay biết về tai nạn của Chương môn nhân, may nhờ Thạch Trung Long báo tin, do đó không tiếp nghinh kịp lúc, mong Chương môn nhân thứ tội!

Đĩ nhiên, lão đạo quy, trong khi tạ tội, lão quy nhưng đôi mắt cứ nhìn chừng Ngọc Chân Tử.

Trong bọn chỉ có Trại Gia Cát mặc áo bát quái. Còn thì tất cả đều mặc y phục tục gia cho nên chẳng nhận ra Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử bước tới, vẫy tay từ từ thốt :

- Huyền Thanh! Người đứng lên, cái kiếp vận của bốn tọa xui nên như thế, người chẳng có lỗi gì cả.

Lão đưa tay gỡ lấy chiếc mặt nạ da người, bày gương mặt thật lộ hẳn vẻ tiên phong đạo cốt.

Thì ra trong mấy hôm ở trên thuyền. Trại Gia Cát đã cải sửa dung mạo cho đạo trưởng, khôi phục lại nguyên trạng, bởi lão bị người trong Hoán Hoa cung hủy diệt dung nhan. Tuy đã cải sửa rồi, lão chưa dám để lộ mặt thật ngay vì Trại Gia Cát phòng ngừa kẻ theo dõi.

Rồi Ngọc Chân Tử cũng gỡ chiếc mặt nạ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mưu kế an bày

Huyền Thanh lạy mừng Chương môn xong, đứng lên nghiêng mình thốt :

- Đệ tử đã dọn sẵn tiệc chay, xin Chương môn nhân và các vị hãy tạm dùng đỡ dạ.

Ngọc Hư Tử hỏi :

- Thạch Trung Long đại hiệp và Đái Lương đại hiệp còn ở đây chứ?

Huyền Thanh gật đầu :

- Còn

Ngọc Hư Tử bảo :

- Mời hai vị đó đến đây!

Không bao lâu, hai người đó đến nơi, tham kiến Trại Gia Cát xong, lại chào hỏi mọi người.

Trại Gia Cát an ủi mấy câu, rồi bảo cả hai cùng ngồi xuống.

Vì quán Bạch Kê thuộc phái Võ Đương, hiện tại Ngọc Hư Tử chẳng khác nào là chủ, lão cũng ân cần mời cả hai cùng ngồi.

Trại Gia Cát đưa mắt nhìn Thạch Trung Long, ý chừng muốn nghe họ Thạch báo cáo tình hình.

Thạch Trung Long hội ý, cất tiếng :

- Ty chúc vâng lệnh Quân sư, y theo cầm nang thi hành, điều thứ nhất, đã bắt sống được Đường chủ Thân Cơ đường là Đường Trần Càn...

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra, lão này lưu lại Vu Sơn là để bắt Đường Trấn Càn!”

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Nhưng rồi để lão sống mất?

Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long thoáng đỏ mặt :

- Không có việc gì giấu được Quân sư cả! Thì lão bị vây khốn trong Kỳ môn trận, có rất nhiều hình nhân, mình tưởng đầu lão dùng hết ám khí mang theo người, không ngờ lão còn dành lại một phần. Sáng ra, trận pháp hiệu nghiệm về ngày, lão không cần dùng đến ám khí thuộc hạ cứ tưởng là lão phóng hết rồi, mới xua người vây hãm lão, đồng thời khuyến cáo lão quy hàng, bỗng lão vùng tay, ám khí bay ra tới tấp, thủ hạ trúng phải chết hết, chỉ còn lại một mình thuộc hạ nhanh chân chạy thoát. Tuy nhiên lão cũng bị thuộc hạ đánh trúng một chưởng, gây trọng thương, lão mang thương thế vọt vào rừng.

Trại Gia Cát thở dài :

- Hồng! Hồng! Lão phu giao trách vụ đó cho Thạch huynh, đã nghĩ rằng Thạch huynh và lão vốn quen biết nhau, có thể nhân đó, thuyết phục lão, nếu không thuyết phục được thì cũng phải mua chuộc nhân tình thả lỏng cho lão đi, giành cho huynh một đất đất thoái hậu ngày sau. Ngờ đâu Thạch huynh lại động thủ với lão! Như vậy có khác nào khuyến khích lão hết lòng hết sức tiếp trợ Hoán Hoa phu nhân để báo cái hận vừa qua? Chẳng khi nào lão quên được một chưởng của Thạch huynh đâu!

Thạch Trung Long ngậy người một lúc, ấp úng :

- Thuộc hạ kém sáng suốt quá, thành đã làm một việc đáng tiếc!

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Việc đã lỡ rồi, thì thôi, bỏ qua đi, đừng thắc mắc làm chi nữa. Từ nay về sau, trong mỗi lần hành sự, Thạch huynh nên thận trọng hơn là được!

Thạch Trung Long cúi đầu nhận tội.

Trại Gia Cát lại hỏi :

- Còn điều thứ hai?

Thạch Trung Long đáp :

- Đúng như Quân sư chỉ thị, thuộc hạ đến đỉnh núi, chặn được chim câu truyền tin.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Lướt gió, cỡi mây, đuổi theo chim, ngoài Thạch Trung Long ra, trên thế gian này còn ai làm nổi? Chiêu văn thủ pháp của Thạch huynh quả vô địch thiên hạ.

Quở việc trước, Trại Gia Cát phải khen việc sau, lấy lòng thuộc hạ, cái khéo trong việc chỉ huy là vậy, người bị quở quên đi thẹn thùng mà phồng mũi với sự tuyên dương sau cùng.

Thạch Trung Long nói tiếp :

- Rồi Đái huynh trộm được Ngọc phù của Chương môn nhân phái Vũ Đương, đến nơi hội hiệp với thuộc hạ.

Trại Gia Cát phe phẩy chiếc quạt lông cười nhẹ :

- Lão phu sắp xếp kế hoạch đầu vào đấy phù hơn thời gian, cho nên, ai xong việc rồi, vẫn có thể tiếp trợ đồng bạn.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Làm sao lão biết đúng thời gian sự việc xảy ra mà phân công hành sự! Quả thật lão là con người phi thường”.

Trại Gia Cát lại hỏi :

- Các vị hành sự có được bí mật chăng?

Hạo Thiên Cầu đáp :

- Đã có linh khuyến dẫn đường, chắc không thể nào bại lộ tung tích đâu!

Trại Gia Cát ra về hải lòng :

- Vậy là hay lắm.

Phi Thử Đái Lương lấy chiếc Ngọc phù giấu trong mình ra, trình lên :

- Thuộc hạ đã đánh tráo vật giả, lấy vật thật, xin Quân sư xem.

Trại Gia Cát mỉm cười, vừa đưa tay tiếp nhận Ngọc phù, vừa thốt :

- Lão phu định trộm Ngọc phù, là để thử tín với Bạch Kê quán, hiện tại thì khỏi dùng đến rồi.

Lão trao sang Ngọc Hư Tử :

- Xin đạo trưởng hãy giữ lấy!

Đái Lương lại lấy ra một vật khác thốt :

- Còn đây là chiếc ấn ban lệnh của Hoán Hoa cung.

Trại Gia Cát vừa đón lấy, vừa cười nhẹ :

- Cái tài giả tạo vật dụng của Đái huynh, găm trên đời có một!

Thì ra, Đái Lương đã nhái theo vật thật, tạo vật giả? Chiếc ấn đó là ấn giả của Hoán Hoa cung?

Bạch Thiếu Huy bây giờ mới nhận ra, Trại Gia Cát chẳng những có tâm cơ quỷ thần chẳng hiểu thấu, mà còn có tài dụng người, đứng sở trường.

Trại Gia Cát day qua Ngọc Chân Tử :

- Phiên đạo huynh gọi Huyền Quán chủ đến đây.

Ngọc Chân Tử đi liền, khoảng khắc sau, đưa Huyền Thanh đại sĩ đến.

Trại Gia Cát hỏi mượn giấy bút.

Thay vì đợi Huyền Thanh mang ra, Trại Gia Cát đi theo lão vào thư phòng, một lúc lâu huyền Thanh trở ra, vẫy tay gọi Đái Lương :

- Quân sư muốn nói gì đó với đại hiệp!

Đái Lương vào thư phòng, lát sau trở ra, tay cầm một ống trúc, chẳng nói năng gì với ai, đi thẳng ra ngoài miếu.

Sau cùng, Trại Gia Cát và Huyền Thanh trở lại bàn tiệc.

Gương mặt Trại Gia Cát tươi rói, lão luôn luôn cười, lão nhìn mọi người thốt :

- Quán chủ Bạch Kê có ý thết đãi chúng ta, mình nhập tiệc là vừa!

Lão nâng chén rượu lên, cao giọng tiếp :

- Trước hết chúng ta hãy mừng cho phái Vũ Đương, từ nay đã được phục hồi danh vị!

Lão lại nhìn quanh mọi người một lượt nữa, rồi tiếp :

- Trước khi trời sáng, chúng ta tức tốc khởi hành, đưa nhị vị đạo trưởng Ngọc Hư và Ngọc Chân về Huyền Nhạc quán.

Lời nói của Trại Gia Cát buông ra, làm mọi người sững sốt: Làm thế nào hai vị đạo trưởng trở về núi được?

Dù hiện tại, họ đã phục hồi dung mạo, dù Đái Lương đã đột nhập trộm Ngọc phù, song đã người trên Vũ Đương sơn, giả mạo Chương môn, giữ quyền điều khiển, nếu họ về thì làm sao trong nhất thời phân biệt được chân giả? Không khéo lại có cuộc tranh chấp, sanh ra lưu huyết, mà bọn đệ tử trên núi rất có thể bênh vực kẻ giả, đánh đuổi người thật!

Nhưng Trại Gia Cát đã long trọng tuyên bố như vậy, hẳn phải có chủ trương, tất cả đều đặt niềm tin nơi lão.

Ngọc Hư Tử và Ngọc Chân Tử cùng đứng lên, trịnh trọng nâng cao chén rượu, trịnh trọng thốt :

- Phục vị cho anh em bản đạo, là cái ân đức lớn của Quân sư, toàn thể phái Vũ Đương xin khắc ghi muôn đời!

Trại Gia Cát cười lớn :

- Việc đó dễ như trở bàn tay, có gì nhọc nhằn đâu mà hai vị đạo huynh nói đến ân nghĩa? Lão phu xin tất cả yên trí, kết quả sẽ như chúng ta mong muốn.

* * * * *

Đêm dần dần tàn, canh năm sắp đến.

Trăng non đã lặn, sao thưa dần, mờ dần, vầng trăng, mờ sao, cảnh vật chìm trong tối tăm

Trước cánh rừng cạnh quán, có hai bóng đen xuất hiện, hai bóng đó mặc áo rộng, mặt bao trùm, từ từ tiến đến quán.

Chừng như họ là hai đạo nhân.

Lúc đó đèn trong Bạch Kê quán đã tắt hết. Nơi cửa quán có hai người vận y phục đen, đứng bên tả hữu, mỗi người đều có thanh trường kiếm bên hông.

Đạo nhân đi đầu thăm nghĩ :

- “Chỉ có thuộc hạ của Thống lĩnh mới vận y phục đen, và đêm nay đúng là phiên tuần sát của Nam Cung thống lĩnh!”

Y bước tới trước mặt hai người áo đen, vòng tay toan mở miệng chào, người bên tả lạnh lùng quát khê :

- Người anh em nào đó, có biết quy củ chăng?

Đạo nhân đi đầu giật mình, đưa tay vào mình, lấy ra một mảnh giấy, cười cầu tình, thốt :

- Anh em bản đạo vâng lệnh gọi đến đây!

Người áo đen không buồn nhìn mảnh giấy, lạnh lùng hừ một tiếng :

- Vâng lệnh đến đây đêm nay, chẳng phải chỉ có một vài người, hai người phải vất bỏ khăn bao mặt, xưng tên đi, cho ta thông báo!

Đạo nhân lại giật mình lướt nữa, nghĩ thăm :

- “Còn ai vâng lệnh gọi, đến đây nữa?”

Y đưa tay gỡ vuông khăn bao mặt, rồi nghiêng mình, tên, hiệu :

- Anh em bản đạo, thuộc chữ Võ, số hiệu một và hai, cảm phiền đại ca vào trong thông báo.

Đạo nhân đứng phía sau cũng lột vuông khăn bao mặt.

Một người có đôi mày dài, mắt to, hàm râu cũng dài điểm trắng, trông giống Ngọc Hư Tử như tạo.

Còn người kia, vận áo màu lam, râu còn đen, thân vóc cao lớn, đúng là tướng mạo Ngọc Chân Tử.

Người áo đen buông gọn :

- Các người theo ta!

Y quay mình đi trước.

Tên thuộc chữ Võ, số một và tên kia, số hai, theo sát người áo đen, chẳng xa có một người áo đen khác, đứng lặng.

Hai tên thuộc chữ Võ bước ngang qua mặt, người áo đen đó chừng như chẳng trông thấy, không hỏi han gì cả.

Đến hậu viện, chúng nhìn lên, thấy hai thiếu nữ bao mặt, mang kiếm đứng chắn trước mặt, hai nàng hét :

- Kẻ nào đến đó?

Người áo đen đáp :

- Nhân viên chữ Võ, hiệu số một và hai! Vâng lệnh gọi đến trình diện.

Thiếu nữ đứng bên hữu thốt :

- Bảo chúng đứng đây, chờ một chút!

Nàng quay mình, vào hậu viện, một lúc sau, trở ra quát :

- Thống lĩnh bảo tên hiệu số một vào ngay!

Tên số một vâng một tiếng bước tới, không đợi người áo đen dẫn.

Thiếu nữ buông gọn :

- Theo ta!

Tên số một bước đi, tên số hai chưa có lệnh cho vào, không dám nhúc nhích.

Gian phòng khách lúc đó, đèn đốt sáng choang, trên chiếc y giao, một lão già ốm đang ngồi, lão vận chiếc áo dài màu tro.

Nếu không là Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ, thì lão là ai nữa?

Tên chữ Võ, hiệu số một bước tới một bước, vòng tay nghiêng mình :

- Ti chức tham kiến Thống lĩnh!

Nam Cung Vô Kỵ cười nhẹ, gật đầu :

- Ngồi đi!

Người áo đen mang đến một chiếc ghế.

Đã được chọn giả mạo Ngọc Hư Tử, nắm quyền Chương môn phái Vũ Đương, dĩ nhiên tên chữ Võ hiệu số một phải có thân phận khá cao, hiện tại, hấn khiêm tốn trước vị Thống lĩnh, là vì lễ độ, chứ chưa hấn thuộc quyền sai xử của Thống lĩnh, nên hấn không do dự ngồi liền.

Hấn hỏi :

- Thống lĩnh cho vời ti chức đến đây, có điều chi dạy bảo?

Nam Cung Vô Kỵ đưa tay vuốt nhẹ chòm râu, từ từ thốt :

- Bốn tọa vâng lệnh tuần thị khắp các địa phương, quan sát qua tình hình các môn phái. Người phụ trách phái Vũ Đương vậy tình hình như thế nào, hãy tường thuật cho bốn tọa nghe.

Giả Ngọc Hư Tử đáp :

- Ti chức lãnh nhiệm vụ vừa được nửa năm, trong thời gian đó, vì tuân chỉ thị của Đường chủ mà cũng để đúng hành vi của Ngọc Hư Tử, ti chức chẳng dám can dự vào việc của phái, bởi trước kia Ngọc Hư Tử cũng thế sự vụ trong toàn phái đều do Ngọc Chân Tử điều hành cả.

Nam Cung Vô Kỵ trầm gương mặt cười lạnh :

- Như vậy người chẳng hiểu chi cả?

Gia Ngọc Hư Tử giật mình, biến sắc cúi thấp đầu, ấp úng :

- Thống lĩnh lượng xét cho, ti chức âm thầm hoạch định mưu lược, vả lại Tổng hương đường chỉ cấm cho ti chức mười hai viên Duyệt Phục đơn, mà trong phái Vũ Đương hàng chữ Ngọc gồm chín người, hàng chữ Huyền hai mươi bốn người, hàng chữ Linh gồm tam mươi bốn người, với số thuốc tiếp nhận đó, ti chức làm sao phân phối cho đủ số người? Do đó ti chức bàn bạc với số hiệu hai là giả Ngọc Chân Tử tạm thời hãy chọn những tay lợi hại trong phái, cho uống thuốc trước. Những kẻ đã uống thuốc có bốn tên thuộc hàng chữ Huyền.

Nam Cung Vô Kỵ, gật đầu :

- Rồi sao nữa?

Gia Ngọc Hư Tử tiếp :

- Nửa tháng trước đây, Phân cung Vu Sơn có cấp cho ti chức một loại thuốc khác tên là Tán Công đơn, độc tánh phát tác rất chậm, nhưng rất mạnh, phải phân ra cho uống làm ba kỳ. Hiện tại, thì toàn thể môn đệ Vũ Đương tại núi đã uống xong, chỉ còn năm phân quán rải rác khắp nơi, thì ti chức bảo Giả Ngọc Chân Tử tuần tra, tùy tiện cho uống.

Nam Cung Vô Kỵ lại hỏi :

- Người có nghĩ đến bọn đệ tử tục gia chăng?

Già Ngọc Hư Từ nói :

- Từ lúc Chương môn nhân nhóm đệ tử tục gia là Lưu Văn kiểm khách Quý Đình Phương thất tung, ti chức có sai phái Thọ Nhất Phong thừa cơ hội, cho họ uống Tan Công đơn, song đệ tử tục gia tản mạn trên khắp giang hồ, muốn gặp đủ mặt cũng chẳng phải là việc dễ. Tuy nhiên ti chức vẫn cố gắng thi hành nhiệm vụ, cho đến khi nào chọn vẹn thì thôi!

Nam Cung Vô Kỵ ngẩng mặt lên không cười ròn, giọng cười nghe rộn vô cùng.

Già Ngọc Hư Từ biến sắc mặt nghiêng mình, cung kính khấn cầu :

- Ti chức có chỗ nào không phải, xin Thống lĩnh chỉ điểm cho...

Nam Cung Vô Kỵ ngung bật tràng cười, gật đầu :

- Người hành sự như vậy đáng khen lắm!

Lão đứng lên, vòng tay thốt, như thốt với hư vô :

- Đại khái sự tình, hai vị đạo huynh đã nghe rõ rồi chứ? Giờ thì hai vị có thể ra mặt được rồi.

Già Ngọc Hư Từ giật mình, xanh mặt không rõ Thống lĩnh đối thoại với ai và người đó ẩn nấp nơi nào!

Cánh cửa bên hông khách sảnh mở rộng, hai người thông thả bước tới.

Hai người đó dĩ nhiên là Ngọc Hư Từ và Ngọc Chân Từ thật sự.

Nếu đem hai Ngọc Hư Từ đặt cạnh nhau, tất chẳng thể nào phân biệt nổi ai là thật ai là giả!

Già Ngọc Hư Từ càng biến sắc, nhìn trân trối Nam Cung Vô Kỵ, ấp úng :

- Thống lĩnh thế này là...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Trở về ngôi vị

Nam Cung Vô Kỵ cười lạnh :

- Phu nhân đã chọn hai thuộc viên khác thay thế các người, các người hãy theo ta về cung phục lệnh.

Lão hỏi vọng ra ngoài :

- Đã bắt tên chữ Vô hiệu số hai chưa?

Có tiếng thiếu nữ cười khanh khách, đáp :

- Trình Quân sư rõ, Bạch lão đệ đã hạ thủ rồi!

Vừa lúc đó, từ phía hậu, bốn người bước ra, đó là các vị thiền sư Đại Trí, Đại Thông, cùng Nam Nhạc quán chủ và Chương môn nhân Hình Ý môn.

Họ vẫn còn vận y phục tục gia.

Nam Cung Vô Kỵ, chính là Trại Gia Cát hóa trang, vừa trông thấy họ, bật cười khanh khách, đưa mắt nhìn ra phía ngoài, rồi quay lại Ngọc Hư Từ và Ngọc Chân Từ, vòng tay thốt :

- Trời chưa sáng hai vị đạo huynh hãy lên đường gấp đi!

Đại Trí thiền sư vòng tay chữ thập, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Cung hi đạo huynh khôi phục nguyên vị!

Nam Nhạc quán chủ và Thiệu Ngươn Xung cũng vòng tay thốt :

- Cung hi đạo huynh!

Ngọc Hư Từ hấp tấp đáp lễ, đoạn hướng sang Trại Gia Cát :

- Đại đức của Quân sư, Vũ Đương phái xin ghi khắc ngàn đời, tiện đây bần đạo cáo từ!

Đạo trưởng chào quanh mọi người, đoạn cùng Ngọc Chân Từ rời hậu viện, ra khỏi quán, tiến thẳng đến Vũ Đương sơn.

Lúc đó, Bạch Thiều Huy, Phạm Thù, Cửu Độc Nương Tử và Hương Hương đã vào đến nơi.

Tên chữ Võ, số hiệu một, đã nghe rõ ràng cuộc đối thoại của họ, hấn đã phần nào hiểu sự tình, mồ hôi rịn ra ướt trán, đầm ướt mình, hấn rung rung giọng hỏi :

- Ngươi... ngươi là Quân sư của Nam Bắc bang?

Trại Gia Cát không lưu ý đến hấn, hướng sang các vị đạo trưởng và thiền sư, Chưởng môn nhân :

- Trời sắp sáng rồi đây, chúng ta gấp lên đường thôi!

Cửu Độc Nương Tử hỏi :

- Còn tên chữ Võ hiệu số một này?

Trại Gia Cát đáp :

- Nếu hấn bằng lòng hợp tác, chúng ta có thể mang hấn theo.

* * * * *

Trung Sơn một trong năm ngọn núi cao nhất Trung Nguyên, vì vị trí tại trung tâm, nên cũng có cái tên Trung Nhạc.

Trung Sơn gồm hai đỉnh, Đại Thất Phong và Tiểu Thất Phong. Trung Sơn nổi tiếng nhờ ngôi Thiệu Lâm tự, nằm về triền bắc Tiểu Thất Phong.

Ngôi danh tự nằm giữa khu rừng tùng uy nghiêm, đồ sộ.

Trên con đường dẫn đến Thiệu Lâm tự, về phía Bắc hiện có một đoàn người ngựa, đang từ từ tiến tới.

Đàn người ngựa đó, gồm năm chiếc kiệu, theo sau năm chiếc kiệu có một người cỡi ngựa, người đó có bộ râu dài, râu và tóc đã điểm hoa râm, theo sau người cỡi ngựa, có bốn đại hán, hông giắt đao, người nào cũng mày rậm, mặt tía ngực ưỡn tới trước, trông oai hùng vô cùng.

Nhìn vào nghi vệ đó, ai ai cũng hiểu là một vị quan lại nào đó, đến Thiệu Lâm tự dâng hương.

Đoàn người ngựa đến bình đài, trước cổng chùa đứng lại.

Nơi đó, có ba tăng nhân vận áo màu tro, luôn luôn túc trực, chờ nghinh đón khách thập phương đến dâng hương.

Kiệu vừa dừng lại, bốn đại hán bước tới, phân đứng hai bên. Người cỡi ngựa tiến tới, xuống ngựa, bước tới chiếc kiệu đầu, vén bức rèm, trong khi đó, một vị tăng tốc độ năm mươi, chắp tay chữ thốt :

- Tiểu tăng là Thắng Thanh, kính chào quý khách!

Người cỡi ngựa, tức vị Tổng quản của quan viên đó, vòng tay đáp lễ :

- Bạch với đại sư, có Nam Dương phủ đài Tắt đại nhân, thuận đường đi ngang qua đây, muốn vào quý tự lạy Phật, xin đại sư thông báo với Phương trượng!

Y lấy một tấm danh thiếp, trao cho Thắng Thanh.

Thắng Thanh tiếp nhận danh thiếp, day qua một tăng nhân bên cạnh, trao cho hấn, nói mấy tiếng, tăng nhân đó lập tức quay mình vào chùa.

Từ trong chiếc kiệu thứ nhất, Tắt tri phủ bước ra, vóc đang ốm yếu vận áo màu thiên lam, khí độ hết sức ung dung.

Từ trong hai chiếc kiệu thứ hai thứ ba, hai lão già khác bước ra, thoáng nhìn qua, cũng đủ hiểu chính là thân bằng của Tri phủ.

Từ trong chiếc kiệu thứ năm, chiếc kiệu nhỏ hơn hết, một nàng tỳ nữ bước ra, tiến thẳng đến chiếc kiệu thứ tư, trong chiếc kiệu đó, có vị tiểu thư, con gái Tri phủ.

Nam Dương phủ đãi, dù không phải là một vị quan phụ mẫu tại địa phương, song vẫn là một sứ giả của triều đình, không đồng phủ nhưng đồng tính, Thằng Thanh là vị tăng tri khách trong Thiếu Lâm tự có khi nào dám khinh mạn.

Lão bước tới, vòng tay chữ thập, nghiêng mình chào :

- Bần tăng tham kiến đại nhân, vì không hay quý khách đến chùa, chậm việc tiếp nghinh, mong đại nhân thứ lỗi.

Tất tri phủ vội đáp lễ :

- Bồn phủ từ lâu mộ danh quý tự, ước vọng có dịp đến đây dâng hương, nay nhân vâng lệnh triều đình, đáo nhậm Nam Dương, tiện đường, qua ngang Tiểu Thất sơn, xin vào lạy Phật, cầu đại sư thông báo với Phương trượng, cho bồn phủ được kính lễ Phật đài.

Tri phủ day lại sau, thốt với hai vị bằng hữu :

- Nam huynh và Thiệu huynh, mình vào đi!

Hai lão già gật đầu.

- Đại nhân bước vào bọn tiểu đệ theo sau!

Thằng Thanh dẫn đường, cả bọn theo liền.

Thằng Thanh đưa khách đến một tòa viện nơi hướng đông trước viện có hoa tươi, có tàng cây mát, khung cảnh tịch mịch u nhàn vô cùng.

Bọn Tất tri phủ ngồi xuống chưa được lâu, hai lão hòa thượng mặc áo vàng từ hậu viện tiến đến nơi, lão đi đầu vòng tay chào :

- Bần tăng không hay lão đại nhân đến bồn tự, chậm trễ tiếp nghinh, dám mong tha thứ!

Tri khách Thằng Thanh giới thiệu :

- Đây là Phương trượng của bồn tự, pháp hiệu Đại Trí, còn vị kia là Giám tự Đại Thông.

Đôi bên lại khách sao chào qua, nhượng lại một lúc, rồi cũng ngồi xuống dùng trà.

Tất tri phủ khởi đầu câu chuyện bằng cách tán dương thịnh danh của nhà chùa và tỏ ý ngưỡng mộ từ lâu, nay có dịp đi ngang địa phương này, vào dâng hương lễ Phật.

Đại Trí thiền sư và Đại Thông hòa thượng nói mấy lời khiêm tốn và cho rằng sự viếng thăm của Tất tri phủ đem lại một vinh dự lớn lao cho nhà chùa.

Tất tri phủ ngỏ ý muốn vào khắp các điện lạy Phật, Đại Trí vui vẻ hướng dẫn.

Hai lão hòa thượng đi trước, hai vị bằng hữu của Tri phủ theo sau cùng tiểu thư, tỳ nữ, quần gia và bốn tên tùy hầu.

Lần lượt họ đến Đại Phật điện, Tổ Sư điện, Côn Lư điện, Đạt Ma điện cùng vài điện khác, nơi nào Tất tri phủ cũng đốt hương, lạy Phật hết sức thành kính.

Khi viếng xong các toàn điện, thời khắc đã đến Ngọ rồi.

Đại Trí thốt :

- Bần tăng có bảo nhà trù dọn tiệc chay, thiết đãi lão đại nhân, xin lão đại nhân vào tịnh thất nghỉ ngơi một chút, rồi dùng mấy món đạm bạc với nhà chùa.

Tất tri phủ mỉm cười :

- Đại sư trọng đãi như vậy, bồn phủ hết sức cảm kích. Còn một điều này, bồn phủ mong đại sư chấp nhận cho, từ lâu bồn phủ nghe đồn những vị lão tăng tại Đại Thừa thiền viện là những bậc tinh thông pháp thâm diệu, nên có ước vọng bái kiến một lần, nghe lời vàng tiếng ngọc chỉ điểm nẻo giải thoát, lễ nhiệm màu, chẳng dám phiền đại sư tiếp trợ cho bồn phủ mãi nguyện.

Đại Trí thiền sư lộ vẻ khó khăn :

- Đại Thừa thiền viện là nơi thanh tu của các vị trưởng lão trong bồn tự, không có cái lệ tiếp khách, phạm ai vào đó rồi, cảm như đứt khoát hồn trần thế sự, bần tăng không biết làm sao...

Tất tri phủ cố van cầu :

- Nếu đến Tiểu Thất Phong mà chẳng một lần bái kiến các vị cao tăng, thì đúng là một điều ân hận lớn lao cho bồn phủ!

Hai lão già họ Nam và họ Thiệu cũng nói vào, làm cho Đại Trí hòa thượng càng khó xử.

Viên quản gia cũng chen lời :

- Ngày trước, Thất Vương gia trong lần xuất kinh, có đến quý tự, may mắn được vào bái kiến Nhất Thiện thần tăng, khi về kinh, vương gia cứ ca ngợi mãi thần tăng am tường Phật pháp, thành ra cả triều thần ai ai cũng mong ước được gặp gỡ một lần, hiện tại phủ đài đại nhân đã đến đây rồi, chẳng lẽ đại sư lại không giúp cho người toại nguyện sao?

Đại Trí Thiền sư day qua vị sư đệ, như đề hời ý.

Thực ra, lão hòa thượng cũng muốn đưa Tất tri phủ vào gặp Nhất Thiện thần tăng, song vì qui củ nhà chùa, lão chẳng dám ngang nhiên phá lệ, sợ vị tiền bối đổ quờ trách.

Đại Thông hòa thượng thốt :

- Tất đại nhân có lòng ngưỡng mộ sư bá, vậy Phương trượng cũng liệu cách hoàn thành tâm nguyện của người.

Bất buộc, Đại Trí hòa thượng phải miễn cưỡng gật đầu :

- Bần tăng xin cố gắng vì tất đại nhân, vào Đại Thừa thiền viện bạch lại sư bá, xem người liệu định thế nào, giả sử người không bằng lòng tiếp, đại nhân nên lượng thứ cho bần tăng vậy.

Tất tri phủ đáp nhanh :

- Đó là lẽ tự nhiên, mong đại sư cố gắng cho!

Đại Trí đứng lên :

- Đại nhân vui lòng ở đây chờ một chút, bần tăng vào bạch với sư bá, rồi trở ra ngay!

Tất tri phủ đứng lên :

- Khỏi nhọc đại sư phải ra vào, bốn phủ có thể đứng bên ngoài cửa chờ đợi.

Câu nói đó có nghĩa là Tất tri phủ muốn cùng đến Đại Thừa thiền viện một lượt với lão hòa thượng, rồi đứng bên ngoài chờ.

Họ Nam tiếp luôn :

- Phủ đài đại nhân nói đúng đấy, nếu thần tăng không chịu tiếp kiến, ít nhất chúng ta cũng được an ủi là đã đến tận Thiền viện!

Đại Trí hòa thượng không biết làm sao, đành miễn cưỡng gật đầu, lại đưa mắt nhìn vị tiểu thơ, muốn nói gì đó, song chưa kịp mở miệng, tiểu thơ đã lên tiếng :

- Chắc đại sư ngại tiểu nữ?

Đại Trí hòa thượng trầm giọng :

- Nhà chùa có quy củ, từ bao lâu rồi, không chấp thuận cho nữ nhân đến Đại Thừa thiền viện, thiết tưởng...

Ngày trước, có một vị Thống binh, nhân đưa gia quyến đến chùa dâng hương, vị tiểu thơ của Thống binh nhân dạo quanh vùng lạc bước đến Đại Thừa thiền viện, xô cửa vào. Bất ngờ, trong viện có một vị trưởng lão đang khổ luyện Đạt Ma Khô Thiền thần công, thời gian khổ luyện đã hơn mười mấy năm, cũng sắp đến lúc thành công, bất ngờ vị tiểu thơ đó xuất hiện, vị trưởng lão đó bị chấn động tâm thần, ông trình tu luyện phải buông trôi theo mây gió, bởi môn Đạt Ma Khô Thiền rất kỳ nữ nhân.

Từ đó, Thiếu Lâm tự mới đặt ra quy luật, cấm hẳn nữ nhân bén mảng đến Đại Thừa thiền viện, cố giữ cho sự thanh tu của các vị trưởng lão được an tịnh.

Vị tiểu thơ của Tất tri phủ mỉm cười, chận lời :

- Tại sao nữ nhân không thể đến đó? Nữ nhân chẳng phải con người sao? Đức Như Lai cũng do nữ nhân sanh ra, và chính nữ nhân nuôi dưỡng người kia mà?

Lời nói đó, dù muốn dù không, cũng chạm đến nhà chùa phần nào giả sử một nhà sư nào khác, ở địa vị Đại Trí và Đại Thông, tất phải nghiêm sắc mặt mà chỉnh ngay, song như đã biết, Đại Trí và Đại Thông không phải nhà sư thật sự, họ là những tay đại đạo trên giang hồ, gia nhập Hoán Hoa cung, vâng lệnh Hoán Hoa phu nhân giả mạo nhà sư, điều khiển Thiếu Lâm phái, tặc tâm còn nặng, nên chẳng để ý cho lắm.

Tất tri phủ sợ con gái làm Phật lòng nhà sư, nên vội tạ lỗi :

- Tiện nữ chưa đủ trí độ, ăn nói ngông cuồng, mong đại sư miễn chấp!

Đại Trí đáp nhanh :

- Chẳng sao, đại nhân đừng lưu ý đến việc nhỏ mọn đó.

Dĩ nhiên, tiểu thư phải ở lại, cùng với tỷ nữ. Nàng ở lại thì hai tên tùy hầu phải ở lại, chỉ có vị quản gia cùng hai tên kia đi theo Tất tri phủ và hai vị bằng hữu.

Đại Trí thốt :

- Bần tăng xin vô phép với tất đại nhân, đi trước dẫn đường!

Tất tri phủ vừa đi vừa vuốt hàm râu dài, có vẻ đắc ý lắm.

Vượt qua mấy lớp điện, vũ, họ đến một tòa viện, nằm tại nơi u tĩnh vô cùng.

Quanh tòa viện, có dàn trúc xanh tươi, dàn có chứa một khoảng làm cửa, trên cửa có ghi tám biển, đề bốn chữ: Đại Thừa thiền viện.

Đại Trí hòa thượng dừng chân, quay lại Tất tri phủ :

- Tất đại nhân cảm phiền đứng đây, đợi một chút!

Rồi lão mở cửa bước vào.

Một lúc sau lão trở ra nghiêng mình thốt :

- Sư bá bần tăng tuổi cao, không tiện tự mình ra tận nơi đây nghinh tiếp, xin đại nhân theo bần tăng vào viện.

Tất tri phủ gật đầu :

- Đại sư đi trước, bần phủ theo sau!

Hai nhà sư đi trước, Tất tri phủ và hai vị bằng hữu bám sát bên liền, còn vị quản gia và hai tên tùy hầu đứng bên ngoài.

Mặt tiền thiền viện, có treo tám biển do nhà vua tặng, ghi bốn chữ: Di Chứng Bi Ngạn.

Qua cửa viện, vào đại sảnh, đến một cái gác, ba phía có chấn song, có rèm phủ kín. Mặt thứ tư là lối ra vào.

Trong tòa tịnh các đó, chẳng có vật gì khác hơn là mấy chiếc bồ đoàn và một bức họa treo nơi trung gian, tượng hình đức Đạt Ma qua sông với một cọng cỏ lau, hai bên có hai vế liễn.

Ngoài ra còn một chiếc bàn con, trên để cỗ đồng, lư hương, lư có đốt trầm, không rõ ai đốt, khói trầm cuộn tỏa khắp tịnh các.

Vì nơi đây là chỗ họp nghị của các trưởng lão, họ là những vị cao tăng, tuy chưa thoát tục, nhưng cũng siêu phàm, họ chỉ dùng bồ đoàn, không dùng ghế, nên khách vào chẳng có chỗ ngồi.

Hiện tại, có một lão tăng đang ngồi trên bồ đoàn, đôi mắt nhắm nghiền, tướng mạo giống hình Vô Lượng thọ Phật vẽ trong bức đồ treo trong các cảnh chùa.

Đại Trí thiền sư thì thầm bên tai Tất tri phủ.

- Đại sư bá của bần tăng đó!

Tất tri phủ bước tới, vòng, nghiêng mình, cung kính thốt :

- Văn sinh kính tham kiến thần tăng!

Nhất Thiện thần tăng từ từ mở mắt, khẽ gật đầu :

- Các vị đến đây hay lắm. Xin mời ngồi.

Tất tri phủ và hai vị bằng hữu không khách sáo, cùng ngồi xuống mỗi người một chiếc bồ đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chấn động Thiếu Lâm

Nhất Thiện thần tăng ngẩng mặt lên :

- Đại Thông! Nổi khánh lên!

Mỗi khi có cuộc triệu tập các vị trưởng lão, Nhất Thiện truyền đánh khánh ra ngoài, dù có tiếp đón vị khách nào, chẳng bao giờ nhà chùa giống khánh lên cả.

Quy luật nhà chùa là như thế, tiếng khánh chỉ để dùng vào duy nhất tới quan trọng đó thôi, nghe tiếng khánh, là tất cả chín vị trưởng lão cùng hội nhau tại Đại Thừa thiền viện, họp bàn đại sự.

Chính vì lẽ đó, Đại Trí hòa thượng lấy làm lạ, không rõ Nhất Thiện thần tăng bảo giống khánh, họp tất cả các vị trưởng lão, với dụng ý gì. Chẳng lẽ để tiếp một vị Tri phủ thông thường? Dù bậc Vương gia, cũng không được hưởng cái vinh dự đặc biệt như vậy.

Và lại, vừa rồi, Nhất Thiện còn bảo, muốn tiếp khách ngay hội sảnh của các vị trưởng lão, chứ không tại nơi nào khác, đó cũng là một điều lạ lùng, xưa nay chưa từng có sự phá lệ như vậy!

Đại Thông nhìn sang Đại Trí, rồi nghiêng mình cúi đầu, lui ra ngoài, đến hành lang, gióng lên chín tiếng khánh.

Từ nơi những gian tịnh phòng dọc hành lang, tám vị tăng vận áo màu tro, tay chấp chữ thập, lần lượt bước ra, cùng tiến vào tịnh thất của Nhất Thiện thần tăng, cúi đầu làm lễ, rồi cùng ngồi xuống bồ đoàn.

Khung cảnh trở nên trang nghiêm lạ.

Nhất Thiện thần tăng từ từ thốt :

- Các sư đệ có biết tại sao ngu huynh đánh khánh triệu tập cuộc họp hôm nay chẳng?

Lão tăng ngồi bên tả đáp :

- Chắc có sự gì nghiêm trọng, đại sư huynh mới cho gọi tất cả đến đây việc gì, xin đại sư huynh cứ nói, bọn đệ làm sao hiểu được!

Nhất Thiện gật đầu :

- Sư đệ nói đúng, nếu chẳng có việc trọng đại, ngu huynh đâu dám làm kinh động các đệ? Trước hết các sư đệ hãy ra mắt thí chủ kia.

Lão tăng già đưa tay chỉ Tất tri phủ tiếp :

- Cứ theo lời Đại Trí, thì vị thí chủ này là tân Tri phủ Nam Dương, họ Tất, nhưng người vừa dùng truyền âm nhập mật cho ngu huynh biết, người là Trại Gia Cát, hiện sung chức Quân sư trong Nam Bắc bang.

Đại Trí và Đại Thông tưởng chừng như tiếng sét nổ ngang đầu, sắc mặt biến xanh dòn.

Đại Trí hấp tấp vòng tay, rung rung giọng :

- Trong nhất thời, không kịp nhận xét, đệ tử nhẹ dạ cả tin gian tế, để chúng đột nhập vào tận nơi đây, vạn vọng sư bá khoan thứ cho, đệ tử sẽ trục xuất chúng lập tức!

Nhất Thiện Thần tăng chưa kịp nói gì, vị lão tăng ngồi bên hữu ứng tiếng :

- Họ đã mạo phạm quan viên, xin tham kiến đại sư huynh, hẳn phải có dụng ý gì, chúng ta phải hỏi cho rõ!

Nhất Thiện thần tăng thốt :

- Cứ theo lời y trình bày, thì y đến đây chỉ vì y được biết một biến cố lớn lao đã xảy ra trong Thiếu Lâm tự...

Tám vị trưởng lão hết sức kinh ngạc, cùng giương mắt nhìn Tất tri phủ.

Đại Trí rung rung người, cất tiếng :

- Đại sư bá nghĩ xem, hơn hai mươi năm qua, Thiếu Lâm tự bình tĩnh như thường, có biến cố gì đâu? Chúng dám bịa chuyện đặt điều, toan xáo trộn kỷ cương trong phái mình hẳn phải do một ác ý. Quy luật môn tự không dung tha những con người như vậy! Xin đại sư bá...

Nhất Thiện khoát tay :

- Bàn tăng đã có chủ trương!

Đại Thông buông một câu :

- Xin đại sư bá hạ lệnh, bắt chúng giao cho Giới Luật viện xử trí!

Vị trưởng lão bên hữu thốt :

- Tiểu đệ nghĩ rằng, Giám tự Đại Thông nói phải, đại sư huynh hãy ra lệnh bắt chúng, giao cho Giới Viện điều tra!

Trại Gia Cát ngồi trên bồ đoàn, thần sắc tự nhiên, nhẹ điểm một nụ cười, nghe họ tranh luận với nhau.

Nhất Thiện thần tăng niệm Phật hiệu, rồi lắc đầu :

- Bàn tăng nhận thấy, biến cố do vị thí chủ này tiết lộ, từ khi khai sang phái Thiếu Lâm, dựng lên ngôi chùa này, chưa hề xảy ra lần nào, như vậy tầm quan trọng của nó rất lớn, thiết tưởng Giới Luật viện không đủ thẩm quyền xét đoán!

Trưởng lão bên tả hỏi :

- Đại sư đã biết biến cố đó như thế nào chứ?

Nhất Thiện lắc đầu :

- Chưa! Ngu huynh muốn triệu tập tất cả các sư đệ tại đây, để nghe thí chủ tường trình.

Trưởng lão bên hữu thốt :

- Đại sư huynh có nghĩ chúng ta nên tin lời của vị thí chủ này chăng?

Nhất Thiện đáp :

- Khoan đặt vấn đề tin được hay không được, hãy ghi nhận cái hảo ý của người và khi nào người tường trình xong chúng có thái độ sau.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Huống chi, lời tục thường bảo, chẳng có lửa thì làm sao có khói? Không có một chứng cứ gì, còn ai cấu tạo một sự việc có vẻ thực được? Nên tin rằng có, hơn nghĩ rằng không, bởi ít nhất chúng ta cũng dè dặt phần nào...

Nói như thế, có nghĩa là Nhất Thiện tin tưởng vào lời của Trại Gia Cát, chẳng nhiều thì ít, điều đó làm tám vị trưởng lão giật mình.

Họ tự hỏi, Nhất Thiện xưa kia, từng có tiếng là tay cẩn thận nhất trong toàn phái, vậy mà giờ đây, đối với một kẻ xa lạ, chưa nói với nhau bao lời, lại có ý tin tưởng rồi.

Nhưng họ còn biết nói gì hơn, khi họ cũng chưa biết được điều gì Trại Gia Cát sắp nói ra, họ im lặng chờ nghe.

Trưởng lão bên hữu gật đầu :

- Đại sư huynh luận phải lắm!

Đại Trí, Đại Thông bối rối vô cùng, đứng đó miệng không thốt được một lời nào, mà tâm tư giao động mạnh...

Nhất Thiện nhìn sang Trại Gia Cát, từ từ thốt :

- Tất số trưởng lão trong đại thiền viện đều hội tề đông đủ, xin thí chủ cho nghe!

Trại Gia Cát đảo mắt quanh một vòng, vòng tay hỏi :

- Tại hạ có thể hỏi một câu chăng?

Nhất Thiện gật đầu :

- Thí chủ cứ hỏi.

Trại Gia Cát cất tiếng :

- Sự việc tại hạ sắp nói đây, chẳng những can hệ riêng cho quý phái, mà còn liên quan toàn thể võ lâm, chẳng hay sau khi nghe rồi, lão thần tăng có thể giữ bí mật cho chăng?

Nhất Thiện gật đầu :

- Bản tăng xin bảo chứng điều đó! Bởi câu chuyện nào được bàn luận ngay tại Đại Thừa thiền viện, thì câu chuyện đó chỉ quanh quẩn trong vòng bọn trưởng lão thôi, quyết chẳng khi bại lộ đến bên ngoài.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nhưng nếu câu chuyện được những người không phải là trưởng lão nghe lọt thì sao? Thần tăng có dám bảo chứng chẳng?

Đương nhiên, ai cũng hiểu là Trại Gia Cát đề cập để Đại Trí và Đại Thông.

Đề cập đến Phương trượng Thiếu Lâm, là nhục mạ Thiếu Lâm, tám vị trưởng lão kia biến sắc mặt.

Đại Trí hòa thượng đột nhiên phẫn nộ :

- Thí chủ muốn nói đến anh em bản tăng? Đã mạo nhận danh phận vào đây, lão ăm nói ngông cuồng trước mặt các vị trưởng lão của bốn tự, thí chủ có dụng ý gì? Thí chủ biết mình làm quá phận chưa? Và như vậy có đáng tội chẳng?

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Hai vị khỏi lo ngại, nơi đây ngoài hai vị ra, còn có hai người bằng hữu của tại hạ hướng chỉ việc mà tại hạ sắp nói ra đây, nếu không ràng buộc cá nhân của hai vị, thì hai vị thản nhiên mà nghe, nghe rồi có thái độ sau, cũng chẳng muộn!

Nhất Thiện thần tăng hỏi :

- Thí chủ muốn bản tăng làm thế nào mới gọi là bảo chứng?

Trại Gia Cát đáp :

- Tại hạ mong thần tăng, trước khi tường trình sự việc, hãy ra lệnh cấm tuyệt đối bất cứ ai, hiện diện tại đây, rời khỏi thiền viện.

Chừng như Nhất Thiện đã thức ngộ việc gì, vội gật đầu :

- Bản tăng y lời thí chủ!

Lão hướng sang các vị sư đệ, tiếp :

- Bát sư đệ và Cửu sư đệ hãy lưu ý, nếu không có sự chấp thuận của ngu huynh tuyệt đối không nên để cho một ai ra khỏi nơi này, người nào nào cãi lệnh cứ hạ thủ đoan.

Tất cả các vị trưởng lão giật mình.

Vị trưởng lão thứ tám do dự một chút :

- Lệnh đó bao gồm Đại Trí và Đại Thông chẳng?

Dù sao thì Đại Trí cũng là một Phương trượng, chủ trì một ngôi chùa lớn nhất toàn quốc, lại là Chương môn một phái lớn nhất võ lâm, chẳng lẽ cấm hẳn không cho lão ra vào, nếu lão cãi lệnh, cũng bất luận lão sao?

Nhất Thiện Thần tăng ngưng trọng thần sắc :

- Không ai được hưởng ngoại lệ cả!

Hai vị trưởng lão thứ tám và thứ chín cúi đầu :

- Xin tuân lệnh đại sư huynh!

Nhất Thiện hướng sang Trại Gia Cát :

- Thí chủ có thể nói được rồi!

Trại Gia Cát đáp :

- Việc phải thuật lại từ đầu, có như vậy thần tăng mới hiểu rành.

Rồi lão thuật :

- Năm vừa qua, có nhiều diễn biến trên giang hồ, ngoài chỗ tưởng tượng của mọi người, như sự thất tung của Chương môn tục gia quý phái Thảng Thiết Đàm đại hiệp, Bảo chủ Thảng gia bảo, của Lưu Văn kiểm khách Quý đại hiệp phái Vũ Đương, của Nhập Vân Long Thường đại hiệp, phái Hành Sơn, cả ba đều mất tích kẻ trước người sau trong vòng một tháng. Do đó, quý phái hợp với Vũ Đương và Hành Sơn, cử người đến Nhạc Ly sơn, tìm Vô Cực lão nhân, phái đoàn gồm có Đại Thông thiền sư, Ngọc Chân Tử và Nam Linh đạo trưởng..

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Thần tăng có hay biết những sự việc đó chăng?

Nhất Thiện thần tăng gật đầu :

- Chẳng như trên giang hồ, có một bang hội bí mật xuất hiện, nhưng chưa ai biết họ đặt căn cứ tại đâu, mà cũng chưa ai gặp người nào của bang hội đó, còn như việc tìm đến Nhạc Ly sơn, thỉnh cầu Vô Cực lão nhân chỉ điểm là ý của bản tăng.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Lão thần tăng có biết kết quả của chuyến đi ra sao chăng?

Nhất Thiện thần tăng đáp :

- Nghe họ nói lại Vô Cực lão nhân đã chết, do đó chuyến đi chẳng thu một lợi ích nào.

Trại Gia Cát trầm giọng :

- Trong chuyến đi đó, người của ba phái đều sa vào cạm bẫy của bọn gian, rồi nhân đó, sẽ có hàng ngàn hàng vạn môn đồ của ba phái bị bọn gian lần lượt tiêu diệt...

Đại Trí hòa thượng sôi giận :

- Làm gì Thiếu Lâm tự lại sa vào cạm bẫy của bọn gian được? Thí chủ nên thận trọng lời nói trước mặt các vị trưởng lão bản tự!

Trại Gia Cát chẳng lưu ý đến lão, tiếp tục :

- Chính Hoán Hoa phu nhân là đầu mối trong sự việc này, Hoán Hoa cung là một tổ chức biệt lập trên giang hồ, không hề tiếp xúc với các đại môn phái trong võ lâm, mà chẳng để cho môn đồ xuất hiện khắp nơi. Nhưng mãi về sau này, khi Hoán Hoa cung thuộc quyền điều khiển của vị phu nhân hiện tại, thì tình hình thay đổi luôn. Vị tân phu nhân đó, nuôi mộng thôn tính giang hồ, giành ngôi bá chủ võ lâm..

Đại Trí nhích vai Đại Thông, Đại Thông nhích vai Đại Trí, cả hai thoáng biến sắc.

Trại Gia Cát lại tiếp :

- Lần đến Nhạc Ly sơn, có cao đồ của Vô Cực lão nhân Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão hướng dẫn, nhưng tất cả đều bị Hoán Hoa phu nhân cho thuộc hạ theo sát, hãm hại, tất cả đều bị hạ mê dược, trong khi đó, đã cho người giả mạo Đại Thông đại sư và Ngọc Chân Tử và Nam Linh đạo trưởng trở về núi, đội cái lốt đó, ẩn mình trong phái, làm nội tuyến. Hiện tại, Đại Thông hòa thượng của quý phái chính là một tên gian giả mạo!

Tám vị trưởng lão giật mình, cùng nhìn thẳng vào mặt Nhất Thiện thần tăng, chờ phản ứng.

Nhất Thiện thần tăng trầm lặng, không vội thốt tiếng gì.

Đại Trí hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu, đoạn cất tiếng :

- Thí chủ càng nói càng nghe hoang đường quá, Đại Thông sư đệ ở bên cạnh bản tăng suốt hai mươi năm nay, có lẽ nào bản tăng không phân biệt chân giả sao?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Rất có thể đại sư không biết, mà cũng rất có thể đại sư che chở....

Đại Trí biến sắc, trầm lạnh giọng :

- Thí chủ nói thế còn ai tin được? Trên đời này, người đâu có giống người như tạc thế? Dù ai giỏi thuật cải sửa dung mạo, cũng chẳng làm sao tạo một con người giả, giống như người thật, lại giống đến cả tánh tình, cử chỉ! Nếu do thuật cải sửa dung mạo, thì rất dễ bị vạch ngay bây giờ trước mặt các vị trưởng lão kia mà.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Đại sư chỉ biết có thuật cải sửa dung mạo phổ thông, chứ tại hạ biết, trong Hoán Hoa cung, có người tinh luyện về thuật đó, dù chính thân nhân của người bị giả mạo, cũng chẳng nhận ra nổi!

Lão cao giọng tiếp :

- Chắc các vị cao tăng đều biết, ba mươi năm trước đây, trên giang hồ, có một nhân vật lừng danh, mang ngoại hiệu là Ngoại Khoa Thánh Thủ chứ? Nhân vật đó họ Công Tôn, tên Cầu!

Tất cả các vị trưởng lão đều giật mình.

Đại Trí hòa thượng cười lạnh :

- Thí chủ có tài biện thuyết quá! Nhưng Công Tôn Cầu đã chết từ lâu, thì còn ai hóa giải cái thuật cải sửa dung mạo? Việc chứng một người đã chết, rõ thật hồ đồ!

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Tại hạ đã nói được, tức nhiên phải có chứng nghiệm!

Lão day lại, cao giọng vọng ra ngoài cửa :

- Tiết lão đệ đâu! Mời lão đệ bước vào?

Tiết lão đệ, chính là Bạch Thiếu Huy, không rõ tại sao Trại Gia Cát lại gọi chàng với họ Tiết. Hai tên tùy hầu, chính là chàng và Phạm Thủ cải trang.

Chàng bước vào, vòng tay chào mọi người, đoạn xưng tên :

- Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng!

Dọc đường chàng đã nghe theo lời Trại Gia Cát, dùng thuốc của Cửu Nghi tiên sinh, hủy diệt gương mặt Bạch Thiếu Huy, trở thành Tiết Thiếu Lăng như cũ.

Nhất Thiện thần tăng hỏi :

- Vị tiểu thí chủ này là ai?

Trại Gia Cát đáp :

- Tiết lão đệ chính là con trai của Tiết Đạo Lăng tại thành Cô Tô, năm xưa Tiết thần y bị bọn Hoán Hoa cung bắt đi, nhờ đi tìm phụ thân. Tiết lão đệ đã tìm đến Nhạc Ly sơn, vô tình khám phá ra kế độc của bọn gian.

Đại Trí cười mỉa :

- Viện dẫn một vị thiếu niên làm chứng nhân, thí chủ có đùa chăng?

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Tiết lão đệ từng bị giam cầm cùng Nam Linh đạo trưởng, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư! Chính Nam Linh đạo trưởng trao cho lão đệ một thanh tiểu kiếm, tín vật của phái Hành Sơn, nhờ mang về núi giao hoàn Chương môn nhân.

Lão thuật sơ lược cuộc hành trình đến Hành Sơn của Tiết Thiếu Lăng, có cả Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão cùng đi.

Rồi lão thốt :

- Chính Nam Linh đạo trưởng hiện tại tại Hành Sơn cũng chỉ là một người giả! Vì vậy Tiết lão đệ không chịu giao kiếm, và còn giữ mãi đến nay!

Tiết Thiếu Lăng lấy thanh tiểu kiếm trao cho Trại Gia Cát Trại Gia Cát hai tay đưa cho Nhất Thiện thần tăng :

- Đây là một chứng cứ thứ nhất, xin thần tăng khám nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Trở lại ngôi xưa

Thầy Trại Gia Cát trao ngân kiếm cho Nhất Thiện đại sư. Đại Trí thiên sư vội nghiêng mình, cung kính thốt :

- Đại sư bá nói nghiệp, mà ngân kiếm là tín vật của Chương môn nhân phái Hành Sơn, trong bốn tự không ai biết biết thế nào là thực thế nào là giả, như vậy cũng chẳng thể chứng minh được sự gì...

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Thì tại hạ nói rồi, ngân kiếm chỉ là tín vật trong nhiều chứng vật.

Đại Trí thiên sư trầm giọng :

- Nếu thế, Quân sư còn chứng vật khác nữa?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Vì Tiết lão đệ hết sức nóng nảy phụ thân thất tung, tìm đủ mọi phương cách, đột nhập vào Hoán Hoa cung tại Bách Hoa cốc đảm nhận một chức vụ tại đó. Bách Hoa phu nhân tin dùng, cấp cho một chiếc phù lệnh Bách Hoa, chiếc phù lệnh đó có thể làm một vật chứng thứ hai.

Bạch Thiệu Huy lấy trong mình ra chiếc phù lệnh, dâng lên.

Trại Gia Cát tiếp nối :

- Bang chủ của tề bang, vốn có giao tình, với Tiết thần y, nghe đồn thần y ở tại Phân cung Vu Sơn, sung nhận chức Phó đường chủ Thần Cơ đường, ngày đêm chuyên luyện một loại mê dược làm mất bốn tánh con người. Do đó, mới có chiến dịch Vu Sơn như các vị đã biết, mà trách nhiệm của tại hạ là phá hủy Phân cung, ngờ đâu nhân dịp mở cuộc tập kích này, tại hạ lại khám phá ra điều bí mật, có cái tầm quan trọng chấn động vô lâm...

Nhất Thiện thiên sư trầm gương mặt :

- Thí chủ khám phá ra được điều bí mật gì?

Trại Gia Cát đáp :

- Trong Phân cung Vu Sơn, có một cơ sở, gọi là Thiên Từ đường, cơ sở đó có ba phòng giam, trong số đó có Ngươn Tự lao, nhất là sáu vị của bốn phái và hai môn.

Nhất Thiện thiên sư chú ý :

- Họ là những ai?

Trại Gia Cát tiếp :

- Chương môn nhân phái Vũ Đường là Ngọc Hư Tử, cùng người sư đệ là Ngọc Chân Tử, Chương môn nhân phái Hành Sơn là Nam Linh đạo trưởng, Chương môn nhân Hình Ý môn là đại hiệp Thiệu Ngươn Xung...

Nhất Thiện đại sư vội chặn lại :

- Không có người bốn tự?

Trại Gia Cát trầm nhiên :

- Có! Chính là Đại Trí đại sư và Đại Thông đại sư của quý tự.

Đại Trí đại sư biến sắc :

- Vậy ra, các hạ cho rằng bốn tọa là người giả?

Nhất Thiện thiên sư khoát tay :

- Đừng nóng. Hãy nghe hết xem sao.

Đại Trí và Đại Thông đại sư nhìn các vị trưởng lão thấy tất cả tám người đều biến sắc mặt, thần tình ngưng trọng, cả hai tự hiểu rằng mình kẹt trong cảnh nguy rồi, nhưng cả hai chẳng dám vọng động, cùng nghĩ phương cách thoát hiểm.

Trại Gia Cát lại tiếp :

- Tiết lão đệ hãy lấy danh sách Thiên Từ đường chiếu ra, làm một vật chứng thứ ba.

Bạch Thiệu Huy lấy danh sách trao ra liền.

Nhất Thiện thiền sư biến hẳn sắc mặt.

Trại Gia Cát lại tiếp :

- Sáu vị đó, bị Hoán Hoa cung cho uống Vô Ưu tán nên mê thất tâm thần, ký ức mơ hồ, không còn biết gì rõ rệt nữa. Cũng may Tiết lão đệ có sẵn thuốc giải nơi mình, thành tất cả sáu vị được cứu tỉnh, hiện nay Tiết lão đệ còn mấy viên đó sẽ là vật chứng thứ tư.

Bạch Thiệu Huy không đợi bảo, lấy ngay mấy viên thuốc trình ra.

Trại Gia Cát lại tiếp :

- Các vị đó, như Ngọc Hư Tử, Ngọc Chân Tử của phái Võ Đang, đã được tại hạ tìm cách đưa về sơn môn rồi, và hiện tại ngay nơi đây, còn lại hai vị, chính hai vị này sẽ là chứng nhân đáng tin cậy nhất.

Lão day qua một bên nhìn hai người ngồi gần, mỉm cười tiếp :

- Đây là Nam Linh đạo trưởng, Chương môn nhân phái Hành Sơn còn vị này là Thiệu Ngươn Xung, Chương môn nhân Hình Ý môn, vì tình thế bức bách, bắt buộc hai vị phải tạm thời đóng vai tân khách.

Nam Linh đạo trưởng và Thiệu Ngươn Xung lập tức gỡ chiếc nạ da người trên mặt, rồi hướng sang Nhất Thiện thiền sư, cả hai cùng cất tiếng :

- Bọn vãn bối xin bái kiến tiền bối đại sư!

Nhất Thiện đại sư chấp tay chữ thập, miệng niệm Phật hiệu :

- Hai vị đừng quá giữ trọng lễ, bản tăng ái nấy vô cùng.

Vị trưởng lão thứ nhất bên tả hỏi :

- Thí chủ đã cứu thoát sáu vị vậy chứ hai sư đệ của bản tăng là Đại Trí và Đại Thông hiện ở đâu?

Nhất Thiện thiền sư tiếp nói :

- Đại Trí và Đại Thông đã có gặp ngu huynh rồi, hiện tại cả hai đang ở trong thiền phòng của ngu huynh, Nhất Tín sư đệ đi vào đó, gọi cả hai ra đối chất.

Vị trưởng lão thứ nhất bên hữu đứng lên :

- Tiểu đệ đi ngay!

Lão rồi ghé bước đi liền.

Với biết bao nhiêu chứng cứ do Trại Gia Cát vừa trình bày xong hiển nhiên hai vị hòa thượng Đại Trí và Đại Thông hiện diện tại cuộc họp là người giả rồi, nhưng Nhất Thiện thiền sư chưa ra lệnh bắt tội.

Hai hòa thượng giả biết con nguy tới nơi, đưa mắt nhìn nhau, bỗng cả hai cùng đưa cao bốn cánh tay vung ra một nắm bụi màu đen chớp sáng, tạo thành một vầng khói mờ mờ lan rộng.

Đồng thời hai bóng người từ trong vầng khói rộng đó vút đi, ra phía cửa sảnh.

Nhất Thiện thiền sư hét lớn :

- Nghiệp súc!

Nhà sư phất tay áo một luồng gió cuốn tới, xuyên qua vầng khói mờ.

Vị trưởng lão thứ tư bên tả cùng vị đối diện bên hữu cũng rời chỗ ngồi, tung mình bay theo, ngăn chặn hai người giả mạo, đồng thời vung chưởng đánh ra một đạo kinh lực.

Đại Trí giả và Đại Thông giả tự biết mình không địch nổi, song cũng phải vận toàn công lực tung chưởng chống đỡ.

Kinh lực chạm nhau, gió trốt xoay tròn, Đại Trí giả và Đại Thông giả nghe máu trong người sôi động, cả hai loạng choạng lùi lại.

Nhất Thiện thiền sư ngồi nguyên tại chỗ, ra lệnh :

- Hai sư đệ bắt chúng trói lại đi.

Lão ra lệnh cho hai người vừa xuất thủ, nhưng năm vị trưởng lão đang ngồi cũng đồng loạt đứng lên, hiển nhiên nếu hai tên giả mạo này chống cự thì tất cả

sẽ xông vào.

Đại Trí giả và Đại Thông giả thấy mình bị dồn vào bước cùng, không liều không xong, cùng hét to lên :

- Chúng quyết chết sống với lũ trọc này một phen xem nào!

Mỗi người cùng vung hai tay, tay bay trước người vọt theo sau, xung phong ngay hòa thượng cản đường phía trước mặt.

Vị trưởng lão thứ nhất bên ta hét lớn :

- Trở lại ngay!

Bàn tay hữu đưa lên, lão đánh ra một chưởng theo pháp phách không chưởng, chưởng kinh bay tới Đại Trí giả.

Một tiếng bình vang lên, Đại Trí nhào lộn mấy vòng, cuối cùng ngồi luôn trên nền sảnh.

Còn vị trưởng lão bên hữu dùng thủ pháp Cầm Long chụp ngay Đại Thông giả, trúng cánh tay tả của hắn.

Đại Trí giả ngã ngồi, vị trưởng lão đã hạ hắn, cấp tốc bước tới, điểm nhanh vào đại huyệt Kiên Tĩnh của hắn.

Nam Linh đạo trưởng và Thiệu Nguon Xung, luôn cả Bạch Thiếu Huy thấy thủ pháp cực kỳ linh diệu của hai vị trưởng lão đều khâm phục, trầm nghĩ :

- “Những vị cao tăng trong phái Thiếu Lâm, quả nhiên danh bất hư truyền tài nghệ cao siêu vô tướng”.

Bổng Trại Gia Cát kêu khẽ :

- Không xong!

Vừa lúc, hai gã giả mạo rung rung người, kẻ ngồi như kẻ đứng, ngã ngay xuống nền, nơi hai khóe miệng, máu đen trào ra.

Chúng có mang độc dược sẵn trong mình, biết là không thể thoát nạn, thừa lúc chẳng có ai để ý uống liền.

Vị trưởng lão đứng bên tả kinh hãi, vội ngẩng đầu lên gọi nhanh :

- Sư huynh, chúng chết rồi!

Nhất Thiên hỏi :

- Chết cách nào?

Vị trưởng lão bên hữu bước tới, quan sát hai xác chết một chút, đáp :

- Chúng uống độc dược, loại kịch độc, máu đen trào ra ngay khóe miệng.

Nhất Thiên thiên sư chấp tay chữ thập niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thiện ác báo ứng không sai một mảy, gieo nhân nào gặt quả nấy! Hai vị sư đệ hãy cho người thu dọn xác chúng đi.

Hai vị trưởng lão vâng một tiếng, không cần gọi đệ tử toan cúi xuống bế xác hai cái xác chết lên để đem đi ra ngoài, Trại Gia Cát hấp tấp ngăn lại :

- Hai vị đại sư hãy khoan!

Hai vị trưởng lão giật mình hỏi :

- Thí chủ còn muốn bảo gì.

Trại Gia Cát thốt :

- Hoán Hoa cung có những thủ đoạn phi thường, tâm địa sâu độc, từ lâu nuôi mộng thôn tin giang hồ, điển đó chắc hai vị đã rõ, Phương trượng quý tự và Đại Thông đại sư, đã bị chúng giam cầm trong ngục tối suốt một năm qua, tại quý tự hẳn có người thay thế hơn nữa, chẳng phải chỉ có hai kẻ giả mạo mà thôi, chúng đã đem thuốc hạ len lỏi trong hàng ngũ môn đồ, hầu thực hiện âm mưu. Điều đó dĩ nhiên chúng giữ hết sức bí mật. Nếu bây giờ nhị vị đem hai xác chết này ra ngoài, sự việc sẽ bị tiết lộ ngay, rồi trên Trung Sơn chúng sẽ đề phòng, rồi tại các môn phái khác, những người của chúng đã trà trộn lâu cũng đề phòng. Rất có thể chúng đốt giai đoạn thực hiện mưu đồ và như vậy chúng ta không còn trở tay kịp. Ngoài ra, toàn thể võ lâm sẽ bị ảnh hưởng ghê gớm qua sự xuất hiện lại của chúng ta...

Vị trưởng lão bên tả trầm giọng :

- Hai cái xác đó xin giao cho tại hạ

Lão vừa bước tới, vừa lấy trong mình ra một chiếc bình mở nắp, đổ ra một phần thốt bột, rắc trên hai xác chết.

Trong khoảng khắc hai cái xác liền tiêu hóa dần dần, cuối cùng chỉ còn tại chỗ một vũng nước màu vàng sền sệt.

Trong khi mọi người nhìn sự tiêu hóa của xác chết. Nhất Tín trưởng lão đưa Đại Trí và Đại Thông ra đến nơi. Nhìn thấy đông đủ mọi người, cả hai đã biết mọi việc đã xong rồi, họ bước tới trước mặt Nhất Thiện thiền sư, quỳ xuống lạy mấy lạy :

- Đệ tử kính bái đại sư bá và các vị sư thúc, đệ tử bất tài, sa vào tay bọn ác tặc, làm mất thanh danh môn phái, tội của đệ tử to lớn vô cùng, cầu xin đại sư bá và các vị sư thúc chiếu quy luật mà xử trị, nêu gương về sau.

Nhất Thiện thiền sư khoát tay :

- Đứng lên và bước lại gần đây.

Rồi chính lão sư đứng lên, hướng sang Trại Gia Cát, vòng tay thốt :

- Vì kiếp nạn giang hồ, bốn tự cũng trải qua nhiều biến cố, cái kiếp vận đó, nhờ tiên sanh đem tài quán thế cứu vãn chuyển thành an, quả là một cái ơn tái tạo cho sáu môn phái. Bản tăng xin ghi tạc muôn đời!

Trại Gia Cát vội và đáp lễ :

- Lão thiền sư nói quá, thực sự việc làm của tại hạ có chi đáng kể, vả lại, cũng ở phạm vi chánh nghĩa giang hồ mà thôi.

Lão dùng một chút đoạn tiếp :

- Cứ theo tại hạ ước đoán, thì người của quý tự bị hãm hại rất nhiều, vậy để ngăn ngừa tai hại về sau, cho những người hiện là cái đích chung tại hạ nghĩ chúng ta không nên để cho sự tình hôm nay tiết lộ ra ngoài, chúng ta phải hành động như chưa phát giác ra mưu mô của chúng, cứ giả vờ còn tùy thuộc lệnh sai sử của Hoán Hoa cung, âm thầm dò xét chúng. Việc này tại hạ có bàn qua với nhị vị đại sư Đại Trí và Đại Thông.

Nhất Thiện thiền sư gật đầu :

- Cái cơ nghiệp mấy trăm năm của phái Thiếu Lâm, nếu không nhờ tiên sinh bảo vệ thì đã tiêu tan trong tay bọn Hoán Hoa cung rồi từ nay bốn tự xin tuân theo sự điều khiển của tiên sanh, ước mong tiên sanh vận trù quyết sách sớm đem lại thanh bình cho võ lâm.

Lão tăng lấy trong tay áo một chiếc lá bối, bằng vàng và một viên ngọc màu xanh, đoạn tiếp :

- Đây là tín vật của hội trưởng lão trên Thiếu Lâm tự, ai có vật này trong tay là được ngang hàng với trưởng lão tất cả đệ tử trong bốn tự đều phải tuân lệnh hành mọi lệnh. Xin tiên sanh nhận cho, phòng sau này có dịp dùng đến, đem ra chiến dụng.

Trại Gia Cát lắc đầu, chỉnh sắc :

- Vật quý trọng như vậy, tại hạ đâu dám nhận lãnh?

Nhất Thiện thiền sư nghiêng giọng :

- Vì công đạo giang hồ, tiên sinh nhận lấy vật này, đừng khiêm nhường mà thành khách sáo. Thiếu Lâm tự chẳng mong gì hơn là được dịp góp sức, bảo vệ võ lâm, dưới sự điều khiển của tiên sanh.

Trại Gia Cát vẫn khước từ :

- Xin lão sư lượng thứ cho, thực tình tại hạ chẳng dám nhận những vật vô cùng quý trọng đó.

Nhất Thiện thiền sư cố thiết phục :

- Nếu tiên sanh từ chối, là tiên sanh chẳng xem trọng bốn tự chút nào

Trại Gia Cát cung kính thốt :

- Lão sư nói thế chứ tại hạ nào dám khinh thường quý tự? Phàm là con nhà võ, còn ai không biết đến phái Thiếu Lâm là rường cột của võ lâm Trung Nguyên?

Các vị trưởng lão cũng nói vào, mỗi người một câu cuối cùng Trại Gia Cát phải nhận, tuy nhiên lão hứa là khi sự việc xong xuôi, lão sẽ mang mấy vật đó đến tận Thiếu Lâm tự hoàn trả.

Nhất Thiện thiền sư gọi Đại Thông hòa thượng :

- Ngươi đưa Trại Gia Cát tiên sanh, Nam Linh đạo hữu và Thiệu chương môn đến khách phòng nghỉ ngơi.

Trại Gia Cát biết ngay các vị trưởng lão muốn bàn chuyện cơ mật với Đại Trí đại sư, không muốn cho người ngoài dự thính, nên đưa mắt ra hiệu cho Bạch Thiếu Huy, rồi đi theo Đại Thông đại sư.

Ra khỏi Đại Thừa thiền viện, Nam Linh đạo trưởng và Thiệu chương môn đeo mặt nạ liền mặt liền.

Bọn Cửu Độc Nương Tử, Hương Hương, Phi Thử Đái Lương và Địa Hành Tôn Tra Quý thấy họ trở lại đều thở phào, nhẹ nhõm.

Một hòa thượng bước tới, vòng tay cung kính mời :

- Tiệc chay đã sẵn sàng, mời đại nhân đàm bạc với nhà chùa.

Đại Thông dạy qua hòa thượng :

- Thắng Thanh, người ra ngoài mời những người tùy tùng của đại nhân dùng bữa chay đi, để phần ta thỉnh đại nhân và quý quyến!

Tất cả đều theo Đại Thông vào trai phòng.

Vừa lúc đó, Đại Trí đại sư cũng đến nơi.

Sự tình được thu xếp ổn thỏa rồi, và lại họ chẳng lạ gì nhau, nên câu chuyện giữa họ rất đậm đà, chung quy không ngoài những gì có liên quan đến Hoán Hoa cung.

Xong bữa ăn, họ đưa nhau lên Phật đường, Trại Gia Cát bảo Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long lấy ra ba trăm lượng bạc, dâng cúng Phật.

Đại Trí đại sư ngăn mấy lượt không được, đành để Trại Gia Cát lễ Phật.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Lại sắp kỳ mưu

Từ lúc đến khách phòng, Trại Gia Cát lại đóng vai Tất tri phủ trở lại, để cho sự tình không bị tiết lộ bên ngoài, bởi bọn họ nghi ngờ tai mắt của Hoán Hoa cung có khắp nơi.

Sau khi lễ Phật rồi, Trại Gia Cát cáo từ :

- Bồn phủ đã đến đây quấy nhiễu quý tự cũng khá lâu rồi, vậy xin phép quý Phương trượng cho bồn phủ cáo từ...

Đại Trí đại sư hết sức cảm kích cái ân cứu viện của Trại Gia Cát, nhưng bên ngoài tỏ vẻ cung kính đối với một vị khách quý, chấp tay chữ thập, thốt mấy lời khiến nhường :

- Nhà chùa tiếp đãi đại nhân không chu đáo lắm, mong đại nhân bỏ qua cho.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Đại sư nói quá! Được phép đón như thế này, là ngoài sở vọng của lão phu, nào dám mong muốn gì hơn!

Cả hai dùng ẩn ngữ dặn dò nhau mấy câu nữa, rồi Trại Gia Cát bước ra ngoài.

Đại Trí đi sau đưa ra đến sơn môn, song phương lại chào nhau lượt nữa, khi Trại Gia Cát lên kiệu rồi, Đại Trí mới vào chùa.

* * * * *

Ngày dần dần tàn, màn đêm dần dần buông xuống, trong, trong khoảnh khắc, cảnh vật trước mắt trông mờ mờ, đoàn người gia tăng cước lực, tiến thẳng về hướng đông, đầu canh một họ đến ngoài Tịnh Châu.

Qua màn đêm, trong vùng rừng núi, họ thấy có ánh đèn, ánh đèn đó từ Quan Âm đường chiếu ra.

Họ gấp rút bước, khi đến nơi, hơn mười đại hán bận y phục đen đứng thành cánh nhọn hai bên miếu, nghênh đón họ.

Một đại hán bước tới nghiêng mình chào :

- Thuộc hạ là Thường Sơn Dân cung nghinh Quân sư trở về.

Trại Gia Cát Từ trong kiệu ló đầu ra, mỉm cười :

- Đạo huynh làm chi nhọc thế! Bỗng sơn nhân đâu dám nhận trọng lễ đón nghinh như thế này nói gì thì nói đạo huynh có ái chi, cho dọn ngay đi, bọn này đi đường xa, đói là rồi đây.

Đạo nhân áo đen đáp :

- Nghe tin từ lúc trưa, thuộc hạ ước đoán thế nào nội chiều nay Quân sư cũng đến đây, nên thuộc hạ đã cho lệnh bọn nhà bếp chuẩn bị thức ăn sẵn sàng.

Quân sư Trại Gia Cát gật đầu :

- Được vậy thì hay lắm!

Lúc đó mọi người đều xuống kiệu.

Trại Gia Cát nhìn sang đại nhân áo đen, thốt :

- Cảm phiền Thường đại huynh đi trước dẫn đường, bọn sơn nhân không thuộc lối đi cho lắm!

Chính lão quay đầu lại, thốt với mấy người kia :

- Nơi đây không phải là chỗ thuận tiện cho mình đàm đạo xin mời Nam Linh đạo huynh, Thiệu huynh, Bạch lão đệ và Phạm lão đệ cũng tất cả vào sâu trong kia một chút..

Cửu Độc Nương Tử bật cười khanh khách :

- Tôi tưởng đâu Quân sư lại quên bọn nữ nhân này rồi chứ! Theo thói thường thì nữ phải theo nữ, mà Quan Thế Âm Bồ Tát thì thế nhân cho là một vị nữ Bồ Tát!

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Sơn nhân quên thế nào được!

Tất cả đều theo Thường đạo nhân, vào hậu viện, nơi đó đã có sẵn bàn tiệc, khi mọi người xong, Trại Gia Cát giới thiệu :

- Vị đạo nhân này là Thường Sơn Dân, ngoại hiệu là Thuần Dương, Phân đàn chủ Phân đàn bao quát năm tỉnh miền Bắc của tề bang.

Mọi người đều nói mấy tiếng khách sáo, nhưng riêng Chương môn Hình Ý môn Thiệu Ngươn Xung thì giật mình kinh ngạc.

Tại năm tỉnh miền Bắc, Trại Thuần Dương có thanh danh rất lớn, cái thanh danh đó vượt hẳn uy thế của Hình Ý môn, lão thầm nghĩ :

- “Nam Bắc bang chủ thực sự là nhân vật thế nào? Lại có thể thu phục được lắm nhân vật vô cùng vọng trọng trong võ lâm?”

Lão nở nụ cười thốt :

- Thường đạo huynh cùng tiểu đệ quen biết nhau hơn hai mươi năm dài, vậy mà tiểu đệ chưa rõ được chí hướng của Thường huynh, nghĩ ra kiến thực của đệ hẹp cận quá!

Ý lão muốn tán dương sự Thường Sơn Dân theo về Nam Bắc bang, còn như thành thật tán dương hay ve vuốt điều đó chỉ lão biết thôi.

Lão tiếp nói :

- Chẳng như Thường đạo huynh lớn tuổi hơn tiểu đệ?

Hỏi như thế, nghĩa là đôi bạn quen biết nhau, nhưng chẳng được thân lắm. Bởi không thân nên chẳng cần đi sâu vào đời tư của nhau.

Thường Sơn Dân cười nhẹ :

- Ngày xưa, lệnh sư đoái hoài đến bản đạo, nhận bản đạo là bạn vong niên, song bản vẫn biết thân phận và tuổi tác của mình, nên luôn lấy tư cách hậu sanh, kính trọng lệnh sư như bậc tiền bối mà chẳng hề xem như bằng hữu. Có lẽ bản đạo lớn hơn Chương môn độ vài ba tuổi mà thôi!

Cả bọn cầm đũa, nâng chén.

Buổi trưa họ ăn lạt, bất quá ăn để đỡ đói, chứ làm gì họ quen được mùi thực vật của nhà thiền, giờ đây, có rượu, có thịt, dĩ nhiên họ phải làm một sự bù trừ, cho dạ dày không kêu oán nữa.

Bữa ăn xong rồi, Thường Sơn Dân lại mời tất cả nghỉ ngơi, lão đã chuẩn bị chỗ ngủ cho mọi người khá chu đáo, dù chỉ là một nơi tạm.

Trại Gia Cát gật đầu :

- Đêm nay son nhân phải ngủ một giấc dài, lấy sức chuẩn bị công tác ngày mai, một ngày mà son nhân cần phải giải quyết nhiều vấn đề quan trọng.

Thường Sơn Dân thốt :

- Quân sư mới đến, sao lại vội đi, ít nhất phải lưu lại đây một vài hôm, cho thuộc hạ phục vụ tận tình khâm kính.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Cái thành ý của Thường đạo huynh, son nhân xin ghi nhớ, hiện tại công vụ còn nhiều, chưa có thể nghĩ đến cái nhân của một cá nhân mà bỏ trách nhiệm lớn. Một ngày nào đó, khi mọi việc an bày, son nhân sẽ cùng đạo huynh chuốc chén, dù bao lâu thời gian cũng chẳng sao!

Đoạn lão nhờ Thường Sơn Dân bảo thuộc hạ mang trà đến cho các người kia dùng, còn lão thì việc có có việc cần phải vắng mặt tại phòng.

Lão day qua Thường Sơn Dân thốt :

- Đạo huynh có thể đưa son nhân đi quanh đây một chút, xem địa thế thế nào chứ?

Thường Sơn Dân đứng lên, cáo lỗi với mọi người rồi bước theo Trại Gia Cát liền.

Cửu Độc Nương Tử trầm giọng :

- Chẳng rõ Quân sư thắc mắc điều chi, lại tìm chỗ vắng người mà suy nghĩ?

Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long đáp :

- Việc của hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đang xong rồi, hiện tại chỉ còn hai phái Hành Sơn và Hình Ý, có thể Quân sư đang nghĩ đến hai phái đó.

Nam Linh đạo trưởng thờ dài :

- Vị Quân sư của quý bang, quả thật là một bậc kỳ nhân! Rất tiếc cái tài của Quân sư chỉ đem thực dụng trong võ lâm, nếu Quân sư không ản tích mai tông, thì gặp mình chúa sẽ tạo thanh bình an lạc cho toàn dân, lưu danh muôn thuở.

Thiệu Nguon Xung cất tiếng :

- Đại khái mà luận, thì đạo huynh có lý lắm, song khi con người sinh bất phùng thì sao? Hiện nay, chính nhà Mãn đang trị vì, là con người Hán có khi nào Quân sư chịu khuất thân dưới tay bọn xâm lăng?

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, Phạm Thù ngồi cạnh Bạch Thiếu Huy, khẽ hỏi :

- Đại ca có định mình sẽ đi về đâu chăng?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Để xem Quân sư còn sai khiến lần việc chi nữa chăng, rồi mình hãy định liệu.

Hương Hương tiếp hỏi :

- Đại ca và Nhị ca đã quên lời hứa, đi tìm mẹ tiểu muội à?

Bạch Thiếu Huy giật mình vội chữa :

- Ngu huynh quên thế nào được? Có điều chưa biết lệnh đường hạ lạc tại phương trời nào, cho nên ngu huynh chưa tiện hoạch định lộ trình đó thôi. Tam muội hãy yên trí, giang hồ tuy rộng lớn, song nhất định sẽ có một ngày nào đó, mẫu tử trùng phùng.

Vừa lúc đó, Trại Gia Cát và Thường Sơn Dân trở ra.

Ngồi xuống ghế xong, Trại Gia Cát lấy trong tay áo một mảnh giấy, miệng điểm phốt nụ cười, thốt :

- Nhân sanh tụ tán bất thường, đêm nay chúng ta quây quần tại đây, ngày mai thì mỗi người một ngã, mỗi người đều có nhiệm vụ thi hành, son nhân đã phân công rành mạch, chương trình ghi rõ trên mảnh giấy này, các vị cứ xem cho biết phần việc của mình.

Lão dùng một chút đoạn cao giọng tiếp :

- Ngày mai, Thạch hộ pháp và Đái Lương và Tra Quý đi theo son nhân.

Cả ba cùng nghiêng mình :

- Tuân lệnh Quân sư!

Trại Gia Cát nhìn sang Thiệu Nguơn Xung :

- Thiệu huynh có thể lưu lại đây, vừa rồi son nhân cùng Thường đạo huynh về việc đưa Thiệu huynh về môn sở, kế hoạch đã có rồi, chỉ còn vấn đề thời gian thôi.

Thiệu Nguơn Xung vòng tay cảm tạ :

- Mọi việc xin nhờ Quân sư lo liệu.

Quân sư cười nhẹ :

- Thiệu huynh yên trí, tuy nói chỉ còn vấn đề thời gian, nhưng bất quá trong vòng nửa tháng, Thiệu huynh sẽ phục hồi ngôi vị cũ!

Lão day sang Cửu Độc Nương Tử :

- Cửu Độc hộ pháp thì cùng đi với Nam Linh đạo huynh son nhân trao cho bức cẩm nang này, ngoài cẩm nang có ghi rõ thời gian mở ra xem.

Lão trao bức cẩm nang có một chiếc bình bằng ngọc xanh lão tiếp :

- Trong bình là loại thuốc mê của Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê, không màu không vị không hương, người trúng độc, tuy mê mà không mê, đạo huynh cứ theo lời ghi chú trong bức cẩm nang mà sử dụng.

Xuất thân từ chánh phái, lại đức trọng và đạo cao, nghe Trại Gia Cát nói thế, ngầm bảo đạo nhân dùng mê được hãm hại người, dù hãm hại kẻ thù đi nữa, lão cũng không tán thành, nên do dự.

Suy nghĩ một chút, đạo nhân đưa tay tiếp lấy, khẽ cúi đầu cảm tạ :

- Hành Sơn phái còn mở mặt trên giang hồ, toàn nhờ ân đức của Quân sư!

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Mong đạo huynh thận trọng trong mọi hành động, bởi xung quanh mình có biết bao nhiêu tai mắt của Hoán Hoa cung. Được như vậy là son nhân vui rồi, bốn phận của chúng ta là bảo vệ chánh nghĩa, đừng bao giờ để bọn gian tà đắc ý! Trao mê được cho đạo huynh, bất quá chỉ để đạo huynh tùy cơ sử dụng, chứ đó không phải là phương tiện chính yếu tạo nên thành công.

Như vậy là lão đã hiểu nỗi lòng của Nam Linh đạo trưởng nếu không cần thiết lắm, cũng có thể không dùng mê được, bởi người trong chánh phái luôn luôn thận trọng phương tiện nếu phương tiện hèn hạ dù giúp sự thành công, họ cũng chẳng chịu dùng.

Nam Linh đạo nhân gật đầu :

- Bản đạo ghi nhớ lời dặn dò của Quân sư!

Trại Gia Cát day qua Bạch Thiếu Huy :

- Phần Bạch lão đệ và Phạm lao đệ, son nhân sẽ giao phó một việc cực kỳ quan trọng!

Bạch Thiếu Huy chỉnh sắc mặt :

- Xin Quân sư cứ sai khiến, anh em tại hạ không dám từ nan.

Trại Gia Cát lấy ra một bức cẩm nang, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp :

- Công việc cần thi hành, đều có ghi trong cẩm nang, sáng sớm ngày mai hai lão đệ lên đường.

Bạch Thiếu Huy tiếp lấy cẩm nang :

- Tại hạ còn một nghi vấn, muốn thỉnh giáo Quân sư, chẳng hay Quân sư cho phép tại hạ trình bày chăng?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nghi vấn của lão đệ, có liên quan đến sự việc trong chuyến đi Nhạc Dương này, khi nào lão đệ từ Nhạc Dương trở về, chúng ta sẽ đề cập đến.

Bạch Thiếu Huy hoang mang quá, nhưng thấy không tiện hỏi nữa, đành thôi.

Hương Hương cất tiếng :

- Đại ca, mình đi Nhạc Dương phải không?

Trại Gia Cát đáp thay chàng :

- Phải, nhưng chỉ có Bạch và Phạm lão đệ đi thôi, còn cô nương thì tạm thời lưu lại đây!

Hương Hương lắc đầu :

- Không đâu tôi muốn theo đại ca và nhị ca đến Nhạc Dương.

Trại Gia Cát trầm ngâm một chút :

- Nếu không muốn ở lại đây, thì cô nương đi theo Cửu Độc Nương Tử, khi nào công việc của phái Hành Sơn xong rồi, sẽ trở lại tiếp ứng cho hai lão đệ, cô nương nghĩ sao?

Cửu Độc Nương Tử nắm tay Hương Hương cười khanh khách :

- Phải như vậy thôi, hiền muội ạ! Đi với ngu thơ, cho có bạn dọc đường chứ!

Hương Hương không còn biết nói gì hơn, đành y theo sự sắp xếp của Trại Gia Cát.

Đêm đó mọi người yên giấc, chẳng có điều chi xảy ra cho họ cả.

Sáng sớm hôm sau, họ lên đường, theo đúng sự phân công của Trại Gia Cát.

* * * * *

Nhạc Dương, một địa điểm về hướng Đông Động Đình hồ, Nhạc Dương ba mặt trông ra hồ, mặt kia liền với đất, nếu không nó thành cái đảo con rồi.

Đến Nhạc Dương, phải dễ bước vào Nhạc Dương lâu, mới không uổng một chuyến đi viễn du.

Lâu Nhạc Dương ở phía Tây thanh, lâu có ba tầng, tầng giữa có hành lang bao bọc, thực khách có thể đi đứng nơi hành lang ngắm cảnh hồ.

Thời gian vào độ sắp cuối thu, nơi tầng giữa tại một chiếc bàn kê phía đông, có một lão nhân tóc đỏ râu xanh, râu thưa thưa điểm bạc.

Lão nhân độc ẩm

Lão nhân ít nhất cũng trên bảy mươi, vậy mà râu chưa bạc trọn, dáng dấp vô cùng sậu muộn, nhìn lão chẳng ai có được tình cảm, dù vẻ âm đạm hiện rõ, chứng tỏ một con người trong giai đoạn thất chí...

Trên mặt bàn, nơi góc tả, có một chiếc bao bố màu vàng và một chiếc ô đi mưa, bằng vải nhúng dầu, một thanh đao nằm giữa hai vật đó.

Lão nhân có mặt tại Nhạc Dương lâu, liên tiếp ba hôm.

Lão đến đây, khi giờ Ngọ qua một chút, lão nhắm rượu với lạc nấu, mãi đến mọi nhà lên đèn lão mới rời tửu lâu. Cái món lão ăn cuối cùng, mà cũng là món thứ hai, sau đĩa lạc nấu là mì, ăn xong tô mì là lão đi ngay.

Vào Nhạc Dương lâu uống rượu, gặp tiết trời thu, nước hồ vào lúc này đẹp hơn trong các mùa, thì còn ai chẳng thích? Nếu túi tiền cho phép, chẳng ai chịu đi nơi khác hơn ở đây, ngặt vì quán sang thì giá đắt, nên chung quy chỉ có thành phần ưu đãi là năng tới lui.

Về mùa xuân hạ đông tửu lâu cũng không vắng khách, nhưng đặc biệt vào thu, bởi thu là mùa gọi thi hứng hơn cả.

Nơi góc nam là một chiếc bàn có ba thực khách, một lúc sau, hai người ăn uống xong, rồi đi chỉ còn một tráng hán vận áo dài xanh.

Tráng hán đó, thấy hình dáng kỳ quái của lão nhân tóc đỏ, cứ nhìn mãi.

Lão nhân tóc đỏ chừng như không thấy có kẻ nhìn mình, lão uống rượu một lúc rồi gọi to :

- Tiểu nhị đâu, cho ngay tô mì thường lệ đi!

Tiểu nhị vâng một tiếng, chạy xuống lầu trong khoảnh khắc, mang tô mì lên cho lão.

Lão ăn, lão uống xong, lại đứng lên, cặp nách các món tùy thân, lẩm nhẩm :

- Hôm nay chờ đợi không ích gì, thì ngay mai ta lại đến nữa!

Thì ra lão đến đây để chờ người!

Đại hán áo xanh hết sức chú ý đến lão, lúc đó ngẩng đầu nhìn kỹ lão.

Tiểu nhị mỉm cười thốt :

- Ngay mai khách quan đến sớm một chút!

Lão nhân tóc đỏ chẳng nói gì, lặng lẽ xuống lầu.

Đại hán áo xanh vội vã đứng lên, lấy một đỉnh bạc bỏ lên mặt bàn cao giọng gọi :

- Tiểu nhị! Tiền rượu đây.

Tiểu nhị thốt :

- Khách quan chờ lấy chỗ bạc thừa!

Đại hán khoát tay

- Không cần cho người luôn, ta có việc đi gấp.

Tiểu nhị cười híp mắt :

- Đa tạ khách quan!

Bỗng đại hán dừng chân hỏi khẽ :

- Người biết lão nhân vừa rồi chờ ai chăng?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Không hiểu rõ lắm, chừng như là một kẻ thù chứ chẳng phải là bằng hữu. Nghe nói người mà lão đợi họ Đồng, họ gặp nhau đâu tại vùng quan ngoại trước kia. Hiện tại, họ Đồng sinh cơ lập nghiệp tại đây, nghe nói phát tài, song Nhạc Dương là một địa phương rộng lớn, lão nhân làm gì tìm được họ Đồng dễ dàng? Cho nên mỗi hôm, lão đến nơi đây, chờ đợi may ra có thể gặp.

Đại hán áo xanh cười lạnh, xuống lầu.

Hoàng hôn đã xuống, nhưng hán vẫn còn trông thấy lão nhân tóc đỏ đi phía trước, lão đi không nhanh lắm.

Đại hán áo xanh thở phào, từ từ đi phía sau, theo dõi.

Về phía Tây thành Nhạc Dương cảnh không náo nhiệt lắm, nên kẻ đi trước người theo dõi theo sau không ai bị khách bộ hành gây trở ngại chi cả.

Nhưng họ càng đi tới, con đường càng dẫn đến nơi phồn hoa.

Lão nhân vừa đi vừa ngó dáo dác, hoặc trên đường hoặc trong các trà đình tửu quán. Như vậy thì đứng lão tìm người rồi.

Tuy khách bộ hành ở khu này rất đông, đại hán áo xanh cũng chẳng dám đến gần lão nhân, chỉ giữ khoảng cách vừa tầm mắt thôi. Hơn nữa, hán còn cẩn thận, lưu ý né tránh bất chợt lão nhân quay đầu nhìn về phía sau.

Đi như vậy cũng chẳng gọi hứng gì, đại hán cuối cùng, tự cầu nhau :

- Hừ lão tặc! Người sắp chết đến nơi. Hành hạ ta theo dõi người làm chi mãi thế chứ?

Qua khỏi khu phồn hoa, lại đến khu hoang vắng, lão nhân cứ đi cứ tìm, cuối cùng rẽ nhanh vào một ngõ hẻm. Hẻm rất hẹp lại tối tăm, nhà hai bên không đèn.

Khi đại hán đến đầu hẻm, nhìn vào thì lão nhân đã mất dạng.

Hán bối rối, bực tức, bước nhanh vào hẻm. Hán đi được mười bước, bỗng mắt hoa lên hán đụng phải một người phía trước, người đó có mạng vật gì nơi ngực, vật đó chạm hán làm hán đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đắt Nhạc tìm thù

Một giọng già vang lên, giọng cầu nhàu :

- Tiểu ác ôn nào đâu, chạy đi đâu vội thế? Chạy tang cha mẹ ngươi, hay hay cướp đường cướp xá bị thiên hạ đuổi? Mất ngươi để đâu?

Đại hán áo xanh cũng sôi giận :

- Ngươi là ai, dám mở miệng mắng người?

Hắn giương mắt nhìn kỹ, thì ra là một lão nhân, dưới nách có chiếc ô, có bao bố màu vàng, có cả thanh đao.

Không phải lão nhân tại Nhạc Dương lâu thì là ai nữa chứ?

Lão nhân tóc đỏ vụt sáng mắt lên trong bóng tối, hai mắt chiếu như hai điểm sao, lão nhìn đại hán, bật cười hắc hắc :

- Thì ra bằng hữu! Bằng hữu đã theo dõi ta, theo khắp các con đường xuyên qua hơn nửa trấn Nhạc Dương! Theo dõi chỉ thế bằng hữu?

Đại hán lùi lại một bước, cười lạnh :

- Lão trượng nói khó nghe nhỉ! Đường xá tại Nhạc Dương, nơi nào lão trượng đi được tự nhiên tại hạ cũng đi được, bắt quá vì tẩu xảo tại hạ và lão trượng cùng đi một đường, chứ sao lại bảo tại hạ theo dõi?

Lão nhân tóc đỏ bước tới một bước, thu lại khoảng cách vừa do đại hán lui ra cười quái ác :

- Vậy là ta nói oan ngươi?

Đại hán áo xanh hơi khiếp, lùi thêm một bước, rồi bất thành linh rút phát thanh chủy thủ bên mình ra, đưa cao lên gần giọng :

- Lão trượng muốn gì?

Lão nhân tóc đỏ kinh dị :

- Sao ngươi không hỏi ta là ai, lại hỏi ta muốn gì?

Đại hán không giữ lễ độ nữa :

- Ta không cần biết ngươi là ai!

Lão nhân tóc đỏ cười lạnh :

- Mà ngươi có muốn nghe không chứ? Ngươi không hỏi ta cũng nói cho ngươi hiểu. Quý Kiến Sầu! ngươi có nghe nói tới Quý Kiến Sầu lần nào chưa? Quý thầy ta còn phải sầu, huống là ngươi?

A! Với ngoại hiệu đó, thảo nào lão chẳng có gương mặt của Táng Môn Thần? Quý trong thấy mặt lão, đương nhiên là phải sầu vậy!

Đại hán áo xanh bình sanh có nghe danh hiệu đó lần nào đâu? Hắn cười nhẹ lắc đầu :

- Ta chưa từng nghe!

Quý Kiến Sầu cười âm trầm :

- Tự nhiên! Ngươi là hạng người gì mà nghe nói đến ta?

Không để đại hán nói gì, lão tiếp luôn :

- Thời gian trước lúc ta còn bốn tẩu giang hồ, kẻ nào chạm đến ta cũng mất mạng ngay. Đêm nay tay nể nang kẻ đã sai khiến ngươi làm mất công tác, nên đặc cách cho ngươi hưởng ngoại lệ. Tuy nhiên, vừa rồi ta có điểm vào một huyết trên mình ngươi, ngươi cần phải tịnh dưỡng trong bảy hôm, nếu ngươi khinh thường, vọng động sẽ bị tàn phế suốt đời. Ta cảnh cáo cho ngươi biết, sau này ngươi khỏi oán hận ta.

Đại hán giật mình. Thì ra, nhân cuộc đụng chạm vừa qua, lão ngầm hạ thủ đoạn chế ngự hắn! Hắn biến sắc mặt không dám ương ngạnh nữa, rung rung giọng thốt :

- Tại hạ cùng lão trượng không oán không thù.

Quý Kiến Sầu cười hì :

- Vì lý do đó, ta không nỡ hạ độc thủ, bắt quá ta chỉ chạm nhẹ vào mình ngươi bất quá trong vòng bảy hôm, huyết đạo tự giải khỏi cần đến ai! Giờ ngươi trở về đi, về báo tin cho kẻ đã sai khiến ngươi đó, rằng ta ngủ tại Nam An khách sạn!

Thốt xong, lão bước đi ngay, tiến ra khỏi ngõ hẻm.

Nam An khách sạn, nằm tại một con đường lớn về phía Tây thành, lão nhân thông thả bước đi, thỉnh thoảng quay lại nhìn.

Đại hán áo xanh không còn theo dõi lão nữa.

Về khách sạn, Quý Kiến Sầu do lối hậu vào phòng, trước hết lão quan sát khắp nơi không chứa một góc xó nào, rồi lão nâng bình trà lên mũi, ngửi xem có mùi gì khác lạ chẳng.

Kiểm soát xong đầu đấy, lão toan bước lên giường, bỗng có tiếng tiểu nhị bên ngoại cửa gọi vào :

- Lão khách quan, trong phòng khách quan không có đèn, tôi muốn châm trà cho khách quan đây! Khách quan đốt đèn lên đi.

Quý Kiến Sầu đáp gọn :

- Không cần đèn mà cũng chẳng cần trà, ta có thói quen ngủ sớm.

Tiếng chân tiểu nhị rồi đi nhỏ dần. Quý Kiến Sầu bước đến cửa, áp tai vào, nghe ngóng.

Bên kia vách, có tiếng gõ tay nhẹ đáp lại, số tiếng gõ tùy theo mật hiệu của lối đàm thoại đặc biệt, tiếng gõ đáp lại như ngầm hỏi :

- Đã về rồi đấy à?

Quý Kiến Sầu lại gõ, như cho biết :

- Có gặp đối phương.

Ám hiệu bên kia sang :

- Mà có chắc y sẽ đến đây chẳng?

Quý Kiến Sầu đáp :

- Rất có hy vọng y đến!

Hai người đối thoại bằng ám hiệu lúc đó cũng im bật.

Quý Kiến Sầu để nguyên áo, đến bên giường, ngồi xuống xếp bằng tròn, vận công điều tức.

* * * * *

Trông lâu thành đã điểm hai tiếng, khu Tây thành Nhạc Dương là vùng thanh tịnh nhất, vào canh hai là đầu đó đều ngủ yên, chung quanh khách sạn Nam An cảnh vật chìm trong vắng lặng.

Bỗng từ nơi sân lộ thiên trong khách sạn, về phía hậu, chừng như có ngọn gió nhẹ quét qua, kế tiếp một bóng người vận áo lam xuất hiện, nhìn kỹ một chút, tất nhận ra người đó là một lão nhân có thân hình gầy ốm.

Lão nhân áo lam chấp tay sau lưng, nhìn từng gian phòng một.

Từ nơi phía tả, một giọng già nua vang lên :

- Đồng bằng hữu đã đến phải không?

Hiển nhiên người phát âm không cần chường mặt tất cũng có thể đoán ra chính là Quý Kiến Sầu, Quý Kiến Sầu lại tiếp :

- Lão phu chờ đợi bằng hữu mấy hôm nay!

Cánh cửa phòng vang lên một tiếng kết. Quý Kiến Sầu bước ra, tiến thẳng đến trước mặt lão nhân áo lam.

Bước ra để chạm mặt thù nhân, Quý Kiến Sầu vẫn mang bao vàng nơi lưng, dưới nách có ô, luộm thuộm, vương vãi hết sức.

Lão nhân áo lam vòng tay nghiêm giọng :

- Nghe nói Diêm lão ca đến Nhạc Dương, đệ tự nhiên phải tìm, cho trọn tình địa chủ đối với khách phương xa...

Quý Kiến Sầu cười lạnh :

- Đồng bằng hữu nói khéo quá, tuy nhiên nơi đây không phải là chỗ chúng ta đàm đạo, mình nên tìm một địa điểm khác thuận tiện hơn.

Lão già họ Đồng gật đầu :

- Tiểu đệ nhường cho Diêm huynh sắp xếp.

Quý Kiến Sầu hừ một tiếng, khẽ nhún chân vọt lên không vượt tường khách sạn, bay ra ngoài.

Đồng lão không kém vọt theo liền.

Từ trong một gian phòng, kề cận gian phòng của Quý Kiến Sầu, một bóng người khác bay vọt theo họ.

Không lâu, Quý Kiến Sầu và Đồng lão nhân đến tại một khoảng đất trống ngoài thành. Cả hai cùng dừng chân tại đó.

Còn người theo dõi phía sau, cấp tốc rẽ vào một khu rừng bên cạnh khoảng đất trống, nấp vào tán cây.

Đứng lại rồi, Quý Kiến Sầu bật cười ghê rợn, từ từ lấy chiếc bao mở ra.

Lão lỏi trong chiếc bao hai vật, giống bàn tay mà cũng giống móng thú, nhưng chẳng phải bàn tay, chẳng phải móng thú, rồi lão nhìn vào mặt lão nhân họ Đồng, trầm giọng hỏi :

- Đồng Bách Xuyên! Có thể chúng ta không cần phải khách sáo với nhau chứ?

Thì ra, lão nhân họ Đồng, chính là Đồng Bách Xuyên, ngoại hiệu Thiên Lang Trảo, một vị Hộ pháp trong Hoán Hoa cung.

Đồng Bách Xuyên ngưng trọng thần sắc, vòng tay thốt :

- Diêm lão ca lắm rồi!

Quý Kiến Sầu hừ một tiếng :

- Hai tên đồ đệ của lão phu, đều bị ngươi hạ thủ đoạn, làm cho chúng tàn phế, đều đó không đúng à?

Lão cầm vật vừa lỏi ra đó, chỉ thẳng vào mặt đối phương :

- Đồng Bách Xuyên! Hại người phải đền tội. Nạp mạng cho ta ngay!

Vật mà Quý Kiến Sầu cầm trong tay, là đôi bàn tay sắt, lão thốt xong, vung tay đánh tới.

Đồng Bách Xuyên cấp tốc đảo bộ nhảy tạt qua một bên, né tranh đồng thời nghiêm giọng quát :

- Diêm Hoàng! Ngươi đừng khinh người thái quá!

Quý Kiến Sầu cười ha hả :

- Chính ngươi khinh người thì có! Ngươi khinh đồ đệ của lão phu, ngươi khinh luôn lão phu mới dám hạ thủ hãm hại đồ đệ của lão phu! Đêm nay lão phu hỏi tội ngươi đây!

Lão đánh tiếp chiêu thứ hai, khí thế hung mãnh phi thường.

Đồng Bách Xuyên phát nhẹ cánh tay áo, lùi lại mấy bước cười gằn :

- Được lắm đã muốn đánh nhau thì ta có sợ gì cái ngón tuyệt kỹ Đoạn Hồn Quỷ Thủ của ngươi?

Quý Kiến Sầu cười ghê rợn :

- Chẳng sợ thì cứ vào!

Lão lướt tới, phát chiêu thứ ba.

Đồng Bách Xuyên phản công liền. Qua cái chạm đầu tiên Đồng Bách Xuyên nhận ra công lực của đối phương vô cùng hùng hậu, chương kinh trầm trọng như núi, tiềm lực lại liên tục, cuốn sang địch như sóng đùa, tiếp nối không ngừng.

Họ Đồng kinh hãi, chừng như lão ước độ bản lĩnh đối phương không chính xác lắm, đến bây giờ mới biết được thực lực của Diêm lão.

Lão bị bức thoái lui mấy bước, Diêm Hoàng không bỏ, Đồng Bách Xuyên lùi một bước, lão tiến lên một bước.

Vừa tiến tới vừa bức thoái địch, Quý Kiến Sầu Diêm Hoàng vừa quát :

- Đứng toan chạy thoát. Muốn chạy lưu mạng sống lại cho lão phu!

Lão hụp mình xuống, nghiêng theo một góc độ, vọt xéo tới, tay tả tung chưởng, tay hữu phóng chỉ, thủ pháp cũng như chỉ pháp đều nhanh.

Đồng Bách Xuyên lùi mãi, chân chưa vững tắn, đã nghe chỉ phong vút đến, sắp quét qua huyết Huyền Cơ của lão.

Lão biết ngay, chỉ pháp do Quý Kiến Sầu vừa áp dụng là Xuyên Vân chỉ của phái Hoa Sơn, khí thế mãnh liệt dù cho chính Chương môn nhân phái Hoa Sơn là Thương Thiên sử dụng, cũng không mạnh bằng!

Nhận ra điều đó, Đồng Bách Xuyên càng sợ hãi.

Lão vận tụ chân khí, rung mình xuống bật thành linh vút người lên không, đáp xuống ngoài xa hơn trượng, giương tròn mắt sáng quắc, hét :

- Ngươi chẳng phải Diêm Hoàng.

Quý Kiến Sầu hừ lạnh, tay tả đánh ra Đoạt Hồn Quý Thủ, tay hữu phóng chỉ phong, bức thoái Đồng Bách Xuyên, đồng thời trầm giọng :

- Ta là ai, mặc ta, cần gì ngươi tìm hiểu? Giả cũng được, mà thật cũng được, ngươi cứ nạp mạng cho ta là xong!

Lão lướt tới, trong chớp mắt, xuất phát luôn năm chiêu.

Nhận qua năm chiêu đó. Đồng Bách Xuyên quả quyết đối phương chẳng phải Diêm Hoàng.

Nhưng chẳng phải là Diêm Hoàng thì kẻ nào đã mạo nhận lão ấy? Mạo nhận để làm gì?

Đồng Bách Xuyên thừa hiểu bản lĩnh của Diêm Hoàng như thế nào, luôn cả sở trường cũng như sở đoản. Cái sở trường của Diêm Hoàng là chẳng khi nào dùng một ngón nghề nào khác, ngoài việc sử dụng bàn tay sắt có cái tên là Đoạt Hồn Quý Thủ. Và lại, lão đâu có thành danh với ngón chỉ phong? Tại sao hôm nay lão chuyên dùng chỉ pháp hơn thủ pháp?

Hơn nữa chỉ pháp của đối phương cực kỳ nguy dị, cực kỳ lợi hại, nhất định Diêm Hoàng chẳng thể lĩnh hội một lĩnh nội ảo diệu như vậy được.

Bị bức thoái mãi, Đồng Bách Xuyên dù sợ hãi cũng phải phẫn nộ, dù biết kém cũng phải liều, lão hét to :

- Được rồi, sẽ lộ mặt nạ ngươi ra, xem là ai lại giả mạo Diêm Hoàng!

Lão Đồng không lùi nữa, vung tay phản công ngay.

Trong bóng đêm, cả hai quần nhau, tiến thoái qua lại, như thoi dẹt giao chuyển, nhanh không thể tưởng.

Trong thoáng mắt, họ trao đổi hơn mười chiêu.

Đột nhiên Quý Kiến Sầu buông bàn tay sắt hét to :

- Đồng Bách Xuyên ta không cần dùng vũ khí, cũng thừa sức hạ ngươi!

Đồng Bách Xuyên cười lớn :

- Ngươi cho ta là trẻ nít lên ba?

Không dùng bàn tay sắt, chỉ đánh tay không. Quý Kiến Sầu tỏ ra lợi hại hơn, điều đó lại càng làm Đồng Bách Xuyên thêm hoang mang.

Cuộc chiến càng phút càng diễn ra ác liệt. Song phương đã trao đổi hơn năm mươi chiêu rồi, cục chiến vẫn còn trong thế quân bình.

Bình sanh, Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên mới thực sự gặp một cuộc chiến khác hại như đêm nay là lần đầu tiên. Lão vừa thận trọng từ thế thủ, thế công, vừa tìm hiểu kẻ nào đã mạo nhận Quý Kiến Sầu Diêm Hoàng, tìm lão mà sanh sự.

Công bình mà xét, Đồng Bách Xuyên cũng chẳng phải tay vừa, lão am tường mọi tuyệt học của các môn phái, nên chiêu thức của lão rất bất đồng, vừa nguy dị, chẳng kém đối phương chút nào.

Quý Kiến Sầu thoát đầu khinh thường, dần dần cũng phải thận trọng không dám khinh định nữa.

Tại cục trường song phương say chiến, trên tán cây người ẩn nấp cũng khẩn trương vô cùng. Y vừa theo dõi cuộc chiến vừa đảo mắt nhìn xung quanh,

xem có kẻ nào đến trợ lực Đồng Bách Xuyên chăng.

Bổng Đồng Bách Xuyên hú vọng một tiếng dài. Rồi lão xoay người, vọt ra khỏi vòng chiến xa hơn năm bước hết to :

- Bọn trẻ nít nạp mạng ngay!

Lão giờ tuyệt học, xòe năm ngón tay, vút người lên, vừa đáp xuống là chụp tay theo liền.

Hình thức thì đúng là một chiêu tráo, nhưng nội lực phát ra lại là một chiêu chương, cùng một chiêu có hai tác dụng, đúng là một thủ pháp cực kỳ lợi hại.

Quý Kiến Sầu trầm nghĩ :

- “Thiên Lang tráo pháp!”

Lập tức lão rút nhanh một thanh kiếm bên mình, vung tay điểm tới. Kiếm đi nhanh, kiếm khí cuộn cuộn qua, biến kiếm ngắn thành dài, mũi kiếm chưa tới đích, kiếm khí đã đến trước rồi.

Kiếm khí xuyên qua tráo phong của địch.

Dĩ nhiên Đồng Bách Xuyên không thể để bàn tay bị kiếm chạm, phải thu về, đồng thời dùng tay tả quét qua một chiêu khác.

Tay tả trầm xuống rồi đưa lên, chém mạnh vào tay cầm kiếm của đối phương, còn tay hữu theo thức “Hồi Phong Vô Liễu” đánh vào hông Quý Kiến Sầu.

Hai tay họ Đồng cùng phát ra, Quý Kiến Sầu cười lạnh, đảo bộ xoay mình, tay tả quét tới theo thức “Long Vỹ Huy Phong”, tay hữu trầm xuống, hoành ngang mình kiếm, bất thành linh chột tới, nhắm ngay huyệt Huyền Cơ của địch.

Xuất chiêu với hai tay một lượt, Đồng Bách Xuyên định ninh là đối thủ không tài nào phản công nổi, giờ đây thấy đối phương từ thế nguy chuyển thành an, lại chiếm ưu thế, phải thận trọng, không dám khinh địch nữa, lão giật mình, vội uốn cong người, ngoặt mình đảo ra xa, tránh mũi kiếm.

Quý Kiến Sầu không đổi thế kiếm, cứ giữ nguyên như vậy, chỉ khẽ xoay mình lướt tới một chút, đưa tay kia điểm nhanh vào môn huyệt nơi sườn đối phương.

Bị điểm trúng yếu huyệt, Đồng Bách Xuyên nghe đau nhói một bên mình, đôi chân nhũn ra, lão ngã quỵ ngay tại chỗ.

Quý Kiến Sầu bước tới, đưa hai ngón tay trỏ và giữa chỉ thẳng nơi yết hầu Đồng Bách Xuyên, hét :

- Ngươi làm nên tội ác quá nhiều tay ngươi vậy máu còn phảng phất mùi tanh, đêm nay ngươi sẽ thấy lượt trời báo ứng, thiện ác báo đầu.

Hai ngón tay chọc tới, Đồng Bách Xuyên hự một tiếng rồi im lìm.

Lập tức Quý Kiến Sầu cỡi y phục, đổi lấy y phục Đồng Bách Xuyên, rồi gỡ mặt nạ, gỡ tóc giả, tráo qua Đồng Bách Xuyên luôn.

Đoạn lão lấy trong mình một chiếc lọ, rắc một ít thuốc bột, lên cái xác Đồng Bách Xuyên, trong giây lát cái xác hóa thành một vũng nước màu vàng, từ từ thấm vào đất, chỉ còn lại tại chỗ lớp y phục và mặt nạ, tóc của lão.

Lão là ai? Quý Kiến Sầu hay Đồng Bách Xuyên? Còn nạn nhân kia, là Đồng Bách Xuyên hay Quý Kiến Sầu?

Nếu không ai mục kích sự tình, chắc chẳng ai biết được sự tình ra sao!

Cứ tạm gọi người hiện tại Đồng Bách Xuyên, qua y phục đó.

Đồng Bách Xuyên lấy thanh kiếm giấu trong mình, rồi nhặt hai bàn tay sắt nhét lún sâu vào đất phi tang, xong đâu vào đấy toan cất bước rời cục trường, đúng lúc đó có viên sỏi từ nơi ven rừng bay tới.

Viên sỏi thay tín hiệu người ẩn nấp trong tàn cây, báo cho Đồng Bách Xuyên biết là có địch tới nơi.

Đồng Bách Xuyên cấp tốc quay mình, bước nhanh ra khỏi cục trường, nhưng không còn kịp nữa, trước mặt ba bóng người xuất hiện, người có thân pháp nhanh hơn hết, tới trước chặn đầu lão.

Người đó vận áo dài màu lam, gương mặt ốm, mày hình tam giác mắt nhỏ mà dài, hơi thọt chân bên tả.

Người đó, chính là Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỳ, sung chức Thống lĩnh tại Phân cung Quân Sơn.

Hai người đi sau, Đồng Bách Xuyên cũng chẳng lạ lùng gì chính là Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân và Tuyên Cẩn Đường một hảo thủ trong Hoa Sơn phái.

Nam Cung Vô Kỳ vừa trông thấy Đồng Bách Xuyên, vội kêu lên :

- Đồng huynh đến Nhạc Dương tìm Quý Kiến Sầu lão ca, sao chẳng cho lão phu hay, để cùng đi với, lại đi một mình.

Đồng Bách Xuyên vòng tay đáp :

- Tại hạ cùng Diêm Hoàng có mối hiềm khích ngày xưa, bất quá là do việc tư, có thể nào nhân việc tư mà dám làm kinh động đến Thống lĩnh?

Nam Cung Vô Kỵ nhìn quanh một lượt :

- Đồng huynh đã gặp lão Diêm rồi chứ?

Đồng Bách Xuyên chưa kịp đáp, một giọng già từ xa xa vang đến :

- Đồng Bách Xuyên! Kê tiếp trợ của ngươi đã đến rồi, vậy chẳng cần ước hẹn ngày nào khác chứ?

Câu nói đó, gián tiếp tiết lộ họ Đồng chưa gặp Quý Kiến Sầu, hoặc già có gặp rồi mà còn ước hẹn ngày nào đó mới giao thủ, chứ chưa hề so tài. Câu nói đó rõ ràng mách ý kiến cho Đồng Bách Xuyên.

Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân hét to :

- Kê nào đó?

Kê vừa phát thoại, nếu không chính là Quý Kiến Sầu, thì cũng là người cùng một phe với Quý Kiến Sầu, như vậy là đối lập với bọn Nam Cung Vô Kỵ, bởi họ đến đây, chỉ để tiếp trợ Đồng Bách Xuyên.

Người có giọng già cười lạnh :

- Tào Đôn nhân, ngươi là là một con chồn, mượn oai cợp mà gầm, mà rống, chứ ngươi tài nghệ gì? Đến thính âm của ta mà cũng không nhận ra, thì còn lên tiếng làm chi cho bản tai ta?

Tào Đôn Nhân giật mình :

- Diêm lão ca đây à?

Đồng Bách Xuyên nghe ba tiếng Diêm lão ca từ cửa miệng Tào Đôn Nhân phát xuất giật mình ngay, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, bất giác quay người nhìn lại, thấy một bóng người rời khỏi khu rừng bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Tìm về Nam Nhạc

Người đó đem đặt bên cạnh Quý Kiến Sầu trông như hai giọt nước.

Đồng Bách Xuyên kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Thế này là nghĩa làm sao? Lại có thêm một lão Quý Kiến Sầu nữa?”

Thiết Diện Thần Phán mừng trên chỗ tường, vội bước tới nghênh đón, bật cười vang :

- Diêm lão ca!

Quý Kiến Sầu cười lạnh :

- Nam Cung Thống Lĩnh cũng còn nhận ra lão phu nữa à? Hà hà! Các ngươi đến đây có phải để tiếp tay họ Đồng chăng?

Nam Cung Vô Kỵ mỉm cười :

- Diêm lão ca làm rồi!

Quý Kiến Sầu hừ một tiếng :

- Lão phu làm như thế nào?

Nam Cung Vô Kỵ thốt :

- Làm cái hảo ý của tại hạ. Đã mấy phen tại hạ cho người đến thỉnh lão ca, nhưng lão ca cự tuyệt...

Quý Kiến Sầu chặn lại :

- Thỉnh lão phu về làm tay sai cho Hoán Hoa cung phải không?

Nam Cung Vô Kỵ cười vuốt :

- Tại Quân Sơn, còn một chức vị quan trọng dành cho lão ca...

Quý Kiến Sầu cười lạt :

- Chức gì thế?

Nam Cung Vô Kỵ vẫn giữ nụ cười :

- Hộ pháp trong Phân cung.

Quý Kiến Sầu khoát tay :

- Hãy khoan nói đến việc đó, đợi ta thanh toán món nợ với họ Đồng rồi các người muốn bàn gì thì bàn.

Nam Cung Vô Kỵ hấp tấp :

- Lão ca lại làm nữa rồi! Đồng huynh từng tỏ việc đó cho tại hạ nghe...

Quý Kiến Sầu sôi giận :

- Làm sao được? Hắn giở Thiên Lang trảo pháp gây trọng thương cho hai đồ đệ của lão phu, hiện chúng ta thân tàn phế. Giả sử người ở trong trường hợp của lão phu thì người có thể điềm nhiên chẳng?

Nam Cung Vô Kỵ thốt :

- Chỉ vì Đồng huynh không minh bạch nên làm người, chứ lão ca là lãnh tụ hàng tiền bối suốt vùng Tây bắc, còn ai dám trêu vào? Nơi đây không phải là chỗ mình đàm đạo, xin mời lão ca về quán trọ, chúng ta để nói chuyện hơn.

Quý Kiến Sầu lắc đầu :

- Lão phu không đến phòng trọ của các người đâu, lão phu có thuê phòng ở Nam An khách sạn.

Đồng Bách Xuyên giật mình, trầm nghĩ :

- “Kỳ quái chưa, mình và lão cùng ở tại Nam An khách sạn”.

Nam Cung Vô Kỵ bật cười ha hả :

- Nếu không đến quán trọ, Diêm lão ca cứ về nhà tại hạ, đã đến Nhạc Dương là cảm như đến nhà tại hạ rồi, còn bày vẽ thuê phòng làm chi cho hao tốn?

Lão day qua Đồng Bách Xuyên :

- Mình đi thôi, Đồng huynh.

Đồng Bách Xuyên giả hiện giờ, cũng như Quý Kiến Sầu giả trước đó, chẳng ai khác hơn là Bạch Thiều Huy.

Trong bức cảm nang, Quân sư có ghi “Lúc nào cần thiết, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng”.

Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ, không còn thắc mắc về sự hiện diện của Quý Kiến Sầu nữa. Chàng nghĩ lão Quý Kiến Sầu này hẳn phải là người tiếp viện chàng, vì vậy chàng cứ tiếp tục đóng vai Đồng Bách Xuyên.

Chàng gật đầu, cùng bước theo họ.

* * * * *

Vào giờ Ngọ hôm đó, có một cỗ kiệu dừng trước Nam Nhạc quán trên Hành Sơn.

Khiêng kiệu là hai đạo sĩ trẻ tuổi, trong kiệu là một vị đạo sĩ già râu bạc trắng, lông mi phủ kín mắt, đang ngồi xếp bằng tròn.

Theo sau kiệu có hai đạo đồng khôi ngô tuấn tú, một gã cầm ngọc như ý, gã kia cầm kiếm có tua chỉ vàng.

Kiệu dừng lại, hai đạo sĩ khiêng kiệu bước vào trong, khiêng luôn chiếc kiệu có đạo sĩ già ngồi, rồi đoàn người tiến vào quán, thẳng đến đại điện mới dừng chân.

Từ trong đại điện, một đạo sĩ áo tro bước ra đến trước mặt đạo sĩ già, cúi đầu chào :

- Đạo trưởng đến tể quán có định làm lễ nơi điện Tam Thanh chăng?

Lão đạo sĩ từ từ ngước mắt, ánh mắt chiếu ra sáng rực, miệng điểm nụ cười hiền hòa :

- Cảm phiền đạo hữu thông báo với Nam Linh đạo huynh là có người quen từ Thái Nhạc đến thăm.

Lời nói rất hòa hoãn nhưng vang đến tai đạo nhân thì chẳng khác nào những tiếng chuông, đạo nhân kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Theo khẩu khí này thì lão là bạn thân của Chương môn, mình không nên để thất lễ”.

Đạo nhân nghiêng mình thốt :

- Xin đạo trưởng chờ đợi trong chốc lát, tiểu đạo vào trong thông báo ngay bây giờ đây.

Y chạy đi liền.

Khoảnh khắc sau, một đạo nhân vận áo dài xanh, râu dài điểm bạc từ từ bước ra đại điện, đạo nhân đó vừa trông thấy đạo sĩ già thì giật mình liền.

Vị đạo sĩ già nhận ra là Nam Nhạc quán chủ thì bật cười ha hả :

- Từ ngày cách biệt nhau tại Thái Nhạc đến nay đã thấm thoát hai mươi năm, Nam Linh đạo huynh có còn nhớ bản đạo chăng?

Nam Nhạc quán chủ bật cười lớn :

- Có khi nào bản đạo quên người xưa? Đạo huynh cất công tới đây, bản đạo không hay trước nên chậm nghinh tiếp, mong đạo huynh tha thứ cho.

Lão đạo sĩ mỉm cười :

- Hai mươi năm trước, đạo huynh từng ngõ ý mời bản đạo đến chơi Nam Nhạc, mãi đến hôm nay mới có dịp làm chuyến viễn du này.

Nam Nhạc quán chủ nói :

- Bản đạo hết sức cảm kích sự chiếu cố của đạo huynh, xin thỉnh đạo huynh vào hậu điện dùng trà.

Nhưng lão đạo sĩ vẫn ngồi xếp bằng tròn trên ghế như thường, không hề nhích động qua lời mời của Quán chủ.

Nam Nhạc quán chủ lấy làm lạ, hỏi :

- Đôi chân của đạo huynh sao thế?

Lão đạo sĩ thờ dãi :

- Nói ra còn thấy thẹn, cái học của bản đạo năm xưa không đúng là Huyền Môn chánh tông nên tuổi tác càng cao thì sự học càng xa dần cội rễ, cuối cùng lâm vào tình trạng tàu hỏa nhập ma đã hơn mười năm nay rồi.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước đây bản đạo liều mình tự khai thông các kinh mạch bế tắc nhưng mỗi lần thực nghiệm đều thất bại, chân khí không qua nổi các chỗ bế tắc, do đó bản đạo đến đây mong đạo huynh ban cho ba viên Khảm Ly đơn...

Nam Nhạc quán chủ tỏ vẻ hào sảng :

- Việc nhỏ mọn thế mà đạo huynh cũng cất công lặn lội đường dài? Sao không sai phái một người nào đó đến đây?

Thốt xong lão nghiêm sắc mặt lại, quay lưng đi vào phía hậu điện, hai tên đạo sĩ khiêng chiếc ghế có lão đạo sĩ ngồi đi theo.

Không lâu lắm, họ đến Thanh Hư các, nơi đây là chỗ thanh tu của Nam Nhạc quán chủ, mà cũng là vùng cấm địa, người trong Quán nếu không có lệnh thì chẳng ai được bén mảng đến.

Lão đạo sĩ bảo hai đạo nhân khiêng ghế :

- Các người lui ra ngoài chờ ta.

Hai đạo sĩ vâng lệnh lui ra ngay, đạo đồng phục dịch trong các dâng trà.

Lão đạo sĩ hớp một hơi trà rồi hỏi :

- Nam Linh đạo huynh vắng mặt?

Nam Nhạc quán chủ gật đầu :

- Nam Linh sư đệ có việc phải hạ sơn.

Lão đạo sĩ nghiêm giọng :

- Bản đạo có chuyện này muốn thỉnh giáo đạo huynh.

Nam Nhạc quán chủ mỉm cười :

- Là chỗ cổ giao, sao đạo huynh khách sáo thế? Có gì cần dạy bảo nhau thì xin cứ nói.

Lão đạo sĩ thấp giọng :

- Đạo huynh có biết thực ý của bản đạo đến đây làm gì chăng?

Nam Nhạc quán chủ thoáng biến sắc :

- Bản đạo làm sao biết được?

Lão đạo sĩ mỉm cười :

- Tuy nói rằng do cái ước hẹn hai mươi năm trước mà đến, và thuận tiện xin đạo huynh cho ba viên thuốc quý, nhưng thực ra việc bản đạo đến hôm nay có liên quan đến đạo huynh.

Nam Nhạc quán chủ lại biến sắc mặt :

- Có liên quan đến bản đạo? Bản đạo chẳng hiểu gì cả.

Lão đạo sĩ trầm giọng :

- Gần đây đạo huynh có đánh mất vật gì trọng yếu không?

Nam Nhạc quán chủ nhìn sững lão đạo sĩ :

- Đạo huynh muốn nói gì?

Lão đạo sĩ mỉm cười, nhìn ra một đạo đồng đứng ngoài cửa, gọi :

- Cửu Linh, mang vật đó vào đây trình cho Quán chủ xem.

Đạo đồng đứng bên tả bước vào, đưa lên một vật dài độ thước, bên ngoài có bọc lụa vàng.

Nam Nhạc quán chủ tiếp lấy, tỏ vẻ hết sức hoang mang, hỏi :

- Vật gì thế đạo huynh?

Lão đạo sĩ mỉm cười :

- Nếu là vật tầm thường thì bản đạo trao cho đạo huynh xem làm chi? Đạo huynh cứ mở lụa ra thì khắc biết.

Nhưng chính lão lại ra lệnh :

- Cửu Linh, mở bọc lụa ra đi.

Đạo đồng vâng lên một tiếng, mở liền. Thì ra trong bọc là một thanh ngân kiếm.

Nam Nhạc quán chủ giật mình, rung người thấy rõ, mặt ngời vẻ kinh ngạc, hấp tấp hỏi :

- Đạo huynh làm sao có vật này?

Lão đạo sĩ cười hi hi :

- Như vậy đúng nó là thanh ngân kiếm của quý phái rồi, may mà năm xưa có lần đạo huynh cho xem nhờ đó bản đạo mới nhận ra được. Từ lúc ngân kiếm về tay, bản đạo hết sức giữ gìn, và phải thân hành mang đến đây giao lại cho đạo huynh.

Nam Nhạc quán chủ cảm kích vô cùng :

- Thịnh tình của đạo huynh thật cao quý quá, bản đạo không biết làm sao để đáp tạ cho vừa. Đạo huynh gặp vật này ở đâu?

Lão đạo sĩ thấp giọng :

- Dưới chân Thái Nhạc có người trong quý phái chết, bản đạo nhìn thấy xác là biết ngay.

Lão đưa mắt nhìn Cửu Linh khẽ gật đầu rồi tiếp :

- Bản đạo cứ tưởng đạo huynh có ý gì, chứ ngân kiếm là vật tượng trưng uy quyền Chưởng môn, tại sao lại thất lạc ra ngoài được? Giờ đây mang nó trao lại cho đạo huynh xong thì bản đạo yên tâm vô cùng.

Nam Nhạc quán chủ tiếp nhận thanh ngân kiếm rồi lấy trong mình ra một chiếc lọ, mở nút trút ra ba viên thuốc nói :

- Đây là Khâm Ly đơn, đạo huynh uống vào, vận công đưa chân khí chuyển hành, bản đạo sẽ dùng Ly Hỏa thần công của bốn môn tiếp trợ. Bất quá trong ba bốn hôm thì đạo huynh sẽ phục nguyên.

Lão đạo sĩ mừng rỡ, nhận ba viên thuốc ngắm nghía một lúc rồi bỗng hỏi :

- Không phải độc dược chứ?

Nam Nhạc quán chủ chớp mắt, gượng cười :

- Đạo huynh đùa với bản đạo ư?

Lão đạo sĩ lắc đầu :

- Không đùa đâu, năm xưa bản đạo từng nhìn thấy Khâm Ly đơn, thuốc đó khác xa với ba viên này. Bản đạo xem sao giống ba viên Duyệt Phục đơn của Hoán Hoa cung quá.

Nam Nhạc quán chủ biến sắc :

- Đạo huynh...

Lão đứng lên, nhưng thân hình chao đảo, cuối cùng lại ngồi xuống như cũ, miệng mở ra nhưng chẳng nói tiếng nào.

Còn lão đạo sĩ thì duỗi hai chân ra rồi bước xuống ghế, đứng lên. Lão đưa tay bứt tóc, râu, gỡ luôn chiếc mặt nạ, trao tất cả cho Cửu Linh, bảo hấn lập tức gắn cho Nam Nhạc quán chủ. Xong đâu đấy, lão lại cởi luôn áo ngoài, đòi cho Nam Nhạc quán chủ rồi lấy áo của Nam Nhạc mặc vào.

Giờ đây thay người đổi vị, Nam Nhạc quán chủ trở thành lão đạo sĩ, lão đạo sĩ trở thành Nam Nhạc quán chủ.

Lão đạo sĩ chính là Nam Nhạc quán chủ thật, còn Nam Nhạc quán chủ ra tiếp khách là người giả, giờ đây người giả trở thành lão đạo sĩ, được hai đạo đồng đặt lên trên ghế, ngồi xếp bằng tròn.

Cửu Linh ra ngoài gọi một đạo đồng :

- Vào đây.

Đạo đồng đó bước vào, Cửu Linh bảo hấn đổi y phục cho nhau rồi trao luôn ngọc như ý cho hấn, đưa tay chỉ lão đạo sĩ, dặn :

- Người theo lão, biết chứ?

Đạo đồng gật đầu :

- Biết.

Nam Nhạc quán chủ thật nhìn Cửu Linh hỏi :

- Người làm sao liên lạc với hấn? Hấn nhận ra tiếng nói của người à?

Cửu Linh cười nhẹ :

- Vừa rồi hần mang trà đến đây, Cửu Hương đứng gần hần, rất dễ hạ thủ đoạn. Bây giờ thì đạo trưởng phải tin là thuốc mê của Ngọc Phiến Lang Quân quả có hiệu dụng chứ?

Cửu Hương hỏi :

- Người không theo ta?

Cửu Linh lắc đầu :

- Nam Vân còn ở bên ngoài, ta còn phải đợi lão ấy trở về, người đừng quên cái hẹn ba hôm sau nhé.

Cửu Hương gật đầu :

- Quên sao được?

Rồi Cửu Linh chạy bay ra ngoài, gọi hai gã đạo nhân trẻ tuổi :

- Lão đạo trưởng cho mời hai đạo huynh.

Hai đạo nhân trẻ tuổi theo vào, khiêng chiếc ghế trở ra, hai đạo đồng theo kèm bên cạnh, kẻ kiểng, người ngọc như ý, chẳng khác trước chút nào.

Chính Nam Nhạc quán chủ đích thân ra đưa tiễn, long trọng vô cùng.

Lão đạo sĩ, như đã biết, chính là Nam Nhạc quán chủ thật, y theo kế của Trại Gia Cát, trở về ngôi vị cũ, còn tên giả Quán chủ thì đổi thành lão đạo sĩ đi ra, chẳng rõ đi về đâu.

Cửu Linh chính là Cửu Độc Nương Tử, còn Cửu Hương chính là Hương Hương. Hiện tại Cửu Độc Nương Tử ở lại để chờ Nam Vân đạo trưởng giả trở về, còn Hương Hương giả đạo đồng theo Quán chủ giả để xem y đi về đâu, có thể là y trở lại Hoán Hoa cung báo cáo sự tình, có thể y sợ tội, bỏ trốn...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Cái lối mạo danh

Canh năm đã tàn, phương Đông rực sáng, thái dương sắp trở về trên vạn vật.

Bạch Thiếu Huy nhảy xuống giường, gọn gàng như trọn đêm chẳng ngủ.

Chàng mở cửa phòng, bên ngoài là một hành lang dài, dọc theo hành lang có độ mười gian phòng, tất cả đều hướng ra khoảng đất trồng đầy hoa đẹp.

Những gian phòng nằm dài theo hành lang là nơi cư trú của nhóm Hộ pháp trong Phân cung Quân Sơn.

Hộ pháp trong Phân cung chức vị khá cao, không kém Đường chủ, bất quá Đường chủ có quyền lực trực tiếp điều động bọn người tùy thuộc, theo mạng lệnh thượng cấp, còn Hộ pháp cũng chịu sự sai sử của thượng cấp nhưng lại chẳng có trách vụ nhọc nhằn thường xuyên, nhờ vậy mà nhàn hạ vô cùng. Khi gặp đại địch thì Đường chủ cũng khổ nguy như Hộ pháp như thường, chẳng được vin vào phận sự này mà được quyền từ khước phận sự kia.

Bạch Thiếu Huy dưới cái lót Quý Kiến Sầu, giết Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên rồi giả mạo luôn Đồng Bách Xuyên, giờ đây đương nhiên trở thành một nhân vật trong Phân cung, chiếm luôn gian phòng của họ Đồng.

Chàng mở cửa phòng, ánh sáng bên ngoài đập vào mắt, tuy dương quang chưa chói lọi song cũng làm chàng hơi xốn mắt.

Chàng đưa tay lên dụi mắt đoạn nhìn lên mảnh bố chàng máng nơi cửa đêm rồi. Nói là một mảnh bố chứ thực ra chính là một chiếc áo cũ dính bùn, bên dưới áo có treo một đôi giày, chiếc ướt bùn, chiếc khô.

Sự kiện đó chứng tỏ đêm qua chàng xuất ngoại công tác sơ ý ngã chân trong vũng sinh, về đến đây coi bỏ tất cả, chờ tỷ nữ thu nhặt giặt giũ.

Chàng trông trước trông sau chẳng thấy ai tại hành lang, vội đưa tay mò mò trong chiếc giày khô.

Chàng lấy ra một cục bùn còn nhão rồi trở vào phòng, đóng kín cửa lại đoạn lấy cục bùn ra nhìn một lúc. Cục bùn không to lắm, hình tròn tròn, dài dài, bẻ cục bùn ra thì bên trong có một đoạn lông ngỗng, trong đó có một mảnh giấy nhỏ cuộn tròn.

Trên mảnh giấy có ghi chữ “Tại vịnh Hàu Gia, thôn Hồng Hoa về hướng Đông, nhà thứ tư, hỏi bà lão cầm tóc bạc”.

Nét bút thanh tú chứng tỏ người viết mấy dòng chữ đó là một nữ nhân.

Bạch Thiếu Huy ngây người một lúc, tuy đội lốt Đồng Bách Xuyên nhưng đây là lần đầu tiên chàng vào Phân cung Quân Sơn nên chưa hiểu sinh hoạt ở đây.

Theo lệnh Quân sư, chàng đến nơi này để tìm cách cứu nghĩa mẫu. Quân sư cho biết, nếu chàng có việc cần thì cứ theo ký hiệu đã thỏa ước mà lưu lại cửa, tức khắc có người tiếp ứng.

Ký hiệu chàng đã làm rồi, giờ đây chàng nắm trong tay lời giải đáp. Theo chỉ dẫn thì chàng phải đến vịnh Hàu Gia, vào Hồng Hoa thôn, tìm ngôi nhà thứ tư hướng Đông, gặp bà lão cầm tóc bạc.

Như vậy người tiếp ứng chàng là bà lão tóc bạc mang tật cầm sao? Hoặc giả nghĩa mẫu chàng bị chúng giam cầm tại đó?

Chàng vò nhỏ mảnh giấy bỏ vào miệng nuốt ngay, còn cục bùn thì liệng dưới gầm giường. Nhìn ra ngoài trời thấy còn sớm, liền ngủ nướng thêm một lúc nữa.

Không rõ chàng ngủ được bao lâu, có tiếng gõ cửa bên ngoài làm chàng giật mình tỉnh dậy, vội hỏi :

- Ai thế?

Một giọng nữ nhân đáp lời chàng :

- Tiểu tỳ mang thức ăn sáng đến!

Chàng ngồi lên, vội chiếc áo mặc vào, cài nút áo cẩn thận rồi bước ra mở cửa.

Một thiếu nữ áo xanh mang nước rửa mặt vào rồi trở ra, mang vào những thức ăn để bên ngoài. Bày biện lên mặt bàn xong, nàng điểm một nụ cười, thốt :

- Đồng hộ pháp rửa mặt rồi dùng điểm tâm.

Nói xong nàng đi luôn, Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Chắc không phải nàng đâu”.

Chàng thông thả rửa mặt, thay y phục, ngồi vào bàn ăn xong, định đi một vòng xem cho biết hình thế của Quân Sơn ra sao thì bỗng một thiếu nữ áo xanh đến cho hay là Phân cung chủ muốn gặp chàng gấp, hiện có người đang chờ chàng để đưa đi.

Chàng giật mình, hỏi :

- Người đó bây giờ ở đâu?

Nữ tỳ đáp :

- Bên ngoài cửa viện.

Bạch Thiếu Huy bước ra ngoài, đi dọc theo dãy hành lang, đến cuối thì quả thấy một thiếu nữ cung trang đang đứng tại đó.

Chàng bước tới, vòng tay chào :

- Để cô nương chờ lâu, tại hạ lỗi quá!

Thiếu nữ cung trang nghiêng mình :

- Phân cung chủ và Nam Cung thống lĩnh hiện đang nghị sự tại sảnh đường Đông Bắc, tỳ nữ được lệnh đến đây vời Đồng hộ pháp.

Sảnh đường Đông Bắc là nơi nào? Đành rằng ở hướng Đông bắc song do lối nào đi đến đó?

Tuy nhiên chàng vẫn giữ tự nhiên, nói :

- Vạy xin cô nương đi trước, tại hạ sẽ đến ngay.

Tỳ nữ tuy nhỏ tuổi song rất lanh lợi, vội nép mình qua một bên, cung kính đáp :

- Tỳ nữ đâu dám đi trước Đồng hộ pháp?

Bạch Thiếu Huy càng quần bách hơn, mắng thảm :

- Liều đầu đáng ghét thật.

Chàng dặng háng một tiếng, trầm giọng :

- Cô nương là người trong Phân cung, sớm tối gần bên Phân cung chủ, thân phận dù nhỏ nhưng đi trước tại hạ cũng hợp lý lắm.

Thiếu nữ cười nhẹ :

- Hộ pháp nói nghe hay quá!

Không rõ vô tình hay hữu ý, thiếu nữ liếc xéo chàng, thấp giọng hỏi :

- Hộ pháp để như vậy mà đi à?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Chứ phải làm sao mới hợp cách?

Thiếu nữ tiếp :

- Phân cung chủ rất chú ý đến nghi biểu con người, Hộ pháp ăn mặc xốc xếch thế này thì đến sao cho tiện?

Bạch Thiếu Huy cúi nhìn y phục, vội gài lại mấy nút áo, vuốt những lần nhăn cho thẳng thớm rồi cười nhẹ :

- Lão phu vừa nhảy xuống giường, nghe có lệnh đòi là đi ngay, thành thử không được chỉnh tề cho lắm.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Hộ pháp có ước vọng thăng chức không?

Bạch Thiếu Huy vuốt chòm râu dài, mỉm cười nói :

- Lão phu đến từng tuổi này, kể ra đã đi khắp cùng Nam Bắc, sự nghe thấy hãn phái nhiều...

Người hỏi một đường, kẻ đáp một nẻo, chẳng vào đâu. Tuy vậy họ không lưu ý lắm, chừng như họ nói chuyện để mà nói chứ chẳng cần nghe.

Thiếu nữ vụt tự giới thiệu :

- Tỳ nữ là Tiểu Ngọc, Hộ pháp muốn sai khiến gì cứ nói.

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm :

- “Nam Bắc bang quả nhiên lợi hại, tỳ nữ là kẻ thường hầu hạ bên cạnh Phân cung chủ mà vẫn có thể cho người len lỏi trà trộn được”.

Chàng thấp giọng :

- Cô nương đi trước dẫn đường, cần việc gì thì tại hạ sẽ hỏi.

Thiếu nữ vừa bước đi vừa nói :

- Hộ pháp muốn biết điều chi?

Bạch Thiếu Huy tuy đi gần thiếu nữ song vẫn dè dặt, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật thốt :

- Tại hạ muốn biết gia quyến của Tiết thần y bị giam cầm ở đâu.

Thiếu nữ thấp giọng :

- Không có ai cho Hộ pháp biết ư? Hộ pháp cứ theo chỉ dẫn mà đi đến nơi rồi sẽ hiểu, hoặc giả có người giúp Hộ pháp giải quyết khó khăn.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Những người của cô nương ở đây có nhiều không?

Thiếu nữ day lại hừ một tiếng, không đáp mà chỉ lầm lũi đi tới.

Khi đến bậc thềm Đông Bắc sảnh, thiếu nữ cao giọng báo trình :

- Đồng hộ pháp đã đến.

Bức rèm che trên thềm được vén qua một bên, từ bên trong một cung trang thiếu nữ khác bước ra thốt :

- Phân cung chủ thỉnh Hộ pháp vào đại sảnh.

Bạch Thiếu Huy vội vâng một tiếng rồi bước lên thềm, nơi cửa có hai thiếu nữ túc trực, vén rèm cho chàng bước vào.

Chàng nhìn vào trong thấy có hai hàng ghế, trên chiếc ghế đầu bên hữu một lão nhân áo xanh râu dài tóc bạc trắng đang ngồi nghiêm trang, nhìn thoáng qua biết ngay là Đàn chủ Thanh Loan đàn, tên Lăng Tiêu Phụng, một đại đệ tử của Hoán Hoa phu nhân.

Người ngồi ghế đầu bên tả là Thống lĩnh Nam Cung Vô Kỵ, kẻ đó là Quý Kiến Sầu.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Trông qua tình hình thì có thể đoán là Nam Cung Vô Kỵ dẫn Quý Kiến Sầu Diêm Hoảng đến trình diện với Phân cung chủ. Có lẽ lão Nam Cung đã cho biết mối hiềm khích giữa Đồng Bách Xuyên và Quý Kiến Sầu nên Phân cung chủ phải đứng ra hòa giải song phương”.

Chàng bước tới nghiêng mình vòng tay :

- Thuộc hạ tham kiến Cung chủ!

Lão nhân áo xanh vẫy tay :

- Hộ pháp ngồi xuống đi.

Một thiếu nữ mang một chiếc ghế đặt bên hữu, Bạch Thiếu Huy ngồi xuống.

Lão nhân áo xanh từ từ nói :

- Lão phu vừa nghe Nam Cung thống lĩnh nói là giữa Đồng hộ pháp và Diêm lão ca có mối hiềm khích, trước kia thì chẳng nói làm gì, hiện tại hai vị cảm như người một nhà, vì Diêm lão ca đã bằng lòng nhận chức Hộ pháp trong Cung. Vậy lão phu mong hai vị từ nay xem nhau như anh em, xóa tan mối bất hòa để chung lưng đấu cật lo việc lớn.

Dùng cái lối xưng hô đó, Thanh Loan đàn chủ, Phân cung chủ Phân cung Quân Sơn muốn che đậy bản chất nữ nhân, nhưng làm sao che nổi mắt Bạch Thiếu Huy? Chàng cười thầm, nhưng vẫn phải đóng kịch cho tròn vai nên vội điềm một nụ cười, thốt :

- Phải đó! Thuộc hạ từng phân trần với Diêm lão ca là sở dĩ có mối hiềm khích cũng chẳng qua vì lầm lẫn...

Quý Kiến Sầu Diêm Hoảng cười ha hả :

- Phân cung chủ đã biết đến Diêm này thì tự nhiên tại hạ cũng phải vâng lĩnh tôn ý. Từ nay tại hạ và lão Đồng hiềm khích xưa kể như tiêu tan, song phương sẽ sát cánh phục vụ Phân cung chủ.

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Thế thì còn gì bằng.

Lão day qua Nam Cung Vô Kỵ, tiếp :

- Việc tuyển dụng Diêm lão ca vào chức Hộ pháp, Thống lĩnh hãy thông tri cho Tổng cung tường nhé.

Nam Cung Vô Kỵ nghiêng mình :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Vừa lúc đó, một cung trang thiếu nữ bước vào, nghiêng mình trình :

- Có lệnh từ Tổng cung truyền đến, tiểu nữ đã tiếp nhận và đưa vào đây cho Phân cung chủ.

Nàng dâng lên một phong thư.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Mới đây mà làm gì Phạm đệ đưa tin đến kịp?”

Thanh bào lão nhân tiếp lấy phong thư, xem chỗ niêm phong rất kỹ rồi mới xé bì thư, lấy một mảnh giấy ra đọc.

Bạch Thiếu Huy lại giật mình lướt nữa, nghĩ :

- “Nàng này cẩn thận quá, mình không nên xem thường”.

Thanh bào lão nhân xem thư xong, hừ một tiếng, trao cho Nam Cung Vô Kỵ, nói :

- Thống lĩnh đọc đi rồi cho lão phu biết ý kiến.

Nam Cung Vô Kỵ tiếp lấy, trong khi đó thanh bào lão nhân bật cười, tiếng cười nghe rộn người. Bạch Thiếu Huy lại giật mình, nhủ thầm :

- “Nàng đã khám phá ra là phong thư giả mạo chẳng?”

Nam Cung Vô Kỵ đọc xong, cau mày thốt :

- Trại Gia Cát đã cướp được Tiết thần y, chẳng qua chỉ do mục đích bức bách lão Tiết ra sức giúp Nam Bắc bang. Nhưng gia quyến của Tiết thần y còn trong tay chúng ta thì thiết tướng lão ấy cũng chẳng dám mạnh mẽ đối đầu với Hoán Hoa cung đâu. Phải chi Nam Bắc bang phải cao thủ đến đây cứu gia quyến họ Tiết thì chúng ta còn lo ngại, chứ họ chỉ sai mỗi Bạch Thiếu Huy thì dù có thêm Phạm Thủ giúp sức thiết nghĩ cũng chẳng làm nên nổi trò trống gì. Có lẽ Trại Gia Cát quá khinh thường lực lượng Phân cung Quân Sơn nên mới liều lĩnh như vậy.

Thanh bào lão nhân cười lạnh :

- Lão phu nghe nói Trại Gia Cát có mưu chước cao siêu lắm, Thống lĩnh không nên khinh thường.

Rồi lão hỏi tiếp :

- Bạch Thiếu Huy nào? Có phải là người mà lúc trước Phu nhân cho làm chức Hộ pháp và phải đến bốn cung lúc trước đó không? Không ngờ hắn lại là gian tế của Nam Bắc bang, trà trộn trong hàng ngũ chúng ta để làm nội tuyến. Giả sử lúc đó lão phu gặp mặt hắn thì lão phu hẳn đã khám phá được chân tướng rồi.

Bạch Thiếu Huy cười thầm, nghĩ :

- “Chưa chắc đâu, bằng có là hiện tại ta đang sờ sờ trước mặt ngươi đây”.

Chàng thích chí quá, quên mất cả dè dặt, bật cười khan.

Thanh bào lão nhân vụt nhìn sang chàng, hỏi :

- Đồng hộ pháp biết lai lịch của hấn chứ?

Bạch Thiếu Huy giật mình, vội nghiêm giọng đáp :

- Thuộc hạ từng nghe Tào hộ pháp nói rằng Bạch Thiếu Huy lúc trước chỉ là một võ sĩ của Từ Vi đàn chủ, trong chiến dịch Thành Đô tại nhà họ Vương đã may mắn cứu nạn Đàn chủ của hấn nên được Phu nhân trọng thưởng, cất nhắc lên hàng Hộ pháp. Sau này hấn cũng có dịp cứu nạn Tường Vân cô nương và Tào hộ pháp, đánh lui Phạm Thủ nên càng được trọng dụng hơn.

Thanh bào lão nhân gật đầu :

- Những việc đó lão phu đã biết rồi, lão phu chỉ hỏi về lai lịch thực sự của hấn.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Thuộc hạ không được rõ lắm.

Nam Cung Vô Kỵ nói :

- Hấn gốc Cô Tô, du hành đến Thành Đô, quen với bọn Vương Lập, bị bắt đưa về Bách Hoa cốc, sung vào đội vệ sĩ của Từ Vi đàn. Chính thuộc hạ được lệnh Phu nhân điều tra lai lịch của hấn, song họ Bạch là một vọng tộc tại Cô Tô, con cháu rất đông, rải rác bốn phương trời nên thuộc hạ không làm sao tra cứu đích xác được.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lúc :

- Cô Tô? Tiết Đạo Lăng cũng là người Cô Tô phải không?

Nam Cung Vô Kỵ gật đầu.

Thanh bào lão nhân tiếp :

- Lão phu muốn biết con trai của Tiết Đạo Lăng, Tiết Thiếu Lăng hiện nay hạ lạc nơi nào...

Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Hình như nàng nghi ngờ ta là Tiết Thiếu Lăng đôi lốt”.

Nam Cung Vô Kỵ cau mày đáp :

- Từ lúc theo Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão trốn đi, Tiết Thiếu Lăng có đến Nam Nhạc quán Hành Sơn một lần, sau đó biệt tích luôn. Thuộc hạ thời thường lưu ý điều tra, song chẳng thu thập được tin tức gì cả...

Thanh bào lão nhân lại hỏi :

- Còn Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão?

Nam Cung Vô Kỵ đáp :

- Lão ấy cũng thất tung từ đó, trên giang hồ không ai gặp lão ở đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tuần hành ba xóm

Lão nhân áo xanh thốt :

- Có thể chúng đã gia nhập Nam Bắc bang cả rồi.

Nam Cung Vô Kỵ lắc đầu :

- Cứ theo lời báo cáo của người huynh đệ do thuộc hạ phái đến Nam Bắc bang làm nội tuyến thì chừng như không có Nhất Bút Âm Dương trong tổ chức đó.

Thanh bào lão nhân hỏi :

- Còn Tiết Thiếu Lăng?

Nam Cung Vô Kỵ lại lắc đầu :

- Cũng không nốt!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi trầm nghĩ :

- “Thế ra họ có gian tế ẩn nấp trong Nam Bắc bang, nguy hiểm thật, không biết kẻ đó là ai”.

Thanh bào lão nhân hừ lạnh :

- Cái người do Thống lĩnh sai phái đúng là một tên vô dụng. Chính bốn cung nhờ hắn dò xét lai lịch của Nam Bắc bang chủ mà đã lâu lắm rồi hắn chẳng thu nhập được một kết quả nhỏ mọn nào cả. Đừng nói chi là Nam Bắc bang chủ, đến những nhân vật thấp hơn như Phó bang chủ, Quân sư, hắn cũng chẳng tìm hiểu được gì về họ.

Nam Cung Vô Kỵ thoáng đỏ mặt :

- Người anh em đó chỉ đảm nhận một chức hèn hạ là đầu mục trong Nam Bắc bang nên rất khó gần gũi những nhân vật cao trong tổ chức. Với lại từ Bang chủ xuống đến Phó bang chủ, Quân sư, họ rất ít chương mặt, dù có chương mặt thì cũng dưới một số hình thức giả tạo. Những vị Hộ pháp trong Bang kể có số trăm, số ngàn chẳng ai biết được nữa là một tên đầu mục thấp hèn. Cho nên hắn phải từ từ dò xét.

Vừa lúc đó, thiếu nữ có tên Tiểu Ngọc đã đưa Bạch Thiếu Huy đến đây bước vào, đến trước mặt Nam Cung Vô Kỵ nghiêng mình thốt :

- Trình Thống lĩnh, theo tin cấp báo của Thần Oai đường thì có tung tích địch tại vịnh Hầu Gia.

Nam Cung Vô Kỵ chớp mắt :

- Bao nhiêu người?

Tiểu Ngọc đáp :

- Một người, y có võ công rất cao, bên mình vừa phát hiện ra y liền chặn lại, bị y đánh trọng thương rồi thoát đi như bóng ma. Hiện tại Tần đường chủ đã đến đó rồi.

Nam Cung Vô Kỵ gật đầu :

- Có lẽ là tiểu tử họ Bạch đó, hệ thống thông tin của chúng cũng khá linh hoạt.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Ta có thể suy đoán là nghĩa mẫu đang bị giam tại đó”.

Tiểu Ngọc đảo mắt liếc qua chàng, không rõ cái liếc đó vô tình hay cố ý, đoạn nàng nghiêng mình chào mọi người rồi lui ra.

Thanh bào lão nhân cười nhạt :

- Bạch Thiếu Huy đã đến, lão phu muốn thấy tận mắt hắn là nhân vật thế nào.

Bổng lão ạc lên một tiếng, rồi tiếp :

- Tào Đôn Nhân đã từng gặp hắn thì chắc còn nhận ra hắn nếu gặp lại lần này.

Lão cao giọng :

- Từ giờ phút này, lão phu đảm nhận mọi sự việc tại vịnh Hầu Gia, tất cả những ai công tác trong vùng đó đều phải tuân theo ngân lệnh của lão phu. Nam Cung thống lĩnh phụ trách trực giao thông phía Tây, ngăn chặn mọi sự xuất nhập.

À, Thanh Loan đàn chủ thân chinh với mục đích so tài cùng Bạch Thiếu Huy.

Nam Cung Vô Kỵ nghiêng mình lãnh lịnh.

Bạch Thiếu Huy nhắc :

- Còn thuộc hạ, Phân cung chủ chưa giao phó một trách vụ nào.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một chút, nói :

- Đồng hộ pháp hiệp với Tào hộ pháp tuần thị ba thôn quanh vùng, nếu có gặp Bạch Thiếu Huy thì phải tìm mọi cách báo tin cho lão phu hay, tuyệt đối không nên cùng hắn giao thủ.

Bạch Thiếu Huy cười thầm :

- “Nàng muốn so tài cùng ta, có biết đâu ta đang ở ngay trước mặt nàng”.

Chàng nghiêng mình lãnh lịnh :

- Thuộc hạ hiểu rồi.

Quý Kiến Sầu ứng tiếng :

- Phân cung chủ cho thuộc hạ nhận rồi sao?

Thanh bào lão nhân nói :

- Diêm lão ca mới đến, chưa am tường địa thế, hãy cùng Thống lĩnh tuần tra trực giao thông phía Tây.

Quý Kiến Sầu gật đầu :

- Thuộc hạ đang mong được Nam Cung lão ca chỉ giáo.

Nam Cung Vô Kỵ khiêm tốn :

- Diêm lão ca quá lời.

Thanh bào lão nhân dạy qua một thiếu nữ túc trực, nói :

- Người mời Tào hộ pháp đến đây.

Thiếu nữ đi liền.

Thanh bào lão nhân vẫy tay :

- Các vị có thể khởi hành lúc nào tùy ý, hiện tại lão phu xin tạm biệt.

Nam Cung Vô Kỵ đứng lên :

- Phân cung chủ xin cứ tự tiện.

Bạch Thiếu Huy và Quỷ Kiến Sầu cũng đứng lên, cả ba đưa thanh bào lão nhân ra ngoài rồi cùng trở vào ngồi xuống.

Hoán Hoa cung gồm tất cả ba Đàn và một Đường, điều khiển những Đàn và Đường đó là những đệ tử thân tín của Hoán Hoa phu nhân. Thanh Loan đàn do Lăng Vân Phụng, Tử Vi đàn do Chúc Nghi Quân, Bạch Linh đàn do Thích Bội Ngọc và Kim Ưng đường do Thân Nhục Lan điều khiển.

Về phần đối ngoại, có những cơ cấu khác nhau như Tổng hương đường do Thanh Loan đàn chủ kiêm nhiệm, nhưng gần đây Tổng hương đường được cải xưng là Phân cung, chia ra Vu Sơn phân cung và Quân Sơn phân cung.

Quân Sơn phân cung được thiết lập ngay tại cơ cấu của Tổng hương đường, với nhân số cũ, do Lăng Vân Phụng cai quản, có sự trợ tá của Thiết Điện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ, mượn tượng là một Phó phân cung chủ. Phân cung có hai đường là Thần Oai đường và Thiên Long đường.

Không bao lâu, Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân đã đến, hần nghiêng mình chào Nam Cung Vô Kỵ :

- Thống lĩnh cho đòi thuộc hạ đến đây có điều gì sai khiến?

Hắn tỏ vẻ xu phụng Nam Cung Vô Kỵ quá rõ rệt, Bạch Thiếu Huy thầm khinh bỉ hắn là con người vô sỉ.

Nam Cung Vô Kỵ cất tiếng :

- Tào huynh ngồi đi, lão phu có việc muốn hỏi.

Đội Tào Đôn Nhân ngồi xong, lão tiếp :

- Vừa rồi có lệnh của Tổng cung đưa đến, cho hay Quân sư của Nam Bắc bang đã sai phái Bạch Thiếu Huy và Phạm Thủ đến Nhạc Dương tìm cách giải cứu gia quyến Tiết Đạo Lăng...

Tào Đôn Nhân hừ một tiếng :

- Hai tiểu tử đó tuổi nhỏ nhưng cậy tài cao...

Nam Cung Vô Kỵ lại tiếp :

- Phân cung chủ vừa chỉ thị Tào hộ pháp và Đồng hộ pháp tuần tra ba thôn tại vịnh Hầu Gia.

Tào Đôn Nhân dạy qua Bạch Thiếu Huy, cười vuốt :

- Có Đồng huynh trong công tác này thì tại hạ thấy khỏe nhiều rồi.

Hắn vuốt đuôi cũng phải, bởi tại Quân Sơn phân cung thì Đồng Bách Xuyên đứng đầu bọn Hộ pháp.

Bạch Thiếu Huy khiêm tốn :

- Tào huynh quá lời.

Tào Đôn Nhân lại nhìn sang Nam Cung Vô Kỵ :

- Thống lĩnh chỉ huy cục diện?

Nam Cung Vô Kỵ lắc đầu :

- Không, chính Phân cung chủ đích thân chỉ huy mọi hoạt động. Tào huynh nên nhớ, gặp Bạch Thiếu Huy rồi thì không được tự tiện xuất thủ, phải thông báo lập tức cho Phân cung chủ hay kịp thời.

Tào Đôn Nhân gật đầu :

- Thuộc hạ biết rồi.

Vừa lúc đó, một thiếu nữ bước vào, tay bưng mâm bạc, trên có rượu thịt.

Nàng đặt mâm lên bàn rồi quay sang Nam Cung Vô Kỵ nói :

- Phân cung chủ dạy mang rượu thịt ra đây cho Thống lĩnh và ba vị Hộ pháp dùng, sau đó đến phía hậu sơn.

Nam Cung Vô Kỵ đứng lên mời :

- Chúng ta cứ ăn uống xong rồi ra phía hậu sơn xem sao.

Ăn xong, Nam Cung Vô Kỵ bảo :

- Mình đi là vừa.

Quý Kiến Sầu nói :

- Thống lĩnh chậm cho một chút, vũ khí của lão phu còn bỏ tại phòng.

Nam Cung Vô Kỵ gật đầu, nhưng thiếu nữ đã nói :

- Không cần, tỳ nữ đã mang vũ khí của Thống lĩnh và Diêm hộ pháp đến rồi.

Nam Cung Vô Kỵ khen :

- Khá lắm.

Tào Đôn Nhân dẫn đường, tất cả tiến về hậu sơn.

Đến hậu sơn chẳng phải để làm gì mà chỉ là để khởi hành đến nơi công tác, vì từ phía hậu sơn mới có đường nhỏ dẫn đến vịnh Hầu Gia.

Đứng trên núi cao nhìn xuống, Bạch Thiếu Huy thấy rõ vịnh, con đường giao thông duy nhất trên đất liền nằm về hướng Tây. Chàng nhìn thấy có ba xóm nhà, có lẽ đó là ba thôn như Phân cung chủ đã nói.

Đến lối rẽ, Nam Cung Vô Kỵ và Quý Kiến Sầu đi một đường, còn Bạch Thiếu Huy và Tào Đôn Nhân thì đi đường khác.

Bạch Thiếu Huy nhường cho Tào Đôn Nhân đi trước nhưng Tào Đôn Nhân từ khước. Bạch Thiếu Huy làm gì biết đường mà đi? Chàng phải nói vuốt họ Tào hẳn mới chịu đi trước.

Xuống chân núi, Tào Đôn Nhân dừng lại, hỏi :

- Thủ lĩnh có điều chi phân phó chăng?

Hắn gọi Bạch Thiếu Huy là thủ lĩnh, bởi Đồng Bách Xuyên đứng đầu bọn Hộ pháp trong Phân cung.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Chính tại hạ đang định thỉnh giáo Tào huynh đây.

Cả hai nhường qua nhường lại một lúc, Tào Đôn Nhân đề nghị hắn tuần thị Tùng Hoa thôn hướng Tây, còn Bạch Thiếu Huy tuần thị Dương Hoa thôn hướng Đông, rồi cả hai cùng đến Hồng Hoa thôn, hiệp nhau.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười, trầm nghĩ :

- “Thì ra Hồng Hoa thôn là trung tâm điểm của vùng ba thôn tại vịnh Hầu Gia này”.

Chàng giục :

- Vậy là mình thỏa thuận rồi, đi ngay thôi.

Tào Đôn Nhân gật đầu, xoay lưng đi ngay.

Đợi Tào Đôn Nhân khuất dạng rồi, Bạch Thiếu Huy thay vì đi đến Dương Hoa thôn thì lại nhắm Hồng Hoa thôn thẳng tiến.

Chàng không còn sợ lạc đường vì chàng đã hiểu địa thế qua lời hướng dẫn của họ Tào, hơn nữa lúc này đứng trên cao nhìn xuống chàng cũng đã trông

thấy rõ ràng ba thôn, nên lập tức giờ khinh công lướt đi thật nhanh, không lâu sau đã đến nơi.

Đào mắt nhìn quanh, chàng thấy nơi đây nhà cửa thưa thớt, bất quá chỉ độ hai mươi nóc nhưng lối kiến trúc cực kì thanh nhã, tất cả đều cao ráo, xây tường đỏ.

Ngoài thôn có ao trồng toàn sen, hiện tại vào đầu thu nên sen còn nở rộ, hương sen tỏa ngát không gian.

Thôn có cây cầu bằng đá trắng, lan can sơn đỏ. Dưới cầu nước chảy nhẹ nhàng, dòng nước trong veo.

Có lẽ vì màu đỏ mà thành tên thôn Hồng Hoa.

Xa xa độ bốn năm dặm có những hàng dương, trong những hàng dương thấy có nóc nhà, có lẽ khu đó là Dương Hoa thôn.

Về phía Tây, cũng cách độ bốn năm dặm, có những cội tùng, dĩ nhiên nơi đó là Tùng Hoa thôn.

Bạch Thiếu Huy không do dự bước qua cầu liền. Bên kia cầu là đường lát đá trắng không lớn lắm, hai bên đường cây phù hàng, mát mẻ vô cùng.

Bạch Thiếu Huy nhớ đến mảnh giấy đã nhặt buổi sáng, đang chưa kịp làm gì thì bỗng nghe một tiếng động như có vật gì đang xé gió bay đến đâu chàng.

Lập tức chàng hoành tay đón bắt, thì ra đó là một mảnh giấy vo tròn như viên đạn.

Chàng nhìn về hướng đó, chẳng thấy một bóng người, trầm nghĩ :

- “Kẻ nào phóng mảnh giấy cho ta chắc cũng cùng một bọn với Tiểu Ngọc. Nam Bắc bang quả có rất nhiều người đã trà trộn vào Phân cung Quân Sơn”.

Trên mảnh giấy có mấy chữ “Có biến! Không nên để lộ hình tích”.

Nét chữ bay bướm vô cùng, đúng là nét chữ của mỹ nhân, nhưng viết dối quá, như có vẻ gấp lắm.

Bạch Thiếu Huy giật mình, chẳng biết có biến mà biến như thế nào. Tuy nhiên đã đến đây rồi, dù sao thì sao chàng cũng phải tra cứu xem nghĩa mẫu bị giam nơi nào, sau đó sẽ tìm cách giải cứu sau.

Huống chi hiện tại chàng là Đồng Bách Xuyên, lại vâng lệnh Phân cung chủ thi hành công tác thì rất danh chánh ngôn thuận, còn sợ gì chứ?

Có lẽ kẻ báo tin chưa hay chính Phân cung chủ chỉ huy cục diện, ngăn cấm mọi sự xê dịch trên bộ cũng như dưới sông nên cho rằng có biến chăng?

Chàng cứ đi tới, chẳng phải quá tự thị vào thân phận giả hay võ công của mình, mà chỉ vì quá nóng nảy về trường hợp của nghĩa mẫu nên phải liều lĩnh vậy thôi.

Đến ngôi nhà thứ tư về hướng Đông như mảnh giấy trong chiếc giày đã ghi, nơi đó có đậu trúc, có hoa đẹp, lối đi lát đá tinh khiết vô cùng. Chàng dừng chân lại, quan sát một lúc.

Cửa sơn màu đen không đóng kín, đứng bên ngoài có thể trông thấy vào tận trong tận khách sảnh.

Khách sảnh trang trí bằng một chiếc bàn dài có mấy chiếc ghế bao quanh, nhưng chẳng có bóng người nào.

Chàng đưa tay xô cửa rào, bước thẳng đến cửa nhà, dặng hắng một tiếng rồi cao giọng hỏi :

- Trong nhà có người không?

Không một tiếng đáp.

Chàng nhớ ra lão bà cầm tóc bạc, đã cầm thì làm sao có thể lên tiếng đáp lời chàng? Và lại thường thường thì cầm là phải điếc luôn, như vậy làm sao bà ta nghe được chàng hỏi?

Do dự một chút, Bạch Thiếu Huy bước vào trong.

Vừa lúc đó có tiếng chân người vang lên rất khẽ từ phía trong vọng ra, rồi một bà lão tóc bạc trắng xuất hiện, tay cầm chổi.

Trông thấy Bạch Thiếu Huy bà giật mình, rồi cười cười, rồi khom khom lưng nhìn, rồi lí nhí những gì chẳng nghe được.

Tay bà vẩy vẩy như nói :

- Xin mời quý khách ngồi.

Bạch Thiếu Huy cau mày trầm nghĩ :

- “Lão bà đã cầm lại điếu, nếu không biết chữ luôn thì làm sao mình hỏi han được?”

Chàng vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Lão bà cầm tóc bạc

Lão bà buông chổi xuống đất, chạy vào trong một lúc đã mang trà ra đặt trên bàn.

Bạch Thiếu Huy lại đứng dậy, vòng tay cảm tạ rồi ngồi xuống.

Lão bà nhìn chàng há miệng muốn nói gì nhưng đã cầm thì làm sao nói được nữa?

Bà lấy tay ra dấu, đại ý bảo chàng ngồi chờ, rồi chạy trở vào trong.

Bạch Thiếu Huy bối rối quá, đã gặp đúng người như mảnh giấy đã ghi, nhưng chàng làm sao hỏi han được? Như thế này thì có ích gì?

Một lúc sau lão bà trở ra, một tay bưng tô nước trong, tay kia cầm một mảnh vải!

Bạch Thiếu Huy chẳng hiểu ý tứ của bà như thế nào, gương mặt nhìn bà, bà mỉm cười nhúng ngón tay vào tô nước, vẽ lên mặt bàn mấy chữ :

- “Tôn giá đến đây có việc gì?”

À! Bà bút đàm! Trong nhà không có bút mực, giấy bà dùng bàn làm giấy, nước làm mực tay làm bút.

Bà biết chữ! Còn gì may mắn hơn cho chàng!

Chàng làm như bà vẽ lên mấy chữ :

- “Tại hạ tìm bà nhờ chỉ giáo cho mấy điều!”

Bà lão lấy mảnh vải lau khô mặt bàn, rồi viết :

- “Tôn giá là ai?”

Bạch Thiếu Huy đáp :

- “Tại hạ là Đồng Bách Xuyên!”

Chàng không dám xưng lai lịch thật sự của mình bởi thôn này thuộc phạm vi thế lực của Phân cung Quân Sơn, nếu khai thật sợ bà ta không dám nói gì về những điều chàng hỏi. Do đó chàng phải mượn danh nghĩa Đồng Bách Xuyên.

Bà lão nhìn thoáng qua chàng viết :

- “Quý khách làm sao vào lọt nơi này?”

Đây là phạm vi của Phân cung, ngoại nhân không được xâm phạm, có lẽ bà không rõ Đồng Bách Xuyên nên tưởng là ngoại nhân mới hỏi vậy!

Bạch Thiếu Huy đáp :

- “Tại hạ là người trong Phân cung”.

Tuy cầm bà ta cũng “à” được tiếng, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ :

- “Quý khách làm chức chi trong Phân cung?”

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ viết :

- “Thủ lĩnh hàng Hộ pháp!”

Bà lão giật mình đứng lên nghiêng chào rồi viết :

- “Không hay Hộ pháp đến đây, chậm tiếp nghênh mong Hộ pháp tha tội”.

Bạch Thiếu Huy khoác tay viết :

- “Bà lão đừng thủ lễ, nhân công tác qua đây, tại hạ dừng lại thăm bà lão”.

Lão bà nhắc lại ý tứ của chàng :

- “Chẳng hay Hộ pháp muốn hỏi già này điều gì?”

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Về tin tức một người!”

Lão bà kinh dị :

- “Hộ pháp muốn biết tin tức của ai?”

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Phu nhân của Phó đường chủ Thần Cơ đường Tiết Đạo Lăng!”

Bà lão giật mình lướt nữa :

- “Để làm gì?”

Bạch Thiếu Huy không đáp ngay câu hỏi chỉ viết :

- “Tiết phu nhân ở đâu nhờ lão bà chỉ cho biết, tại hạ muốn đến thăm”.

Lão bà viết :

- “Đã làm đến chức Hộ pháp tự nhiên quý khách phải biết Tiết phu nhân bị giam tại đâu chứ? Sao lại hỏi già?”

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Bà này cẩn thận quá! Ta phải khéo léo mới được!”

Chàng viết :

- “Bà có biết Tiết phu nhân ở đâu chứ?”

Lão bà viết :

- “Biết nhưng không thể nói ra, việc này rất hệ trọng”.

Bạch Thiếu Huy mừng thầm, miễn là biết thì đủ, bà không chịu nói thì cũng phải nói.

Chàng viết :

- “Bồn tọa đảm bảo bà bình an vô sự!”

Lão bà lắc đầu :

- “Hộ pháp thứ cho, già này không dám nói đâu, trừ ra..”

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Bà muốn sao mới đủ tin sự bảo đảm của bồn tọa?”

Lão bà lau nhanh hai chữ trừ ra nhưng Bạch Thiếu Huy nhanh mắt thấy kịp mới hỏi như vậy.

Lão bà viết :

- “Già biết được việc đó là do sự bất ngờ nghe người trong Phân cung nói ra nhưng chẳng hiểu làm sao Hộ pháp lại biết là già hiểu rõ nên đến đây hỏi?”

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Mảnh giấy cứ ghi là cứ hỏi lão già cầm tóc bạc tại vịnh Hầu Gia là biết rõ điều muốn biết, nhưng bà này chừng như có nghe người trong Phân cung nói lại, bà sợ mình dọ thám bà rồi báo cáo với Cung chủ, hành tội bà, có lẽ bà ta là người trong Nam Bắc bang, cần ở đây dọ dẫm lâu hơn nữa những hoạt động của Phân cung nên sợ bị bắt tội mà bại lộ chân tướng nên mình không tỏ thật lại lịch chắc bà không chịu nói gì hơn!”

Chàng viết :

- “Cứ theo tin báo cáo thì người của Nam Bắc bang đang hiện diện tại vịnh Hầu Gia này, bốn tòa vâng lệnh Cung chủ đến đây bảo vệ Tiết phu nhân, do đó bốn tòa cần phải biết chỗ ở của Tiết phu nhân”.

Cái lai lịch chàng muốn tỏ thật là một lai lịch giả, làm gì chàng dám nhận mình là người trong Nam Bắc bang?

Lão bà cười lạnh :

- “Nếu thi hành công vụ thì Hộ pháp cứ hỏi nơi Tàn đường chủ, chứ sao lại hỏi già là người ngoài tổ chức? Già đâu dám nói gì, dù là già biết”.

Bạch Thiếu Huy đuổi lý vôi viết :

- “Thời giờ khẩn cấp bốn tòa bắt buộc phải quấy nhiễu lão bà”.

Lão bà nhìn chàng một thoáng :

- “Hộ pháp nhất định cường bức già phải nói?”

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- “Không còn cách nào hơn!”

Lão bà cười nhẹ đưa một ngón tay chỉ lên trời rồi chỉ xuống đất, bà không viết nữa mà lại dùng thủ đàm chỉ đàm.

Bạch Thiếu Huy biết ngay đó chẳng phải là thủ đàm chỉ đàm thực sự mà đúng là một ám hiệu. Nếu chàng đáp đúng ám hiệu, thì được, ngược bằng sai ám hiệu thì đừng mong hỏi gì ở nơi bà.

Ám hiệu thì làm sao chàng biết được? Trong mảnh giấy đâu có ghi ám hiệu?

Thế thì làm sao đây? Muốn cho bà lão nói ít nhất cũng phải chứng minh lai lịch của chàng bà ta mới tin được chứ? Cái lỗi không do chàng, mà do chính người đã trao mảnh giấy cho chàng!

Bây giờ chàng phải làm sao?

Lão bà cười mỉm nhìn chàng một chút rồi nhúng tay vào tô nước viết :

- “Hộ pháp đến đây tìm già tất phải có người chỉ chỗ, nhưng sự tình trọng đại, muốn già nói Hộ pháp phải nói rõ ai chỉ cho Hộ pháp đến đây, biết rõ được người đó rồi dù già có tiết lộ cũng chẳng sợ gì ai bắt tội!”

Rõ ràng là bà ta ngụ ý, nếu không rành ám hiệu thì cứ nói cho bà biết người nào chỉ cho chàng đến đây bà sẽ nhận qua cá nhân người đó, mà suy tính thiệt hơn.

Bạch Thiếu Huy thờ phào thầm nghĩ :

- “Bà này đúng là người của Nam Bắc bang rồi!”

Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Ai đem mảnh giấy bỏ vào giày của ta? Nếu không phải Tiểu Ngọc thì còn ai khác nữa?”

Chàng viết gọn :

- “Tiểu Ngọc!”

Lão bà thoáng giật mình :

- “Già xin phép Hộ pháp cho già hỏi một việc!

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Bà cứ hỏi!”

Lão bà viết :

- “Thực sự Hộ pháp là ai?”

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Bồn tào chịu sự uy thác của một người!”

Lão bà hỏi :

- “Mà ai mới được chứ?”

Bạch Thiếu Huy không do dự viết :

- “Quân sư!”

Lão bà giật mình đến đứng phắt lên, nhìn chàng không chớp, một phút sau ngồi xuống viết :

- “Kế hoạch như thế nào?”

Bạch Thiếu Huy viết :

- “Hiện tại cần biết Tiết phu nhân ở đâu, đêm nay sẽ có người đến tiếp ứng!”

Lão bà trầm ngâm một chút :

- “Tiếp ứng tại địa điểm nào? Ai đến tiếp ứng?”

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- “Hiện tại chưa biết được gì, nhưng đến lúc đó sẽ có người sắp xếp chu đáo!”

Lão bà gạt đầu tỏ vẻ hân hoan viết tiếp :

- “Các hạ không phải là Đồng hộ pháp?”

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- “Tại hạ là Bạch Thiếu Huy!”

Lão bà sáng mắt viết :

- “Bạch thiếu hiệp!”

Bạch Thiếu Huy giục :

- “Tại hạ không có nhiều thời giờ, xin lão bà chỉ gấp chỗ Tiết phu nhân ở cho tại hạ biết”.

Lão bà viết :

- “Chính già đây!”

Bạch Thiếu Huy như từ cung trăng rơi xuống, nhìn sững lão bà lâu lắm chàng viết :

- “Việc rất trọng đại, xin lão bà đừng đùa”.

Lão bà viết :

- “Bạch thiếu hiệp không tin?”

Tự nhiên Bạch Thiếu Huy làm sao tin được? Chàng là con, dù là con không sanh, có lẽ nào chẳng nhận ra người mẹ đã nuôi dưỡng chàng qua hơn mười mấy năm dài.

Chàng viết :

- “Tại hạ từng gặp Tiết phu nhân mấy lần, lẽ nào không nhận diện được ra?”

Lão bà viết :

- “Kẹt trong tay người, bị thay hình đổi lốt, lại cầm, lại điếc, làm sao thiếu hiệp nhận ra?”

Bạch Thiếu Huy muốn tin liền, song nhớ lại Trại Gia Cát từng dặn dò trong Hoán Hoa cung có tên là Công Tôn Cầu giỏi nghề cải sửa dung mạo con người dù tinh mắt thế nào cũng chẳng nhận ra được chỗ giả tạo, bằng cớ là các vị Chương môn phái Thiếu lâm, Vũ Đang đều bị tráo đổi mà môn nhân chẳng thể khám phá ra nổi!

Chàng bước tới cầm tay lão bà run run giọng hỏi :

- Bà... bà... là...?

Vừa lúc đó bên ngoài có tiếng sáo vang lên một hồi dài.

Bên trong bà lão chụp nhanh cổ tay của Bạch Thiếu Huy nắm chặt. Cái chụp tay đó ảng tại Mạch Môn của chàng, một luồng kinh lực từ cổ tay bà lão chuyển nhanh vào người chàng.

Chàng giật mình trầm giọng hỏi :

- Bà là ai?

Lão bà bật cười ha hả :

- Bạch Thiếu Huy! Người xem ta có phải là Tiết phu nhân không?

Lão bà bà nói được! Mà âm thanh lại trong trẻo phi thường, âm thanh đó đâu có thể là của một nữ nhân già?

Lão bà vừa cười vừa nói vừa đưa bàn tay kia phóng một đạo chỉ phong thẳng đến mặt chàng.

Bạch Thiếu Huy cười thầm :

- Lăng Vân Phụng! Thử xem nàng sẽ làm gì nổi ta?

Chàng đưa bàn tay lên, xòe năm ngón chụp xuống vai lão bà theo thủ pháp Ứng trảo.

Lão bà giật mình hụp vai xuống, đồng thời lùi chân một bước, cử bàn tay còn lại vừa đánh ra ba chiêu vừa quát :

- Người nghe ai chỉ điểm đến đây, nói mau!

Ba chiêu đó vừa nhanh vừa lợi hại, chưa gì trên giang hồ có mấy tay tránh kịp.

Nhưng Bạch Thiếu Huy ung dung hóa giải hết sức dễ dàng, chàng cười mỉa thốt :

- Thủ pháp đó trừ bọn đại đệ tử của Hoán Hoa phu nhân thì còn có ai sử dụng nổi, tại hạ đã biết cô nương là ai rồi!

Lão bà bật cười ghê rợn :

- Ta thử xem người có thoát khỏi sự kiểm chế của ta chăng?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Không khó lắm đâu cô nương! Cần thận đấy tại hạ thực hành lời nói ngay bây giờ!

Một luồng kinh lực từ người chàng truyền ra tay, sang bàn tay của lão bà cuốn đi cuộn cuộn.

Lão bà nghe tê lạnh bàn tay, phút chốc trợn cánh tay cũng tê lạnh, chưa kịp phản ứng gì, kinh lực của Bạch Thiếu Huy đã phát ra bất thành linh đầy mạnh bà lão lùi lại, dù không muốn buông tay, cũng chẳng còn làm sao nắm chắc được.

Lùi một bước rồi hai bước, đứng hơn là bị lực đạo của chàng đẩy lùi, lão bà kinh hãi nghĩ thầm :

- “Sự phó từng bảo ngoài người ra, trong võ lâm ngày nay không thể có tay nào khả dĩ đối địch lại với hán nãi. Giờ đây ta mới biết hán quả thật là tay lợi hại”.

Lão bà trầm lạnh giọng thốt :

- Bạch Thiếu Huy! Ta nhìn nhận công lực của người thâm hậu đấy, song chẳng phải với công lực đó người có hy vọng thoát khỏi nơi này! Hơn nữa hành tung của người đã bị bại lộ rồi, đồng đảng của người đã bị ta bắt tất cả!

Bạch Thiếu Huy rút thanh đoản kiếm trong mình ra, thủ sẵn nơi tay hét to :

- Lăng Vân Phụng! Đừng quá tự đắc!

Lão bà giật mình. Trên giang hồ không mấy người biết được tên thật của bà ta, mà dù có biết cũng chẳng ai dám gọi xách mé trước mặt bà.

Giờ đây đã bị đối phương phát hiện ra chân tướng rồi, thì lão bà biến thành thiếu nữ, với cái tên Lăng Vân Phụng, với cái chức Cung chủ Phân cung Quân Sơn.

Nàng cười lớn :

- Bạch Thiếu Huy người rút kiếm ra định giết ta để diệt khẩu phải không?

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Không cần thiết phải giết người! Ta chỉ muốn giam người lại tại đây thôi!

Lăng Vân Phụng cười lạnh :

- Ngươi cao ngạo quá! Chắc gì người thắng nổi ta? Dù người thù thắng cũng chẳng thoát đi nổi, ngôi nhà này đã bị bao vây chặt chẽ rồi! Cho người hay, đồng đảng của người đã bị hạ hết rồi, đừng mong có ai đến tiếp viện người!

Đã hai lần nàng đề cập đến đồng đảng của chàng, chàng cười mỉa :

- Ta chỉ đơn thân độc lực làm gì có đồng đảng?

Lăng Vân Phụng cười ha hả :

- Bọn người của Nam Bắc bang trà trộn trong cung làm gian tế, chẳng phải là đồng đảng của người thì là gì? Dù người chỉ tiết lộ có một Tiểu Ngọc, song Tiểu Ngọc đã cung khai hết cả rồi!

Bạch Thiếu Huy sôi giận hét :

- Lăng Vân Phụng! Tuốt kiếm đi!

Lăng Vân Phụng phát tay áo, một thanh đoản kiếm đã nằm gọn trong tay nàng, nàng cười lạnh :

- Bạch Thiếu Huy! Đợi đến phút giây này mới động thủ kể như quá muộn!

Bạch Thiếu Huy trừng mắt :

- Tại sao?

Lăng Vân Phụng đưa tay chỉ lên nóc nhà thốt :

- Ngươi thử nhìn lên đó xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Bạch Y tứ linh

Bạch Thiếu Huy sợ nàng lừa vào tròng, chẳng những không dám ngẩng đầu lên, mà còn nhìn nàng không chớp mắt :

- Ta chẳng cần xem gì cả!

Lăng Vân Phụng trầm lạnh giọng :

- Ta đã cho người mai phục tại nhà này, trước khi người đến, người viết gì trên mặt bàn, họ đã đọc hết, do đó họ bắt Tiểu Ngọc, có lẽ hiện giờ họ đang lùng bắt những tên gian tế còn lại, đừng tưởng là tại Quân Sơn còn sót lại tên nào!

Bạch Thiếu Huy lại quát :

- Ngươi đúng là yêu nữ! Giảo quyệt chẳng ai bằng!

Chàng vung cánh tay lên, một đạo chỉ phong vút ra bay đến đối phương.

Lăng Vân Phụng cấp tốc đảo bộ né qua một bên, chỉ phong lướt đi sát bên tai nàng kêu vù ghê rợn.

Nàng hét to :

- Bạch Y tứ linh đâu!

Tiếng hét vừa dứt, từ trên nóc nhà đáp xuống bốn bóng người đứng vây bốn phía, tạo bức tường hộ vệ Lăng Vân Phụng.

Bạch Thiếu Huy từng trông thấy mặt bốn người này tại Thanh Loan đàn, nhìn vào thân pháp của họ, chàng nhận ra họ chẳng phải tay vừa, tài nghệ của họ có thể ngang ngửa với Lăng Vân Phụng.

Tuy nhiên chàng chẳng tỏ vẻ nao núng, trái lại còn khinh miệt, bật cười lạnh :

- Bốn cái thùng đựng com thịt!

Bạch Y tứ linh không lưu ý đến câu nói miệt thị đó, họ đứng yên tại chỗ sẵn sàng chờ lệnh Lăng Vân Phụng.

Lăng Vân Phụng cao giọng :

- Bạch Thiếu Huy! Nếu bây giờ người buông kiếm ta tưởng cũng chưa muộn lắm đâu!

Bạch Thiếu Huy bật cười ha hả :

- Buông kiếm là việc rất dễ dàng, nhưng trước khi buông kiếm, ta cần biết qua bản lĩnh của người thế nào đã.

Câu nói chưa dứt, thân hình đã như mũi tên rời dây cung xẹt tới, thanh kiếm Thu Sương ngời lên đảo một vòng tròn, chụp xuống đầu Lăng Vân Phụng.

Vốn tinh vi về kiếm thuật, nhìn nhát kiếm của Bạch Thiếu Huy, Lăng Vân Phụng giật mình, chính nàng cũng không biết là với nhát kiếm đó, thực sự chàng sẽ công đúng vào chỗ nào.

Lập tức nàng vung đoản kiếm lên, theo “Hoa Ảnh Tân Phân” nghênh đón. Hai thanh kiếm chạm nhau, bật thành tiếng keng ghê rợn, nhưng Lăng Vân Phụng không dám đứng yên tại chỗ, đảo bộ bước ra xa một chút, Thu Sương kiếm của Bạch Thiếu Huy còn dư đà, chặt xuống quét vào khoảng không rít gió kêu vù vù.

Chàng chưa thu kiếm về, Lăng Vân Phụng sang bộ lướt tới, đánh tiếp ba chiêu buộc chàng phải lùi một bước loan kiếm đón đỡ.

Trong lúc đó hai trong Bạch Y tứ linh lướt tới, hai tay cùng vung một lượt.

Vừa nghênh đón thế công của Lăng Vân Phụng, Bạch Thiếu Huy vừa liếc sang bọn Bạch Y tứ linh nhận thấy hai người vừa tham gia cuộc chiến, một người có đôi tay nhuộm đỏ, người kia có đôi tay nhuộm đen và màu đen đỏ do khí công của họ nhuộm thành.

Chàng kinh sợ thầm nghĩ :

- “Xích Sát Thủ và Hắc Sát Thủ!”

Đánh bật thanh đoản kiếm của Lăng Vân Phụng bật trở về, chàng xoay người nửa vòng, đối diện với hai trong Bạch Y tứ linh, loan kiếm một vòng. Kiếm khí bốc ra, kiếm quang ngời sáng, hai Bạch Y tứ linh không dám liều lĩnh, vội thu chiêu về.

Lăng Vân Phụng hét to :

- Hẳn là tên phản đồ của Bách Hoa cốc đấy, cố bắt hấn cho kỳ được!

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Không dễ đâu, Lăng Vân Phụng!

Gọi ngay tên nàng trước mặt bọn Bạch Y tứ linh, Bạch Thiếu Huy khích nộ nàng đến cực độ.

Chàng nhích đôi vai lướt mình ngang qua hai Bạch Y tứ linh lướt đến trước mặt nàng, kiếm vừa tung lên, hai Bạch Y tứ linh khác đảo bộ nhào tới từ hai bên vung chưởng đánh thốc vào.

Một Bạch Y tứ linh có đôi tay trắng như tuyết, một có đôi tay như nhuộm chàm.

Bạch Thiếu Huy một lần nữa giật mình thầm nghĩ :

- “Bạch Sát Thủ và Lam Sát Thủ! Bọn này đã luyện được môn tà công đáng sợ thật! Đáng lý phải gọi họ là Bạch Y sát thủ mới đúng!”

Bỏ tấn công Lăng Vân Phượng, chàng khoa kiếm nhanh như chớp, chém bên tả rồi hoành ngược về bên hữu.

Hai lão bà Tứ linh cũng như hai người trước, ngán thanh kiếm Thu Sương cấp tốc thu chiêu về.

Hai bà này lùi lại thì hai bà trước tiến tới, chẳng khác nào họ áp dụng xa luân chiến pháp, làm Bạch Thiếu Huy chống trả không ngừng tay.

Rồi Lăng Vân Phượng cũng xông vào, rồi hai bà bên ngoài cũng xông vào, năm người vây đánh một mình chàng.

Chàng vẫn ung dung hoặc thủ hoặc công, đường kiếm không hề rối loạn.

Trong khi họ say chiến, Đường chủ Thần Oai đường là Tần Quý Lương áp giải một thiếu nữ đến nơi.

Theo lão có hai đại hán kèm hai bên thiếu nữ đó.

Vừa đến cửa Tần Quý Lương cao giọng thốt :

- Tại hạ vâng lệnh hành sự theo ngân lệnh, bắt Tiểu Ngọc giải đến đây!

Lão bước vào trông thấy một lão già và bốn người thị vệ Bạch Y tứ linh của Cung chủ vây đánh Đồng Bách Xuyên, lão hết sức kinh ngạc chẳng biết sự tình ra làm sao nữa. Ngân lệnh truyền cho lão bắt Tiểu Ngọc dẫn đến đây để làm gì?

Lão miễn cưỡng điểm một nụ cười gọi to :

- Các vị dừng tay đi thôi! Tại hạ đã dẫn Tiểu Ngọc đến đây, nhưng phải giao nàng cho vị nào?

Lăng Vân Phượng trong cái lốt lão bà cầm tóc bạc trầm giọng :

- Ta muốn hỏi nàng mấy câu!

Tần Quý Lương sững sờ, thề ra lão dẫn Tiểu Ngọc đến đây giao nạp cho bà này? Bà là ai?

Chừng như lão nghi ngờ điều gì đó, qua âm thanh của lão bà cầm tóc bạc nhưng hiện tại không còn cầm nữa, lão áp ứng :

- Bà... bà...

Câu nói gồm một tiếng đó bỏ lửng đoạn cuối cùng có nghĩa lắm, có thể là lão muốn hỏi bà là ai? Mà cũng có thể là sao mà nói chuyện? Bà cầm kia mà?

Thiếu nữ đó vừa khóc vừa kêu lớn :

- Cung chủ ơi, tỳ nữ không phải là Tiểu Ngọc! Tỳ nữ là Tiểu Yến!

Tần Quý Lương giật mình :

- Ai là Cung chủ?

Lăng Vân Phượng giả trang lão bà cầm tóc bạc chỉ có bọn thị vệ Bạch Y tứ linh và một vài tỳ nữ biết mà thôi, tự nhiên Tần Quý Lương phải ngạc nhiên.

Lăng Vân Phượng nhận ra âm thanh của Tiểu Yến, trở mặt hỏi :

- Tiết phu nhân đâu?

Tiểu Yến thốt qua tiếng nước nở :

- Tiểu tỳ vâng lệnh Cung chủ, đưa Tiết phu nhân trở về cung, dọc đường gặp Tiểu Ngọc, nó cho biết Cung chủ bảo giao Tiết phu nhân cho nó, còn tiểu tỳ thì trở lại Hồng Hoa thôn cho Cung chủ sai khiến vào việc khác, tiểu tỳ tin bằng lời, không phòng bị gì cả, bị nó điểm huyết cướp Tiết phu nhân mang đi. Phần tiểu tỳ sau đó bị Thần Oai đường chủ bắt.

Lăng Vân Phượng sôi giận :

- Tần đường chủ vừa rồi có ai chèo thuyền qua vịnh chẳng?

Tần Quý Lương háp tấp đáp :

- Chỉ có mỗi một mình Cung chủ dùng thuyền đi tuần tra ngoài ra chẳng có ai khác.

Lăng Vân Phượng đưa tay giật mớ tóc giả chiếc nạ da người quăng xuống đất hét :

- Cung chủ ở đây, còn Cung chủ nào nữa mà đi tuần tra nơi vịnh?

Giương mặt thật lộ ra, Lăng Vân Phụng quả có nhan sắc tuyệt vời, có điều ánh mắt vừa nghiêm lạnh vừa độc ác.

Tần Quý Lương hoảng sợ cúi đầu ấp úng :

- Thuộc hạ đáng tội chết! Trời! Vậy là có người giả mạo Cung chủ, dùng thuyền qua vịnh.

Lăng Vân Phụng hét :

- Lại còn phải nói! Ngươi lập tức lấy thuyền đuổi theo, chặn đầu ta đến sau tiếp viện!

Tần Quý Lương lại ấp úng :

- Chỉ sợ không còn kịp nữa!

Lăng Vân Phụng quát :

- Chúng đi bao lâu rồi?

Tần Quý Lương đáp :

- Hơn nửa khắc thời gian!

Lăng Vân Phụng sôi giận :

- Ngươi đúng là một tên ăn hại!

Tần Quý Lương then đỏ mặt, cúi đầu thấp hơn chẳng dám nói gì nữa.

Hai đại hán đứng kèm hai bên Tiểu Yến mở trói cho nàng. Nàng gỡ chiếc mặt nạ ra, rồi hoành tay tát hai đại hán mấy tát vào mặt. Chúng đau quá nhưng chẳng dám kêu than.

Lăng Vân Phụng quay qua Bạch Thiếu Huy hét :

- Ngươi buông kiếm mau nếu không ta sẽ ra lệnh hạ sát ngươi!

Bạch Thiếu Huy vẫn giao thủ với bọn Bạch Y tứ linh, nhưng lắng tai nghe bọn họ đối thoại với nhau, chàng mừng rỡ biết rõ Tiểu Ngọc và mẹ thoát hiểm rồi, giờ thì chàng tìm cách thoát đi nữa thôi, ham chiến cũng chẳng ích gì.

Chàng nghĩ vậy nhưng đối phương có bao giờ để cho chàng thoát đi, cả Tần Quý lương như để chuộc tội, cũng xông vào trợ chiến bọn Tứ linh, cuối cùng Lăng Vân Phụng cũng tham gia nốt.

Bằng một đường kiếm tuyệt diệu, chàng bức thoái hai Bạch Y tứ linh rồi nhún chân nhảy vọt ra ngoài cửa.

Lăng Vân Phụng hét lớn :

- Chạy đi đâu!

Nàng vọt theo liền!

Các Bạch Y tứ linh và Tần Quý Lương cũng vọt theo ra ngoài, họ lại bao vây chàng lại như trước.

Hiện tại song phương xuất kỳ chiêu tuyệt học, bên nào cũng muốn kết thúc trận đấu sớm, để còn thi hành nhiều việc khác cấp bách.

Bên cánh Lăng Vân Phụng họ quyết hạ Bạch Thiếu Huy cho kỳ được, nhưng chàng thì chẳng hy vọng thủ thắng, bất quá cố làm cách nào phá vỡ vòng vây thoát đi thôi.

Qua một lúc giao chiến ác liệt, chàng lơ ngơ thế nào lại bị Lăng Vân Phụng chém quét qua một nhát kiếm, phốt ngang hông, chém đứt áo tét một đường da, máu chảy ròng ròng.

Chàng không có thời giờ soát qua thương thế xem nặng nhẹ thế nào, giận quá chàng vùng kiếm chém mạnh, tay kia phóng ra một đạo chi phong, đánh bật một Bạch Y tứ linh, tạo lỗ hổng nơi vòng vây toan thoát đi. Lăng Vân Phụng nhào người chặn trước mặt, đồng thời Tứ linh và Tần Quý Lương áp tới bao vây như cũ.

Bạch Thiếu Huy tay tả đánh ra một chưởng, tay hữu vùng Thu Sương kiếm theo chiêu thức “Huyền Diệu Hoạch Sa” chém xuống người Tần Quý Lương đồng thời tung một cước vào một Bạch Y tứ linh khác.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Đại não Quân Sơn

Bạch Thiếu Huy dùng tả chưởng đánh ra, hóa giải chiêu công của một Bạch Y tứ linh, tay hữu vung Thu Sương kiếm ngăn chặn Tần Quý Lương, chân hữu bay ra nghênh đón một Bạch Y tứ linh khác.

Hai Bạch Y tứ linh bị kinh lực của chàng bức thoái, lùi lại một bước, đồng thời gian một tiếng soạt vang lên, chiếc Thanh Long Đao của Tần Quý Lương bị Thu Sương kiếm phạt ngang, đứt tận chuôi, dư lực của thế kiếm bức dồn họ Tần lao đảo thối hậu.

Không chậm trễ chàng chuyển thanh đoản kiếm từ tay hữu sang tay tả, còn tay hữu rút chiếc Trúc tiêu nơi mình ra, thân hình vọt tới bám sát Tần Quý Lương.

Nhưng từ phía hậu hai Bạch Y tứ linh lướt tới, rồi hai Bạch Y tứ linh bị chàng bức thoái cũng xông vào. Đồng thời Tần Quý Lương cũng trụ bộ, sẵn sàng trở lại cuộc chiến.

Chàng hét lên một tiếng, vung nhanh chiếc Trúc tiêu theo chiều quai dĩa đã học được của người bí mật lúc trước, đánh ra bốn phía.

Động tác của chàng nhanh vô tưởng, dù Bạch Y tứ linh là những tay phi thường cũng chẳng trông thấy kịp chàng xuất thủ như thế nào cả.

Tiêu ảnh vừa chớp lên bốn Bạch Y tứ linh cùng hự một tiếng, rồi cùng ngã ngổ xuống đất.

Thì ra đầu tiêu đã điểm trúng vào huyệt Chương Môn của họ.

Tần Quý Lương chậm tay một chút, chưa kịp làm gì Bạch Thiếu Huy xoay đầu tiêu hướng sang y, bất thành linh điểm tới.

Hự một tiếng, Tần Quý Lương cũng ngã ngổ như bốn Bạch Y tứ linh.

Bạch Thiếu Huy bật cười ha hả, nhún chân lao vút mình lên không.

Nhưng Lăng Vân Phụng nhanh chân vọt tới chặn đầu, khi chân chàng đáp xuống ngoài xa xa cục trường thì nàng đã đứng trước mặt, nàng vừa khoa kiếm vừa gằn giọng :

- Đùng toan chạy đi đâu vô ích!

Thực ra Lăng Vân Phụng hết sức kinh ngạc, chẳng hiểu Bạch Thiếu Huy giờ chiều thức gì, cùng một lượt đánh đúng huyệt Chương Môn của bọn Bạch Y tứ linh, Tần Quý Lương đến sau cũng bị nốt.

Bạch Thiếu Huy thấy nàng cứ ngăn chặn mãi, sôi giận cử tiêu theo thức quai dĩa đó công tới.

Tuy thủ sẵn đoản kiếm Lăng Vân Phụng không thuận tay dùng vũ khí nghênh đón, và lại biết rõ đầu tiêu cũng điểm vào huyệt Chương Môn của nàng, hơn nữa có né tránh cũng chẳng còn kịp, nàng vội vận chuyển chân khí ảng ngữ tại ba huyệt Huyền Cơ, Kỳ Môn và Chương Môn ngửa trước, nếu chàng có điểm trúng cũng chẳng sao.

Vô ích, đầu tiêu quả điểm đúng huyệt Chương Môn, lại điểm quá mạnh chân khí hộ trì huyệt đạo không đủ sức chịu đựng, nàng hự lên một tiếng lao đảo lùi lại, song không ngã.

Thời gian nàng lao đảo lùi lại đủ cho Bạch Thiếu Huy xoay mình, nhảy vút lên không nghiêng đà lao vào hướng Tây.

Khi Lăng Vân Phụng định thần, nàng không nhìn xem mình có bị thương không nàng hướng mắt theo Bạch Thiếu Huy thấy chàng đã đi xa ngoài trăm trượng, vội gọi to :

- Tiết Thiếu Lăng! Đợi ta với!

Tiểu Yến đứng lặng người ngoài cuộc chiến, không có lệnh Cung chủ nên chẳng dám tham gia, giờ đây thấy Cung chủ bị Bạch Thiếu Huy điểm trúng một tiêu, hết sức hải hùng, cấp tốc bước tới, dang hai tay đỡ nàng, hỏi :

- Cung chủ có sao không? Cung chủ gọi ai? Ai là Tiết Thiếu Lăng?

Lăng Vân Phụng xô nàng ra xa, gằn giọng :

- Ta không việc gì! Hấn, hấn là Tiết Thiếu Lăng đấy!

Khẽ nhún chân nàng lao vút theo Bạch Thiếu Huy dù biết là khoảng cách đã xa, dù biết khó đuổi theo kịp, nàng vẫn đuổi.

Chạy một mạch không hề ngừng lại, ngó lại, Bạch Thiếu Huy đã vượt độ năm dặm đường.

Trước mặt chàng là một tòa núi nhỏ, trên con đường duy nhất tòa núi đó, có một bóng người vận áo xanh từ phía ngược chiều chạy lại.

Khi bóng đó đến gần, Bạch Thiếu Huy nhận ra chính là Tuyên Cẩm Đường một vị Hộ pháp tại Phân cung Hoa Sơn.

Sở dĩ chàng chạy về hướng Tây là vì trước đó chàng có nhìn qua địa thế vịnh Hầu Gia, các phía khác đều giáp mặt nước, chỉ có hướng tây là có con lộ thông vào đất liền.

Nếu không chạy về hướng Tây thì chẳng còn đường nào khác, và chạy về hướng này mới gặp Tuyên Cẩm Đường.

Hiện tại chàng đã cắt gấu đoản kiếm Thu Sương trong mình rồi, nơi tay chỉ còn cầm chiếc Trúc tiêu.

Nhận ra Tuyên Cẩm Đường chàng định bụng bất thành linh dùng tiêu điểm huyết y, giấu y một nơi nào đó, cho y không còn báo cáo kịp thời với Lăng Vân Phượng là đã gặp chàng tại đây.

Bỗng Tuyên Cẩm Đường dừng chân lại, nhìn chàng neho neho mắt, dùng Truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Theo hướng Bắc!

Bạch Thiếu Huy giật mình nghĩ thầm :

- “Tuyên Cẩm Đường thực hay là Tuyên Cẩm Đường giả? Nếu thực sao lại không làm khó dễ ta, lại còn chỉ hướng? Nếu giả thì đúng là người trong Nam Bắc bang sao?”

Chàng toan mở miệng hỏi một vài tiếng dò dẫm xem sao, nhưng Tuyên Cẩm Đường lại neho neho mắt gấp hơn, rồi đưa tay chỉ về hướng Bắc.

Chàng không do dự nữa, vừa gật đầu vừa phóng chân chạy về hướng Bắc.

Qua hơn một dặm đường, chàng thấy phía hữu có khu rừng tòng, trong khu rừng ẩn ước có nhà cửa, chàng biết ngay đó là Tùng Hoa thôn, một trong ba thôn mà chàng có phận sự tuần tra theo sự phân công của Lăng Vân Phượng.

Chàng không vào thôn cứ thẳng đường chạy về hướng Bắc.

Bỏ lại Tùng Hoa thôn phía sau khá xa, Bạch Thiếu Huy nhìn thấy mênh mông mặt nước, ngăn chặn trước mặt.

Không một chiếc thuyền nào trên mặt nước, dọc theo bờ sông toàn là cỏ lau, cao khỏi đầu người.

Bạch Thiếu Huy dừng chân, đứng nhìn nước nhìn cỏ lau nghĩ thầm :

- “Tuyên Cẩm Đường bảo ta chạy về hướng này, tất nhiên nơi đây phải có người chờ, tiếp ứng ta. Nhưng người đó nấp ở đâu hay chưa đến? Nếu người đó chưa đến ta phải làm sao?”

Không lẽ đứng phơi mình ngoài khoảng trống, chàng khom lưng chui vào đám cỏ lau, cứ thế mà tiến sâu vào.

Một lúc sau chàng vượt qua độ mười trượng đường, nghe nước róc rách phía trước, chàng biết là đến gần sát bờ sông.

Lắng tai một lúc chàng chẳng nghe động tĩnh gì, nếu một người nào khác ở trường hợp chàng, tất phải ngóng cổ nhìn ra phía sông mong tìm một chiếc thuyền nhưng chàng từ lúc nhỏ được Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu cho biết, là bất cứ trong trường hợp nguy nan nào, điều tối yếu là trầm khí, kiên nhẫn, không nên hồ đồ, vọng động.

Cho nên chàng cố khom mình, tuy không bước tới nhưng chẳng gây một tiếng động nào, mà cũng không nhóng mình nhìn sông, hoặc nhìn các phía khác.

Dừng lại đó, chàng hồi ức sự việc vừa qua, biết rằng hạ được bọn Bạch Y tứ linh và Tàn Quý Lương rồi, chàng phải bị Lăng Vân Phượng đuổi theo hơn nữa, nàng phải hạ lệnh cho thuộc hạ truy tầm chàng khắp lĩnh vực thuộc quyền cai trị.

Bờ sông này còn trong phạm vi vịnh Hầu Gia, tức còn trong địa phận của nàng, chàng phải hết sức dè dặt mới được.

Thời gian trôi qua, chàng nghe một mối lạ, toan đứng thẳng người một chút, cho giãn gân cốt, bỗng có tiếng động khẽ từ xa xa vọng đến.

Tiếng động đó do cỏ lau đùa vào nhau, kêu loạt soạt, tiếng soạt soạt càng lúc càng nghe gần, đúng là có người di động về hướng chàng.

Rồi chàng nghe tiếng y phục phát trong gió, gió của người lướt đi chứ chẳng phải gió trời, bởi những ngọn lau không nhích động.

Chùng như người đang đi động dùng thuật “Thảo Thượng Phi”, thuật lướt thân trên cỏ, nhưng nếu luyện được thuật đó, hẳn chẳng phải tay vừa.

Bỗng một tiếng soạt khá lớn vang lên, kể đó một thân hình bay vút qua chỗ chàng nấp, đáp xuống ngoài mấy trượng xa, rồi tiếng cỏ lau động xào xạc vang lên càng lúc càng nhỏ.

Như vậy người đó đã đi xa rồi.

Tuy người đó vút qua đầu chàng rất nhanh nhưng chàng cũng nhận ra được chính là Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân vị Hộ pháp đồng đảm nhiệm công tác tuần tra ba thôn với chàng.

Chàng trầm nghĩ :

- “Hắn đã có mặt tại đây rồi, còn Lăng Vân Phụng nàng đã đến hay chưa?”

Không lâu sau có tiếng động kể tiếp phát ra gần bờ sông. Lần này ngoài tiếng động, lại có tiếng người kháo chuyện nhau.

Một người thốt :

- Thật ta chẳng hiểu tại sao lão Đồng lại phản bội! Đã gia nhập vào tổ chức, qua bao nhiêu năm trời được cất nhắc lên làm thủ lĩnh hàng Hộ pháp, kể ra cũng vinh hạnh lắm rồi còn mong muốn gì nữa?

Một người khác đáp :

- Ngươi còn lạ gì lão ấy vốn tham tiền tham lộc? Có lẽ Nam Bắc bang đã hứa tặng lão một số tiền to hoặc giành cho lão một chức vị cao quý, nên lão mới sanh tâm phản nghịch chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra chúng chưa biết lai lịch của ta”.

Người thứ nhất tiếp :

- Tào hộ pháp đã bỏ đi rồi, mình còn ở đây làm gì?

Người thứ hai đáp :

- Cái lão Đồng đó sở cậy có đôi trảo, chứ võ công thì chẳng đáng kể lắm, một đôi một, chúng ta kém chứ hai đôi một chắc gì lão hơn chúng ta? Thế thì có sợ gì lão? Chúng ta cứ ở đây may ra bắt được lão, lập được công to, tự nhiên sẽ được trọng thưởng!

Người thứ nhất tán đồng :

- Ngươi nói phải đấy! Nhưng cỏ lau thì cao lão lại đến trước, chúng ta đến sau, lão ở chỗ kín, chúng ta ở ngoài trống, kẻ cũng nguy hiểm cho chúng ta lắm chứ, lão tặc lại gian hoạt lắm thủ đoạn, đề phòng bị lão ám toán đó.

Người thứ hai cười nhẹ :

- Đừng lo, chúng ta cứ hiệp sức, chặt ngã rạp đám lau này, xem lão còn ẩn nấp vào đâu được mà ám toán!

Người thứ nhất reo lên :

- Phải đấy không ẩn nấp được lão phải xuất hiện chúng ta sẽ hiệp lực hạ lão.

Bạch Thiếu Huy cau mày trầm nghĩ :

- “Chúng lợi hại thật, nếu đồn rạp đám lau này, thì mình còn núp vào đâu? Và lại rất có thể chúng phóng tín hiệu lên báo động cho toàn thể bọn Phân cung Quần Sơn kéo đến vây chặt ta, ta làm sao đối phó?”

Vừa lúc đó những tiếng soạt soạt vang lên, chứng tỏ hai kẻ đó đã bắt tay vào việc rồi, cỏ lau khua nhau, kêu xào xạc, vũ khí của chúng chém từng loạt nghe soạt soạt.

Vũ khí tùy thân luôn luôn bén, mà cỏ lau là vật mềm mại, bất quá chúng chỉ phí công một thời gian ngắn là chém ngã trọn đám lau dễ dàng.

Chàng lại nghĩ :

- “Tuyên Cẩm Đường bảo ta chạy về hướng Bắc là vì quanh vùng chỉ có đám lau này là có thể dùng làm nơi ẩn nấp tạm thời, ta ở đây chờ tiếp ứng, bây giờ chúng định tảo thanh, thật khổ cho ta vô cùng”.

Tiếng xào xạc soạt soạt càng lúc càng nghe gần.

Trong con khăn cấp, chàng bỗng nảy sinh ra một ý niệm.

Lập tức chàng dùng chiếc Trúc tiêu, vệt cỏ lau tiến tới. Bấy giờ chàng không ngại gây tiếng động nữa, vì hai gã kia khuấy động ào ào trong bụi lau, dù cho chàng có di chuyển mạnh, tiếng động cũng bị át mất.

Chàng từ từ tiến tới, vòng qua một bên tránh chạm trán với chúng rồi chui nhanh vào đồng lau bị chúng chặn ngã, nằm im chờ dịp.

Bọn kia cứ chặt lau, càng lúc càng nhanh tay trong khoảnh khắc đã dọn trống một khoảng lớn.

Bạch Thiếu Huy móc đất vò lại thành một cục to, bất thành linh liệng qua một phía, cục đất rơi xuống, kêu một tiếng bộp, làm cho hai tên đó giật mình cùng dừng tay, cùng ngó đảo đảo.

Xa xa đầu cỏ lau rung rung.

Một tên kêu lên :

- Đó! Đó! Đứng là chỗ đó rồi!

Hắn tung mình lên không vọt về phía đó, hắn vọt ngang chỗ Bạch Thiếu Huy nấp.

Nhanh như chớp chàng dùng Xuyên Vân chỉ pháp của phái Hoa Sơn phóng ra một đạo chỉ phong, cách không điểm vào yếu huyệt của hắn.

Dĩ nhiên lúc bay lên hắn không đề phòng toàn thân trống trải, rất dễ cho Bạch Thiếu Huy hạ thủ đoạn, chỉ phong chạm trúng yếu huyệt, hắn nhún người rơi xuống liền.

Tên kia nào có biết gì, thấy đồng đội rơi xuống, cứ tưởng là hắn tự nhiên mà đáp xuống liền nhảy vọt theo.

Chính lúc đó Bạch Thiếu Huy xuất hiện, chàng cười hi hi :

- Cảm phiền nhé, chịu khó nằm đây một chút đi.

Miệng nói tay cử tiêu chọc tới, trúng ngay huyệt đạo của hắn.

Hắn ngã xuống bên cạnh đồng đội.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười thốt :

- Yên trí cứ nằm đây. Ta không làm gì hại các người đâu, bất quá đứng giờ đứng khắc huyệt đạo tự giải khai, các người hoạt động được như thường, ta khuyên các người đừng tìm cách vận khí tự giải khai huyệt đạo bởi vô ích. Lối điểm huyệt của ta độc đáo chỉ có mình ta mới giải khai được thôi.

Nhận ra đối tượng là Đồng Bách Xuyên, hai tên đó cảm chắc mình phải chết, bất ngờ lại nghe đối phương bảo là không làm gì hại đến bản thân, chúng mừng trên chỗ tưởng tượng nằm bất động, ánh mắt ngời niềm cảm kích.

Bạch Thiếu Huy bỏ mặc chúng nằm đó, đi lần ra bờ sông.

Mặt nước mênh mông chẳng có một con thuyền nào cả.

Chàng nghĩ :

- “Nếu không có người tiếp ứng ta cứ ở đây đợi đêm xuống, rồi nương theo bóng đêm thoát khỏi vùng này, cũng chẳng sao”.

Tuy nghĩ vậy chàng cứ bước tới, chứ không dừng chân tại đó. Chàng đi dọc theo ven sông, độ dài mười trượng đến một chỗ cỏ lau mọc dày hơn hẳn các nơi khác, bấy giờ chàng mới định dừng chân, nghỉ tại đó.

Bỗng có tiếng động phía trước mặt. Tiếng động vừa vang lên lại im bất, phát giác ra tiếng động lạ do chàng nên dừng lại như chàng.

Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ lại gặp bọn chúng nữa?”

Không lâu lắm có ba tiếng vỗ tay ba lượt ở phía trước.

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Chúng dùng ám hiệu báo động cho đồng đội?”

Liền theo đó có tiếng hỏi :

- Đồng hộ pháp có phải không?

Giọng nói rất nhỏ song Bạch Thiếu Huy nhận ra là giọng nữ nhân.

Chàng giặt mình thoáng nghỉ ngơi vội lên lên bước về phía đó, chàng thấy một phu nhân vận áo xanh bằng bố, hai tay đang vệt lau thò đầu nhìn về phía chàng.

Trông thấy phu nhân Bạch Thiếu Huy càng giặt mình thêm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Hai lượt cải trang

Bạch Thiếu Huy nhích động đôi vai, phóng mình tới, tay hữu xòe ra chụp nhanh vào cổ tay thiếu phụ trung niên, đứng ngay mạch môn, đoạn hét lên :

- Bà là ai? Nói mau!

Thiếu phụ trung niên kinh hoàng song nhận ra chính là Đồng Bách Xuyên liền mỉm cười thốt :

- Tưởng ai! Không ngờ lại là Đồng hộ pháp!

Bạch Thiếu Huy cảm thấy làn da cổ tay của thiếu phụ mát mìn, chẳng khác nào làn da một thiếu nữ, hơn nữa thỉnh âm đó đúng là của một thiếu nữ, chàng giương tròn đôi mắt nhìn sững bà ta, hỏi lại :

- Bà là ai?

Thiếu phụ trung niên lộ vẻ thẹn thùng e ấp :

- Đồng hộ pháp buông tay đi, tỳ nữ Tiểu Ngọc đây mà!

Bạch Thiếu Huy giặt mình thăm nghĩ :

- “Tần Quý Lương đã bảo Tiểu Ngọc đã giả dạng Cung chủ đưa Tiết phu nhân ra khỏi vịnh rồi, sao lại còn ở đây?”

Chàng chưa chịu buông tay gần giọng :

- Cô nương Tiểu Ngọc? Tiểu Ngọc nào ở đây, Tiểu Ngọc nào đã thoát đi rồi?

Tiểu Ngọc hấp tấp đáp :

- Vì tiếp ứng Hộ pháp nên tôi trở lại đây, Hộ pháp không tin sao?

Thốt xong nàng đưa tay còn lại giặt mớ tóc giả, gỡ luôn chiếc mặt nạ.

Đúng là Tiểu Ngọc rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, Bạch Thiếu Huy vội buông tay tạ lỗi :

- Cô nương thứ cho tại hạ vô lễ!

Tiểu Ngọc mang trở lại mớ tóc giả, đeo nạ giữ nguyên hình dạng thiếu phụ đoạn tiếp :

- Tôi ở đây hơn nửa ngày rồi đó, đợi mãi mà chẳng thấy Đồng hộ pháp đến! Có bị ngăn trở chi chăng, Hộ pháp lại đến trễ quá chi vậy?

Bạch Thiếu Huy vẫn tất :

- Đại khái chẳng có gì quan trọng, tại hạ đến cũng lâu rồi, nhưng còn lẩn quẩn ở phía sau kia thôi.

Tiểu Ngọc trông thấy nơi hông chàng, áo bị tét một đường dài vết thương còn rỉ máu, vội thốt :

- Đồng hộ pháp bị thương?

Bạch Thiếu Huy gạt đầu :

- Nhát kiếm của Cung chủ phớt nhẹ qua nơi đó!

Tiểu Ngọc trở mặt :

- Đồng hộ pháp giao thủ cùng Cung chủ? Kiếm pháp của người lợi hại lắm, tại sao Hộ pháp không sợ à?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Vì bị bức bách không thể không giao thủ, chứ ai lại chẳng biết kiếm pháp của Cung chủ lợi hại vô cùng! Tuy nhiên vết thương không nặng lắm, bất quá lớp da ngoài bị tét, máu chảy khá nhiều vậy thôi, chẳng có quan hệ gì đến nội thể! Tai hạ cũng điểm trúng Cung chủ một ngón tiều!

Tiểu Ngọc vội lấy một chiếc bình bằng ngọc trong mình ra, trao cho Bạch Thiếu Huy :

- Tôi có mang theo thuốc ghệt thương, Hộ pháp lấy băng bó đi.

Nhưng rồi nàng lại nói :

- Hay là để tôi băng bó cho?

Nói là làm, dù Bạch Thiếu Huy ái ngại nam nữ thọ thọ bất thân, nàng vừa thoa thuốc vừa mỉm cười thốt :

- Đồng hộ pháp không thấy mình bao nhiêu niên kỷ rồi sao mà còn khiêm tốn nam nữ cách biệt?

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra nàng vẫn còn tưởng ta là Đồng Bách Xuyên!”

Trong khi nàng thoa thuốc, Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn lên trời cao, mắt vẫn theo dõi vầng mây trôi lơ lửng, nhưng mũi ngửi mùi hương thoang thoảng dịu bộc từ mình Tiểu Ngọc.

Vết thương dù nặng, được bàn tay mỹ nhân xoa nắn, cũng phải lành ngay không cần thuốc hay, huống chi vết thương xoàng? Vết thương tuy thực sự không lành, song cảm giác không còn đau đớn nữa, bàn tay mỹ nhân truyền sang một luồng điện nhiệm màu hóa giải mọi niềm đau.

Bên trong tâm tư chàng có phần rối loạn, nhưng bên ngoài chàng vẫn giữ vẻ nghiêm lạnh như băng giá.

Tiểu Ngọc băng bó xong, ngẩng đầu lên thốt :

- Vết thương độ một tấc chiều dài, tuy không nặng lắm nhưng cũng đã làm cho Hộ pháp mất máu khá nhiều, vậy Hộ pháp hãy đến thuyền của tôi, nghỉ dưỡng sức một lúc.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Đa tạ cô nương, chẳng hay thuyền đỗ tại đâu?

Tiểu Ngọc đưa tay chỉ :

- Chỗ bụi lau rậm rạp đó.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Còn Tiết phu nhân? Người có ở trên thuyền chăng?

Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Đã có người đưa phu nhân ra khỏi vùng này rồi. Phần tôi phải trở lại đây tùy tiện tiếp ứng Hộ pháp.

Nàng quay mình vừa bước đi vừa tiếp :

- Hộ pháp chịu phiền đứng đây đợi một chút, tôi dời thuyền lại.

Bạch Thiếu Huy vội gọi :

- Đừng gấp cô nương, hiện tại mình có lên thuyền cũng chẳng thể đi lọt sự kiểm soát của bọn họ, hãy đợi đêm xuống rồi tính sau.

Tiểu Ngọc mỉm cười :

- Không lo. Dù có gặp thuyền tuần tra của họ, tôi cũng chẳng sợ.

Bạch Thiếu Huy cười khở :

- Chứ tại hạ sợ gì ai? Bất quá không muốn gặp phiền phức đấy thôi.

Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Nhất định chẳng có phiền phức chi cả. Hộ pháp lên thuyền rồi, cứ nằm nghỉ mọi sự đã có tôi chu tất.

Đưa tay vào mình, nàng lấy ra một tấm ngân bài đoạn tiếp :

- Có vật này còn sợ gì ai quấy nhiễu chứ?

Bạch Thiếu Huy nhìn nơi tay nàng hỏi :

- Có phải là...?

Tiểu Ngọc gật đầu nói :

- Ngân lệnh bài của Cung chủ.

Rồi nàng mỉm cười tiếp :

- Giờ thì Hộ pháp yên tâm chứ?

Nàng bước đi luôn.

Không lâu sau nàng chèo thuyền tới, lướt cỏ lau kêu xào xạc, cập vào bờ rồi gọi :

- Hộ pháp lên thuyền đi!

Bạch Thiếu Huy nhún chân, rồi bờ nhảy vút lên thuyền, Tiểu Ngọc lại hỏi :

- Hộ pháp biết chèo chằng?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Không rành lắm nhưng có thể tiếp cô nương phần nào!

Tiểu Ngọc gật đầu :

- Vậy cũng được. Hộ pháp ngồi nơi mũi thuyền đó, trong khoang có chèo, khi nào muốn chèo cứ lấy ra.

Bạch Thiếu Huy vâng lời, ngồi nơi mũi, hướng mặt về phía lái, Tiểu Ngọc lại dặn :

- Ngồi vững đấy Hộ pháp, tôi cho thuyền ra giong sông.

Khi thuyền xuôi theo dòng nước, nàng gỡ mớ tóc giả và chiếc mặt giả quẳng xuống sông mỉm cười thốt :

- Không cần giữ những vật này nữa.

Giây lâu nàng gọi :

- Đồng hộ pháp!

Bạch Thiếu Huy nhìn nàng :

- Cô nương có việc chi dạy bảo?

Tiểu Ngọc mỉm cười :

- Theo tôi nhận xét các hạ không phải là Đồng hộ pháp!

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy!

Tiểu Ngọc lại hỏi :

- Thiếu hiệp có mang mặt nạ chứ?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ dùng thuật cải sửa dung mạo!

Tiểu Ngọc lại hỏi :

- Thiếu hiệp có thể cho tôi thấy mặt thật chẳng? Xem cho biết con người tuấn tú như thế nào?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Chẳng có gì trở ngại, nhưng nên đợi lúc lên bờ xong.

Tiểu Ngọc tỏ vẻ giận dữ :

- Tôi đã mạo hiểm trở lại đây, tiếp ứng thiếu hiệp, mà thiếu hiệp cũng hẹp hòi chẳng cho tôi thấy mặt thật à?

Bạch Thiếu Huy chẳng biết làm sao, đành phải lấy lọ thuốc trong mình ra, xoa lên mặt, rồi vốc nước sông rửa.

Chàng ngấm nhiên trở thành một thanh niên khôi ngô tuấn tú.

Tiểu Ngọc nhìn chàng không chớp mắt, một lúc lâu đôi lối xung hô cất tiếng :

- Bạch tướng công thuật cải sửa dung mạo của tướng công quả là tuyệt diệu!

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Đã dấn thân trên giang hồ, phàm ai cũng thế, phải học qua một nghề mọn, có gì đâu có nung quá lời!

Tiểu Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Nghe nói Bạch tướng công được phu nhân trọng dụng, cho làm chức Hộ pháp tại Thanh Loan đàn, vì duyên cớ nào tướng công lại gia nhập Nam Bắc bang?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ không hề gia nhập Quý bang!

Chàng đáp như vậy là nghĩ rằng Tiểu Ngọc là người trong Nam Bắc bang!

Tiểu Ngọc trở mặt :

- Tướng công không gia nhập Nam Bắc bang sao Quân sư lại giao phó công việc cho tướng công?

Bạch Thiếu Huy giải thích :

- Tại hạ nhận công tác là có ý cứu Tiết phu nhân!

Tiểu Ngọc lại hỏi :

- Tiết phu nhân có một vị lệnh lang tên Tiết Thiếu Lăng, Bạch tướng công biết chứ?

Bạch Thiếu Huy hoài nghi, nhưng vẫn giữ vẻ tự nhiên đáp :

- Tiết công tử là bằng hữu của tại hạ!

Tiểu Ngọc lộ vẻ hân hoan :

- Thế là tướng công biết hắn ở đâu chứ?

Bạch Thiếu Huy càng hoài nghi hơn lắc đầu :

- Xa cách nhau một thời gian khá lâu, hiện giờ tại hạ chẳng biết rõ vị Tiết công tử ở đâu.

Tiểu Ngọc cười lạnh :

- Bạch tướng công không rõ chứ tôi thì biết rõ.

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Tiết công tử ở đâu?

Tiểu Ngọc cười nhẹ :

- Xa thì xa ngàn dặm, tận chân trời, gần thì gần một bên ở trước mắt!

Bạch Thiếu Huy giương tròn mắt, ngời tỉnh quang hỏi :

- Thực sự cô nương là ai?

Tiểu Ngọc đưa tay vuốt mặt, theo tay nàng một chiếc nạ mỏng bằng cánh ve rơi xuống, đoạn nàng cười nhẹ hỏi :

- Tướng công nhìn kỹ xem tôi là ai?

Trời, Lãng Vân Phụng! Một lần cải trang nữa, mới đó đã đóng vai lão bà tóc bạc cầm và điếu, giờ đây nàng lại đóng vai Tiểu Ngọc.

Bạch Thiếu Huy đứng nhanh lên, chàng đứng vội quá, làm con thuyền trông tránh.

Lãng Vân Phụng ngay chèo giữ vững con thuyền, hấp tấp bảo :

- Tướng công ngồi xuống đi, đừng làm thuyền lắc chìm bây giờ.

Giữa dòng sông trên con thuyền, Bạch Thiếu Huy có muốn làm gì cũng không được.

Chàng đành ngồi xuống hỏi :

- Cô nương muốn gì?

Lãng Vân Phụng đảo ánh thu ba lóng lánh, cười duyên nửa nụ :

- Làm gì phải khẩn trương? Ta muốn cùng người đàm đạo một lúc.

Nàng lại đổi lối xưng hô.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Giữa chúng ta chẳng có việc gì đáng nói.

Lãng Vân Phụng điềm nhiên :

- Nếu là Bạch Thiếu Huy thì chẳng có gì đáng nói, nhưng nếu là Tiết Thiếu Lãng thì lại khác.

Bạch Thiếu Huy vẫn cứng thái độ :

- Tại hạ không thấy có quan hệ gì giữa cô nương và Tiết công tử!

Lãng Vân Phụng cười nhẹ :

- Có chứ! Ngươi quen Tiết phu nhân sao?

Nàng dừng lại đó, đáng lý phải nói thêm mấy tiếng, song lại thôi cố ý khích động chàng.

Bạch Thiếu Huy hừ một tiếng :

- Tiết phu nhân là quyền thuộc của Phó đường chủ Thần Cơ đường, vốn là người trong một tổ chức chung, vậy mà Hoán Hoa cung lại hạ thủ đoạn tàn độc, biến thể bà ta thành câm, điếc, nghĩ ra từ lúc có võ lâm đến nay, chưa một môn phái, một bang hội nào tàn nhẫn như Hoán Hoa cung. Nếu tại hạ là Tiết Thiếu Lãng thì hiện tại cô nương sẽ lãnh đủ hậu quả của thủ đoạn tàn ác do Hoán Hoa cung. Cô nương còn muốn nói gì?

Lãng Vân Phụng lạnh lùng :

- Mắng đi, người cứ mắng, nếu mắng mà chưa hả, cứ đánh, ta sẵn sàng chịu cho người đánh đập, nhất định không kêu la không đánh trả. Nhưng ta chỉ xin một điều là người nghe ta giải thích.

Nhìn vẻ mặt nàng chợt đổi từ lạnh lùng sang bi thương, Bạch Thiếu Huy bất nhẫn, không thể tiếp tục nặng lời, chàng trầm giọng :

- Cô nương cứ nói, tại hạ nghe đây!

Lăng Vân Phụng thờ dài :

- Người nói đúng! Dù là hắc đạo, tà môn không ai đối xử với người cùng một phe tàn nhẫn đến mức độ đó!

Nàng dừng lại một lúc, thờ dài thêm mấy tiếng rồi tiếp :

- Phàm vào Hoán Hoa cung nếu không uống Vô Ưu tán thì vợ con phải bị quản thúc, phải bị cải sửa hình dáng bằng một thủ thuật tinh diệu, biến đổi con người hoàn toàn khác lạ, dù người thân cũng chẳng thể nhận ra được. Có như vậy mới bắt buộc thuộc hạ giữ sự trung thành, người nên hiểu, những dân cư tại ba thôn Tùng Hoa, Hồng Hoa và Dương Hoa đều là gia quyến của thuộc hạ của các Phán cung đó.

Bạch Thiếu Huy cười gằn :

- Hiện tại Nam Bắc bang đã cứu Tiết thần y, Tiết phu nhân thì tội các của Hoán Hoa cung sớm muộn gì cũng bị Nam Bắc bang tuyên bố trên giang hồ, chừng đó võ lâm sẽ công cử Minh chủ, quy tụ các môn phái tạo thành lực lượng hùng hậu tảo diệt Hoán Hoa cung. Thiết tưởng cô nương sẽ chịu chung thảm họa chết không đất chôn đây.

Lăng Vân Phụng khoác tay :

- Ta không muốn nói việc đó với người!

Bạch Thiếu Huy hừ lạnh :

- Chứ cô nương muốn nói việc gì?

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Về Tiết phu nhân!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Tiết phu nhân có việc gì mà phải nói?

Lăng Vân Phụng biu môi :

- Nhưng ta chỉ muốn đối thoại với Tiết Thiếu Lăng thôi! Khi nào người còn tự xưng mình là Bạch Thiếu Huy thì đừng hỏi gì cả.

Bạch Thiếu Huy cười mỉa :

- Nếu muốn tại hạ nhận mình là Tiết Thiếu Lăng thì tại hạ xin nhận đó. Cô nương muốn nói gì cứ nói.

Lăng Vân Phụng lắc đầu :

- Ta không cưỡng bức người phải nhận liễu, nếu người chẳng phải là Tiết Thiếu Lăng thì thôi để ta đưa người vào bờ, bắt quá...

Bạch Thiếu Huy nhìn sững nàng :

- Có điều chi khó nói lắm chẳng hỏi cô nương?

Lăng Vân Phụng không dấu niề oan hận :

- Ta có nhiều điều muốn nói, ta gặp người để nói, nhưng gặp rồi nghĩ lại, khó mở miệng vô cùng. Tiết Thiếu Lăng à, hiện giờ chúng ta còn ở giữa dòng sông, nếu đợi đến lúc thuyền vào bờ thì muộn lắm rồi. Mà muộn thì ta uống phí khổ tâm, người lại mang hận suốt đời...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Khó thoát nên lời

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc hỏi :

- Cô nương nói thế là nghĩa gì?

Lăng Vân Phụng ngẩng mặt lên :

- Người tin rằng Tiết phu nhân được Tiểu Ngọc cứu thoát và đưa đi khỏi vùng này?

Bạch Thiếu Huy thoáng biến sắc, không đáp mà chỉ hỏi lại :

- Theo lời nói của cô nương, có lẽ Tiểu Ngọc đã bị bắt trở lại Phán cung?

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Người nên đáp lời ta trước, có phải người là Tiết Thiếu Lăng chăng? Biết được điều đó rồi, ta mới có thể nói được những gì người muốn nghe!

Bạch Thiếu Huy hừ lạnh :

- Thì tại hạ nhận mình là Tiết Thiếu Lăng vậy!

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Người thừa nhận? Sự việc có liên quan trọng đại đến sanh mạng của Tiết phu nhân, vậy người muốn cho ta tin, người phải gỡ chiếc mặt nạ ra!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Cô nương thử nhìn kỹ xem, tại hạ có mang mặt nạ hay không?

Lăng Vân Phụng nhìn chàng một lúc đoạn lắc đầu :

- Không phải gương mặt của Tiết Thiếu Lăng!

Đã biết chàng là Tiết Thiếu Lăng chàng lại thừa nhận rồi, mà nàng còn cho là không phải, thế thì có lẽ nàng biết Tiết Thiếu Lăng chăng? Hay nàng còn nghi ngờ?

Bạch Thiếu Huy cau mày :

- Cô nương trông trong thiên hạ chỉ có một Công Tôn Cầu biết thuật thay đổi hình dạng con người à?

Lăng Vân Phụng hừ một tiếng :

- Tại sao người lại thay hình đổi dạng?

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Nếu tại hạ không thay đổi hình dạng, thì hôm đó chắc phải kẹt tại Thanh Loan đàn rồi còn gì! Và như vậy làm sao tại hạ vào được Bách Hoa cốc?

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Người có lý. Ta tin người là Tiết Thiếu Lăng!

Nàng đưa tay vào mình, lấy ra một hoàn thuốc bọc sáp, thốt :

- Người cầm lấy hoàn thuốc này, Tiểu Ngọc đã cứu thoát lão bà nhưng chẳng làm sao cho bà hết cơn, hoàn thuốc này giúp bà khai khẩu đó. Bây giờ ta đưa người vào bờ, sau này rồi người sẽ hiểu nhiều điều hơn.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nghĩa mẫu đã thoát hiểm rồi, với y thuật tinh thông, có lẽ nghĩa phụ cũng có cách chữa bệnh cơn của nghĩa mẫu chứ? Nàng này đa trá, ta không thể tin là nàng có hảo ý”.

Chàng chưa đưa tay tiếp lấy hoàn thuốc, chỉ nhìn nàng thốt :

- Chúng ta là những kẻ tử đối đầu, cô nương đưa tại hạ vào bờ, tại hạ cảm kích lắm rồi, đâu dám mơ vọng đến ân huệ khác? Hoàn thuốc này dù sao tại hạ cũng nhớ mãi hảo ý của cô nương, xin cô nương giữ lấy tại hạ chẳng dám nhận!

Lăng Vân Phụng sững sờ, lâu lắm nàng cất tiếng :

- Không lẽ người không tin ta. Nếu Lăng Vân Phụng này định nhờ hoàn thuốc thực hiện một âm mưu gì, thì xin trời đất quỷ thần đừng cho chết lành.

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Cô nương thê thốt nặng quá!

Lăng Vân Phượng đảo mắt nhìn ra bốn phía, xa xa vụt kêu lên :

- Có thuyền đến kia, người hãy cầm lấy viên thuốc này, đừng quên lúc gặp lão bà cho uống liền nhé.

Bạch Thiếu Huy thấy cả chỉ của nàng quá ư trịnh trọng thiết tha, bắt buộc phải đưa tay tiếp nhận hoàn thuốc, rồi quay nhìn về hướng mắt của nàng thấy có một chiếc thuyền con đang lướt mặt nước như bay tiến tới.

Lăng Vân Phượng lấy một chiếc mặt nạ da người mang lên mặt, biến thành một nữ nhân xấu xí, nàng nhìn chiếc thuyền con thốt :

- Thuyền đó là thuyền đến tiếp ứng người, những gì ta nói với người phải giữ bí mật nhé, tuyệt không nên tiết lộ với kẻ thứ ba nào!

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ nhớ lời cô nương dặn.

Lăng Vân Phượng lại tiếp :

- Đêm nay đúng canh hai, ta chờ người nơi bờ sông đối diện, người có thể đến đó gặp ta chăng?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Cô nương còn việc gì cần nói?

Lăng Vân Phượng thốt :

- Đừng hỏi gì cả, đến lúc đó thì người sẽ biết. Ta chỉ mong người không thất ước để ta phí công chờ.

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Tại hạ xin y hẹn.

Vừa lúc đó chiếc thuyền con đến gần.

Nơi mũi thuyền có một thiếu niên vận áo màu lam tay cầm trường kiếm từ xa xa đã cao giọng gọi :

- Đại ca! Tiểu đệ đến đón đại ca đây!

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ :

- Phạm đệ!

Thiếu niên áo lam chính là Phạm Thủ, còn người giữ tay lái phía hậu là một lão ầu tóc bạc.

Lăng Vân Phượng nhìn thoáng qua lão ầu, cười lạnh một tiếng.

Hai chiếc thuyền càng lúc càng gần, Bạch Thiếu Huy vòng tay ngay Lăng Vân Phượng thốt :

- Đa tạ cô nương đưa tại hạ đến đây. Tại hạ xin cáo từ.

Lăng Vân Phượng dùng phép truyền âm dặn :

- Về đến nơi đừng quên cho lão bà uống hoàn thuốc này, người nên thông cảm nỗi khổ tâm của ta. Đừng để ta hoài công lo nghĩ bao nhiêu ngày tháng rồi.

Vì hai thuyền đã quá gần, Bạch Thiếu Huy không tiện nói gì, chỉ gật đầu rồi nhún chân nhảy vọt qua thuyền kia.

Chàng đi rồi, Lăng Vân Phượng gay chèo chuyển mũi thuyền xuôi theo dòng nước.

Phạm Thủ nhìn theo con thuyền của Lăng Vân Phượng hỏi Bạch Thiếu Huy :

- Đại ca! Tại sao nàng ấy lại đưa đại ca đến đây?

Bạch Thiếu Huy không muốn dài dòng cười nhẹ :

- Có tiền sai khiến ai mà chẳng được? Ta cho nàng số tiền bằng hai trị giá con thuyền, tự nhiên nàng sẵn sàng đưa ta.

Lão ầu ngồi phía sau cất tiếng :

- Kỳ quái ta chưa hề gặp nàng lần nào!

Nghe thỉnh âm Bạch Thiếu Huy biết ngay là Tiểu Ngọc giả dạng, chàng quay nhìn lại hỏi :

- Tiểu Ngọc cô nương đây à?

Lão ầu mỉm cười :

- Thỉnh giác của Bạch thiếu hiệp linh diệu vô cùng.

Bạch Thiếu Huy tán :

- Đơn thân độc lực cứu được Tiết phu nhân, cô nương quả có cơ trí phi phàm.

Tiểu Ngọc liền đem sự việc thuật lại cho Bạch Thiếu Huy nghe, lúc Cung chủ cho nữ tỳ dọn bữa ăn tại Đông Bắc sảnh, thì Cung chủ cải dạng là lão bà cầm tóc bạc, đến tại ngôi nhà đó, còn Tiểu Yến thì tìm cách đưa lão bà thực sự về cung, do đó Tiểu Ngọc mới sai Tiểu Châu cấp tốc theo chàng cảnh cáo chàng đừng đến đó, còn nàng thì mạo hiểm chế ngự Tiểu Yến đoạt lại Tiết phu nhân, chính nàng cải dạng Cung chủ ngồi thuyền đưa phu nhân rời khỏi vịnh.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Tại hạ đã biết việc đó rồi. Tuy có tiếp được tin tức do cô nương thông tri, tại hạ vẫn đến ngôi nhà đó như thường.

Tiểu Ngọc giật mình :

- Nơi đó có Cung chủ dưới cái lốt lão bà, hẳn phải có mai phục, Bạch thiếu hiệp mạo hiểm quá.

Nàng quên mất giữ tay chèo, làm cho con thuyền bị nước bật qua quay trở lại.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Tại hạ suýt làm mưu Lãng Vân Phụng.

Rồi chàng lược thuật sự việc đã xảy ra, chàng không giấu điều gì cả, riêng về cuộc đối thoại với Lãng Vân Phụng thì chàng không tiết lộ.

Phạm Thủ hỏi :

- Sau đó Lãng Vân Phụng không truy đuổi đại ca sao?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Ngu huynh không được rõ là nàng có đuổi theo hay không, chạy đến bờ sông thấy thuyền là ngu huynh nhảy lên liền, và thuyền đưa đến đây.

Tiểu Ngọc trở mặt :

- Kỳ quái! Cung chủ đã hạ lệnh phong tỏa vịnh Hầu Gia, sao lại còn thuyền nào thấp thoáng mà thiếu hiệp trông thấy rồi nhờ đưa đến đây?

Bạch Thiếu Huy sợ nàng hỏi xa hơn, vội chuyển câu chuyện sang đề khác.

- Cô nương đưa Tiết phu nhân về đâu?

Tiểu Ngọc đáp :

- Phía trước mặt kia, không xa lắm.

Bạch Thiếu Huy day qua Phạm Thủ :

- Tam muội đã về chưa?

Phạm Thủ gật đầu :

- Về lúc chiều hôm qua, hiện đang hầu chuyện Tiết phu nhân!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Sự việc trên Hành Sơn như thế nào?

Phạm thù cười nhẹ :

- Diễn tiến đúng theo kế hoạch của Quân sư!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Giờ thì Phạm đệ chịu phục người chưa?

Phạm Thù cũng cười :

- Đại ca phục thì tiểu đệ cũng phải phục chứ! Nhưng việc tại Quân Sơn, Quân sư liệu không chu toàn, giả sử Tiểu Ngọc cô nương kém cơ trí một chút, thì Tiết phu nhân vẫn còn bị kẹt như thường.

Bạch Thiếu Huy nghiêm giọng :

- Phạm đệ đừng quên, Tiểu Ngọc cô nương được Quân sư chọn lựa, ủy thác việc đó tất nhiên phải là người có tâm cơ mẫn tiệp, tùy thời ứng biến, đối phó với mọi bất trắc chứ!

Tiểu Ngọc mỉm cười :

- Hai vị quá khen!

Chiếc thuyền con rẽ vào một con rạch, Tiểu Ngọc không quên trông trước trông sau xem có chiếc thuyền nào theo dõi không.

Sát bên bờ rạch, có ngôi nhà cỏ, trước nhà có phơi mấy tấm lưới, chứng tỏ người trong nhà sống nghề hạ bạc, hiện tại có mấy ngư phủ đang ngồi vá lưới trước nhà.

Họ gồm năm người tất cả, thấy thuyền ghé lại họ chỉ nhìn thoáng qua rồi chăm chú làm việc.

Bạch Thiếu Huy thừa hiểu họ là những người trong Nam Bắc bang cải dạng, chàng nhận ra năm người tuy ngồi cúi mặt chăm chú vá lưới nhưng thực ra mỗi người hướng ra một phương hướng kín đáo để phòng mọi bất ngờ xuất hiện.

Tiểu Ngọc cấp thuyền vào bờ, cùng Bạch và Phạm bước lên, nàng thấp giọng thốt :

- Tiết phu nhân ở trong nhà này.

Nàng đi trước Bạch Thiếu Huy theo sau, nhà có sân cao, trong nhà có giường tinh khiết, Tiết phu nhân đang ngồi trên giường Hương Hương đang đứng trước mặt bà, đang dùng tay ra dấu, gọi chuyện với bà, nghe tiếng chân người vội quay nhìn lại, thấy Bạch Thiếu Huy reo lên :

- A! Đại ca đã trở về! Trời! Hầu chuyện như thế này, chán chết đại ca ơi!

Trông tình trạng của nghĩa mẫu, Bạch Thiếu Huy xót xa vô cùng, suýt để rơi hai hàng lệ thảm, chàng cố dẫn lòng thốt :

- Cứ theo ngu huynh hiểu, thì Tiết phu nhân là sinh trưởng trong Nho gia, hiền muội có thể bút đàm với bà, cần gì phải ra dấu cho khó khăn?

Hương Hương lắc đầu :

- Tiểu muội có làm rồi, nhưng bà cứ lắc đầu mãi chừng như không biết chữ!

Tiểu Ngọc cất tiếng :

- Các vị ở đây nhé, tôi ra ngoài trước hỏi họ xem hành tung của mình có bị địch khám phá hay chưa?

Bạch Thiếu Huy nghe nói nghĩa mẫu không đọc được chữ, lấy làm kỳ bảo :

- Tam muội hãy cho ngu huynh tô nước, ngu huynh thử viết vài chữ xem sao!

Chàng làm theo cách thức của Lăng Vân Phụng, tại Hồng Hoa thôn, mang một chiếc bàn đến trước mặt Tiết phu nhân dùng ngón tay nhúng vào nước, viết lên mấy chữ :

- Bà có phải là Tiết phu nhân chăng?

Lão bà tóc bạc lắc đầu, mồm lí nhí những gì chẳng nghe được.

Bạch Thiếu Huy cau mày trầm nghĩ :

- “Có lẽ nghĩa mẫu nghi ngờ mình, nên không chịu cho biết gì cả”.

Chàng viết thêm :

- Phu nhân yên trí, Tiết thần y đã được chúng tôi cứu thoát khỏi nạn rồi!

Lão bà lộ vẻ khẩn trương rõ rệt, đưa tay chỉ những chữ do Bạch Thiếu Huy viết rồi đưa tay trở vào bà, rồi lắc đầu, bà làm như vậy mấy lượt.

Bạch Thiếu Huy, Phạm Thù và Hương Hương biết ngay là bà không đọc được.

Hương Hương thốt :

- Không cần thực nghiệm nữa, đại ca, chính tiểu muội đã dùng tới cách đó một lúc lâu, trước khi đại ca đến đây nhưng chẳng có kết quả gì.

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh ngạc thầm nghĩ :

- “Hay là bà này chẳng phải là nghĩa mẫu?”

Tiểu Ngọc bước vào.

Chàng hỏi ngay :

- Cô nương có làm không? Bà là Tiết phu nhân à?

Tiểu Ngọc giật mình :

- Không thể làm được. Trong cung chỉ có một danh sách, trong danh sách có tả đúng hình dáng của Tiết phu nhân, làm thế nào mà làm được chứ? Thiếu hiệp có khám phá ra sự gì khác lạ không?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Phu nhân thuộc dòng thư hương, có sao lại không đọc được chữ?

Tiểu Ngọc cau mày :

- Tại sao lại có việc đó? Cứ như tôi hiểu thì trong năm vừa qua, bà bị Hoán Hoa cung bắt đi, từ đó đến nay bà vẫn ở trong ngôi nhà thứ tư, về hướng Đông tại Hồng Hoa thôn, còn Tiết thần y thì ở tại Phân cung Quân Sơn, sự tình rất bí mật đến người trong Phân cung còn ít kẻ được biết. Tôi nhờ thấy danh sách mới biết được đây.

Phạm Thù thốt :

- Bà ấy đã cầm lại điếu, chúng ta không tiếp chuyện được, theo ý của tiểu đệ thì mình nên cấp tốc đưa bà về Nam Bắc bang, cho Quân sư định liệu, nhất định Quân sư sẽ có cách chữa trị chứng cầm và điếu của bà.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Bà ấy mang chứng cầm điếu là do uống thuốc độc của Hoán Hoa cung, tự nhiên Tiết thần y có phương pháp chữa trị giải độc cho bà, cốt cứu nạn Tiết phu nhân giờ mới làm sao? Có lẽ bà này đúng là Tiết phu nhân chăng? Nếu chúng ta đưa bà về bang sở, mà lại là người giả, thì chẳng hóa ra công tác của chúng ta chẳng mang lại kết quả nào, như vậy làm sao phúc đáp lệnh của Quân sư?

Chàng dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Phạm đệ nên nhớ phạm việc gì, xuất kỳ bất ý, họa may mới thành công, nếu chúng ta phải trở lại đây một lần nữa, thì bọn địch có phòng bị chu đáo rồi, qua lần thất bại này, chúng phải dè dặt hơn.

Phạm Thù ngậy người một lúc :

- Thế thì chúng ta phải làm sao đây?

Bạch Thiếu Huy nghĩ đến hoàn thuốc do Lăng Vân Phượng trao tặng chàng, dù chàng nghi ngờ hoàn thuốc đó, lúc này cũng phải nghĩ đến nó.

Chàng đắn đo một chút thờ dài nói :

- Giải được có đây nhưng chẳng biết có công hiệu chăng?

Thuốc nào lại chẳng công hiệu? Chàng muốn nói là có nên tin tưởng vào lời nói của Lăng Vân Phượng hay không nhưng chàng chẳng chịu nói thẳng ra.

Phạm Thủ hỏi :

- Làm sao đại ca có giải được?

Chàng đành bịa :

- Ngu huynh bức bách Lăng Vân Phụng nàng trao cho huynh hoàn thuốc này.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Tại sao đại ca giấu điều đó?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Bởi việc nhỏ mọn không cần thiết nói ra!

Phạm Thủ thốt :

- Chúng ta không thể tin tưởng nơi nàng ấy được. Nàng gian trá xảo quyệt vô cùng!

Bạch Thiếu Huy nhớ lời thề độc của nàng, lại nhớ đến thái độ thiết tha của nàng, chừng như không thể là nàng có mưu mô gì khi trao hoàn thuốc này cho chàng, chàng lại trầm giọng :

- Thuốc mang sẵn trong mình nàng, chắc không giả đâu, chứ phải chỉ nàng sai thuốc hạ đi lấy ở đâu xa, thì mình phải nghi ngờ...

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Chỉ có đại ca mới tin được lời yêu nữ, chứ người khác thì còn lâu!

Bạch Thiếu Huy then đỏ mặt, chưa kịp nói gì thì Tiểu Ngọc đã cất tiếng :

- Cứ như tôi được hiểu, thì những người trong ba thôn Dương Hoa, Hồng Hoa, Tùng Hoa đều căm và điếc cả, và chỉ Cung chủ mới có giải được. Cung chủ bị Bạch thiếu hiệp chế ngự, sợ thiếu hiệp mò mẫm trong mình tìm thuốc nên tự động đưa ra, nếu đúng vậy thì thuốc chẳng phải giả đâu!

Hương Hương bật cười :

- Chỉ có nữ nhân mới hiểu tâm lý nữ nhân. Đại ca ơi, Tiểu Ngọc cô nương nói phải đấy, nếu tiểu muội là Lăng Vân Phụng, tiểu muội cũng phải làm như vậy, chứ ai lại để cho nam nhân mò mẫm trong người? Và trao gấp còn thì giờ đâu mà nghĩ đến việc gạt gẫm trao thuốc giả?

Lão bà thấy thanh niên nam nữ bốn người cười cười nói nói trở mặt nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Cuộc hẹn đêm khuya

Lập luận của Tiểu Ngọc khiến cho Bạch Thiếu Huy thêm chắc ý, chàng bóc vỏ sáp bên ngoài, thấy hoàn thuốc màu đen, to bằng đầu ngón tay cái, đưa lên mũi ngửi, nghe mùi nồng nồng, chẳng giống mùi độc được.

Tuy không tinh thông y thuật, song chàng vẫn được Tiết thần y dẫn giải nhiều về các loại thuốc, chàng có thể phân biệt được bằng mũi loại thuốc nào độc, loại nào không độc.

Chàng dạy lại Hương Hương thốt :

- Tam muội đi lấy cho một chén nước!

Tiểu Ngọc ứng tiếng :

- Để tôi đi cho.

Nàng đi liền.

Phạm Thủ hỏi :

- Đại ca quyết định cho Tiết phu nhân uống hoàn thuốc đó à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Thuốc thì chắc là không giả, nhưng người thì chưa hẳn là thật. Bây giờ phải cho bà uống, bà nói chuyện được rồi, mình mới phân biệt được giả chân.

Tiểu Ngọc đã đem nước vào.

Bạch Thiếu Huy bước đến gần lão bà, ra dấu đại khái bảo bà uống hoàn thuốc, thì hết cảm và điếc ngay.

Lão bà hiểu được liền gật đầu tiếp lấy hoàn thuốc, bỏ vào miệng rồi bung chén nước, uống mấy hớp.

Tuy biết là không phải độc dược, tuy tin tưởng Lăng Vân Phụng không dối gạt chàng, song chàng không tin công hiệu của hoàn thuốc như ý muốn, nên đứng kề một bên, theo dõi mọi diễn tiến.

Không lâu lắm lão bà chợt a lên một tiếng, rồi đưa tay cào cào nơi yết hầu, vừa cào vừa ho vừa khạc.

Bà co cẳng lúc càng gấp, khom mình mà ho, ho đến chảy nước mắt.

Hương Hương lắc đầu thốt :

- Không xong! Đúng là yêu nữ lừa đại ca rồi!

Bạch Thiếu Huy thấy tình trạng của lão bà càng ho càng khó chịu trong mình lắm, chàng biến sắc cấp tốc đưa tay vỗ nhẹ nơi lưng bà.

Ho khạc một lúc, bà lão đã nhổ ra một cục đàm màu xanh đen, bà thở ỳ một tiếng, ngồi thẳng lưng lại vệt thốt :

- Già... già nói chuyện được rồi!

Bà ho nhiều, khạc nhiều thỉnh âm của bà nghe khàn khàn.

Hương Hương cười nhẹ :

- Thuốc hay chứ!

Người do Tiểu Ngọc cứu nạn, chính nàng khẩn trương hơn ai hết, giả sử nàng cứu lầm người khác, mà không phải là Tiết phu nhân thì trách nhiệm thuộc về nàng trọn vẹn, nàng hấp tấp hỏi :

- Bà có phải là Tiết phu nhân không?

Lão bà gật đầu :

- Già là Tiết phu nhân!

Tiểu Ngọc thở phào :

- Vậy là đúng rồi!

Bạch Thiếu Huy giương tròn mắt bất tinh quang quan sát bà lão một lúc đoạn trầm lạnh nói :

- Bà không phải là Tiết phu nhân!

Lão bà hơi bối rối :

- Già... già là Tiết phu nhân!

Lần này thì âm thanh của bà rõ ràng hơn, nghe như giọng nói của thiếu nữ, chứ chẳng phải của người già nua.

Bạch Thiếu Huy trầm gương mặt :

- Người là Ngọc Mai! Ta hỏi thật phu nhân hiện giờ ở đâu?

Ngọc Mai là tỳ nữ thường kề cận bên mình Tiết phu nhân, tự nhiên Bạch Thiếu Huy nhận ra giọng nói dễ dàng, thoát đầu chàng hơi nghi ngờ, giờ thì chàng quả quyết lắm rồi!

Lão bà bỗng khóc lên, vừa khóc vừa thốt :

- Nếu tôi nói thật họ sẽ giết tôi!

Tiểu Ngọc trở mặt :

- Người không phải là Tiết phu nhân à?

Bạch Thiếu Huy ứng tiếng :

- Nàng là tỷ nữ của Tiết phu nhân tên gọi là Ngọc Mai!

Chàng day qua lão bà :

- Ngọc Mai chúng ta đã cứu người thoát khỏi móng vuốt của bọn chúng rồi, người còn sợ gì nữa? Phu nhân bị chúng giam nơi nào?

Ngọc Mai nhìn khắp mọi người vẫn khóc như thường :

- Tôi không biết phu nhân ở tại đâu, họ biến tôi thành con người như thế này, và buộc tôi phải nhận mình là Tiết phu nhân, nếu cãi lệnh thì chúng giết, ngoài ra tôi chẳng biết việc gì khác.

Tiểu Ngọc lộ vẻ thất vọng :

- Chúng ta phí bao nhiêu tâm lực, chung cuộc rồi chẳng khác nào đã trăng xe cát biển Đông.

Bạch Thiếu Huy không nói gì, chàng hồi ức lại những gì Lăng Vân Phượng đã nói với chàng, những gì nàng nói đều đúng cả.

Nàng bảo về đến nơi tự nhiên sẽ hiểu. Nàng có hỏi gần chàng có chắc là Tiểu Ngọc cứu thoát được Tiết phu nhân chăng? Bây giờ chàng hiểu rồi, lão bà cầm điếu chẳng phải là nghĩa mẫu của chàng.

Nàng lại cho rằng nàng đã khổ tâm biết bao!

Tại sao nàng dùng Ngọc Mai làm Tiết phu nhân? Như vậy là nàng hảo tâm sao? Như vậy nếu nàng không dùng Ngọc Mai làm Tiết phu nhân thì Tiết phu nhân bị hại sao?

Nàng đã làm vậy, rồi còn trao cho chàng hoàn thuốc giải độc thể là nghĩa gì? Giải độc cho Ngọc Mai rồi để Ngọc Mai cho chàng biết là phu nhân thất tung bí mật.

Rồi nàng lại còn hẹn chàng đêm nay canh hai gặp nhau! Nàng sẽ nói gì với chàng? Chỉ chỗ phu nhân bị giam cầm?

Biết đâu nàng không dự phòng mai phục cao thủ, chờ chàng đến là hạ lệnh bắt ngay.

Có lẽ nàng muốn vậy, chứ nếu cần tự tay nàng bắt chàng thì có khi nào nàng chèo thuyền đưa chàng sang sông.

Phạm Thủ thấy chàng trầm mặc tư tưởng vội hỏi :

- Đại ca nghĩ gì thế?

Bạch Thiếu Huy nhẹ lắc đầu :

- Không có gì quan trọng. Bất quá ngu huynh tìm hiểu tại sao chúng ta cho Ngọc Mai trở thành cầm điếu và bắt nàng phải thừa nhận, hẳn là phải có âm mưu gì.

Tiểu Ngọc kêu lên :

- Đúng vậy hẳn là phải có một âm mưu gì, có điều mình không biết được đó thôi! Biết đâu chúng biết trước là mình sẽ đến cứu Tiết phu nhân?

Hương Hương thốt :

- Tiểu muội chỉ nghĩ là cả Lăng Vân Phượng cũng bị lừa nốt, cứ tưởng lão bà cầm điếu là Tiết phu nhân!

Phạm Thủ hỏi :

- Bây giờ mình làm gì đây, đại ca?

Bạch Thiếu Huy thở dài :

- Còn làm gì hơn là đưa Ngọc Mai đến một địa điểm an toàn rồi nghĩ đến một phương pháp khác cứu Tiết phu nhân?

Tiểu Ngọc gật đầu :

- Bạch thiếu hiệp nói phải đó, nơi đây là vùng phụ cận Quân Sơn, hành tung của chúng ta rất dễ bị phát giác, phải đưa Ngọc Mai đi xa mới được. Hiện tại trên Quân Sơn, chắc chắn là còn nội tuyến của chúng ta, có điều tôi không được rõ lắm, có lẽ những người đó lưu ý truy tầm tung tích của Tiết phu nhân!

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Việc đó không thể gấp được, chúng ta phải bàn luận kỹ, từ từ mà hành động.

Đêm đã xuống, một lão bà mang thức ăn vào. Tất cả cùng lại ăn, ăn xong, Tiểu Ngọc cho biết là bên cạnh có gian phòng trống dành cho Bạch Thiếu Huy, còn gian phòng này để cho Hương Hương và nàng. Riêng nàng phải lập tức đưa Ngọc Mai đi nơi khác, sau đó nàng còn đến Quân Sơn, liên lạc với bọn nội tuyến, hỏi thăm tin tức về Tiết phu nhân định mưu thiết kế với bọn đó, cứu Tiết phu nhân.

Thốt xong nàng kéo Ngọc Mai đi liền.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ là Tiểu Ngọc hẳn có thân phận khá cao trong Nam Bắc bang, tất cả những người trong bang tại Nhạc dương này đều chịu sự sai khiến của nàng.

Tiểu Ngọc đi rồi, Phạm Thủ gọi Bạch Thiếu Huy đề nghị trở lại để dò la tin tức.

Nhưng vì kẹt sự ước hẹn với Lăng Vân Phụng, Bạch Thiếu Huy không thể thực hiện đề nghị của Phạm Thủ, viện lẽ chính bọn nội tuyến của Nam Bắc bang còn chưa thu thập kết quả gì, thì chàng và Phạm Thủ có đi cũng vô ích. Chỉ bằng chờ Tiểu Ngọc trở về, biết được tình hình như thế nào rồi sẽ tính tiếp.

Phạm Thủ cho rằng chàng có lý.

Cả hai vẫn chuyện với nhau một lúc, thì Tiểu Ngọc trở về.

Phạm Thủ hỏi nhanh :

- Cô nương có tin tức gì khả quan chăng?

Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Không khả quan nhưng kỳ quái. Cứ như sự tình đã xảy ra trong ngày hôm nay, tôi cứu Ngọc Mai cô nương, còn Bạch thiếu hiệp thì đánh trọng thương Bạch Y tứ linh và Tần đường chủ đương nhiên Cung chủ Phân cung Quân Sơn phải sai phái cao thủ đi lùng soát khắp nơi, tìm bắt lại tôi hoặc thiếu hiệp nhưng sự thật trái ngược lại, Phân cung Quân Sơn chỉ tuyên bố là Đồng Bách Xuyên cấu kết với Nam Bắc bang toan cứu thoát Tiết phu nhân nên bị xử tử, còn Tiết phu nhân lúc bị bắt trở về, lại nhảy xuống sông tự tử. Hiện tại thuộc hạ trong Phân cung đang bủa lưới khắp nơi trên sông tìm vớt xác phu nhân. Việc tranh đấu trong ngày không nghe ai đề cập đến nữa.

Phạm Thủ mỉm cười :

- Lăng Vân Phụng sợ Hoán Hoa phu nhân bắt tội nên dàn cảnh như vậy, để che giấu sự tình, bởi người đã chết rồi thì còn ai đối chứng, dĩ nhiên vụ án chẳng thành hình.

Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Thoạt tiên thì tôi cũng nghĩ như vậy, song xét ra cho kỹ, thì Lăng Vân Phụng chẳng cần phải dàn cảnh. Bởi nàng là đại đệ tử, được Hoán Hoa phu nhân tin yêu vô cùng, cho dù nàng có làm nên tội to lớn đến đâu, phu nhân cũng chẳng bắt tội, do đó biết bao nhiêu cao thủ, tại sao nàng không truy tầm tôi và Bạch thiếu hiệp lại bỏ qua một cách dễ dàng chứ?

Hương Hương hỏi :

- Cô nương cho rằng Lăng Vân Phụng hành động như vậy là có mưu toan gì?

Tiểu Ngọc không đáp câu hỏi, chỉ hừ lạnh thốt :

- Lăng Vân Phụng lại còn ra lệnh cho toàn thể nhân viên trong Phân cung, ai giữ cương vị nấy, chẳng được vọng động, đó là sự thực, tôi được bọn nội tuyến báo cáo rành rẽ.

Bạch Thiếu Huy hơi nghi ngờ về hành động của Lăng Vân Phụng chẳng nghĩ rằng quyết định đó phải có liên quan đến ước hẹn đêm nay, có điều cứu cánh như thế nào, chàng chưa hiểu chính xác, bởi chàng làm sao hiểu được dụng ý của nàng?

Phạm Thủ lại hỏi :

- Về Tiết phu nhân cô nương có tin tức gì chăng?

Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Chưa có tin tức gì, tôi đã dặn dò bọn nội tuyến, lưu tâm truy cứu hạ lạc của Tiết phu nhân. Chắc chắn là chúng ta không thể có tin lành sớm được.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tuy Phân cung không sai phái cao thủ xuất ngoại công tác nhưng tại Quân Sơn, cuộc giới bị hết sức chu đáo, do đó bọn nội tuyến phải dè dặt, hạn chế mọi hoạt động, chỉ đến sáng mai tôi mới có thể liên lạc trở lại với bọn họ, còn hôm nay thì cảm như ở đó, chẳng thể nhúc nhích được rồi!

Bạch Thiếu Huy thấy đêm đã xuống sâu rồi, gọi Phạm Thủ :

- Minh đi nghỉ một chút Phạm đệ, dưỡng sức để ngày mai nếu có xảy ra giao đấu, không đến nỗi thua kém người!

Cả hai bước sang gian phòng bên cạnh. Nơi đó, có mấy chiếc giường, trên vách có treo mấy bộ ngư phủ, chừng như là của mấy người ngồi và lưới ban chiều.

Bạch Thiếu Huy biết rõ ngôi nhà này là một trạm liên lạc được ngụy trang của Nam Bắc bang, điều động mọi công tác trong phạm vi Nhạc Dương trấn.

Phạm Thủ thấy Bạch Thiếu Huy có vẻ mệt nhọc, vội nói :

- Đại ca bị thương có nặng không?

Bạch Thiếu Huy vừa ngáp vừa đáp :

- Chẳng có chi đáng ngại, thương tích da thịt, chỉ trong một vài ngày là lành lẽ như thường, có điều là liên tiếp trong hai đêm qua, ngu huynh không hề chợp mắt, nên có vẻ mệt mỏi đấy thôi.

Chàng muốn cho Phạm Thủ ngủ sớm nên để nguyên cả áo dài nằm xuống giường bảo :

- Ngủ đi Phạm đệ, dưỡng sức phòng những cuộc giao đấu sắp tới.

Phạm Thủ cũng để nguyên áo nằm xuống, trong mấy phút sau hẳn ngáy đều.

Bạch Thiếu Huy ước độ thời gian, định chừng cũng sắp sang canh hai, liền ngồi dậy len lén ra ngoài, nghe động tĩnh một lúc, đoạn giờ thuật khinh công lướt mình đi về phía vịnh Hầu Gia.

Đến nơi hẹn chàng chẳng thấy một chiếc thuyền nào cả, nhìn quanh quẩn cũng chẳng thấy một bóng người.

Chàng nghĩ thầm có lẽ Lăng Vân Phượng cũng chưa đến.

Bỗng có một giọng nói hết sức dịu dàng êm ái vọng đến bên tai chàng, giọng nói theo quyền rũ lạ thường :

- Tiết thiếu hiệp đúng là người thủ tín!

Câu nói vừa dứt một bóng người từ trên tàn cây gần đó bay xuống đáp trước mặt chàng.

Đi nhiên bóng đó là Lăng Vân Phượng, nàng hiện ra với gương mặt xấu xí, chỉ có đôi mắt rất sáng và hàm răng trắng đều như ngọc.

Bạch Thiếu Huy vòng tay :

- Cô nương đến sớm quá!

Lăng Vân Phượng mỉm cười :

- Đã ước hẹn với thiếu hiệp tự nhiên phải đến trước chứ!

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Cô nương ước hẹn tại hạ đến đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tâm cơ mỗi người

Lăng Vân Phụng không đáp ngay câu hỏi, chỉ hỏi lại :

- Lúc về đến nơi Tiết thiếu hiệp có cho bà lão cầm điếu uống hoàn thuốc đó chẳng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Có!

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Bây giờ thì thiếu hiệp tin tôi rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Quả thật cô nương không lừa tại hạ, và tại hạ đến đây mong cô nương cũng thành thật như trước.

Lăng Vân Phụng hừ lên một tiếng :

- Nghi là...

Bạch Thiếu Huy tiếp :

- Cho tại hạ biết hiện nay nghĩa mẫu của tại hạ hiện ở đâu?

Lăng Vân Phụng lại không đáp chỉ giục :

- Đi, tôi đưa thiếu hiệp đến một nơi!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ :

- Nơi nào?

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Thiếu hiệp nghĩ rằng tôi dùng lệnh đường làm mồi để câu nhữ thiếu hiệp vào hang cọp?

Bạch Thiếu Huy cười lớn hơn một chút :

- Dù lên rừng tên mũi kiếm, tại hạ cũng chẳng hề nao núng, xin cô nương đừng tưởng tại hạ khiếp nhược.

Lăng Vân Phụng thờ dài :

- Thiếu hiệp quả có hào tâm hiệp đảm, tôi hết sức khâm phục. Thiếu hiệp có lẽ đã biết là tôi chẳng bao giờ mai phục thuộc hạ để hãm hại thiếu hiệp, nên tin bằng lời nhưng thực ra vẫn dè dặt.

Bạch Thiếu Huy không muốn mất thời giờ :

- Cô nương định đưa tại hạ đi đâu, mình nên đi gấp!

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Phải!

Nàng chấp hai tay ngọc lại, vỗ thành một tiếng bốp, vang nhẹ trong không gian.

Cỏ lau gần đó hơi chuyển động, một chiếc thuyền nhỏ hiện ra. Thuyền không có người nhưng vẫn lướt đều.

Thì ra con thuyền được cột vào một sợi dây, đầu dây vừa đặt ngay tầm tay nàng, và thuyền ẩn mình trong lau, nên Bạch Thiếu Huy chẳng trông thấy khi đến.

Giờ nàng vỗ tay, chứ thật sự thì chân nàng đã chạm vào đầu giây nên giật con thuyền rời chỗ đậu lướt tới.

Nàng bảo :

- Chúng ta lên thuyền thôi!

Bạch Thiếu Huy hơi do dự một chút :

- Cô nương định đưa tại hạ về Phân cung?

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Đã cùng đi với tôi, thiếu hiệp cần gì phải biết nơi mình sắp đến?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Được rồi, tại hạ tin cô nương!

Lăng Vân Phụng lại hừ một tiếng :

- Đáng lý thiếu hiệp phải tin sớm hơn!

Nàng vẫy tay :

- Mình đi chứ!

Bỗng có một tiếng quát từ phía sau lưng họ vang lên :

- Hãy khoan!

Một bóng người từ trên tầng cây lao vút xuống.

Lăng Vân Phụng trầm giọng hỏi :

- Ai?

Vừa hỏi nàng vừa xoay người vừa tung ra một chưởng, nhưng không hẳn là phóng chưởng kinh, mà là một vệt sáng trắng từ tay bay vút ra, lao đúng vào bóng đó.

Bạch Thiếu Huy đã nhận ra âm thanh của Phạm Thủ, bời rôi chưa kịp lên tiếng, thì ám khí từ tay Lăng Vân Phụng bay vút ra, lập tức chàng phóng ngay một đạo chỉ phong, chặn vệt sáng trắng.

Vừa phóng chỉ phong, chàng vừa giới thiệu với Lăng Vân Phụng :

- Nghĩa đệ của tại hạ đẩy cô nương!

Phạm Thủ đã đến nơi chân chạm đất, miệng mở liền :

- Đại ca! Yêu nữ cơ trí đa đoan, không thể tin được đâu!

Lăng Vân Phụng gắt :

- Ai bảo người tin?

Phạm Thủ cười lạnh :

- Ngươi tưởng ta chẳng hiểu người à? Một kẻ chẳng thành, người dùng kẻ khác, người định lừa đại ca ta vào trong Quân Sơn, ai lại chẳng biết mưu kế của người?

Bạch Thiếu Huy cau mày :

- Phạm đệ, Lăng cô nương...

Phạm Thủ dậm chân :

- Đại ca bị yêu nữ xuống thuốc mê rồi!

Bỗng hấn nhoài mình vọt tới Lăng Vân Phụng hét to :

- Lăng Vân Phụng! Gỡ chiếc nạ ra, cho ta thấy mặt thật của người đi!

Lăng Vân Phụng vừa giận vừa nực cười :

- Hay cho một kẻ tuổi còn non dại, hành động hồ đồ! Nếu ta không nể mặt Tiết thiếu hiệp, chắc là xác người sẽ làm mồi cho cá!

Phạm Thủ cười lạnh :

- Chưa chắc đâu, yêu nữ! Hừ! Người không tự mình gỡ chiếc nạ, thì ta phải làm việc đó cho người vậy!

Bạch Thiếu Huy vội ngăn :

- Phạm đệ không được lỗ mãng!

Phạm Thủ ương ngạnh :

- Tiểu đệ muốn biết mặt nàng!

Hắn chồm tới đưa tay tả ra, chụp nhanh vào mặt Lăng Vân Phụng.

Lăng Vân Phụng hét lớn :

- Người muốn chết!

Cử cao bàn tay hữu, nàng tung ra một chưởng.

Phạm Thủ vẫn giữ y bàn tay tả, cứ chụp tới đồng thời dùng tay hữu phát ra.

Lăng Vân Phụng cười lạnh, sè năm ngón bàn tay tả, đổi chưởng pháp, điểm vào yếu huyệt của đối phương.

Phạm Thủ lách mình qua một bên, thu hai tay về, rồi nhanh như chớp búng ngón tay ra, phóng một loạt chỉ phong, lao đến Lăng Vân Phụng.

Lăng Vân Phụng đảo bộ dịch thân hình qua một bên, xoay nửa vòng, lướt tới chọc ngón tay vào huyệt cười của Phạm Thủ.

Thân pháp của nàng ảo diệu vô cùng, nhìn vào cách xoay chuyển nhanh như chong chóng của nàng, ắt phải hoa mắt choáng váng tâm thần.

Bạch Thiếu Huy kêu lên :

- Phiêu Hoa thân pháp!

Chẳng biết Phạm Thủ là cách nào tránh ngọn chỉ phong đó chỉ thấy hắn thách :

- Người có dám tiếp một chưởng của ta không?

Vừa thốt hắn vừa cử chưởng đánh tới.

Bạch Thiếu Huy khẩn cấp kêu lên :

- Sao lại hồ đồ thế? Không nhận rõ đối phương sử dụng thân pháp gì? Dùng tay lại ngay!

Từ bao giờ hắn chẳng hề trái ý Bạch Thiếu Huy nghe gọi hắn liền dừng tay gần giọng nói :

- Sao không bảo nàng dừng tay mà lại bảo tiểu đệ?

Hắn lại vùng chưởng đánh trở ra lại như cũ.

Dĩ nhiên Lăng Vân Phụng cũng muốn biết nội lực của Phạm Thủ như thế nào, nên đổi chỉ pháp thành chưởng pháp vùng tay đánh ra.

Một tiếng bốp vang lên, hai thân hình tách rời nhau ra, mỗi người lùi lại hơn ba bước.

Nội lực song phương quả là tám lạng nửa cân.

Bạch Thiếu Huy vội mình tới, đứng giữa hai người đưa hai tay ra khoác khoác :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng đánh nữa!

Phạm Thủ đỏ mặt, vội rút nhanh trường kiếm cầm tay, quát :

- Đại ca bước ra ngoài, để tiểu đệ thử xem yêu nữ kiếm pháp như thế nào!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Hắn lại nổi tính cũ rồi!”

Lăng Vân Phụng trầm lạnh giọng :

- Tiết thiếu hiệp cứ bước ra ngoài đi, thanh kiếm của Lăng Vân Phượng này không hề sai lệch một phân một ly nhất định chẳng khi nào giết hại hán đầu! Cứ yên trí!

Phạm Thủ cười ha hả :

- Yêu nữ khoe khoang, đã chắc gì thắng nổi ta mà khoác lác?

Lăng Vân Phượng cũng rút trường kiếm bên mình ra, hừ một tiếng :

- Cứ thử mấy hiệp xem sao, đừng dài dòng!

Bạch Thiếu Huy thấy song phương đều thủ vũ khí, khăn trương ra mặt hết :

- Phạm đệ...

Phạm Thủ cười nhạt :

- Đừng lo sợ chàng nàng, đại ca! Tiểu đệ không giết nàng đâu mà sợ!

Rồi hán gọi to :

- Lăng Vân Phượng cẩn thận đấy!

Cánh tay chớp lên, kiếm ngời sáng, ba điểm tinh quang bay tới.

Tay bắt quyết thân hình tùy theo kiếm, nàng giờ chiêu “Liên Đài Khởi Giá” để nghênh đón thế công của Phạm Thủ.

Thay vì chặn hán nhất kiếm của đối phương, nàng lại chuyển kiếm đâm vào huyết Nội Quang nơi cánh tay hữu, tay cầm kiếm của Phạm Thủ.

Phạm Thủ trầm cánh tay xuống một chút, thế kiếm vừa công ra, đánh bỏ dờ xoay người dịch qua một bên, rồi nhoài tới vươn tay quét một vòng kiếm.

Kiếm khí phát sanh tỏa rộng một vùng.

Lăng Vân Phượng bị bức dồn lùi lại một bước.

Phạm Thủ cười lạnh lướt theo.

Lăng Vân Phượng lùi lại để tránh né thế công mãnh liệt của đối phương, lùi rồi lập tức biến thế, loang kiếm vun vút, tạo nên vạn đóa hoa bạc, kết thành sóng lượn cuộn cuộn ào tới.

Bạch Thiếu Huy kinh hãi kêu lên :

- Bách Hoa kiếm pháp!

Chàng rút Trúc tiêu cầm tay, định xông vào ngăn cản, nhưng Phạm Thủ cười lạnh cao giọng thốt :

- Khá đó!

Thân tùy kiếm hán cũng nhảy vọt lên không, khoa kiếm một vòng, kiếm ánh tan rã thành muôn điểm sao, mỗi điểm sao lao mạnh vào hoa bạc.

Những tiếng rào rào soạt soạt vang lên, như gậy đập vào tảng cây, khua động cành lá, trong khi đó hai bóng người đảo lộn giao chuyển xoắn tít vào nhau.

Cuộc đấu trở nên khốc liệt vô tường.

Thình thoảng tiếng thép kiếm va chạm vào nhau bật thành âm thanh rừng rợn, hòa lẫn với tiếng rào rào soạt soạt lạnh lùng, nếu có thật tử thần quanh quần đầu đây thì đúng là tiếng quạt cánh chấp chôn đón tiếp một linh hồn.

Bạch Thiếu Huy hết sức hãi hùng, giao đấu như vậy là hai bên chắc chắn cùng thọ thương như nhau cả, chứ chẳng mong gì một bên nào hoàn toàn chế ngự bên nào.

Chàng luôn miệng kêu gọi Phạm Thủ bỏ cuộc chiến, nhưng Phạm Thủ không ngừng tay trái lại còn ngạo nghễ chế điều chàng :

- À! Đại ca sợ tiểu đệ giết nàng phải không? Tiểu đệ chẳng làm đại ca thương tâm đâu!

Nhưng chẳng biết nghĩ sao, hán vận dụng tận lực bình sinh đánh dạt Lăng Vân Phượng về phía hậu rồi quay người phóng chân chạy đi.

Bạch Thiếu Huy lập tức nhảy vọt theo hấn kêu lên :

- Phạm đệ! Nghe ngu huynh nói đây!

Phạm Thù dùng chân lại hấn học :

- Đừng ngăn trở tiểu đệ! Tiểu đệ nhân thấy đại ca luôn luôn che chở cho nàng!

Bạch Thiếu Huy chỉnh sắc mặt :

- Phạm đệ phải hiểu, nghĩa mẫu của ngu huynh hiện còn kẹt tại Quân Sơn phân cung, nếu ngu huynh không thiết kế cứu người thì sao cho phải đạo? Mà lòng nào chịu đựng nổi sự dày vò? Lăng cô nương chấp nhận đưa ngu huynh tới đó, Phạm đệ hãy nghĩ xem, còn dịp nào thuận tiện hơn cho ngu huynh chứ?

Phạm Thù thoáng đỏ mặt :

- Đại ca! Tiết phu nhân là bá mẫu của tiểu đệ! Chưa bao giờ tiểu đệ nghe đại ca nói cho biết!

Bạch Thiếu Huy trầm giọng :

- Việc dài dòng lắm, khi nào thông thả ngu huynh sẽ tường thuật cho Phạm đệ tường.

Chàng bước tới vỗ tay lên vai Phạm Thù, cười vuốt :

- Về đi Phạm đệ! Chẳng có gì đâu, đừng có hèn dỗi như trẻ con, ngu huynh khó chịu lắm nhé!

Phạm Thù gằn giọng :

- Tiểu đệ muốn đi với đại ca!

Bạch Thiếu Huy thoáng nhìn Lăng Vân Phượng lộ vẻ khó khăn :

- Phải hỏi ý Lăng cô nương xem sao...

Lăng Vân Phượng hỏi :

- Hấn là Phạm Thù à?

Phạm Thù đáp nhanh :

- Phải! Tại hạ là Phạm Thù!

Lăng Vân Phượng lạnh lùng :

- Kiếm pháp của Phạm thiếu hiệp cao minh lắm! Trên thế gian này chưa có tay nào phá nổi Bách Hoa kiếm pháp của tôi, lần thứ nhất tôi mới gặp địch thủ!

Phạm Thù cười nhẹ :

- Cô nương quá khen!

Lăng Vân Phượng tiếp :

- Phạm thiếu hiệp muốn đi theo, thiết tưởng chẳng có gì trở ngại, chỉ xin thiếu hiệp phải y theo sự sắp xếp của tôi. Thiếu hiệp bằng lòng như tôi chăng?

Phạm Thù hỏi :

- Sắp xếp như thế nào?

Lăng Vân Phượng đáp :

- Đến lúc cần sẽ biết. Giờ xin thiết hiệp cho tôi hiểu là có bằng lòng hay không?

Phạm Thù trầm ngâm một chút đoạn gật đầu :

- Được. Tại hạ bằng lòng, cô nương yên trí.

Lăng Vân Phượng cười lạnh :

- Vậy là Phạm thiếu hiệp có thể đi theo.

Phạm Thủ tiếp :

- Nhưng tại hạ chỉ bằng lòng trong phạm vi sự việc đêm nay thôi đấy.

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Tự nhiên.

Nàng giục :

- Chúng ta lên thuyền thôi!

Nàng vọt đi trước, hai người kia theo sau.

Nàng vỗ tay lượt nữa, từ trong bụi lau một thiếu nữ xuất hiện nàng này cũng nhảy lên thuyền, tay chèo đi ngay.

Thuyền xuôi giữa dòng sông, nhẹ nhàng tiến tới.

Lăng Vân Phụng nhìn cả hai hỏi :

- Các vị để y vậy mà vào Quân Sơn sao?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Ý cô nương như thế nào?

Lăng Vân Phụng thốt :

- Ba tiếng Bạch Thiếu Huy dành rằng trên giang hồ ít ai nghe nói đến, song người trong Bách Hoa cốc chẳng ai không biết, gần đây lại có lệnh từ Tổng cung truyền khắp các nơi, ai gặp ở đâu là cứ giết ở đó, chẳng cần thông báo thỉnh thị.

Bạch Thiếu Huy cười lớn :

- Vậy là vinh dự cho tại hạ lắm!

Lăng Vân Phụng tiếp :

- Còn Phạm thiếu hiệp thì đã có khải lệnh tập nã khắp bốn phương trời...

Phạm Thủ cười lạnh :

- Như vậy là cô nương lừa anh em tại hạ vào cạm bẫy để lập công lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Kế hoạch vạn toàn

Lăng Vân Phụng cười lạnh :

- Tôi tuy là nữ nhân, song lời nói nặng hơn núi, đã định đưa hai vị vào Quân Sơn, tất phải đủ sức đảm bảo an toàn cho hai vị. Theo tình hình hiện tại, thì hai vị là những tay tử đối đầu của Phân cung Quân Sơn, nếu vào Quân Sơn với dung mạo một Bạch Thiếu Huy và một Phạm Thủ thì làm sao tiện?

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Biết là không tiện sao còn đưa đi?

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Cô nương muốn cho anh em tại hạ cải sửa dung mạo?

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Phương pháp đó tiện nhất.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Cô nương muốn bọn tại hạ cải dạng như thế nào?

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Như thế nào cũng được miễn là xóa bỏ dung mạo hiện tại thôi.

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Vậy thì dễ lắm.

Chàng lấy thuốc trong mình ra, biến thành một đại hán mặt tía, rồi giúp Phạm Thủ thành một lão già có chòm râu dê lưa thưa.

Nhìn Bạch Thiếu Huy trở thủ thuật cải sửa dung mạo của chàng và Phạm Thủ, Lăng Vân Phụng hết sức ngợi khen :

- Kỹ thuật của Tiết thiếu hiệp vô cùng tinh diệu, Lăng Vân Phụng này muốn hỏi đến một người, chẳng hiểu thiếu hiệp có thể cho biết chăng?

Bạch Thiếu Huy trở mặt :

- Cô nương muốn hỏi ai?

Lăng Vân Phụng buông gọn :

- Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu?

Bạch Thiếu Huy giật mình :

- Tại hạ từng nghe danh vị lão tiên bối đó, nhưng rất tiếc là mình không có duyên hay gặp gỡ lần nào.

Lăng Vân Phụng trầm giọng :

- Kỹ thuật cải sửa dung mạo của thiếu hiệp, nếu tôi không lầm thì đúng là bí thuật của Hắc Thánh Thần Tiêu vậy.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Bỗng nhiên nàng đề cập đến sư phó, chẳng rõ nàng có ý tứ gì?”

Chàng cười nhẹ đáp :

- Trên giang hồ chẳng có cái gì là độc đáo của một người, thủ thuật thì đại khái giống nhau, có khác chăng là một vài điểm nhỏ trong cách áp dụng.

Vừa lúc đó trên giong sông có một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện, tiến nhanh về phía họ, nơi mũi thuyền có hai ngọn đèn lồng, đèn bọc ba phía chỉ chừa phía trước, hiện ra hai mũi thuyền. Từ bên thuyền đó có tiếng hỏi oang oang vọng đến :

- Ai trên thuyền đó?

Thiếu nữ chèo thuyền nói :

- Thuận gió về bến!

Hai thuyền sắp kề cận nhau, trên thuyền kia một đại hán vận y phục chệt màu xanh nhìn sang hỏi :

- Có lệnh bài không?

Thiếu nữ đưa tay lên, trong lòng bàn tay có chiếc ngân bài.

Đại hán áo xanh nghiêng mình :

- Cô nương cứ đi!

Thuyền của Lăng Vân Phụng không hướng đến Quân Sơn, lại cập vào bờ trong một rạch nhỏ tại vịnh Hầu Gia.

Lăng Vân Phụng lên bờ trước, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù theo sau, cuối cùng là thiếu nữ chèo thuyền.

Đọc đường Lăng Vân Phụng lặng thinh, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù cũng chẳng nói năng gì nữa.

Bạch Thiếu Huy vừa đi vừa quan sát địa thế, đoàn người vòng qua một tòa núi nhỏ, theo một con đường mòn đi tới một lúc rồi quẹo sang phía hữu.

Chàng nhận ra nơi đây là vùng phía hậu của Quân Sơn, thầm nghĩ :

- “Chúng giam nghĩa mẫu của ta ở nơi đây chăng?”

Lăng Vân Phụng hướng dẫn đoàn người đi tới, xuyên qua một khu rừng cổ bá.

Đêm không trăng sao thừa chẳng đủ ánh sáng soi rọi trần gian, lại chìm trong cái thê lương rừng rợn cho khách lữ, Bạch Thiếu Huy tưởng mình đi dần vào huyền bí.

Đi một lúc Bạch Thiếu Huy chợt thức ngộ ra, đây là vùng mộ địa, bởi chỉ có những nơi như thế này mới có những cây tùng cây bá trồng thẳng lối.

Chàng vận dụng nhãn quang, trông ra trước mặt, thấy xa xa có mộ bia, khi đến gần chàng đọc mấy chữ :

- Thanh triều ban sắc Bô chánh Sứ hầu công Khải Bà chi mộ!

Thì ra đây là mộ địa của viên Bô chánh, họ Hầu tên Khải Bá được triều đình nhà thanh sắc tứ lập nên ngôi mộ này!

Trước mộ bia có một khoảng đất bằng, Lăng Vân Phụng đi vòng qua khoảng đất đó, lại rẽ về bên phải, không lâu lắm, đến một nơi kiến trúc như tòa trang viện.

Nơi hai cánh cửa kiến trúc đó, có gắn hai tấm bảng bằng đá xanh mài mỏng, nơi mặt đá có ghi mấy chữ :

- Miếu thờ vị Bô chánh họ Hầu.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ :

- “Chúng giam giữ nghĩa mẫu ta trong nhà thờ này”.

Bên hữu có cửa ngách, Lăng Vân Phụng dừng lại, thiếu nữ bước tới, đưa tay gõ nhẹ vào cánh ba cái.

Tiếng gõ dứt, cánh cửa mở, từ bên trong một lão nhân gù lưng râu quăn xuất hiện, nhìn thiếu nữ một chút rồi hỏi :

- Ngọn gió nào thổi đến đây?

Thiếu nữ đáp bằng một khẩu hiệu :

- Đông Phương Giáp Ất Mộc!

Lão già lưng gù lại hỏi :

- Lệnh bài đâu?

Thiếu nữ bật cười :

- Thọ lão đầu! Ta là Tiểu Yến, đi theo Cung chủ đến đây!

Lão già lưng gù giật mình chưa kịp nói gì Lăng Vân Phụng đã lên tiếng :

- Thọ Tăng Phúc! Ta đây!

Lão già hấp tấp nghiêng mình :

- Thuộc hạ không hay Cung chủ đến, chậm trễ tiếp nghênh thật đáng tội chết.

Lăng Vân Phụng khoác tay :

- Chẳng sao đừng quá thủ lễ.

Nàng bước vào, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù theo sau qua khỏi sân lộ thiên, họ rẽ vào một dãy phòng, nơi đó có một gian dùng làm khách sảnh, bàn ghế tinh khiết vô cùng.

Lão già lưng gù theo sau, đốt lên một ngọn đèn rồi lui ra ngoài.

Thiếu nữ lúc đó đã gỡ chiếc nạ, bày ra một gương mặt vô cùng xinh đẹp, nàng vào trong mang ra hai chén trà mùi thơm phức, đặt trước mặt Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù thốt :

- Mời hai vị dùng trà!

Bạch Thiếu Huy nhận ra nàng đúng là Tiểu Yến, tỷ nữ hầu cận Lăng Vân Phụng, chàng có dịp thấy nàng lúc trước, chính nàng đã được sai phái phục thị chàng trong thời gian chàng bị Hoán Hoa cung giam cầm.

Chàng nhìn nàng, nàng mỉm cười thốt :

- Bạch thiếu hiệp còn nhận ra tiểu tỷ à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Ngày trước tại hạ thọ trọng thương, nhờ cô nương săn sóc, sau đó dù mang ơn cô nương nhưng chẳng biết làm sao trả ơn...

Tiểu Yến thoáng đỏ mặt :

- Vâng lệnh thượng cấp hầu hạ thiếu hiệp, chứ ơn với nghĩa gì mà thiếu hiệp phải nhắc? Nếu muốn trả ơn thì thiếu hiệp nên hướng về Cung chủ mới đúng!

Phạm Thù thoáng biến sắc trầm nghĩ :

- “Thì ra đại ca có quen biết bọn này! Vậy mà từ bao lâu rồi, đại ca chẳng cho ta biết! Lần này về đến nơi ta phải hỏi cho ra lẽ mới được!”

Bạch Thiếu Huy hướng qua Lăng Vân Phụng vòng tay thốt :

- Theo lời Tiểu Yến cô nương vừa nói, thì tại hạ mang ơn cô nương rất nhiều, nhớ lại trong ngày nay, đã gây thương tích cho cô nương, tại hạ xốn xang áy náy quá.

Lăng Vân Phụng ngồi trên chiếc ghế bành, nhìn thoáng qua Phạm Thù, thấy hẩn lộ ra thần sắc khác thường, tuy nhiên nàng lờ đi, nâng chén trà nhấp nhấp, rồi cười nhẹ thốt :

- Việc đã qua lâu rồi, nhắc lại làm chi? Tôi đánh thiếu hiệp một chương thì thiếu hiệp trả lại một tiêu, như vậy là huê không ai nợ ai cả.

Tiểu Yến lại mang thức ăn ra.

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Hai vị thức khuya chắc phải đói, tôi mời hai vị dùng tạm lót dạ.

Bạch Thiếu Huy nghiêm giọng :

- Cô nương đừng bày vẽ phí công. Thời gian cấp bách...

Lăng Vân Phụng khoác tay chặn lại :

- Tiết thiếu hiệp hoài nghi tôi mưu toan dùng độc?

Nàng ném qua mỗi món một chút rồi bảo :

- Thiếu hiệp cứ yên tâm nếu có chất độc, là tôi phải chết trước.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ đâu dám nghĩ thế!

Chàng thản nhiên ăn, Phạm Thù đâu thể làm khác hơn, cũng phải ăn theo.

Ăn xong Lăng Vân Phụng hỏi Phạm Thù :

- Phạm thiếu hiệp có thể ngồi đây chờ đợi trong khi tôi đưa Tiết thiếu hiệp vào trong chứ?

Phạm Thù lắc đầu đứng lên :

- Không! Tại hạ muốn đi theo đại ca!

Lăng Vân Phụng thốt :

- Mong Phạm thiếu hiệp nghĩ kỹ lại, tôi đã lên tiếng trước, là mọi sự phải tùy theo sự sắp đặt của tôi.

Nàng dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Sự tình ẩn chứa một chi tiết hết sức khó khăn, tôi chưa tiện nói ra cho Phạm thiếu hiệp hiểu, tôi cam kết là tôi sẽ đưa Tiết thiếu hiệp trở ra đây trước bình minh.

Bạch Thiếu Huy khuyên :

- Phạm đệ, bởi có chỗ khó khăn, Lăng cô nương không tiện nói ra, thôi thì đành vậy đi, Phạm đệ chịu khó ở đây chờ.

Phạm Thủ gật đầu :

- Được rồi tại hạ xin ngồi đây chờ, nếu bình minh lên mà đại ca tại hạ chưa trở lại, thì cô nương chớ trách tại hạ vô lễ!

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Phạm thiếu hiệp yên trí. Tôi không ăn thịt đại ca của thiếu hiệp đâu.

Nàng đưa tay chỉ Tiểu Yến tiếp nói :

- Đến nó cũng chẳng thể theo tôi nữa là ai khác. Phạm thiếu hiệp cứ tin nơi tôi.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Nàng sẽ đưa ta đến đâu? Chắc nơi đó phòng bị ghê gớm lắm, Tiểu Yến cũng chẳng được bén mảng đến”.

Lăng Vân Phụng day qua chàng :

- Mình đi thôi, Tiết thiếu hiệp!

Nàng bước đi trước, Bạch Thiếu Huy bám sát theo sau. Qua khỏi gian tiền sảnh, họ đến một bậc thềm, thềm ăn lên, trên đầu thềm là một tòa khách sảnh khác nữa, rộng lớn hơn trong sảnh đường, có chậu hoa, có lư hương, cổ đồng, trong số có một chiếc cổ đồng cao bằng nửa thân người.

Bạch Thiếu Huy đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Gia mẫu ở tại đây?

Lăng Vân Phụng ừ một tiếng :

- Tôi đưa thiếu hiệp đến gặp một người!

Nàng ừ nhưng lại nói như thế, Bạch Thiếu Huy hoang mang vội gặng giọng :

- Tại hạ theo cô nương vào đây chỉ mong gặp gia mẫu, ngoài ra chẳng muốn gặp ai khác.

Lăng Vân Phụng cười duyên :

- Tiết thiếu hiệp không cần hỏi nhiều, rồi tự nhiên cũng sẽ hiểu.

Nàng bước tới mở nắp chiếc đánh, cẩn thận cho tay vào trong mò mò.

Có tiếng rột rột vang lên từ bên dưới nền, chiếc đánh từ từ tụt xuống.

Bên vách hữu hiện ra một khung cửa.

Bạch Thiếu Huy chợt tỉnh ngộ nghĩ :

- “Thì ra chiếc đánh này là mấu chốt của một cơ quan”.

Lăng Vân Phụng đưa tay vén mái tóc lòa xòa, quay đầu nhìn chàng hỏi :

- Tiết thiếu hiệp có biết đây là đâu chăng?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Một ngôi nhà nằm trong lòng núi.

Chàng vừa đáp vừa nhìn về vọng cửa.

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Cái đó là tự nhiên rồi, tôi muốn hỏi về phụng hướng kia.

Bạch Thiếu Huy thốt :

- Phía hậu Quân Sơn.

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Đúng vậy và khu này là Phân cung, trước kia thuộc về Thường gia bảo.

Bạch Thiếu Huy cười lạnh :

- Tại hạ hiểu, đây là ngôi nhà của Nhập Long Vân Thường Duy Nhân bị các vị chiếm dụng?

Lăng Vân Phụng hừ một tiếng :

- Ai chiếm dụng? Từ lúc Thường đại hiệp thất tung, chúng tôi mua ngôi nhà này.

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên :

- Trọn một phái Hoa Sơn mà các vị còn đầu tôm, như một tòa trang bảo có đáng là bao vậy mà các vị không dám thừa nhận?

Lăng Vân Phụng nguýt xéo chàng :

- Tôi không nói đến việc đó với thiếu hiệp đâu. Tại sao thiếu hiệp mĩa tôi chứ?

Bạch Thiếu Huy biu môi :

- Thế cô nương vừa hỏi tại hạ việc gì?

Lăng Vân Phụng đáp :

- Ngôi thạch thất, ngay từ trước khi Thường Duy Nhân đại hiệp bị thất tung, chúng tôi đã kiến tạo ngôi nhà này rồi, sau đó mới mua luôn khu Thường gia bảo để mở rộng cơ sở... Nhưng từ khi mua được trang bảo đó, thì ngôi nhà này không mở cửa nữa...

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút :

- Hẳn nơi đây ăn thông với tiền sơn bằng những lối đi bí mật?

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Đúng vậy. Hiện tại thì Quân Sơn phân cung lấy tiền sơn làm chánh môn, còn nơi đây đổi lại thành hậu cứ.

Bạch Thiếu Huy khoác tay :

- Cô nương không nên đem những điều bí mật đó nói cho tại hạ biết làm gì!

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Nói với thiếu hiệp rồi thiếu hiệp sẽ tiết lộ với mọi người chẳng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu :

- Rất có thể lắm. Một ngày nào đó các môn phái liên minh, tạo thành một lực lượng hùng hậu tiến công Quân Sơn thì tại hạ sẽ đi tiên phong, hướng dẫn một số người từ ngà này xâm nhập vào căn cứ, đánh thẳng tiền sơn phá tan cơ sở.

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Bởi biết trước thế nào thiếu hiệp cũng làm cái việc đó, tôi mới cho thiếu hiệp thấy cơ quan mở đóng nơi đây nhưng đề phòng nhé, nếu chạm vào một cơ quan khác thì bao nhiêu ám khí mai phục tại đây sẽ phát động nguy hiểm vô cùng.

Nàng cảnh cáo chàng hay bày vẽ cho chàng cách xâm nhập hậu cứ này?

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng :

- Đa tạ cô nương!

Lăng Vân Phượng tiếp :

- Đêm nay đưa thiếu hiệp vào đây là vì thiếu hiệp đó thôi!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu :

- Tại hạ chưa thấy lý do!

Lăng Vân Phượng lại tiếp :

- Lễ thứ nhất nơi đây u tịch, hoang vắng không ai phát giác thân phận của thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Kế tiếp?

Lăng Vân Phượng thốt :

- Lễ thứ hai, khi nào ra khỏi đây thiếu hiệp sẽ hiểu.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Xem ra nàng rất có cảm tình với ta, nhưng chẳng rõ thực hay giả?”

Chàng không muốn dài dòng nữa :

- Thời gian khẩn cấp cô nương ạ, mình đi thôi.

Lăng Vân Phượng lấy trong mình ra một chiếc ống đồng, chế kiểu đặc biệt, bật lửa đốt lên, ống đồng biến thành một ngọn đèn, nàng rọi ngọn đèn bước qua vọng cửa, Bạch Thiếu Huy bước theo liền.

Đi được một trượng đường, Bạch Thiếu Huy chợt nghe một tiếng cạch, chàng nhìn lại thấy cánh cửa đóng rồi, bất thần giật mình vận kinh lực dòn vào tay hữu hồi :

- Có phải cô nương ngằm đóng cửa chăng?

Lăng Vân Phượng thờ dài :

- Đến giờ phút này mà thiếu hiệp cũng chưa tin được tôi sao?

Nhớ lại những hành động của nàng trong ngày, chàng xét ra nàng không có ác ý, việc đưa chàng sang sông và trao hoàn thuốc giải độc để chữa trị tật cầm đũa của Ngọc Mai, thừa chứng minh việc đó, chàng liền phân tán công lực thờ dài.

Lăng Vân Phượng tiếp :

- Vào rồi tự nhiên phải đóng cửa, nếu ra chẳng biết mở mà ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lão đạo áo đen

Kê trước người sau cả hai cùng đi vào, trong đó bóng tối mù mù, ánh đèn từ ống đồng trong tay Lăng Vân Phượng không rọi xa hơn trượng.

Lối đi quanh co uốn khúc, Bạch Thiếu Huy cứ bám sát phía sau, nhìn theo bước chân nàng mà đi, không thấy được gì phía trước mặt.

Đi một lúc lâu, họ đến một khoảng trống, rộng đến mấy mẫu, bên hữu khoảng trống có một cái động.

Lăng Vân Phượng dừng chân nơi cửa động.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Có lẽ chúng giam nhữ mầu tại đây!”

Chàng gọi :

- Lãng cô nương...

Lãng Vân Phụng ừ một tiếng rồi hỏi :

- Thiếu hiệp muốn nói gì?

Bạch Thiếu Huy đáp :

- Gia mầu ở tại đây...

Lãng Vân Phụng quay đầu lại nhovn miệng cười :

- Tôi đã nói, tôi sẽ đưa thiếu hiệp đến gặp một người gặp rồi thiếu hiệp sẽ hiểu ngay, đừng hỏi chi cả.

Bạch Thiếu Huy thấy nàng ồm ờ mải sõi giận :

- Thực sự cô nương muốn nói gì nữa chứ?

Lãng Vân Phụng vẫn giữ nụ cười :

- Muốn gì thì muốn, chắc chắn là chẳng có việc chi muốn hãm hại thiếu hiệp, yên trí đi.

Bạch Thiếu Huy chẳng biết nói gì hơn nữa. Nàng trầm giọng :

- Khỏi nói gì hơn, sắp đến nơi rồi đó.

Nàng đưa tay gỡ chiếc nạ cát vào mình, đoạn bảo :

- Thiếu hiệp hãy xóa bỏ dung mạo giả tạo, rồi theo tôi vào động.

Bạch Thiếu Huy chẳng rõ nàng định làm gì, song trong trường hợp này đành theo ý của nàng.

Động có hình dáng như một khoảng sân lộ thiên, hai bên động có rất nhiều chậu hoa, bồn cỏ, có cỏ phía trước mặt là một tòa nhà đá, có thềm cao, hai bên thềm có lan can.

Lãng Vân Phụng đưa Bạch Thiếu Huy lên thềm, bước qua vọng cửa hình tròn đúng lúc hai người vận y phục đen, tay cầm phát trần cán ngọc xuất hiện đón nàng, họ nghiêng mình thốt :

- Gia sư sai chúng tôi cung nghênh Cung chủ!

Lãng Vân Phụng hỏi :

- Lão gia đã biết là tôi đến sao?

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy thì thầm :

- Cha nuôi của tôi!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Thì ra nàng đưa ta đến gặp cha nuôi của nàng”.

Đạo đồng đứng bên tả nói :

- Gia sư nghe Cung chủ nói chuyện bên ngoài, biết là Cung chủ dẫn quý khách đến.

Lãng Vân Phụng hỏi :

- Lão gia ở trong tịnh thất?

Đạo đồng gật đầu :

- Phải!

Lăng Vân Phụng lại hỏi :

- Lão gia có phân phó gì chăng?

Đạo đồng đáp :

- Gia sư bảo người khách do Cung chủ đưa đến, chẳng phải xa lạ gì, có thể cùng vào đó với Cung chủ.

Lăng Vân Phụng gật đầu bảo Bạch Thiếu Huy theo nàng, rồi nàng bước đi.

Thạch thất hình vuông dài, nơi trung tâm có chiếc bàn, hai bên có ghế, bàn và ghế đều bằng đá, trên mặt bàn có ngọn đèn bình dầu bằng ngọc, đèn tỏa ánh sáng mát dịu.

Sâu hơn một chút, có một chiếc giường cũng bằng đá, trên giường có một lão đạo, vận y phục đen, hai mắt nhắm lại như một nhà sư nhập định.

Lăng Vân Phụng bước tới trước chiếc giường, nhẹ giọng thốt :

- Can gia, con đến đây!

Lão đạo áo đen gật đầu, miệng nhếch nụ cười :

- Phụng liễu đầu, con đưa vị thanh niên nào tới đó?

Lão mở rộng đôi mắt nhìn Bạch Thiếu Huy, ánh mắt của lão sáng như hai điểm sao.

Chạm ánh mắt đó, Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ :

- “Lão đạo này có nội công thâm hậu ghê gớm”.

Chàng vòng tay nghiêng mình thốt :

- Tại hạ...

Lăng Vân Phụng khoác tay ngăn cản :

- Đừng nói gì cả, để Can gia nhìn.

Nàng hướng sang lão đạo :

- Can gia, con đưa chàng tới đây, gặp can gia đó!

Nhìn Bạch Thiếu Huy, nhìn Lăng Vân Phụng, lão đạo bật cười ha hả, vừa cười vừa gật đầu vừa thốt :

- Khá lắm, nhân phẩm phi phạm, tiểu đầu quả có con mắt nhận xét đấy!

Bạch Thiếu Huy thẹn đỏ mặt.

Lăng Vân Phụng càng đỏ mặt hơn, nàng dậm chân nũng nịu :

- Can gia...

Lão đạo vuốt râu tiếp :

- Phụng liễu đầu! Can gia sẽ đến gặp sư phó con, sẵn sàng đứng ra làm chủ cho con.

Liếc nhanh sang Bạch Thiếu Huy, Lăng Vân Phụng lắc đầu :

- Con đến đây không phải có ý tứ đó đâu!

Lão đạo mỉm cười :

- Vậy với ý tứ gì?

Lăng Vân Phụng đáp :

- Cho Càn gia nhìn chàng ta...

Lão đạo vẫn mỉm cười :

- Thì Càn gia nhìn rồi! Nhân phẩm tuyệt đối đó!

Lăng Vân Phụng bối rối :

- Không! Không phải vậy đâu! Con có ý khác mà!

Lão đạo kinh dị hỏi :

- Ý gì? Con hãy nói mau đi!

Lăng Vân Phụng tiếp :

- Nhờ Càn gia làm một việc giám định.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ :

- “Lão đạo này tuổi tác đã cao, vậy mà còn đùa được, khó chịu quá!”

Lăng Vân Phụng giải thích :

- Càn gia xem, chàng ta có dùng thủ đoạn cải sửa dung mạo chăng?

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ :

- “Nàng vẫn nghi ngờ ta chẳng phải là Tiết Thiếu Lăng. Có lẽ lão đạo này là Công Tôn Cầu đây!”

Lão đạo lại nhìn chàng một lúc đoạn lại hỏi :

- Con nói hắn cải sửa dung mạo?

Lăng Vân Phụng hỏi lại :

- Càn gia có nhận thấy chi khác lạ không?

Lão đạo lắc đầu :

- Chẳng có thủ thuật nào qua mắt Càn gia nổi!

Lăng Vân Phụng đột nhiên biến sắc, nhanh như chớp sè bàn tay áp nơi hậu tâm của chàng, đồng thời quát :

- Bạch Thiếu Huy! Người dám lừa ta! Bây giờ người còn nói sao với ta?

Rồi nàng gằn giọng :

- Ai sai người đến đây? Nói thật đi nếu không thì mất mạng với ta!

Nàng sôi giận cực độ, bàn tay nàng rung rung, đập nhẹ nơi lưng chàng.

Sai chàng đến đây là có chỉ điểm cho chàng một việc, việc đó chính nàng đang khổ tâm thực hành, ai đã biết được việc đó mà chỉ điểm cho chàng?

Việc đó là truy tầm tung tích của Tiết Thiếu Lăng!

Bạch Thiếu Huy vẫn giữ thần sắc an tường, mặc cho nàng áng ngữ hậu tâm điểm nhiên nở một nụ cười.

- Cô nương tin là lão đạo trưởng không lầm lạc?

Lăng Vân Phụng gằn giọng :

- Càn gia của ta làm lạc thế nào được?

Bạch Thiếu Huy bủi môi :

- Nếu cô nương quả quyết như vậy, thì cứ cho là tại hạ mạo nhận Tiết Thiếu Lăng!

Lăng Vân Phụng hừ một tiếng :

- Ngươi lại còn chối nữa à? Thừa nhận ngay đi, ta sẽ chẳng nương tay cho đấy.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Cô nương tưởng áng ngữ bàn tay nơi hậu tâm của tại hạ rồi có thể làm cho tại hạ nát tim vỡ phổi à?

Chàng có nói liều không? Bàn tay sát lưng kinh lực chuyển sang tâm mạch của chàng phải đứt ngay, điều đó trong vũ lâm còn ai chẳng biết, chẳng sợ? Sao chàng dám thách, dám xem thường?

Lăng Vân Phụng nghiêng răng :

- Ngươi cho rằng ta chẳng dám làm?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười :

- Dĩ nhiên là dám rồi nhưng cô nương chẳng làm được gì nổi tại hạ.

Lăng Vân Phụng rít lên :

- Ngươi muốn chết!

Nói như vậy nhưng nàng không hạ thủ!

Nàng nhận ra trừ gương mặt, còn thì nhất nhất điểm nào nơi chàng cũng giống Tiết Thiếu Lăng.

Song cuối cùng rồi, nàng cũng ấn tay vào lưng chàng, có điều từ từ chuyển kinh lực sang, dồn từ thành một, không vội vã lắm.

Chừng như nàng làm vậy là để cảnh cáo hơn là hạ độc thủ xem Bạch Thiếu Huy nao núng không!

Nhưng nàng hết sức kinh ngạc nhận ra từ người Bạch Thiếu Huy, một tiềm lực phát sinh, chẳng những ngăn chặn kinh lực của nàng, mà còn đẩy bật bàn tay của nàng suýt rời khỏi lưng chàng.

Tiềm lực đó phát xuất rất nhanh và mạnh, trong thoáng mắt chuyển sang cánh tay nàng, nàng không chịu nổi phải lùi lại một bước.

Bạch Thiếu Huy thân nhiên bước tới hai bước, khoảng cách được nói rộng đúng ba bước, bàn tay của Lăng Vân Phụng đương nhiên phải rời khỏi lưng chàng.

Lão đạo kinh ngạc trừng mắt hỏi :

- Thiếu niên kia, ngươi muốn gì?

Lăng Vân Phụng ở phía sau, rút nhanh thanh trường kiếm hết :

- Bạch Thiếu Huy! Đứng lại đó!

Bạch Thiếu Huy cười nhạt :

- Cô nương yên trí! Tại hạ muốn đến gần hơn, cho lão đạo trường nhìn kỹ!

Lão đạo lại nhìn chàng một hồi lâu, lẩm nhẩm :

- Không lẽ mắt ta mờ đi rồi?

Lăng Vân Phụng kinh dị gọi :

- Căn gia hãy bình tĩnh xem kỹ đi.

Lão đạo gật đầu :

- Được rồi, nào thanh niên kia, bước tới gần một chút!

Bạch Thiếu Huy bước tới.

Lão đạo vỗ tay xuống giường :

- Ngồi xuống đây, bên cạnh bàn đạo đây!

Bạch Thiếu Huy ngồi xuống cạnh lão.

Lão đạo đưa tay sờ mó từ vành tay, làn da trán, da mặt, xem một lúc rồi lắc đầu lẩm bẩm :

- Kỳ quái! Kỳ quái!

Lăng Vân Phụng hấp tấp hỏi :

- Căn gia thấy sao?

Cuối cùng lão đạo thốt :

- Có lẽ hần nói đúng, con ạ!

Lăng Vân Phụng trở mắt :

- Vậy là gương mặt giả?

Lão đạo theo dõi tư tưởng của mình :

- Nếu giả thì ai có thủ thuật phi thường đó chứ?

Rồi lão cười, cười càng lúc càng lớn, sắc mặt hân hoan.

Lăng Vân Phụng càng kinh dị hỏi :

- Căn gia cười gì?

Lão đạo vuốt râu :

- Người nào đó có thủ thuật cao hơn Căn gia gấp trăm ngàn lần. Trên thế gian này lại có người thay được tạo hóa, cải sửa dung mạo con người như thế, thật trên chỗ tưởng của ta.

Lăng Vân Phụng mơ màng :

- Như vậy là chàng ta không lừa dối con! Chàng là Tiết Thiếu Lăng thực sự! Căn gia không có cách nào làm cho chàng lộ chân diện mạo sao?

Lão đạo ngưng thần suy nghĩ, chẳng rõ lão có nghe nàng nói hay không rồi lão nhìn Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Thanh niên cho ta biết đi, ai đã cải sửa dung mạo cho người?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ :

- Bây giờ thì lão đạo tin là tại hạ không man trá chứ?

Lão đạo gật đầu :

- Ta tin! Ta tin! Ta biết dung mạo của người là giả mạo, song do một thủ thuật hết sức tinh kỳ, trên chỗ hiểu biết của ta. Nằm mộng ta cũng chẳng tưởng tượng nổi trên thế gian này có người tài cao đến bậc đó!

Bạch Thiếu Huy ướm thử :

- Lão đạo trưởng có nghe nói đến vị tiền bối danh chấn giang hồ thừa trước, tên Công Tôn Cầu, ngoại hiệu Ihánh Ihủ chẳng?

Lão đạo mỉm cười :

- Công Tôn Cầu là lão phu đây, người anh em nhỏ tuổi ơi! Hãy đáp lời lão phu đi!

Bạch Thiếu Huy không giấu :

- Người cải sửa dung mạo cho tại hạ chính là Cửu Nghi tiên sinh!

Công Tôn Cầu trở mắt :

- Cửu Nghi tiên sinh? Cửu Nghi tiên sinh là ai?

Lăng Vân Phụng chen vào :

- Càn gia còn nhớ chứ, thừa trước giang hồ từng nhắc đến câu: Phong Trần tam kỳ, Vô Vô Vô Nghi?

Lão đạo giật mình biến sắc :

- Con muốn đề cập đến Vô Nghi Ông? Phải lão ấy tinh thông bách thuật, thảo nào mà lão chẳng cướp quyền tạo hóa!

Lăng Vân Phụng tiếp :

- Nghe nói Cửu Nghi tiên sinh là đồ đệ của Vô Nghi Ông, ẩn cư tại Cửu Nghi sơn, sư phó từng sai người đến thỉnh, nhưng những người đến đó, chẳng ai gặp mặt tiên sinh.

Lão đạo thở dài :

- Lão phu sống hơn chín mươi năm rồi, hôm nay mới biết là có người hay còn có kẻ hay hơn!

Bạch Thiếu Huy buông gọn :

- Tại vì lão đạo trưởng quá tự phụ!

Lăng Vân Phụng hỏi :

- Càn gia có thể trả dung mạo về cho chàng không?

Lão đạo lại hỏi :

- Để làm gì?

Lăng Vân Phụng thoáng đỏ mặt :

- Con muốn biết mặt thật của chàng vậy mà!

Lão đạo lắc đầu :

- Gương mặt giả đó có thể duy trì mấy mươi năm, nếu Càn gia phá hủy sợ làm hỏng gương mặt thật của hần, huống chi Càn gia lại không phương trả lại dung mạo hiện tại cho hần, như vậy nên đề y là hơn.

Lăng Vân Phụng nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Huy thở dài :

- Thì đành vậy chứ làm sao?

Công Tôn Cầu gần giọng :

- Phụng liễu đầu, vậy con muốn gì?

Lăng Vân Phụng lắc đầu :

- Chẳng có gì cả, thôi con đi!

Day qua Bạch Thiếu Huy nàng giục :

- Nhanh lên Tiết thiếu hiệp!

Bạch Thiếu Huy cất tiếng :

- Lăng cô nương...

Lăng Vân Phụng khoát tay :

- Đừng nói gì nữa, cứ theo tôi.

Nàng không kịp chào lão đạo Công Tôn Cầu, bước ra liền.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Se dây tự trói

Nhìn theo bóng đôi nam nữ, lão đạo lắc đầu thờ dài :

- Liễu đầu có con mắt chọn người lắm, nhưng tính tình vẫn bướng bỉnh như ngày nào, chẳng may thay đổi.

Rời khỏi thạch động, Lăng Vân Phụng đưa Bạch Thiếu Huy trở lại con đường cũ, Bạch Thiếu Huy hỏi :

- Cô nương định đi đâu nữa đây?

Lăng Vân Phụng dịu giọng :

- Tôi nơi rồi sẽ biết dừng hỏi gì cả!

Rồi nàng gần giọng :

- Võ công của thiếu hiệp khá lắm đó.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi :

- Nếu không đủ sức tự vệ thì cô nương đã làm đứt tâm mạch của tại hạ còn gì?

Lăng Vân Phụng hừ một tiếng :

- Thiếu hiệp tưởng tôi thật tình hạ thủ à?

Bạch Thiếu Huy bùi môi :

- Thế cô nương rút trường kiếm để làm gì?

Lăng Vân Phụng hần học :

- Bất cứ ai trong trường hợp tôi cũng phải làm thế, bởi nghi ngờ một Bạch Thiếu Huy nào đó giả mạo Tiết Thiếu Lăng để lừa gạt tôi, tự nhiên tôi phải hận tôi phải phản ứng.

Bạch Thiếu Huy nín lặng.

Lăng Vân Phụng quay lại nhìn chàng.

- Thiếu hiệp biết tôi đưa thiếu hiệp đi đâu chăng?

Bạch Thiếu Huy cười thầm, người ta hỏi không đáp, trở lại hỏi người ta, thế thì còn gì ngờ ngẩn bằng.

Tuy nhiên chàng đầu dụ :

- Đưa đi gặp gia mẫu, phải không cô nương?

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Giờ đây tôi đã biết thiếu hiệp là Tiết Thiếu Lăng thì tự nhiên tôi phải đưa thiếu hiệp đến gặp bá mẫu.

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ :

- Gia mẫu cũng ở trong khu này?

Lăng Vân Phụng đáp :

- Thiếu hiệp nên hiểu tôi đã nhờ cha nuôi tôi biến Ngọc Mai thành bá mẫu, tức nhiên tôi phải có biện pháp bảo vệ bá mẫu chứ, do đó tôi tìm cho được thiếu hiệp để cho mẹ con trùng phùng...

Bạch Thiếu Huy cảm động vô cùng vòng tay thốt :

- Cô nương có hảo ý với tại hạ, Tiết Thiếu Lăng này trọn đời ghi nhớ ân đức trọng hậu của cô nương.

Lăng Vân Phụng thờ dài thốt với giọng u buồn :

- Tôi không muốn tạo một ân nghĩa để buộc mối tình, dù là tôi nuôi dưỡng một tấm tình si với thiếu hiệp từ lâu, ngay từ ngày thiếu hiệp đến Thanh Loan đàn! Tôi không bao giờ mong mỏi thiếu hiệp đáp lại tấm tình si đó. Tôi chỉ làm cách nào thỏa ý nguyện riêng của mình là giúp thiếu hiệp, giúp thật tình nhưng vô tư, không tính toán. Hơn nửa ngày trước, bất ý trung, tôi đã đánh thiếu hiệp một chưởng, từ lúc đó tôi hối hận vô cùng, niềm hối hận càng lớn dần với tình yêu càng sâu đậm. Tôi đáp tình người tri kỷ nhưng tôi chẳng dám ước vọng xa hơn, tôi tự nguyện hy sinh vì thiếu hiệp, càng có hy sinh tôi càng nhẹ nhõm xang bứt rứt.

Bỗng nhiên nghe nàng nói cho biết là nàng yêu mình, nàng cho biết ngay trong lúc chàng xúc động vì hảo ý tạt dấp cho mẫu tử trùng phùng, Bạch Thiếu Huy cảm kích vô cùng, mắt cả tự chủ bước tới, nắm hai tay nàng run rung giọng :

- Cô nương...

Chàng còn biết nói gì hơn!

Chiếc ống đồng trong tay nàng rơi xuống đất, đóm lửa tắt, khung cảnh đen tối, Lăng Vân Phượng rung rung người ngã vào người chàng.

Bạch Thiếu Huy vòng tay hứng trọn thân hình ngọc ngà siết mạnh...

Lâu lắm đôi tâm hồn như bay bổng tận chín tầng mây, họ ghi nhau nghe con tim hòa nhịp, nhịp tim rộn rã.

Sau cùng Lăng Vân Phượng xô nhẹ chàng nói ra, cúi xuống nhặt chiếc ống đồng, đánh lửa đốt lên đoạn thốt :

- Thiếu Lăng! Dù lắm rồi! Bình sinh tôi không mong được hơn thế, đêm nay đánh dấu một khúc quan trọng của đời tôi, dù sao, Thiếu Lăng cũng đừng quên kỷ niệm này! Giờ thì đi theo tôi đến gặp bá mẫu!

Dư hương từ người Lăng Vân Phượng bốc ra còn thoang thoảng bên mũi Bạch Thiếu Huy chưa hết ngây ngất như máy bước theo nàng.

Đi một lúc Lăng Vân Phượng rẽ sang phía tả, xa xa có vách đá chắn ngang, khi đến gần nàng ấn nút cơ quan, vách đá nứt ra bày ra một vọng cửa, bên trong cửa là một tòa nhà bằng đá, trước cửa có một khoảng sân nhỏ.

Cả hai vừa qua khỏi vọng cửa, vào sân sắp bước lên thềm, một thiếu nữ áo xanh từ bên trong bước ra nghiêng mình trước mặt Lăng Vân Phượng cung kính chào :

- Cung chủ đã đến!

Lăng Vân Phượng hỏi :

- Tiết phu nhân đã ngủ rồi chứ?

Thiếu nữ gật đầu :

- Ngủ từ lâu!

Lăng Vân Phượng bảo :

- Vào đánh thức phu nhân dậy, bảo có Tiết tướng công đến!

Thiếu nữ đi rồi nàng day qua Bạch Thiếu Huy :

- Thiếu hiệp cứ ở đây đợi tôi, tôi có việc phải đi trong chốc lát sẽ trở lại.

Một phút sau thiếu nữ trở ra, báo cho chàng biết là phu nhân đang chờ chàng.

Chàng theo thiếu nữ vào nhà.

Trên chiếc ghế bành bọc gấm, một thiếu phụ tác độ năm mươi, đang ngồi nhìn ra cửa.

Bạch Thiếu Huy nhận ra ngay chính là nghĩa mẫu chàng, xúc động đến run người chàng háp tấp bước tới quỳ xuống, ôm chân bà kêu lên :

- Mẹ! Con đây, mẹ!

Tiết phu nhân nhìn chàng lắc đầu :

- Không! Người chẳng phải là con ta!

Thiếu nữ bước tới thốt :

- Đúng là Tiết tướng công đây phu nhân ạ! Cung chủ đích thân đưa người tới đây!

Phu nhân vẫn lắc đầu :

- Không! Giọng nói đáng đáp đầu giống, nhưng gương mặt hoàn toàn khác lạ. Chẳng phải con ta đâu!

Bạch Thiếu Huy phân trần :

- Vì cần tránh sự nhòm ngó của kẻ thù, con phải cải sửa dung mạo!

Tiết phu nhân lắc đầu :

- Khi nào ta thấy được mặt thật, ta mới chắc chắn là con ta.

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút!

Cửu Nghi tiên sinh có dặn, khi nào thân thể rõ rệt rồi, mới có thể lộ hình với dung mạo thật, hiện tại tuy thân thể còn mờ mông lung, nhưng nếu không hiện rõ chân diện mạo, thì nghĩa mẫu không nhìn.

Chàng dẫn đo một chút rồi nhờ thiếu nữ đi tìm một chậu nước sôi.

Thiếu nữ vào trong một lúc sau nâng mang nước trở ra.

Chàng lấy viên thuốc của Cửu Nghi tiên sinh cho bỏ vào chậu nước thuốc tan, chàng khoác nước kỳ cọ mặt mày một lúc.

Làn da giả tạo bên ngoài mặt lần lần rơi xuống từng mảng, nhỏ và mỏng như cánh ve sấu.

Tiết phu nhân kêu lên :

- Đúng rồi! Con ta! Tiết Thiếu Lăng!

Bà bật khóc.

Bạch Thiếu Huy vừa lau khô mặt vừa khóc theo bà :

- Mẹ! bao lâu nay mẹ chịu khổ sở vô cùng, tội con đáng chết!

Phu nhân nức nở :

- Thân mẹ, mẹ nào có sá kể gì, ngày đêm mẹ chỉ lo cho cha con, cho con! Mà con làm sao đến được nơi này?

Bạch Thiếu Huy hay Tiết Thiếu Lăng hay Tiết Thiếu Hoa trấn an bà :

- Gia gia con đã được Nam Bắc bang cứu thoát rồi, hiện tại người đã được an toàn, mẹ khỏi phải lo nữa.

Tiết phu nhân chấp tay tạ ơn trời Phật, rồi bảo chàng thuật sơ tình hình thế nào.

Chàng chỉ tóm tắt bằng mấy câu trường hợp Tiết thân y được giải cứu chứ thời gian khản bách, đâu có thể dài dòng tâm sự.

Bên ngoài Phạm Thủ cố kiên nhẫn chờ đợi Bạch Thiếu Huy trở ra. Hắn nhận thấy Lăng Vân Phụng chẳng có ác ý gì cho nên hắn không lo ngại lắm.

Tiểu Yến cũng ở tại đó, phòng khi hắn có điều chi cần sai khiến.

Phạm Thủ chợt nảy sinh một ý niệm, nhân dịp này dò hỏi Tiểu Yến một vài điều.

Hắn tăng hắng một tiếng đoạn thốt :

- Đại ca tại hạ và Cung chủ đi đã lâu rồi sao chưa thấy trở lại?

Tiểu Yến mỉm cười không đáp.

Phạm Thủ ướm thử :

- Đại ca tại hạ quen với Cung chủ được bao lâu rồi, cô nương?

Tiểu Yến chớp mắt :

- Tiết tướng công chẳng nói với thiếu hiệp sao?

Phạm Thủ mỉm cười :

- Tại hạ thấy, đại ca tại hạ và Cung chủ thân mật quá! Vì cái chỗ quá thân mật đó, đại ca tại hạ không thể nói cho tại hạ biết!

Tiểu Yến cười nhẹ :

- Tôi chỉ sợ mãi đến bây giờ, Tiết thiếu hiệp mới biết Cung chủ là nữ nhân!

Phạm Thủ “a” một tiếng :

- Nhưng họ gặp nhau bao lâu rồi?

Tiểu Yến đáp :

- Năm trước đây!

Phạm thủ hỏi :

- Quen nhau trong trường hợp nào cô nương có thể cho tại hạ biết chẳng?

Tiểu Yến gật đầu :

- Trong cung ai cũng biết việc đó cả, có gì bí mật đâu mà phải giấu thiếu hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Đổi trao kỷ vật

Tiểu Yến thuật từ lúc mời Tiết thần y đến cùng, bàn luận cuộc họp tác, Cung chủ có nhờ Tiết thần y chữa trị cho Bạch Thiếu Huy lúc đó bị trọng thương. Cung chủ lại cho Bạch Thiếu Huy uống Bảo Tâm đơn, một loại thuốc quý, nhờ vậy mà chàng thoát khỏi cơn nguy khốn.

Phạm Thủ hừ lạnh :

- Tại hạ không hoan nghênh thái độ của Cung chủ được rồi.

Tiểu Yến thốt :

- Ngờ đâu Tiết thiếu hiệp không thực sự thọ thương, chiều hôm đó cùng Trương Quả Lão thoát đi, thiếu hiệp đánh trúng Cung chủ một ngọn tiêu.

Phạm Thủ đưa tay che miệng uể oải hỏi :

- Rồi sau đó?

Tiểu Yến tiếp :

- Kể từ ngày đó Tiết thiếu hiệp và Trương Quả Lão thất tung trên giang hồ, mãi đến hôm nay chúng tôi mới phát giác ra Bạch Thiếu Huy chính là Tiết thiếu hiệp.

Phạm Thủ lơ đãng :

- Thì ra là thế!

Hắn kết thúc câu nói bằng một nụ cười, nhưng âm vang của tiếng cười rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho hắn nghe. Đôi mi mắt của hắn dần dần sụp xuống, rồi đầu hắn ngẹo sang một bên, hắn ngủ luôn trong tư thế ngồi dựa lưng vào thành ghế.

Lúc hắn tỉnh dậy hắn nhận ra mình nằm trên một chiếc giường nhỏ, có nệm êm ấm, chiếc chăn đắp ngang mình bốc lên một mùi thơm mát dịu.

Bên cạnh giường có một chiếc ghế con, trên ghế có một ngọn đèn đủ sáng soi rõ bốn bức vách đá, có màn xanh che khuất.

Nhìn thoáng qua khung cảnh hắn biết ngay đây là một gian phòng của bậc thiên kim tiểu thư, tuy trang trí sơ sài nhưng không kém phần thanh tú.

Trong gian phòng chẳng có một bóng người.

Đây là đâu? Tại sao lại vào đây? Lại nằm ngủ trên chiếc giường này?

Vừa rồi... vừa rồi... hần hồi ức lại sự việc đã qua. Hần nhớ đại ca hần theo Lăng Vân Phượng còn hần ngồi lại sảnh đường chờ đợi.

Như vậy đại ca hần và hần vẫn còn tại khu này? Còn tại đây là nghĩa làm sao? Lăng Vân Phượng chưa đưa họ trở về cả hai bị giam lỏng?

Hần vừa ngồi dậy tóc chiếc chăn qua một bên!

Chiếc chăn tóc ra khỏi mình rồi, bất giác hần sửng sò. Y phục bên ngoài ai đó đã lột ra hết, hiện tại hần chỉ còn lại lớp y phục lót bên trong thôi.

Hần rung người vừa giận vừa sợ, mặt hần đỏ bừng, tim hần đập mạnh.

Hần đảo mắt nhìn chung quanh, bộ y phục ngoài đã được lột ra rồi sao chẳng thấy đâu cả?

Hần thừ người ngồi trên giường, như pho tượng.

Vừa lúc đó có tiếng cười khúc khích vang lên đầu đó.

Hần quần quá không biết làm sao, vội kéo chiếc chăn quần trở lại bên người rồi hét :

- Ai đó?

Chàng day qua một bên, thấy bức màn bên hữu lay động, thì ra bức màn đó che khuất vọng cửa, bức màn được vén qua một bên, một thiếu nữ tuyệt sắc bước vào.

Thiếu nữ vận y phục màu xanh, có mớ tóc đẹp hơn mây trời, đôi mắt ánh biếc, bình sanh Phạm Thủ chưa gặp một thiếu nữ nào đẹp bằng.

Thiếu nữ nhoèn miệng cười hỏi :

- Phạm thiếu hiệp đã tỉnh?

Qua âm thanh Phạm Thủ nhận ra ngay thiếu nữ là Lăng Vân Phượng, trong một khuôn mặt khác hẳn với khuôn mặt bình thường. Hần hơi yên tâm nhưng cũng hỏi lại cho chắc :

- Cô nương là Lăng Vân Phượng?

Lăng Vân Phượng mỉm cười :

- Tiểu muội chính là Lăng Vân Phượng! A! Bây giờ thì tiểu muội xưng hô Phạm thiếu hiệp như thế nào? Phạm cô nương được chăng?

Phạm Thủ quần quá, đỏ mặt bừng bừng tức giận hỏi :

- Cô nương có ý tứ gì chứ?

Lăng Vân Phượng vừa bước tới vừa hỏi lại :

- Tiểu thư ôi đừng nóng nảy! Tiểu muội chẳng có ác ý đâu. Bất quá tiểu muội muốn biết Phạm thiếu hiệp thực sự là nam hay nữ vậy thôi!

Phạm Thủ hừ một tiếng :

- Điều đó có can gì đến cô nương?

Lăng Vân Phượng nheo nheo mắt :

- Không can gì thật nhưng cũng thỏa mãn được tính hiếu kỳ.

Nàng lại nheo nheo mắt tiếp :

- Giữa lòng núi khí lạnh thấu xương, tiểu thư thì y phục mong manh...

Phạm Thủ quát :

- Tại hạ không mượn cô nương lo lắng! Hãy mang trả y phục cho tại hạ!

Lăng Vân Phượng mỉm cười :

- À! Tiểu thư lại xưng tại hạ!

Nàng bước đến giường ngồi xuống tiếp :

- Đây là phòng ngủ của tôi, không ai dám đến đây nếu tôi không gọi. Chúng ta tự do nói chuyện với nhau.

Nhớ đến đại ca Phạm Thủ vội hỏi :

- Đại ca tại hạ! Cô nương dụ dẫn đến địa phương nào rồi?

Lăng Vân Phụng cười hì hì :

- Tôi biết tiểu thư thì luôn luôn nhớ đến đại ca, không giờ phút nào quên được đại ca! Đại ca của tiểu thư hiện giờ đang ở trong gian phòng bên cạnh đây!

Bên cạnh! Trời! Lăng Vân Phụng lại vừa ở phòng bên cạnh sang đây! Thế là hai người cùng ở chung một phòng! Nàng đến đây có lẽ đại ca cũng đi theo, và có lẽ đại ca đang đứng ở ngoài cửa phòng.

Nếu đại ca vào đây lúc này, thấy hấn như thế này thì còn ăn làm sao, nói làm sao? Thẹn chết đi được!

Hấn hỏi gấp :

- Đại ca ở bên ngoài?

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Không có gì mà tiểu thư rói rít lên thế! Đại ca của tiểu thư hiện ở phòng bên cạnh, đàm đạo với mẹ, đợi một lúc nữa, tôi sẽ đưa tiểu thư sang đó, cho mẹ chồng nàng dâu gặp nhau!

Phạm Thủ đỏ mặt thét :

- Nói nhảm! Nói nhảm!

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Không nhảm đâu! Tôi nói không trúng ý của tiểu thư sao?

Phạm Thủ càng thẹn hơn, cúi gằm đầu chẳng dám nói gì nữa.

Lăng Vân Phụng tiếp :

- Tôi đã biết trước tiểu thư ạ, cái thái độ của tiểu thư bên bờ sông, nào là muốn xem mặt thật của tôi, nào là muốn giao đấu với tôi, cái vẻ hằn học bức tức đó, ai còn lạ gì ở một thiếu nữ đang yêu, sợ mất người yêu? Tiểu thư nhất định giết chết người mà tiểu thư đồ chừng là tình địch!

Phạm Thủ hấp tấp chặn lại :

- Thôi chứ! Nói mãi sao! Tại hạ không nghe đâu. Trả lại y phục của tại hạ lại đây mau đi!

Lăng Vân Phụng cứ mặc cho Phạm Thủ lí nhí, nàng cứ tiếp :

- Tôi nói đúng đạo lý đấy! Tiểu thư không muốn nghe cũng phải nghe, nếu không nghe tôi chỉ trao cho một bộ y phục nữ nhân, có mặc thì mặc, không mặc thì thôi, tùy tiểu thư đó!

Phạm Thủ kinh hoàng vội hỏi :

- Thực sự cô nương muốn gì chứ?

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Chẳng muốn gì khác hơn là nói chuyện với tiểu thư thôi!

Phạm Thủ giục :

- Chuyện gì cứ nói, nói gấp đi!

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Về Tiết thiếu hiệp!

Phạm Thủ giật mình?

- Đại ca làm sao?

Lăng Vân Phụng lại cười :

- Tôi nói ra rồi tiểu thư đừng cười tôi nhé!

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- {Chắc yêu nữ này mê tí đại ca chứ gì? Hừ! Rõ là thứ gái không biết thẹn! Mặt dày mày dạn có khác!}

Hắn kéo chiếc chăn quấn quít hơn gập đầu :

- Tại hạ không cười đâu, cô nương cứ nói đi!

Lăng Vân Phụng từ từ thốt :

- Phạm cô nương tôi lớn hơn cô nương một vài tuổi, có thể gọi cô nương là tiểu muội, chúng ta đồng là nữ nhân, tuy vậy tôi vẫn thấy thẹn...

Phạm thủ cười lạnh nghĩ :

- {Đúng rồi! Yêu nữ sắp thổ lộ tâm tình với ta đây!}

Lăng Vân Phụng tiếp nói với giọng u buồn hơn :

- Tôi sanh trưởng trong gia đình quan hoạn, gia phụ đẹp cướp có công, được triều đình phong chức Tham tướng, vì có mối thù với người trong hắc đạo, nên nhân lúc đưa gia đình đến nơi trấn nhậm, dọc đường bị một bọn người bao mặt ngăn chặn, gia phụ chống cự thọ thương, gia mẫu chết tại cục trường, may thay trong cơn nguy cấp, có một vị đại hiệp đi ngang qua, ra tay giải cứu, đánh bọn chúng chạy tán loạn. Tôi còn nhỏ vú già đang bế trong tay, trốn dưới một cỗ xe nhỏ, nhờ vậy mà tôi thoát chết trước khi vị đại hiệp xuất hiện giải cứu. Gia phụ thọ thương từ đó không rõ thất lạc nơi phương trời nào, còn sống hay đã chết vì thương thế.

Kể đến đó, Lăng Vân Phụng khóc. Phạm Thủ nghĩ đến thân thế của mình, cũng chẳng minh bạch gì hơn Lăng Vân Phụng, đồng cảnh tương lân, hắn ngâm ngùi cho số kiếp của những kẻ điều linh cơ khổ.

Lăng Vân Phụng khóc một lúc rồi thuật tiếp :

- Năm sau cách tai nạn một năm, tôi hân hạnh được sư phó đề ý, người thấy tôi phẩm chất thông minh, liền đề nghị với vú già đưa tôi về Bách Hoa cốc nuôi dưỡng, rồi truyền dạy võ công. Tôi trở thành đại đệ tử của sư phó.

- Cách đây một năm tôi vâng lệnh sư phó, cai quản Thanh Loan đàn, với nhiệm vụ mới, tôi bôn tẩu giang hồ, dò la tin tức người cứu nạn, mới biết người đó là người sử dụng chiếc thiết tiêu, họ Tang Cửu biệt hiệu Du Long, ngoại hiệu Hắc Thánh Thần Tiêu. Theo chỗ tôi hiểu thì Tang đại hiệp và sư phó có mối thù sâu, cho nên tôi chẳng bao giờ dám tiết lộ niềm riêng với bất kỳ ai trong Hoán Hoa cung.

Nàng dừng lại thở dài mấy tiếng rồi tiếp :

- Mãi cho đến năm vừa qua, Tiết thiếu hiệp vào Thanh Loan đàn bị tôi đánh trúng một Huyền Âm chưởng, sau đó tôi thấy thiếu hiệp sử dụng tiêu pháp nhận ra đúng là Du Long thập bát thức của Tang đại hiệp, tôi hối hận vô cùng nghĩ rằng hai mươi năm trước đại hiệp cứu mạng tôi, hai mươi năm sau chính tôi đánh trọng thương đệ tử của người.

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- {Việc nhỏ mọn gì cũng có nhân quả mà có!}

Nàng dừng lại một lát sau mới tiếp nói :

- Tôi ra lệnh mang thiếu hiệp vào hậu viện, lấy loại thuốc bí chế của bốn cung là Lưỡng Nghi đơn, dẫn Tiểu Yến đứng giờ tý, cho thiếu hiệp uống, bất ngờ đêm vừa xuống là thiếu hiệp cùng với Trương Quả Lão thoát đi...

Phạm Thủ hỏi :

- Cô nương nói rằng lúc đó đại ca thọ thương nặng lắm?

Lăng Vân Phụng gập đầu :

- Chưởng lực chạm vào phía ngực tả, theo tôi hiểu thì thương thế phải nặng lắm, chẳng rõ tại sao thiếu hiệp lại phục nguyên trạng được và bỏ đi với Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão.

Phạm Thủ lại hỏi :

- Rồi sau đó?

Lăng Vân Phụng u buồn ra mặt :

- Hối hận mà không làm sao đáp lại được phần nào ơn trọng của Tang đại hiệp, tôi mơ màng đến sự việc đó mãi bỗng một hôm, tôi phát giác ra là mình yêu chàng thiếu hiệp khôi ngô đó mất rồi. Từ đó đến nay không giờ phút nào tôi quên được hình dáng của Tiết thiếu hiệp.

Gương mặt nàng ửng đỏ, nàng điểm phốt một nụ cười tiếp :

- Phạm cô nương! Phạm muội, tôi thô lỗ tâm tư như vậy Phạm muội có khinh khi tôi là gái bất chính chăng? Biết làm sao hơn khi mình mang một mối tình si, mình se dây tự trói âm thầm lặng lẽ, khi thức ngộ được rồi thì cái gút không phương nào tháo gỡ nữa...

Phạm Thủ cảm thấy thương nàng hơn, phàm ai đã yêu mà không mơ màng đến hình bóng người yêu? Cho nên nàng làm mọi cách để gặp lại Bạch Thiếu Huy kể cũng chẳng lạ gì.

Và Phạm Thủ không còn ghen tức như trước nữa.

Lăng Vân Phụng tiếp :

- Tôi sai phái thuộc hạ tán mác khắp bốn phương, truy tìm tung tích của Tiết thiếu hiệp, không may cho tôi là chàng đã được Cửu Nghi tiên sanh cải sửa dung mạo, thành ra Tiết Thiếu Lăng biến mất trên trần gian, nghiễm nhiên trở thành Bạch Thiếu Huy như vậy còn làm sao mà tìm ra?

Phạm Thủ lẩm nhẩm :

- Sao đại ca chẳng hề nói cho tôi hiểu việc đó?

Bây giờ thì hắn không còn xưng là tại hạ nữa, nhưng cũng chưa tiện gọi hắn là nàng.

Lăng Vân Phụng đáp :

- Biết đâu có uẩn khúc bên trong mà Tiết thiếu hiệp chưa tiện nói ra?

Rồi nàng tiếp :

- Sau đó Tiết thần y và Tiết phu nhân đến, tôi phải tìm cách bảo hộ hai người.

Cả hai trầm ngâm một lúc, Phạm Thủ thở dài :

- Cô nương có thâm tình như vậy, đại ca có là cỏ cây đâu mà chẳng có cảm xúc chứ?

Lăng Vân Phụng lại thở dài :

- Phạm muội ơi, xin Phạm muội đừng lầm lạc, tuy rằng tôi yêu Tiết thiếu hiệp song tôi không mong tưởng là người sẽ yêu tôi, bởi tôi chẳng muốn đoạt tình yêu của ai cả.

Nàng chớp chớp mắt, ánh mắt xao xao như có hạt lệ viên mi, nàng nhìn Phạm Thủ điểm một nụ cười khổ tiếp :

- Trong những ngày qua lúc Tiết thiếu hiệp rút tiêu điểm trúng huyết Chương Môn của tôi, tôi mới tin chắc là Bạch Thiếu Huy là Tiết Thiếu Lăng, chứ trước đó tôi chỉ nghĩ ngờ thôi.

Nàng cười lớn hơn một chút rồi tiếp :

- Lúc Phạm muội đến tìm chàng, đòi so kiếm với tôi, tôi nhận ra ngay là nữ cải nam trang, bởi tôi từng làm như vậy nên vừa nhìn là biết rõ.

Phạm Thủ vẫn còn e thẹn như thường, nàng áp ứng :

- Nhưng đại ca và những người khác chưa biết...

Lăng Vân Phụng cười nhẹ :

- Tôi chỉ nhìn thoáng qua là biết rõ, họ chung chạ với Phạm muội lâu ngày, họ có ngu xuẩn đến đây cũng phải hiểu điều đó.

Phạm Thủ hỏi gọn :

- Thực sự cô nương muốn gì? Xin cứ nói ngay, tôi nghe đã nhiều rồi, tựu trung cô nương chưa tỏ cho biết thực ý.

Lăng Vân Phụng trầm giọng :

- Tôi yêu Tiết thiếu hiệp nhưng tôi và thiếu hiệp là hai kẻ thù, tôi không thể phản bội sư môn mà thiếu hiệp cũng chẳng thể gia nhập Hoán Hoa cung, tình yêu của tôi cảm như bông hoa trong gương soi, vàng trắng nơi đáy nước, tôi không mong thiếu hiệp đáp tình, bởi tôi không muốn chiếm đoạt tình yêu của ai. Nói ra đây không phải tôi có quyền gì nhường thiếu hiệp cho Phạm muội có điều tôi tha thiết mong hai người hòa hợp với nhau, tôi thành thật nói lên lời đó, xin Phạm muội hiểu cho tấm chân thành của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Đến lời giao ước

Phạm Thủ xúc động vô cùng. Từ lâu rồi con tim của nàng đã hướng về vị đại ca đáng mến, tình trong thì như thế nhưng mặt ngoài còn e, cái e ngại bắt đầu từ lúc nam trang, đã là nam rồi thì còn làm sao gọi ý, ngóng tình?

Ôm mối tình đó sống bên cạnh Bạch Thiếu Huy, bởi không thổ lộ được, bởi ngày một thêm hiểu nhau mối tình bùng nổ rất nhanh, rất mạnh, dĩ nhiên nàng có bao giờ chấp nhận cho ai cướp đoạt tình yêu, trừ ra kẻ cướp đoạt có đủ sức mạnh thắng được thanh kiếm của nàng.

Thoạt đầu nàng bực vì sự xuất hiện của Lăng Vân Phượng, bây giờ thì nàng thông cảm trường hợp của Lăng Vân Phượng, bởi dù sao thì cũng là nữ nhi như nhau, mà nữ nhi thì luôn luôn rộng lượng với những ai biết nhường nhịn họ.

Tuy nhiên nàng cũng thấy thẹn.

Lăng Vân Phượng mỉm cười tiếp :

- Tôi đã nói rõ tâm tư cho Phạm muội nghe rồi, giờ tôi bảo Tiểu Yên mang y phục cho nhé, sau đó đưa Phạm muội đến gặp Tiết phu nhân và Tiết thiếu hiệp.

Phạm Thủ ngẩng mặt lên :

- Lăng tỷ!

Lăng Vân Phượng nhìn nàng :

- Phạm muội muốn gì?

Phạm Thủ thốt :

- Nếu tỷ không xiêm bả tiểu muội, chúng ta kết làm chị em!

Lăng Vân Phượng lộ vẻ hân hoan :

- Hay lắm! Tôi vừa trông thấy Phạm muội là có ý mến ngay, thậm tưởng nếu được kết nghĩa chị em với nhau thì hay biết bao nhiêu!

Nàng tiếp :

- Năm nay tôi hai mươi tuổi!

Phạm Thủ tiếp :

- Tôi mười tám, Lăng tỷ hơn hai tuổi làm chị là đúng rồi.

Trầm ngâm một chút Lăng Vân Phượng hỏi :

- Sư phó của Phạm muội là ai?

Phạm Thủ bảo :

- Lăng tỷ hỏi chẳng lẽ tôi không nói thật, sư phụ của tôi là Thượng Vô Hạ Trần.

Lăng Vân Phượng giật mình :

- Thì ra Phạm muội là đệ tử của Thiên Sơn thần ni! Thảo nào mà kiếm thuật chẳng tuyệt luân!

Phạm Thủ mỉm cười :

- Lai lịch của sư môn tôi đến đại ca mà tôi còn giấu, từ ngày hạ sơn đến nay, tôi chỉ tiết lộ với một Lãng tử đó thôi!

Lãng Vân Phụng suy nghĩ một chút :

- Phạm muội không tiết lộ, nhưng ngu tử nghĩ là chàng đã biết rồi, và từ cái lai lịch, chàng biết luôn hiền muội là gái giả trai.

Phạm Thủ gật đầu :

- Rất có thể là vậy và tôi cũng tiết lộ luôn với Lãng tử, tôi không phải là Phạm Thủ, nói cách khác tên tôi không phải là Phạm Thủ.

Lãng Vân Phụng thần nhiên :

- Hề người giả thì tên cũng phải giả!

Phạm Thủ tiếp :

- Họ vẫn là họ Phạm, tên thì tên thật là Châu, sư phụ đổi lại thành tên Thủ khi cho phép tiểu muội hạ sơn, bởi cái nam trang thì không thể giữ tên Châu.

Lãng Vân Phụng mơ màng :

- Thân thể của hiền muội chưa được minh bạch như vậy, chẳng hiểu tại sao sư phó của ngu tử lại có mối thù..

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Chính tiểu muội cũng chẳng hiểu nổi!

Lãng Vân Phụng thốt :

- Đã mấy lần tôi muốn hỏi sư phó, tôi sợ sư phó lắm lạc.

Phạm Thủ chợt nhớ ra một việc bèn hỏi :

- Tôi có điều này muốn tỏ với Lãng tử, chẳng biết có nên nói chăng?

Lãng Vân Phụng mỉm cười :

- Đã là chị em với nhau rồi, sao Phạm muội còn đắn đo? Có gì cứ nói cho nhau nghe, chẳng nên ngại chi cả.

Phạm Thủ nghiêm giọng :

- Hoán Hoa phu nhân có hành vi không được quanh mình chánh đại, bà đi ngược lại đạo lý, chánh nghĩa gieo họa cho võ lâm, ác danh đã lan rộng trên giang hồ, Lãng tử ở trong tổ chức của bà, chẳng khác nào một đóa hoa sen giữa ao bùn dơ bẩn, một ngày nào đó võ lâm sẽ đẩy động cuộc tiến công, dù muốn dù không Lãng tử cũng bị kẹt trong vụ. Đành rằng ân sư là trọng song Lãng tử cũng phải nghĩ đến tương lai, bởi đã thành chị em với nhau, tiểu muội không thể không nói những lời cần nói.

Lãng Vân Phụng thoáng biến sắc, vội đưa tay bịt miệng nàng, ngăn chặn không cho nàng nói tiếp rồi nàng thở dài thốt :

- Đừng nói nữa hiền muội. Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, tình sư đệ trong hai mươi năm qua, đậm đà như mẫu tử, có thể nào tôi phản bội người được? Như Bạch Thiếu Huy kia khi phản bội Hoán Hoa cung còn bị tập nã thay, huống chi tôi dù sao cũng là đại đệ tử, cũng phải quan trọng hơn một tên vệ sĩ của Từ Vi đàn chứ?

- Phu nhân sẽ chẳng bao giờ buông tha, mà rất có thể còn liên lụy đến hàng trăm người khác, thường ngày thân cận tôi!

Nàng lại thở dài mấy tiếng đoạn thốt :

- Thôi hiền muội à, con người sanh ra, ai cũng có số, cái số của mình đã vậy, thì đánh với số, bởi thân phận điều linh cơ khổ nào có dám mơ tưởng một vòm trời sáng lạn?

Nàng khóc.

Phạm Thủ an ủi :

- Tại sao Lãng tử lại làm khổ mình như vậy khi còn phương thế tự cứu?

Lãng Vân Phụng cười khổ :

- Gặp Phạm muội đêm nay được kết làm chị em được bày tỏ tâm sự. Tôi thấy mãn nguyện lắm rồi, còn ước mơ điều chi hơn? Đêm đã khuya lắm rồi, để tôi đưa hiền muội đi.

Nàng vỗ hai tay kêu bộp một tiếng khẽ.

Tiểu Yến bước vào nghiêng mình hỏi :

- Cung chủ có điều chi phân phó?

Lăng Vân Phụng bảo :

- Mang y phục cho Phạm tướng công vào đây.

Tiểu Yến mỉm cười :

- Tiểu tỳ còn phải gọi là tướng công nữa chăng?

Lăng Vân Phụng gắt :

- Không được bép xép đấy! Sự việc đêm nay phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu không ta sẽ cắt đầu người đấy!

Tiểu Yến lễ lười :

- Tiểu tỳ sợ mất đầu lắm!

Nàng ra ngoài một chút, mang y phục của Phạm Thù vào cho hắn.

Vì là nữ nhân như nhau, họ không cần quá giữ ý tứ, Phạm Thù cứ mặc y phục trước mặt họ, xong hắn nhảy xuống giường gọi Lăng Vân Phụng :

- Minh đi thôi Lăng tỳ!

Lăng Vân Phụng day qua Tiểu Yến :

- Bên ngoài đã chuẩn bị xong chưa?

Tiểu Yến gật đầu :

- Xong rồi Cung chủ!

Lăng Vân Phụng nhìn Phạm Thù :

- Minh đi, Phạm muội!

Ra khỏi phòng, Lăng Vân Phụng mở cánh cửa khác tiến ra con đường hầm quanh co một lúc, tới một thạch thất nàng vỗ nhẹ tay vào cả.

Phạm Thù thâm nghĩ :

- Họ kiến tạo nhiều tòa thạch thất quá, phí chẳng biết bao nhiêu công phu.

Theo chân Lăng Vân Phụng bước qua sân, lên thềm, đèn bên trong lóe sáng, một tiểu tỳ vận áo xanh xách đèn lồng bước ra nghiêng mình chào :

- Cung nghinh Cung chủ!

Lăng Vân Phụng gật đầu, day lại phía sau gọi Phạm Thù. Tỳ nữ vén rèm, Lăng Vân Phụng và Phạm Thù bước qua.

Nơi trung tâm gian nhà, một lão phụ ngồi trên chiếc ghế bọc gấm bên cạnh lão phụ, là một chàng thanh niên tuấn tú khôi ngô, không phải là Bạch Thiếu Huy.

Thanh niên thấy họ vào, vụt đứng lên cười tươi :

- Phạm đệ vào đây à?

Phạm Thù giật mình thâm nghĩ :

- “Hắn là ai? Đại ca của ta chăng? Sao lại biến đổi hình dạng?”

Thình âm thì rất giống, song điểm đó chưa xác nhận con người cho nên Phạm Thù còn hoang mang vô cùng.

Chính Lăng Vân Phụng cũng kinh ngạc như Phạm Thù, nâng cao giọng hỏi :

- Tiết thiếu hiệp đã xóa gương mặt già rồi sao?

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười :

- Vì gia mẫu không chịu tin, tại hạ phải xóa bỏ gương mặt già!

Lăng Vân Phụng hân hoan hét sức thốt :

- Vậy là hay lắm, thiên hạ biết Bạch Thiếu Huy rất nhiều nhưng chẳng ai nhận ra được Tiết thiếu Lăng, giả sử bây giờ Tiết thiếu hiệp đưa bá mẫu đi, thì thuận tiện hơn là lúc còn đội lốt Bạch Thiếu Huy.

Tiết Thiếu Lăng thấy Phạm Thù còn ngây người cười lớn hỏi :

- Phạm đệ cũng chưa nhận ra ngu huynh à?

Phạm Thù thoáng đỏ mặt :

- Nhận ra rồi chứ có điều lấy làm lạ thôi.

Tiết Thiếu Lăng giục :

- Bước đến đây ra mắt bá mẫu đi Phạm đệ!

Chàng giới thiệu với mẹ.

- Nhìn đại ca mẫu tử trùng phùng, Phạm Thù nghĩ đến thân phận mình lòng tê tái.

Tiết phu nhân hướng sang Lăng Vân Phụng thốt với giọng xúc động :

- Mẹ con già được trùng phùng, chính nhờ Lăng cô nương giúp đỡ, ân đức đó già biết làm thế nào để báo đáp cho vừa?

Lăng Vân Phụng mỉm cười :

- Việc nhỏ mọn bá mẫu đừng quan tâm đến làm gì! Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng đưa bá mẫu đi, thời giờ cấp bách lắm rồi, bá mẫu hãy sửa soạn là vừa!

Nàng day qua Tiết Thiếu Lăng :

- Phần thiếu hiệp tự nhiên là phải hộ tống bá mẫu.

Bạch Thiếu Huy vòng tay cúi mình trước Lăng Vân Phụng :

- Cổ nhân đã nói đại đức bất báo, bởi chẳng thể báo đáp cho vừa, xin cô nương nhận cho một lạy này.

Lăng Vân Phụng bước tạt qua một bên, lòng chua xót vô cùng run run giọng :

- Thiếu hiệp đừng làm thế, giữa chúng ta chỉ có sự chân thành, chẳng nên pha lẫn khách sáo quá từng chi tiết.

Nàng phân phó tỷ nữ :

- Tiểu Loan đưa phu nhân đi, con đường hầm tối tăm lắm đấy, phải hết sức cẩn thận.

Tiểu Loan nghiêng mình :

- Tỷ nữ hiểu!

Lăng Vân Phụng đốt ống đồng cháy sáng, vừa bước ra vừa thốt :

- Các vị đi theo tôi!

Tiết Thiếu Lăng cảm kích ân thâm của Lăng Vân Phụng biết bao, mà Phạm Thù cũng miên man với trăm nghìn ý niệm, lần tạm biệt này biết chừng nào gặp lại nhau? Ai ai cũng ngậm ngùi, riêng Lăng Vân Phụng ở lại cung với niềm sầu tư chất chứa nặng trĩu bên lòng, nàng sẽ lấy gì phôi pha ngày rộng tháng dài?

Đoàn người âm thầm lặng lẽ tiến theo con đường đen tối, dưới ánh sáng duy nhất của cái ống đồng.

Không ai nói với ai một lời nào, không gian như cô đọng nặng nề.

Một lúc sau họ đến tòa thạch thất.

Họ không vào tòa nhà đó vòng qua phía hữu, đi một lúc nữa thấy trước mặt có vách đá chắn ngang. Lãng Vân Phụng ấn nút cơ quan, vách mở ra một lối rộng. Nơi đó là lối ra từ lòng núi thông đến bên ngoài.

Hiện tại họ đã ra khỏi lòng hang núi.

Lãng Vân Phụng thốt :

- Tiết thiếp hiệp hãy thận trọng nhé!

Bên ngoài cửa là một gian khách sảnh, của một tòa nhà khác nữa, chứ chưa hẳn là vùng núi hoang vu phía hậu sơn, trong khách sảnh có hai người, Tiết Thiếu Lăng nhận ra chính là Quý Kiến Sầu Diêm Hoàng và Tuyên Cẩm Đường.

Sau lưng hai người có một tỳ nữ áo xanh.

Ngoài ra còn có ba võ sĩ vận y phục chần, hông giắt đao.

Tiết Thiếu Lăng bước vào, mọi người đều kinh dị trở mắt nhìn chàng.

Kể đó Phạm Thủ bước vào, rồi Tiểu Loan dìu Tiết phu nhân theo sau.

Trước mắt những người trong khách sảnh, Tiết Thiếu Lăng hoàn toàn xa lạ.

Họ phụng lệnh đến đây, chẳng rõ để giữ ngôi nhà này hay ngăn trở bọn Tiết thiếu Lăng.

Trong lúc họ hoang mang, có tiếng chân người vang lên, từ xa vọng lại tiếng chân càng lúc càng lớn dần, chứng tỏ có người đi đến.

Trong phút giây Lãng Vân Phụng xuất hiện dưới cái lốt Phân cung chủ, tóc già râu bạc, vận áo màu xanh.

Nàng cải dạng nhanh như vậy kể cũng tài lắm.

Sau lưng nàng có tỳ nữ Tiểu Yến.

Họ dừng chân thì từ trong lòng núi có tiếng rột rột vang lên, một chiếc đỉnh trời lên, lấp kín chỗ xuất nhập.

Đến lúc đó Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thủ mới nhận ra là mình đã trở lại tòa nhà đầu tiên khi mới đến.

Diêm Hoàng cùng Tuyên Cẩm Đường cùng đứng lên, tỳ nữ vội bước tới trình :

- Tỳ nữ vâng lệnh, đã với Diêm hộ pháp cùng Tuyên hộ pháp đến.

Lãng Vân Phụng gật đầu :

- Được rồi!

Hai vị Hộ pháp đồng hỏi :

- Cung chủ có điều chi phân phó?

Lãng Vân Phụng chưa đáp lời hai vị Hộ pháp, day qua hai tên võ sĩ :

- Thuyền đã sẵn nơi bờ sông chưa?

Ba võ sĩ đáp :

- Đã sẵn sàng y như lời dạy!

Lãng Vân Phụng gật gù :

- Hay lắm!

Giọng mặt nàng lạnh, giọng nói nàng lạnh, con người của nàng lúc đó chẳng biểu lộ một chút cảm tình nào cả.

Phạm Thủ lấy làm kỳ cho rằng trong con người nàng có hai thái cực.

Nàng hướng sang Tiết Thiếu Lăng vẫn với giọng lạnh lùng :

- Ta đã cho chuẩn bị xong thuyền, Tiết thiếu hiệp có thể đưa lệnh đường đi được rồi.

Trước mặt đông người Tiết Thiếu lãng chẳng dám nói nhiều chỉ buông gọn :

- Đa tạ Cung chủ!

Lãng Vân Phụng nhìn Diêm Hoàng cùng Tuyên Cẩm Đường và tỳ nữ Tiểu Châu vẫy tay :

- Các người đi theo Tiết thiếu hiệp!

Lệnh phát ra đột ngột, mọi người đều giật mình, tại sao thuộc hạ Phân cung lại đi theo Tiết Thiếu Lãng?

Diêm Hoàng cố làm ra vẻ thành thật hỏi :

- Cung chủ muốn bọn thuộc hạ hộ tống Tiết thiếu hiệp?

Lãng Vân Phụng cười mỉa :

- Các vị đều là những người từng xuôi ngược trên giang hồ há chẳng biết rằng trà trộn vào tổ chức của kẻ khác, đóng vai nội tuyến, đưa tin tức ra ngoài, là phải chết không toàn thây, nếu đối phương phát giác ra hành tung chứ? Là Cung chủ thống lãnh bao nhiêu thuộc hạ, nếu lão phu không kiểm soát được thuộc hạ, thì làm sao điều hành công vụ? Đêm nay nê mặt Tiết thiếu hiệp, lão phu tạm tha cho các vị, lão phu đánh vì cái tư mà phế bỏ cái công, các vị hãy đi theo Tiết thiếu hiệp đừng vô vịnh hỏi han gì cả.

Quý Kiến Sầu sững sờ.

Chính lão nhận lời ủy thác của bằng hữu, tìm cách trà trộn trong Phân cung, tự lão cũng chưa rõ người của Nam Bắc bang hiện ở trong cung được bao nhiêu tất cả, nhưng theo khẩu khí của Cung chủ, thì Cung chủ đã hiểu rõ hết rồi! Như vậy những kẻ còn lại ở trong Phân cung có làm nên sự việc gì được nữa? Mà tánh mạng của họ cũng bị hăm dọa từng ngày từng phút.

Lão bật cười ha hả :

- Cung chủ lợi hại! Lão phu xin đa tạ!

Tuyên Cẩm Đường biến sắc áp ứng :

- Cung chủ...

Lãng Vân Phụng khoát tay lạnh lùng :

- Đừng nói gì cả, ai có chí nấy, các người gia nhập Nam Bắc bang là riêng ý muốn của các người, lão phu không vì thế mà đề cập đến toàn phái Hoa Sơn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Trở về cảnh cũ

Không rõ vô tình hay hữu ý, nàng liếc mắt sang Tiết Thiếu Lãng.

Tuyên Cẩm Đường vào Phân cung Quân Sơn lĩnh chức Hộ pháp là do Chương môn nhân phái Hoa Sơn tiến cử, Lãng Vân Phụng nói thế là ngầm bảo với Tiết Thiếu Lãng chẳng khi nào nàng nhân việc này mà sanh sự với Hoa Sơn phái, và điều đó chẳng phải do nàng vị nể Thương Thiên Thiệu là Chương môn mà chỉ vì chàng thôi.

Tuyên Cẩm Đường cảm kích vô cùng :

- Cung chủ có độ lượng khoan hồng, tại hạ hết sức xúc động.

Tiểu Loan mắt nhòa lệ thảm, hỏi qua nước nỏ :

- Tiểu tỳ cũng phải đi nữa sao, Cung chủ?

Lãng Vân Phụng gật đầu :

- Nửa năm qua người theo hầu Tiết phu nhân thì bây giờ người đi theo là phải.

Nàng nhìn quanh một vòng tiếp :

- Đêm sắp tàn các vị nên khởi hành là vừa.

Nàng dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với Tiết Thiếu Lăng

- Thiếu hiệp miễn cho tôi khỏi phải đưa tiễn xa hơn!

Với pháp đó nàng gọi Phạm Thủ :

- Phạm Châu muội, từ nay nên trân trọng nhé!

Nếu nàng không liên lạc với hắn, có thể hắn nghi ngờ Lăng Vân Phượng và Cung chủ là hai người, và Lăng Vân Phượng thực sự đã đi nơi khác rồi, còn Cung chủ thì từ vách đá xuất hiện, nên mới hiện diện mau như vậy.

Hắn đáp :

- Lăng tỷ bảo trọng nhé! Tiểu muội xin tạm biệt!

Tiết phu nhân đã được Tiết Thiếu Lăng dặn dò, nên trước mặt đông người, không dám nói chi nhiều, chỉ áp úng mấy lời già biệt sông mà thôi.

Đoàn người rời khỏi từ đường bị Bồ chánh họ Hầu, tiến thẳng đến bờ sông, nơi đó có sẵn thuyền. Tất cả xuống thuyền, ba đại hán gay chèo, đưa họ vào con rạch bên bờ đối diện, đổ lại trước ngôi nhà cỏ.

Lúc còn trên thuyền, Tuyên Cẩm Đường chăm chú nhìn Tiết Thiếu Lăng, Phạm Thủ bằng những lời đại khái cho Tuyên Cẩm Đường biết Tiết Thiếu Lăng chính là Bạch Thiếu Huy.

Quý Kiến Sầu vỗ đùi đánh đét kêu :

- Vậy mà Quân sư cũng chẳng báo qua cho lão phu biết một tiếng nào!

Tiết Thiếu Lăng vội phân trần :

- Tiền bối không nên trách Quân sư. Chính tại hạ cũng chưa biết được thân thế mình, và chưa hề nói với Quân sư, thành ra Quân sư cũng chẳng biết sao mà nói với tiền bối.

Phạm Thủ cười nhẹ :

- Lần này thì chắc Quân sư không còn dám tự hào là mình có tài vị bốc tiên tri nữa rồi đó, đại ca!

Tiết Thiếu Lăng không đáp thăm nghĩ :

- “Đến Quân Sơn cứu nghĩa mẫu, Quân sư chẳng sai ai, trong khi dưới tay có rất nhiều cao thủ, lại sai ta, như vậy là Quân sư đã hiểu rõ sự tình, đúng là người có thực tài vị bốc tiên sinh còn nghi ngờ gì nữa?”

Chàng day qua Quý Kiến Sầu hỏi :

- Tiền bối là một nhân vật kỳ cựu trong võ lâm, chắc biết rõ Quân sư là ai chứ?

Quý Kiến Sầu lắc đầu :

- Lão phu không biết đâu! Bất quá chỉ hiểu Quân sư là bạn cố giao của Bang chủ và Phó bang chủ thôi!

Phạm Thủ lại hỏi :

- Còn Bang chủ và Phó bang chủ tiền bối có biết lai lịch của họ không?

Quý Kiến Sầu trố mắt hỏi lại :

- Hai lão đệ không biết lai lịch của họ à?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Anh em tại hạ có phải là người trong Nam Bắc bang đâu!

Quý Kiến Sầu mỉm cười :

- Thảo nào! Dĩ nhiên lão phu có biết lai lịch họ, nhưng trong hiện tình lão phu nhân thấy chưa tiện tiết lộ, xin hai lão đệ thứ cho!

Phạm Thủ mắng thảm :

- Cái lão già đáng ghét! Có quan hệ gì đâu! Giấu ai thì chẳng nói làm gì, lại giấu luôn cả bọn ta à?

Hắn tức uất day qua Tiết Thiếu Lăng trầm giọng :

- Đại ca, mình không phải là người trong Nam Bắc bang thì cần gì phải tìm hiểu Bang chủ và Phó bang chủ là ai? Hiện tại bá mẫu đã được giải cứu rồi, mình không còn lý do gì đối lập với Hoán Hoa phu nhân nữa, từ nay ai lo việc ấy, mình không nên nhúng tay vào việc gì của bất kỳ ai.

Lời nói đó hiển nhiên khích Quý Kiến Sầu thấy hắn còn non trẻ, không buồn tranh biện, chỉ vuốt râu cười mát.

Thuyền cập bến từ trên nhà, một ngư phủ bước xuống, ven sông cao giọng quát :

- Thuyền ai đó?

Tiểu Châu cất tiếng :

- Xuôi nam ngược bắc, chữ ngưon số hiệu 15.

Đại hán lạng người một giây, rồi vòng tay thốt :

- Tôi không tưởng là cô nương đến, xin thứ lỗi cho!

Ba đại hán đã đặt tấm đòn từ thuyền trên bờ, Tiểu Loan dìu phu nhân lên trước, rồi những người kia tiếp nối lên sau, tất cả cùng vào nhà.

Nhà chẳng có một bóng người.

Tiểu Châu lấy làm lạ hỏi :

- Tiểu Ngọc thư thư đâu?

Đại hán trong lót ngư phủ đáp :

- Hôm nay Quân sư đến Nhạc Dương, Tiểu Ngọc cô nương và mấy người kia cùng đi đón Quân sư cả, chỉ lưu lại mỗi mình tôi tại đây chờ đón Bạch thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Tại hạ là Bạch Thiếu Huy đây! Tiểu Ngọc cô nương có dặn dò chi thêm chăng?

- Tiểu Ngọc cô nương có dặn khi nào nhị vị thiếu hiệp đến đây, trình lại với nhị vị là hãy đến gặp Quân sư ngay, bởi trong thơ bỏ câu mang đến, Quân sư có ghi rõ như vậy!

Tiết Thiếu Lăng hỏi :

- Hiện giờ Quân sư ở đâu?

Ngư phủ đáp :

- Tại Luy Sơn!

Tiết Thiếu Lăng trở mắt :

- Luy Sơn ở tại địa phương nào? Có cách xa nơi đây lắm không?

Ngư phủ lắc đầu :

- Không xa lắm. Tôi có phận sự đưa nhị vị thiếu hiệp đến đó gặp Quân sư.

Tiết Thiếu Lăng trầm ngâm một lúc :

- Nơi đây địa thế hiểm trở, lại cô tịch, mẹ ta có thể ở lại nghỉ ngơi, ta đi gặp Quân sư rồi sẽ trở lại ngay!

Chàng đem ý định đó tỏ cho Tiết phu nhân hay, phu nhân hỏi hà giục chàng đi liền, bởi Quân sư đang trông đợi.

Chàng vòng tay hỏi Quý Kiến Sầu Diễm Hoàng và Tuyên Cẩm Đường :

- Chẳng hay nhị vị có thể tạm lưu trú ở đây, trong khi tại hạ đi gặp Quân sư chăng?

Quý Kiến Sầu cười lớn :

- Hai lão đệ cứ đi, lão phu và Tuyên đại hiệp đảm nhận phần việc bảo vệ phu nhân tại đây!

Tiết Thiếu Lăng mừng rỡ :

- Đa tạ nhị vị!

Chàng quay qua Phạm Thù :

- Minh đi thôi, lão đệ!

Phạm thù trầm giọng :

- Đại ca, tiểu đệ có ý này, xin tỏ cho đại ca biết.

Tiết Thiếu Lăng giục :

- Nói nhanh đi, Phạm đệ, thời gian cấp bách lắm rồi!

Phạm Thù vào đề ngay :

- Chúng ta không phải là người trong Nam Bắc bang, kể từ ngày rời Vu Sơn đến nay, đã lâm phen vào nguy ra tử, chúng ta đã xuất lực giúp trợ cho Nam Bắc bang trong nhiều trường hợp, hiện tại cứu được bá mẫu rồi, thì chẳng còn lý do gì lại phải ngược xuôi vất vả nữa. Việc ai nấy lo, người ta có việc của người ta, mình có việc của mình, thiết tưởng chẳng nên can dự vào sự việc gì không liên hệ đến chúng ta nữa. Cho nên tiểu đệ khuyên đại ca, lần đến gặp Quân sư này, dù Quân sư có yêu cầu làm việc gì, đại ca cũng nên từ chối, chúng ta còn phải lo liệu đưa bá mẫu về quê.

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười :

- Được rồi, đến lúc gặp Quân sư hẵng hay!

Phạm Thù hừ một tiếng :

- Tiểu đệ chỉ sợ gặp rồi, đại ca lại nhận hứa làm việc này việc nọ.

Ngư phủ đứng lên buông gọn :

- Xin nhị vị theo tôi!

Hiển nhiên hần không muốn để Phạm Thù nói nhiều, do ý tứ nào thì chỉ có mỗi mình hần biết.

Tiết Thiếu Lăng nhìn trời gật đầu :

- Phải đêm sắp tàn rồi, mình đi ngay!

Tạm biệt mẹ và hai vị hào kiệt, Tiết Thiếu Lăng cùng Phạm Thù theo chân ngư phủ, rời khỏi ngôi nhà cỏ, hướng về phía Bắc.

Ngư phủ giờ thuật khinh công chạy như bay, chính Tiết Thiếu Lăng cùng Phạm Thù cũng lấy làm kỳ, nghĩ là một kẻ thuộc hạ của Nam Bắc bang mà cũng có thân pháp linh diệu như thế này, thiết tưởng những người ở hàng chỉ huy hần phải ghê gớm lắm.

Cả hai cũng giờ thuật khinh công chạy theo, nhưng họ chỉ giữ khoảng cách đều đều, không roi lại phía xa, mà cũng chẳng vượt lên ngư phủ.

Trong thoáng mắt họ đã vượt hơn mười dặm đường, họ đến vùng cô tịch, càng đi sâu càng hoang vắng lạ lùng.

Tiết Thiếu Lăng chẳng tỏ vẻ gì khác lạ nhưng Phạm Thù đã khởi nghi ngờ, hần cất tiếng hỏi :

- Đã đến Ly Sơn chưa?

Ngư phủ đáp :

- Phía trước kia, nơi chân núi giăng ngang trước mặt đó.

Họ đi một lúc nữa đến chân núi, ngư phủ dừng chân lại :

Phía trước mặt có một cây cầu, nơi đầu cầu bên kia, có một đại hán vận vận y phục đen, đeo kiếm bước tới quát :

- Ba người là ai?

Ngư phủ đáp :

- Tôi vâng lệnh thượng cấp đưa Bạch thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp đến đây!

Đại hán đó nhìn hai thanh niên một chút rồi hỏi :

- Hai vị này phải không?

Ngư phủ đáp :

- Phải!

Đại hán khoác tay :

- Xong việc của người rồi, người cứ lui! Ta đưa nhị vị vào!

Hắn day qua họ Tiết cùng họ Phạm vòng tay :

- Xin hai vị theo tôi!

Qua khỏi đầu cầu đến vùng rừng rậm rạp, đường đi lại quanh co, nhìn trước cũng như nhìn sau, chẳng thấy xa được. Bạch Thiếu Huy vội hỏi :

- Quân sư đến từ lúc nào?

Đại hán đáp gọn :

- Tôi chỉ được lệnh tiếp đón hai vị, chứ không có quyền nói năng gì cả.

Phạm Thủ phần nộ thầm nghĩ :

- “Tên này vô lễ quá!”

Hắn hừ lạnh một tiếng như khiêu khích đại hán.

Đại hán giả vờ không nghe cứ bước đều.

Qua khỏi khu rừng rậm, đến con đường đá xanh, theo con đường đá đi một lúc nữa, thấy một tòa cổ miếu trước mặt.

Cửa miếu mở rộng có hai đại hán cũng vận y phục đen, hông giắt trường kiếm.

Đại hán đưa đường bước tới, vẫy tay ra hiệu rồi đưa Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thủ bước qua cửa vào thẳng bên trong.

Từ ngoài cửa bước vào, thẳng đến đại điện theo con đường xuyên qua sân, có hai hàng đại hán, vận y phục đen, có trường kiếm giắt hông, đứng thẳng người, trầm lặng như hai hàng tượng gỗ.

Liếc mắt đếm sơ qua, Tiết Thiếu Lăng phỏng độ có trên ba mươi người. Bọn này có lẽ là những vệ sĩ.

Tiết Thiếu Lăng thầm nghĩ :

- “Thế lực của Nam Bắc bang xem ra chẳng kém Hoán Hoa cung chút nào!”

Chàng và Phạm Thủ ngang nhiên đi qua, không chút nao núng đến thẳng thềm điện.

Đại hán đưa đường cao giọng trình :

- Báo cáo giám tòa, Bạch thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp đã đến!

Một tràng cười sang sảng vang lên, từ trong miếu vọng ra, kế tiếp một lão già vận áo dài đen xuất hiện, vòng tay nghênh đón :

- Hân hạnh! Hân hạnh! Lão phu chờ đợi từ lâu, xin mời hai vị vào!

Tiết Thiếu Lăng nhận ra lão già có chiếc mũi giống chim ưng, đôi mắt trắng, gương mặt lạnh như tiền, tuy miệng điểm nụ cười, nhưng nụ cười không làm dịu nổi vẻ nghiêm lạnh.

Cả hai chưa hề gặp lão nhân này lần nào nên chẳng rõ lão là ai, song suy qua khí thế của lão, họ đoán là thân phận không quá thấp, Tiết Thiếu Lăng vội vòng tay đáp lễ :

- Chẳng dám nhận lời khen quá đáng! Chính bọn tại hạ hân hạnh thì có!

Lão nhân nhìn Tiết Thiếu Lăng hỏi :

- Đại khái thiếu hiệp là Bạch Thiếu Huy?

Tiết Thiếu Lăng biết rõ lão nhân có đeo nạ giấu gương mặt thật nên vừa đáp vừa hỏi lại :

- Tại hạ chính là Bạch Thiếu Huy. Chẳng hay cao danh quý tánh lão trượng là chi?

Lão nhân buông gọn :

- Lão phu họ Cung! Hai vị đứng đây đợi một chút, lão phu vào trong thông báo.

Tiết Thiếu Lăng gật đầu, lão nhân cười khan một tiếng, rồi quay mình bước đi. Phạm Thủ bất bình thầm nghĩ :

- “Chúng ta đã làm cho họ bao nhiêu việc, suýt chết mấy phen, vậy mà họ còn tỏ thái độ xa xôi, thật tình đáng chán đời! Đến hỏi tên, lão ấy chỉ hỏi họ suông như thế, còn ai biết Cung gì gì?”

Không lâu lắm một thiếu nữ vận áo đen nghiêng mình thốt :

- Quân sư đang chờ hai vị!

Cả hai không đợi giục theo sau thiếu nữ vào điện.

Đến nơi Tiết Thiếu Lăng bắt gặp sững sờ.

Hậu điện có mười hai gian phòng, gian chính giữa mở rộng cửa, trong gian phòng đó có ba chiếc ghế, trên ghế giữa là Hoán Hoa phu nhân, trên ghế bên tả là một lao bà độc tỹ, và ghế hữu chính là lão nhân vừa rồi. Tiết Thiếu Lăng nhận ra bà lão cụt một tay chính là Tổng giám Thiết Cô Bà.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Trên xa chỗ tượng

Nào đâu Quân sư? Nào đâu Tiểu Ngọc, Hương Hương, Cửu Độc Nương Tử.

Tiết Thiếu Lăng chưa hoàn hồn Phạm Thủ hỏi nhỏ :

- Đại ca cái bà ngồi trên ghế giữa đó là ai?

Tiết Thiếu Lăng đáp :

- Ngồi giữa là Hoán Hoa phu nhân, bên tả là Thiết Cô Bà, còn lão già bên hữu vì mang mặt nạ nên huynh chưa được rõ. Phạm đệ có dần tính nóng, cứ nhìn thần sắc của ngu huynh mà hành sự nhé.

Phạm Thủ giật mình biết là cả hai bị lừa vào cạm bẫy rồi.

Tiết Thiếu Lăng đi trước, Phạm Thủ theo sau, dù kinh hãi đến rồi có lùi lại cũng chẳng kịp ngang nhiên bước tới, đứng trước mặt Hoán Hoa phu nhân vòng tay nghiêm nghị chào :

- Phu nhân cho vời anh em tại hạ đến đây, có điều chi chỉ giáo?

Thần sắc an tường, thái độ ung dung, cả hai gần như khinh khinh, chẳng xem Hoán Hoa phu nhân ra gì. Phải, họ còn sợ gì nữa, nếu có phải chết, thì ít nhất cũng phải chết hùng, dù van cầu cách nào, vị tấ nữ đại ma đầu buông tha? Nghi vậy cả hai đều can đảm lên, bình tĩnh vô cùng.

Bên trong họ ngăm vận công, sẵn sàng xuất thủ.

Hoán Hoa phu nhân nhìn Tiết Thiếu Lăng, bắt gặp giật mình, đôi mắt bà như xuyên thấu chiếc mạng che mặt.

Một lúc bà trầm giọng hỏi :

- Người... người là Phạm Thủ?

Kỳ quái! Chùng như bà cố gắng lắm nhưng cũng không giữ nổi giọng thành ra rung rung.

Không phải bà sợ mà rung giọng, cũng chẳng phải bà nổi giận bởi gương mặt lạnh lùng chẳng lộ chút nào phần nộ?

- Thế là nghĩa làm sao?

Bà lại nhận chàng là Phạm Thủ? Chùng như bà chỉ chú trọng đến Phạm Thủ nhất! Đã chú trọng đến Phạm Thủ tại sao lại nhìn chàng, gương mặt chàng có gọi cho bà một ký ức nào chẳng, mà bà tin tưởng là sẽ gặp điểm đó ở Phạm Thủ?

Chàng điềm nhiên điểm một nụ cười :

- Phu nhân lắm! Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng, ngày trước là Bạch Thiếu Huy, mà phu nhân đã hạ lệnh cho thuộc hạ tầm khắp bốn phương trời.

Giọng nói của chàng trầm tĩnh lạ!

Phu nhân thốt qua mơ màng :

- Người là Tiết Thiếu Lăng người không phải là họ Phạm?

Phạm Thủ cao giọng :

- Phạm Thủ là tại hạ đây!

Phu nhân đưa mắt nhìn sang hán một thoáng, nhưng lại quay về Tiết Thiếu Lăng như cũ, bà hỏi :

- Người là con trai của Tiết Đạo Lăng?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Phu nhân nói đúng!

Hoán Hoa phu nhân khẽ gật đầu :

- Được rồi! Cho ngồi xuống đi!

Bà hướng về phía hậu phát xuất lệnh đó, bà vừa thốt xong, Thiết Cô Bà và lão nhân ngồi bên hữu giương tròn đôi mắt kinh ngạc.

Thu Vân đứng hầu phía sau, vâng một tiếng mang ra hai chiếc ghế.

Hoán Hoa phu nhân vẫy tay :

- Hai vị ngồi đi!

Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thủ không cần khách khí, ngồi xuống ngay.

Trước mặt phu nhân bất quá chỉ có Long Cô Bà, Thiết Cô Bà và một vài người nữa được phép ngồi, ngoài ra từ Đàn chủ, Đường chủ, cũng chẳng dám ngồi, đừng nói là những bị Hộ pháp hay là bọn cấp dưới hơn.

Đến các Chương môn nhân các phái bên ngoài cũng chẳng dám ngồi, ngay người thân nhất như các Phân cung Cung chủ cũng chẳng dám ngồi.

Cho nên Thiết Cô Bà và lão nhân ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên bà phá lệ.

Ngồi xong Tiết Thiếu Lăng lặp lại câu hỏi :

- Chẳng hay phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Hoán Hoa phu nhân bình tĩnh thốt :

- Ta có mấy điều muốn hỏi người, mong người đáp đúng sự thật cho ta biết!

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười :

- Cái đó còn tùy câu hỏi của phu nhân, nếu có thể đáp được tại hạ giấu điểm làm gì, bằng không đáp được xin phu nhân thứ cho!

Lão nhân áo đen quát :

- Phu nhân hỏi gì, người cứ đáp theo câu hỏi, người dám giấu à?

Tiết Thiếu Lăng ngẩng mặt nhìn lão :

- Tại hạ nói thật đấy, bởi con người, ai lại chẳng có điều bí mật? Liệu câu nào đáp được thì tại hạ đáp, câu nào không tiện đáp thì thôi, chứ sao lại bắt buộc tại hạ phải nói những điều không thể nói? Miễn là đáp đúng sự thật thì thôi, nhất định chẳng bao giờ tại hạ tiết lộ những điều bí mật.

Lão nhân trầm giọng :

- Đến đây rồi, đừng mong ương ngạnh! Ương ngạnh là mất mạng đấy, chẳng hy vọng mà sống sót rời khỏi nơi đây đâu!

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh :

- Các hạ tưởng tại hạ sợ à? Đừng tưởng dùng cái oai mà áp bức nổi bọn tại hạ!

Lão nhân hét :

- Ngươi tưởng trước mặt phu nhân ta không dám sửa trị các người à?

Phạm Thủ đứng lên :

- Các hạ muốn động thủ?

Hoán Hoa phu nhân khoác tay :

- Long Cô Bà dần tính nóng, để cho ta.

Bà nhìn sang Phạm Thủ :

- Phạm thiếu hiệp ngồi xuống đi! Nghe ta hỏi đại ca của thiếu hiệp đây!

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Thì ra lão nhân là Long Cô Bà giả dạng!”

Phạm Thủ trầm nghĩ :

- “Ta từng nghe Hoán Hoa phu nhân là tay độc ác vô cùng, giết người không nháy mắt, bây giờ gặp bà ta mới biết lời đồn có chỗ quá sự thật! Nếu bà ta độc ác thì đâu có thái độ hòa nhã như thế này?”

Tiết Thiếu Lăng thốt :

- Phu nhân có điều chi cần hỏi, xin cứ nói cho tại hạ biết!

Phu nhân gạt đầu :

- Trước đây người cải dạng Bạch Thiếu Huy đột nhập vào Bách Hoa cốc thực sự để làm gì?

Tiết Thiếu Lăng đáp :

- Tại hạ từng trình bày với phu nhân rồi, chỉ vì ngang Thành Đô, vô tình quen biết với bọn Vương Lập Văn, Kim Nhất Phàm, theo họ du thuyền bị người của Bách Hoa cốc bắt đi chứ nào phải có ý muốn đột nhập?

Phu nhân gạt đầu :

- Được. Ta tin điểm đó. Có phải chính người cứu bọn Vương Lập Văn đưa ra khỏi Bách Hoa cốc chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không thực sự thì tại hạ cũng có ý muốn giải cứu bọn ấy bởi tại hạ cảm mến tình tri ngộ của họ, nhưng việc giải cứu bọn họ tại hạ không phải làm, vì có người nào đó đã làm trước tại hạ.

Thiếu Cô Bà trầm giọng :

- Ai?

Tiết Thiếu Lăng lại lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ!

Thiết Cô Bà hừ một tiếng :

- Phu nhân! Tiểu tử này có giấu diếm điều gì?

Hoán Hoa phu nhân khoác tay :

- Rất có thể không phải hấn làm. Bọn Vương Lập Văn thoát đi, thì hấn còn ở lại cốc, nếu là hấn cứu thì hấn phải đi theo bọn ấy chứ!

Bà day qua Tiết Thiếu Lăng hỏi tiếp :

- Tại sao người lại cấu kết với Nam Bắc bang, đột nhập Phân cung Quân Sơn? Người vâng lệnh ai mà hành sự?

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh :

- Anh em tại hạ nào có biết tại Quân Sơn có Phân cung của phu nhân? Nghe nói gia mẫu bị giam cầm tại đó, tại hạ phải tìm đến tận nơi, bắt ngờ lại gặp nhóm người của Nam Bắc bang cũng đến đó. Đúng là sự tấu xảo không hơn không kém.

Thiết Cô Bà lại hét :

- Nói nhảm! Rõ ràng người là người của Nam Bắc bang được sai phái đến đó làm nội tuyến!

Hoán Hoa phu nhân vội ngăn :

- Thiết Cô Bà! Hãy thông thả hỏi hấn, làm gì quát tháo!

Tiết Thiếu Lăng tiếp :

- Ngoài gia mẫu ra tại hạ còn theo dõi một người bị thuộc hạ của phu nhân bắt đi, mang về quân thức tại Quân Sơn!

Phu nhân hỏi :

- Người theo dõi ai, và người nào bắt kẻ đó mang về Quân Sơn?

Tiết Thiếu Lăng đem việc Hương Hương thất tung, thuật lại cho bà ta nghe.

Bà gật đầu nhìn sang Thiết Cô Bà :

- Hấn nói đúng, ta có cho phối hợp kiểm tra những tin tức này, sự tình hấn thuật phù hợp lắm.

Bà hỏi tiếp :

- Người nghĩ thế nào về những hành động chống đối Hoán Hoa cung của người? Ngoài ra người còn phản bội Bách Hoa cốc!

Tiết Thiếu Lăng điềm nhiên :

- Không thể cho rằng tại hạ chống đối Hoán Hoa cung được. Trại Gia Cát tiên sinh có cái ơn cứu nạn gia phụ, tự nhiên tại hạ phải trả ơn, trong lúc người ta cần đến tại hạ. Vì ơn mà hành động chứ không phải vì cá nhân.

Hoán Hoa phu nhân lại hỏi :

- Sau khi rời Bách Hoa cốc người có gia nhập Nam Bắc bang chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Anh em tại hạ chẳng hề ra nhập Nam Bắc bang!

Phu nhân nhìn sững chàng :

- Người có biết Bang chủ và Phó bang chủ của Nam Bắc bang là nhân vật nào chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không! Đừng nói là bọn tại hạ, đến những người trong bang cũng chẳng có mấy người biết được!

Phu nhân thốt :

- Ta nghe nói Nam Bắc bang Bang chủ là một vị cố hữu của Tiết thần y!

Tiết Thiếu Lăng giật mình trầm nghĩ :

- “Cố hữu? Ai?”

Chàng mỉm cười đáp :

- Phu nhân tưởng rằng là con của Tiết thần y, tại hạ phải hiểu rõ tất cả những sự tình của gia phụ chăng? Huống chi từ ngày rời gia đình đến nay, tại hạ không hề gặp gia phụ lần nào!

Phu nhân trầm ngâm một chút :

- Ngươi đã cứu lệnh đường thoát khỏi Quân Sơn phân cung rồi phải không?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu :

- Phải!

Phu nhân cười lạnh :

- Ngươi có thủ đoạn lắm!

Tiết Thiếu Lăng điềm nhiên :

- Đạo làm con không ai nghĩ đến sự an toàn của mình mà để cho cha mẹ phải chịu khổ. Dù cho phải xông xáo giữa mưa đao, gió kiếm tại hạ cũng không từ, nói làm gì thủ đoạn hay không thủ đoạn, phu nhân ơi!

Hoán Hoa phu nhân cười nhẹ :

- Ta đã cho người đi thỉnh lệnh đường đến đây rồi!

Tiết Thiếu Lăng dương cao đôi mày, vụt đứng lên hét :

- Phu nhân...

Hoán Hoa phu nhân bình tĩnh khoát tay :

- Ngồi xuống đi! Chúng ta còn nhiều việc phải bàn luận!

Tiết Thiếu Lăng cười gằn :

- Phu nhân định dùng gia mẫu để bức hiếp tại hạ?

Hoán Hoa phu nhân lắc đầu :

- Ta không có ý đó. Sau khi ta hỏi xong những điều gì ta cần hỏi, người và lệnh đường thông thả ra về. Ta cam kết chẳng hề làm hại lệnh đường.

Tiết Thiếu Lăng trầm giọng :

- Phu nhân còn muốn hỏi gì nữa?

Hoán Hoa phu nhân mỉm cười :

- Hy vọng người nói thật!

Tiết Thiếu Lăng nghiêm sắc mặt :

- Bình sinh tại hạ chẳng hề nói ngoa!

Phu nhân trầm ngâm một chút :

- Ngươi có phải là người của Táng Hoa phu nhân chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Không!

Phu nhân lại hỏi :

- Còn Nam Bắc bang?

Tiết Thiếu Lăng lại lắc đầu :

- Cũng không nổi!

Phu nhân gật đầu :

- Được lắm. Ta tin người. Những việc gì người đã làm từ nay trở về trước ta bỏ qua với điều kiện người nghe ta làm một việc.

Tiết Thiếu Lăng trở mắt :

- Việc gì?

Hoán Hoa phu nhân trầm giọng :

- Khuyến cáo lệnh tôn thoái xuất giang hồ, lui về quê sống cuộc đời ẩn dật, đừng tán trợ Nam Bắc bang nữa, chọn một nơi nào đó treo băng hành nghề chữa bệnh, cứu thế độ nhân. Còn người cũng thế ở bên cạnh cha mẹ phụng dưỡng song thân lúc tuổi về chiều, cho trọn đạo làm con.

Phạm Thủ thâm nghĩ :

- “Điều kiện này chẳng khác bạc gì, đại ca nên chấp nhận là phải!”

Hắn nhìn sang Tiết Thiếu Lăng nửa như khuyến cáo, nửa như dò xem phản ứng của chàng.

Điều kiện đó bất cứ ai cũng có thể chấp nhận, bởi cái mục tiêu của họ khác hẳn hơn chàng, họ hoặc vì lợi, vì thù mà bắt buộc phải dấn thân vào trường thị phi, chứ như chàng thì chẳng vì lợi, mà cũng có thể nói chưa thể vì thù, chàng chỉ ngược xuôi khắp sông hồ cố tìm hiểu thân thế của mình thôi. Bao nhiêu năm tháng trôi qua, chàng chưa tìm được một điểm sáng nào trong cái tối tăm của lai lịch, thì bảo chàng theo cha mẹ quy ẩn làm sao được? Cha mẹ hiện tại là cha mẹ nuôi, chứ nào phải là cha mẹ ruột? Nếu là cha mẹ ruột thì còn nói gì? Dù phu nhân không buộc, chàng cũng quy ẩn như thường. Làm con mà chẳng biết cha mẹ ruột mình là ai, sống chết thế nào, thì còn tự hào là con người sao được chứ?

Trước hết chàng đáp về trường hợp của Tiết thần y, nhưng cũng có liên quan đến trường hợp chàng.

- Phu nhân có thiện ý, tại hạ xin ghi nhận xong sự việc của gia phụ, phận làm con, tại hạ chẳng dám dự bàn tùy người quyết định.

Phu nhân trầm ngâm một chút :

- Tiết thần y có gia nhập Nam Bắc bang chẳng?

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ :

- Tại hạ đã nói từ bao lâu nay tại hạ chưa gặp lại gia phụ, cho nên việc chi của người tại hạ không hề hiểu biết mấy may.

Phu nhân gật đầu :

- Thôi được hãy tạm xếp việc của lệnh tôn qua một bên, còn người ta muốn biết người có bằng lòng thoái xuất giang hồ chẳng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Hiện tại, tại hạ chưa thể đáp ứng điều đó!

Phu nhân giương tròn mắt :

- Ta tưởng đó là một cái may cho người! Tội của người đáng xử tử hình, ta buông tha như vậy là đối xử rất nhân từ với người đó. Nếu người quá nhiều tự ái, thì người cứ hành động theo ý mình, song đừng trách sao ta không cảnh cáo trước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Cừu nhân tương kiến

Hoán Hoa phu nhân giương mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng, chàng cũng quắc mắt nhìn bà ta.

Sau cùng chàng vòng tay xác nhận lại một lần nữa :

- Phu nhân khoan hồng, tại hạ xin đa tạ phu nhân rộng lượng, tại hạ cũng cam chịu chứ biết làm sao? Tại hạ không chấp nhận điều kiện đó chỉ vì tại hạ chưa giải quyết một vấn đề khó khăn!

Phu nhân hỏi :

- Vấn đề gì?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu :

- Xin phu nhân thứ cho tại hạ không thể nói được!

Hoán Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Cuộc đàm thoại giữa chúng ta đến đây chấm dứt! Hôm nay ta chẳng làm khó dễ gì đến các người, song bắt đầu từ ngày mai thì lại khác. Ta cảnh cáo các người từ ngày mai trở đi, Tiết Thiếu Lăng vĩnh viễn phải thoái xuất giang hồ, nếu chẳng tuân lời ta, thì có thể sẽ mất mạng chẳng biết trong phút giây nào đây! Các người hãy đi đi!

Bà dạy qua Thu Vân :

- Hãy phóng thích hai nàng đó, cho chúng cùng đưa nhau đi khỏi nơi này!

Thu Vân vâng một tiếng, quay mình bước đi liền.

Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thủ cũng đã đứng lên.

Không bao lâu Thu Vân đưa Hương Hương và Tiểu Ngọc đến. Hương Hương trở mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng chẳng biết là ai, nàng trông thấy Phạm Thủ, hết sức mừng rỡ chạy đến hân hoan lên :

- Nhị ca!

Phạm Thủ mỉm cười :

- Tam muội! Đại ca kia, tam muội không nhận ra à?

Hương Hương lộ vẻ hân hoan :

- Thế ra đại ca đó sao?

Vừa lúc đó một tỷ nữ đứng dưới thềm cao giọng thốt vọng vào :

- Trình Giám cung, Thích đàn chủ thọ trọng thương còn thoi thóp thở, đã được đưa về đây, xin Giám cung định đoạt.

Long Cô Bà dưới cái lốt lão nhân áo đen, vụt đứng lên quay lại nhìn bọn Tiết Thiếu Lăng quát :

- Các người đứng lại đó cho ta, không được nhích đi nửa bước.

Rồi hướng ra ngoài bà gọi to :

- Đưa Đàn chủ vào đây!

Bức màn được vén lên, hai thiếu nữ vận y phục chần bước ra khiêng một tấm ván, trên ván Bạch Linh đàn chủ Thích Bội Ngọc nằm bất động, mặt vàng như sáp, hai bên mép còn rỉ máu.

Hoán Hoa phu nhân chăm chú nhìn Thích Bội Ngọc, bảo Long Cô Bà :

- Soát lại xem nàng bị thương ở chỗ nào!

Long Cô Bà đã cúi đầu xuống quan sát trước khi phu nhân bảo, một lúc lâu bà ngẩng đầu lên đáp :

- Thích đàn chủ trúng phải một loại chưởng lực cực kỳ nguy hiểm, bình sinh tôi chưa từng thấy, xương vai hữu đã gãy, phế phủ bị chấn động mãnh liệt.

Hoán Hoa phu nhân trở mặt :

- Chương lực gì mà lại ngụy dị hy hữu?

Long Cô Bà do dự chút :

- Nếu tôi đoán không sai thì có lẽ là Đại La Thủ!

Hoán Hoa phu nhân giật mình :

- Đại La Thủ là Mật Tông tâm pháp của phái Ngũ Đài, nghe nói đã thất truyền từ lâu lắm rồi, làm gì có người trong võ lâm hiện nay luyện được môn công phu bá đạo đó.

Long Cô Bà không nói gì, đưa tay vào mình lấy ra một lọ ngọc, mở nút, dốc mấy viên thuốc cầm tay, vạch miệng Thích Bội Ngọc nhét vào, rồi liền bảo thiếu nữ :

- Mang đi trước đi, ta theo sau liền bây giờ!

Hoán Hoa phu nhân suy nghĩ chút :

- Đại La Thủ gốc từ Tây Trúc có lực đạo vô cùng cương mãnh, mừng tượng Đại Thủ Ấn, nhưng lợi hại hơn một phần, muốn chữa trị, trước hết phải khai thông toàn thân kinh mạch, vận chuyển cho máu ứ cho đều.

Long Cô Bà gật đầu :

- Thuộc hạ nhớ!

Rồi bà bước theo hai thiếu nữ.

Thiếu Cô Bà trầm giọng :

- Cứ theo tình hình thì bọn Nam Bắc bang sẽ tới đây trong giây phút!

Hoán Hoa phu nhân nhếch mép cười lạnh :

- Nam Bắc bang quy tụ khá nhiều cao thủ đấy chứ!

Từ từ quay đầu lại bà quát mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng ánh mắt sắc lạnh như làn kiếm, bà hỏi :

- Tiết Thiếu Lăng! Ngươi có biết kẻ nào hạ thủ đã thương Thích đàn chủ chứ?

Tiết Thiếu Lăng ức đoán Thích Bội Ngọc có lẽ vâng lệnh phu nhân đến bắt mẹ chàng nên bị người chặn đánh, đánh trọng thương. Người đó có thể là Quý Kiến Sâu lắm.

Song Quý Kiến Sâu có luyện được Đại La thủ pháp chăng? Nếu không phải là lão ấy thì là ai?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã nói rằng không phải là người trong Nam Bắc bang thì làm sao rõ được ai hạ thủ?

Hoán Hoa phu nhân hừ một tiếng :

- Kẻ nào đảm nhận phần bảo hộ lệnh đường? Chẳng lẽ người cũng không biết nốt?

Hỏi như thế là xác nhận có sai người đến bắt mẹ chàng, phu nhân vì nóng giận nên hớ một câu, chàng chụp ngay câu hỏi đó cười ha ha :

- Thì ra phu nhân lừa anh em tại hạ đến đây để sai phái người bắt mẹ tại hạ. Đã là Cung chủ oai hách một phương trời, lại có hành động đê tiện như vậy, thật đáng tức! Đáng tức!

Hoán Hoa phu nhân sôi giận cực độ hét lớn :

- Tiết Thiếu Lăng! Ngươi đừng tưởng là ta đã hứa với người, không làm khó dễ gì cho các người rồi ăn nói ngông cuồng! Hãy giữ mồm giữ mép đấy, chọc giận ta, ta sẽ giết chết ngay!

Tiết Thiếu Lăng cười lớn :

- Tại hạ muốn thấy phu nhân có đủ sức giết tại hạ chăng?

Phạm Thủ đặt tay lên đốc kiếm cười lạnh :

- Tại hạ sớm biết bà giả vờ đạo đức, nhân từ cho nên anh em tại hạ chẳng bao giờ tin được là bà chẳng làm khó dễ! Hừ có là ngu xuẩn mới tin được lời hứa của bà!

Bức mặt che mặt rung rung, chứng tỏ phu nhân bị kích nộ mãnh liệt, tuy nhiên bà không phát tác chỉ trầm giọng thốt :

- Thiết Cô Bà lập tức dẫn Thân Nhục Lan và toàn thể bọn Kim Ưng võ sĩ đi bắt ngay hung thủ về đây cho ta!

Thiết Cô Bà nghiêng mình :

- Tuân lệnh!

Bà đi liền.

Hoán Hoa phu nhân quắc mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng một cái rồi thở dài cất giọng u buồn :

- Ta đã phá lệ cho các người mọi dễ dãi, nếu kẻ nào khác vô lễ trước mặt ta như người, kẻ đó nhất định phải nát xác!

Phạm Thủ nhìn bà hết sức hoài nghi thầm nghĩ :

- “Có lẽ yêu phụ này sanh tâm mê tín đại ca rồi vậy! Rõ là thứ người mặt dày!”

Hắn hừ một tiếng.

Hoán Hoa phu nhân bắt kẻ thái độ của hắn, tiếp luôn :

- Ta đã hứa cho các người trở về an toàn, nhưng hiện thời hãy tạm nán lại một chút, đợi Thiết Cô Bà mang thủ phạm về đây rồi hãy đi!

Tiết Thiếu Lăng thấy Thiết Cô Bà ra cửa, lòng hết sức bối rối, chàng không thể do dự được nữa, với bất cứ giá nào, chàng cũng phải liều, vội dùng phép Truyền âm nhập mật liên lạc với Phạm Thủ :

- Phạm đệ chuẩn bị, chúng ta chạy đi!

Chàng vòng tay hướng thẳng Hoán Hoa phu nhân :

- Anh em tại hạ xin cáo từ!

Chàng chạy qua Phạm Thủ, Tiểu Hương, Tiểu Ngọc, bảo gấp :

- Các người cứ chạy trước để ngu huynh lo hậu...

Chàng chưa kịp dứt câu với hai tiếng đoạn hậu, Hoán Hoa phu nhân hét lên :

- Tất cả đứng yên tại chỗ, kẻ nào nhúc nhích là mất mạng ngay!

Tiết Thiếu Lăng rút chiếc Trúc tiêu cầm tay, quay mình lại đối diện với bà :

- Không chắc là như vậy đâu phu nhân!

Hoán Hoa phu nhân hừ một tiếng, từ từ cử cao tay lên, đôi mắt ngời hung quang hét to :

- Tiết Thiếu Lăng!

Đúng lúc đó bên ngoài cũng có tiếng quát to, không kém tiếng hét của Hoán Hoa phu nhân :

- Lão tặc bà trở vô miếu ngay!

Liền theo tiếng quát một tiếng bình vang lên, như tiếng bàn tay vỗ vào mặt trống.

Thiết Cô Bà hự lên một tiếng, cổ gồng hét lên :

- Có gian tặc!

Giọng nói của bà khàn khàn, chứng tỏ bà vừa bị kẻ nào đó đánh trúng quá nặng.

Một âm thanh sang sảng nổi theo tiếng báo động của Thiết Cô Bà :

- Không có gian tể mà chỉ có lão phu, lão phu ở đây!

Tràng cười ngạo nghễ kết thúc câu nói.

Diễn tiến bên trong, diễn tiến bên ngoài xảy ra gần như đồng thời và rất nhanh. Bất quá chỉ trong khoảng một vài phút giây thôi, diễn tiến bên ngoài cứu vãn tình thế cho Tiết Thiếu Lăng.

Bên trong chẳng một ai trông thấy Hoán Hoa phu nhân cử động như thế nào, luôn đến cái chớp thân hình cũng không mấy may mắn hiển hiện, chỉ biết là tràng cười bên ngoài vừa bật lên, bức màn che cửa rung động, phu nhân đã không còn trên chiếc ghế nữa.

Tiết Thiếu Lăng, Phạm Thủ, Tiểu Hương, Tiểu Ngọc, không chậm trễ, cùng vọt người ra ngoài.

Thiết Cô Bà đang đứng tại thềm, gương mặt tái xanh, đôi môi hơi nhấm lại, bà không nhúc nhích.

Bà bị đối phương đánh một chưởng khá nặng, hiện đang đứng lạng người tại chỗ, vận công điều tức.

Thiết Cô Bà có võ công suýt soát Hoán Hoa phu nhân, vậy mà không chịu nổi một chưởng của đối phương, đủ thấy kẻ đó có công lực phi thường, thừa sức đối phó với ngay cả Hoán Hoa phu nhân. Có lẽ tự người đó cũng nghĩ vậy nên mới dám ngang nhiên đến đây, bởi đến là thế nào cũng phải động thủ với phu nhân.

Trên mái nhà đối diện, một lão nhân tóc bạc thân vóc ốm nhỏ, vận một chiếc áo rộng thùng thình màu đen.

Tuy thân vóc ốm nhỏ, người đó vẫn tỏ ra một thần oai thừa chấn khiếp bất cứ ai gặp lão.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Nam Bắc bang, Bang chủ!”

Hoán Hoa phu nhân ra bên ngoài rồi, ngẩng mặt nhìn lên mái nhà hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão nhân cất tiếng sang sảng như chuông đồng, âm thanh đó không hợp với vóc người nhỏ bé :

- Lão phu là Nam Bắc bang Bang chủ!

Hoán Hoa phu nhân rung rung người, lộ vẻ phẫn uất, tuy vẻ đó không thể nhìn thấy được nơi gương mặt bà sau lượt lụa đen che kín, tuy nhiên bà cố giữ trầm tĩnh hỏi :

- Hay quá! Già này từ lâu ngưỡng một thỉnh danh, chỉ mong có ngày được diện kiến để biết được bậc kỳ tài. Bất ngờ làm sao, hôm nay Bang chủ giá lâm, hân hạnh cho già biết mấy! Già hoan nghênh Bang chủ luyện được môn công vô địch thất truyền, tưởng đâu với môn công đó Bang chủ sẽ té thể, cứu dân, trái lại Bang chủ đem ra sử dụng với hạng tay sai của Hoán Hoa cung, thiết tưởng làm như vậy là mất đi oai phong của một người lãnh đạo, đường đường là bậc anh hùng, lại đi bức hiếp một thiếu nữ à?

Nam Bắc bang chủ bật cười ha hả :

- Bọn yêu nữ trong Hoán Hoa cung, tên nào đáng tội chết cả, lão phu hạ thủ nương tình như thế, kể ra cũng phúc đức cho nàng ấy rồi, người còn trách cứ lão phu làm sao được chứ?

Tiết Thiếu Lăng nhận ra, thỉnh âm của Bang chủ mừng rỡ như thỉnh âm của sư phó, chàng giật mình song thân vóc hai người, thì một cao, nhỏ thỏ, như vậy thì hẳn chẳng phải là một người rồi! Đã chẳng phải một người sao thỉnh âm lại giống nhau lạ lùng thế?

Hoán Hoa phu nhân giận đến run người, chiếc áo bên ngoài không gió mà lất phất, bà hừ một tiếng buông gọn :

- Hay quá! May mắn hôm nay Bang chủ đến đây, già xin lãnh giáo một vài chiêu xem sao!

Bang chủ giương tròn đôi mắt quát lớn :

- Nghe khẩu khí của người, ta nghĩ người là yêu nữ chúa trong Hoán Hoa cung. Ta đến đây hôm nay cốt để tìm người, đừng lo cái việc lãnh giáo, hãy chuẩn bị thọ hình là vừa.

Từ trên mái nhà lão nhân buông mình là đà đáp xuống, đứng cách phu nhân độ trượng.

Phu nhân trầm tĩnh vô cùng, dù đại địch đang ở trước mặt, bà vẫn giữ được oai phong đáng khiếp. Bà ung dung hỏi :

- Người có mối thù sâu với già chăng?

Bang chủ cao giọng :

- Lão phu sáng lập Nam Bắc bang, là cốt để tiêu trừ tất cả loài gian ác tàn độc trên giang hồ, đem thanh bình trở lại cho võ lâm, người là một kẻ hung bạo thì lão phu có bổn phận diệt trừ, đợi gì có thù hay không thù?

Tiết Thiếu Lăng nhận ra song phương tuy đối thoại với nhau, mỗi người đều ngầm vận công chuẩn bị ứng phó với nhau, như vậy cuộc ác đấu chẳng tránh khỏi khai diễn rồi.

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Bang chủ khoác loác quá!

Nam Bắc bang chủ hét :

- Yêu nữ chúa! Vắt chiếc nạ trên mặt đi!

Vắt chiếc nạ che mặt là đúng hơn, có lẽ trong lúc quá giận Bang chủ không cần lựa lời.

Phu nhân từ từ thốt :

- Rất dễ dàng, chừng như Bang chủ cũng mang mặt nạ kia mà!

Bang chủ quát :

- Gương mặt lão phu tự nhiên như vậy, đừng hồ đồ!

Phu nhân mỉm cười :

- Bang chủ muốn giấu mặt, chắc phải có ẩn tình gì chứ? Đã tự mình giấu mặt thật, sao còn muốn người khác vắt nạ?

Bang chủ hừ một tiếng :

- Lão phu muốn hạ thủ người tránh làm lạc đáng tiếc, nên cần nhìn rõ đối tượng có đúng là yêu nữ không. Hạng trặc nét lang tâm, tàn độc nhất định phải được diệt trừ tuyệt trên giang hồ!

Bang chủ mắng quá nặng, song lạ lùng thay phu nhân không giận mà còn cười khanh khách :

- Mắng đến hay! Lời nói phát biểu tâm trạng, nếu Bang chủ không có mối thù sâu với già, thì làm gì buông lời nặng nề như thế? Được rồi, già xin thành toàn tâm nguyện của Bang chủ, cho Bang chủ chết đi cũng không oán giận già, bởi kẻ nào thấy được mặt già, là tức khắc về châu Diêm chúa.

Tiết Thiếu Lăng phải thăm phục Hoán Hoa phu nhân trầm trù khí độ một cách phi thường, trên giang hồ hẳn chẳng có mấy tay làm được như bà.

Phu nhân đưa tay gạt nhẹ chiếc mạng che mặt.

Tất cả mọi người hiện diện đều a lên một tiếng sững sờ.

Trước mặt họ là một thiếu nữ, xinh đẹp tuyệt trần, với gương mặt đỏ phu nhân bắt quả chỉ ở vào trạc tuổi hơn hai mươi.

Bà chớp ánh thu ba, điểm nụ cười duyên hỏi :

- Bang chủ đã nhận ra già là ai chưa?

Già! Cái tiếng xưng hô đó, không phù hợp mây may với nhan sắc của bà.

Nam Bắc bang chủ rung động toàn thân, đôi mắt sáng ngời rít lên :

- Yêu nữ! Đúng là người!

Trong thoáng mắt lão nhóng mình lên, xương cốt kêu răng rắc, thân hình lão cao lên hơn tấc, bàn tay tả vung ra, một chưởng kinh bay tới.

Dĩ nhiên Bang chủ đánh ra chưởng đó với tất lực bình sinh.

Hoán Hoa phu nhân cười nhẹ :

- Biết lắm! Chúng ta là hai kẻ chẳng xa lạ gì nhau!

Bà ung dung vung chưởng nghênh đón thế công của Bang chủ.

Chưởng lực của bà vút đi, âm thầm nhẹ nhàng, không gây gió động, bàn tay dịu dàng, bắt quả bà chỉ vậy nhẹ, có điều hơi nhanh một chút thôi.

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Thì ra phu nhân chi lộ mặt thật là cốt để xác nhận một sự nghi ngờ, giữa bà và Bang chủ hẳn có một mối liên hệ gì, từ xa xưa, lâu lắm”.

- Bộp!

Tiếng chạm không vang lớn lắm giữa hai kinh lực, một âm nhu, một dương cương nhưng xoáy đảo không khí tại cục trường, trong khoảng rộng hơn trượng tròn. Bọn Tiết Thiếu Lăng đứng bên ngoài cơ hồ không giữ vững đôi chân.

Nam Bắc bang chủ tiếp đón chưởng lực của đối phương chừng như bị chấn động mạnh, mất thăng bằng chập chòn lùi lại một bước.

Lão nghĩ thầm :

- “Huyền Âm chưởng của yêu nữ quả nhiên lợi hại thật!”

Giữ vững tấn rồi, Bang chủ lại vung tay đánh tiếp chưởng thứ hai.

Phu nhân cũng chẳng hơn gì Bang chủ, Đại La thủ pháp đã dồn bà lùi lại một bước, bà chưa kịp phản ứng kế tiếp, chưởng lực của đối phương đã bức tràn qua như một sóng cuộn xem chừng mãnh liệt hơn lần đầu.

Tự nhiên bà phải giả tăng tiềm lực, phóng chưởng nghênh đón. Dù vậy bà vẫn điểm nụ cười không hề nao núng.

Bọn Tiết Thiếu Lăng bắt buộc phải lui ra xa xa, ngoài trượng hơn mới đứng vững.

Qua cái chạm lần thứ hai, song phượng còn trong thế quân bình.

Bang chủ sôi giận tràn hông, những đường gân hần vòng rõ rệt, những thớ thịt cuộn vun lên, trông lão như con mãnh thú hòm nuốt trứng con mồi ngon còn tằm xa.

Cứ cái tình hình này song phượng bên tám lạng, người nửa cân thì cuối cùng cả hai bên đều bị nguy hại như nhau, bên thắng cũng bị thương, bên bại hẳn đánh vậy rồi. Giang hồ gọi là lưỡng bại câu thương.

Nhưng biết vậy mà họ không dừng tay, bởi người nào cũng muốn trừ diệt đối phương, trừ diệt được rồi, có chết theo cũng vui.

Bang chủ hét lớn :

- Yêu nữ! Đã đến giờ người nạp mạng cho lão phu xử tội!

Vừa lúc đó Thiết Cô Bà đã khôi phục xong công lực, xông vào.

Cung chủ Hoán Hoa cung kinh hãi thét gọi :

- Thiết Cô Bà lùi lại ngay, bà chưa phải là đối thủ của lão đầu!

Thừa lúc Bang chủ chuyển hướng chưởng lực sang Thiết Cô Bà, phu nhân bước tới đánh ngang một chưởng.

Tiết Thiếu Lăng sôi giận hết lớn :

- Hèn! Đánh lên là hèn!

Tất cả cử động của người trong cuộc đều diễn ra đồng thời gian, riêng Bang chủ bật cười khanh khách, nhón mình lên một tấc, thân hình lại cao thêm một tấc, song chưởng cùng vung lên.

Tình thế hết sức nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Hòa Ngộ chống Ngụy

Cuộc chiến hỗn loạn như vậy, thật khó mà tránh được thể công của địch, chẳng rõ do chưởng lực của ai Bang chủ bị trúng một đòn noi hậu tâm, lão hự lên một tiếng lùi lại một bước.

Bên cánh đối phương Thiết Cô Bà bị tung bổng lên không, rơi xuống trong tư thế ngồi, mép miệng rùng rùng máu tươi.

Nam Bắc bang chủ lại đảo bộ bước tới hết :

- Yêu nữ! Lão phu chưa buông tha được người đâu! Nào tiếp chiêu!

Tiết Thiếu Lăng nhận ra, cứ mỗi chiêu sau, nối tiếp chiêu trước, Bang chủ lại gia tăng lực đạo một phần, chính điều đó làm chàng hết sức kinh ngạc, tự hỏi Bang chủ luyện môn công lực, lợi hại đến thế?

Nhưng dù Bang chủ cố gắng cách nào, cũng chẳng tạo được ưu thế rõ rệt đối với phu nhân.

Phu nhân vừa chống trả vừa cười nói :

- Thì ra Mật tông Đại La Thủ chỉ có vậy thôi! Bang chủ ơi đừng mong làm gì già này nổi!

Song phương lẫn xả vào nhau, cuộc đấu ác liệt gấp trăm ngàn lần lúc sơ khởi.

Thừa một sơ hở của Bang chủ, phu nhân phóng nhanh qua một chiêu kinh, khi phát giác ra thì không còn kịp thời ứng phó hữu hiệu nữa, Bang chủ chỉ vận dụng độ sáu bảy thành công lực, nghênh đón chiêu đó.

Tự nhiên sức phản ứng kém, Bang chủ chịu không nổi, phải chấp choạng lùi lại năm sáu bước.

Phu nhân tiến lên cười tươi thốt :

- Một chiêu nữa thôi Bang chủ!

Bỗng một tiếng quát lạnh lạnh từ bên trên mái nhà vọng xuống :

- Tiệp nhân xem chiêu của ta!

Bang chủ chưa kịp phản công, một kinh đạo bên trên bay vút xuống, đồng thời một bóng xanh xuất hiện tại cục trường.

Chiêu kinh của bóng đó đẩy bật lực đạo của phu nhân trở lại, phu nhân khiếp hãi tự hỏi :

- “Người này là ai công lực không kém Bang chủ Nam Bắc bang chút nào?”

Bóng xanh xuất hiện rồi vung tay công tiếp.

Hoán Hoa phu nhân vội xuất chiêu “Thiên Ngoại Phi Hồng”, nghênh đón chiêu “Nguyệt Di Hoa Ảnh” của bóng xanh.

Kinh lực song phương lại chạm nhau, cả hai cùng lùi lại một bước.

Rồi cả hai lại lẫn xả vào nhau, trước sau bóng xanh không thốt một tiếng nào, Hoán Hoa phu nhân vừa đánh vừa quan sát xem bóng xanh là ai.

Nhận ra bóng xanh là một thiếu phụ trung niên, Hoán Hoa phu nhân hét to :

- Dừng tay!

Đồng thời bà nhảy vọt ra khỏi vòng chiến.

Thiếu phụ áo xanh trầm giọng :

- Yêu nữ muốn gì?

Nhờ thiếu phụ trung niên dừng thân pháp, Tiết Thiếu Lăng mới nhận ra, chàng a lên một tiếng kêu khê :

- Có lẽ tất cả đã đến đây đông đủ rồi!

Phạm Thủ thấp giọng hỏi :

- Bà ấy là ai hà đại ca?

Bên ngoài thiếu phụ trung niên hướng sang phía Bang chủ thốt :

- Bang chủ thứ lỗi cho già, đáng lý già không chen vào cuộc tranh chấp này, ngăn trở hành động của Bang chủ, song trông thấy yêu nữ, già sôi giận cực độ, không thể dằn lòng.

Bang chủ vòng tay đáp :

- Phu nhân yên trí, phạm gặp kẻ hung ác, chẳng ai tránh khỏi sồi gận, muốn diệt trừ ngay, bốn Bang chủ đang thực hành việc trừ gian diệt bạo đấy.

Hoán Hoa phu nhân đứng đó nghe song phương đàm thoại, mỗi người mắng bà mấy tiếng, nghĩ cũng đáng thương hại quá.

Bà hừ lạnh một tiếng thốt :

- Hai vị muốn diệt trừ già, già sẵn sàng đón tiếp hai vị nhưng ít nhất cũng phải cho già biết danh tánh, để sau này có kẻ biết được phạm những tên vô lễ với già đều phải chết, và tên họ của kẻ chết đó là gì.

Bang chủ bật cười ha hả :

- Nam Bắc bang chủ, Táng Hoa phu nhân hai danh hiệu đó chẳng đủ để lưu lại hậu thế à?

Lời nói của Bang chủ thay cho Tiết Thiếu Lăng đáp câu hỏi của Phạm Thù.

Hoán Hoa phu nhân giật mình nhìn đăm đăm phu nhân trung niên :

- Táng Hoa phu nhân?

Táng Hoa phu nhân gật đầu :

- Đúng! Táng Hoa môn có phận sự hộ tống Hoán Hoa cung.

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Già đang chờ phu nhân làm cái việc đó. Nếu xét mình làm không xuể, cứ mời luôn Nam Bắc bang giúp sức.

Bỗng từ trên mái ngói, có tiếng nói vọng xuống :

- Cái mụ đó khoác loác quá chừng!

Giọng nói rất già, chứng tỏ người phát âm là một lão nhân.

Một lão nhân khác tiếp nói :

- Phải đó! Chính Nam Bắc bang chủ, Táng Hoa phu nhân hiệp sức lại mà chỉ ứng phó nổi bốn mươi chín chiêu của anh em ta, mụ già ấy dám chấp cả hai, lại cả quyết là thù thắng, thì chẳng hóa ra mụ ấy hơn hẳn bọn ta chăng?

Lão già trước thốt :

- Lão phu không tin mụ ấy hơn hẳn chúng ta!

Lão già đáp :

- Đành là chúng ta không tin rồi, nhưng cũng nên thử xem.

Lão già trước đề nghị :

- Anh em chúng ta cứ ngồi đây, xem thực sự mụ ấy có thắng nổi Bang chủ và Táng Hoa phu nhân hay chẳng, nếu mụ thắng thì mình xuống cũng chẳng muộn.

Lão già sau cười hì hì :

- Cơ huynh nói phải đấy! Trong vòng năm mươi chiêu, nếu mụ ấy thắng nổi hai người kia, thì mình xuống ngay!

Trong khi hai lão nhân đối đáp nhau, mọi người đều nhìn lên mái nhà.

Họ ở trạc tuổi cổ hy, một vị mặt tía, đầu trọc, râu thưa bạc trắng, vị kia tóc bạc phủ trùm vai, mặt trẻ như hài đồng.

Phạm Thù thì thầm bên tai Tiết Thiếu Lăng :

- Kỳ Liên nhị lão lại đến!

Bang chủ Nam Bắc bang và Táng Hoa phu nhân nhận ra hai vị ngay, riêng Hoán Hoa phu nhân thì chẳng biết họ là ai, tuy nhiên nhìn vào phong độ của họ, bà ta cũng thừa hiểu họ chẳng phải là tay vừa.

Bà thăm nghĩ :

- “Nam Bắc bang chủ có hẹn với họ đến đây chẳng, còn Táng Hoa phu nhân ngẫu nhiên mà đến hay là cũng có sự ước hẹn như vậy? Tình hình hôm nay nghiêm trọng cho ta vô cùng! Gặp một lượt bốn cao thủ, tưởng cho ta khó thủ thắng dễ dàng đây!”

Nhưng bà không nao núng, bà hừ lạnh một tiếng thốt :

- Già chẳng quản người đông người ít, nếu các vị cùng đến, thì cứ cùng vào, vào một lượt cho già khỏi phải tia từng người một.

Lão nhân mặt trẻ cao giọng :

- Cơ huynh có nghe không, mụ ấy gọi cả anh em chúng ta cùng vào cuộc cho vui.

Lão nhân đầu trọc xì một tiếng :

- Mụ ấy có xứng đáng cho chúng ta động thủ chẳng?

Một thiếu nữ vận y phục chần màu đen, hấp tấp bước đến bên cạnh Hoán Hoa phu nhân nghiêng mình báo cáo :

- Quân sư Nam Bắc bang là Trại Gia Cát tiên sinh muốn gặp mặt phu nhân!

Hoán Hoa phu nhân giật mình :

- Có đồng người không?

Thiếu nữ đáp :

- Tất cả năm người, kể luôn Trại Gia Cát.

Phu nhân buông gọn :

- Cho vào!

Thiếu nữ nghiêng mình chào lui ra. Không lâu sau nàng đưa Quân sư vào, vẫn mặc chiếc đạo bào bát quái, vẫn chiếc quạt lông nơi tay tả, vẫn đôi giày tiêu điều, đáng đáp ứng dung vô sự.

Hai bên Quân sư có hai gã đạo đồng, một cầm cổ kiếm, một cầm lệnh kỳ hạnh huỳnh.

Theo sau là Kiếm Sát Phùng lão tà, vận chiếc áo màu vàng, thanh kiếm rộng bản đeo nơi lưng, và Hắc Phong Quái Thân đầu đà, tóc dài phủ trùm vai vận áo đen.

Trại Gia Cát bước thẳng đến trước mặt Bang chủ nghiêng mình làm lễ thốt :

- Sơn nhân xin chào Bang chủ!

Phùng lão tà và Thân đầu đà cũng bước tới nghiêng mình chào.

Bang chủ đáp lễ xong hỏi :

- Làm sao Quân sư biết được lão phu ở tại đây mà đến tìm?

Trại Gia Cát không đáp ngay mà chỉ bật cười ha ha :

- Bang chủ thứ cho sơn nhân theo dõi!

Lão day qua Hoán Hoa phu nhân vòng tay :

- Từng nghe danh phu nhân, hôm nay sơn nhân mới có hân hạnh được hội diện!

Hoán Hoa phu nhân trầm lạnh giọng :

- Già cũng từng nghe Quân sư có tài vị bốc tiên tri, lập nên thành tích tại Phân cung Vu sơn, có lúc già định tìm Quân sư để tò lòng ngưỡng mộ.

Trại Gia Cát cười khanh khách :

- Sơn nhân đã đến đây rồi, chắc phu nhân khỏi đi tìm cho nhọc sức.

Lão day qua Táng Hoa phu nhân vòng tay thốt :

- Sơn nhân ngưỡng mộ thanh danh của phu nhân từ lâu, hận không có dịp nào được bái kiến tôn nhan!

Táng Hoa phu nhân đáp lễ :

- Tiên sanh nói quá lời. Giờ đây gặp nhau tiên sinh có điều chi chỉ giáo chăng?

Trại Gia Cát dặng hắng một tiếng :

- Đại thế giàng hồ hiện tại cảm như chia ba, sơn nhân muốn gặp phu nhân là để thực hiện tâm nguyện hòa Ngô diệt Ngụy.

Phạm Thù cười thâm :

- Luôn luôn lão cho mình là Gia Cát Lượng, lão cứ chiếu theo tình hình Tam quốc mà phân tranh, đoạt quyền nhà Hán mà nói! Rõ đáng buồn cười!

Bên trên nóc nhà lão nhân trọc đầu gọi lão nhân mặt trẻ :

- Cơ huynh lão ấy là ai?

Lão nhân đầu trọc mặt tía hừ một cái :

- Chứ người không nghe lão tự xưng là Trại Gia Cát sao?

Lão nhân mặt trẻ bật cười ha hả :

- Cũng giống Gia Cát Lượng đấy chứ, như đã sử đã tả! Tiểu đệ chưa từng nghe nói đến lão!

Lão nhân mặt tía gật đầu :

- Cũng chẳng lạ gì bởi trong mấy mươi năm nay chúng ta có tái nhập giang hồ đâu, làm gì biết được bọn hậu bối?

Trại Gia Cát ngẩng mặt lên cười nhẹ :

- Hai vị lão ca không biết sơn nhân, chứ sơn nhân thì thừa hiểu hai vị lão ca là những bậc kỳ tài từ mấy mươi năm trước.

Lão nhân mặt trẻ hỏi :

- Ngươi xưng hô bọn ta như thế nào?

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Người trong thiên hạ cảm như huynh đệ bốn biển một nhà, sơn nhân gọi hai vị là lão ca, như vậy có hợp chăng?

Lão nhân mặt tía hừ một tiếng :

- Ngươi ngông cuồng quá!

Biết rõ toàn thể mọi người tại đây đều liên kết thực lực chống bà, Hoán Hoa phu nhân nghĩ thầm trong cục diện hôm nay bà sẽ gặp dữ nhiều lành ít.

Nhưng bản tính cao ngạo trừ ra chết thì thôi, chứ còn một hơi thở nào bà nhất định chẳng nhượng bộ một ai.

Hướng chi bên ngoài bà đã cho bố trí trận thế chặt chẽ, thiết tưởng bọn này có tài giỏi đến đâu cũng không hy vọng tất số thoát khỏi vòng vây, ít nhất bà cũng hạ được hơn nửa số người, dù bà có bại mà họ bị kẹt đông người thì có khác nào chuyển bại thành thắng?

Bà lạnh lùng thốt :

- Chúng ta may mắn cùng gặp nhau ở tại đây, vậy cũng nên kết thúc những gì còn dang dở với nhau. Hoán Hoa cung xưa nay chưa hề mang tiếng là khiếp nhược, hai vị trên nóc nhà kia, nếu muốn thử tài, xin cứ xuống đây.

Trại Gia Cát cao giọng chặn lời :

- Có lẽ phu nhân ý tưởng vào trận thế bố trí bên ngoài nên thách thức tất cả mọi người? Bách Hoa đại trận không cảm chân nổi bọn này đâu, phu nhân à! Vừa rồi dọc đường sơn nhân có gặp mấy vị bằng hữu trong Táng Hoa môn, sơn nhân có chỉ điểm sơ lược cho họ biết trận thế của phu nhân, có mười hai cửa tử, cứ ẩn mình trong tàng cây cao, chực chờ phu nhân ra lệnh huy động trận thế là họ nhảy xuống, áp đảo những kẻ trấn đóng tại Thập nhị hoa môn, bọn trấn đóng bị hạ rồi, trận thế như rắn mất đầu, sẽ tê liệt, rồi từ tê liệt đến tan vỡ chẳng mấy chốc.

Hoán Hoa phu nhân khẽ gạt mình, không tưởng là Trại Gia Cát quá am tường trận thế của bà, bà quắc mắt hỏi :

- Người biết Bách Hoa trận của ta?

Trại Gia Cát cười lớn :

- Những trận đồ trong thiên hạ từ cổ đến kim đều nằm trong bàn tay của son nhân!

Hoán Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Đã biết trận thế chắc người thừa hiểu sự lợi hại ra sao chứ?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi! Bách Hoa đại trận đại khái hiệp Tứ tượng, phối với Bát quái Cửu cung, lồng trong Bách Hoa kiếm trận do phu nhân độc chế mà hình thành. Khi phát động trận thế liên lạc chặt chẽ, dù người vào trận có cánh cũng chẳng bay thoát. Nhưng son nhân đã đặt trên tầng cây tại mỗi cửa trận một người, sẵn sàng chế ngự kẻ thù trận. Do đó trận thế chẳng còn lợi hại nữa.

Hoán Hoa phu nhân lại hừ một tiếng :

- Những kẻ thù trận từng được huấn luyện cẩn thận, chẳng khi nào các người chế ngự nổi trong phút giây đầu. Qua phút giây đó rồi là toàn thể cục diện thế trận biến chuyển ngay, lúc đó các người trở thành những con thú trong màn lưới.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Phu nhân không tin son nhân sao?

Hoán Hoa phu nhân lắc đầu :

- Ta không tin!

Trại Gia Cát gật đầu :

- Phu nhân có lý do không tin, song son nhân đơn cử một vài vị, có lẽ phu nhân cũng thấy cái lý do tạo niềm tin cho son nhân.

Hoán Hoa phu nhân chú ý :

- Người thử kể tên cho ta nghe!

Trại Gia Cát trầm giọng :

- Phó bang chủ Nam Bắc bang, Quý Kiến Sầu Diêm Hoảng, Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long, Cửu Độc Nương Tử, năm vị thường son dân đó chuyên đánh vào năm cửa hướng Đông nam. Còn bảy cửa phía Tây bắc thì có những cao thủ trong Táng Hoa môn gồm có Bát Diện Lung Linh Thủ Đường Thủ Càn, Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông, Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý, Ác Cái Tiền Bình, Thiết Đàm Thẳng Trần Sơn, Lăng Vân Kiếm Quý Đình Phương, Nhập Vân Long Thường Duy Nhân. Thiết tướng những vị đó thừa sức áp đảo bọn trấn đóng mười hai hoa môn của phu nhân!

Táng Hoa phu nhân kinh ngạc, tự hỏi làm sao lão này biết được bảy vị cao thủ Thượng tân trang, chẳng lẽ tất cả đã cùng đến đây rồi?

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Những người đó có tay khá lắm, nhưng cùng một loạt sát diệt mười hai cao thủ trấn đóng tại mười hai cửa trận của ta, ta không tin là họ làm nổi!

Trại Gia Cát gật đầu :

- Cũng có thể như vậy lắm, song ít ra trận thế cũng bị dao động hơn nửa phần và phần lợi hại kém giảm ngay! Trong trường hợp đó chắc phu nhân cũng phải lo ngại chứ?

Hoán Hoa phu nhân nhìn khắp mọi người nhẹ gật đầu :

- Còn các người tại đây? Ít nhất cũng có một nửa số thọ hại!

Tiết Thiểu Lăng thâm nghĩ :

- “Bách Hoa đại trận lợi hại đến thế à?”

Trại Gia Cát mỉm cười đáp :

- Phu nhân đừng quên, phu nhân cũng còn tại đây, nếu bao nhiêu người hiện diện vây chặn, liệu phu nhân có thoát đi được chăng? Đối phương bao, phu nhân cũng bị hại như thường!

Hoán Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Người định dùng oai bức áp ta?

Trại Gia Cát cười lớn :

- Sơn nhân đã nói song phương cùng bị hại kia mà! Như vậy làm sao nói được là sơn nhân uy hiếp phu nhân? Cho nên bản ý của sơn nhân là song phương đình ước một hạn kỳ, để cùng nhau định phân hơn kém, tránh cho cái cảnh tổn thương nguyên khí của nhau trong hôm nay, bởi cuộc tranh chấp hôm nay dù có diễn ra, cũng chưa hẳn giải quyết được đại thể giang hồ.

Hoán Hoa phu nhân trầm ngâm một chút, rồi hướng sang Nam Bắc bang Bang chủ và Táng Hoa phu nhân hỏi :

- Hai vị nghĩ thế nào?

Bang chủ cao giọng :

- Lời đề nghị của Quân sư, tự nhiên lão phu thân danh phải đồng ý.

Táng Hoa phu nhân cũng gật đầu :

- Già tán thành ý kiến của Trại Gia Cát tiên sanh!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thân thế minh bạch

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Sang năm ngày mười chín tháng tư, tại Hoán Hoa Khê già xin chờ các vị!

Trại Gia Cát cười lớn :

- Một lời nói đã thành nhất định. Từ đây đến đó song phương thư thả chuẩn bị cho chu đáo.

Hoán Hoa phu nhân dạy lại bọn Tiết Thiếu Lăng, quắc mắt rực chiếu hung quang, buông giọng lạnh lùng :

- Ta đã nói với người như thế nào, hãy cố ghi nhớ. Bắt đầu từ hôm nay, người phải nghe theo lời ta, nếu người trái lời thì đừng trách ta tuyệt tình.

Bà trở vào miếu.

Phạm Thủ lấy làm lạ hỏi :

- Đại ca, tại sao bà ấy cố bức bách đại ca phải thoái xuất giang hồ?

Tiết Thiếu Lăng thờ dài :

- Chỉ có trời mới biết được ý bà ta!

Nam Bắc bang chủ chẳng cần nhìn theo Hoán Hoa phu nhân cao giọng thốt :

- Chúng ta cũng đi chứ?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Nơi đây yên tĩnh quá, miếu lại rộng mình nên mượn tạm nơi này nghỉ dưỡng sức một lúc, Bang chủ còn định đi đâu nữa?

Bang chủ trở mắt :

- Quân sư cho rằng Hoán Hoa phu nhân đã cho rút hết thuộc hạ đi rồi?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Nếu đúng theo chỗ dự liệu của tại hạ, thì bọn họ đã rút hết đi khỏi nơi này rồi.

Táng Hoa phu nhân hỏi :

- Vừa rồi tiên sinh đề cập đến Bách Hoa đại trận, có đúng là trận thế đó lợi hại lắm không?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Đúng vậy đó, phu nhân!

Kiểm Sát Phùng lão tà cười nhẹ :

- Theo ngu ý dù Bách Hoa đại trận có lồng trong Bách Hoa kiếm trận đi nữa, thì Bách Hoa kiếm pháp cũng chưa phải đáng sợ. Xưa nay lão này từng tự phụ là vô địch về kiếm thuật, cho nên lão chẳng hề tin rằng trên thế gian này có một kiếm pháp đáng cho lão ngán.

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý phụ họa :

- Tại hạ đồng ý kiến với lão Phùng.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Đánh rằng các vị am tường kiếm thuật, song từ xưa đến nay, có lẽ các vị chỉ song đấu, hoặc một đấu với vài ba người chứ trong Bách Hoa kiếm trận, một phải đấu với hàng chục, hàng trăm kiếm thủ, sử dụng song kiếm, mỗi cử động là hàng trăm nhát kiếm ngời lên, tất cả các nhát kiếm lại rập ràng ăn khớp, những kiếm thủ đó tài nghệ lại suýt soát địch chúng lại giao chuyển hoán chuyển với nhau, nhóm này công tới, nhóm kia lui thủ, thành thử luôn luôn khỏe, còn đối phương luôn luôn mệt. Thiết tưởng dù các vị là sắt, sắt cũng phải mòn, cho nên son nhân lo ngại là đáng, chính do điểm đó. Huống chi trận thế bao hàm âm dương biến hóa vô lường?

Táng Hoa phu nhân giật mình :

- Vậy là trận thế của yêu nữ khó phá thật?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Tuy nhiên son nhân có cách khắc chế, như son nhân đã nói với Hoán Hoa phu nhân. Cần có mười hai cao thủ chế ngự được mười hai người trấn đóng tại Thập nhị hoa môn là trận thủ loạn ngay.

Vừa lúc đó một đoàn người xuất hiện.

Đi đầu là một lão nhân mặt vàng như nghệ, vận áo đen, theo sau là Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long, Quý Kiến Sầu Diêm Hoảng, Tuyên Cẩm Đường, Tiết thần y, Tiết phu nhân, và Tiểu Loan, Tiểu Châu.

Tiết Thiếu Lăng không nhận ra người vận áo đen đeo mặt vàng là ai, chỉ thấy ánh mắt sắc vô cùng, chàng nghĩ đó là một người có thân phận khá cao trong Nam Bắc bang.

Cuối cùng là Ác Cái Tiền Bình, Vương Lập Văn, Kim Nhất Phàm, cùng các cao thủ khác trong Táng Hoa môn và bọn tỷ nữ, trong đó có Tiểu Quyên.

Người mặt vàng như sáp bước đến cạnh Bang chủ vòng tay chào :

- Bang chủ thứ cho các anh em đến tiếp viện chậm trễ!

Bang chủ cười lớn :

- Phó bang chủ khách sáo rồi! Các vị đến đây đông đủ, chắc cũng do ý tứ của Quân sư phải chăng?

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ :

- “Thì ra lão ấy là Phó bang chủ Nam Bắc bang!”

Phó bang chủ mỉm cười :

- Bang chủ đơn thân độc thân, ra đi bất ngờ, Quân sư hết sức lo sợ, liền đem cùng Phùng lão tà và lão Thân theo sau, dặn dò anh em chuẩn bị tiếp ứng, không ngờ đến đây rồi mọi việc đã kết thúc.

Trong khi Bang chủ và Phó bang chủ nói chuyện, Tiết Thiếu Lăng bước tới mừng nghĩa phụ và nghĩa mẫu, còn Vương Lập Văn thì bước tới mừng Táng Hoa phu nhân.

Trại Gia Cát mời tất cả mọi người vào trong điện, cho biết là sẽ có việc quan trọng cần nghị bàn.

Táng Hoa phu nhân hỏi :

- Bây giờ già phải làm sao đây? Tiên sinh có điều chi chi điểm chẳng?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Tự nhiên phải có việc cần, phu nhân mới vượt đường xa đến đây, mong gặp Bang chủ của sơn nhân, phu nhân chưa nói gì mà sao lại muốn trở về Thành Đô liền?

Tất cả đều vào trong điện.

Vì thiếu chỗ ngồi những người cấp dưới chạy đi tìm ván kê cho có đủ chỗ ngồi, trong khi các tỳ nữ lảng xảng thì Tiết Thiếu Lăng cũng đến bên cạnh Vương Lập Văn và Kim Nhất Phẩm, hàn huyên mấy câu và giới thiệu luôn Phạm Thủ với họ.

Nhưng mọi người vừa vào đại điện, bọn tỳ nữ chưa mang ván vào đến bên trong, trên mấy chiếc ghế do bọn Hoán Hoa phu nhân đang ngồi trước đó, đã có hai lão nhân đang ngồi.

Hai lão nhân đó chính là lão nhân mặt tía và mặt trẻ ở trên nóc nhà, chẳng rõ họ vào đây từ lúc nào?

Tuy tìm được ván kê chỗ ngồi song vẫn không đủ chỗ cho tất cả, nên có người ngồi, kẻ đứng.

Một đám người đông đảo như vậy, không ai gây nên tiếng động.

Lão nhân mặt trẻ cất tiếng trước :

- Thời gian ba tháng trôi đi rất nhanh, anh em lão phu đã theo dõi hai vị, để hỏi hai vị chữ lời nói ngày nào các vị đã làm tròn chưa? Một vị là Bang chủ, một người là Môn chủ, chẳng lẽ hai vị không giữ lời hứa?

Dĩ nhiên lời nói đó hướng về Bang chủ Nam Bắc bang và Táng Hoa phu nhân, trong một đêm nào họ gặp nhau trên đỉnh núi, sau cuộc so tài, cả hai cam kết mỗi người sẽ làm một việc cho hai lão nhân, giờ đây hai lão nhân nhắc lại.

Táng Hoa phu nhân đáp :

- Có khi nào chúng tôi quên đi lời hứa ngày trước!

Lão nhân mặt tía hỏi :

- Vậy vị nào hứa tìm Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu? Đã tìm ra chưa?

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Tìm ra rồi, song chẳng rõ Tang đại hiệp có chịu thừa nhận cho chẳng?

Lão nhân mặt trẻ hừ một tiếng :

- Tại sao y chẳng chịu thừa nhận chứ?

Táng Hoa phu nhân đáp :

- Chắc có một nguyên nhân nào đó!

Lão nhân mặt trẻ lại hừ lạnh :

- Nguyên nhân gì? Hiện tại y ở đâu chỉ cho bọn ta đi tìm y ngay!

Đến lượt Bang chủ cất tiếng :

- Phần tại hạ đã biết rõ tung tích của Phạm Xuân Hoa rồi!

Lão nhân mặt tía hân hoan ra mặt :

- Bang chủ tìm được tung tích của hân? Biết được Phạm Xuân Hoa rồi chẳng cần tìm Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu nữa!

Bang chủ trầm giọng :

- Bản ý của tại hạ là hy vọng nhị vị tiền bối khoan hạn cho một thời gian nữa.

Lão nhân mặt trẻ hỏi :

- Đã biết tin tức của Phạm Xuân Hoa, sao còn dân điền ngày tháng làm chi nữa?

Bang chủ cười khỏ :

- Bời sự tình chưa tiện tiết lộ!

Lão nhân mặt tía khoác tay hỏi :

- Đại ước Bang chủ muốn khoan hạn độ bao lâu?

Bang chủ đáp :

- Sau ngày mười chín tháng tư sang năm.

Lão nhân mặt trề phẩn nộ :

- Không được một ngày cũng không được. Anh em chúng ta đã nói là ba tháng, thì phải đúng ba tháng không được quá một ngày. Trừ ra các vị không giữ chữ tín thì lại khác! Nhất định hôm nay, ngay hôm nay thôi, các vị phải cho anh em ta biết rõ kết quả cuộc truy tầm mà các vị đã hứa.

Táng Hoa phu nhân liếc sang Bang chủ một thoáng đoạn hỏi :

- Ba tháng các vị đợi được, hai mươi năm qua, các vị đợi được, thì tám tháng nữa có lâu gì, các vị sao nỡ hẹp lượng? Nếu Bang chủ chưa tiết lộ được hẳn sự tình có nhiều uẩn khúc, chứ nào phải thoái thác đâu?

Người mặt trề hừ một tiếng :

- Lão phu đã nói không được là không được!

Bổng lão nhìn Tiết Thiếu Lăng, đôi mắt lão sáng rực lên, lão reo to :

- Kỳ lão nhi! Hắn đây rồi! Ha ha...

Không ai thấy lão cử động thân hình như thế nào chỉ thấy một bóng người chớp lên, Tiết Thiếu Lăng đã bị lão nắm cánh tay lôi về lòng lão.

Lão rít lên :

- Đến sư phó mà người cũng chẳng nhận ra à? Người từ đâu đến, đến bao lâu rồi sao người không chào hỏi bọn ta?

Bang chủ giật mình hấp tấp thốt :

- Tiền bối buông hắn ra, hắn không phải là Phạm Xuân Hoa đâu!

Lão nhân mặt trề hét to :

- Ai nói hắn không phải là Phạm Xuân Hoa chứ, vậy hắn là ai?

Tiết Thiếu Lăng bị kèm quá chặt trong lòng lão nhân, không phương gì vùng vẫy nổi, chàng kêu lên :

- Lão tiền bối...

Lão nhân hoành tay tát vào mặt chàng quát :

- Hai anh em ta giáo dưỡng người nên người, giờ đây người không nhìn sư tôn phải không? Người gọi ta là tiền bối à?

Bị tát vào mặt đau quá Tiết Thiếu Lăng không còn kêu la nổi nữa.

Tiết thân y và Tiết phu nhân sợ còn bị hành hạ thêm hấp tấp kêu lên :

- Hai vị đừng làm khó cho chúng tôi chứ! Nó là Tiết Thiếu Lăng chứ nào phải Phạm Xuân Hoa đâu?

Nam Bắc bang chủ cũng thốt gấp :

- Nhị vị tiền bối nhìn kỹ lại, hắn bất quá chỉ mười chín hai mươi tuổi, còn Phạm lão đệ ít nhất cũng bốn mươi tuổi, hai lớp người khác biệt quá xa, không thể lầm được!

Lão nhân mặt tía nhìn Tiết Thiếu Lăng bắt giắc giật mình gọi lớn :

- Lâm rồi, Liên lão nhi! Bang chủ nói đúng đấy hần là một tiểu tử mà!

Lão nhân mặt trẻ gương tròn mắt nhìn Tiết Thiếu Lăng vụt xô chàng ra khỏi lòng, lăm lăm :

- Kỳ quái! Kỳ quái! Trong thiên hạ sao lại có người giống người như đúc thế?

Bang chủ thờ dài :

- Hần là giọt máu của Phạm Xuân Hoa lão đệ, không giống sao được!

Tiết phu nhân sùng sốt, bất chấp lễ độ gào lên :

- Không! Nó là con già, nó không là con ai cả!

Bang chủ vòng tay hướng sang phu nhân :

- Xin lão tẩu bình tĩnh, nghe lão phu giải bày, sự tình dài dòng lắm!

Tiết phu nhân roi lệ thốt qua nước nở :

- Già không muốn nghe ai nói chi cả, nó là con già, già giữ nó, quyết giữ nó, chẳng ai bắt được nó!

Tiết thân y hoài nghi hỏi :

- Thực sự Bang chủ là ai?

Bang chủ ngẩng mặt lên không bật chuỗi cười dài, tiếng cười thâm khổ lắm sao! Rồi lão đưa tay cào gương mặt, một chiếc nạ rơi xuống, đoạn vòng tay thốt :

- Tiểu đệ là Tang Cửu đây, Tiết huynh!

Trời Nam Bắc bang chủ là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu! Thật là trên chỗ tượng trưng của mọi người, nhất là đối với Tiết Thiếu Lăng!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười, hướng sang hai lão nhân :

- Bang chủ đã thừa nhận rồi, phần việc của tôi kể như hoàn thành, nhị vị tiền bối không còn cho tôi không thủ tín nữa!

Táng Hoa phu nhân đã biết được điều đó, trước cả mọi người.

Tiết Thiếu Lăng bước tới quỳ xuống trước mặt Bang chủ :

- Sư phó!

Tiết thân y sững sờ kêu khẽ :

- Bang chủ là Tang đại hiệp!

Tiết phu nhân khóc to :

- Bang chủ là Tang đại hiệp, còn con gái của già đâu? Đại hiệp mang nó về tận phương trời nào rồi chứ?

Lão nhân mặt trẻ quắc mắt ngồi tĩnh quang nhìn trừng trừng Bang chủ gấp giọng hỏi :

- Bang chủ là Tang Cửu? Vậy Bang chủ là nghĩa huynh của tiểu đồ Phạm Xuân Hoa! Hiện tại hần ở đâu?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bang chủ, Bang chủ đỏ lẹ, vừa nắm tay Tiết Thiếu Lăng vừa đáp :

- Nghĩa đệ Xuân Hoa đã chết rồi!

Tiết Thiếu Lăng vừa biết mình là con của Phạm Xuân Hoa, lại nghe nói phụ thân đã mất rồi, toan hỏi nhưng lão nhân mặt tía đã cắt tiếng trước :

- Bang chủ có biết tiểu đồ vì sao mà chết chăng?

Bang chủ thê thảm vô cùng, mơ màng thốt với giọng u buồn :

- Hai mươi năm trước...

Lão nhân mặt trẻ hấp tấp hỏi :

- Xuân Hoa đã chết cách đây hai mươi năm? Kẻ nào sát tử hân?

Bang chủ từ từ thuật lại :

- Hơn hai mươi năm trước trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên hiệp sĩ, chuyên can thiệp vào những việc bất bình, thiếu niên có võ công cao cường, khôi ngô tuấn tú, chỉ trong vòng một năm, thiếu niên tạo được một thanh danh lừng lẫy, giang hồ đặt cho ngoại hiệu là Ngọc Toan Nghê. Thiếu niên chính là Phạm Xuân Hoa lão đệ. Trong thời gian đó tại hạ chưa quen biết gì với Phạm lão đệ, nhưng hằng ước mong sẽ có một ngày nào đó, tìm gặp nhau để kết giao. Phạm lão đệ ẩn hiện như bóng ma, muốn tìm gặp cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Lão nhân mặt trẻ chặn lại :

- Ta nghe nói hân cùng Tang Cửu kết nghĩa kim lan, có lẽ ngày nay Bang chủ định giấu diếm việc đó chăng?

Bang chủ cười khỏ :

- Xin tiền bối bình tĩnh nghe tại hạ nói tiếp!

Rồi Bang chủ kể :

- Phạm lão đệ vắng bóng trên giang hồ mấy năm, võ lâm hầu như quên hẳn người thiếu niên tài tuấn đó. Mãi cho đến lúc cách đây mười chín năm, nhân có việc đi ngang qua Quý Châu, trong một vùng núi non hiểm trở, tại hạ lâm bệnh ngặt xiêu dọc đường, nhờ Phạm lão đệ cứu nạn, do đó mới trở thành huynh đệ.

Lão nhân mặt trẻ hỏi :

- Tại sao Xuân Hoa lại ở Quý Châu?

Lão nhân mặt tía tiếp lời :

- Nghe nói hân cùng một liễu đầu trong Bách Hoa cốc trốn đi, có lẽ cả hai ẩn náu trong vùng núi non thuộc Quý Châu, đáng lý ra hân phải trở về Kỳ Liên sơn với chúng ta!

Người mặt trẻ nổi giận :

- Cũng tại người bình nhật nghiêm khắc quá, hân làm sao mà dám về?

Lão nhân mặt tía trầm giọng :

- Ta đã nói liễu đầu đó có cái ơn cứu mạng Xuân Hoa, tự nhiên ta phải biết châm chước cho cả hai chứ?

Lão nhân mặt trẻ hừ một tiếng :

- Hân làm sao biết được người châm chước hay không châm chước? Bây giờ nói ra phỏng có ích lợi gì?

Cả hai tranh biện một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Nam bút bắc tiêu

Chờ cho hai lão nhân dịu lại, Hắc Thánh Du Long tiếp :

- Tại hạ vào Xuân Hương cốc, nơi ẩn cư của vợ chồng Phạm lão đệ, hai vợ chồng mới thuật lại cho tại hạ nghe, tại sao lại tìm đến nơi này ẩn cư. Thì ra trong thời gian Phạm lão đệ tuyệt tích trên giang hồ là thời gian bị Hoán Hoa yêu nữ bắt về Bách Hoa cốc, dùng mọi biện pháp buộc Phạm lão đệ phải vầy duyên với mình. Phạm lão đệ nhất mực từ chối, yêu nữ bỏ đói bỏ khát, cung nữ Hương Lăng có phận sự chu cấp ăn uống hàng ngày cho Phạm lão đệ, thấy thế bất nhẫn, mới tìm cách đưa lão đệ trốn đi, chính nàng cũng bỏ cùng đi theo. Cả hai mền nhau vì tài, cảm nhau vì ân, trở thành đôi vợ chồng rất tương đắc. Họ ngăn võ công của yêu nữ nên phải sống ẩn cư chốn núi sâu, chỉ đến đêm mới xuất ngoại tầm thực vật, còn ban ngày thì đóng cửa, giấu mặt, giấu mày, khó sờ biết bao nhiêu.

Lão nhân mặt trẻ chặn lại :

- Nhưng Bang chủ nói rằng hấn đã chết?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Phải, ba năm sau Phạm lão đệ chết! Ba năm sau là cách đây mười lăm năm, tại hạ đang ở tại nhà Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão tại Nhạc Ly sơn...

Hắc Thánh Du Long đưa tay chỉ Phó bang chủ rồi tiếp :

- Không rõ tại sao tại hạ vụt nhớ đến Phạm lão đệ và nhất định phải đi Quý Châu, gặp Phạm lão đệ mới yên lòng.

Tiết Thiếu Lăng bây giờ mới biết Phó bang chủ là Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão.

Lão nhân mặt trẻ giục :

- Bang chủ thuật gấp đi!

Hắc Thánh Du Long thở dài :

- Tại hạ đến Quý châu thì mọi sự đã rồi.

Lão nhân mặt tía vội hỏi :

- Đã rồi là làm sao? Xuân Hoa chết?

Hắc Thánh Du Long roi lệ :

- Phạm lão đệ nằm dài nơi ngưỡng cửa mặt biến sắc xanh hai mắt lồi ra, bên cạnh có thanh cương kiếm, thân kiếm gãy, chừng như bị một loại chỉ công chạm vào, Phạm lão đệ đã chết, không lâu lắm trước khi tại hạ đến.

Lão nhân mặt trẻ hỏi gấp :

- Hấn chết làm sao?

Hắc Thánh Du Long đáp :

- Trúng một chưởng nơi ngực tâm mạch đứt.

Lão nhân mặt trẻ lại hỏi :

- Bang chủ biết hung thủ?

Hắc Thánh Du Long cứ thuật tiếp :

- Tại hạ lấy làm lạ, sao chẳng thấy vợ Phạm lão đệ đâu cả, vội vào nhà sau, mới phát giác ra Hương Lăng cũng chết, nằm trên giường, bên cạnh có một hài nhi lên ba, mang thương thể trầm trọng. Kiểm soát qua tình trạng của Hương Lăng, tại hạ nhận thấy nàng bị chưởng kinh đánh từ sau lưng tới, có lẽ lúc đó nàng dùng lưng che chở cho hài nhi, nàng bị hung thủ dùng một loại âm nhu chưởng pháp đánh chết, dư lực của chưởng kinh đi xuyên qua ngực nàng gây thương thể cho hài nhi hết sức trầm trọng.

Lão nhân mặt tía giật mình lắm nhảm :

- Trong thiên hạ chỉ có Huyền Âm chưởng pháp là có thể xuyên ngang qua người làm thương tổn luôn đến hài nhi trong lòng nàng! Kẻ nào độc ác thế, luôn đến một đứa trẻ mà chẳng biết thương xót?

Tiết Thiếu Lăng kêu lên :

- Có phải sư phó đang thuật lại việc của song thân đệ từ chẳng?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Phải! Và hài nhi đó chính là người!

Tiết Thiếu Lăng rú lên một tiếng, ngã ra bất tỉnh.

Phạm Thủ kinh hãi, lướt nhanh tới bế xốc chàng lên gọi :

- Đại ca! Đại ca!

Hắc Thánh Du Long vội bước tới điểm gấp vào mấy huyệt đạo trên người chàng, chàng tỉnh lại mở mắt ra khóc thê thảm.

Lão nhân mặt trẻ an ủi :

- Có hai anh em ta đây, nhất định kẻ nào gây nên thảm tử cho song thân của người kẻ đó phải đền tội! Người cứ yên trí!

Tiết Thiếu Lăng rít lên :

- Chính tay tôi phải tự tay moi gan, cắt đầu kẻ đó mới hả giận!

Hai lão nhân gật đầu.

Hắc Thánh Du Long kể tiếp :

- Tại hạ chẳng còn làm gì được hơn, đành đào huyệt mai táng thi hài vợ chồng Phạm lão đệ trước ngôi nhà đá rồi bế hài nhi đi tìm thầy chữa trị. Trong thiên hạ chỉ có Tiết thần y là có thể chữa trị thương thế đó, mà Tiết thần y thì ở tận Cô Tô, đường xa vạn dặm, từ Quý Châu đến Cô Tô ít nhất cũng phải mất chín mươi hôm. Khốn nỗi hài nhi thì có thể chết bất cứ lúc nào. Dù sao thì tại hạ cũng đành phải tận dụng sức mình, mong cứu sống giọt máu của Phạm lão đệ. Tại hạ bế hài nhi khởi hành ngay, dọc đường còn phải luôn đặt tay nơi hậu tâm của hân, chuyển công lực cảm hơi thở, bảy ngày sau tại hạ đến Cô Tô, trong bảy hôm đó tại hạ chỉ uống nước cảm hơi, tuyệt nhiên chẳng ăn một thức gì...

Ai nghe cảnh đó mà chẳng đau lòng?

Dừng lại một chút lắng dịu cơn xúc động trào dâng, Hắc Thánh Du Long kể tiếp :

- Đến nơi tìm gặp Tiết thần y, nhưng Tiết thần y từ chối không chịu chữa trị mặc dù đoán đúng thương thế.

Tiết thần y vội thốt :

- Tiểu đệ thọ ơn Tang huynh cứu mạng, hằng mong gặp gỡ để đáp đền, nếu lúc đó Tang huynh nói thật lại lịch mình, thì tiểu đệ đâu từ chối? Tại Tang huynh giỏi thuật cải sửa dung mạo nên tiểu đệ chẳng nhận ra.

Trước kia Tiết thần y có chữa trị cho Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ hiện đang sung chức Tổng giám trong Phân cung Quân Sơn. Vì chữa trị cho Nam Cung Vô Kỵ nên Tiết thần y bị bọn Long Môn ngũ quái oán thù, tìm lão sanh sự may nhờ Hắc Thánh Du Long giải cứu, thoát chết nơi tay bọn Ngũ quái.

Phân Tang Cứu thì luôn luôn xuất hiện trên giang hồ với nhiều gương mặt giả, nên Tiết thần y chẳng nhìn ra.

- Trong con cấp bách, tại hạ có viết một chữ Cứu trên mặt bàn, mong Tiết huynh nhớ lại việc xưa, nhưng Tiết huynh không chữa.

Tiết thần y gật đầu :

- Mãi đến khi Tang huynh đi rồi, tiểu đệ mới phát hiện ra.

Hắc Thánh Du Long tiếp :

- Vừa lúc đó lệnh ái chấp chững bước ra, tại hạ bỗng nảy sinh một ý kiến, đổi người, vội bế xốc lệnh ái đặt hài nhi lên bàn, đồng đặc báo Tiết huynh chữa trị cho hài nhi, năm sau tại hạ mang lệnh ái lại trả.

Tiết phu nhân hấp tấp hỏi :

- Rồi con gái già ra sao?

Hắc Thánh Du Long vòng tay :

- Vì để mất lệnh ái tại hạ không còn mặt mũi nào trở lại nơi hẹn bên Thiên Tân kiều trong thành Lạc Dương! Và tại hạ phải giả dạng lão tước hoa vào làm việc trong quý gia đình để truyền thụ võ công cho hài nhi!

Tiết thần y kêu lên :

- Vậy ra lão tước hoa là Tang huynh?

Tiết phu nhân rít lên :

- Con gái già mất tích! Trời!

Hắc Thánh Du Long lại vòng tay :

- Tại hạ xin tạ lỗi với lão tẩu. Sau khi bồng lệnh ái trên con đường về, tại hạ gặp một nữ lang, vận cung trang, đón chặn, hỏi tại hạ có phải từ Xuân

Hương cốc đến chẳng. Tại hạ giết mình, nàng ấy lại nói là có đọc dòng chữ do tại hạ lưu lại trên vách nhà của Phạm lão đệ, đó là mấy chữ: mười năm sau sẽ báo mối thù này.

Nàng nhân đọc dòng chữ đó, nên theo dõi tại hạ, nàng thấy lĩnh ái trong tay tại hạ, định ninh là máu huyết của Phạm lão đệ nên định sát hại luôn cho tuyệt hậu hoạn.

Tự nhiên có khi nào tại hạ chấp nhận cho nàng thi hành thủ đoạn đó, hơn nữa rất có thể nàng là thủ phạm kia mà. Tại hạ đặt lệnh ái nơi cội cây, cho rảnh tay, rồi cùng nàng giao chiến. Tại hạ vì mất quá nhiều công lực sau mấy ngày đêm chịu đói khát, vượt dặm dài, cuối cùng bị nàng đánh ngã bất tỉnh nhân sự. Đến khi mở mắt ra, thì lĩnh ái đã mất dạng rồi, mà bên cạnh mình thì lại có hoàn thuốc Tuyết Sâm đơn.

Tiết phu nhân rít lên :

- Nàng ấy đã sát hại con gái của già?

Rồi bà khóc òa lên.

Tiết thân y không yếu lòng như vợ, vội vàng hỏi :

- Rồi sau đó?

Hắc Thánh Du Long tiếp :

- Trong khi hôn mê chừng như tại hạ có nghe tiếng niệm Phật và khi tỉnh lại thấy có hoàn thuốc, tại hạ uống liền. Nhìn qua cội cây thấy mất lĩnh ái tại hạ hết sức kinh hoàng, tìm mãi chung quanh vùng song chẳng gặp ai. Tại hạ nhớ rõ nữ lang sử dụng kiếm pháp Bách Hoa, và tại hạ bị nàng đánh trúng một Huyền Âm Cửu Chuyển chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Truyền Đăng đại pháp

Hắc Thánh Du Long tiếp :

- Tìm khắp nơi, chẳng thấy lĩnh ái đâu cả, tại hạ trở lại cội cây, bất giác nhìn xuống mặt đất có phủ một lượt cát mỏng, trên mặt cát có hàng chữ: “Bé gái họ Phạm tạm thời bản ni thu nhận, mang về am nuôi dưỡng. Mười năm sau bản ni sẽ giúp nó hoàn thành tâm nguyện”.

Tiết phu nhân thở phào :

- A di đà Phật! Như vậy là con Châu Châu của già còn sống, nó được vị sư thái nào đó nuôi dưỡng! Nó không chết nơi tay yêu nữ!

Tiết thân y tuy đã nghi ngờ xong vẫn hỏi :

- Ai đã lưu lại dòng chữ đó?

Hắc Thánh Du Long cười lớn :

- Tiết huynh không đoán ra sao? Chính là Thiên Sơn thần ni đó! Chỉ có Thiên Sơn thần ni mới có Tuyết Sâm đơn, chỉ có thần ni mới đánh đuổi được yêu nữ mang lĩnh ái đi!

Đột nhiên Phạm Thù khóc òa lên, nhào vào lòng Tiết phu nhân nức nở :

- Mẹ! Cha! Con đây! Con là Tiết Châu đây! Mười ba năm nay con nhờ sư phó hoạn dưỡng, mười ba năm nay con cam tội bất hiếu!

Tiết Thiếu Lăng giết mình, vợ chồng Tiết thân y giết mình, mọi người đều giết mình.

Một chàng trai anh tuấn lại nhận mình là gái, lại nhận mẹ, nhận cha.

Tiết phu nhân trở mặt kêu lên :

- Người... người không phải là Phạm thiếu hiệp? Người là Tiết Châu? Trời! Có thể như thế chẳng?

Phạm Thù càng khóc lớn :

- Con đây, con là Tiết Châu đầu mẹ! Lúc thần ni cho con hạ sơn, người có cho biết lai lịch của con, và trên thế gian này chỉ có Tang đại hiệp mới chứng minh được sự tình của con! Người còn dặn con, trước hết phải tìm gặp được Tang đại hiệp sau đó mới nghĩ đến việc gặp mẹ, gặp cha.

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Thần ni cứ tưởng lệnh ái là giọt máu của nhà họ Phạm! Bây giờ Tiết huynh và lão tẩu đã biết sự thật rồi, chắc cũng không nỡ trách tại hạ nữa!

Thích chí quá đại hiệp bật cười ha hả.

Tiết phu nhân mắt đầm lệ, nhưng miệng cười tươi, kéo Phạm Thủ vào lòng, thốt :

- Con! Bao lâu nay mẹ khổ lòng biết bao! Mẹ cứ tưởng kiếp này chẳng bao giờ có lúc trùng phùng! Mẹ cao hứng vô cùng!

Tang đại hiệp cao giọng :

- Ngày nay gia đình Tiết huynh hiệp phố châu hoàn, Phạm Thiếu Hoa cũng minh bạch thân thế, thì những danh từ Phạm Thủ và Thiếu Lăng nên vứt bỏ là hơn!

Phạm Thiếu Hoa nhìn sư phó với ánh mắt biết ơn gật đầu.

Hương Hương hân hoan ra mặt :

- Giờ thì nhị thơ rồi, chẳng phải nhị ca nữa!

Kỳ Liên nhị lão sau khi nghe Bang chủ Hắc Thánh Du Long tóm lược sự tình, cùng nhau bàn luận một hồi, đoạn lão nhân mặt tía gọi Phạm Thiếu Hoa :

- Lại đây tiểu tử!

Phạm Thiếu Hoa vội đưa tay áo lau mặt bước tới.

Lão nhân mặt tía hỏi :

- Thế ra trước kia người là Bạch Thiếu Huy?

Phạm Thiếu Hoa gật đầu :

- Đồ tôn nhờ Cửu Nghi tiên sinh cải sửa dung mạo, đổi tên là Bạch Thiếu Huy để che mắt bọn địch giang hồ!

Lão nhân mặt tía lại hỏi :

- Người cùng nàng ấy có tập luyện Kỳ Liên song thức chứ?

Phạm Thiếu Hoa lại gật đầu :

- Có!

Lão nhân mặt tía lại mỉm cười :

- Được lắm!

Lão hướng qua Hắc Thánh Du Long :

- Bang chủ!

Hắc Thánh Du Long nghiêng mình :

- Tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Lão nhân mặt tía thốt :

- Cách đây ba tháng anh em lão phu có truyền cho đôi thiếu niên nam nữ này, một tuyệt học dày công nghiên cứu trong mấy mươi năm dài, có cái tên là Kỳ Liên song thức. Môn học đó hiệp lại thì trở thành vô địch trong thiên hạ, phân ra thì mất mạng dễ dàng, lúc truyền dạy anh em lão phu có cảnh cáo, học thì học không học thì thôi, nếu học thì phải đủ đôi mới sử dụng được, bằng một người thì khó tránh khỏi bất đắc kỳ từ...

Lão nhân mặt tía tiếp :

- Lúc đó lão phu có nói, tốt hơn hết là vợ chồng, bằng chẳng phải là vợ chồng thì đồng bào huynh đệ, sau cùng là đồng môn sư huynh đệ, có những liên hệ đó mới nên học. Cả hai chỉ là bằng hữu, nghe lão phu nói như vậy rồi, liền kết nghĩa thành huynh đệ với nhau.

Lão nhân mặt tía tiếp :

- Hiện tại tình hình biến chuyển như thế này, một đã trở thành nữ rồi thì theo ý lão phu, Bang chủ nên thành toàn cho họ.
- Hai vị muốn đôi nam nữ đã thân nhau trở thành thân hơn, thành vợ thành chồng với nhau.

Hắc Thánh Du Long cười lớn :

- Hai vị tiền bối phân phó, tự nhiên tại hạ phải vâng, nhưng chưa rõ ý kiến của Tiết huynh như thế nào?

Tiết thân y sáng mắt đáp ngay :

- Lão phu toàn bằng Tang đại hiệp chủ trương!

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Hay lắm chúng ta là người trong võ lâm, một lời nói nhất định phải thành!

Trại Gia Cát chen vào :

- Bang chủ! Vai trò mai dong, Bang chủ phải nhường cho thuộc hạ chứ? Chẳng lẽ một mình Bang chủ kiêm nhiệm vừa chủ hôn vừa Nguyệt lão?

Nhưng Phạm Thiếu Hoa nào có để ý đến việc tác thành đó đâu, thù cha mẹ đang nung nấu tâm tư, chàng cao giọng thốt :

- Hai vị sư tổ ơi! Ngày nào chưa trả xong huyết hải thâm thù, đồ tôn không nghĩ đến việc lập gia thất!

Lão nhân mặt tía gật đầu :

- Đã có hai ta lo liệu cho người, sợ gì thù hận không báo phục?

Phạm Thiếu Hoa kêu lên :

- Nhưng phải do chính tay đồ tôn, đâm mũi kiếm vào tim yêu nữ, có như vậy lòng hiếu tử mới được lắng lắng..

Lão nhân mặt trẻ cũng gật đầu :

- Hai người đã luyện tập Kỳ Liên song thức, thì phải trở thành vợ chồng với nhau mới hợp với luật tương phối chứ, có như vậy mới mong báo được thù, ngoài ra hai ta còn thừa cơ giúp giết...

Lão nhân mặt tía gọi lão nhân mặt trẻ :

- Liên huynh, hấn muốn chính tay khơi dòng máu thù nhân.

Lão nhân mặt trẻ đáp :

- Ý muốn của hấn đáng ngợi lắm!

Lão nhân mặt tía lắc đầu :

- Đành rằng hấn có võ công cao, nhưng căn cơ còn thiếu bậc quá dù hợp sức với nàng kia cũng chẳng chống lại nổi yêu nữ.

Lão nhân mặt trẻ hừ một tiếng :

- Còn chúng ta đây chi!

Lão nhân mặt tía lại lắc đầu :

- Chính hấn muốn tự tay hạ yêu nữ, chúng ta nhúng tay làm sao được? Hấn không muốn chúng ta thay hấn làm cái việc đó mà.

Lão nhân mặt trẻ cười nhẹ :

- Hấn là đồ tôn của chúng ta, giúp hấn là một việc rất hợp lý, hấn từ khước là từ khước làm sao? Không lẽ cái chết của Phạm Xuân Hoa chẳng phải là mối thù của chúng ta? Bốn phận làm sư tôn không cho phép ta tọa thị bàng quang được!

Lão nhân mặt tía gật đầu :

- Tuy nhiên chúng ta phải hoàn thành tâm nguyện của hấn, chính hấn phải đương trường đối địch với yêu nữ, chúng ta đứng bên ngoài tùy cơ giúp sức.

Cái khó cho chúng ta là hấn chưa đủ sức đương trường đối địch.

Lão nhân mặt trẻ thốt :

- Thì chúng ta tìm biện pháp...

Lão nhân mặt tía mỉm cười :

- Biện pháp nào có thể giúp hấn đủ sức nghinh chiến với yêu nữ? Đệ định như thế này!

Lão nhích lại gần lão kia, cả hai thì thầm với nhau một lúc rồi cùng gật đầu.

Rồi lão nhân mặt tía ngẩng mặt lên gọi Hắc Thánh Du Long :

- Anh em tại hạ muốn nhờ Bang chủ một việc!

Hắc thánh đáp nhanh :

- Nhị vị tiền bối cứ phân phó, tại hạ xin tuân hành.

Lão nhân mặt tía tiếp :

- Anh em lão phu muốn ở lại đây nghỉ ngơi một lúc, nhờ Bang chủ ra lệnh cho tất cả mọi người đừng ai làm kinh động anh em lão phu, dù có việc gì quan trọng cũng phải chờ sau khi vãng thái dương khuất dãy núi Tây. Đồng thời phái mấy người canh gác bên ngoài, làm hộ pháp cho anh em lão phu, chẳng hay Bang chủ có thể giúp cho việc đó được chăng?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Được lắm chứ, nhị tiền bối yên tâm!

Cả hai đứng lên lão nhân mặt tía nhìn Phạm Thiếu Hoa bảo :

- Tiểu tử! Đi theo bọn ta!

Phạm Thiếu Hoa lại nhìn Hắc Thánh Du Long ngầm hỏi ý kiến.

Hắc Thánh Du Long biết rõ nhị vị tiền bối muốn truyền một môn nội công kỳ diệu gì đó cho chàng nên hết to :

- Hai vị tiền bối đã bảo sao người còn đứng đó?

Phạm Thiếu Hoa vâng một tiếng, bước theo hai lão nhân liền.

Táng Hoa phu nhân lúc đó đứng lên thốt :

- Hoán Hoa yêu nữ đã ước định thời gian so tài cao thấp rồi, hiện tại chẳng còn việc gì đáng bàn luận nữa, vậy già xin trở lại Thành đô chuẩn bị chờ đón quý vị.

Hắc Thánh Du Long vòng tay cảm tạ :

- Quý môn chấp nhận liên thủ, chống lại Hoán Hoa cung tại hạ hết sức cảm kích thịnh ý của phu nhân, giờ đây chúng ta tạm biệt nhau, sang năm đúng ngày hẹn ước, tại hạ cùng toàn bang sẽ kéo đến Thành đô, quấy nhiễu phu nhân thêm một lần nữa!

Táng Hoa phu nhân mỉm cười :

- Bang chủ khách sáo quá, yêu nữ là kẻ thù chung của toàn thể võ lâm, phạm ai tôn trọng công đạo cũng hăm hở diệt trừ, có chi đâu mà Bang chủ khen tặng quá đáng? Tang Hoa môn từ nay sẽ xin đặt dưới quyền sử dụng của Trại Gia Cát tiên sanh.

Trại Gia Cát đứng lên vòng tay thốt mấy lời khiêm nhượng.

Táng Hoa phu nhân lưu Kim Nhất Phàm lại bên cạnh Trại Gia Cát hầu làm liên lạc viên giữa hai tổ chức, rồi bà cùng Vương Lập Văn, Từ Quyên chào biệt mọi người, rồi miếu đi liền.

Còn lại những người trong Nam Bắc bang, Trại Gia Cát dẫn tất cả ra đại diện, chỉ còn lại một mình Hắc Thánh Du Long ở lại hậu điện, làm hộ pháp cho Kỳ Liên song lão, vòng ngoài miếu có mấy cao thủ khác phòng ngự.

Phi Thử Đái Lương và Địa Hành Tôn Tra Quý phụ trách việc com nước.

Đến bữa ăn trưa, Phạm Thiếu Hoa cũng chưa ra ngoài.

Rồi vàng thái dương chếch dần về phía Tây, hoàng hôn sắp xuống, bỗng có tiếng vũ khí chạm nhau xoang xoảng từ dãy nhà sau vọng đến đại điện.

Trại Gia Cát cau mày :

- Gian tế đâu lại đến trong lúc đêm chưa về, chẳng sợ quá lộ liễu sao?

Hắc Phong Quái Thân đầu đã hừ một tiếng :

- Hay là Hoán Hoa yêu nữ trở lại mong phục thù?

Trại Gia Cát lắc đầu :

- Không thể có việc đó bởi vì quanh đây Hạo Thiên Cầu Thạch Long Trung đã thả ra hàng trăm con chó ngao, nếu có người lạ, hẳn chúng sủa rộ lên rồi, chúng ta có nghe tiếng sủa nào đâu? Hẳn nhiên gian tế không đông người lắm, nên mới lọt qua hàng rào chó một cách dễ dàng như vậy. Bây giờ Thân hộ pháp và Diêm hộ pháp hãy ở lại đây, phòng ngừa mặt này, để sơn nhân bước ra sau xem như thế nào.

Tiết thân y, Tiết Châu Nhi, Hương Hương, Tiểu Ngọc, Tiểu Châu đều nghe rõ tiếng vũ khí va chạm, tất cả cùng đứng lên.

Tuyên Cẩm Đường thốt :

- Thuộc hạ xin đi theo Quân sư!

Tiết Châu Nhi dạy lại Tiết phu nhân :

- Mẹ để cho con vào đó xem sao!

Nàng nóng lòng vì ở phía hậu có Phạm Thiếu Hoa, biết đâu chẳng có điều gì bất tường xảy ra cho chàng.

Đoàn người do Trại Gia Cát dẫn đầu, đi suốt con đường hành lang, đến sân lộ thiên, họ nghe tiếng vũ khí chạm nhau rất lớn, từ trên nóc nhà vọng xuống.

Tất cả cùng nhìn lên, thấy kiếm sát Phùng lão tà đang giao đấu với một nữ nhân vận áo xanh, cuộc đấu đang trong thế quân bình.

Nữ nhân sử dụng trường kiếm, đường kiếm linh hoạt vô cùng, ngang nhiên nghênh đón thanh kiếm to bản của Phùng lão tà.

Cuộc đấu của hai tay kiếm đó làm kinh động đến bọn Trại Gia Cát, dĩ nhiên cũng là kinh động đến Hắc Thánh Du Long, song lão không ra mặt, bởi còn phải làm hộ pháp cho Kỳ Liên nhị lão sợ địch dùng kế diệu hổ ly sơn, lừa lão ra ngoài rồi thỉnh linh xung kích hai lão nhân trong khi cả hai vận công truyền nghệ.

Trại Gia Cát vào đến nơi, ngẩng mặt lên cao giọng gọi :

- Nhị vị dừng tay!

Phùng lão tà vội lui ra khỏi vòng chiến, vòng tay cúi chào :

- Quân sư mới đến?

Trại Gia Cát hỏi :

- Vị cô nương đó là ai, Phùng huynh có biết chăng?

Phùng lão tà lắc đầu :

- Thuộc hạ không biết được!

Trại Gia Cát cau mày :

- Sao Phùng huynh không hỏi nàng?

Phùng lão tà trầm giọng :

- Từ phía sau xâm nhập vào, là có ý gian thì ngoài thuộc hạ của yêu nữ ra còn ai khác nữa? Cho nên thuộc hạ thấy không cần thiết phải hỏi nàng, cứ bắt rồi mang vào cho Quân sư tra hỏi là hiểu ngay!

Nữ nhân áo xanh hừ lạnh :

- Phùng lão tà, người chưa đủ bản lĩnh để làm gì ta đâu!

Phùng lão tà hét lớn :

- Tiểu liễu đầu, rồi người sẽ biết tay lão phu!

Trại Gia Cát hướng lên nữ nhân hỏi :

- Cô nương danh tánh là chi? Đến đây có chủ ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Gái hiếu tìm cha

Nữ nhân áo xanh giương tròn đôi mắt nhìn Trại Gia Cát một lúc đoạn hỏi lại :

- Các hạ là Trại Gia Cát tiên sinh, Quân sư trong Nam Bắc bang?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Chính son nhân!

Nữ nhân hừ một tiếng :

- Biết đạo lý như các hạ, có phải là tránh được nhiều phiền phức không!

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Cô nương có điều chi cần nói, cứ nói với son nhân đây!

Nữ nhân buông gọn :

- Tôi muốn gặp một người!

Trại Gia Cát hỏi :

- Cô nương muốn gặp ai? Xin nói cho son nhân biết, nếu có thể giúp được cô nương, son nhân sẵn sàng giúp ngay!

Nữ nhân trầm giọng :

- Hắc Thánh Du Long Tang đại hiệp!

Trại Gia Cát giật mình lăm lăm :

- Muốn gặp Hắc Thánh Du Long Tang đại hiệp!

Nữ nhân cười lạnh :

- Rồi sao hở các hạ? Tôi nghe nói Bang chủ Nam Bắc bang là Hắc Thánh Du Long Tang đại hiệp, chẳng lẽ tôi nghe lầm? Hay các hạ định lừa tôi?

Trại Gia Cát trầm nghĩ :

- “Nàng này là ai? Từ đâu đến? Nhìn màu da mặt nàng, ta biết ngay nàng mang nợ!”

Lão không đáp câu hỏi chỉ hỏi lại :

- Cô nương là ai?

Tiết Châu Nhi lúc đó mới lên tiếng :

- Tưởng ai! Lãng thơ thơ!

Trại Gia Cát lấy làm lạ :

- Cô nương biết nàng ấy?

Tiết Châu Nhi gật đầu :

- Lãng thơ thơ là Cung chủ Phân cung Quân Sơn, tên Vân Phượng!

Trại Gia Cát lại giật mình lướt nữa, nhưng lấy ngay bình tĩnh vòng tay mỉm cười thốt :

- Thì ra cô nương là Lãng cung chủ! Sơn nhân thất lễ quá!

Lãng Vân Phượng lạnh lùng :

- Tôi đến đây với tư cách cá nhân, chứ chẳng phải đến với thân phận Cung chủ Quân Sơn phân cung, xin Quân sư đừng gọi như thế.

Trại Gia Cát cười hi hi :

- Lãng cô nương bắt tin nhanh quá, việc gì chưa đầy một ngày là đã biết rồi! Đến sớm đây, nhanh đây!

Lãng Vân Phượng vượt qua vấn đề đó hỏi ngay :

- Quân sư có thừa nhận Tang đại hiệp ở đây không?

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Đúng vậy! Tang đại hiệp chính là Bang chủ của tệt bang, hiện tại có mặt tại đây. Nhưng theo ý của sơn nhân, thì cô nương nên đợi đến tối một chút, mới có thể gặp người. Vì cô nương đến sớm quá, ngoài sở liệu của sơn nhân, do đó có điều bất tiện.

Lãng Vân Phượng giật mình hỏi :

- Quân sư biết trước là tôi sẽ đến đây?

Trại Gia Cát cười lớn :

- Cô nương đặt người trong tệt bang, tưởng đâu sơn nhân chẳng biết sao? Những tin cô nương vừa bắt được chính do sơn nhân cố ý tiết lộ, bởi thế nào những tin tức đó cũng sẽ đến tận cô nương!

Lãng Vân Phượng thoáng biến sắc :

- Rồi Quân sư xử trí họ thế nào?

Trại Gia Cát điềm nhiên :

- Họ là những người giúp rất nhiều việc cho sơn nhân, có bao giờ sơn nhân làm hại họ đâu?

Lãng Vân Phượng cười lạnh :

- Quân sư lừa tôi đến đây để làm gì chứ?

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Cô nương muốn gặp Tang đại hiệp, tức Bang chủ của tệt bang, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Lãng Vân Phượng hỏi lại :

- Thực sự Quân sư không biết à?

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Sơn nhân nào phải thần tiên, làm gì biết được ý muốn của cô nương?

Lãng Vân Phượng đưa mắt nhìn thoáng qua Tiết Châu Nhi, như để ngầm báo là tại Tiết Châu Nhi nói ra nên Quân sư mới biết được phần nào sự tình, nàng lạnh lùng đáp :

- Tôi muốn gặp Tang đại hiệp để thảo luận về một việc riêng tư.

Trại Gia Cát gật đầu :

- Nếu là việc riêng tư thì sơn nhân chẳng dám hỏi gì.

Lăng Vân Phụng trầm giọng :

- Tang đại hiệp không muốn tiếp tôi?

Trại Gia Cát đảo nhanh mắt quanh một vòng, mỉm cười thốt :

- Bang chủ đến kìa!

Lăng Vân Phụng nhìn xuống, thấy bức màn lay động, từ sau bức màn một lão nhân vận áo rộng màu đen bước ra, đôi mắt sáng lạ lùng, lão nhân nhìn lên vòng tay hỏi :

- Trong mấy năm gần đây, cô nương đã cho người dò la tin tức của lão phu, chẳng biết cô nương có chú ý gì theo dõi lão phu như thế?

Lăng Vân Phụng giật mình trầm nghĩ :

- “Khẩu khí đó đúng là của một bậc đại hiệp! Lão nhân này hẳn là Hắc Thánh Du Long rồi!”

Lập tức nàng nghiêng mình hỏi :

- Tiền bối có phải vị đại hiệp mà giang hồ thường xưng là Hắc Thánh Du Long họ Tang chăng?

Hắc Thánh Du Long bật cười sang sảng :

- Lão phu là Tang Cửu đây!

Lăng Vân Phụng nghiêng mình, đưa tay kéo vạt áo xếp qua một bên cung kính chào :

- Tiểu nữ kính chào Tang đại hiệp!

Hắc Thánh Du Long đáp lễ :

- Lệnh sư đã về đến Quân Sơn chưa?

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Đã về đến nơi rồi, vì có chút chuyện riêng, tiểu nữ mạo muội đến đây mong được hầu chuyện cùng tiền bối, chẳng hay tiền bối có chấp nhận nghe tiểu nữ trình bày chăng? Tiểu nữ mong được tiếp chuyện riêng rẽ với tiền bối!

Trại Gia Cát liền dấy qua Hắc Thánh Du Long nheo nheo mắt đoạn cười thốt :

- Bỏ qua việc tranh chấp giữa song phương thì cô nương là khách quý của tể bang, vậy phải mời cô nương vào đại điện uống chén trà mới được!

Rồi lão dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với Bang chủ :

- Phải hết sức biệt đãi nàng, sẽ có nhiều điều lợi cho chúng ta sau này.

Hắc Thánh Du Long mỉm cười gật đầu vẫy vẫy tay :

- Xin mời Lăng cô nương vào trong đàm đạo!

Lăng Vân Phụng nhảy xuống sân lộ thiên theo Hắc Thánh Du Long vào trong một gian tịnh thất, đột nhiên quỳ xuống lạy lão một lạy, vừa lạy vừa thốt :

- Xin ân công nhận một lạy này của tiểu nữ!

Hắc Thánh Du Long giật mình :

- Lăng cô nương xin đứng lên đi, đừng làm thế mà lão phu tôn thọ, có việc gì cứ nói, chẳng cần phải quá thủ lễ.

Lăng Vân Phụng bèn đem sự việc mười chín năm về trước thuật lại cho Hắc Thánh Du Long nghe, sau cùng thốt :

- Vù già có tả hình dáng của ân công cho tiểu nữ biết, từ ngày trưởng thành đến nay, tiểu nữ lưu tâm tìm cho được tung tích của ân công mãi đến giờ đây mới có hân hạnh.

Hắc Thánh Du Long a một tiếng :

- Thì ra cô nương là lệnh ái của vị Tham tướng họ Lăng ngày trước.

Lăng Vân Phụng gật đầu :

- Viên Tham tướng đó chính là gia phụ!

Hắc Thánh Du Long tắc lưỡi :

- Vì lão phu đến chậm một chút, thành lệnh đường phải tao ngộ bất hạnh, lệnh tôn lại thọ thương, cô nương biết chăng chính là bọn Huỳnh Hà thất bá đã gây nên tang thương cho gia đình cô nương đó.

Lăng Vân Phụng trầm buồn ra mặt :

- Hôm đó nhờ vú già bế tiểu nữ nấp dưới cỗ xe, nếu không thì tiểu nữ cũng bị chúng sát hại trước khi ân công đến.

Nàng dừng lại một chút đoạn tiếp :

- Hôm nay tiểu nữ đến đây không ngoài mục đích nhờ ân công cho biết gia phụ hiện giờ hạ lạc địa phương nào?

Hắc Thánh Du Long trầm ngâm một chút :

- Lúc đó lão phu thấy lệnh tôn giục ngựa như bay, về hướng Nam, lão phu chỉ tưởng người có việc khẩn cấp, nên không tiện gọi lại hỏi han, bây giờ nghĩ ra đại khái mới hiểu là lệnh tôn cho rằng lệnh đường chết, cô nương chết, người tuyệt vọng quá, nên chạy hoang như kẻ điên điên, chứ chẳng có mục tiêu gì cả.

Lão hỏi :

- Từ đó đến nay, cô nương chẳng đo được tin tức gì về lệnh tôn sao?

Lăng Vân Phụng lắc đầu rơi lệ :

- Vú già là người mới vào giúp việc trong gia đình tiểu nữ chưa được mấy tháng là lâm nạn, cho nên vú chẳng biết tên gia phụ cũng như sinh quán thật sự của người, do đó sự truy tầm lại lịch hết sức khó khăn.

Hắc Thánh Du Long thốt :

- Chừng như cao danh của lệnh tôn là Lăng Tô Thọ, khẩu âm thì đúng là giọng Giang Tây?

Lăng Vân Phụng cúi đầu tạ ơn chi điểm.

Hắc Thánh Du Long lại hỏi :

- Rồi trong trường hợp nào cô nương được lệnh sư thu làm đệ tử?

Lăng Vân Phụng đáp :

- Liên sau ngày xảy ra tai nạn, ngẫu nhiên sư phó tiểu nữ đi ngang qua nơi tiểu nữ trú ngụ, trông thấy tiểu nữ người thương tình bảo vú già đưa về Bách Hoa cốc. Suốt hai mươi năm nay tiểu nữ luôn ở tại đó, được truyền dạy võ công.

Hắc Thánh Du Long trầm giọng :

- Cô nương bẩm chất thông minh, chắc cũng nhìn thấy đại thế võ lâm ra sao rồi, thiết tưởng ngay từ bây giờ cũng nên định đoạt thái độ.

Lăng Vân Phụng buồn thốt :

- Ân công dạy rất phải.

Rồi nàng đứng lên :

- Hiện tại tiểu nữ xin cáo biệt ân công!

Nàng cúi đầu chào đoạn bước ra ngoài.

Trại Gia Cát đã đứng bên ngoài cửa, đón nàng. Lão vừa trao cho nàng một bức cảm nang vừa thốt :

- Sơn nhân vừa chiếm một quẻ hộ cô nương.

Lăng Vân Phụng tiếp lấy cảm nang hỏi :

- Trong quẻ có gì lạ chăng?

Trại Gia Cát tỏ vẻ bí mật :

- Về đến Phân cung rồi, cô nương mở ra xem, hiểu liền.

Lăng Vân Phượng nghiêng mình cúi chào :

- Đa tạ Quân sư và xin tạm biệt!

Nàng phi thân lên mái ngói, do ngã hậu tiến đi, phút chốc đã mất dạng.

Vừa lúc đó Hắc Thánh Du Long và Phạm Thiếu Hoa bước đến, mặt mày Thiếu Hoa sáng rực như ngọc.

Trại Gia Cát bật cười ha hả :

- Mừng cho lão đệ đó! Chỉ trong thời gian ngắn lại thu nhận được một công lực tu vi mấy mươi năm dài.

Hắc Thánh Du Long mỉm cười :

- Tiên sinh nhận thấy Thiếu Hoa tăng trưởng bao nhiêu năm công phu tu dưỡng?

Trại Gia Cát lại cười vang :

- Hai lão nhân đã truyền dạy Kỳ Liên song thức rồi, lại còn cho rằng chưa lấy gì làm tuyệt thì hẳn công phu truyền thụ hôm nay cho Thiếu Hoa lão đệ phải cao diệu hơn nhiều, thuộc hạ tưởng hai lão đem sở học lĩnh hội được trong mấy mươi năm dài chuyển tất cho lão đệ, có như vậy sau này lão đệ mới đủ sức đối địch với yêu nữ.

Quân sư gật gù tiếp nói :

- Theo thuộc hạ hiểu thì hai lão nhân dùng Truyền Đăng đại pháp sang tất cả công lực cho Phạm lão đệ!

Lão giải thích :

- Truyền Đăng đại pháp phát xuất từ Phật môn, liên tục như ngọn đèn này tắt thì có ngọn khác đốt lên, tiếp nối không ngừng, chính nơi Tầng Kinh các của Thiếu lâm có bí phổ ghi chú môn công này. Thuộc hạ nghĩ hai lão nhân này hẳn có liên hệ gì với phái Thiếu lâm chứ chẳng không?

Hắc Thánh Du Long thở dài :

- Tiên sinh học thức cao thâm, lão phu kính phục vô cùng.

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Bang chủ khen tặng quá lời!

Lão dạy qua Phạm Thiếu Hoa hỏi :

- Hai lão nhân đã đi rồi chứ?

Phạm Thiếu Hoa gật đầu.

Trại Gia Cát lại hỏi :

- Hai vị có dặn dò điều chi chăng?

Phạm Thiếu Hoa đáp :

- Không có dặn điều chi cả, chỉ cho biết là sang năm, đúng ngày ước hẹn, cả hai người sẽ có mặt tại Hoán Hoa khuê.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Chỉ vì hai vị không được yên tâm về lão đệ đó. Họ sợ lão đệ chưa phải là đối thủ của yêu nữ mà cũng có ý muốn nhìn tận mắt lão đệ vùng kiếm xử trị kẻ thù.

Hắc Thánh Du Long nhìn Trại Gia Cát :

- Vừa rồi tiên sinh trao cho Lăng Vân Phượng một bức cầm nang, trong đó tiên sinh nói gì với nàng?

Trại Gia Cát cười nhẹ :

- Thiên cơ bất khả lậu, sau này rồi Bang chủ sẽ biết.

Hắc Thánh Du Long bật cười ha ha :

- Chắc Quân sư khuyên nàng cải tà quy chánh chứ gì?

Trại Gia Cát gật đầu :

- Cũng có ý đó, nhưng chẳng phải bức cảm nang chỉ có mỗi một việc đó mà thôi đâu.

Họ vừa nói chuyện vừa tiến ra đại điện.

Bữa cơm chiều hôm đó, tuy đạm bạc với thức ăn chay lạt nhưng mọi người ăn uống vui vẻ vô cùng.

Phạm Thiếu Hoa luôn luôn nhớ đến cha mẹ, chờ một dịp thuận tiện hỏi Hắc Thánh Du Long :

- Xuân Hương cóc ở đâu, sư phó có thể chỉ cho đệ tử biết chăng?

Chàng tiếp :

- Dù sao đệ tử cũng phải đến đó, tế diện vong linh song thân.

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Phải đó ta cũng định đi đến đó, nhìn qua cảnh cũ một lần. Đêm nay hãy tạm nghỉ tại đây, rồi sáng ra hai thầy trò ta cùng đi.

Lão day sang Trại Gia Cát và Phó bang chủ thốt :

- Ngày mai lão phu đi Quý Châu cùng Phạm thiếu Hoa, mong hai vị chiếu cố đến mọi việc trong bang thay cho lão phu!

Trương Quả Lão gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi, Bang chủ cần chi phải dặn dò.

Trại Gia Cát tiếp :

- Bang chủ cứ yên trí ra đi!

Tiết thân y vụt hỏi :

- Tiểu nữ có thể đi theo Thiếu Hoa chăng?

Trại Gia Cát đáp thay Bang chủ :

- Cả hai đã học được Kỳ Liên song thức của nhị lão, thì có thể nào tách rời ra được? Đương nhiên Tiết Châu cô nương phải đi theo Thiếu Hoa lão đệ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Sau mười năm trở lại

Quý Châu là một địa phương có nhiều núi nhất, người ta cho rằng đó là một vùng mà bất cứ trong diện tích ba dặm vuông nào cũng có hòn thấp hòn cao.

Hắc Thánh Du Long cùng Phạm Thiếu Hoa, Tiết Châu Nhi sáng sớm hôm sau khởi hành, xuôi theo Trương Giang về phía Tây, đến đất Kiếm, ra khỏi trấn Hùng Quang, từ đó đi tới, dân cư dần dần thưa thớt, họ đã đến vùng cô tịch hoang vu, vắng lặng lạnh lùng.

Nếu không có Hắc Thánh Du Long dẫn đường thì chắc chắn Phạm Thiếu Hoa chẳng bao giờ tìm đến tận Xuân Hương cốc.

Địa phương vừa cô tịch vừa hiểm trở phi thường, Phạm Thiếu Hoa tự hỏi một nơi hoang vắng như thế này thì làm sao yêu nữ tìm ra mà đến tận nơi sát hại song thân của chàng?

Hắc Thánh Du Long chỉ cho chàng biết nơi lão ngã bệnh may mắn nhờ Phạm Xuân Hoa cứu nạn, nhắc đến việc đó lão bùi ngùi, tưởng vọng đến người đã khuất.

Lão tìm lại tảng đá năm xưa, lão khắc ghi mấy hàng chữ, kỷ niệm cuộc gặp gỡ với Phạm Xuân Hoa, tảng đá vẫn còn tại chỗ và mấy hàng chữ vẫn y nguyên.

- Minh kiên kim thạch - Năm, tháng, ngày, giờ này.

Tang Cữu và Phạm Xuân Hoa lạy trời, lạy đất kết nghĩa kim bằng.

Cạnh đó có một mộ đá cao, trên bề mặt có hai chữ: “Đáng chết!” Nét chữ ăn sâu hơn năm phân, tỏ rõ người khắc mấy chữ đó dùng lực quá mạnh, hoặc do lúc phần nộ.

Phạm Thiếu Hoa lấy làm lạ hỏi :

- Còn hai chữ này ai khắc đó hà sự phớ?

Hắc Thánh Du Long trầm buồn :

- Còn ai ngoài yêu nữ? Nàng thấy mấy dòng chữ kia căm hận, nên khắc hai chữ đó như để trả đũa vậy mà!

Phạm Thiếu Hoa rít lên :

- Đáng hận cho tiện phụ! Thì ra tiện phụ nhìn thấy mấy dòng chữ kia, đoán chắc song thân đệ tử ẩn náu tại vùng này, nên bỏ công tìm kiếm, mãi rồi cũng phát hiện ra!

Chàng bước tới dùng chỉ phong khắc thêm bốn chữ: “Hoán Hoa yêu nữ”, trước hai chữ “đáng chết”, thành ra câu: “Hoán Hoa yêu nữ đáng chết”.

Hắc Thánh Du Long nhìn nét bút của chàng cau mày trầm nghĩ :

- “Nét bút của hấn thực sự có sâu hơn nét bút của yêu nữ, điều đó chứng tỏ công lực của hấn khá cao. Song công lực đó là công lực hiện tại, còn công lực của yêu nữ thuộc mười lăm năm về trước, trong mười lăm năm về trước, trong mười lăm năm qua nàng đã khổ luyện dĩ nhiên có tiến bộ quan trọng, thì chắc gì Thiếu Hoa đã thắng nổi nàng?”

Đừng nói chỉ công lực, chỉ bằng vào căn cơ già dặn qua năm tháng tu vi, Thiếu Hoa phải kém hơn yêu nữ rồi, dù chàng đã được hai lão nhân tận tâm bồi dưỡng.

Nhận xét đó khiến cho Hắc Thánh Du Long lo ngại phần nào.

Tiết Châu Nhi vụt hỏi :

- Xuân Hương cốc còn cách đây xa lắm không hả tiền bối?

Hắc Thánh Du Long đáp :

- Sắp đến nơi rồi!

Họ đi quanh quẩn trong núi một lúc nữa, đến bên trên ghềnh đá nhìn xuống một cốc sâu, sâu hằng trăm trượng. Từ bên trên xuống, vách đá thẳng đứng, lại lởm chởm những mũi nhọn, thân đá lại trơn láng, khó đặt chân lên vững chắc.

Hắc Thánh Du Long nhìn Tiết Châu Nhi hỏi :

- Hiền đệ nữ có thể tự lực xuống tận bên dưới chăng?

Tiết Châu Nhi đáp nhanh :

- Tiểu nữ tin chắc là mình có thể xuống đó được tiền bối!

Hắc Thánh Du Long gạt đầu bảo cả hai chuẩn bị, rồi lão vận khí buông mình xuống trước, chốc chốc chạm chân vào các mũi nhọn lấy đà, lần đi xuống theo thể vòng cung, hai đầu cung chạm vào mũi nhọn.

Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi cũng làm y như lão từ từ xuống cốc.

Bên dưới đá mọc lởm chởm, nước suối chảy quanh chỗ ngập sâu, ba người lại phải đi quanh một lúc, mới tìm gặp một cửa động, cao độ bằng đầu người.

Bên trong động tối đen, nhìn vào chẳng trông thấy gì cả, nên chẳng rõ động sâu hay cạn, vào trong có mở rộng hay vẫn hẹp như vậy.

Biết là càng đi tới càng đến gần di tích của song thân, Phạm Thiếu Hoa hồi hộp vô cùng, Tiết Châu Nhi cũng có cảm giác như chàng, Hắc Thánh Du

Long cũng chẳng bình tĩnh hơn.

Dừng chân nơi cửa động, Hắc Thánh Du Long rút chiếc tiêu cầm tay, bảo họ Phạm và họ Tiết :

- Hai người lặng lẽ theo ta, tuyệt không được gây tiếng động!

Lão đưa mắt quan sát kỹ một vòng, rồi bước vào động.

Phạm Thiếu Hoa chẳng rõ sư phó đã phát hiện ra sự gì, bỗng nhiên lại đề cao cảnh giác cực độ, không tiện hỏi han, chàng và Tiết Châu Nhi lặng lẽ bước theo sau.

Đường đi vào đen tối quá, gĩa dĩ đá lởm chởm, thật khó đặt chân cho vững, và tự nhiên không thể đi nhanh hơn được.

Một lúc lâu họ đi đến khoảng trống, nơi đó có ánh sáng, thì ra chính là lối ra, họ đã đi tận cùng lòng động.

Cách lối ra không bao xa, có một con suối trong, nước chảy róc rách, bên trong dòng suối, có một mảng vàng, rêu xanh bám đầy.

Mảnh vàng đó thay cầu bắc ngang suối, cả ba sang bên bờ kia, lại gặp một khu rừng tùng chẵn lối.

Quanh khu rừng, có con đường đá, hiện tại rêu bám xanh rì.

Qua khỏi khu rừng họ đến một tòa nhà đá, cửa gỗ, nhà đó là nơi vợ chồng Phạm Xuân Hoa ẩn cư hai mươi năm về trước.

Hắc Thánh Du Long không đợi Phạm Thiếu Hoa hỏi, chỉ cho chàng thấy tòa nhà thốt :

- Đó là nơi che mưa che nắng của song thân người ngày xưa, nhưng khoan hãy vào, hãy đến bái mộ trước.

Bên cạnh khu rừng tùng, có hai nấm mồ, cỏ phủ xanh tươi, trước mộ có tấm bia đá khắc mấy chữ :

- Vợ chồng nghĩa đệ Phạm Xuân Hoa nằm đây muôn đời!

Dĩ nhiên Phạm Thiếu Hoa đã khóc từ khi nhìn thấy ngôi nhà, giờ đây chàng càng khóc muối, chàng nhào xuống ôm mộ kể lể :

- Cha mẹ! Con là Phạm Thiếu Hoa về đây, cha mẹ!

Tiết Châu Nhi cũng khóc, Hắc Thánh Du Long cũng khóc, mỗi người đều có lời thì thầm van vái vong linh người quá cố.

Bỗng nhiên có tiếng ào ào từ xa vọng tới, chừng như tiếng y phục phát gió, mà cũng giống tiếng chân bước trên cát.

Hắc Thánh Du Long quay nhanh người lại, trầm giọng hỏi :

- Ai?

Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi cùng giật mình, ngưng khóc ngay cùng nhìn ra, thấy một người từ trong rừng tùng bước ra, dáng đi không được vững lắm, người đó tiến về phía bờ suối, không rõ vấp vấp thế nào, lại ngã nhào.

Hắc Thánh Du Long không do dự phi thân lướt tới.

Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi cấp tốc theo sau.

Khi cả ba người đến cạnh người đó, họ nhận ra là một lão đạo nhân, râu chưa bạc, máu chảy từ miệng, từ mũi, còn rùng rùng chừng như thọ thương nặng lắm.

Hắc Thánh Du Long cau mày :

- Bị thương như vậy sao chẳng vận công điều tức phong bế huyết mạch, cầm máu lại còn chạy đi đâu cho tình trạng thêm nặng? Chắc chắn là có duyên cớ gì đó nên không thể ở lại tại chỗ!

Hắc Thánh Du Long đưa tay đỡ lão đạo nhân ngồi lên, đặt tay hữu lên lưng lão, vận công lực truyền sang tiếp hơi.

Không lâu lắm lão đạo nhân tỉnh lại, mở mắt ra mấp máy môi định nói gì song Hắc Thánh Du Long khoát tay :

- Đạo huynh khoan nói năng gì cả, hãy cố gắng đề tỵ chân khí, lão phu vận công tiếp sức cho, trong khoảnh khắc chân nguyên được khôi phục, khi người khỏe lại rồi muốn nói gì thì nói.

Đạo nhân cất giọng suy nhược nói :

- Bản đạo muốn gặp Tang đại hiệp! Bản đạo có lời bày tỏ!

Hắc Thánh Du Long lấy làm lạ nhưng chẳng cầu giấu diếm :

- Lão phu là Tang Cửu đây!

Đạo nhân mờ mắt lớn hơn một chút, ánh mắt thoáng ngời về hân hoan, hấp tấp hỏi :

- Các hạ là Tang đại hiệp?

Bỗng đạo nhân ói ra một búng máu hồng.

Hắc Thánh Du Long thờ dài :

- Lão phu đã bảo đạo huynh nên tịnh dưỡng một lúc đi, lúc nào khỏe hẳn nói cũng không muộn.

Đạo nhân không nghe, thở mấy hơi dài rồi tiếp :

- Bản đạo có nghe tin Hoán Hoa phu nhân cầu kết với Ma Y Lão Tổ tại Miêu Cương hẹn nhau đến Xuân Hương cốc đón chặn Tang đại hiệp.

Thốt đến đó lão đạo lại bị ói máu, lần này thì lão kiệt quệ quá độ, không còn nói năng gì được nữa.

Hắc Thánh Du Long hấp tấp truyền công lực sang cho đạo trưởng vừa lắc đầu vừa thốt :

- Chắc đạo nhân không chịu nổi! Thương thế trầm trọng quá!

Nói không ra tiếng, đạo nhân lấy ngón tay vạch lên mặt đất mấy chữ :

- Bản đạo không báo được thâm ân, đức trọng, vậy xin lấy trong mình bản đạo...

Rồi ngón tay của lão rung mạnh, lão không viết thành chữ nữa.

Hắc Thánh Du Long không dám buông tay, day qua bảo Thiếu Hoa :

- Người mò trong mình lão đạo xem, có vật gì mà lão định cho chúng ta biết đó?

Phạm Thiếu Hoa vâng lời, lấy ra một gói nhỏ. Hắc Thánh Du Long bảo chàng mở xem, trong gói có một chiếc hộp, trên nắp hộp có mảnh giấy đỏ, có viết mấy câu: Cẩn trình ân công Tang đại hiệp!

Phạm Thiếu Hoa kêu lên :

- Vật này dành cho sư phó đây!

Hắc Thánh Du Long bảo chàng mở xem liền, bên trong hộp có hai vật tròn, bằng đầu ngón tay cái, trong như ngọc bốc mùi thơm phức.

Phạm Thiếu Hoa chẳng biết là vật gì, Tiết Châu Nhi kêu lên :

- Tuyết Liên Tử! Trời, sao đạo nhân có loại Tuyết Liên Tử to lớn như thế này? Ít nhất cũng tên năm trăm năm đấy!

Hắc Thánh Du Long nhìn sững hai hạt Tuyết Liên Tử lẩm nhẩm :

- Nếu đúng như vậy thì đạo nhân này không chết đâu, Tuyết Liên Tử có công hiệu chữa trị thương thế kỳ diệu, chẳng kém Tuyết Sâm đơn của Thần ni bao nhiêu.

Lão lấy một hạt dùng ngón tay bóp nát, rồi bảo Phạm Thiếu Hoa cạy miệng đạo nhân, lão trút mớ bóp hạt Tuyết Liên Tử vào.

Phạm Thiếu Hoa hỏi :

- Sư phó một hạt có đủ công hiệu không?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Đủ rồi!

Phạm Thiếu Hoa lại hỏi :

- Còn thừa một hạt nên trả lại cho đạo nhân chứ?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Tự nhiên!

Phạm Thiếu Hoa đặt chiếc hộp vào mình đạo nhân.

Hắc Thánh Du Long nghĩ thầm :

- Đạo nhân đã có Tuyết Liên Tử trong người bị thương như thế, lại không dùng, mà chỉ để dành cho ta, có nghĩa là gì?

Phạm Thiếu Hoa hỏi :

- Sư phó có quen biết đạo nhân chăng?

Hắc Thánh Du Long lắc đầu :

- Đạo nhân hoàn toàn xa lạ đối với ta!

Một lát sau đạo nhân tỉnh lại, mở mắt ra, lão hỏi gấp :

- Bần đạo chưa chết chăng?

Hắc Thánh Du Long mỉm cười :

- Trong mình có thuốc quý, đạo huynh chết thế nào được?

Đạo nhân giật mình :

- Trời! Ân công lấy Tuyết Liên Tử cho bần đạo uống à?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Đạo huynh lâm vào tình trạng đó, nếu không dùng đến Tuyết Liên Tử thì làm sao chứ?

Đạo nhân tắc lưỡi mãi :

- Hai hạt Tuyết Liên Tử là vật trên năm trăm năm, quý vô cùng, bần đạo giữ nó từ hơn năm năm qua, trân trọng hơn sinh mạng, nhất định phải tự tay hiến tặng ân công để đáp lại phần nào ân đức ngày xưa, sao ân công lại cho bần đạo uống đi?

Hắc Thánh Du Long điềm nhiên thốt :

- Lão phu cùng đạo huynh bình sinh chưa hề quen biết nhau, thì lão phu làm sao dám nhận vật quý? Vật là của đạo huynh dùng nó để cứu mạng đạo huynh, kể ra là hợp lý chứ có gì đáng ngại đâu?

Đạo nhân thở dài :

- Ân công không nhận ra bần đạo chứ bần đạo thì suốt hai mươi năm qua, không ngày nào là không tưởng nghĩ đến ân công, cái ân tái tạo dù có chết nát thây, bần đạo cũng không đền đáp xứng đáng!

Hắc Thánh Du Long lấy làm kỳ :

- Ân tái tạo? Năm xưa? Dám hỏi tục danh của đạo huynh là gì? Đạo hiệu hiện nay là gì?

Đạo nhân mỉm cười :

- Hai mươi năm trước bên bờ Mạnh Tân, ân công đã cứu một mạng người sau khi đánh bại bọn Huỳnh Hà thất bá.

Hắc Thánh Du Long kêu lên :

- Thế ra đạo huynh là Lãng tham tướng ngày trước!

Đạo nhân gật đầu :

- Chính bần đạo đây!

Tiết Châu Nhi hân hoan ra mặt :

- Thì ra đạo trưởng là phụ thân của Lãng tử tỷ!

Đạo nhân trở mắt nhìn :

- Thiếu hiệp nói sao?

Hắc Thánh Du Long đáp thay Tiết Châu Nhi :

- Lệnh ái may mắn còn sống sót trong cơn hoạn nạn năm xưa!

Đạo nhân chớp ngời ánh mắt :

- Tiểu nữ còn sống? Hiện giờ nói ở đâu?

Hắc Thánh Du Long mỉm cười :

- Lệnh ái đã trưởng thành, hiển nhiên là một tài nữ diễm lệ, Lãng huynh tốt phước lắm đó! Chính lão phu được lệnh ái nhờ truy tìm tung tích của Lãng huynh. Hôm nay gặp Lãng huynh rồi, thì ngày phụ tử trùng phùng hẳn không xa.

Đạo nhân kích động vô cùng.

- Ân công tốt quá! Cha con bản đạo phải lập sinh vị, ngày đêm nhang khói, cầu nguyện cho ân công trường thọ thi ơn bố với đời!

Hắc Thánh Du Long cười nhẹ :

- Lãng huynh quá khen! Bây giờ Lãng huynh nên vận công điều tức đi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Không đội chung trời

Đạo nhân mà cũng là Lãng tham tướng Lãng Tổ Thọ, phụ thân của Lãng Vân Phượng vâng lời nhắm mắt toan vận công, vụt mở mắt ra thốt :

- Ân công không nên ở đây lâu, vì Hoán Hoa phu nhân đã cấu kết với Ma Y Lão Tổ cả hai có thể bắt thần kéo đến đây.

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Lãng huynh có cho lão phu biết rồi, cứ yên trí vận công điều tức đi, việc gì rồi hãy tính sau.

Đạo nhân nhắm mắt lại bắt đầu vận công.

Phạm Thiếu Hoa hỏi :

- Ma Y Lão Tổ là nhân vật như thế nào, sư phó?

Hắc Thánh Du Long không đáp thẳng vào câu hỏi chỉ thốt :

- Yêu nữ đã cấu kết với Ma Y Lão Tổ hơn hai mươi năm rồi, nào mới phải ngày qua ngày kia? Bởi có cấu kết với ngoại nhân, yêu nữ mới dám làm cái việc diệt sư đoạt vị!

Phạm Thiếu Hoa trở mắt :

- Sư phó biết được việc đó?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Thân mẫu người có thuật sự tình cho ta biết, Ma Y Lão Tổ là người Hán, võ công cao tuyệt, rồi Trung Nguyên ra tận Miêu Cương lập căn cơ, thừa hiểu là dân Miêu rất sợ quý, trọng thần nên cố làm ra vẻ bí mật, tự xưng là Ma Y Lão Tổ, quanh năm mặc áo gai, dân Miêu xem như thần thánh. Y kiến tạo tại Miêu Cương trong một vùng hiểm trở núi rừng một tòa cung điện, đặt cái tên Xà Thần cung, thu nạp vô số nam nữ đệ tử, từng đặt ra nghiêm lệnh cấm chúng đệ tử rời khỏi Miêu địa. Do đó trên giang hồ ít người biết đến y có tình hình thực lực như thế nào.

Phạm Thiếu Hoa lại hỏi :

- Sư phó biết lai lịch của y chứ?

Hắc Thánh Du Long tiếp :

- Nghe nói y chưa lần nào trở lại Trung Nguyên, nhưng theo ta nghĩ thì có lẽ ngày xưa y gây tội ác quá nhiều, không còn dám chường mặt trên giang hồ nữa, lên trốn ra vùng Miêu Cuong, cải tên đổi dạng trở thành Ma Y Lão Tổ. Còn như lai lịch của y thì ta thực sự chưa hiểu được rõ.

Phạm Thiếu Hoa hừ một tiếng :

- Nội cái việc cấu kết với Hoán Hoa yêu nữ, cũng đủ cho thấy y là con người bại hoại rồi.

Tiết Châu Nhi tán thành ý kiến đó.

Bỗng Phạm Thiếu Hoa nhìn ra xa xa, ngưng thần chú ý.

Hắc Thánh Du Long mỉm cười hỏi :

- Tiểu tử đã phát hiện ra rồi chăng?

Phạm Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng vậy! Trước khi vào đây, ta thấy một số người mai phục bên ngoài cửa động, có lẽ hiện giờ bọn tiếp viện của chúng đã đến, nên chúng sắp sửa ra mặt đây!

Tiết Châu Nhi trầm giọng :

- Chắc là bọn Hoán Hoa cùng chứ còn ai khác nữa!

Một âm thanh lạnh lùng vang tới, đáp lời Tiết Châu Nhi :

- Tiểu tử! Người đoán đúng lắm!

Nghe âm thanh đó Phạm Thiếu Hoa sôi sục tâm huyết, đôi mắt đỏ ngầu sát khí bốc bùng bùng trên gương mặt.

Hắc Thánh Du Long khẽ bảo :

- Trầm trụ khí giữ bình tĩnh, Thiếu Hoa!

Từ nơi khu rừng tùng, một đoàn người xuất hiện, vận cung trang người đi đầu có mặt đen che mặt.

Người đó hiển nhiên là Hoán Hoa phu nhân.

Sau lưng bà ta, là Tường Vân, nàng tỷ nữ mang kiếm cho bà, đôi mắt của nàng trùng trùng nhìn về phía Phạm Thiếu Hoa.

Hai bên phu nhân là Long Cô Bà và Thiết Cô Bà, sau lưng hai lão bà là tám hoa nữ lưng đeo song kiếm gác chéo nhau như cánh bướm.

Rồi nơi con đường đá hẹp, có một đoàn người khác, đi đầu là một thiếu niên vận áo gấm, mặt trắng trông có vẻ một mỹ nam tử, nhưng nơi đôi chân mày thoáng hiện vẻ đậm dặt, chứng tỏ là một dạ hoa thần dù tuổi còn nhỏ.

Sau lưng thiếu niên áo gấm là hai lão nhân, tác độ sáu mươi, áo dài, râu dài, mặt lạnh như tiền đôi mắt sáng quắc.

Sau lưng hai lão nhân là Ngọc Phiến Lang Quân Hân Khuê, Thiên Thủ Như Lai Đường Trấn Càn, cuối cùng là tám võ sĩ vận y phục chần đen.

Hắc Thánh Du Long quát mắt nhìn Hoán Hoa phu nhân cười lớn :

- Yêu nữ đến đúng lúc quá!

Hoán Hoa phu nhân vẫn với giọng lạnh lùng muôn thừa :

- Già đã đoán thế nào Bang chủ cũng đưa hãn đến đây!

Bà day qua Thiếu Hoa nghiêm giọng :

- Tiết Thiếu Lăng! Ngươi chẳng chịu nghe lời khuyên cáo!

Phạm Thiếu Hoa tròn tròn đôi mắt nảy lửa, rít qua hai kẽ răng :

- Yêu phụ! Ta không còn là Tiết Thiếu Lăng! Ta là Phạm Thiếu Hoa!

Hoán Hoa phu nhân tưởng chừng tiếng sét nổ bên tai, choáng váng mặt mày, thân hình rung rung, giọng rung rung :

- Phạm Thiếu Hoa người! Tang Cửu đã cho người biết?

Bà sôi giận lên quát to :

- Lần trước ta nhân từ, buông tha cho người, là vì ta tưởng niệm đến song thân của người!

Nghe nhắc đến song thân, Thiếu Hoa phần uất tràn lòng, hét chặn :

- Yêu phụ cảm miệng lại! Hôm nay người theo dõi ta đến đây, đúng là người tìm ta để nạp mạng đấy! Yêu phụ! Thanh kiếm này sẽ đâm thủng con tim bẩn thỉu của người!

Hoán Hoa phu nhân bình tĩnh trở lại :

- Người đã biết được thân thế của người rồi thì ta chẳng còn dung thứ cho người nữa được!

Hắc Thánh Du Long bước tới bảo Thiếu Hoa :

- Khoan xuất thủ nhường cho ta tiếp chiêu với mụ một lúc.

Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Ta vốn biết từ lâu, người chính là Bang chủ Nam Bắc bang Tang Cửu à!

Thiếu Hoa hoành sang một bên, rồi bước tới, tay thủ chiếc tiêu chứ chưa rút kiếm, không chịu nhường cho sư phó, chàng cao giọng thốt :

- Sư phó đệ tử đã phát thệ, moi tim chặt đầu yêu phụ báo thù cho cha mẹ, xin sư phó hãy nhường cho đệ tử xuất thủ!

Chàng hướng sang phu nhân quát :

- Yêu phụ xem đây!

Chẳng hiểu nghĩ sao, chàng giắt tiêu trở lại bên mình, rút kiếm ra nhưng chưa kịp lướt tới, Thiết Cô Bà đã hét lên :

- Tiêu tử cuồng vọng quá, ta sẽ thay thế phu nhân trị tội người!

Hoán Hoa phu nhân khoác tay :

- Đứng! Lão bà chẳng nghe hần nói sao, hần muốn báo thù cho cha mẹ hần, phải để cho hần toại nguyện, và lại hần là nghiệt chủng do Hương Lăng lưu lại, ta phải tự tay trừng trị mới được! Có như vậy ta mới hả giận!

Phạm Thiếu Hoa thấy bà ta mắng mẹ mình, lại càng sôi giận hét lớn :

- Yêu phụ đón chưởng của ta!

Bàn tay đánh ra chưởng phong vút tới liền.

Hoán Hoa phu nhân có xem chàng ra gì, nhẹ nhàng phát bàn tay tả ra, một luồng gió quét ra, nghênh đón chưởng kinh của Phạm Thiếu Hoa.

Chàng dùng tất lực bình sinh đánh ra chưởng kinh đó, còn phu nhân vốn khinh thường chàng nên chỉ phản công với nửa phần công lực thôi.

Bà đánh giá trị chàng quá thấp, qua cái chạm của kinh lực song phương, bà mới phát giác ra công lực của chàng thâm hậu phi thường. Vì bà khi dễ dụng lực quá ít, nên bị chấn động một bước.

Tuy tận dụng công lực bình sinh Phạm Thiếu Hoa không ngăn chặn nổi kinh đạo của Hoán Hoa phu nhân, chàng cảm thấy một luồng âm nhu lực đạo như vòn qua, tuy âm nhu song thừa sức đẩy chàng lùi lại.

Phu nhân trầm nghĩ :

- “Nội lực của hần chẳng kém Tang Cửu chút nào”.

Bà cười lạnh mấy tiếng đoạn trầm giọng nói :

- Trảm thảo phải trừ căn, Thiếu Hoa người có chết cũng chẳng nên oán hận ta, bởi tình thế tự nhiên, ta mượn cái chết của người để tạo cái an toàn vĩnh viễn cho ta.

Bà từ từ đưa tay hữu lên chuẩn bị đánh ra một chưởng, lần này hần phải mạnh hơn lần trước.

Thủ pháp của bà rất hòa hoãn, nhưng mọi người đều nhận rõ, cái hòa hoãn đó là sự nhích động của một hòn núi, nhích động từ từ để chuyển hình khi tư thế rồi là lao vút đi mạnh vô tưởng.

Bỗng nhiên thiếu niên áo gấm bật cười lớn :

- Phu nhân tạm thời dừng tay đi! Trừ diệt một gã vô danh cần gì bậc cao minh phải xuất lực! Để hấn cho vãn bối sửa trị!

Tiết Châu Nhi cười lạnh :

- Trẻ con là ai? Ăn nói ngông cuồng chẳng sợ chết sao?

Thiếu niên áo gấm cười mỉa :

- Bỏn công tử không muốn nhân một mà giết hai, người lui lại đi, để còn sống sót mà còn về ôm chân mẹ!

Tiết Châu Nhi xóc trường kiếm cao giọng :

- Dù người chẳng ngông cuồng, vào đây rồi là phải để xác tại đây!

Thiếu niên áo gấm xì một tiếng :

- Chính ta thốt câu đó mới hợp lý!

Hoán Hoa phu nhân đưa cao tay rồi, lại từ từ đẩy ra, đồng thời bà cười lạnh thốt :

- Thiếu Hoa! Chuẩn bị theo cha mẹ người là vừa!

Phạm Thiếu Hoa đã đổi kiếm sang tay tả, dồn nội lực vào tay hữu, sẵn sàng nghênh tiếp chiêu thứ hai của đối phương.

Chàng bữu môi đáp :

- Ta đang chờ xem công lực của người như thế nào, mà dám nghênh ngang hống hách, xem giang hồ như bãi tha ma!

Bàn tay phu nhân đẩy tới, bàn tay chàng cũng đưa ra.

Hắc Thánh Du Long hét to :

- Huyền Âm chương đây! Không nên trực tiếp!

Phu nhân thấy chàng ngang nhiên tiếp chương cười thầm nghĩ :

- “Ngựa non háu đá! Cho người chết!”

Bàn tay bà đẩy tới nhanh hơn.

Đã lãnh hội Cửu Chuyển huyền công, đã được thụ truyền Truyền Đăng đại pháp, Phạm Thiếu Hoa không ngăn Huyền Âm chương của đối phương, cho dù sư phó đã cảnh cáo.

Như lần trước kinh đạo chạm nhau, không nghe tiếng vang song áp lực kinh hồn. Chàng nghe máu trong người như chảy ngược, chập choạng lùi lại ba bước.

Hoán Hoa phu nhân cũng bị chấn động như chàng, bà lùi lại hơn hai bước.

Dù nằm mộng bà cũng không thể tưởng tượng công lực của chàng thâm hậu đến mức độ đó. Bà nhìn sừng sốt nhìn chàng.

Hắc Thánh Du Long cũng sừng sốt chẳng kém gì bà. Tuy nhiên lão không tin là qua cái chạm đó, Phạm Thiếu Hoa được vô sự, lão vội bước tới bảo gấp :

- Vận công xem trong thân thể có sao không?

Rồi lão bước tới trầm giọng bảo :

- Yêu nữ! Đến lượt lão phu đây!

Miệng thốt tay vung ra, chương kinh vút ra liền.

Hoán Hoa phu nhân lách mình sang một bên, tránh chiêu chương đó, chứ không nghênh đón.

Đại La thủ pháp quét trong khoảng không cuốn gió vu vu, đá lặn, cát bay một thân từng to bằng miệng chén, ngoài mấy trượng gãy ngang, kêu lên một tiếng ròi tàng ròi xuống đất, lá đổ cành gãy, gió chuông hốt luôn tống ra xa xa.

Hắc Thánh Du Long quát :

- Yêu nữ sợ lão phu sao? Vì lẽ gì không trực tiếp tiếp chiêu của lão phu?

Một tiếng soạt vang lên, một đạo bạch quang uốn cầu vòng vút đến lưng lão.

Đồng thời Long Cô Bà hét lớn :

- Tang Cữu! Đừng cuồng vọng thái quá!

Hắc Thánh Du Long bật cười ha ha :

- Ngươi có phải là đối thủ của lão phu đâu? Vào là mất mạng!

Vung chiếc tiêu hoành về phía sau, lão xoay nhanh người theo liền. Chiếc tiêu hất thanh kiếm của Long Cô Bà trở lại.

Đào bộ lướt tới, Long Cô Bà tung tiếp chiêu kiếm.

Phạm Thiếu Hoa thấy sư phó xuất thủ rồi, cao giọng gọi Hoán Hoa phu nhân :

- Yêu nữ! Lấy vũ khí đi!

Phu nhân day qua Tường Vân :

- Trao kiếm cho ta!

Tường Vân lập tức rút thanh trường kiếm nơi lưng hai tay trao cho bà.

Bà trầm giọng :

- Bình sinh ta chưa hề dùng đến vũ khí, hôm nay ta phá lệ để chóng kết thúc cuộc đấu!

Cầm kiếm nơi tay thốt lên câu đó, bà vẫn chưa xuất thủ, qua bức màn đen, bà nhìn Phạm Thiếu Hoa như tìm lại bóng hình đã làm bà tuyệt vọng đến độ cuồng tâm, loạn trí, gây nên bao tội ác tày trời, mãi cho đến hôm nay, bà vẫn chưa nguôi tình người hận.

Đột nhiên bà xuôi tay xuống, dịu giọng thốt :

- Thiếu Hoa! Ta không muốn giết người! Các người hãy đi đi!

Phạm Thiếu Hoa giật mình nhưng chẳng hét lớn :

- Đi làm sao được? Huyết hải thâm cừ bất cộng đố thiên, ta phải giết người dù người chẳng giết ta!

Hoán Hoa phu nhân điềm nhiên :

- Thiếu Hoa người chẳng phải là đối thủ của ta, hãy đi đi!

Bên kia Hắc Thánh Du Long và Long cô bà đã trao đổi hơn hai mươi chiêu rồi, Long Cô Bà núng thế thấy rõ.

Thiệt Cô Bà đứng bên ngoài gọi to :

- Long thơ thơ đừng sợ có tôi đây, chúng ta hiệp sức hạ sát lão tặc hôm nay!

Câu nói vừa dứt lão bà đã nhảy vào vòng chiến.

Lão bà vào, tám hoa nữ cũng vào luôn, tất cả vây quanh Hắc Thánh Du Long.

Phạm Thiếu Hoa thấy phu nhân bất động, vội quát :

- Yêu phụ! Nếu người không xuất thủ, thì ta phải vô lễ tấn công trước vậy!

Ngon tiêu đã chuyển từ tay tả sang tay hữu, chàng vung tới liền, đầu tiêu chỉ ngay khoảng giữa chân mày của địch.

Hoán Hoa phu nhân cử kiếm hất vệt ngon tiêu sang một bên trầm giọng trách :

- Tiểu tử dám vô lễ với ta?

Phạm Thiếu Hoa nghiêng rằng :

- Ta chỉ muốn moi tim, mổ gan chặt đầu kẻ thù, đối với thù nhân, ta chẳng cần giữ lễ. Ta thách người đó!

Chàng liền tiếp đánh ra đúng năm chiêu nhanh vô tường.

Hoán Hoa phu nhân thở dài :

- Người đã muốn thế, ta cũng đành phải thỏa mãn tâm nguyện của người!

Trường kiếm chớp lên, ngàn đoá hoa bạc đã phát sinh rơi xuống ào ào.

Tiết Châu Nhi chỉ nom nớp lo sợ Phạm Thiếu Hoa thất cơ luôn luôn chú ý.

Nàng muốn xuất thủ tiếp trợ, nhưng đối phương còn nguyên cả một cánh cửa bọn thiếu niên áo gấm và Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê, chúng có thể bất thần xông vào, thừa sơ hở hạ sát người bên nàng.

Điều làm nàng lo ngại là bên ít người, bên đông quá.

Cuộc chiến ở mặt nào trong hai mặt cũng ác liệt cả. Song phương gồm những tay thượng thặng trên giang hồ, nếu có người nào bại, thì ít nhất cuộc đấu cũng phải trải qua một thời gian dài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Lưỡng bại câu thương

Tám tên Hoa nữ là tám cao thủ phụ trách tám cửa vòng trong của Bách Hoa kiếm trận, kiếm pháp của chúng rất cao diệu, Hoán Hoa phu nhân phải tuyển chọn trong một trăm nàng lấy mười nàng, rồi từ mười nàng rút gọn lại còn một, bởi tin tưởng vào tài nghệ của chúng nên phu nhân mang theo trong chuyến đi này, nhất định phải bắt cho kỳ được Phạm Thiếu Hoa.

Đã có ý định đó, chẳng hiểu tại sao vừa rồi bà lại bảo Thiếu Hoa đi ngay?

Có lẽ hình bóng xa xưa đã gọi một kỷ niệm làm bà mềm lòng, trong cơn xúc động, bà buông tha cho chàng, có lẽ nghĩ rằng làm như vậy là xoa dịu niềm phần uất của người quá cố.

Luận về Bách Hoa đại trận của phu nhân thì trận thế gồm đủ Bát quái, Ngũ hành, Kỳ môn trận chia ra làm ba tầng, ngoại tầng có mười hai cửa, gọi là Thập nhị hoa môn, do mười hai tổ Hoa nữ trấn đóng, trung tầng có nội bát môn ứng theo Bát quái, nơi trung tâm điểm có trung ngũ môn, hợp Ngũ hành sinh khắc.

Mười hai Hoa nữ thủ mười hai cửa bên ngoài, tài nghệ kém hơn tám Hoa nữ bên trong, nên phu nhân chọn bọn bên trong mang theo, tám nàng tượng trưng cho một trận thế Bách Hoa thu hẹp, hiện tại đứng theo phương vị, nên liên lạc với nhau chặt chẽ, càng chặt chẽ, chúng càng tỏ ra lợi hại phi thường.

Chúng tiến thoái có quy củ, tà áo phất phơ trông hết sức ngoạn mục, tả lướt ra, hữu lui vào, hậu tiến tới tiền dạt ra một bên, thành thử lúc nào cũng có ánh kiếm chớp ngời, liên tục.

Gia dĩ chúng sử dụng Bách Hoa kiếm pháp một nhất kiếm biến thành chục, thành trăm, hư hư thực thực, linh diệu tân kỳ, đối phương chẳng biết nơi nào thực mà đón đỡ, nơi nào hư mà lờ đi.

Trong thoáng mắt Hắc Thánh Du Long đã bị chúng dồn vào trung ương, và lão phải vùng tiêu ra bốn phía, tiêu ảnh tạo nên bức tường hộ thân vô cùng kiên cố.

Nhưng nếu cuộc chiến kéo dài, địch thì kẻ đánh người nghỉ, còn lão thì luôn luôn huy động ngọn tiêu, liệu lão có đủ sức chỉ chỉ mãi không?

Đang lúc lão hăng say nghênh chiến bỗng đạo nhân hét lên :

- Ân công, bần đạo vào đây, tiếp trợ ân công một tay!

Đạo nhân đã khôi phục nguyên lực phần nào, thấy bọn Hoa nữ và hai lão bà vây chặt Hắc Thánh Du Long nóng lòng đứng lên, rút trường kiếm nơi lưng xông vào.

Thiếu niên áo gấm thấy thế quát lớn :

- Chặn lão đạo sĩ lại!

Hai lão già vận áo màu tro râu dài đứng phía sau lưng gã, cùng vang một tiếng, cùng vọt thân hình tới.

Tiết Châu Nhi đã thấy đến lúc mình tham gia rồi, khoa trường kiếm một vòng hét lớn :

- Hai lão quý đồ đứng lại!

Thiếu niên áo gấm bật cười ha hả :

- Có bốn công tử đây, chính người mới phải đứng lại đó cho bốn công tử!

Tiết Châu Nhi quát :

- Cút ngay!

Bàn tay sè ra năm đạo chỉ phong vút đi, chỉ pháp Đại La lợi hại phi thường nhắm ngay mặt thiếu niên bắn tới như năm mũi tên.

Thiếu niên áo gấm đảo bộ xoay người tránh năm đạo chỉ phong dễ dàng, gã cười hăng hắc thốt :

- Tiểu tử khá lắm đó! Nào vào đi, ta chờ đây!

Đôi bàn tay vung lên, trong tay có hai chiếc vòng, ánh màu vàng.

Thế là cục diện đã chia ra làm nhiều mặt trận, Hắc Thánh Du Long giao đấu với hai lão bà và tám Hoa nữ, Phạm Thiếu Hoa nghênh chiến Hoán Hoa phu nhân còn Lăng Tổ Thọ, đạo nhân áo đen giao thủ với hai lão nhân áo màu tro, Tiết Châu Nhi ác đấu với Thiếu niên áo gấm.

Chỉ còn Tường Vân và Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê cùng tám tên võ sĩ là đứng ngoài cuộc.

Bỗng có tiếng sáo miêng huyt lên lạnh lót.

Tiết Châu Nhi thoáng nhìn quanh, thấy rõ chính Tường Vân huyt sáo, nàng bối rối trầm nghĩ :

- “Chúng gọi thêm viện thủ?”

Phải, sau tiếng huyt sáo của nàng, từ trên tàng cây gần đó năm bóng người lao vút xuống. Năm người đó cùng đáp tại mặt trận của hai lão già áo màu tro và Lăng Tổ Thọ.

Nhưng thay vì hỗ trợ hai lão già, thì năm người đó lại tiếp tay cùng Lăng Tổ Thọ chống trả lại hai lão già.

Sự kiện đó làm Tiết Châu Nhi hết sức kinh ngạc trầm nghĩ :

- “Sao lạ lùng thế? Chẳng lẽ Tường Vân phản bội phu nhân? Năm người đó là ai, lại nghe lời nàng, đánh trả lại bọn kia? Nàng không sợ phu nhân bắt tội sao?”

Đến lúc đó Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê và Thiên Thủ Như Lai Đường Trán Càn mới tham gia cuộc chiến, tiếp trợ hai lão già, chống lại năm người vừa xuất hiện.

Tuy đang giao đấu với Phạm Thiếu Hoa song Hoán Hoa phu nhân vẫn luôn luôn theo dõi mọi diễn biến quanh cục trường, tiếng huyt sáo miêng của Tường Vân, sự xuất hiện của năm người từ tàng cây bay xuống, không lọt qua thính giác và nhãn quang của bà.

Bà quát to :

- Tường Vân! Ngươi cầu kết với ngoại nhân bội phản Hoán Hoa cung?

Tường Vân thoáng nhìn qua Phạm Thiếu Hoa đoạn cười lạnh bảo :

- Tôi chẳng phải là Tường Vân!

Hoán Hoa phu nhân càng sôi giận hơn :

- Không là Tường Vân chứ người là ai?

Tường Vân cười mỉa :

- Tường Vân sau khi tiết lộ bí mật trong cung, sợ bà bắt tội đã trảm mình chết tại Hoán Hoa khuê rồi, còn tôi là ai, thì khi nào bà đền tội, trước giây phút đó tôi sẽ cho bà biết tôi là ai.

Hoán Hoa phu nhân giận đến run người, bình sinh bà chưa hề mất tĩnh như lúc này, nhưng rồi bà nghĩ sao không rõ, lại lắng dịu cơn giận, thay vì phát tác dữ dội, bà chỉ cười lạnh thốt :

- Được rồi, người cứ chờ đó, ta thu thập gã họ Phạm này xong sẽ nói chuyện với người!

Vì quá giận, vì quá cấp bách, bà vùng kiếm hết sức nhanh nhẹn, hơn hẳn lúc đầu gấp trăm ngàn lần.

Phu nhân thay đổi kiếm pháp, trong thoáng mắt đờn Phạm Thiếu Hoa từ thế công sang thế thủ, nếu tình thế cứ kéo dài như vậy, chắc chắn là chàng phải thất bại trong tay bà.

Trong khi đường kiếm của Hoán Hoa phu nhân loang loáng, tỏa muôn ngàn điểm hoa bạc ào ào rơi xuống, phủ trùm bên trên, rộng ra quanh người Phạm Thiếu Hoa, thì một tiếng rắc vang lên, thanh trường kiếm của phu nhân vụt gãy làm đôi, đoạn gãy bay đi, đoạn còn lại chẳng về thành chiêu thức gì nữa cả.

Nguy hiểm hơn lúc đó Phạm Thiếu Hoa cấp bách phải liều, sử dụng ngay chiêu tiêu quái dị, nhắm đúng huyệt Chương Môn của phu nhân đâm tới.

Kỳ lạ thay mỗi lần chàng sử dụng quái chiêu đó, là mỗi lần trúng đích, lần này cũng thế đầu tiêu chạm vào huyệt Chương Môn của Hoán Hoa phu nhân, kêu bít một tiếng, bà lùi lại một bước, như đề phòng Thiếu Hoa lướt theo, bà vùng tay đẩy ra một chưởng.

Tường Vân hoảng sợ kêu lên :

- Thiếu Hoa cẩn thận!

Đang hân hoan vì đã đánh trúng phu nhân một ngọn tiêu, chợt thấy một lực đạo âm nhu bay tới, lại nghe Tường Vân cảnh giác, Phạm Thiếu Hoa giật mình biết không tránh kịp, vội khoát tay lên tung ra một chưởng, định phong trụ chưởng thế của đối phương.

Vô ích đã muộn lắm rồi, âm nhu lực đạo vút tới, không gây tiếng động, nhưng đánh trúng ngực chàng lùi lại ba bước.

Tường Vân cả kinh rú lên :

- Người... người trúng Huyền Âm chưởng!

Hoán Hoa phu nhân trả miếng được rồi, quay sang Tường Vân trầm giọng hỏi :

- Tội tỳ, có phải người đã phá gãy kiếm của ta chăng?

Giả sử Tường Vân làm cái việc đó thì đúng là một việc rất dễ dàng, bởi nàng là kẻ chấp kiếm cho bà, theo bà bất cứ nơi nào. Mà thanh trường kiếm chỉ có mỗi một mình nàng gìn giữ, ngoài nàng ra, chẳng có ai có quyền mó đến như vậy, thì đúng là nàng gây nên tình trạng đó chứ còn ai khác nữa?

Tường Vân nghe bà hỏi thế, biết là bà sắp sửa hạ thủ đoạn đối với nàng, vội rút trường kiếm bên mình, vừa thủ sẵn vừa lùi lại.

Trong khi đó Phạm Thiếu Hoa lại lùi thêm mấy bước, rồi bất thành linh rung rung người ngã xuống, ngã ngồi xuống đất.

Hoán Hoa phu nhân thay vì tiến tới bức đờn Tường Vân thì lại đứng bất động, nếu nhìn được qua lượt màn đen chắc chắn phải thấy bà đang nhắm nghiền đôi mắt.

Tường Vân vọt nhanh mình tới bên Phạm Thiếu Hoa hấp tấp hỏi :

- Người thọ thương có nặng lắm không?

Phạm Thiếu Hoa lắc đầu :

- Chẳng nặng lắm đâu!

Rồi chàng hỏi :

- Có phải là Hoa cô nương đẩy chăng?

Tường Vân cười nhẹ :

- Người vẫn nhận ra ta qua thính âm à?

Nàng đưa bàn tay tả vuốt nhẹ trên gương mặt, một chiếc nọ rơi xuống, một gương mặt sần sùi hiện ra xấu xí.

Nàng tiếp nói :

- Vận công gấp đi đừng nói gì thêm!

Thì ra nàng là vị Đại công chúa Hoa Đại Cô trong Ma giáo và năm người từ trên tàng cây bay xuống chính là năm vị trưởng lão của nàng.

Cuộc chiến gồm bốn mặt trận, hiện tại Hoán Hoa phu nhân và Phạm Thiếu Hoa, lưỡng bại câu thương rồi, chỉ còn ba mặt, ác liệt nhất chính là mặt trận của Hắc Thánh Du Long, bởi số người song phương quá chênh lệch. Tuy Hắc Thánh Du Long không bại, nhưng muốn thủ thắng cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Tiết Châu Nhi nóng nảy vô cùng, thấy thiếu niên áo gấm cứ bám sát bên mình, đôi quyền của gã cũng linh hoạt lắm, nàng chỉ muốn hạ gã ngay để còn tiếp chiến với Hắc Thánh Du Long chứ mặt trận của Lăng đạo nhân, đã có năm vị trưởng lão tham gia thì cũng chẳng đáng ngại gì nữa.

Lập tức Tiết Châu Nhi hét lên một tiếng lớn, hiển lộ thần uy, giờ kiếm pháp tối diệu của Thiên Sơn thần ni ra, dồn ngay thiếu niên áo gấm vào thế thủ, rồi từ thế thủ bị bức dồn luôn vào thế kẹt, gã lúng túng thế nào, không tránh kịp một đường kiếm thần tốc của đôi phương cánh tay hữu của gã bị tiện lĩa tận đầu vai, gã chấp chồm lùi lại ngã nhào.

Tiết Châu Nhi cười lạnh bỏ mặc gã oằn oại trong vũng máu, đảo bộ vọt đến bên cạnh Phạm Thiếu Hoa hấp tấp hỏi :

- Đại ca có sao không?

Hoa Đại Cô mỉm cười :

- Chẳng sao đâu, đại ca của cô nương đang vận công điều tức, đừng làm kinh động!

Nhìn gương mặt chàng trắng nhợt, Tiết Châu Nhi căm giận hét :

- Tôi phải giết yêu phụ!

Nàng xoay người nửa vòng, đối diện với Hoán Hoa phu nhân lúc đó bất động, định nhảy tới, nhưng Phạm Thiếu Hoa đã mờ mắt ra hết lớn :

- Đứng!

Tiết Châu Nhi giật mình :

- Đại ca!

Phạm Thiếu Hoa rít lên :

- Không ai được động đến yêu phụ! Phải chính tay ngu huynh hạ sát mụ, mới hả cho lòng ngu huynh! Tất cả đều phải nhường cho ngu huynh làm cái việc khoái trá đó!

Chàng mửa ra một búng máu.

Cục diện gồm bốn mặt trận còn hai, dai dẳng nhất là mặt trận của Hắc Thánh Du Long, lão đã cố gắng hết sức mình, song vẫn không đánh lui được tám nàng Hoa nữ và hai lão bà bà.

Bỗng từ trên một tàng cây gần đó, một bóng người vận toàn đen lao vút xuống.

Bóng đen đáp tại giữa mặt trận của Hắc Thánh Du Long.

Bóng đen xoay người nửa vòng, thanh trường kiếm trong tay chớp lên, một nàng Hoa nữ rú tiếng thảm, tay vượt kiếm, thân hình nhào xuống tại chỗ. Bóng đen chớp mình lướt nữa, một nàng Hoa nữ thứ hai rú lên ngã theo đồng bọn.

Bóng đen không luyến chiến, nhún chân tung bỗng người lên không xẹt vào tàng cây mất dạng.

Long Cô Bà nhìn theo bóng đen, nhếch môi điểm một nụ cười nham hiểm, lẩm nhẩm :

- Ngươi tưởng qua mắt được ta à! Ta chưa đến nỗi mụ mà không nhận ra được Bách Hoa kiếm pháp mà người vừa sử dụng! Được lắm!

Bóng đen xuất hiện, song phương chưa biết sẽ can thiệp tiếp bên nào công bên nào, bóng đen hạ sát người nhanh quá, hai vị lão bà bà không ngăn cản nổi, đành phải chịu hao hụt hai tay kiếm.

Nhưng Bách Hoa kiếm trận thu hẹp đã mất đi hai cửa rồi, thì cảm như lỏng lẻo, chẳng còn lợi hại nữa, Hắc Thánh Du Long hiển lộ oai hùng, áp đảo đôi phương toi bời.

Từ mặt trận của Lăng đạo nhân, một lão già áo màu tro trong cánh đôi phương thấy thiếu niên áo gấm bị Tiết Châu Nhi vùng kiếm chém tiện cánh tay cấp tốc rời vòng chiến, nhảy vọt đến bên gã, lấy thuốc kim sang rịt lên liền.

Lão già kia cũng rời luôn cuộc chiến, để mặc cho Hàn Khuê và Đường Thủ Càn đối địch quay sang Tiết Châu Nhi quát :

- Ngươi chém tiện cánh tay của công tử phải không?

Tiết Châu Nhi hừ lạnh :

- Tha cho toàn mạng là phước bảy mươi đời của gã, người còn muốn gì ta?

Lão già gầm lên :

- Ngươi phải chết với ta!

Cả hai lại chạm kiếm vào nhau.

Bởi Tiết Châu Nhi quá khinh thường nên cái chạm đó làm nàng chấn động mạnh cánh tay cầm kiếm.

Nàng sôi giận không còn đắn đo gì nữa, đảo lộn trường kiếm thi triển ngay tuyệt kỹ.

Lão già kia thấy thế vội gọi đồng bọn :

- Lùi lại ngay! Phân Quang kiếm pháp đây!

Vừa lúc đó Hoán Hoa phu nhân đã tỉnh lại, bà cao giọng gọi toàn thể những người hiện diện tại cục trường :

- Tất cả hãy dừng tay lại!

Cục trường bình tĩnh lại ngay, bắt đầu từ bọn thuộc hạ của Hoán Hoa cung, chúng xuôi tay đứng yên. Địch không còn nhúc nhích nữa, thì bọn người của Hắc Thánh Du Long cũng dừng tay, chờ xem chúng định làm gì kế tiếp.

Hoán Hoa phu nhân nhìn Hắc Thánh Du Long, Phạm Thiếu Hoa, Tiết Châu Nhi, có lẽ ánh mắt của bà trong lượt mạn đến ngời oán hận, giọng nói của bà lạnh lùng hơn ngày thường :

- Tang Cữu! Ngươi có thủ đoạn khá lắm! Đã lòi cuốn được Ma giáo về phe ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chuyến cuối ra quân

Hắc Thánh Du Long cười nhẹ :

- Làm phải, bao giờ cũng đắc nhân tâm, bạo tàn hung ác thì trời đất hờn oán, lẽ hằng là thế yêu nữ còn lạ gì nữa?

Hoán Hoa phu nhân hét :

- Cầm ngay!

Bà rút lên :

- Thuận ta là sống, nghịch ta là chết, không thiên đạo, không công lý gì cả! Hôm nay ta lại tạm tha chết cho các người lượt nữa, nhưng nên nhớ là các người chỉ sống đến ngày mười chín tháng tư sang năm đây thôi! Hãy chuẩn bị sẵn sàng chờ ngày đó ta đến Hoán Hoa khuê đưa đường các người về âm cảnh!

Bà day qua bọn thuộc hạ vẫy tay :

- Chúng ta đi thôi!

Bà tung mình vọt người đi trước.

Hai lão nhân áo màu tro diu thiếu niên áo gấm bước theo, kế đó Long Cô Bà, Thiết Cô Bà và sáu nàng Hoa nữ cùng bọn Hàn Khuê, Đường Trần Càn, võ sĩ rời khỏi cục trường.

Hắc Thánh Du Long bước đến bên cạnh Phạm Thiếu Hoa hỏi :

- Người bị thương có nặng lắm không?

Tiết Châu Nhi đáp thay :

- Đại ca trúng một chưởng Huyền Âm, mới ới máu ra đỏ!

Lăng đạo nhân bước tới thốt :

- Huyền Âm chưởng lợi hại lắm, phải chữa trị cho thiếu hiệp ngay mới được!

- Minh còn một hạt Tuyết Liên Tử kia, hãy cho thiếu hiệp uống đi!

Lão mò tay trong mình, lấy hạt Tuyết Liên Tử ra liền.

Hắc Thánh Du Long tiếp lấy, bóp nát thành bột, đổ vào miệng Phạm Thiếu Hoa.

Tuyết Liên Tử có công hiệu vô cùng, trong khoảnh khắc Thiếu Hoa tỉnh hẳn, chàng đưa ánh mắt biết ơn sang Hoa Đại Cô thốt :

- Cục diện hôm nay được hóa giải chuyển nguy thành an, phần lớn là nhờ Hoa Đại Cô và các vị trưởng lão tại hạ cảm kích lắm lắm!

Hắc Thánh Du Long cũng bày tỏ mấy lời cảm ơn.

Hoa Đại Cô cười lớn :

- Bang chủ và Phạm thiếu hiệp khen quá lời, thực ra thì con nhà võ ai ai cũng có bổn phận trừ gian, diệt bạo, tiểu nữ chỉ làm bổn phận thôi.

Nàng tự giới thiệu mình và giới thiệu năm vị trưởng lão với Hắc Thánh Du Long.

Tiết Châu Nhi thăm phục cơ trí của nàng hơn người, có như vậy nàng mới giả mạo Tường Vân ở bên cạnh Hoán Hoa phu nhân trong một thời gian khá lâu mà người của Hoán Hoa cũng không phát giác ra được.

Vừa lúc đó một bóng người từ trên tàng cây lao vút xuống, bóng đó chính là bóng đen đã xuất hiện hạ sát hai Hoa nữ, phá tan thế trận Bách Hoa giúp sức Hắc Thánh Du Long.

Bóng đó nhào tới trước mặt Lăng đạo nhân òa khóc lên :

- Gia gia!

Lăng đạo nhân giật mình hỏi gấp :

- Người... người là ai?

Bóng đó đưa tay giật luôn vuông khăn bao mặt nước nở :

- Con! Con là Lăng Vân Phương đây, gia gia!

Hắc Thánh Du Long thăm nghĩ :

- “Nàng theo dõi đến đây, hẳn cũng do Quân sư chỉ điểm!”

Lão cười lớn gọi Lăng đạo nhân :

- Lịnh ái đó, Lăng huynh! Ngày nay phụ tử trùng phùng rồi, lão phu thành thật mừng cho Lăng huynh!

Lăng đạo nhân rơi lệ :

- Con đây à! Bao năm nay...

Rồi xúc động mạnh tâm tình, thấy con nhớ đến người vợ bạc số, bất giác đạo nhân ngất xỉu.

Mọi người phải bao quanh kêu gọi một lúc, đạo nhân mới tỉnh lại.

Hoa Đại Cô nhận ra mình chẳng còn lý do gì để lưu lại nữa, nên cáo biệt mọi người hứa sẽ có mặt tại Hoán Hoa khuê đúng ước hẹn, rồi cùng năm vị trưởng lão rời khỏi Xuân Hương cốc.

Hắc Thánh Du Long trầm ngâm một chút rồi gọi :

- Hoa Đại Cô nương! Xin cho lão phu hỏi mấy lời...

Hoa Đại Cô dừng chân :

- Tiền bối muốn hỏi điều gì?

Hắc Thánh Du Long nghiêm sắc mặt :

- Cô nương trở về xin trình lên lệnh tôn là lão phu có lời hỏi thăm.

Hoa Đại Cô thờ dài :

- Gia phụ đã mất hơn mười năm nay rồi còn đâu!

Hắc Thánh Du Long kêu lên :

- Lệnh tôn đã mất! Hiện giờ trong quý quyến còn những ai?

Hoa Đại Cô đáp :

- Chỉ còn nội tổ mẫu, nhưng mãi lúc sau này, người buồn rầu quá độ, chẳng còn tha thiết đến việc hồng trần nữa!

Hắc Thánh Du Long thờ dài đoạn thốt :

- Vậy cô nương trở về trình lệnh tổ mẫu, lão phu có lời kính chúc an khang!

Hoa Đại Cô chớp mắt :

- Tiền bối biết nội mẫu của vãn bối?

Hắc Thánh Du Long gật đầu :

- Ba mươi năm trước đây, lão phu hân hạnh được gặp Thánh cô một lần, lão phu chỉ sợ hiện giờ Thánh cô không còn nhớ đến việc xưa nữa!

Hoa Đại Cô cúi đầu chào biệt rồi đi luôn.

Hắc Thánh Du Long bảo Lăng Vân Phụng điu Lăng đạo nhân vào nhà.

Ngôi nhà của Phạm Xuân Hoa gồm ba gian, gian giữa để trống, có thể dùng làm khách sảnh, nhưng đã sống trốn tránh như vợ chồng y, thì còn khách đâu mà hồng tiếp đón?

Trong hai gian nhà bên thì vợ chồng y chiếm một gian, chừa cho Hắc Thánh Du Long một gian, phòng lão bất chợt đến thăm.

Mọi vật dụng đều còn y nguyên như cũ.

Nhìn di vật của cha mẹ, Phạm Thiếu Hoa lại xúc động tâm tình, mạch sầu lai láng.

Nhận thấy cả Phạm Thiếu Hoa và Lăng đạo nhân đều cần tĩnh dưỡng một thời gian, Hắc Thánh Du Long quyết định lưu tại đó. Hơn nữa nơi này cô tịch, rất thuận tiện cho Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi luyện võ, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới, lão lại thấy cần ở lại.

Như mọi người tiên đoán, từ ngày thất bại trong trận phục kích tại Xuân Hương cốc, Hoán Hoa phu nhân không hề phát huy một hành động nào trên giang hồ. Sóng gió tạm yên, nhưng là cái yên của một cuộc chuẩn bị cho con giống tổ phủ phàng, một con giống tổ định đoạt kiếp vận của võ lâm.

Đại thế đã chia thành hai cánh rõ rệt, tùy theo quyền lợi, tùy theo tình cảm, khách giang hồ chọn phía mà về.

Hoán Hoa cung thịnh thế trọng đại, quy tụ được sáu phái lớn, còn Nam Bắc bang chung quy chỉ có Táng Hoa môn và Ma giáo.

Xem thực lực của đôi bên thật khó mà định phân tà chánh, bởi bên nào cũng gồm đủ chánh tà. Cho nên người trong võ lâm chưa ngã hẳn về bên nào, phải phân vân.

Tại địa phương Đô thành, theo lệ hàng năm, dân cư cử hành lễ Hoán Hoa rất trọng thể, nhưng trọng thể nhất từ ngày tục lệ đó sống lại là cuộc lễ năm nay.

Ngày lễ thì tự nhiên có hội hè, có hát xướng, có du ngoạn, có tiệc tùng, nhà nhà nhộn nhịp, nơi nơi náo nhiệt, từ Đông Môn đến Tây môn thị trấn, đâu đâu cũng hoa lệ tưng bừng.

Năm nay ngoại trừ người địa phương ăn lễ, còn có vô số hào kiệt bốn phương đổ về, mục đích chính của họ là để chứng kiến cuộc so tài của hai lực lượng, hơn là ăn lễ.

Về phía Bắc Hoán Hoa khuê, có một khoảng đất bằng, rộng lớn, khoảnh đất đó năm nay bị chiếm làm cấm khu, mọi du khách không được bén mảng đến khi cấm địa đó.

Khu cấm địa dành cho Nam Bắc bang và Hoán Hoa cung so tài, khắp bốn phía đều có người canh gác cẩn mật.

Khu cấm địa chia ra hai vùng, mỗi vùng đều có một tòa đài, không cao lắm, bên trên có căn vải sợi đủ để che mưa nắng tạm.

Vùng phía Đông trong cấm địa dành cho Nam Bắc bang nhưng Thành đô là căn cứ địa của Táng Hoa môn, nên bọn người trong Nam Bắc bang không cần phải đến tòa đài, họ cùng quy tụ tại nhà của Táng Hoa phu nhân, chỉ khi nào cục diện sắp mở màn thì họ mới kéo đến hành dinh.

Vùng phía Tây giành cho Hoán Hoa cung.

Sáng sớm ngày mười chín tháng tư, đã có nhiều nhân vật giang hồ kéo đến hành dinh của Hoán Hoa cung rồi.

Trước hết là vị Phương trượng Thiếu lâm tự Đại Trí thiền sư, cùng với vị giám tự là Đại Thông thiền sư, với mười tám vị La Hán.

Kế đó là Trưởng giáo Vũ Dương phái Ngọc Hư Tử, cùng đi với Ngọc Chân Tử và Tam kiếm thủ áo lam.

Những môn phái khác lục tục đến sau.

Chương môn nhân phái Hành Sơn là Nam Nhạc quán chủ cùng đi với Nam Vân đạo trưởng và tám đệ tử.

Chương môn nhân phái Hoa Sơn là Thương Thiên Thiều có bốn đệ tử tùy hành.

Chương môn nhân Hình Ý môn là Thiệu Nguyên Xung cùng đi với hai cao đồ.

Chương môn nhân Bát Quái môn là Hoàng Phủ Kính Đình có bốn đệ tử tùy hành.

Có đủ mặt Chương môn nhân sáu môn phái lớn, tinh thể của Hoán Hoa cung hùng dũng vô tướng.

Trong khu cấm địa về phía Bắc, có một khoảng rộng, cờ bay ợp trời, nơi đó là trận thế Bách Hoa đại trận.

Tại tòa trang viện của Táng Hoa phu nhân, trong gian đại sảnh, quần hùng họp đại thể, để bàn định kế hoạch phá địch.

Những nhân vật quan trọng của Nam Bắc bang và Táng Hoa môn đều có mặt.

Ngoài ra bên cánh Ma giáo có hai chị em họ Hoa Đại Cô và Hoa Tiểu Ngọc.

Cạnh họ còn có năm vị trưởng lão: Văn Phụng Tháo, Khổng Văn Sơn, Tống Đạt Sanh, Tra Bán Thiên và Huỳnh Đình Bật.

Mọi người đều giữ sự im lặng tuyệt đối, cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Trại Gia Cát vị Quân sư trong Nam Bắc bang được tất cả mọi người suy tôn là chỉ huy chương, điều khiển lực lượng liên minh đối địch với Hoán Hoa cung, hiện tại họ im lặng chờ nghe vị Tổng chỉ huy phân phối công tác.

Nhưng Trại Gia Cát nhắm mắt, ngồi trên ghế như đang ngủ.

Thoạt đầu ai ai cũng kiên nhẫn, chờ đợi. Mãi về sau lâu quá, Quân sư chẳng nói gì, có người không chịu nổi buột miệng nhắc :

- Quân sư thời gian cấp bách lắm rồi, xin Quân sư phát lạc.

Quân sư mở mắt hỏi :

- Các vị có thấy là Bách Hoa đại trận chưa hoàn thành chăng?

Hắc Thủ Đồ Phu mỉm cười :

- Quân sư thấy sao?

Trại Gia Cát hừ một tiếng rồi lại nhắm mắt như cũ, lão lẩm nhẩm :

- Chờ người bắt cá về đây rồi hãy tính!

Không ai biết lão muốn nói gì, Ác Cái Tiền Bình bực dọc hỏi :

- Đi đánh nhau mà cũng phải chờ đợi kẻ bắt cá đến à?

Trại Gia Cát vẫn nhắm mắt gật đầu :

- Phải! Không có kẻ bắt cá, nhất định không đi được!

Mọi người đều trở mắt nhìn lão.

Hắc Thủ Đồ Phu mắng thăm :

- Rõ đáng ghét! Cứ làm ra vẻ bí mật mãi!

Vừa lúc đó từ bên ngoài có một người hồi hả bước vào, người đó vận y phục lặn nước, nước còn chảy ròng ròng theo bước đi của y.

Trại Gia Cát nghe tiếng động mở mắt ra, hỏi gấp :

- Vạn lãnh đội có bắt được cá không?

Người đó là Vạn Sơn Thanh, thủ lĩnh đội Long Chu trong Táng Hoa môn, tay cầm một con lý ngư to lớn, bước đến trước mặt Trại Gia Cát :

- Tại hạ vâng lệnh Quân sư, ở tại gốc cây liễu bên cạnh Tân Kiều, chờ đợi quả nhiên bắt được con cá này, bắt được rồi vội về đây, chẳng dám diên trì.

Trại Gia Cát mỉm cười :

- Phá được Bách Hoa đại trận phải ghi công thứ nhất cho Vạn lãnh đội vậy!

Bắt được con cá đó phải trầm mình dưới nước, nếu không rành thủy tính như Vạn Thanh Sơn thì dù thấy được cá cũng chẳng dễ gì chụp được, cho nên Trại Gia Cát ủy thác cho y công việc đó.

Lão lấy thanh dao con, rọc bụng cá, lấy ra một ống trúc dài nhỏ, lão chẻ ống trúc ra, bên trong ống trúc, có mảnh giấy trắng cuộn tròn, lão trải mảnh giấy đọc mấy dòng chữ trên đó, rồi cuộn lại cất vào mình, đoạn đứng lên đồng dục thốt :

- Các vị hãy nghe lệnh đây.

Mọi người cùng đứng lên yên lặng lắng nghe.

Trại Gia Cát tiếp :

- Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Long dẫn bảy chố ngao dùng thuyền theo ngã Sùng Nghĩa tiến lên, gần đến khu cấm địa lên bờ án ngữ mặt hậu Bách Hoa trận, đừng để cho tên địch nào chạy thoát. Cửu Độc Nương Tử, lãnh đội Bộc Bách Hiểu dẫn mười võ sĩ, hợp sức nhau trấn thủ bãi Thanh Dương. Nhất Chi Càn Khôn Lam Thông và lãnh đội Cao Xung, dẫn mười võ sĩ, trấn đóng tại Tân Kiều, kỳ hạn cho các vị phải đến nơi trước giờ Ngọ. Đừng để cho địch do con đường các vị án ngữ chạy thoát một tên nào.

Những người vừa được chỉ danh, cùng nghiêng mình làm lễ rồi lui ra.

Trại Gia Cát phân công tiếp :

- Bách Hoa đại trận có mười hai cửa bên ngoài, son nhân chỉ định các vị: Đồ Thiên Lý, Tiền Bình, Đường Thủ Càn, Thắng Trần Sơn, Lý Đình Phương, Thường Duy Nhân, Phùng lão tà, Thân đầu đà, Diêm Hoàng, Tuyên Cẩm Đường, Tiết Đạo Lăng và Hoa Như Ngọc mỗi người chiếu theo cấm nang của son nhân mà hành sự. Phá được cửa trận rồi, hãy chờ lệnh kẻ tiếp, không được đuổi theo địch.

Lão trao cho mỗi người một bức cấm nang, mười hai người đó tiếp nhận xong, lại lui ra.

Trại Gia Cát hướng qua Hắc Thánh Du Long và Táng Hoa phu nhân tiếp :

- Phu nhân, Bang chủ và những người chưa được phân công, hãy theo son nhân.

Phạm Thiếu Hoa bước ra chưa kịp nói gì, Trại Gia Cát đã cất tiếng trước :

- Phạm thiếu hiệp yên trí đi theo son nhân, đến lúc cần thiết, son nhân sẽ ủy nhiệm, đừng lo ngại mình bị bỏ sót!

Tất cả cùng rời trang viện, xuống thuyền, thẳng tiến về phía Đông, vào tòa nhà hành dinh dành cho họ. Họ vừa ngồi xuống ghế, một tên võ sĩ Táng Hoa môn tức trực dưới đài vào báo có Tổng giám Long Cô Bà xin vào ra mắt.

Trại Gia Cát vừa cầm quạt, quạt phẩy phẩy vừa gật đầu :

- Cho vào đi!

Long Cô Bà theo võ sĩ lên đài, vòng tay thi lễ :

- Vâng lệnh phu nhân bốn cung đến đây nghênh tiếp các vị xin các vị thứ cho tôi đến chậm một chút!

Hắc Thánh Du Long cười nhẹ :

- Hoán Hoa cung có sáu môn phái lớn tiếp trợ, thịnh thế hùng mạnh vô cùng, lão phu thấy phu nhân không cần quá khiêm nhượng mà thành khách sáo.

Long Cô Bà điềm nhiên :

- Phu nhân bốn cung có lập một trận đồ, sai tôi đến đây, ước hẹn cùng các vị gặp nhau tại đó!

Trại Gia Cát đáp thay Hắc Thánh Du Long :

- Cảm phiền lão bà về trình lại với phu nhân đúng giờ ngo ba khắc son nhân đến phá trận.

Đã đến giờ rồi.

Đoàn người xuống đài, thẳng tiến về phía Bắc, nơi có trận đồ Bách Hoa đại trận.

Bên hành dinh của Hoán Hoa cung lúc đó cũng trống trơn, chẳng có bóng dáng một người nào. Họ đã kéo nhau đến trận thế từ lúc trước.

Thế trận phô bày trước mắt, cờ bay phấp phới, ánh rợp một phương trời, bóng cờ dày quá, che giấu mất bóng người, nhưng ai ai cũng hiểu, sau mỗi lá cờ, ít nhất cũng có một vài cao thủ.

Thì ra trận thế lập giữa thanh thiên bạch nhật, họ phải dùng đến cờ để có nơi ẩn dạng.

Bọn Đồ Thiên Lý, có nhiệm vụ xung khai các cửa trận, lúc đó mới lấy cảm nang mở ra xem.

Trại Gia Cát ngẩng mặt nhìn trời, đoạn đưa cao chiến quạt lên vẫy vẫy.

Đó là ám hiệu phát lệnh đánh trận.

Chiếc quạt vẫy lên, ba tiếng pháo hiệu nổ rền, mười hai vị phá trận vũ lộng khí giới lướt tới.

Bên đối phương trấn đóng mười hai Hoa môn tăng bên ngoài là cao thủ phái Thiếu Lâm, Vũ Đương, Hoa Sơn, Bát Quái, Hình Ý, cùng Quân Sơn phân cung Thống lĩnh Nam Cung Vô Kỵ, Đường chủ Thiên Long đường Tất Hồng Sanh, Thần Oai đường chủ Tần Quý Lương, Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê, Thiên Thủ Như Lai Đường Trần Càn và Long Môn ngũ quái.

Theo sự phân công của Trại Gia Cát thì Thiết Đàm Thắng Trấn Sơn vị Chương môn Thiếu lâm tục gia gặp Chương môn phái Thiếu lâm là Đại Trí thiên sư, Lưu Vân Kiếm Quý Đình Phương là sư đệ của Ngọc Hư Tử, lại gặp chính Ngọc Hư Tử, Chương môn phái Vũ Đương, Nhập Vân Long Thường Duy nhân sư đệ của Chương môn nhân Hành Sơn phái, lại gặp chính vị Chương môn nhân phái đó là Nam Nhạc quán chủ, Tuyên Cẩm Đường sư đệ của Chương môn nhân Hoa Sơn phái, gặp chính vị Chương môn nhân của phái nhà là Thương Thiên Triều. Họ gặp toàn là người nhà họ, theo lệnh của Trại Gia Cát trao cho mỗi người một cảm nang.

Phản Quỷ Kiếm Sâu Diêm Hoằng gặp Chương môn nhân Bát Quái môn là Hoàng Phủ Đình Kính, Ác Cái Tiền Bình gặp Chương môn nhân Hình Ý môn là Thiệu Nguơn Xung, cả hai cùng trao cảm nang của Quân sư cho đối phương, thành ra sáu cửa đó không cần phải ra sức mà vẫn phá vỡ như thường.

Đường Thủ Càn ngoại hiệu Bát Diện Lung Linh Thủ vào cửa thứ bảy gặp ngay Thiên Thủ Như Lai Đường Trần Càn, lão vòng tay thốt :

- Tiểu đệ xin chào đại ca!

Đường Trần Càn giật mình hỏi :

- Nhị đệ làm gì có mặt tại đây?

Đường Thủ Càn cười nhẹ :

- Tiểu đệ vâng lệnh Quân sư, đến đây mời đại ca về giúp sức cho Nam Bắc bang!

Đường Trần Càn hét lên :

- Nói nhảm! Nam Bắc bang sẽ bị tiêu diệt trong phút giây, theo về với chúng để cùng chết với chúng à? Nhị đệ lỡ đến đây rồi, hãy lập tức rút lui, về ngay quê nhà, nếu không ngu huynh không dung thứ đấy!

Đường Thủ Càn cười lạnh :

- Bên nào sẽ tiêu diệt trong phút giây, đại ca cứ chờ xem, tiểu đệ mong đại ca hãy nghe lời khuyên của đệ về bên này với tiểu đệ, rồi mở to mắt ra xem Hoán Hoa cung tan vỡ.

Chương 155: Đại phá Bách Hoa trận

Đường Trần Càn sôi giận :

- Ngu ca thề chẳng đội trời chung với Trại Gia Cát! Nhị đệ có chịu lui ra khỏi trận không thì bảo?

Đường Thủ Càn lạnh lùng :

- Tiểu đệ vâng lệnh đến đây, nếu đại ca chẳng chịu quy hàng, thì hãy hạ thủ sát hại tiểu đệ đi, rồi muốn làm chi thì làm.

Đường Trần Càn quắc mắt ngời hung quang, sáng rực hét to :

- Ngu ca không còn cách nào hơn!

Lão vấy hai bàn tay lên, ám khí tẩm độc từ tay bay ra, rào rào tất cả đều nhắm Đường Thủ Càn lao vút tới.

Đường Thủ Càn cao giọng :

- Đại ca theo bọn gian ác, gây tội nghiệt trùng trùng, tiểu đệ phải ra tay trừ mối họa cho võ lâm, dù có đắc tội với tổ tông cũng đành vậy.

Lão lập tức vấy hai tay từ tay lão cũng bắn ra vô số ám khí.

Họ Đường tại Tứ Xuyên, thành danh trên giang hồ nhờ chuyên dùng độc, bây giờ hai anh em ruột thịt dùng ngay bí học của tổ tông, tàn sát lẫn nhau, kẻ ra lượt báo ứng tuần hoàn, không sai chạy. Dĩ nhiên cả hai cùng trúng độc của nhau, cùng chết tại mặt trận.

Hai anh em cùng trúng độc của nhau, cùng rú lên một tiếng thảm, cùng ngã nhào. Nhìn vào cảnh trạng của họ, tất phải rung mình vì dụng ý sâu xa của Trại Gia Cát lấy độc trị độc, mà cũng trừ diệt nguồn gốc cái độc cho giang hồ về sau, bởi với cái chết của hai anh em họ Đường, ít ra cũng giảm thiểu số người dụng độc để thực hiện những mưu cầu.

Tiết thần y công phá cửa thứ tám, cửa này do Thiết Diện Thần Phán Nam Cung Vô Kỵ trấn đóng, vừa trông thấy Tiết thần y, Nam Cung Vô Kỵ giật mình kêu lên :

- Lại có ân huynh tham gia cuộc chiến nữa à?

Tiết thần y vòng tay thốt :

- Tại hạ vâng lệnh Quân sư đến đây trình bày cũng Thống lĩnh cái lễ tiến thoái của bậc thức thời. Thống lĩnh là vị đại hiệp anh minh, lẽ nào chẳng thấy cái suy cái thịnh?

Nam Cung Vô Kỵ thờ dài :

- Đức trọng của ân huynh ngày nào, tại hạ luôn luôn ghi nhớ, lời vàng ngọc hôm nay càng làm cho tại hạ cảm kích phi thường, nhưng ân huynh nên lượng tình, bởi vì dù sao tại hạ cũng thấy thẹn với lương tâm nếu mình phản bội.

Trầm ngâm một chút Nam Cung Vô Kỵ lại thở ra rồi tiếp :

- Sanh mạng này tồn tại đến ngày nay, là nhờ ân huynh, ân huynh bảo gì tại hạ dám từ chối? Nếu không vâng lời thành ra vong ân phụ nghĩa, mà nếu chấp nhận thì thành con người phản phúc. Ấu là chỉ có cách...

Lão đưa tay lên cao toan vận nội lực, toan đâm xuống Thiên linh cái.

Tiết thần y cấp tốc bước tới nắm cánh tay Nam Cung Vô Kỵ giữ lại, nghiêm giọng thốt :

- Tại sao Thống lĩnh lại tự làm khổ cho mình thế chứ? Thống lĩnh có thể bỏ nơi này mà đi, vừa tránh khỏi vạ lây với Hoán Hoa cung, vừa không mang tiếng phản phúc vì theo về với Nam Bắc bang?

Nam Cung Vô Kỵ trầm ngâm một lúc, đoạn vòng tay thông thả thốt :

- Tại hạ xin nghe lời ân huynh!

Lão nhún chân tung bóng người lên không, tà tà bay ra khỏi trận.

Thế là trong mười hai Hoa môn đã có tám cửa cầm như bỏ trống rồi, còn lại bốn cửa, thì Hoa Đại Cô suất lĩnh năm vị trưởng lão Ma Giáo bắt sống bọn Long Môn ngũ quái dễ dàng, Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý hạ Thần Oai đường chủ Tàn Quý Lương không khó lắm, Hắc Phong Quái Thân đầu đà chỉ tung một chưởng là hạ ngay Thiên Long đường chủ Tất Hồng Sanh, còn Kiếm Sát Phùng lão tà phải qua ba hiệp mới loại trừ được Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê.

Mười hai Hoa môn thuộc tầng ngoài của Bách Hoa đại trận cầm như bỏ ngõ, bọn võ sĩ trấn đóng tại các cửa đó, mắt chủ như rắn mất đầu, lại không thể bỏ chạy hoang vào đánh phóng chân nhào ra phía ngoài.

Mười hai cao thủ phá mười hai cửa xong, người nào người nấy đứng tại chỗ, như Quân sư đã dạy.

Họ đứng tại đó nhưng những người trong sáu đại môn phải chiếu theo cảm nang của Quân sư phải hành động.

Phượng trượng Thiếu Lâm Tự là Đại Trí thiên sư kéo Thiết Đàm Thảng Trấn Sơn lùi lại trăm gọng bảo :

- Muốn phá bát quái, phải sử dụng kiếm, sư đệ lui lại để ngu huynh tiến vào!

Đại Thông thiên sư đứng sau lưng Đại Trí thiên sư lập tức lướt tới, mười hai La Hán theo sát liền một bên.

Trong phái Vũ Đang, Ngọc Hư Tử vẫy tay Ngọc Châu Tử Quý Đình Phương cùng tám kiếm thủ áo lam không chậm trễ xông ra.

Rồi đến lượt phái Hành Sơn có Nam Nhạc quán chủ, Nam Vân đạo trưởng, Nhập Vân Long Thường Duy Nhân, phái Hoa Sơn có Thương Thiên Thiệu, Tuyên Cẩm Đường, Hình Ý môn có Thiệu Nguơn Xung, Bát Quái môn có Hoàng Phủ Kính Đình, tất cả đồng thống suất đệ tử xung khai các cửa trận tầng trong.

Cửa trận áng theo bát môn lưu sanh thương đồ cảnh tứ kim khai, tại mỗi cửa trận có một toán Hoa nữ trấn đóng, chúng am tường kiếm thuật nhưng lại gặp những vị kiếm sư, thì cái thế thắng bại đã thấy rõ rệt lắm rồi, bất quá chỉ còn vấn đề thời gian thôi, bằng vào sức chi trì của chúng qua công phu hàm dưỡng.

Rồi cuối cùng tám cửa đó cũng bị phá luôn.

Trại Gia Cát còn huy động đám người chưa hề được ủy thác một nhiệm vụ nào, cũng xông vào tiếp trợ, bọn Hoa nữ bị tấn công toi bồi, chạy nhào trở vào trung ương.

Bọn Hoa nữ, đành rằng chúng là những kẻ vô tội, không đáng bị sát hại, song tha cho chúng thì trận thế sẽ được duy trì, nên bắt buộc phải giết chúng thực là một việc bất đắc dĩ.

Phá xong tám cửa vòng trong, mọi người đều được ám hiệu của Quân sư, tề tựu tại một chỗ.

Trại Gia Cát gọi Phùng lão tà, Thân đầu đà, Đồ Thiên Lý và Tiền Bình đến gần, truyền mật kế, cả bốn người gật đầu đi liền.

Lão lại gọi :

- Phạm Thiếu Hoa, Hoa Đại Cô, Tiết Châu Nhi, xin các vị lại đây!

Cả ba bước tới, lão thì thăm mấy câu, họ lãnh lịnh lui ra.

Lão dạy qua Lăng đạo nhân mỉm cười thốt :

- Giờ thì đạo huynh và sơn nhân đánh trận đầu xem nào!

Lăng đạo nhân gật đầu :

- Tuân lịnh Quân sư!

Trại Gia Cát lại hướng sang các vị Chương môn nhân sáu môn phái lớn thốt :

- Các vị đã ra sức rồi, bây giờ xin ở tại đây, tạm nghỉ ngơi giây lát, đã đến lúc sơn nhân lập chút công mọn đây!

Các vị Chương môn nhân lại đòi đi trận đầu, Trại Gia Cát mỉm cười :

- Sơn nhân đã sớm an bài rồi, các vị khỏi nhọc công nữa!

Lão gọi to :

- Táng Hoa phu nhân, Bang chủ và Phó bang chủ, bây giờ đến lượt chúng ta, phải cho địch biết tay mà cũng dễ chia sót nhọc nhằn với các đại môn phái!

Táng Hoa phu nhân, Hắc Thánh Du Long và Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão gật đầu.

Trung ương trận bố trí áng theo Ngũ hành sanh khắc, muốn phá trận phải am hiểu cái lẽ sanh khắc mới được.

Vừa lúc đó bốn đội võ sĩ tiến tới, mỗi đội vận một sắc phục riêng biệt, một đội đen, một đội trắng, một đội vàng, và một đội đỏ.

Nhưng Ngũ hành gồm năm cửa, chỉ có bốn đội người thì làm sao phá được?

Phùng lão tà, Thân đầu đà, Đồ Thiên Lý và Tiền Bình mỗi người lãnh một đội xông vào một cửa, còn lại một cửa chánh do Trại Gia Cát và Lãng đạo nhân xung phá.

Trại Gia Cát đi đơn độc, chẳng mang theo một võ sĩ nào, điều đó khiến mọi người đều kinh dị.

Nơi cửa chánh người trấn đóng chính là Lãng Vân Phụng, Cung chủ Phân cung Quân Sơn, nàng vừa trông thấy Lãng đạo nhân, vội chạy đến quỳ ngay trước mặt thốt :

- Gia gia! Con sẽ theo gia gia bỏ tối về nơi sáng!

Lãng đạo nhân gật đầu :

- Được lắm! Con hãy đến ra mắt Quân sư đi!

Lãng Vân Phụng hướng sang Trại Gia Cát lạy một lạy :

- Tiểu nữ nhờ Quân sư chỉ điểm, mới tìm được gia phụ, ân đức của Quân sư lớn bằng trời biển, hôm nay tiểu nữ xin về đầu dưới trướng Quân sư tùy người sai khiến!

Trại Gia Cát bật cười ha hả :

- Lãng cô nương rời chỗ do, về chỗ sạch, có như vậy mới phải là thông minh, thức thời chứ! Việc phá trận sơn nhân đã có kế hoạch rồi, cô nương khỏi nhọc công, xin cứ dẫn toàn đội ra phía sau kia, nghỉ ngơi, chờ sơn nhân thu thập bọn Hoán Hoa cung rồi, mình sẽ đàm đạo.

Lãng Vân Phụng y lời, vẫy tay ra lệnh cho bọn Hoa nữ dưới quyền nàng triệt thoái, nhường trận địa cho Trại Gia Cát.

Thế là trong năm cửa Ngũ hành đại trận, một cửa đã bỏ ngõ rồi.

Phạm Thiếu Hoa, Tiết Châu Nhi và Hoa Như Ngọc theo sau Phùng lão tà cùng toán võ sĩ, vào cửa thứ hai. Cửa này do Từ Vi đàn chủ Chúc Nghi Quân trấn đóng. Hiện tại nàng vận nữ trang, màu tía, vừa tỏ rõ phong tư kiều diễm, vừa biểu lộ khí phách kiêu hùng.

Phạm Thiếu Hoa bước tới vòng tay cúi chào :

- Bao lâu nay Đàn chủ được mạnh chứ?

Từ Vi đàn chủ gạt mình, trở mắt nhìn theo, chừng như đã nhận ra chàng trong gương mặt hoàn toàn biến đổi vội hỏi :

- Người... người là Bạch Thiếu Huy?

Phạm Thiếu Hoa gật đầu :

- Tại hạ đây, cô nương! Thiếu Huy là cái tên tạm dùng trong nhất thời!

Hoa Như Ngọc bước tới mỉm cười :

- Còn tiểu muội Đàn chủ có nhận ra chăng?

Từ Vi đàn chủ Chúc Nghi Quân lại trở mắt nhìn :

- Tường Vân thơ thơ đây mà! Tại sao thơ thơ lại mang nạ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười :

- Gương mặt này là gương mặt do cha mẹ sanh, còn Tường Vân là mặt giả, đâu phải hiện tiểu muội mang nạ?

Chúc Nghi Quân lộ vẻ oán hờn hướng sang Phạm Thiếu Hoa u buồn hỏi :

- Các người đến đây phá trận, bảo ta phải làm sao bây giờ?

Hoa Như Ngọc điềm nhiên đáp :

- Đàn chủ là người sáng suốt, thấy rõ đâu là chánh, đâu là tà, tự nhiên hiểu cơ tiến thoái, đợi gì chúng tôi phải phân giải? Chắc Đàn chủ đã tự chọn một hướng đi rồi chứ?

Phạm Thiếu Hoa tiếp nói :

- Lãng cung chủ Phân cung Quân Sơn đã dứt khoát thái độ rồi, tại hạ vâng lệnh Quân sư đến đây nghinh đón Đàn chủ!

Chúc Nghi Quân trầm giọng lạnh :

- Nếu có muốn khuyên dụ ta, thì người nên lấy tư cách cá nhân mà đến, đừng mượn lệnh đệ tam nhân!

Phạm Thiếu Hoa gật đầu :

- Thì tâm tư của tại hạ bao giờ lại chẳng nghĩ đến hoàn cảnh của Đàn chủ, chỉ mong một ngày nào đó, tại hạ được nói với Đàn chủ những lời nói phát xuất từ tấm chân tình. Ngày đó đã đến, và tại hạ tha thiết mong Đàn chủ chấp nhận những lời trung trực của tại hạ!

Chúc Nghi Quân điểm một nụ cười :

- Quả đúng là do nơi chân tâm của người chẳng?

Phạm Thiếu Hoa quả quyết :

- Bình sanh tại hạ chẳng thích nói ngoa dối với Đàn chủ lại càng thành thật hơn với bất kỳ ai! Bởi tại hạ chẳng bao giờ quên sự đãi ngộ của Đàn chủ trong những ngày tại hạ nương ẩn trong Bách Hoa cốc!

Chúc Nghi Quân thở dài :

- Đù rồi, Bạch Thiếu Huy! Những lời nói của người đủ an ủi ta, dù ta có chết, hồn ta vẫn an nơi chín suối!

Phạm Thiếu Hoa thoáng nghi ngờ :

- Đàn chủ!

Chúc Nghi Quân nhếch nụ cười thâm :

- Ta sớm biết đại thế sẽ kết thúc như thế nào, Thiếu Huy à, người nói đúng, ta phải chọn một hướng đi, trước khi việc đáng tiếc xảy ra!

Phạm Thiếu Hoa lại mừng :

- Đàn chủ đã thấy chỗ quang minh thì còn gì bằng!

Chúc Nghi Quân doanh tròng lệ buồn kêu lên :

- Thiếu Huy! Ta chọn con đường hắc ám!

Phạm Thiếu Hoa giật mình :

- Hoán Hoa cung sẽ bị tiêu diệt trong giây lát, tại sao Đàn chủ...

Chúc Nghi Quân để mặc dòng lệ chảy dài xuống má :

- Vì biết rõ Hoán Hoa cung đã đến ngày tàn, nên ta chọn con đường hắc ám. Hai mươi năm qua ta mang ân sư dưỡng hậu, ta chưa có dịp đáp đền, ngày nay người lâm nguy, ta nỡ nào bỏ rơi mà đi tìm cái an cho riêng ta chứ? Ta chỉ còn chọn cái chết thôi, Thiếu Huy à! Theo người là sống, nhưng sống hèn, theo ân sư mà chết, là chết ngu, ta chọn con đường riêng biệt của ta, ta không sống hèn, ta không chết ngu, ta chọn cái chết trong sáng, trước khi mọi sự đã rồi!

Phạm Thiếu Hoa hấp tấp kêu lên :

- Đàn chủ!

Chúc Nghi Quân lắc đầu :

- Ý ta đã quyết, Thiếu Huy à, đừng nói gì hơn, chẳng ai lay chuyển được lòng ta!

Rồi nàng trầm ngâm một chút, lại mơ màng buồn :

- Ta đãi ngộ người qua những ngày tại Bách Hoa cốc cũng chưa đủ đền đáp công ơn người cứu mạng. Người đã bế ta vào lòng, người đã sờ mó đến da

thịt ta, dù việc cứu người bắt buộc phải thế, song trong thâm tâm của Chúc Nghi Quân bóng hình của người đã in đậm mắt rồi, ta không thể mong mỏi chi hơn là người đừng bao giờ phai mờ kỷ niệm đó.

Một bóng người từ xa lao vút tới hết to :

- Nghi Quân còn đợi gì nữa mà chưa phát động trận thế?

Phạm Thiếu Hoa nhận ra ngay người vừa hết chính là Long Cô Bà, dù bà chưa xuất hiện.

Phùng lão tà quát lớn :

- Lão yêu bà xem kiếm của ta!

Lão vọt mình lên không chặn Long Cô Bà.

Đưa kiếm hất vệt thanh kiếm của Phùng lão tà qua một bên, Long Cô Bà đáp xuống, Phùng lão tà theo xuống ngay, song phượng đã xuất chiến nhập cuộc.

Toàn võ sĩ Nam Bắc bang lập tức vung kiếm lướt tới, Hoa nữ kéo ra đón lại liền.

Trận thế đã chuyển đổi toàn diện, song phượng chạm kiếm xoang xoảng.

Chúc Nghi Quân gọi to :

- Thiếu Huy bảo trọng nhé, ta đi đây!

Thân hình nàng đột nhiên rung rung, nàng chồm tới, ngã chúi vào lòng chàng.

Phạm Thiếu Hoa vội đón nàng ôm chặt vào lòng.

Biết có biến cố, Hoa Như Ngọc gấp giọng hỏi :

- Đàn chủ đã uống độc được tự sát?

Chúc Nghi Quân đỏ lệ ướt mặt gật đầu :

- Ta đã dự liệu từ lâu, sớm muộn gì cũng phải có ngày nay, ta nghĩ không thể vong ơn phụ thâm của sư phó!

Phạm Thiếu Hoa thốt gấp :

- Nghi Quân! Nghi Quân! Hãy nhả thuốc độc ra ngay!

Chúc Nghi Quân đã kiệt sức rồi, cất giọng yếu ớt, phều phào qua nước nở :

- Muộn rồi, Thiếu Huy ơi! Ôm ta đi siết mạnh thân hình ta đi, mạnh hơn chút nữa, Thiếu Huy! Được chết trong vòng tay người ta mãn nguyện lắm rồi! Thiếu Huy ơi, nhìn xuống mặt ta cười đi, vĩnh biệt!

Đôi mắt nàng mờ dần, mí mắt khép dần, nhưng nụ cười nở rộng nơi vành môi!

Thiếu Huy gọi to :

- Nghi Quân! Nghi Quân!

Nàng chỉ còn là cái xác mềm nhũn trong tay chàng.

Trong khi đó Phùng lão tà cùng Long Cô Bà trao đổi cả trăm chiêu rồi, song phượng vẫn giữ thế quân bình.

Tiết Châu Nhi phần nộ loan kiếm lướt tới, từ phía sau lưng Long Cô Bà quét tới.

Nghe tiếng gió, Long Cô Bà gạt mình toan hoành thân cử kiếm hóa giải thế công, nhưng chậm một giây, bà nghe nhói ở lưng, rồi máu vọt ra ướt đầm áo, máu chảy rờn rờn xuống quần, kéo dài trên mặt đất.

Lập tức bà lùi lại nhưng thanh kiếm to bản của Phùng lão tà đã bay sang, bà không còn đủ sức nghênh đón, vội ngã người sang phía hậu.

Phùng lão tà buông tay, kiếm bay theo, đâm thủng ngực bà, mũi kiếm ló ra sau lưng.

Bản kiếm to tạo thành một vết thương rộng, dĩ nhiên Long Cô Bà tắt thở ngay.

Chúc Nghi Quân tự sát, Long Cô Bà bị giết, thế trận loạn lên, toàn võ sĩ đảo kiếm tung hoành thêm Phùng lão tà, Tiết Châu Nhi vùng kiếm vu vu trong khoảng khắc cần quét sạch vọng cửa trận.

Hai cửa đã vỡ, còn lại ba.

Táng Hoa phu nhân cùng Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý vào cửa thứ ba, cửa này do Bạch Linh đàn chủ trấn đóng.

Bạch Linh đàn chủ Thích Bội Ngọc chưa phải là đối thủ của phu nhân, nên cuộc tương tri chỉ diễn ra trong giây phút Đàn chủ bị hạ dưới lưỡi kiếm linh diệu của phu nhân, các Hoa nữ bị Hắc Thủ Đồ Phu tận diệt.

Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Lão và Ác Cái Tiền Bình vào cửa thứ tư, bất sống Kim Ứng đàn chủ Thân Nhược Lan còn Cốc Cô Bà bị Trương Quả Lão hạ sát.

Hắc Thánh Du Long cùng Thân đầu đà vào cửa thứ năm chẳng gặp một sức chi trì nào đáng kể, Hoán Hoa công chúa bị bất sống. Thiết Cô Bà táng mạng dưới Đại La Thủ của Hắc Thánh.

Bách Hoa đại trận gồm ba tầng mười hai Hoa môn bị phá vỡ, Bát môn bị phá vỡ, Ngũ hành môn bị phá vỡ, trận thế như bị phá vỡ hoàn toàn, bất quá còn lại một số người chủ trì căn bản, nhưng người nắm căn bản là Hoán Hoa phu nhân, bọn Trại Gia Cát có ngại gì?

Hiện tại, toàn khu trận phơi rõ cảnh điêu tàn, chỉ còn mặt trận tại cửa Hỏa thì ánh kiếm ngời ngời, sát khí bùng bùng.

Chủ lực của đối phương nhóm tụ tại đó, rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thần Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Hận thù kết liễu

Táng Hoa phu nhân, Trương Quả Lão, Phạm Thiếu Hoa, Tiết Châu Nhi, Hoa Như Ngọc, sau khi hoàn thành công tác cùng dừng chân lại trước trận thế tại hỏa môn, theo lệnh của Trại Gia Cát.

Họ phải công nhận trận thế này lợi hại hơn cả các mặt trận khác, nhìn vào trận từ khí mệnh mạng, bên trên sát khí ngất tóa mù trời.

Họ đứng ngoài nhìn vào, chưa nhận định được tình hình ra sao, một lúc sau họ thấy trận thế bên ngoài ổn định nhưng bên trong dao động hãi hùng.

Thì ra Hắc Thánh Du Long đang cùng Hoán Hoa phu nhân giao thủ.

Cừu nhân gặp cừu nhân, lại gặp nhau trong hoàn cảnh quyết định, phải kẻ còn người mất, phải loại trừ đối phương khỏi vòm trời sinh hoạt, hiển nhiên cuộc chiến giữa song phương khai triển động địa kinh thiên, cả hai cùng dốc toàn lực sinh bình, quyết hạ đối phương để mưu cầu an toàn vĩnh viễn.

Phạm Thiếu Hoa vội buông cái xác mềm nhũn của Chúc Nghi Quân xuống đất, cất cao giọng :

- Sư phó! Dám xin sư phó lùi xuống, nhường yêu phụ cho đệ tử!

Tiết Châu Nhi không dám chậm trễ lướt tới, đứng bên cạnh đại ca, sẵn sàng vùng kiếm.

Vừa lúc đó một bóng người từ trong cửa trận lao vút lên không đáp xuống giữa Hắc Thánh Du Long và Hoán Hoa phu nhân đồng thời đẩy hai tay ra hai bên, trầm giọng quát :

- Hai vị dừng tay!

Hắc Thánh Du Long và Hoán Hoa phu nhân mỗi người lùi lại một bước, Trại Gia Cát sợ có biến, vội phát cánh tay áo ra lệnh cho Phạm Thiếu Hoa, Tiết Châu Nhi và Hoa Như Ngọc tiến đến đứng bao quanh Hắc Thánh Du Long.

Hắc Thánh Du Long nhìn người vừa mới xuất hiện, cất giọng sang sảng như chuông đồng :

- Các hạ có phải là Ma Y Lão Tổ chăng?

Người đó gật đầu :

- Bang chủ đã nhận ra lão phu!

Hắc Thánh Du Long cười lạnh :

- Sao các hạ chẳng an phận tiêu điều ngoài Miêu thổ, còn vào Trung Nguyên cầu kết với yêu nữ, tạo oan nghiệt cho người đời? Các hạ có nghĩ rằng làm như vậy, là ngược lại công đạo, võ lâm sẽ hận giang hồ sẽ thù chẳng? Hiện tại đại thế đã hiển nhiên rồi, Hoán Hoa cung sắp bị tiêu diệt trong giây phút, thiết tưởng các hạ nên trầm tư mà nhìn vào cái cơ tiền thoái, cho khỏi uống mang tiếng là bậc thức thời.

Ma Y Lão Tổ bật cười ha hả :

- Khẩu khí của người khá đó! Người nói võ lâm, giang hồ? Võ lâm giang hồ ở trong tay ta, ta lỏng tay võ lâm hưởng phúc, ta bóp tay võ lâm cúi đầu, hôm nay tất cả cao thủ võ lâm quy tụ tại đây, thì đúng là dịp tốt cho ta khai trường sát kiếp, dứt trừ hậu họa muôn đời.

Táng Hoa phu nhân hừ lạnh :

- Tôn giá cuồng ngạo quá!

Hoán Hoa phu nhân hét to :

- Còn nói dong dài gì nữa? Giết! Cứ giết hết bọn chúng!

Ma Y Lão Tổ cười :

- Phu nhân thư thả một chút, giết chúng đâu phải việc khó khăn? Lão phu muốn biết trong bọn họ, kẻ nào đã dùng Phân Quang kiếm pháp chặt đứt cánh tay của thiếu niên áo gấm. Lão phu muốn trị tội kẻ đó trước.

Tiết Châu nhi cười lạnh bước ra :

- Kẻ chặt đứt cánh tay của tiểu nữ, chính là ta! Người muốn gì hả lão ma đầu?

Ma Y Lão Tổ quát mắt nhìn nàng quát lên :

- Người chết với ta!

Phạm Thiếu Hoa bước tới, đứng cạnh Tiết Châu Nhi, trường kiếm lăm lăm sẵn sàng xuất chiến.

Hoán Hoa phu nhân nhìn chàng thờ dài thốt :

- Thiếu Hoa! Ngày tận số của người đã đến, ta sẽ làm cái việc đưa người theo về cha mẹ người nơi âm cảnh!

Ma Y Lão Tổ vẫy tay, tám nàng miêu nữ bước ra, đứng theo phương hướng định sẵn, mỗi nàng cầm một vật tròn tròn màu đen, to bằng quả bưởi.

Hoa Như Ngọc biến sắc kêu lên :

- Ma Hỏa Phích Lịch thần đạn! Tất cả lùi nhanh!

Thần đạn Ma Hỏa Phích Lịch được liệng ra, là trong khoảng rộng mười trượng, lửa bốc cháy, cháy nát cả đá, mềm cả sắt.

Trong tình hình đó Trại Gia Cát cung thúc thủ vô phương.

Nhưng một giọng nói oai nghiêm vang lên, từ đâu đây vọng đến cực trường :

- Tinh Võ! Cứ quăng thần đạn ra đi, đốt cháy luôn già này!

Câu nói vừa dứt, một bóng người xuất hiện.

Hoa Như Ngọc, Hoa Tiểu Ngọc kêu lên :

- Nội tổ mẫu!

Ma Y Lão Tổ lùi lại một bước kêu to :

- Lão bà nhìn lầm người rồi!

Người mới đến chính là Thánh cô hét lớn :

- Nghiệt súc! Người chưa nhận mình là đứa con bất hiếu, dám vờ vĩnh trước mặt ta à? Người thử gỡ mặt nạ xuống xem!

Ma Y Lão Tổ trở mắt :

- Bà nói gì?

Thánh cô quát :

- Như Ngọc, bước tới gỡ mặt nạ của hắn xem hắn còn chổ cái vào đâu!

Có Thánh cô chủ trì, Hoa Như Ngọc còn sợ gì nữa, nhảy vọt tới chụp vào mặt của Ma Y Lão Tổ.

Nhưng Ma Y Lão Tổ dù không kháng cự song lùi lại tránh cái chụp của Hoa Như Ngọc.

Thánh cô sôi sôi giận, vung chiếc trượng lên, đầu trượng bay qua vừa đủ tầm phốt nhẹ nơi mặt của Ma Y Lão Tổ.

Chiếc mặt nạ rơi xuống, bày ra một gương mặt trung niên, trong khoảng trên dưới năm mươi.

Thánh cô hừ một tiếng trầm giọng :

- Tinh Võ! Ngươi say mê yêu nữ, bức chết vợ bỏ con, ly khai gia đình không màng đến cơ nghiệp cha ông! Ngươi lại xưng là Ma Y Lão Tổ, phụ họa theo yêu nữ, gây tang tóc trên giang hồ, mê hoặc dân chúng Miêu Cương, tội nghiệt đó chứa chất đầu trời, bây giờ người có lời gì nói với ta?

Ma Y Lão Tổ cúi gầm mặt xuống, lâu lắm mới áp ứng :

- Mẹ! Con đã biết tội rồi!

Thánh cô cười gằn, quay qua Hoán Hoa phu nhân buông từng tiếng :

- Yêu phụ! Ngươi mê hoặc Tinh Võ, khiến dẫu ta chết, ngày nay người phải đền tội ác!

Hoa Như Ngọc khóc òa :

- Nội tổ mẫu ơi! Chính mẹ ấy hãm hại mẹ của con?

Thánh cô gạt đầu :

- Chính yêu phụ gây ra thảm cảnh đó, tuy nhiên cha của con cũng không tránh khỏi trách nhiệm! Giết yêu phụ chẳng phải chỉ một mình ta, mà toàn thể võ lâm đều muốn trừ diệt! Mình nên bình tĩnh xem mẹ ấy gây chết dưới tay quần hùng, chẳng cần phải động thủ.

Thấy mọi bi ảm đều bị phô bày ra ánh sáng trước mặt bà, Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi đang lăm lăm kiếm trong tay, Hoán Hoa phu nhân cười lạnh :

- Nào những ai muốn giết già cứ hiệp nhau bước tới!

Táng Hoa phu nhân cười lạnh :

- Phải đó, biết mình không thoát chết, thì cứ liều! Dù người có quý lạy tất cả, cung chẳng ai nương tay cho đâu!

Hoán Hoa phu nhân không để ý đến Táng Hoa phu nhân nhìn thẳng vào mặt Phạm Thiếu Hoa trầm giọng bảo :

- Vào đi, Thiếu Hoa!

Có bao nhiêu người đứng vây quanh, sẵn sàng hỗ trợ, Phạm Thiếu Hoa và Tiết Châu Nhi thấy vững tinh thần, cả hai cùng vào, giờ Kỳ Liên song thức ra cùng Hoán Hoa phu nhân ác đấu.

Qua một lúc Tiết Châu ngầm phở dụng Phân Quang kiếm pháp, Phạm Thiếu Hoa ngầm sử dụng tiêu chiêu quái dị.

Một nhát kiếm chớp lên, liền theo tiếng bịch do đầu tiêu chạm vào huyết Chương Môn. Hoán Hoa phu nhân hự một tiếng, hai cánh tay đã bị kiếm chém đến tận vai.

Máu từ người bà vọt ra, phút chốc toàn thân ướt đầm đỏ.

Bà chấp choạng lùi lại, nhếch nụ cười lạnh thốt :

- Thiếu Hoa! Không ngờ ta lại táng mạng trong tay người!

Bà vận công chấn đứt mạch máu, ngã xuống đất chết liền!

Phạm Thiếu Hoa lướt tới, toan thọc mũi kiếm vào ngực bà, một bóng người từ trên không vừa lao vút tới vừa gọi gấp :

- Sư tỷ!

Phạm Thiếu Hoa giật mình, nhìn ra chính là vị sư muội của Hoán Hoa phu nhân, ẩn tu trong am Tĩnh Tâm trên Bách Hoa cốc.

Ni cô đứng vững chân rồi, chấp tay chữ thập, niệm Phật hiệu đoạn nói :

- Người chết thù hết, xin thiếu hiệp buông tha cho cái xác vô tri được toàn vẹn, thiếu hiệp cũng được tròn âm đức.

Ni cô đảo mắt quanh một vòng tiếp :

- Bản ni là người trong Hoán Hoa cung, nhưng chẳng hề can dự đến việc làm của sư tỷ. Sư tỷ chết rồi việc phải hết, từ mấy trăm năm nay, Hoán Hoa cung luôn luôn đứng ngoài vòng tranh chấp thị phi của giang hồ, sở dĩ có trường lưu huyết như ngày hôm nay, là do sư tỷ tự chuyên chứ chẳng phải do chỉ hướng của Hoán Hoa cung. Người đã chết rồi chắc các vị cũng chẳng nề hẹp hòi coi mở oan gia này, cho Hoán Hoa cung được trường tồn với những kẻ vô cớ. Bản ni xin các vị dung tha cho bọn vô cớ kia.

Hắc Thánh Du Long và Táng Hoa phu nhân không dám định đoạt, Trại Gia Cát nói :

- Đành rằng các thiếu nữ kia là kẻ vô cô song để chúng sống sót ngày nào, nhớ đến cái hận hôm nay, chúng sẽ quật khởi, tiếp tục gieo họa trên giang hồ như người thủ lãnh của chúng, trong những năm qua. Thề theo lời xin của lão ni, son nhân chấp nhận cho lão ni lãnh Công chúa về cung, còn bao nhiêu kẻ phụ họa theo hành động của Hoán Hoa yêu phụ, những kẻ đó phải đền tội.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đền tội chẳng phải chúng sẽ bị hạ sát, mà chỉ bị hủy diệt vô công thôi, cho chúng trở thành người thường, chúng sẽ chẳng còn chỗ sở cậy mà dám tự tung tự tác nữa.

Ni cô gật đầu, nắm tay Công chúa nghiêng mình chào biệt mọi người, rồi khỏi cục trường.

Thánh cô bảo Hoa Như Ngọc gỡ chiếc mặt nạ ra, gương mặt xấu xí trở thành xinh đẹp không kém Tiết Châu Nhi, Lăng Vân Phụng.

Đến lúc đó Trại Gia Cát cung gỡ chiếc mặt nạ trên mặt mình.

Thì ra lão chính là Cửu Nghi tiên sinh!

Mẹ con, bà cháu Thánh cô cáo biệt, còn bao nhiêu đồng đạo trở về Thành đô, Táng Hoa phu nhân bày tiệc khai hoàn, khao lao...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Thánh Thân Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.